

משנה על פי נוסח כתב יד קאופמן, על פי הנקדון המגיה.
הניקוד תוקן על פי כללי הדקדוק בנוגע למלא וחסר, ולפי הצליל לגבי קמץ ופתח, צרי וסגול, המתחלפים בכתב יד קאופמן
מתוך הגיה ספרדית.
שינויי מספור ההלכות צוינו.

מסכת ברכות

פרק א

מסכת ברכות פרק א משנה א

א

מאמתי קורין את שמע בערבים?
משעה שהכהנים נכנסים לאכל בתרומתן,
עד סוף האשמרת הראשונה.
דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים:
עד חצות.
רבן גמליאל אומר:
עד שיעלה עמוד השחר.

ב

מעשה שבאו בניו מבית המשתה;
אמרו לו:
"לא קרינו את שמע."
אמר להם:
"אם לא עלה עמוד השחר,
מתרין אתם לקרות".

ג

ולא זו בלבד,
אלא כל שאמרו חכמים "עד חצות",
מצותן עד שיעלה עמוד השחר.

ד

הקטר חלבים ואברים, [ואכילת פסחים] (באותיות, אבל נמחק על ידי הנקדן)
מצותן עד שיעלה עמוד השחר;

ה

כל הנאכלים ליום אחד,
מצותן עד שיעלה עמוד השחר.

ו

אם כן, למה אמרו חכמים "עד חצות"?
אלא להרחיק את האדם מן העבירה.

מסכת ברכות פרק א משנה ב

ז

מאמתי קורין את שמע בשחרים?
משפירו בין תכלת ללבן;
רבי אליעזר אומר:
בין תכלת לפרתן,
עד הנץ החמה.
רבי יהושע אומר:
עד שלש שעות,
שכן דרך בני מלכין לעמד בשלוש שעות.
הקורא מכן ואלך לא הפסיד,
כאדם שהוא קורא בתורה.

מסכת ברכות פרק א משנה ג

ח

בית שמי אומרים:
בערב כל האדם יטו ויקרו,
ובבקר יעמדו, שנאמר:
(דברים ו, ז) "בשכבך ובקומך".
בית הלל אומרים:
כל האדם קורין כדרךך, שנאמר:
(דברים ו, ז) "ובלכתך בדרךך".
אם כן, למה נאמר "בשכבך ובקומך"?
אלא, בשעה שדרך בני אדם שוכבים,
ובשעה שדרך בני אדם עומדין.

ט

אמר רבי טרפון:
אני הייתי בא בדרך,
והייתי לקרות, כדברי בית שמי,
וסכנתי בעצמי מפני הלסטים.
אמרו לו:
כדי היית לשוב בעצמך,
שעברת על דברי בית הלל.

מסכת ברכות פרק א משנה ד

י

בשחר מִבְּרֹךְ שְׁתֵּים לִפְנֵיהֶּ וְאַחַת לְאַחֲרֶיהָ,
וּבְעֶרֶב שְׁתֵּים לִפְנֵיהֶּ וּשְׁתֵּים לְאַחֲרֶיהָ,
אַחַת אֶרְכָּה, וְאַחַת קְצָרָה.
מְקוֹם שְׁאֵמְרוּ לְהֶאֱרִיךְ, אֵינּוּ רָשִׁי לְקַצֵּר;
לְקַצֵּר, אֵינּוּ רָשִׁי לְהֶאֱרִיךְ.
לְחַתֵּם, אֵינּוּ רָשִׁי שֶׁלֹּא לְחַתֵּם;
וְשֶׁלֹּא לְחַתֵּם, אֵינּוּ רָשִׁי לְחַתֵּם.

מסכת ברכות פרק א משנה ה

יא

מְזַכְּרִין יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּלֵילוֹת.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה:
הָרִי אָנִי כְּכֵן שְׁבָעִים שָׁנָה,
וְלֹא זָכִיתִי שֶׁתֹּאמַר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּלֵילוֹת,
עַד שֶׁדִּרְשָׁהּ בֶּן זֹמָה, שֶׁנֶּאֱמַר:
(דְּבָרִים טז, ג) "לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם,
כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ",
"יְמֵי חַיֶּיךָ" הֵימָּיִם,
"כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ" הַלֵּילוֹת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
"יְמֵי חַיֶּיךָ" הָעוֹלָם הַזֶּה,
"כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ" לְהַבִּיא אֶת יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ.

פרק ב

מסכת ברכות פרק ב משנה א

א

הָיָה קוֹרֵא בַּתּוֹרָה, וְהִגִּיעַ זְמַן הַמִּקְרָא;
אִם כֹּהֵן אֶת לְבוֹ, יִצְא,
וְאִם לֹא, לֹא יִצְא.
וּבִפְרָקִים,
שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד וּמִשִּׁיב,
וּבְאִמְצָע,
שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָאָה וּמִשִּׁיב,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בְּאִמְצָע,
שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הִירָאָה, וּמִשִּׁיב מִפְּנֵי הַכְּבוֹד,
וּבִפְרָקִים,
שׁוֹאֵל מִפְּנֵי הַכְּבוֹד, וּמִשִּׁיב שְׁלוֹם לְכָל הָאָדָם.

מסכת ברכות פרק ב משנה ב

אלו הן בין הפרכים:

בין ברכה הראשונה לשניה,

ובין שניה ל"שמע",

ובין "שמע" ל"והיה אם שמע",

בין "והיה אם שמע" ל"ויאמר",

בין "ויאמר" ל"אמת ויציב".

רבי יהודה אומר:

בין "ויאמר" ל"אמת ויציב",

לא יפסיק.

ג

אמר רבי יהושע בן קרחה:

ולמה קדמה "שמע" ל"והיה אם שמע" ?

אלא יקבל עליו מלכות שמים תחלה,

ואחר כך יקבל עליו על מצות.

"והיה אם שמע" ל"ויאמר" ?

ש"והיה אם שמע" נוהג ביום ובלילה,

"ויאמר" אינו נוהג אלא ביום.

מסכת ברכות פרק ב משנה ג

ד

הקורא את שמע ולא השמיע לאזנו,

יצא.

רבי יוסה אומר:

לא יצא.

קרא ולא דקדק באותותיה,

רבי יוסה אומר:

יצא.

רבי יהודה אומר:

לא יצא.

הקורא למפרע לא יצא.

קרא וטעה, יחזור למקום שטעה.

מסכת ברכות פרק ב משנה ד

ה

האמנים קורין בראש האילן או בראש הנדבך,

מה שאינן רשאים לעשות כן בתפלה.

מסכת ברכות פרק ב משנה ה

ו

חָתַן פֶּטוּר מִקִּרְיַת שְׁמֵע בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן,
וְעַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת, אִם לֹא עָשָׂה מַעֲשֶׂה.
מַעֲשֶׂה בְּרֶבֶן גַּמְלִיאֵל שֶׁקָּרָא בְּלִילָה שְׁנֹשָׂא.
אָמְרוּ לוֹ:

לֹא לְמַדְתָּנוּ שְׁחָתַן פֶּטוּר מִקִּרְיַת שְׁמֵע בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן?
אָמַר לָהֶם:

אֵינִי שׁוֹמֵע לָכֶם
לְבַטֵּל מִמֶּנִּי מַלְכוּת שָׁמַיִם שְׁעָה אַחַת.

מסכת ברכות פרק ב משנה ו

ז

רַחֵץ בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן שְׁמַתָּה אֶשְׁתּוּ.
אָמְרוּ לוֹ:

לֹא לְמַדְתָּנוּ שְׁאַבֵּל אָסוּר לְרַחוּץ?
אָמַר לָהֶם:

אֵינִי כַּשָּׂאָר כָּל הָאָדָם, אֶסְטַנֵּס אֲנִי.

מסכת ברכות פרק ב משנה ז

ח

וּכְשֶׁמַּת טָבִי עֲבָדוֹ,
קָבַל עָלָיו תְּנַחוּמִים.
אָמְרוּ לוֹ תִּלְמִידָיו:
לֹא לְמַדְתָּנוּ שְׁאִין מְקַבְּלִין תְּנַחוּמִין עַל הָעֲבָדִים?
אָמַר לָהֶם:
אֵין טָבִי עֲבָדִי כַּשָּׂאָר כָּל הָעֲבָדִים,
כִּשֶּׁר הָיָה.

מסכת ברכות פרק ב משנה ח

ט

חָתָן,
אִם רוֹצֶה לְקָרוֹת אֶת שְׁמֵע בְּלִילָה הָרִאשׁוֹן,
קוֹרָא.

רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא כָּל הָרוֹצֶה לְטוֹל אֶת הַשֵּׁם יִטַּל.

פרק ג

מסכת ברכות פרק ג משנה א

א

מי שמתו מטל לפניו,
פטור מקריית שמע ומן התפלין.
נושאי המטה וחלופיהן וחלופי חלופיהן,
את שלפני המטה, ואת שלאחר המטה;
את שלמטה צרף בהן פטורין,
ואת שאין למטה צרף בהן חזבין.
אלו ואלו פטורין מן התפלה.

מסכת ברכות פרק ג משנה ב

ב

קברו את המת וחרו,
אם יכולין להתחיל ולגמור
עד שלא יגיעו לשורה,
יתחילו;
ואם לאו,
לא יתחילו.
העומדין בשורה,
הפנימין פטורין,
והחיצונין חזבין.

מסכת ברכות פרק ג משנה ג

ג

נשים ועבדים וקטנים,
פטורין מקריית שמע ומן התפלין,
וחזבין בתפלה ובמזוזה ובברכת המזון.

מסכת ברכות פרק ג משנה ד

ד

בעל קרי,
מהרהר בלבו ואינו מברך,
לא לפניו ולא לאחריה;
ועל המזון,
מברך לאחריה, ואינו מברך לפניו.
רבי יהודה אומר:
מברך לפניו ולאחריהם.

מסכת ברכות פרק ג משנה ה

ה

היה עומד בתפלה,
ונזכר שהוא בעל קרי,

לא יפסיק, אלא יקצר.
יָרַד לְטָבוֹל,
אִם יָכוֹל לַעֲלוֹת וּלְהִתְכַּסּוֹת,
וּלְקָרוֹת עַד שֶׁלֹּא תִגַּץ הַחֲמָה,
יַעֲלֶה וַיִּתְכַּסֶּה וַיִּקְרָא;
וְאִם לֹא,
יִתְכַסֶּה בַּמִּים וַיִּקְרָא.
אֲבָל לֹא יִתְכַסֶּה
לֹא בַּמִּים הָרָעִים וְלֹא בַּמִּי הַמְּשֻׁרָה,
עַד שִׁטִּיל לְתוֹכָן מִים.
כִּמָּה יִרְחִיק מִהֶן, מִן הַצּוֹאָה?
אַרְבַּע אַמּוֹת.

מסכת ברכות פרק ג משנה ו

ו

זָב שֶׁרָאָה קָרִי,
וְנָדָה שֶׁפָּלְטָה שִׁכְבַּת זֶרַע,
וְהַמְּשֻׁמֶשֶׁת שֶׁרָאֲתָה נִדָּה,
צָרִיכִין טְבִילָה;
רַבִּי יְהוּדָה פּוֹטֵר.

פרק ד

מסכת ברכות פרק ד משנה א

א

תְּפִלַּת הַשַּׁחַר, עַד חֲצוֹת;
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד אַרְבַּע שָׁעוֹת.
תְּפִלַּת הַמִּנְחָה עַד הָעֶרֶב;
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד פֶּלַג הַמִּנְחָה.
תְּפִלַּת הָעֶרֶב, אֵין לָהּ קֶבֶעַ.
וְשִׁלְמוֹסָפִים כָּל הַיּוֹם;
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד שִׁבְעַ שָׁעוֹת.

מסכת ברכות פרק ד משנה ב

ב

רַבִּי נְחוֹנְיָא בֶּן הַקָּנָה הָיָה מִתְפַּלֵּל
בְּכַנְיָסְתּוֹ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וּבִיצִיאָתּוֹ תְּפִלָּה קְצָרָה.

אָמְרוּ לוֹ:
מָה מְקוֹם לְתַפְלָה זֶה?
אָמַר לָהֶם:
"בְּכַנִּיסְתִּי אֲנִי מִתְּפִלָּה
שֶׁלֹּא תֵאָרַע תִּקְלָה עַל יָדִי,
וּבִיצִיאתִי אֲנִי נוֹתֵן הוֹדָיָה עַל חֶלְקִי."

מסכת ברכות פרק ד משנה ג

ג

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
בְּכָל יוֹם מִתְּפַלֵּל אָדָם שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
מֵעֵין שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אִם שִׁגְרָה תִּפְלְתוּ בִּפְיוֹ,
מִתְּפַלֵּל שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה;
וְאִם לֹא,
מֵעֵין שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה.

מסכת ברכות פרק ד משנה ד

ד

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הָעוֹשֶׂה תִּפְלָתוֹ קֹבַע,
אֵין תִּפְלָתוֹ תַּחֲנוּנִים.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
הַמְהַלֵּךְ בְּמִקוֹם סִכָּנָה,
מִתְּפַלֵּל תִּפְלָה קִצְרָה מֵעֵין שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה,
וְאוֹמֵר:
"הוֹשֵׁעַ הַשֵּׁם אֶת עַמּוֹךְ אֶת יִשְׂרָאֵל;
כָּל פְּרִשְׁתַּת הָעֶבֶר צָרְכֵיהֶם לִפְנֶיךָ;
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תִּפְלָה."

מסכת ברכות פרק ד משנה ה

ה

הָיָה רְכוּב עַל הַחֲמֹר,
יָרַד;
אִם אֵינוֹ יָכוֹל לִירֹד,
יַחְזִיר אֶת פָּנָיו;
אִם אֵינוֹ יָכוֹל לְהַחְזִיר אֶת פָּנָיו,
יִכְנוֹן אֶת לְבוֹ כְּנָגֵד בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים.

מסכת ברכות פרק ד משנה ו

ו

הָיָה יוֹשֵׁב בְּסִפִּינָה, אוּ בְּקֶרֶן, אוּ בְּאַסְדָּא,
יִכְנֹן אֶת לְבוֹ כְּנֶגֶד בֵּית קֹדֶשׁ הַקִּדְּשִׁים.

(מסכת ברכות פרק ד משנה ז)

רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:

אֵין תְּפִלַּת הַמוֹסָפִים אֵלָּא בַּחֲבֵר עִיר.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

בַּחֲבֵר עִיר וְשֹׁלָא בַּחֲבֵר עִיר.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשְּׁמוֹ:

כָּל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ חֲבֵר עִיר,

הֵיחִיד פֶּטוּר מִתְּפִלַּת הַמוֹסָפִין.

פרק ה

מסכת ברכות פרק ה משנה א

א

אֵין עוֹמְדִין לְהַתְּפִלֵּל אֵלָּא מִתּוֹךְ כֶּבֶד רֹאשׁ.

חֲסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים

הָיוּ שׁוֹהִים שְׁעָה אַחַת וּמִתְּפַלְּלִים,

כְּדִי שְׁיִכְּנוּ אֶת לִבָּם לְמְקוֹם.

וְאַפְלוּ הַמֶּלֶךְ שׁוֹאֵל בְּשִׁלּוּמוֹ,

לֹא יִשְׁכְּנוּ;

אֶפְלוּ נֶחֱשׁ כְּרוּךְ עַל עֵקְבוֹ,

לֹא יִפְסִיק.

מסכת ברכות פרק ה משנה ב

ב

מִזְכִּירִין גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים בְּתַחֲתֵית הַמַּתִּים,

וְשׁוֹאֲלִים גְּשָׁמִים בְּבִרְכַּת הַשָּׁנִים,

וְהַבְדִּילָה בְּחוֹנֵן הַדַּעַת.

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

אוֹמְרָה בְּרָכָה רְבִיעִית לַעֲצָמָה.

רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹמֵר:

בְּהוֹדְיָה.

מסכת ברכות פרק ה משנה ג

ג

הָאוֹמֵר:

"עַל קֵן צִפּוֹר יִגִּיעוּ רַחֲמֶיךָ",

ו"על טוב יזכר שמך",
"מודים, מודים"
משתקים אותו.
העובר לפני התבה וטעה,
יעבור אחר תחתיו,
לא יהא סרבן באותה שעה.
מנין הוא מתחיל?
מתחלת הברכה שטעה זה.

מסכת ברכות פרק ה משנה ד

ד

העובר לפני התבה
לא יענה אחר הכהנים "אמן",
מפני הטרוף.
ואם אין שם כהן אלא הוא,
לא ישא את כפיו.
ואם אבטחתו היא
שהוא נושא את כפיו וחוזר לתפלתו,
רשי.

מסכת ברכות פרק ה משנה ה

ה

המתפלל וטעה,
סימן רע לו;
ואם שליח צבור הוא,
סימן רע לשולחיו,
ששלוcho שלאדם כמותו.
אמרו עליו, על רבי חנינא בן דוסה,
שהיה מתפלל על החולין, ואומר:
"זה חי", ו"זה מת".
אמרו לו:
מנין אתה יודע?
אמר להם:
אם שגרה תפילתי בפי,
יודע אני שהוא מקבל;
ואם לאו,
יודע אני שהוא מטרף.

מסכת ברכות פרק ו משנה א

א

פִּיצֵד מְבָרְכִין עַל הַפְּרוֹת?
עַל פְּרוֹת הָאֵילָן הוּא אוֹמֵר:
"בּוֹרֵא פְּרֵי הָעֵץ",
חוּץ מִן הַיֵּין,
שֶׁעַל הַיֵּין הוּא אוֹמֵר:
"בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן".
וְעַל פְּרוֹת הָאֶרֶץ הוּא אוֹמֵר:
"בּוֹרֵא פְּרֵי הָאֲדָמָה",
חוּץ מִן הַפֶּת,
שֶׁעַל הַפֶּת הוּא אוֹמֵר:
"הַמוֹצֵיא לֶחֶם מִן הָאֶרֶץ".
וְעַל הַיִּרְקוֹת הוּא אוֹמֵר:
"בּוֹרֵא פְּרֵי הָאֲדָמָה".
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
"בּוֹרֵא מִיְּנֵי דְשֵׁאִים".

מסכת ברכות פרק ו משנה ב

ב

בֶּרֶךְ עַל פְּרוֹת הָאֵילָן "בּוֹרֵא פְּרֵי הָאֲדָמָה",
יָצָא;
וְעַל פְּרוֹת הָאֶרֶץ "בּוֹרֵא פְּרֵי הָעֵץ",
לֹא יָצָא.
וְעַל כָּלֶם, אִם אָמַר "שֶׁהַכֹּל נִהְיָה בְּדִבְרוֹ",
יָצָא.

מסכת ברכות פרק ו משנה ג

ג

עַל דְּבַר שְׁאִין גְּדוּלָּיו מִן הָאֶרֶץ אוֹמֵר:
"שֶׁהַכֹּל נִהְיָה בְּדִבְרוֹ".
עַל הַחֲמֶץ וְעַל הַגּוֹבָאִי וְעַל הַנוֹבְלוֹת הוּא אוֹמֵר:
"שֶׁהַכֹּל נִהְיָה בְּדִבְרוֹ".
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל שֶׁהוּא מִין קָלָהּ, אֵין מְבָרְכִין עָלֶיהָ.

מסכת ברכות פרק ו משנה ד

ד

הָיוּ לִפְנֵי מִיָּנִים הֶרְבֵּה,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם יֵשׁ בִּינֵיהֶן מִמִּין שְׂבָעָה,

עָלִיו הוּא מְבָרֵךְ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מְבָרֵךְ עַל אֵיזָה מִהֵן שִׁירָצָה.

מסכת ברכות פרק ו משנה ה
ה

בָּרֵךְ עַל הַיַּיִן שֶׁלפְּנֵי הַמִּזְוֵן,
פָּטַר אֶת הַיַּיִן שֶׁלְאַחַר הַמִּזְוֵן.
בָּרֵךְ עַל הַפֶּרֶךְ שֶׁלפְּנֵי הַמִּזְוֵן,
פָּטַר אֶת הַפֶּרֶךְ שֶׁלְאַחַר הַמִּזְוֵן.
בָּרֵךְ עַל הַפֶּתַח,
פָּטַר אֶת הַפֶּרֶךְ; וְעַל הַפֶּתַח,
לֹא פָטַר אֶת הַפֶּתַח.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֵף לֹא מַעֲשֶׂה קִדְרָה.

מסכת ברכות פרק ו משנה ו
ו

הָיוּ יוֹשְׁבֵינָהּ,
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרֵךְ לְעַצְמוֹ;
הַסֵּבּוּ,
אֶחָד מְבָרֵךְ לְכֻלָּם.
כָּא לְהֵם יַיִן בְּתוֹךְ הַמִּזְוֵן,
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְבָרֵךְ לְעַצְמוֹ;
לְאַחַר הַמִּזְוֵן,
אֶחָד מְבָרֵךְ לְכֻלָּם, וְאוֹמֵר עַל הַמִּגְמָר,
אֵף עַל פִּי שְׁאִין מְבִיאִין אֶת הַמִּגְמָר
אֶלָּא לְאַחַר הַסְּעוּדָה.

מסכת ברכות פרק ו משנה ז
ז

הִבִּיאוּ לוֹ מְלִיחַ כְּתוּחָלָה וּפֶתַח עֵמּוֹ,
מְבָרֵךְ עַל הַמְּלִיחַ וּפּוֹטֵר אֶת הַפֶּתַח,
שֶׁהִפֶּתַח טְפִלָּה לוֹ.
זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל שֶׁהוּא עֶקֶר וְעֵמּוֹ טְפִלָּה,
מְבָרֵךְ עַל הָעֶקֶר וּפּוֹטֵר אֶת הַטְּפִלָּה.

מסכת ברכות פרק ו משנה ח
ח

אָכל תּאָנִים וְעֲנָבִים וְרִמּוֹנִים,
מִבֶּרֶךְ עָלֶיהֶן שְׁלוֹשׁ בְּרָכוֹת.
דְּבָרֵי רֶכֶן גְּמִלְיָאֵל.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
בְּרָכָה אַחַת.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֶפְלוּ שְׂאֵכֵל שְׁלֵק, וְהוּא מְזוֹנָה,
מִבֶּרֶךְ אַחֲרָיו שְׁלֹשׁ בְּרָכוֹת.
הַשּׁוֹתֶה מִיָּם לְצִמָּאוֹ,
אוֹמֵר "שֶׁהַכֹּל נִהְיָה בְּדִבְרוֹ".
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
"בוֹרָא נְפֻשׁוֹת רַבּוֹת וְחִסְרוֹנָן".

פרק ז

מסכת ברכות פרק ז משנה א

א

שֶׁלֶשֶׁה שְׂאֵכְלוּ כְּאַחַת חִיבִין לְזִמֵּן.
אָכַל דִּמְאִי,
וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ,
הַשֶּׁמֶשׁ שְׂאֵכֵל כּוֹזֵית,
וְהַכּוֹזֵית,
מְזַמְּנִין עָלֶיהֶן.

ב

אָכַל אָכַל טָבֵל,
וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ,
הַשֶּׁמֶשׁ שְׂאֵכֵל פְּחוֹת מְכּוֹזֵית,
וְהַנֶּכְרִי,
אֵין מְזַמְּנִין עָלֶיהֶן.

(מסכת ברכות פרק ז משנה ב)

נָשִׁים, וְעֲבָדִים, וְקִטְנִים,
אֵין מְזַמְּנִין עָלֶיהֶן.
עַד כַּמָּה הֵן מְזַמְּנִין?
עַד כּוֹזֵית.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד כִּבְיָצָה.

מסכת ברכות פרק ז משנה ג

ד

כיצד מזמנין?

בשלשה אומר "נברך";

בשלשה והוא אומר "ברכו".

בעשרה אומר "נברך לאלהינו";

בעשרה והוא אומר "ברכו".

אחד עשרה ואחד עשר רבוא.

ה

במאה אומר "נברך ליי אלהינו";

במאה והוא אומר "ברכו".

באלף אומר "נברך ליי אלהינו אלהי ישראל";

באלף והוא אומר "ברכו".

ברבוא אומר "נברך ליי אלהינו אלהי ישראל,

אלהי צבאות";

ברבוא והוא אומר "ברכו".

כענין שהוא מברך, כך עונין אחריו:

"ברוך יי אלהינו אלהי ישראל, אלהי צבאות,

יושב הכרובים, על המזון שאכלנו".

רבי יוסה הגלילי אומר:

לפי רב הקהל הם מברכין,

שנאמר: (תהלים סח, כז)

"במקהלות ברכו אלהים אדני ממקור ישראל".

ו

אמר רבי עקיבה:

מה מצינו בבית הכנסת,

אחד מרבים ואחד ממעטים,

אומר "ברכו את יי".

רבי ישמעאל אומר:

"ברכו את יי המברך".

מסכת ברכות פרק ז משנה ד

ז

שלשה שאכלו כאחת,

אינן רשאים לחלק;

וכן ארבעה, וכן חמשה.

ששה נחלקין, עד עשרה.

ועשרה אינן נחלקין, עד שיהיו עשרים.

מסכת ברכות פרק ז משנה ה

ח

שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁהָיוּ אוֹכְלוֹת בְּבֵית אֶחָד,
בְּזֶמַן שֶׁמִּקְצָתָן רוֹאִים אֶל־אֱלוֹהִים,
הָרִי אֶל־מִצְטָרְפֵּינָן לְזִמּוּן.
אִם לֹא־וְ,
אֶל־זִמְנוֹתָן לְעֶצְמָן וְאֶל־זִמְנוֹתָן לְעֶצְמָן.
אֵין מְבָרְכִין עַל הַיַּיִן,
עַד שֶׁיִּתֵּן לְתוֹכּוֹ מַיִם,
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִין:
מְבָרְכִין.

פרק ח

מסכת ברכות פרק ח משנה א

א

אֶל־דְּבָרִים שֶׁבֵּין בֵּית שְׁמִי לְבֵית הָלֵל בְּסֻעֻדָּה.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם, וְאַחֵר כֶּךָ מְבָרֵךְ עַל הַיַּיִן.
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִין:
מְבָרֵךְ עַל הַיַּיִן, וְאַחֵר כֶּךָ מְבָרֵךְ עַל הַיּוֹם.

מסכת ברכות פרק ח משנה ב

ב

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
נוֹטְלִים לַיְדִים, וְאַחֵר כֶּךָ מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס.
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִין:
מוֹזְגִין אֶת הַכּוֹס, וְאַחֵר כֶּךָ נוֹטְלִים לַיְדִים.

מסכת ברכות פרק ח משנה ד

ג

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית, וְאַחֵר כֶּךָ נוֹטְלִים לַיְדִים.
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִין:
נוֹטְלִים לַיְדִים, וְאַחֵר כֶּךָ מְכַבְּדִין אֶת הַבֵּית.

מסכת ברכות פרק ח משנה ג

ד

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:

מִקְנָח אֶת יָדָיו בַּמָּפֶּא, וּמְנִיחָה עַל הַשֵּׁלֶחַן.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִין:
עַל הַפֶּסֶת.

מסכת ברכות פרק ח משנה ה

ה

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
נֵר, וּמִזוּן, וּבִשְׁמִים, וְהַבְדֵּלָה.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִין:
נֵר, וּבִשְׁמִים, וּמִזוּן, וְהַבְדֵּלָה.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
"שֶׁבֶרֶא מְאֹר הָאֵשׁ".
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִין:
"בּוֹרֵא מְאֹרֵי הָאֵשׁ".

מסכת ברכות פרק ח משנה ו

ו

אֵין מְבָרְכִין
לֹא עַל הַנֵּר וְלֹא עַל הַבִּשְׁמִים שֶׁלְּגוּיִם;
וְלֹא עַל הַנֵּר וְלֹא עַל הַבִּשְׁמִים שֶׁלְּמִתִּים;
וְלֹא עַל הַנֵּר וְלֹא עַל הַבִּשְׁמִים שֶׁלְּפָנֵי עֲבוּדָה זָרָה.
אֵין מְבָרְכִין עַל הַנֵּר עַד שִׁיֵּאוּתוֹ לְאוּרוֹ.

מסכת ברכות פרק ח משנה ז

ז

מִי שֶׁאָכַל וְשָׁכַח וְלֹא בִרָךְ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
יִחְזֹר לְמִקְוָמוֹ וַיְבָרֵךְ.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִין:
יְבָרֵךְ בְּמִקְוָם שְׁנֹכַר.
עַד אֲמַתִּי הוּא מְבָרֵךְ?
עַד כְּדֵי שִׁיתְּאָכַל הַמִּזוּן בְּמַעֲיוֹ.

מסכת ברכות פרק ח משנה ח

ח

כָּא לְהֵן יֵין לְאַחַר הַמִּזוּן,
וְאֵין שֵׁם אֶלָּא אוֹתוֹ הַכּוֹס,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
מְבָרֵךְ עַל הַיֵּין, וְאַחַר כֵּךְ מְבָרֵךְ עַל הַמִּזוּן.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִין:
מְבָרֵךְ עַל הַמִּזוּן, וְאַחַר כֵּךְ מְבָרֵךְ עַל הַיֵּין.

עֹנִין אָמֵן אַחֵר יִשְׂרָאֵל הַמְּבָרָךְ,
וְאִין עֹנִין אָמֵן אַחֵר הַכּוֹתֵי הַמְּבָרָךְ,
עַד שִׁישְׁמַע כָּל הַבְּרָכָה.

פרק ט

מסכת ברכות פרק ט משנה א

א

הַרְוָאָה מְקוֹם שֶׁנַּעֲשֶׂה בּוֹ נְסִים לְיִשְׂרָאֵל, אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה נְסִים לְאַבְרָהָם בְּמָקוֹם הַזֶּה."
מְקוֹם שֶׁנַּעֲקָרָה מִמֶּנּוּ עֲבוּדָה זָרָה, אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ שֶׁעָקַר עֲבוּדָה זָרָה מֵאֶרְצֵנוּ".

מסכת ברכות פרק ט משנה ב

ב

עַל הַזִּיקִים, וְעַל הַזּוּעוֹת, וְעַל הַבְּרָקִים,
וְעַל הָרָעָמִים, וְעַל הָרוּחוֹת, הוּא אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ שֶׁכָּחוּ מִלֹּא עוֹלָם".
עַל הַהָרִים, וְעַל הַגְּבָעוֹת,
וְעַל הַיָּמִים, וְעַל הַנְּהָרוֹת,
וְעַל הַמַּדְבָּרוֹת, הוּא אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ עוֹשֶׂה בְּרָאשִׁית".
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הַרְוָאָה אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ שֶׁעָשָׂה אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל",
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא רוֹאֶהוּ לְפָרְקִים.
עַל הַגִּשְׁמִים,
וְעַל בְּשׂוּרוֹת טוֹבוֹת הוּא אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב";
וְעַל שְׂמוּעוֹת הָרָעוֹת הוּא אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ דִּין הָאֱמֶת".

מסכת ברכות פרק ט משנה ג

ג

בְּנֵה בֵּית חֹדֶשׁ,
וְקַנֵּה כָּלִים חֹדָשִׁים, אוֹמֵר:
"בְּרוּךְ שֶׁהִגִּיעֵנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה".
מְבָרָךְ עַל הָרָעָה מֵעֵין עַל הַטּוֹבָה,
וְעַל הַטּוֹבָה מֵעֵין עַל הָרָעָה.
הַצּוֹעֵק לְשַׁעֲבֵר,

הרי זו תפלת שוא.

ד

פיצד?

היתה אשתו מעברת, ואמר:

"יהי רצון שתלד אשתי זכר",

הרי זו תפלת שוא.

היה בא בדרך,

ושמע קול צנחות בעיר, ואמר:

"יהי רצון שלא יהוא אלו בתוך ביתי",

הרי זו תפלת שוא.

(מסכת ברכות פרק ט משנה ד)

הנכנס לכרך מתפלל שמים,

אחת בכניסתו ואחת ביציאתו.

בן עזי אומר:

ארבע, שמים בכניסתו ושמים ביציאתו.

ונותן הודיה לשעבר,

וצועק לעתיד לבא.

מסכת ברכות פרק ט משנה ה

ה

חייב לברך על הרעה,

כשם שהוא מברך על הטובה,

שנאמר: (דברים ה)

"ואהבת את יי אלהיך,

בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך".

"בכל לבבך", בשני יצריך,

ביצר טוב וביצר רע;

"בכל נפשך", אפלו הוא נוטל את נפשך;

"בכל מאדך", בכל ממונה.

דבר אחר:

"בכל מאדך",

בכל מדה ומדה שהוא מודד לך,

בכל הוי מודה לו בכל מאד מאד.

ו

לא יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח,

שהוא מכון כנגד בית קדש הקדשים.

לא יכנס להר הבית במקלו ובמנעלו,

ובאפנדתו, ובאבק שעל רגלו,

ולא יעשנו קפנדריה,

וּרְקִיקָה מִקֵּל נְחֹמֶר.

ז

כָּל חוֹתֶם הַבְּרָכוֹת שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ הָיוּ:
"מִן הָעוֹלָם".

מִשְׁקַלְקֵלוֹ הַמִּינִים וְאָמְרוּ:

"אֵין עוֹלָם אֶלָּא אֶחָד",

הַתְּקִינוּ שִׁיהֵא אוֹמְרִין:

"מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם".

וְהַתְּקִינוּ שִׁיהֵא אָדָם שׂוֹאֵל אֶת שְׁלוֹם חֲבֵרוֹ בְּשֵׁם,

שֶׁנֶּאֱמָר: (רות ב, ד)

"וְהִנֵּה בָעֵז בָּא מִבֵּית לָחֶם,

וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים יִי עִמָּכֶם,

וַיֹּאמְרוּ לוֹ, יִבְרַכְךָ יִי".

וְאוֹמֵר: (שופטים ו, יב)

"יִי עִמָּךְ גִּבּוֹר הַחֵיל".

וְאוֹמֵר: (משלי כג, כב)

"אֵל תִּבּוֹז כִּי זָקְנָה אִמָּךְ".

(תהילים קיט, קכו) "עַתָּה לַעֲשׂוֹת לִי הִפְרוּ תוֹרַתְךָ".

רַבִּי נִתָּן אוֹמֵר:

הִפְרוּ תוֹרַתְךָ, עַתָּה לַעֲשׂוֹת לִי.

חסלת מסכת ברכות

מסכת פאה

פרק א

מסכת פאה פרק א משנה א

א

אֵלּוּ דְּבָרִים שָׁאִין לָהֶן שְׁעוֹר:

הַפֶּאֶה, וְהַבְּכוֹרִין, וְהַרְאִיוֹן,

וּגְמִילוֹת חֶסֶד, וּתְלִמוּד תּוֹרָה.

אֵלּוּ דְּבָרִין שָׁאִדָם אוֹכֵל מִפְּרוֹתֶיהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה,

וְהַקָּרֵן קִיָּמַת לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא:

כְּבוֹד אָב וָאֵם, וּגְמִילוֹת חֶסֶדִים,

וְהַבָּאָת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ;

וּתְלִמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כָּלֶם.

מסכת פאה פרק א משנה ב

ב

אין פוחתין לפאה מששים,
ואף על פי שאמרו:
אין לפאה שעור,
הכל לפי גדל השדה,
ולפי רוב העניים,
ולפי הענוה.

מסכת פאה פרק א משנה ג

ג

נותנין פאה מתחלת השדה,
ומאמצעה.
רבי שמעון אומר:
ובלבד שיתן בסוף בשעור.
רבי יהודה אומר:
אם שיר קלח אחד, סומך לו משם פאה;
ואם לאו, אינו נותן אלא משם הבקר.

מסכת פאה פרק א משנה ד

ד

כָּלֵל אָמְרוּ בַּפֶּאֶה:
כָּל שֶׁהוּא אֵכֶל וְנִשְׁמֵר,
וְגִדּוּלּוֹ מִן הָאָרֶץ,
וְלִקְיָטתוֹ כְּאַחַת,
וּמִכְנִיסוֹ לְקִיּוֹם,
חֵיב בַּפֶּאֶה.
הַתְּבוּאָה וְהַקִּטְנִיּוֹת בְּכָלֵל הִזָּה.

מסכת פאה פרק א משנה ה

ה

ובאילן:
האוג, והחרובין,
והאגוזים, והשקדים,
הגפנים, והרמונים,
הזיתים, והתמרים,
חייבין בפאה.

מסכת פאה פרק א משנה ו

ו

לְעוֹלָם הוּא נוֹתֵן מִשֵּׁם פֶּאֶה וּפְטוֹר מִן הַמַּעֲשָׂוֹת,
עַד שְׁיִמְרָח.
וְנוֹתֵן מִשֵּׁם הַבֶּקֶר וּפְטוֹר מִן הַמַּעֲשָׂוֹת,
עַד שְׁיִמְרָח.
מֵאֲכִיל לִבְהֶמָּה וְלַחֲזִיה וְלַעֲוֹפוֹת וּפְטוֹר מִן הַמַּעֲשָׂוֹת,
עַד שְׁיִמְרָח.
נוֹטֵל מִן הַגֶּרֶן וְזוֹרֵעַ וּפְטוֹר מִן הַמַּעֲשָׂוֹת,
עַד שְׁיִמְרָח.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
כֹּהֵן וְלוֹי שֶׁלָּקַח אֶת הַגֶּרֶן, הַמַּעֲשָׂוֹת שֶׁלֹּהֶם,
עַד שְׁיִמְרָחוּ.
הַמְקֻדֵּשׁ וּפְדוּתָהּ חַיֵּב בַּמַּעֲשָׂוֹת,
עַד שְׁיִמְרָח הַגִּזְבָּר.

פרק ב

מסכת פאה פרק ב משנה א

א

וְאֵלּוּ מִפְּסִיקִין לַפֶּאֶה:
הַנֶּחֱל, וְהַשְּׁלוּלִית,
וְדֶרֶךְ הַיְּחִיד, וְדֶרֶךְ הָרִבִּים,
וְשִׁבִּיל הָרִבִּים, וְשִׁבִּיל הַיְּחִיד,
וְהַקְּבוּעַ בִּימֹות הַחֲמָה וּבִימֹות הַגָּשָׁמִים,
הַבּוֹר, וְהַנִּיר, וְזֶרַע אַחֵר.
הַקּוֹצֵר לַשַּׁחַת מִפְּסִיק.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכִּים אוֹמְרִים:
אֵינוּ מִפְּסִיק, אֲלָא אִם כֵּן חָרַשׁ.

מסכת פאה פרק ב משנה ב

ב

אַמַּת הַמַּיִם שְׂאִינָה יְכוּלָה לְהַקְצֹר כְּאַחַת,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: <יודָה>
מִפְּסִיקָתָהּ.
וְכָל הַהָרִים אֲשֶׁר בַּמַּעֲדָר יַעֲדִרוּן,
אֵף עַל פִּי שְׂאִין הַבֶּקֶר יְכוּל לַעֲבוֹר בְּכֻלּוֹ,
הוּא נוֹתֵן פֶּאֶה לְכָל.

מסכת פאה פרק ב משנה ג

ג

הכל מפסיק לזרעים,
ואינו מפסיק לאילן אלא גדר.
אם היה שער כותש,
אינו מפסיק, אלא נותן פאה לכל.

מסכת פאה פרק ב משנה ד

[ד]

ולחרובין כל הרואים זה את זה.
אמר רבן גמליאל:
נוהגין היו בית אבא,
נותנין פאה אחת לזיתים שהיו להם בכל הרוח,
ולחרובים כל הרואים זה את זה;
רבי אלעזר ברבי צדוק אומר משמו:
אף לחרובין שהיו להם בכל העיר.

מסכת פאה פרק ב משנה ה

ה

הזורע את שדהו מין אחד,
אף על פי שהוא עושה שתי גרנות,
נותן פאה אחת.
זרעה שני מינים,
אף על פי שהוא עושה גרן אחת,
נותן שתי פאות.
הזורע את שדהו שני מיני חטים,
אם עשאן גרן אחת, נותן פאה אחת;
שתי גרנות, נותן שתי פאות.

מסכת פאה פרק ב משנה ו

ו

מעשה שזרע רבי שמעון איש המצפה לפני רבן גמליאל,
ועלו ללשכת הגזית ושאלו.
אמר נחום הלבלר:
מקבל אני מרבי מישא,
שקבל מאבא,
שקבל מן הזוגות,
שקבלו מן הנביאים,
הלכה למשה מסיני:
הזורע את שדהו שני מיני חטים,
אם עשאן גרן אחת, נותן פאה אחת;
שתי גרנות, נותן שתי פאות.

מסכת פאה פרק ב משנה ז

ז

שָׁדָה שֶׁקָצְרוּהָ גוֹיִם, קָצְרוּהָ לְסֻטִּים,
קִרְסָמוֹהָ נְמָלִים, שִׁבְרָתָהּ הָרוּחַ אוֹ בְּהֶמָה,
פְּטוּרָה.

קָצַר חֲצִיָּה וְקָצְרוּ לְסֻטִּים חֲצִיָּה,
פְּטוּרָה, שֶׁחֹבֶת קָצִיר בִּקְמָה.

(מסכת פאה פרק ב משנה ח)

קָצְרוּ לְסֻטִּים חֲצִיָּה וְקָצַר הוּא חֲצִיָּה,
נוֹתֵן פָּאָה מִמָּה שֶׁקָצַר.
קָצַר חֲצִיָּה וּמָכַר חֲצִיָּה,
הַלּוֹקֵחַ נוֹתֵן פָּאָה לְכָל.
קָצַר חֲצִיָּה וְהִקְדִּישׁ חֲצִיָּה,
הַפּוֹדֶה מִיַּד הַגִּזְבֵּר, הוּא נוֹתֵן פָּאָה לְכָל.

פרק ג

מסכת פאה פרק ג משנה א

א

מִלְּבָנוֹת הַתְּבוּאָה שֶׁבֵּין הַזֵּיתִים,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
פָּאָה מִכָּל אַחַת וְאַחַת.
בֵּית הָלֵל אוֹמְרִין:
מֵאַחַת עַל הַכֹּל.
וּמוֹדִים שְׂאֵם הָיוּ רָאשֵׁי שׁוּרוֹת מְעַרְבִין,
שֶׁהוּא נוֹתֵן פָּאָה מֵאַחַת עַל הַכֹּל.

מסכת פאה פרק ג משנה ב

ב

הַמִּנְמָר אֶת שָׁדָהּ וְשִׁיר קִלְחִים לְחִים,
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
נוֹתֵן פָּאָה מִכָּל אֶחָד וְאַחַד.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מֵאַחַד עַל הַכֹּל.
וּמוֹדִים חֻכָּמִים לְרַבִּי עֲקִיבָה
בְּזוֹרֵעַ שִׁבְתָּ אוֹ חֲרָדֵל בְּשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת,
שֶׁהוּא נוֹתֵן פָּאָה מִכָּל אֶחָד וְאַחַד.

מסכת פאה פרק ג משנה ג

ג

המחליק בצלים לחים לשוק ומקיים יבשים לגרן,
נותן פאה לאלו לעצמן ולאלו לעצמן.
וכן באפונים, וכן בכרם.
המדל נותן מן המשאר על מה ששיר.
המחליק מאחת יד,
נותן מן המשאר על הכל.

מסכת פאה פרק ג משנה ד

ד

האמהות שלבצלים חיבות בפאה;
רבי יוסה פוטר.
מלבנות הבצלים שבין הירק,
רבי יוסה אומר:
פאה מכל אחת ואחת,
וחכמים אומרים:
מאחת על הכל.

(מסכת פאה פרק ג משנה ה)

האחים שחלקו,
נותנין שתי פאות;
חזרו ונשתתפו,
נותנין פאה אחת.
שנים שלקחו את האילן,
נותנין פאה אחת.
לקח זה צפוננו וזה דרומנו,
זה נותן פאה לעצמו,
וזה נותן פאה לעצמו.

ה

המוכר קלחי אילן בתוך שדהו,
נותן פאה מכל אחד ואחד.
אמר רבי יהודה:
אמתי?

בזמן שלא שיר בעל השדה;
אבל אם שיר בעל השדה,
הוא נותן פאה לכל.

מסכת פאה פרק ג משנה ו

[ו]

רבי אליעזר אומר:

קרקע בית רבע חיבת בפאה. <חיב>
רבי יהושע אומר:
העושה סאתים. <העושה>
רבי טרפון אומר:
ששה על ששה טפחים.
רבי יהודה בן בתירה אומר: <יהושע>
כדי לקצור ולשנות.
והלכה כדבריו.

ז

רבי עקיבה אומר:
קרקע כל שהוא חיב בפאה,
ובכורים,
ולכתוב עליו פרוזבול,
ולקנות עמו נכסים שאין להן אחריות,
בכסף ובשטר ובחזקה.

מסכת פאה פרק ג משנה ז

ח

הכותב נכסיו שכב מרע,
שיר קרקע כל שהוא,
מתנתו קימת; <מתנתו קימת>
לא שיר קרקע כל שהוא,
אין מתנתו קימת.
הכותב נכסיו לבניו,
וכתב לאשתו קרקע כל שהוא,
אבדה כתבתה.
רבי יוסה אומר:
אם קבלה עליה,
אף על פי שלא כתב לה,
אבדה כתבתה.

מסכת פאה פרק ג משנה ח

ט

הכותב נכסיו לעבדו,
יצא בן חורין;
שיר קרקע כל שהוא,
לא יצא בן חורין.
רבי שמעון אומר:
לעולם הוא בן חורין,
עד שיאמר:

הרי כל נכסי נתונים לאיש פלוני עבדי,
חוץ מאחד מרבוא שבהן.

פרק ד

מסכת פאה פרק ד משנה א

א

הפאה נתנת במחבר לקרקע.
בדלית ובדקל,
בעל הבית מוריד ומחלק לעניים.
רבי שמעון אומר:
אף בחליקי אגוזים.
אפלו תשעים ותשעה אומרים לחלק,
ואחד אומר לבז,
לזה שומעין שאמר כהלכה.

מסכת פאה פרק ד משנה ב

ב

ובדלית ובדקל, אינו כן.
אפלו תשעים ותשעה אומרים לבז,
ואחד אומר לחלק,
לזה שומעין שאמר כהלכה.

מסכת פאה פרק ד משנה ג

ג

נטל מקצת הפאה וזרק על השאר,
אין לו בה כלום.
נפל לו עליה, פרס טליתו עליה,
מעבירים אותה ממנו. <אותו>
וכן בלקט, וכן בעמר השכחה.

מסכת פאה פרק ד משנה ד

ד

פאה,

אין קוצרין אותה במגלות,
ואין עוקרין אותה בקרדמות,
כדי שלא יכו איש את רעהו.
(מסכת פאה פרק ד משנה ה)
שלוש הבעיות ביום:
בשחר ובחצות ובמנחה.

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא אָמְרוּ אֵלָּא כְּדֵי שְׁלֹא יִפְחַתּוּ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לֹא אָמְרוּ אֵלָּא כְּדֵי שְׁלֹא יוֹסִיפוּ.
שְׁלֵבִית נֹמֵר הָיָה מְלַקֵּטִין עַל הַחֶבֶל,
וְנוֹתֵנִין פָּאָה מְכַל אֶמֶן וְאֶמֶן.

מסכת פאה פרק ד משנה ו

ה

נִכְרִי שֶׁקָּצַר אֶת שְׂדֵהוּ וְאַחֵר כֵּךְ נִתְגַּזֵּר,
פְּטוּר מִן הַלֶּקֶט וּמִן הַשִּׁכְחָה וּמִן הַפָּאָה.
רַבִּי יְהוּדָה מְחַיֵּב בַּשִּׁכְחָה,
שֶׁאִין הַשִּׁכְחָה אֵלָּא בְּשַׁעַת הָעֶמּוּר.

מסכת פאה פרק ד משנה ז

ו

הַקָּדִישׁ קָמָה וּפָדָה קָמָה, חַיֵּב.
עֲמֻרִים וּפָדָה עֲמֻרִים, חַיֵּב.
קָמָה וּפָדָה עֲמֻרִים, פְּטוּרָה,
שֶׁבְשַׁעַת חוֹבָתָהּ, הֵיטָה פְּטוּרָה.

מסכת פאה פרק ד משנה ח

ז

כִּיּוּצָא בּוֹ:
הַמְּקָדִישׁ פְּרוּתִיו,
עַד שְׁלֹא בָּאוּ לְעוֹנַת הַמַּעֲשָׂרוֹת, וּפָדָיו,
חַיֵּבִין.
מִשְׁבָּאוֹ לְעוֹנַת הַמַּעֲשָׂרוֹת, וּפָדָיו,
חַיֵּבִין.
הַקָּדִישׁ עַד שְׁלֹא נִגְמְרוּ וּגְמָרָן הַגִּזְבָּר,
וְאַחֵר כֵּךְ פָּדָיו, פְּטוּרִין,
שֶׁבְשַׁעַת חוֹבָתָן הָיוּ פְּטוּרִין.

מסכת פאה פרק ד משנה ט

ח

מִי שֶׁלֶקֶט אֶת הַפָּאָה, וְאָמַר:
"הֲרִי זֶה לְאִישׁ פְּלוֹנִי עֲנִי",
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
זָכָה לוֹ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
יִתְּנָה לְעֲנִי שְׁנִמְצָא רֹאשׁוֹן.

הַלֵּקֶט וְהַשְׁכָּחָה וְהַפָּאָה שֶׁלְנֹכְרִי,
חַיֵּב בְּמַעֲשָׂוֹת, אֲלֵא אִם כֵּן הַבְּקִיר.

מסכת פאה פרק ד משנה י

ט

אִי זֶה הוּא לֵקֶט?
הַנוֹשֵׁר בְּשַׁעַת הַקְּצִירָה.
הֵיזָה קוֹצֵר,
קָצַר מֵלֹא יָדוֹ, תֵּלֵשׁ מֵלֹא קִמְצוֹ,
הִכָּהוּ קוֹץ, נָפַל מִיָּדוֹ עַל אֶרֶץ,
הָרִי זֶה שֶׁלְּבַעַל הַבַּיִת.
תוֹךְ הַיָּד, תוֹךְ הַמַּגֵּל, לְעֹנִיִּים.
אַחֵר הַיָּד, אַחֵר הַמַּגֵּל, לְבַעַל הַבַּיִת.
רֹאשׁ הַיָּד, רֹאשׁ הַמַּגֵּל,
רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר:
לְעֹנִיִּים.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לְבַעַל הַבַּיִת.

מסכת פאה פרק ד משנה יא

י

חֲרָרֵי גְמָלִים שֶׁבְּתוֹךְ הַקָּמָה,
הָרִי הֵן שֶׁלְּבַעַל הַבַּיִת;
שְׁלֹאֲחֵר הַקּוֹצְרִים,
הָעֲלִיּוֹנִים לְעֹנִיִּים,
וְהַתַּחְתּוֹנִים שֶׁלְּבַעַל הַבַּיִת.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
הַכֹּל לְעֹנִיִּים,
שֶׁסֶּפֶק לֵקֶט לֵקֶט.

פרק ה

מסכת פאה פרק ה משנה א

א

גָּדִישׁ שֶׁלֹּא לֵקֶט תַּחְתּוֹ,
כָּל הַנוֹגְעוֹת בְּאֶרֶץ, הָרִי הֵן שֶׁלְּעֹנִיִּים.
וְהַרוֹחַ שֶׁפּוֹרֵה אֶת הָעֵמָרִים,
אוֹמְדִין אוֹתָהּ כַּמָּה לֵקֶט רְאוּיָהּ לַעֲשׂוֹת, <עוֹמְדִין>
נוֹתֵן לְעֹנִיִּים.

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
נוֹתֵן לַעֲנִיִּים כְּדֵי נִפְלָה.

מסכת פאה פרק ה משנה ב

ב

שִׁבְלַת שְׁבֻקִּיר וְרֹאשָׁה מְגִיעַ לְקָמָה,
אִם נִקְצָרַת עִם הַקָּמָה, הָרִי הִיא שְׁלִבְעַל הַבֵּית,
וְאִם לֹא, הָרִי הִיא שְׁלִעֲנִיִּים.
שִׁבְלַת שְׁלֵלֶקֶט שְׁנַתְעָרְכָה בְּגָדִישׁ,
מַעֲשֵׂר שִׁבְלַת אַחַת וְנוֹתֵן לּוֹ.
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
וְכִי הֵיכָן הָעֲנִי הַזֶּה מַחְלִיף דָּבָר שֶׁלֹּא בָּא בְרִשּׁוֹתוֹ? <זֶה>
אֵלָּא מִזְכָּה אֶת הָעֲנִי בְּכָל הַגָּדִישׁ,
וּמַעֲשֵׂר שִׁבְלַת אַחַת וְנוֹתֵן לּוֹ.

מסכת פאה פרק ה משנה ג

ג

אֵין מְגַלְגֵּלִין בְּטוֹפֶחַ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים מִתִּירִין,
מִפְּנֵי שְׁאִפְשֹׁר.

מסכת פאה פרק ה משנה ד

ד

בְּעַל הַבֵּית שֶׁהָיָה עוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, וְצָרָה,
יֵטֵל לְקֵט, שִׁכְחָה וּפֶאֶה וּמַעֲשֵׂר עֲנִי,
וּכְשִׁיחֲזֹר לְבֵיתוֹ יִשְׁלֵם.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
עֲנִי הָיָה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.

מסכת פאה פרק ה משנה ה

ה

הַמַּחְלִיף עִם הָעֲנִיִּים,
בְּשָׁלוּ פָטוֹר,
וּבְשִׁלְעֲנִיִּים חַיֵּב.
שְׁנַיִם שֶׁקִּבְּלוּ שָׂדֶה בְּאַרְיִסוֹת,
זֶה נוֹתֵן לְזֶה חֶלְקוֹ מַעֲשֵׂר עֲנִי,
וְזֶה נוֹתֵן לְזֶה חֶלְקוֹ מַעֲשֵׂר עֲנִי.
הַמְּקַבֵּל שָׂדֶה לְקֹצֵר,
אֲסוּר בְּלֶקֶט וּבְשִׁכְחָה וּבִפְאֵה וּבְמַעֲשֵׂר עֲנִי.

אמר רבי יהודה:
אמתי?
בזמן שקבלה ממנו למחצה, לשליש ולרביע;
אבל אם אמר לו:
שליש מה שאתה קוצר שלך,
מתר בלקט, בשכחה ובפאה,
ואסור במעשר עני.

מסכת פאה פרק ה משנה ו

ו

המוכר את שדהו,
המוכר מתר והלוקח אסור.
לא יסכר אדם את הפועל על מנת שילקט בנו אחריו.
מי שאינו מניח את העניים ללקט,
או שהוא מניח את אחד, ואת אחד לאו,
או שהוא מסייע את אחד מהן,
הרי זה גוזל את העניים.
על זה נאמר: (משלי כב, כח)
"אל תסג גבול עולם".

מסכת פאה פרק ה משנה ז

ז

העמר ששכחוהו פועלים,
ולא שכחו בעל הבית,
שכחו בעל הבית, ולא שכחוהו פועלים,
עמדו העניים בפניו או שחפוהו בקש,
הרי זה אינו שכחה.

מסכת פאה פרק ה משנה ח

ח

המעמר לכובעות ולכומסות,
ולחררה ולעמרים,
אין לו שכחה.
ממנו ולגרן,
יש לו שכחה.
המעמר לגדיש,
יש לו שכחה,
ממנו ולגרן,
אין לו שכחה.
זה הכלל:
כל המעמר למקום שהוא גמר מלאכה,

יש לו שכחה;
ממנו ולגון, אין לו שכחה.
מקום שאינו גמר מלאכה,
אין לו שכחה;
ממנו ולגון,
יש לו שכחה.

פרק ו

מסכת פאה פרק ו משנה א

א

בית שמי אומרים:
הבקר לעניים הבקר.
ובית הלל אומרים:
אינו הבקר, עד שיבקר אף לעשירים, כשמטה.
כל עמרי השדה שלקב קב,
ואחד שלארבעת קבים, ושכחו,
בית שמי אומרים:
אינו שכחה;
ובית הלל אומרים:
שכחה.

מסכת פאה פרק ו משנה ב

ב

העמר שהוא סמוך לגפה ולגדיש,
ולבקר ולכלים, ושכחו,
בית שמי אומרים:
אינו שכחה;
ובית הלל אומרים:
שכחה.

מסכת פאה פרק ו משנה ג

ג

ראשי שורות,
העמר שכנגדו מוכין,
העמר שהחזיק בו להוליכו לעיר, ושכחו,
מודים שאינו שכחה.

מסכת פאה פרק ו משנה ד

ד

אלו הן ראשי שורות:
שנים שהתחילו מאמצע השורה,
זה פניו לצפון וזה פניו לדרום,
שכחו לפנייהם ולאחריהם,
שלפניהם שכחה,
ושלאחריהם אינו שכחה.
יחיד שהתחיל מראש השורה,
ושכח לפניו ולאחריו,
שלפניו אינו שכחה,
ושלאחריו שכחה,
מפני שהוא 'בל תשוב'.
זה הכלל:
כל שהוא 'בל תשוב', שכחה,
וכל שאינו 'בל תשוב', אינו שכחה.

מסכת פאה פרק ו משנה ה

ה

שני עמרים, שכחה,
ושלשה אינן שכחה.
שני צבורי זיתים והחרובין, שכחה,
ושלשה אינן שכחה.
שני חוצני פשתן, שכחה,
ושלשה אינן שכחה.
שני גרגרים, פרט,
ושלשה אינן פרט.
שתי שבלים, לקט,
ושלוש אינן לקט.
אלו כדברי בית הלל.
ועל כלם, בית שמי אומרים:
שלשה לעניים,
וארבעה לבעל הבית.

מסכת פאה פרק ו משנה ו

ו

העמר שיש בו סאתים ושכחו,
אינו שכחה;
שני עמרים ובהם סאתים,
רבן גמליאל אומר:
לבעל הבית.
וחכמים אומרים:

לְעַנִּיִּים.
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל:
וְכִי מֵרֹב הָעֲמָרִים,
יוֹפִי כַח שְׁלִבְעַל הַבַּיִת,
אוֹ הוֹרֵעַ כַּח?
אָמְרוּ לוֹ:
יוֹפִי כַח.
אָמַר לָהֶם:
מָה אִם בְּזִמָּן שֶׁהוּא עֹמֵר אֶחָד וְבוֹ סֵאתִים וּשְׂכָחוּ,
אֵינּוּ שְׂכָחָה,
שְׁנֵי עֲמָרִים וּבָהֶן סֵאתִים,
אֵינּוּ דִין שְׁלֹא יִהְיוּ שְׂכָחָה?
אָמְרוּ לוֹ:
לֹא! אִם אִמְרַתְּ בְּעֹמֵר אֶחָד שֶׁהוּא כְּגָדִישׁ,
תֹּאמַר בְּשְׁנֵי עֲמָרִים שֶׁהֵן כְּכִרִּיכוֹת?

מסכת פאה פרק ו משנה ז

ז

קָמָה שֵׁישׁ בָּהּ סֵאתִים וּשְׂכָחָה,
אֵינָה שְׂכָחָה;
אֵין בָּהּ סֵאתִים, אִם רְאוּיָהּ הִיא לַעֲשׂוֹת סֵאתִים,
אֶפְלוּ הִיא שְׁלֹטוֹפָח,
רוֹאִים אוֹתָהּ כְּאֵלוּ הִיא עֲנֻנָה שְׁלֹשְׁעוֹרִים. <עמוה>

מסכת פאה פרק ו משנה ח

ח

קָמָה מְצֻלָת אֶת הָעֹמֵר וְאֶת הַקָּמָה.
הָעֹמֵר אֵינּוּ מְצִיל לֹא אֶת הָעֹמֵר וְלֹא אֶת הַקָּמָה.
אֵיזוֹ הִיא קָמָה שֶׁהִיא מְצֻלָת אֶת הָעֹמֵר?
כָּל שְׂאִינָה שְׂכָחָה,
אֶפְלוּ קָלַח אֶחָד.

מסכת פאה פרק ו משנה ט

ט

סָאָה תְּבוּאָה עֲקוּרָה וְסָאָה שְׂאִינָה עֲקוּרָה,
וְכֵן בְּאֵילָן,
הַשּׁוּם וְהַבְּצָלִים אֵינָן מְצֻטְרְפִין.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִם בָּאתָ רְשׁוּת הָעֲנִי בְּאִמְצָע,
אֵינָן מְצֻטְרְפִין,
וְאִם לֹאוּ, הֲרִי אֵלוּ מְצֻטְרְפִין.

מסכת פאה פרק ו משנה י

י

תבואה שנתנה לשחת או לאלמה,
וכן באגדי השום ואגדות השום והבצלים,
אין להם שכחה.
כל טמונים בארץ,
כגון הלוח, השום והבצלים,
רבי יהודה אומר:
אין להם שכחה.
וחכמים אומרים:
יש להם שכחה.

מסכת פאה פרק ו משנה יא

יא

הקוצר בלילה, והמעמר, והסומה,
יש לו שכחה.
אם היה מתכוון לטול את הגס הגס,
אין לו שכחה.
אם אמר:
"הרי אני קוצר על מנת מה שאני שוכח אני אטל",
יש לו שכחה.

פרק ז

מסכת פאה פרק ז משנה א

א

כל זית שיש לו שם בשדה,
כזית הנטופה בשעתו, ושכחו,
אינו שכחה.
במי דברים אמורים?
בשמו ובמעשיו ובמקומו.
בשמו, שהיה שפכני או בישני; <שפכני; בישני>
במעשיו, שהוא עושה הרבה;
במקומו, שהוא עומד בצד הגת או בצד הפרצה.
ושאר כל הזיתים,
שנים שכחה, שלשה אינה שכחה.
רבי יוסה אומר:
אין שכחה לזיתים.

מסכת פאה פרק ז משנה ב

ב

זית שנמצא עומד בין שלוש שורות שלשני מלבנים,
ושכחו, אינו שכחה.
זית שיש בו סאתים ושכחו, אינו שכחה.
במי דברים אמורים? בזמן שלא התחילו בו.
אבל אם התחיל בו,
אפלו כזית הנטופה בשעתו, ושכחו,
יש לו שכחה.
כל זמן שיש לו תחתיו, יש לו בראשו.
רבי מאיר אומר:
משתתלך המחבא.

מסכת פאה פרק ז משנה ג

ג

אי זה הוא פרט?
הנושר בשעת הבצירה.
היה בוצר,
עקץ את האשכול, הסבך בעלים,
נפל לארץ ונפרד,
הרי הוא שלבעל הבית.
המניח כלכלה תחת הגפן בשעה שהוא בוצר,
הרי זה גוזל את העניים;
על זה נאמר: (משלי כב, כח)
"אל תסג גבול עולם".

מסכת פאה פרק ז משנה ה

ד

המדל בגפנים,
כשם שהוא מדל בתוך שלו,
כך הוא מדל בשלעניים.
דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר:
בשלו הוא רשי,
אינו רשי בשלעניים.

מסכת פאה פרק ז משנה ד

ה

אי זו היא עוללת?
כל שאין לה לא כתף ולא נטף.

אם ספק, לעניים.
עוללת שבארכובה,
אם נקרצת עם האשכול,
הרי היא שלבעל הבית,
ואם לאו, הרי היא שלעניים.
גרגר יחיד,
רבי יהודה אומר:
אשכול.
וחכמים אומרים:
עוללת.

מסכת פאה פרק ז משנה ז

ו

כרם שכלו עוללת,
רבי אליעזר אומר:
לבעל הבית.
רבי עקיבה אומר:
לעניים.
אמר רבי אליעזר: (דברים כד, כא)
"כי תבצר... לא תעולל",
אם אין בציר, מנין עוללות?
אמר לו רבי עקיבה: (ויקרא יט, י)
"וכרמך לא תעולל",
אפלו כלו עוללות.
אם כן, למה נאמר:
"כי תבצר... לא תעולל"?
אין לעניים בעוללות קדם לבציר.

מסכת פאה פרק ז משנה ו

ז

כרם רבעי,
בית שמי אומרים:
אין לו חמש, ואין לו בעור;
ובית הלל אומרים:
יש לו.
בית שמי אומרים:
יש לו פרט ויש לו עוללות,
והעניים פודין לעצמן.
ובית הלל אומרים:
כלו לגת.

מסכת פאה פרק ז משנה ח

ח

המקדיש את פרמו עד שלא נודעו העוללות,
אין העוללות לעניים.
משנודעו העוללות,
העוללות לעניים.
אמר רבי יוסה:
אם כן, יתנו שכר גדולים להקדש.
איזו היא שכחה בעריס?
כל שאינו יכול לפשוט את ידו ולטלה;
וכרגליות?
משעבור הימנה.

פרק ח

מסכת פאה פרק ח משנה א

א

מאמתי כל האדם מתרין בלקט?
משיהלכו הנמושות.
ובפרט ובעוללות?
משיהלכו העניים בכרם ויבאו.
ובזיתים?
משתרד רביעה שניה.
אמר רבי יהודה:
והלא יש שאינן מוסקין זיתיהם
אלא לאחר רביעה שניה?
אלא כדי שיהא העני יוצא,
ולא יהא מביא אלא בארבעה אסרות.

מסכת פאה פרק ח משנה ב

ב

נאמנים על הלקט, ועל השכחה, ועל הפאה בשעתן,
ועל מעשר עני בכל שנתו.
וכן לוי נאמן לעולם.
אינן נאמנים אלא על דבר שדרך בני אדם נוהגין כן.

מסכת פאה פרק ח משנה ג

ג

נאמנים על החטים,

וַאֲיֵנָן נֶאֱמָנִין לֹא עַל הַקָּמָח, וְלֹא עַל הַפֶּת.
נֶאֱמָנִין עַל הַסְּעוּרָה שֶׁלֹּאֲרָז, <השעורה>
וַאֲיֵנָן נֶאֱמָנִין עָלָיו בֵּין חַי בֵּין מְבֻשָּׁל.
נֶאֱמָנִין עַל הַפּוֹל,
וַאֲיֵנָן נֶאֱמָנִין עַל הַגְּרִיסִים, בֵּין חַיִּים בֵּין מְבֻשָּׁלִים.
נֶאֱמָנִין עַל הַשָּׁמֶן לֹמֵר:
"שְׁלֹמֶעֶשֶׁר עָנִי הוּא",
וַאֲיֵנָן נֶאֱמָנִין עָלָיו לֹמֵר:
"שְׁלֹזִיתִי נִקּוּף הוּא".

מסכת פאה פרק ח משנה ד

ד

נֶאֱמָנִין עַל הַיֶּרֶק חַי,
וַאֲיֵנָן נֶאֱמָנִין עָלָיו מְבֻשָּׁל,
אֶלָּא אִם כֵּן הָיָה לוֹ דָּבָר מִמַּעַט,
שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ בַּעַל הַבַּיִת לִהְיוֹת מוֹצִיא מִלֶּפְסוֹ.

מסכת פאה פרק ח משנה ה

ה

אֵין פּוֹחֲתִין לְעֲנִיִּים בַּגֶּרֶן
מִחֲצֵי קֶב חֲטִים וְקֶב שְׁעוּרִים.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
חֲצִי קֶב.
קֶב וְחֲצִי כֶסֶּמִּין וְקֶב גְּרוּגְרוֹת,
אוּ מִנָּה דְּבִלָּה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
פָּרֶס.
חֲצִי לֹוג יֵין.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
רַבִּיעִית.
רַבִּיעִית שָׁמֶן.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
שְׁמִינִית.
וּשְׁאֵר כָּל הַפְּרוֹת, אֲבָה שְׁאוּל אוֹמֵר:
כְּדִי שְׁיִמְכְּרֶם וְיִקַּח בָּהֶן מִזֶּן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת.

מסכת פאה פרק ח משנה ו

ו

מִדָּה זֹאת אֲמוּרָה בַּכֶּהֱנִים, וּבִלְוִיִּם, וּבִישְׂרָאֵל.
הָיָה מִצִּיל, נוֹטֵל מִחֲצָה וְנוֹתֵן מִחֲצָה.
הָיָה לוֹ דָּבָר מִמַּעַט,

נותן לפניהם, והן מחלקין ביניהן.

מסכת פאה פרק ח משנה ז

ז

אין פוחתין לעני העובר ממקום למקום, <פותחין; פורחין>
מכר בפונדיון מארבע סאין בסלע.
לן, נותנין לו פרנסת לינה.
שבת, נותנין לו מזון שלוש סעודות.
מי שיש לו מזון שתי סעודות,
לא יטל מן התמחוי;
מזון ארבע עשרה,
לא יטל מן הקפה.
והקפה נגבית בשנים,
ומתחלקת בשלשה.

מסכת פאה פרק ח משנה ח

ח

מי שיש לו מאתים זוז,
לא יטל לקט, שכחה ופאה ומעשר עני.
היו לו מאתים חסר דינר,
אפלו אלף נותנין לו כאחת,
הרי זה יטל.
היו ממשכנים בכתבת אשתו או לבעל חובו, <לכתובת>
הרי זה יטל.
אין מחיבין אותו למכר את ביתו ואת כלי תשמישו.

מסכת פאה פרק ח משנה ט

ט

מי שיש לו חמשים זוז,
הוא נושא ונותן בהן,
הרי זה לא יטל.
וכל מי שאינו צריך לטול ונוטל,
אינו מת מן הזקנה עד שיצטרך לבריות. <לבריות>
וכל מי שהוא צריך לטול ואינו נוטל,
אינו מת מן הזקנה עד שיפרנס לאחרים משלו.
על זה נאמר: (ירמיה יז)
"ברוך הגבר אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו". <המגיה מוסיף:>
וכן דין שלוקח שחד ומטה את הדין,
אינו מת מן הזקנה עד שתכהנה עיניו,
שנאמר: (שמות כג, ח)
"ושחד לא תקח, כי השחד יעור פקחים".

מסכת דמי

פרק א

מסכת דמי פרק א משנה א

א

הקלים שבדמי:
השיתים,
והרימין,
והעזרין,
ובנות שוח,
ובנות שקמה,
ובנבלות התמרה,
והגפנים, <והגופנים>
והנצפה.
וביהודה:
האוג,
והחמץ,
והכסבר.
רבי יהודה אומר:
כל השיתים פטורות, חוץ משלדפרה.
כל הרימים פטורים, חוץ מרימי שקמה.
כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המסטיפות.

מסכת דמי פרק א משנה ב

ב

הדמי,
אין לו חמש, ואין לו בעור,
ונאכל לאונן,
ונכנס לירושלים ויוצא,
ומאבדים את מעוטו בדרךים,
ונותנין אותו לעם הארץ ואוכל כנגדו,
ומחללין אותו כסף על כסף,
ונחשת על נחשת,

כָּסֶף עַל נַחֲשֶׁת וְנַחֲשֶׁת עַל הַפְּרוֹת,
וּבִלְבָד שִׁיחֹזֵר וַיִּפְדֶּה אֶת הַפְּרוֹת.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
יַעֲלוּ הַפְּרוֹת וַיֹּאכְלוּ בִירוּשָׁלַיִם.

מסכת דמי פרק א משנה ג

ב

הַלּוֹקֵחַ לְזֶרַע וְלִבְהֶמָה,
קָמַח לְעוֹרוֹת,
שֶׁמֶן לְנֹר,
שֶׁמֶן לְסוּף בּוֹ אֶת הַכָּלִים, פְּטוֹר מִן הַדָּמִי.
מְגֻזֵּיב וְלֹהֵלֵן, פְּטוֹר מִן הַדָּמִי.
חֶלֶת עִם הָאָרֶץ,
וְהַמִּדְמָע,
וְהַלְקוּחַ בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר,
וְשִׁירֵי מִנְחוֹת, פְּטוֹרִין מִן הַדָּמִי.
שֶׁמֶן עָרֵב, בֵּית שִׁמִּי מְחִיבִין;
וּבֵית הֶלֶל פּוֹטְרִין.

מסכת דמי פרק א משנה ד

ד

הַדָּמִי,
מְעָרְבִין בּוֹ,
וּמִשְׁתַּתְּפִין בּוֹ,
וּמְבָרְכִין עָלָיו,
וּמְזַמְּנִין עָלָיו,
וּמִפְּרִישֵׁין אוֹתוֹ עֵרֶם בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת.
הָא אִם הַקָּדִים מַעֲשֵׂר שְׁנֵי לָרֵאשׁוֹן,
אֵין בְּכַךְ כָּלוּם.
שֶׁמֶן שֶׁהִגְרֵדִי סָךְ בְּאַצְבָּעוֹתָיו,
חֵיב בְּדָמִי,
וְשֶׁהִפְרוֹק נוֹתֵן בְּצֶמֶר,
פְּטוֹר מִן הַדָּמִי.

פרק ב

מסכת דמי פרק ב משנה א

א

אלו דברים מתעשרים דמי בכל מקום:
הדבלה, והתמרים, והחרובין,
הארז, והכמן.
הארז שבחוץ לארץ,
כל המשתמש ממנו, פטור.

מסכת דמי פרק ב משנה ב

ב

המקבל עליו להיות נאמן,
מעשר את שהוא אוכל,
ואת שהוא מוכר,
ואת שהוא לוקח,
ואינו מתארח אצל עם הארץ.
רבי יהודה אומר:
המתארח אצל עם הארץ, נאמן.
אמרו לו:
על עצמו אינו נאמן,
פיצד יהא נאמן על שלאחרים?

מסכת דמי פרק ב משנה ג

ג

המקבל עליו להיות חבר,
אינו מוכר לעם הארץ לח ויבש,
ואינו לוקח ממנו לח,
ואינו מתארח אצל עם הארץ,
ולא מארחו אצלו בכסותו.
רבי יהודה אומר:
אף לא יגדל בהמה דקה,
ולא יהא פרוץ בנדרים ובשחוק,
ולא יהא מטמא למתים,
ומשמש בבית המדרש.
אמרו לו:

לא באו אלו לכלל. <בגוף הטקסט: אלא בשולים: נ"א אילו>

מסכת דמי פרק ב משנה ד

ד

הנחתומים,
לא חיבו אותן חכמים להפריש,
אלא כדי תרומת מעשר וחלה.

הַחֲנוּנִים אֵינָן רְשָׁיִים לְמֹכֵר אֶת הַדָּמִי.
כָּל הַמְשַׁפִּיעִים בְּמִדָּה גְּסָה רְשָׁיִין לְמֹכֵר אֶת הַדָּמִי.
וְאֵלּוּ הֵן הַמְשַׁפִּיעִין בְּמִדָּה גְּסָה,
כְּגוֹן הַסִּיטוֹנוֹת וּמוֹכְרֵי תְּבוּאָה.

מסכת דמי פרק ב משנה ה

ה

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אֶת שְׁדֵרְכוֹ לְהַמְדֹּד בְּדָקָה,
וּמְדָדוֹ בְּגָסָה,
בְּגָסָה, וּמְדָדוֹ בְּדָקָה,
טְפִלָּה דָּקָה לְגָסָה.
אִי זֶה הִיא מִדָּה גְּסָה?
בִּיבֹשׁ, שֶׁלֶשֶׁת קָבִים,
וּבִלָּח, דִּינָר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
סְלִי תֹאנִים, וְסְלִי עֲנָבִים, וְקָפוֹת שְׁלִירָק,
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא מוֹכְרֵן אֶכְסָרָה, <בִּאֲכַסְרָה>
פְּטוּר.

פרק ג

מסכת דמי פרק ג משנה א

א

מֵאֲכִילִים אֶת הָעֲנָיִים דָּמִי,
מֵאֲכִילִין אֶת הָאֶכְסָנִיָּה דָּמִי.
רֶבֶן גְּמִלְיָאֵל הִזִּה מֵאֲכִיל אֶת פּוֹעֲלֵיו דָּמִי.
גְּבָאִי צִדְקָה,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
נוֹתֵנִין אֶת הַמַּעֲשֶׂר לְמִי שֶׁאֵינוֹ מַעֲשֶׂה,
וְאֶת שְׁאֵינוֹ מַעֲשֶׂה לְמַעֲשֶׂה.
נִמְצְאוּ כָּל הָאָדָם אוֹכְלִין מִתְּקָן.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
גּוֹבִים סֶתֶם וּמַחֲלִקִין סֶתֶם,
וְהַרוּצָה לְתֵקֶן יִתְקֶן.

מסכת דמי פרק ג משנה ב

ב

הַרוֹצֵה לַחֲזוֹם עָלֵי יָרֵק לְהַקֵּל מִמִּשְׁוֹאוֹ,
לֹא יִשְׁלִיךְ עַד שְׂעֵשֶׁר.
הַלּוֹקֵם יָרֵק מִן הַשּׁוֹק וְנִמְלֵךְ לְהַחְזִיר,
לֹא יִחְזִיר עַד שְׂעֵשֶׁר,
שְׁאִינוּ מְחַסֵּר אֶלָּא מְנִין.
הָיָה עוֹמֵד וְלוֹקֵם,
וְרָאָה טוֹעֵן אַחֵר יָפָה מִמֶּנּוּ,
מִתֵּר לְהַחְזִיר, מִפְּנֵי שְׁלֹא מִשָּׁךְ.

מסכת דמי פרק ג משנה ג

ג

הַמוֹצֵא פְרוֹת בְּדֶרֶךְ וְנִטְלָן לְאַכְלוֹ,
וְנִמְלֵךְ לְהַצְנִיעַ,
לֹא יִצְנִיעַ עַד שְׂעֵשֶׁר.
אִם מִתְחַלֵּה נִטְלָן בְּשִׁבְלִי שְׁלֹא יֵאבְדוּ,
פְּטוֹר.
כָּל דֹּבָר שֶׁאֵין רִשִּׁי לְמַכְרוֹ דָּמִי, <בשוליים: נ"א לְמַכְרוֹ>
לֹא יִשְׁלַח לְחִבְרוֹ דָּמִי.
רַבִּי יוֹסֵה מִתִּיר בְּיָדִי,
וּבְלִבֵּד שְׂיֻדֵּיעֻנּוּ.

מסכת דמי פרק ג משנה ד

ד

הַמוֹלִיךְ חֲטִין לְטָחוֹן הַכּוֹתִי,
אוֹ לְטָחוֹן עִם הָאֶרֶץ,
כְּחֻזְקָתָן לְמַעֲשָׂרוֹת וְלִשְׁבִיעִית;
לְטָחוֹן הַנֶּכְרִי, דָּמִי.
הַמִּפְקִיד פְּרוֹתָיו אֶצֶל כּוֹתִי,
אֶצֶל עִם הָאֶרֶץ,
כְּחֻזְקָתָן לְמַעֲשָׂרוֹת וְלִשְׁבִיעִית;
אֶצֶל הַנֶּכְרִי, כְּפְרוֹתָיו.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
דָּמִי.

מסכת דמי פרק ג משנה ה

ה

הַנוֹתֵן לַפּוֹנְדְקִית,
מַעֲשֵׂר אֶת שְׁהוּא נוֹתֵן לָהּ,
וְאֵת שְׁהוּא נוֹטֵל מִמֶּנָּה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא חֲשׂוּדָה לְחֵלֶף.

אמר רבי יוסה:
אין אנו אחריים לרמאים,
אינו מעשר אלא מה שהוא נוטל ממנה בלבד.

מסכת דמי פרק ג משנה ו

ו

הנותן לחמותו,
מעשר את שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל ממנה,
מפני שהיא חשודה לחלף המתקלקל.
אמר רבי יהודה:
רוצה היא לתקן את בתה ובושה מחתנה.
מודה רבי יהודה בנותן לחמותו שביעית,
שאינה חשודה להאכיל את בתה שביעית.

פרק ד

מסכת דמי פרק ד משנה א

א

הלוקח פרות ממי שאינו נאמן על המעשרות,
ושכח לעשרן,
שואלו בשבת ואוכל על פיו.
חשכה מוצאי שבת,
לא יאכל עד שיעשר.

ב

לא מצאו,
אמר לו אחד שאינו נאמן על המעשרות:
"מעשרין הן", אוכל על פיו.
חשכה מוצאי שבת,
לא יאכל עד שיעשר.

ג

תרומת מעשר שלדמי שחזרה למקומה,
רבי שמעון השזורי אומר:
אף בחל שואלו ואוכל על פיו.

מסכת דמי פרק ד משנה ב

ד

הַמִּדִּיר אֶת חֲבֵרוֹ שִׁיֵּאכֹל אֶצְלוֹ,
וְהוּא אֵינוֹ מֵאֲמִינוּ עַל הַמַּעֲשִׂוֹת,
אוֹכֵל עִמּוֹ בַּשֶּׁבֶת הָרֵאשׁוֹנָה, <בַּשֶּׁבֶת>
אֶף עַל פִּי שְׁאִינוֹ מֵאֲמִינוּ עַל הַמַּעֲשִׂוֹת,
וּבִלְבָד שִׁיאֲמַר לוֹ מַעֲשִׂיִּים הֵן.
וּבַשֶּׁבֶת שְׁנִיָּה,
אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא נוֹדֵר מִמֶּנּוּ הַנִּיָּה,
לֹא יֵאכֹל עַד שִׁיעֶשֶׂר.

מסכת דמי פרק ד משנה ג

ה

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֵין אָדָם צָרִיךְ לִקְרֹא שֵׁם לַמַּעֲשֵׂה עֲנִי שֶׁלְדָמִי.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
קוֹרֵא שֵׁם, וְאֵינוֹ צָרִיךְ לַהֲפָרִישׁ.

מסכת דמי פרק ד משנה ד

ו

מִי שֶׁקָּרָא שֵׁם לַתְּרוּמַת מַעֲשֵׂה שֶׁלְדָמִי,
וְלַמַּעֲשֵׂה עֲנִי שֶׁלּוֹדִי, לֹא יִטְלֵם בַּשֶּׁבֶת.
אִם הָיָה כֹהֵן אוֹ עֲנִי לְמוֹדִים לֵאכֹל אֶצְלוֹ,
יֵבֹאוּ וְיֵאכְלוּ, וּבִלְבָד שִׁיּוֹדִיעֵם.

מסכת דמי פרק ד משנה ה

ז

הַאוֹמֵר לְמִי שְׁאִינוֹ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשִׂוֹת:
"קַח לִי מִמִּי שֶׁהוּא נֶאֱמָן וּמִמִּי שֶׁהוּא מַעֲשֵׂה",
אֵינוֹ נֶאֱמָן.
"אִישׁ פְּלוֹנִי",
הָרִי זֶה נֶאֱמָן.
הֵלֶךְ לִקַּח מִמֶּנּוּ, אָמַר לוֹ:
"לֹא מִצֵּאתִיו, וְלִקְחָתִי לָךְ מֵאַחֵר שֶׁהוּא נֶאֱמָן",
אֵינוֹ נֶאֱמָן.

מסכת דמי פרק ד משנה ו

ח

הַנִּכְנָס לְעִיר, וְאֵינוֹ מְכִיר אָדָם שָׁם, וְאָמַר:
"מִי כֵן נֶאֱמָן, וּמִי כֵן מַעֲשֵׂה?"
אָמַר לוֹ אֶחָד: "אֲנִי",
אֵינוֹ נֶאֱמָן.

אמר לו: "איש פלוני",
הרי זה נאמן.
הלך ולקח ממנו, אמר לו:
"מי כן מוכר ישן?"
אמר לו:
"מי ששלחך אצלי",
אף על פי שהם כגומלים זה את זה,
הרי אלו נאמנים.

מסכת דמי פרק ד משנה ז

ט

החמרים שזכנסו לעיר,
אמר אחד מהן:
"שלי חדש, ושלחברי ישן",
"שלי אינו מתקן, ושלחברי מתקן",
אינן נאמנין.
רבי יהודה אומר:
נאמנין.

פרק ה

מסכת דמי פרק ה משנה א

א

הלוקח מן הנחתום, כיצד מעשר?
נוטל כדי תרומת מעשר וחלה,
ואומר:
"אחד ממאה שיש כאן,
הרי זה בצד זה מעשר,
ושאר מעשר סמוך לו.
זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו,
והשאר חלה.
ומעשר שני בצפון ובדרום,
ומחל על המעות".

מסכת דמי פרק ה משנה ב

ב

הרוצה להפריש תרומה ותרומת מעשר כאחת,
נוטל אחד משלשים ושלשה ושליש ואומר:

"אֶחָד מִמָּאָה מִמָּה שֵׁישׁ כֵּן,
הָרִי זֶה בָּצַד זֶה חֲלִין,
וּשְׂאֵר תְּרוּמָה עַל הַכֹּל,
מִה חֲלִין שֵׁישׁ כֵּן הָרִי זֶה בָּצַד זֶה מַעֲשֵׂר,
וּשְׂאֵר מַעֲשֵׂר סְמוּךְ לוֹ;
זֶה שְׁעִשִּׁיתִי מַעֲשֵׂר עֲשׂוֹי תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר עָלָיו,
וּשְׂאֵר חֲלָה;
וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי בָצְפוֹנוֹ וּבִדְרוֹמוֹ,
וּמַחֲלָל עַל הַמְּעוֹת".

מסכת דמי פרק ה משנה ג

ג

הַלּוֹקֵחַ מִן הַנִּחְתָּוִם,
מַעֲשֵׂר מִן הַחֲמָה עַל הַצּוֹנֵנֶת, <מַעֲשֵׂר>
וּמִן הַצּוֹנֵנֶת עַל הַחֲמָה,
אֶפְלוּ מִטְּפָסִים הִרְבָּה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר,
שֶׁאֲנִי אוֹמֵר:
חֲטִים שְׁלֹא־מֵשׁ הָיוּ מִשְׁלֹא־אֶחָד,
וְשִׁלִּיּוֹם הָיוּ מִשְׁלֹא־אֶחָד.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹסֵר בְּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר,
וּמִתִּיר בַּחֲלָה.

מסכת דמי פרק ה משנה ד

ד

הַלּוֹקֵחַ מִן הַפֶּלֶטָר,
מַעֲשֵׂר מִכָּל טָפוֹס וְטָפוֹס. <מַעֲשֵׂר>
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מֵאֶחָד עַל הַכֹּל.
מוֹדָה רַבִּי יְהוּדָה בְּלוֹקֵחַ מִן הַמִּנְפּוֹל,
שֶׁהוּא מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד.

מסכת דמי פרק ה משנה ה

ה

הַלּוֹקֵחַ מִן הָעֲנִי,
וְכֵן הָעֲנִי שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ פְּרוֹסוֹת פֶּת אוֹ פֶּלְחִי דְּבִלָּה,
מַעֲשֵׂר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד;
וּבִתְמָרִים וּבְגִרוּגָרוֹת בּוֹלָל וְנוֹטֵל.

אמר רבי יהודה:
אמתי?
בזמן שהמתנה מרבה,
אבל בזמן שהמתנה ממעטת,
מעשר מכל אחד ואחד.

מסכת דמי פרק ה משנה ו

ו

הלוקח מן הסיטון,
וחזר ולקח ממנו שניה,
לא יעשר מזה על זה,
אפלו מאותו הסוג,
אפלו מאותו המין.
נאמן הסיטון לומר:
משלאחד הם.

מסכת דמי פרק ה משנה ז

ז

הלוקח מבעל הבית,
וחזר ולקח ממנו שניה,
מעשר מזה על זה,
אפלו משתי קפות,
אפלו משתי עירות.
בעל הבית שהיה מוכר ירק בשוק,
בזמן שמביאין לו מגנותיו,
מעשר מאחת על הכל; <מאחד>
ומגנות אחרות,
מעשר מכל אחת ואחת. <אחד ואחד>

מסכת דמי פרק ה משנה ח

ח

הלוקח טבל משני מקומות,
מעשר מזה על זה,
מפני שאמרו:
אין אדם רשי למכור טבל אלא לצורך.

מסכת דמי פרק ה משנה ט

ט

מעשרים משלישראל על שלגוים,
ומשלגוים על שלישראל,

ומשלישראל על שלכותים,
ומשלכותים על שלכותים.
רבי אלעזר אוסר משלכותים על שלכותים.

מסכת דמי פרק ה משנה י

י

עציץ נקוב, הרי הוא כֶּאֱרֵץ. <בארץ>
תרם מן הארץ על עציץ נקוב,
ומעציץ נקוב על הארץ,
תרומתו תרומה.
משאינו נקוב על הנקוב, <מי שאינו>
תרומה, ויחזור ויתרם.
מן הנקוב על שאינו נקוב,
תרומה, ולא תאכל, <תאכל>
עד שיוציא עליה תרומה ומעשרות.

מסכת דמי פרק ה משנה יא

יא

תרם מן הדמי על הדמי,
מן הדמי על הודאי,
תרומה, ויחזור ויתרם.
מן הודאי על הדמי,
תרומה, ולא תאכל, <תאכל>
עד שיוציא עליה תרומה ומעשרות.

פרק ו

מסכת דמי פרק ו משנה א

א

המקבל שדה מִיִּשְׂרָאֵל,
ומן הנכרי, ומן הכותני,
חולק לפניהם.
החוכר שדה מִיִּשְׂרָאֵל,
תורם ונותן לו.
אמר רבי יהודה:
אמת?
בזמן שנתן לו מאותה השדה ומאותו המין,
אבל אם נתן לו משדה אחרת או ממין אחר,

מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ.

מסכת דמי פרק ו משנה ב

ב

הַחוֹכֵר שָׂדֶה מִן הַנִּכְרִי,

מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אִף הַמִּקְבֵּל שָׂדֶה אֲבוֹתָיו מִן הַגּוֹי,

מַעֲשֵׂר וְנוֹתֵן לוֹ.

מסכת דמי פרק ו משנה ג

ג

כֹּהֵן וְלוֹי שֶׁקִּבְּלוּ שָׂדֶה מִיִּשְׂרָאֵל,

כַּשֵּׁם שֶׁחוֹלְקִין בַּחֲלִין,

כֵּן חוֹלְקִין בַּתְרוּמָּה.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

הַמַּעֲשֵׁרוֹת שֶׁלֶּהֶן,

שֶׁעַל מִנְתַּ כֵּן בָּאוּ.

מסכת דמי פרק ו משנה ד

ד

יִשְׂרָאֵל שֶׁקִּבְּל מִכֹּהֵן וּמִלוֹי,

הַמַּעֲשֵׁרוֹת לְבַעָלִים.

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:

הַקֶּרְתָּנִי שֶׁקִּבְּל שָׂדֶה מִירוּשְׁלָמִי,

מַעֲשֵׂר שְׁנֵי לִירוּשְׁלָמִי.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

יָכוֹל הוּא הַקֶּרְתָּנִי לַעֲלוֹת וּלְאָכְלוּ בִירוּשְׁלָיִם.

מסכת דמי פרק ו משנה ה

ה

הַמִּקְבֵּל זֵיתִים לְשִׁמֹן,

כַּשֵּׁם שֶׁחוֹלְקִים בַּחֲלִין,

כֵּן חוֹלְקִין בַּתְרוּמָּה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

יִשְׂרָאֵל שֶׁקִּבְּל מִכֹּהֵן, מִלוֹי,

זֵיתִים לְשִׁמֹן אוֹ לְמַחְצִית שֶׁכֶר,

הַמַּעֲשֵׁרוֹת לְבַעָלִים.

מסכת דמי פרק ו משנה ו

ו

בית שמי אומרים:
לא ימכר אדם את זיתיו אלא לחבר.
ובית הלל אומרים:
אף למעשר.
וצנועי בית הלל היו נוהגין כדברי בית שמי.

מסכת דמי פרק ו משנה ז

ז

שנים שבצרו את כרמיהן לתוך גת אחת,
אחד מעשר ואחד שאינו מעשר,
המעשר מעשר את שלו וחלקו בכל מקום שהוא.

מסכת דמי פרק ו משנה ח

ח

שנים שקבלו את השדה באריסות,
או שירשו, או שנשתתפו,
יכול הוא לומר לו:
"טל אתה חטים שבמקום פלוני,
ואני חטים שבמקום פלוני,
אתה יין שבמקום פלוני,
ואני יין שבמקום פלוני".
אבל לא יאמר לו:
"טל אתה חטים, ואני שעורים,
טל אתה יין, ואני אטל את השמן".

מסכת דמי פרק ו משנה ט

ט

חבר ועם הארץ שירשו אביהם עם הארץ,
יכול הוא לומר לו:
"טל אתה חטים שבמקום פלוני,
ואני חטים שבמקום פלוני,
אתה יין שבמקום פלוני,
ואני יין שבמקום פלוני".
אבל לא יאמר לו:
"טל אתה חטים, ואני שעורים,
טל אתה את הלח, ואני אטל את היבש".

מסכת דמי פרק ו משנה י

י

גַּר וְגוֹי שִׁירְשׁוּ אֶת אֲבֵיהֶם גּוֹי,
יָכוֹל הוּא לֹאמַר לוֹ:
"טַל אֶתָּה עֲבוֹדָה זָרָה, וְאֲנִי מַעֲוֹת,
אֶתָּה יֵינִי, וְאֲנִי פְרוֹת".
מִשְׁבָּאוֹ לְרִשּׁוֹת הַגֵּר, אָסוּר.

מסכת דמי פרק ו משנה יא

יא

הַמוֹכֵר פְּרוֹת בְּסוּרְיָה וְאָמַר:
"מִשְׁלָאֲרִץ יִשְׂרָאֵל הֵן",
חֵיב לַעֲשׂוֹת;
"מִעֲשָׂרֵין הֵן",
נֶאֱמַר, שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
"מִשְׁלֵי הֵן",
חֵיב לַעֲשׂוֹת;
"מִעֲשָׂרֵין הֵן",
נֶאֱמַר, שֶׁהִפָּה שְׁאָסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
אִם יָדוּעַ שִׁישׁ לוֹ שְׂדֵה בְּסוּרְיָה,
חֵיב לַעֲשׂוֹת.

מסכת דמי פרק ו משנה יב

יב

עִם הָאֶרֶץ שְׁאָמַר לְחֵבֵר:
"קַח לִי אֲגֻדַּת יָרֵק",
קַח לִי קְלוֹסְקִין אַחַת",
לֹקַח סִתָּם וּפְטוּר.
אִם אָמַר:
"זֶה שְׁלִי, וְזֶה שְׁלִחְבְּרִי",
וְנִתְעָרְבוּ,
חֵיב לַעֲשׂוֹת, אִפְּלוּ הֵן מֵאָה.

פרק ז

מסכת דמי פרק ז משנה א

א

הַמְזַמֵּן אֶת חֵבֵרוֹ שִׁיאֲכַל אֶצְלוֹ, <הַמְזַמֵּן>
וְהוּא אֵינוֹ מְאֲמִינוֹ עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת,
אוֹמֵר מִעָרֵב הַשֶּׁבֶת:

"מה שאני עתיד להפריש למחר,
הרי הוא מעשר,
ושאר מעשר סמוך לו. <המעשר>
זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו.
ומעשר שני בצפון, ובדרום,
ומחלל על המעות."

מסכת דמי פרק ז משנה ב

ב

מזגו לו את הכוס,
אומר:
"מה שאני עתיד לשיר בשולי הכוס,
הרי הוא מעשר,
ושאר מעשר סמוך לו.
זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו.
ומעשר שני בפיו ומחלל על המעות."

מסכת דמי פרק ז משנה ג

ג

פועל שאינו מאמין לבעל הבית,
נוטל גרוגרת אחת ואומר:
"זו ותשע הבאות אחריה,
עשויות מעשר על תשעים שאני אוכל,
וזו עשויה תרומת מעשר עליהם;
ומעשר שני באחרונות,
ומחלל על המעות."

ד

וחושד גרוגרת אחת.
בין שמעון בן גמליאל אומר:
לא יחסך,
מפני שהוא ממעט מלאכתו של בעל הבית.
בפי יוסה אומר:
לא יחסך,
שהוא תני בית דין.

מסכת דמי פרק ז משנה ד

ה

הלוקח זין מבין הכותים,
אומר:

"שְׁנֵי לָגִים שְׁאֲנִי עֲתִיד לְהַפְרִישׁ,
הָרִי הֵן תְּרוּמָה,
וְעֲשֶׂרָה, מַעֲשֶׂר,
וְתִשְׁעָה, מַעֲשֶׂר שְׁנִי",
מִחֵל וְשׁוֹתָהּ. <וּמַחֵל>

מסכת דמי פרק ז משנה ה

ו

הָיָה לוֹ תְּאֲנִים שֶׁלֹּטְכָל בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,
וְהוּא בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ אוֹ בַּשְּׁדָּה,
אוֹמֵר:
"שְׁתֵּי תְּאֲנִים שְׁאֲנִי עֲתִיד לְהַפְרִישׁ,
הָרִי הֵן תְּרוּמָה,
וְעֲשֶׂר, מַעֲשֶׂר,
וְתִשְׁעָה, מַעֲשֶׂר שְׁנִי."

ז

הָיָה דָּמִי, אוֹמֵר:
"מָה שְׁאֲנִי עֲתִיד לְהַפְרִישׁ לְמַחֵר,
הָרִי הוּא מַעֲשֶׂר,
וְשֶׁאֵר מַעֲשֶׂר סָמוּךְ לוֹ.
זֶה שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשֶׂר,
עָשׂוּי תְּרוּמַת מַעֲשֶׂר עָלָיו,
וּמַעֲשֶׂר שְׁנִי בְּצִפּוֹנוֹ, וּבְדִרּוֹמוֹ,
וּמִחֵלָל עַל הַמַּעוֹת."

מסכת דמי פרק ז משנה ו

ח

הָיָה לְפָנָיו שְׁתֵּי כֻלְכָּלוֹת שֶׁלֹּטְכָל,
אָמַר:
"מַעֲשְׁרוֹת זֹו בְּזוֹ",
הִרְאִישׁוּנָה מַעֲשֶׁרֶת;
"שֶׁלְזוֹ בְּזוֹ, וְשֶׁלְזוֹ בְּזוֹ",
הִרְאִישׁוּנָה מַעֲשֶׁרֶת.
מַעֲשְׁרוֹתֶיהֶן מַעֲשְׁרוֹת כֻּלְכָּלָה בְּחִבְרָתָהּ, <וּחְבֵּרְתָהּ>
קָרָא שֵׁם.

מסכת דמי פרק ז משנה ז

ט

מֵאָה טָבֵל, מֵאָה חֲלִין,

נוטל מאָה וְאַחַת.
מאָה טָבֵל, מאָה מַעֲשֶׂה,
נוטל מאָה וְאַחַת.
מאָה חֲלִין מִתְקַנִּים, מאָה מַעֲשֶׂה,
נוטל מאָה וְעֶשֶׂה.

י

מאָה טָבֵל, תּשָׁעִים מַעֲשֶׂה;
תּשָׁעִים טָבֵל, שְׁמוֹנִים מַעֲשֶׂה,
לא הִפְסִיד כָּלֹם.
זֶה הַכֶּלֶל:
כָּל זְמַן שֶׁהַטָּבֵל מְרַבֵּה,
לא הִפְסִיד כָּלֹם.

מסכת דמי פרק ז משנה ח

יא

מי שֶׁהָיוּ לוֹ עֶשֶׂר שׁוֹרוֹת שֶׁלְעֶשֶׂר עֶשֶׂר כַּדֵּי יֵין,
וְאָמַר:

"שׁוֹרָה הַחִיצוֹנָה אַחַת מַעֲשֶׂה",

וְאֵין יָדוּעַ אִי זֶה הִיא,

נוטל שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת לֹכְסֵן;

"חֲצִי שׁוֹרָה הַחִיצוֹנָה אַחַת מַעֲשֶׂה",

וְאֵין יָדוּעַ אִיזוֹ הִיא,

נוטל אַרְבַּע חֲבִיּוֹת מְאֻרְבָּע זְוִיּוֹת;

"שׁוֹרָה אַחַת מַעֲשֶׂה",

וְאֵין יָדוּעַ אִי זֶה הִיא,

נוטל שׁוֹרָה אַחַת לֹכְסֵן;

"חֲצִי שׁוֹרָה אַחַת מַעֲשֶׂה",

וְאֵין יָדוּעַ אִי זֶה הִיא,

נוטל שְׁתֵּי שׁוֹרוֹת לֹכְסֵן;

"חֲבִית אַחַת מַעֲשֶׂה",

וְאֵין יָדוּעַ אִי זֶה הִיא,

נוטל מְכַל חֲבִית וְחֲבִית.

חסלת מסכת דמי

מסכת כלאים

פרק א

מסכת כלאים פרק א משנה א

א

החטים והזוגין
אינן כלאים זה בזה.
השעורים ושבלת שועל,
הכסמין והשיפון,
הפול והספיר,
הפרקדן והטופח,
ופול הלכן והשעועית,
אינן כלאים זה בזה.

מסכת כלאים פרק א משנה ב

ב

הקשות והמלפפון אינן כלאים זה בזה.
רבי יהודה אומר:
כלאים.
חזרת, חזרת גלים,
עלשים, עלשי שדה,
כרישים, כרישי שדה,
כסבר, כסבר שדה, <כיסבר>
חרדל, חרדל מצרי,
ודלעת מצרית והרמוצה,
ופול מצרי והחרוב,
אינן כלאים זה בזה.

מסכת כלאים פרק א משנה ג

ג

הלפת והנפוס,
הכרוב והתרבתור,
התנדים והלעונים.
הוסיף רבי עקיבה:
השום והשומנית,
הבצל והבצלצול,
והתרמוס והפלסלוס,
אינן כלאים זה בזה.

מסכת כלאים פרק א משנה ד

ד

ובאילן:

האגסין, והקרטמילין,
והפרישים והעזרים,
אינן כלאים זה בזה.
התפוח והחזר,
הפרסקים והשקדים,
והשזופים והרימים,
אף על פי דומין זה לזה,
כלאים זה בזה.

מסכת כלאים פרק א משנה ה

ה

הצנון והנפוס,
החרדל והלפסן,
ודלעת וננית עם המצרית והרמוצה,
אף על פי דומין זה לזה,
כלאים זה בזה.

מסכת כלאים פרק א משנה ו

ו

הזאב והכלב,
כלב הכפרי והשועל,
העזים והצבאים,
היעלים והרחלים,
הסוס והפרד,
הפרד והחמור,
החמור והערוה,
אף על פי דומין זה לזה,
כלאים זה בזה.

מסכת כלאים פרק א משנה ז

ז

אין מביאין אילן באילן,
ירק בירק,
ולא אילן בירק,
ולא ירק באילן.
רבי יהודה מתיר ירק באילן.

מסכת כלאים פרק א משנה ח

ח

אין נוטעים ירקות בתוך סדן של שקמה,
אין מרכיבין פיגם על גבי קדה לבנה,
מפני שהוא ירק באילן.
אין נוטעין יחור של תאנה לתוך החצוב,
שהוא מקירו. <מחוק: שתהא>
אין תוחבין זמורה שלגפן לתוך האבטיח,
שתהא זורקת מימיה לתוכו,
מפני שהוא אילן בירק.
אין נוטעין זרע דלעת לתוך החלמית,
שתהא משמרתה,
מפני שהוא ירק בירק.

מסכת כלאים פרק א משנה ט

ט

הטומן לפת וצננת תחת הגפן,
אם היו מקצת העלים מגלין,
אינו חושש לא משם כלאים,
ולא משם מעשרות,
ולא משם שביעית,
ונטלין בשבת.
הזורע חטה ושעורה כאחת,
הרי זה כלאים.
רבי יהודה אומר:
אינו כלאים,
עד שיהוא שתי חטים ושעורה,
או חטה ושתי שעורים,
או חטה ושעורה וכסמת.

פרק ב

מסכת כלאים פרק ב משנה א

א

כל סאה שיש בה רבע זרע ממין אחר,
ימנע.
רבי יוסה אומר:
יבר.

בין ממין אחד, בין משני מינים.
רבי שמעון אומר:
לא אמרו אלא ממין אחד.
וחכמים אומרים:
כל שהוא כלאים בסאה מצטרף לרבע.

מסכת כלאים פרק ב משנה ב

ב

במי דברים אמורים?
תבואה בתבואה קטנית בקטנית,
תבואה בקטנית וקטנית בתבואה.
באמת,
זרעוני גנה שאינן נאכלין
ומצטרפין אחד מעשרים וארבעה
בנופל לבית סאה.
רבי שמעון אומר:
כשם שאמרו להחמיר,
אף להקל;
הפשתן בתבואה
מצטרפת אחד מעשרים וארבעה
בנופל לבית סאה.

מסכת כלאים פרק ב משנה ג

ג

היתה שדהו זרועה חטים,
ונמלך לזרעה שעורים,
ימתין לה עד שתתליע, ויזרע,
ואחר כך יזרע.
אם צמחה, לא יאמר,
אזרע ואחר כך אוסף,
אלא הופך ואחר כך זרע.
וכמה יהא חריש?
כתלמי הרביעה.
אבא שאול אומר:
כדי שלא ישיר רבע לבית סאה.

מסכת כלאים פרק ב משנה ד

ד

זרועה, ונמלך לטעה,
לא יאמר:

"אָטע וואַחר כֶּךְ אופֿךְ",
אַלאַ הופֿךְ, וואַחר כֶּךְ נוטע.
נטועה, ונמלך לזרעה,
לא יאמר:
"אַזרע, וואַחר כֶּךְ אָשרש,
אַלאַ מָשרש, וואַחר כֶּךְ זורע.
אַם רוצה, גומם עד פֿחות מטפח,
וזורע, וואַחר כֶּךְ מָשרש.

מסכת כלאים פרק ב משנה ה

ה

הִיתָה שְׂדֵהוּ זְרוּעָה קִנְבֵּס אוֹ לוֹף, <קרבס>
לא יִהְיֶה זֹרֵעַ וּבֹא עַל גְּבִיהֶן,
שְׂאִינָן עוֹשׂוֹת אֶלָּא לְשִׁלוֹשׁ שָׁנִים.
תְּבוּאָה שֶׁעָלוּ בָּהּ סִפְחֵי אֶסְטֵס,
וְכֵן מְקוֹם הַגִּרְנוֹת שֶׁעָלוּ בָּהֶן מִינֵין הַרְבֵּה,
וְכֵן תִּלְתֵּן שֶׁהָעֵלָת מִינֵי עֲשָׂבִים,
אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ לִנְכֹּשׁ.
אַם נִכֹּשׁ אוֹ כֹּסֵחַ, אוֹמְרִין לוֹ:
"עֲקֹר אֶת הַכֹּל חוּץ מִמֵּין אֶחָד!"

מסכת כלאים פרק ב משנה ו

ו

הַרוּצָה לַעֲשׂוֹת שְׂדֵהוּ מֶשֶׁר מֶשֶׁר מְכַל מִין,
בֵּית שְׂמִי אוֹמְרִים:
שְׁלֹשָׁה תִּלְמִים שְׁלִפְתִּיחַ;
בֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
מֵלֶא הָעֵל הַשְּׂרוּנִי.
וּקְרוּבִים דְּבָרֵי אֱלוֹ לֵהִיּוֹת כְּדְּבָרֵי אֱלוֹ.

מסכת כלאים פרק ב משנה ז

ז

הָיָה רֹאשׁ תֵּר חֲטִים נִכְנָס בְּתוֹךְ שְׁלִשְׁעוּרִים, מֵתֵר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִרְאָה כְּסוּף שְׂדֵהוּ.
שָׁלוּ חֲטִים וְשִׁלְחָבְרוּ מִין אַחֵר,
מֵתֵר לְסִמֵּךְ לוֹ מֵאוֹתוֹ הַמֵּין.
שָׁלוּ חֲטִים וְשִׁלְחָבְרוּ חֲטִים,
מֵתֵר לְסִמֵּךְ לוֹ תֵּלֶם שְׁלִפְשֶׁתָן,
וְלֹא תֵּלֶם שְׁלִמִין אַחֵר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

אֶחָד זָרַע פֶּשֶׁתָּן וְאֶחָד כָּל הַמִּינִים.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בְּאֻמָּצֵעַ שְׂדֵהוּ מֵתָר לְבִדּוֹק בְּתֵלֶם שֶׁלִּפְשֶׁתָּן.

מסכת כלאים פרק ב משנה ח

ח

אֵין סוֹמְכִין לַשְּׂדֵה תְּבוּאָה חֲרָדֵל וְחֲרִיעַ,
אֲבָל סוֹמְכִין לַשְּׂדֵה יִרְקוֹת חֲרָדֵל וְחֲרִיעַ.
סוֹמֵךְ לְבוּר, וְלַגִּיר,
וְלַגֶּפֶה, וְלַדֶּרֶךְ,
וְלַגֶּדֶר שֶׁהוּא גִבֵּה עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
וְלַחֲרִיץ שֶׁהוּא עֶמֶק עֲשָׂרָה וָרֹחַב אַרְבָּעָה,
וְלֵאילָן שֶׁהוּא מִסֵּךְ עַל הָאָרֶץ,
וְלִסְלַע שֶׁהוּא גִבֵּה עֲשָׂרָה וָרֹחַב אַרְבָּעָה.

מסכת כלאים פרק ב משנה ט

ט

הַרוּצָה לַעֲשׂוֹת שְׂדֵהוּ קִרְחַת קִרְחַת מִכָּל מִין,
עוֹשֶׂה עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע קִרְחוֹת לְבֵית סָאָה, <וְאַרְבָּעָה>
מִקִּרְחַת בֵּית רִבְעַה,
וְזוֹרַע בְּתוֹכָהּ כָּל מִין שִׁירָצָה.
הֵיתָה קִרְחַת אַחַת אוֹ שְׁתֵּים,
זוֹרֵעַן חֲרָדֵל.
שְׁלוֹשׁ, לֹא יִזְרַעַם חֲרָדֵל,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא נִרְאִית כְּשְׂדֵה חֲרָדֵל. <שֶׁהוּא נִרְאֶה>
דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
תִּשַׁע קִרְחוֹת מִתְּרוֹת, וְעֶשֶׂר אֲסוּרוֹת.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
אִפְּלוּ כָּל שְׂדֵהוּ בֵּית כּוֹר,
לֹא יַעֲשֶׂה בְּתוֹכָהּ חוּץ מִקִּרְחַת אַחַת.

מסכת כלאים פרק ב משנה י

י

כָּל שֶׁהוּא בְּתוֹךְ בֵּית רִבְעַה,
עוֹלָה בְּמִדַּת בֵּית רִבְעַה:
אֲכֹלֶת הַגֶּפֶן וְהַקֶּבֶר וְהַסְּלַע,
עוֹלִים בְּמִדַּת בֵּית רִבְעַה.
תְּבוּאָה בְּתִבּוּאָה, בֵּית רִבְעַה.
יִרְק בְּיִרְק, שִׁשָּׁה טַפָּחִים.

תְּבוּאָה בִּירָק,
וַיֵּרֶק בְּתִבּוּאָה, בֵּית רִבְעִי.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
יֵרֶק בְּתִבּוּאָה, שֶׁשָּׁה טַפְחִים.

מסכת כלאים פרק ב משנה יא
יא

תְּבוּאָה נוֹטָה עַל גִּבִּי תִבּוּאָה,
וַיֵּרֶק עַל גִּבִּי יֵרֶק,
תְּבוּאָה עַל גִּבִּי יֵרֶק,
וַיֵּרֶק עַל גִּבִּי תִבּוּאָה,
הַכֹּל מִתֵּר, חוּץ מִדִּלְעַת יִנְגִּית.
רַבִּי אוֹמֵר:
אֵף הַקְּשׁוֹת וּפּוֹל מִצָּרִי;
וְרוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵיהֶם מִדְּבָרִי.

פרק ג

מסכת כלאים פרק ג משנה א
א

עֲרוּגָה שֶׁהִיא שֶׁשָּׁה עַל שֶׁשָּׁה טַפְחִים,
זוֹרְעִין בְּתוֹכָהּ חֲמִשָּׁה זֵרְעוֹנִין,
אֲרֻבָּעָה בְּאַרְבַּע רוּחוֹת הָעֲרוּגָה,
וְאַחַד בְּאַמְצָע.
הָיָה לָהּ גּוֹבֵל גְּבוּהַ טַפַּח,
זוֹרְעִין בְּתוֹכָהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר:
שְׁלֹשָׁה עַל כָּל גּוֹבֵל וְגּוֹבֵל,
וְאַחַד בְּאַמְצָע.
לֹא יִטַּע רֹאשׁ הַלֶּפֶת בְּתוֹךְ הַגּוֹבֵל,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַלְהוּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: <יודָה>
שֶׁשָּׁה בְּאַמְצָע.

מסכת כלאים פרק ג משנה ב
ב

כָּל מִין זֵרְעִים אֵין זוֹרְעִים בְּעֲרוּגָה,
כָּל מִין יִרְקוֹת זוֹרְעִין בְּעֲרוּגָה.
הַחֲרָדֵל וְהָאֶפּוֹנִים הַשּׁוֹפִים, מִין זֵרְעִים;

אֶפֹּנִים הַגְּמִלוֹנִים, מִיֵּן יֶרֶק.
גּוֹבֵל שֶׁהוּא גְּבוֹה טֶפֶח וְנִתְמַעֵט,
כָּשֶׁר, שֶׁהִיָּה כָּשֶׁר מִתְחַלֵּתוּ.
הַתֵּלֶם, וְאַמַּת הַמַּיִם שֶׁהֵן עֲמֻקִּין טֶפֶח,
זוֹרְעִין בְּתוֹכָם שְׁלֵשָׁה זֶרְעוֹנִים,
אֶחָד מִכֵּן, וְאֶחָד מִכֵּן, וְאֶחָד בְּאַמְצָע.

מסכת כלאים פרק ג משנה ג

ג

הִיָּה רֹאשׁ תֹר יֶרֶק נִכְנָס לְתוֹךְ שְׂדֵה יֶרֶק אַחֵר,
מִתֵּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִרְאֶה כְּסוּף שְׂדֵהוּ.
הִתֵּה שְׂדֵהוּ זְרוּעָה יֶרֶק,
וּמִבְקָשׁ לִטַּע בְּתוֹכָהּ שׂוּרָה שְׁלִירֶק אַחֵר,
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
עַד שֶׁיְהִי הַתֵּלֶם מְפֹלֵשׁ מֵרֹאשׁ הַשְּׂדֵה וְעַד רֹאשׁוֹ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֲרֹךְ שֵׁשׁ טַפְחִים וְרַחֲב מְלֹא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
רַחֲב כְּמֵלֶא רַחֲב הַפְּרָסָה.

מסכת כלאים פרק ג משנה ד

ה

הַנוֹטֵעַ שְׁתֵּי שׂוּרוֹת שְׁלֻקְשׁוּאִים,
שְׁתֵּי שׂוּרוֹת שְׁלֻדְלוּעִים,
שְׁתֵּי שׂוּרוֹת שְׁלֻפּוֹל מִצָּרִי,
מִתֵּר.
שׂוּרָה שְׁלֻקְשׁוּאִים,
שׂוּרָה שְׁלֻדְלוּעִים,
שׂוּרָה שְׁלֻפּוֹל מִצָּרִי,
אָסוּר.
שׂוּרָה שְׁלֻקְשׁוּאִים,
שׂוּרָה שְׁלֻדְלוּעִים,
שׂוּרָה שְׁלֻפּוֹל מִצָּרִי,
שׂוּרָה שְׁלֻקְשׁוּאִים,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִתִּיר,
וְחֻכְמִים אוֹסְרִין.

מסכת כלאים פרק ג משנה ה

<ה>

נוֹטֵעַ אֶדָם קִשּׁוֹת וְדִלְעַת לְתוֹךְ גּוֹמָא אַחַת,

ובלבד שתהא זו נוטה לצד זה,
וזו נוטה לצד זה.
(ונוטה שער שלזו לכאן ושער שלזו לכאן;
שכל מה שאסרו חכמים
לא גזרו אלא מפני מראית העין.)

מסכת כלאים פרק ג משנה ו

<ד>

היתה שדהו זרועה בצלים,
ומבקש לטע בתוכה שורות שלדלועים,
רבי ישמעאל אומר:
עוקר שתי שורות,
ונוטע שורה אחת,
ומניח קמה בצלים במקום שתי שורות,
ועוקר שתי שורות,
ונוטע שורה אחת.
רבי עקיבה אומר:
עוקר שתי שורות,
ונוטע שתי שורות,
ומניח קמה בצלים במקום שתי שורות,
ועוקר שתי שורות,
ונוטע שתי שורות.
וחכמים אומרים:
אם אין בין שורה לחברתה שתיים עשרה אמה,
לא יקים את הזרע שבינותים.

מסכת כלאים פרק ג משנה ז

ז

דלעת בירק, בירק,
בתבואה, נותנין לה בית רבע.
היתה שדהו זרועה תבואה,
ומבקש לטע בתוכה שורה שלדלועים,
נותנין לה עבודתה ששה טפחים.
אם הגדילה, יעקר מלפניה.
רבי יוסה אומר:
נותנין לה עבודתה ארבע אמות.

ח

אמרו לו:
התחמיר זו מן הגפן?

אמר להם:
מצינו שזו חמורה מן הגפן,
שלגפן יחידית,
נותנין לעבודתה ששה טפחים,
ולדלעת יחידית בית רבע.
רבי מאיר אומר משם רבי ישמעאל:
כל שלשה דלועים לבית סאה,
לא יביא זרע לתוך בית סאה.
רבי יוסה בן העוטף אפרתי
אמר משם רבי ישמעאל:
כל שלשה דלועין לבית כור,
לא יביא זרע לתוך בית כור.

פרק ד

מסכת כלאים פרק ד משנה א

א

קרחת הכרם,
בית שמי אומרים:
עשרים וארבע אמות.
בית הלל אומרים:
שש עשרה אמה.
מחול הכרם,
בית שמי אומרים:
שש עשרה אמה;
ובית הלל אומרים:
שתים עשרה אמה.
ואי זו היא קרחת הכרם?
כרם שחרב מאמצעו;
אם אין שם שש עשרה אמה,
לא יביא זרע לשם. <לשם>
היו שם שש עשרה אמה,
נותנין לו עבודתו,
וזרע את המותר.

מסכת כלאים פרק ד משנה ב

ב

אי זה הוא מחול הכרם?

בין כָּרם לגֹדֶר.
אם אֵין שָׁם שְׂתִים עֲשָׂרָה אָמָה,
לא יָבִיא זֶרַע לְשָׁם.
הִיו שָׁם שְׂתִים עֲשָׂרָה אָמָה,
נֹתֵנִין לוֹ עֲבוּדָתוֹ וְזֹרַע אֶת הַמֹּתֵר.

מסכת כלאים פרק ד משנה ג

ג

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין זֶה אֱלָא גְדוֹר הַכָּרִם.
וְאִי זֶה מְחוּל הַכָּרִם?
בֵּין שְׁנֵי הַכָּרְמִים.
אִי זֶה הוּא גְדֵר?
שֶׁהוּא גְבוּהַ עֲשָׂרָה טַפְחִים.
וְחֲרִיץ?
שֶׁהוּא עֵמֶק עֲשָׂרָה וָרֶחֶב אַרְבָּעָה.

מסכת כלאים פרק ד משנה ד

ד

מִחְצַת הַקִּנִּים,
אם אֵין בֵּין קֶנֶה לַחֲבֵרוֹ שְׁלֹשָׁה טַפְחִים
כְּדֵי שִׁיכַנס הַגֹּדֶל,
הָרִי זֶה כְּמִחְצָה.
וְגֵדֶר שֶׁנִּפְרָץ עַד עֶשֶׂר אַמּוֹת,
הָרִי הוּא כְּפֶתַח.
יֵתֵר מִכֵּן, כְּנֶגֶד הַפְּרָצָה אָסוּר.
נִפְרָצוּ בּוֹ פְּרָצוֹת הָרֵבָה,
אם הָעוֹמֵד מְרַבֶּה עַל הַפְּרוּץ, מֵתֵר.
אם הַפְּרוּץ מְרַבֶּה עַל הָעוֹמֵד,
כְּנֶגֶד הַפְּרָצָה אָסוּר.

מסכת כלאים פרק ד משנה ה

ה

הַנוֹטֵעַ שׁוֹרָה שְׁלֹחַמֶשׁ גָּפְנִים,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
כָּרִם;
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֵינוֹ כָּרִם, עַד שִׁיְהִי שְׁתֵּי שׁוֹרוֹת.
לְפִיכֵן הַזֹּרַע אַרְבַּע אַמּוֹת שֶׁבְּכָרִם,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

קדש שוֹרָה אַחַת.
ובית הָלֵל אומרים:
קדש שְׁתֵּי שוֹרוֹת.

מסכת כלאים פרק ד משנה ו

ו

הנוטע שְׁתֵּים כְּנָגֵד שְׁתֵּים וְאַחַת יוֹצֵא זָנָב,
הרי זה כָּרֵם.
שְׁתֵּים כְּנָגֵד שְׁתֵּים וְאַחַת בְּנִתִּים,
או שְׁתֵּים כְּנָגֵד שְׁתֵּים וְאַחַת בְּאֻמָּצֵעַ,
אֵינוֹ כָּרֵם,
עַד שֶׁיְהִיו שְׁתֵּים נֶגֶד שְׁתֵּים וְאַחַת יוֹצֵא זָנָב.

מסכת כלאים פרק ד משנה ז

ז

הנוטע שוֹרָה אַחַת בְּתוֹךְ שָׁלוּ,
וְשוֹרָה אַחַת בְּתוֹךְ שְׁלֻחָבֵרוֹ,
וְדֶרֶךְ הַיָּחִיד וְדֶרֶךְ הָרַבִּים בְּאֻמָּצֵעַ,
וְגֵדֵר שֶׁהוּא נִמּוּךְ מַעֲשֶׂרָה טְפָחִים,
הרי אֵלוֹ מִצְטָרְפוֹת.
גְּבֵהַ עֲשָׂרָה טְפָחִים, <מעשרה>
אֵלוֹ אֵינָן מִצְטָרְפוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם עָרְסָן מִלְמַעְלָן,
הרי אֵלוֹ מִצְטָרְפוֹת.

מסכת כלאים פרק ד משנה ח

ח

הנוטע שְׁתֵּי שוֹרוֹת,
וְאֵין בִּינִיָּהֶן שְׁמוּנָה אַמּוֹת,
לֹא יָבִיא זֶרַע לְשֵׁם.
היו שְׁלוֹשׁ,
אִם אֵין בֵּין שוֹרָה לַחֲבֵרְתָּהּ שְׁתֵּים עֲשָׂרָה אַמָּה,
לֹא יָבִיא זֶרַע לְשֵׁם.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר מִשֵּׁם חֲנִינָא בֶן חֲכִינָאִי:
אִפְלוּ חֲרֻבָּה הָאֻמָּצֵעִית,
וְאֵין בֵּין שוֹרָה לַחֲבֵרְתָּהּ שְׁתֵּים עֲשָׂרָה אַמָּה,
לֹא יָבִיא זֶרַע לְשֵׁם,
שְׁאֵלוֹ מִתְחַלָּה נִטְעָן,
הָיָה מִתֵּר בְּשְׁמוּנָה אַמּוֹת.

מסכת כלאים פרק ד משנה ט

ט

הנוטע את כרמו על שש עשרה שש עשרה אמה,
מתר להביא זרע לשם.
אמר רבי יהודה:
מעשה בצלמין באחד שנטע את כרמו,
על שש עשרה שש עשרה אמה,
היה הופך סער שתי שורות לצד אחד,
וזרע את הניר,
בשנה האחרת היה הופך את השער למקום הזרע,
וזרע את הבור,
ובא מעשה לפני חכמים והתירו.
רבי מאיר, רבי שמעון אומרים:
אף הנוטע את כרמו על שמונה שמונה אמות,
מתר.

פרק ה

מסכת כלאים פרק ה משנה א

א

כרם שחרב,
אם יש בו ללקט עשר גפנים לבית סאה,
ונטועות כהלכתן,
הרי זה נקרא כרם דל.
כרם שהוא נטוע ערבוביה,
אם יש לכוון שתיים נגד שלוש,
הרי זה כרם,
ואם לאו, אינו כרם.
רבי מאיר אומר:
הואיל והוא נראה כתבנית כרמים,
הרי זה כרם.

מסכת כלאים פרק ה משנה ב

ב

כרם שהוא נטוע עד פחות פחות מארבע אמות,
רבי שמעון אומר:
אינו כרם.

וְחֻכָּמִים אֹמְרִים:
כָּרֶם,
וְרוֹאִין אֶת הָאֲמָצְעִיּוֹת כְּאִלוֹ אֵינָן.

מסכת כלאים פרק ה משנה ג

ג

חֲרִיץ שֶׁהוּא עוֹבֵר בְּכָרֶם,
עֵמֶק עֲשָׂרָה וְרֹחֵב אַרְבָּעָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר:
אִם הָיָה מְפַלֵּשׁ מֵרֹאשׁ הַכָּרֶם וְעַד רֹאשׁוֹ,
הָרִי זֶה נִרְאָה כְּבֵין שְׁנֵי כְרָמִים,
וְזוֹרְעִים בְּתוֹכוֹ.
וְאִם לֹאוֹ,
הָרִי הוּא כֶּגֶת.
הִגֵּת שְׁבִכָּרֶם,
עֵמֶק עֲשָׂרָה וְרֹחֵב אַרְבָּעָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
זוֹרְעִין בְּתוֹכָהּ.
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין.
שׁוֹמְרָה שְׁבִכָּרֶם,
גְּבוּהָה עֲשָׂרָה וְרֹחֵב אַרְבָּעָה,
זוֹרְעִין בְּרֹאשָׁהּ.
אִם הָיָה שַׁעַר כּוֹתֵשׁ, אָסוּר.

מסכת כלאים פרק ה משנה ד

ד

גֵּפֶן שֶׁהֵיטָה נְטוּעָה בְּגֵת אוֹ בְּנֶקֶע, <שהיא>
נוֹתֵנִין לָהּ עֲבוּדָתָהּ,
וְזוֹרְעִים אֶת הַמוֹתֵר.
רַבִּי יוֹסֵה אָמַר:
אִם אֵין שָׁם אַרְבַּע אַמּוֹת,
לֹא יָבִיא זֶרַע לְשָׂם.
הַבֵּית שְׁבִכָּרֶם,
זוֹרְעִין בְּתוֹכוֹ.

מסכת כלאים פרק ה משנה ה

ה

הַנּוֹטֵעַ יָרֵק בְּכָרֶם, אוֹ הַמְקִיִּים,
הָרִי זֶה מְקַדֵּשׁ אַרְבָּעִים וְחֲמֵשׁ גִּפְנִים.
אֲמַתִּי?

בזמן שהן נטועות על ארבע ארבע,
או על חמש חמש.
היו נטועות על שש שש,
או על שבע שבע,
הרי זה מקדש שתיים עשרה אמה לכל הרוח, <בשוליים: נ"א שש עשרה>
עגלות אבל לא מרבעות.

מסכת כלאים פרק ה משנה ו

ו

הרואה ירק בכרם ואמר:
"כשאגיע לו אלקטנו",
מתר.
"כשאחזור אלקטנו",
אם הוסיף במאתים, אסור.

מסכת כלאים פרק ה משנה ז

ז

היה עובר בכרם ונפלו ממנו זרעים,
או שיצאו עם הזבלים,
או עם המים,
הזורע וסערתו הרוח לאחריו,
מתר.
וסערתו הרוח לפניו,
רבי עקיבה אומר:
אם עשבים, יופך,
אם אביב, ינפץ,
אם הביאה דגן, תדלק.

מסכת כלאים פרק ה משנה ח

ח

המקים קוצים בכרם,
רבי אליעזר אומר:
קדש.
וחכמים אומרים:
לא קדש אלא דבר שכמוהו מקימים.
הארוס, והקסוס, ושושנת המלך,
וכל מין זרעים, אינן כלאים בכרם.
הקנבס,
רבי טרפון אומר:
אינו כלאים בכרם.

וחכמים אומרים:
כלאים.
והקינרס, כלאים בפרם.

פרק ו

מסכת כלאים פרק ו משנה א

א

אי זה הוא עריס?
הנוטע שורה שלחמש גפנים,
בצד גדר שהוא גבה עשרה טפחים,
או בצד החריץ שהוא עמק עשרה
ורחב ארבעה,
נותנין לו עבודתו ארבע אמות.
בית שמי אומרים:
מודדין ארבע אמות מעקר גפנים ולשדה.
ובית הלל אומרים:
מן הגדר ולשדה.
אמר רבי יוחנן בן נורי:
טועין כל האומרים כך!
אלא אם יש שם ארבע אמות מעקר גפנים ולגדר,
נותנין לו עבודתו,
וזורע את המותר.
וכמה היא עבודת הגפן?
ששה טפחים לכל רוח.
רבי עקיבה אומר:
שלשה.

מסכת כלאים פרק ו משנה ב

ב

עריס שהוא יוצא מן המדרגה,
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
אם עומד בארץ ובוצר את כלו,
הרי זה אוסר ארבע אמות בשדה,
ואם לאו,
אינו אוסר אלא כנגדו.
רבי אליעזר (בן יעקב) אומר:
אף הנוטע אחת בארץ ואחת במדרגה,

אם גבוהה עשרה טפחים,
אינה מצטרפת עמה,
ואם לאו,
הרי זו מצטרפת עמה. <זה>

מסכת כלאים פרק ו משנה ג

ג

המדלה את הגפן על מקצת אפיפירות, <המדלי. וכן כולם>
לא יביא זרע תחת המותר.
אם הביא, לא קדש.
ואם הלך החדש, אסור.
וכן המדלה על מקצת אילן סרק.

מסכת כלאים פרק ו משנה ד

ד

המדלה את הגפן על מקצת אילן מאכל,
מתר להביא זרע תחת המותר.
אם הלך החדש, יחזירנו.
מעשה שהלך רבי יהושע אצל רבי ישמעאל
לקפר עזיו,
והראהו גפן שהיא מדלה על מקצת תאנה.
אמר לו:
"מה אני להביא זרע תחת המותר?"
אמר לו:
"מתר."
והעלהו משם לבית המגנה,
והראהו גפן שהיא מדלה על מקצת הקורה,
בתוך סדן שלשקמה, ובו קורות הרבה.
אמר לו:
"תחת קורה זו אסור, <הקורא>
והשאר מתר."

מסכת כלאים פרק ו משנה ה

ה

אי זה הוא אילן סרק?
כל שאינו עושה פרות.
רבי מאיר אומר:
הכל אילן סרק, חוץ מן הזית ומן התאנה.
רבי יוסה אומר:
כל שאין כמוהו נוטעים שדות שלמות,

הרי זה אילן סרק.

מסכת כלאים פרק ו משנה ו

ו

פסקי ערים, שמונה אמות ועוד.
כל מדות שאמרו חכמים בפרם,
אין בהם 'ועוד', חוץ מפסקי ערים.
אלו הן פסקי ערים?
ערים שחורב מאמצעו,
נשתירו בו חמש גפנים מכן וחמש גפנים מכן,
אם יש שם שמונה אמות,
לא יביא זרע לשם;
שמונה אמות ועוד,
נותנין לו עבודתו, וזרע את המותר.

מסכת כלאים פרק ו משנה ז

ז

ערים שהוא יוצא מן הכתל מתוך קרן וכלה,
נותנין לו עבודתו, וזרע את המותר.
רבי יוסה אומר:
אם אין שם ארבע אמות,
לא יביא זרע לשם.

מסכת כלאים פרק ו משנה ח

ח

הקנים היוצאים מן הערים,
חס עליהם לפסקן,
כנגדן מתר.
עשאן כדי שיהלך עליהן החדש,
אסור.

מסכת כלאים פרק ו משנה ט

ט

הפרח היוצא מן הערים,
רואין אותו כאלו מטוטלת תלויה בו,
כנגדו אסור,
וכן בדלית.
המותח ומורה מאילן לאילן,
תחתיה אסור.
ספקה בחבל או בגמי,

תחת ספוק מתר.
עשאן כדי שיהלך עליו החדש,
אסור.

פרק ז

מסכת כלאים פרק ז משנה א

א

המברין את הגפן בארץ,
אם אין עפר על גבה שלשה טפחים,
לא יביא זרע עליה,
אפלו הבריכה בדלעת או בסילון.
הבריכה בסלע,
אף על פי שאין עפר על גבה אלא שלוש אצבעות,
מתר להביא זרע עליה.
הארובה שבגפן,
אין מודדין אלא מעקר השני.

מסכת כלאים פרק ז משנה ב

ב

המברין שלוש גפנים ועקריהן נראין,
רבי אלעזר ברבי צדוק אומר:
אם יש ביניהן מארבע אמות ועד שמונה,
הרי אלו מצטרפות,
ואם לאו, אינן מצטרפות.
גפן שיבשה,
אסורה ואינה מקדשת.
רבי מאיר אומר:
אף גפן צמר אסור ואינו מקדש.
רבי אלעזר ברבי צדוק אומר משמו: <לעזר>
אף על גבי גפן אסור ואינו מקדש.

מסכת כלאים פרק ז משנה ג

ג

אלו אוסרין ולא מקדשין:
מותר חרבן הכרם, <הגפן>
מותר מחול הכרם,
מותר פסקי ערים,

מוֹתֵר אִפְיָרוֹת.
אֲבָל תַּחַת הַגֶּפֶן,
וְעִבּוֹדַת הַגֶּפֶן,
וְאַרְבַּע אַמּוֹת שֶׁבִכְרָם,
הָרִי אֱלוֹ מִתְקַדְשִׁין.

מסכת כלאים פרק ז משנה ד

ד

הַמִּסְכָּךְ אֶת גִּפְנוֹ עַל גְּבִי תְּבוּאָתוֹ שֶׁלְחִבְרוֹ,
הָרִי זֶה קֹדֶשׁ וְחֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתוֹ.
רַבִּי יוֹסֵה וְרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמְרִים:
אֵין אָדָם מִקֹּדֶשׁ דִּבֶּר שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ.

מסכת כלאים פרק ז משנה ה

ה

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
מַעֲשֶׂה בְּאַחַד שְׁזָרַע אֶת כֶּרְמוֹ בְּשִׁבְעִית,
וּבָא מַעֲשֶׂה לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָה, וְאָמַר:
אֵין אָדָם מִקֹּדֶשׁ דִּבֶּר שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ.

מסכת כלאים פרק ז משנה ו

ו

הָאֲנָס שְׁזָרַע אֶת הַכֶּרֶם וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵיו,
קוֹצְרוֹ אֶפְלוֹ בְּמוֹעֵד.
עַד כַּמָּה הוּא נוֹתֵן לַפּוֹעֲלִים?
עַד שְׁלִישׁ.
יֵתֵר מִכֵּן, קוֹצֵר כְּדֶרֶכוֹ וְהוֹלֵךְ,
אֶפְלוֹ לְאַחַר הַמוֹעֵד.
מֵאֵמֶתִי נִקְרָא אָנָס?
מִשִּׁשְׁקָע.

מסכת כלאים פרק ז משנה ז

ז

הַרוּחַ שֶׁעֲלֵעִילָה אֶת הַגֶּפְּנִים עַל גְּבִי תְּבוּאָה,
יִגְדֵּר מִיד.
וְאִם אֶרְעוּ אָנָס, מֵתֵר.
תְּבוּאָה שֶׁהִיא נוֹטָה תַּחַת הַגֶּפֶן,
וְכֵן בִּירְקָה,
מִחֲזִיר וְאִינוּ מִקֹּדֶשׁ.
מֵאֵמֶתִי תְּבוּאָה מִתְקַדְּשֶׁת?

מִשְׁתַּשְׂרִישׁ.

וְעֹנֵבִים?

מִשְׁיַעֲשׂוּ כְּפֹל הַלֶּכֶן.

תְּבוֹאָה שְׂיִבֶּשֶׁה כָּל צָרָה,

וְעֹנֵבִים שִׁבְשְׁלוּ כָּל צָרָם,

אֵינָן מִתְקַדְּשׁוֹת.

מסכת כלאים פרק ז משנה ח

ח

עֲצִיץ נָקוֹב מְקַדֵּשׁ בְּכָרָם.

וְשֹׁאֵינוֹ נָקוֹב אֵינוֹ מְקַדֵּשׁ.

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:

זֶה הוּא אֲסוּרִין וְלֹא מִתְקַדְּשִׁים.

הַמַּעֲבִיר עֲצִיץ נָקוֹב בְּכָרָם,

אִם הוֹסִיף מְאֻתִּים, אֲסוּר.

פרק ח

מסכת כלאים פרק ח משנה א

א

כָּלֹאֵי הַכָּרָם אֲסוּרִין מִלְזַרֵּעַ וּמִלְקָטִים,

וְאֲסוּרִין בְּהִנָּה.

כָּלֹאֵי זֶרַעִים אֲסוּרִים מִלְזַרֵּעַ וּמִלְקָטִים,

וּמִתָּרִים בְּאֲכִילָה.

כָּלֹאֵי בְּגָדִים מִתָּרִים בְּכָל דָּבָר,

וְאֵינָן אֲסוּרִין אֲלֹא מִלִּלְבָשׁ.

כָּלֹאֵי בְּהֵמָה מִתָּרִין לְגַדֵּל וּלְקָטִים,

וְאֵינָן אֲסוּרִין אֲלֹא מִלְהַרְבִּיעַ.

כָּלֹאֵי בְּהֵמָה אֲסוּרִין זֶה עִם זֶה.

מסכת כלאים פרק ח משנה ב

ב

בְּהֵמָה עִם בְּהֵמָה,

וְחִיָּה עִם חִיָּה,

בְּהֵמָה עִם חִיָּה,

וְחִיָּה עִם בְּהֵמָה,

טְמֵאָה עִם טְמֵאָה,

וְטְהוֹרָה עִם טְהוֹרָה,

וּטְמֵאָה עִם טְהוֹרָה,
וּטְהוֹרָה עִם טְמֵאָה,
אֲסוּרִין לַחֲרֹשׁ וּלְמַשֵּׁךְ וּלְהִנָּהִיג.

מסכת כלאים פרק ח משנה ג

ג

הַמִּנְהִיג סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים.
הַיּוֹשֵׁב בִּקְרוֹן סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים.
רַבִּי מֵאִיר פּוֹטֵר.
וְהַשְּׁלִישִׁית שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לְרִצּוּעוֹת,
אֲסוּרָה.

מסכת כלאים פרק ח משנה ד

ד

אֵין קוֹשְׁרִין אֶת הַסּוֹס,
לֹא לְצַדִּי הַקְּרוֹן וְלֹא לְאַחַר הַקְּרוֹן,
וְלֹא אֶת הַלְבָדָקִים לְגַמְלִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל הַנוֹלָדִים מִן הַסּוֹס,
אֵף עַל פִּי שְׁאֲבִינָהּ חֲמוּר,
מִתְּרִין זֶה עִם זֶה.
וְכָל הַנוֹלָדִים מִן הַחֲמוּר,
אֵף עַל פִּי שְׁאֲבִינָהּ סוֹס,
מִתְּרִין זֶה עִם זֶה.
אֲבָל הַנוֹלָדִים מִן הַסּוֹס עִם הַנוֹלָדִים מִן הַחֲמוּר,
אֲסוּרִין זֶה עִם זֶה.

מסכת כלאים פרק ח משנה ה

ה

הַפְּרוּטִיּוֹת אֲסוּרוֹת,
וְהַרְמֵךְ מִתֵּר.
וְאֲדָנִי הַשָּׂדֶה, חֵיה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִטְּמְאוֹת בְּאֵהָל כְּאֵדָם.
הַקֶּפֶד וְחִלְדַּת הַסְּנִיִּים, חֵיה.
חִלְדַּת סְנָאִים,
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מִטְּמֵא כּוֹזֵית בַּמָּשָׂא וְכַעֲדָשָׁה בַּמִּגָּע.

מסכת כלאים פרק ח משנה ו

ו

ושור בר, מין בהמה.
רבי יוסה אומר:
מין חיה.
כלב, מין חיה.
רבי מאיר אומר:
מין בהמה.
החזיר, מין בהמה.
הערוה, מין חיה.
הפיל והקוף, מין חיה.
ואדם מתר בכלם לחרש ולמשך.

פרק ט

מסכת כלאים פרק ט משנה א

א

אינו אסור משם כלאים אלא צמר ופשתים,
ואינו מטמא בנגעים אלא צמר ופשתים.
אין הכהנים לובשים לשמש בבית המקדש
אלא צמר ופשתים.
צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה,
אם רב מן הגמלים,
מתר;
ואם רב מן הרחלים,
אסור;
מחצה למחצה,
אסור.
וכן הפשתן והקנבס שטרפן זה בזה.

מסכת כלאים פרק ט משנה ב

ב

השירים והפלך אין בהם משם כלאים,
אבל אסורין מפני מראית העין.
הפרים והכסותות אין בהם משום כלאים,
ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהן.
אין עראי לכלאים.
לא ילבש כלאים על גבי עשרה,

אָפּלוּ לָגַנֵּב אֶת הַמָּכֶס.

מסכת כלאים פרק ט משנה ג

ג

מִטְפָּחוֹת הַיָּדִים,

מִטְפָּחוֹת הַסָּפָרִים,

מִטְפָּחוֹת הַסָּפֶג,

אֵין בָּהֶן מִשֵּׁם כְּלָאִים;

רַבִּי אֱלֶעָזָר אוֹסֵר.

מִטְפָּחוֹת הַסָּפָרִים אֲסוּרוֹת מִשֵּׁם כְּלָאִים.

מסכת כלאים פרק ט משנה ד

ד

תַּכְרִיכֵי הַמֵּת וְהַמְרָדְעַת שְׁלַח־מֹר,

אֵין בָּהֶם מִשֵּׁם כְּלָאִים.

לֹא יִתֵּן אֶת הַמְרָדְעַת עַל כְּתָפוֹ,

אָפּלוּ לְהוֹצִיא עָלֶיהָ אֶת הַזָּבֵל.

מסכת כלאים פרק ט משנה ה

ה

מוֹכְרֵי כֶּסֶת מוֹכְרִין כְּדֶרֶךְ,

לֹא יִתְכַּוְּנוּ בַּחֲמָה מִפְּנֵי הַחֲמָה,

וְלֹא בַּגֶּשֶׁמִּין מִפְּנֵי הַגֶּשֶׁמִּין.

וְהַצְנוּעִים מִפְּשִׁילִין בַּמָּקָל.

מסכת כלאים פרק ט משנה ו

ו

תּוֹפְרֵי כֶּסֶת תּוֹפְרִין כְּדֶרֶךְ,

לֹא יִתְכַּוְּנוּ בַּחֲמָה מִפְּנֵי הַחֲמָה,

לֹא בַּגֶּשֶׁמִּים מִפְּנֵי הַגֶּשֶׁמִּים.

וְהַצְנוּעִים תּוֹפְרִים בְּאַרְץ.

מסכת כלאים פרק ט משנה ז

ז

הַבְּרָסִים וְהַבְּרָדְסִים,

וְהַדְּלִמְטִיקִיּוֹן וּמִנְעֵלוֹת הַפִּיגּוֹן,

לֹא יִלְבַּשׁ בָּהֶן עַד שִׁיבְדִק.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

הַבָּאִים מִחוּץ הָיָם וּמִמְדִּינַת הָיָם,

אֵינָן צָרִיכִין בְּדִיקָה,

מִפְּנֵי שְׁחֻזְקָתוֹ בַּקִּנְיָן.
וּמִנְעַל שְׁלִיזָה,
אֵין בּוֹ מִשּׁוּם כְּלָאִים.

מסכת כלאים פרק ט משנה ח

ח

אֵין אָסוּר מִשּׁוּם כְּלָאִים אֶלָּא טוּי וְאָרִיג,
שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כב, יא)
"לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעֲטָנִי",
דְּבָר שֶׁהוּא שׁוּעַ, וְטוּי וְנוֹז.
רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
נָלוּז וּמְלִיז הוּא אֶת אֲבִיו שֶׁבְּשָׂמִים עָלָיו.

מסכת כלאים פרק ט משנה ט

ט

הִלְבָּדִים אָסוּרִין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן שׁוּעִים.
פִּיף שֶׁלְצֶמֶר בְּשִׁלְפֶשֶׁתָּן, אָסוּר,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן חוּזְרִין בְּאָרִיג.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מְשִׁיחוֹת שֶׁלְאַרְגָּמָן אָסוּרוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹלִיל עַד שֶׁלֹּא קוֹשֵׁר.
לֹא יִקְשֹׁר סֶרֶט שֶׁלְצֶמֶר וְשִׁלְפֶשֶׁתָּן
לְחֹגֵר בּוֹ אֶת מִתְנָיו,
אִף עַל פִּי שֶׁהִרְצוּעָה בְּאֻמָּצָע.

מסכת כלאים פרק ט משנה י

י

אוֹתוֹת הַגִּרְדִּים וְאוֹתוֹת הַכּוֹבָסִים
אָסוּרוֹת מִשֵּׁם כְּלָאִים.
הַתּוֹכָף תְּכִיפָה אַחַת,
אֵינָה חֲבוּר, וְאֵין בָּהּ מִשֵּׁם כְּלָאִים,
וְהַשּׁוּמְטָה בְּשִׁבְתָּהּ, פְּטוּר.
עֲשֵׂה שְׁנֵי רֵאשִׁיּוֹת מִצַּד אֶחָד,
חֲבוּר, וְיֵשׁ בָּהּ מִשֵּׁם כְּלָאִים,
וְהַשּׁוּמְטָה בְּשִׁבְתָּהּ, חֵיב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד שִׁישְׁלֵשׁ.
הַשֶּׁק וְהַקֶּפֶה מִצְטָרְפִין בְּכָלֵאִים.

מסכת שביעית

פרק א

מסכת שביעית פרק א משנה א

א

עד אַמְתִּי חוֹרְשִׁין שְׂדֵה הָאֵילָן עָרֵב שְׁבִיעִית?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
כָּל זֶמֶן שֶׁהוּא יָפָה לְפָרִי;
בֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
עד הַעֲצָרָת.

וְקִרְוֵבִים דְּבָרֵי אֱלוֹהִיּוֹת כְּדִבְרֵי אֱלוֹ.

(מסכת שביעית פרק א משנה ב)

אִי זֶה הִיא שְׂדֵה הָאֵילָן?

כָּל שְׁלִשָּׁה אֵילָנוֹת לְבֵית סָאָה,

אִם רְאוּיִים לַעֲשׂוֹת כֶּכֶר דְּבִלָּה

שְׁלִשְׁשִׁים מָנָה בְּאִיטְלָקִי,

חוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה בְּשִׁבְלָן;

פְּחוֹת מִכֵּן,

אֵין חוֹרְשִׁין לָהֶן

אֶלָּא מִלֵּא הָאוֹרֶה וְסִלּוֹ חוּצָה לוֹ.

מסכת שביעית פרק א משנה ג

ב

אֶחָד אֵילָן סָרֵק וְאֶחָד אֵילָן מֵאֶכֶל,

רוֹאִין אוֹתָן כְּאֵלוֹ הֵן תַּאֲנִים:

אִם רְאוּיִין לַעֲשׂוֹת כֶּכֶר דְּבִלָּה

שְׁלִשְׁשִׁים מָנָה בְּאִיטְלָקִי,

חוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה בְּשִׁבְלָן;

פְּחוֹת מִכֵּן,

אֵין חוֹרְשִׁין לָהֶן אֶלָּא צִרְכָּן.

מסכת שביעית פרק א משנה ד

ג

הָיָה אֶחָד עוֹשֶׂה כֶּכֶר דְּבִלָּה,
אוֹ שְׁנַיִם עוֹשִׂין,
אֵין חוֹרְשִׁין לָהֶן אֶלָּא צָרְכָּן.
עַד שִׁיְהוּא מְשַׁלְּשָׁה וְעַד תִּשְׁעָה.
הָיָה עֲשָׂרָה, מַעֲשָׂרָה וּלְמַעַלָּן,
בֵּין עוֹשִׂין וּבֵין שְׂאִינָן עוֹשִׂין,
חוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה בִּשְׂבִילָן.
שְׁנַאָמַר: (שְׁמוֹת לז, כא)
"בְּחָרִישׁ וּבִקְצִיר תִּשְׁבֹּת".

ה
אֵין צָרִיךְ לוֹמַר חָרִישׁ וְקָצִיר שֶׁלִּשְׁבִיעִית,
אֶלָּא חָרִישׁ שֶׁלְעֶרֶב שְׁבִיעִית שֶׁהוּא נִכְנָס בִּשְׁבִיעִית,
וְקָצִיר שֶׁלִּשְׁבִיעִית שֶׁהוּא יוֹצֵא עִם מוֹצָאֵי שְׁבִיעִית.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמַר:
מָה חָרִישׁ רְשׁוּת, אָף קָצִיר רְשׁוּת,
יֹצֵא קָצִיר הָעֶמֶר שֶׁהוּא חוֹבָה.

מסכת שביעית פרק א משנה ה

ו
שֶׁלֶשָׁה אֵילָנוֹת שֶׁלִּשְׁלֹשָׁה אָנָּשִׁים,
הָרִי אֵלֹו מִצְטָרְפִים,
וְחוֹרְשִׁים כָּל בֵּית סָאָה בִּשְׂבִילָן.
כַּמָּה יֵהָא בִּינֵיהֶם?
רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר:
כַּדִּי שִׁיְהָא הַבְּקָר עוֹבֵר בְּכִלְיוֹ.

מסכת שביעית פרק א משנה ו

ז
עֶשֶׂר נְטִיעוֹת מִפְּזָרוֹת בְּתוֹךְ בֵּית סָאָה,
חוֹרְשִׁים כָּל בֵּית סָאָה עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
הָיָה עֲשׂוּיוֹת שׁוֹרָה אוֹ מִקְפּוֹת עֲטָרָה,
אֵין חוֹרְשִׁין לָהֶן אֶלָּא צָרְכָּן.

מסכת שביעית פרק א משנה ז

ח
הַנְּטִיעוֹת וְהַדְּלוּעִים מִצְטָרְפִין לְתוֹךְ בֵּית סָאָה.
רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר:
עֲשָׂרָה דְּלוּעִים לְבֵית סָאָה,
חוֹרְשִׁין כָּל בֵּית סָאָה עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

מסכת שביעית פרק א משנה ח

ט

עד אַמְתִּי נִקְרָאוּ נְטִיעוֹת?
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:
עַד שִׁיחוּלוֹ;
רַבִּי יְהוֹשֻעַ אוֹמֵר:
עַד תִּשְׁעֵי שָׁנִים;
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
נְטִיעָה כְּשֶׁמָּה.
אֵילָן שְׁנַגְמָם וְהוֹצִיא חֲלָפִים,
מִטְּפַח וּלְמִטָּן, כְּנִטְיעָה,
מִטְּפַח וּלְמַעַלָן, כְּאֵילָן.
דְּבַרֵּי רַבִּי שְׁמַעוֹן.

פרק ב

מסכת שביעית פרק ב משנה א

א

עד אַמְתִּי חוֹרְשִׁין בְּשָׂדֵה הַלֶּבֶן עָרֵב שְׁבִיעִית?
עַד שֶׁתִּכְלֶה הַלֶּחֶה:
כָּל זְמַן שֶׁבָּנִי אָדֵן חוֹרְשִׁין
לִטַע בְּמִקְשָׁאוֹת וּבְמִדְלָעוֹת.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
נִתְּתָה תּוֹרַת כָּל אֶחָד וְאֶחָד בִּידּוֹ;
אֵלָּא בְּשָׂדֵה הַלֶּבֶן, עַד הַפֶּסַח,
וּבְשָׂדֵה הָאֵילָן עַד הָעֶצְרָת.

מסכת שביעית פרק ב משנה ב

ב

מִזְבָּלִין וּמַעֲדָרִין בְּמִקְשָׁאוֹת וּבְמִדְלָעוֹת
עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
וְכֵן בֵּית הַשְּׁלָחִים.
מִיִּבְלִים, מִפָּרְקִים, וּמֵאֲבָקִים,
וּמַעֲשָׂנִים עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִף נוֹטֵל הוּא אֶת הָעֵלָּה
מִן הָאֲשָׁכוֹל בְּשְׁבִיעִית.

מסכת שביעית פרק ב משנה ג

ג

מִסְקָלִים עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
מִקְרָסִינ, מְזֻרְדִין,
וּמִפְסָלִים עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר:
כְּזֻרְדָּה וּכְפִסּוּלָה שְׁלַח־מִישִׁית,
כֵּן שְׁלֹשִׁישִׁית.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר:
כָּל זְמַן שֶׁאֲנִי רֹשִׁי בְּעִבּוּדַת הָאֵילָן,
רֹשִׁי אֲנִי בְּפִסּוּלוֹ.

מסכת שביעית פרק ב משנה ד

ד

מְזַהֲמִין אֶת הַנְּטִיעוֹת,
וְכוֹרְכִין אוֹתָן, וְקוֹטְמִין אוֹתָם,
וְעוֹשִׂין לָהֶן בְּתִים,
וּמְשַׁקִּין אוֹתָן עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
רַבִּי לֵעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אָמַר:
אִם מְשַׁקָּה הוּא אֶת הַלוֹף בְּשִׁבְעִיעִית,
אֲבָל לֹא עַל הָעֵקֶר.

מסכת שביעית פרק ב משנה ה

ה

סָכִים אֶת הַפְּגִים וּמִנְקִבִּין אוֹתָן
עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
פָּגִי עָרַב שְׁבִיעִית שְׁנַכְנִסוּ לְשִׁבְעִיעִית,
וְשְׁלֹשְׁבִיעִית שִׁצְאוּ לְמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית,
לֹא סָכִים וְלֹא מִנְקִבִּין אוֹתָן.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְסוּד, אֵינָן סָכִים,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא עֲבוּדָה;
מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לְסוּד, סָכִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מַתִּיר בְּאֵלוֹ,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא רֹשִׁי בְּעִבּוּדַת הָאֵילָן.

מסכת שביעית פרק ב משנה ו

ו

אֵין נוֹטְעִין, אֵין מְבָרִיכִין,
וְאֵין מְרַכִּיבִין עָרַב שְׁבִיעִית,
פָּחוֹת מִשְׁלֹשִׁים יוֹם לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה;
אִם נָטַע אוֹ הִבְרִיד אוֹ הִרְכִּיב, יֵעָקֵר.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:

כָּל הַרְכָּבָה שְׁאִינָה קוֹלֶטֶת לְשִׁלְשָׁה יָמִים,
אֵינָה קוֹלֶטֶת.
רַבִּי יוֹסֵה וּרְבִי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים:
לְשִׁמְתִי שְׁבִתוֹת.

מסכת שביעית פרק ב משנה ז

ז

הָאֲרִז וְהַדְחָן וְהַפְּרָגִים וְהַשְׁמֶשְׁמִים
שֶׁהַשְּׂרִישׁוֹ לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
מִתְעַשְּׂרִים לְשַׁעֲבֵר, וּמִתְרִים בְּשִׁבְעִית;
אִם לֹא,
אֲסוּרִין בְּשִׁבְעִית וּמִתְעַשְּׂרִין לְשָׁנָה הַבָּאָה.

מסכת שביעית פרק ב משנה ח

ח

רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁזוּרִי אוֹמֵר:
פּוֹל מִצְרֵי שְׁזָרְעוּ לְזֶרַע מִתְחַלֶּה כִּיּוֹצֵא בָּהֶן.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אֲפוּנִים הַגְּמִלוּנִים כִּיּוֹצֵא בָּהֶן.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אֲפוּנִין הַגְּמִלוּנִין שֶׁתִּרְמְלוּ לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

מסכת שביעית פרק ב משנה ט

ט

הַבְּצָלִים הַסְּרִיסִים וּפּוֹל מִצְרֵי,
שֶׁמֵּנַע מֵהֶן מִיָּם שְׁלֹשִׁים יוֹם לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
מִתְעַשְּׂרִין לְשַׁעֲבֵר וּמִתְרִים בְּשִׁבְעִית;
וְאִם לֹא,
אֲסוּרִין בְּשִׁבְעִית וּמִתְעַשְּׂרִין לְשָׁנָה הַבָּאָה.

י

וְשִׁלְבָעַל, שֶׁמֵּנַע מֵהֶן שְׁתֵּי עוֹנוֹת.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
שְׁלוּשׁ.

מסכת שביעית פרק ב משנה י

יא

הַדְּלוּעִים שֶׁקִּיָּמָן לְזֶרַע,
אִם הִקְשׁוּ לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
וְנִפְסְלוּ מֵאֶכָּל אֶדֶן,

מִתֵּר לְקִיּוֹן בְּשִׁבְעִית;
וְאִם לֹא,
אֲסוּר לְקִיּוֹן בְּשִׁבְעִית.
הַתְּמָרוֹת שֶׁלֹּהֶן אֲסוּרוֹת בְּשִׁבְעִית.
מִרְבָּצִים בְּעֶפֶר לֶבֶן.
דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹסֵר.
מִמָּרְסִים בְּאֶרֶז בְּשִׁבְעִית.
דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
אֲבָל לֹא מִכֶּסֶּחִים.

פרק ג

מסכת שביעית פרק ג משנה א

א

מֵאֲמָתִי מוֹצִיאִין זְבָלִים לְאַשְׁפֹּתוֹת?
מִשִּׁיפְסְקוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מִשִּׁיבֵשׁ הַמֶּתוּק.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִשִּׁיקֶשֶׁר.

(מסכת שביעית פרק ג משנה ב)

עַד כַּמָּה מִזְבָּלִים?
עַד שְׁלוֹשׁ שְׁלוֹשׁ אֲשָׁפוֹת
לְבֵית סָאָה שְׁלֹעָשֶׁר עֶשֶׂר מִשְׁפָּלוֹת,
וְשָׁלֹלֶתָ לְתֵי.
מוֹסִיפִין עַל הַמִּשְׁפָּלוֹת,
וְאִין מוֹסִיפִין עַל הָאֲשָׁפוֹת.
רַבִּי יוֹדָה אוֹמֵר:
אֵף עַל הָאֲשָׁפוֹת.

מסכת שביעית פרק ג משנה ג

ב

עוֹשֶׂה אָדָם אֶת שְׂדֵהוּ
שְׁלוֹשׁ שְׁלוֹשׁ אֲשָׁפוֹת לְבֵית סָאָה.
יֵתֵר מִכֵּן, (מִחְצִיב).
דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין,
עַד שִׁיעֲמִיק שְׁלֹשָׁה,

או עד שיגביה שלשה.
עושה אדם את זבלו אוצר.
רבי מאיר אוסר,
עד שיעמיק שלשה,
או עד שיגביה שלשה.
היה לו דבר ממעט,
מוסיף עליו והולך.
רבי אלעזר בן עזריה אוסר,
עד שיעמיק שלשה,
או עד שיגביה שלשה,
או עד שיתן על הסלע.

מסכת שביעית פרק ג משנה ד

ג

המדיר את שדהו
ועושה סהר לבית סאתים,
עוקר שלוש רוחות ומניח את האמצעית,
נמצא מדיר בית ארבעת סאים.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
בית שמונת סאין.
היתה כל שדהו בית ארבעת סאים,
משיך ממנו מקצת, מפני מראית העין,
ומוציאין מן הסהר
ונותן לתוך שדהו בדרך המזבלים.

מסכת שביעית פרק ג משנה ה

ד

לא יפתח אדם מחצב כתחלה לתוך שדהו,
עד שיהו בו שלוש מרביות,
שהן שלש על שלוש על רום שלוש,
שעורם עשרים ושבע אבנים.

מסכת שביעית פרק ג משנה ו

ה

גדר שיש בו עשר אבנים שלמשוי שנים שנים,
הרי אלו ינטלו.
שעור גדר עשרה טפחין.
פחות מכן, מחצב,
וגוממו עד פחות מהארץ טפח.

ו

בְּמָה דְּבָרִים אָמֹרִים?
מִתּוֹךְ שָׁלוֹ;
אֲבָל מִתּוֹךְ שְׁלַח־בְּרוּ,
מָה שֶׁהוּא רוֹצֶה יִטַּל.
בְּמָה דְּבָרִים אָמֹרִים?
בְּזִמָּן שֶׁלֹא הִתְחִיל בּוֹ מַעֲרַב שְׁבִיעִית,
אֲבָל אִם הִתְחִיל בּוֹ מַעֲרַב שְׁבִיעִית,
מָה שֶׁהוּא רוֹצֶה יִטַּל.

מסכת שביעית פרק ג משנה ז

ז

אֲבָנִים שֶׁזִּעְזְעַתָּן הַמַּחֲרֵשׁה,
אוֹ שֶׁהָיוּ מִכֶּסֶּוֹת וְנִתְגַּלּוּ,
אִם יֵשׁ בָּהֶם שְׁתֵּים שְׁלֹמֶשׁוּי שָׁנִים שָׁנִים,
הָרִי אֵלָיו יִנָּטֵלוּ.
הַמִּסְקָל אֶת שְׂדֵהוּ,
נוֹטֵל אֶת הָעֲלִיּוֹנוֹת,
וּמְנִיחַ אֶת הַנוֹגְעוֹת בְּאַרְץ.
וְכֵן גִּרְגֵּשׁ שְׁלִצְרוֹרוֹת,
נוֹטֵל אֶת הָעֲלִיּוֹנוֹת
וּמְנִיחַ אֶת הַנוֹגְעוֹת בְּאַרְץ.
אִם יֵשׁ תַּחְתֵּיהֶם סֵלַע אוֹ קֶשׁ,
הָרִי אֵלָיו יִנָּטֵלוּ.

מסכת שביעית פרק ג משנה ח

ח

אֵין בּוֹנִים מִדְּרָגוֹת עַל פִּי הַגָּאִיוֹת
עָרַב שְׁבִיעִית מִשְׁפָּסְקוֹ גִּשְׁמִים,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְקִינָן לְשְׁבִיעִית;
אֲבָל בּוֹנֶה הוּא בְּשְׁבִיעִית מִשְׁפָּסְקוֹ גִּשְׁמִים,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְקִינָן לְמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית.
וְלֹא יִסְמַךְ בְּעֶפֶר,
אֲבָל עוֹשֶׂהוּ חִיץ.
כָּל אֶבֶן שֶׁהוּא יָכוֹל לִפְשֹׁט אֶת יָדוֹ וְלִטְלֶהָ,
הָרִי זֶה תִּנָּטֵל.

מסכת שביעית פרק ג משנה ט

ט

אֲבָנֵי כְּתֵף בָּאוֹת מִכָּל מְקוֹם.
וְהַמִּקְבָּלָן מִבֵּיאֵן מִכָּל מְקוֹם.
וְאֵלּוּ הֵן אֲבָנֵי כְּתֵף?

כָּל שְׂאִינָה יְכוּלָה לְהַנְטִיל בְּאַחַת יָד.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אַבְנֵי כֶּתֶף כְּשֶׁמֶן,
כָּל שֶׁהֵן נִטְלוֹת שְׁתֵּים וְשְׁלוֹשׁ עַל הַכֶּתֶף.

מסכת שביעית פרק ג משנה י

הַבּוֹנֶה גֹּדֶר בֵּינוּ לְרֵשׁוֹת הָרַבִּים,
מִתֵּר לְהַעֲמִיק עַד הַסֵּלַע.
מָה יַעֲשֶׂה בְּעֶפֶר?
צוּבְרוּ בְּרֵשׁוֹת הָרַבִּים וּמִתְקִינוּ.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
כְּדֶרֶךְ שְׂאִין מְקַלְקְלִין בְּרֵשׁוֹת הָרַבִּים,
כֵּךְ לֹא יִתְקֵן.
מָה יַעֲשֶׂה בְּעֶפֶר?
צוּבְרוּ לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ כְּדֶרֶךְ הַמְּזֻבְּלִין.
וְכֵן הַחוּפֵּר בּוֹר וְשִׁית וּמַעֲרָה.

פרק ד

מסכת שביעית פרק ד משנה א

א

בְּרֵאשֹׁנָה הָיוּ אוֹמְרִין:
מִלֶּקֶט אָדָם עֲצִים וְעֵשְׂבִים מִתּוֹךְ שְׂלוֹ,
כְּדֶרֶךְ שֶׁהוּא מִלֶּקֶט מִתּוֹךְ שְׁלַחְבְּרוֹ,
אֶת הַגֶּס הַגֶּס.
וּמִשְׁרַבּוֹ עוֹבְרֵי עֲבֵרָה הִתְקִינוּ,
שִׁיְהָא זֶה מִלֶּקֶט מִתּוֹךְ שְׁלִיזָה שְׁלֵא בְּטוֹבָה,
וְאֵין צֶרֶךְ לוֹמַר שִׁיקְצֵץ לָהֶם מְזוֹנוֹת.

מסכת שביעית פרק ד משנה ב

ב

שְׂדֵה שְׁנִתְקַנְצָה,
תְּזַרַע מוֹצָאֵי שְׁבִיעִית;
שְׁנִטְיָבָה אוֹ שְׁנִדְיָרָה,
לֹא תְזַרַע מוֹצָאֵי שְׁבִיעִית.
שְׂדֵה שְׁנִטְיָבָה, בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֵין אוֹכְלִין פְּרוּתֶיהָ בְּשְׁבִיעִית;

ובית הָלֵל אומרים:
אוֹכְלִין.
בית שְׁמִי אומרים:
אֵין אוֹכְלִין פְּרוֹת שְׁבִיעִית בְּטוֹבָה;
ובית הָלֵל אומרים:
בְּטוֹבָה וְשֵׁלָא בְּטוֹבָה.
רַבִּי יְהוּדָה אומר:
חֲלוּף הַדְּבָרִים,
זֶה מְקַלִּי בֵּית שְׁמִי וּמַחְמִיר בֵּית הָלֵל.

מסכת שביעית פרק ד משנה ג

ג

חֹכְרִים נִירִים מִן הַגּוֹיִם בְּשְׁבִיעִית,
אֲבָל לֹא מִיִּשְׂרָאֵל.
וּמַחְזִקִּים יְדֵי גוֹיִם בְּשְׁבִיעִית,
אֲבָל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל.
וְשׂוֹאֲלִין בְּשִׁלּוּמָם,
מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.

מסכת שביעית פרק ד משנה ד

ד

הַמֵּדֵל בְּיִתְיָם,
בֵּית שְׁמִי אומרים:
יָגֵם.
ובית הָלֵל אומרים:
יִשְׂרָשׁ.
מוֹדִים בְּמַחְלִיק עַד שְׁיָגֵם.
וְאִי זֶה הוּא מֵדֵל?
אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם.
הַמַּחְלִיק?
שְׁלֹשָׁה זֶה בְּצַד זֶה.
בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים?
מִתּוֹךְ שְׁלוֹ,
אֲבָל מִתּוֹךְ שְׁלַח־בְּרוֹ,
אִף הַמַּחְלִיק יִשְׂרָשׁ.

מסכת שביעית פרק ד משנה ה

ה

הַמִּבְקִיעַ בְּיִתָּה לֹא יַחֲפֶה בְּעַפָּר,
אֲבָל מִכֶּסֶה הוּא בְּאֲבָנִים אוֹ בְּקֶשׁ.
הַקּוֹצֵץ קוֹרוֹת שְׁקֵמָה, לֹא יַחֲפֶה בְּעַפָּר,

אָבֵל מְכַסֶּה הוּא בְּאֲבָנִים אוּ בְקֶשׁ.
אֵין קוֹצֵצִין בְּתוֹלֶת שְׁקֶמָה בְּשָׁבִיעִית,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא עֲבוּדָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כְּדִרְכָּהּ אָסוּר;
אֲלֹא מִגְבִּיהָ עֲשֶׂרָה טַפָּחִים,
אוּ גוּמָם מֵעַם הָאָרֶץ.

מסכת שביעית פרק ד משנה ו

ו

הַמְּזוּנָב בַּגִּפְּנִים וְהַקּוֹצֵץ קָנִים,
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
יִרְחִיק טַפַּח.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
קוֹצֵץ כְּדִרְכּוֹ בַּקֶּרְדּוֹם אוּ בַמַּגֵּל וּבַמַּגֶּרֶה,
וּבְכֹל מִין שִׁירְצָה.
אֵילָן שְׁנַפְשָׁח,
קוֹשְׁרִין אוֹתוֹ בְּשָׁבִיעִית.
לֹא שִׁיעֲלָהּ, אֲלֹא שֶׁלֹּא יוֹסִיף.

מסכת שביעית פרק ד משנה ז

ז

מֵאֲמַתִּי אוֹכְלִין פְּרוֹת הָאֵילָן בְּשָׁבִיעִית?
הַפָּגִים,
מִשִּׁזְרִיחוֹ, אוֹכֵל בֶּהֶן פֶּתוֹ בְּשָׂדֶה;
בְּחֵלּוֹ, כּוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ.
וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶם בְּשָׁאֵר שְׁנֵי שָׁבוּעַ,
חֵיבִים בַּמַּעֲשָׂרוֹת.

מסכת שביעית פרק ד משנה ח

ח

הַבֶּסֶר,
מִשֶּׁהֵבִיא מַיִם, אוֹכֵל פֶּתוֹ בְּשָׂדֶה;
הַבְּאִישׁ, כּוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ.
וְכֵן כִּיּוֹצֵא בּוֹ בְּשָׁאֵר שְׁנֵי שָׁבוּעַ,
חֵיב בַּמַּעֲשָׂרוֹת.

מסכת שביעית פרק ד משנה ט

ט

זִיתִים שֶׁהִכְנִיסוּ רַבִּיעִית לְסָאָה,
פוֹצֵעַ וְאוֹכֵל בְּשָׂדֶה.

הַכְּנִיסוּ חֲצִי לֶג, כּוֹתֵשׁ וְסֶךְ בַּשָּׂדֶה.
הַכְּנִיסוּ שְׁלִישׁ,
כּוֹתֵשׁ בַּשָּׂדֶה וְכוֹנֵס לְתוֹךְ בֵּיתוֹ.
וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָּהֶן בַּשָּׂאֵר שְׁנֵי שְׁבוּעַ,
חִיבִים בַּמַּעֲשֵׂרוֹת.
וּשְׂאֵר כָּל פְּרוֹת הָאֵילָן,
כְּעוֹנֶתֶן לַמַּעֲשֵׂרוֹת, כֹּךְ עוֹנֶתֶן לַשְּׁבִיעִית.

מסכת שביעית פרק ד משנה י
י

מֵאֲמַתִּי אֵין קוֹצְצִין אֶת הָאֵילָן בַּשְּׁבִיעִית?
בֵּית שַׁמַּי אוֹמְרִים:
כָּל הָאֵילָן מְשִׁיּוּצִיא.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
הַתְּרוּבִין מְשִׁישֵׁלֶשׁוּ,
וְהַגִּפְנִים מְשִׁיגְרָעוּ,
הַזֵּיתִים מְשִׁינִיצוּ,
וּשְׂאֵר כָּל פְּרוֹת הָאֵילָן מְשִׁיּוּצִיא.
כָּל הָאֵילָן,
כִּיּוֹן שֶׁבֶא לְעוֹנֶת הַמַּעֲשֵׂרוֹת,
מִתֵּר לְקוֹצְצוֹ.
כִּמָּה יֵהָא בְּזִית וְלֹא יִקְצָצְנוּ?
רִבְעֵ.
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
הַכֹּל לְפִי זֵית.

פרק ה
מסכת שביעית פרק ה משנה א

א
בְּנוֹת שׁוֹחַ, שְׁבִיעִית יֵשׁ לָהֶן שְׁנֵיָה,
שֶׁהֵן עוֹשׂוֹת לְשְׁלוֹשׁ שָׁנִים.
רַבִּי יוֹדֶה אוֹמֵר:
הַפְּרָסִיּוֹת, שְׁבִיעִית שֶׁלָּהֶן מוֹצְאֵי שְׁבִיעִית,
שֶׁהֵן עוֹשׂוֹת לַשְּׁתֵּי שָׁנִים.
אָמְרוּ לוֹ:
לֹא אָמְרוּ אֶלָּא בְּנוֹת שׁוֹחַ.

מסכת שביעית פרק ה משנה ב
ב

הטומן את הלוף בשביעית,
רבי מאיר אומר:
לא יפחת מסאתים,
על גבה שלשה טפחים,
וטפח עפר על גביו.
וחכמים אומרים:
לא יפחתו מארבעת קבים,
על גבה טפח,
וטפח עפר על גביו.
וטומנו מקום דריסת האדם.

מסכת שביעית פרק ה משנה ג

ג

לוף שעברה עליו שביעית,
רבי אליעזר אומר:
אם לקטו העניים את עליו, לקטו;
ואם לאו,
יעשה חשבון לעניים.
רבי יהושע אומר:
אם לקטו העניים את עליו, לקטו;
ואם לאו,
אין לעניים עמו חשבון.

מסכת שביעית פרק ה משנה ד

ד

לוף שלערב שביעית שהוא נכנס לשביעית,
וכן בצלים הקיצונים,
וכן פואה שלעדית,
בית שמי אומרים:
עוקרין אותה במרופות שלעץ;
ובית הלל אומרים:
בקרדמות שלמתכת.
מודים בפואה שלצלעות,
שעוקרין אותה בקרדמות שלמתכת.

מסכת שביעית פרק ה משנה ה

ה

מאמתי מתר אדם לקח לוף מוצאי שביעית?
רבי יהודה אומר:
מיד.
וחכמים אומרים:

משירבה החדש.

מסכת שביעית פרק ה משנה ו

ו

אלו כלים שאין האמן רשי למכרם בשביעית:
מחרשה וכל כליה,
העל, המזרה, והדקר.
אבל מוכר הוא מגל יד,
מגל קציר, עגלה וכל כליה.
זה הכלל:
כל שמלאכתו מיוחדת לעברה, אסור;
לאסור ולהתיר, מתר.

מסכת שביעית פרק ה משנה ז

ז

היוצר מוכר חמש כדי שמן,
וחמש עשרה כדי זין,
שכן דרכו להביא מן ההבקר.
אם הביא יתר מכך, מתר.
ומוכר לגוים בארץ,
ולישאאל בחוצה לארץ.

מסכת שביעית פרק ה משנה ח

ח

בית שמי אומרים:
לא ימכר לו פרה חורשת בשביעית.
בית הלל מתירין,
מפני שהוא יכול לשחטה.
מוכר לו פרות אפלו בשעת הזרע.
משאיל לו סאתו,
אף על פי שהוא יודע שיש לו גרן.
פורט לו מעות,
אף על פי שהוא יודע שיש לו פועלים.
וכלם בפרוש אסורין.

מסכת שביעית פרק ה משנה ט

ט

משאלת אשה
לחברתה החשודה על השביעית
נפה וכברה, ורחים ותנור;
אבל לא תבר ולא תטחן עמה.

אֶשֶׁת חֵבֶר מִשְׁאֶלֶת לְאִשֶּׁת עַם הָאָרֶץ
נָפָה וּכְבָּרָה;
וּבִוֶרֶת וְטוֹחֲנַת וּמִרְקָדַת עָמָה.
אֲבָל מִשְׁתַּטִּיל אֶת הַמַּיִם,
לֹא תִגַּע אֲצִלָּה,
שְׁאִין מְחֻזְקִין יְדֵי עוֹבְרֵי עֲבָרָה.
וְכֻלָּם לֹא אָמְרוּ אֵלָּא מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.
מְחֻזְקִים יְדֵי גוֹיִם בְּשִׁבְעִיעִית,
אֲבָל לֹא יְדֵי יִשְׂרָאֵל.
וְשׂוֹאֲלִים בְּשִׁלּוֹמָם,
מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.

פרק ו

מסכת שביעית פרק ו משנה א

א

שְׁלוֹשׁ אֲרָצוֹת לְשִׁבְעִיעִית:
כָּל שֶׁחֻזְקוּ עוֹלֵי בָּבֶל,
מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַד גְּזִיב,
לֹא נֶאֱכָל וְלֹא נִעְבָּד;
וְכָל שֶׁחֻזְקוּ עוֹלֵי מִצְרַיִם,
מִגְזִיב עַד הַנָּהָר וְעַד אֲמֹנָה,
נֶאֱכָל אֲבָל לֹא נִעְבָּד;
מִהַנָּהָר וּמֵאֲמֹנָה וְלִפְנֵימָם,
נֶאֱכָל וְנִעְבָּד.

מסכת שביעית פרק ו משנה ב

ב

עוֹשִׂים בְּתֵלוֹשׁ בְּסוּרְיָה,
אֲבָל לֹא בְּמַחְבֵּר.
דְּשִׁים וְזוֹרִים וְדוֹרְכִים וּמַעֲמָרִים,
אֲבָל לֹא קוֹצְרִים וְלֹא בּוֹצְרִים וְלֹא מוֹסְקִים.
כָּלֵל אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
כָּל שְׁכִיּוּצָא בּוֹ מֵתָר בְּאֶרֶץ,
עוֹשִׂים אוֹתוֹ בְּסוּרְיָה.

מסכת שביעית פרק ו משנה ג

ג

בְּצִלִּים שִׁירְדוּ עָלֶיהֶן גְּשָׁמִים וְצִמְחוּ,
אִם הָיוּ הָעֵלִים שְׁלֵהֶן שְׁחוּרִים,

אסורין;

הוריקו, הרי אלו מתרין.

רבי חנניה בן אנטיגנס אומר:

אם יכולין להתלש בעלין שלהן,

אסורין;

כנגד כן מוצאי שביעית מתרין.

מסכת שביעית פרק ו משנה ד

ד

מאמתי מתר אדם

לקח ירק מוצאי שביעית?

משיעשה כיוצא בו.

עשה הבכיר,

התר האפיל.

רבי התיר לקח ירק מוצאי שביעית מיד.

מסכת שביעית פרק ו משנה ה

ה

אין מוציאין שמן שרפה ופרות שביעית

מהארץ לחוצה לארץ.

אמר רבי שמעון:

שמעתי בפרוש,

שמוציאין לסוריה,

ואין מוציאין לחוצה לארץ.

מסכת שביעית פרק ו משנה ו

ו

אין מביאין תרומה מחוצה לארץ לארץ.

אמר רבי שמעון:

שמעתי בפרוש,

שמביאין מסוריה,

ואין מביאין מחוצה לארץ.

פרק ז

מסכת שביעית פרק ז משנה א

א

כלל גדול אמרו בשביעית:

כל שהוא מאכל אדם,

ומאכל בהמה ממין הצובעים,

וַאֲיִנוּ מִתְקִים בְּאֶרֶץ,
יֵשׁ לוֹ שְׁבִיעִית וּלְדָמִיו שְׁבִיעִית,
יֵשׁ לוֹ בְּעוֹר וּלְדָמִיו בְּעוֹר.
וְאִי זֶה זֶה?
זֶה עָלֵי לֹף שׁוּטָה,
וְעֵלָה הַדְּנֶגָה,
הַעֲלָשִׁים,
וְהַכְּרִישִׁים,
הַרְגִּילָה,
וְנֶץ הַחֶלֶב;
מֵאֵכֶל בְּהֶמָּה,
הַחוֹחִים וְהַדְּרָדִרִים;
וּמִמִּין הַצּוֹבְעִים,
סִפְחֵי אֶסְטֶס וְקוֹצָא;
יֵשׁ לָהֶם שְׁבִיעִית וּלְדָמִיהֶן שְׁבִיעִית,
יֵשׁ לָהֶם בְּעוֹר וּלְדָמִיהֶן בְּעוֹר.

מסכת שביעית פרק ז משנה ב

ב

וְעוֹד כָּלֹל אַחֵר אָמְרוּ:
כָּל שֶׁהוּא מֵאֵכֶל אָדָם
וּמֵאֵכֶל בְּהֶמָּה וּמִמִּין הַצּוֹבְעִים,
וּמִתְקִים בְּאֶרֶץ,
יֵשׁ לוֹ שְׁבִיעִית וּלְדָמִיו שְׁבִיעִית,
אֵין לוֹ בְּעוֹר וְלֹא לְדָמִיו בְּעוֹר.
וְאִי זֶה זֶה?
זֶה עֶקֶר הַלֹּף שׁוּטָה,
וְעֶקֶר הַדְּנֶגָה,
הַעֲרֻקְבָּנִי,
וְהַחֲלִיצִין,
וְהַבְּרִיָּה;
מִמִּין הַצּוֹבְעִים,
הַפּוֹאָה וְהַרְכָּפָה;
יֵשׁ לָהֶן שְׁבִיעִית וּלְדָמִיהֶן שְׁבִיעִית,
אֵין לָהֶן בְּעוֹר וְלֹא לְדָמִיהֶן בְּעוֹר.

ג

רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
דְּמִיָּהֶן מִתְבַּעְרִין עַד רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
אָמְרוּ לוֹ:
לָהֶן אֵין בְּעוֹר,

קל וחומר לדמיהן.

מסכת שביעית פרק ז משנה ג

ד

קלפי רמון וחנוץ שלו,
קלפי אגוזים והגלענים,
יש להם שביעית ולדמיהן שביעית.
הצבע צובע לעצמו;
לא יצבע בשכר,
שאין עושין סחורה בפרות שביעית;
ולא בבכורות,
ולא בתרומות,
ולא בנבלות,
ולא בטרפות,
ולא בשקצים,
ולא ברמסים.
ולא יהא לוקח ירקות שדה ומוכר בשוק,
אבל הוא לוקט ובנו מוכר על ידו.
לקח לעצמו והותיר,
מתר למכרו.

מסכת שביעית פרק ז משנה ד

ה

לקח בכור למשתה בנו או לרגל,
ולא צריך לו, מתר למכרו.
צדי חיה, עופות ודגים,
שנתמנו להם מינים טמאים,
מתרין למכרן.
רבי יהודה אומר:
אף מי שנתמנה לו לפי דרכו,
לוקח ומוכר,
ובלבד שלא תהא אמונתו לכן.
וחכמים אוסרין.

מסכת שביעית פרק ז משנה ה

ו

לולבי זרדים והחרובין,
יש להן שביעית ולדמיהן שביעית.
לולבי האלה והבטנה והאטדים,
יש להן שביעית ולדמיהן שביעית,
אין להן בעור ולא לדמיהן בעור;

אָבֵל לַעֲלִין יֵשׁ בַּעֲוֹר,
מִפְּנֵי שְׁנוּשְׁרִין מֵאֲבִיהֶן.

מסכת שביעית פרק ז משנה ו

ז

הוֹרֵד וְהַכְפִּיר וְהַקְטֵב וְהַלִּטֵם,
יֵשׁ לָהֶן שְׁבִיעִית וְלִדְמִיהֶן שְׁבִיעִית.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
אֵין לַקְטֵב שְׁבִיעִית,
מִפְּנֵי שְׁאִינוּ פָּרִי.

מסכת שביעית פרק ז משנה ז

ח

וְרֵד חֹדֶשׁ שְׁכַבְשׁוּ בְשֶׁמֶן יֵשׁן,
יִלְקֹט אֶת הוֹרֵד;
יֵשׁן בְּחֹדֶשׁ, חֵיב בַּבַּעֲוֹר.
חֲרוּבִים חֹדְשִׁים שְׁכַבְשׁוּ בֵּין יֵשׁן,
וַיִּשְׁנִים בְּחֹדֶשׁ, חֵיבִין בַּבַּעֲוֹר.
זֶה הַכֹּלֶל:
כָּל שֶׁהוּא בְּנוֹתֵן טַעַם,
חֵיבִים לְבַעַר מִן בְּשִׁאֵינוּ מִינוּ;
מִן בְּמִינוּ, כָּל שֶׁהוּא.
שְׁבִיעִית אוֹסֶרֶת כָּל שֶׁהִיא בְּמִינָהּ,
וְשִׁלָּא בְּמִינָהּ, בְּנוֹתֵן טַעַם.

פרק ח

מסכת שביעית פרק ח משנה א

א

כָּלֵל גְּדוֹל אָמְרוּ בְּשְׁבִיעִית:
כָּל הַמֵּיחָד לְאֹכֶל אָדָם,
אֵין עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלַגְמָא לְאָדָם,
וְאֵין צִרְךָ לֹאמַר לְבִהְמָה;
וְכָל שְׁאִינוּ מֵיחָד לְאֹכֶל אָדָם,
עוֹשִׂין מִמֶּנּוּ מְלַגְמָא לְאָדָם,
אָבֵל לֹא לְבִהְמָה;
וְכָל שְׁאִינוּ מֵיחָד
לֹא לְאֹכֶל אָדָם וְלֹא לְאֹכֶל בְּהֵמָה,
חֲשַׁב עָלָיו אָכַל אָדָם וְאָכַל בְּהֵמָה,
נוֹתֵנִין עָלָיו חֲמַרֵּי אָדָם וְחֲמַרֵּי בְּהֵמָה;

חשב עליו לעצים, הרי הוא כעצים,
כגון הסאה האזוב והקרנית.

מסכת שביעית פרק ח משנה ב

ב

שביעית נתנה לאכילה לשתייה ולסיכה,
לאכל דבר שדרכו לאכל,
ולסוד דבר שדרכו לסוד.
לא יסוד יין וחמץ,
אבל סד הוא את השמן.
וכן בתרומה ובמעשר שני.
קל מהן שביעית,
שנתנה להדלקת הנר.

מסכת שביעית פרק ח משנה ג

ג

אין מוכרין פרות שביעית,
לא במדה, ולא במשקל, ולא במנין;
ולא תאנים במנין,
ולא ירק במשקל.
בית שמי אומרים:
אף לא אגדות.
ובית הלל אומרים:
את שדרכו להאגד בבית,
אוגדין אותו בשוק,
כגון הפרישים ונץ החלב.

מסכת שביעית פרק ח משנה ד

ד

האומר לפועל:
"הילך אסר זה, ולקט לי ירק היום",
שכרו מתר;
"לקט לי בו ירק היום",
שכרו אסור.
לקח מן הנחתום מכפר בפונדיון:
"כשאלקט ירקות שדה אביא לך",
מתר;
לקח ממנו סתם,
לא ישלם לו מדמי שביעית,
שאין פורעין חוב מדמי שביעית.

מסכת שביעית פרק ח משנה ה

ה

אין נותנין

לא לביר, ולא לבלן,

ולא לספר, ולא לספן;

אבל נותן הוא לביר לשתות.

ולכלם הוא נותן מתנת חנם.

מסכת שביעית פרק ח משנה ו

ו

תאנים שלשביעית,

אין קוצין אותן במקצה,

אבל קוצה הוא בחרבה.

אין דורכין ענבים בגת,

אבל דורך הוא בערבה.

ואין עושין זיתים בבד ובקטכא,

אבל כותש ומכניס לבודידה.

רבי שמעון אומר:

אף טוחן הוא בבית הבד ומכניס לבודידה.

מסכת שביעית פרק ח משנה ז

ז

אין מבשלין ירק שלשביעית בשמן שלתרומה,

שלא יביאנו לידי פסול.

רבי שמעון מתיר.

והאחרון אחרון נתפש בשביעית,

והפרי עצמו אסור.

מסכת שביעית פרק ח משנה ח

ח

אין לוקחין עבדים וקרקעות ובהמה טמאה

מדמי שביעית;

ואם לקח, יאכל כנגדו.

אין מביאים קני זבים, קני זבות וקני יולדות

מדמי שביעית;

ואם הביא, יאכל כנגדו.

אין סכים כלים בשמן שלשביעית;

ואם סך, יאכל כנגדו.

מסכת שביעית פרק ח משנה ט

ט

עור שֶׁסָכוּ בְּשֶׁמֶן שֶׁלִּשְׂבִיעִית,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
יִדְלַק.
וְחֻכָּמִים אֹמְרִים:
יֹאכֵל כְּנֶגְדּוֹ.
אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָה:
אֹמֵר הָיָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
עור שֶׁסָכוּ בְּשֶׁמֶן שֶׁלִּשְׂבִיעִית,
יִדְלַק.
אָמַר לָהֶם:
שְׁתַּקּוּ!
לֹא אָמַר לָכֶם מָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר בּוֹ.

מסכת שביעית פרק ח משנה י

וְעוֹד אָמְרוּ לִפְנֵיו:
אֹמֵר הָיָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
הָאוֹכֵל פֶּת כּוֹתִים כְּאוֹכֵל בֶּשֶׂר חֲזִיר.
אָמַר לָהֶם:
שְׁתַּקּוּ!
לֹא אָמַר לָכֶם מָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר בּוֹ.

מסכת שביעית פרק ח משנה יא

מֵרַחֵץ שֶׁהִסְקָה בְּתֵבָן אוֹ בְּקֶשׁ שֶׁלִּשְׂבִיעִית,
מֵתֵר לְרַחֵץ בָּהּ.
וְאִם מֵתַחֲשֵׁב הוּא,
הָרִי זֶה לֹא יֵרַחֵץ.

פרק ט

מסכת שביעית פרק ט משנה א

א

הַפִּיגָם וְהַיִּבּוּזִין הַשּׁוֹטִים,
וְהַחֲלָלוֹגוֹת, כְּסָבֵר שְׂבָהָרִים,
וְכַרְפֵּס שֶׁלִּנְהָרוֹת, וְהַגֶּרֶגֶר שֶׁלֹּא־פָר,
פְּטוּרִין מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת,
וְנִלְקָחִים מִכָּל אָדָם בְּשְׂבִיעִית,
שָׂאִין כִּיּוֹצֵא בָהֶן גִּשְׁמֵר.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:

ספחי חרדל מתרין,
שלא נחשדו עליהם עוברי עברה.
רבי שמעון אומר:
כל הספחין מתרין,
חוץ מספחי אכרוב,
שאין כיוצא בהן בירקות שדה.
וחכמים אומרים:
כל הספחין אסורין.

מסכת שביעית פרק ט משנה ב

ב

שלוש ארצות לבעור:
יהודה, ועבר הירדן, וגליל;
ושלוש שלוש ארצות לכל אחת ואחת.
גליל העליון, וגליל התחתון, והעמק;
מכפר חנניה ולמעלה,
כל שאינו מגדל שקמים, גליל העליון;
מכפר חנניה ולמטה,
כל שהוא מגדל שקמים, גליל התחתון;
ותחום טבריה, העמק.
וביהודה:
ההר, והשפלה, והעמק.
ושפלת לוד כשפלת דרום,
וההר שלה כהר המלך. <בהר>
מבית חורון ועד הים, מדינה אחת.

מסכת שביעית פרק ט משנה ג

ג

ולמה אמרו שלוש ארצות?
שהיו אוכלין מכל אחת ואחת,
עד שיכלה האחרון שבה.
רבי שמעון אומר:
לא אמרו שלוש ארצות אלא ביהודה,
ושאר כל הארצות כהר המלך.
כל הארצות כאחת לזיתים ולתמרים.

מסכת שביעית פרק ט משנה ד

ד

אוכלים על המבקר,
אבל לא מן השמור.
רבי יוסה אומר:

אף על השמור.
אוכלים על הטפחין ועל הדפרא,
אבל לא על הסתנויות.
רבי יהודה מתיר כל זמן שבכרו,
עד שלא יכלה הקיץ.

מסכת שביעית פרק ט משנה ה

הכובש שלשה כבשים בחבית אחת,
רבי אליעזר אומר:
אוכלים על הראשון.
רבי יהושע אומר:
אף על האחרון.
רבן גמליאל אומר:
כל שקלה מינו מן השדה,
יבער מינו מן החבית;
והלכה כדבריו.
רבי שמעון אומר:
כל הירק אחד לבעור.
אוכלין ברגילה
עד שיכלו הסנריות מבקעת בית נטופה.

מסכת שביעית פרק ט משנה ו

המלקט עשבים לחים,
עד שיבש המתיק;
והמגבב יבש,
עד שתהרד רביעה שניה.
עלי קנים ועלי גפנים,
עד שישרו מאביהם;
המגבב יבש,
עד שתהרד רביעה שניה.
רבי עקיבה אומר:
בכלן, עד שתהרד רביעה שניה.

מסכת שביעית פרק ט משנה ז

כיוצא בו,
המשכיר בית לחברו עד הגשמים,
עד שתהרד רביעה שניה.
המדר הנזה מחברו עד הגשמים,

עד שתֵּרד רְבִיעָה שְׁנִיָּה.
עד אֲמַתִּי הָעֲנִיִּים נִכְנָסִים לַפְּרָדִסּוֹת?
עד שתֵּרד רְבִיעָה שְׁנִיָּה.
מֵאֲמַתִּי נִהְנִים וְשׁוֹרְפִים
בְּתֵבָן וּבִקֵּשׁ שֶׁלִּשְׂבִיעִית?
מִשְׁתֵּרד רְבִיעָה שְׁנִיָּה.

מסכת שביעית פרק ט משנה ח

ח

מִי שֶׁהָיוּ לוֹ פְּרוֹת שְׂבִיעִית,
וְהִגִּיעָה שְׁעַת הַבְּעוֹר,
מִחֻלְקִין מְזוֹן שְׁלוֹשׁ סְעוּדוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.
וְהָעֲנִיִּים אוֹכְלִים אַחֵר הַבְּעוֹר,
אֲבָל לֹא עֲשִׂירִים.
דְּבָרֵי רַבִּי יוֹדָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֶחָד עֲנִיִּים וְאֶחָד עֲשִׂירִים,
אוֹכְלִין אַחֵר הַבְּעוֹר.

מסכת שביעית פרק ט משנה ט

ט

מִי שֶׁהָיוּ לוֹ פְּרוֹת שְׂבִיעִית,
שֶׁנִּפְּלוּ לוֹ לִירוּשָׁה אוֹ שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ מִתְּנָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
יִנָּתְנוּ לְאוֹכְלֵיהֶם.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין הַחוּטָא נִשְׁכָּר,
אֶלָּא יִמָּכְרוּ לְאוֹכְלֵיהֶם,
וְדַמִּיהֶם יִתְחַלְקוּ לְכָל אָדָם.
הָאוֹכֵל מֵעֹסַת שְׂבִיעִית עַד שֶׁלֹּא הוֹרְמָה חֻלְתָּהּ,
חֵיב מִיתָהּ.

פרק י

מסכת שביעית פרק י משנה א

א

שְׂבִיעִית מְשֻׁמֶטֶת אֶת הַמִּלֹּה,
בִּשְׂטֵר וְשִׁלָּא בִּשְׂטֵר.
הַקֶּפֶת הַחֲנוּת אֵינָה מְשֻׁמֶטֶת.
וְאִם עֲשָׂאָה מִלֹּה,

הרי זו משמטת.
רבי יהודה אומר:
הראשון משמיט.
שכר שכיר אינו משמיט;
ואם עשאו מלנה,
הרי זה משמיט.
רבי יוסה אומר:
כל מלאכה שהיא פוסקת לשביעית,
משמטת;
ושאינה פוסקת לשביעית,
אינה משמטת.

מסכת שביעית פרק י משנה ב

השוחט את הפרה,
וחלקה בראש השנה,
אם היה החדש מעבר, משמיט;
ואם לאו, אינו משמיט.
האונס, והמפתה, והמוציא שם רע,
וכל מעשה בית דין, אינן משמיטין.
המלנה על המשכון,
והמוסר שטרותיו לבית דין,
אינן משמיטין.

מסכת שביעית פרק י משנה ג

פרוזבול אינו משמיט.
זה אחד מן הדברים שהתקין הלל הזקן,
שראה שגמנעו העם מללוות זה את זה,
ועוברים על מה שכתוב בתורה, שנאמר: ^(דברים טו, ט)
"השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר" וגומר,
התקין הלל פרוזבול.

מסכת שביעית פרק י משנה ד

זה הוא גופו של פרוזבול:
"מוסר אני לכם,
איש פלוני ופלוני והדינים שבמקום פלוני,
שכל חוב שיש לי,
שאגבנו כל זמן שארצה",
והדינים חותמין למטן או העדים.

מסכת שביעית פרק י משנה ה

ה

פרוזבול המקדם כשר,
והמאחר פסול.
שטרי חוב המקדמים פסולין,
והמאחרין כשרין.
אחד לונה מחמשה,
כותבין פרוזבול לכל אחד ואחד.
חמשה לויים מן האחד,
אינו כותב אלא פרוזבול אחד לכלם.

מסכת שביעית פרק י משנה ו

ו

אין כותבין פרוזבול אלא על הקרקע.
אם אין לו,
מזכהו לתוך שדהו כל שהוא.
היתה לו שדה ממשפנת בעיר,
כותבין עליה פרוזבול.
רבי חזפית אומר:
כותבין לאיש על נכסי אשתו,
וליתומים על נכסי אפטרופים.

מסכת שביעית פרק י משנה ז

ז

כורת דבורים,
רבי אליעזר אומר:
הרי היא פקרקע,
וכותבין עליה פרוזבול,
ואינה מקבלת טמאה במקומה,
והרודה ממנה בשבת, חייב.
וחכמים אומרים:
אינה פקרקע,
ואין כותבין עליה פרוזבול,
ומקבלת טמאה במקומה,
והרודה ממנה בשבת, פטור.

מסכת שביעית פרק י משנה ח

ח

המחזיר חוב בשביעית,
יאמר לו:

"מִשְׁמִיט אֲנִי".

אָמַר לוֹ:

"אֵף עַל פִּי כֵן",

יִקְבֹּל מִמֶּנּוּ, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים טו.ב.)

"וְזֶה דְּבַר הַשְּׁמִטָּה".

ט

כִּיּוֹצֵא בּוֹ,

רוֹצֵחַ שֶׁגָּלָה לְעֵיר הַמִּקְלָט

וְרָצוּ אֲנָשֵׁי הָעֵיר לְכַבְּדוֹ,

יֹאמַר לָהֶם:

"רוֹצֵחַ אֲנִי!"

אָמְרוּ לוֹ:

"אֵף עַל פִּי כֵן",

יִקְבֹּל מִהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים יט. ד.)

"וְזֶה דְּבַר הָרוֹצֵחַ".

מסכת שביעית פרק י משנה ט

י

הַמְחֲזִיר חֹב בְּשִׁבְעִית,

רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵימָנוּ.

הַלוּוֶה מִן הַגֵּר שֶׁנִּתְגַּדְּרוּ בְּנֵיו עִמּוֹ,

לֹא יִחְזֹר לְבְנָיו;

וְאִם הִתְחַזֵּר,

רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵימָנוּ.

כָּל הַמְטַלְטֵלִין נִקְנִין בַּמְשִׁיכָה;

כָּל הַמְקַיֵּם אֶת דְּבָרוֹ,

רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה הֵימָנוּ.

חסל מסכת שביעית

מסכת תרומות

פרק א

מסכת תרומות פרק א משנה א

א

חֲמִשָּׁה לֹא יִתְּרֻמוּ,
וְאִם תִּרְמוּ, אֵין תְּרוּמָתְךָ תְּרוּמָה:
הַחֶרֶשׁ וְהַשּׁוֹטָה וְהַקָּטָן,
וְהַתּוֹרֵם אֶת שְׁאֵינוֹ שְׁלוֹ,
נִכְרִי שֶׁתֵּרֵם אֶת שְׁלִישְׁרָאֵל אֶפְלוּ בְּרִשּׁוֹת,
אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.

מסכת תרומות פרק א משנה ב

ב

חֶרֶשׁ הַמְּדַבֵּר וְאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ לֹא יִתְּרֵם.
אִם תֵּרֵם, תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
חֶרֶשׁ שֶׁדִּבְּרוּ חֲכָמִים בְּכָל מָקוֹם,
שְׁאֵינוֹ לֹא שׁוֹמֵעַ וְלֹא מְדַבֵּר.

מסכת תרומות פרק א משנה ג

ג

קָטָן שֶׁלֹא הֵבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִם עַד שֶׁלֹא בָּא לְעוֹנֶת נְדָרִים,
אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה;
אִם מִשְׁבָּא לְעוֹנֶת נְדָרִים,
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.

מסכת תרומות פרק א משנה ד

ד

אֵין תּוֹרֵמִין זֵיתִין עַל שָׁמֶן,
וְלֹא עֲנָבִים עַל זֵין.
וְאִם תֵּרֵם,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
תְּרוּמַת עֲצָמָן בִּהְיוֹ.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֵין תְּרוּמָתְךָ תְּרוּמָה.

מסכת תרומות פרק א משנה ה

ה

אֵין תּוֹרֵמִין מִן הַלֶּקֶט, מִן הַשִּׁכְחָה וּמִן הַפֶּאֶה,
וּמִן הַהִבְקָר,

וְלֹא מִמַּעַשְׂר רִאשׁוֹן שֶׁלֹא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וְלֹא מִמַּעַשְׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹא נִפְדּוּ,
וְלֹא מִן הַחֵיב עַל הַפֶּטוּר,
וְלֹא מִן הַפֶּטוּר עַל הַחֵיב,
וְלֹא מִן הַתְּלוּשׁ עַל הַמְּחֻבֵּר,
וְלֹא מִן הַמְּחֻבֵּר עַל הַתְּלוּשׁ,
וְלֹא מִן הַחֹדֶשׁ עַל הַיָּשׁוּן,
וְלֹא מִן הַיָּשׁוּן עַל הַחֹדֶשׁ,
וְלֹא מִפְּרוֹת הָאָרֶץ עַל פְּרוֹת חוּצָה לָאָרֶץ,
וְלֹא מִפְּרוֹת חוּצָה לָאָרֶץ עַל פְּרוֹת הָאָרֶץ;
וְאִם תִּרְמוּ, אֵין תְּרוּמָתָן תִּרְוָמָה. <וְאִם תִּרְם, אֵין תְּרוּמָתוֹ>

מסכת תרומות פרק א משנה ו

ו

חֲמִשָּׁה לֹא יִתְּרֻמוּ,
וְאִם תִּרְמוּ, תְּרוּמָתָן תִּרְוָמָה:
הָאֵלֶם, וְהַשְּׂכֹּר, וְהָעֶרֶם,
וְהַסּוּמָה, וּבַעַל קָרִי,
לֹא יִתְּרֻמוּ,
וְאִם תִּרְמוּ, תְּרוּמָתָן תִּרְוָמָה.

מסכת תרומות פרק א משנה ז

ז

אֵין תּוֹרְמִין לֹא בַמֶּדֶה וְלֹא בַמִּשְׁקָל וְלֹא בַמִּנְיָן,
אֲבָל תּוֹרֵם הוּא אֶת הַמְּדוּד וְאֶת הַשְּׁקוּל וְאֶת הַמִּנּוּי.
אֵין תּוֹרְמִין בְּסֵל וּבִקְפָּה שֶׁהֵן שְׁלֵמָה,
אֲבָל תּוֹרֵם הוּא בֵּהֵן חֲצִין אוֹ שְׁלִישׁוֹן.
לֹא יִתְּרֵם בְּסֵאֶה חֲצִיָּה,
שֶׁחֲצִיָּה מֶדֶה.

מסכת תרומות פרק א משנה ח

ח

אֵין תּוֹרְמִין שֶׁמֶן עַל זֵיתִים הַנִּכְתָּשִׁים,
וְלֹא יֵין עַל עֲנָבִים הַנִּדְּרָכוֹת.
וְאִם תִּרְם תִּרְוָמָה, יִחְזֹר וַיִּתְּרֵם.
הָרִאשׁוֹנָה מְדַמַּעַת בְּפָנֶי עֲצָמָה,
וְחִיבִין עָלֶיהָ חֲמִשׁ,
אֲבָל לֹא שְׁנֵיָה.

מסכת תרומות פרק א משנה ט

ט

וְתוֹרְמִין שָׁמֶן עַל זֵיתִים הַנִּכְבָּשִׁין,
וַיִּין עַל עֲנָבִים לַעֲשׂוֹתָן צְמוּקִין.
מִי שֶׁתֵּרַם שָׁמֶן עַל זֵיתִים לֹאכִילָה,
וְזֵיתִים עַל זֵיתִים לֹאכִילָה,
וַיִּין עַל עֲנָבִים לֹאכִילָה,
וְעֲנָבִים עַל עֲנָבִים לֹאכִילָה,
וְנִמְלֵךְ לְדֶרֶךְ,
אִינוֹ צָרִיד לְתֵרֵם.

מסכת תרומות פרק א משנה י

י

אֵין תוֹרְמִין מִדֶּבֶר שְׁנִגְמָרָה מְלֹאכְתּוֹ
עַל דֶּבֶר שְׁלֹא נִגְמָרָה מְלֹאכְתּוֹ,
וְלֹא מִדֶּבֶר שְׁלֹא נִגְמָרָה מְלֹאכְתּוֹ
עַל דֶּבֶר שְׁנִגְמָרָה מְלֹאכְתּוֹ,
וְלֹא מִדֶּבֶר שְׁלֹא נִגְמָרָה מְלֹאכְתּוֹ
עַל דֶּבֶר שְׁלֹא נִגְמָרָה מְלֹאכְתּוֹ;
וְאִם תֵּרַם,
תִּרְוֹמָתוֹ תִּרְוֹמָה.

פרק ב

מסכת תרומות פרק ב משנה א

א

אֵין תוֹרְמִין מִן הַטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא;
וְאִם תִּרְמוֹ, תִּרְוֹמָתָן תִּרְוֹמָה.
בְּאֵמֶת, הָעֶגּוּל שֶׁלְדָבָלָה שְׁנִטְמָא מִקְצָתוֹ,
תוֹרֵם מִן הַטְּהוֹר שִׁישׁ בּוֹ עַל הַטָּמֵא שִׁישׁ בּוֹ.
וְכֵן אֲגִידָה שְׁלִירָק, וְכֵן עֶרְמָה.
הָיוּ שְׁנֵי עֶגּוּלִין, שְׁתֵּי אֲגִדּוֹת, שְׁתֵּי עֶרְמוֹת,
אַחַת טָמְאָה וְאַחַת טְהוֹרָה,
לֹא יִתֵּרֵם מִזֶּה עַל זֶה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
תוֹרְמִין מִן הַטְּהוֹר עַל הַטָּמֵא.

מסכת תרומות פרק ב משנה ב

ב

אין תורמין מן הטמא על הטהור.
ואם תרם,
שוגג, תרומתו תרומה,
מזיד, לא עשה כלום.
וכן בן לוי שהיה לו מעשר טבל,
היה מפרש עליו והולך,
שוגג, מה שעשה עשוי,
מזיד, לא עשה כלום.
רבי יהודה אומר:
אם היה יודע בו מתחלה,
אף על פי שוגג,
לא עשה כלום.

מסכת תרומות פרק ב משנה ג

ג

המטביל כלים בשבת,
שוגג, ישתמש בהן,
מזיד, לא ישתמש בהן.
המעשר והמבשל בשבת,
שוגג, יאכל,
מזיד, לא יאכל.
הנוטע בשבת,
שוגג, יקיים,
מזיד, יעקר.
ובשביעית,
בין שוגג בין מזיד, יעקר.

מסכת תרומות פרק ב משנה ד

ד

אין תורמין ממין על שאינו מינו.
ואם תרם, אין תרומתו תרומה.
כל מין חטים אחד.
כל מין תאנים אחד.
כל מין תאנים וגרוגרות ודבילה אחד,
ותורם מזה על זה.
כל מקום שיש כהן,
תורם מן היפה.
כל מקום שאינו כהן,
תורם מן המתקנים.
רבי יהודה אומר:

לְעוֹלָם הוּא תוֹרֵם מִן הַיָּפֶה.

מסכת תרומות פרק ב משנה ה

ה

תוֹרְמִים בָּצַל קֶטֶן שְׁלֵם,
אֲבָל לֹא חֲצִי בָּצַל גָּדוֹל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא כִּי, אֲלֵא חֲצִי בָּצַל גָּדוֹל.
וְכֵן הָיָה רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
תוֹרְמִים בָּצְלִים בְּנֵי מְדִינָה עַל הַכִּפָּרִים,
אֲבָל לֹא כִּפָּרִים עַל בְּנֵי מְדִינָה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל פּוֹלִיטִיקוֹן.

מסכת תרומות פרק ב משנה ו

ו

וְתוֹרְמִין זֵיתֵי שֶׁמֶן עַל זֵיתֵי כֶּבֶשׂ,
וְלֹא זֵיתֵי כֶּבֶשׂ עַל זֵיתֵי שֶׁמֶן.
וַיֵּין שְׂאֵינוּ מִבֶּשֶׁל עַל הַמִּבְשָׁל,
אֲבָל לֹא מִבְשָׁל עַל שְׂאֵינוּ מִבְשָׁל.
זֶה הַכֹּלֶל:
כָּל שֶׁהוּא כִּלְאִים בְּחִבְרוֹ,
לֹא יִתְרֵם מִזֶּה עַל זֶה,
אֲפִלּוּ מִן הַיָּפֶה עַל הָרָע,
וְעַל שְׂאֵינוּ כִּלְאִים בְּחִבְרוֹ,
תוֹרֵם מִן הַיָּפֶה עַל הָרָע,
אֲבָל לֹא מִן הָרָע עַל הַיָּפֶה.
וְאִם תֵּרֵם מִן הָרָע עַל הַיָּפֶה,
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה,
חוּץ מִן הַזֵּונִים עַל הַחֲטִיִּם,
שְׂאֵינָן אֲכָל.
וְהַקְשׁוֹת וְהַמְלַפּוֹנוֹת, מִיֵּן אֶחָד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁנֵי מִיָּנִים.

פרק ג

מסכת תרומות פרק ג משנה א

א

התורם קשות ונמצאת מרה,
אבטיח ונמצא סרוח,
תרומה, ויחזור ויתרם.
התורם חבית שלזין ונמצאת שלחמץ,
אם ידוע שהיתה שלחמץ עד שלא תרמה,
אינה תרומה;
אם משתרמה החמיצה,
הרי זו תרומה;
אם ספק,
תרומה, ויחזור ויתרם.
הראשונה אינה מדמעת בפני עצמה,
ואין חבין עליה חמש;
וכן השניה.

מסכת תרומות פרק ג משנה ב

ב

נפלה אחת מהן לתוך החלין,
אינה מדמעתן.
נפלה שניה למקום אחר,
אינה מדמעתן.
נפלו שתיהן למקום אחד,
מדמעות כקטנה שבשתייהם. <בקטנה>

מסכת תרומות פרק ג משנה ג

ג

השותפין שתּרמו זה אחר זה,
רבי עקיבה אומר:
תרומת שניהם תרומה.
וחכמים אומרים:
אין תרומת השני תרומה.
רבי יוסה אומר:
אם תרם הראשון כשעור,
אין תרומת השני תרומה,
ואם לא תרם הראשון כשעור,
תרומת השני תרומה.

מסכת תרומות פרק ג משנה ד

ד

במי דברים אמורים?
בשלא דבר.

אָבֵל הִרְשָׁה אֶת בֶּן בֵּיתוֹ,
אוֹ אֶת עַבְדּוֹ, אוֹ אֶת שִׁפְחָתוֹ לְתֶרֶם,
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
בְּטֵל,
אִם עַד שְׁלֹא תֶרֶם בְּטֵל,
אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה,
וְאִם מִשְׁתֶּרֶם בְּטֵל,
תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
הַפּוֹעֲלִים, אֵין לָהֶם רְשׁוּת לְתֶרֶם,
חוּץ מִן הַדְּרוֹכוֹת,
שֶׁהֵן מְטַמֵּין אֶת הַגֵּת מִיָּד.

מסכת תרומות פרק ג משנה ה

ה

הַאֹמֵר:

"תְּרוּמַת הַכֶּרִי זֶה בְּתוֹכוֹ,

וּמַעֲשֻׂרוֹתָיו בְּתוֹכוֹ,

וּתְרוּמַת מַעֲשֵׂר זֶה בְּתוֹכוֹ",

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:

קָרָא שֵׁם.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

עַד שִׁיאֹמַר:

"בְּצִפּוֹנוֹ וּבְדִרְוֹמוֹ".

רַבִּי אֶלְעָזָר חֶסְמָה אוֹמֵר:

הַאֹמֵר:

"תְּרוּמַת כֶּרִי מִמֶּנּוּ עָלָיו",

קָרָא שֵׁם.

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:

הַאֹמֵר:

"עֲשׂוֹר מַעֲשֵׂר זֶה עֲשׂוֹי תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר עָלָיו",

קָרָא שֵׁם.

מסכת תרומות פרק ג משנה ו

ו

הַמִּקְדִּים תְּרוּמָה לַבְּכוֹרִים,

מַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן לְתְּרוּמָה,

וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי לְרִאשׁוֹן,

אִף עַל פִּי שֶׁהוּא עוֹבֵר בִּלְאֵי תַעֲשָׂה,

מֵה שֶׁעָשָׂה עֲשׂוֹי, שֶׁנֶּאֱמַר: (שְׁמוֹת כב, כח)

"מִלֵּאָתָךְ וּדְמָעָךְ לֹא תֵאָחֵר".

מסכת תרומות פרק ג משנה ז

ז

וּמַגִּין שִׁיקְדָמוּ בְכוּרִים לְתִרְוּמָה?
זֶה קְרוֹי תִרְוּמָה וְרֹאשִׁית,
וְזֶה קְרוֹי תִרְוּמָה וְרֹאשִׁית!
אֵלָּא יִקְדָמוּ הַבְּכוּרִים, שֶׁהֵן בְּכוּרִים לְכָל,
וְתִרְוּמָה לְרֹאשׁוֹן, שֶׁהִיא רֹאשִׁית,
וּמַעֲשֵׂר רֹאשׁוֹן לְשָׁנִי, שֶׁיֵּשׁ בּוֹ רֹאשִׁית.

מסכת תרומות פרק ג משנה ח

ח

הַמִּתְכַּוֵּן לֹאמַר "תִּרְוּמָה", וְאָמַר "מַעֲשֵׂר",
"מַעֲשֵׂר", וְאָמַר "תִּרְוּמָה",
"עוֹלָה", וְאָמַר "שְׁלָמִים",
"שְׁלָמִים", וְאָמַר "עוֹלָה",
"שִׁינִי נִכְנָס לְבֵית הַזֶּה", וְאָמַר "לֶזֶה",
"שִׁינִי נִהְיָה לֶזֶה", וְאָמַר "לֶזֶה",
לֹא אָמַר כָּלוּם,
עַד שִׁיְהֶא פִּיּוֹ וְלִבּוֹ שׁוִים.

מסכת תרומות פרק ג משנה ט

ט

הַנֶּכְרִי וְהַכּוֹתִי,
תִּרְוּמָתָן תִּרְוּמָה,
וּמַעֲשְׂרוֹתֶיהֶן מַעֲשֵׂר, <ומעשרותן>
וְהַקֹּדֶשׁ הַקֹּדֶשׁ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין לְנֶכְרִי כֶּרֶם רִבְעִי.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
יֵשׁ לוֹ.
תִּרְוּמַת הַנֶּכְרִי מִדְּמַעַת, וְחֻזְבִּין עָלֶיהָ חֻמֶּשׁ.
וּרְבִי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר.

פרק ד

מסכת תרומות פרק ד משנה א

א

הַמִּפְרִישׁ מִקְצֵת תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת,
מוֹצִיא מִמֶּנּוּ תְּרוּמָה עָלָיו,
אָבֵל לֹא לְמָקוֹם אַחֵר.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אֵף מוֹצִיא הוּא מִמָּקוֹם אַחֵר תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת.

מסכת תרומות פרק ד משנה ב

ב

מִי שֶׁהָיוּ פְּרוּתָיו בְּמַגֵּרָה,
וְנָתַן סָאָה לְבֶן לֹוי וְסָאָה לְעַנִּי,
וּמִפְּרִישׁ עוֹד שְׁמוֹנֶת סָאִים וְאוֹכְלָן.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵינוֹ מִפְּרִישׁ אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.

מסכת תרומות פרק ד משנה ג

ג

שְׁעוֹר תְּרוּמָה:
עֵין יָפָה, [אַחַד] מֵאַרְבָּעִים.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מִשְׁלָשִׁים.
וְהַבִּינוּנִית, מִחֲמִשִּׁים,
וְהַרְעָה, מִשְׁשִׁים.
תֵּרֶם וְעָלָה בִידּוֹ אֶחָד מִשְׁשִׁים,
תְּרוּמָה, אֵינוֹ צָרִיךְ לְתֵרֶם.
חֲזֹר וְהוֹסִיף, חֵיב בְּמַעֲשָׂרוֹת.
עָלָה בִידּוֹ מִשְׁשִׁים וְאַחַד,
תְּרוּמָה, יִחְזֹר וְיִתֵּרֶם כְּמוֹת שֶׁהוּא לָמוּד, <לָמוּד>
בַּמִּדָּה וּבַמִּשְׁקָל וּבַמִּנְיָן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: <יֹודָה>
שֶׁלֹּא מִן הַמָּקָף.

מסכת תרומות פרק ד משנה ד

ד

הָאוֹמֵר לְשְׁלוּחוֹ:
"צֵא וּתֵרֶם!"
תוֹרֵם בְּדַעְתּוֹ שֶׁלִּבְעַל הַבַּיִת.
וְאִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ דַּעְתּוֹ שֶׁלִּבְעַל הַבַּיִת,
תוֹרֵם בְּבִינוּנִית אֶחָד מִחֲמִשִּׁים.
פָּתַח עֲשָׂרָה אוֹ הוֹסִיף עֲשָׂרָה,

תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.
אם נִתְכַּוֵּן לְהוֹסִיף אֶפְלוֹ אֶחָד,
אֵין תְּרוּמָתוֹ תְּרוּמָה.

מסכת תרומות פרק ד משנה ה
ה

הַמֵּרְבֶּה בְּתְרוּמָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֶחָד מַעֲשֶׂרָה, כְּתְרוּמַת מַעֲשֶׂר.
יֵתֵר מִכֵּן, יַעֲשֶׂה תְּרוּמַת מַעֲשֶׂר,
אֲבָל לֹא מִמָּקוֹם אֲחֵר.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
מִחֲצָה חֵלִין וּמִחֲצָה תְּרוּמָה.
רַבִּי טַרְפוֹן וּרַבִּי עֲקִיבָה אוֹמְרִים:
עַד שִׁישִׁיר שֵׁם חֵלִין.

מסכת תרומות פרק ד משנה ו
ו

בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִים מְשַׁעְרִים אֶת הַכֹּלְכֵלָה:
בְּכֹרוֹת וּבִסְיָפוֹת וּבְאַמְצַע הַקִּיץ.
הַמוֹנֶה מִשְׁבָּח,
וְהַמוֹדֵד מִשְׁבָּח מִמְּנוֹ,
וְהַשׁוֹקֵל מִשְׁבָּח מִשְׁלֶשְׁתָּן.

מסכת תרומות פרק ד משנה ז
ז

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
תְּרוּמָה עוֹלָה בְּמֵאָה וְאַחַד.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
בְּמֵאָה וָעוֹד.
"וָעוֹד" זֶה, אֵין לוֹ שְׁעוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה בֶן מִשְׁלֵם אוֹמֵר:
"וָעוֹד" קָב לְמֵאָה סָאָה,
שְׁתּוֹת לְמִדְמַע.

מסכת תרומות פרק ד משנה ח
ח

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
תְּאֵנִים שְׁחוּרוֹת מַעֲלוֹת אֶת הַלֵּבָנוֹת,
וְהַלֵּבָנוֹת מַעֲלוֹת אֶת הַשְּׁחוּרוֹת. <לִבְנוֹת>

עגולי דבלה,
הגדולים מעלים את הקטנים,
והקטנים מעלים את הגדולים.
העגולים מעלין את המלבנים,
והמלבנים מעלין את העגולים.
רבי אליעזר אוסר.
ורבי עקיבה אומר:
בידוע מה נפלה,
אין מעלות זו את זו,
ובשאינו ידוע מה נפלה,
מעלות זו את זו.

מסכת תרומות פרק ד משנה ט

ט

כיצד?

חמשים תאנים שחורות וחמשים לבנות:
נפלה שחורה,
שחורות אסורות ולבנות מתרות;
נפלה לבנה,
לבנות אסורות ושחורות מתרות;
בשאינו ידוע מה נפלה,
מעלות זו את זו.
ובזו רבי אליעזר מחמיר,
ורבי יהושע מקל.

מסכת תרומות פרק ד משנה י

י

ובזו רבי אליעזר מקל ורבי יהושע מחמיר:
בדורס לטרא קציעות על פי הכד,
ואין ידוע אי זו היא,
רבי אליעזר אומר:
רואין אותן כאלו הן פרודות, <כילו>
התחתונות מעלות את העליונות.
רבי יהושע אומר:
לא תעלה עד שיהא שם מאה כד.

מסכת תרומות פרק ד משנה יא

יא

סאה תרומה שנפלה על פי מגורה וקפיה,
רבי אליעזר אומר:

אם יש בקפוי, תעלה באחד ומאה.
ורבי יהושע אומר:
לא תעלה.
סאה תרומה שנפלה על פי מגורה,
יקפנה.
ואם כן, למה אמרו:
תרומה עולה במאה ואחד?
בשאינו ידוע אם כלולות הן, <ואם אינו>
או לאין נפלה.

מסכת תרומות פרק ד משנה יב

יב

שתי קפות, שתי מגורות,
שנפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן,
ואין ידוע לאי זו מהן נפלה,
מעלות זו את זו.
רבי שמעון אומר:
אפלו הן בשתי עירות,
מעלות זו את זו.

מסכת תרומות פרק ד משנה יג

יג

אמר רבי יוסה:
מעשה בא לפני רבי עקיבה,
בחמשים אגדות שלירק,
שנפלה אחת מהן לתוך חציה תרומה,
ואמרתי לפניו:
תעלה,
לא שהתרומה עולה בחמשים ואחד,
אלא שהיו שם מאה ושני חציים.

פרק ה

מסכת תרומות פרק ה משנה א

א

סאה תרומה טמאה שנפלה לפחות ממאה חלין,
או למעשר ראשון, או למעשר שני, או להקדש,
בין טמאים בין טהורים ירקבו.

אם טְהוֹרָה הִיְתָה אוֹתָהּ הַסָּאָה,
יִמְכְרוּ לַכֹּהֲנִים בְּדָמֵי תְרוּמָה,
חוּץ מִדָּמֵי אוֹתָהּ סָאָה.
וְאִם לְמַעַשְׂר רִאשׁוֹן נִפְלָה,
יִקְרָא שֵׁם לְתְרוּמַת מַעַשֶׂר.
וְאִם לְמַעַשְׂר שְׁנִי וּלְהַקְדָּשׁ נִפְלָה,
הָרִי אֵלָיו יָפֶדוּ.
וְאִם טָמְאִים הָיוּ אוֹתָן הַחֲלִין,
יֹאכְלוּ נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת,
אוֹ יָלוּשׁ בְּמֵי פְרוֹת,
אוֹ יִתְחַלְקוּ לְעֹסוֹת,
כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה בַּמָּקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה.

מסכת תרומות פרק ה משנה ב

ב

סָאָה תְרוּמָה טָמְאָה,
שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה חֲלִין טְהוֹרִים,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: <לִיעֶזֶר>
תְּרוֹם וְתִשְׁרֹף.
שָׁאֲנִי אוֹמֵר: <שְׁנִי>
סָאָה שֶׁנִּפְלָה הִיא סָאָה שְׁעֵלַת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
תַּעֲלֶה וְתֹאכַל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת,
אוֹ תָלוּשׁ בְּמֵי פְרוֹת,
אוֹ תִתְחַלֵּק לְעֹסוֹת,
כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה בַּמָּקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה.

מסכת תרומות פרק ה משנה ג

ג

סָאָה תְרוּמָה טְהוֹרָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה חֲלִין טָמְאִים,
תַּעֲלֶה וְתֹאכַל נְקוּדִים אוֹ קְלִיּוֹת,
אוֹ תָלוּשׁ בְּמֵי פְרוֹת,
אוֹ תִתְחַלֵּק לְעֹסוֹת,
כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה בַּמָּקוֹם אֶחָד כְּבִיצָה.

מסכת תרומות פרק ה משנה ד

ד

סָאָה תְרוּמָה טָמְאָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה סָאָה תְרוּמָה טְהוֹרָה,
בֵּית שִׁמִּי אוֹסְרִין,
וּבֵית הֶלֶל מַתִּירִין.

אָמְרוּ בֵּית הַלֵּל לְבֵית שְׁמִי:
הוֹאִיל וְטַהוֹרָה אֲסוּרָה לְזָרִים,
וְאַף טָמְאָה אֲסוּרָה לְכַהֲנִים,
מִה טַהוֹרָה עוֹלָה,
אֵף טָמְאָה תַעֲלֶה!
אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמִי:
לֹא! אִם הָעָלוּ הַחֲלִים הַקָּלִים,
הַמְתָּרִים לְזָרִים, אֶת הַטַּהוֹרָה,
תַעֲלֶה תְרוּמָה חֲמוּרָה,
הָאֲסוּרָה לְזָרִים, אֶת הַטָּמְאָה?
לְאַחַר שֶׁהוֹדוּ,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
תְּרוּם וְתִשְׁרֹף.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֲבָדָה בְּמַעוּטָה.

מסכת תרומות פרק ה משנה ה

ה

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה,
הַגְבִּיחָה וְנִפְלָה לְמָקוֹם אַחֵר,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִדְמַעַת כְּתֻרֻמָּה וְדִי.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵינָה מִדְמַעַת אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.

מסכת תרומות פרק ה משנה ו

ו

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְפָחוֹת מִמֵּאָה וְנִדְמָעוּ,
וְנִפְל מִן הַמִּדְמָע לְמָקוֹם אַחֵר,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִדְמַעַת כְּתֻרֻמָּה וְדִי.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין מִדְמָע מִדְמִיעַ אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן,
וְאֵין הַמְחַמֵּץ מְחַמֵּץ אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן, <מְחַמֵּץ>
וְאֵין מִים שְׁאוּבִין פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.

מסכת תרומות פרק ה משנה ז

ז

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה,
הַגְבִּיחָה וְנִפְלָה אַחֲרָת,

הגביהה ונפלה אחרת,
הרי זו מתרת,
עד שתרכה תרומה לחלין.

מסכת תרומות פרק ה משנה ח

ח

סאה תרומה שנפלה למאה,
ולא הספיק להגביהה עד שנפלה אחרת,
הרי זו אסורה.
ורבי שמעון מתיר.

מסכת תרומות פרק ה משנה ט

ט

סאה תרומה שנפלה למאה,
וטחנן ופחתו,
כשם שפחתו החלין,
כך פחתה תרומה,
מתר.
סאה תרומה שנפלה לפחות ממאה,
וטחנן והותירו,
כשם שהותירו החלין,
כך הותרה תרומה,
אסור.
אם ידוע שחטים שלחלין יפות משלתרומה,
מתר.
סאה תרומה שנפלה לפחות ממאה,
ואחר כך נפלו שם חלין,
אם שוגג, מתר,
ואם מזיד, אסור.

פרק ו

מסכת תרומות פרק ו משנה א

א

האוכל תרומה שוגג,
משלם קרן וחמש.
אחד האוכל ואחד השותה ואחד הפסד,
אחד תרומה טהורה ואחד תרומה טמאה,

מִשְׁלֵם חֲמִשָּׁה וְחֲמִשָּׁה חֲמִשָּׁה.
אֵינּוּ מִשְׁלֵם תְּרוּמָה אֲלָא חֲלִים מִתְקַנִּים,
וְהֵם נַעֲשִׂים תְּרוּמָה,
וְהַתְּשִׁלוּמִין תְּרוּמָה.
אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֵל,
אֵינּוּ מוֹחֵל.

מסכת תרומות פרק ו משנה ב

ב

בֵּית יִשְׂרָאֵל שְׁאֵכְלָה תְּרוּמָה,
וְאַחֵר כִּדְ נִשְׂאֵת לַכֹּהֵן,
אִם תְּרוּמָה שְׁלֹא זָכָה בָּהּ כֹּהֵן אֲכָלָה,
מִשְׁלֵמַת קָרֶן וְחֲמִשׁ לַעֲצָמָה;
אִם תְּרוּמָה שֶׁזָּכָה בָּהּ כֹּהֵן אֲכָלָה,
מִשְׁלֵמַת קָרֶן לְבָעָלִים וְחֲמִשׁ לַעֲצָמָה,
מִפְּנֵי שְׁאֲמָרוּ:
הָאוֹכֵל תְּרוּמָה שׁוֹגֵג,
מִשְׁלֵם קָרֶן לְבָעָלִים,
וְחֲמִשׁ לְמִי שִׁירְצָה.

מסכת תרומות פרק ו משנה ג

ג

הַמֵּאֲכִיל אֶת פּוֹעֲלָיו וְאֶת אוֹרְחָיו תְּרוּמָה,
הוּא מִשְׁלֵם אֶת הַקָּרֶן,
וְהֵן מִשְׁלֵמִין אֶת הַחֲמִשׁ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
הֵן מִשְׁלֵמִין קָרֶן וְחֲמִשׁ,
וְהוּא מִשְׁלֵם לָהֶן דְּמֵי סְעוּדָתָן.

מסכת תרומות פרק ו משנה ד

ד

הַגּוֹנֵב תְּרוּמָה וְלֹא אֲכָלָה,
מִשְׁלֵם תְּשִׁלוּמֵי כָּפֹל דְּמֵי תְּרוּמָה.
אֲכָלָה,
מִשְׁלֵם שְׁנֵי קָרָנִים וְחֲמִשׁ:
קָרֶן וְחֲמִשׁ מִן הַחֲלִין,
וְקָרֶן דְּמֵי תְּרוּמָה.
גֹּנֵב תְּרוּמַת הַקֹּדֶשׁ וְאֲכָלָה, <תְּרוּמָה>
מִשְׁלֵם שְׁנֵי חֲמִשִּׁין וְקָרֶן.

שָׁאִין בְּהַקְדֵּשׁ תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל.

מסכת תרומות פרק ו משנה ה

ה

אֵין מְשַׁלְמִין מִן הַלֶּקֶט, מִן הַשִּׁכְחָה,
וּמִן הַפֶּאֶה וּמִן הַהֶבְקֵר,
וְלֹא מִמַּעַשֵׁר רִאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וְלֹא מִמַּעַשֵׁר שֵׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדָּה,
שָׁאִין הַקֹּדֶשׁ פּוֹדֶה אֶת הַקֹּדֶשׁ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים מִתִּירִין בְּאֵלוֹ.

מסכת תרומות פרק ו משנה ו

ו

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מְשַׁלְמִין מִמֵּין עַל שְׂאִינוֹ מִיֵּנוֹ,
וּבִלְבָד שִׁישְׁלֵם מִן הַיָּפֶה עַל הָרַע.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵין מְשַׁלְמִין אֶלָּא מִמֵּין עַל מִיֵּנוֹ.

ז

לְפִיכָךְ אִם אָכַל קְשׁוּאִים שֶׁלְעֶרֶב שְׁבִיעִית,
יִמָּתִין לְקְשׁוּאִים שֶׁלְמוּצָאֵי שְׁבִיעִית,
וַיִּשְׁלֵם מֵהֶם.
מְקוֹם שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְקַל,
מִשֵּׁם רַבִּי עֲקִיבָה מַחְמִיר,
שֶׁנֶּאֱמָר: (ויקרא כב, יד)
”וְנָתַן לִכְהֵן אֶת הַקֹּדֶשׁ”,
כָּל שֶׁהוּא רָאוּי לְהַעֲשׂוֹת קֹדֶשׁ.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
”וְנָתַן לִכְהֵן אֶת הַקֹּדֶשׁ”, קֹדֶשׁ שֶׁאֵכָל.

פרק ז

מסכת תרומות פרק ז משנה א

א

הָאוֹכֵל תְּרוּמָה מְזִיד,

מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן,
וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמִשָּׁה,
וְהַתְּשֻׁלּוּמִּין חֲלִין.
אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֵל, מוֹחֵל.

מסכת תרומות פרק ז משנה ב

ב

בַּת כֹּהֵן שֶׁנִּשְׁאֲתָ לְיִשְׂרָאֵל,
וְאַחֲרֵי כֵן אָכְלָה תְּרוּמָה,
מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַקֶּרֶן,
וְאֵינָה מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַחֲמִשָּׁה,
וּמִיתְתָּהּ בְּשָׂרִיפָה.
נִשְׁאֲתָ לְאַחַד מִכָּל הַפְּסוּלִין,
מְשַׁלֶּמֶת הַקֶּרֶן וְחֲמִשָּׁה,
וּמִיתְתָּהּ בְּחִנֹּק.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
זוֹ נוֹז מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַקֶּרֶן,
וְאֵינָה מְשַׁלֶּמֶת אֶת הַחֲמִשָּׁה,
וּמִיתְתֶּן בְּשָׂרִיפָה.

מסכת תרומות פרק ז משנה ג

ג

הַמֵּאֲכִיל אֶת בְּנָיו קִטְנִים,
וְאֵת עֲבָדָיו בֵּין גְּדוּלִים וּבֵין קִטְנִים,
הָאוֹכֵל תְּרוּמַת חוּצָה לְאַרְץ,
הָאוֹכֵל פְּחוֹת מִכְזִּית תְּרוּמָה,
מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן,
וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמִשָּׁה,
וְהַתְּשֻׁלּוּמִּין חֲלִין.
אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֵל, מוֹחֵל.

מסכת תרומות פרק ז משנה ד

ד

זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל הַמְּשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֲמִשָּׁה,
הַתְּשֻׁלּוּמִּין תְּרוּמָה;
אִם רָצָה הַכֹּהֵן לְמַחֵל, אֵינוֹ מוֹחֵל.
וְכָל הַמְּשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶת הַחֲמִשָּׁה,
הַתְּשֻׁלּוּמִּין חֲלִין;

אם רצה הכהן למחל, מוחל.

מסכת תרומות פרק ז משנה ה

ה

שתי קפות,

אחת שלתרומה ואחת שלחלין,

שנפלה סאה תרומה לתוך אחת מהן,

ואין ידוע לאי זו מהן נפלה,

הרי אני אומר: <הוא>

לתוך שלתרומה נפלה.

ואין ידוע אי זו היא שלתרומה ואי זו היא שלחלין,

ו

אכל אחת מהן,

פטור;

והשניה,

נוהג בה כתרומה, וחיבת בחלה.

דברי רבי מאיר.

רבי יוסה פוטר.

אכל אחר את השניה,

פטור.

אכל אחד את שתיהן,

משלם כקטנה שבשתיהם.

מסכת תרומות פרק ז משנה ו

ז

נפלה אחת מהן לתוך החלין,

ואינה מדמעתן,

והשניה,

נוהג בה כתרומה, וחיבת בחלה.

דברי רבי מאיר.

רבי יוסה פוטר.

נפלה שניה למקום אחר,

אינה מדמעתה. <מדמעתן>

נפלו שתיהן למקום אחד,

מדמעות כקטנה שבשתיהן.

מסכת תרומות פרק ז משנה ז

ח

זרע את אחת מהן,

פֶּטוּר,
וְהַשְׁנִיָּה,
נוֹהֵג בָּהּ כְּתֵרוּמָּה, וְחִיבָת בְּחֻלָּה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה פוֹטֵר.
זָרַע אַחֵר אֶת הַשְׁנִיָּה,
פֶּטוּר.
זָרַע אֶחָד אֶת שְׁמִינִי,
דְּבָר שְׁזָרְעוּ כָּלָה, מִתֵּר,
וְדְבָר שֶׁאֵין זָרְעוּ כָּלָה, אָסוּר.

פרק ח

מסכת תרומות פרק ח משנה א

א

הָאִשָּׁה שֶׁהִיְתָה אוֹכֶלֶת בְּתֵרוּמָּה, <שֶׁאֵכְלָה>
בָּאוּ וְאָמְרוּ לָהּ "מֵת בְּעֶלֶיךָ",
אוּ "גֵּרֶשְׁךָ";
וְכֵן הָעֶבֶד שֶׁהִיְתָה אוֹכֶל בְּתֵרוּמָּה,
בָּאוּ וְאָמְרוּ לוֹ "מֵת רִבֶּךָ",
אוּ "מִכְרֶךָ לִישָׁרְאֵל",
אוּ "נִתְּנָךְ מִתְּנָה",
אוּ "עֲשֹׂאֲךָ בֶן חוֹרִין";
וְכֵן כֹּהֵן שֶׁהִיְתָה אוֹכֶל בְּתֵרוּמָּה,
וְנוֹדַע שֶׁהוּא בֶן גְּרוּשָׁה אוּ בֶן חִלּוּצָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב קֶרֶן וְחֻמָּשׁ,
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פוֹטֵר.
הִיְתָה עוֹמֵד וּמִקְרִיב עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ,
וְנוֹדַע שֶׁהוּא בֶן גְּרוּשָׁה אוּ בֶן חִלּוּצָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁהִקְרִיב עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ,
פְּסוּלִים.
וּרְבִי יְהוֹשֻׁעַ מְכַשֵּׁיר.
נוֹדַע שֶׁהוּא בְּעַל מוֹם,
עֲבוּדָתוֹ פְּסוּלָה.

מסכת תרומות פרק ח משנה ב

ב

וכלם שהיתה תרומה לתוך פיהם,
 רבי אליעזר אומר:
 יבלעו.
 רבי יהושע אומר:
 יפלטו.
 אמרו לו:
 "נטמאת", "נטמאת תרומה",
 רבי אליעזר אומר:
 יבלע.
 רבי יהושע אומר:
 יפלט. <יפלוטו>
 אם "טמא היית", ו"טמאה היתה תרומה",
 או נודע שהוא טבל,
 או מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו,
 או מעשר שני והקדש שלא נפדו,
 או שטעם טעם פשפש לתוך פיהו,
 הרי זה יפלט.

מסכת תרומות פרק ח משנה ג

ג

היה אוכל באשכול,
 ונכנס מן הגנה לחצר,
 רבי אליעזר אומר:
 יגמר.
 רבי יהושע אומר:
 לא יגמר.
 חשכה לילי שבת,
 רבי אליעזר אומר:
 לא יגמר.
 רבי יהושע אומר:
 יגמר.

מסכת תרומות פרק ח משנה ד

ד

יין שלתרומה שנתגלה,
 ישפך,
 ואין צריך לומר שלחלים.
 שלשה משקין אסורין משם גלוי:
 המים והיין והחלב.
 ושאר כל המשקין מתרים.

כַּמָּה יִשְׁהוּ וַיְהִי אֲסוּרִין?
כַּדִּי שִׁיצָא הָרַחֲשׁ מִמָּקוֹם קָרוֹב וַיִּשְׁתָּה.

מסכת תרומות פרק ח משנה ה

ה

שְׁעוֹר הַמַּיִם הַמְּגִלִּין:
כַּדִּי שֶׁתֵּאָכֵד בָּהֶן הַמָּרָה. <המידה>
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בְּכָלִים, כָּל שֶׁהֵן,
וּבְקַרְקָעוֹת, אַרְבָּעִים סָאָה.

מסכת תרומות פרק ח משנה ו

ו

נִקְוֵי תְּאֵנִים,
וְעִנְבִּים,
הַקְּשׁוּאִים,
וְהַדְּלוּעִים,
וְהָאֲבִטִּיחִים,
וְהַמִּלֻּפּוֹנוֹת,
אֶפְלוּ הֵן בְּכַד,
אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן,
אֶחָד תְּלוּשׁ וְאֶחָד מְחָבֵר,
כָּל שֶׁיֵּשׁ בּוֹ לֶחֶה, אֲסוּר.
וְנִשְׁיַכַת הַנֶּחֱשׁ אֲסוּרָה,
מִפְּנֵי סִכַּנַת נַפְשׁוֹת.

משנה ז <כולה מן המגיה>

הַמְּשַׁמְרֵת שְׁלִיִּין אֲסוּרָה מִשּׁוּם גְּלוּי.
רַבִּי נַחֲמִיָּה מַתִּיר.

מסכת תרומות פרק ח משנה ח

ז

חֲבִית שֶׁלְתְּרוּמָה שְׁנוּלֵד לָהּ סֶפֶק טְמֵאָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אִם הָיְתָה מְנַחַת בְּמָקוֹם הַתְּרָפָה,
יִנְיַחָנָה בְּמָקוֹם הַמִּצָּנֶע;
אִם הָיְתָה מְגֵלָה, יִכְסָּנָה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
אִם הָיְתָה מְנַחַת בְּמָקוֹם הַמִּצָּנֶע,
יִנְיַחָנָה בְּמָקוֹם הַתְּרָפָה; <התרופה>
אִם הָיְתָה מְכֻסָּה,

יגלנה.
רִבִּין גְּמִיאֵל אָמַר:
אַל יַחֲדֹשׁ בָּהּ דְּבָר.

מסכת תרומות פרק ח משנה ט

ח

חֲבִית שֶׁנִּשְׁכְּרָה בַּגַּת הָעֵלְיוֹנָה, <בַּגַּת>
הַתַּחְתּוֹנָה טַמְאָה,
מוֹדָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ,
שֶׁאִם יָכוֹל לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רַבִּיעִית בְּטֹהָרָה,
יֵצֵיל,
וְאִם לֹא,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
תֵּרֵד וְתִטְמָא,
וְאַל יִטְמָאנָה בְּיָדָיו.

מסכת תרומות פרק ח משנה י

ט

וְכֵן חֲבִית שֶׁלִּשְׁמֹן שֶׁנִּשְׁכְּכָה,
מוֹדָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ,
שֶׁאִם יָכוֹל לְהַצִּיל מִמֶּנָּה רַבִּיעִית בְּטֹהָרָה,
יֵצֵיל,
וְאִם לֹא,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
תֵּרֵד וְתִבְלַע,
וְאַל יִבְלַעֶנָה בְּיָדָיו.

מסכת תרומות פרק ח משנה יא

י

עַל זֶה וְעַל זֶה אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
לֹא זֶה הִיא תְּרוּמָה שְׂאֵנִי מִזֶּהָר עָלֶיהָ מִלְּטַמְאָה, <שְׁנִי>
אֶלָּא מִלְּאֲכֵלָה.
וְכָל תְּטַמְאָה כִּיצַד? <כִּיצַד מַחוּק>
הִיא עוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם,
וְכַכְרוֹת שֶׁלִּתְרוּמָה בְּיָדוֹ,
אָמַר לוֹ נִכְרִי:
"תֵּן לִי אַחַת מֵהֶן וְאַטְמָא,
וְאִם לֹא, הֲרִי אֲנִי מִטְמֵא אֶת כָּלָם",
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
יִטְמָא אֶת כָּלָם,

וְאֵל יִתֵּן לּוֹ אַחַת מֵהֶן.
רַבִּי יְהוֹשֻעַ אָמַר:
יִנִּיחַ לְפָנָיו אַחַת עַל הַסֵּלַע.

מסכת תרומות פרק ח משנה יב

י א

וְכֵן נָשִׁים שֶׁאָמְרוּ לָהֶם גּוֹיִם:
תָּנוּ לָנוּ אַחַת מִכֶּם וְנִטְמָא,
וְאִם לֹא, הָרִי אָנוּ מִטְמְאִין אֶת כָּלְכֶם,
יִטְמָאוּ אֶת כָּלֶם,
וְאֵל יִמְסְרוּ לָהֶם נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל.

פרק ט

מסכת תרומות פרק ט משנה א

א

הַזֹּרֵעַ תְּרוּמָה,
שׁוֹגֵג, יוֹפֵךְ,
מְזִיד, יָקִים.
אִם הִבִּיֵּאָה שְׁלִישׁ,
בֵּין שׁוֹגֵג בֵּין מְזִיד, יָקִים.
וּבַפְּשָׁתָן,
מְזִיד, יוֹפֵךְ.

מסכת תרומות פרק ט משנה ב

ב

וְחִיבָת בִּלְקֹט וּבִשְׂכָחָה וּבִפְאָה,
וְעֹנֵי יִשְׂרָאֵל וְעֹנֵי כֹהֲנִים מִלְקָטִים,
וְעֹנֵי יִשְׂרָאֵל מוֹכְרִין אֶת שְׁלֵהֶן לַכֹּהֲנִים
בְּדָמֵי תְרוּמָה, וְהַדָּמִין שְׁלֵהֶן.
אָמַר רַבִּי טַרְפוֹן:
לֹא יִלְקָטוּ אֱלָא עֹנֵי כֹהֲנִים,
שֶׁמָּא יִשְׁכַּחוּ וַיִּתְּנוּ לַתּוֹךְ פִּיהֶם.
אָמַר לּוֹ רַבִּי עֲקִיבָה:
אִם כֵּן,
לֹא יִלְקָטוּ אֱלָא טְהוֹרִים.

מסכת תרומות פרק ט משנה ג

ג

וְחִיבָת בַּמַּעֲשִׂוֹת וּבַמַּעֲשֵׂר עֲנִי, <וּבַמַּעֲשֵׂר>
וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל וְעֲנִי כַהֲנִים נוֹטְלִים,
וְעֲנִי יִשְׂרָאֵל מוֹכְרִין אֶת שְׁלֵהֶן לַכַּהֲנִים בְּדָמֵי תְרוּמָה,
וְהַדָּמִים שְׁלֵהֶן.
הַחוֹבֵט מִשִּׁבָּח.
וְהַדָּשׁ, כִּיצַד יַעֲשֶׂה?
תּוֹלָה כְּפִיפּוֹת בְּצוֹאָרֵי בְהֶמָה,
וְנוֹתֵן לְתוֹכָן מֵאוֹתוֹ הַמִּין.
נִמְצָא לֹא זֶמֶם אֶת הַבְּהֶמָה,
וְלֹא מֵאֲכִיל אֶת הַתְּרוּמָה.

מסכת תרומות פרק ט משנה ד

ד

גְּדוּלֵי תְרוּמָה, תְּרוּמָה,
וְגְדוּלֵי גְדוּלִים, חֲלִים.
אֲבָל הַטָּבֵל,
וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן,
וּסְפִיחֵי שְׂבִיעִית,
וּתְרוּמַת חוּץ לָאֶרֶץ,
וְהַמִּדְמֶעַ,
וְהַבְּכוּרִים,
גְּדוּלֵיהֶם חֲלִין.
גְּדוּלֵי הַקֹּדֶשׁ וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי, חֲלִים,
וּפּוּדָה אוֹתָם בְּזֶמֶן זֶרַעַן. <זֶרַעַן>

מסכת תרומות פרק ט משנה ה

ה

מֵאָה לַגֶּנֶה שֶׁלְתְּרוּמָה וְאַחַת שֶׁלְחֲלִים,
כָּלֶם מִתְרִים בְּדָבָר שֶׁזָרְעוּ כָלָה.
אֲבָל בְּדָבָר שֶׁאֵין זָרְעוּ כָלָה,
אִפְלוּ מֵאָה שֶׁלְחֲלִין וְאַחַת שֶׁלְתְּרוּמָה,
כָּלֶם אֲסוּרִין.

מסכת תרומות פרק ט משנה ו

ו

הַטָּבֵל,
גְּדוּלֵיו מִתְרִין בְּדָבָר שֶׁזָרְעוּ כָלָה;
אֲבָל בְּדָבָר שֶׁאֵין זָרְעוּ כָלָה,
גְּדוּלֵי גְדוּלִין אֲסוּרִין.

וְאִי זֶה הוּא דָּבָר שְׂאִין זִרְעוּ כָּלָה?
כְּגוֹן הַלּוּף, וְהַשּׁוּם וְהַבָּצְלִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הַשּׁוּם כְּשֶׁזֶרֶן.

מסכת תרומות פרק ט משנה ז

ז

הַמִּנְפֶּשׁ עִם הַנֶּכְרִי בַּחֲסִיּוֹת,
אִף עַל פִּי שְׁפָרוֹתָיו טָבֵל,
אוֹכֵל מִהֶן עֲרִי.
שֶׁתְּלִי תְרוּמָה שְׁנַטְמָאוּ,
שֶׁתְּלֵן, טָהָרוּ מִלְטָמָא. <ישתלו>
וְאִסּוּרִין מִלֵּאכֹל עַד שִׁיגָם הָאֶכֶל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד שִׁיגָם וַיִּשְׁנֶה.

פרק י

מסכת תרומות פרק י משנה א

א

בָּצַל שֶׁנִּתְּנוּ בְּתוֹךְ עֲדָשִׁים,
אִם שְׁלֵם, מִתֵּר;
וְאִם חֲתָכוֹ, בְּנוֹתֵן טַעַם;
וְשֶׁאֵר כָּל הַתְּבַשִּׁיל,
בֵּין שְׁלֵם, בֵּין מִחֲתָךְ,
בְּנוֹתֵן טַעַם.
רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר בְּצִחְנָה,
שְׂאִינּוּ אֶלָּא לְטוֹל אֶת הַזֶּהֱמָה.

מסכת תרומות פרק י משנה ב

ב

תַּפּוּחַ שֶׁרִסְקוּ וְנִתְּנוּ לְתוֹךְ עֶסֶה וְחֻמְצָה,
הָרִי זֶה אֲסוּרָה.
שְׁעוּרִים שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ הַבּוֹר שְׁלֵמִים,
אִף עַל פִּי שֶׁהִבְאִישׁוּ מִימּוֹ,
מִימּוֹ מִתֵּרִין.

מסכת תרומות פרק י משנה ג

ג

הַרוּדָה פֶּת חֲמָה,
וּנְתָנָה עַל פִּי חֲבִית שְׁלִינָן שֶׁלִּתְרוּמָה,
רָבִי מֵאִיר אוֹסֵר,
וְרָבִי יְהוּדָה מֵתִיר.
רָבִי יוֹסֵה מֵתִיר בְּשִׁלְחָטִים,
וְאוֹסֵר בְּשִׁשְׁעוּרִים,
מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁעוּרִים שׁוֹאֲבוֹת.

מסכת תרומות פרק י משנה ד

ד

תָּנוּר שֶׁהִסִּיקוּ בְּכֶמֶן שֶׁלִּתְרוּמָה,
וְאָפָה בּוֹ אֶת הַפֶּת,
הַפֶּת מִתְּרָת,
שְׂאִינוּ טַעַם כֶּמֶן, אֲלֹא רִיחַ כֶּמֶן.

מסכת תרומות פרק י משנה ה

ה

תִּלְתָּן שְׁנֵפֶלָה לְתוֹךְ הַבּוֹר שְׁלִינָן, <שְׁלָמִים>
בְּתְרוּמָה וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנִי,
אִם יֵשׁ בְּזֶרַע כָּדִי לִתֵּן טַעַם,
אֲבָל לֹא בָעֵץ;
וּבְשִׁבְעֵיט וּבְכִלְאֵי הַכֶּרֶם וּבְהִקְדָּשׁ,
אִם יֵשׁ בְּזֶרַע וּבָעֵץ כָּדִי לִתֵּן טַעַם.

מסכת תרומות פרק י משנה ו

ו

מִי שֶׁהָיוּ לוֹ חֲבָלֵי תִלְתָּן שְׁלִכְלָאֵי הַכֶּרֶם, <שְׁלִכְלָאֵי>
יִדְלְקוּ.
הָיוּ לוֹ חֲבָלֵי תִלְתָּן שְׁלִטְבָּל,
כּוֹתֵשׁ וּמַחֲשֵׁב כְּמָה זֶרַע בָּהֶם,
וּמִפְּרִישׁ אֶת הַזֶּרַע,
וְאִינוּ צְרִיךְ לְהַפְרִישׁ אֶת הָעֵץ.
אִם הַפְּרִישׁ, לֹא יֵאמַר:
"אֲכַתֵּשׁ וְאֶטֶל אֶת הָעֵץ, וְאֶתֵּן אֶת הַזֶּרַע",
אֲלֹא נוֹתֵן הָעֵץ עִם הַזֶּרַע.

מסכת תרומות פרק י משנה ז

ז

זִיתֵי חֲלִין שֶׁכֶּבֶשֶׁן עִם זִיתֵי תְרוּמָה,

פְּצוּעֵי חֲלִין עִם פְּצוּעֵי תְּרוּמָה,
פְּצוּעֵי חֲלִין עִם שְׁלָמֵי תְּרוּמָה,
אוּ בְּמֵי תְּרוּמָה,
אָסוּר.
אֲבָל שְׁלָמֵי חֲלִין עִם פְּצוּעֵי תְּרוּמָה,
מֵתָר.

מסכת תרומות פרק י משנה ח

ח

דָּג טָמֵא שֶׁכָּבְשׁוּ עִם דָּג טָהוֹר:
כָּל גֶּרֶב שֶׁהוּא מְחֻזֵּק סְאֲתִים,
אִם יֵשׁ בוֹ מִשְׁקָל עֶשְׂרֵה זָוֹז בִּיהוּדָה,
שֶׁהֵן חֲמֵשׁ סָלְעִים בְּגָלִיל,
דָּג טָמֵא, צִירוֹ אָסוּר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
רַבִּיעִית בְּסֵאֲתִים.
וּרְבִי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֶחָד מִשְׁשָׁה עֶשֶׂר בּוֹ.

מסכת תרומות פרק י משנה ט

ט

חֲגָבִים טָמְאִים שֶׁנִּכְבְּשׁוּ עִם חֲגָבִים טָהוֹרִין,
לֹא פָּסְלוּ אֶת צִיָּרָן.
הַעִיד רַבִּי צְדוּק עַל צִיר חֲגָבִים טָמְאִים,
שֶׁהוּא טָהוֹר.

מסכת תרומות פרק י משנה י

י

כָּל הַנִּכְבְּשִׁין זֶה עִם זֶה מִתְּרִים,
אֲלֹא עִם הַחֲסִית:
חֲסִית שֶׁלֹּחֲלִין עִם חֲסִית שֶׁלֹּתְרוּמָה,
חֲסִית שֶׁלֹּחֲלִין עִם יָרֵק שֶׁלֹּתְרוּמָה,
אָסוּר.
אֲבָל יָרֵק שֶׁלֹּחֲלִין עִם חֲסִית שֶׁלֹּתְרוּמָה,
מֵתָר.

מסכת תרומות פרק י משנה יא

יא

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל הַנִּשְׁלָקִים עִם הַתְּרָדִים אָסוּרִין,

מִפְּנֵי שֶׁהֵן נוֹתְנִין אֶת הַטַּעַם.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
כָּרוּב שֶׁלִּשְׂקֵי עִם כָּרוּב שֶׁלִּבְעַל,
אָסוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלֵעַ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
כָּל הַמִּתְבַּשְּׁלִין זֶה עִם זֶה מִתְרִין,
אֵלָּא עִם הַבֶּשֶׂר.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
הַכֶּבֶד אוֹסֶרֶת וְאֵינָה נֹאסֶרֶת,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא פּוֹלֶטֶת וְאֵינָה בּוֹלַעֶת.

מסכת תרומות פרק י משנה יב

יב

בִּיצָה שֶׁנִּתְבַּשְּׁלָה בְּתַבָּלִים אָסוּרִין,
אֶפְלוּ חֶלְמוֹן שֶׁלָּה אָסוּר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹלֵעַ.
מִי כֹבֵשִׁים וּמִי שֶׁלֶקוֹת שֶׁלִּתְרוּמָה,
אָסוּרִין לְזָרִים.

פרק יא

מסכת תרומות פרק יא משנה א

א

אֵין נוֹתְנִין דְּבִלָּה וּגְרוּגְרוֹת לְתוֹךְ הַמּוֹרָס,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲבָדֵן.
אֲבָל נוֹתְנִין אֶת הַיֵּין לַמּוֹרָס.
וְאֵין מִפְּטָמִין אֶת הַשֶּׁמֶן,
אֲבָל עוֹשִׂים אֶת הַיֵּין יְנַמִּילִין.
אֵין מִבְּשָׁלִים יֵין שֶׁלִּתְרוּמָה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמַּעֲיֵטוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִשְׁבִּיחוֹ.

מסכת תרומות פרק יא משנה ב

ב

דָּבַשׁ תְּמָרִים וַיֵּין תַּפּוּחִים וְחֶמֶץ סִתְנִיּוֹת,
וּשְׂאֵר כָּל מִי פְרוֹת שֶׁלִּתְרוּמָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַחֲבִיב קָרֵן וְחֶמֶשׁ.

רבי יהושע פוטר.
רבי אליעזר מטמא משם משקה.
אמר רבי יהושע:
לא מנו חכמים שבועה משקים במיני פטמים, <היה כתוב: כמוני>
אלא אמרו:
שבועה משקין טמאין,
ושאר כל המשקין טהורין.

מסכת תרומות פרק יא משנה ג

ג

אין עושין תמרים דבש,
ולא תפוחים יין,
ולא סתוניות חמץ.
ושאר כל הפרות,
אין משנין אותן מבריתן בתרומה ובמעשר שני,
אלא זיתים וענבים בלבד.
אין סופגים ארבעים משם ערלה,
אלא על היוצא מן הזיתים ומן הענבים.
ואין מביאין בכורים משקין,
אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים.
ואינו מטמא משם משקה, <מטמא>
אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים.
אין מקריבים על גבי המזבח,
אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים.

מסכת תרומות פרק יא משנה ד

ד

עקצי תאנים וגרוגרות,
והכליסים והחרובין שלתרומה,
אסורין לזרים.

מסכת תרומות פרק יא משנה ה

ה

גלעני תרומה,
כל זמן שהוא מכנסן, אסורות.
אם השליכן, מתרות.
וכן עצמות הקדשים,
כל זמן שהוא מכנסן, אסורין,
ואם השליכן, מתרין.
המרסן מתר.

סבים שלחדשות, אסורות.
ושלישנות, מתרות.
נוהג בתרומה כדרך שהוא נוהג בחלין.
המסלת קב או קבים לסאה,
לא יאבד את השאר,
אלא יניחנו במקום מצנע.

מסכת תרומות פרק יא משנה ו

ו

מגורה שפנה ממנה חטי תרומה,
אין מחיבין אותו להיות יושב ומלקט אחת אחת,
אלא מכבד כדרךכו ונותן לתוכה חלין.

מסכת תרומות פרק יא משנה ז

ז

וכן חבית שלשמן שנשפכה,
אין מחיבין אותו להיות יושב ומטפח,
אלא נוהג בה כדרך שהוא נוהג בחלין.

מסכת תרומות פרק יא משנה ח

ח

המעררה מכד לכד ונטף שלוש טפים,
נותן לתוכה חלין.
הרפינה ומצת,
הרי זו תרומה.
וכמה תהא בתרומת מעשר שלדמי, <בתרומה>
ויוליכנה לפהן?
אחד משמונה לשמינית.

מסכת תרומות פרק יא משנה ט

ט

כרשני תרומה,
מאכילין אותן לבהמה, ולחיה, ולתרנגולין.
ישראל שסכר פרה מכהן,
מאכילה כרשני תרומה.
וכהן שסכר פרה מישראל,
אף על פי שמזונותיה עליו,
לא יאכילה כרשני תרומה.
ישראל ששם פרה מכהן,
לא יאכילה כרשני תרומה,

וְכָהֵן שָׁשׁם פָּרָה מִיִּשְׂרָאֵל,
מֵאֲכִילָה כְּרִשְׁנֵי תְרוּמָה.

מסכת תרומות פרק יא משנה י

י

מִדְּלִיקִין שֶׁמֶן שֶׁרָפָה בְּבֵיתִי כְּנִסְיוֹת,
וּבְבֵיתִי מִדְּרָשׁוֹת,
וּבְמִבּוֹאוֹת אֶפְלִים,
וְעַל גְּבֵי הַחֹלִין, בְּרָשׁוֹת כֹּהֵן.
בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאֵאת לִכְהֵן,
וְהָיָא לְמוֹדֵת לְבָא אֶצֶל אָבִיהָ,
אָבִיהָ מִדְּלִיק בְּרָשׁוֹתָהּ.
מִדְּלִיקִין בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה,
אֶבֶל לֹא בְּבֵית הָאֶבֶל.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בְּבֵית הָאֶבֶל,
אֶבֶל לֹא בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה.
רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר כֵּן וְכֵן.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵתִיר כֵּן וְכֵן.

חסלת מסכת תרומה

מסכת מעשרות

פרק א

מסכת מעשרות פרק א משנה א

א

כָּלֵל אָמְרוּ בְּמַעֲשָׂרוֹת:
כָּל שֶׁהוּא אֶכֶל, וְנִשְׁמֵר, וְגִדּוּלֵיו מִן הָאֶרֶץ,
חֵיב בְּמַעֲשָׂרוֹת.
וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ:
כָּל שֶׁתַּחֲלָתוֹ אֶכֶל וְסוּפּוֹ אֶכֶל,
אִף עַל פִּי שֶׁשְׁמָרוֹ לְהוֹסִיף אֶכֶל,
חֵיב קָטוֹן וְגָדוֹל.
וְכָל שֶׁאִין תַּחֲלָתוֹ אֶכֶל,

אָבֵל סוּפוּ אָכֵל,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂעֵשָׁה אָכֵל. <שְׂעֵשָׁה>

מסכת מעשרות פרק א משנה ב

ב

מֵאֲמַתִּי הַפְּרוֹת חַיֵּבִין בְּמַעֲשָׂרוֹת?
הַתְּאֲנִים, מִשְׁבַּחֲלוֹ,
וְהַעֲנָבִין וְהָאֲבִשִׁין, מִשְׁהַבְּאִישׁוֹ,
הָאוֹג וְהַתּוֹתִים, מִשִּׁיאָדִימוֹ,
וְכָל הָאֲדָמִים, מִשִּׁיאָדִימוֹ.
הַרְמוּנִים, מִשִּׁימְסוֹ,
הַתְּמָרִים, מִשִּׁטִּילוֹ שְׁאוֹר,
הַפְּרִסְקִין, מִשִּׁטִּילוֹ גִּידִים,
וְהָאֲגוּזִים, מִשְׂעֵשׂוֹ מְגוּרָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הָאֲגוּזִים וְהַשְּׁקָדִים מִשְׂעֵשׂוֹ קִלְפָּה.

מסכת מעשרות פרק א משנה ג

ג

הַחֲרוּבִים, מִשִּׁינְקָדוֹ, <מִשִּׁינְקָדוֹ>
וְכָל הַשְּׁחוּרִים מִשִּׁינְקָדוֹ. <מִשִּׁינְקָדוֹ>
הָאֲגָסִים וְהַקֶּרְטָמִּילִים וְהַפְּרִישִׁים וְהַחֲזָרִים,
מִשִּׁיקְרָחוֹ, <מִשִּׁיקְרָחוֹ>
וְכָל הַלִּבְנִים מִשִּׁיקְרָחוֹ, <מִשִּׁיקְרָחוֹ>
הַתִּלְתָּן כְּדִי שֶׁתִּצְמַח,
הַתְּבוּאָה וְהַזֵּיתִים, מִשִּׁיכְנִיסוֹ שְׁלִישׁ.

מסכת מעשרות פרק א משנה ד

ד

וּבִיָּרֶק:
הַקְּשׁוּאִים,
וְהַדְּלוּעִים,
וְהָאֲבִיחִים,
וְהַמִּלִּפְפוֹנוֹת.
הַתְּפוּחִים וְהָאֲתְרוּגִים, <וְהָאֲתְרוּגִים>
חַיֵּבִים גְּדוּלִּים וְקִטְנִים.
רַבִּי שִׁמְעוֹן פּוֹטֵר אֶת הָאֲתְרוּגִים בְּקִטְנָן. <הָאֲתְרוּגִים>
הַחַיֵּב בַּשְּׁקָדִים הַמְּרִים, פְּטוּר מִן הַמְּתוּקִים,
וְהַחַיֵּב בַּמְּתוּקִים, פְּטוּר מִן הַמְּרִים.

מסכת מעשרות פרק א משנה ה

ה

ואי זה הוא גרנן למעשרות?
הקשואים והדלועים, משיפקס;
ואם אינו מפקס, עד שיעמיד ערמה.
אבטיח, מישלק;
אם אינו משלק, עד שיעשה מקצה.
ירק הנאגד, משיוגד;
ואם אינו אוגד, עד שימלא את הכלי;
ואם אינו ממלא את הכלי,
עד שילקט כל צרכו.
כלכלה, עד שיחפה;
ואם אינו מחפה, עד שימלא את הכלי;
ואם אינו ממלא את הכלי,
עד שילקט כל צרכו.
במי דברים אמורים?
במוליך לשוק.
אבל במוליך לביתו,
אוכל מהם ערי עד שהוא מגיע לביתו.

מסכת מעשרות פרק א משנה ו

ו

הפרד והצמוקים והחרובים, משיעמיד ערמה.
הבצלים, משיפקל;
ואם אינו מפקל, משיעמיד ערמה.
תבואה, משימרח;
אם אינו ממרח, עד שיעמיד ערמה.
הקטניות, משיכבר;
ואם אינו כובר, עד שימרח.
אף על פי שמרח, <שמירח>
נוטל מן הקוטעים, ומן הצדדים,
וממה שבתוך התבן,
ואוכל.

מסכת מעשרות פרק א משנה ז

ז

היין, משיקפה.
אף על פי שקפה,
קולט מן הגת העליונה מן הצנור, ושותה.
השמן, משיירד לעוקה.

אף על פי שירד,
נוטל מן העקל ומן הממל ומבין הפצים,
ונותן לחמיטה ולתמחוי,
אבל לא יתן לקדרה וללפס כשהן מרתיחין.
רבי יהודה אומר:
לכל הוא נותן,
חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר.

מסכת מעשרות פרק א משנה ח

ח
העגול,
משיחליקנו.
מחליקים בתאנים ובענבים שלטבל;
רבי יהודה אוסר.
המחליק בענבים,
לא הקשר;
רבי יהודה אומר:
הקשר.
גרורות, משידוש;
ומגורה, משיעגל.
היה דש בחבית ומעגל במגורה,
נשברה החבית ונפחתה המגורה,
לא יאכל מהן ערי.
רבי יוסה מתיר.

פרק ב

מסכת מעשרות פרק ב משנה א

א
היה עובר בשוק, ואמר:
טלו לכם תאנים!
אוכלים ופטורים.
לפיכך, אם הכניסו לבתיהן, מתקנים ודי.
טלו והכניסו לבתיכם!
לא יאכלו מהם ערי.
לפיכך, אם הכניסו לבתיהם,
אינן מתקנים אלא דמי.

מסכת מעשרות פרק ב משנה ב

ב

היו יושבים בשער או בכנות, ואמר:
טלו לכם תאנים!
אוכלין פטורין,
ובעל השער ובעל התנות חביין.
רבי יהודה פוטר עד שיחזיר את פניו,
או עד שישנה מקום ישיבתו.

מסכת מעשרות פרק ב משנה ג

ג

המעלה פרות מן הגליל ליהודה,
או עולה לירושלים,
אוכל מהם עד שהוא מגיע למקום שהוא הולך,
וכן בחזרה.
רבי מאיר אומר:
עד שהוא מגיע למקום השביתה.
הרוכלים המחזירין בעירות,
אוכלים עד שהן מגיעים למקום הלינה.
רבי יהודה אומר:
הבית הראשון הוא ביתו.

מסכת מעשרות פרק ב משנה ד

ד

פרות שתירמן עד שלא נגמרה מלאכתן,
רבי אליעזר אוסר מלאכל מהן ערי;
וחכמים מתירין, חוץ מכלכלת תאנים.
כלכלת תאנים שתירמה,
רבי שמעון מתיר,
וחכמים אוסרין.

מסכת מעשרות פרק ב משנה ה

ה

האומר לחברו:
הילך אסר זה, ותן לי בו חמש תאנים,
לא יאכל עד שיעשר.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
אוכל אחת אחת, פטור,
ואם צרף, חבי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
מַעֲשֵׂה בְּגִנַּת וְרָדִים שֶׁהֵיטָה בִּירוּשָׁלַיִם,
וְהָיוּ תַּאֲנִים נִמְכָּרוֹת מִשְׁלֵשׁ וּמֵאַרְבַּע בָּאֶסֶר,
וְלֹא הִפְרֵשׁ מִמֶּנָּה תְּרוּמָה וּמַעֲשֵׂר מֵעוֹלָם.

מסכת מעשרות פרק ב משנה ו

ו

הָאוֹמֵר לַחֲבֵרוֹ:
הֵילֵךְ אֶסֶר זֶה בְּעֶשֶׂר תַּאֲנִים שְׁאֵבֵר לִי, <בְּעֶשְׂרִים>
בוֹרֵר וְאוֹכֵל;
בְּאֶשְׁכּוֹל שְׁאֵבֵר לִי,
מְגַרֵּגֵר וְאוֹכֵל;
בְּרֵמוֹן שְׁאֵבֵר לִי,
פוֹרֵט וְאוֹכֵל;
בְּאֶבְטִיחַ שְׁאֵבֵר לִי,
סוֹפֵף וְאוֹכֵל.
אֲכַל אִם אָמַר לוֹ:
בְּעֶשְׂרִים תַּאֲנִים אֵלָיו,
בְּשָׁנִי אֶשְׁכַּלּוֹת אֵלָיו,
בְּשָׁנִי רֵמוֹנִים אֵלָיו,
בְּשָׁנִי אֶבְטִיחִים אֵלָיו,
אוֹכֵל כְּדֶרֶכְךָ, וּפְטוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁקֵּנָה בְּמַחֲכֵר לְקַרְקַע.

מסכת מעשרות פרק ב משנה ז

ז

הַשּׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל לְקֻצּוֹת עֲמּוֹ בַּתַּאֲנִים,
אָמַר לוֹ:
עַל מִנַּת שְׁאֵכַל תַּאֲנִים,
אוֹכֵל, פְּטוֹר, אִם צִרְף, חֵיב.
עַל מִנַּת שְׁאֵכַל אֲנִי וּבְנִי,
אוֹ שִׁיאֵכַל בְּנִי בְּשָׂכָרִי,
הוּא אוֹכֵל פְּטוֹר, וּבְנוֹ אוֹכֵל חֵיב.
עַל מִנַּת שְׁאֵכַל בְּשַׁעַת הַקְּצִיעָה וְלֹאֲחֵר הַקְּצִיעָה,
בְּשַׁעַת הַקְּצִיעָה, אוֹכֵל פְּטוֹר,
לֹאֲחֵר הַקְּצִיעָה, אוֹכֵל חֵיב,
שְׁאֵינּוּ אוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה.
זֶה הַכֹּלֵל:
אוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה, פְּטוֹר,
וְשְׁאֵינּוּ אוֹכֵל מִן הַתּוֹרָה, חֵיב.

מסכת מעשרות פרק ב משנה ח

ח

הָיָה עוֹשֶׂה בְּלִבָּסִים,
לֹא יֹאכַל בִּבְנוֹת שְׂבַע;
בִּבְנוֹת שְׂבַע,
לֹא יֹאכַל בְּלִבָּסִים.
אֲבָל מוֹנֵעַ הוּא אֶת עֲצָמוֹ
עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְמָקוֹם הַיְּפוֹת וְאוֹכֵל.
הַמַּחְלִיף עִם חֲבֵרוֹ,
זֶה לֹאכֵל וְזֶה לֹאכֵל,
זֶה לְקִצּוֹת וְזֶה לְקִצּוֹת, חֵיב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הַמַּחְלִיף לֹאכֵל, חֵיב,
וּלְקִצּוֹת, פְּטוּר.

פרק ג

מסכת מעשרות פרק ג משנה א

א

הַמַּעֲבִיר תְּאֵנִים בַּחֲצָרוֹ לְקִצּוֹת,
בְּנִיּוֹ וּבְנֵי בֵיתוֹ אוֹכְלִים פְּטוּרִין.
הַפּוֹעֲלִים שְׂעָמוֹ,
בְּזֶמֶן שֶׁאֵין לָהֶם מְזוֹנוֹת עָלָיו,
[אוֹכְלִין וּפְטוּרִין];
אֲבָל אִם יֵשׁ לָהֶן עָלָיו מְזוֹנוֹת,
הֲרִי אֵלָיו לֹא יֹאכְלוּ.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ב

ב

הַמוֹצִיא פּוֹעֲלָיו לַשָּׂדֶה,
בְּזֶמֶן שֶׁאֵין לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת, <שֵׁשׁ, כְּתוּב עַל יָדֵי מַגִּיחַ עַל מָקוֹם מַחוּק>
אוֹכְלִין פְּטוּרִין.
אִם יֵשׁ לָהֶם עָלָיו מְזוֹנוֹת, <אֵין, כְּתוּב עַל יָדֵי מַגִּיחַ עַל מָקוֹם מַחוּק>
אוֹכְלִים אַחַת אַחַת מִן הַתְּאֵנָה,
אֲבָל לֹא מִן הַסֵּל, וְלֹא מִן הַקֶּפֶה, וְלֹא מִן הַמִּקְצָה.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ג

ג

השוכר את הפועל לעשות בזיתים,

אמר לו:

על מנת לאכל זיתים,

אוכל אחד אחד, פטור,

ואם צרך, חיב.

לנכש בכצלים,

אמר לו:

על מנת לאכל ירק,

מקרטם עלה עלה ואוכל,

ואם צרך, חיב.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ד

ד

מצא קציצות בדרך,

אפלו בצד שדה קציצות, < שדה >

וכן תאנה שהיא נוטה על דרך,

ומצא תחתיה תאנים,

מתרות משם גזל,

ופטורות מן המעשרות;

הזיתים והחרובים חיבים.

מצא גרוגרות,

אם דרסו רב אדם, חיב;

ואם לאו, פטור.

מצא פלחי דבלה, חיב,

שידוע שמדבר גמור.

והחרובין,

עד שלא כנסן לראש הגג,

מוריד מהן לבהמה, פטור,

מפני שהוא מחזיר את המותר.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ה

ה

אי זה חצר שהיא חיבת במעשרות?

רבי ישמעאל אומר:

חצר הצורית, שהכלים נשמרים בתוכה.

רבי עקיבה אומר:

כל שאחד פותח ואחד נועל, פטורה.

רבי נחמיה אומר:

כל שאין אדם בוש מלאכל בתוכה, חיבת.

רבי יוסה אומר:

כָּל שְׁנֵכְנֵס לָהּ וְאֵין אוֹמְרִין לוֹ:
מָה אַתָּה מְבַקֵּשׁ?
פְּטוּרָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁתֵּי חֲצוֹת זֶה לִפְנֵים מְזוּזָה,
הַפְּנִימִית חֵיקָתָה, וְהַחֲצוֹנָה פְּטוּרָה.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ו

ו

הַגָּזוֹת פְּטוּרִין,
אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן שֶׁלֹּחֲצֵר הַחֵיקָתָה.
בֵּית שַׁעַר, אֶכְסָדְרָה, וּמִרְפֶּסֶת,
הָרִי אֵלּוּ כְּחֹצֵר:
אִם חֵיקָתָה, חֵיקֶינָה;
וְאִם פְּטוּרָה, פְּטוּרִין.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ז

ז

הַצְּרִיפִין וְהַבְּרֻגִּין וְהַאֲלָקָטִיּוֹת, פְּטוּרִים.
סִכַּת גְּנוּסָר,
אֵף עַל פִּי שֶׁיֵּשׁ בָּהּ רִחִים וְתִרְנָגְלִין, פְּטוּרָה.
סִכַּת הַיּוֹצְרִין,
הַפְּנִימִית חֵיקָתָה, וְהַחֲצוֹנָה פְּטוּרָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל שֶׁאֵינָה דִּירַת הַחֲמָה וְדִירַת הַגֶּשֶׁמִּים,
פְּטוּרָה.
סִכַּת הַחֶג בְּחָג,
רַבִּי יְהוּדָה מְחִיב,
וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ח

ח

תֵּאֲנָה שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בְּחֹצֵר,
אוֹכֵל אַחַת אַחַת, פְּטוּר,
וְאִם צֶרֶף, חֵיב.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אַחַת בִּימִינוֹ, וְאַחַת בְּשְׂמָאלוֹ, וְאַחַת בְּפִיו.
עָלָה לְרֹאשָׁה,
מִמֶּלֶא אֶת חֵיקוֹ וְאוֹכֵל.

מסכת מעשרות פרק ג משנה ט

ט

גִּפְּן שֶׁהִיא נְטוּעָה בַּחֲצֵר,
נוטל אֶת כָּל הָאֶשְׁכּוּל;
וְכֵן בְּרֵמוֹן, וְכֵן בְּאַבְטִיחַ.
דְּבָרֵי רַבִּי טַרְפוֹן.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִגִּרְגֵר בְּאֶשְׁכּוּל, וּפּוֹרֵט בְּרֵמוֹן, וְסוֹפֵף בְּאַבְטִיחַ.
כֶּסֶד שֶׁהִיא זְרוּעָה בַּחֲצֵר,
מִקְרָטֵס עֵלָה עֵלָה וְאוֹכֵל,
וְאִם צֶרֶף, חֵיב.
הַפִּיּאָה וְהָאֲזוּב וְהַקֶּרְנִית שֶׁבַּחֲצֵר,
אִם הָיוּ נִשְׁמָרִים, חֵיבִין.

מסכת מעשרות פרק ג משנה י

י

תֵּאֱנָה שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת בַּחֲצֵר וְנוֹטָה לַגֶּנֶה,
אוֹכֵל כְּדֶרֶכָּה, פֶּטוּר.
עוֹמֶדֶת בַּגֶּנֶה וְנוֹטָה לַחֲצֵר,
אוֹכֵל אַחַת אַחַת פֶּטוּר,
וְאִם צֶרֶף, חֵיב.
עוֹמֶדֶת בְּאַרְץ וְנוֹטָה לַחוּץ לְאַרְץ,
בַּחוּץ לְאַרְץ וְנוֹטָה לְאַרְץ,
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הָעֵקֶר.
וּבְבִתִּי עָרֵי חוֹמָה,
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הָעֵקֶר.
וּבְעָרֵי מִקְלָט,
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַגֹּוֹף.
וּבִירוּשָׁלַיִם,
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַגֹּוֹף.

פרק ד

מסכת מעשרות פרק ד משנה א

א

הַכּוֹבֵשׁ, הַשּׁוֹלֵק, הַמוֹלֵחַ בַּשָּׂדֶה, חֵיב.
הַמְּכַמִּיר בְּאֶדְמָה, פֶּטוּר.
הַמְּטַבֵּל בַּשָּׂדֶה, פֶּטוּר.

הפּוֹצֵעַ זִיתִים שִׁיצָא הַשָּׂרֶף, פֶּטוּר.
הַסּוֹחֵט זִיתִים עַל בָּשָׂרוֹ, פֶּטוּר.
אִם סָחַט וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ, חֵיב.
הַמִּקְפֵּה לְתַבְשִׁיל, פֶּטוּר;
וְלַקְדָּרָה, חֵיב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּבוֹר קָטָן.

מסכת מעשרות פרק ד משנה ב

ב

תִּינוּקוֹת שֶׁטָּמְנוּ תֹאנִים בְּשַׁבָּת,
וְשָׁכְחוּ לַעֲשֹׂרָן,
לֹא יֵאָכְלוּ לְמוֹצָאֵי שַׁבָּת עַד שִׁיתַּעֲשֶׂרוּ.
כֹּלְכֶלֶת שַׁבָּת,
בֵּית שְׂמִי פּוֹטְרִין,
וּבֵית הֶלֶל מְחִיבִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף הַלּוֹקֵט אֶת הַכֹּלְכֶלֶה לְשַׁלַּח לַחֲבֵרוֹ,
לֹא יֵאָכֵל עַד שִׁיעָשֶׂר.

מסכת מעשרות פרק ד משנה ג

ג

הַנוֹטֵל זִיתִים מִן הַמַּעֲטָן,
טוֹבֵל אֶחָד אֶחָד בְּמֶלֶח וְאוֹכֵל;
וְאִם מֶלֶח וְנָתַן לִפְנֵיו, חֵיב.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִן הַמַּעֲטָן הַטָּהוֹר, חֵיב,
מִן הַטָּמֵא, פֶּטוּר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מַחְזִיר אֶת הַמּוֹתֵר.

מסכת מעשרות פרק ד משנה ד

ד

שׁוֹתִים עַל הַגָּת,
בֵּין עַל הַחֲמִין בֵּין עַל הַצּוּנִין, פֶּטוּר.
דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צְדוֹק מְחִיב.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
עַל הַחֲמִים חֵיב,
וְעַל הַצּוּנִין פֶּטוּר.

מסכת מעשרות פרק ד משנה ה

ה

הַמִּקְלָף בַּשְּׁעוּרִים,
מִקְלָף אַחַת אַחַת וְאוֹכֵל.
וְאִם קִלְף וְנָתַן לְתוֹךְ יָדוֹ, חֵיב.
הַמּוֹלֵל מְלִילוֹת שְׁלַחֲטִים,
מִנְפָּה מִיָּד לֵידָה, וְאוֹכֵל.
וְאִם נָפָה וְנָתַן לְתוֹךְ חִיקוֹ, חֵיב.
כֶּסֶד שְׂוָרְעָה לְזֹרַע,
יִרְקָה פְּטוּר.
זֹרְעָה לִירֵק,
מִתְעַשֶּׂרֶת זֹרַע וִירֵק.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הַשֶּׁבֶת מִתְעַשֶּׂרֶת זֹרַע וִירֵק וְזֵירִים.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵינוֹ מִתְעַשֵּׁר זֹרַע וִירֵק,
אֶלָּא הַשְּׁחָלִים וְהַגִּרְגָר בְּלֶבֶד.

מסכת מעשרות פרק ד משנה ו

ו

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
הַתְּמָרוֹת שְׁלֹמֶלֶתָן וְשְׁלֹחֶדֶל וְשְׁלֹפּוֹל לָכֵן,
חֵיבוֹת בְּמַעֲשָׂרוֹת.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הַצֵּלֶף מִתְעַשֵּׁר וְתְמָרוֹת וְאַבְיוֹנוֹת וְקַפְּרִס.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵינוֹ מִתְעַשֵּׁר אֶלָּא אַבְיוֹנוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן פְּרִי.

פרק ה

מסכת מעשרות פרק ה משנה א

א

הַעוֹקֵר שְׁתֵּלִים מִתּוֹךְ שָׁלוֹ,
וְנוֹטֵעַ לְתוֹךְ שָׁלוֹ, פְּטוּר.
לֶקַח בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע, פְּטוּר.
לֶקַח לְשֵׁלַח לְחֻבְרוֹ, פְּטוּר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:
אִם יֵשׁ כִּיּוּצָא בֵּהֶן נִמְכָּרִים בְּשׁוֹק,
הָרִי אֵלּוֹ חֵיבִים.

מסכת מעשרות פרק ה משנה ב

ב

הַעֹקֵר לֶפֶת וְצִנּוּנוֹת מִתּוֹךְ שְׁלוֹ, וְנוֹטֵעַ לְתוֹךְ שְׁלוֹ לְזֶרַע, חֵיב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא גֶרֶן.
בְּצִלִּים שֶׁהִשְׁרִישׁוּ בְּעִלְיָה, טְהֵרוּ מִלְטָמָא.
נִפְלָה עֲלֵיהֶם מִפְּלֵת, וְהֵן מְגִלִּים, הָרִי אֵלּוֹ כְּנוֹטָעִים בְּשָׂדֶה.

מסכת מעשרות פרק ה משנה ג

ג

לֹא יִמְכֹּר אֶת פְּרוּתָיו מִשְׁבָּאוֹ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת, לְמִי שֶׁאֵינוֹ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת, וְלֹא בִשְׂבִיעִית לְמִי שֶׁהוּא חָשׁוּד עַל הַשְּׂבִיעִית. וְאִם בִּכְרוֹ, נוֹטֵל אֶת הַבְּכוּרוֹת וּמוֹכֵר אֶת הַשָּׂאָר.

מסכת מעשרות פרק ה משנה ד

ד

לֹא יִמְכֹּר אָדָם אֶת תְּבֵנּוֹ וְאֶת גִּפְתּוֹ וְאֶת זִוְגָיו, לְמִי שֶׁאֵינוֹ נֶאֱמָן עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת, לְהוֹצִיא מֵהֵן מִשְׁקִין. וְאִם הוֹצִיא, חֵיב בַּמַּעֲשָׂרוֹת וּפְטוּר מִן הַתְּרוּמָה, שֶׁהַתּוֹרֵם, בְּלִבּוֹ עַל הַקֹּטְעִים וְעַל הַצֹּדֵדִין, וְעַל מָה שֶׁבְּתוֹךְ הַתֵּבֶן.

מסכת מעשרות פרק ה משנה ה

ה

הַלּוֹקֵחַ שָׂדֶה יָרֵק בְּסוּרְיָה, עַד שֶׁלֹּא בָּאוּ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת, חֵיב, מִשְׁבָּאוֹ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת, פְּטוּר; וְלֹקֵט כְּדָרְכוֹ וְהוֹלֵךְ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִף יִשְׁכַּר פּוֹעֲלִין וִילָקֵט. אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל: בְּמִי דְבָרִים אֲמוּרִים? בְּזִמֵּן שֶׁקָּנָה קֶרֶקַע; אֲבָל בְּזִמֵּן שֶׁלֹּא קָנָה קֶרֶקַע,

אם עד שלא בא לעונת המעשרות,
פטור.
רבי מאיר אומר:
לפי חשבון.

מסכת מעשרות פרק ה משנה ו

ו

המתמד ונתן מים במדה, <ונותן>
ומצא כדי מדתו, פטור.
רבי יהודה מחיב.
מצא יתר על מדתו,
מוציא עליו ממקום אחר לפי חשבון.

מסכת מעשרות פרק ה משנה ז

ז

חוררי הנמלים שלנו בצד הערמה החיבת,
הרי אלו חיבין,
שידוע שמדבר גמור היו גוררין כל הלילה. <הגמור>

מסכת מעשרות פרק ה משנה ח

ח

שום בעל בכי, וכצל שלרכפא,
והגריסים הקלקים, ועדשים המצריות,
רבי מאיר אומר:
אף הקרקס.
רבי יוסה אומר:
אף הקטנים פטורין מן המעשרות,
ונלקחים מכל אדם בשביעית.
זרע לוף העליון, זרע כרשים,
זרע בצלים, זרע לפת וצנונות,
ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים,
פטורין מן המעשרות,
ונלקחין מכל אדם בשביעית;
אף על פי שאביהם תרומה,
הרי אלו נאכלו.

חסלת מעשרות

מסכת מעשר שני

פרק א

מסכת מעשר שני פרק א משנה א

א

מעשר שני,

אין מוכרין אותו,

ואין ממשכנים אותו,

ואין מחליפים אותו,

ולא שוקלין כנגדו,

ולא יאמר אדם לחברו בירושלים:

הא לך זין ותן לי שמן וחמץ,

וכן שאר כל הפרות.

אבל נותנין זה לזה מתנות חנם.

מסכת מעשר שני פרק א משנה ב

ב

מעשר בהמה,

אין מוכרין אותו תמים חי,

ולא בעל מום חי ושחוט,

ואין מקדשין בו את האשה.

הבכור,

מוכרין אותו תמים חי,

ובעל מום חי ושחוט,

ומקדשין בו את האשה.

אין מחללין מעשר שני על אסימון,

ולא על המטבע שאינו יוצא,

ולא על המעות שאינן ברשותו.

מסכת מעשר שני פרק א משנה ג

ג

הלוקח בהמה לזבחי שלמים, וחייה לבשר תאונה,

יצא העור לחלין, אף על פי שהעור מרבה על הבשר.

כדי זין סתומות,

מקום שדרךן להמכר סתומות,

יצא הקנקן לחלין.

האגוזין והשקדים, יצאו קלפיהן לחלין.

הַתָּמֵד,
עַד שֶׁלֹּא הִחְמִיץ, אֵינּוּ נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר;
מִשֶּׁהִחְמִיץ, נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר.

מסכת מעשר שני פרק א משנה ד

ד

הַלּוּקָח חֵיהָ לְזִבְחֵי שְׁלָמִים, וּבִהְמָה לְבֶשֶׂר תֹּאנָה,
לֹא יֵצֵא הָעוֹר לַחֲלִין.
כַּדִּי יֵין פְּתוּחוֹת אוֹ סְתוּמוֹת,
מְקוֹם שְׂדֵרְכָן לְהִמְכֹּר פְּתוּחוֹת,
לֹא יֵצֵא הַקֶּגֶן לַחֲלִין.
סְלִי תֹאנִים וְסְלִי עֲנָבִים עִם הַכֶּלִי,
לֹא יֵצְאוּ דָמֵי כֶּלִי לַחֲלִין.

מסכת מעשר שני פרק א משנה ה

ה

הַלּוּקָח מִים וּמֶלַח וּפְרוֹת הַמִּחְבְּרִים לְקֶרֶקַע,
אוֹ פְרוֹת שְׂאִינָן יְכוּלִין לְהַגִּיעַ לִירוּשָׁלַיִם,
לֹא קָנָה מַעֲשֵׂר.
הַלּוּקָח פְּרוֹת,
שׁוּגַג, יַחֲזִירוּ דָמִים לְמִקְוֶה;
מִזִּיד, יַעֲלוּ וַיֹּאכְלוּ בְּמִקְוֶה.
וְאִם אֵין מִקְדָּשׁ, יִרְקְבוּ.
(מסכת מעשר שני פרק א משנה ו)
הַלּוּקָח בִּהְמָה,
שׁוּגַג, יַחֲזִירוּ דָמֶיהָ לְמִקְוֶה; <לְמִקְוֶה>
מִזִּיד, תַּעֲלֶה וְתֹאכַל בְּמִקְוֶה.
אִם אֵין מִקְדָּשׁ, תִּקְבֹּר עַל יַד עוֹרָה.

מסכת מעשר שני פרק א משנה ז

ו

אֵין לוֹקָחִין עֲבָדִים וְקֶרֶקְעוֹת, וּבִהְמָה טְמֵאָה
מִדָּמֵי מַעֲשֵׂר שְׁנִי.
אִם לָקַח, יֹאכַל כְּנֶגְדָּן.
אֵין מְבִיאִין קִנֵּי זָבִים, קִנֵּי זָבוֹת, קִנֵּי יוֹלָדוֹת,
חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת
מִדָּמֵי מַעֲשֵׂר שְׁנִי.
וְאִם הִבִּיא, יֹאכַל כְּנֶגְדָּן.
זֶה הַכֶּלֶל:
כֹּל שֶׁהוּא חוּץ לְאֲכִילָה וּלְשִׁתָּה וּלְסִיכָה <וְלִסִּיכָה>

מדמי מעשר שני, יאכל כנגדו.

פרק ב

מסכת מעשר שני פרק ב משנה א

א

מעשר שני נתן לאכילה לשתייה ולסיכה,
לאכל דבר שדרכו לאכל,
ולסוד דבר שדרכו לסוד.
לא יסוד יין וחמץ,
אבל סך הוא את השמן.
ואין מפטמין שמן שלמעשר שני,
ואין לוקחין בדמי מעשר שני שמן מפטם;
אבל מפטם הוא את היין.
נפל לתוכו דבש תבליים והשביחו,
השבח לפי חשבון.
דגים שנתבשלו עם הקפלוטות שלמעשר שני והשביחו,
השבח לפי חשבון.
ועסה שלמעשר שני שאפיה והשביחה,
השבח לשני.
זה הכלל:
כל ששבחו נכר,
השבח לפי חשבון;
וכל שאין שבחו נכר,
השבח לשני.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ב

ב

רבי שמעון אומר:
אין סכים שמן שלמעשר שני בירושלים.
וחכמים מתירין.
אמרו לו לרבי שמעון:
אם הקל בתרומה חמורה,
לא נקל במעשר שני הקל?
אמר להם:
מה הקל בתרומה חמורה,
מקום שהקל בכרשנים ובתלתן,
נקל במעשר שני הקל,

מקום שלא הקל בכרשנים ובתלתן?

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ג

ג

תלתן שלמעשר שני, תאכל צמחונים;
ושלתרומה,
בית שמי אומרים:
כל מעשיה בטהרה, חוץ מחפיפתה.
ובית הלל אומרים:
כל מעשיה בטמאה, חוץ משריתה.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ד

ד

כרשני מעשר שני,
יאכלו צמחונים, ונכנסים לירושלים ויוצאין.
נטמאו,
רבי טרפון אומר:
יתחלקו לעסות.
וחכמים אומרים:
יפדו.
ושלתרומה,
בית שמי אומרים:
שורים ושפים בטהרה, ומאכילים בטמאה.
ובית הלל אומרים:
שורים בטהרה, ושפים ומאכילין בטמאה.
שמי אומר:
יאכלו צריד.
רבי עקיבה אומר:
כל מעשיהם בטמאה.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ה

ה

מעות חלין ומעות מעשר שני שנתפזרו,
מה שלקט, לקט למעשר שני עד שישלים,
והשאר חלין.
אם בלל וחרפן, לפי חשבון.
זה הכלל:
המתלקטין, למעשר שני,
והנבללין, לפי חשבון.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ו

ו

סֵלַע שְׁלֹמֶעֶשֶׁר שְׁנִי וְשִׁלְחִין שְׁנֵתָעֲרְבוּ,
מֵבִיא בְּסֵלַע מְעוֹת וְאוֹמֵר:
סֵלַע שְׁלֹמֶעֶשֶׁר שְׁנִי, בְּכָל מְקוֹם שֶׁהִיא,
מְחַלֵּלֶת עַל הַמְּעוֹת הָאֵלּוּ,
וּבּוֹרֵר אֶת הַיָּפֶה שֶׁבָּהֶן, וּמְחַלֵּלֶן עָלֶיהָ,
מִפְּנֵי שְׁאֲמָרוּ:
מְחַלֵּלִין כֶּסֶף עַל נְחֹשֶׁת מִדְּחַק,
לֹא שִׁיקִים כֵּן, אֲלֹא חוֹזֵר וּמְחַלֵּלֶן עַל הַכֶּסֶף.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ז

ז

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם אֶת סֵלְעִיו דִּינָרֵי זָהָב.
וּבֵית הֶלֶל מַתִּירִין.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
אֲנִי עֹשִׂיתִי לָרֶבֶן גְּמְלִיאֵל וְלָרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֶת כֶּסֶפֶן דִּינָרֵי זָהָב.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ח

ח

הַפּוֹרֵט סֵלַע מִמְּעוֹת מְעֶשֶׁר שְׁנִי,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
בְּכָל הַסֵּלַע מְעוֹת.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
בְּשֶׁקֶל כֶּסֶף וּבְשֶׁקֶל מְעוֹת.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אֵין מְחַלֵּלִין כֶּסֶף וּפְרוֹת עַל הַכֶּסֶף.
וְחֻכָּמִים מַתִּירִין.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה ט

ט

הַפּוֹרֵט סֵלַע שְׁלֹמֶעֶשֶׁר שְׁנִי בִירוּשָׁלַיִם,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
כָּל הַסֵּלַע מְעוֹת.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
בְּשֶׁקֶל כֶּסֶף וּבְשֶׁקֶל מְעוֹת.
הַדְּנִים לִפְנֵי חֻכָּמִים אוֹמְרִים:
בְּשִׁלְשָׁה דִּינָרִים כֶּסֶף וּבְדִינָר מְעוֹת.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

בְּשִׁלְשָׁה דִּינָרִים כֶּסֶף, וּבִרְבַּעַת כֶּסֶף וּבִרְבַּעַת מְעוֹת.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
אֲרַבַּעַת אֶסְפְּרִי כֶסֶף.
שְׁמִי אוֹמֵר:
יְנִיחָנָה בְּחִנּוּת, וְיֵאכֹל כְּנַגְדָּהּ.

מסכת מעשר שני פרק ב משנה י
,

מִי שֶׁהָיוּ מְקַצְת בְּנֵי טַמְאִים וּמְקַצְתֵּן טְהוֹרִים,
מְנִיחַ אֶת הַסֵּלַע וְאוֹמֵר:
מָה שֶׁהַטְּהוֹרִים שׁוֹתִים, סֵלַע זֶה מְחַלֵּל עָלָיו;
נִמְצְאוּ טַמְאִין וְטְהוֹרִין שׁוֹתִים מִכָּד אַחַת.

פרק ג

מסכת מעשר שני פרק ג משנה א
א

לֹא יֹאמֵר אָדָם לְחִבְרוֹ:
"הֲעֵל אֶת הַפְּרוֹת הָאֵלּוּ לִירוּשָׁלַיִם לְחֵלֶק!"
אֶלָּא אוֹמֵר לוֹ:
"הֲעֵלִם שְׁנֵאכֶלֶם וְשִׁנְשַׁתֶּם בִּירוּשָׁלַיִם!"
אֲבָל נֹתֵנִין זֶה לְזֶה מִתְּנַת חֲנָם.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ב
ב

אֵין לוֹקַחִין תְּרוּמָה בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמַּעֲט בְּאֲכִילָתוֹ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר.
אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן:
אִם הֵקֵל זִבְחֵי שְׁלָמִים,
שֶׁהוּא מְבִיאֵן לִידֵי פִגּוּל וְנוֹתֵר וְטַמֵּא,
לֹא נִקָּל בְּתִירוּמָה?
אָמְרוּ לוֹ:
מָה לֹא הֵקֵל בְּזִבְחֵי שְׁלָמִים,
שֶׁכֵּן מְתָרִים לְזָרִים,
נִקָּל בְּתִירוּמָה,
שֶׁהִיא אֲסוּרָה לְזָרִים?

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ג

ג

מי שֶהָיוּ לוֹ מְעוֹת בִּירוּשָׁלַיִם, וְצָרָךְ לָהֶם,
וְלִחְבְּרוֹ פְרוֹת,
אוֹמֵר לִחְבְּרוֹ:
"הֲרִי הַמְעוֹת הָאֵלוֹ מִחֻלְלִין עַל פְּרוֹתֶיהָ."
נִמְצָא זֶה אוֹכֵל פְּרוֹתָיו בְּטֹהֶרָה,
וְהֵלֵא עוֹשֶׂה צוּרְכוֹ בַּמְעוֹתָיו.
לֹא יֹאמַר כֵּן לְעַם הָאָרֶץ אֲלֵא בְדָמִי.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ד

ד

פְּרוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וּמְעוֹת בְּמַדִּינָה,
וְאוֹמֵר:
"הֲרִי הַמְעוֹת הָאֵלוֹ מִחֻלְלִין עַל פְּרוֹת הָהֶם."
מְעוֹת בִּירוּשָׁלַיִם וּפְרוֹת בְּמַדִּינָה,
אוֹמֵר:
"הֲרִי הַפְּרוֹת הָאֵלוֹ מִחֻלְלִין עַל הַמְעוֹת הָהֶם,"
<ס"א: הֲרִי הַמְעוֹת הָהֶם מִחֻלְלִין עַל פְּרוֹת הָאֵלוֹ>
וּבְלִבָּד שֶׁיַּעֲלוּ הַפְּרוֹת וַיֹּאכְלוּ בִירוּשָׁלַיִם.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ה

ה

מְעוֹת נִכְנָסוֹת לִירוּשָׁלַיִם וַיּוֹצְאוֹת,
פְּרוֹת נִכְנָסִין וַאֲיֵנָן יוֹצְאִין.
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אִף פְּרוֹת נִכְנָסִין וַיּוֹצְאִין.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ו

ו

פְּרוֹת שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתָּן וְעָבְרוּ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם,
יִחְזֹר מַעֲשֵׂר שְׁנִי שְׁלָהֶם וַיֹּאכְל בִּירוּשָׁלַיִם.
וְשֵׁלֵא נִגְמְרָה מְלֹאכְתָּן,
סְלִי עֲנָבִים לַגַּת וְסְלִי תְּאֵנִים לַמִּקְצָה.

ז

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
יִחְזֹר וַיִּתְּרֵם מַעֲשֵׂר שְׁנִי שְׁלָהֶם וַיֹּאכְל בִּירוּשָׁלַיִם.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
יִפְדֶּה וַיֹּאכְל בְּכָל מְקוֹם.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן:
לֹא נִחְלְקוּ בֵּית שְׁמִי וּבֵית הָלֵל,
עַל פְּרוֹת שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכְתָּן,
שִׁיפְדָה מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁלֹהֶם וַיֹּאכֹל בְּכָל מְקוֹם.
וְעַל מָה נִחְלְקוּ?
עַל פְּרוֹת שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתָּן,
שֶׁבֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
יִחְזֹר מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁלֹהֶם וַיֹּאכֹל בִּירוּשָׁלַיִם.
וּבֵּית הָלֵל אוֹמְרִים:
יִפְדָה וַיֹּאכֹל בְּכָל מְקוֹם.
וְהַדְמָא, נִכְנָס וַיּוֹצֵא וַנִּפְדָה.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ז

ח

אֵילָן שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּפָנִים וְנוֹטָה לַחוּץ,
אוֹ עוֹמֵד בַּחוּץ וְנוֹטָה לְפָנִים,
מִכְנָגֵד הַחוּמָה וְלְפָנִים כָּלִפָּנִים,
מִכְנָגֵד הַחוּמָה וְלַחוּץ כָּלִחוּץ.
בְּתֵי הַבָּדִים שֶׁפִּתְחֵיהֶן לְפָנִים וְחִלְלֵן לַחוּץ,
אוֹ פִתְחֵיהֶן לַחוּץ וְחִלְלֵן לְפָנִים,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
הַכֹּל כָּלִפָּנִים.
וּבֵּית הָלֵל אוֹמְרִים:
מִכְנָגֵד הַחוּמָה וְלְפָנִים כָּלִפָּנִים,
מִכְנָגֵד הַחוּמָה וְלַחוּץ כָּלִחוּץ.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ח

ט

הַלְשָׁכוֹת בְּנוֹיּוֹת בְּקֹדֶשׁ וּפְתוּחוֹת לַחֹל,
תּוֹכֵן חֹל וְגִגּוֹתֵיהֶם קֹדֶשׁ.
בְּנוֹיּוֹת בַּחוּל וּפְתוּחוֹת לְקֹדֶשׁ,
תּוֹכֵן קֹדֶשׁ וְגִגּוֹתֵיהֶן חֹל.
בְּנוֹיּוֹת בְּקֹדֶשׁ וּבַחוּל וּפְתוּחוֹת לְקֹדֶשׁ וְלַחֹל,
תּוֹכֵן וְגִגּוֹתֵיהֶן מִכְנָגֵד הַקֹּדֶשׁ וְלְקֹדֶשׁ, קֹדֶשׁ,
מִכְנָגֵד הַחֹל וְלַחֹל, חֹל.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה ט

י

מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁנִכְנָס בִּירוּשָׁלַיִם וְנִטְמָא,
בֵּין שְׁנִטְמָא בְּאֵב הַטְּמֵאָה, בֵּין שְׁנִטְמָא בְּוֹלֵד הַטְּמֵאָה,

בין מבפנים, בין מבחוץ,
בית שמי אומרים:
הכל יפדה ויאכל בפנים,
חוץ משנטמא באב הטמאה בחוץ.
ובית הלל אומרים:
הכל יפדה ויאכל בחוץ,
חוץ משנטמא בולד הטמאה בפנים.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה י
יא
הלוקח בכסף מעשר שנטמא, יפדה.
רבי יהודה אומר:
יקבר.
אמרו לו לרבי יהודה:
מה אם מעשר שני עצמו שנטמא,
הרי הוא נפדה;
הלוקח בכסף מעשר שנטמא,
אינו דין שיפדה?
אמר להם:
לא! אם אמרתם במעשר שני עצמו,
שכן הוא נפדה בטהור ברחוק מקום, <וטהור>
תאמרו בלוקח בכסף מעשר,
שאינו נפדה בטהור ברחוק מקום?

מסכת מעשר שני פרק ג משנה יא
יב
צבי שלקחו בכסף מעשר ומת,
יקבר על יד עורו.
רבי שמעון אומר:
יפדה.
לקחו חי ושחטו ונטמא,
יפדה.
רבי יוסה אומר:
יקבר.
לקחו שחוט ונטמא,
הרי הוא כפרות.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה יב
יג
המשאיל קנקניו למעשר שני,

אף על פי שגפן, לא קנה מעשר.
זלף לתוכן סתם,
עד שלא גפן, לא קנה מעשר;
משגפן, קנה מעשר.
עד שלא גפן, עולות באחת ומאה;
משגפן, מקדשות כל שהן.
עד שלא גפן, תורם מאחת על הכל;
ומשגפן, תורם מכל אחת ואחת.

מסכת מעשר שני פרק ג משנה יג

יד

בית שמי אומרים:
מפתח ומערה לגת;
ובית הלל אומרים:
מפתח ואינו צריך לערות.
במי דברים אומרים?
במקום שדרך להמכר סתומות,
אבל במקום שדרך להמכר פתוחות,
לא יצא הקנקן לחלין.
ואם רצה להחמיר על עצמו למכר במדה,
יצא הקנקן לחלין.
רבי שמעון אומר:
אף האומר לחברו:
"חבית זו אני מוכר לך,
חוץ מקנקנה, יצא קנקן לחלין.

פרק ד

מסכת מעשר שני פרק ד משנה א

א

המוליך פרות למעשר שני ממקום היקר למקום הזול,
או ממקום הזול למקום היקר,
פודהו כשער מקומו.
המביא פרות מן הגרן לעיר,
כדי יין מן הגת לעיר,
השבח לשני ויציאות מביתו. <ויציאות>

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ב

ב

פּוֹדִים מַעֲשֵׂר שְׁנִי כְּשֶׁעַר הַזֶּה:
כָּמוֹת שֶׁחֲנֻנִי לֹקַח,
לֹא כָמוֹת שֶׁהוּא מוֹכֵר;
כָּמוֹת שֶׁשְׁלַחְנִי פּוֹרֵט,
לֹא כָמוֹת שֶׁהוּא מַצְרֵף.
אֵין פּוֹדִין מַעֲשֵׂר שְׁנִי אֲכַסְרָה.
אֶת שְׂדֵמִי יְדוּעִין, נִפְדָּה עַל פִּי אֶחָד,
אֶת שְׂאִין דְּמִי יְדוּעִים, נִפְדָּה עַל פִּי שְׁלֹשָׁה,
כְּגוֹן הֵיִן שְׁקֶסֶס, וּפְרוֹת שֶׁהִרְקִיבוּ,
וּמַעוֹת שֶׁהִחֲלִידוּ.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ג

ג

בַּעַל הַבַּיִת אוֹמֵר "בְּסֻלַּע",
וְאַחֵר אוֹמֵר "בְּסֻלַּע",
בַּעַל הַבַּיִת קוֹדֵם,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹסִיף חֲמִשָּׁה.
בַּעַל הַבַּיִת אוֹמֵר "בְּסֻלַּע",
וְאַחֵר אוֹמֵר "בְּסֻלַּע וְאַסֵּר",
אֶת שְׁלֻסְלַע וְאַסֵּר קוֹדֵם,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹסִיף עַל הַקֶּרֶן.
הַפּוֹדָה מַעֲשֵׂר שְׁנִי שְׁלוֹ,
מוֹסִיף עָלָיו חֲמִישִׁיתוֹ,
בֵּין שֶׁהוּא שְׁלוֹ, בֵּין שֶׁנִּתֵּן לוֹ מִתְּנָה.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ד

ד

מַעֲרִימִים עַל מַעֲשֵׂר שְׁנִי.
כִּיצַד?
אוֹמֵר אָדָם לְבָנוּ וּלְבָתוֹ הַגְּדוֹלִים,
וּלְעַבְדּוֹ וּלְשִׁפְחָתוֹ הָעֲבָרִים:
הֵילֵךְ אֶת הַמַּעוֹת הָאֵלֶּה,
וּפָדָה לָךְ אֶת הַמַּעֲשֵׂר הַזֶּה.
אֲבָל לֹא יֹאמֵר כֵּן לְבָנוּ וּלְבָתוֹ הַקְּטָנִים,
לְעַבְדּוֹ וּלְשִׁפְחָתוֹ הַכְּנַעֲנִים,
מִפְּנֵי שֶׁיֵּדֶן כִּידוֹ.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ה

ה

הָיָה עוֹמֵד בַּגֶּרֶן וְאֵין בִּידוֹ מַעוֹת,
אוֹמֵר לַחֲבֵרוֹ:
הֲרִי הַפְּרוֹת הָאֵלוֹ נְתוּנִים לְךָ מִתְּנָה!
וַחֲזוֹר וְאוֹמֵר:
הֲרִי הֵן מִחֲלָלִין עַל הַמַּעוֹת שֶׁבְּבֵית.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ו

ו

מִשְׁךְ מִמֶּנּוּ מַעֲשֵׂר בְּסֻלֵּעַ,
לֹא הִסְפִּיק לְפָדוֹתוֹ עַד שֶׁעָמַד בַּשְּׂתִים,
נוֹתֵן לוֹ סֻלֵּעַ וּמִשְׁתַּכֵּר בְּסֻלֵּעַ,
סֻלֵּעַ שֶׁלֹּא מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׁלוֹ.
מִשְׁךְ מִמֶּנּוּ מַעֲשֵׂר בַּשְּׂתִים,
לֹא הִסְפִּיק לְפָדוֹתוֹ עַד שֶׁעָמַד בְּסֻלֵּעַ,
נוֹתֵן לוֹ סֻלֵּעַ מִחֲלִיו,
וְסֻלֵּעַ שֶׁלֹּא מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׁלוֹ.
וְאִם הָיָה עִם הָאֶרֶץ, נוֹתֵן מִדָּמִיו.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ז

ז

הַפּוֹדָה מַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְלֹא קָרָא שֵׁם,
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
דִּיּוֹ;
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
צָרִיד לְפָרֵשׁ.
הָיָה מְדַבֵּר עִם הָאִשָּׁה עַל עֶסְקֵי גִטָּה וְקִדּוּשִׁיהָ,
נָתַן לָהּ גִּטָּה וְקִדּוּשִׁיהָ וְלֹא פָּרַשׁ,
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
דִּיּוֹ;
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
צָרִיד לְפָרֵשׁ.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ח

ח

הַמְּנִיחַ אֶסֶר וְאָכַל עָלָיו חֲצִיו,
וְהָלַךְ לְמָקוֹם אַחֵר,
וְהָרִי הוּא יוֹצֵא בַּפְּנִדְיוֹן,
אוֹכַל עָלָיו עוֹד אֶסֶר.
הַמְּנִיחַ פְּנִדְיוֹן וְאָכַל עָלָיו חֲצִיו,
וְהָלַךְ לְמָקוֹם אַחֵר וְהָרִי הוּא יוֹצֵא בְּאֶסֶר,

אוֹכַל עָלָיו עוֹד פֶּלֶג.
הַמְנִיחַ אֶסֶר שְׁלֹמֶעֶשֶׁר שְׁנִי,
אוֹכַל עָלָיו אֶחָד עֶשֶׂר אֶסֶר וְאֶחָד מִמָּאָה בְּאֶסֶר.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
הַכֹּל עֲשֶׂהָ.
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִים:
בְּיָדֵי אֶחָד עֶשֶׂר,
וּבְדַמִּי עֲשֶׂהָ.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה ט

ט

כָּל הַמַּעוֹת הַנִּמְצְאִין,
הָרִי אֵלֶּי חֲלִין,
אֶפְלוּ דִּינָרֵי זָהָב עִם הַכֶּסֶף וְעִם הַמַּעוֹת.
מִצָּא בְּתוֹכוֹ חֶרֶשׁ וְכָתוּב עָלָיו:
מַעֲשֶׂר,
הָרִי זֶה מַעֲשֶׂר.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה י

י

הַמוֹצֵא כָּלִי וְכָתוּב עָלָיו 'קֶרֶן',
רָבִי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם הָיָה שְׁלֹחֶרֶס,
הוּא חֲלִין, וּמָה שֶּׁבְּתוֹכוֹ קֶרֶן.
אִם הָיָה שְׁלֹמֶתְכָת,
הוּא קֶרֶן, וּמָה שֶּׁבְּתוֹכוֹ חֲלִין.
אָמְרוּ לוֹ:
אֵין דֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם לִהְיוֹת כּוֹנְסִין חֲלִין בְּקֶרֶן.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה יא

יא

הַמוֹצֵא כָּלִי, וְכָתוּב עָלָיו קוֹף, קֶרֶן;
מֶם, מַעֲשֶׂר;
דָּלֶת, דָּמִי;
טִית, טָבֵל;
תִּי, תְּרוּמָה.
שֶׁבִשְׁעַת סִכְנָה הָיוּ כּוֹתְבִין תִּי תַּחַת תְּרוּמָה.
רָבִי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּלֶם שְׁמוֹת אֵדֶן הֵם.
אָמַר רָבִי יוֹסֵה:

אָפּלוּ מִצָּא חֲבִית, וְהִיא מְלֵאָה פְּרוֹת,
וְכָתוּב עָלֶיהָ 'תְּרוּמָה',
הָרִי אֵלָיו חֲלִין, שְׁאֲנִי אוֹמֵר:
אֲשַׁתְּקֵד הִיתָה תְּרוּמָה, וּפְנָה.

מסכת מעשר שני פרק ד משנה יב

יב

הָאוֹמֵר לִבְנוֹ: מַעֲשֵׂר שְׁנִי בְּנוּיָת זֶה,
וּמִצָּאוּ בְּנוּיָת אַחֲרָת,
הָרִי אֵלָיו חֲלִין.
הָרִי שֵׁם מְנָה,
וּמִצָּא מֵאֲתִים, הַשָּׂאֵר חֲלִין.
מֵאֲתִים,
וּמִצָּא מְנָה, הַכֹּל מַעֲשֵׂר.

פרק ה

מסכת מעשר שני פרק ה משנה א

א

כָּרֶם רְבָעִי,
מִצִּינִים אוֹתוֹ בְּקוֹזְזוֹת אֲדָמָה,
וְשִׁלְעָרְלָה בְּחֶרְסִית,
וְשִׁלְקָבְרוֹת בְּסִיד,
וּמִמָּהָה וְשׁוּפָף.
אָמַר רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּשִׁבְיעִית.
וְהַצְנוּעִים מְנִיחִין אֶת הַמְּעוֹת,
וְאוֹמְרִים:
"כֹּל הַגִּלְקֻט מִזֶּה,
מִחֲלָל עַל הַמְּעוֹת הָאֵלֶּה."

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ב

ב

כָּרֶם רְבָעִי עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם מִחֶלֶף יוֹם אֶחָד לְכָל צֵד.
וְאִי זֶה הִיא תְּחוּמָּה?
אֵילָת מִן הַדְּרוֹם,
וְעַקְרֵבָת מִן הַצָּפוֹן,

וְלֹד מִן הַמֶּעֶרֶב,
וְהִירְדֵּן מִן הַמִּזְרָח.
וּמִשְׁרָבוּ הַפְּרוֹת,
הַתְּקִינוּ שִׁיָּהָא נִפְדָּה סְמוּךְ לַחוּמָה.
וּתְנִי הִיָּה הַדְּבָר,
אֲמַתִּי שִׁירְצוּ,
יִחְזֹר הַדְּבָר לְכַמוֹת שְׁהִיָּה.
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִיָּה הַתְּנִי הִזָּה, וּתְנִי,
אֲמַתִּי שִׁיִּבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
יִחְזֹר הַדְּבָר לְכַמוֹת שְׁהִיָּה.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ג

ג

כָּרֶם רִבְעִי,
בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
אֵין לוֹ חֶמֶשׁ, אֵין לוֹ בַּעֲוֹר;
וּבֵית הֶלֶל אֹמְרִים:
יֵשׁ לוֹ.
בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
יֵשׁ לוֹ פָּרֹט, יֵשׁ לוֹ עוֹלָלוֹת,
וְהַעֲנִיִּים פּוֹדִין לַעֲצָמָן;
וּבֵית הֶלֶל אֹמְרִים:
כֹּלֹ לָגַת.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ד

ד

כִּיצַד פּוֹדִין נֹטֵעַ רִבְעִי?
מֵנִיחַ אֶת הַסֵּל עַל פִּי שְׁלֹשָׁה, וְאֹמֵר:
כִּמָּה אָדָם רוֹצֶה לַפְּדוֹת לוֹ בְּסֻלַּע,
עַל מִנְתַּ לְהוֹצִיא יִצְיָאוֹת מִבֵּיתוֹ?
מֵנִיחַ אֶת הַמַּעוֹת, וְאֹמֵר:
כָּל הַנִּלְקָט מִזֶּה מִחֻלָּל עַל הַמַּעוֹת הָאֵלֶּה,
וּמִכֶּךָ וְכֶךָ סֻלִּים בְּסֻלַּע.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ה

ה

וּבִשְׂבִיעִית פּוֹדֶהוּ כְּשָׂוִיו.
אִם הִיָּה הַכֹּל מִבְּקָר,
אֵין לוֹ אֵלָּא שְׂכָר לְקִיטָה.

הפֹּדֶה נָטַע רְבֵעֵי שָׁלוֹ,
מוֹסִיף עָלָיו חֲמִישִׁיתוֹ,
בֵּין שֶׁהוּא שָׁלוֹ וּבֵין שְׁנָתוֹ לֹא מִתְּנֶה.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ו

ו

עָרַב יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁלִּפְסַח,
שֶׁלְרִבִּיעִית וְשֶׁלִּשְׁבִיעִית,
הָיָה הַבְּעוֹר.
כִּיצַד הָיָה הַבְּעוֹר?
נוֹתֵנִין תְּרוּמָה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר לְבַעֲלָהּ,
וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן לְבַעֲלָיו,
וּמַעֲשֵׂר עֲנִי לְבַעֲלָיו. <וּמַעֲשֵׂר>
וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַבְּכוֹרִין מִתְּבַעְרִין בְּכָל מָקוֹם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
הַבְּכוֹרִין נִתְּנִין לַכֹּהֲנִים בְּתְרוּמָה.
הַתְּבָשִׁיל,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
צָרִיד לְבַעַר.
בֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
הָרִי הוּא כִּמְבַעַר.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ז

ז

מִי שֶׁהָיוּ לוֹ פְּרוֹת בְּזֶמֶן הַזֶּה,
וְהִגִּיעָה שְׁעַת הַבְּעוֹר,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
צָרִיד לְחַלֵּלֵן עַל הַכֶּסֶף;
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֶחָד שֶׁהֵן כֶּסֶף וְאֶחָד שֶׁהֵן פְּרוֹת.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ח

ח

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
בְּרֵאשׁוֹנָה,
הָיוּ שׁוֹלְחִים אֶצֶל בַּעֲלֵי בָתִּים שֶׁבְּמַדִּינוֹת:
"מִהָרֹו וְהִתְקִינוּ אֶת פְּרוֹתֵיכֶם,
עַד שֶׁלֹא תִגִּיעַ שְׁעַת הַבְּעוֹר!"
עַד שֶׁבָּא רַבִּי עֲקִיבָה וְלָמַד:
כָּל הַפְּרוֹת שֶׁלֹא בָּאוּ לְעֹנֶת הַמַּעֲשָׂרוֹת,

פִּטוּרִין מִן הַבְּעוּר.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה ט

ט

מִי שֶׁהָיוּ פְּרוּתָיו רְחוּקִים מִמֶּנּוּ,
(ו) צָרִיד לִקְרֹאת לָהֶם שֵׁם.
מַעֲשֵׂה בָרֶכֶן גְּמֻלִיאֵל וְהַזִּקְנִים,
שֶׁהָיוּ בָּאִים בְּסָפִינָה,
אָמַר רֶכֶן גְּמֻלִיאֵל:
עֲשׂוּר שְׁאֲנִי עֲתִיד לְמוֹד נָתוּן לִיהוֹשֻׁעַ, <שְׁנִי>
וּמְקוֹמוֹ מִשְׁכָּר לֹא. <מוֹסְכָר>
עֲשׂוּר אַחֵר שְׁאֲנִי עֲתִיד לְמוֹד, <שְׁנִי>
נָתוּן לַעֲקִיבָה שִׁיזְכָּה בּוֹ לְעֲנִיִּים,
וּמְקוֹמוֹ מִשְׁכָּר לֹא. <מוֹסְכָר>
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
עֲשׂוּר שְׁאֲנִי עֲתִיד לְמוֹד נָתוּן לְאַלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, <שִׁנִּי>
וּמְקוֹמוֹ מִשְׁכָּר לֹא. <מוֹסְכָר>
וְנִתְקַבְּלוּ זֶה מִזֶּה שְׂכָר.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה י

י

בְּמִנְחָה כִּיּוֹם טוֹב הָיוּ מִתְּנִידִים.
כִּיצַד הָיָה הַיְּדוּי? (דְּבָרִים כו, יג)
"בְּעֶרְתִּי הַקֶּדֶשׁ מִן הַבֵּית",
זֶה מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְנִטְע רִבְעִי.
"נִתְּתִיו לְלוֹי", זֶה מַעֲשֵׂר לֹוי.
"וְגַם נִתְּתִיו", זֶה תְּרוּמַת מַעֲשֵׂר.
"לָגֵר לִיתּוֹם וְלֵאלֶמְנָה", זֶה מַעֲשֵׂר עֲנִי,
הַלֵּקֶט וְהַשְׂכָּחָה וְהַפָּאָה,
אֵף עַל פִּי שְׁאִינֶן מַעֲכָבִין אֶת הַיְּדוּי.
"מִן הַבֵּית", זֶה חֶלֶה.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה יא

יא

"כָּכָל מִצְוַתְךָ אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי", (דְּבָרִים כו, יג)
הָא אִם הַקֳּדִים מַעֲשֵׂר שְׁנִי לְרֹאשׁוֹן,
אֵינּוּ יָכוֹל לְהִתְנַדּוֹת.
"לֹא עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ",
לֹא הִפְרַשְׁתִּי מִמֶּיִן עַל שְׁאִינּוּ מִינּוּ,
לֹא מִן הַתְּלוּשׁ עַל הַמַּחֲבֵר,

ומן המחבר על התלוש,
ולא מן החדש על הישן,
ולא מן הישן על החדש.
"ולא שכחתי",
לא שכחתי מלברךך ומלהזכיר שמך עליו.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה יב

יב

"לא אכלתי באני ממנו", (דברים כו, יד)
הא אם אכלו באנינה,
אינו יכול להתנדות.
"ולא בערתי ממנו בטמא",
הא אם הפרישו בטמאה,
אינו יכול להתנדות.
"ולא נתתי ממנו למת",
לא לקחתי ממנו ארון ותכריכים למת,
ולא נתתיו לאוננים אחרים.
"שמעתי בקול יי אלהי",
הבאתיו לבית הבחירה.
"עשיתי ככל אשר צויתני",
שמחתי ושמחת ב.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה יג

יג

"השקיפה ממעון קדשך מן השמים", (דברים כו, טו)
עשינו מה שגזרת עלינו,
אף אתה, עשה מה שהבטחתנו:
"השקיפה ממעון קדשך מן השמים,
וברך את עמך את ישראל",
בבנים ובבנות.
"ואת האדמה אשר נתת לנו",
בטל ובמטר ובגלדות בהמה.
"כאשר נשבעת לאבותינו, ארץ זבת חלב ודבש",
כדי שתתן טעם בפרות.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה יד

יד

מכאן אמרו:
ישראל וממזרים מתנודים,
אבל לא גרים ולא עבדים משחררים,

שָׁאִין לָהֶם חֶלֶק בְּאֶרֶץ.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אִם לֹא כְהֻנִּים וְלוֹיִם,
שָׁלֹא נָטְלוּ חֶלֶק בְּאֶרֶץ.
רַבִּי יוֹסֵה אָמַר:
יֵשׁ לָהֶן עָרֵי מִגְרָשׁ.

מסכת מעשר שני פרק ה משנה טו
יה

יֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל הָעֵבִיר הַיְּהוּדִית הַמַּעֲשֵׂה.
אִם הוּא בָטֵל אֶת הַמַּעֲוָרִין, וְאֶת הַנוֹקְפִין.
וְעַד יָמָיו הָיָה הַפְּטִישׁ מִכָּה בִירוּשָׁלַיִם.
וּבְיָמָיו אֵין אָדָם צָרִיךְ לִשְׁאוֹל עַל הַדָּמִי.

חסל מעשר שני

מסכת חלה

פרק א

מסכת חלה פרק א משנה א
א

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים חִיבִין בַּחֲלָה:
הַחֲטִין,
וְהַשְּׁעוּרִים,
וְהַכֶּסֶּמִּים,
וְשִׁבְלַת שׁוּעַל,
וְהַשִּׁיפִין. <וְשִׁיפִין>
הָרִי אֵלָיו חִיבִין בַּחֲלָה,
וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה,
וְאִסּוּרִין בְּחֹדֶשׁ מִלִּפְנֵי הַפֶּסַח,
וּמִלִּקְצֹר מִלִּפְנֵי הָעֶמֶר.
אִם הִשְׁרִישׁוּ קֶדֶם לָעֶמֶר,
הָעֶמֶר מִתִּירָן,
וְאִם לֹא,

אָסורין עַד שְׁיבֵא הָעֶמֶר הָבֵא.

מסכת חלה פרק א משנה ב

ב

הָאוֹכֵל מִהֵן כּוֹזֵית מִצָּה בַּפֶּסַח,

יֵצֵא יָדָיו חֹבְתוֹ.

כּוֹזֵית חֶמֶץ,

חַיֵּב בַּהֲפֵרֶת.

נִתְעַרֵב אֶחָד מֵהֵן בְּכָל הַמִּינִין,

הָרִי זֶה עוֹבֵר בַּפֶּסַח.

הַנּוֹדֵר מִן הַפֶּת וּמִן הַתְּבוּאָה,

אָסוּר בָּהֶן.

דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

הַנּוֹדֵר מִן הַדֶּגֶן אֵינוֹ אָסוּר אֲלָא מֵהֵן.

וְחַיִּבִּין בַּחֲלָה וּבְמַעֲשָׂוֹת.

מסכת חלה פרק א משנה ג

ג

אֵלּוּ חַיִּבִּין בַּחֲלָה וּפְטוּרִין מִן הַמַּעֲשָׂוֹת:

הַלֵּקֶט, וְהַשְׂכָּחָה, וְהַפֶּאֶה, וְהַהֲבִיקָר,

וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ,

וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ,

מוֹתֵר הָעֶמֶר,

וְתְבוּאָה שְׁלֵא הִבִּיָּאָה שְׁלִישׁ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:

תְּבוּאָה שְׁלֵא הִבִּיָּאָה שְׁלִישׁ,

פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה.

מסכת חלה פרק א משנה ד

ד

אֵלּוּ חַיִּבִּין בְּמַעֲשָׂוֹת וּפְטוּרִין מִן הַחֲלָה:

הָאֵרֶז, וְהַדָּחָן, הַפֶּרֶגִי, וְהַשְּׂמִשְׁמִים,

וְהַסִּיפִגִּין, וְהַדְּבָשִׁים,

וְהָאֶסְקָרִיטִים, <eskharīt ēs: מִין לַחֲמִית אַפּוּיָה עַל גְּרִיל>

חֵלֶת מִסֵּרֶת וְהַמִּדְמֶע,

פְּטוּרִין מִן הַחֲלָה.

מסכת חלה פרק א משנה ה

ה

עֹסָה שְׁתַּחֲלֹתָה סִפְגָּנִים וְסוּפָה סִפְגָּנִים,
תַּחֲלֹתָה סִפְגָּנִים וְסוּפָה עֹסָה,
חִיבַת בַּחֲלָה.
וְכֵן הַקְּנוּבְקָאוֹת חִיבוֹת.

מסכת חלה פרק א משנה ו

ו

הַמְעֹסָה,
בֵּית שְׁמִי פוֹטְרִין,
וּבֵית הָלָל מְחִיבִין.
הַחֲלִיטָה,
בֵּית שְׁמִי מְחִיבִין,
וּבֵית הָלָל פוֹטְרִין.
חֲלוֹת תּוֹדָה וְרִקְקֵי נְזִיר,
עֲשָׂאֵן לְעֶצְמוֹ, פָּטוּר;
לְמִכּוֹר בְּשׁוּק, חִיב.

מסכת חלה פרק א משנה ז

ז

נִחְתּוּם שְׁעָשָׂה שְׂאוֹר לְחֶלֶק, <סאור>
חִיב בַּחֲלָה.
וְנָשִׁים שֶׁנִּתְּנוּ לְנִחְתּוּם לַעֲשׂוֹת לָהֶם שְׂאוֹר, <סאור>
אִם אֵין בְּשִׁלְאַחַת מֶהֱן כְּשֵׁעוֹר,
פָּטוּרָה מִן הַחֲלָה.

מסכת חלה פרק א משנה ח

ח

עֹסַת הַכָּלָבִים,
בְּזֶמֶן שֶׁהָרוּעִים אוֹכְלִים מִמֶּנָּה,
חִיבַת בַּחֲלָה.
וּמַעֲרָבִים בָּהּ,
וּמִשְׁתַּתְּפִין בָּהּ,
וּמְבָרְכִין עָלֶיהָ,
וּמְזַמְּנִין עָלֶיהָ,
וְנֹעֲשִׂית בְּיוֹם טוֹב,
וְיוֹצֵא בָּהּ אָדָם יְדֵי חוּבָתוֹ בַּפֶּסַח.
אִם אֵין הָרוּעִים אוֹכְלִין מִמֶּנָּה,
אֵינָה חִיבַת בַּחֲלָה;
וְאֵין מַעֲרָבִין בָּהּ,
וְאֵין מִשְׁתַּתְּפִין בָּהּ,

ואין מברכין עליה,
ואין מזמנין עליה,
ואינה נעשית ביום טוב,
ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח.
בין כך ובין כך, מטמא טמאת אכלין.

מסכת חלה פרק א משנה ט

ט

החלה והתרומה,
חיבין עליהן מיתה וחמש,
ואסורין לגרים,
והן נכסי כהן,
ועולין באחד ומאה,
וטעונים רחיצת ידים והערב שמש,
ואינן נטלים מן הטהור על הטמא,
אלא מן המקנה ומן הדבר הגמור.
האומר:
"כל גרני תרומה",
ו"כל עסתי חלה",
לא אמר כלום,
עד שישיר מקצת.

פרק ב

מסכת חלה פרק ב משנה א

א

פרות חוצה לארץ שנכנסו לארץ,
חיבין בחלה.
יצאו מכאן לשם,
רבי אליעזר מחיב,
רבי עקיבה פוטר.

מסכת חלה פרק ב משנה ב

ב

עפר חוצה לארץ שבא בספינה לארץ,
חיב במעשרות ובשביעית.
אמר רבי יהודה:
אמתי?
בזמן שהספינה גוששת.

עָסָה שְׁנִלוּשָׁה בְּמֵי פְרוֹת,
חִיבַת בַּחֲלָה,
וְנֶאֱכַלְתָּ בְּיָדִים מְסֻבּוֹת.

מסכת חלה פרק ב משנה ג

ג

הָאִשָּׁה יּוֹשֶׁבֶת וְקוֹצֶה חֲלָתָה עֲרָמָה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא יְכוּלָה לְכַסּוֹת אֶת עֲצָמָה,
אֲבָל לֹא הָאִישׁ.
מִי שֶׁאֵינוּ יְכוּלִּים לַעֲשׂוֹת עֲסָתוֹ בְּטֹהָרָה,
יַעֲשֶׂנָה קִבִּים,
וְאֵל יַעֲשֶׂנָה בְּטֻמְאַה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
יַעֲשֶׂנָה בְּטֻמְאַה, לֹא יַעֲשֶׂנָה קִבִּים.
שִׁכְשָׁם שֶׁהוּא קוֹרֵא לְטֹהוֹרָה,
כֵּן הוּא קוֹרֵא לְטֻמְאַה:
לִזּוֹ קוֹרֵא חֲלָה בְּשֵׁם, וְלִזּוֹ קוֹרֵא חֲלָה בְּשֵׁם,
אֲבָל קִבִּים, אֵין בָּהֶם חֶלֶק לְשֵׁם.

מסכת חלה פרק ב משנה ד

ד

הַעֲוֹשָׂה עֲסָתוֹ קִבִּים וְנִגְעוּ זֶה בָּזֶה,
פְּטוּרִים מִן הַחֲלָה עַד שֶׁיִּשְׁוּבוּ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אִפִּי הַרוּדָה וְנוֹתֵן לִסֵּל,
הִסֵּל מִצָּרְפָן לַחֲלָה.

מסכת חלה פרק ב משנה ה

ה

הַמִּפְרִישׁ חֲלָתוֹ קֶמַח,
אֵינָה חֲלָה, וְגִזְלֵי בֵּיד כֹּהֵן.
הָעֶסָה עֲצָמָה חִיבַת בַּחֲלָה;
וְהַקֶּמַח, אִם יֵשׁ בוֹ כִּשְׁעוֹר,
חֵיב בַּחֲלָה, וְאִסּוּרָה לְזָרִים.
דִּבְרֵי רַבִּי יְהוֹשֻעַ.
אָמְרוּ לוֹ:
מַעֲשֶׂה וּקְפָשָׁה זָקֵן זָר.
אָמַר לָהֶן:
אִפִּי הוּא קָלָקַל לַעֲצָמוֹ וְתִקֵּן לְאַחֲרֵים.

מסכת חלה פרק ב משנה ו

ו

חמשת רבעים קמח חיבים בחלה.
הן ושארן ומרסנן,
חמשת רבעים חיבין.
נטל מרסנן מתוכן, ויחזר לתוכן,
הרי אלו פטורים.

מסכת חלה פרק ב משנה ז

ז

שעור החלה, אחד מעשרים וארבעה.
העושה עסה לעצמו,
והעושה למשתה לבנו,
אחד מעשרים וארבעה.
נחתום שהוא עושה למכר בשוק,
וכן האשה שהיא עושה למכר בשוק,
אחד מארבעים ושמונה.
נטמאת עסתה, שוגגת או אנוסה,
אחד מארבעים ושמונה.
נטמאת מזידה,
אחד מעשרים וארבעה,
כדי שלא יהא חוטא נשכר.

מסכת חלה פרק ב משנה ח

ח

רבי אליעזר אומר:
נוטלת מן הטהור על הטמא.
כיצד?
עסה טהורה ועסה טמאה,
נוטל כדי חלה מעסה שלא הורמה חלתה ונותן פחות מכביצה באמצע,
כדי שיטל מן המקף.
וחכמים אוסרין.

פרק ג

מסכת חלה פרק ג משנה א

א

אוכלין ערי מן העסה,

עד שתגלגל בחטים ותטמטם בשעורין.
גלגלה בחטים וטמטמה בשעורין,
האוכל ממנה חיב מיתה.
כיון שהיא נותנת את המים, מגבהת חלתה,
ובלבד שיהא שם חמשת רבעים קמח.

מסכת חלה פרק ג משנה ב

ב

נדמעה עסטה,
עד שלא גלגלה, פטורה, שהמדמעה פטור;
משגלגלה חיבת.
נולד לה ספק טמאה,
עד שלא גלגלה, תעשה בטמאה;
משגלגלה, תעשה בטהרה.

מסכת חלה פרק ג משנה ג

ג

הקדישה עסטה,
עד שלא גלגלה, ופדיתה, חיבת.
משגלגלה, ופדיתה, חיבת.
הקדישתה עד שלא גלגלה,
וגלגלה הגזבר, ואחר כך פדיתה,
פטורה, שבשעת חובתה היתה פטורה.

מסכת חלה פרק ג משנה ד

ד

כיוצא בו:
המקדיש פרותיו,
עד שלא באו לעונת המעשרות, ופדין, חיבין;
משבאו לעונת המעשרות, ופדין,
חיבין.
הקדישן עד שלא נגמרו,
ונגמרו הגזבר, ואחר כך פדין,
פטורין, שבשעת חובתן היו פטורין.

מסכת חלה פרק ג משנה ה

ה

נכרי שנתן לישראל לעשות לו עסה,
פטורה מן החלה.
נתנה לו מתנה,

עד שלא גלגל, חיב, <נתגלגל>
משגלגל פטור. <תחת המחוק: משנתגלגל>
העושה עסה עם הנכרי,
אם אין בשלישדאל כשעור,
פטור מן החלה.

מסכת חלה פרק ג משנה ו

ו

גר שנתגיר,
והיתה לו עסה:
נעשת עד שלא נתגיר, פטור,
משנתגיר, חיב;
אם ספק, חיב,
ואין חיבין עליה חמש.
רבי עקיבה אומר:
הכל הולך אחר הקרימה בתנור.

מסכת חלה פרק ג משנה ז

ז

העושה עסה מן החטים ומן הארז,
אם יש בה טעם דגן, חיבת בחלה,
ויוצא בה אדם ידי חובתו בפסח;
אם אין בה טעם דגן, אינה חיבת בחלה,
ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח.

מסכת חלה פרק ג משנה ח

ח

הנוטל שאור מעסה שלא הורמה חלתה,
ונותן לתוך עסה שהורמה חלתה,
אם יש לו פרנסה ממקום אחר,
מוציא לפי חשבון,
ואם לאו, מוציא חלה אחת על הכל.
(מסכת חלה פרק ג משנה ט)

פיוצא בו:

זיתי מסק שנתערבו עם זיתי נקוף, <מסיק>
ענבי בציר שנתערבו עם ענבי עוללות,
אם יש לו פרנסה ממקום אחר,
מוציא לפי חשבון,
ואם לאו, מוציא תרומה ותרומת מעשר לכל,
והשאר מעשר ומעשר שני לפי חשבון.

מסכת חלה פרק ג משנה י

ט

הנוטל שאור מעסת חטים ונותן לתוך עסת הארז, <סאור>
אם יש בה טעם דגן, חיבת בחלה,
ואם לאו, פטורה.
אם כן, למה אמרו:
הטבל אוסר כל שהוא?
מין במינו, שלא במינו בנותן טעם.

פרק ד

מסכת חלה פרק ד משנה א

א

שתי נשים שעשו שני קבים, ונגעו זה בזה,
אפלו הן ממין אחד, פטורין.
בזמן שהן שלאשה אחת,
מין במינו, חיב, ושלא במינו, פטור.

מסכת חלה פרק ד משנה ב

ב

אי זה הוא מין במינו?
החטים אינן מצטרפות עם הכל,
אלא עם הכסמים.
השעורים מצטרפות עם הכל,
חוץ מן החטים.
רבי יוחנן בן נורי אומר:
שאר המינים מצטרפין זה עם זה.

מסכת חלה פרק ד משנה ג

ג

שני קבים, וקב ארז וקב תרומה באמצע,
אינן מצטרפין. <מצטרפות>
דבר שנטלה חלתו באמצע,
מצטרפין, שכבר נתחיב בחלה.

מסכת חלה פרק ד משנה ד

ד

קב חדש וקב ישן שנשכו זה בזה,
רבי ישמעאל אומר:
יטל מן האמצע.
וחכמים אוסרין.
הנוטל חלה מן הקב,
רבי עקיבה אומר:
חלה.
וחכמים אומרים:
אינה חלה.

מסכת חלה פרק ד משנה ה

ה

שני קבים שנטלה חלתן,
שלוה בפני עצמו ושלוה בפני עצמו,
חזר ועשאן עסה אחת,
רבי עקיבה פוטר,
וחכמים מחיבין.
נמצא חמרו קלו.

מסכת חלה פרק ד משנה ו

ו

נוטל אדם כדי חלה מעסה שלא הורמה חלתה
לעשותה בטירה,
להיות מפריש עליה והולך חלת דמי,
עד שתפרח,
שחלת דמי נטלת מן הטהור על הטמא,
ושלא מן המקף.

מסכת חלה פרק ד משנה ז

ז

ישראל שהיו אריסים לגוים בסוריה,
רבי אליעזר מחיב פרותיהם במעשרות ובשביעית,
רבן גמליאל פוטר.
רבן גמליאל אומר:
שתי חלות בסוריה.
רבי אליעזר אומר:
חלה אחת.
אחזו קלו שלרבן גמליאל מקלו שלרבי אליעזר.
חזרו לנהג כדברי רבן גמליאל בשתי דרכים.

מסכת חלה פרק ד משנה ח

ח

רִבִּן גְּמִיאֵל אוֹמֵר:
שְׁלוֹשׁ אַרְצוֹת לַחֲלָה:
אַרְץ יִשְׂרָאֵל וְעַד גְּזִיב, חֲלָה אַחַת.
מִגְזִיב וְעַד הַנֶּהָר וְעַד אֲמָנָם,
שְׁתֵּי חִלּוֹת, אַחַת לְאוֹר וְאַחַת לְכֶהֱן.
שְׁלֹאֹר יֵשׁ לָהּ שְׁעוֹר, וְשִׁלְכֶהֱן אֵין לָהּ שְׁעוֹר.
מִהַנֶּהָר וּמֵאֲמָנָם וְלִפְנֵים,
שְׁתֵּי חִלּוֹת, אַחַת לְאוֹר וְאַחַת לְכֶהֱן.
שְׁלֹאֹר אֵין לָהּ שְׁעוֹר, וְשִׁלְכֶהֱן יֵשׁ לָהּ שְׁעוֹר,
וּטְבוּל יוֹם אוֹכְלָהּ.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵינוֹ צָרִיד טְבִילָה.

ט

וְאַסוּרָה לְזָבִים וְלִזְבוֹת, וְלִגְדוֹת וְלִיּוֹלָדוֹת.
וְנֶאֱכָלֶת עִם הַזֶּר עַל הַשִּׁלְחָן,
וְנִתְּנָה לְכָל כֶּהֱן.

מסכת חלה פרק ד משנה ט

י

אֵלוֹ נִתְּנִין לְכָל כֶּהֱן:
הַחֲרָמִים,
וְהַבְּכוֹרוֹת,
וּפְדִיּוֹן הַבֵּן,
וּפְדִיּוֹן פֶּטֶר חֲמֹר,
וְהַזֶּרֶעַ וְהַלֵּחִיִּים וְהַקֶּבֶה,
וְרֹאשֵׁית הַגֶּז,
וְשֶׁמֶן שְׂרָפָה,
וְקֹדֶשִׁי הַמִּזְבֵּחַ,
וְקֹדֶשִׁי הַמִּקְדָּשׁ,
וְהַבְּכוֹרִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּבִכּוֹרִים.
כֹּרֶשְׁנֵי תְרוּמָה,
רַבִּי עֲקִיבָה מְתִיר,
וְחֲכָמִים אוֹסְרִין.

מסכת חלה פרק ד משנה י

יא

נָתַי אִישׁ תְּקוּעַ הַבֵּיא חֲלוֹת מִבֵּיתוֹר,
וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ.
אֲנָשִׁי אֶלְכָּסְנֹדְרִיָּה הַבֵּיאוּ חֲלוֹתֶיהֶן מֵאֶלְכָּסְנֹדְרִיָּה,
וְלֹא קִבְּלוּ מֵהֶן.
אֲנָשִׁי הָרַ צִבְעִים הַבֵּיאוּ בְכוּרֵיהֶם קֹדֶם לַעֲצָרָת,
וְלֹא קִבְּלוּ מֵהֶן,
מִפְּנֵי הַכָּתוּב שֶׁבַתוֹרָה: (שְׁמוֹת כג, טז)
"וְיָחַג הַקָּצִיר בְּכוּרֵי מַעֲשֵׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בַּשָּׂדֶה".

מסכת חלה פרק ד משנה יא

יב

בֶּן אֲטִיטָס הֶעֱלָה בְכוּרוֹת מִבֶּבֶל,
וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ.
יוֹסֵף הַכֹּהֵן הַבֵּיא בְכוּרָיו יֶזֶן וְשֶׁמֶן,
וְלֹא קִבְּלוּ מִמֶּנּוּ.
אִפִּי הוּא הֶעֱלָה בָּנָיו וּבְנֵי בֵיתוֹ
לַעֲשׂוֹת פֶּסַח קָטָן בִּירוּשָׁלַיִם,
וְהַחֲזִירוּהוּ,
שֶׁלֹּא יִקְבַּע הַדִּבְרֵי חוֹבָה.
אַרִיסְטוֹן הַבֵּיא בְכוּרָיו מֵאִיסְפִּמְיָא, <הָאוֹתִיּוֹת: מֵאֲפִמִּיא>
וְקִבְּלוּ מִמֶּנּוּ, מִפְּנֵי שְׁאֲמָרוּ:
הַקּוֹנֶה בְּסוּרְיָה,
כְּקוֹנֶה בַּפְּרוֹד שֶׁבִירוּשָׁלַיִם.

יג

עֹשְׂרִים וְאַרְבַּע מֵתָנוֹת נִתְּנוּ לַכֹּהֲנִים:
עֹשֶׂר בַּמִּקְדָּשׁ, וְאַרְבַּע בִּירוּשָׁלַיִם וְעֹשֶׂר בְּגָבּוּלִים.
אֵלּוּ עֹשֶׂר שְׁבַמִּקְדָּשׁ:
חֲטָאֵת,
וְחֲטָאֵת הָעוֹף,
וְאַשֶׁם וְדִי,
וְאַשֶׁם תְּלוּי,
וְזִבְחֵי שְׁלָמִי צָבוּר,
וְלֶג שֶׁמֶן שְׁלִמְצָרַע,
וּמוֹתֵר הָעֶמֶר,
וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם,
וְלֶחֶם הַפָּנִים,
וְשִׁירֵי מִנְחוֹת.

יד

אלו ארבע שבירושלים:
הבכורות,
והבכורים,
והמורם מתודה,
ואיל נזיר,
ועורות הקדשים.

יה
אלו עשר שבגבולים:
תרומה,
ותרומת מעשר,
וחלה,
וראשית הגז,
והמתנות,
ופדיון הבן,
ופדיון פטר חמור,
ושדה אחזה,
ושדה החרמים,
וגזל הגר.
כל כהן שאין בקי בהן,
אין נותנין לו מתנה.

חסלת מסכתא חלה

מסכת ערלה

פרק א

מסכת ערלה פרק א משנה א

א

הנוטע לסוג ולקורות,
פטור מן הערלה.
רבי יוסה אומר:
אפלו אומר:
הפנימי למאכל והחיצון לסוג,

הפנימי חיב,
והחיצון פטור.

מסכת ערלה פרק א משנה ב

ב

עת שבאו אבותינו לארץ, מצאו נטוע,
פטור.

נטעו, אף על פי שלא כבשו,
חיב.

הנוטע לרבים,

חיב.

רבי יהודה פוטר.

הנוטע ברשות הרבים,

ונכרי שנטע,

והגזלן שנטע,

והנוטע בספינה,

והעולה מאליו,

חיב בערלה.

מסכת ערלה פרק א משנה ג

ג

אילן שנעקר והסלע עמו,

שטפו נהר והסלע עמו,

אם יכול לחיות, פטור,

ואם לאו, חיב.

נעקר הסלע מצדו,

או שזעזעו המחרשה,

או שזעזעו ונעשאו כעפר,

אם יכול לחיות, פטור.

ואם לאו, חיב.

מסכת ערלה פרק א משנה ד

ד

אילן שנעקר, ונשתיר בו שרש,
פטור.

וכמה יהא בשרש?

רבן גמליאל אומר

משם רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא:

כמחט שלמיתון.

מסכת ערלה פרק א משנה ה

ה

אילן שנעקר ובו ברכה,
והוא חיה ממנה,
חזרה הזקנה להיות כברכה.
הבריכה שנה אחר שנה, ונפסקה,
מונה משעה שנפסקה.
ספוק גפנים,
ספוק על ספוק,
אף על פי שהבריכה בארץ, מתר.
רבי מאיר אומר:
מקום שכחה יפה, מתר,
מקום שכחה רע, אסור.
ברכה שנפסקה והיא מלאה פרות,
אם הוסיף במאתים, אסור.

מסכת ערלה פרק א משנה ו

ו

נטיעה שלערלה ושלכלאי הכרם שנתערבו בנטיעות,
הרי זה לא ילקט,
ואם לקט, יעלה באחד ומאתים, <באחת>
ובלבד שלא יתכון ללקט.
רבי יוסה אומר:
אם נתכון ללקט,
יעלה באחד ומאתים.

מסכת ערלה פרק א משנה ז

ז

העלים, והלולבין, ומי גפנים, והסמדר,
מתרים בערלה, ברבעי ובנזיר,
ואסורין באשרה.
רבי יוסה אומר:
הסמדר אסור מפני שהוא פרי.
רבי אליעזר אומר:
המעמיד בשרף הערלה, אסור.
אמר רבי יהושע:
שמעתי בפרוש,
שהמעמיד בשרף העלים, אסור,
בשרף העקרים, מתר,
בשרף הפגים, אסור,

מִפְּנֵי שֶׁהֵן פָּרִי.

מסכת ערלה פרק א משנה ח

ח

עֲנֻקָּלוֹת, וְהַחֲרָצִנִּים,
וְהַזִּגִּים, וְהַתֵּמֶד שֶׁלֹּהֶם, <וְהַזִּוּגִים>
קִלְפֵי רְמוּנִים וְהַנֶּץ שֶׁלוֹ,
קִלְפֵי אֲגוּזִים, וְהַגִּלְעָנִים,
אֲסוּרִים בְּעֶרְלָה, וּבְאַשְׁרָה, וּבִנְזִיר,
וּמִתְרִין בְּרִבְעֵי. <בְּרִבְעֵי>
וְהַנּוֹבְלוֹת כָּלֶם אֲסוּרוֹת.

מסכת ערלה פרק א משנה ט

ט

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
נוֹטְעִים יַחּוּר שֶׁלְעֶרְלָה,
וְאִין נוֹטְעִין אֲגוּז שֶׁלְעֶרְלָה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא פָּרִי.
וְאִין מִרְכִּיבִין בְּכַפּוּנִיּוֹת שֶׁלְעֶרְלָה.

פרק ב

מסכת ערלה פרק ב משנה א

א

הַתְּרוּמָה, וְתְרוּמַת מַעֲשֶׂר,
וְתְרוּמַת מַעֲשֶׂר שְׁלֹדְמִי,
הַחֶלֶל, וְהַבְּכוּרִים,
עוֹלִים בְּאַחַד וּמֵאָה,
וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה,
וְצָרִיף לָהֶרִים. <וְאִינוּ צָרִיף. קו מַעַל אִינוּ>
הָעֶרְלָה וְכֹלֵאֵי הַכֶּרֶם
עוֹלִים בְּאַחַד וּמֵאֲתָיִם,
וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה,
וְאִינוּ צָרִיף לָהֶרִים. <וְצָרִיף. 'וְאִינוּ' מוֹסֵף בְּגִילְיוֹן>
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִינֶן מִצְטָרְפִין.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִצְטָרְפִין בְּנוֹתֵן טַעַם,

אָבֵל לֹא לוֹסֵר.

מסכת ערלה פרק ב משנה ב

ב

הַתְּרוּמָה מַעֲלָה אֶת הָעֶרְלָה,
וְהָעֶרְלָה אֶת הַתְּרוּמָה.
כִּיצַד?

סָאָה תְּרוּמָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאָה,
וְאַחֵר כִּךְ נָפְלוּ שְׁלֹשֶׁת קִבִּים עֶרְלָה,
אוֹ שְׁלֹשֶׁת קִבִּים שֶׁלְּכֹלֵאֵי הַכֶּרֶם,
זוֹ הִיא שֶׁהַתְּרוּמָה מַעֲלָה אֶת הָעֶרְלָה,
וְהָעֶרְלָה אֶת הַתְּרוּמָה.

מסכת ערלה פרק ב משנה ג

ג

הָעֶרְלָה מַעֲלָה אֶת הַכִּלְאִים,
וְהַכִּלְאִים מַעֲלִין אֶת הָעֶרְלָה,
וְהָעֶרְלָה אֶת הָעֶרְלָה.
כִּיצַד?

סָאָה עֶרְלָה שֶׁנִּפְלָה לְמֵאֲתָיִם,
וְאַחֵר כִּךְ נָפְלָה סָאָה וְעוֹד עֶרְלָה,
אוֹ סָאָה וְעוֹד שֶׁלְּכֹלֵאֵי הַכֶּרֶם,
זוֹ הִיא שֶׁהָעֶרְלָה מַעֲלָה אֶת הַכִּלְאִים,
וְהַכִּלְאִים אֶת הָעֶרְלָה,
וְהָעֶרְלָה אֶת הָעֶרְלָה.

מסכת ערלה פרק ב משנה ד

ד

כָּל הַמִּחְמֵץ וְהַמֵּתָבֵל וְהַמְדַּמֵּעַ <מְדַמֵּעַ>
בַּתְּרוּמָה וּבָעֶרְלָה וּבְכֹלֵאֵי הַכֶּרֶם,
אוֹסֵר.

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

אֵף מְטֵמֵא.

וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:

לְעוֹלָם אֵינוּ מְטֵמֵא,

עַד שִׁיְהֵא בּוֹ כְּבִיצָה.

מסכת ערלה פרק ב משנה ה

ה

דוֹסְתִי אִישׁ כָּפַר יְתָמָה, <יְדָמָה>

הָיָה מִתְלַמִּידֵי בֵּית שְׁמִי, וְאָמַר:
שְׁאַלְתִּי אֶת שְׁמִי הַזֶּקֶן, וְאָמַר:
לְעוֹלָם אֵינוֹ מְטַמָּא עַד שֶׁיֵּהָא בּוֹ כְּבִיצָה.

מסכת ערלה פרק ב משנה ו

ו

וְלָמָּה אָמְרוּ:
כָּל הַמְחַמֵּץ וְהַמְתַּבֵּל מִדְּמַעַּ מִן בְּמִינוֹ לְהַחְמִיר, <הַמְדַּמֵּעַ>
וְלִהְיוֹת [וְלִהְיוֹת] מִן בְּשָׂאֵינוֹ מִינוֹ?
כִּיצַד?

שְׁאוּר שְׁלֹחַטִּים שֶׁנִּפְל לְתוֹךְ עֶסֶת חֲטִים,
וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדֵי לְחַמֵּץ,
בֵּין שֵׁשׁ בּוֹ לְהַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה,
בֵּין שְׁאִין בּוֹ לְהַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה, <לַעֲלוֹת>
אָסוּר.
אֵין בּוֹ לְהַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה, <לַעֲלוֹת>
בֵּין שֵׁשׁ בּוֹ כְּדֵי לְחַמֵּץ,
בֵּין שְׁאִין בּוֹ כְּדֵי לְחַמֵּץ,
אָסוּר.

מסכת ערלה פרק ב משנה ז

ז

לִהְיוֹת וְלִהְיוֹת מִן בְּשָׂאֵינוֹ מִינוֹ,
כִּיצַד?

גְּרִיסִין שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ עִם עֲדָשִׁים,
וַיֵּשׁ בָּהֶן בְּנוֹתֵן טַעַם,
בֵּין שֵׁשׁ בָּהֶן לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה,
בֵּין שְׁאִין בָּהֶן לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה,
אָסוּר.
אֵין בָּהֶן בְּנוֹתֵן טַעַם,
בֵּין שֵׁשׁ בָּהֶן לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה,
בֵּין שְׁאִין בָּהֶן לַעֲלוֹת בְּאֶחָד וּמֵאָה,
מֵתֵר.

מסכת ערלה פרק ב משנה ח

ח

שְׁאוּר שְׁלֹחַלִין שֶׁנִּפְל לְתוֹךְ עֶסֶת חֲלִין, <סָאוּר. וְכֵן כּוֹלֵם>
וַיֵּשׁ בּוֹ כְּדֵי לְחַמֵּץ,
וְאַחֲרַיִךְ נִפְל שְׁאוּר שֶׁלְתְּרוּמָה,
אוֹ שְׁאוּר שֶׁלְכִלְאֵי הַכֶּרֶם,

אם יש בו כדי לחמץ,
אסור.

מסכת ערלה פרק ב משנה ט

ט

שאור שלחלין שנפל לתוך עסה וחמצה,
ואחר כך נפל שאור שלתרומה,
או שאור שלכלאי הכרם,
אם יש בו כדי לחמץ,
אסור.
רבי שמעון מתיר.

מסכת ערלה פרק ב משנה י

י

תבליים,
שנים ושלשה שמות ממין אחד, או משלשה,
אסור, ומצטרפין.
רבי שמעון אומר:
שני שמות ממין אחד,
או שני מינים משם אחד,
אינן מצטרפין.

מסכת ערלה פרק ב משנה יא

יא

שאור שלחלין ושלתרומה שנפלו לתוך עסה,
לא בזה כדי לחמץ ולא בזה כדי לחמץ,
ונצטרפו וחמצו,
רבי אליעזר אומר:
אחר האחרון אני בא.
וחכמים אומרים:
בין שנפל אסור בתחלה בין בסוף,
לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ.

מסכת ערלה פרק ב משנה יב

יב

יועזר איש הבירה היה מתלמידי בית שמי,
ואמר:
שאלתי את רבן גמליאל הזקן עומד בשער המזרח,
ואמר:
לעולם אינו אוסר,

עד שִׁיהא בו כְּדִי לַחֲמִץ.

מסכת ערלה פרק ב משנה יג

יג

כִּלִּים שֶׁסָּכַן בְּשֶׁמֶן טָמֵא,
וְחֹזֵר וְסָכַן בְּשֶׁמֶן טָהוֹר,
אוֹ שֶׁסָּכַן בְּשֶׁמֶן טָהוֹר,
וְחֹזֵר וְסָכַן בְּשֶׁמֶן טָמֵא,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אַחַר הָרֵאשׁוֹן אֲנִי בָּא.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אַחַר הָאַחֲרוֹן.

מסכת ערלה פרק ב משנה יד

יד

שְׁאוּר שֶׁלְתְּרוּמָה וְשֶׁלְכֵלְאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּפְלוּ לְתוֹךְ עֵסָה, <כֶּרֶם>
לֹא בָּזָה כְּדִי לַחֲמִץ וְלֹא בָּזָה כְּדִי לַחֲמִץ,
וְנִצְטָרְפוּ וְחֻמְצוֹ,
אָסוּר לְזָרִים וּמִתֵּר לַכֹּהֲנִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתִּיר לְזָרִים וְלַכֹּהֲנִים.

מסכת ערלה פרק ב משנה טו

יה

תִּבְלִים שֶׁלְתְּרוּמָה וְשֶׁלְכֵלְאֵי הַכֶּרֶם שֶׁנִּפְלוּ לְתוֹךְ קִדְרָה,
לֹא בָּזָה כְּדִי לְתִבֵּל, וְלֹא בָּזָה כְּדִי לְתִבֵּל,
וְנִצְטָרְפוּ וְתִבְלוּ,
אָסוּר לְזָרִים, וּמִתֵּר לַכֹּהֲנִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתִּיר לְזָרִים וְלַכֹּהֲנִים.

מסכת ערלה פרק ב משנה טז

יז

חֲתֻכָּה שֶׁלְקָדְשֵׁי קֳדָשִׁים,
וְשֶׁלְפָגוּל וְשֶׁלְנוֹתֵר,
שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ עִם הַחֲתֻכוֹת שֶׁלְחֵלִין,
אָסוּר לְזָרִים וּמִתֵּר לַכֹּהֲנִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מִתִּיר לְזָרִים וְלַכֹּהֲנִים.
(מסכת ערלה פרק ב משנה יז)
בֶּשֶׂר קֳדָשֵׁי קֳדָשִׁים,
וּבֶשֶׂר קֳדָשִׁים קְלִיִּם,
שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ עִם בֶּשֶׂר הַתְּאֻנָּה,

אָסור לטמאים ומתר לטהורים.

פרק ג

מסכת ערלה פרק ג משנה א

א

בגד שצבעו בקלפי ערלה,
ידלק.

נתערב באחרים,

כלם ידלקו.

דברי רבי מאיר.

וחכמים אומרים:

יעלה באחד ומאתים.

מסכת ערלה פרק ג משנה ב

ב

הצובע מלא הסיט בקלפי ערלה וארגו בבגד,

ואין ידוע אי זה הוא,

רבי מאיר אומר:

ידלק הבגד.

וחכמים אומרים:

יעלה באחד ומאתים.

מסכת ערלה פרק ג משנה ג

ג

האורג מלא הסיט מצמר הבכור בבגד,

ידלק הבגד;

משער נזיר, ומפטר חמור,

בשק,

ידלק השק.

ובמקדשין,

מקדשין כל שהן.

מסכת ערלה פרק ג משנה ד

ד

תבשיל שבשלו בקלפי ערלה,

ידלק.

נתערב באחרים,

יַעֲלֶה בְּאֶחָד וּמֵאֲתִים.

מסכת ערלה פרק ג משנה ה

ה

תִּנּוּר שֶׁהִסִּיקוּ בְּקִלְפֵי עֶרְלָה,
וְאָפָה בּוֹ אֶת הַפֶּת,
תִּדְלַק הַפֶּת.
נִתְעַרְבָה בְּאַחֲרוֹת,
תַּעֲלֶה בְּאֶחָד וּמֵאֲתִים.

מסכת ערלה פרק ג משנה ו

ו

מִי שֶׁהָיוּ לוֹ חֲבָלֵי תִלְתָּן שֶׁלְּכֹלֵאֵי הַכֶּרֶם,
יִדְלְקוּ.
נִתְעַרְבוּ בְּאַחֲרִים,
כֻּלָּם יִדְלְקוּ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
יַעֲלוּ בְּאֶחָד וּמֵאֲתִים.

מסכת ערלה פרק ג משנה ז

ז

שֶׁהָיָה רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לְהִמָּנוֹת, מְקַדֵּשׁ.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵינוֹ מְקַדֵּשׁ אֲלָא שֶׁשָּׂה דְּבָרִים.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
שִׁבְעָה.

ח

אֵלּוּ הֵן:
אֶגְזֵי פָרָךְ,
וְרִמּוֹנֵי בִדָּן,
חֲבִיּוֹת סְתוּמוֹת,
וְחוֹלְפוֹת תִּרְדִּים,
וְקִלְסֵי אֶכְרוּב,
וְדִלְעַת יְוֹנִית.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵף כִּפְרוֹת שֶׁלְּבַעַל הַבַּיִת.
הָרְאוּי לְעֶרְלָה, עֶרְלָה,

וּלְכֹלֵאֵי הַכֶּרֶם, כָּלֵאֵי הַכֶּרֶם. <כרם>

מסכת ערלה פרק ג משנה ח

ט

נִתְפָּצְעוּ הָאֲגוּזִים,
נִתְפָּזְרוּ הָרְמוּנִים,
נִתְפָּתְחוּ הַחֲבִיּוֹת,
נִתְחַתְּכוּ הַדְּלוּעִים,
נִתְפָּרְסוּ הַכִּכְרוֹת,
יַעֲלוּ בָּאֶחָד וּמֵאֵתִים.

מסכת ערלה פרק ג משנה ט

י

סֵפֶק הָעֶרְלָה,
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲסוּר,
וּבְסוּרְיָא מֵתָר,
וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ, יוֹרֵד וְלוֹקֵחַ,
וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יֵרָאֶנּוּ לוֹקֵט.
כֶּרֶם נְטוּעַ יֶרֶק,
וַיֵּרֶק נִמְכָּר חוּצָה לוֹ,
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲסוּר,
וּבְסוּרְיָא מֵתָר,
וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ, יוֹרֵד וְלוֹקֵט,
וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִלְקֹט בְּיָד.
הַחֲדָשׁ אֲסוּר מִן הַתּוֹרָה בְּכָל מְקוֹם,
וְהָעֶרְלָה הַלֵּכָה,
וְהַכֵּלָאִים מִדְּבָרֵי סוּפְרִים.

חסלת מסכת ערלה

מסכת ביכורים

פרק א

מסכת ביכורים פרק א משנה א

א

יֵשׁ מִבִּיאִים בְּכוֹרִים וְקוֹרִין,

מביאים ולא קורין,
ויש שאינן מביאין.
אלו שאינן מביאין:
הנוטע לתוך שלו,
והבריד לתוך שליחיד או שלרבים.
המבריד מתוך שליחיד או מתוך שלרבים
לתוך שלו.
הנוטע בתוך שלו והבריד לתוך שלו,
ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע,
הרי זה אינו מביא.
רבי יהודה אומר:
בזה מביא.

מסכת ביכורים פרק א משנה ב

ב

מאיזה טעם אינו מביא?
משם שנאמר: (שמות כג, יט)
"ראשית בכורי אדמתך",
עד שיהיו כל הגדולים מאדמתך.
האריסים, והחכורות, <והחכורות>
והסיקריקון, והגזלן,
אין מביאין,
מאותו הטעם, משם שנאמר:
"ראשית בכורי אדמתך".

מסכת ביכורים פרק א משנה ג

ג

אין מביאין בכורים חוץ משבעת המינים;
ולא מן התמרים שבהרים,
ולא מן הפרות שבעמקים,
ולא מזיתי שמן שאינן מן המבחר.
אין מביאין בכורים קדם לעצרת.
אנשי הר צבועים הביאו בכוריהם קדם לעצרת,
ולא קבלו מהן, מפני הכתוב שבתורה (שמות כג, טז)
"והג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה".

מסכת ביכורים פרק א משנה ד

ד

אלו מביאין ולא קורין:
הגר מביא ואינו קורא, שאינו יכול לומר: (דברים כג, ג)

"אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יי לְאַבְרָהָם לָתֵת לָנוּ".
וְאִם הָיְתָה אִמּוֹ מִיִּשְׂרָאֵל, מֵבִיא וְקוֹרָא.
וְכִשְׁהוּא מִתְפַּלֵּל בֵּינוּ לְבֵין עַצְמוֹ, אוֹמֵר:
'אֱלֹהֵי אֲבוֹת יִשְׂרָאֵל'.
וְכִשְׁהוּא בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, אוֹמֵר:
'אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ'.
אִם הָיְתָה אִמּוֹ מִיִּשְׂרָאֵל אוֹמֵר:
'אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ'.

מסכת ביכורים פרק א משנה ה

ה

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
הָאִשָּׁה בֵּת גָּרִים לֹא תִנָּשֵׂא לְכַהֲנָה,
עַד שֶׁתֵּהָא אִמָּה מִיִּשְׂרָאֵל.
אֶחָד גָּרִים וְאֶחָד עֲבָדִים מְשַׁחֲרָרִים,
אֶפְלוּ עַד עֲשָׂרָה דוֹרוֹת,
עַד שֶׁתֵּהָא אִמָּה מִיִּשְׂרָאֵל.
הָאִפִּיטְרוּפִים, וְהָעֲבָד, וְהַשְּׁלִיחַ,
וְהָאִשָּׁה, וְהַטְּמֻס, וְהַגְּדוּגִינוֹס,
מֵבִיאִין וְלֹא קוֹרִין,
שְׂאִינָן יְכוּלִין לוֹמַר (דְּבָרִים כה.)
"אֲשֶׁר נָתַתָּה לִי יי".

מסכת ביכורים פרק א משנה ו

ו

הַקּוֹנֶה שְׁתֵּי אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שְׁלֹחַבְרוֹ,
מֵבִיא וְאִינוּ קוֹרָא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מֵבִיא וְקוֹרָא.
יָבֵשׁ הַמַּעֲזֵן, נִקְצֵץ הָאֵילָן,
מֵבִיא וְאִינוּ קוֹרָא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מֵבִיא וְקוֹרָא.
מִהֶחָל וְעַד חֲנֻכָּה,
מֵבִיא וְאִינוּ קוֹרָא;
רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר:
מֵבִיא וְקוֹרָא.

מסכת ביכורים פרק א משנה ז

ז

הפֿריש אַתּ בַּכּוֹרִיו וּמַכֵּר אֶת שְׁדֵהוּ,
מִבִּיא וְאֵינוּ קוֹרָא.
וְהַשְׁנִי,
מֵאוֹתוֹ הַמִּין, אֵינוּ מִבִּיא;
מִמִּין אַחֵר, מִבִּיא וְקוֹרָא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף מֵאוֹתוֹ הַמִּין מִבִּיא וְקוֹרָא.

מסכת ביכורים פרק א משנה ח

ח

הפֿריש אַתּ בַּכּוֹרִיו,
נְמוּקוֹ, נִבְזָזוֹ, נִגְנָבוֹ, אֶבְדּוֹ, אוֹ שְׁנַטְמָאוּ,
מִבִּיא אַחֵרִים תַּחֲתִיָּהֶן וְאֵינוּ קוֹרָא,
וְהַשְׁנִיִּים, אֵין חִזְבִּין עֲלֵיהֶן חֶמֶשׁ.
נְטָמָאוּ בְּעִזָּרָה, נוֹפֵץ וְאֵינוּ קוֹרָא.

מסכת ביכורים פרק א משנה ט

ט

מִנֵּין שֶׁהוּא חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן עַד שֶׁיָּבִיאֻם לְהַר הַבַּיִת?
שְׁנַאָמֵר: (שְׁמוֹת כג, יט)
”רֵאשִׁית בַּכּוֹרִי אֲדַמְתָּךְ תָּבִיא בֵּית יי אֶלֶהֱיָךְ”,
מִלְמַד שֶׁהוּא חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן עַד שֶׁיָּבִיאֻם לְהַר הַבַּיִת.
הָרִי שֶׁהִבִּיא מִמִּין אֶחָד וְקָרָא,
וְחָזַר וְהִבִּיא מִמִּין אַחֵר,
הָרִי זֶה אֵינוּ קוֹרָא.

מסכת ביכורים פרק א משנה י

י

אֵלוּ מִבִּיאִין וְקוֹרִין,
מִן הַעֲצָרֶת וְעַד הַחֵג,
מִשְׁבַּעַת הַמִּינִים,
וּמִפְרוֹת שְׂבָהֲרִים,
וּמִתְמָרִים שְׂבַעֲמָקִים,
וּמִזִּיתֵי שָׁמֶן,
וּמִעֵבֶר לִירְדֵן.
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמֵר:
אֵין מִבִּיאִין בַּכּוֹרִים מִעֵבֶר לִירְדֵן,
שְׁאִינָה אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ.

מסכת ביכורים פרק א משנה יא

יא

הַקֹּהֵן שֶׁלֶשָׁה אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שְׁלַחְבְּרוֹ,
מֵבִיא וְקוֹרֵא.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אֶפְלוּ שְׁנַיִם.
קָנָה אֵילָן וְקִרְקָעוֹ,
מֵבִיא וְקוֹרֵא.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
אֵף בְּעָלֵי אֲרִיסוֹת וְהַחֲכוּרוֹת מֵבִיאִין וְקוֹרִין.

פרק ב

מסכת ביכורים פרק ב משנה א

א

הַתְּרוּמָה וְהַבְּכוּרִין,
חִיבִין עָלֶיהֶן מִיתָה וְחֶמֶשׁ,
וְאֶסוּרִין לְזָרִים,
וְהֵן נִכְסֵי כֹהֵן,
וְעוֹלִין בְּאַחַד וּמֵאָה,
וְטְעוּנִים רְחִיצַת יָדַיִם וְהַעֲרַב שְׁמֶשׁ.
הָרִי אֵלָיו בְּתְרוּמָה וּבְבְכוּרִים,
מֵה שְּׂאִין כֵּן בַּמַּעֲשֶׂה.

מסכת ביכורים פרק ב משנה ב

ב

יֵשׁ בַּמַּעֲשֶׂה וּבְבְכוּרִים מֵה שְּׂאִין כֵּן בְּתְרוּמָה:
שֶׁהַמַּעֲשֶׂה וְהַבְּכוּרִין טְעוּנִין הִבָּאת מְקוֹם,
וְטְעוּנִים וְדוּי, וְאֶסוּרִין לְאֻנָּן;
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר.
וְחִיבִין בְּבַעֲוָר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר.
וְאוֹסְרִין כָּל שֶׁהֵן לֹאכֵל בִּירוּשָׁלַיִם,
וְגִדּוּלֵיהֶן אֶסוּרִין מִלֹּאכֵל בִּירוּשָׁלַיִם,
אֵף לְזָרִים וְלִבְהֶמָּה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתִיר.
הָרִי אֵלָיו בַּמַּעֲשֶׂה וּבְבְכוּרִים,
מֵה שְּׂאִין בְּתְרוּמָה.

מסכת ביכורים פרק ב משנה ג

ג

יש בתרומה ובמעשר מה שאין בבכורים:
שהתרומה והמעשר אוסרין את הגרן,
ויש להם שעור,
ונוהגין בכל הפרות,
בפני הבית ושלא בפני הבית,
ובאריסים ובחכורות ובסקריקון ובגוזלן. <ובאריסים ובחכורות ובסקריקון ובגוזלן>
הרי אלו בתרומה ובמעשר,
מה שאין בבכורים.

מסכת ביכורים פרק ב משנה ד

ד

יש בבכורים מה שאין בתרומה ובמעשר:
שהבכורים נקנים במחבר לקרקע,
ועושה אדן כל שדהו בכורין,
וחיבין באחריותן,
וטעונים קרבן ושיר ותנופה ולינה.

מסכת ביכורים פרק ב משנה ה

ה

תרומת מעשר שנה לבכורים בשתי דרכים,
ולתרומה בשתי דרכים: <ולתרומה>
נטלת מן הטהור על הטמא,
ושלא מן המקנה בבכורים,
ואוסרת את הגרן,
ויש להן שעור כתרומה. <כתרומה>

מסכת ביכורים פרק ב משנה ו

ו

אתרוג שנה לאילן בשלשה דרכים, ולירק בדרך אחד.
שנה לאילן בערלה, וברביעי, ובשביעית.
ולירק, שבשעת לקיטתו עשורו.
דברי רבן גמליאל.
רבי אליעזר אומר:
שנה לאילן בכל דבר.

מסכת ביכורים פרק ב משנה ז

ז

דם מהלכי שתים שנה לדם בהמה,

להכשיר את הזרעים.
ודם השרץ, אין חיבים עליו.

מסכת ביכורים פרק ב משנה ח

ח

כוי, יש בו דרכים שנה לחיה,
ויש בו דרכים שנה לבהמה,
ויש בו דרכים שנה לחיה ולבהמה,
ויש בו שאינו שנה לא לחיה ולא לבהמה.

מסכת ביכורים פרק ב משנה ט

ט

פיצד שנה לחיה?
דמו טעון כסוי כדם החיה,
ואין שוחטין אותו ביום טוב.
ואם שחטו, אין מכסין את דמו.
וחלבו מטמא כטמאת נבלה כחיה, וטמאתו ספק,
ואין פודין בו פטר חמור.

מסכת ביכורים פרק ב משנה י

י

פיצד שנה לבהמה?
חלבו אסור כחלב בהמה, אין חיבין עליו כרת.
ואינו נלקח בכסף מעשר לאכל בירושלים,
וחיב בזרוע ובלחיים ובקבה.
רבי אליעזר פוטר,
שהמוציא מחברו עליו הראיה.

מסכת ביכורים פרק ב משנה יא

יא

פיצד אינו שנה לא לחיה ולא לבהמה?
אסור משם כלאים עם החיה ועם הבהמה.
הכותב חיתו ובהמתו לבנו,
לא כתב לו את הכוי.
אם אמר:
"הרי אני נזיר שנה חיה",
או "בהמה",
הרי זה נזיר.
ושאר כל דרכיו שוים לחיה ולבהמה,
וטעון שחיטה כזה וכזה,

וּמִטְמֵא מִשֵּׁם נִבְלָה וּמִשׁוּם אָבַר מִן הַחֵי,
כָּזָה וְכָזָה.

פרק ג

מסכת ביכורים פרק ג משנה א

א

כִּיצַד מִפְּרִישִׁין אֶת הַבִּכּוּרִים?
יּוֹרֵד אָדָם לְתוֹךְ שָׂדֵהוּ,
וְרֹאֶה תֹאנָה שֶׁבִכְרָה, אֲשָׁכּוּל שֶׁבִכַּר, רְמוֹן שֶׁבִכַּר,
וְקוֹשֶׁרֶן בְּגָמִי וְאוֹמֵר:
"הֲרִי אֵלוּ בִכּוּרִים".
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִפֹּי עַל פִּי כֵן, חוֹזֵר וְקוֹרֵא אוֹתָם בִּכּוּרִים
מֵאַחֵר שֶׁיִּתְלָשׁוּ מִן הַקֶּרֶקַע.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ב

ב

כִּיצַד מַעֲלִין אֶת הַבִּכּוּרִים?
כָּל הָעִירוֹת שֶׁבִּמְעַמָּד מִתְכַּנְסוֹת לְעִירוֹ שֶׁלְמַעְמָד,
וְלִנְיָם בְּרַחוּבָה שֶׁלְעִיר.
לֹא הָיוּ נִכְנָסִים לְבֵתֵיהֶם.
וְלַמִּשְׁכָּה הָיָה הַמִּמְנָה אוֹמֵר: (וְרַמְיָה לֹא, ה.)
"קוֹמוּ וּמִקְדָּשׁ גִּטְמָא צִיּוֹן אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ".

מסכת ביכורים פרק ג משנה ג

ג

הַקְּרוֹבִים מִבֵּיָאִים תֹּאנִים וְעֹנְבִים.
הַרְחוּקִים מִבֵּיָאִין גְּרוּגְרוֹת וְצִמּוּקִים.
וְהַשּׁוֹר הוֹלֵךְ עִמָּהֶן,
וְקִרְנָיו מִצַּפּוֹת זָהָב, וְעֵטְרָה שְׁלִזִית בְּרֹאשׁוֹ.
וְהַחֲלִיל מִכָּה לִפְנֵיהֶם,
עַד שֶׁמִּגִּיעִין קְרוֹב לִירוּשָׁלַיִם.
הִגִּיעוּ קְרוֹב לִירוּשָׁלַיִם,
שָׁלְחוּ לִפְנֵיהֶם, וְעִטְרוּ אֶת בִּכּוּרֵיהֶם.
הַפְּחוֹת וְהַסִּגְנִים וְהַגִּזְבֵּרִים יוֹצְאִין לְקֶרְאָתָם.
לְפִי כְבוֹד הַנִּכְנָסִים הָיוּ יוֹצְאִין.
כָּל בְּעָלֵי אֲמָנוֹת שֶׁבִירוּשָׁלַיִם

עומדים בפניהם ושואלים בשלומם:
"אחינו אנשי מקום פלוני,
באתם בשלום!"

מסכת ביכורים פרק ג משנה ד

ד

החליל מכה לפניהם,
עד שמגיעין להר הבית.
הגיעו להר הבית,
אפלו אגריפס המלך
נוטל את הסל על כתפו ונכנס,
עד שמגיע לעזרה.
הגיע לעזרה,
ודברו הלויים בשיר: (תהלים לב)
"אֲרוֹמְמֶךָ יי כִּי דָלִיתָנִי,
וְלֹא שִׁמַּחְתָּ אִיבֵי לִי"
(מסכת ביכורים פרק ג משנה ה)
הגוזלות שעל גבי הסלים היו עולות,
ושבדן נתנים לכהנים.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ו

ה

עודהו הסל על כתפו,
וקורא מ"הגדתי היום ליי אלהיך" (דברים כוה)
עד שהוא גומר את כל הפרשה.
רבי יהודה אומר:
עד "ארמי אבד אבי". (דברים כוה)
הגיע ל"ארמי אבד אבי",
מוריד את הסל מכתפו ואוחזו בשפתותיו,
וכהן מניח את ידו תחתיו ומניפו,
וקורא מ"ארמי אבד אבי",
עד שהוא גומר את כל הפרשה.
הניחו בצד המזבח, והשתחנה ויצא.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ז

ו

בראשונה,
כל מי שהוא יודע לקרות קורא,
וכל מי שאינו יודע לקרות, מקרין אותו.
נמנעו מלהביא.

הַתְּקִינוּ שִׁיְהוּא מִקְרִין
אֶת מִי שֶׁהוּא יוֹדֵעַ וְאֶת מִי שֶׁאִינוּ יוֹדֵעַ.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ח

ז

הַעֲשִׂירִים מְבִיאִים אֶת בְּכוֹרֵיהֶם
בְּקִלְתוֹת שֶׁלֶכְסָף וְשֶׁלֶזָהָב,
וְהַעֲנִיִּים מְבִיאִין אוֹתָם
בְּסָלִי נֶצְרִים וְשֶׁלְעֶרְבָה קְלוּפָה,
וְהַסֵּלִים וְהַבְּכוֹרִים נִתְּנִים לַכֹּהֲנִים.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ט

ח

רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן גָּמִל אוֹמֵר:
מַעֲטָרִים אֶת הַבְּכוֹרִים חוּץ מִשְׁבַּעַת הַמִּינִים.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵין מַעֲטָרִין אֶת הַבְּכוֹרִים אֶלָּא מִשְׁבַּעַת הַמִּינִים.

מסכת ביכורים פרק ג משנה י

ט

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
שְׁלוֹשׁ מִדּוֹת בַּבְּכוֹרִים:
הַבְּכוֹרִים, וְתוֹסֶפֶת הַבְּכוֹרִים, וְעֵטוֹר הַבְּכוֹרִים.
תוֹסֶפֶת הַבְּכוֹרִים, מִיָּן בְּמִינוֹ.
וְעֵטוֹר הַבְּכוֹרִים, מִיָּן בְּשִׁאֲנוֹ מִינוֹ.
תוֹסֶפֶת הַבְּכוֹרִים נֶאֱכָלֶת בְּטֶהְרָה,
וּפְטוּרָה מִן הַדְּמִי;
וְעֵטוֹר הַבְּכוֹרִים חֵיב בְּדָמִי.

מסכת ביכורים פרק ג משנה יא

י <יא>

אָמְתִי אָמְרוּ:
תוֹסֶפֶת הַבְּכוֹרִים בַּבְּכוֹרִים?
בְּזֶמֶן שֶׁהָיָא בָּאָה מִן הָאָרֶץ.
וְאִם אֵינָהּ בָּאָה מִן הָאָרֶץ,
אֵינָהּ בַּבְּכוֹרִים.

(מסכת ביכורים פרק ג משנה יב)

וְלָמָּה אָמְרוּ:
הַבְּכוֹרִים נִכְסִי כֹהֵן?
שֶׁהוּא קוֹנֶה מֵהֶן עֲבָדִים וְקַרְקָעוֹת וּבְהֵמָה טְמֵאָה,

ובַעַל חַוָּב נֹטֵלֵן בַּחוּבוֹ,
וְהָאִשָּׁה בְּכַתְבָּתָהּ,
וְסִפָּר תּוֹרָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין נוֹתֵנִין אוֹתָן אֶלָּא לַחֲבֵר בְּטוֹבָה.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
נוֹתְנִים אוֹתָן לְאִנְשֵׁי מִשְׁמֶר,
וְהֵן מְחַלְקִים בִּיְגִיחֵן בְּקִדְשֵׁי הַמִּקְדָּשׁ.

פרק ד

מסכת ביכורים פרק ג משנה א

א

אֲנִדְרוּגִינָס,
יֵשׁ בּוֹ דְּרָכִים שְׁוֶה לְאִנְשִׁים;
וְיֵשׁ בּוֹ דְּרָכִים שֶׁהוּא שְׁוֶה לְנָשִׁים;
וְיֵשׁ בּוֹ דְּרָכִים שֶׁהוּא שְׁוֶה לְאִנְשִׁים וְלְנָשִׁים;
וְיֵשׁ שְׂאִינוֹ שְׁוֶה לֹא לְאִנְשִׁים וְלֹא לְנָשִׁים.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ב

ב

כִּיצַד שְׁוֶה לְאִנְשִׁים?
מִטְמֵא בִלְבָן כְּאִנְשִׁים, <מִיטְמֵא>
זוֹקֵק לִיבּוֹם כְּאִנְשִׁים,
וּמִתְעַטֵּף וּמִסְתַּפֵּר כְּאִנְשִׁים,
וְנוֹשֵׂא אֶבֶל לֹא נִשָּׂא כְּאִנְשִׁים,
וְחֹזֵב בְּכָל הַמְצוֹת הָאֲמֻרוֹת בְּתוֹרָה כְּאִנְשִׁים.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ג

ג

כִּיצַד שְׁוֶה לְנָשִׁים?
מִטְמֵא בְּאֲדָם כְּנָשִׁים, <מִיטְמֵא>
וְאִינוֹ מִתְיַחַד עִם הָאִנְשִׁים כְּנָשִׁים,
וְאִינוֹ עוֹבֵר לֹא עַל בֵּל תִּקְיָה, וְלֹא עַל בֵּל תִּשְׁחִית,
וְלֹא עַל בֵּל תִּטְמֵא לְמֵתִים כְּנָשִׁים,
וּפְסוּל מִן הָעֵדוּת כְּנָשִׁים,
וְאִינוֹ נִבְעֵל בַּעֲבֵרָה כְּנָשִׁים,
וְנִפְסָל מִן הַכֹּהֵנָה כְּנָשִׁים.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ד

ד

כיצד שוה לאנשים ולנשים?
חיבים על מכתו ועל קללתו כאנשים וכןשים,
ויושבת עליו על דם טהר כאנשים וכןשים,
וחולץ בקדשי הגבול כאנשים וכןשים,
וחולק בקדשי קדשים כאנשים וכןשים,
ונוחל בכל הנחלות כאנשים וכןשים.
ואם אמר הריני נזיר שזה איש ואשה, הרי זה נזיר.

מסכת ביכורים פרק ג משנה ה

ה

כיצד אינו שוה לא לאנשים ולא לנשים?
אין חיבין לא על מכתו ולא על קללתו לא כאנשים ולא כנשים,
ואינו נעריך לא כאנשים ולא כנשים,
ואם אמר הריני נזיר שאין זה לא איש ולא אשה,
הרי זה אינו נזיר.
רבי מאיר אומר:
אנדרוגינס בריה בפני עצמה הוא,
ולא יכלו חכמים להכריזו עליו אם איש הוא ואם אשה היא.
אבל טומטום אינו כן,
פעמים שהוא איש, ופעמים שהוא אשה.

חסלת מסכת בכורים

חסלת סדרא דזרעים

סדר מועד

מסכת שבת

פרק א

מסכת שבת פרק א משנה א

א

יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים,
ושתיים שהן ארבע בחוץ.
כיצד?

העני עומד בחוץ, ובעל הבית בפנים.
פשט העני את ידו לפנים,
ונתן לתוך ידו של בעל הבית,
או שנטל מתוכה והוציא,
העני חייב ובעל הבית פטור.

ב

פשט בעל הבית את ידו לחוץ,
ונתן לתוך ידו של העני,
או שנטל מתוכה והכניס,
בעל הבית חייב והעני פטור.

ג

פשט העני את ידו לפנים,
ונטל בעל הבית מתוכה,
או שנתן לתוכה והוציא,
שניהם פטורים.

ד

פשט בעל הבית את ידו לחוץ,
ונטל העני מתוכה,
או שנתן לתוכה והכניס,
שניהם פטורין.

מסכת שבת פרק א משנה ב

ה

לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה,
עד שיתפלל.
לא יכנס לא למרחץ ולא לברסקי,
ולא לאכל ולא לדין.
ואם התחילו אין מפסיקין.
ומפסיקין לקריית שמע,
ואין מפסיקין לתפלה.

מסכת שבת פרק א משנה ג

ו

לֹא יֵצֵא הַחֵיט בְּמַחְטוֹ סִמוּךְ לַחֲשֵׁכָה,
שָׂמָא יִשְׁכַּח וַיֵּצֵא;
וְלֹא הִלְבֵּלָר בְּקִלְמוּסוֹ.
וְלֹא יִפְלֶה אֶת כְּלָיו, <יִפְלֵא>
וְלֹא יִקְרָא לְאוֹר הַנֵּר.
בְּאַמַּת הַחֲזָן רוֹאֶה מְאַיְכָן הַתֵּינִיקוֹת קוֹרִין,
אֲבָל הוּא לֹא יִקְרָא.
כִּיּוֹצֵא בּוֹ,
לֹא יֹאכֵל הַזֵּב עִם הַזֵּבָה,
מִפְּנֵי הַרְגֵּל עֲבָרָה.

מסכת שבת פרק א משנה ד

ז

אֱלוֹ מִהֲלָכוֹת
שָׂאֲמָרוּ בְּעֵלִית חֲנִינָה בֶן חִזְקִיָּה בֶן גְּרִיּוֹן, <גְּרִיּוֹן>
שָׁעָלוּ לְבִקְרוֹ.
נִמְנּוּ וְרָבוּ בֵּית שְׁמִי עַל בֵּית הָלֵל,
וּשְׂמוֹנֶה עָשָׂר דָּבָר גָּזְרוּ בּוֹ בַּיּוֹם.

מסכת שבת פרק א משנה ה

ח

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
אֵין שוֹרִין דִּי סַמְמָנִים וְכַרְשָׁנִים,
אֱלָא כְּדִי שִׁישׁוּרוֹ מִבְּעוֹד יוֹם.
בֵּית הָלֵל מֵתִירִין.

מסכת שבת פרק א משנה ו

ט

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
אֵין נוֹתְנִין אֲנִין שְׁלִפְשֶׁתָן בְּתוֹךְ הַתַּנּוּר,
אֱלָא כְּדִי שִׁי־הִבִּילוּ;
לֹא אֶת הַצָּמֵר לַיּוֹרֶה,
אֱלָא כְּדִי שִׁיקְלֹט אֶת הָעֵין.
בֵּית הָלֵל מֵתִירִין.

י

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
אֵין פּוֹרְשִׁין מִצּוּדוֹת חֲיָה וְעוֹפּוֹת וְדָגִים,

אֵלָא כְּדִי שְׂיַצְוֵדוּ מִבְּעוֹד יוֹם.
בֵּית הַלֵּל מִתִּירִין.

מסכת שבת פרק א משנה ז

יא

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
אֵין מוֹכְרִין לְנֶכְרִי וְלֹא טוֹעֲנִין עִמּוֹ וְלֹא מַגְבִּיהִין עָלָיו,
אֵלָא כְּדִי שְׂיַגִּיעַ לְמָקוֹם קְרוֹב.
בֵּית הַלֵּל מִתִּירִין.

מסכת שבת פרק א משנה ח

יב

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
אֵין נוֹתְנִין עוֹרוֹת לְעַבְדָּן,
וְלֹא כָלִים לְכוֹבֵס נֶכְרִי,
אֵלָא כְּדִי שְׂיַעֲשׂוּ מִבְּעוֹד יוֹם.
וְכֻלָּם, בֵּית הַלֵּל מִתִּירִין עִם הַשֶּׁמֶשׁ.

מסכת שבת פרק א משנה ט

יג

אָמַר רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
נוֹהֲגִין הָיוּ בֵּית אַבָּא,
שֶׁהָיוּ נוֹתְנִין כָּלִי לְבֶן שְׁלֵהֵן לְכוֹבֵס נֶכְרִי,
שְׁלֹשֶׁת יָמִים קֹדֶם לַשַּׁבָּת.
וְשׁוּיִם אֵלּוּ וְאֵלּוּ,
שְׁטוֹעֲנִין בְּקוֹרֶת בֵּית הַבַּד וּבַעֲגוּלֵי הַגֶּת.

מסכת שבת פרק א משנה י

יד

אֵין צוֹלִין בְּשֶׁר וּבְצֵל וּבִיץָּה,
אֵלָא כְּדִי שְׂיַצְוֵלוּ.
אֵין נוֹתְנִין אֶת הַפֶּת לְתַנּוּר עִם חֲשֻׁכָּה,
וְלֹא חֲרָרָה עַל גְּבִי הַגְּחָלִים,
אֵלָא כְּדִי שְׂיַקְרְמוּ פָּנֶיהָ.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
כְּדִי שְׂיַקְרֶם הַתַּחְתּוֹן שְׁלָהּ.

מסכת שבת פרק א משנה יא

יה

מְשַׁלְשִׁלִּים אֶת הַפֶּסַח לְתַנּוּר עִם חֲשֻׁכָּה,

ומחזיזים את האור במדורת בית המוקד. <מאחיזים>
ובגבולין, כדי שיצת האור ברבן. <ברובן>
רבי יהודה אומר:
אף בפחמים כל שהן.

פרק ב

מסכת שבת פרק ב משנה א

א

במה מדליקים ובמה אין מדליקים?
אין מדליקים לא בלגש,
לא בחסן,
לא בכלן,
לא בפתילת העדן,
ולא בפתילת המדבר,
ולא בירוקה שעל פני המים.
לא בזפת,
ולא בשענה,
ולא בשמן קיק,
ולא בשמן שרפה,
ולא באליה,
ולא בחלב.
נחום המדי אומר:
מדליקין בחלב מבשל.
וחכמים אומרים:
אחד מבשל ואחד שאינו מבשל,
אין מדליקין בו.

מסכת שבת פרק ב משנה ב

ב

אין מדליקין שמן שרפה ביום טוב.
רבי ישמעאל אומר:
אין מדליקין בעטרן,
מפני כבוד השבת;
וחכמים מתירין בכל השמנים.

ג

בשמן שמשמין,
בשמן אגוזים,

בְּשֶׁמֶן צִנּוּנוֹת,
בְּשֶׁמֶן דָּגִים,
בְּשֶׁמֶן פְּקוּעוֹת,
בְּעֵטֶרֶן וּבִנְפֹט.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
אֵין מִדְּלִיקִין אֶלָּא בְּשֶׁמֶן זַיִת בְּלִבָּד.

מסכת שבת פרק ב משנה ג

ד

כָּל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ,
אֵין מִדְּלִיקִין בוֹ, אֶלָּא פֶּשֶׁתָּן.
וְכָל הַיּוֹצֵא מִן הָעֵץ,
אֵינוֹ מְטַמֵּא טִמְאַת אֲהֵלִים, אֶלָּא פֶּשֶׁתָּן.
פְּתִילַת הַבֶּגֶד שֶׁקֶפְלָה וְלֹא הִבְהֵבָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
טִמְאַהּ, וְאֵין מִדְּלִיקִין בָּהּ.
וּרְבִי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
טְהוֹרָה, וּמִדְּלִיקִין בָּהּ.

מסכת שבת פרק ב משנה ד

ה

לֹא יִקָּב אָדָם שְׁפוּפָרֶת שְׁלִבִיצָה וַיִּמְלֶאנָה שֶׁמֶן,
וַיִּתְּנָה עַל פִּי הַנֵּר,
בְּשִׁבִיל שְׁתָּהָא מְנֻטָּפָת,
וְנֶאֱפְלוּ הִיא שְׁלַחֲרָס.
וּרְבִי יְהוּדָה מְתִיר.
אִם חֲבֵרָה הַיּוֹצֵר מִתְחַלָּה,
מִתֵּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כָּלִי אֶחָד.
לֹא יִמְלֵא אָדָם אֶת הַקְּעֵרָה שֶׁמֶן וַיִּתְּנָה בְּצַד הַנֵּר,
וַיִּתֵּן רֹאשׁ הַפְּתִילָה בְּתוֹכָהּ בְּשִׁבִיל שְׁתָּהָא שׁוֹאֵבָת.
רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר.

מסכת שבת פרק ב משנה ה

ו

הַמְּכַבֶּה אֶת הַנֵּר מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְתִירָא מִפְּנֵי גוֹיִם,
מִפְּנֵי לְסֻטִּים, מִפְּנֵי רוּחַ רָעָה,
אִם בְּשִׁבִיל הַחֹלָה שְׁיִישָׁן,
פְּטוּר.
כֶּחָס עַל הַנֵּר,
כֶּחָס עַל הַשֶּׁמֶן.

כָּחַס עַל הַפְּתִילָה,
חֵיב.
רַבִּי יוֹסֵה פּוֹטֵר בְּכֻלָּם,
חוּץ מִן הַפְּתִילָה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פָּחַם.

מסכת שבת פרק ב משנה ו

ז

עַל שְׁלוֹשׁ עֲבֻרוֹת הַנָּשִׁים מְתוֹת בְּשַׁעַת לְדָתָן:
עַל שְׂאִינָן וְהִירוֹת בְּנֻדָּה, וּבַחֲלָה, וּבַהֲדַלְקַת הַנֵּר.
(מסכת שבת פרק ב משנה ז)

שֶׁלֶשָׁה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לומר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ
עֶרֶב שַׁבָּת עִם חֲשֻׁכָה:
"עֲשֶׂיתָן?
עֲרַבְתָּן?

הַדְּלִיקוּ אֶת הַנֵּר!"
סֶפֶק חֲשֻׁכָה, סֶפֶק לֹא חֲשֻׁכָה,
אֵין מְעַשְׂרִין אֶת הַנֵּר,
וְאֵין מְטַבִּילִין אֶת הַכֵּלִים,
וְאֵין מְדַלִּיקִין אֶת הַנֵּרוֹת,
אֲבָל מְעַשְׂרִין אֶת הַדָּמִי,
וּמְעַרְבִין וְטוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין.

פרק ג

מסכת שבת פרק ג משנה א

א

כִּירָה שֶׁהִסְקוּהָ בְּקֶשׁ אוֹ בְּגִבָּכָה,
נוֹתֵנִין עָלֶיהָ תְּבַשִּׁיל.
בְּגֻפָּת אוֹ בְּעֵצִים לֹא יִתֵּן עַד שִׁיגְרָף,
אוֹ עַד שִׁיתֵּן אֶת הָאָפֶר.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
חֲמִים אֲבָל לֹא תְּבַשִּׁיל.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִין:
חֲמִין וְתְּבַשִּׁיל.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִין:
נוֹטְלִין אֲבָל לֹא מְחַזִּירִין.
בֵּית הֶלֶל אוֹמְרִין:
אֵף מְחַזִּירִין.

(מסכת שבת פרק ג משנה ב)

תנור שהסיקוהו בקש או בגבכה,
לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו.
קפח שהסיקוהו בקש או בגבכה,
הרי היא כפירים.
בגפת או בעצים,
הרי הוא כתנור.

מסכת שבת פרק ג משנה ג

ב

אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל,
ולא יפקענה בסודרים.
רבי יוסה מתיר.
ולא יטמננה בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה.

מסכת שבת פרק ג משנה ד

ג

מעשה שעשו אנשי טבריה:
הביאו סלון של צונגין לתוך אמה שלחמין.
אמרו להן חכמין:
אם שבת,
כחמים שהוחמו בשבת,
אסורים ברחיצה ובשתיה.
אם ביום טוב,
כחמים שהוחמו ביום טוב,
אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה.
מליר הגרופ,
שותין ממנו בשבת.
אנטיכי, אף על פי גרופה,
אין שותין ממנה.

מסכת שבת פרק ג משנה ה

ד

מחם שפנהו,
לא יתן בתוכו צונגין בשביל שיחמו,
אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירן.
הלפס והקדרה שהעבירן מרתחין,
לא יתן לתוכן תבלין,
אבל הוא נותן לתוך הקערה או לתוך התמחוי.
רבי יהודה אומר:

לכל הוא נותן,
חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר.

מסכת שבת פרק ג משנה ו

ה

אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן,
ואם נתנו מבעוד יום, מתר.
אין נאותין ממנו,
לפי שאינו מן המוכן.
מטלטלין נר חדש,
אבל לא ישן.
רבי שמעון אומר:
כל הנרות מטלטלין,
חוץ מן הנר הדלק בשבת.
נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות.
לא יתן בתוכו מים מפני שהוא מכבה.

פרק ד

מסכת שבת פרק ד משנה א

א

במה טומנים, ובמה אין טומנים?
אין טומנים לא בגפת, לא בזבל,
לא במלח, לא בסיד, לא בחול,
בין לחים בין יבשים.
לא בתבן, לא בזגין ולא במפים ולא בעשבים,
בזמן שהן לחים,
אבל טומנים בהן יבשים.
טומנים בכסות ובפרות,
ובכנפי יונה ובנערת שלפשתן
ובנסרת שלחרשים.
רבי יהודה אוסר בדקה ומתיר בגסה.

מסכת שבת פרק ד משנה ב

ב

טומנין בשלחין, ומטלטלין אותן,
בגזי צמר, ואין מטלטלין אותן.
כיצד יעשה?
נוטל את הכסוי, והן נופלות.

רבי לעזר בן עזריה אומר:
קפה,
מטה על צדה ונוטל,
שמא יטל ואינו יכול להחזיר.
וחכמים אומרים:
נוטל ומחזיר.
אם לא כסהו מבעוד יום,
לא יכסנו משתחשך.
כפה ונתגלה,
מתר לכסותו.
ממלא את הקיתון,
ונותן לתחת הכר או תחת הכסת.

פרק ה

מסכת שבת פרק ה משנה א

א

במה בהמה יוצא, ובמה אינה יוצא?
יוצא הגמל באפסר,
והנאקה בחטם, <והנקה>
והלבדקס בפרמביא,
והסוס בשיר,
וכל בעלי השיר
יוצאין בשיר ונמשכין בשיר,
ומזים עליהן וטובלין במקומן.

מסכת שבת פרק ה משנה ב

ב

חמור יוצא במרדעת,
בזמן שהיא קשורה לו.
זכרין יוצאין לבובין;
רחלין יוצאות שחוזות,
כבולות וכבונוות,
והעזים צרורות.
רבי יוסה אוסר בכלם,
חוץ מן הרחלים הכבונוות.
רבי יהודה אומר:
עזים יוצאות צרורות,

לִיבֶשׁ, אֲבָל לֹא לַחֲלָב.

מסכת שבת פרק ה משנה ג

ג

וּבִמָּה אֵינָהּ יוֹצֵא?
לֹא יֵצֵא גִמְלָה בְּמִטּוֹטְלָתָהּ,
לֹא עֶקֶד וְלֹא רָגוּל,
וְכֵן שְׂאֵר כָּל הַבְּהֵמָה.
לֹא יִקְשֹׁר גְּמָלִים זֶה בְּזֶה וְיִמְשֹׁךְ.
אֲבָל מִכֶּנֶס חֲבָלִין לְתוֹךְ יָדוֹ,
וּבִלְבַד שְׂלֵא יִכְרֹךְ.

מסכת שבת פרק ה משנה ד

ד

אֵין חֲמֹר יוֹצֵא בְּמִרְדָּעַת,
בְּזִמְן שְׂאֵינָהּ קְשׁוּרָה לוֹ,
וְלֹא בְּזוּג, אִפְּי עַל פִּי שֶׁהוּא פְּקוּק,
וְלֹא בְּסֵלֶם שֶׁבְּצֹנְאוֹרוֹ,
וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבְּרִגְלוֹ.
אֵין הַתְּרַנְגְּלִין יוֹצֵאִין בְּחוּטִין,
וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרִגְלֵיהֶן.
אֵין הַזְּכָרִין יוֹצֵאִין בְּעִגְלָה שֶׁתַּחַת הָאֵלֶּיָּה שְׁלֵהֶן.
אֵין הַרְחֲלִין יוֹצֵאִים חֲנוּנוֹת,
וְאֵין הָעֵגֶל יוֹצֵא בְּגִימוֹן,
וְלֹא פָּרָה בְּעוֹר הַקֶּפֶד,
וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֶיהָ.
פָּרְתוֹ שֶׁלְּרִבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה,
הֵיטָהּ יוֹצֵא בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֶיהָ,
שְׂלֵא כְּרִצּוֹן חֲכָמִים.

פרק ו

מסכת שבת פרק ו משנה א

א

בְּמָה אִשָּׁה יוֹצֵא וּבְמָה אֵינָהּ יוֹצֵא?
לֹא תֵצֵא אִשָּׁה לֹא בְּחוּטֵי צֶמֶר,
וְלֹא בְּחוּטֵי פִשְׁתָּן,
לֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרִאשָׁהּ,

ולא תטבל בָּהֶן עַד שְׁתַּרְפֵּם;

לא בטוֹטֶפֶת,

לא בסַנְבוּטִים בְּזֶמֶן שְׁאִינָן תַּפּוּרִים,

ולא בכַבּוּל בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים,

ולא בְּעִיר שְׁלִזָּהב,

ולא בקֶטְלָא,

ולא בַּנְזֻמִּים,

ולא בְּטַבְעַת שְׁאִין עָלֶיהָ חוֹתָם,

ולא בַּמַּחַט שְׁאִינָה נִקְוָה.

וְאִם יָצְאָה אֵינָה חִיבָת חֲטָאָה.

מסכת שבת פרק ו משנה ב

ב

לֹא יֵצֵא הָאִישׁ בְּסַנְדַּל הַמִּסְמָר,

ולֹא בִּיחִיד בְּזֶמֶן שְׁאִין בְּרַגְלוֹ מָכָה,

ולֹא בַתְּפִלָּה,

ולֹא בְּקִמְיַע בְּזֶמֶן שְׁאִינוּ מִן הַמַּמְחָה,

ולֹא בְּשֶׁרֶן,

ולֹא בְּקֶסֶדָה,

ולֹא בַּמַּגָּפִים.

אִם יָצָא, אִינוּ חִיב חֲטָאָה.

מסכת שבת פרק ו משנה ג

ג

לֹא תֵצֵא אִשָּׁה בַּמַּחַט נִקְוָה,

ולֹא בְּטַבְעַת שֵׁשׁ עָלֶיהָ חוֹתָם,

ולֹא בְּכִלְיָר, וְלֹא בַּכּוֹכְלֹת,

ולֹא בַּצְלוּחִית שְׁלִפְלִיטוּס.

וְאִם יָצְאָה, חִיבָת חֲטָאָה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים פּוֹטְרִין בַּכּוֹכְלֹת וּבַצְלוּחִית שְׁלִפְלִיטוּס.

מסכת שבת פרק ו משנה ד

ד

לֹא יֵצֵא הָאִישׁ לֹא בְּסִיף, וְלֹא בַּקֶּשֶׁת,

ולֹא בַתְּרִיס, וְלֹא בְּאַלָּה, וְלֹא בְּרִמָּח.

אִם יָצָא, חִיב חֲטָאָה.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

תְּכַשִּׁיטִים הֵם לוֹ.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

אינן לו אלא לגני, שנאמר: (ישעיה ב,ד)
"וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות".
בורית טהורה, יוצאין בה בשבת.
ככלים טמאין, אין יוצאין בהן.

מסכת שבת פרק ו משנה ה

ה

יוצא אשה בחוטי שער,
בין משלה בין משלחברתה בין משלבהמה;
בטוטפת, ובסלבוטים בזמן שהן תפורים,
בכבול בפאה נכרית בקצר,
במוך שבאונה, ובמוך שבסנדלה,
ובמוך שהתקינה לה לנדתה,
בפלפל, ובגרגר מלח,
ובכל דבר שתתן לתוך פיה,
בלבד שלא תתן כתחלה בשבת.
אם נפל, לא תחזיר.
שן תותבת ושן שלזבה,
רבי מתיר,
וחכמים אוסרין.

מסכת שבת פרק ו משנה ו

ו

יוצאים בסלע שעל הצנית,
הבנות יוצאות בחוטים,
אפלו בקסמים שבאזניהם.
ערכיות רעולות, מדיות פרופות,
וכל אדם,
אלא שדברו חכמים בהונה.

מסכת שבת פרק ו משנה ז

ז

פורפת על האבן ועל האגוז ועל המטבע,
ובלבד שלא תפרח כתחלה בשבת.

מסכת שבת פרק ו משנה ח

ח

הקטע יוצא בקב שלו.
דברי רבי מאיר.
ורבי יוסה אוסר.

אם יש לו בית קבול כתייתם, טמא.
סמוכות שלו טמאים מדרס,
אין יוצאין בהן בשבת,
ואין נכנסין בהם לעזרה.
כסא, סמוכות שלו טמאין מדרס,
אין יוצאין בהן בשבת,
ואין נכנסין בהן לעזרה.
אנקטמים, טהורים,
אין יוצאין בהן.

מסכת שבת פרק ו משנה ט

ט

הבנים יוצאין בקשרים,
ובני מלכים בזוגים, וכל אדם,
אלא שדברו חכמים בהוה.

מסכת שבת פרק ו משנה י

י

יוצאין בביצת החרגול,
ובשן שלשועל,
ובמסמר הצלוב,
משם רפואה.
דברי רבי יוסה.
ורבי מאיר אוסר אף בחול,
משם דרכי האמורי.

פרק ז

מסכת שבת פרק ז משנה א

א

כלל גדול אמרו בשבת:
כל השוכח עקר השבת,
ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה,
אינו חייב אלא חטאת אחת.
והיודע עקר שבת,
ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה,
חייב על כל שבת ושבת.
והיודע שהיא שבת,

ועֲשֵׂה מְלָאכֹת הָרַבָּה בְּשִׁבְתּוֹת הָרַבָּה,
חַיֵּב עַל כָּל מְלָאכָה וּמְלָאכָה.
הָעוֹשֶׂה מְלָאכֹת הָרַבָּה מֵעֵין מְלָאכָה אַחַת,
אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא חֲטָאת אַחַת.

מסכת שבת פרק ז משנה ב

ב

אָבוֹת מְלָאכֹת, אַרְבָּעִים חֲסֵר אַחַת:
הַחוֹרֵשׁ, הַזּוֹרֵעַ,
הַקּוֹצֵר, הַמַּעְמֵר, הַדָּשׁ וְהַזּוֹרֵה;
הַבוֹרֵר, הַטּוֹחֵן, הַמְרַקֵּד, הַלָּשׁ, וְהַאֹפֶה;
הַגּוֹזֵז אֶת הַצֶּמֶר, הַמְלַבֵּן, וְהַמְנַפֵּס, וְהַצּוֹבֵעַ;
וְהַטּוֹנֵה, וְהַמְסִיךְ, וְהָעוֹשֶׂה שְׁנֵי בְּתֵי גִירִים,
הָאוֹרֵג שְׁנֵי חוּטִין, וְהַבּוֹצֵעַ שְׁנֵי חוּטִין;
הַקּוֹשֵׁר, וְהַמְתִּיר,
וְהַתּוֹפֵר שְׁתֵּי תַּפְּרִיֹּת,
הַקּוֹרֵעַ עַל מְנַת לְתַפּוֹר שְׁתֵּי תַּפְּרִיֹּת.

ג

הַצָּד צִבִּי,
הַשּׁוֹחֲטוֹ,
וְהַמַּפְשִׁיטוֹ, וְהַמּוֹלְחוֹ,
וְהַמַּעְבִּדוֹ, וְהַמּוֹחֵקוֹ, וְהַמַּחְתֵּכוֹ;
הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתוֹת,
וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתּוֹב שְׁתֵּי אוֹתוֹת;

ד

הַבּוֹנֵה, וְהַסּוֹתֵר;
וְהַמְכַּבֶּה, וְהַמְכַּעִיר;
וְהַמְכֶּה בַּפְּטִישׁ;
וְהַמוֹצִיא מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת.
אֵלּוּ הֵן אָבוֹת מְלָאכֹת,
אַרְבָּעִים חֲסֵר אַחַת.

מסכת שבת פרק ז משנה ג

ה

וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ:
כָּל הַכָּשֵׁר לְהַצְנִיעַ וּמַצְנִיעִים כְּמוֹהוּ,
הוֹצִיאוּ בְּשִׁבְתּוֹ, חַיֵּב עָלָיו חֲטָאת.
וְכָל שֶׁאֵינוֹ כָּשֵׁר לְהַצְנִיעַ, וְאֵין מַצְנִיעִים כְּמוֹהוּ,

הוציאו בשבת, אינו חייב אלא למצניעו.

מסכת שבת פרק ז משנה ד

ו

המוציא תבן, כמלא פי פרה;
עצה, כמלא פי גמל;
עמיר, כמלא פי טלה;
עשבים, כמלא פי גדי;
עלי שום ועלי בצלים, לחים, כגרוגרת,
ויבשים, כמלא פי גדי.
אינן מצטרפין זה עם זה,
מפני שלא שוו בשעוריהם.
המוציא אכלים כגרוגרת,
מצטרפין זה עם זה,
מפני ששוו בשעוריהם,
חוץ מקלפיהם וגלעיניהם ועקציהן וסוכן ומרסנן.
רבי יהודה אומר:
חוץ מקלפי עדשים, המתבשלות עמם.

פרק ח

מסכת שבת פרק ח משנה א

א

המוציא זין, כדי מזיגת הכוס;
חלב, כדי גמיה;
דבש, כדי לתן על הכתית;
שמן, כדי לסוך אבר קטן;
מים, כדי לשוף את הקלורית.
ושאר כל המשקין ברביעית.
וכל השופכין, ברביעית.
רבי שמעון אומר:
כלם ברביעית;
לא נאמרו כל השעורים האלו,
אלא למצניעיהם.

מסכת שבת פרק ח משנה ב

ב

המוציא חבל, כדי לעשות אֵזֶן לכפה;

גמי, כדי לעשות תלוי לנפח ולכברה,
רבי יהודה אומר:
כדי לטל ממנו מדת מנעל לקטן.
גיר, כדי לכתב עליו קשר מוכסים.
המוציא קשר שלמוכסין, חיב.
גיר מחוק, כדי לכתב על פי צלוחית קטנה שלפליטום.

מסכת שבת פרק ח משנה ג

ג

עור, כדי לעשות קמיע;
קלף, כדי לכתב עליו פרשה קטנה שבתפלים,
שהיא "שמע ישראל";
דיו, כדי לכתב שתי אותות;
כחל, כדי לכחול עין אחת.
מסכת שבת פרק ח משנה ד
(דבק, כדי לתן בראש השבשבת);
זפת ונפרית, כדי לעשות נקב;
שעווה, כדי לתן על פי נקב קטן;

ד

דבק, כדי לתן בראש השבשבת;
חרסית, כדי לעשות פי כור שלצורפי זהב.
רבי יהודה אומר:
כדי לעשות פטפוט.
סובים, כדי לתן על פי כור שלצורפי זהב;
סיד, כדי לסוד קטנה שבבנות.
רבי יהודה אומר:
כדי לעשות כנבול.
רבי נחמיה אומר:
כדי לעשות אנטופי.

מסכת שבת פרק ח משנה ה

ה

אדמה, כחותם המרצפים.
דברי רבי עקיבה.
וחכמים אומרים:
כחותם האגרות.
זבל וחול דק, כדי לזבל קלח שלאכרוב.
דברי רבי עקיבה.
וחכמים אומרים:

כְּדִי לִזְבֹּל כְּרִישָׁה.
חול גס, כְּדִי לַתֵּן עַל מְלֵא כַף סִיד.
קָנָה, כְּדִי לַעֲשׂוֹת קוֹלְמוֹס;
וְאִם הָיָה עֵבֶה אוֹ מְרַסֵּס,
כְּדִי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קֵלָה שְׂבִיבִיצִים,
טְרוּפָה וְנִתּוּנָה בִּלְפָס.

מסכת שבת פרק ח משנה ו

ו

עֲצָם, כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּרִיד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כְּדִי לַעֲשׂוֹת חָף.
זְכוּכִית, כְּדִי לַגְרוֹר בָּהּ בְּרֹאשׁ הַכַּרְפֵּד;
צָרוּר אוֹ אֶבֶן, כְּדִי לְזַרֵק בְּעוֹף.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
כְּדִי לְזַרֵק בַּבְּהֵמָה.

מסכת שבת פרק ח משנה ז

ז

חֶרֶס, כְּדִי לַתֵּן בֵּין פְּצִים לְחִבְרוֹ.
דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
כְּדִי לְחַתוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כְּדִי לְקַבֵּל רְבִיעִית.
אֵף עַל פִּי שְׁאִין רְאִיָּה לְדָבָר,
זָכַר לְדָבָר: (יִשְׁעִיָּה לִיד)
"וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּמוֹ חֶרֶשׁ לְחַתוֹת אֵשׁ מִקֹּד".
אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסֵה:
מִשֵּׁם רְאִיָּה?
"וְלַחֲשׂוֹף מֵיָּם מִגָּבֵא".

פרק ט

מסכת שבת פרק ט משנה א

א

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
מִנִּין לַעֲבוֹדָה זָרָה,

שהיא מטמא במשא כנדה?

שנאמר: (ישעיה ל,כב)

"תזרם כמו דנה, צא תאמר לו".

מה הנדה מטמא במשא,

אף עבודה זרה מטמא במשא.

מסכת שבת פרק ט משנה ב

ב

מנין לספינה שהיא טהורה?

שנאמר: (משלי ל,יט)

"דרך אנה בלב ים".

מנין לערוגה שהיא ששה על ששה טפחים,

שזורעים בתוכה חמשה זרעונים,

ארבעה בארבע רוחות הערוגה, ואחד באמצע?

שנאמר: (ישעיה סא,יא)

"כי כארץ תוציא צמחה,

וכננה זרועיה תצמיח".

לא נאמר כן,

אלא "זרועיה תצמיח".

מסכת שבת פרק ט משנה ג

ג

מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי,

שהיא טמאה? <מחוק ע"י מגיה: טהורה>

שנאמר: (שמות יט,טו)

"היו נכנים לשלשת ימים,

אל תגשו אל אשה".

מנין שמרחיצים את הקטן,

ביום השלישי שחל להיות בשבת?

שנאמר: (בראשית לד,כה)

"ויהי ביום השלישי, בהיותם כאבים".

מנין שקושרין לשון שלזהורית

בראש השעיר המשתלח?

שנאמר: (ישעיה א,יח)

"אם יהיו חטאיכם כשנים, כשלג ילבינו,

אם יאדימו כתולע, כצמר יהיו".

מסכת שבת פרק ט משנה ד

ד

מנין לסיכה שהיא כשתיה ביום הכפורים?

אף על פי שאין ראיה לדבר,
זכר לדבר, שנאמר: (תהלים קט, יח)
"ותבא כמים בקרבן וכשמן בעצמותיו".

מסכת שבת פרק ט משנה ה

ה

המוציא עצים, כדי לבשל ביצה קלה;
תבליים, כדי לתבל ביצה קלה;
מצטרפים זה עם זה.
קלפי אגוזים, קלפי רמונים,
אסטס ופואה, כדי לצבוע בהם בגד קטן כשבכה.
מי רגלים, נתר ובורית, קימוניה ואשלג,
כדי לכבס בהם בגד קטן כשבכה.
רבי יהודה אומר:
כדי להעביר על הכתם.

מסכת שבת פרק ט משנה ו

ו

פלפלת, כל שהיא,
עטרן, כל שהוא.
מיני בשמים ומיני מתכותיהם, כל שהם.
מעפר המזבח, מאבני המזבח
ממקק ספרים ממקק מטפחותיהם, כל שהם,
מפני שמצניעים אותן לגנוז.
רבי יודה אומר:
אף המוציא ממשמישי עבודה זרה, כל שהוא,
שנאמר: (דברים יג, יח)
"ולא ידבק בידך מאומה מן החרם".

מסכת שבת פרק ט משנה ז

ז

המוציא קפת הרוכלין,
אף על פי שיש בה מינים הרבה,
אינו חייב אלא חטאת אחת.
זרעוני גנה, פחות מכגורגרת.
רבי יהודה בן בתירה אומר:
חמשה.
זרע קשואים, שנים,
זרע דלועים, שנים,
זרע פול מצרי, שנים.

חֲגֹב חֵי, כָּל שֶׁהוּא;
מֵת, כְּגִרוּגָרֶת.
צִפְרֶת כְּרָמִים, בֵּין חֵיהַ בֵּין מֵתָה, כָּל שֶׁהִיא,
מִפְּנֵי שְׁמֻצְנִיעִים אוֹתָהּ לְרַפּוּאָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף הַמוֹצִיא חֲגֹב חֵי טָמֵא כָּל שֶׁהוּא,
מִפְּנֵי שְׁמֻצְנִיעִים אוֹתוֹ לְקַטֵּן לְשַׁחֵק בּוֹ.

פרק י

מסכת שבת פרק י משנה א

א

הַמֻּצִי'עַ לְזֶרַע, לְדִיגְמָא, וְלְרַפּוּאָה,
הוֹצִיאוֹ בַשַּׁבָּת, חֵיב עָלָיו כָּל שֶׁהוּא.
וְכָל אָדָם אֵין חֵיבִים עָלָיו אֲלֵא כְּשֶׁעוֹרוֹ;
חֹזֵר וְהַכְּנִיסוֹ אֵינוֹ חֵיב אֲלֵא כְּשֶׁעוֹרוֹ.

מסכת שבת פרק י משנה ב

ב

הַמוֹצִיא אֲכָלִים וְנִתְּנָם עַל הָאֶסְקָפָה,
בֵּין שְׁחֹזֵר וְהוֹצִיָאָם, בֵּין שֶׁהוֹצִיָאָם אַחֵר, פְּטוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁלֹא עָשָׂה מְלָאכָתוֹ בְּבֵת אַחַת.
קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה פְּרוֹת,
וְנִתְּנָה עַל הָאֶסְקָפָה הַחִיצוֹנָה,
אִף עַל פִּי שָׂרֵב הַפְּרוֹת מִבְּחוּץ, פְּטוֹר,
עַד שִׁיוֹצִיא אֶת כָּל הַקָּפָה.

מסכת שבת פרק י משנה ג

ג

הַמוֹצִיא בֵּין בִּימִינוֹ בֵּין בְּשִׁמְאָלוֹ,
בְּתוֹךְ חִיקוֹ, אוֹ עַל כְּתָפוֹ, חֵיב,
שֶׁכֵּן מִשָּׂא בְּנֵי קֶהֱתָ;
לְאַחֵר יָדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבִמְרַפְקוֹ,
בְּאָזְנוֹ וּבְשִׁעְרוֹ, וּבְאַפְּנִדָתוֹ וּפִיָּה לְמִטָּן,
בֵּין אֲפְּנִדָתוֹ לְחִלּוּקוֹ, וּבַחֲפֶת חִלּוּקוֹ,
בְּמַנְעֵלוֹ וּבְסַנְדְּלוֹ, פְּטוֹר,
שֶׁלֹא הוֹצִיא כְּדֶרֶךְ הַמוֹצִיָאִים.

מסכת שבת פרק י משנה ד

ד

המתכונן להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור;
לאחריו ובא לו לפניו, חייב.
באמת, האשה החוגרת בסנר,
בין מלפניה ובין מלאחריה, חייבת,
שכן ראוי להיות חוזר.
רבי יהודה אומר:
אף במקבלי פתקים.

מסכת שבת פרק י משנה ה

ה

המוציא אכלים פחות מפשעור בכלי,
פטור אף על הכלי, שהכלי טפלה לו;
את החי במטה,
פטור אף על המטה, שהמטה טפלה לו;
ואת המת במטה, חייב.
וכן כזית מן המת וכזית מן הנבלה
וכעדשה מן השרץ, חייבים.
רבי שמעון פוטר.

ו

המוציא ככר ברשות הרבים, חייב.
הוציאוהו שנים, פטורים.
לא יכול אחד להוציאו והוציאוהו שנים, חייבים.
רבי שמעון פוטר.

מסכת שבת פרק י משנה ו

ז

הנוטל צפרניו זו בזו, או בשניו,
וכן שערו, וכן שפמו, וכן זקנו,
וכן הגודלת, וכן הכוחלת, וכן הפוקסת,
רבי אליעזר מחייב חטאת,
וחכמים אוסרין משום שבות.
התולש מעציץ נקוב, חייב,
ושאינו נקוב, פטור.
רבי שמעון פוטר בזה ובזה.

פרק יא

מסכת שבת פרק יא משנה א

א

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים,
או מרשות הרבים לרשות היחיד, חיב.
מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע,
רבי עקיבה מחיב,
וחכמים פוטרין.

מסכת שבת פרק יא משנה ב

ב

פיצד?

שתי קצוצראות זו כנגד זו ברשות הרבים,
והמושיט והזורק מזו לזו, פטור.
היו שתיקהם בדיטי אחת,
המושיט חיב, והזורק פטור,
שכך היתה עבודת הלויים.

ג

שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים,
מושיטים את הקרשים מזו לזו,
אבל לא זורקים.
חלית הבור והסלע,
שהן גבוהים עשרה ורחבים ארבעה, <בפנים: עשרה, ותוקן על ידי המגיה>
הנוטל מהם והנותן על גבם, חיב;
פחות מכן, פטור.

מסכת שבת פרק יא משנה ג

ד

הזורק ארבע אמות בכתל,
למעלה מעשרה טפחים, כזורק באויר,
למטה מעשרה טפחים, כזורק בארץ.
הזורק בארץ ארבע אמות, חיב.
זרק לתוך ארבע אמות,
ונתגלגל חוץ לארבע אמות, פטור;
חוץ לארבע אמות,
ונתגלגל לתוך ארבע אמות, חיב.

מסכת שבת פרק יא משנה ד

ה

הַזֹּרֵק בָּיָם אַרְבַּע אַמּוֹת, פֶּטוּר.
אִם הָיָה רֹקֵק מַיִם וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים מְהֻלָּכֶת בּוֹ,
הַזֹּרֵק בְּתוֹכּוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת, חַיֵּב.
וְכַמָּה הוּא רֹקֵק מַיִם?
פָּחוֹת מֵעֶשְׂרֵה טַפָּחִים. <בַּפְּנִים: פָּחוֹת מִחֲמִשָּׁה. תּוֹקֵן בְּשׁוּלִיִּים עַל יְדֵי הַמַּגִּיה>
רֹקֵק מַיִם וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים מְהֻלָּכֶת בּוֹ,
הַזֹּרֵק בְּתוֹכּוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת, חַיֵּב.

מסכת שבת פרק יא משנה ה

ו

הַזֹּרֵק מִן הַיָּם לִיבֻשָּׁה וּמִן הַיַּבֵּשָׁה לַיָּם,
וּמִן הַיָּם לְסַפִּינָה וּמִן הַסַּפִּינָה לַחֲבֵרְתָּהּ,
פֶּטוּר.
סַפִּינּוֹת קְשׁוּרוֹת זֶה בְּזֶה,
מְטַלְטְלִים מִזּוֹ לָזֶה.
אִם אֵינָן קְשׁוּרוֹת, אֵף עַל פִּי מַקְפּוֹת,
אֵין מְטַלְטְלִים מִזּוֹ לָזֶה.

מסכת שבת פרק יא משנה ו

ז

הַזֹּרֵק וְנִזְכָּר עַד שְׁלֹא תֵצֵא מִיָּדוֹ,
קָלְטָה אַחֵר, קָלְטָה כָּלֵב, אוֹ שֶׁנִּשְׁרָפָה,
פֶּטוּר.
זָרֵק לַעֲשׂוֹת חֲבוּרָה,
בֵּין בָּאֲדָם וּבֵין בְּבִהֵמָה,
וְנִזְכָּר עַד שְׁלֹא נַעֲשֶׂתָה חֲבוּרָה,
פֶּטוּר.
זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל מַחֲיָבֵי חֲטָאוֹת,
אֵינָן חַיִּבִּין עַד שֶׁתֵּהָא תַּחֲלָתָן וְסוּפָן שְׁגָגָה.
תַּחֲלָתָן שְׁגָגָה וְסוּפָן זָדוֹן,
תַּחֲלָתָן זָדוֹן וְסוּפָן שְׁגָגָה,
פֶּטוּרִים,
עַד שֶׁתֵּהָא תַּחֲלָתָן וְסוּפָן שְׁגָגָה.

פרק יב

מסכת שבת פרק יב משנה א

א

הבונה, כמה יבנה ויהא חייב?
הבונה כל שהוא, המסתת,
והמכה בפטיש ובמעצד,
הקודח כל שהוא, חייב.
זה הכלל:
כל העושה מלאכה,
ומלאכתו מתקיימת בשבת, חייב.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
אף המכה בקרנס על הסדן בשעת מלאכה, חייב,
מפני שהוא כמתקן מלאכה.

מסכת שבת פרק יב משנה ב

ב

החורש כל שהוא,
המנפש, והמקרסם, והמזרד כל שהוא, חייב.
המלקט עצים,
לתקן, כל שהן,
אם להסיק, כדי לבשל ביצה קלה.
המלקט עשבים,
לתקן, כל שהן,
אם לבהמה, כמלא פי גדי.

מסכת שבת פרק יב משנה ג

ג

הכותב,
בין בימינו בין בשמאלו,
בין משם אחד, בין משני שמות,
בין משני סמיונות, בכל לשון, חייב.
אמר רבי יוסה:
לא נתחייבו שתי אותות אלא משם רושם, <בכתב יד מנוקד: רושם>
שכך רושמים על קרשי המשכן,
לידע אי זה הוא בן זוגו.
אמר רבי יהודה:
מצינו שם קטן משם גדול,
שם משמעון ומשמואל,
ונח מנחור, ודן מדניאל.

מסכת שבת פרק יב משנה ד

ד

הכותב שמי אותות בהעלם אחד, חייב.
כתב בדיו, בפסם, בסקרא, בקומוס ובקלקנתוס,
ובכל דבר שהוא רושם,
על שני כתלי זוית, ועל שני לוחי פנקס,
והן נהגים זה עם זה,
הכותב על בשרו, חייב.
והמסרט על בשרו,
רבי אליעזר מחייב חטאת,
ורבי יהושע פוטר.

מסכת שבת פרק יב משנה ה

ה

כתב במשקים, במי פרות,
באבק דרכים, באבק סופרים,
ובכל דבר שאינו מתקים, פטור;
לאחר ידו, ברגלו, ובפיו ובמרפקו,
כתב אות אחת סמוך לכתב, <לכתוב>
כתב על גבי כתב,
נתפון לכתוב חת וכתב שמי זין,
אחת בארץ ואחד בקורה,
על שני כתלי הבית, ועל שני דפי פנקס,
ואינן נהגים זה עם זה, פטור.
כתב אות אחת נוטריקון,
רבי יהושע בן בתיירה מחייב,
וחכמים פוטרין.

מסכת שבת פרק יב משנה ו

ו

הכותב שמי אותות בשני העלמות,
אחת בשחרית ואחת בין הערבים,
רבן גמליאל מחייב,
וחכמים פוטרין.

פרק יג

מסכת שבת פרק יג משנה א

א

רבי אליעזר אומר:

הָאוֹרֵג שְׁלֹשָׁה חוּטִים בְּתַחֲלָה וְאַחַד עַל הָאָרֶיג, חֵיב.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
בֵּין בְּתַחֲלָה בֵּין בְּסוֹף,
שְׁעוּרוֹ בְּשְׁנֵי חוּטִים.

מסכת שבת פרק יג משנה ב

ב

הָעוֹשֶׂה שְׁנֵי בְּתֵי נִירִים,
בְּנִירִים וּבְקִירוֹס וּבִנְפֹה וּבִכְבָּרָה וּבִסֵּל, חֵיב.
וְהַתּוֹפֵר שְׁתֵּי תַּפִּירוֹת,
וְהַקּוֹרֵעַ עַל מְנַת לְתַפֵּר שְׁתֵּי תַּפִּירוֹת.

מסכת שבת פרק יג משנה ג

ג

הַקּוֹרֵעַ בְּחֻמְתּוֹ וְעַל מְתוֹ,
כָּל הַמְקַלְקְלִים פְּטוּרִים.
וְהַמְקַלְקֵל עַל מְנַת לְתַקֵּן,
שְׁעוּרוֹ כַּמֶּתְקֵן.

מסכת שבת פרק יג משנה ד

ד

שְׁעוֹר הַמֵּלֶבֶן וְהַמְנַפֵּס, הַצּוֹבֵעַ וְהַטּוֹנָה,
שְׁעוּרוֹ כַּמֵּלֵא רַחֵב הַסֵּיט כְּפוּל.
הָאוֹרֵג שְׁנֵי חוּטִים,
שְׁעוּרוֹ כַּמֵּלֵא הַסֵּיט.

מסכת שבת פרק יג משנה ה

ה

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
צָפוֹר לַמַּגְדָּל וְצָבִי לַבֵּית, חֵיב.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
צָפוֹר לַמַּגְדָּל,
וְצָבִי לַגֶּנֶה וְלַחֲצֵר וְלַבֵּיבְרִים.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא כָּל הַבֵּיבְרִים שְׁוִים.
זֶה הַכֵּלָל:
כָּל הַמְּחַסֵּר צִידָה, פְּטוּר,
וְשֹׂאֵינוֹ מְחַסֵּר צִידָה, חֵיב.

מסכת שבת פרק יג משנה ו

ו

צָבִי שְׁנַכְנַס לְבֵית,
נָעַל אֶחָד בְּפִנּוּי, חִיב.
אִם נָעְלוּ שְׁנַיִם, פְּטוּרִין.
לֹא יָכוֹל אֶחָד לְנַעוֹל,
וְנָעְלוּ שְׁנַיִם, חִיבִין.
רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר.

מסכת שבת פרק יג משנה ז

ז

יֹשֵׁב אֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא מִלָּהוּ,
יֹשֵׁב הַשְּׁנַיִם וּמִלָּהוּ, הַשְּׁנַיִם חִיבִים.
יֹשֵׁב הָרֵאשׁוֹן עַל הַפֶּתַח וּמִלָּהוּ,
וְכֹא הַשְּׁנַיִם וְיֹשֵׁב בְּצִדּוֹ,
אִם עַל פִּי שְׁעֵמֶד הָרֵאשׁוֹן וְהַלֵּךְ לוֹ,
הָרֵאשׁוֹן חִיב וְהַשְּׁנַיִם פְּטוּרִים.
לָמָּה זֶה דּוֹמָה?
לְנוֹעֵל בֵּיתוֹ לְשִׁמּוֹר,
וְנִמְצָא צָבִי שְׁמוֹר בְּתוֹכוֹ.

פרק יד

מסכת שבת פרק יד משנה א

א

שְׁמוּנָה שְׂרָצִים הָאֲמוּרִים בְּתוֹרָה,
הַצֵּדֶן וְהַחֹבֵל בָּהֶן, חִיב.
וְשֹׁאֵר כָּל שְׂקָצִים וְרִמָּסִים,
הַחֹבֵל בָּהֶן פְּטוּר.
הַצֵּדֶן לְצִרְךָ, חִיב,
וְשֹׁלֵא לְצִרְךָ, פְּטוּר.
חֵיה וְעוֹף שִׁבְרֵשׁוֹתוֹ,
הַצֵּדֶן פְּטוּר,
וְהַחֹבֵל בָּהֶן חִיב.

מסכת שבת פרק יד משנה ב

ב

אֵין עוֹשִׂין הִלְמִי בַשַּׁבָּת,
אֲבָל עוֹשֶׂה הוּא מִי מִלַּח,

וטובל בָּהֶן פֶּתוֹ, וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַתְּבָשִׁיל.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
וְהֵלֵא הִיא הֶלֶמִי,
בֵּין מְרֻבָּה, בֵּין מְעוּטָה?
וְאָלוּ הֵן מִי מֶלֶח הַמִּתְרִים:
נוֹתֵן שֶׁמֶן בְּתַחֲלָה לְתוֹךְ הַמִּים אוֹ לְתוֹךְ הַמֶּלֶח.

מסכת שבת פרק יד משנה ג

ג

אֵין אוֹכְלִין אֶזְזוּבִּיוֹן בַּשַּׁבָּת,
לְפִי שְׁאִינוּ מֵאֲכָל בְּרִיאִים,
אֲבָל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֵזֶר,
וְשׁוֹתָה אֲבוּב רוּאָה.
כָּל הָאֲכָלִים, אוֹכֵל אָדָם לְרִפּוּאָה,
וְכָל הַמְּשָׁקִים הוּא שׁוֹתָה,
חוּץ מִמֵּי דְקָרִים וְכוֹס הָעֵקָרִים,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן לִירוּקָה;
אֲבָל שׁוֹתָה הוּא מִי דְקָרִים לְצִמְאון,
וְסוֹךְ שֶׁמֶן עֵקָרִים שְׁלֵא לְרִפּוּאָה.

מסכת שבת פרק יד משנה ד

ד

הַחוּשֵׁשׁ שְׁנִי, לֹא יִגְמָה בָּהֶן חֲמִץ,
אֲבָל מְטִבֵּל הוּא כְּדֶרֶכּוֹ,
וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא.
הַחוּשֵׁשׁ מְתַנֵּי, לֹא יִסּוּךְ יַיִן וְחֲמִץ,
אֲבָל סוֹךְ הוּא אֶת הַשֶּׁמֶן, לֹא שֶׁמֶן וָרֵד.
בְּנֵי מַלְכִּים סָכִים עַל גְּבֵי מְכוּתֵיהֶם שֶׁמֶן וָרֵד,
שֶׁכֶּן דֶּרֶכֶן לְסוּךְ בַּחוּל.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מַלְכִּים.

פרק טו

מסכת שבת פרק טו משנה א

א

אלו קשרים שחיבין עליהן:
קשר הגמלים וקשר הספנים.
כשם שהוא חיב על קשרן,
כך הוא חיב על התרן.
רבי מאיר אומר:
כל קשר שהוא יכול להתירו באחת מידי, אין חיבין עליו.

מסכת שבת פרק טו משנה ב

ב

ויש לך קשרים שאין חיבין עליהן
כקשר הגמלים וכקשר הספנים.
קושרת אשה מפתחי חלוק,
וחוטי סבכה, ושלפסקיא,
ורצועות מנעל וסנדל,
ונודות זין ושמן,
וקדרה שלבשר.
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
קושרים לפני בהמה, בשביל שלא תצא.
קושרים דלי בפסקיא, אבל לא בחבל;
רבי יהודה מתיר.
כלל אומר רבי יהודה:
כל קשר שאינו שלקיא,
אין חיבים עליו.

מסכת שבת פרק טו משנה ג

ג

מקפלים את הכלים,
אפלו ארבע וחמש פעמים,
ומציעים את המטות מלילי שבת לשבת,
אבל לא משבת למוצאי שבת.
רבי ישמעאל אומר:
מציעים את המטות
מיום הכפורים לשבת.
חלבי שבת קרבים ליום הכפורים.
רבי עקיבה אומר:
לא שלשבת קרבים ליום הכפורים,
ולא שליום הכפורים קרבים לשבת.

פרק טז

מסכת שבת פרק טז משנה א

א

כָּל כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ,
מְצִילִין אוֹתָן מִפְּנֵי הַדִּלְקָה,
בֵּין שְׁקוּרִים בָּהֶן וּבֵין שְׂאִינָן קוּרִים בָּהֶם.
אָף עַל פִּי כְּתוּבִין בְּכָל לָשׁוֹן, טְעוּנִים גְּנִיזָה.
מִפְּנֵי מָה אֵין קוּרִים בָּהֶן?
מִפְּנֵי בְטוּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ.

ב

מְצִילִין תַּק הַסֵּפֶר עִם הַסֵּפֶר,
וְתַק תַּפְלִין עִם הַתְּפִלִּים,
וְאָף עַל פִּי שֵׁשׁ בְּתוּכָן מְעוֹת.
וְלֹאִיכָן מְצִילִים אוֹתָן?
לְמַבּוּי שְׂאִינּוּ מִפְּלֶשׁ.
כֵּן בְּתִירָה אוֹמֵר:
אָף לְמִפְּלֶשׁ.

מסכת שבת פרק טז משנה ב

ג

מְצִילִים מְזוֹן שְׁלוֹשׁ סְעוּדוֹת,
הָרְאוּי לְאָדָם לְאָדָם,
וְהָרְאוּי לְבָהֱמָה לְבָהֱמָה.
כִּיצַד?
נִפְלָה דִּלְקָה בְּלִילֵי שַׁבָּת,
מְצִילִים מְזוֹן שְׁלוֹשׁ סְעוּדוֹת;
בְּשַׁחֲרִית, מְצִילִים מְזוֹן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת;
בַּמִּנְחָה, מְצִילִים מְזוֹן סְעוּדָה אַחַת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
לְעוֹלָם מְצִילִים מְזוֹן שְׁלוֹשׁ סְעוּדוֹת.

מסכת שבת פרק טז משנה ג

ד

מְצִילִים סֵל מְלֵא כִפְרוֹת,
וְאָף עַל פִּי שֵׁשׁ בּוֹ מֵאָה סְעוּדָה,
וְעֵגוּל שְׁלֹדְבָלָה, וְחֻבִּית שְׁלִיזִין.
וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵים:

בואו והצילו לָכֶם!
אם היו פקחים, עושין עמו חשבון אחר שבת.
ולאִיכָן מצילים אותָ?
לְחַצֵּר הַמְעַרְבָּת.
בֶּן בְּתִירָה אומר:
אף לְשֹׁאֵינָה מְעַרְבָּת.

מסכת שבת פרק טז משנה ד

ה

וְלֶשֶׁם הוּא מוֹצִיא אֶת כָּל כְּלֵי תְשׁוּמִישׁוֹ,
וְלוֹבֵשׁ כָּל שֶׁהוּא יָכוֹל לְלָבֵשׁ,
וְעוֹטֵף כָּל שֶׁהוּא יָכוֹל לְעֻטֵּף.
רַבִּי יוֹסֵה אומר:
שְׂמוּנָה עֶשֶׂר כְּלֵי.
וְחוֹזֵר וְלוֹבֵשׁ וּמוֹצִיא,
וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵיהֶם:
בואו והצילו עִמִּי!

מסכת שבת פרק טז משנה ה

ו

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס אומר:
פּוֹרְסִין עוֹר שֶׁלִּגְדֵי
עַל גְּבִי שֶׁדָּה וְתִיבָה וּמִגְדָּל שְׁאֲחֻז בֵּהֶן אֶת הָאוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחַרֵּךְ.
עוֹשִׂין מַחֲצָה בְּכָל הַכֵּלִים, <מַחֲצָה>
בֵּין מְלָאִים בֵּין רִיקָנִים,
בְּשִׁבִיל שֶׁלֹּא תַעֲבֹר הַדִּלְקָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹסֵר בְּכָלִי חֶרֶס חֲדָשִׁים מְלָאִים מֵיָם,
שְׁאִינָן יְכוּלִין לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר,
וְהֵן מִתְבַּקְּעִים וּמִכְבִּין אֶת הַדִּלְקָה.

מסכת שבת פרק טז משנה ו

ז

נִכְרִי שֶׁבָּא לְכַבּוֹת, אֵין אוֹמְרִין לוֹ:
כִּבֵּה! לֹא תִכְבֶּה!
מִפְּנֵי שְׁאִין שְׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶם.
אֲבָל קָטָן שֶׁבָּא לְכַבּוֹת, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ,
שֶׁכֵּן שְׁבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶם.

מסכת שבת פרק טז משנה ז

ח

כופים קערה על גבי הנר,
בשביל שלא תאחז בקורה,
ועל צואה שלקטן,
ועל עקרב, שלא תשך.
אמר רבי יהודה:
מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זכאי בערב, ואמר:
חושש אני לו מחטאת.

מסכת שבת פרק טז משנה ח

ט

נכרי שהדליק את הנר,
משתמש לאורו ישראל;
ואם בשביל ישראל, אסור.
מלא מים להשקות בהמתו,
משקה אחריו ישראל;
ואם בשביל ישראל, אסור.
עשה כבש לירד בו,
ירד אחריו ישראל;
ואם בשביל ישראל, אסור.
מעשה ברבן גמליאל והזקנים, שהיו באין בספינה,
ועשה גוי כבש לירד בו,
וירדו בו הזקנים.

פרק יז

מסכת שבת פרק יז משנה א

א

כל הכלים נטלים בשבת,
ודלתותיהן עמהן,
אף על פי שנתפרקו בשבת;
שאין דומים לדלתות הבית,
לפי שאינו מן המוכן.

מסכת שבת פרק יז משנה ב

ב

נוטל אדם קרנס לפצע בו אגוזים,
קרדם לחתוך בו את הדבילה,

מַגֵּרָה לָגוּר בָּהּ אֶת הַגְּבִינָה, < הַגְּבִינָה >
מַגֵּרָפָה לָגֶרֶף בָּהּ אֶת הַגְּרוֹגְרוֹת,
אֶת הַרְחַח וְאֶת הַמְּרֹגֵז לְתֵת עָלָיו לְקַטֵּן,
וְאֶת הַכּוֹשׁ וְאֶת הַכֶּרֶכֶד לְתַחֵב בּוֹ,
מִחֹט שֶׁלִיד לְטַל בּוֹ אֶת הַקּוֹץ,
וְשִׁלְסָקִים לְפַתּוֹחַ בָּהּ אֶת הַדִּלֵּת.

מסכת שבת פרק יז משנה ג

ג

קָנָה שְׁלִזִיתִים,
אִם יֵשׁ קֶשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ, מְקַבֵּל טַמְאָה,
וְאִם לֹא, אֵינוֹ מְקַבֵּל טַמְאָה.
בֵּין כֶּךָּ וּבֵין כֶּךָּ, נָטַל בַּשַּׁבָּת.

מסכת שבת פרק יז משנה ד

ד

כָּל הַכֵּלִים נֹטְלִים בַּשַּׁבָּת,
חוּץ מִן הַמָּסַר הַגָּדוֹל וְיִתְדֵי שְׁלִמְחֵרֶשֶׁה.
כָּל הַכֵּלִים נֹטְלִים לְצַרְךָ וְשִׁלָּא לְצַרְךָ.
רַבִּי נַחֲמָיָה אוֹמֵר:
אֵינָן נֹטְלִים אֶלָּא לְצַרְךָ.

מסכת שבת פרק יז משנה ה

ה

כָּל הַכֵּלִים נֹטְלִים בַּשַּׁבָּת, וְשִׁבְרֵיהֶן נֹטְלִים, < כְּתוּב: נֹטְלִים, וְהַמְּגִיחַ הוֹסִיף ה"א >
וּבִלְבָד שֶׁיְהִי עוֹשִׂין מַעֲשֵׂין מְלָאכָה:
שִׁבְרֵי עֲרֵכָה, לְכַסּוֹת בֶּהֱן אֶת פִּי הַחֲבִית,
שִׁבְרֵי זְכוּכִית, לְכַסּוֹת בֶּהֱן אֶת פִּי הַפֶּךָ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
וּבִלְבָד שֶׁיְהִי עוֹשִׂין מַעֲשֵׂין מְלָאכָתָן:
שִׁבְרֵי עֲרֵכָה לְצוּק בְּתוֹכָן מִקְפָּה,
וְשִׁבְרֵי זְכוּכִית, לְצוּק בְּתוֹכָן שֶׁמֶן.

מסכת שבת פרק יז משנה ו

ו

הָאֶבֶן שֶׁבִּקְרוּיָא,
אִם מְמַלִּין בָּהּ וְאֵינָהּ נוֹפֶלֶת, מְמַלִּין בָּהּ;
וְאִם לֹא, אֵין מְמַלִּין בָּהּ.
זְמוּרָה שֶׁהִיא קְשׁוּרָה בְּטַפִּיחַ,
מְמַלִּין בָּהּ בַּשַּׁבָּת.

(מסכת שבת פרק יז משנה ז)

רבי אליעזר אומר:

פקק החלון,

בזמן שהוא קשור ותלוי פוקקים בו,

ואם לאו, אין פוקקים בו.

וחכמים אומרים:

בין כך ובין כך פוקקין בו.

מסכת שבת פרק יז משנה ח

ז

כל כסויי הכלים שיש להם בית אחיזה,

נטלין בשבת.

אמר רבי יוסה:

במי דברים אמורים?

בכסויי הקרקעות, <בכסויי>

אבל בכסויי הכלים,

בין כך ובין כך נטל בשבת.

פרק יח

מסכת שבת פרק יח משנה א

א

מפנים אפלו ארבע וחמש קפות שלתבן ושלתיבואה,

מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש,

אבל לא את האוצרות.

מפנים תרומה טהורה,

ודמי,

ומעשר ראשון שנטלה תרומתו,

ומעשר שני והקדש שגפדו,

התרמוס היבש,

מפני שהוא מאכל לעזים,

אבל לא את הטבל,

ולא את מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו,

ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו,

לא את הלוח,

ולא את החרדל.

רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוח,

מפני שהוא מאכל עורבים.

מסכת שבת פרק יח משנה ב

ב

חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים,
אם התקינן למאכל בהמה,
מטלטלין אותן,
ואם לאו, אין מטלטלין אותן.
כופים את הסל לפני האפרוחים
שיעלו ושיירדו.
תרנגולת שברחה,
דוחין בה עד שתכנס.
ומדדים עגלים וסוּחִים.
והאשה מדדה את בנה.
רבי יוסה אומר:
אימתי?
בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת.
אבל אם היה גורר,
אסור.

מסכת שבת פרק יח משנה ג

ג

אין מילדין את הבהמה ביום טוב,
אבל מסעדים.
מילדין את האשה בשבת,
וקורין לחכמה ממקום למקום,
ומחללין עליה את השבת.
קושרים את הטבור.
רבי יוסה אומר:
אף חותכים.
כל צרכי מילה עושין בשבת.

פרק יט

מסכת שבת פרק יט משנה א

א

רבי אליעזר אומר:
אם לא הביא כלי מערב שבת,
מביאו בשבת מגלה;

ובסכנה, מכסהו על פי עדים.

ב

ועוד אמר רבי אליעזר:
כורתים עצים לעשות פחמים ולעשות ברזל.
כלל אמר רבי עקיבה:
כל מלאכה שאפשר לה להעשות מערב שבת,
אינה דוחה את השבת;
ושאי אפשר לה להעשות מערב שבת
דוחה את השבת.

מסכת שבת פרק יט משנה ב

ג

עושים כל צרכי מילה:
מולים, ופורעים, ומוצצים,
ונותנין עליה אספלגית וכמון.
אם לאו שוחק מערב שבת,
ולועס בשניו ונותן.
אם לא טרף יין ושמן,
נותן זה לעצמו וזה לעצמו.
ואין עושין לה חלוק בתחלה,
אבל כורך עליה סמרטוט.
אם לא התקין מערב שבת,
כורך על אצבעו ומביא,
אפלו מחצר אחרת.

מסכת שבת פרק יט משנה ג

ד

מרחיצים את הקטן לפני המילה ולאחר המילה,
ומזלפים עליו ביד, אבל לא בכלי.
רבי לעזר בן עזריה אומר:
מרחיצים את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת,
שנאמר: (בראשית לה, כה)
"ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים".
ספק ואנדרוגינס, אין מחללין עליו את השבת;
רבי יהודה מתיר באנדרוגינס.

מסכת שבת פרק יט משנה ד

ה

מי שהיו לו שני תינוקות,

אֶחָד לַמּוֹל עָרַב שַׁבָּת וְאַחַד לַמּוֹל בַּשַּׁבָּת;
שָׁכַח וּמַל אֶת שְׁלֹעָרַב שַׁבָּת בַּשַּׁבָּת, חֵיב.
אֶחָד לַמּוֹל אַחֵר שַׁבָּת וְאַחַד לַמּוֹל בַּשַּׁבָּת,
שָׁכַח וּמַל אֶת שְׁלֹאֲחֵי שַׁבָּת בַּשַּׁבָּת,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת,
וּרְבִי יְהוֹשֻעַ פּוֹטֵר.

מסכת שבת פרק יט משנה ה

ו

קָטָן נִמּוֹל לְשִׁמּוֹנָה, לְתַשְׁעָה, לַעֲשָׂרָה,
לְאַחַד עָשָׂר, לְשָׁנִים עָשָׂר,
לֹא פָחוֹת וְלֹא יָתֵר.
כְּדָרְכוֹ, לְשִׁמּוֹנָה;
נוֹלֵד בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת, נִמּוֹל לְתַשְׁעָה;
בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת לְעָרַב שַׁבָּת, נִמּוֹל לַעֲשָׂרָה;
יוֹם טוֹב אַחֵר שַׁבָּת, נִמּוֹל לְאַחַד עָשָׂר;
שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שְׁלֹרָאשׁ הַשָּׁנָה, נִמּוֹל לְשָׁנִים עָשָׂר.
קָטָן הַחוּלָה,
אֵין מוֹלִין אוֹתוֹ עַד שִׁיבְרִיא.

מסכת שבת פרק יט משנה ו

ז

אֵלּוּ צִיצִים הַמַּעֲכָבִים אֶת הַמִּלָּה:
הַחוּפָּה אֶת הָעֶטְרָה,
וְאֵינוֹ אוֹכֵל בְּתֵרוּמָה.
אִם הָיָה בְּעַל בָּשָׂר,
מִתְקַנּוֹ מִפְּנֵי מְרִאִית הָעֵין.
מֶלֶךְ וְלֹא פָרַע אֶת הַמִּלָּה,
כְּאֵלּוֹ לֹא מֶלֶךְ.

פרק כ

מסכת שבת פרק כ משנה א

א

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
תוֹלִין אֶת הַמְּשֻׁמֶרֶת בְּיוֹם טוֹב,
וְנוֹתְנִין לְתַלוּיָהּ בַּשַּׁבָּת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אין תולין את המשמרת ביום טוב,
ואין נותנין לתלויה בשבת,
אבל נותנין לתלויה ביום טוב.

מסכת שבת פרק כ משנה ב

ב

נותנין מים על גבי שמרים בשביל שיצלו,
מסננים את היין בסודרין ובקפיפה מצרית,
ונותנין ביצה במסננת שלחרדל,
ועושין יינומילין בשבת.
רבי יהודה אומר:
בשבת פפוס, ביום טוב בלגין,
ובמועד בחבית.
רבי צדוק אומר:
הכל לפי האורחים.

מסכת שבת פרק כ משנה ג

ג

אין שורים את החלתית בפושרים,
אבל נותנה לתוך החמץ.
ואין שורים את הכרשנים, *<צמח מספוא, vicia ervilia>*
ולא שפים אותם,
אבל נותן הוא לתוך הכברה או לתוך הפלפלה.
אין כוברים את התבן בכברה,
ולא יתננה במקום גבוה בשביל שירד המוץ,
אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האבוס.

מסכת שבת פרק כ משנה ד

ד

גורפים מלפני הפטם,
ומסלקים לצדדים מפני הרעי.
דברי רבי דוסא.
וחכמים אוסרין.
נוטלין מלפני בהמה זו,
ונותנין לפני זו בשבת.

מסכת שבת פרק כ משנה ה

ה

הקש שעל המטה, לא ינענענו בידו,
אלא מנענעו בגופו.

אם הִיָּה מֵאֵכֶל בְּהֵמָה, אוֹ שֶׁהָיָה עָלָיו כֶּר אוֹ סֶדִין,
מִנְעֲנָעוּ בִּידּוֹ.
מִכָּבֶּשׂ שֶׁלִּכְעָלִי בְּתִים, מִתִּירִין,
אֲבָל לֹא כוֹבָשִׁים;
וְשֶׁלִּכּוֹבָסִים, לֹא יִגַּע בּוֹ.
רַבִּי יוֹדֶה אוֹמֵר:
אִם הָיָה מִתֵּר מַעֲרֵב שַׁבָּת,
מִכִּיר אֶת כָּלָיו וְשׁוֹמֵטָן.

פרק כא

מסכת שבת פרק כא משנה א

א

נוטל אדם את בנו והאבן בידו,
כלכלה והאבן בתוכה.
מטלטלין תרומה טהורה עם הטמאה ועם החלין.
רבי יהודה אומר:
אף מעלין את המדמע באחד ומאה. <המדומע>

מסכת שבת פרק כא משנה ב

ב

האבן שעל פי החבית,
מטה על צדה, והיא נופלת.
היתה בין החביות,
מגביהה ומטה על צדה, והיא נופלת.
מעוֹת שֶׁעַל הַכֶּר, נוֹעֵר אֶת הַכֶּר וְהֵן נוֹפְלוֹת.
הִיתָה עָלָיו לְשִׁלְשֵׁת, מְקַנְחָה בְּסִמְרִטוֹ.
הִיתָה עַל שְׁלֹעוֹר,
נוֹתֵנִין עָלֶיהָ מִים עַד שֶׁתִּכְלָה.

מסכת שבת פרק כא משנה ג

ג

בית הלל אומרים:
מעבירין מעל השלחן קלפים ועצמות.
ובית שמי אומרים:
מסלק את הטבלה כלה ונוערה.
מעבירין מעל השלחן פרוורים פחות מכזית,
שער שלאפונים ושלעדשים,

מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכֹל בְּהֶמְהָ.
סְפּוּג, אִם יֵשׁ לוֹ עוֹר בֵּית אַחִיזָה,
מְקַנְחִין בּוֹ;
וְאִם לֹא, אֵין מְקַנְחִין בּוֹ.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ נִטָּל בַּשַּׁבָּת, <מִחוּק עַל יְדֵי הַמַּגִּיחַ: מְקַנְחִים בּוֹ, וּבִמְקוֹמוֹ כֶּתֵב: נִטָּל בַּשַּׁבָּת>

פרק כב

מסכת שבת פרק כב משנה א

א

חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה,
מְצִילִין מִמֶּנָּה מִזֶּן שְׁלוֹשׁ סְעוּדוֹת.
וְאוֹמֵר לְאַחֲרִים: בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם!
בְּלֶבֶד שֶׁלֹא יִסְפֹּג.
אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפְּרוֹת לְהוֹצִיא מִהֵן מִשְׁקִין;
אִם יֵצְאוּ מֵעֶצְמָן, אֲסוּרִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם לְאֲכָלִים, הַיּוֹצֵא מִהֵן מִתֵּר,
וְאִם לְמִשְׁקִים, הַיּוֹצֵא מִהֵן אֲסוּר.
חִלוֹת דְּבַשׁ שֶׁרֶסֶקֶן מְעַרֵב שַׁבָּת,
יֵצְאוּ מֵעֶצְמָן, אֲסוּרִים.
רַבִּי אֱלֵעָזָר מֵתִיר.

מסכת שבת פרק כב משנה ב

ב

כָּל שֶׁבֶא בְּחֻמִּים לִפְנֵי הַשַּׁבָּת,
שׁוֹרִים אוֹתוֹ בְּחֻמִּים בַּשַּׁבָּת.
וְכָל שֶׁלֹא בָא בְּחֻמִּים לִפְנֵי הַשַּׁבָּת,
מְדִיחִין אוֹתוֹ בְּחֻמִּים בַּשַּׁבָּת,
חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיֵּשֶׁן וְקוֹלֵיס הָאֶסְפָּנָה,
שֶׁהִדְחָתָן הִיא גִמְרָא מְלֹאכְתָּן.

מסכת שבת פרק כב משנה ג

ג

שׁוֹבֵר אָדָם אֶת הַחֲבִית לֹאכֵל מִמֶּנָּה גְּרוּגְרוֹת,
בְּלֶבֶד שֶׁלֹא יִתְכּוֹן לַעֲשׂוֹתָהּ כָּלִי.
אֵין נוֹקְבִין מְגוּפָה שֶׁלְּחֲבִית.

דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וּרְבִי יוֹסֵה אוֹמֵר:
לֹא יִקְבְּנָה מִצְדָּה.
אִם הִיְתָה נִקְוָה,
לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שְׁעוֹה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְח.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
מַעֲשֵׂה בָּא לִפְנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכִּי בַעֲרָב, וְאָמַר:
חוֹשֵׁשׁ אֲנִי לוֹ מִחֻטָּאת.

מסכת שבת פרק כב משנה ד

ד

נוֹתֵנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר בְּשִׁבִּיל שְׂיָהָא שְׁמוֹר,
וְאֵת הַמֵּים הַיְּפִים בְּרָעִים בְּשִׁבִּיל שְׂיָצֵנוּ, <שְׂיָצֵנוּ>
וְאֵת הַצּוֹנִים בְּחִמִּין בְּשִׁבִּיל שְׂיַחֲמוּ. <בְּחִמִּין: כְּנֵרָאָה כְּתוּב תַּחַת הַמַּחִיקָה: בַּחֲמָה>
מִי שֶׁנִּשְׁרָו כָּלְיוֹ בַּדֶּרֶךְ (בַּמֵּים),
מִהֲלֵךְ בָּהֶן וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ.
הִגִּיעַ לְחֻצֵּי הַחִיצוֹנָה,
שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה, אֲבָל לֹא כִנְגֵד הָעָם.

מסכת שבת פרק כב משנה ה

ה

הַרוֹחֵץ בַּמַּעֲרָה אוֹ בְּמֵי טְבִירָה,
מִסְתַּפֵּג אֶפְלוּ בַעֲשֹׁר לְנִטְיוֹת.
לֹא יִבִּיאֵם בִּידוֹ;
אֲבָל עֹשֶׂהָ בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִים בְּלִנְטִית אַחַת,
פָּנִיָּהֶם יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם,
מִבִּיאִין אוֹתָהּ בִּידָן. <אוֹתָם>

מסכת שבת פרק כב משנה ו

ו

סָכִים וּמִמְשָׁמִשִּׁין, <בַּפְּנִים: וּמִתְמַשִּׁין>
אֲבָל לֹא מִתְעַמְלִין וְלֹא מִתְגָּרְדִין.
אֵין יוֹרְדִין לְפִילוֹמָא,
וְאֵין עוֹשִׂין אֶפִיקָטָאפִיזוֹן בַּשַּׁבָּת,
וְאֵין מַעֲצִבִין אֶת הַקָּטָן,
וְלֹא מַחֲזִירִין אֶת הַשֶּׁבֶר.
מִי שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ אוֹ רַגְלוֹ, לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוֹנִים; <יִטְרַפֵּם>
אֲבָל רוֹחֵץ הוּא כְּדָרְכוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא.

פרק כג

מסכת שבת פרק כג משנה א

א

שואל אדם מחברו כדי יין וכדי שמן,
ובלבד שלא יאמר לו: הלוני!
וכן אשה מחברתה ככרות.
אם אינו מאמינו,
מניח טליתו אצלו ועושה עמו חשבון לאחר השבת.
וכן ערב פסחים בירושלים שחל להיות בשבת,
מניח טליתו אצלו ואוכל את פסחו,
ועושה עמו חשבון לאחר יום טוב.

מסכת שבת פרק כג משנה ב

ב

מונה אדם את אורחיו ואת פרפרותיו מפיו,
אבל לא מן הכתב.
מפיס עם בניו ועם בני ביתו על השלחן,
ובלבד שלא יתכונן לעשות מנה גדולה כנגד קטנה,
משם קוביא.
מטילים חלשים על הקדשים ביום טוב,
אבל לא על המנות.

מסכת שבת פרק כג משנה ג

ג

לא ישכר פועלים בשבת, <לו מחוק>
ולא יאמר אדם לחברו לשכר לו פועלים.
אין מחשיבין על התחום לשכר פועלים ולהביא פרות,
אבל מחשיבין הוא לשמר, ומביא פרות בידו.
כלל אמר אבא שאול:
כל שאני זכי באמירתו, <שאינו>
רשי אני להחשיב עליו.

מסכת שבת פרק כג משנה ד

ד

מחשיבים על התחום לפקח על עסקי כלה,
ועל עסקי המת, להביא לו ארון ותכריכים.
גוי שהביא חלילים בשבת,

לא יספד בהן ישראל,
אלא אם כן באו ממקום קרוב.
עשו לו ארון וקפרו לו קבר, יקבר בו ישראל;
אם בשביל ישראל, לא יקבר בו עולמית.

מסכת שבת פרק כג משנה ה

ה

עושין כל צרכי המת,
סכים ומדיחים אותו, ובלבד שלא יזיזו בו אבר.
שומטים את הכר מתחתיו,
ומטילים אותו על החול בשביל שימתין.
קושרים את הלחי,
לא שיעלה, אלא שלא יוסיף.
וכן קורה שגשברה,
סומכין אותה בספסל או בארוכות המטה,
לא שתעלה, אלא שלא תוסיף.
אין מעמצים את המת בשבת,
ולא בחול עם יציאת נפש.
וכל המעמץ עם יציאת נפש,
הרי זה שופך דמים.

פרק כד

מסכת שבת פרק כד משנה א

א

מי שהחשיך בדרך, נותן כיסו לנכרי.
ואם אין עמו נכרי, מניחו על התמור.
הגיע לחצר החיצונה,
נוטל את הכלים הנטלין בשבת,
ושאינן נטלין,
מתיר חבלים, והשקים נוֹפְלִים.

מסכת שבת פרק כד משנה ב

ב

מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה,
ומפספסים את הגפים,
אבל לא את הזירים.
אין מרסקין לא את השחת

ולא את החרובין לפני בהמה,
בין דקה בין גסה.
רבי יהודה מתיר בחרובין בדקה.

מסכת שבת פרק כד משנה ג

ג

אין אוכסים את הגמל, ולא דורסים,
אבל מלעיטים.
אין מאמירין את העגלים,
אבל מלעיטים אותן.
ומהלוקטים לתרנגליו,
ונותנים מים על גבי המרסן,
אבל לא גובלים.
ואין נותנין מים לפני דבורים
ולפני יונים שבשוכה,
אבל נותנים לפני אנוזים ותרגליו,
ולפני יונים דורסיות.

מסכת שבת פרק כד משנה ד

ד

מחתכים את הדלועים לפני הבהמה,
ואת הנבלה לפני הכלבים.
רבי יהודה אומר:
אם לא היתה נבלה מערב שבת,
אסורה, לפי שאינה מן המוכן.

מסכת שבת פרק כד משנה ה

ה

מפירים נדרים בשבת,
ונשאלים נדרים שהן לצורך השבת.
פוקקים את המאור,
ומודדים את המטלת ואת המקנה.
מעשה בימי אביו של רבי צדוק
ובימי אבא שאול בן בטנית,
שפקקו את המאור בטפין
וקשרו את המקדה בגמי,
לידע אם יש בגיגית פותח טפח ואם לא.
מדבריהן למדנו,
שפוקקים ומודדים וקושרים בשבת.

מסכת עירובין

פרק א

מסכת עירובין פרק א משנה א

א

מבוי שהוא גבוה מעשרים אמה,
ימנע.

רבי יהודה אומר:

אינו צריך.

הרחב מעשר אמות,

ימנע.

אם יש לו צורת הפתח,

אף על פי שהוא רחב מעשר אמות,

אינו צריך למנע.

מסכת עירובין פרק א משנה ב

ב

הכשר המבוי,

בית שמי אומרים:

לחי וקורה;

ובית הלל אומרים:

לחי או קורה;

רבי אליעזר אומר:

לחיין.

משם רבי ישמעאל אמר תלמיד אחד

לפני רבי עקיבה:

לא נחלקו בית שמי ובית הלל

על מבוי שהוא פחות מארבע אמות,

שהוא צריך לחי וקורה;

ועל מה נחלקו?

על מארבע אמות ועד עשר,

שבית שמי אומרים:

לחי וקורה;

ובית הלל אומרים:
או לחי או קורה.
אמר רבי עקיבה:
על זה ועל זה נחלקו.

מסכת עירובין פרק א משנה ג

ג

קורה שאמרו,
רחבה לקבל ארית,
והארית חצי לבנה שלשלשה טפחים.
דיה לקורה שתהא רחבה טפח,
כדי לקבל ארית לארפו.

מסכת עירובין פרק א משנה ד

ד

רחבה לקבל ארית,
ובריה לקבל ארית. <וביריא>
רבי יהודה אומר:
רחבה אף על פי שאינה בריה.

מסכת עירובין פרק א משנה ה

ה

היתה שלקש או שלקנים,
רואין אותה כלו היא שלמתכת;
עקומה,
רואין אותה כלו היא פשוטה;
עגלה,
רואין אותה כלו היא מרבעת.
אם יש בה בהקפה שלשה טפחים,
ויש בה רחב טפח.

(מסכת עירובין פרק א משנה ו)

לחיים שאמרו,
גבהן עשרה טפחים,
רחבן ועבן כל שהוא.
רבי יוסה אומר:
רחבן שלשה טפחים.

מסכת עירובין פרק א משנה ז

ז

בכל עושין לחיים,

אִפְלוּ בְּדָבָר שֶׁישׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַמֵּא מִשֵּׁם גּוֹלָל,
רַבִּי מֵאִיר מְטַהֵר.
כּוֹתֵבִין עָלָיו גָּטֵי נָשִׁים.
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי פּוֹסֵל.

מסכת עירובין פרק א משנה ח

ז

שֶׁיֵּרָא שְׁחִנַּת בְּבִקְעָה,
הַקִּיפּוּהָ כָּלִי בְּהֶמָה,
מְטַלְטְלִים בְּתוֹכָהּ,
וּבְלִבָּד שֶׁיֵּהָא גֵּדֵר גְּבוּהָה עֲשֶׂרָה טַפָּחִים,
וְלֹא יִהְיוּ פְרָצוֹת יְתֵרוֹת עַל הַבִּגְנָן.
כָּל פְּרָצָה שֶׁהִיא בְּעֶשֶׂר אַמּוֹת,
מְתַרְתִּי, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כֹּפֶתֶת.
יֹתֵר מִכֵּן, אֲסוּר.

מסכת עירובין פרק א משנה ט

ח

מְקִיפִים שְׁלֹשָׁה חֲבָלִים
זֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה וְזֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה,
וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה בֵּין חֲבָל לַחֲבֵרוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים.
שְׁעוֹר חֲבָלִים עֲבִין יֹתֵר עַל טַפַּח,
שֶׁהַכֹּל עֲשֶׂרָה טַפָּחִים.

מסכת עירובין פרק א משנה י

ט

מְקִיפִין בִּקְנִיִּים,
בְּלִבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה בֵּין קִנָּה לַחֲבֵרוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים.
בְּשִׁירָא דְּבֵרוֹ.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
לֹא דְּבֵרוֹ בְּשִׁירָא אֱלָא בַּהוּוֹה.
כָּל מִחְצָה שְׁאִינָה שְׁלֹשְׁתִּי וְשְׁלֹעָרֵב,
אִינָה מִחְצָה.
דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסֵה בְּרַבִּי יְהוּדָה. <יְהוּדָה>
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֶחָד מִשְׁנֵי דְּבָרִים.
אַרְבָּעָה דְּבָרִים פְּטָרוֹ בַּמִּחְנָה:
מִבִּיָּאִים עֲצִים מִכָּל מְקוֹם,

ופטורים מרחיצת גדים,
ומדמי,
ומלערב.

פרק ב

מסכת עירובין פרק ב משנה א

א

עושין פסים לבירות
ארבעה דיומדין נראים כשמונה,
דברי רבי עקיבה.
רבי מאיר אומר:
שמונה נראים כשנים עשר,
ארבעה דיומדין וארבעה פשוטין.
גבהן עשרה טפחים,
ורחבן ששה,
ועבן כל שהוא;
ובניהן כמלא שתי רבקות
שלשלוש שלוש בקר.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
שלארבע ארבע,
קשורות ולא מתרות,
אחת נכנסת ואחת יוצא.

מסכת עירובין פרק ב משנה ב

ב

מתר להקריב לבאר,
בלבד שתהא פרה
ראשה ורבה מבפנים ושותה.
מתר להרחיק כל שהוא,
ובלבד שירבה בפסים.

מסכת עירובין פרק ב משנה ג

ג

רבי יהודה אומר:
עד בית סאתים.
אמרו לו:

לֹא אָמְרוּ בֵּית סֵאתִים אֶלָּא בַּגָּנָה וּבִקְרָפָה;
אֲבָל אִם הָיָה דִּיר אוֹ סֵהָר אוֹ חֲצֵר,
אֶפְלוּ בֵּית חֲמֹשֶׁת כּוֹרִין,
אוֹ בֵּית עֶשְׂרֵת כּוֹרִים, מִתֵּר.
מִתֵּר לְהַרְחִיק כָּל שְׁהוּא,
וּבִלְבָד שְׂיִרְבָּה בַּפְּסִים.

מסכת עירובין פרק ב משנה ד

ד

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם הָיְתָה דֶּרֶךְ הָרַבִּים מִפְּסָקְתָּהּ,
יִסְלְקָנָה לְצִדָּדִים.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵינוֹ צָרִיךְ.
אֶחָד בָּאָר הָרַבִּים וּבוֹר הַיְחִיד,
עוֹשִׂין לָהֶם פְּסִין;
אֲבָל לְבוֹר הַיְחִיד,
עוֹשִׂין לוֹ מַחְצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבָא אוֹמֵר:
אֵין עוֹשִׂין פְּסִין אֶלָּא לְבָאָר הָרַבִּים בִּלְבָד,
וְלִשְׂאָר עוֹשִׂין חֲגוּרָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים.

מסכת עירובין פרק ב משנה ה

ה

וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּבָא:
הַגָּנָה וְחֻקְרָפָה,
שֶׁהֵן שְׁבָעִים וְשִׁירִים עַל שְׁבָעִים וְשִׁירִים,
מִקְפֵּת גָּדֵר גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
מִטְּלָטְלִים בְּתוֹכָהּ,
בִּלְבָד שֶׁיְהֵא בָּהּ שׁוֹמְרָה אוֹ בֵּית דִּינָה,
אוֹ שֶׁתֵּהא סְמוּכָה לְעִיר.

ו

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֶפְלוּ אֵין בָּהּ אֶלָּא בּוֹר וְשִׁיחַ וּמַעֲרָה,
מִטְּלָטְלִין בְּתוֹכָהּ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֶפְלוּ אֵין בָּהּ אֶלָּא אַחַת מִכָּל אֵלוֹ,
מִטְּלָטְלִין בְּתוֹכָהּ,

בְּלִבְדֹּ שֶׁתֵּהֵא שְׁבָעִים וְשִׁירִים עַל שְׁבָעִים וְשִׁירִים,

ז

רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:

אִם הָיָה אֲרָכָה יֵתֵר עַל רַחֲבָה אֶפְלוּ מֵאָה אַחַת,
אֵין מְטַלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

אֶפְלוּ אֲרָכָה בְּשָׁנִים בְּרַחֲבָה,
מְטַלְטֵלִין בְּתוֹכָהּ.

מסכת עירובין פרק ב משנה ו

ח

אָמַר אֶלְעִי:

שְׁמַעְתִּי מִרַבִּי אֶלְעָזָר:

אֶפְלוּ כְּבֵית כּוֹר;

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ:

אֲנָשִׁי חָצַר שֶׁשָּׁכַח אֶחָד מֵהֶן וְלֹא עָרַב,

בֵּיתוֹ אֲסוּר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא לוֹ,

אֲבָל לָהֶם מִתֵּר;

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ,

שְׂיוּצָאִים בְּעֶרְקֵכָנִים בַּפֶּסֶח.

וְחֲזַרְתִּי עַל כָּל תַּלְמִידָיו וּבִקְשָׁתִי לִי חֵבֶר,

וְלֹא מָצָאתִי.

פרק ג

מסכת עירובין פרק ג משנה א

א

בְּכָל מְעָרְבִים וּמִשְׁתַּתְּפִים,

חוּץ מִן הַמַּיִם וּמִן הַמֶּלֶח.

הַכָּל נִלְקַח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר,

חוּץ מִן הַמַּיִם וּמִן הַמֶּלֶח.

הַנּוֹדֵר מִן הַמְּזוֹן,

מִתֵּר בַּמַּיִם וּבַמֶּלֶח.

מְעָרְבִים לְנֹזֵר בֵּין וְלִישְׂרָאֵל בְּתֵרוֹמָה.

סְמִכּוּס אוֹמֵר:

בַּחֲלִין, לִכְהֵן בְּבֵית הַפָּרֶס.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אף בין הקברות,
מפני שהוא יכול לחוץ ולאכל.

מסכת עירובין פרק ג משנה ב

ב

מערבין בדמאי,
ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו,
ובמעשר שני והקדש שנפדו;
הכהנים בחלה ובתרומה,
אכל לא בטבל,
לא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו,
ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו.
השולח את ערובו ביד חרש שוטה וקטן,
או ביד מי שאינו מודה בערוב, אינו ערוב.
אם אמר לאחר: קבלו ממנו!
הרי זה ערוב.

מסכת עירובין פרק ג משנה ג

ג

נתנו באילן,
למעלה מעשרה טפחים, אינו ערוב,
למטה מעשרה טפחים,
הרי זה ערוב.
נתנו בבור,
אפלו עמק מאה אמה,
הרי זה ערוב.
נתנו בראש הקנה או בראש הקנטס,
כל זמן שהוא תלוש ונעוץ,
אפלו גבוה מאה אמה,
הרי זה ערוב.
נתנו במגדל ונעל לפניו ואבד המפתח,
הרי זה ערוב.
רבי אלעזר אומר:
אם אין ידוע שהמפתח במקומו, אינו ערוב.

מסכת עירובין פרק ג משנה ד

ד

נתגלגל חוץ לתחום,
ונפל עליו גל, או נשרף,
או תרומה ונטמאת,

מבעוד יום, אינו ערוב,
משחשקה, הרי זה ערוב.
אם ספק,
רבי מאיר ורבי יהודה אומרים:
הרי זה חמר וגמל.
רבי יוסה ורבי שמעון אומרים,
הערוב, כשר.
אמר שספק רבי יוסה:
העיד אבטלס משום חמשה זקנים,
שספק הערוב כשר.

מסכת עירובין פרק ג משנה ה

ה

מתנה אדם על ערובו ואומר:
אם באו גוים מן המזרח, ערובי למערב;
ואם באו מן המערב, ערובי למזרח;
באו מכן ומכן, למקום שארצה אלך;
לא באו לא מכן ולא מכן, הרי אני כבני עירי. <בא>

ו

בא חכם מן המזרח, ערובי למזרח;
בא מן המערב, ערובי למערב;
בא מכן ומכן, למקום שארצה אלך;
לא בא לא מכן ולא מכן, הרי אני כבני עירי.

ז

רבי יהודה אומר:
אם היה אחד מהם רבו, ילך לו אצל רבו;
ושניהם רבותיו, למקום שירצה ילך.

מסכת עירובין פרק ג משנה ו

ח

רבי אליעזר אומר:
יום טוב שהוא סמוך לשבת,
בין מלפניה ובין מלאחריה,
מערב אדם שני ערובים ואומר:
ערובי הראשון למזרח והשני למערב;
הראשון למערב והשני למזרח.
ערובי הראשון והשני כבני עירי;
ערובי השני והראשון כבני עירי.

ט

וחכמים אומרים:

מערב לרוח אחת, או אינו מערב כל עקר;
או מערב לשני ימים, או אינו מערב כל עקר.
כיצד יעשה?

מוליכו בראשון, מחשיך עליו, נוטלו ובא לו;
והשני, מחשיך עליו, אוכלו ובא לו.

נמצא משתכר בהליכתו ומשתכר בערובו.

נאכל לראשון, ערוב לראשון ואינו ערוב לשני.

אמר להם רבי אליעזר:

מודים אתם לי שהן שתי קדשות.

מסכת עירובין פרק ג משנה ז

י

רבי יהודה אומר:

ראש השנה שהיה ירא שמא תתעבר,

מערב אדם שני ערובים ואומר:

ערובי הראשון למזרח והשני למערב;

הראשון למערב והשני למזרח.

ערובי הראשון והשני כבני עירי;

ערובי השני והראשון כבני עירי.

ולא הודו לו חכמים.

מסכת עירובין פרק ג משנה ח

יא

ועוד אמר רבי יהודה:

מתנה אדם על הכלכלה ביום טוב הראשון,

ואוכלה בשני.

וכן ביצה שנוקדה ביום טוב הראשון,

תאכל בשני.

ולא הודו לו חכמים.

מסכת עירובין פרק ג משנה ט

יב

רבי דוסא בן ארכינס אומר:

העובר לפני התבה ביום טוב של ראש השנה אומר:

החליצנו את יום ראש החדש הזה,

אם היום ואם למחר.

ולמחר הוא אומר:

אם היום ואם לאמש.
ולא הודו לו חכמים.

פרק ד

מסכת עירובין פרק ד משנה א

א

מי שהוציא אוהו גוים או רוח רעה,
אין לו אלא ארבע אמות.
החזירוהו, כלו לא יצא.
הולכוהו לעיר אחרת,
נתנוהו בדיר או בסהר,
רֵבֵן גְּמִלְיָאֵל וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמְרִים:
מִהֲלֵךְ אֶת כָּלָה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי עֲקִיבָה אוֹמְרִים:
אין לו אלא ארבע אמות.
מַעֲשֶׂה שֶׁבָּאוּ מִפְּלִנְדִּיסִים, וְהַפְלִיגָה סְפִינָתָם בַּיָּם,
רֵבֵן גְּמִלְיָאֵל וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הִלְכוּ אֶת כָּלָה;
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי עֲקִיבָה לֹא זָזוּ מֵאַרְבַּע אַמּוֹת,
שָׁרְצוּ לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמָן.

מסכת עירובין פרק ד משנה ב

ב

פעם אחת לא נכנסו ללמן עד שחשכה.
אמרו לו לרֵבֵן גְּמִלְיָאֵל:
מה אנו לירד?
אמר להם:
מתר, שֶׁכָּבֵר הָיִיתִי מִסֵּתֶכֶל,
וְהָיִינוּ בְּתוֹךְ הַתְּחוּם עַד שֶׁלֹּא חֲשַׁכָּה.

מסכת עירובין פרק ד משנה ג

ג

מי שיצא ברשות, אמרו לו:
כָּבֵר נַעֲשֶׂה הַמַּעֲשֶׂה,
יֵשׁ לוֹ אֶלְפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ;
אם הִיָּה בְּתוֹךְ הַתְּחוּם, כָּלוּ לֹא יֵצֵא,
שָׁכַל הַיּוֹצֵאִים לְהַצִּיל חוֹזְרִין לְמִקּוֹמָן.

מסכת עירובין פרק ד משנה ד

ד

מי שישב בדרך,
ועמד וקרי הוא סמוך לעיר,
הואיל ולא היתה כונתו לכה, לא יכנס,
כדברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
יכנס.
אמר רבי יהודה:
מעשה היה, ונכנס רבי טרפון בלא מתכון.

מסכת עירובין פרק ד משנה ה

ה

מי שישן בדרך ולא ידע עד שחשכה,
יש לו ארבע אמות לכל רוח.
דברי רבי יוחנן בן נורי.
וחכמים אומרים:
אין לו אלא ארבע אמות.
רבי אליעזר אומר:
והוא באמצען.
ורבי יהודה אומר:
לאיזה רוח שירצה ילך.
ומודה רבי יהודה, שאם ברר לו,
שאינו יכול לחזור בו.

מסכת עירובין פרק ד משנה ו

ו

היו שנים,
מקצת אמותיו שלזה לתוך אמותיו שלזה,
מביאין ואוכלין באמצע,
בלבד שלא יוציא זה מתוך שלו לתוך שלחברו.
היו שלשה,
והאמצעי מבלע בנתיים,
הוא מתר עמהן והן מתרין עמו,
ושנים החיצונים אסורין זה עם זה.

ז

אמר רבי שמעון:
למה הדבר דומה?
לשלוש תצרות הפתוחות זו לזו,
ופתוחות לרשות הרבים.

עֲרְבוּ שְׁתִּיָּהֶן עִם הָאֲמָצְעִית,
הִיא מִתְּרַת עֲמָהֶן וְהֵן מִתְּרוֹת עֲמָהּ,
וְשִׁתִּים הַחִיצוֹנוֹת אֲסוּרוֹת זֶה עִם זֶה.

מסכת עירובין פרק ד משנה ז

ח

מִי שֶׁבָּא בַּדֶּרֶךְ וְהָיָה יָרָא שֶׁמָּא תַּחֲשֹׁךְ,
וְהָיָה מְכִיר אֵילָן אוֹ גֵּדֵר, וְאָמַר:
שְׁבִיתָתִי תַּחֲתָיו,
לֹא אָמַר כָּלוּם.
שְׁבִיתָתִי בְּעֶקְרוֹ,
מִהֲלֶךְ מִמָּקוֹם רִגְלָיו וְעַד עֶקְרוֹ אֲלָפִים אַמָּה,
וּמִעֶקְרוֹ וְעַד בֵּיתוֹ אֲלָפִים אַמָּה.
נִמְצָא מִהֲלֶךְ מִשְׁחָשְׁכָה אַרְבַּעַת אֲלָפִים אַמָּה.

מסכת עירובין פרק ד משנה ח

ט

אִם אֵינוֹ מְכִיר, אוֹ אֵינוֹ בָּקִי בַּהֲלָכָה, וְאָמַר:
שְׁבִיתָתִי בְּמִקְוָמִי,
זָכָה לוֹ מִקְוָמוֹ אֲלָפִים אַמָּה לְכָל רוּחַ, עֲגָלוֹת.
דְּבָרֵי רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנָטִיגְנָס.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מִרְבָּעוֹת, כְּטַבֵּלָה מִרְבָּעַת,
כְּדִי שְׂיִהְיֶה נִשְׁכָּר אֶת הַזְּוִיּוֹת.

מסכת עירובין פרק ד משנה ט

י

זֶה הִיא שְׁאֵמְרוֹ:
הָעֲנִי מְעַרֵב בְּרִגְלָיו.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אֵין לָנוּ אֵלָא עֲנִי.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֶחָד עֲנִי וְאֶחָד עֹשִׂיר,
שְׁלֹא אֲמָרוּ מְעַרְבִים [בַּפֶּת] אֵלָא לְהַקֵּל עַל הָעֹשִׂיר,
שְׁלֹא יֵצֵא וִיעַרֵב בְּרִגְלָיו. <שְׁמָא>

מסכת עירובין פרק ד משנה י

יא

מִי שֶׁיֵּצֵא לִילָךְ לַעֲרִיר שְׁמַעְרָבִים בָּהּ וְהִתְזַוְּרוּ חֲבֵרוֹ,
הוּא מֵתָר לִילָךְ, וְכָל בְּנֵי הָעִיר אֲסוּרִים.

דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
כָּל שֶׁהוּא יָכֹל לְעָרֵב וְלֹא עָרֵב,
הָרִי זֶה חֲמֹר וְגַמְלָה.

מסכת עירובין פרק ד משנה יא

יב

מִי שִׁיצָא חוּץ לְתַחוּם,
אֶפְלוּ אָמָה אַחַת, לֹא יִכָּנֵס.
רַבִּי לְעֶזֶר אָמַר:
שְׁתֵּים, יִכָּנֵס, וְשְׁלוֹשׁ, לֹא יִכָּנֵס.
מִי שֶׁהֵחֵשִׁיךְ חוּץ לְתַחוּם,
אֶפְלוּ אָמָה אַחַת, לֹא יִכָּנֵס.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר:
אֶפְלוּ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אָמָה, יִכָּנֵס,
שָׂאִין הַמְּשֻׁחוֹת מִמָּצִין אֶת הַמְּדוֹת, מִפְּנֵי הַטּוֹעִין.

פרק ה

מסכת עירובין פרק ה משנה א

א

כִּיצַד מַעֲבִירִים אֶת הָעָרִים?
בֵּית נִכְנָס בֵּית יוֹצֵא, פָּגוּם נִכְנָס פָּגוּם יוֹצֵא;
הָיוּ שֵׁם גְּדוּדֵיּוֹת גְּבוּהוֹת עֹשֶׂה טַפְחִים,
גֹּשְׁרִים וְנִפְשׁוֹת שֵׁשׁ בֶּהֱן בֵּית דִּירָה,
מוֹצִיאִין אֶת הַמֶּדָּה כְּנֶגְדָּה,
עוֹשִׂין אוֹתָם כְּטַבֵּלָה מְרַבֵּעַת,
כְּדִי שִׁיְהֶא נִשְׁכָּר אֶת הַזֵּוֹיֹת.

מסכת עירובין פרק ה משנה ב

ב

נוֹתְנִין קַרְפָּף לָעִיר.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻקֵּי אֲמָרִים:
לֹא אָמְרוּ בְּקַרְפָּף, אֱלָא כִּבִּין שְׁתֵּי עִירוֹת:
אִם יֵשׁ לָזוֹ שְׁבָעִים וְשִׁירִים,
וְלָזוֹ שְׁבָעִים וְשִׁירִים,
עֹשֶׂה קַרְפָּף לְשְׁתֵּיהֶם לְהִיּוֹת כְּאַחַת.

מסכת עירובין פרק ה משנה ג

ג

וכן בשלשה כפרים המשלשים:
אם יש בין שני החיצונים מאה וארבעים ואחת ושליש,
עשה האמצעי שלשתן להיות כאחת.

מסכת עירובין פרק ה משנה ד

ד

אין מודדין אלא בחבל שלחמשים אמה,
לא פחות ולא יתר.
ולא ימוד אלא כנגד לבו.
היה מודה, הגיעו לגיא או לגדר,
מבליעו וחוזר למדתו.
הגיעו להר, מבליעו וחוזר למדתו,
ובלבד שלא יצא חוץ לתחום.
אם אינו יכול להבליעו,
בזו אמר רבי דוסתאי ברבי ינאי משום רבי מאיר:
שמעתי שמקדדים בקהרים.

מסכת עירובין פרק ה משנה ה

ה

אין מודדין אלא מן הממחה.
רבה למקום אחד ומעט למקום אחר,
שומעים למקום שרבה.
רבה לאחד ומעט לאחד,
שומעים למרבה.
אפלו עבד, אפלו שפחה, נאמנים לומר:
"עד כאן תחום שבת",
שלא אמרו חכמים בדבר להחמיר,
אלא להקל.

מסכת עירובין פרק ה משנה ו

ו

עיר שליחיד שנעשית שלרבים,
מערבין את כלה.
ושלרבים שנעשית שליחיד,
אין מערבין את כלה;
אלא אם כן עשה חוצה לה כעיר חדשה שביהודה,
שיש בה חמשים דיורים.

דבֿרי רבי יְהוּדָה.
רבי שמעון אומר:
שְׁלוֹשׁ חֲצֵרוֹת שֶׁלִּשְׁנֵי בָתִּים. <שֶׁלִּשְׁנֵי שְׁנֵי>

מסכת עירובין פרק ה משנה ז

ז

מי שְׁהִיָּה בַּמִּזְרָח, וְאָמַר לִבְנוֹ לָעֶרֶב לוֹ בַּמַּעֲרָב;
בַּמַּעֲרָב, וְאָמַר לִבְנוֹ לָעֶרֶב לוֹ בַּמִּזְרָח;
אִם יֵשׁ מִמֶּנּוּ לְבֵיתוֹ אֲלָפִים אֲמָה וּלְעִירֻבוֹ יֵתֵר מִכֵּן,
מֵתֵר לְבֵיתוֹ וְאִסּוּר לְעִירֻבוֹ;
לְעִירֻבוֹ אֲלָפִים אֲמָה וּלְבֵיתוֹ יֵתֵר מִכֵּן,
מֵתֵר לְעִירֻבוֹ וְאִסּוּר לְבֵיתוֹ.
הַנּוֹתֵן אֶת עִירֻבוֹ בְּעִבּוּרָה שְׁלֵעִיר, לֹא עָשָׂה כָּלוּם.
אִם נָתַנּוּ חוּץ לְתַחוּם, מֵה שֶׁנֶּשְׁכַּר הוּא מִפְּסִיד.

מסכת עירובין פרק ה משנה ח

ח

אֲנָשִׁי עִיר גְּדוּלָּה מְהֻלָּכִים אֶת כָּל עִיר קִטְנָה,
וְאֲנָשִׁי עִיר קִטְנָה מְהֻלָּכִים אֶת כָּל עִיר גְּדוּלָּה.
כִּיצַד?

מי שְׁהִיָּה מֵעִיר גְּדוּלָּה וְנָתַן אֶת עִירֻבוֹ בְּעִיר קִטְנָה,
אוּ מֵעִיר קִטְנָה וְנָתַן אֶת עִירֻבוֹ בְּעִיר גְּדוּלָּה,
מְהֻלָּךְ אֶת כָּלָה וְחוּצָה לָהּ אֲלָפִים אֲמָה.
רַבִּי עֲקִיבָה אָמַר:
אֵין לוֹ מִמָּקוֹם עִירֻבוֹ אֲלֵא אֲלָפִים אֲמָה.

מסכת עירובין פרק ה משנה ט

ט

אָמַר לָהֶם רַבִּי עֲקִיבָה:
אֵין אַתֶּם מוֹדִים לִי בְּנוֹתֵן אֶת עִירֻבוֹ עַל פִּי הַמַּעֲרָה,
שֶׁאֵין לוֹ מִמָּקוֹם עִירֻבוֹ אֲלֵא אֲלָפִים אֲמָה?
אָמְרוּ לוֹ:

אֵימַתִּי? בְּזֶמֶן שֶׁאֵין בָּהּ דִּיּוּרִים,
אֲבָל יֵשׁ בָּהּ דִּיּוּרִים,
מְהֻלָּךְ אֶת כָּלָה וְחוּצָה לָהּ אֲלָפִים אֲמָה.
נִמְצָא קַל בְּתוּכָה אוּ מַעַל גִּבָּה. <גִּבּוֹ>
וְלַמּוֹדֵד שֶׁאָמְרוּ, נּוֹתֵנִין לוֹ אֲלָפִים אֲמָה,
שֶׁאֲפִלוּ סוּף מִדָּתוֹ כָּלָה בַּמַּעֲרָה.

פרק ו

מסכת עירובין פרק ו משנה א

א

הָדָר עִם הַנֶּכְרִי בְּחֶצֶר,
אוֹ עִם מִי שֶׁאִינוֹ מוֹדֶה בְּעֶרּוּב,
הָרִי זֶה אוֹסֵר עָלָיו.
[דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר].
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
לְעוֹלָם אִינוֹ אוֹסֵר,
עַד שֶׁיְהִי שְׁנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה.

מסכת עירובין פרק ו משנה ב

ב

אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל:
מַעֲשֵׂה בְּצִדּוּקִי אֶחָד שֶׁהָיָה דָר עִמָּנוּ בְּמִבּוֹי בִּירוּשָׁלַיִם,
אָמַר לָנוּ אֲבָא:
מִהָרֹו וְהוֹצִיאוֹ אֶת כָּל הַכֵּלִים לְמִבּוֹי,
עַד שֶׁלֹא יוֹצִיא וְיֹאסֵר עָלֵיכֶם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּלִשׁוֹן אַחֶרֶת:
מִהָרֹו וַעֲשׂוּ אֶת כָּל צְרָכֵיכֶם לְמִבּוֹי,
עַד שֶׁלֹא יוֹצִיא וְיֹאסֵר עָלֵיכֶם.

מסכת עירובין פרק ו משנה ג

ג

אֲנָשִׁי חָצַר שֶׁשָּׂכַח אֶחָד מֵהֶם וְלֹא עָרַב,
בֵּיתוֹ אֲסוּר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא, לוֹ וּלְהֶם,
וְשָׁלָהֶם מִתְּרִים לוֹ וּלְהֶם.
נִתְּנוּ לוֹ רְשׁוּתָם, הוּא מִתֵּר וְהֵם אֲסוּרִין;
הָיוּ שְׁנַיִם, אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה,
שֶׁאֶחָד נוֹתֵן רְשׁוּת וְנוֹטֵל רְשׁוּת,
וּשְׁנַיִם נוֹתְנִים רְשׁוּת וְאֵינָן נוֹטְלִין רְשׁוּת.

מסכת עירובין פרק ו משנה ד

ד

מֵאֵמֶתִי נוֹתֵנִין רְשׁוּת?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים: מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים: מִשְׁתַּחֲשֵׁף.
מִי שֶׁנָּתַן רְשׁוּת לְהוֹצִיא, בֵּין שׁוּגֵג בֵּין מְזִיד,

הרי זה אוסר.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
מזיד אוסר ושווגג אינו אוסר.

מסכת עירובין פרק ו משנה ה
ה

פעל הפית שהיה שותף לשכנים,
לזה ביין ולזה ביין, אינן צריכין לערב;
לזה ביין ולזה בשמן, צריכין לערב.
רבי שמעון אומר:
אחד זה ואחד זה, אין צריכין לערב.

מסכת עירובין פרק ו משנה ו
ו

חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד,
בית שמי אומרים:
ערוב לכל חבורה וחבורה.
ובית הלל אומרים:
ערוב אחד לכלם.
מודים, שאם היו מקצתן שרוים בחדרים או בעליות,
שהן צריכין ערוב לכל חבורה וחבורה.

מסכת עירובין פרק ו משנה ז
ז

האחין השותפים
שהיו אוכלין על שלחן אביהם וישנים בבתיהם,
צריכין ערוב לכל אחד ואחד.
לפיכך, אם שכח אחד מהן ולא ערב, בטל רשותו.
אימתי?
בזמן שהן מוליכין את ערוכין למקום אחר; <אחד>
אבל אם היה ערוב בא אצלן,
או שאין עמהן דיורים בחצר,
אינן צריכין לערב.

מסכת עירובין פרק ו משנה ח
ח

חמש חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי,
ערבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי,
מתרין בחצרות ואסורים במבוי.

ואם נשתתפו במבוי, מתרין כן וכן.
ערבו בחצרות ונשתתפו במבוי,
שכח אחד מבני חצר ולא ערב, מתרין כן וכן;
מבוי המבוי ולא נשתתף,
מתרין בחצרות ואסורין במבוי,
שהמבוי לחצרות כחצר לבתים.

מסכת עירובין פרק ו משנה ט

ט

שתי חצרות זו לפנים מזו,
ערבה הפנימית ולא ערבה החיצונה,
הפנימית מתרת והחיצונה אסורה;
ערבה החיצונה ולא ערבה הפנימית,
שתייהן אסורות.
ערבה זו לעצמה וזו לעצמה,
זו מתרת בפני עצמה וזו מתרת בפני עצמה.
רבי עקיבה אוסר החיצונה,
שדריסת הרגל אוסרתה.
וחכמים אומרים:
אין דריסת הרגל אוסרת.

מסכת עירובין פרק ו משנה י

י

שכח אחד מן החיצונה ולא ערב,
הפנימית מתרת והחיצונה אסורה;
מן הפנימית ולא ערב, שתייהן אסורות.
נתנו את ערוכין במקום אחד, שכח אחד,
בין מן הפנימית ובין מן החיצונה, ולא ערב,
שתייהן אסורות.
אם היו שליחידים, אינן צריכין לערב.

פרק ז

מסכת עירובין פרק ז משנה א

א

חלון שבין שתי חצרות,
ארבעה על ארבעה בתוך עשרה,
מערבין שנים, אם רצו, מערבים אחד;

פחות מארבעה על ארבעה או למעלה מעשרה,
מערבין שנים ואין מערבין אחד.

מסכת עירובין פרק ז משנה ב

ב

כתל שבין שתי חצרות גבוה עשרה ורחב ארבעה,
מערבין שנים ואין מערבין אחד.
היו בראשו פרות,
אלו עולים מכן ואוכלין,
ואלו עולין מכאן ואוכלין,
בלבד שלא יורידו למטן. <מלמטן>
נפרץ הכתל עד עשר אמות, מערבין שנים;
אם רצו, מערבין אחד, מפני שהוא כפפת.
יותר מכן, מערבין אחד, אין מערבין שנים.

מסכת עירובין פרק ז משנה ג

ג

חריץ שבין שתי חצרות,
עמק עשרה ורחב ארבעה,
מערבין שנים ואין מערבין אחד,
אפלו מלא קש או תבן;
מלא עפר או צורות,
מערבין אחד ואין מערבין שנים.

מסכת עירובין פרק ז משנה ד

ד

נתן עליו נסר שהוא רחב ארבעה טפחים,
וכן שתי כצוצריות זו כנגד זו, מערבין שנים;
אם רצו מערבין אחד;
פחות מכן, מערבין שנים ואין מערבין אחד.

מסכת עירובין פרק ז משנה ה

ה

מתבן שבין שתי חצרות גבוה עשרה טפחים,
מערבין שנים ואין מערבין אחד.
אלו מאכילין מכן ואלו מאכילין מכן.
נתמעט התבן מעשרה טפחים,
מערבין אחד, אין מערבין שנים.

מסכת עירובין פרק ז משנה ו

ו

כיצד משתתפין במבוי?
מניח את החבית ואומר:
הרי זה לכל בני המבוי!
ומזכה להם על ידי בנו ובתו הגדולים,
ועל ידי עבדו ושפחתו העבדים,
ועל ידי אשתו.
אבל אינו מזכה לא על ידי בנו ובתו הקטנים,
ולא על ידי עבדו ושפחתו הכנענים,
מפני שידן כידו.

מסכת עירובין פרק ז משנה ז

ז

נתמעט האכל,
מוסיף ומזכה, ואינו צריך להודיע.
נתוספו עליהם,
מוסיף ומזכה, וצריך להודיע.

מסכת עירובין פרק ז משנה ח

ח

כמה הוא שעורו?
בזמן שהן מרבין,
מזון שתי סעודות לכלם.
בזמן שהן מעטים,
בגרוגרת,
להוצאת שבת לכל אחד ואחד.

מסכת עירובין פרק ז משנה ט

ט

אמר רבי יוסה:
במי דברים אמורים?
בתחלת הערב,
אכל בשירי הערב,
כל שהוא.
לא אמרו בחצרות,
אלא כדי שלא לשכח את התינוקות.

מסכת עירובין פרק ז משנה י

י

בכל מערבין ומשתתפין,

חוץ מן המים ומן המלח.
דברי רבי אליעזר.
ורבי יהושע אומר:
כפר הוא ערוב.
אפלו מאפה סאה והיא פרוסה,
אין מערבין בה;
כפר כאסר והוא שלם, מערבין בו.

מסכת עירובין פרק ז משנה יא
נותן אדם מעה לחנוני או לנחתום,
כדי שיזכה לו בערוב.
דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים:
לא זכו לו מעותיו.
מודים בשאר כל האדם, שזכו לו מעותיו,
שאין מערבין לו לאדם אלא לדעתו.
אמר רבי יהודה:
במי דברים אמורים? בערובי התחומים;
אבל בערובי חצרות,
מערבין לדעתו ושלא לדעתו;
לפי שזכים לאדם שלא בפניו, ואין חבין לו.

פרק ח

מסכת עירובין פרק ח משנה א

א

כיצד משתתפין בתחומים?
מניח את החבית ואומר:
הרי זה לכל בני עירי,
כל מי שילך לבית האבל או לבית המשתה.
כל מי שקבל עליו מבעוד יום, מתר.
משחשכה, אסור;
שאין מערבין משתחשך.

מסכת עירובין פרק ח משנה ב

ב

כמה הוא שעורו?
מזון שתי סעודות לכל אחד ואחד.

מִזֹּנֹו לַחֹל אָבֵל לֹא לִשְׁבֹּת.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
לִשְׁבֹּת אָבֵל לֹא בַחֹל.
וְאֵלֹו וְאֵלֹו מִתְּכַוְּנִים לְהִקָּל.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אֹמֵר:
מִכֶּכֶּר בִּפְנֵדִיּוֹן מֵאַרְבַּע סָאִין בִּסְלָע.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר:
שְׁתֵּי יָדוֹת לִכְפֹּר מְשַׁלֵּשׁ לִקְב.
חֲצִיָּה לְבֵית הַמִּנְגֵּעַ.
וְחֲצִי חֲצִיָּה לְפֶסֶל אֶת הַגְּזִיָּה.

מסכת עירובין פרק ח משנה ג

ג

אֲנָשִׁי חֲצֵר שֶׁשָּׂכְחוּ וְלֹא עָרְבוּ,
כָּל שְׁגִבּוּתָהּ עֲשֶׂרָה טַפָּחִים, בְּמִרְפָּסָתָהּ,
פָּחוֹת מִכֵּן, בְּחֲצֵרָהּ.
חֲלִית הַבּוֹר וְהַסְּלָע,
שֶׁהֵן גְּבוּהֵינָּה עֲשֶׂרָה טַפָּחִים, בְּמִרְפָּסָתָהּ,
פָּחוֹת מִכֵּן, בְּחֲצֵרָהּ.
בְּמֵי דְּבָרִים אֲמוּרִים? בְּסִמּוּכָהּ.
אָבֵל בְּמַפְלָגָתָהּ,
אֲפֹלוּ הִיא גְבוּהָהּ עֲשֶׂרָה טַפָּחִים, בְּחֲצֵרָהּ.
אִי זֶה סִמּוּכָהּ?
כָּל שְׂאִינָהּ רְחוּקָה אַרְבָּעָה טַפָּחִים.

מסכת עירובין פרק ח משנה ד

ד

הַנּוֹתֵן אֶת עֲרוּבוֹ בְּבֵית שְׁעָרָה,
אֲכֻסְדָּרָה וּמִרְפָּסָתָהּ, אֵינוֹ עָרוֹב,
וְהַדֵּר שֵׁם אֵינוֹ אוֹסֵר עָלָיו;
בְּבֵית הַתְּבִנָּה, בְּבֵית הַבִּקְרָה,
בְּבֵית הָעֵצִים, בְּבֵית הָאוֹצְרוֹת,
הָרִי זֶה עָרוֹב, וְהַדֵּר שֵׁם אוֹסֵר עָלָיו.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
אִם אֵין שֵׁם תְּפִיסָתָהּ יָד שֶׁלְּבַעַל הַבֵּית,
אֵינוֹ אוֹסֵר עָלָיו.

מסכת עירובין פרק ח משנה ה

ה

הַמְנִיחַ אֶת בֵּיתוֹ וְהֵלֵךְ לְשִׁבוֹת בְּעִיר אַחֶרֶת,
אֶחָד נִכְרִי וְאֶחָד יִשְׂרָאֵל, הָרִי זֶה אוֹסֵר.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵינוֹ אוֹסֵר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
נִכְרִי אוֹסֵר, יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ אוֹסֵר,
שָׁאִין דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל לָבוֹא בַּשָּׁבֶת.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אֶפְלוּ הַנִּיחַ אֶת בֵּיתוֹ,
וְהֵלֵךְ לְשִׁבוֹת אֶצֶל בָּתוֹ בְּאוֹתָהּ הָעִיר,
אֵינוֹ אוֹסֵר, שֶׁכֶּכֶר הִסִּיעַ מִלְּבֹו.

מסכת עירובין פרק ח משנה ו

ו

בּוֹר שֶׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת,
אֵין מְמַלִּין מְמַנּוּ בַּשָּׁבֶת,
אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לוֹ מַחְצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
בֵּין מְלֻמָּטָן בֵּין מְלֻמָּעָלָן וּבֵין מִתּוֹךְ הַגֶּנוֹ.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים: מְלֻמָּטָן,
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים: מְלֻמָּעָלָן.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
לֹא תִהְיֶה מַחְצָה גְדוּלָּה מִן הַכֶּתֶל שְׁבִינִיָּהֶם.

מסכת עירובין פרק ח משנה ז

ז

אֲמַת הַמַּיִם שֶׁהִיא עוֹבֶרֶת בְּחֶצֶר,
אֵין מְמַלִּים מְמַנּוּ בַּשָּׁבֶת,
אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לָהּ מַחְצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
בְּכֻנִּיסָהּ וּבִיצִיאָהּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כֶּתֶל שֶׁעַל גִּבָּה תְּדוּן מִשּׁוּם מַחְצָה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
מַעֲשֶׂה בְּאֲמַת [הַמַּיִם] שֶׁלְּאַבֵּל,
שֶׁהָיוּ מְמַלִּין מְמַנָּה עַל פִּי הַזְּקֵנִים בַּשָּׁבֶת.
אָמְרוּ לוֹ:
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיָה בָּהּ כַּשְׁעוֹר.

מסכת עירובין פרק ח משנה ח

ח

כְּסוּסְטְרָא שְׁהִיא לְמַעְלָה מִן הַיָּם, <שְׁהִיָּה>
אֵין מְמַלִּין מְמַנָּה בְּשַׁבָּת,
אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לָהּ מַחְצָה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
בֵּין מְלַמְעֵלָן וּבֵין מְלַמְטָן.
וְכֵן שְׁתֵּי כְּסוּסְטְרָאוֹת זֹו לְמַעְלָה מִזֹּו.
עָשׂוּ לְעֵלְיוֹנָה וְלֹא לַתַּחְתּוֹנָה,
שְׁתִּיָּהֶן אֲסוּרוֹת עַד שִׁיעָרְבוּ.

מסכת עירובין פרק ח משנה ט

ט

חֲצֵר שְׁהִיא פְּחוּתָה מֵאַרְבַּע אַמּוֹת,
אֵין שׁוֹפְכִין לְתוֹכָה מִיָּם בְּשַׁבָּת,
אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוּ לָהּ עוֹקָה
מִחוּקָת סְאֲתִים מִן הַנֶּקֶב וּלְמִטָּן,
בֵּין מִבְּפָנִים וּבֵין מִבְּחוּץ,
אֶלָּא שְׁמִבְחוּץ צָרִיךְ לִקְמוֹר,
וּמִבְּפָנִים אֵין צָרִיךְ לִקְמוֹר.

מסכת עירובין פרק ח משנה י

י

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
כִּיב שְׁהוּא קְמוֹר אַרְבַּע אַמּוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
אֵין שׁוֹפְכִין לְתוֹכוֹ מִיָּם בְּשַׁבָּת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֶפְלוּ גַּג אוֹ חֲצֵר מֵאָה אַמָּה,
לֹא יִשְׁפֹךְ עַל פִּי הַבֵּיב,
אֲבָל שׁוֹפֵךְ הוּא עַל הַגֹּג, וְהֵן יוֹרְדִין לַבֵּיב.
הַחֲצֵר וְאַכְסָדְרָא מְצֻטְרָפִין לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת.

מסכת עירובין פרק ח משנה יא

יא

וְכֵן שְׁתֵּי דִיטּוֹת זֹו כְּנֻגָד זֹו, <דִּיטּוֹת>
מְקַצֵּתָן עָשׂוּ עוֹקָה וּמְקַצֵּתָן לֹא עָשׂוּ עוֹקָה,
אֶת שֶׁעָשׂוּ עוֹקָה מִתֵּרִין,
וְאֶת שֶׁלֹּא עָשׂוּ עוֹקָה אֲסוּרִין.

פרק ט

מסכת עירובין פרק ט משנה א

א

כָּל גִּגּוֹת הָעִיר רְשׁוֹת אַחַת, <אַחַד>
בְּלִבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה גִּג גְּבוּהָ עֲשָׂרָה אוֹ נְמוּךְ עֲשָׂרָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻקֵּי אֲמָרִים:
כָּל אֶחָד וְאֶחָד רְשׁוֹת בִּפְנֵי עֲצָמוֹ.

ב

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אַחַד הַגִּגּוֹת וְאַחַד הַחֲצֵרוֹת וְאַחַד הַקְּרָפִיפוֹת,
[רְשׁוֹת אַחַת] לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ בְּתוֹכָהּ,
אֲבָל לֹא לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת.

מסכת עירובין פרק ט משנה ב

ג

גִּג גְּדוֹל סָמוּךְ לְקֶטֶן,
הַגְּדוֹל מֵתָר, וְהַקֶּטֶן אֲסוּר.
חֲצֵר גְּדוֹלָה שֶׁנִּפְרָצָה לְקֶטֶנָּה,
הַגְּדוֹלָה מִתְרָת, וְהַקֶּטֶנָּה אֲסוּרָה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כִּפְתָּחָה שֶׁלְּגְדוּלָּה.

ד

חֲצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הָרַבִּים,
הַמְּכַנִּים מִתּוֹכָהּ לְרְשׁוֹת הַיְּחִיד,
אוֹ מְרְשׁוֹת הַיְּחִיד לְתוֹכָהּ, חֵיב.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻקֵּי אֲמָרִים:
מִתּוֹכָהּ לְרְשׁוֹת הָרַבִּים,
לְתוֹכָהּ, פְּטוּר,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כִּכְרָמָלִית.

מסכת עירובין פרק ט משנה ג

ה

חֲצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הָרַבִּים מִשְׁתֵּי רוּחוֹתֶיהָ,
וְכֵן בֵּית שֶׁנִּפְרָץ מִשְׁתֵּי רוּחוֹתָיו,
וְכֵן מְבוֹי שֶׁנִּטְלָה קוֹרְתּוֹ אוֹ לְחִיּוֹ,
מִתְרִין בְּאוֹתָהּ שִׁבְתָּ, וְאֲסוּרִים לְעֵתִיד לְבֹא.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.

רבי יוסה אומר:
אם מתרין באותה שבת, מתרין לעתיד לבא,
אם אסורין לעתיד לבא, אסורים באותה שבת.

מסכת עירובין פרק ט משנה ד

ו

הבונה עליה על גבי שני בתים,
וכן גשרים המפלשים,
מטלטלין תחתיהן בשבת.
דברי רבי יהודה.
וחכמים אוסרין.
ועוד אמר רבי יהודה:
מערבין למבוי המפלש.
וחכמים אוסרין.

פרק י

מסכת עירובין פרק י משנה א

א

המוציא תפלים, מכניסן זוג זוג.
רבן גמליאל אומר: שנים שנים.
במי דברים אמורים? בישנות,
אבל בחדשות, פטור.
מצאן צבתים או כריכות,
מחשיך עליהם ומביאן.
ובסכנה, מכסן והולך לו.

מסכת עירובין פרק י משנה ב

ב

רבי שמעון אומר:
נותנן לחברו, וחברו לחברו,
עד שהוא מגיע לחצר החיצונה.
וכן בנו,
נותנו לחברו וחברו לחברו, אפלו הן מאה. <נותנן>
רבי יהודה אומר:
נותן אדם חבית לחברו וחברו לחברו,
אפלו חוץ לתחום.
אמרו לו:

לא תהלך זו יותר מרגלי בעליה.

מסכת עירובין פרק י משנה ג

ג

הקורא בספר על האסקפה,
נתגלגל הספר מידו, גוללו אצלו.
היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו,
עד שלא הגיע לעשרה טפחים, גוללו אצלו;
משהגיע לעשרה טפחים, הופכו על הכתב.
רבי יהודה אומר:
אפלו אין מסלק מן הארץ אלא כמלא החוט,
גוללו אצלו.
רבי שמעון אומר:
אפלו בארץ עצמו, גוללו אצלו,
שאין דבר משום שבות עומד מפני כתבי הקדש.

מסכת עירובין פרק י משנה ד

ד

זיו שלפני חלון,
נותנין עליו ונוטלין ממנו בשבת.
עומד אדם ברשות היחיד,
ומטלטל ברשות הרבים,
ברשות הרבים, ומטלטל ברשות היחיד,
ובלבד שלא יוציא חוץ לארבע אמות.
(מסכת עירובין פרק י משנה ה)
לא יעמד אדם ברשות היחיד,
וישתין ברשות הרבים,
ברשות הרבים, וישתין ברשות היחיד.
וכן לא ירק.
רבי יהודה אומר:
אף משתלש רוקו בפיו,
לא יהלך ארבע אמות עד שיִרק.

מסכת עירובין פרק י משנה ו

ה

לא יעמד אדם ברשות היחיד,
וישתה ברשות הרבים,
ברשות הרבים, וישתה ברשות היחיד,
אלא אם כן הכניס ראשו ורבו
למקום שהוא שותה.

וְכֵן בָּגַת.
קוֹלֵט אָדָם מִן הַמִּזְחִילָה לַמָּטָה מַעֲשֶׂה טִפְחִים,
מִן הַצָּנוּר, וּמִכָּל מָקוֹם וְשׁוֹתָהּ.

מסכת עירובין פרק י משנה ז

ו

בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים,
וְחִלָּתוֹ גְּבוּהָה עֲשֶׂה טִפְחִים,
חֲלוֹן שֶׁעַל גִּבּוֹ,
מִמְּלִים מִמְּנוֹ בַּשַּׁבָּת.

ז

אֲשָׁפוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים,
גְּבוּהָה עֲשֶׂה טִפְחִים,
חֲלוֹן שֶׁעַל גִּבָּה,
שׁוֹפְכִים בְּתוֹכָהּ מֵיָם בַּשַּׁבָּת.

מסכת עירובין פרק י משנה ח

ח

אֵילָן שֶׁהוּא מִסֹּךְ עַל הָאֶרֶץ,
אִם אֵין נוֹפוֹ גְּבוּהָה מִן הָאֶרֶץ שְׁלֹשָׁה טִפְחִים,
מְטַלְטֵלִין תַּחְתָּיו.
שֶׁרָשׁוֹ גְּבוּהִין מִן הָאֶרֶץ שְׁלֹשָׁה טִפְחִים,
לֹא יֵשֵׁב עָלֶיהֶן.
הַדֵּלֶת שְׁבִמְקָצָה,
וְחֻדְקִין שְׁבִפְרָצָה וּמַחְצֵלֶת,
אֵין נוֹעֲלִין בָּהֶן,
אֶלָּא אִם כֵּן הָיוּ גְּבוּהִין מִן הָאֶרֶץ.

מסכת עירובין פרק י משנה ט

ט

לֹא יַעֲמִיד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד,
וְיִפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים,
בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים, וְיִפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד,
אֶלָּא אִם כֵּן עָשׂוֹ לוֹ מַחְצָה גְּבוּהָה עֲשֶׂה טִפְחִים.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
אָמְרוּ לוֹ:
מַעֲשֶׂה בְּשׁוּק שְׁלִפְטָמִים שֶׁהָיָה בִירוּשָׁלַיִם,
שֶׁהָיוּ נוֹעֲלִין,
וּמִנִּיחִין אֶת הַמִּפְתָּח בְּחֲלוֹן שֶׁעַל גִּבֵּי הַפֶּתַח.

רבי יוסה אומר:
שוק של צמרים היה.

מסכת עירובין פרק י משנה י
י

נגר שיש בראשו גלוסטרא,
רבי אלעזר אוסר,
ורבי יוסה מתיר.
אמר רבי לעזר:
מעשה בכנסת הגדולה שבטבריה, <שבטיבירייה>
שהיו נוהגין בו התר,
עד שבא רבן גמליאל והזקנים ואסרו להם.
רבי יוסה אומר:
אסור היו נוהגין בו, והתירו להם.

מסכת עירובין פרק י משנה יא
יא

נגר הנגרר, נועלים בו במקדש,
אבל לא במדינה;
המנח, כן וכן אסור.
רבי יהודה אומר:
המנח, במקדש, והנגרר, במדינה.

מסכת עירובין פרק י משנה יב
יב

מחזירין ציר התחתון במקדש,
אבל לא במדינה;
והעליון, כן וכן אסור.
רבי יהודה אומר:
העליון, במקדש, והתחתון, במדינה.

מסכת עירובין פרק י משנה יג
ג

מחזירין רטיה במקדש,
אבל לא במדינה;
בתולה, כן וכן אסור.
קושרים נימה במקדש,
אבל לא במדינה;
בתולה, כן וכן אסור.
חותכים יבלת במקדש,

אָבֵל לֹא בְּמִדְיָנָה;
אִם בְּכָלִי, כֵּן וְכֵן אָסוּר.

מסכת עירובין פרק י משנה יד

יד

כֹּהֵן שֶׁלָקָה בְּאַצְבָּעוֹ, כּוֹרֵךְ עָלֶיהָ גָּמִי בְּמִקְדָּשׁ,
אָבֵל לֹא בְּמִדְיָנָה;
אִם לְהוֹצִיא דָם, כֵּן וְכֵן אָסוּר.

יה

בּוֹזְקִים מֵלַח עַל גִּבֵּי הַכֶּבֶשׁ,
בְּשָׂבִיל שְׁלֹא יִחְלִיק,
וּמִמָּלִים מִבּוֹר הַגֶּלֶה בְּגִלְגָּל בְּשִׁפְתָּה,
מִבּוֹר הַגְּדוֹל וּמִבְּאֵר חָקֵר בְּיוֹם טוֹב.

מסכת עירובין פרק י משנה טו

יו

שָׂרֵץ שֶׁנִּמְצָא בְּמִקְדָּשׁ,
כֹּהֵן מוֹצִיאוֹ בְּהִמְיָנוֹ,
שְׁלֹא לְשִׁהוּת אֶת הַטְּמֵאָה.
דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה.
וּרְבִי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בְּצִבְתָּ שְׁלֵעִץ,
שְׁלֹא לְהִרְבּוֹת אֶת הַטְּמֵאָה.

יז

מֵאֵיכָן מוֹצִיִּין אוֹתוֹ?
מִן הַהִיכָל וּמִן הָאוֹלָם, מִבֵּין הָאוֹלָם וְלִמְזֻבָּח.
דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִקּוֹם שְׁחִיבִין עַל זִדּוּנוֹ כָּרַת וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֹטֵאת,
מִשֵּׁם מוֹצִיִּין אוֹתוֹ,
וּשְׂאֵר כָּל הַמְּקוֹמוֹת, כּוֹפִין עָלָיו פְּסֻקָּתָה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִקּוֹם שֶׁהִתִּירוּ לָךְ חֲכָמִים,
מִשְׁלַךְ נִתְּנוֹ לָךְ,
שְׁלֹא הִתִּירוּ לָךְ אֶלָּא מִשּׁוֹם שְׁבוּת.

חסלת עירובין

מסכת פסחים

פרק א

מסכת פסחים פרק א משנה א

א

אור לארבעה עשר,
בודקין את החמץ לאור הנר.
כל מקום שאין מכניסין בו חמץ,
אינו צריך בדיקה.
ולמה אמרו "שתי שורות במרתף"?
במקום שמכניסין בו חמץ.
בית שמי אומרים:
שתי שורות על פני כל המרתף;
ובית הלל אומרים:
שתי שורות החיצונות, שהן העליונות.

מסכת פסחים פרק א משנה ב

ב

אין חוששין שמא גררה חלדה
מבית לבית וממקום למקום.
אם כן, מחצר לחצר או מעיר לעיר,
אין לדבר סוף.

מסכת פסחים פרק א משנה ג

ג

רבי יהודה אומר:
בודקים אור ארבעה עשר,
ובארבעה עשר בשחרית ובשעת הבעור;
וחכמים אומרים:
לא בדק באור ארבעה עשר,
יבדק בארבעה עשר;
אם לא בדק בארבעה עשר,
יבדק בתוך המועד;
לא בדק בתוך המועד,
יבדק לאחר המועד.
ומה שהוא משיר יניחנו בצנעה,

כְּדִי שֶׁלֹא יְהִי צָרִיךְ בְּדִיקָה אַחֲרָיו.

מסכת פסחים פרק א משנה ד

ד

רבי מאיר אומר:
אוכלים כל חמש,
ושורפים בתחלת שש;
רבי יהודה אומר:
אוכלים כל ארבע,
ותולים כל חמש,
ושורפים בתחלת שש.

מסכת פסחים פרק א משנה ה

ה

ועוד אמר רבי יהודה:
שתי חלות שלתודה פסולות < שלתודה >
ומנחות על גג האסטוה,
כל זמן שהן מנחות, כל העם אוכלים;
נטלה אחת מהן,
תולים, לא אוכלים ולא שורפים;
נטלו שתיהן,
התחילו כל העם שורפין.

ו

רבן גמליאל אומר:
חלים נאכלים כל ארבע,
ותרומה כל חמש,
ושורפים בתחלת שש.

מסכת פסחים פרק א משנה ו

ז

רבי חנניה סגן הכהנים אומר:
מימיהם שלכהנים,
לא נמנעו מלשרף את הבשר שנטמא בולד הטמאה,
עם הבשר שנטמא באב הטמאה,
אף על פי שמוסיפין לו טמאה על טמאתו.

ח

הוסיף רבי עקיבה:
מימיהן שלכהנים,
לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום,

בְּנֵי שְׁנַטְמָא בְּטִמְא מֵת,
אָף עַל פִּי שְׁמוּסִיפִין לֹו טְמֵאָה עַל טְמֵאָתוֹ.

מסכת פסחים פרק א משנה ז

ט

אָמַר רַבִּי מֵאִיר:
מִדְּבָרֵיהֶם לְמַדְנֹו,
שְׁשׁוּרְפִים תְּרוּמָה טְהוּרָה עִם הַטְּמֵאָה בַּפֶּסַח.
אָמַר לֹו רַבִּי יוֹסֵה:
אֵינָהּ הִיא הַמִּדָּה.
מוֹדָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וּרְבִי יְהוֹשֻׁעַ,
שְׁשׁוּרְפִין זֶו לְעֶצְמָהּ וְזֶו לְעֶצְמָה;
וְעַל מָה נִחְלָקוּ?
עַל הַתְּלוּיָה וְעַל הַטְּמֵאָה,
שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
תִּשְׂרַף זֶו לְעֶצְמָהּ וְזֶו לְעֶצְמָה;
וּרְבִי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
שְׁתֵּיהֶם כְּאַחַת.

פרק ב

מסכת פסחים פרק ב משנה א

א

כָּל שְׁעָה שֶׁהוּא מֵתָר לֹאכֹל,
מֵאֲכִיל לְבָהֳמָה וְלַחֲיָה וְלַעוֹפּוֹת,
וּמוֹכְרוֹ לְנֹכְרִי,
וּמֵתָר בִּהְגֵּיתוֹ.
עֶבֶר זְמָנוֹ, אֲסוּר בִּהְגֵּיתוֹ.
לֹא יִסִּיק בּוֹ תַנּוּר וְכִירִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין בְּעוֹר חֲמִץ אֶלָּא שְׂרָפָה;
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מִפְּרֵר וְזוּרָה לְרוּחַ אוֹ מִטִּיל לֵים.

מסכת פסחים פרק ב משנה ב

ב

חֲמִץ שֶׁלְנֹכְרִי שֶׁעֶבֶר עָלָיו הַפֶּסַח,
מֵתָר בִּהְגֵּיָה;
וְשִׁלִּישְׁרָאֵל אֲסוּר, שֶׁנֶּאֱמַר:

(שמות יג, ז) "לא יראה לך".

מסכת פסחים פרק ב משנה ג

נָכְרִי שֶׁהֵלֵךְ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל חֻמְצוֹ לְאַחַר הַפֶּסַח,
מֵתָר בִּהְגִּיחַ;
וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵלֵךְ אֶת הַנֹּכְרִי עַל חֻמְצוֹ לְאַחַר הַפֶּסַח,
אָסוּר בִּהְגִּיחַ.
חֻמֶּץ שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מִפֶּלֶת,
הָרִי הוּא כִּמְבַעֵר;
רֶבֶן שֶׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
כָּל שֶׁאֵין הַכֶּלֶב יָכוֹל לַחֲפֹשׂ אַחֲרָיו.

מסכת פסחים פרק ב משנה ד

ג

הָאוֹכֵל תְּרוּמָה חֻמֶּץ בַּפֶּסַח,
שׁוֹגֵג, מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֻמֶּשׁ;
מְזִיד, פֶּטוּר מִתְּשֻׁלוּמִים וּמִדְּמֵי עֲצִים.

מסכת פסחים פרק ב משנה ה

ד

וְאֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁאָדָם יוֹצֵא בָּהֶן יְדֵי חוֹבָתוֹ בַּפֶּסַח:
בַּחֲטִים וּבִשְׁעוּרִים וּבִכְסָמִים וּבִשְׂבֻלַת שׁוּעַל וּבִשְׁיפּוֹן
וּבְדָמִי וּבִמְעַשֶׁר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וּבִמְעַשֶׁר שְׁנִי וְהִקְדָּשׁ שֶׁנִּפְדּוּ.
הַכֹּהֲנִים בַּחֲלָה וּבִתְרוּמָה,
אֲכָל לֹא בִטָּבֵל,
וְלֹא בִמְעַשֶׁר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וְלֹא בִמְעַשֶׁר שְׁנִי וְהִקְדָּשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ.
חֲלוֹת תּוֹדָה וְרִקְיָקִי נְזִיר,
עֲשָׂאֵן לְעֶצְמוֹ, אֵינּוּ יוֹצֵא בָּהֶן;
לְמַכּוֹר בְּשׁוּק, יוֹצֵא בָּהֶן.

מסכת פסחים פרק ב משנה ו

ה

וְאֵלּוּ יִרְקוֹת שֶׁאָדָם יוֹצֵא בָּהֶן יְדֵי חוֹבָתוֹ בַּפֶּסַח:
בַּחֲזֵרֹת וּבְעִלְשִׁים וּבִתְמָכָא וּבַחֲרֻחְבָּנָה וּבְמִרּוֹר.
יוֹצֵאִין בָּהֶן בֵּין לַחִים, בֵּין כְּמִשִּׁין,
אֲכָל לֹא כְבוּשִׁין וְלֹא שְׁלוּקִין וְלֹא מִבְּשָׁלִים.
מִצְטָרְפִין בְּכֻזִּית.
וְיוֹצֵאִין בְּקֶלַח שְׁלֵהָן,
וּבְדִמְאִי,
וּבִמְעַשֶׁר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ,

וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְהַקֹּדֶשׁ שְׁנֶפֶדוֹ.

מסכת פסחים פרק ב משנה ז

ו

אֵין שׁוֹרִים אֶת הַמֶּרֶסֶן לַתְּרֵנוּגְלִים,

אֲבָל חוֹלְטִין.

הָאִשָּׁה לֹא תִשְׂרֶי אֶת הַמֶּרֶסֶן שֶׁתּוֹלֵךְ בְּיָדָהּ לַמֶּרְחָץ.

אֲבָל שָׁפָה הִיא עַל בִּשְׂרָה יָבֵשׁ.

לֹא יִלְעַס אָדָם חֲטִין וַיִּתֵּן עַל מִכְתּוֹ,

מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצוֹת.

מסכת פסחים פרק ב משנה ח

ז

אֵין נוֹתְנִין אֶת הַקֶּמַח לְתוֹךְ חֲרֹסֶת

וְלֹא לְתוֹךְ חֲרָדֵל.

אִם נָתַן יֹאכֵל מִיד;

רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר.

אֵין מְבַשְּׁלִין אֶת הַפֶּסַח

לֹא בְּמִשְׁקִים וְלֹא בְּמֵי פְרוֹת;

אֲבָל סָכִים וּמִטְבִּילִין אוֹתוֹ בְּהֵן.

מִי תִשְׁמִישׁוֹ שֶׁלִּנְחֹתוֹם יִשְׁפְּכוּ,

מִפְּנֵי שֶׁהֵן מַחְמִיצִים.

פרק ג

מסכת פסחים פרק ג משנה א

א

וְאֵלּוֹ עוֹבְרִים בְּפֶסַח:

כֶּתַח הַבֶּבֶלִי,

שֹׁכֵר הַמְּדִי,

חֶמֶץ הָאֲדוּמִי,

זֵיתוֹם הַמִּצְרִי,

זֶמֶן שֶׁלִצְבָּעִים,

וְאֵמִילָן שֶׁלִטְבָּחִים,

וְקוֹלָן שֶׁלִסּוּפְרִים.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

אֵף טְפוּלֵי נָשִׁים.

זֶה הַכֹּלֵל:

כָּל שֶׁהוּא מִין דָּגָן הָרִי זֶה עוֹבֵר בְּפֶסַח.

הרי אלו באזהרה,
ואין בהן משם כרת.

מסכת פסחים פרק ג משנה ב

ב

בצק שבסדקי ערבה,
אם יש כזית במקום אחד,
חייב לבער,
פחות מכן, בטל במעוטו.
וכן לענין הטמאה:
אם הקפיד עליו, חוצץ,
אם רוצה הוא בקיומו,
הרי הוא כערבה.
בצק החרש,
אם יש כיוצא בו שהחמיץ,
הרי זה אסור.

מסכת פסחים פרק ג משנה ג

ג

כיצד מפרישין חלת טמאה ביום טוב?
רבי אליעזר אומר:
אל תקרא לה שם עד שתאפה;
בן בתירה אומר:
תטיל לצוננים.
אמר רבי יהושע:
לא זה הוא חמץ שמזהרים עליו
כל יראה וכל ימצא,
אלא מפרשתה ומנחתה עד הערב,
ואם החמיצה, החמיצה.

מסכת פסחים פרק ג משנה ד

ד

רבן גמליאל אומר:
שלוש נשים לשות כאחת
ואופות בתנור אחד זו אחר זו;
וחכמים אומרים:
שלוש נשים עסיקות בבצק,
אחת לשה ואחת עורכת ואחת אופה.
רבי עקיבה אומר:
לא כל הנשים ולא כל העצים ולא כל התנורים שוים.
זה הכלל:

תאפה תלמש בצונין.

מסכת פסחים פרק ג משנה ה

ה

סעור ישרף,

והאכלו פטור.

סדוק ישרף,

והאכלו חייב מיתה.

אי זה הוא סעור?

בקרני חגבים.

סדוק?

שנתערבו סדקיו זה בזה.

דברי רבי יהודה.

וחכמים אומרים:

זה וזה, האכלו חייב מיתה; <בזה>

אי זה הוא סעור?

כל שהכסיפו פניו,

כאדם שעמדו שערותיו.

מסכת פסחים פרק ג משנה ו

ו

ארבעה עשר שחל להיות בשבת,

מבערים את הכל מלפני השבת.

דברי רבי מאיר.

וחכמים אומרים:

בזמן.

רבי אלעזר ברבי צדוק אומר:

תרומה מלפני השבת וחלים בזמן.

מסכת פסחים פרק ג משנה ז

ז

ההולך לשחוט את פסחו,

ולמול את בנו,

ולאכל סעודת ארוסים בבית חמיו,

ונזכר שיש לו חמץ בתוך הבית;

אם יכול לחזור ולבער ולחזור במצותו,

יחזור;

ואם לאו, יבטל בלבו.

ולהציל מיד הגיס,

ומיד הנקה,

ומיד הדלקה.

וּמִיד הַמַּפְלוּת, יִבְטֵל בְּלִבּוֹ,
וַיֵּשְׁבוּת שְׁבִיתַת הַרְשׁוּת וַיִּחְזֹר מִיָּד.

מסכת פסחים פרק ג משנה ח

ח

וְכֵן מִי שֵׁיצָא מִירוּשָׁלַיִם,
וְנִזְכַּר שֵׁשׁ בֵּידוֹ בֶּשֶׁר הַקֹּדֶשׁ,
אִם עֶבֶר הַצּוֹפִים,
שׁוֹרְפוֹ בְּמִקְוֵמוֹ,
וְאִם לֹא,
חֹזֵר וְשׁוֹרְפוֹ לִפְנֵי הַבֵּירָה מַעֲצֵי הַמַּעֲרָכָה.
וְעַד כַּמָּה הֵן חֲזֻרִין?
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
זֶה נִזְהָר בְּכִיצָה. <מַחֲוֶה ע"י מַגִּיהָ: כְּנִית>
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
זֶה נִזְהָר בְּכִנִּית. <מַחֲוֶה ע"י מַגִּיהָ: כְּבִיצָה>
וְחֻמְּתֵי אֲמָרִים:
בֶּשֶׁר הַקֹּדֶשׁ כְּנִית,
וְחֻמְּתֵי כְּבִיצָה.

פרק ד

מסכת פסחים פרק ד משנה א

א

מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי פֶסְחִים עַד חֲצוֹת,
עוֹשִׂין,
מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת,
אֵינָן עוֹשִׂין.
הַהוּלָךְ מִמְּקוֹם שֶׁעוֹשִׂין לְמְקוֹם שֶׁאֵינָן עוֹשִׂין,
אוּ מִמְּקוֹם שֶׁאֵינָן עוֹשִׂין לְמְקוֹם שֶׁעוֹשִׂין,
נֹתֵנִין עָלָיו חֲמָרֵי הַמְּקוֹם שֵׁיצָא מִשָּׁם,
וְחֲמָרֵי הַמְּקוֹם שֶׁהֵלֵךְ לָשָׁם.
וְאֵל יִשְׁנָה אָדָם, מִפְּנֵי הַמַּחֲלָקוֹת.

מסכת פסחים פרק ד משנה ב

ב

כִּיּוֹצָא בּוֹ:
הַמוֹלִיד פְּרוֹת שְׁבִיעִית
מִמְּקוֹם שֶׁפָּלוּ לְמְקוֹם שֶׁלֹא כָלוּ,

או ממקום שלא כלו למקום שכלו,
חייב לבער.
רבי יהודה אומר:
צא והבא לך אף אתה.

מסכת פסחים פרק ד משנה ג

ג

מקום שנהגו למכור בהמה דקה לגוים,
מוכרין;
מקום שנהגו שלא למכור,
אינן מוכרין.
ואל ישנה אדם, מפני המחלקות.
בכל מקום,
אין מוכרין להם בהמה גסה,
עגלים וסוּחִים שלמים ושבורים;
רבי יהודה מתיר בשבורה;
בן בתירה מתיר בסוס.

מסכת פסחים פרק ד משנה ד

ד

מקום שנהגו לאכל צלי בלילי פסחים,
אוכלין;
מקום שנהגו שלא לאכל,
אינן אוכלין.
מקום שנהגו להדליק את הנר בלילי יום הכפורים,
מדליקים;
מקום שנהגו שלא להדליק,
אינן מדליקים;
מדליקים בבתי כנסיות ובבתי מדרשות,
ובמבואות אפלים ועל גבי החולים.

מסכת פסחים פרק ד משנה ה

ה

מקום שנהגו לעשות מלאכה בתשעה באב,
עושין;
מקום שנהגו שלא לעשות,
אינן עושין;
בכל מקום,
תלמידי חכמים בטלים.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
יעשו כל העם עצמן כתלמידי חכמים.

ו

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

בִּיהוּדָה עוֹשִׁין מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי פֶסַחִים עַד חֲצוֹת,
וּבִגְלִיל אֵינָן עוֹשִׁין כָּל עֶקֶר.

וּבְלֵילָהּ,

בֵּית שְׁמִי אוֹסְרִין,

וּבֵית הֶלֶל מַתִּירִין עַד שְׁתַּנּוֹץ הַחֲמָה.

מסכת פסחים פרק ד משנה ו

ז

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

כָּל מְלָאכָה שֶׁהִתְחִיל בָּהּ קֹדֶם לְאַרְבָּעָה עָשָׂר,

גוֹמְרָהּ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר;

אָבֵל לֹא יִתְחִיל בָּהּ כְּתֻחָלָהּ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר,

אִף עַל פִּי שֶׁהוּא יָכוֹל לְגַמְרָהּ.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

שְׁלוֹשׁ אֲמָנוּת עוֹשִׁין מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי פֶסַחִים:

הַחֲיִטִּים וְהַסִּפְּרִים וְהַכּוֹבָסִים.

רַבִּי יוֹסֵה בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אִף הָרוֹצְעִים.

מסכת פסחים פרק ד משנה ז

ח

מוֹשִׁיבִים שׁוֹבְכִים לְתַרְנוּגְלִים בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר.

תַּרְנוּגְלַת שְׁבָרָחָה,

מַחְזִירִין אוֹתָהּ לְמִקּוּמָהּ,

וְאִם מֵתָהּ,

מוֹשִׁיבִין אַחֲרֶת תַּחְתֶּיהָ.

גוֹרְפִין מִתַּחַת רִגְלֵי בֵּהמָה בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר,

וּבִמְוָעָהּ, מְסַלְקִים לְצִדָּדִים.

מוֹלִיכִים וּמְבִיאִין כָּלִים מִבֵּית הָאָמֶן,

אִף עַל פִּי שְׁאִינָן לְצַרְדֵּי הַמְוָעָה.

מסכת פסחים פרק ד משנה ח

ט

שָׁשָׁה דְּבָרִים עָשׂוּ אֲנָשֵׁי יְרִיחוֹ;

עַל שְׁלֹשָׁה מַחוּ בִּידָן,

וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא מַחוּ בִּידָן.

וְאֵלּוּ שְׁלֹא מַחוּ בִּידָן:

מִרְפִּיבִים דְּקָלִים בְּכָל יוֹם,

וְכוֹרְכִים אֶת שְׁמֵעַ,
וְקוֹצְרִים וְגוֹדְשִׁים לִפְנֵי הָעֶמֶר,
וְלֹא מַחוּ בִידָן.
וְאֵלּוּ שְׁמַחוּ בִידָן:
מִתִּירִין בְּגִמְזִיּוֹת שְׁלֵהֲקֹדֶשׁ,
וְאוֹכְלִין מִתַּחַת הַנְּשָׁרִים,
וְנוֹתְנִין פֶּאֶה לְיָרֵק;
וּמַחוּ בִידָן חֲכָמִים.

מסכת פסחים פרק ד משנה ט
(בכתב יד קאופמן נמצאת כהוספת מגיה בשוליים, בלי ניקוד)

שֶׁשֶׁה דְּבָרִים עָשָׂה חֲזַקְיָה הַמֶּלֶךְ,
עַל שְׁלֹשָׁה הוֹדּוּ לוֹ וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדּוּ לוֹ:
גֵּרַר עֲצָמוֹת אָבִיו עַל מְטָה שֶׁל חֲבָלִים,
וְהוֹדּוּ לוֹ;
כָּתַת נָחַשׁ הַנֶּחֱשֶׁת,
וְהוֹדּוּ לוֹ;
גָּנַז סֶפֶר רְפוּאוֹת,
וְהוֹדּוּ לוֹ.
עַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדּוּ לוֹ:
קִצֵּץ דְּלִתּוֹת שְׁלֵהֲיֵכֶל וְשִׁגְרָן לְמֶלֶךְ אֲשׁוּר,
וְלֹא הוֹדּוּ לוֹ;
סָתַם מִי גִיחוֹן הָעֶלְיוֹן,
וְלֹא הוֹדּוּ לוֹ;
עֲבַר נִיסָן בְּנִיסָן,
וְלֹא הוֹדּוּ לוֹ.

פרק ה

מסכת פסחים פרק ה משנה א

א

תָּמִיד נִשְׁחַט בְּשִׁמוּנָה וּמִחְצָה,
וְקָרַב בְּתִשְׁעֵי וּמִחְצָה.
עָרַב פְּסָחִים, נִשְׁחַט בְּשִׁבְעֵי וּמִחְצָה,
וְקָרַב בְּשִׁמוּנָה וּמִחְצָה,
בֵּין בַּחוּל בֵּין בַּשְּׁבֵת.
חָל עָרַב פְּסָחִים לִהְיוֹת עָרַב שְׁבֵת,
נִשְׁחַט בְּשֵׁשׁ וּמִחְצָה

וְקָרַב בְּשֹׁבַע וּמַחֲצָה,
וְהִפְסִיחַ אַחֲרָיו.

מסכת פסחים פרק ה משנה ב

ב

הִפְסִיחַ שֶׁשָּׁחֲטוּ שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ,
קָבַל וְהֵלֵךְ וְזָרַק שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ,
אוֹ לְשֵׁמוֹ וְשְׁלֹא לְשֵׁמוֹ,
אוֹ שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ וְלְשֵׁמוֹ,
פְּסוּל.

כִּיצַד לְשֵׁמוֹ וְשְׁלֹא לְשֵׁמוֹ?
לְשֵׁם פֶּסַח וּלְשֵׁם שְׁלָמִים;
שְׁלֹא לְשֵׁמוֹ וְלְשֵׁמוֹ?
לְשֵׁם שְׁלָמִים וּלְשֵׁם הִפְסִיחַ.

מסכת פסחים פרק ה משנה ג

ג

שֶׁשָּׁחֲטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְמַנְוִיָּו,
לְעֹרְלִים וּלְטֹמְאִים,
פְּסוּל.

לְאוֹכְלָיו וְשְׁלֹא לְאוֹכְלָיו,
לְמַנְוִיָּו וְשְׁלֹא לְמַנְוִיָּו,
לְמוֹלִים וּלְעֹרְלִים וּלְטֹמְאִים וּלְטֹהוֹרִים,
כָּשֵׁר.

שֶׁשָּׁחֲטוּ קֹדֶם לְחֻצוֹת,
פְּסוּל, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ:
(שְׁמוֹת יב, ו) "בֵּין הָעֶרְבָּיִם".
קֹדֶם לְתֵמִיד,
כָּשֵׁר, וּבִלְבָד שֶׁיְהִי אֶחָד מִמֶּרֶס בְּדָמוֹ,
עַד שִׁזְרוּק דָּם הַתֵּמִיד;
וְאִם נִזְרַק,
כָּשֵׁר.

מסכת פסחים פרק ה משנה ד

ד

הַשּׁוֹחֲט אֶת הַפֶּסַח עַל הַחֲמִץ,
עוֹבֵר בִּלְאֵ תַעֲשֶׂה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף הַתֵּמִיד.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
הַפֶּסַח בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר,

לְשֹׁמוֹ, חֵיב,
וְשֹׁלָא לְשֹׁמוֹ, פְּטוּר;
וְשֹׁאֵר כָּל הַזְּבָחִים,
בֵּין לְשֹׁמֵן וּבֵין שֹׁלָא לְשֹׁמֵן,
פְּטוּר.
וּבְמוֹעֵד,
לְשֹׁמוֹ, פְּטוּר,
שֹׁלָא לְשֹׁמוֹ, חֵיב;
וְשֹׁאֵר כָּל הַזְּבָחִים,
בֵּין לְשֹׁמֵן, בֵּין שֹׁלָא לְשֹׁמֵן, חֵיב,
חוּץ מִן הַחֲטָאת שְׁשֻׁחָטָה שֹׁלָא לְשֻׁמָּה.

מסכת פסחים פרק ה משנה ה

הַפֶּסַח נִשְׁחָט בְּשְׁלוֹשׁ כֶּתִים,
שֶׁנֶּאֱמָר: (שמות יב,ו)
”וְשִׁחַטוּ אֹתוֹ כָּל קָהָל עַדֹּת יִשְׂרָאֵל”,
קָהָל וְעֵדָה וְיִשְׂרָאֵל.
נִכְנָסָה כֶּת הָרֵאשׁוֹנָה וְנִתְמַלֵּאת הָעֶזְרָה,
נִעְלָו דְּלֹתוֹת הָעֶזְרָה,
תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
הַכֹּהֲנִים עוֹמְדִים שׁוֹרוֹת שׁוֹרוֹת,
וּבִידֵיהֶם בְּזִכֵּי כֶסֶף וּבְזִכֵּי זָהָב;
שׁוֹרָה שְׂכָלָה כֶּסֶף, כֶּסֶף,
וְשׁוֹרָה שְׂכָלָה זָהָב, זָהָב,
וְלֹא הָיוּ מְעֻרְבִים.
וְלֹא הָיוּ לְבִזְכִּים שׁוּלִים,
שָׁמָּא יִנְיָחוּם וַיִּקְרַשׁ הַדָּם.

מסכת פסחים פרק ה משנה ו

ו
שָׁחַט יִשְׂרָאֵל וְקָבַל הַכֹּהֵן,
נוֹתְנוֹ לַחֲבֵרוֹ וְלַחֲבֵרוֹ לַחֲבֵרוֹ,
מִקְבֵּל אֶת הַמֶּלֶא, וּמַחְזִיר אֶת הָרִיקָם.
כֹּהֵן הַקְּרוֹב אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ,
זוֹרְקוֹ זְרִיקָה אַחַת כְּנֹגֵד הַיְסוּד.

מסכת פסחים פרק ה משנה ז

ז
יֵצֵאת כֶּת הָרֵאשׁוֹנָה וְנִכְנָסָה שְׁנִיָּה,
יֵצֵאת שְׁנִיָּה וְנִכְנָסָה שְׁלִישִׁית.

כַּמְעָשָׂה הָרֵאשׁוֹנָה,
כֵּן מַעֲשֵׂה שְׁנִיָּה וְשְׁלִישִׁית.
קִרְאוּ אֶת הַהִלָּל.
אִם גָּמְרוּ, שְׁנוֹ,
וְאִם שְׁנוֹ, שְׁלֹשׁ,
אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא שָׁלְשׁוּ מִימֵיהֶם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מִימֵיהָ שָׁלַכְתָּ הַשְּׁלִישִׁית,
לֹא הִגִּיעָה לְ"אֶהְבְּתִי כִי יִשְׁמַע יי",
מִפְּנֵי שְׁעֻמָּה מִמַּעֲטִים.

מסכת פסחים פרק ה משנה ח

ח

כַּמְעָשָׂהוּ בַּחֹל, כֵּן מַעֲשָׂהוּ בַּשַּׁבָּת,
אֵלָּא שֶׁהַכֹּהֲנִים מְדִיחִין אֶת הָעֶזְרָה,
שֶׁלֹּא כְּרִצּוֹן חֲכָמִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כּוֹס הָיָה מִמָּלֵא מִדָּם הַתַּעֲרֵבָת,
זוֹרְקוֹ וְרִיקָה אַחַת עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ.
וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים.

מסכת פסחים פרק ה משנה ט

ט

כִּיצַד תּוֹלִים וּמַפְשִׁיטִים?
אֲנָקְלִיּוֹת שֶׁלִּכְרִזָּל הָיוּ קְבוּעִים בְּכוֹתָלִים וּבְעַמּוּדִים,
שֶׁבָּהֶן תּוֹלִים וּמַפְשִׁיטִים.
כָּל מִי שֶׁאִין לוֹ מְקוֹם לְתֵלוֹת,
מִקְלוֹת דִּקִּים חֲלָקִים הָיוּ שָׁם,
וּמִנִּיחַ עַל כְּתָפוֹ וְעַל כְּתֵף חֲבֵרוֹ,
וְתוֹלָה וּמַפְשִׁיט.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אַרְבָּעָה עָשָׂר שָׁחַל לֵהָיוֹת בַּשַּׁבָּת,
מִנִּיחַ אֶת יָדוֹ עַל כְּתֵף חֲבֵרוֹ,
וְיָד חֲבֵרוֹ עַל כְּתָפוֹ,
וְתוֹלָה וּמַפְשִׁיט.

מסכת פסחים פרק ה משנה י

י

קָרְעוּ וְהוֹצִיאוּ אֶת אֲמוּרָיו,
נִתְּנָן בְּמָגֶס וְהַקְטִירָן עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ.
יָצְאוּ כֵת הָרֵאשׁוֹנָה,

וַיֵּשְׁבָה לָהּ לְהַר הַבַּיִת,
שְׁנֵי בָחִיל,
וְהַשְּׁלִישִׁית בְּמִקְוֶה.
חֲשֹׁכָה,
יָצְאוּ וְצָלוּ אֶת פְּסָחֵיהֶם.

פרק ו

מסכת פסחים פרק ו משנה א

א

אֵלּוּ דְּבָרִים בְּפֶסַח דּוֹחִין אֶת הַשַּׁבָּת:
שְׁחִיטָתוֹ וְזָרִיקָת דָּמוֹ,
וּמַחְוֵי קֶרְבִּי וְהַקָּטָר חֲלָבִיו;
אֲבָל צִלְתּוֹ וְהַדָּחַת קֶרְבִּי,
אֵינָן דּוֹחִים.
הַרְפָּבוּ וְהִבָּאֲתוּ מִחוּץ לַתְּחוּם וְחִתִּיכָת יִבְלָתוּ,
אֵינָן דּוֹחִים.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
דּוֹחִים.

מסכת פסחים פרק ו משנה ב

ב

אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
מָה אִם שְׁחִיטָה, שֶׁהִיא מִשְׁם מְלָאכָה,
דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת,
אֵלּוּ שֶׁהֵן מִשְׁם שְׁבוּת,
לֹא יִדְחוּ אֶת הַשַּׁבָּת?
אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
יוֹם טוֹב יוֹכִיחַ,
שֶׁהִתִּיר בּוֹ מִשְׁם מְלָאכָה,
וְאַסֵּר בּוֹ מִשְׁם שְׁבוּת.
אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
מָה זֶה, יְהוֹשֻׁעַ?
וּמָה רְאִיָּה רְשׁוּת לְמַצָּנָה?

ג

הַשֵּׁיב רַבִּי עֲקִיבָה:
הַזֵּיָה תוֹכִיחַ,
שֶׁהִיא מַצָּנָה וְהִיא מִשְׁם שְׁבוּת,

אינה דוחה את השבת;
אף אתה אל תתמה על אלו,
שאף על פי שהן מצוה והן משם שבות,
לא ידחו את השבת.

ד

אמר לו רבי אליעזר:
ועליה אני דן;
מה אם שחיטה, שהיא משם מלאכה,
דוחה את השבת,
הנזיה שהיא משם שבות,
אינה דוחה את השבת?
אמר לו רבי עקיבה:
חלוף!
מה אם הנזיה, שהיא משם שבות,
אינה דוחה את השבת,
אף שחיטה, שהיא משם מלאכה,
לא תדחה את השבת?

ה

אמר לו רבי אליעזר:
"עקיבה!"
עקרת מה שכתוב: (במדבר ט, ג)
"בין הערבים ... במעדו",
בין בחול בין בשבת."
אמר לו:
"הבא לי מועד לאלו כמועד לשחיטה!"

ו

כלל אמר רבי עקיבה:
כל מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת,
אינה דוחה את השבת.
שחיטה,
שאי אפשר לה לעשות מערב שבת, <שאיפשר>
דוחה את השבת.

מסכת פסחים פרק ו משנה ג

ז

אימתי מביאים עמו חגיגה?
בזמן שהוא בא בחול בטהרה ובממעט.
בזמן שהוא בא בשבת במרבה ובטמאה,

אין מביאין עמו חגיגה.

מסכת פסחים פרק ו משנה ד

ח

חגיגה היתה באה מן הבקר ומן הצאן,
מן הכבשים ומן העזים,
מן הזכרים ומן הנקבות;
ונאכלת לשני ימים.

מסכת פסחים פרק ו משנה ה

ט

הפסח ששחטו שלא לשמו בשבת,
חייב עליו חטאת.
ושאר כל הזבחים ששחטן לשם הפסח,
אם אינן ראויים הן,
חייב;
ואם ראויין,
רבי ליעזר מחייב חטאת,
רבי יהושע פוטר.

י

אמר רבי אליעזר:
מה אם הפסח, שהוא מתר לשמו,
כששנה את שמו, חייב,
זבחים, שהם אסורים לשמן,
כששנה את שמן,
אינו דין שיהא חייב?
אמר לו רבי יהושע:
לא, אם אמרת בפסח ששנהו בדבר אסור,
תאמר בזבחים, ששנן בדבר מתר?
אמר לו רבי ליעזר:
אמורי צבור יוכיחו,
שהן מתרין לשמן,
והשוחט לשמן חייב.
אמר לו רבי יהושע:
לא, אם אמרת באמורי צבור,
שיש להן קצבה,
תאמר בפסח שאין לו קצבה?
רבי מאיר אומר:
אף השוחט לשם אמורי צבור פטור.

מסכת פסחים פרק ו משנה ו

יא

שֶׁחֲטוּ שְׁלֹא לְאוֹכְלֵי וְשְׁלֹא לְמִנּוּיָיו,
לְעֶרְלִים וְלִטְמָאִים,
חֵיב.

לְאוֹכְלֵי וְשְׁלֹא לְאוֹכְלֵי,
לְמִנּוּיָיו וְשְׁלֹא לְמִנּוּיָיו,
לְמוּלִים וְלְעֶרְלִים,
וְלִטְמָאִים וְלִטְהוֹרִים,
פְּטוּר.

שֶׁחֲטוּ וְנִמְצָא בְּעַל מוֹם,
חֵיב.

שֶׁחֲטוּ וְנִמְצָא טְרֵפָה בְּסֵתֶר,
פְּטוּר.

שֶׁחֲטוּ וְנִדְעָ שֶׁמְשַׁכּוּ הַבְּעָלִים אֶת יְדֵיהֶן,
אוֹ שְׁמֵתוֹ, אוֹ שֶׁנִּטְמָאוּ,
פְּטוּר, מִפְּנֵי שֶׁשָּׁחַט בְּרִשּׁוֹת.

פרק ז

מסכת פסחים פרק ז משנה א

א

כִּיצַד צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח?
שְׁפוּד שְׁלֶרְמוֹן,

תּוֹחֲבוּ מִתּוֹךְ פִּי עַד בֵּית נְקוּבָתוֹ,
וְנוֹתֵן אֶת כָּרְעֵיו וְאֶת בְּנֵי מַעֲיוֹ לְתוֹכוֹ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

כָּמִין בְּשׁוּל הוּא זֶה!

אֶלָּא תוֹלָן חוּצָה לוֹ.

מסכת פסחים פרק ז משנה ב

ב

אֵין צוֹלִין אֶת הַפֶּסַח

לֹא בְּשִׁפּוּד וְלֹא בְּאַסְכָּלָה. <eskhára: מנגל, רשת שעל האש>

רַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר:

מַעֲשֶׂה בְּרַבֵּן גְּמְלִיאֵל שֶׁאָמַר לְטָבִי עֲבָדוּ:

"צֵא וְצִלָּה לָנוּ אֶת הַפֶּסַח עַל הָאַסְכָּלָה!"

נָגַע בְּחֶרְסוֹ שֶׁלְתַנּוּר,

יִקְלֹף אֶת מְקוֹמוֹ.
נֹטֵף מִרְטָבוֹ עַל הַחֶרֶס, חֹזֵר עָלָיו,
יִטֹּל אֶת מְקוֹמוֹ.
נֹטֵף מִרְטָבוֹ עַל הַסֵּלֶת,
יִקְמֹץ אֶת מְקוֹמוֹ.

מסכת פסחים פרק ז משנה ג

ג

סָכוּ בְשֶׁמֶן שְׁלֵתְרוּמָה,
אִם חֲבוּרַת הַכֹּהֲנִים,
יֹאכְלוּ;
אִם שְׁלִישְׁרָאֵל, אִם חֵי,
יְדִיחֲנוּ,
וְאִם צָלִי,
יִקְלֹף אֶת הַחִיצוֹן.
סָכוּ בְשֶׁמֶן שְׁלֹמֶעֶשֶׁר שְׁנִי,
לֹא יַעֲשֶׂנוּ דָמִים עַל בְּנֵי חֲבוּרָה,
שְׂאִין פּוֹדִים מַעֲשֶׂר שְׁנִי בִירוּשָׁלַיִם.

מסכת פסחים פרק ז משנה ד

ד

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים בָּאִים בְּטֻמְאַה,
וְאֵינָן נֹאכְלִים בְּטֻמְאַה:
הַעֲמָר,
וְשֵׁתִי הַלֶּחֶם,
וְלֶחֶם הַפָּנִים,
וְזִבְחֵי שְׁלָמֵי צִבּוֹר,
וְשְׁעִירֵי רֹאשֵׁי חֲדָשִׁים.
הַפֶּסַח שֶׁבֹא בְטֻמְאַה נֹאכָל בְּטֻמְאַה,
שֶׁלֹא בָּא מִתַּחֲלָתוֹ אֶלֶּא לֹאכִילָהּ.

מסכת פסחים פרק ז משנה ה

ה

נִטְמָא הַבֶּשֶׂר, וְהַחֲלָב קָיָם,
אֵינּוּ זוֹרֵק אֶת הַדָּם.
נִטְמָא הַחֲלָב, וְהַבֶּשֶׂר קָיָם,
זוֹרֵק אֶת הַדָּם.
וּבִמְקַדְשֵׁים אֵינּוּ כֵן,
אִף עַל פִּי שְׁנִטְמָא הַבֶּשֶׂר וְהַחֲלָב קָיָם,
זוֹרֵק אֶת הַדָּם.

מסכת פסחים פרק ז משנה ו

ו

נִטְמָא קָהֵל אוֹ רַבּוֹ,
אוֹ שֶׁהָיוּ הַכֹּהֲנִים טְמֵאִין וְהַקָּהֵל טָהוֹר,
יַעֲשֶׂה בְטִמְאָה.
נִטְמָא מְעוֹט הַקָּהֵל,
הַטְּהוֹרִים עוֹשִׂין אֶת הָרֹאשׁוֹן,
וְהַטְּמֵאִים עוֹשִׂין אֶת הַשֵּׁנִי.

מסכת פסחים פרק ז משנה ז

ז

הַפֶּסַח שֶׁנִּזְרַק אֶת דָּמוֹ,
וְאַחֵר כִּדּוּדָע שֶׁהוּא טָמֵא,
הַצִּיץ מִרְצָה.
נִטְמָא הַגּוֹף,
אִין הַצִּיץ מִרְצָה;
מִפְּנֵי שְׁאֵמְרוּ:
נִזְיֹר וְעוֹשֶׂה פֶסַח,
הַצִּיץ מִרְצָה עַל טְמֵאת הַדָּם,
וְאִין הַצִּיץ מִרְצָה עַל טְמֵאת הַגּוֹף.
נִטְמָא טְמֵאת הַתְּהוֹם,
הַצִּיץ מִרְצָה.

מסכת פסחים פרק ז משנה ח

ח

נִטְמָא שְׁלָם אוֹ רַבּוֹ,
שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה מִעֲצֵי הַמַּעֲרֶכֶה.
נִטְמָא מְעוֹטוֹ, וְהַנּוֹתֵר,
שׁוֹרְפִים אוֹתוֹ בְּחִצְרוֹתֵיהֶם עַל גִּגּוֹתֵיהֶן,
מִעֲצֵי עֶצְמָן.
הַצִּיקָנִים שׁוֹרְפִין אוֹתוֹ לִפְנֵי הַבִּירָה,
בְּשִׁבִּיל לְהַנּוֹת מִעֲצֵי הַמַּעֲרֶכֶה.

מסכת פסחים פרק ז משנה ט

ט

הַפֶּסַח שֶׁיֵּצֵא אוֹ שְׁנִטְמָא,
יִשְׂרַף מִיָּד.
נִטְמוּ הַבְּעָלִים אוֹ שְׁמָתוֹ,
תַּעֲבֹר צוּרְתּוֹ <מַחוּק> וַיִּשְׂרַף בַּשֶּׁשֶׁה עֶשֶׂר <
וַיֵּצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:

אף זה ישרף מיד,
שאין לו אוכלים.

מסכת פסחים פרק ז משנה י
י

העצמות והגידים והנותר ישרפו בששה עשר.
הל ששה עשר להיות בשבת,
ישרפו בשבעה עשר,
שאין דוחים לא את השבת ולא את יום טוב.

מסכת פסחים פרק ז משנה יא
יא

כל הנאכל בשור הגדול יאכל בגדי הרך,
וכראשי הכנפים והסחוסים.
השובר את העצם בפסח הטהור,
הרי זה לוקה ארבעים;
אבל המותר בטהור, והשובר בטמא,
אינו לוקה ארבעים.

מסכת פסחים פרק ז משנה יב
יב

אבר שיצא מקצתו,
חותך עד שמגיע לעצם,
וקולף עד שמגיע לפרק, וחותך.
ובמקדשים, קוצץ בקופים,
שאין בו שבירת העצם.
מן האגף ולפנים כלפנים,
מן האגף ולחוץ כלחוץ.
והחלונות ועבי החומה כלפנים.

מסכת פסחים פרק ז משנה יג
יג

שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד,
אלו הופכים את פניהן הילך ואוכלין,
ואלו הופכים את פניהם הילך ואוכלים,
והמחם באמצע.
וכשהשמש עומד למזוג,
קופץ את פיו ומחזיר את פניו,
עד שהוא מגיע אצל חבורתו ואוכל.
והכלה הופכת את פניה ואוכלת. <והכלה>

פרק ח

מסכת פסחים פרק ח משנה א

א

האשה, בזמן שהיא בבית בעלה,
שחט עליה אביה, שחט עליה בעלה,
תאכל משלבעלה.
הלכה רגל הראשון לעשות בבית אביה,
שחט עליה אביה, שחט עליה בעלה,
תאכל ממקום שהיא רוצה.
יתום ששחטו עליו אפטרופים,
יאכל ממקום שהוא רוצה.
עבד שלשני שותפים,
לא יאכל משלשניהם.
מי שחציו עבד וחציו בן חורים,
לא יאכל משלרבו.

מסכת פסחים פרק ח משנה ב

ב

האומר לעבדו:
"צא ושחט עלי את הפסח",
שחט גדי, יאכל,
שחט טלה, יאכל,
שחט גדי וטלה, יאכל מן הראשון.
שכח מה אמר לו רבו,
כיצד יעשה?
ישחט גדי וטלה ויאמר:
אם גדי אמר לי רבי,
גדי שלו וטלה שלי;
ואם טלה אמר לי רבי,
טלה שלו וגדי שלי.
שכח רבו מה אמר לו,
שניהם יצאו לבית השריפה;
ופטורים מלעשות פסח שני.

מסכת פסחים פרק ח משנה ג

ג

האומר לבניו:
"הרי אני שוחט את הפסח"

לְמִי שִׁיעָלָה מִכֶּם רֹאשׁוֹן לִירוּשָׁלַיִם",
כִּינֹן שֶׁהַכִּנִּים הָרֹאשׁוֹן רֹאשׁוֹ וְרִבּוֹ לְעִיר,
זָכָה בְּחֶלְקוֹ וְזָכָה אֶת אֲחִיו עִמּוֹ.
לְעוֹלָם נִמְנִים עָלָיו,
עַד שִׁיָּהָא בּוֹ כְּנִית לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.
נִמְנִים וּמוֹשְׁכִים אֶת יְדֵיהֶם מִמֶּנּוּ,
עַד שִׁישְׁחֹט.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
עַד שִׁיזְרֹק הַדָּם.

מסכת פסחים פרק ח משנה ד

ד

הַמִּמְנֶה אַחֲרֵים עִמּוֹ עַל חֶלְקוֹ,
רְשִׁיִּים לְתֵן לוֹ אֶת שְׁלוֹ,
הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ וְהֵן אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶם.

מסכת פסחים פרק ח משנה ה

ה

זָב שֶׁרָאָה שְׁתֵּי רֵאיוֹת,
שׁוֹחֲטִים עָלָיו בְּשָׁבִיעִי.
רָאָה שְׁלוֹשׁ,
שׁוֹחֲטִין עָלָיו בְּשָׁמִינִי.
וְכֵן שׁוֹמֵרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם,
שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשָׁנִי.
רָאָה שְׁנֵי יָמִים,
שׁוֹחֲטִים עָלֶיהָ בְּשָׁלִישִׁי.
וְהַזָּבָה,
שׁוֹחֲטִין עָלֶיהָ בְּשָׁמִינִי.

מסכת פסחים פרק ח משנה ו

ו

הָאוֹנֵן וְהַמִּפְקֵחַ בְּגֵל,
וְכֵן מִי שֶׁהִבְטִיחוּהוּ לְהוֹצִיאוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִים,
הַחֹלֶה וְהַזָּקֵן שֶׁהֵן יְכוּלִין לֵאכֹל כְּנִית,
שׁוֹחֲטִין עָלֵיהֶם.
וְעַל כָּלֶם,
אֵין שׁוֹחֲטִים עָלֵיהֶם בְּפָנֵי עֲצָמָן,
שְׁלֹא יִבְיֹאוּהוּ לִידֵי פָסוּל.
לְפִיכָךְ, אִם אֶרֶע בָּהֶם פָּסוּל,
פְּטוּרִים מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שָׁנִי,
חוּץ מִן הַמִּפְקֵחַ בְּגֵל,

שְׁהִיָּה טָמֵא מִתְחַלֵּת.

מסכת פסחים פרק ח משנה ז
(בכתב יד קאופמן, סדורה לפני משנה ו,
ומעתקת שוב בשוליים לפני משנה ח)

ו

אֵין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח עַל הַיָּחִיד.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי יוֹסֵה מִתִּיר.
אֶפְלוּ חֲבוּרָה שְׁלֹמָאָה וְאִינָן יְכוּלִין לֵאכֹל כְּזֵית,
אֵין שׁוֹחֲטִים עֲלֵיהֶם,
וְאִין עוֹשִׂין חֲבוּרַת נָשִׁים וְעַבְדִּים וְקַטְנִים.

מסכת פסחים פרק ח משנה ח

ח

הַאוֹנֵן טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרֶב,
אֲבָל לֹא בִקְדָשִׁים.
הַשּׁוֹמֵעַ עַל מֵתוֹ,
וְהַמְּלַקֵּט עֲצָמוֹת,
טוֹבֵל וְאוֹכֵל בִּקְדָשִׁים.
גַּר שֶׁנִּתְּגִיר עֶרֶב פֶּסַחִים,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחוֹ לְעֶרֶב;
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
הַפּוֹרֵשׁ מִן הָעֶרְלָה כְּפוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר.

פרק ט

מסכת פסחים פרק ט משנה א

א

מִי שְׁהִיָּה טָמֵא אוּ בְדֶרֶךְ רְחוּקָה,
וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרֹאשׁוֹן,
יַעֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁנִי.
שִׁגְגַּא אוּ נֶאֱנַס וְלֹא עָשָׂה אֶת הָרֹאשׁוֹן,
יַעֲשֶׂה אֶת הַשֵּׁנִי.
אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר:
"טָמֵא אוּ בְדֶרֶךְ רְחוּקָה?"
שְׁאֵלוֹ פְּטוּרִין מִן הַהִכָּרַת,
וְאֵלוֹ חִיבִים בְּהִכָּרַת.

מסכת פסחים פרק ט משנה ב

ב

ואי זו היא דרך רחוקה?
מן המודיעית ולחוץ,
וכמדתה לכל רוח.
דברי רבי עקיבה.
רבי אליעזר אומר:
מאסקפת העזרה ולחוץ.
אמר רבי יוסה:
לפיכך נקוד על ה, לומר:
לא מפני שהיא רחוקה ודי,
אלא מאסקפת העזרה ולחוץ.

מסכת פסחים פרק ט משנה ג

ג

מה בין הראשון לשני?
הראשון אסור בבל יראה ובל ימצא;
השני, חמץ ומצה עמו בבית.
הראשון טעון הלל באכילתו,
והשני אינו טעון הלל באכילתו.
וזה וזה טעונים הלל בפעשיתן,
נאכלים צלי על מצה ומרורים,
ודוחים את השבת.

מסכת פסחים פרק ט משנה ד

ד

הפסח שבא בטמאה,
לא יאכלו ממנו זבים ונבות, נדות ויולדות;
אם אכלו, פטורים.
רבי אליעזר פוטר אף על ביאת המקדש.

מסכת פסחים פרק ט משנה ה

ה

מה בין פסח מצרים לפסח דורות?
פסח מצרים מקחו מבעשור,
וטעון הזיה ואגדת אזוב
על המשקוף ועל שתי המזוזות,
ונאכל בחפזון לילה אחד.
ופסח דורות נוהג כל שבעה.

מסכת פסחים פרק ט משנה ו

ו

אמר רבי יהושע:
שמעתי שתמורת הפסח קרבה,
ותמורת הפסח אינה קרבה,
ואין לי לפרש.
אמר רבי עקיבה:
אני אפרש:
הפסח שנמצא קדם לשחיטת הפסח,
ירעה עד שיסתאב, וימכר,
ויביא בדמיו שלמים, וכן תמורתו;
לאחר הפסח, יביא שלמים, וכן תמורתו.

מסכת פסחים פרק ט משנה ז

ז

המפריש נקבה לפסחו,
או זכר בן שתי שנים,
ירעה עד שיסתאב, וימכר,
ויפלו דמיו לגדקה.
המפריש פסחו ומת,
לא יביאנו בנו אחריו לשם פסח,
אלא לשם שלמים.

מסכת פסחים פרק ט משנה ח

ח

הפסח שנתערב בזבחים,
ירעו עד שיסתאבו, וימכרו,
ויביא בדמי היפה שבהן ממין זה,
ובדמי היפה שבהן ממין זה,
ויפסיד המותר מביתו.
נתערב בבכורות,
רבי שמעון אומר:
אם חבורת הכהנים,
יאכלו.

מסכת פסחים פרק ט משנה ט

ט

חבורה שאבד פסחה,
אמרו לאחד:
"צא ובקש, ושחט עלינו!"
והלך ומצא ושחט,

וְהֵם לִקְחוּ וְשָׁחֲטוּ;
אִם שָׁלוּ גִשְׁחַט רֹאשׁוֹן,
הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ, וְהֵן אוֹכְלִין עִמּוֹ;
וְאִם שָׁלְהֶם גִּשְׁחַט רֹאשׁוֹן,
הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ וְהֵן אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶם;
וְאִם אֵין יָדוּעַ אִי זֶה מֵהֵן גִּשְׁחַט רֹאשׁוֹן,
אוֹ שְׁשָׁחֲטוּ שְׁנֵיהֶם כְּאַחַת,
הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ, וְהֵם אֵינָן אוֹכְלִים עִמּוֹ,
וְשָׁלְהֶם יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה,
וּפְטוּרִים מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי.

י

אָמַר לָהֶם:
"אִם אַחֲרָתִי, שָׁחֲטוּ עָלַי!"
הִלֵּךְ וּמָצָא וְשָׁחֲטַתְּ,
וְהֵן לִקְחוּ וְשָׁחֲטוּ;
אִם שָׁלְהֶם גִּשְׁחַט רֹאשׁוֹן,
הֵן אוֹכְלִין מִשְׁלָהֶם, וְהוּא אוֹכֵל עִמָּהֶן;
אִם שָׁלוּ גִשְׁחַט רֹאשׁוֹן,
הוּא אוֹכֵל מִשְׁלוֹ וְהֵן אוֹכְלִים מִשְׁלָהֶן;
אֵין יָדוּעַ אִי זֶה מֵהֵן גִּשְׁחַט רֹאשׁוֹן,
אוֹ שְׁשָׁחֲטוּ שְׁנֵיהֶם כְּאַחַת,
הֵם אוֹכְלִים מִשְׁלָהֶם, וְהוּא אֵינּוּ אוֹכֵל עִמָּהֶם,
וְשָׁלוּ יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה,
וּפְטוּר מִלַּעֲשׂוֹת פֶּסַח שְׁנִי.

יא

אָמַר לָהֶם וְאָמְרוּ לוֹ,
אוֹכְלִים מִן הָרֹאשׁוֹן;
לֹא אָמַר לָהֶם וְלֹא אָמְרוּ לוֹ,
אֵינָן אַחֲרָיִים זֶה בְּזֵה.

מסכת פסחים פרק ט משנה י

יב

שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ פְּסָחֵיהֶם,
אֵלוּ מוֹשְׁכִים לָהֶם אֶחָד,
וְאֵלוּ מוֹשְׁכִים לָהֶם אֶחָד;
אֶחָד מֵאֵלוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלוֹ,
וְאֶחָד מֵאֵלוּ בָּא לוֹ אֶצֶל אֵלוֹ;
וְכֵן הֵם אוֹמְרִים:
אִם שָׁלְנוּ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה,

יָדִיד מְשׁוֹכֹת מִשְׁלָךְ וְנִמְנִית עַל שְׁלָנוּ;
וְאִם שְׁלָךְ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה,
יָדִינוּ מְשׁוֹכֹת מִשְׁלָנוּ וְנִמְנִינוּ עַל שְׁלָךְ.

יג

וְכֵן חֲמֵשׁ חֲבוּרוֹת שֶׁלֹּחַמֶּשֶׁה חֲמֶשֶׁה,
וְשִׁלְעֶשְׂרָה עֶשְׂרֵה,
נִמְשָׁכִים לָהֶם אֶחָד מִכָּל חֲבוּרָה וְחֲבוּרָה,
וְכָךְ הֵם אוֹמְרִים.

(מסכת פסחים פרק ט משנה יא)

שְׁנַיִם שְׁנֵת־עָרְבוּ פְסָחֵיהֶם,
זֶה מוֹשֶׁךְ לוֹ אֶחָד וְזֶה מוֹשֶׁךְ לוֹ אֶחָד;
זֶה מִמְנָה עִמּוֹ אֶחָד מִהַשּׁוֹק,
וְזֶה מִמְנָה עִמּוֹ אֶחָד מִהַשּׁוֹק;
זֶה בָּא אֶצֶל זֶה וְזֶה בָּא אֶצֶל זֶה,
וְכָךְ הוּא אוֹמֵר:

אִם שְׁלִי הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה,
יָדִיד מְשׁוֹכֹת מִשְׁלָךְ, וְנִמְנִית עַל שְׁלִי;
וְאִם שְׁלָךְ הוּא הַפֶּסַח הַזֶּה,
יָדִי מְשׁוֹכֹת מִשְׁלִי וְנִמְנִיתִי עַל שְׁלָךְ.

פרק י

מסכת פסחים פרק י משנה א

א

עָרַב פְּסָחִים סְמוּךְ לַמִּנְחָה
לֹא יֵאכַל אָדָם עַד שֶׁתַּחֲשֹׁךְ.
אֶפִּילוּ עֲנִי שְׂבִישָׁאֵל לֹא יֵאכַל עַד שֶׁיִּסָּב.
לֹא יִפְתְּחוּ לוֹ מֵאֲרָבְעָה כּוֹסוֹת שְׁלִיין,
אֶפִּילוּ מִן הַתַּמְחֻי.

מסכת פסחים פרק י משנה ב

ב

מִזְגוּ לוֹ כּוֹס רֵאשׁוֹן,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מִבְּרַךְ עַל הַיּוֹם,
וְאַחֲרֵי כֵן מִבְּרַךְ עַל הַיַּיִן;
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
מִבְּרַךְ עַל הַיַּיִן,

ואחר כך מברך על היום.

מסכת פסחים פרק י משנה ג

ג

הביאו לפניו,

מטבל בחזרת עד שהוא מגיע לפרפרת הפת.

הביאו לפניו מצה וחרסת וחרסת,

אף על פי שאין חרסת מצנה.

רבי לעזר ברבי צדוק אומר:

מצנה.

ובמקדש מביאים לפניו גופו שלפסח.

מסכת פסחים פרק י משנה ד

ד

מזגו לו כוס שני,

וכן הבן שואל.

אם אין דעת בבן,

אביו מלמדו:

"מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?

שבכל הלילות אין אנו מטבילים אפילו פעם אחת,

הלילה הזה שתי פעמים;

שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה,

הלילה הזה כלו מצה;

שבכל הלילות אנו אוכלים בשר צלי שלוק ומבשל,

הלילה הזה כלו צלי."

לפי דעתו שלבן אביו מלמדו.

מתחיל בגנות ומסיים בשבח,

ודורש מ"ארמי אבד אבי" (דברים כוה),

עד שהוא גומר כל הפרשה.

מסכת פסחים פרק י משנה ה

ה

רבן גמליאל אומר:

כל שלא אמר שלושה דברים אלו בפסח,

לא יצא ידי חובתו:

"פסח, מצה ומרורים.

פסח,

על שם שפסח המקום על בתי אבותינו במצרים.

מרורים,

על שם שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים.

מצה,

עַל שֵׁם שְׁנִגְאָלוֹ.
לְפִיכָךְ אָנוּ חִיבִים לְהוֹדוֹת,
לְהֵלֵל, לְשַׁבַּח, לְפָאֵר, לְרֹמֵם, לְגַדֵּל
לְמִי שֶׁעָשָׂה לָנוּ וְלְאֲבוֹתֵינוּ אֶת כָּל הַנְּסִים הָאֵלֹהִים,
וְהוֹצִיאָנוּ מֵעֲבָדוֹת לְחֵרוֹת,
וְנֹאמֶר לְפָנָיו הַלְלוּיָהּ."

מסכת פסחים פרק י משנה ו

ו

עַד אֵיכָן הוּא אוֹמֵר?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
עַד "אִם הַבָּנִים שִׁמְחָה",
וּבֵית הָלֵל,
עַד "חֲלָמִישׁ לְמַעַיְנו מֵיִם".
וְחֹתֶם בְּגֹאֲלָהּ.

ז

רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
"אֲשֶׁר גָּאֲלָנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם,
וְהִגִּיעֵנוּ הַלֵּילָה הַזֶּה",
וְאֵינוּ חֹתֶם.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
"כֵּן יִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
יִגִּיעֵנוּ לְרִגְלִים הַבָּאִים לְקַרְאֲתָנוּ לְשָׁלוֹם,
שִׁמְחִים בְּכַנְּנֵן עוֹלָם,
לֹא כֹל מִן הַפְּסָחִים וּמִן הַזִּבְחִים
אֲשֶׁר יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר מְזֻבָּחַךְ לְרִצּוֹן,
וְנוֹדָה לָךְ עַל גְּאֻלָּתָנוּ.
בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, גָּאֵל יִשְׂרָאֵל". <גואל>

מסכת פסחים פרק י משנה ז

ח

מְזֻגוּ לוֹ כּוֹס שְׁלִישִׁי,
וּבִרְךָ עַל מְזֻנּוֹ.
רַבִּיעִי, גּוֹמֵר אֶת הַהֵלֵל,
וְאוֹמֵר עָלָיו בִּרְכַּת הַשִּׁיר.
בֵּין הַכּוֹסוֹת הָאֵלֹהִים,
אִם רָצָה לְשִׁתּוֹת, יִשְׁתֶּה.
בֵּין הַשְּׁלִישִׁי לְרַבִּיעִי, לֹא יִשְׁתֶּה.
(מסכת פסחים פרק י משנה ח)

וְאֵין מַפְטִירִים אַחֵר הַפֶּסַח אֶפִּיקִימוֹן. <epikômon: דְּבָרִים הַבָּאִים אַחֵר הַסְּעוּדָה>

יִשְׁנוּ, מִקְצָתָם יֹאכְלוּ, וְכֻלָּם לֹא יֹאכְלוּ.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִם נִתְנַמְנָמוּ, יֹאכְלוּ,
וְאִם נִרְדְּמוּ, לֹא יֹאכְלוּ.

מסכת פסחים פרק י משנה ט

ט

הַפֶּסַח אַחֲרֵי חֲצוֹת מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים.
הַפֶּגֶז וְהַנּוֹתָר מְטַמְּאִים אֶת הַיָּדִים.
בֶּרֶךְ בִּרְכַּת הַפֶּסַח, פֶּטֶר אֶת שְׁלֹזְבַח,
אֶת שְׁלֹזְבַח, לֹא פֶטֶר אֶת שְׁלֹפֶסֶת.
דְּבַרִּי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לֹא זֶה פּוֹטֵרֶת זֶה,
וְלֹא זֶה פּוֹטֵרֶת זֶה.

חסל פסח

מסכת שקלים

פרק א

מסכת שקלים פרק א משנה א

א

בְּאַחַד בְּאַדָּר,
מְשַׁמְעִים עַל הַשְּׁקָלִים וְעַל הַכֶּלָּאִים.
וּבְחֻמְשָׁה עֶשֶׂר בּוֹ,
קוֹרִין אֶת הַמְּגִלָּה בְּכֹרֶכִים,
וּמִתְקַנִּים אֶת הַדֶּרֶכִּים וְאֶת הָרְחוּבוֹת,
וְאֶת מְקוֹוֹת הַמַּיִם,
וְעוֹשִׂין כָּל צִרְכֵי הָרִבִּים,
וּמְצִינִים אֶת הַקְּבֻרוֹת,
וְיוֹצְאִין אֶף עַל הַכֶּלָּאִים.

מסכת שקלים פרק א משנה ב

ב

אמר רבי יהודה:
בראשונה,
היו עוקרים ומשליכים לפניהם.
משברבו עוברי עברה,
היו משליכים על הדרכים;
התקינו שיהו מבקרים את כל השדה.

מסכת שקלים פרק א משנה ג

ג

בחמשה עשר בו,
שלחנות ישובו במדינה.
בעשרים וחמשה, ישובו במקדש;
משיישובו במקדש, התחילו למשכן.
ואת מי ממשכנים?
לויים וישראלים,
גרים ועבדים משחררים,
אבל לא נשים ולא עבדים ולא קטנים.
וכל קטן שהתחיל אביו לשקול על ידו,
אינו פוסק.
ואין ממשכנין את הכהנים,
מפני דרכי שלום.

מסכת שקלים פרק א משנה ד

ד

אמר רבי יהודה:
העיד בן כוכרי ביבנה,
שכל כהן שהוא שוקל אינו חוטא.
אמר לו רבן יוחנן בן זכאי:
לא כי,
אלא שכל כהן שאינו שוקל, חוטא,
אלא שהכהנים דורשים מקרא זה לעצמן:
"וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל" (ויקרא נטז)
הואיל והעמר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו,
היאך הן נאכלים?

מסכת שקלים פרק א משנה ה

ה

אף על פי שאמרו:
אין ממשכנים נשים ועבדים וקטנים,
אבל אם שקלו, מקבלים מידם.
נכרי וכותי ששקלו, אין מקבלים מידם.

אין מקבליים מיִדָם קִנִי זִבִין וְקִנִי זָבוֹת וְקִנִי יוֹלָדוֹת;
חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת מִקְבָּלִים מִיָּדָם.
זֶה הַכָּלָל:
כָּל שֶׁהוּא נִדָר וְנִדָב,
מִקְבָּלִים מִיָּדָם;
וְכָל שֶׁאֵינוֹ לֹא נִדָר וְלֹא נִדָב,
אֵין מִקְבָּלִים מִיָּדָם.
וְכֵן הוּא מְפָרֵשׁ עַל יְדֵי עֲזָרָה: (עזרא ד, ג)
"לֹא לָכֶם וְלָנוּ לְבָנוֹת בֵּית לֹאֱלֹהֵינוּ".

מסכת שקלים פרק א משנה ו

ו

וְאֵלֹו חִיבִין בְּקִלְבוֹן:
לְוִיִּם וְיִשְׂרָאֵל גָּרִים וְעֹבְדִים מְשַׁחֲרָרִים,
אֲבָל לֹא נָשִׁים וְלֹא עֹבְדִים וְלֹא קִטְנִים.
הַשּׁוֹקֵל עַל יָד עֹבֵד, וְעַל יָד אִשָּׁה,
וְעַל יָד כֹּהֵן, וְעַל יָד הַקָּטָן, פְּטוּר.
עַל יָדוֹ וְעַל יָד חֲבֵרוֹ, חֵיב קִלְבוֹן אֶחָד.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
שְׁנֵי קִלְבוֹנוֹת.
נִתֵּן סֵלַע לְטַל שֶׁקֶל,
חֵיב שְׁנֵי קִלְבוֹנוֹת.

מסכת שקלים פרק א משנה ז

ז

הַשּׁוֹקֵל עַל יָד עֲנִי וְעַל יָד שָׂכֵנוֹ
וְעַל יָד בֶּן עִירוֹ, פְּטוּר.
וְאִם הֶלְוִן, חֵיב.
הָאֲחִים הַשּׁוֹתֵפִין שְׁחֵיבִים בְּקִלְבוֹן,
פְּטוּרִים מִמַּעֲשֵׂר בְּהֶמָּה;
וְשְׁחֵיבִים בְּמַעֲשֵׂר בְּהֶמָּה,
פְּטוּרִים מִן הַקִּלְבוֹן.
וְכִמָּה הוּא קִלְבוֹן?
מֵעַה כֶּסֶף.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אֲמָרִים:
חֲצִי.

פרק ב

מסכת שקלים פרק ב משנה א

א

מִצְרֵפִין שְׁקָלִים דְּרִכּוֹנוֹת מִפְּנֵי מִסּוֹי הַדֶּרֶךְ.
כֶּשֶׁם שֶׁהָיוּ שׁוּפְרוֹת בְּמִקְדָּשׁ,
כֵּן הָיוּ בְּמִדְיָנָה.
בְּנֵי הָעִיר שֶׁשָּׁלְחוּ אֶת שְׁקָלֵיהֶם,
וְנִגְנְבוּ אוֹ שֶׁאֲבָדוּ,
אִם נִתְרַמָּה הַתְּרוּמָה, נִשְׁבָּעִים לַגִּזְבָּרִים,
וְאִם לֹא, נִשְׁבָּעִים לְבְנֵי הָעִיר,
וּבְנֵי הָעִיר שׁוֹקְלִים תַּחְתֵּיהֶם.
נִמְצְאוּ, אוֹ שֶׁחֲזִירוֹם הַגִּזְבָּרִים,
אֵלּוּ וְאֵלּוּ שְׁקָלִים,
וְאִין עוֹלִים לָהֶם לְשָׁנָה הַבֹּאֵה.

מסכת שקלים פרק ב משנה ב

ב

הַנּוֹתֵן שְׁקָלוֹ לַחֲבֵרוֹ לְשִׁקּוֹל עַל יָדוֹ,
וּשְׁקָלוֹ עַל יָדֵי עֲצָמוֹ,
אִם נִתְרַמָּה הַתְּרוּמָה,
מַעֲלֵ.
הַשּׁוֹקֵל שְׁקָלוֹ מִן הַהֶקְדָּשׁ,
אִם נִתְרַמָּה הַתְּרוּמָה,
וְאִם קָרְבָּה הַבְּהֵמָה,
מַעֲלֵ.
מִמַּעַשְׂר שְׁנִי, וּמִדְּמֵי שְׁבִיעִית,
יֵאכֹל כְּנִגְדָּן.

מסכת שקלים פרק ב משנה ג

ג

הַמְכַנֵּס מַעוֹת וְאָמַר:
"הֲרִי אֵלּוּ שְׁקָלִי",
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מוֹתָרֵן נִדְבָה.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
מוֹתָרֵן חֲלִים.
"שֶׁאֲבִיא מִהֵן שְׁקָלִי",
שׁוֹיִם שֶׁהַמוֹתָר חֲלִין.
"אֵלּוּ לַחֲטָאתִי",
שׁוֹיִם שֶׁהַמוֹתָר נִדְבָה;
"שֶׁאֲבִיא מִהֵן חֲטָאתִי",

שׁוּיִם שֶׁהַמּוֹתֵר חָלִים.

מסכת שקלים פרק ב משנה ד

ד

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:

מָה בֵּין שְׁקָלִים לַחֲטָאֵת?

אָלָא שֶׁהַשְּׁקָלִים, יֵשׁ לָהֶם קֶצֶבָה,

וְלַחֲטָאֵת אֵין לָהּ קֶצֶבָה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אֵף לַשְּׁקָלִים אֵין לָהֶם קֶצֶבָה;

ה

שֶׁכְּשַׁעְלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגּוֹלָה,

הָיוּ שׁוֹקְלִים דְּרֻכּוֹנוֹת,

חֲזָרוּ לַשְּׁקוֹל סְלָעִים,

חֲזָרוּ לַשְּׁקוֹל טָבָעִים,

בִּקְשׁוּ לַשְּׁקוֹל דִּינָרִים.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:

אֵף עַל פִּי כֵן, יָד כָּלָם שָׁנָה,

אָבָל חֲטָאֵת,

זֶה מְבִיא בְּסֻלָּע, וְזֶה מְבִיא בְּשִׁתִּים,

וְזֶה מְבִיא בְּשָׁלוֹשׁ.

מסכת שקלים פרק ב משנה ה

ו

מוֹתֵר שְׁקָלִים, חָלִים.

מוֹתֵר עֲשִׁירִית הָאָפֶה,

מוֹתֵר קֶנִי זָבִים, קֶנִי זָבוֹת, קֶנִי יוֹלָדוֹת,

חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת,

מוֹתֵרֶן נִדְבָה.

זֶה הַכֹּלֶל:

כָּל שֶׁהוּא בָּא מִשּׁוּם חֲטָא וּמִשּׁוּם אֲשָׁמָה,

מוֹתֵרֶן נִדְבָה.

ז

מוֹתֵר עוֹלָה לְעוֹלָה.

מוֹתֵר מִנְחָה לְמִנְחָה.

מוֹתֵר שְׁלָמִים לְשְׁלָמִים.

מוֹתֵר הַפֶּסַח לְשְׁלָמִים.

מוֹתֵר גְּזִירִים לְגְזִירִים.

מוֹתֵר גְּזִיר לְגְדָבָה.

מוֹתֵר שְׁבוּיִים לְשְׁבוּיִים.
מוֹתֵר שְׁבוּי לְאוֹתוֹ שְׁבוּי.
מוֹתֵר עֲנִיִּים לְעֲנִיִּים.
מוֹתֵר עֲנִי לְאוֹתוֹ עֲנִי.
מוֹתֵר הַמֵּתִים לַמֵּתִים.
מוֹתֵר הַמֵּת לְיוֹרְשָׁיו.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
מוֹתֵר הַמֵּת יְהֵא מְנַח עַד שְׂיָבָא אֱלֵיהּ.
רַבִּי נִתָּן אָמַר:
מוֹתֵר הַמֵּת, בּוֹנִים לוֹ נֶפֶשׁ עַל קִבְרוֹ.

פרק ג

מסכת שקלים פרק ג משנה א

א

בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִים בִּשְׁנָה
תּוֹרְמִין אֶת הַלְשָׁכָה:
בְּפֶרֶס הַפֶּסַח,
בְּפֶרֶס עֲצֻרָת,
בְּפֶרֶס הַחֵג,
וְהֵן גְּרֵנוֹת שְׁלֹמֶעֶשֶׁר בְּהֶמָּה.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
כֵּן עֲזִי אָמַר:
בְּעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֶדָר,
בְּאֶחָד בְּסִינן,
בְּעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוּל.
רַבִּי לְעֶזֶר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן אֹמְרִים:
בְּאֶחָד בְּנִיסָן,
בְּאֶחָד בְּסִינן,
בְּאֶחָד בְּתִשְׂרִי.
וְלָמָּה אָמְרוּ בְּעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוּל,
וְלֹא אָמְרוּ בְּאֶחָד בְּתִשְׂרִי?
מִפְּנֵי שֶׁהוּא יוֹם טוֹב,
וְאִי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹר בְּיוֹם טוֹב,
לְפִיכֵן הִקְדִּימוּהוּ בְּעֹשָׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוּל.

מסכת שקלים פרק ג משנה ב

ב

בְּשָׁלוֹשׁ קָפוֹת שְׁלֹשָׁלוֹשׁ שְׁלוֹשׁ סָאִים

תִּזְכֹּר מִיָּמֶיךָ אֶת הַלְשָׁכָה,
וְכָתוּב עָלֵיהֶם אֶל־יָד בֵּית גִּמְלָה.
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
יוֹנִית כָּתוּב עָלֵיהֶם אֶל־פֶּה בֵּית גִּמְלָה.
אֵין הַתּוֹרָה נִכְנָס לֹא בַּפֶּה וְלֹא בַּחֲדָרִים,
וְלֹא בַּמִּנְעָל, וְלֹא בַּסִּנְדֵּל,
וְלֹא בַּתְּפִלָּה, וְלֹא בַּקִּמְצָה;
שָׂמָא יַעֲנִי, וַיֹּאמְרוּ:
מִצֶּדֶן הַלְשָׁכָה הָעֵנִי,
אוֹ שָׂמָא יַעֲשִׂיר וַיֹּאמְרוּ:
מִתְרוֹמֶמֶת הַלְשָׁכָה הָעֵשִׂיר;
שְׂאֵדָם צָרִיד לְצִאת יְדֵי הַבְּרִיּוֹת
כְּדָרִיד שֶׁהוּא צָרִיד לְצִאת יְדֵי הַמָּקוֹם,
שֶׁנֶּאֱמָר: (בַּמִּדְבָּר לֵב, כֵּב)
"וְהִיטֵתָם נֶקִים מִי וּמִיִּשְׂרָאֵל",
וַאֲמָר: (מִשְׁלֵי ג, ד)
"וּמִצָּא חֵן וְשָׁכַל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם".

מסכת שקלים פרק ג משנה ג

ג

שְׁלֵבִית רֶבֶן גְּמִלְיָאֵל
הָיָה נִכְנָס וְשָׁקְלוּ בֵּין אֲצַבְעוֹתָיו,
וְזוֹרְקוֹ לִפְנֵי הַתּוֹרָה,
וְהַתּוֹרָה מִתְכַּנֵּן וְדוֹחֵפוֹ לְקִפָּה.
אֵין הַתּוֹרָה תּוֹרֵם עַד שִׁיאֵמַר לָהֶם:
"אֶתְרֵם",
וְהֵן אוֹמְרִים לוֹ:
"תֵּרֵם, תֵּרֵם, תֵּרֵם!"
שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים.

מסכת שקלים פרק ג משנה ד

ד

תֵּרֵם אֶת הָרֵאשׁוֹנָה, וְחִפָּה בַּקִּטְבִּלִּיּוֹת,
שְׁנִיָּה, וְחִפָּה בַּקִּטְבִּלִּיּוֹת,
שְׁלִישִׁית לֹא הָיָה מִחִפָּה.
וְלָמָּה לֹא הָיָה מִחִפָּה?
שָׂמָא יִשְׁכַּח וַיִּתֵּרֵם מִן הַדָּבָר הַתְּרוּם.
תֵּרֵם אֶת הָרֵאשׁוֹנָה לְשֵׁם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
שְׁנִיָּה לְשֵׁם הַכֹּרֶכִים הַמִּקְפִּים לָהּ,
שְׁלִישִׁית לְשֵׁם בָּבֶל וּלְשֵׁם מְדֵי וּלְשֵׁם מְדִינֹת הָרְחוֹקוֹת.

פרק ד

מסכת שקלים פרק ד משנה א

א

התרומה מה היו עושין בה?
לוקחין בה תמידים ומוספים ונסכיהם,
והעמר ושתי הלחם ולחם הפנים,
וכל קרבנות הצבור.
שומרי ספחים בשביעית,
נוטלים שכרן מתרומת הלשכה.
רבי יוסה אומר:
אף הרוצה מתנדב שומר חנם.
אמרו לו:
אף אתה אומר שאינן באים אלא משלצבור.

מסכת שקלים פרק ד משנה ב

ב

פרה ושעיר המשתלח ולשון שלזהורית
באים מתרומת הלשכה.
כבש פרה וכבש שעיר המשתלח ולשון שבין קרניו,
ואמת המים וחומת העיר ומגדלותיה,
וכל צרכי העיר
באים משירי הלשכה.
אבא שאול אומר:
כבש פרה,
כהנים גדולים עושין אותו משלעצמן.

מסכת שקלים פרק ד משנה ג

ג

מותר שירי לשכה מה היו עושין בה?
לוקחין בהן יינות ושמן וסלתות,
והשכר להקדש.
דברי רבי ישמעאל.
רבי עקיבה אומר:
אין משתכרין בשלהקדש ולא משלעצנים.

מסכת שקלים פרק ד משנה ד

ד

מותר התרומה מה היו עושין בה?

רקועי זהב צפוי לבית קדש הקדשים.

רבי ישמעאל אומר:

מותר הפרות לקיץ המזבח,

ומותר תרומה לכלי שרת.

רבי עקיבה אומר:

מותר תרומה לקיץ המזבח,

ומותר נסכים לכלי שרת.

רבי חנניה סגן הכהנים אומר:

מותר נסכים לקיץ המזבח,

ומותר תרומה לכלי שרת.

וזה וזה לא היו מודים בפרות.

מסכת שקלים פרק ד משנה ה

ה

מותר הקטרת מה היו עושין בה?

מפרישין ממנה שכר האמנים,

ומחללים אותה על מעות האמנים,

ונותנים אותה לאמנים בשכרן,

וחוזרים ולוקחין אותה מתרומה חדשה.

אם בא חדש בזמנו,

לוקחין אותה מתרומה חדשה,

ואם לאו, מן הישנה.

מסכת שקלים פרק ד משנה ו

ו

המקדיש נכסיו,

והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הצבור,

ינתנו לאמנים בשכרן.

דברי רבי עקיבה.

אמר לו בן עזי:

אינה היא המדה,

אלא מפרישין מהן שכר האמנים,

ומחללין אותן על מעות האמנים,

ונותנין אותם לאמנין בשכרן.

וחוזרים ולוקחים אותם מתרומה חדשה.

מסכת שקלים פרק ד משנה ז

ז

המקדיש נכסיו,

והיתה בהן בהמה ראויה על גבי המזבח,

זכרים ונקבות,

רבי אליעזר אומר:
זכרים ימכרו לצריכי עולות,
ונקבות ימכרו לצריכי זבחי שלמים,
ויביא בדמיהם עולות,
ושארו נכסים יפלו לבדק הבית.

ח

רבי יהושע אומר:
זכרים עצמן יקרבו עולות,
ונקבות ימכרו לצריכי זבחי שלמים,
ויביא בדמיהם עולות,
ושארו נכסים יפלו לבדק הבית.

ט

אמר רבי עקיבה:
רואה אני את דברי רבי אליעזר
מדברי רבי יהושע,
שרבי אליעזר השנה את מדתו,
ורבי יהושע חלק.
אמר רבי פפוס:
שמעתי דברי שניהם,
המקדיש בפרוש כדברי רבי אליעזר,
והמקדיש סתם כדברי רבי יהושע.

מסכת שקלים פרק ד משנה ח

,

המקדיש נכסיו,
והיו בהם דברים ראויים על גבי המזבח,
יינות ושמן ועופות,
רבי אלעזר אומר:
ימכרו לצריכי אותו המין,
ויביא בדמיהם עולות,
ושארו נכסים יפלו לבדק הבית.

מסכת שקלים פרק ד משנה ט

יא

אחת לשלשים יום,
משערים את הלשכה.
כל המקבל עליו לספק סלתות מארבע,
עמדו משלש, יספק מארבע;
משלש, ועמדו מארבע, יספק מארבע;

שְׁהִיד הַקֹּדֶשׁ לְעֶלְיוֹנָה.
אִם הַתְּלִיעָה סֵלֶת, הַתְּלִיעָה לוֹ,
וְאִם הַחֲמִיץ יֵינוּ, הַחֲמִיץ לוֹ.
וְאֵינוּ מְקַבֵּל אֶת מְעוֹתָיו,
עַד שִׁיְהֶא הַמִּזְבֵּחַ מְרֻצָּה.

פרק ה

מסכת שקלים פרק ה משנה א

א

וְאֵלּוּ הֵן הַמִּמְנִיחִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ:
יוֹחָנָן בֶּן פִּינְחָס עַל הַחוֹתְמוֹת,
אַחִיָּה עַל הַנִּסְכִּים,
מַתִּיָּה בֶּן שְׁמוּאֵל עַל הַפִּסּוֹת,
פִּתְחִיָּה עַל הַקִּנִּים;
פִּתְחִיָּה זֶהוּא מְרַדְכִי.
וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ פִּתְחִיָּה?
שֶׁהוּא פּוֹתֵחַ דְּבָרִים וְדוֹרֵשֵׁן,
וְיֹדֵעַ בְּשִׁבְעִים לָשׁוֹן.

ב

בֶּן אַחִיָּה עַל חֲלֵי מַעִים, <חֲלִי>
נְחוּנְיָה חוֹפֵר שִׁיחִים,
גִּבְנֵי כְרוֹז,
בֶּן גִּבְרָה עַל נְעִילַת שַׁעֲרִים,
בֶּן בָּבִי עַל הַפִּקִיעַ,
בֶּן אֲרוֹנָה עַל הַצִּלְצֵל,
הַגֵּרָס בֶּן לֹוִי עַל הַשִּׁיר,
בֵּית גִּרְמוֹ עַל מַעֲשֵׂה לֶחֶם הַפָּנִים,
בֵּית אֲבִטְיָנָס עַל מַעֲשֵׂה הַקִּטְרֶת,
וְאַלְעָזָר עַל הַפִּרְכּוֹת,
וּפִינְחָס עַל הַמִּלְבוּשׁ. <הַמִּלְבִּישׁ>

מסכת שקלים פרק ה משנה ב

ג

אֵין פּוֹתְחִים מִשְׁלָשָׁה גִּזְבָּרִים,
וּמִשְׁבָּעָה מִרְכּוּלִים,
וְאֵין עוֹשִׂין סִרְרָה עַל הַצְּבוּר בְּמִמּוֹן פָּחוֹת מִשְׁנָיִם,
חוּץ מִבֶּן אַחִיָּה שֶׁעַל חֲלֵי מַעִים,

וְאַלְעֹזֶר שְׁעַל הַפְּרָכּוֹת,
שְׁאוֹתֶם קִבְּלוּ צְבוּר עֲלֵיהֶם.

מסכת שקלים פרק ה משנה ג

ד

אַרְבָּעָה חוֹתְמוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ,
וְכָתוּב עֲלֵיהֶם:
עֶגְלָה, זָכָר, גָּדִי, וְחוּטָא.
בֶּן עֲזִי אוֹמֵר:
חֲמִשָּׁה הָיוּ, וְאַרְמִית כָּתוּב עֲלֵיהֶם:
עֶגְלָה, דָּכָר, גָּדִי, חוּטָא דֵּל וְחוּטָא עֲשִׂיר.
עֶגְלָה מְשֻׁמֶשׂ עִם נֹסְכֵי בָקָר,
גְּדוּלִים וּקְטָנִים, זָכָרִים וּנְקִיבוֹת;
גָּדִי מְשֻׁמֶשׂ עִם נֹסְכֵי צֹאן,
גְּדוּלִים וּקְטָנִים, זָכָרִים וּנְקִיבוֹת,
חוּץ מִשְׁלָאִילִים;
אֵיל מְשֻׁמֶשׂ עִם נֹסְכֵי אֵילִים בְּלֶבֶד;
חוּטָא מְשֻׁמֶשׂ עִם נֹסְכֵי שְׁלוֹשׁ בְּהֵמוֹת שְׁלִמְצָרַע.

מסכת שקלים פרק ה משנה ד

ה

מִי שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ נֹסְכִים,
הוֹלֵךְ לוֹ אֶצֶל יוֹחֲנָן,
שֶׁהוּא מְמַנֶּה עַל הַחוֹתְמוֹת,
וְנוֹתֵן לוֹ מַעוֹת וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ חוֹתָם.
בָּא לוֹ אֶצֶל אַחִיָּה,
שֶׁהוּא מְמַנֶּה עַל הַנֹּסְכִים,
וְנוֹתֵן לוֹ חוֹתָם,
וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ נֹסְכִים.
וְלַעֲרֹב בָּאִין זֶה אֶצֶל זֶה,
וְאַחִיָּה מוֹצִיא אֶת הַחוֹתְמוֹת,
וּמְקַבֵּל כְּנִגְדָן מַעוֹת;
אִם הוֹתִירוּ, הוֹתִירוּ לְהִקְדֵּשׁ,
וְאִם פָּחַתוּ, יִשְׁלַם יוֹחֲנָן מִבֵּיתוֹ,
שֶׁהִיד הִקְדֵּשׁ לְעֵלְיוֹנָה.

מסכת שקלים פרק ה משנה ה

ו

מִי שֶׁאֵבֵד חוֹתָמוֹ,
מִמַּתִּינִים לוֹ עַד הָעֶרֶב,
אִם מָצְאוּ לוֹ כְּדִי חוֹתָמוֹ, נוֹתֵנִין לוֹ;

ואם לאו, לא היה לו;
ושם כל היום כתוב עליהן מפני הרמאים.

מסכת שקלים פרק ה משנה ו

ז

שתי לשכות היו במקדש:
אחת, לשכת חשׁיים,
ואחת, לשכת הכלים.
לשכת חשׁיים,
יראי חט נותנין לתוכה בחשי,
ועניים בני טובים מתפרנסין מתוכה בחשי.
לשכת הכלים,
כל מי שהוא מתנדב כלי,
זורקו לתוכה,
ואחת לשלשים יום,
הגזברין פותחים אותה,
כלי שמצאו בו צרך לבדק הבית,
מניחים אותו,
והשאר נמכרים, <והשאר>
ודמיהם נופלים ללשכת בדק הבית.

פרק ו

מסכת שקלים פרק ו משנה א

א

שלשה עשר שופרות,
שלשה עשר שלחנות,
ושלש עשרה השתחויות היו במקדש.
שלבית רבן גמליאל
ושלבית רבי חנניה סגן הכהנים,
היו משתחוין בארבע עשרה.
ואיכן היתה יתרה?
בנגד דיר העצים,
שכן מסרת בידם מאבותיהם,
ששם הארון גנוז.

מסכת שקלים פרק ו משנה ב

ב

מצשה בכהן אחד שהיה מתעסק,

וְרָאָה אֶת הַרְצָפָה שֶׁהִיא מְשַׁנָּה מַחְבְּרוֹתֶיהָ.
בָּא וְאָמַר לַחֲבֵרוֹ,
וְלֹא הִסְפִּיק לְגַמּוֹר אֶת הַדָּבָר,
עַד שֶׁיִּצְטָה נִשְׁמָתוֹ,
וַיִּדְעוּ בַּיַּחֲדוּד שֶׁשֵּׁם הָאָרוֹן גָּנוּז.

מסכת שקלים פרק ו משנה ג

ג

וְאִיכָן הָיוּ הַשְּׁתַּחֲוִיּוֹת הָאֵלּוּ?
אַרְבַּע בַּצָּפוֹן, וְאַרְבַּע בַּדָּרוֹם,
שְׁלוֹשׁ בַּמִּזְרָח, וּשְׁתֵּים בַּמַּעֲרָב,
כְּנָגַד הַשְּׁעָרִים.
שְׁעָרִים דְּרוֹמָיִים סְמוּכִים לַמַּעֲרָב:
שַׁעַר הָעֲלִיּוֹן, שַׁעַר הַדֶּלֶק,
שַׁעַר הַבְּכוּרוֹת, שַׁעַר הַמִּים.
וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שַׁעַר הַמִּים?
שָׁבוּ מַכְנִיסִים צְלוּחִית שְׁלָמִים שֶׁלִּנְסוּךְ בָּחָג.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר: <לִיעֶזֶר>
בּוֹ הַמִּים מְפָכִים וְעֲתִידִים לִהְיוֹת יוֹצְאִין
מִתַּחַת מַפְתֵּן הַבַּיִת.

ד

לְעֲמֻתָּן בַּצָּפוֹן סְמוּכִים לַמַּעֲרָב:
שַׁעַר יְכִנְיָה, שַׁעַר הַקֶּרֶן,
שַׁעַר הַנָּשִׁים, שַׁעַר הַשִּׁיר.
וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ שַׁעַר יְכִנְיָה?
שָׁבוּ יָצָא יְכִנְיָה בְּגִלוּתוֹ. <וגלותו>
וְשֶׁבַּמִּזְרָח שַׁעַר נִיקְנוֹר,
וּשְׁנֵי פֶּשֶׁפְּשִׁים הָיוּ לוֹ,
אֶחָד בִּימִינוֹ וְאֶחָד בְּשִׁמְאָלוֹ.
וּשְׁנַיִם בַּמַּעֲרָב שֶׁלֹּא הָיָה לָהֶן שֵׁם.

מסכת שקלים פרק ו משנה ד

ה

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר שְׁלַחֲנוֹת הָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ:
שְׁמוֹנֶה שְׁלִישִׁישׁ בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים,
שְׁעָלִיהֶן מְדִיחִין אֶת הַקֶּרֶבִּים;
וּשְׁנַיִם בַּמַּעֲרָב הַכָּבֵשׁ,
אֶחָד שְׁלִישִׁישׁ וְאֶחָד שְׁלֶכֶסֶף.
עַל שְׁלִישִׁישׁ נוֹתְנִים אֶת הָאֲבָרִים,
וְעַל שְׁלֶכֶסֶף נוֹתְנִים כָּלִי שֶׁרֶת;

ושנים באולם מבפנים על פתח הבית,
אחד שלשיש ואחד שלזהב.
על שלשיש נותנין את לחם הפנים בכניסתו,
ועל שלזהב ביציאתו,
שמעלים בקדש ולא מורידים;
ואחד שלזהב מבפנים,
שעליו לחם הפנים תמיד.

מסכת שקלים פרק ו משנה ה

ו

שלשה עשר שופרות היו במקדש,
וכתוב עליהם:
תקלין חדתין ותקלין עתיקין,
קנים וגוזלי עולה,
עצים ולבונה,
זהב לכפרת,
ששה לנדבה.
תקלין חדתין, שבכל שנה ושנה,
ועתיקין, מי שלא שקל אשתקד,
שוקל לשנה הבאה;

ז

קנים, הן תורין;
וגוזלי עולה, הן בני יונה,
כלם עולות.
דברי רבי יהודה.
וחכמים אומרים:
קנים, אחד חטאת ואחד עולה,
וגוזלי עולה, כלם עולות.

מסכת שקלים פרק ו משנה ו

ח

האומר:
"הרי עלי עצים",
לא יפחת משני גיורין;
ל"לבונה",
לא יפחת מן הקמץ;
ל"זהב",
לא יפחת מדינר זהב.
ששה לנדבה.
לנדבה,"

מָה הָיוּ עוֹשִׂין בָּהּ?
 לוֹקְחִין בָּהּ עוֹלוֹת,
 הַבֶּשֶׁר לִשְׁם וְהָעוֹרוֹת לַכֹּהֲנִים.
 זֶה מִדְּרַשׁ דְּרַשׁ יְהוֹדָע כִּהֵן גָּדוֹל:
 "אֵשׁ הוּא, אֵשׁ אֵשׁ לִי" (ויקרא ה, יט),
 זֶה הַכֹּלֵל:
 כָּל שֶׁהוּא בָּא מִשּׁוֹם חַטּ וּמִשּׁוֹם אֲשָׁמָה,
 יִלְקַחוּ בּוֹ עוֹלוֹת,
 הַבֶּשֶׁר לִשְׁם, וְהָעוֹרוֹת לַכֹּהֲנִים.
 נִמְצְאוּ שְׁנֵי כְּתוּבִים קִיּוּמִים:
 אֵשׁ לִי וְאֵשׁ לַכֹּהֵן,
 וְאוֹמֵר: (מלכים ב יב, יז)
 "כִּסֵּף אֵשׁ וְכִסֵּף חֲטָאוֹת לֹא יוּבָא בֵּית יי,
 לַכֹּהֲנִים יִהְיוּ".

פרק ז

מסכת שקלים פרק ז משנה א

א

מַעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בֵּין שְׁקָלִים לַנִּדְבָּה:
 קָרוֹב לְשְׁקָלִים, יָפְלוּ לְשְׁקָלִים,
 לַנִּדְבָּה, יָפְלוּ לַנִּדְבָּה;
 מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, יָפְלוּ לַנִּדְבָּה.
 בֵּין עֲצִים לְלִבּוֹנָה:
 קָרוֹב לְעֲצִים, יָפְלוּ לְעֲצִים,
 לְלִבּוֹנָה, יָפְלוּ לְלִבּוֹנָה,
 מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, יָפְלוּ לְלִבּוֹנָה.
 בֵּין קָנִים לְגוּזְלֵי עוֹלָה:
 קָרוֹב לְקָנִים, יָפְלוּ לְקָנִים,
 לְגוּזְלֵי עוֹלָה, יָפְלוּ לְגוּזְלֵי עוֹלָה,
 מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, יָפְלוּ לְגוּזְלֵי עוֹלָה.
 בֵּין חֲלִין לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי:
 קָרוֹב לְחֲלִין, יָפְלוּ לְחֲלִין,
 לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי, יָפְלוּ לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי,
 מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, יָפְלוּ לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי.
 זֶה הַכֹּלֵל:
 הוֹלְכִים אַחֵר הַקָּרוֹב;
 מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, לְהַחֲמִיר.

מסכת שקלים פרק ז משנה ב

ב

מַעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ לִפְנֵי סוֹחְרֵי בְּהֶמָה,
לְעוֹלָם מַעֲשֵׂר.
וּבִהַר הַבַּיִת, חֶלְיוֹן.
וּבִירוּשָׁלַיִם,
בְּשָׂאֵר כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה, חֶלְיוֹן,
וּבְשַׁעַת הָרֶגֶל, הַכֹּל מַעֲשֵׂר.

מסכת שקלים פרק ז משנה ג

ג

בְּשֵׁר שֶׁנִּמְצָא בְּעֶזְרָה,
אֲבָרִים, עוֹלוֹת,
וְחֲתִיכוֹת, חֲטָאוֹת,
וּבִירוּשָׁלַיִם, זִבְחֵי שְׁלָמִים.
זֶה וְזֶה,
תֵּעָבֵר צוּרְתוֹ וַיֵּצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה.

ד

נִמְצָא בְּגִבּוֹלִים,
אֲבָרִים, נִבְלוֹת,
וְחֲתִיכוֹת, מִתְּרוֹת.
וּבְשַׁעַת הָרֶגֶל, שֶׁהַבְּשֵׁר מְרֻבָּה,
אֵף אֲבָרִים מִתְּרִים.

מסכת שקלים פרק ז משנה ד

ה

בְּהֶמָה שֶׁנִּמְצָאת מִירוּשָׁלַיִם וְעַד מִגְדַּל עֶדֶר,
כְּמִדָּתָה לְכָל רוּחַ:
זָכָרִים, עוֹלוֹת וְנִקְבוֹת, זִבְחֵי שְׁלָמִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: <יֹודָה>
אֵף הָרְאוּי לְפִסְחִים, פְּסָחִים,
קֹדֶם לָרֶגֶל שְׁלֹשִׁים יוֹם.

מסכת שקלים פרק ז משנה ה

ו

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיוּ מִמְּשַׁכְּנִים אֶת מוֹצָאֶיהָ,
עַד שֶׁהָיָא מְבִיא עֲמָה נִסְכָּיָה.
חֲזָרוּ לִהְיוֹת מְנִיחִים אוֹתָהּ וּבּוֹרְחִים.
הִתְקִינוּ בֵּית דִּין
שֶׁיְהִי נִסְכָּיָה בָּאִים מִשְׁלַצְבוֹר.

מסכת שקלים פרק ז משנה ו

ז

אמר רבי שמעון:

שבִּעָה דְּבָרִים הִתְקִינוּ בֵּית דִּין,

וְזֶה אֶחָד מֵהֶן.

גוֹי שֶׁשָּׁלַח עוֹלָתוֹ מִמִּדְיַת הַיָּם,

אִם שָׁלַח עֲמָה נְסָכִים, קָרְבִּים מְשֻׁלוּ,

וְאִם לֹא, קָרְבִּים מְשֻׁלָּצְבוֹר.

וְכֵן גַּר שָׁמַת וְהַנִּיחַ זִבְחִים,

אִם יֵשׁ לוֹ נְסָכִים, קָרְבִּים מְשֻׁלוּ,

וְאִם לֹא, קָרְבִּים מְשֻׁלָּצְבוֹר.

תָּנִי בֵּית דִּין הוּא עַל כֹּהֵן גָּדוֹל שָׁמַת,

שֶׁתֵּהָא מִנְחָתוֹ קָרְבָּה מְשֻׁלָּצְבוֹר.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

מְשֻׁלְיוֹרְשִׁים.

וּשְׁלָמָה הִיתָה קָרְבָּה.

מסכת שקלים פרק ז משנה ז

ח

עַל הַמִּלֵּחַ וְעַל הָעֲצִים,

שִׁיְהוּ הַכֹּהֲנִים גְּאוּתִים בָּהֶם.

וְעַל הַפָּרָה,

שֶׁלֹּא יִהְיֶה מוֹעֲלִים בְּאַפְרָה. <מוֹעֲלִים>

עַל הַקִּנִּים הַפְּסוּלוֹת,

שִׁיְהוּ בְּאוֹת מְשֻׁלָּצְבוֹר;

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

הַמְּסַפֵּק אֶת הַקִּנִּים,

מְסַפֵּק אֶת הַפְּסוּלוֹת.

פרק ח

מסכת שקלים פרק ח משנה א

א

כָּל הָרוֹקִים הַנִּמְצָאִים בִּירוּשָׁלַיִם טְהוֹרִים,

חוּץ מִשּׁוֹק הָעֶלְיוֹן.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

בְּשָׂאֵר כָּל יָמוֹת הַשָּׁנָה,

שְׁבֹאֲמֻצֵּעַ טְמֵאִים,
וְשִׁבְצָדִים טְהוֹרִים;
וּבְשַׁעַת הָרֶגֶל,
שְׁבֹאֲמֻצֵּעַ טְהוֹרִים,
וְשִׁבְצָדִים טְמֵאִים,
שֶׁמִּפְנֵי שְׁהַמְעוּטִים מִסְתַּלְקִים לְצָדִידִים.

מסכת שקלים פרק ח משנה ב

ב

כָּל הַכֵּלִים הַנִּמְצָאִים בִּירוּשָׁלַיִם,
דֶּרֶךְ יְרִידָה לְבֵית הַטְּבִילָה, טְמֵאִים,
דֶּרֶךְ עֲלִיָּה, טְהוֹרִים,
שֶׁלֹּא כִירִידָתָן עֲלִיתָן.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּלֶם טְהוֹרִים,
חוּץ מִן הַסֵּל וְהַמְּגֵרָפָה
וְהַמְרִיצָה הַמֵּיחָדִים לַקְּבֻרוֹת.

מסכת שקלים פרק ח משנה ג

ג

סָכִין שֶׁנִּמְצְאָת בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר,
שׁוֹחֵט בָּהּ מִיָּד;
בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר, שׁוֹנֶה וּמִטְבִּיל.
קָפִיס, בָּזָה וּבָזָה, שׁוֹנֶה וּמִטְבִּיל.
חָל אַרְבָּעָה עָשָׂר לַהֲיֹת בַּשָּׁבֶת,
שׁוֹחֵט בָּהּ מִיָּד.
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר, שׁוֹחֵט בָּהּ מִיָּד.
נִמְצְאָת קְשׁוּרָה לְסָכִין,
הָרִי זֶה כְּסָכִין.

מסכת שקלים פרק ח משנה ד

ד

פְּרֻכָּת שֶׁנִּטְמָאת בִּנְלֹד הַטְּמָאָה,
מִטְבִּילִים אוֹתָהּ בַּפְּנִים,
וּמִכְנִיסִים אוֹתָהּ מִיָּד.
שֶׁנִּטְמָאת בְּאֵב הַטְּמָאָה,
מִטְבִּילִין אוֹתָהּ בַּחוּץ,
וְשׁוֹטְחִים אוֹתָהּ בַּחֵיל,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא צְרִיכָה הָעֶרֶב שְׁמֵשׁ.
אִם הָיְתָה חֲדָשָׁה,

שׁוֹטְחִין אוֹתָהּ עַל גַּג הָאֶצְטֵבָא, <האיסטווה>
כְּדִי שְׂיִרְאוּ הָעַם אֶת מְלֹאכְתָּהּ שֶׁהִיא נָאָה.

מסכת שקלים פרק ח משנה ה

ה

רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
מִשּׁוּם שְׁמַעוֹן בֶּן הֶסְגָן:
פֶּרֶכֶת, עֲבִיָּה טַפַּח,
עַל שִׁבְעִים וּשְׁנַיִם גִּירִים נֶאֱרָגָת,
עַל כָּל גִּימָה וְגִימָה עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה חוּטִים.
אַרְפָּה אַרְבָּעִים אַמָּה,
וְרַחֲבָה עֲשָׂרִים אַמָּה,
וּבְשִׁמוֹנִים וּשְׁתַּיִם רְבּוּא הָיְתָה נֶעֱשִׂית; <ריבו>
וּשְׁתַּיִם עוֹשִׂין בְּכָל שָׁנָה,
וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת כֹּהֲנִים מְטְבִּילִים אוֹתָהּ.

מסכת שקלים פרק ח משנה ו

ו

בֶּשֶׁר קָדָשִׁי קְדָשִׁים שְׁנַטְמָא
בֵּין בָּאֵב הַטְּמֵאָה
בֵּין בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה,
בֵּין מִבְּפָנִים, בֵּין מִבְּחוּץ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
הַכֹּל יִשְׂרָף בְּפָנִים,
חוּץ מִשְׁנַטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה בְּחוּץ.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
הַכֹּל יִשְׂרָף בְּחוּץ,
חוּץ מִשְׁנַטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה בְּפָנִים.

מסכת שקלים פרק ח משנה ז

ז

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֶת שְׁנַטְמָא בָּאֵב הַטְּמֵאָה,
בֵּין בְּפָנִים בֵּין בְּחוּץ,
יִשְׂרָף בְּחוּץ;
וְאֶת שְׁנַטְמָא בּוֹלֵד הַטְּמֵאָה,
בֵּין בְּחוּץ בֵּין בְּפָנִים,
יִשְׂרָף בְּפָנִים.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִקּוֹם טְמֵאָתוֹ, שֶׁם תִּהְיֶה שְׂרִיפָתוֹ.

מסכת שקלים פרק ח משנה ח

ח

אברי התמיד נתנים מחצי כבש ולמטה במערב,
ושלמוספין נתנין מחצי כבש למטה במזרח,
ושלראשי חדשים נתנים על כרכב המזבח מלמעלה.
השקלים והבכורים אינן נוהגין אלא בפני הבית,
אבל מעשר דגן ומעשר בהמה ובכורות
נוהגין בפני הבית ושלל בפני הבית.
המקדיש שקלים ובכורים,
הרי זה קדש.
רבי שמעון אומר:
האומר:
"בכורים קדש", אינן קדש.

סליק מסכת שקלים

מסכת יומא

פרק א

מסכת יומא פרק א משנה א

א

שבועת ימים קדם ליום הכפורים,
מפרישין כהן גדול מביתו ללשכת הפקדון,
ומתקנין לו כהן אחר תחתיו,
שמה יארע בו פסול.
רבי יהודה אומר:
אף אשה אחרת מתקנים לו,
שמה תמות אשתו,
שנאמר: (ויקרא טז, ו)
"בעדו ובעד ביתו", היא אשתו.
אמרו לו חכמים:
אין לדבר סוף.

מסכת יומא פרק א משנה ב

ב

כל שבועת הימים הוא זורק את הדם,
ומקטיר את הקטרת,

וּמָטִיב אֶת הַנְּרוֹת,
וּמִקְרִיב אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הָרִגֵּל.
וּשְׁאָר כָּל הַיָּמִים,
אִם רָצָה לְהִקְרִיב מִקְרִיב,
שִׂכְהֵן גָּדוֹל מִקְרִיב חֵלֶק מֵרֹאשׁ,
וְנוֹטֵל חֵלֶק בְּרֹאשׁ.

מסכת יומא פרק א משנה ג

ג

מִסְרוּ לוֹ זִקְנִים מִזִּקְנֵי בֵּית דִּין,
וְקוֹרִין לִפְנֵי בֶּסֶדֶר הַיּוֹם, וְאוֹמְרִים:
אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל, קָרָא אֶתָּה בְּפִיךָ,
שָׂמָא שִׂכְחָתָ אוֹ שָׂמָא לֹא לְמַדְתָּ.
עָרַב יוֹם הַכַּפּוּרִים בְּשַׁחֲרִית,
מַעֲמִידִין אוֹתוֹ בְּשַׁעַר הַמְּזוֹרָח'
וּמַעֲבִירִין לִפְנֵי פָרִים וְאַיִלִּים וְכִבָּשִׁים,
כְּדִי שִׁיְהֶא מַכִּיר וְרִגִּיל בַּעֲבוּדָה.

מסכת יומא פרק א משנה ד

ד

כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים,
לֹא הָיוּ מוֹנְעִים מִמָּנוּ מֵאֲכָל וּמִשְׁתָּה.
עָרַב יוֹם הַכַּפּוּרִים עִם חֲשֻׁכָה,
לֹא הָיוּ מְנִיחִים אוֹתוֹ לֹאכֹל הַרְבֵּה,
שֶׁהִמָּאֲכַל מִבִּיא אֶת הַשָּׁנָה.

מסכת יומא פרק א משנה ה

ה

מִסְרוּהוּ זִקְנֵי בֵּית דִּין לְזִקְנֵי כְּהֻנָּה,
הוֹלִיכוּהוּ לַעֲלִית בֵּית אֲבֹטִינָס,
הַשְּׁבִיעוּהוּ וְנִפְטְרוּ וְהָלְכוּ לָהֶם.
וְאָמְרוּ לוֹ:
"אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל,
אָנוּ שְׁלוּחֵי בֵּית דִּין,
וְאֶתָּה שְׁלוּחָנוּ וּשְׁלוּחַ בֵּית דִּין,
מִשְׁבִּיעִים אָנוּ עָלֶיךָ
בְּמִי שֶׁשָּׁכַן אֶת שְׁמוֹ בְּבֵית הַזֶּה,
שֶׁלֹּא תִשְׁנֶה דְּבָר מִכָּל מָה שֶׁאֲמָרְנוּ לָךְ."
וְהוּא פּוֹרֵשׁ וּבּוֹכָה,
וְהֵן פּוֹרְשִׁין וּבּוֹכִין.

מסכת יומא פרק א משנה ו

ו

אם הִיה חכם, דורש,
ואם תלמיד חכמים, דורשין לפניו.
ואם רגיל לקרות, קורא,
ואם לאו, קורין לפניו.
ובמה קורין לפניו?
באיוב ובעזרה ובדברי הימים.
זכריה בן קבוטל אומר:
פעמים הרבה קריתי לפניו בדניאל.

מסכת יומא פרק א משנה ז

ז

בקש להתנמנם,
פרחי לוייה מכים לפניו באצבע צרדה,
ואומרין לו:
אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל,
עמד והפג אחת על הרצפה!
ומעסיקין אותו עד שמגיע זמן השחיטה.

מסכת יומא פרק א משנה ח

ח

בכל יום תורמים את המזבח
מקרות הגבר או סמוך לו,
בין מלפניו ובין מלאחריו;
וביום הכפורים מחצות,
וכרגלים מאשמרת הראשונה;
לא היתה קרות הגבר מגעת
עד שהיתה עזרה מלאה מישראל.

פרק ב

מסכת יומא פרק ב משנה א

א

בראשונה,
כל מי שהוא רוצה לתרום את המזבח,
תורם;
בזמן שהן מרבים,
ורצים ועולים בכבש,

וְכָל הַקּוֹדֶם אֶת חֲבֵרוֹ לְתוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת זָכָה.
אִם הָיוּ שְׁנַיִם שְׂוִים,
וְהַמִּמָּנָה אוֹמֵר לָהֶם:
"הִצְבִּיעוּ!"

וּמָה הֵן מוֹצִיִּיאִין?
אַחַת אוֹ שְׁתֵּים,
וְאִין מוֹצִיִּיאִין אֶגְדָּל בַּמִּקְדָּשׁ.

מסכת יומא פרק ב משנה ב

ב

מַעֲשֶׂה שֶׁהָיוּ שְׁנַיִם שְׂוִים וְרָצִים וְעוֹלִין בִּכְבֹּשׁ,
דָּחַף אֶחָד מֵהֶן אֶת חֲבֵרוֹ,
וְנִשְׁבְּרָה רִגְלוֹ.
וּכְשָׂאוֹ בֵּית דִּין שֶׁהֵן בָּאִין לִידֵי סִפְנָה,
הִתְקִינוּ שֶׁלֹּא יִהְיֶה תוֹרְמִין אֶת הַמִּזְבֵּחַ אֲלָא בַּפִּיס.
אַרְבַּע פְּסוֹת הָיוּ שָׁם,
זֶה הַפִּיס הָרֵאשׁוֹן.

מסכת יומא פרק ב משנה ג

ג

הַפִּיס הַשֵּׁנִי,
מִי שׁוֹחֵט,
מִי זוֹרֵק,
מִי מַדְשֵׁן אֶת הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי,
וּמִי מַדְשֵׁן אֶת הַמְּנוֹרָה,
וּמִי מַעֲלֶה אֲבָרִים לִכְבֹּשׁ:
הָרֵאשׁ וְהַרְגֵּל,
וּשְׁתֵּי הַיָּדַיִם,
הָעֶקֶץ וְהַרְגֵּל,
הַחֲזֵה וְהַגֵּרָה,
וּשְׁתֵּי הַדָּפְנוֹת,
וְהַקֶּרְבִּים,
וְהַסֵּלֶת,
וְהַחֲבָתִים,
וְהַיָּיִן.
וּשְׁלֹשָׁה עָשָׂר זָכִים בּוֹ.
אָמַר בֶּן עֲזִי לַפָּנִי רַבִּי עֲקִיבָה מִשֵּׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
כְּדֶרֶךְ הַלּוֹכִי הָיָה קָרֵב.

מסכת יומא פרק ב משנה ד

ד

הַפִּיִּס הַשְּׁלִישִׁי:
"חֲדָשִׁים לְקַטְרֶת, בָּאוּ וְהַפִּיסוּ!"
רְבִיעִי,
חֲדָשִׁים עִם יְשָׁנִים,
מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכֶּבֶשׂ לַמִּזְבֵּחַ.

מסכת יומא פרק ב משנה ה
ה

תָּמִיד קָרַב בְּתַשְׁעָה,
בַּעֲשָׂרָה,
בְּאַחַד עָשָׂר,
בְּשָׁנִים עָשָׂר,
לֹא פָחוֹת וְלֹא יָתֵר.
עֲצָמוּ בְּתַשְׁעָה.
בְּחָג בֵּיד אֶחָד צְלוּחִית שְׁלָמִים,
הָרִי עֲשָׂרָה.
בֵּין הָעֲרֵפִים בְּאַחַד עָשָׂר:
עֲצָמוּ בְּתַשְׁעָה,
וּשְׁנַיִם בֵּידֵם שְׁנֵי גִזְרֵי עֲצִים, <גִּזְרֵי>
לְרִבּוֹת אֶת הָעֲצִים.
וּבִשְׁבֹּת בְּאַחַד עָשָׂר:
הוּא עֲצָמוּ בְּתַשְׁעָה,
וּשְׁנַיִם בֵּידֵם שְׁנֵי בֹזְכֵי לְבוֹנָה שְׁלֵלָחַם הַפָּנִים.
וּבִשְׁבֹּת שְׁבַתוֹךְ הַחֹג,
בֵּיד אֶחָד צְלוּחִית שְׁלָמִים.

מסכת יומא פרק ב משנה ו
ו

אֵיל קָרַב בְּאַחַד עָשָׂר:
הַבָּשָׂר בְּחִמּוּשָׁה,
וְהַקָּרְבִּים וְהַסֵּלֶת וְהַיִּין בְּשָׁנִים שְׁנַיִם.

מסכת יומא פרק ב משנה ז
ז

פָּר קָרַב בְּעֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה:
הָרֹאשׁ וְהַרְגֵּל,
הָרֹאשׁ בְּאַחַד,
וְהַרְגֵּל בְּשָׁנִים;
הָעֶקֶץ וְהַרְגֵּל,
הָעֶקֶץ בְּשָׁנִים,
וְהַרְגֵּל בְּשָׁנִים;

הַחֲזָה וְהַגֵּרָה,
הַחֲזָה בְּאַחַד,
וְהַגֵּרָה בְּשִׁלְשָׁה;
שְׁתֵּי הַיָּדוֹת בְּשָׁנִים;
וּשְׁתֵּי הַדְּפָנוֹת בְּשָׁנִים;
וְהַקָּרְבִּים וְהַסֵּלֶת וְהַיִּין בְּשִׁלְשָׁה שְׁלֹשָׁה.
בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים? <בְּמִי>
בְּקָרְבָּנוֹת הַצָּבוּר.
אֲכַל בְּקָרְבָּנוֹת הַיָּחִיד,
אִם רָצָה לְהַקְרִיב מִקְרִיב.
הַפֶּשֶׁטֶן וְנִתְחַן שְׁלָאֵלוּ וְאֵלוּ שְׁוִים.

פרק ג

מסכת יומא פרק ג משנה א

א

אָמַר לָהֶם הַמַּמְנָה:
"צֵאוּ וּרְאוּ אִם הִגִּיעַ זְמַן הַשְּׁחִיטָה.
אִם הִגִּיעַ, הִרְוֹאָה אוֹמֵר:
בְּרָקִי!
מִתֵּיה בֶּן שְׁמוּאֵל אוֹמֵר:
הָאִיר עַל פָּנַי כָּל הַמִּזְרָח,
עַד שֶׁהוּא בְּחִכְרוֹן?
וְהוּא אוֹמֵר:
הֵן.

מסכת יומא פרק ג משנה ב

ב

וְלָמָּה צָרְכוּ לִכְדָּ?
פַּעַם אַחַת עָלָה מְאוּר הַלְבָּנָה,
וְדָמוֹ שֶׁהָאִיר הַמִּזְרָח.
שִׁחְטוּ אֶת הַתַּמִּיד,
וְהוֹצִיאוּהוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה.
וְהוֹרִידוּ כֹהֵן גָּדוֹל לְבֵית הַטְּבִילָה.
זֶה הַכֶּלֶל הָיָה בַּמִּקְדָּשׁ:
כָּל הַמִּסֵּךְ אֶת רִגְלָיו טָעוֹן טְבִילָה,
וְכָל הַמִּטִּיל לַמִּים טָעוֹן קְדוּשַׁת יָדַיִם וְרַגְלָיִם.

מסכת יומא פרק ג משנה ג

ג

אִין אָדָם נִכְנָס לְעֹזְרָה וְלַעֲבוּדָה,
אֶפְלוּ טָהוֹר, עַד שֶׁהוּא טוֹבֵל
חֹמֶשׁ טְבִילוֹת בּוֹ בַּיּוֹם,
וְכָלֶם בִּקְדָשׁ בְּבֵית הַפָּרוּה,
חוּץ מִזֹּו בִּלְבָד.

מסכת יומא פרק ג משנה ד

ד

פָּרְסוּ סְדִין שְׁלִבוּץ בֵּינוּ לְבֵין הָעָם.
קָדַשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפִשְׁט,
יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג.
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי זָהָב וְלֵבַשׁ,
קָדַשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו.

ה

הִבִּיאוּ לוֹ אֶת הַתְּמִיד.
קָרְצוּ, וּמִרְק אַחֵר שֶׁחִטָּה עַל יָדוֹ,
וְקָבַל אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ.
נִכְנָס לַהֲקָטִיר וּלְהַטִּיב אֶת הַנְּרוֹת,
לְהַקְרִיב אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הָאֲבָרִים
וְאֶת הַחֲבֹתִים וְאֶת הַיֵּין.

מסכת יומא פרק ג משנה ה

ו

קָטְרֶת שֶׁלִּשְׁחַר הִיָּתָה קָרְבָּה בֵּין הַדָּם לְאֲבָרִים.
שְׁלִבִין הָעֲרֻבִים הִיָּתָה קָרְבָּה בֵּין אֲבָרִים לְנִסְכִּים.
אִם הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל זָקֵן אוֹ אֶסְטָנִס,
מִחֲמַם לוֹ חֲמִים וּמְטִילִים לְתוֹךְ הַצֹּנוֹנִים,
בְּשִׁבִיל שְׁתַּפּוּג צָנָתָם.

מסכת יומא פרק ג משנה ו

ז

הִבִּיאוּהוּ לְבֵית הַפָּרוּה,
וּבִקְדָשׁ הִיָּתָה.
פָּרְסוּ לוֹ סְדִין שְׁלִבוּץ בֵּינוּ לְבֵין הָעָם.
קָדַשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו,
וַיָּרַד וְטָבַל,
עָלָה וְנִסְתַּפַּג.
הִבִּיאוּ לוֹ בְּגָדֵי לָבָן,
וְלֵבַשׁ וְקָדַשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו.

מסכת יומא פרק ג משנה ז

ח

בשחר, הִיָּה לְבוּשׁ פִּילּוּסִים שְׁלֹשִׁים עָשָׂר מָנָה.
בֵּין הָעֶרְבִים, הַנִּדְּוִי שְׁלֹשְׁמָנָה מֵאוֹת וָזוּ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
בשחר, הִיָּה לְבוּשׁ שְׁלֹשְׁמוֹנָה עָשָׂר מָנָה,
בֵּין הָעֶרְבִים, שְׁלֹשִׁים עָשָׂר מָנָה,
הַכֹּל שְׁלֹשִׁים מָנָה.
אֵלּוּ נוֹטֵל מִן הַהֶקְדֵּשׁ.
אִם רָצָה לְהוֹסִיף, מוֹסִיף מִשְׁלוֹ.

מסכת יומא פרק ג משנה ח

ט

בָּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ,
וּפָר הָיָה עוֹמֵד בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ,
רֹאשׁוֹ דָּרוּם וּפָנָיו לַמַּעֲרָב;
הַכֹּהֵן עוֹמֵד בְּמִזְרַח וּפָנָיו לַמַּעֲרָב,
וְסֻמָּךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וְנִתְּנָדָה.
וְכֵךְ הָיָה אוֹמֵר:
אָנָּה הָשֵׁם,
עוֹיְתִי, פֹּשְׁעֹתִי, חַטָּאתִי לִפְנֶיךָ,
אֲנִי וּבֵיתִי.
אָנָּה הָשֵׁם,
כִּפָּר נָא לְעוֹנוֹת לִפְשָׁעִים וְלַחַטָּאִים, <וְלַחַטָּאִים>
שְׁעוֹיְתִי, שְׁפֹשְׁעֹתִי, וְשַׁחַטָּאתִי לִפְנֶיךָ,
אֲנִי וּבֵיתִי,
כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ לֵאמֹר: (ויקרא טז.)
"כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עָלֵיכֶם,
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יי"
וְהֵן עוֹנִין אַחֲרָיו:
"כָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד."
(מסכת יומא פרק ג משנה ט)
בָּא לוֹ לְמִזְרַח הָעֶזְרָה,
לְצִפּוֹן הַמִּזְבֵּחַ,
וְהִסְגִּן בִּימֵינוֹ וְרֹאשׁ בֵּית אָב מִשְׁמָאלוֹ.
וְשֵׁם שְׁנֵי שְׁעִירִים,
וְקִלְפֵי הִיָּתָה שֵׁם וְבָה שְׁנֵי גוֹרְלוֹת.
שְׁלֹאשְׁכְּרוּעַ הָיוּ,
עֲשָׂאָן בֶּן גַּמְלָא שְׁלִזְהָב,

מזכירין אותו לשבח.

מסכת יומא פרק ג משנה י

י

בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור,
שלא היו בו אלא שנים;
אף הוא עשה מכנה לכיור,
שלא יהו מימיו נפסלים בלינה.
מנבז המלך
עשה כל ידות הכלים שליום הכפורים שלנהב.
הלני אמו
עשתה נפרשת שלנהב על פתחו שלהיכל;
ואף היא עשתה טבלה שלנהב,
שפרשת שוטה כתובה עליה.
ניקנור, נעשו נסים לדלתותיו,
מזכירין אותו לשבח.

מסכת יומא פרק ג משנה יא

יא

ואלו לגני:
בית גרמו,
לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים.
בית אבטינס,
לא רצו ללמד על מעשה הקטרת.
הגדס בן לוי היה יודע פרק בשיר,
ולא רצה ללמד;
בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב.
על הראשונים נאמר: (משלי יז)
"זכר צדיק לברכה",
ועל אלו נאמר:
"ושם רשעים ירקב".

פרק ד

מסכת יומא פרק ד משנה א

א

טרף בקלפי והעלה שני גורלות.
אחד כתוב עליו "לשם",
ואחד כתוב עליו "לעזאזל".

אם שלשם עֲלָה בִּימִינוּ,
הִסְגֵּן אוֹמֵר:
אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל,
הַגִּבָּה יְמִינִךָ!
וְאִם בְּשִׁמְאָלוֹ עָלָה,
רֹאשׁ בֵּית אָב אוֹמֵר לוֹ:
אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל,
הַגִּבָּה אֶת שִׁמְאֹלְךָ!
נִתְּנָם עַל שְׁנֵי שְׁעִירִים וְאוֹמֵר:
לִי חֲטָאת.
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
לֹא הָיָה צְרִיךְ לוֹמַר "חֲטָאת",
אֶלָּא "לִי".
וְהֵן עוֹנִין אַחֲרָיו:
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

מסכת יומא פרק ד משנה ב

ב

קָשָׁר לְשׁוֹן שְׁלִזְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ,
הַעֲמִידוֹ כְּנֶגֶד בֵּית שְׁלֹוּחַ,
וְלִנְשָׁחֻט כְּנֶגֶד בֵּית שְׁחִיטָתוֹ.
בָּא לוֹ אֶצֶל פָּרוֹ שְׁנִיָּה,
וְסָמַךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וְנִתְּנָדָה.
וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר:
אָנָּה הָשֵׁם,
עוֹיְתִי, פֹּשְׁעִתִי, חֲטָאֲתִי לִפְנֶיךָ,
אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֶהְרֹן עִם קְדוֹשִׁיךָ.
אָנָּה הָשֵׁם,
כֹּפֵר נָא לַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעִים וּלְחַטָּאִים,
שְׁעוֹיְתִי וְשִׁפְשָׁעִתִי וְשִׁחַטָּאֲתִי לִפְנֶיךָ,
אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אֶהְרֹן עִם קְדוֹשִׁיךָ,
כִּכְתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עֲבָדְךָ (וַיִּקְרָא טו, ל)
"כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם,
מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ".
וְהֵן עוֹנִין אַחֲרָיו:
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

מסכת יומא פרק ד משנה ג

ג

שָׁחֲטוּ וְקָבַל בַּמִּזְבֵּחַ אֶת דָּמוֹ,
נִתְּנוּ לָמִי שֶׁהוּא מְמַרְס בּוֹ

עַל הַרְבֵּד הַרְבִּיעִי שְׁבִהִיכָל,
כְּדִי שְׁלֹא יִקְרַשׁ.
נָטַל אֶת הַמַּחְתָּה,
וְעָלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, וְחָתָה,
וַיִּרְדּוּ וְהִנִּיחָה עַל הַרְבֵּד שְׁבַעֲזָרָה.

מסכת יומא פרק ד משנה ד

<ג>

בְּכָל יוֹם חוּתָה בְּשִׁלְכָסָף,
וּמַעֲרָה לְתוֹךְ שְׁלִזְהָב,
וְהַיּוֹם חוּתָה בְּשִׁלְזָהָב,
וּבָה הָיָה מְכָנִיס.

<ד>

בְּכָל יוֹם חוּתָה בְּשִׁלְאֲרִבְעַת קָבִים,
וּמַעֲרָה לְתוֹךְ שְׁלִשְׁלֹשֶׁת קָבִים,
וְהַיּוֹם חוּתָה בְּשִׁלְשִׁלֶּשֶׁת קָבִים,
וּבָה הָיָה מְכָנִיס.

ו

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בְּכָל יוֹם חוּתָה בְּשִׁלְסָאָה,
וּמַעֲרָה בְּתוֹךְ שְׁלִשְׁלֹשֶׁת קָבִים,
וְהַיּוֹם חוּתָה בְּשִׁלְשִׁלֶּשֶׁת קָבִים,
וּבָה הָיָה מְכָנִיס.

ז

בְּכָל יוֹם הָיְתָה כְּבֹדָה,
וְהַיּוֹם קָלָה.
בְּכָל יוֹם הָיְתָה יָדָה קֶצֶרָה,
וְהַיּוֹם אֶרְכָּה.
בְּכָל יוֹם הָיָה זְהָבָה יָרֵק,
וְהַיּוֹם אָדָם.
דְּבָרֵי רַבִּי מִנְחָם.
בְּכָל יוֹם מְקַרִּיב פָּרֶס בְּשַׁחֲרִית
וּפָרֶס בֵּין הָעֶרְבִים,
וְהַיּוֹם מוֹסִיף מְלֵא חֲפָנָיו.
בְּכָל יוֹם הָיְתָה דִּקְהָ,
וְהַיּוֹם דִּקְהָ מִן הַדִּקְהָ.

מסכת יומא פרק ד משנה ה

ח

בְּכָל יוֹם כְּהֻנִּים עוֹלִים בְּמִזְבֵּחוֹ שֶׁלִּכְבֹּשׁ,
וַיִּוָּרְדוּ בְּמַעְרְבוֹ,
וְהַיּוֹם עוֹלִים בְּאַמְצַע וַיִּוָּרְדוּ בְּאַמְצַע.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לְעוֹלָם כֹּהֵן גָּדוֹל עוֹלָה בְּאַמְצַע וַיִּוָּרַד בְּאַמְצַע.

ט

בְּכָל יוֹם כֹּהֵן גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו מִן הַכִּיּוֹר,
וְהַיּוֹם מִן הַקִּיתוֹן שֶׁלִּזְהָב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לְעוֹלָם כֹּהֵן גָּדוֹל מְקַדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו
מִן הַקִּיתוֹן שֶׁלִּזְהָב.

מסכת יומא פרק ד משנה ו

י

בְּכָל יוֹם הָיוּ שֵׁם אַרְבַּע מַעֲרֻכוֹת,
וְהַיּוֹם חֲמֵשׁ.
דְּבָרֵי רַבִּי מְאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בְּכָל יוֹם שְׁלוֹשׁ,
וְהַיּוֹם אַרְבַּע.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בְּכָל יוֹם שְׁתֵּים,
וְהַיּוֹם שְׁלוֹשׁ.

פרק ה

מסכת יומא פרק ה משנה א

א

הוֹצִיאוּ לוֹ אֶת הַכֶּפֶר וְאֶת הַמִּחְתָּה,
חָפֶן מִלֹּא חֲפָנָיו וְנָתַן לַתּוֹךְ הַכֶּפֶר.
הַגָּדוֹל לְפִי גָדְלוֹ,
וְהַקָּטָן לְפִי קָטָנוֹ;
וְכֵן הֵיטָה מִדָּתָן.
נָטַל אֶת הַמִּחְתָּה בִּימֵינוֹ וְאֶת הַכֶּפֶר בְּשִׁמְאָלוֹ.
מִחֲלֹךְ בַּהִיכָל, עַד שֶׁמָּגִיעַ לְבֵין שְׁתֵּי הַפָּרְכוֹת
הַמְבְדִּילוֹת בֵּין קֹדֶשׁ וּבֵין הַקֹּדְשִׁים, <קֹדֶשׁ וּבֵין מַחוּק עַל יְדֵי הַנִּקְדָּן>
וּבִינֵיהֶן אֲמָה.

רְבִי יוֹסֵה אֹמֵר:
לֹא הָיָה שֵׁם אֶלָּא פְּרֻכָּת אַחַת בְּלִבָּהּ,
שֶׁנֶּאֱמַר: (שְׁמוֹת כו, לג)
”וַהֲבִדִּילָהּ הַפְּרֻכָּת לָכֶם
בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים”.

ב
הַחִיצוֹנָה פְּרוּפָה מִן הַדָּרוֹם,
וְהַפְּנִימִית מִן הַצָּפוֹן.
וּמֵהַלֶּךְ בִּינֵיהֶם, עַד שִׁמְגִיעַ לַצָּפוֹן,
וְהַפֶּךְ פָּנָיו לַדָּרוֹם,
מֵהַלֶּךְ לְשִׁמְאֵלוֹ עִם הַפְּרֻכָּת,
עַד שִׁמְגִיעַ לְאֶרֶץ.
הִגִּיעַ לְאֶרֶץ,
נָתַן אֶת הַמַּחֲתָה בֵּין שְׁנֵי הַבָּדִים.
צָבַר אֶת הַקְּטָרֶת עַל גְּבֵי גִּתִּים,
וְנִתְּמָלָא הַבֵּית עֶשֶׂן.
יָצָא וּבָא לוֹ כְּדֶרֶךְ בֵּית כְּנִיסָתוֹ,
מִתְּפַלֵּל תְּפִלָּה קְצֵרָה בְּבֵית הַחִיצוֹן,
וְלֹא הָיָה מֵאֲרִיץ,
שֶׁלֹּא לְהַבְעִית אֶת יִשְׂרָאֵל.

מסכת יומא פרק ה משנה ב

ג
מִשְׁנֵטֶל הָאֶרֶץ,
אֲבָן הָיְתָה שֵׁם מִיָּמוֹת הַנְּבִיאִים הָרִאשׁוֹנִים,
וְשִׁתְּיָה נִקְרְאָתָה,
גְּבוּהָה מִן הָאֶרֶץ שְׁלוֹשׁ אַצְבָּעוֹת,
וְעָלֶיהָ הָיָה נוֹתֵן.

מסכת יומא פרק ה משנה ג

ד
נָטַל אֶת הַדָּם מִמִּי שֶׁהוּא מְמַרְס בּוֹ,
נִכְנָס לְמָקוֹם שְׁנֹכְנֵס,
וְעָמַד בְּמָקוֹם שְׁעָמַד,
וְהָיָה מִמֶּנּוּ אַחַת לְמַעַלָּן וְשֶׁבַע לְמַטָּן,
וְלֹא הָיָה מִתְּכֻנָּן לְהִזּוֹת
לֹא לְמַעַלָּן וְלֹא לְמַטָּן, אֶלָּא כְּמַצְלִיף.
וְכֵךְ הָיָה מוֹנֶה:
אַחַת וְאַחַת,
אַחַת וְשְׁתֵּים,

אחת וְשלוש,
אחת וארבע,
אחת וחמש,
אחת ושש,
אחת ושבע.
יָצָא וְהִנִּיחוּ עַל כֵּן הַזֶּהב שֶׁהָיָה בַּהִיכָל.

מסכת יומא פרק ה משנה ד

ה

הביאו לוֹ אֶת הַשְּׁעִיר,
וּשְׁחָטוּ וְזָרַק אֶת דָּמוֹ.
וַעֲמַד בַּמָּקוֹם שֶׁעָמַד,
הָיָה מִמֶּנּוּ אַחַת לְמַעַלָּן וְשֶׁבַע לְמַטָּן,
וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לַהֲזוֹת
לֹא לְמַעַלָּן וְלֹא לְמַטָּן, אֲלֵא כַּמְצָלִיף.
וְכַךְ הָיָה מוֹנֶה...
יָצָא וְהִנִּיחוּ עַל כֵּן הַשְּׁנִי שֶׁהָיָה בַּהִיכָל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא הָיָה שֵׁם אֲלֵא כֵן אֶחָד בְּלִבָּד.

ו

נָטַל דָּם הַפָּר וְהִנִּיחַ דָּם הַשְּׁעִיר,
וְהָיָה מִמֶּנּוּ עַל הַפְּרִכָּת שֶׁכָּנָגַד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ,
אַחַת לְמַעַלָּן וְשֶׁבַע לְמַטָּן,
וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לַהֲזוֹת
לֹא לְמַעַלָּן וְלֹא לְמַטָּן, אֲלֵא כַּמְצָלִיף.
וְכַךְ הָיָה מוֹנֶה...
נָטַל דָּם הַשְּׁעִיר וְהִנִּיחַ דָּם הַפָּר,
וְהָיָה מִמֶּנּוּ עַל הַפְּרִכָּת שֶׁכָּנָגַד הָאָרוֹן מִבְּחוּץ,
אַחַת לְמַעַלָּן וְשֶׁבַע לְמַטָּן,
וְלֹא הָיָה מִתְכַּוֵּן לַהֲזוֹת
לֹא לְמַעַלָּן וְלֹא לְמַטָּן, אֲלֵא כַּמְצָלִיף.
וְכַךְ הָיָה מוֹנֶה...
עָרָה דָּם הַפָּר לְתוֹךְ דָּם הַשְּׁעִיר,
וְנָתַן אֶת הַמָּלֵא בְּתוֹךְ הַרִיקָן.
(מסכת יומא פרק ה משנה ה)
"וַיָּצֵא אֶל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יי" (ויקרא טו, יח)
זֶה מִזְבֵּחַ הַזֶּהב.

ז

הַתְּחִיל מִחֹטֵא וַיִּוָּרֵד.

מאיכן הוא מתחיל?
מקרה מזרחית צפונית,
צפונית מערבית,
מערבית דרומית,
דרומית מזרחית,
מקום שהוא מתחיל בחטאת על מזבח החיצון,
שם הוא גומר על מזבח הפנימי.
רבי אליעזר אומר:
במקומו היה עומד ומחטא.
ועל כלם הוא נותן מלמטן למעלה,
חוץ מזו שהיתה לפניו,
שהיה נותן מלמעלה למטן.

מסכת יומא פרק ה משנה ו

ח

הנה על טהרו שלמזבח שבע פעמים.
שירי הדם היה שופך
על יסוד מערבי שלמזבח החיצון,
ושלמזבח החיצון היה שופך על יסוד הדרומי.
אלו נאלו מתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון,
ונמכרים לגנבים לזבל,
ומועלין בהן.

מסכת יומא פרק ה משנה ז

ט

כל מעשה יום הכפורים האמור על סדר.
הקדים מעשה לחברו,
לא עשה כלום.
הקדים דם השעיר לדם הפר,
ויחזר וינה מדם השעיר ואחר דם הפר.
אם עד שלא גמר את המתנות מבפנים נשפך הדם,
יביא דם אחר ויחזר וינה כתחלה מבפנים.
וכן בהיכל, וכן במזבח הזהב,
שכלם כפרה וכפרה בפני עצמן.
רבי לעזר ורבי שמעון אומרים:
ממקום שפסק, משם הוא מתחיל.

פרק ו

מסכת יומא פרק ו משנה א

א

שְׁנֵי שְׁעֵירֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים,
מִצֹּתָן שִׁיְהוּ שְׁוִים
בְּמִרְאָה וּבְקוֹמָה וּבְדָמִין וּלְקִיחָתָן כְּאַחַת.
אֵף עַל פִּי שְׁאִינָן שְׁוִים, כְּשָׂרִים.
לְקַח אֶחָד הַיּוֹם וְאֶחָד לְמָחָר, כְּשָׂרִים.
מֵת אֶחָד מֵהֶם,
אִם עַד שְׁלֹא הִגְרִיל מֵת,
יִקַּח זֹוֹג לְשָׁנִי;
וְאִם מִשְׁהִגְרִיל מֵת,
יָבִיא שְׁנַיִם וַיִּגְרִיל עֲלֵיהֶם כְּתַחֲלָה.

ב

וַיֹּאמֶר,
אִם שְׁלֹשָׁם מֵת:
"זֶה שְׁעָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל "לֹשֶׁם" יִתְקַיֵּם תַּחֲתָיו";
וְאִם שְׁלֻשָּׁאֵל מֵת:
"זֶה שְׁעָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל "לְעֻזָּאֵל" יִתְקַיֵּם תַּחֲתָיו".
הַשְּׁנֵי יִרְעֶה עַד שִׁסְתָּאֵב וַיִּמָּכֶר,
וַיִּפְּלוּ דָמָיו לַנִּדְבָּה,
שְׁאִין חֲטָאֵת צָבוּר מֵתָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
תָּמוּת.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
נִשְׁפָּךְ הַדָּם, יָמוּת הַמִּשְׁתַּלֵּחַ;
מֵת הַמִּשְׁתַּלֵּחַ, יִשְׁפָּךְ הַדָּם.

מסכת יומא פרק ו משנה ב

ג

כָּא לֹו אֶצֶל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ
וְסִמָּךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו וְנִתְּנָדָה.
וְכֵן הִיא אוֹמֵר:
אֲנֵא הַשֵּׁם,
עוֹו, פִּשְׁעוֹ, חֲטָאוֹ לְפָנֶיךָ עֲמָךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל.
אֲנֵא הַשֵּׁם...

מסכת יומא פרק ו משנה ג

ד

מִסְרוֹ לְמִי שֶׁהוֹלִיכוֹ.
הַכֹּל כְּשָׂרִים לְהוֹלִיכוֹ,

אֶלָּא שְׁעָשָׂה הַכֹּהֲנִים גְּדוּלִים קִבֵּעַ,
וְלֹא הָיוּ מְנִיחִים אֶת יִשְׂרָאֵל לְהוֹלִיכוֹ.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי:
מַעֲשֵׂה וְהוֹלִיכּוּ עַד שְׁאֵלָא מַצְפֹּרִין, <כך>
וְיִשְׂרָאֵל הָיָה.

מסכת יומא פרק ו משנה ד

ה

וְכַבֵּשׁ עוֹשִׂין לוֹ מִפְּנֵי הַבְּבֻלָּיִים,
שֶׁהָיוּ מְתַלְשִׁים בְּשַׁעְרוֹ,
וְאוֹמְרִין לוֹ:
"טַל וָצֶא, טַל וָצֶא!"
יְקִירֵי יְרוּשָׁלַיִם הָיוּ מְלֹוִים אוֹתוֹ עַד סֶכָּה הָרֵאשׁוֹנָה.
עָשָׂר סִכּוֹת מִירוּשָׁלַיִם וְעַד צוֹק,
תְּשַׁעִים רִיס,
שִׁבְעָה וּמֵחָצָה לְכָל מִיל.

מסכת יומא פרק ו משנה ה

ו

וְעַל כָּל סֶכָּה וְסֶכָּה אוֹמְרִים לוֹ:
"הָרִי מִזֶּוֶן וְהָרִי מִיָּם."
וּמְלֹוִים אוֹתוֹ מִסֶּכָּה לְסֶכָּה,
חוּץ מִהָאֲחֵרוֹן שִׁבְהֶן,
שֶׁאֵינּוּ מְגִיעַ עֲמוֹ לְצוֹק,
אֶלָּא עוֹמֵד מִרְחוֹק וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשָׂיו.

מסכת יומא פרק ו משנה ו

ז

וּמָה הָיָה עוֹשֶׂה?
חֵלֶק לְשׁוֹן שְׁלִזְהוּרִית,
חֶצִי קֶשֶׁר בְּסֹלַע וְחֶצִי קֶשֶׁר בֵּין קַרְנָיו,
וְדוּחַפּוֹ לְאַחוֹרָיו;
וּמִתְגַּלְגֵּל וַיִּוָּרֵד,
וְלֹא הָיָה מְגִיעַ לְמַחְצִית הָהָר,
עַד שֶׁהוּא נֶעֱשֶׂה אֲבָרִים אֲבָרִים.
בָּא וַיֵּשֶׁב לוֹ תַּחַת סֶכָּה הָאֲחֵרוֹנָה,
עַד שֶׁתַּחֲשֹׁךְ.
וּמֵאֲמַתִּי מִטְמְאִין בְּגָדִים?
מִשִּׁיצָא לְחוּמַת יְרוּשָׁלַיִם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִשְׁעַת דְּחִיתוֹ לְצוֹק.

מסכת יומא פרק ו משנה ז

ח

בָּא לוֹ אֶצֶל הַפֶּר וְאֶצֶל הַשְּׁעִיר הַנִּשְׂרָפִים.
קָרְעָם וְהוֹצִיָא אֶת אֲמוּרֵיהֶם,
נִתְּנָם בְּמִגָּס וְהַקְטִירָם עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.
קָלְעָן בַּמִּקְלוֹת וְהוֹצִיָאָן לְבֵית הַשְּׂרָפָה.
מֵאֵימָתִי מִטְמְאִין בְּגָדִים?
מִשִּׁי־צֵאוֹ לְחֹמַת הָעֶזְרָה.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
מִשִּׁי־צֵאת הָאוֹר בְּרֶבֶן.

מסכת יומא פרק ו משנה ח

ט

אָמְרוּ לוֹ לְכַהֵן גָּדוֹל:
הִגִּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר.
וּמִנֵּין הָיוּ יוֹדְעִין שֶׁהִגִּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר?
דְּרָפוֹת הָיוּ עוֹשִׂין, וּמְנִיפִין בַּסּוּדָרִין,
וְיוֹדְעִים שֶׁהִגִּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר.

י

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
וְהֲלֹא סִימֵן גָּדוֹל הָיָה לָהֶם?
שְׁלוֹשֶׁת מִלִּין מִירוּשָׁלַיִם וְעַד בֵּית חֶרְדּוֹ;
הוֹלְכִים מִל, וְחוֹזְרִים מִל, וְשׁוֹהִים כְּדֵי מִל,
וְיוֹדְעִים שֶׁהִגִּיעַ שְׁעִיר לַמִּדְבָּר.

פרק ז

מסכת יומא פרק ז משנה א

א

בָּא לוֹ כַּהֵן גָּדוֹל לְקָרוֹת.
אִם רוּצָה בְּבִגְדֵי בּוֹץ קוֹרָא,
וְאִם לֹא, בְּאַסְטָלִית לָכֵן מְשָׁלוּ.
חֲזוֹן הַכֶּנֶסֶת נוֹטֵל סֵפֶר תּוֹרָה,
וְנוֹתְנוֹ לְרֹאשׁ הַכֶּנֶסֶת,
וְרֹאשׁ הַכֶּנֶסֶת נוֹתְנוֹ לְסֹגֵן,
וְהַסֹּגֵן נוֹתְנוֹ לְכַהֵן גָּדוֹל,

וכהן גדול עומד ומקבל וקורא עומד,
וקורא "אחרי מות" ו"אך בעשור".
וגולל את התורה ומניחה בחיקו,
ואומר:

"יותר ממה שקריתי לפניכם כתוב.
"ובעשור" שבחומש הפקודים
וקורא על פה.

ומברך עליה שמונה ברכות:
על התורה,

ועל העבודה,

ועל ההודיה,

ועל מחילת העון,

ועל המקדש,

ועל ישראל,

ועל הכהנים,

ועל שאר התפלה.

(מסכת יומא פרק ז משנה ב)

הרואה כהן גדול שהוא קורא,

ואינו רואה פר ושעיר הנשרפים,

והרואה פר ושעיר הנשרפים,

אינו רואה כהן גדול שהוא קורא.

לא מפני שאינו רש,
אלא שהיתה דרך רחוקה,

ומלאכת שניהם היתה כאחת.

מסכת יומא פרק ז משנה ג

ב

ואם בבגדי בוץ קרא,

קדש ידיו ורגליו ופשט,

ירד וטבל, עלה ונסתפג.

הביאו לו בגדי זהב,

ולבש, קדש ידיו ורגליו.

ג

יצא ועשה את אילו ואת איל העם,

ואת שבעת כבשים תמימים.

דברי רבי אליעזר.

רבי עקיבה אומר:

עם התמיד שלשחר היו קרבים,

אבל פר העולה ושעיר הנעשה בחוץ

היו קרבים עם התמיד שלבין הערבים.

(מסכת יומא פרק ז משנה ד)

קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֶׁט,
וַיֵּרֶד וְטָבַל וְעָלָה וְנִסְתַּפַּג.
הֵבִיאוּ לוֹ בִּגְדֵי לָבָן וְלָבַשׁ,
קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו.

ד

נִכְנָס לְהוֹצִיא אֶת הַכֶּהֱן וְאֶת הַמַּחֲתָה.
קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֶׁט,
יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג.
הֵבִיאוּ לוֹ בִּגְדֵי זָהָב וְלָבַשׁ,
קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו.

ה

נִכְנָס לְהַקְטִיר אֶת הַקֹּטֶרֶת שֶׁלִּבֵּין הָעֶרְבִים
וּלְהַטִּיב אֶת הַנְּרוֹת.
קֹדֶשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו וּפָשֶׁט.
הֵבִיאוּ לוֹ בִּגְדֵי עֲצָמוֹ וְלָבַשׁ.
מְלֻוִּים אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ.
יוֹם טוֹב עוֹשֶׂה לְכָל אוֹהֲבָיו,
שׂוֹמֵר בְּשָׁלוֹם.

מסכת יומא פרק ז משנה ה

ו

כֹּהֵן גָּדוֹל מְשַׁתְּמֵשׁ בְּשִׁמוֹנָה כְּלִים,
וְהַהֲדִיּוֹט בְּאַרְבָּעָה:
בְּכֹתָנֹת וּבִמְכַנְסִים, בְּמִצְנֶפֶת וּבְאַבְנֵט.
מוֹסִיף עָלָיו כֹּהֵן גָּדוֹל:
חֹשֶׁן וְאַפֻּד וּמַעִיל וְצִיץ.
בְּאֵלוֹ נִשְׁאָלִים בְּאוֹרִים וְתַמִּים.
וְאֵינָן נִשְׁאָלִים בְּהֵן לְהַדִּיּוֹט,
אֶלָּא לְמַלְךְ וּלְבֵית דִּין,
וּלְמִי שֶׁצָּרָךְ הַצְּבוּר בּוֹ.

פרק ח

מסכת יומא פרק ח משנה א

א

יום הכּפּוּרִים אָסוּר בְּאֲכִילָה וּבִשְׁתִּיָּה
וּבְרַחֲצִיזָה וּבְסִיכָה וּבִנְעִילַת הַסַּנְדָּל וּבִתְשֻׁמִּישׁ הַמָּטָה.
וְהַמָּלָךְ וְהַכֹּלֶה יִרְחֲצוּ אֶת פְּנֵיהֶם,
וְהַחֲזִיָּה תִנָּעַל אֶת הַסַּנְדָּל.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר,
וְחֻקִּים אוֹסְרִין.

מסכת יומא פרק ח משנה ב

ב

הָאוֹכֵל בְּיוֹם הַכּוֹפָרִים
כְּכוֹתֶבֶת הַגֹּסֶה כְּמוֹהָ וְכֹגֵלְעִינָתָה,
וְהַשּׁוֹתֶה כְּמֵלֶא לְגִמּוֹ, חַיִּב.
כָּל הָאֹכְלִים מִצִּטְרֵפִין לְכְּכוֹתֶבֶת,
וְכָל הַמִּשְׁקִים מִצִּטְרֵפִין לְכְּמֵלֶא לְגִמּוֹ.
הָאוֹכֵל וְהַשּׁוֹתֶה אֵינָן מִצִּטְרֵפִים.

מסכת יומא פרק ח משנה ג

ג

אֹכֵל וְשׁוֹתֶה בְּהֶעָלֶם אֶחָד,
אֵינוֹ חַיִּב אֲלָא חֲטָאת אַחַת.
אֹכֵל וְעֹשֶׂה מְלָאכָה, חַיִּב שְׁתֵּי חֲטָאוֹת.
אֹכֵל אֹכְלִים שְׁאֵינָן רְאוּיִים לְאֲכִילָה,
שְׁתֵּה מִשְׁקִים שְׁאֵינָן רְאוּיִין לְשְׁתִּיָּה,
שְׁתֵּה צִיר אוֹ מְרִיס, פְּטוּר.
(מסכת יומא פרק ח משנה ד)

הַתִּינּוּקוֹת,
אֵין מְעַנִּין אוֹתָם בְּיוֹם הַכּוֹפָרִים,
אֲבָל מְחַנְכִּין אוֹתָם קֹדֶם שָׁנָה וְקֹדֶם שְׁתֵּים,
בְּשִׁבְלֵי שִׁיָּהוּ רְגִילִים לַמִּצּוֹת.

מסכת יומא פרק ח משנה ה

ד

עוֹבְרָה שֶׁהֲרִיחָה,
מֵאֲכִילִין אוֹתָהּ עַד שֶׁתִּשָּׁיֵב נַפְשָׁהּ.
חוֹלָה, מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ עַל פִּי בְּקִיִּים;
וְאִם אֵין שָׁם בְּקִיִּים,
מֵאֲכִילִין עַל פִּי עֲצָמוֹ,
עַד שִׁיאֲמַר דִּי.

מסכת יומא פרק ח משנה ו

ה

מי שֶׁאֶחָזוּ בְּלִמּוֹס,
מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ אֶפְלוּ דְּבָרִים טְמְאִים,
עַד שֶׁיֵּאָדְרוּ עֵינָיו.
מי שֶׁנִּשְׁכַּח כָּלֵב שׁוּטָה,
אֵין מֵאֲכִילִין אוֹתוֹ מִחֲצַר הַכְּבֹד שְׁלוֹ.
וְרַבִּי מִתְתֵּהָ בֶּן חֶרֶשׁ מִתִּיר.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי מִתְתֵּהָ בֶּן חֶרֶשׁ:
הַחוֹשֵׁשׁ בְּפִיו,
מְטִילִין בְּתוֹכּוֹ סֵם בְּשַׁבָּת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא סֶפֶק נַפְשׁוֹת,
וְכָל סֶפֶק נַפְשׁוֹת דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת.

מסכת יומא פרק ח משנה ז

ו

מי שֶׁנִּפְלָה עָלָיו מַפְלָת,
סֶפֶק הוּא שֵׁם, סֶפֶק אֵינוֹ שֵׁם,
סֶפֶק חֵי, סֶפֶק מֵת,
סֶפֶק נֶכְרִי, סֶפֶק יִשְׂרָאֵל,
מִפְּקָחִים עָלָיו.
מִצְאוּהוּ חֵי, מִפְּקָחִין עָלָיו,
וְאִם מֵת, יִנִּיחוּהוּ.

מסכת יומא פרק ח משנה ח

ז

חֲטָאֵת וְאֶשֶׁם וְדַאי מְכַפְּרִים.
מִיתָה וַיּוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפְּרִים עִם הַתְּשׁוּבָה.
הַתְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל עֲבֻרוֹת קְלוֹת,
וְעַל עֲשָׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה;
וְעַל הַחֲמוּרוֹת הִיא תּוֹלָה,
עַד שֶׁיָּבוֹא יוֹם הַכְּפוּרִים וַיִּכַּפֵּר.

מסכת יומא פרק ח משנה ט

ח

הַאוֹמֵר:

"אֲחַטָּא וְאָשׁוּב, אֲחַטָּא וְאָשׁוּב",
אֵין מְסַפִּיקִים בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.
"אֲחַטָּא, וַיּוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר",
אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר.
עֲבֻרוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְמָקוֹם,
יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר,
וְשֶׁבֵּין אָדָם לְחֶבְרִי,

אין יום הכפורים מכפר,
עד שירצה את חברו.

ט

את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה:
"מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו", (ויקרא טז, ל)
עברות שבין אדם למקום,
יום הכפורים מכפר;
עברות שבין אדם לחברו,
אין יום הכפורים מכפר,
עד שירצה את חברו.

י

אמר רבי עקיבה:
אשריכם ישראל!
לפני מי אתם מטהרין,
ומי מטהר אתכם?
אביכם שבשמים, שנאמר: (יחזקאל לז, כה)
"וורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם";
ואומר: (ירמיה יז, ג)
"מקנה ישראל יי",
מה מקנה מטהר את הטמאים,
אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל.

חסלת כיפורים

מסכת סוכה

פרק א

מסכת סוכה פרק א משנה א

א

סכה שהיא גבוהה מעשרים אמה פסולה;
ורבי יהודה מכשיר.
ושאינה גבוהה עשרה טפחים,
ושאין לה שלוש דפנות,

ושחממה מרבה מצלתה פסולה.

ב

סכה הישנה,
בית שמי פוסלן,
ובית הלל מכשירן.
אי זו היא הישנה?
כל שעשאה קדם לחג שלשים יום.
ואם עשאה לשם החג,
אפלו מתחלת השנה, כשרה.

מסכת סוכה פרק א משנה ב

ג

העושה סכתו תחת האילן,
כאלו עשאה בתוך הבית.
סכה על גבי סכה,
העליונה כשרה,
והתחתונה פסולה.
רבי יהודה אומר:
אם אין דיורים בעליונה,
התחתונה כשרה.

מסכת סוכה פרק א משנה ג

ד

פרס עליה סדין מפני החמה,
או תחתיה מפני הנשר,
או שפרס על גבי הקנוף, פסולה.
אבל פורס הוא על נקליטי המטה.

מסכת סוכה פרק א משנה ד

ה

הדלה עליה את הגפן,
ואת הדלעת, ואת הקסוס,
וסכך על גבן, פסולה.
אם היה סכוך הרבה מהן,
או שקצצן, כשרה.
זה הכלל:
דבר שהוא מקבל טמאה,
אם אין גדוליו מן הארץ,
אין מסככין בו.

מסכת סוכה פרק א משנה ה

ו

חבלי קש וחבלי עצים וחבלי זרדים,
אין מסכין בהן.
אם התיזן כשרות.
וכלם כשרות לדפנות.

מסכת סוכה פרק א משנה ו

ז

מסככים בנסרים.
דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אוסר.
נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים,
כשרה,
ובלבד שלא יישן תחתיו.

מסכת סוכה פרק א משנה ז

ח

תקרה שאין עליה מעזיבה,
רבי יהודה אומר משם בית הלל:
או מפקפק או נוטל אחת מבגדים.
בית שמי אומר:
מפקפק ונוטל אחת מבגדים;
רבי מאיר אומר:
נוטל אחת מבגדים ואינו צריך לפקפק.

מסכת סוכה פרק א משנה ח

ט

המקרה סבתו בשפודין או בארכות המטה,
אם יש רוח ביניהן כמותן,
כשרה.
החוטט בגדיש לעשות לו סכה,
אינה סכה.

מסכת סוכה פרק א משנה ט

י

המשלשל דפנות מלמעלן למטן,
אם גבוהה מן הארץ שלשה טפחים,
פסולה;
מלמטן למעלן,
אם גבוהה מן הארץ עשרה טפחים,

כְּשֶׁרָה.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

כַּשֵּׁם שֶׁמִּלְמֻטָּן לְמַעַלְן עֲשֶׂרָה טַפְחִין,

כֵּךְ מִלְמַעַלְן לְמֻטָּן עֲשֶׂרָה טַפְחִין.

הִרְחִיק אֶת הַסְּכוּךְ מִן הַדְּפָנוֹת שֶׁלֹּשָׁה טַפְחִים,

פְּסוּלָה.

מַסַּכַּת סוּכָה פֶּרֶק א מִשְׁנָה י

יֵא

בֵּית שְׁנַפְחַת וְסִכָּךְ עַל גִּבּוֹ,

אִם יֵשׁ בֵּין הַכֶּתֶל לְסִכָּךְ אַרְבַּע אַמּוֹת,

פְּסוּלָה.

וְכֵן בְּחֶצֶר שֶׁהִיא מִקְפֶּת אֲכֻסְדָּרָה.

סֶכָה גְּדוּלָה שֶׁהִקִּיפוּהָ בְּדָבָר שֶׁאֵין מְסַכִּים בּוֹ,

אִם יֵשׁ תַּחְתּוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת,

פְּסוּלָה.

מַסַּכַּת סוּכָה פֶּרֶק א מִשְׁנָה יֵא

יב

הַעוֹשֶׂה סִכָּתוֹ כְּמִין צָרִיף,

אוֹ שֶׁסָּמְכָה לְכֶתֶל,

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל,

מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָהּ גִּג;

וְחֻכָּמִים מְכַשְּׁרִין.

מִחְצֶלֶת קָנִים, מִחְצֶלֶת גְּדוּלָה,

עֲשָׂאָה לְשִׁכִּיבָה,

מִקְבֵּלַת טַמְאָה וְאֵין מְסַכִּים בָּהּ;

וְלִסְכוּךְ,

מְסַכִּים בָּהּ, וְאֵינָהּ מִקְבֵּלַת טַמְאָה.

יג

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

אַחַת גְּדוּלָה וְאַחַת קִטְנָה,

עֲשָׂאָה לְשִׁכִּיבָה,

מִקְבֵּלַת טַמְאָה וְאֵין מְסַכִּים בָּהּ;

וְלִסְכוּךְ,

מְסַכִּים בָּהּ וְאֵינָהּ מִקְבֵּלַת טַמְאָה.

פֶּרֶק ב

מסכת סוכה פרק ב משנה א

א

הִישָׁן תַּחַת הַמָּטָה בִּסְפָה לֹא יֵצֵא יָדָיו חוּבָתוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:

נוֹהֲגִין הֵיכָנּוּ,

יְשָׁנִים תַּחַת הַמָּטוֹת לִפְנֵי הַזִּקְנִים.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:

מַעֲשֵׂה בְטָבִי עֲבָדוֹ שְׁלֹרֶכֶן גְּמְלִיאֵל,

שֶׁהָיָה יֹשֵׁן תַּחַת הַמָּטָה.

אָמַר רֵכֶן גְּמְלִיאֵל לַזִּקְנִים:

רְאִיתֶם טָבִי עֲבָדִי, שֶׁהוּא תַלְמִיד חֲכָמִים,

וַיִּודַע שֶׁעֲבָדִים פְּטוּרִים מִן הַסְּפָה,

וַיִּשָּׁן לוֹ תַּחַת הַמָּטָה.

לִפִּי דִרְכָּנוּ לְמַדְנוּ,

שֶׁהִישָׁן תַּחַת הַמָּטָה לֹא יֵצֵא יָדָיו חוּבָתוֹ.

מסכת סוכה פרק ב משנה ב

ב

הַסּוּמָךְ סָכְתוֹ לְכַרְעֵי הַמָּטָה כְּשֶׁרָה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אִם אֵינָה יְכוּלָה לְעַמֵּד בִּפְנֵי עֲצָמָה,

פְּסוּלָה.

ג

סְפָה הַמְדַבֵּלֶלֶת,

וְשִׁצְלָתָהּ מִרְבֵּה מַחֲמָתָה,

כְּשֶׁרָה.

וְהַמְעֵבָה כְּמִין בֵּית,

אֵף עַל פִּי שְׁאִין הַכּוֹכְבִּים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ,

כְּשֶׁרָה.

מסכת סוכה פרק ב משנה ג

ד

הָעוֹשֶׂה סָכְתוֹ בְּרֹאשׁ הָעֲגֻלָּה,

אוּ בְּרֹאשׁ הַסְּפִינָה,

כְּשֶׁרָה, וְעוֹלִין לָהּ בְּיוֹם טוֹב.

בְּרֹאשׁ הָאֵילָן אוּ עַל גְּבִי הַגָּמֶל,

כְּשֶׁרָה, וְאִין עוֹלִין לָהּ בְּיוֹם טוֹב.

שְׁתֵּים בִּידֵי אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן,

אוּ שְׁתֵּים בְּאֵילָן וְאַחַת בִּידֵי אָדָם,

כְּשֶׁרָה, וְאִין עוֹלִין בָּהּ בְּיוֹם טוֹב.

שְׁלוֹשׁ בִּידֵי אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן,
כְּשֶׁרָה, וְעוֹלִים לָהּ בְּיוֹם טוֹב.
זֶה הַכֶּלֶל:
כָּל שִׁינְטָל הָאֵילָן,
וְהִיא יְכוּלָה לַעֲמֹד,
עוֹלִים לָהּ בְּיוֹם טוֹב.

מסכת סוכה פרק ב משנה ד

ה

הַעוֹשֶׂה סִכְתּוֹ בֵּין הָאֵילָנוֹת,
וְהָאֵילָנוֹת דְּפָנוֹת, כְּשֶׁרָה.
שְׁלוּחֵי מִצְוָה פְּטוּרִים מִן הַסֵּכָה.
חוֹלִים וּמְשַׁמְשִׁיהֶם פְּטוּרִין מִן הַסֵּכָה.
אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים עָרִי חוּץ לַסֵּכָה. (עדיי)

מסכת סוכה פרק ב משנה ה

ו

מַעֲשֶׂה שֶׁהֵבִיאוּ לִפְנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זָכַי
לְטַעַם אֶת הַתְּבַשִּׁיל,
וּלְרַבֵּן גַּמְלִיאֵל שְׁתֵּי כוֹתְבוֹת וּדְלֵי שְׁלֵמִים.
אָמְרוּ:
"הַעֲלוּם לַסֵּכָה!"
וּכְשֶׁנִּתְּנוּ לוֹ לְרַבִּי צְדוֹק אָכַל פָּחוֹת מִכִּבִּיצָה,
נָטְלוּ בַּמֶּפֶה וְאָכְלוּ חוּץ לַסֵּכָה,
וְלֹא בָרַךְ אַחֲרָיו.

מסכת סוכה פרק ב משנה ו

ז

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אַרְבַּע עֲשָׂרָה סְעוּדוֹת חַיֵּב אָדָם לֵאכֹל בַּסֵּכָה,
אַחַת בְּיוֹם וְאַחַת בַּלַּיְלָה.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין לְדַבֵּר קֶצֶבָה,
חוּץ מִלֵּיל יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן בַּלְבָּד.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
מִי שֶׁלֹּא אָכַל בַּלֵּיל יוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן,
יִשְׁלִים בַּלֵּיל יוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין לְדַבֵּר תְּשֻׁלוּמִין,
עַל זֶה נֶאֱמַר: (קהלת א, טו)
"מַעֲוֹת לֹא יוּכַל לְתַקֵּן,

וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהַמְנוֹת".

מסכת סוכה פרק ב משנה ז

ח

מִי שֶׁהָיָה רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ בַּסֶּכֶה,
וְשָׁלְחָנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת,
בֵּית שְׁמִי פּוֹסְלִין,
וּבֵית הַלֵּל מְכַשִּׁירִין.
אָמְרוּ בֵּית הַלֵּל לְבֵית שְׁמִי:
מַעֲשֵׂה שֶׁהֵלְכוּ זְקֵנֵי בֵּית שְׁמִי וְזְקֵנֵי בֵּית הַלֵּל
לְבַקֵּר אֶת יוֹחָנָן בֶּן הַחֹרֹנִי,
וּמִצְאוּהוּ רֹאשׁוֹ וְרַבּוֹ בַּסֶּכֶה,
וְשָׁלְחָנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת.
אָמְרוּ לָהֶם בֵּית שְׁמִי:
מִשֶּׁם רָאִיָּה?
אָף הֵן אָמְרוּ לוֹ:
"אִם כֵּן הָיִיתָ נוֹהֵג, (הִיתָה)
לֹא קִיַּמְתָּ מִצְוַת סֶכֶה מִיָּמֶיךָ.

מסכת סוכה פרק ב משנה ח

ט

נָשִׁים וְעֹבְדִים וְקִטְנִים פְּטוּרִים מִן הַסֶּכֶה.
וְכָל קָטָן שֶׁאֵינוֹ צָרִיךְ לְאֹמֹר חַיֵּב בַּסֶּכֶה.
מַעֲשֵׂה שֶׁיִּלְדָּה כָּלְתָהּ שְׁלֹשְׁמִי הַזֶּקֶן,
וּפָחַת אֶת הַמַּעֲזִיבָה,
וְסֹכֵךְ עַל גְּבִי הַמָּטָה בְּשִׁבִּיל הַקָּטָן.

מסכת סוכה פרק ב משנה ט

י

כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים,
עוֹשֶׂה אָדָם אֶת סִכְתּוֹ קִבֵּעַ וְאֶת בֵּיתוֹ עָרִי.
יָרְדוּ גְשָׁמִים,
מֵאֲמַתִּי מֵתָר לְפָנוֹת?
מִשְׁתַּסְּרַח הַמִּקְפָּה.
מוֹשְׁלִים אוֹתוֹ מִשָּׁל:
לָמָּה הַדְּבָרְדוּמָה?
לְעֹבֵד שֶׁבָּא לְמִזּוֹג לְקוֹנִיו,
וְשֹׁפֵךְ הַקִּיתוֹן עַל פָּנָיו.

פרק ג

מסכת סוכה פרק ג משנה א

א

לולב הגזול והיבש, פסול.
שלֹא־שָׂרָה וְשִׁלְעִיר הַנִּדְחָת, פסול.
נִקְטָם ראשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו, פסול.
נִפְרְדּוּ עָלָיו, כָּשֵׁר;
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
יוֹגְדָנוּ מִלְמַעְלָן.
וְצִנִּי הָרִיב הַבְּרוֹזֵל כְּשֵׁרוֹת.
כָּל לולב שֶׁיֵּשׁ בוֹ שְׁלֹשָׁה טַפְחִים כְּדִי לְנַעֲנֵעַ בוֹ,
כָּשֵׁר.

מסכת סוכה פרק ג משנה ב

ב

הַדָּס הַגָּזוּל וְהַיָּבֵשׁ, פסול.
שֵׁלֶאֱשָׁרָה וְשִׁלְעִיר הַנִּדְחָת, פסול.
נִקְטָם ראשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו,
אוֹ שֶׁהָיוּ עֲנָבָיו מְרֻבּוֹת מֵעָלָיו, פסול;
אִם מֵעֵטָן, כָּשֵׁר.
אֵין מִמַּעֲטִין בְּיוֹם טוֹב.

מסכת סוכה פרק ג משנה ג

ג

עֲרֵבָה גְזוּלָה וַיִּבֶּשֶׁה פְּסוּלָה.
שֵׁלֶאֱשָׁרָה וְשִׁלְעִיר הַנִּדְחָת, פסולה.
נִקְטָם ראשָׁהּ, נִפְרָצוּ עָלֶיהָ,
וְהַצִּפְצָפֶת, פסולה.
כְּמִישָׁה וְשִׁנְשָׁרוּ מִקְצֵת עָלֶיהָ וְשִׁלְכָהּ,
כָּשֵׁרָה.

מסכת סוכה פרק ג משנה ד

ד

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
שְׁלֹשָׁה הַדָּסִים וּשְׁתֵּי עֲרֻבוֹת,
לולב אֶחָד וְאַתְרוֹג אֶחָד;
אֶפְלוּ שְׁנַיִם קְטוּמִים וְאַחַד שְׁאִינּוֹ קְטוּם.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
אֶפְלוּ שְׁלֹשָׁתָן קְטוּמִים.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
כֹּשֶׁם שֶׁלולב אֶחָד וְאַתְרוֹג אֶחָד,

כך הדס אחד וערכה אחת.

מסכת סוכה פרק ג משנה ה

ה

אתרוג הגזול והיבש, פסול.
של אשה ושל עיר הנדחת, פסול.
ושל ערלה פסול.
ושלתרומה טמאה פסול.
שלטהורה לא יטל,
ואם נטל, כשר.
שלדמי, בית שמי פוסלין,
ובית הלל מכשירין.
שלמעשר שני בירושלים לא יטל,
ואם נטל כשר.

מסכת סוכה פרק ג משנה ו

ו

עלת חזזית על רבו,
נטלה פטמתו,
נקב, נקלה, נסדק,
חסר כל שהוא, פסול.
עלת חזזית על מעוטו,
נטל עקצו,
נקב ולא חסר כל שהוא, כשר.
אתרוג הכושי פסול.
והירק בכרתן,
רבי מאיר מכשיר,
ורבי יהודה פוסל.

מסכת סוכה פרק ג משנה ז

ז

שעור אתרוג קטן,
רבי מאיר אומר:
כאגוז;
ורבי יודה אומר:
כביצה.
ובגדול,
כדי שיאחז את שניהם בידו אחת.
דברי רבי יהודה.
רבי יוסה אומר:
אפלו בשתי ידיו.

מסכת סוכה פרק ג משנה ח

ח

אין אוגדים את הלולב אלא ממינו.
דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר:
אפלו במשיחה.
אמר רבי מאיר:
מעשה באנשי ירושלים,
שהיו אוגדים את לולביהן
בגימנות שלזרב.

(מסכת סוכה פרק ג משנה ט)

ואיכן היו מנענעים?
ב"הודו ליי" תחלה וסוף,
אף ב"אנא יי הושיעה נא".
כדברי בית הלל.
בית שמי אומרים:
אף ב"אנא יי הצליחה נא".
אמר רבי עקיבה:
צופה הייתי ברבן גמליאל וברבי יהושע,
שכל העם היו מטרפים את לולביהם,
והן לא נענעו אלא ב"אנא יי הושיעה נא" בלבד.

ט

מי שכבא בדרך ולא היה בידו לולב,
כשיכנס לביתו, יטל על שלחנו.
ואם לא נטל בשחרית, יטל בין הערבים,
שכל היום כשר ללולב.

מסכת סוכה פרק ג משנה י

י

מי שהיה עבד או אשה או קטן מקרים אותו,
והוא עונה אחריהם מה שהן אומרים,
ותהא לו מארה,
אם היה גדול מקרא אותו,
והוא עונה אחריו "הללויה".

מסכת סוכה פרק ג משנה יא

יא

מקום שנהגו לקפל, יכפל;
לפשט, יפשט;

לְבָרֶךְ אַחֲרָיו, יְבָרֶךְ.
הַכֹּל כְּמִנְהַג הַמִּדְיָנָה.
הַלּוֹקֶחַ לֹוֹלֵב מִחֲבֵרוֹ בְּשִׁבְיעִית,
נוֹתֵן לוֹ אֶתְרוֹג מִתְּנָה,
שְׁאִינֹו רָשִׁי לְקַחוֹ בְּשִׁבְיעִית.

מסכת סוכה פרק ג משנה יב

יב

בְּרֵאשׁוֹנָה הָיָה לֹוֹלֵב גִּטָּל בַּמִּקְדָּשׁ שִׁבְעָה,
וּבַמִּדְיָנָה יוֹם אֶחָד.
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּי,
שִׁיְהָא לֹוֹלֵב גִּטָּל בַּמִּדְיָנָה שִׁבְעָה,
זָכַר לַמִּקְדָּשׁ,
וְשִׁיְהָא יוֹם הַנֶּהֱפָלָה אֶסּוּר.

מסכת סוכה פרק ג משנה יג

יג

יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁלְחָג שָׁחַל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת,
כָּל הָעָם מוֹלִיכִים אֶת לֹוֹלְבֵיהֶם לְבֵית הַכְּנֶסֶת.
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְכִיר אֶת שָׁלוֹ וְנוֹטֵל,
מִפְּנֵי שְׁאֲמָרוּ:
אֵין אָדָם יוֹצֵא יָדֵי חוּבְתוֹ
בְּיוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁלְחָג
בְּלֹוֹלְבוֹ שֶׁלְחָבְרוֹ,
וְשֶׁאֵר כָּל יְמוֹת הַחֹג,
יוֹצֵא אָדָם יָדֵי חוּבְתוֹ בְּלֹוֹלְבוֹ שֶׁלְחָבְרוֹ.

מסכת סוכה פרק ג משנה יד

יד

רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
בְּיוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁלְחָג שָׁחַל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת,
שִׁכַּח וְהוֹצִיא אֶת הַלּוֹלֵב בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, פְּטוּר,
מִפְּנֵי שֶׁהוֹצִיאוֹ בְּרִשּׁוֹת.
(מסכת סוכה פרק ג משנה טו)
מְקַבְּלֵת אִשָּׁה מִיַּד בְּנָהּ וּמִיַּד בַּעֲלָהּ
וּמִחוּזְרֵת לָמִים בַּשַּׁבָּת.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
בַּשַּׁבָּת מִחוּזְרִים,
בְּיוֹם טוֹב מוֹסִיפִים,
וּבְמוֹעֵד מַחְלִיפִים.
וְכָל קֶטֶן שֵׁישׁ בּוֹ דַּעַת לְנַעֲנֹעַ חַיֵּב בְּלֹוֹלֵב.

פרק ד

מסכת סוכה פרק ד משנה א

א

לולב וערבה ששה שבועה;

ההלל והשמחה שמונה;

סכה ונסוך המים שבועה;

והחליל חמשה וששה.

(מסכת סוכה פרק ד משנה ב)

לולב שבועה, כיצד?

יום טוב הראשון שלחג שחל להיות בשבת,

לולב שבועה;

ושאר כל הימים, ששה.

מסכת סוכה פרק ד משנה ג

ב

ערבה שבועה, כיצד?

יום השביעי שלערבה שחל להיות בשבת,

ערבה שבועה;

ושאר כל הימים, ששה.

מסכת סוכה פרק ד משנה ד

ג

מצות הלולב כיצד?

כל העם מוליכים את לולביהם להר הבית,

והחזנים מקבלים מידם,

וסוֹדְרִים אותם על גג האסטוֹה,

והזקנים מניחים את שלהן בלשכה.

ומלמדים אותם לומר:

"כל מי שהגיע לולבי לידו,

הרי הוא לו מתנה."

ולמחרת משכימים ובאים,

והחזנים מורקים לפניהם,

והן מחטפים ומכים איש את חברו.

וכשראו בית דין שהם באים לידי סכנה,

התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו.

מסכת סוכה פרק ד משנה ה

ד

מצות עֲרֹכָה כִּיצַד?
מָקוֹם הָיָה לְמִטָּה מִירוּשָׁלַיִם נִקְרָא מוֹצָא.
יֹרְדִים לָשֶׁם וּמִלֻּקָּטִים מִשֵּׁם מְרִבִּיּוֹת שֶׁלְעֲרֹכָה,
וּבָאִים וְזֹקְפִים אוֹתָם לְצַדְדֵי הַמִּזְבֵּחַ,
וְרֹאשֵׁיהֶם כְּפּוּפִים עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ.
תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ.
בְּכָל יוֹם מִקִּיפִים אֶת הַמִּזְבֵּחַ פַּעַם אַחַת,
וְאוֹמְרִים:
"אֲנִי יְיָ הוֹשִׁיעָה נָא,
אֲנִי וְהוֹשִׁיעָה נָא!"
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
"אֲנִי וְהוּא וְהוֹשִׁיעָה נָא,
אֲנִי וְהוּא וְהוֹשִׁיעָה נָא!"
אוֹתוֹ הַיּוֹם מִקִּיפִים אֶת הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעַת פַּעֲמִים.

(בְּשַׁעַת פְּטִירָתוֹ, <לִיתָא בִּכ"י קְאוּפְמֵן>
מָה הֵן אוֹמְרִים?
"יְפִי לָךְ, מִזְבֵּחַ!
יְפִי לָךְ, מִזְבֵּחַ!"
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
"לָיָה וְלָךְ מִזְבֵּחַ!
לָיָה וְלָךְ מִזְבֵּחַ!")

מסכת סוכה פרק ד משנה ו

ה

כְּמַעֲשֵׂהוּ בַחּוּל, כֵּן מַעֲשֵׂהוּ בַשַּׁבָּת,
אֶלֹא שֶׁהָיוּ מְלַקְטִים אוֹתָם מֵעֶרֶב שַׁבָּת,
וּמִנִּיחִין אוֹתָם בְּגִיגִיּוֹת שְׁלֹזָהב,
כְּדִי שֶׁלֹא יִכְמָשׁוּ.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:
חֲרִיּוֹת שֶׁלְדָקֵל הָיוּ מְלַקְטִים
וְחוֹבְטִים עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ.
אוֹתוֹ הַיּוֹם הָיָה נִקְרָא יוֹם חֲבוּט חֲרִיּוֹת.
(מסכת סוכה פרק ד משנה ז)
מִיָּד הִתִּינּוּקוֹת שׁוּמְטִים אֶת לִוְלָבֵיהֶם,
וְאוֹכְלִים אֶת אֶתְרוּגֵיהֶם.

מסכת סוכה פרק ד משנה ח

ו

הַהֲלֵל וְהַשְׁמַחָה שְׁמוֹנָה, כִּיצַד?

מִלְמַד שְׁאָדָם חַיֵּב בְּכָבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁלְחָג,
כְּשֶׁאָר כָּל יָמוֹת הָחָג.
סָפָה שִׁבְעָה, כִּיצַד?
גָּמַר מְלֹאכֶל,
לֹא יִתִּיר אֶת סִכְתּוֹ;
אֲבָל מוֹרִיד הוּא אֶת הַכִּלִּים מִן הַמִּנְחָה וּלְמַעַלָּן,
בְּשִׁבִּיל כְּבוֹד יוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן.

מסכת סוכה פרק ד משנה ט

ז

גִּסּוּךְ הַמֵּיִם שִׁבְעָה, כִּיצַד?
צְלוּחִית שְׁלוֹזָהּב מַחֲזֹקֶת שְׁלֹשֶׁת לָגִים הִיָּה מְמַלֵּא מִן הַשִּׁילּוּחַ.
הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַמֵּיִם,
תִּקְעוּ וְהִרִיעוּ וְתִקְעוּ.
עָלָה בִּכְבֹּשׁ וּפָנָה לְשִׁמְאֹלוֹ,
וּשְׁנֵי סָפְלִים שֶׁלִּכְסָף הָיוּ שָׁם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שֶׁלְסִיד הָיָה,
אֲלֹא שֶׁהָיוּ מְשַׁחֲרִים מִפְּנֵי הַיֵּינָן.
וּמִנְקֵבִין כְּמִין שְׁנֵי חֲטָמִים דְּקִים; < וּמִנְקֵבִין >
אֶחָד מְעַבָּה וְאֶחָד מִדֶּק,
כְּדִי שִׁיְהִי שְׁנֵיהֶם כָּלִים בְּבֵת אֶחָת.

ח

מַעֲרָבִי שְׁלָמִים,
מִזְרָחִי שְׁלֵיִין.
עִירָה שְׁלָמִים בְּתוֹךְ שְׁלֵיִין,
אוֹ שְׁלֵיִין בְּתוֹךְ שְׁלָמִים, יָצָא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מִלֵּג הִיָּה מְנֻסָּךְ כָּל שְׁמוּנָה.
וּלְמֻנְסָךְ אוֹמְרִין לוֹ:
"הִגְבָּה אֶת יָדְךָ!"
שִׁפְעָם אֶחָת גִּסָּךְ עַל רִגְלָיו,
וּרְגָמוֹהוּ כָּל הָעָם בְּאֶתְרוּגְיָהֶן.

מסכת סוכה פרק ד משנה י

ט

כְּמַעֲשֵׂהוּ בַּחּוּל,
כֵּן מַעֲשֵׂהוּ בַּשִּׁבֹּת.
אֲבָל שֶׁהִיָּה מְמַלֵּא מַעֲרֵב שִׁבֹּת
חֲבִית שְׁלוֹזָהּב שְׁאִינָה מְקַדָּשֶׁת מִן הַשִּׁילּוּחַ.

הָיָה מְנִיחָה בַּלְשָׁכָה.
נִשְׁפָּכָה אוֹ נִתְגַּלְתָּה,
הָיָה מְמַלֶּה מִן הַכִּיּוֹר,
שֶׁהַמֵּים וְהַיֵּין הַמְּגָלִים פְּסוּלִים מֵעַל גְּבִי הַמְּזֻבָּח.

פרק ה

מסכת סוכה פרק ה משנה א

א

הַחֲלִיל חֲמִשָּׁה וְשֵׁשָׁה;
זֶה חֲלִיל שְׁלֵבִית הַשּׁוֹאֵבָה,
שֶׁאֵינוֹ דּוֹחָה לֹא אֶת הַשֶּׁבֶת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב.
אָמְרוּ:
מִי שֶׁלֹּא רָאָה שְׂמֹחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה,
לֹא רָאָה שְׂמֹחָה מִיָּמָיו.

מסכת סוכה פרק ה משנה ב

ב

מוֹצָאֵי יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁלְּחָג
הָיוּ יוֹרְדִים לַעֲזֹרֶת הַנָּשִׁים,
וּמִתְקַנִּים שָׁם תְּקוּן גָּדוֹל.
וּמִנּוֹרוֹת שֶׁלְזָהָב הָיוּ שָׁם,
וּסְפָלִים שֶׁלְזָהָב בְּרֹאשֵׁיהֶם,
וְאַרְבָּעָה סְלָמוֹת עַל כָּל מִנּוֹרָה וּמִנּוֹרָה,
וְאַרְבָּעָה יְלָדִים מִפְּרָחֵי כְהֻנָּה,
וּבִידֵיהֶם כַּדֵּי יַיִן וְכַדֵּי שֶׁמֶן שֶׁלְמֶאֱהָ וְעֹשְׂרִים לֵג,
וְהָיוּ מְטִילִין לְתוֹךְ כָּל סֶפֶל וְסֶפֶל.

מסכת סוכה פרק ה משנה ג

ג

מִבָּלְאֵי מִכְנָסֵי הַכֹּהֲנִים וּמִהַמִּינֵיהֶם הָיוּ מִפְּקִיעִים,
וּבָקָהּ הָיוּ מְדַלִּיקִים.
לֹא הָיְתָה חֲצָר בִּירוּשָׁלַיִם
שֶׁלֹּא הָיְתָה מְאִירָה מְאֹר בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה.

מסכת סוכה פרק ה משנה ד

ד

הַחֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי הַמַּעֲשָׂה

היו מרקדים לפניהם באבוקות,
ואומרים לפניהם דברי תשבחות.
הלויים כנורות ובנבלים ובמצלמים,
ובכל כלי שיר בלא מספר,
על חמש עשרה מעלות
היורדות מעזרת ישראל לעזרת הנשים,
בנגד חמש עשרה שיר המעלות שבתלים,
שעליהן הלויים עומדין בשיר.

ה

עמדו שני כהנים בשער העליון,
היורד מעזרת ישראל לעזרת הנשים,
ושתי חצוצרות בידם.
קרא הגבר,
תקעו והריעו ותקעו.
הגיעו למעלה עשירית,
תקעו והריעו ותקעו.
הגיעו לעזרה,
תקעו והריעו ותקעו.
היו תוקעים והולכים,
עד שמגיעים לשער היוצא למזרח.
הגיעו לשער היוצא למזרח,
והפכו פניהן למערב, ואמרו:
"אבותינו שהיו במקום הזה, (יחזקאל ח, טז)
"אחריהם אל היכל יי ופניהם קדמה,
והמה משתחוים קדמה לשמש";
אנו ליה וליה עינינו!"
רבי יהודה אומר:
היו שונין אותו לומר:
"אנו ליה, וליה עינינו!"

מסכת סוכה פרק ה משנה ה

ו

אין פוחתים מעשרים ואחת תקיעה במקדש,
ולא מוסיפים על ארבעים ושמונה.
בכל יום היו שם עשרים ואחת תקיעה:
שלוש לפתיחת השערים,
ותשע לתמיד של שחר,
ותשע לתמיד של בין הערבים.
ובמוספים מוסיפים עוד תשע.
ובערב שבת מוסיפים עוד שש:

שְׁלוֹשׁ לְהִבְטִיל אֶת הָעַם מִן הַמְּלָאכָה,
וְשְׁלוֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לַחֹל.

ז

עֶרֶב שַׁבַּת שַׁבְּתוֹךְ הַחֹג,
הָיוּ שָׁם אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה:
שְׁלוֹשׁ לַפְּתִיחַת שְׁעָרִים,
שְׁלוֹשׁ לְשַׁעַר הָעֲלִיוֹן,
וְשְׁלוֹשׁ לְשַׁעַר הַתַּחְתּוֹן,
שְׁלוֹשׁ לְמַלּוֹי הַמַּיִם,
וְשְׁלוֹשׁ עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ,
וַתֵּשַׁע לְתַמִּיד שְׁלֹשָׁה,
וַתֵּשַׁע לְתַמִּיד שְׁלֵבִין הָעֶרְבִים,
וַתֵּשַׁע לְמוֹסָפִים,
וְשְׁלוֹשׁ לְהִבְטִיל אֶת הָעַם מִן הַמְּלָאכָה,
וְשְׁלוֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לַחֹל.

מסכת סוכה פרק ה משנה ו

ח

יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁלֶחֶג,
הָיוּ שָׁם שְׁלֹשָׁה עָשָׂר פָּרִים,
וְאֵילִים שְׁנַיִם, וְשַׁעִיר אֶחָד.
נִשְׁתַּמְּרוּ שָׁם אַרְבָּעָה עָשָׂר כִּבְשִׁים לְשִׁמּוֹנֶה מִשְׁמֵרוֹת.

ט

בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁשָּׁה כֹּהֲנִים מִקְרִיבִים שְׁנַיִם שְׁנַיִם,
וְהִשָּׂאָר אֶחָד אֶחָד.
בַּשֵּׁנִי, חֲמֵשֶׁה מִקְרִיבִים שְׁנַיִם שְׁנַיִם,
וְהִשָּׂאָר אֶחָד אֶחָד.
בַּשְּׁלִישִׁי אַרְבָּעָה מִקְרִיבִים שְׁנַיִם שְׁנַיִם,
וְהִשָּׂאָר אֶחָד אֶחָד.
בַּרְבִּיעִי שְׁלוֹשָׁה מִקְרִיבִים שְׁנַיִם שְׁנַיִם,
וְהִשָּׂאָר אֶחָד אֶחָד.
בַּחֲמִישִׁי שְׁנַיִם מִקְרִיבִים שְׁנַיִם שְׁנַיִם,
וְהִשָּׂאָר אֶחָד אֶחָד.
בַּשֵּׁשִׁי אֶחָד מִקְרִיב שְׁנַיִם שְׁנַיִם,
וְהִשָּׂאָר אֶחָד אֶחָד.
בַּשְּׁבִיעִי כָּלֶם שְׁוִיִּם.
בַּשְּׁמִינִי חֲזָרוּ לַפִּסִּים כְּרֻגָּלִים.
אָמְרוּ:

מי שְׁהָיָה מְקָרִיב פָּרִים הַיּוֹם,
לֹא הָיָה מְקָרִיב לְמָחָר,
אֶלָּא חוֹזְרִין חֲלָלָהּ.

מסכת סוכה פרק ה משנה ז

י

בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִים בִּשְׁנָה,
הָיוּ כָּל הַמְשָׁמְרוֹת שׁוּיִם בְּאַמּוּרֵי רִגְלִים
וּבְחִלּוֹק לֶחֶם הַפָּנִים.
וּבַעֲצָרֶת אוֹמְרִים לוֹ:
"הִילָךְ מִצָּה, הִילָךְ חֶמֶץ!"
הִילָךְ מִצָּה, הִילָךְ חֶמֶץ!"
מִשְׁמֵר שְׁזִמְנוּ קְבוּעַ,
הוּא מְקָרִיב תְּמִידִים, נְדָרִים וְנִדְבוֹת
וְכָל קֶרְבָּנוֹת הַצִּבּוּר.
הוּא מְקָרִיב עַל הַכֹּל.
בְּזִמְן שֶׁהוּא יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן סָמוּךְ לַשַּׁבָּת,
בֵּין מִלְּפָנֶיהָ וּבֵין מִלְּאַחֲרֶיהָ,
הָיוּ כָּל הַמְשָׁמְרוֹת שׁוּיִם בְּחִלּוֹק לֶחֶם הַפָּנִים.

מסכת סוכה פרק ה משנה ח

יא

חַל יוֹם אֶחָד לְהַפְסִיק בְּנִתִּים,
מִשְׁמֵר שְׁזִמְנוּ קְבוּעַ,
הוּא נוֹטֵל עֶשֶׂר חֲלוֹת,
וְהַמִּתְעַכֵּב נוֹטֵל שְׁתֵּים.
בִּשְׁאֵר כָּל יָמוֹת הַשָּׁנָה,
הַנֶּכֶס נוֹטֵל שֵׁשׁ,
וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל שֵׁשׁ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הַנֶּכֶס נוֹטֵל שֶׁבַע,
וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל חֲמִשָּׁה.
הַנֶּכֶסִּין חוֹלְקִים בְּצִפּוֹן,
וְיוֹצֵאִין בְּדָרוֹם.
בְּלִגָּה חוֹלְקֵת לְעוֹלָם בְּדָרוֹם,
וְטַבְעֻתָּהּ קְבוּעָה,
וְחִלּוּנָהּ סְתוּמָה.

חסלת מסכת סוכה

מסכת ביצה

פרק א

מסכת ביצה פרק א משנה א

א

ביצה שנוקדה ביום טוב,

בית שמי אומרים:

תאכל.

ובית הלל אומרים:

לא תאכל.

בית שמי אומרים:

שאור כזית, וחמץ ככותבת.

ובית הלל אומרים:

זה נזה כזית.

מסכת ביצה פרק א משנה ב

ב

השוחט חיה ועוף ביום טוב,

בית שמי אומרים:

יחפר בדקר ויכסה. <מחוק: בדקל>

ובית הלל אומרים:

לא ישחט,

אלא אם כן היה לו עפר מוכן.

ומודים,

שאם שחט שיחפר בדקר ויכסה, <מחוק: בדקל>

שאפר הכירה מוכן.

מסכת ביצה פרק א משנה ג

ג

בית שמי אומרים:

אין מוליכים את הסלם משוכך לשוכך,

אבל מטהו מחלון לחלון.

ובית הלל מתירין.

בית שמי אומרים:

לא יטל, אלא אם כן נענע מבעוד יום.

ובית הלל אומרים:

עומד ואומר:
זה וזה אני נוטל.

מסכת ביצה פרק א משנה ד

ד

זמן שחורים ומצא לבנים,
לבנים ומצא שחורים;
שנים ומצא שלשה,
אסורין.
שלשה ומצא שנים,
מתרים.
בתוך הקן, ומצא לפני הקן,
אסורין.
אין שם אלא הם,
הרי אלו מתרין.

מסכת ביצה פרק א משנה ה

ה

בית שמי אומרים:
אין מסלקין את התריסין ביום טוב.
ובית הלל מתירין אף להחזיר.
בית שמי אומרים:
אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר.
ובית הלל מתירין.
בית שמי אומרים:
אין נותנין את העור לפני בית הדרוסה,
ולא יגביהנו,
אלא אם כן יש עמו בשר.
ובית הלל מתירין.

ו

בית שמי אומרים:
אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב,
ולא את ספר תורה ברשות הרבים.
ובית הלל מתירין.

מסכת ביצה פרק א משנה ו

ז

בית שמי אומרים:
אין מוליכין חלה ומתנות לכהן ביום טוב,
בין שהורמו מאמש ובין שהורמו מהיום.

ובית הלל מתירין.
אמרו בית שמי לבית הלל:
גזרה שנה:
חלה ומתנות, מתנה לפהן,
ותרומה מתנה לפהן;
כשם שאין מוליכים את התרומה,
כך לא יוליכו את המתנות.
אמרו להם בית הלל:
לא, אם אמרתם בתרומה, שאינו זכי בהרמטה,
תאמרו במתנות, שהוא זכי בהרמטם!

מסכת ביצה פרק א משנה ז

ח

בית שמי אומרים:
תבלין גדוכין במדוך שלעץ,
והמלח במדוך שלאבן, בפך ובעץ הפזור.
ובית הלל אומרים:
תבלין גדוכין כדרךן במדוך שלאבן,
והמלח במדוך שלעץ.

מסכת ביצה פרק א משנה ח

ט

הבורר קטנית ביום טוב,
בית שמי אומרים:
בורר אכל אכל.
ובית הלל אומרים:
בורר כדרךכו ובחיקו, ובתמחו,
אכל לא בטבלה, ולא בנפה, ולא בכברה.
רבן גמליאל אומר:
אף מדיח ושולה.

מסכת ביצה פרק א משנה ט

י

בית שמי אומרים:
אין משלחים ביום טוב אלא מנות.
ובית הלל אומרים:
משלחין בהמה חיה ועוף חיים ושחוטים.
משלחין יינות שמנים וסלתות וקטניות,
אבל לא תבואה.
רבי שמעון מתיר אף בתבואה.

מסכת ביצה פרק א משנה י

יא

משלחין כלים,
בין תפורין ובין שאינן תפורים,
אף על פי שיש בהם כלאים,
והן לצורך המועד.
אבל לא סנדל מסמר,
ולא מנעל שאינו תפור.
רבי יהודה אומר:
אף לא מנעל לבן,
מפני שצריך אמן.
זה הכלל:
כל שנאותין בו ביום טוב,
משלחין אותו.

פרק ב

מסכת ביצה פרק ב משנה א

א

יום טוב שחל להיות ערב שבת,
לא יבשל כתחלה מיום טוב לשבת,
אבל מבשל הוא ליום טוב,
ואם הותר, הותר לשבת,
ועושה תבשיל מערב יום טוב,
וסומך עליו לשבת.
בית שמי אומרים:
שני תבשילין.
ובית הלל אומרים:
תבשיל אחד.
מודים בדרג ובביצה שעליו,
שהן שני תבשילין.
אכלו, או שאבד,
לא יבשל עליו כתחלה.
שיר ממנו כל שהוא,
סומך עליו בשבת.

מסכת ביצה פרק ב משנה ב

ב

חל להיות לאחר שבת,

בית שמי אומרים:
מטבילין את הכל מלפני השבת.
ובית הלל אומרים:
כלים, מלפני השבת,
ואדם, בשבת.

מסכת ביצה פרק ב משנה ג

ג

שנים שהם משיקין את המים בכלי אבן לטהרה,
אבל לא להטביל.
מטבילים מגב לגב ומחבורה לחבורה.

מסכת ביצה פרק ב משנה ד

ד

בית שמי אומרים:
מביאין שלמים ואין סומכין עליהם,
אבל לא עולות.
ובית הלל אומרים:
מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהם.

מסכת ביצה פרק ב משנה ה

ה

בית שמי אומרים:
לא יחם אדם חמים לרגליו,
אלא אם כן ראויים לשתייה.
ובית הלל מתירין.
עושה מדורה ומתחמם כנגדה.

מסכת ביצה פרק ב משנה ו

ו

שלשה דברים
רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמי:
אין טומנים את החמים מיום טוב לשבת,
ואין זוקפין את המנורה ביום טוב,
ואין אופין פתן גריצות אלא רקיקים.
אמר רבן גמליאל:
מימיהם שלבית אבא,
לא היו אופין את פתן גריצות, אלא רקיקים.
אמרו לו:
מה נעשה להם לבית אביה,
שהיו מחמירים על עצמן ומקלים על כל ישראל,

להיות אופין פתן גריצות וחררי.

מסכת ביצה פרק ב משנה ז

ז

אף הוא אָמר שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים לְהַקְלִי:
מִכְבֵּדִין בֵּין הַמְטוֹת,
וּמְנִיחִים אֶת הַמְגֹמֵר בְּיוֹם טוֹב,
וְעוֹשִׂין גְּדִי מְקַלֵּס בְּלִילֵי פֶסַחִים.
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין.

מסכת ביצה פרק ב משנה ח

ח

שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְתִיר,
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין:
פָּרְתוֹ יוֹצֵא בְרִצּוּעָה שְׁבִין קַרְנֵיהָ,
וּמְקַרְדִּים אֶת הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב, <מגדלים במגדלת; מוציאים תולעים>
וְשׁוֹחֲקִים אֶת הַפִּלְפָּלִים בְּרַחֲמִים שְׁלֵהֶם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין מְקַרְדִּים אֶת הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה חֲבוּרָה,
אֲבָל מְקַרְצָפִים. <מגדלים במגדלת עץ>
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין מְקַרְדִּים,
אֵף לֹא מְקַרְצָפִים.

מסכת ביצה פרק ב משנה ט

ט

הַרְחִים שְׁלִפְלִפְלִין טַמְאָה מִשֵּׁם שְׁלֹשָׁה כָּלִים:
מִשׁוֹם כָּלִי קְבוּל,
מִשֵּׁם כָּלִי מְתָכוּת,
מִשׁוֹם כְּבָרָה.

(מסכת ביצה פרק ב משנה י)

עֲגָלָה שְׁלִקְטָן טַמְאָה מִדֶּרֶס,
וְנִטְלָת בִּשְׂבָת,
אֵינָה נִגְרָרֶת אֲלָא עַל גְּבֵי הַכְּלִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל הַכְּלִים אֵינָן נִגְרָרִים,
חוּץ מִן הָעֲגָלָה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כּוֹבֶשֶׁת.

פרק ג

מסכת ביצה פרק ג משנה א

א

אין צדים דגים מן הביכרין,
ואין נותנין לפניהם מזונות.
אבל צדין חיה ועוף מן הביכרים,
ונותנים לפניהם מזונות.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
לא כל הביכרים שוים.
זה הכלל:
כל המחסר צידה, אסור,
ושאינו מחסר צידה, מתר.

מסכת ביצה פרק ג משנה ב

ב

מצודות חיה ועופות ודגים
שעשאן מערב יום טוב,
לא יטל מהן ביום טוב,
אלא אם כן ידוע שנצודו מבעוד יום.
מעשה בגוי אחד,
שהביא דגים לרבן גמליאל, ואמר:
"מתרין הן,
אלא שאין רצוני לקבל הימנו."

מסכת ביצה פרק ג משנה ג

ג

בהמה מסכנת, לא ישחט,
אלא אם כן ידוע
שהוא יכל לאכל ממנה כזית צלי מבעוד יום.
רבי עקיבה אומר:
אפלו כזית חי מבית טביחתה.
שחטה בשדה לא ביאנה במוט ובמטה;
אבל מביאה בידו אברים אברים.

מסכת ביצה פרק ג משנה ד

ד

בכור שנפל לבור,
רבי יהודה אומר:
ירד ממחה ויראה,

אם יש בו מום, יַעֲלֶה וַיִּשְׁחַט;
וְאִם לֹא, לֹא יִשְׁחַט.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל שְׂאִין מוֹמוֹ נִכָּר מַעֲרֵב יוֹם טוֹב,
אִין זֶה מִן הַמוֹכֵן.

מסכת ביצה פרק ג משנה ה

בְּהֶמָּה שְׁמִתָּה, לֹא יִזְיוֹנָה מִמְּקוֹמָה.
מַעֲשֶׂה וְשָׁאֲלוּ אֶת רַבִּי טַרְפוֹן עָלֶיהָ,
וְעַל הַחֲלָה שְׁנַטְמַאת,
וְנִכְנַס לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְשָׁאֵל,
וְאָמְרוּ לוֹ:
"לֹא יִזְיוֹם מִמְּקוֹמָם."

מסכת ביצה פרק ג משנה ו

אִין נִמְנִים עַל הַבְּהֶמָּה כִּתְחֵלָה בְּיוֹם טוֹב,
אֲבָל נִמְנִים עָלֶיהָ מַעֲרֵב יוֹם טוֹב,
וְשׁוֹחֲטִין וּמַחֲלִקִין בֵּינֵיהֶם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שׁוֹקֵל אָדָם בְּשֶׁר כָּנָגֵד הַכֹּלִי אוֹ כָּנָגֵד הַקּוֹפִיס.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אִין מִשְׁגִּיחִין בְּכַף מֵאֻזְנִים כָּל עֶקֶר.

מסכת ביצה פרק ג משנה ז

אִין מִשְׁחִיזִין אֶת הַסִּכִּין,
אֲבָל מְשִׁיאָה עַל גְּבִי חֲבֵרְתָּה.
לֹא יֹאמֵר אָדָם לְטֹבָח:
"מְכַר לִי בְּדִינָר בְּשֶׁר",
אֲבָל שׁוֹחֲט וְהֵם מַחֲלִקִים בֵּינֵיהֶם.

מסכת ביצה פרק ג משנה ח

אוֹמֵר אָדָם לַחֲנוּנִי:
"מֵלֵא לִי כָּלִי זֶה", אֲבָל לֹא בַּמִּדָּה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם הָיָה כָּלִי שְׁלֵמָדָה, לֹא יִמְלֶאנּוּ.
מַעֲשֶׂה בְּשִׂאוֹל בֶּן בְּטָנִית,
שֶׁהָיָה מִמֵּלֵא אֶת מְדוּתָיו מַעֲרֵב יוֹם טוֹב,

וְנוֹתֵן לְקוֹחוֹת בְּיוֹם טוֹב.
אָבָא שְׁאוּל אוֹמֵר:
בְּמוֹעֵד עוֹשֶׂה כֵן.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵף בַּחוּל עוֹשֶׂה כֵן,
מִפְּנֵי מִצּוֹי הַמִּדּוֹת.

ט

אוֹמֵר אָדָם לְחִבְרוֹ:
"תֵּן לִי בִיצִים וְאַגֻּזִּים בְּמִנְיִן".
שָׁכֵן דֶּרֶךְ בַּעַל הַבַּיִת לֵהְיוֹת מוֹנֶה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ.

פרק ד

מסכת ביצה פרק ד משנה א

א

הַמְּבִיא כֵּדִי יֵינן מִמָּקוֹם לְמָקוֹם,
לֹא יָבִיאם בְּסֵל וּבִקְפָּה,
אֲבָל מְבִיא הוּא עַל כְּתָפוֹ לִפְנֵיו.
הַמוֹלִיד אֶת הַתֵּבָן,
לֹא יִפְשִׁיל אֶת הַקֶּפֶה לְאַחוֹרָיו, <לְאַחוֹרָיו>
אֶלָּא נוֹטֵלָה בְּיָדוֹ.
מִתְחִילִין בַּעֲרַמַת הַתֵּבָן,
אֲבָל לֹא בַעֲצִים שֶׁבִמְקַצָּה.

מסכת ביצה פרק ד משנה ב

ב

וְאֵין נוֹטֵלִין עֲצִים מִן הַסֵּכָה,
אֶלָּא מִן הַסָּמוּךְ לָהּ.
מְבִיאִים עֲצִים מִן הַשָּׂדֶה וּמִן הַמִּכְנָס,
מִן הַקֶּרְפֶּף, אֲפִלּוּ מִן הַמִּפְזָר.
וְאִי זֶה הוּא קֶרְפֶּף?
כָּל שֶׁהוּא סָמוּךְ לְעִיר.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל שֶׁנִּכְנָסִים לוֹ בַּפּוֹתַחַת,
אֲפִלּוּ בְּתוֹךְ תַּחוּם שַׁבָּת.

מסכת ביצה פרק ד משנה ג

ג

אין מבקעין עצים מן הקורות,
ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב;
אין מבקעים לא בקרדום ולא במגל ולא במגרה,
אלא בקופים.
בית שהוא מלא פרות,
וסתום ונפחת,
נוטל ממקום הפחת.
רבי מאיר אומר:
פוחת כתחלה ונוטל.

מסכת ביצה פרק ד משנה ד

ד

אין פותחים את הנר,
מפני שהוא עושה כלי;
ואין עושין פחמים,
ואין חותכים את הפתילה לשנים.
רבי יהודה אומר:
חותכה באור לשני נרות.

מסכת ביצה פרק ד משנה ה

ה

אין שוקרים את החרס,
ואין חותכין את הנר לצלות בו מליח,
ואין גורפים תנור וכירים,
אבל מכבשין.
ואין מקיפין שתי חביות
לשפוט עליהן את הקדרה,
ואין סומכין את הקדרה בבקעת,
וכן הדלת.
ואין מנהיגין את הבקעה במקל ביום טוב.

מסכת ביצה פרק ד משנה ו

ו

רבי אליעזר אומר:
נוטל אדם קיסם לחצות בו שניו,
ומגבב מן החצר ומדליק,
שכל מה שבחצר מוכן.
וחכמים אומרים:
אף מגבב מלפניו ומדליק.

מסכת ביצה פרק ד משנה ז

ז

אין מוציאין את האור,
לא מן העצים ולא מן האבנים,
ולא מן העפר ולא מן המים.
ואין מלבנים את הרעפים לצלות עליהם.
ועוד אמר רבי אליעזר:
עומד אדם על המקצה ערב שבת בשביעית,
ואומר:
"מִכֵּן אֲנִי אוֹכֵל לְמַחֵר."
וחכמים אומרים:
עד שיֵרשם ויאמר:
מִכֵּן וְעַד כָּאן.

פרק ה

מסכת ביצה פרק ה משנה א

א

משחילים פרות דרך ארבה ביום טוב,
אבל לא בשבת.
ומכסים את הפרות בכלים מפני הדלף,
וכן כדי יין וכדי שמן.
נותנין כלי תחת הדלף בשבת.

מסכת ביצה פרק ה משנה ב

ב

כל שחיבים עליו משום שבות
ומשום רשות ומשום מצוה בשבת,
חיבין עליו ביום טוב.
ואלו הן משום שבות:
לא עולים באילן,
ולא רוכבים על גבי בהמה,
ולא שטים על פני המים,
ולא מספקים,
ולא מטפחים,
ולא מרקדים.
ואלו הן משום רשות:
לא דגים,

וְלֹא מְקַדְּשִׁים,
וְלֹא חוֹלְצִין,
וְלֹא מִיבְּמִין.
וְאֵלּוּ הֵן מִשֵּׁם מִצְוָה:
לֹא מְקַדְּשִׁין,
וְלֹא מַחְרִימִים,
וְלֹא מַעְרִיכִים,
וְלֹא מַגְבִּיהִים תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת.
כָּל אֱלוֹ בְּיוֹם טוֹב,
אֵין צָרִיךְ לֹמַר בְּשִׁבְתָּ.
אֵין בֵּין יוֹם טוֹב לְשִׁבְתָּ
אֶלָּא אֶכֶל נֶפֶשׁ בְּלֶבֶד.

מסכת ביצה פרק ה משנה ג

ג

הַבְּהֵמָה וְהַכֶּלִּים כְּרֹגְלֵי הַבְּעָלִים.
הַמוֹסֵר בְּהֶמְתּוֹ לִבְנוֹ אוֹ לְרוּעָה,
הָרִי אֵלּוֹ כְּרֹגְלָיו.
כֶּלִּים מִיַּחֲדִין לְאַחַד מִן הָאֲחִים שְׂבִיבִית
הָרִי אֵלּוֹ כְּרֹגְלָיו,
וְשֹׂאֵינָן מִיַּחֲדִין, לְמָקוֹם שֶׁכֻּלָּם הוֹלְכִין.

מסכת ביצה פרק ה משנה ד

ד

הַשּׂוֹאֵל כֶּלִּים מִחֲבֵרוֹ מְעַרְבֵי יוֹם טוֹב,
כְּרֹגְלֵי הַשּׂוֹאֵל;
בְּיוֹם טוֹב, כְּרֹגְלֵי הַמִּשְׁאֵל.
הָאִשָּׁה שֶׁשְּׂאֵלָה מִחֲבֵרְתָּהּ תִּבְלִים לְקִדְרֹתָהּ,
וּמִים וּמֶלַח לְעִסְתָּהּ,
הָרִי אֵלּוֹ כְּרֹגְלֵי שְׁתֵּיהֶם.
רַבִּי יְהוּדָה פּוֹטֵר בְּמִים וּבִמֶּלַח,
מִפְּנֵי שֶׁאֵין בָּהֶם מִמָּשׁ.

מסכת ביצה פרק ה משנה ה

ה

הַגִּחָלָת, כְּרֹגְלֵי הַבְּעָלִים,
וְהַשְׁלָהֶבֶת בְּכָל מָקוֹם.
גִּחָלָת שְׁלֵהֲקִדֵּשׁ, מוֹעֲלִין בָּהּ,
וְהַשְׁלָהֶבֶת, לֹא נֶהְנִים וְלֹא מוֹעֲלִים.
(הַמוֹצִיא גִּחָלָת לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים, חַיִּב,
וְשְׁלָהֶבֶת, פָּטוּר.)

ו

בְּאֵר שְׁלִיחִיד, כְּרִגְלֵי הַיָּחִיד,
וְשִׁלְאֲנָשִׁי הָעִיר, כְּרִגְלֵי אֲנָשִׁי אוֹתָהּ הָעִיר,
וְשִׁלְעוּלֵי בָּבֶל, כְּרִגְלֵי הַמַּמְלָא.

מסכת ביצה פרק ה משנה ו

ז

מִי שֶׁהָיוּ פְּרוּתָיו בְּעִיר אַחֶרֶת,
וְעָרְבוּ בְּנֵי אוֹתָהּ הָעִיר לְבֹא אֶצְלוֹ,
לֹא יָבִיאוּ לוֹ מִפְּרוּתָיו,
וְאִם עָרַב הוּא, פְּרוּתָיו כְּמוֹהוּ.

מסכת ביצה פרק ה משנה ז

ח

מִי שֶׁזָּמַן אֶצְלוֹ אוֹרְחִים,
לֹא יוֹלִיכֻם בִּידֵן מְנוֹת,
אֶלָּא אִם כֵּן זָכָה לָהֶם אַחֵר בְּמִנּוּתֵיהֶם
מִעָרַב יוֹם טוֹב.
אֵין מְשַׁקִּים וְשׁוֹחֲטִים אֶת הַמִּדְּבָרִיּוֹת,
אֲבָל מְשַׁקִּים וְשׁוֹחֲטִים אֶת הַבֵּיתוֹת.
אֵלּוּ הֵן בֵּיתוֹת?
הַלָּנוֹת בְּעִיר,
וְהַמִּדְּבָרִיּוֹת?
הַלָּנוֹת בְּאַפֶּר.

חסלת ביצה

מסכת ראש השנה

פרק א

מסכת ראש השנה פרק א משנה א

א

אֲרַבְעָה רָאשֵׁי שָׁנִים הֵן:
בְּאַחַד בְּנִיסָן,
רֹאשׁ הַשָּׁנָה לַמְּלָכִים וְלַרְגָּלִים;

בְּאַחַד בְּאֵלּוּל,
רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְמַעַשְׂר בְּהֶמָּה;
רִבִּי אֶלְעָזָר וּרְבִי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים:
בְּאַחַד בְּתִשְׂרִי;

ב

בְּאַחַד בְּתִשְׂרִי,
רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְשָׁנִים וְלִשְׁמִטִּין וְלִיּוֹבְלוֹת, < וְלִשְׁמִיטִין >
לְנִטְיָעָה וְלִירְקוֹת;
בְּאַחַד בְּשֶׁבֶט,
רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן,
כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמִי;
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִין:
כְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בּוּ.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ב

ג

בְּאַרְבָּעָה פְּרָקִים הָעוֹלָם נִדּוֹן:
בְּפֶסַח עַל הַתְּבוּאָה;
וּבַעֲצֻרַת עַל פְּרוֹת הָאֵילָן;
וּבִרְאֵשׁ הַשָּׁנָה,
כָּל בָּאֵי הָעוֹלָם עוֹבְרִים לְפָנָיו כְּבִנוּמְרוֹן,
שֶׁנֶּאֱמָר: (תהלים לג, טו)
"הַיֵּצֵר יַחַד לָבָם,
הַמֵּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם";
וּבְחָג נִדּוֹנִים עַל הַמַּיִם.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ג

ד

עַל שֵׁשֶׁה חֲדָשִׁים שְׁלוּחִים יוֹצְאִים:
עַל נִיסָן, מִפְּנֵי הַפֶּסַח;
עַל אָב, מִפְּנֵי הַתְּעֵנִית;
עַל אֵלּוּל, מִפְּנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה;
עַל תִּשְׂרִי, מִפְּנֵי תַקְנַת הַמוֹעֲדוֹת;
עַל כֶּסֶּלּוֹ, מִפְּנֵי הַחֲנֻכָּה;
עַל אָדָר, מִפְּנֵי הַפּוּרִים.
וּכְשֶׁהִמָּקְדָּשׁ קָיָם,
יוֹצְאִים אֶף עַל אֵיר, מִפְּנֵי פֶסַח קָטָן.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ד

ה

על שני חדשים מחללים את השבת:
על ניסן ועל תשרי,
שבהם שלוחים יוצאין לסוריה,
ובהן היו מתקנין את המועדות;
וכשבית המקדש קים,
מחללים אף על כלם,
מפני תקנת הקרבן.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ה

ו

בין שגראה בעליל ובין שלא נראה בעליל,
מחללים עליו את השבת.
רבי יוסי אומר:
אם נראה בעליל,
אין מחללין עליו את השבת.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ו

ז

מעשה שעברו יותר מארבעים זוג,
ועבדן רבי עקיבה בלוד.
שלח לו רבן גמליאל:
אם מעכב אתה את הרבים,
נמצאת מכשולן לעתיד לבוא.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ז

ח

אב ובנו שראו את החדש, ילכו;
לא שמצטרפים זה עם זה,
אלא שמא יפסל אחד מהם,
יצטרף השני עם אחר.
רבי שמעון אומר:
אב ובנו, וכל הקרובים,
כשרים לעדות החדש.

ט

אמר רבי יוסה:
מעשה בטוביה הרופא,
שראה את החדש בירושלים,
הוא ובנו ועבדו המשחרר,
וקבלו הכהנים אותו ואת בנו,
ופסלו את עבדו.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ח

י

אלו הן הפסולין:

המשחק בקביא,

והמלוה ברבית,

ומפריחי יונים,

וסוחר שביעית,

ועבדים.

זה הכלל:

כל העדות שאין האשה כשרה לה,

אף הן אינן כשרים לה.

מסכת ראש השנה פרק א משנה ט

יא

מי שראה את החדש ואינו יכול להלך,

מוליכים אותו על החמור,

אפלו במטה;

אם צודה להם, לוקחין בידם מקלות;

ואם היתה דרך רחוקה,

לוקחין בידן מזונות.

שעל מהלך לילה ויום,

מחללים את השבת ויוצאין לעדות החדש,

שנאמר: (ויקרא כג, ד)

"אלה מועדי יי, מקראי קדש,

אשר תקראו אתם במועדם".

פרק ב

מסכת ראש השנה פרק ב משנה א

א

אם אינן מכירין אותו,

משלחין עמו אחר להעידו.

בראשונה,

היו מקבלים עדות החדש מכל האדם;

משקלקלו המינים,

התקינו שלא יהו מקבלים אלא מן המכירים.

(מסכת ראש השנה פרק ב משנה ב)

בראשונה היו משיאים משואות;

משקלקלו הכותים,
התקיננו שיהו שלוחים יוצאין.

מסכת ראש השנה פרק ב משנה ג

ב

כיצד משיאים משואות?
מביאין כלנסות שלארוז ארכים,
וקנים ועצי שמן ונערות שלפשתן,
וכורף במשיחה, ועולה לראש הקר,
ומצית בהן את האור,
ומוליך ומביא ומעלה ומוריד,
עד שהוא רואה את חברו
שהוא עושה כן בראש הקר השני,
וכן בראש הקר השלישי.

מסכת ראש השנה פרק ב משנה ד

ג

מנין היו משיאים?
מהר המשחה לסרטבא,
ומסרטבא לגרופינא, <לגרופינא>
ומגרופינא לחורן,
ומחורן לבית בלתינ;
ומבית בלתינ לא זזו,
אלא מוליך ומביא ומעלה ומוריד,
עד שהוא רואה כל הגולה לפניו
כמדורת האש.

מסכת ראש השנה פרק ב משנה ה

ד

חצר גדולה היתה בירושלים,
ובית יעזק היתה נקראת,
ולשם כל העדים מתכנסין,
ובית דין בודקין אותן שם.
וסעודות גדולות עושין להם,
בשביל שיהו רגילים לבא.

ה

בראשונה לא היו זזים משם כל היום.
התקין רבן גמליאל הזקן,
שיהו מהלכים אלפים אמה לכל רוח.
ולא זו בלבד,

אֵלָא אַף חֲכָמָה הִבָּאָה לְיֵלֶד,
הִבָּא לְהַצִּיל מִיַּד הַגִּיס וּמִיַּד הַנֶּהָר,
מִיַּד הַדִּלְקָה מִיַּד הַמַּפְלֹת,
הָרִי אֵלּוּ כְּאִנְשֵׁי הָעִיר,
וַיֵּשׁ לָהֶם אֲלֵפִים אִמָּה לְכָל רוּחַ.

מסכת ראש השנה פרק ב משנה ו

ו

כִּיצַד בּוֹדְקִין אֶת הָעֲדִים?
זוּג שָׂבָא רַאשׁוֹן,
בּוֹדְקִין אוֹתוֹ רַאשׁוֹן.
מְכַנְּסִים אֶת הַגָּדוֹל שְׂבָהֶם,
וְאוֹמְרִים לוֹ:
אָמַר, כִּיצַד רֵאִיתָ אֶת הַלְּבָנָה,
לִפְנֵי הַחֲמָה אוֹ לְאַחַר הַחֲמָה?
לְצִפּוֹנָה אוֹ לְדְרוֹמָה?
כְּמָה הָיָה גְבוּהָ, וּלְאִין הָיָה נוֹטָה?
וְכְמָה הָיָה רָחֵב?
וְאִם אָמַר "לִפְנֵי הַחֲמָה",
לֹא אָמַר כָּלוּם.

ז

הָיוּ מְכַנְּסִין אֶת הַשְּׁנֵי וּבּוֹדְקִין אוֹתוֹ.
נִמְצְאוּ דְּבָרֵיהֶם מְכֻנָּסִים,
עֲדוּתָן מְקִימָת.
וּשְׁאָר כָּל הַזּוּגוֹת,
שׁוֹאֲלִין אוֹתָן רַאשֵׁי דְּבָרִים;
לֹא שֶׁהֵן צְרִיכִים לָהֶן,
אֵלָא שְׁלֹא יֵצְאוּ בַּפִּחֵי נֶפֶשׁ,
בְּשִׁבְלֵי שִׁיָּהוּ רְגִילִים לְבֹא.

מסכת ראש השנה פרק ב משנה ז

ח

רַאשׁ בֵּית דִּין אוֹמֵר:
מְקַדֵּשׁ!
וְכָל הָעָם עוֹנִים אַחֲרָיו:
מְקַדֵּשׁ, מְקַדֵּשׁ!
בֵּין שְׁנֵי נְרָאָה בְּזִמְנוֹ וּבֵין שְׁלֹא נְרָאָה בְּזִמְנוֹ,
מְקַדֵּשִׁים אוֹתוֹ.
רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר:
אִם לֹא נְרָאָה בְּזִמְנוֹ,

אין מקדשים אותו,
שכבר קדשוהו שמים.

מסכת ראש השנה פרק ב משנה ח

ט

דמות צורות לבנות
היו לו לרבן גמליאל בעליתו,
בטבלא ובכתל,
שבהן מראה את ההדיוטות ואומר:
הכזה ראית או כזה?
מעשה שבאו שנים ואמרו:
ראינוהו שחרית במזרח, וערבית במערב.
אמר רבי יוחנן בן גורי:
עדי שקר הם!
וכשבאו ליבנה קבלן רבן גמליאל. <ליוונה>

י

ועוד באו שנים ואמרו:
ראינוהו בזמנו,
ובלילה בעבורו, לא נראה.
וקבלן רבן גמליאל.
אמר רבי דוסא בן ארכינס:
עדי שקר הם!
היאך מעידין על האשה שילדה,
ולמחר כרסה בין שניה?
אמר לו רבי יהושע:
רואה אני את דבריה.

מסכת ראש השנה פרק ב משנה ט

יא

שלח לו רבן גמליאל:
גוזר אני עליך,
שתבא אצלי במקלך ובמעוֹתך,
ביום שחל יום הכפורים להיות בחד שבִּבְנוֹךְ.
הלך ומצאו רבי עקיבה מצר.
אמר לו:
יש לי ללמוד,
שכל מה שעשה רבן גמליאל, עשוי,
שנאמר: (ויקרא כג, ד)
"אלה מועדי יי מקראי קדש,
אשר תקראו אתם";

בֵּין בּוֹמְנָן, בֵּין שְׁלֹא בּוֹמְנָן,
אֵין לִי מוֹעֲדוֹת אֶלָּא אֵלֹו.

יב

בָּא לוֹ אֶצֶל רַבִּי דּוֹסָא בֶּן אַרְכִּינְס,
אָמַר לוֹ:

אִם בָּאִין אָנוּ לְדִין
אַחַר בֵּית דִּינֹו שְׁלִרְבֵּן גַּמְלִיאֵל,

צָרִיכִין אָנוּ לְדִין

אַחַר כָּל בֵּית דִּין וְדִין

שְׁעָמַד מִימֹות מֹשֶׁה וְעַד עַכְשָׁיו;

שְׁנַאָמַר: (שְׁמוֹת כה,ט)

"וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן, נֹדֵב וְאַבִּיהוּא,

וְשִׁבְעִים מְזֻקְנֵי יִשְׂרָאֵל",

וְלָמָּה לֹא נִתְפָּרְשׁוּ שְׁמוֹתֵן שְׁלֹזְקִינִים?

אֶלָּא לְלַמֶּדֶךָ, שְׁכָל שְׁלֹשָׁה וְשְׁלֹשָׁה

שְׁעָמַדוּ בֵּית דִּין עַל יִשְׂרָאֵל,

הָרִי הֵן כְּבֵית דִּינֹו שְׁלֹמֹשָׁה.

נָטַל מִקְלוֹ וּמַעֲוֹתָיו בְּיָדוֹ,

וְהִלֵּךְ לִיבְנֵה אֶצֶל רַבֵּן גַּמְלִיאֵל,

בְּיוֹם שֶׁחָל יוֹם הַכַּפּוּרִים לִהְיוֹת כְּחֻשְׁבוֹנוֹ.

עָמַד רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וּנְשָׁקוּ בְּרָאשׁוֹ,

וְאָמַר לוֹ:

בּוֹא בְּשָׁלוֹם, רַבִּי וְתִלְמִידִי!

רַבִּי בְּחֻקָּמָה,

וְתִלְמִידִי שֶׁקִּבַּלְתָּ עָלֶיךָ אֶת דְּבָרִי.

פרק ג

מסכת ראש השנה פרק ג משנה א

א

רְאוּהוּ בֵּית דִּין וְכָל יִשְׂרָאֵל;

נִחְקְרוּ הָעֵדִים;

לֹא הִסְפִּיקוּ לומר "מְקַדָּשׁ" עַד שֶׁחֲשָׁכָה,

הָרִי זֶה מַעֲבֵר.

רְאוּהוּ בֵּית דִּין בְּלִבָּד,

יַעֲמִדוּ שְׁנַיִם וַיַּעֲדוּ לִפְנֵיהֶם, וַיֹּאמְרוּ:

מְקַדָּשׁ, מְקַדָּשׁ!

רְאוּהוּ שְׁלֹשָׁה וְהֵן בֵּית דִּין,

יַעֲמִדוּ שְׁנַיִם וַיּוֹשִׁיבוּ מִחֲבֵרֵיהֶם אֶצֶל הַיָּחִיד,
וַיַּעֲיִדוּ בִּפְנֵיהֶם, וַיֹּאמְרוּ:
מִקֹּדֶשׁ, מִקֹּדֶשׁ!
שָׂאִין הַיָּחִיד נֶאֱמָן עַל יְדֵי עֲצָמוֹ.

מסכת ראש השנה פרק ג משנה ב

ב

כָּל הַשּׁוֹפְרוֹת כְּשֶׁרִין חוּץ מִשְׁלֶפֶרֶה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא קָרֵן.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
וְהֵלֵא כָּל הַשּׁוֹפְרוֹת נִקְרְאוּ קָרֵן,
שֶׁנֶּאֱמַר: (יהושע ה.)

"וְהָיָה בְּמִשְׁךָ בְּקָרֵן הַיּוֹבֵל,
כְּשֶׁמַּעֲכֶם אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר".

(מסכת ראש השנה פרק ג משנה ג)

שׁוֹפָר שֶׁלְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִיעַל פְּשׁוּט,
וּפְּיוֹ מִצָּפָה זָהָב,
וּשְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת בְּצַדָּדִים.
שׁוֹפָר מֵאֲרִיךְ וְחֲצוֹצְרוֹת מְקַצְרוֹת,
שְׁמֻצּוֹת הַיּוֹם בַּשּׁוֹפָר.

מסכת ראש השנה פרק ג משנה ד

ג

וּבִתְעֵנוּיּוֹת בְּשִׁלְזָכְרִים כְּפּוּפִים,
וּפְּיוֹ מִצָּפָה כֶּסֶף,
וּשְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת בְּאֶמְצֵעַ.
שׁוֹפָר מְקַצֵּר וְחֲצוֹצְרוֹת מֵאֲרִיכוֹת,
שְׁמֻצּוֹת הַיּוֹם בְּחֲצוֹצְרוֹת.

מסכת ראש השנה פרק ג משנה ה

ד

שָׁנָה הַיּוֹבֵל וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְתַקִּיעָה וְלִבְרָכוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה תּוֹקְעִים בְּשִׁלְזָכְרִים,
וּבַיּוֹבֵל בְּשִׁלְעֵלִים.

מסכת ראש השנה פרק ג משנה ו

ה

שׁוֹפָר שֶׁנִּסְדָּק וְדִבְקוֹ, פָּסוּל.
דִּבְק שֶׁבָּרִי הַשּׁוֹפְרוֹת, פָּסוּל.
נִקְב וְסִתְמוֹ,

אם מעכב את התקיעה פסול,
ואם לאו, כָּשֶׁר.

מסכת ראש השנה פרק ג משנה ז

ו

התוקע לתוך הבור,
או לתוך החדות, או לתוך הפיתס,
אם קול שופר שמע, יצא,
ואם קול הכרה שמע, לא יצא.
וכן מי שהיה עובר אחר בית הכנסת,
או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת,
ושמע קול שופר או קול מגלה,
אם כוון לבו, יצא,
ואם לאו, לא יצא;
אף על פי שזה שמע וזה שמע,
זה כוון לבו, וזה לא כוון.

מסכת ראש השנה פרק ג משנה ח

ז

(שמות יז,יא) "והיה כאשר ירים משה ידו,
וגבר ישראל, וכאשר יניח ידו, וגבר עמלק."
וכי ידיו של משה עושות מלחמה,
או ידיו שוברות מלחמה?
אלא כל זמן שהיו ישראל מסתכלים כלפי למעלה,
ומכונים את לבם לאביהם שבשמים,
היו מתגברים,
ואם לאו, היו נופלים.

ח

וכיוצא בו: (במדבר כא,ח)
"ויאמר יי אל משה:
עשה לך שרף ושים אתו על גס,
והיה כל הנשוף, וראה אתו וחי".
וכי נחש ממית ומחיה?
אלא כל זמן שהיו שישראל מסתכלים כלפי למעלה,
ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים,
היו מתרפים,
ואם לאו, היו נמוקים.

ט

חרש שוטה וקטן

אינו מוציא את הרבים ידי חובתן.
זה הכלל:
כל שאינו חייב בדבר,
אינו מוציא את הרבים ידי חובתן.

פרק ד

מסכת ראש השנה פרק ד משנה א

א

יום טוב של ראש השנה
שחל להיות בשבת,
במקדש תוקעים,
אבל לא במדינה.
משחרב בית המקדש,
התקין רבן יוחנן בן זפי,
שהיו תוקעים בכל מקום שיש בו בית דין.
אמר רבי אלעזר:
לא התקין רבן יוחנן בן זפי שהיו תוקעים
אלא ביבנה בלבד.
אמרו לו:
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ב

ב

ועוד זו הייתה ירושלים יתרה על יבנה,
שכל עיר שהיא רואה ושומעת,
וקרובה ויכולה לבא,
תוקעים בה.
וביבנה לא היו תוקעים,
אלא בבית דין בלבד.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ג

ג

בראשונה, היה הלולב נטל
במקדש שבצעה,
ובמדינה יום אחד.
משחרב בית המקדש,
התקין רבן יוחנן בן זפי,
שהא הלולב נטל במדינה שבצעה <במקדש>

זָכַר לַמִּקְדָּשׁ;
וְשִׁיחָא יוֹם הַנֶּהֱפָךְ כָּלֹא אֲסוּר.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ד

ד

בְּרֵאשׁוֹנָה,
הָיוּ מְקַבְּלִין עֲדוּת הַחֹדֶשׁ כָּל הַיּוֹם.
פַּעַם אַחַת נִשְׁתַּהוּ הָעֲדִים מִלְּבָא,
וְנִתְקַלְקְלוּ הַלַּוִּים בְּשִׁיר.
הִתְקִינוּ שְׁלֹא יִהְיוּ מְקַבְּלִין אֶלָּא עַד הַמִּנְחָה.
כָּאוּ מִן הַמִּנְחָה וּלְמַעַלָּן,
נוֹהֲגִים אוֹתוֹ הַיּוֹם קֹדֶשׁ וּלְמַחֲרָה קֹדֶשׁ.
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זָכַי,
שִׁיחָו מְקַבְּלִין עֲדוּת הַחֹדֶשׁ כָּל הַיּוֹם.

ה

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קָרְחָה:
וְעוֹד זֶה הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זָכַי,
שֶׁאֲפִלוּ רֹאשׁ בֵּית דִּין בְּכָל מְקוֹם,
שְׁלֹא יִהְיוּ הָעֲדִים הוֹלְכִים,
אֶלָּא לְמָקוֹם הַנֶּעֱדָה.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ה

ו

סֵדֶר בִּרְכוֹת:
אוֹמֵר אָבוֹת וּגְבוּרוֹת וּקְדוּשַׁת הַשֵּׁם,
וְכוֹלֵל מַלְכוּת עֲמָם, וְאֵינוֹ תוֹקֵעַ;
קְדוּשַׁת הַיּוֹם, וְתוֹקֵעַ;
זְכוּנוֹת, וְתוֹקֵעַ;
שׁוֹפְרוֹת, וְתוֹקֵעַ;
וְאוֹמֵר עֲבוּדָה וְהוֹדָיָה וּבִרְכַּת כֹּהֲנִים.
דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גּוּרִי.

ז

אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה:
אִם אֵינוֹ תוֹקֵעַ לְמַלְכוּת,
לָמָּה הוּא מְזַכִּיר?
אֶלָּא אוֹמֵר אָבוֹת וּגְבוּרוֹת וּקְדוּשַׁת הַשֵּׁם,
וְכוֹלֵל מַלְכוּת עִם קְדוּשַׁת הַיּוֹם, וְתוֹקֵעַ;
זְכוּנוֹת, וְתוֹקֵעַ;

שופרות, ותוקע;
ואומר עבודה ויהודה וברכת כהנים.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ו

ח

אין פוחתים מעשר מלכיות,
ומעשרה זכרונות,
מעשרה שופרות.
רבי יוחנן בן נורי אומר:
אם אמרן שלוש שלוש, יצא.
אין מזכירים זכרון מלכיות ושופר שלפריענות.
מתחיל בתורה ומשלים בנביא.
רבי יוסה אומר:
אם השלים בתורה, יצא.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ז

ט

העובר לפני התבה
ביום טוב שלראש השנה,
השני מתקיע;
ובשעת ההלל,
הראשון מקרא את ההלל.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ח

י

שופר שלראש השנה,
אין מעבירים עליו את התחום,
ואין מפקחין עליו את הגל,
ולא עולין באילן,
ולא רוכבים על גבי בהמה,
ולא שטים על פני המים;
ואין חותכים אותו,
בין בדבר שהוא משום שבות,
בין בדבר שהוא משום לא תעשה.
אבל אם רצה לתן בתוכו מים או יין, יתן.
אין מעכבין את התינוקות מלתקע,
אבל מתעסקין בהן עד שילמדו; <מתעסקין>
והמתעסק לא יצא;
והשומע מן המתעסק לא יצא.

מסכת ראש השנה פרק ד משנה ט

יא

סֹדֶר תְּקִיעוֹת,
שְׁלוֹשׁ שְׁלֹשָׁלוֹשׁ שְׁלוֹשׁ.
שְׁעוֹר תְּקִיעָה כְּדֵי שְׁלוֹשׁ תְּרוּעוֹת.
שְׁעוֹר תְּרוּעָה כְּדֵי שְׁלוֹשׁ יְבָבוֹת.
תִּקַּע בְּרֹאשׁוֹנָה וּמִשְׁךָ בְּשִׁנִּיהַּ בְּשִׁתִּים,
אֵין בִּידוֹ אֶלָּא אַחַת.
מִי שֶׁבִּרְךָ וְאַחַר כֵּךְ נִתְמַנָּה לוֹ שׁוֹפָר,
תּוֹקֵעַ וּמְרִיעַ וְתוֹקֵעַ,
תּוֹקֵעַ וּמְרִיעַ וְתוֹקֵעַ שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים.
כָּשֶׁם שֶׁשְּׁלִיחַ הַצִּבּוֹר חָיֵב,
כֵּךְ כָּל יַחֲיד וְיַחֲיד חָיֵב.
רֶכֶן גְּמֻלִיָּאל אוֹמֵר:
שְׁלִיחַ הַצִּבּוֹר מוֹצִיא אֶת הָרִבִּים יְדֵי חוֹבָתָן.

חסלת ראש השנה

מסכת תענית

פרק א

מסכת תענית פרק א משנה א

א

מֵאֲמָתִי מִזְכִּירִין גְּבוּרוֹת גִּשְׁמִים?
רַבִּי לִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִיּוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שֶׁלְחָג.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
מִיּוֹם טוֹב הָאַחֲרוֹן.
אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
הוֹאִיל וְאֵין הַגִּשְׁמִים אֶלָּא סִימָן קָלִלָה בְּחָג,
לָמָּה מִזְכִּירִין?
אָמַר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
אֵף הוּא אֵינוֹ אוֹמֵר אֶלָּא
מְשִׁיב הַרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם,
בְּעוֹנָתוֹ.
אָמַר לוֹ:
אִם כֵּן,

לְעוֹלָם יִהְיֶה מְזָכִיר.

מסכת תענית פרק א משנה ב

ב

אֵין שׁוֹאֲלִים גְּשָׁמִים אֶלָּא סְמוּךְ לְגְשָׁמִים.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

הָעוֹבֵר לִפְנֵי הַתֵּבָה בְּיוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן שֶׁלְחָג,

הָאֲחֵרוֹן מְזָכִיר;

וְהָרִאשׁוֹן אֵינוֹ מְזָכִיר.

וּבְיוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שֶׁלְפֶסַח,

הָרִאשׁוֹן מְזָכִיר

וְהָאֲחֵרוֹן אֵינוֹ מְזָכִיר.

ג

עַד אֲמַתִּי שׁוֹאֲלִין?

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

עַד שִׁיעָבוֹר הַפֶּסַח.

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

עַד שִׁיצָא גִיסָן,

שְׁנֶאָמַר: (יואל ב, כג)

"וַיֹּרֶד לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרָה [יורה] וּמִלְקוֹשׁ בְּרִאשׁוֹן".

מסכת תענית פרק א משנה ג

ד

בְּשִׁלְשָׁה בְּמִרְחָשָׁן שׁוֹאֲלִין גְּשָׁמִים.

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

בְּשַׁבְעָה בּוֹ, חֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם אַחֵר הָחָג,

כְּדִי שִׁיגִיעַ הָאֲחֵרוֹן שֶׁבִישְׁרָאֵל לִנְהַר פָּרָת.

מסכת תענית פרק א משנה ד

ה

הִגִּיעַ שַׁבְעָה עָשָׂר בְּמִרְחָשָׁן וְלֹא יָרְדוּ גְשָׁמִים,

הִתְחִילוּ הַיְּחִידִים מִתְעַנִּים.

אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִשְׁחָשְׁכָה,

וּמִתְרִים בְּמִלְאָכָה וּבִרְחִיצָה וּבִיסִיקָה,

וּבִנְעִילַת הַסַּנְדָּל וּבִתְשָׁמִישׁ הַמָּטָה.

מסכת תענית פרק א משנה ה

ו (תוספת בצד)

הִגִּיעַ רֹאשׁ חֹדֶשׁ כְּסֵלּוֹ וְלֹא יָרְדוּ גְשָׁמִים,

בֵּית דִּין גּוֹזְרִין שְׁלוֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוֹר;

אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין מִשְׁחֻשְׁכָּה,
וּמִתְרִין בְּמִלְאָכָה וּבִרְחִיצָה וּבִסִּיכָה,
וּבְנַעֲלֵת הַסֶּנְדֵּל וּבְתַשְׁמִישׁ הַמָּטָה.
(מסכת תענית פרק א משנה ו)

עֲבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נָעֲנוּ,
בֵּית דִּין גּוֹזְרִים שְׁלוֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת אַחֲרוֹת עַל הַצָּבוּר.
אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים מִבְּעוֹד יוֹם,
וְאַסּוּרִין בְּמִלְאָכָה וּבִרְחִיצָה וּבִסִּיכָה,
וּבְנַעֲלֵת הַסֶּנְדֵּל וּבְתַשְׁמִישׁ הַמָּטָה,
וְנוֹעֲלִין אֶת הַמְּרַחֲצָאוֹת.

ז

עֲבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נָעֲנוּ,
בֵּית דִּין גּוֹזְרִים עוֹד שְׁבַע,
שֶׁהֵן שְׁלֹשׁ עֲשָׂרָה תַּעֲנִיּוֹת עַל הַצָּבוּר.
וּמָה אֵלָיו יִתְרוֹת עַל הָרֵאשׁוֹנוֹת?
שֶׁבָּאֵלוּ מִתְרִיעִים וְנוֹעֲלִים אֶת הַחֲנוּיּוֹת.
וּבִשְׁנֵי מָטִים עִם חֲשֻׁכָּה,
וּבְחֲמִישֵׁי מִתְרִין, מִפְּנֵי כְבוֹד הַשָּׁבֶת.

מסכת תענית פרק א משנה ז

ח

עֲבְרוּ אֵלָיו וְלֹא נָעֲנוּ,
מִמַּעֲטִים בְּמִשָּׁא וּבְמִתֵּן,
בְּבִגְדֵי וּבְנִטְיָעָה,
בְּאַרוּסִים וּבְנִשׁוּאִים,
וּבִשְׂאֵלַת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֶבְרוֹ,
כְּבִגְדֵי אָדָם גְּזוּפִים לִפְנֵי הַמָּקוֹם.
וְהִיחִידִים חוֹזְרִים וּמִתַּעֲנִים עַד שֶׁיֵּצֵא נִסָּן.
יָצָא נִסָּן וּבָאוּ גְשָׁמִים, סִימָן קָלָלָהּ,
שֶׁנֶּאֱמָר: (שְׁמוּאֵל א יב, יז)
"הֲלֹא קָצִיר חֲטִים הַיּוֹם,
אֶקְרָא אֵל יְיָ וַיִּתֵּן קוֹלוֹת וּמָטָר" וְגוֹמֵר.

פרק ב

מסכת תענית פרק ב משנה א

א

סֵדֶר תַּעֲנִיּוֹת כִּיצַד?

מוציאין את התבה לרחובה של עיר;
ונותנין אפר מקלה על גבי התבה,
וכראש הנשיא וכראש אב בית דין;
וכל אחד ואחד נוטל ונותן בראשו.
הזקן שבהן אומר לפניהם דברי כבושים:
אחינו, לא נאמר באנשי גינה:
"וירא האלהים את שקם ואת תעניתם",
אלא (יונה ג, י) "וירא האלהים את מעשיהם,
כי שבו מדרך הרעה";
ובקבלה מהוא אומר? (יזאל ב, יג)
"וקרעו לבבכם ואל בגדיכם,
ושבו אל יי אלהיכם" וגו'.

מסכת תענית פרק ב משנה ב

ב

עמדו בתפלה,
ומורידין לפני התבה זקן ורגיל,
ויש לו בנים וביתו ריקם,
כדי שיהא לבו שלם בתפלה.
ואומר לפניהם עשרים וארבע ברכות:
שמונה עשרה שבכל יום,
ומוסיף עליהם עוד שש,
(מסכת תענית פרק ב משנה ג)

ואלו הן:

זכרונות ושופרות,
"אל יי בצרתה לי",
"אשא עיני אל ההרים",
"ממעמקים קראתיך יי",
"תפלה לעני כי יעטף".

ג

רבי יהודה אומר:
לא היה צריך לומר זכרונות ושופרות,
אלא אומר תחיתיהם:
"רעב כי יהיה בארץ, דבר" וגו',
"אשר היה דבר יי אל ירמיהו
על דברי הבצרות",
ואומר חותמותיהם.

מסכת תענית פרק ב משנה ד

ד

עַל הָרֵאשׁוֹנָה הוּא אוֹמֵר:
מִי שֶׁעָנָה אֶת אֲבֵרָהֶם בְּהַר הַמּוֹרְיָה,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה;
בְּרוּךְ אַתָּה יי גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל.

ה
עַל הַשְּׁנִיָּה הוּא אוֹמֵר:
מִי שֶׁעָנָה אֶת אֲבוֹתֵיכֶם עַל יַם סוּף,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה;
בְּרוּךְ אַתָּה יי זוֹכֵר הַנִּשְׁכָּחוֹת.

ו
עַל הַשְּׁלִישִׁית הוּא אוֹמֵר:
מִי שֶׁעָנָה אֶת יְהוֹשֻׁעַ בְּגִלְגָּל,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה;
בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תְּרוּעָה.

ז
עַל הַרְבִּיעִית הוּא אוֹמֵר:
מִי שֶׁעָנָה אֶת שְׁמוּאֵל בְּמִצְפָּה,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה;
בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ צָעֲקָה.

ח
עַל הַחֲמִישִׁית הוּא אוֹמֵר:
מִי שֶׁעָנָה אֶת אֱלִיהוּ בְּהַר הַכְּרִמָּל,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה;
בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תַּפְלָה.

ט
עַל הַשְּׁשִׁית הוּא אוֹמֵר:
מִי שֶׁעָנָה אֶת יוֹנָה מִמְּעֵי הַדָּגָה,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה;
בְּרוּךְ אַתָּה יי הָעוֹנֶה בַּעַת צָרָה.

י
עַל הַשְּׁבִיעִית הוּא אוֹמֵר:
מִי שֶׁעָנָה אֶת דָּוִד וְאֵת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ בִּירוּשָׁלַיִם,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה;
בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמֵּרַחֵם עַל הָאָרֶץ.

מסכת תענית פרק ב משנה ה

יא

מַעֲשֶׂה בִּימֵי רַבִּי חֶלְפָתָה
וּבִימֵי רַבִּי חֲנִנְיָה בֶּן תְּרָדִיּוֹן,
שֶׁעָבַר אֶחָד לִפְנֵי הַתְּכָה,
וְגָמַר אֶת כָּל הַבְּרָכָה,
וַעֲנוּ אַחֲרָיו:
"אָמֵן. תִּקְעוּ, הַכֹּהֲנִים, תִּקְעוּ!"
מִי שֶׁעָנָה אֶת אֲבִרָהָם אֲבִינוּ בְּהַר הַמִּזְבֵּיחַ,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה.
הָרִיעוּ בְּנֵי אֶהֱרָן, הָרִיעוּ!
מִי שֶׁעָנָה אֶת אֲבוֹתֵיכֶם עַל יָם סוּף,
הוּא יַעֲנֶה אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע בְּקוֹל צַעֲקַתְכֶם הַיּוֹם הַזֶּה.
וּכְשֶׁבָא דָּבָר אֲצִל חֲכָמִים, וְאָמְרוּ:
לֹא הָיוּ נוֹהֲגִים כֵּן, אֲלֹא בִשְׁעַר מִזְרָח.

מסכת תענית פרק ב משנה ו

יב

שְׁלוֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת,
אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר מִתַּעֲנִים וְלֹא מִשְׁלִימִים,
וְאֲנָשִׁי בֵּית אָב לֹא הָיוּ מִתַּעֲנִים.
שְׁלוֹשׁ שְׁנִיּוֹת,
אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר מִתַּעֲנִים וּמִשְׁלִימִים,
וְאֲנָשִׁי בֵּית אָב מִתַּעֲנִים וְלֹא מִשְׁלִימִים.
שֶׁבַע אַחֲרוֹנוֹת,
אֵלּוּ וְאֵלּוּ מִתַּעֲנִים וּמִשְׁלִימִים.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻעַ.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
שְׁלוֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת,
אֵלּוּ וְאֵלּוּ לֹא הָיוּ מִתַּעֲנִים.
שְׁלוֹשׁ שְׁנִיּוֹת,
אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר מִתַּעֲנִים וְלֹא מִשְׁלִימִים,
וְאֲנָשִׁי בֵּית אָב לֹא הָיוּ מִתַּעֲנִים.
וְשֶׁבַע אַחֲרוֹנוֹת,
אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר מִתַּעֲנִים וּמִשְׁלִימִים,
וְאֲנָשִׁי בֵּית אָב מִתַּעֲנִים וְלֹא מִשְׁלִימִים.

מסכת תענית פרק ב משנה ז

יג

אֲנָשִׁי מִשְׁמֵר מִתְרִין לְשִׁתּוֹת יַיִן בְּלֵילוֹת,

אָבֵל לֹא בִימִים;
וְאִנְשֵׁי בֵּית אָב, לֹא בְיוֹם וְלֹא בַלַּיְלָה.
אִנְשֵׁי מִשְׁמֶרֶת וְאִנְשֵׁי מַעֲמָד
אֲסוּרִין מִלְּסַפֵּר וּמִלְכַּבֵּס,
וּבְחִמִּישֵׁי מִתְרִין, מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת.

מסכת תענית פרק ב משנה ח

יד

כָּל הַכָּתוּב בְּמַגִּלַּת תַּעֲנִית "דִּילָא לְמִסְפַּד",
לְפָנָיו אָסוּר, וְלֹאֲחֲרָיו מֵתָר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
לְפָנָיו וְלֹאֲחֲרָיו אָסוּר.
"דִּילָא לְהַתְעַנֵּי",
לְפָנָיו וְלֹאֲחֲרָיו מֵתָר;
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
לְפָנָיו אָסוּר, וְלֹאֲחֲרָיו מֵתָר.

מסכת תענית פרק ב משנה ט

יה

אֵין גּוֹזְרִין תַּעֲנִית עַל הַצָּבוּר כְּתַחֲלָה בְּחִמִּישֵׁי,
שֶׁלֹּא לְהִבְקִיעַ הַשְּׁעָרִים;
אֶלָּא שְׁלוֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת,
שְׁנֵי וַחֲמִישֵׁי וְשֹׁנִי,
וְשְׁלוֹשׁ שְׁנִיּוֹת,
חֲמִישֵׁי שְׁנֵי וַחֲמִישֵׁי.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כַּשֵּׁם שֶׁאֵין הָרֵאשׁוֹנוֹת בְּחִמִּישֵׁי,
כֵּן לֹא שְׁנִיּוֹת וְלֹא אַחֲרוֹנוֹת.

מסכת תענית פרק ב משנה י

יו

אֵין גּוֹזְרִין תַּעֲנִית בְּרֵאשֵׁי חֲדָשִׁים,
בְּחֻנְכָּה וּבְפוּרִים.
אִם הִתְחִילוּ, אֵין מִפְּסִיקִין.
דְּבָרֵי רַבֵּן גַּמְלִיאֵל.
אָמַר רַבִּי מֵאִיר:
אִף עַל פִּי שֶׁאָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל "אֵין מִפְּסִיקִים",
מוֹדָה הָיָה שֶׁאֵין מְשַׁלְּמִין.
וְכֵן תִּשְׁעָה בָּאֵב שֶׁחָל לִהְיוֹת בְּעָרֵב שַׁבָּת.

פרק ג

מסכת תענית פרק ג משנה א

א

סדר תעניות אלו האמור ברביעה ראשונה.
אבל צמחים ששנו, מתריעים עליהם מיד.
וכן שפסקו גשמים,
מגשם לגשם ארבעים יום,
מתריעין עליהם מיד,
מפני שהיא מכת בצרת.

מסכת תענית פרק ג משנה ב

ב

ירדו לצמחין,
אבל לא לאילן,
לאילן אבל לא לצמחין,
לזה ולזה,
אבל לא לבורות ולא לשיחים ולא למערות,
מתריעין עליהן מיד.

מסכת תענית פרק ג משנה ג

ג

וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים,
ככתוב: (עמוס ד, 7)
"והמטרתי על עיר אחת,
ועל עיר אחת לא אמטיר,
חלקה אחת תמטר,
וחלקה אשר לא תמטיר עליה תיבש".
אותה העיר מתענא ומתרעת,
וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות.
ורבי עקיבה אומר:
מתריעות ולא מתענות.

מסכת תענית פרק ג משנה ד

ד

וכן עיר שיש בה דבר או מפלת,
אותה העיר מתענא ומתרעת;
וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות.
רבי עקיבה אומר:
מתריעות ולא מתענות.

ה

אי זה הוא דָּבָר?

עיר המוציאה חמש מאות רגלי,

יצאו ממנה שלשה מתים

לשלשה ימים זה אחר זה.

מסכת תענית פרק ג משנה ה

ו

על אלו מתריעים בכל מקום:

על השדפון ועל הירקון,

על הארבה ועל החסיל,

ועל חיה רעה ועל החרב.

מתריעים עליה,

מפני שהיא מכה מהלכת.

מסכת תענית פרק ג משנה ו

ז

מעשה שיִרְדּוּ זקנים מירושלים לעריהם,

וגזרו תענית

על שנראה כמלא פי תנור שדפון באשקלון.

ועוד גזרו תענית,

על שאכלו זאבים שני תינוקות בעבר הירדן.

רבי יוסה אומר:

לא על שאכלו אלא על שנראו.

מסכת תענית פרק ג משנה ז

ח

ועל אלו מתריעים בשבת:

על עיר שהקיפוה גוים או נהר,

ועל הספינה המטרפת בים.

רבי יוסה אומר:

לעזרה אבל לא לצעקה.

שמעון התמני אומר:

אף על הדבר.

ולא הודו לו חכמים.

מסכת תענית פרק ג משנה ח

ט

על כל צרה שתבא על הצבור,

מתריעים עליה, חוץ מרב גשמים.

מַעֲשֵׂה שְׁאֲמָרוּ לְחוּנֵי הַמַּעֲגָל:
הַתְּפִלָּל שִׁירְדוּ גִשְׁמִים.
אָמַר לָהֶם:
צֵאוּ וְהִכְנִיסוּ תַנּוּרֵי פֶסְחִים,
בְּשִׁבִיל שְׁלֹא יִמָּקוּ.
הַתְּפִלָּל, וְלֹא יֵרְדוּ גִשְׁמִים.

י

עַג עֹוֶגָה וְעָמַד בְּתוֹכָהּ,
וְאָמַר לְפָנָיו:
רְבוּנוּ שְׁלַעוּלָם,
בְּנִיךָ שָׁמוּ פָנֵיהֶם עָלַי,
שְׁאֲנִי כֶּבֶן בֵּית לְפָנֶיךָ.
נִשְׁכָּע אֲנִי בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל,
שְׁאֲנִי זֶז מִכֶּן,
עַד שֶׁתִּרְחַם עַל בְּנִיךָ.

יא

הַתְּחִילוּ הַגִּשְׁמִים מִנְּטָפִים.
אָמַר:
לֹא כֵךְ שְׁאֲלָתִי,
אֶלָּא גִשְׁמֵי בֹרֹת שִׁיחִים וּמַעְרוֹת.
יֵרְדוּ בְּזַעַף.
אָמַר:
לֹא כֵךְ שְׁאֲלָתִי,
אֶלָּא גִשְׁמֵי רְצוֹן, בְּרִכָּה וּנְדָבָה.
יֵרְדוּ כְּתִקְנָן,
עַד שֶׁעָלוּ יִשְׂרָאֵל מִירוּשָׁלַיִם לְהֵר הַבַּיִת
מִפְּנֵי הַגִּשְׁמִים.
בָּאוּ וְאָמְרוּ לוֹ:
כַּשֵּׁם שֶׁהַתְּפִלָּלָתְךָ עָלֵיהֶם שִׁירְדוּ,
כֵּךְ הַתְּפִלָּל שִׁיִּלְכוּ לָהֶם.
אָמַר לָהֶם:
צֵאוּ וִירְאוּ אִם נִמְחַת אֶבֶן הַטּוֹעִים.

יב

שְׁלַח לוֹ שְׁמַעוֹן בֶּן שִׁטָּח:
צָרִיךְ אַתָּה לְנִדּוֹת,
אֲבָל מָה אַעֲשֶׂה לָּךְ,
וְאַתָּה מִתְחַטֵּא לְפָנֵי הַמָּקוֹם,
כֵּבֶן שֶׁהוּא מִתְחַטֵּא לְאֲבִיו וְעוֹשֶׂה לוֹ רְצוֹנוֹ.

וְעָלִידָהּ הַכָּתוּב אוֹמֵר: (משלי כג, כה)
"יִשְׁמַח אָבִידָהּ וְאִמָּהּ וְתִגַּל יוֹלְדֶתָהּ".

מסכת תענית פרק ג משנה ט

יג

הָיוּ מִתְעַנִּים וַיֵּרְדּוּ לָהֶם גְּשָׁמִים,
קִדְּם לְהִנָּץ הַחֲמָה, לֹא יִשְׁלִימוּ;
לְאַחַר הִנָּץ הַחֲמָה יִשְׁלִימוּ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
קִדְּם לְחֻצוֹת, לֹא יִשְׁלִימוּ,
אַחַר חֻצוֹת, יִשְׁלִימוּ.

יד

מַעֲשֵׂה שְׁגִזְרוֹת תַּעֲנִית בְּלוֹד,
וַיֵּרְדּוּ לָהֶם גְּשָׁמִים קִדְּם לְחֻצוֹת.
אָמַר לָהֶם רַבִּי טַרְפוֹן:
צֵאוּ וְאָכְלוּ וּשְׁתּוּ וַעֲשׂוּ יוֹם טוֹב.
וַיֵּצְאוּ וְאָכְלוּ וּשְׁתּוּ וַעֲשׂוּ יוֹם טוֹב,
וּבָאוּ בֵּין הָעֶרְפִּים וְקָרְאוּ הַלֵּל הַגָּדוֹל.
וְאִי זֶה הוּא הַלֵּל הַגָּדוֹל?
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לַעֲוֹלָם חֲסִדּוֹ.
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדָנִים כִּי לַעֲוֹלָם חֲסִדּוֹ.

פרק ד

מסכת תענית פרק ד משנה א

א

בְּשִׁלְשָׁה פְּרָקִים בִּשְׁנָה,
הַכֹּהֲנִים נוֹשְׂאִין אֶת כַּפֵּיהֶן אַרְבַּע פַּעֲמִים בַּיּוֹם,
בְּשַׁחֲרִית וּבְמוֹסָף וּבִמְנַחָה וּבִנְעִילַת שְׁעָרִים:
בְּתַעֲנִיּוֹת וּבְמַעֲמָדוֹת וּבַיּוֹם הַכַּפּוּרִים.

מסכת תענית פרק ד משנה ב

ב

אֵלּוּ הֵן הַמַּעֲמָדוֹת?
לְפִי שְׁנָאָמַר: (במדבר כח, ב)
"צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם,
אֶת קִרְבָּנִי לַחֲמִי לְאִשִּׁי";
וְכִי הֵיֵאָדָּם קִרְבָּנוֹ שֶׁלְּאָדָם קָרֵב,
וְהוּא אֵינוֹ עוֹמֵד עַל גְּבִיּוֹ?

אֵלָא שֶׁהִתְקִינוּ הַנְּבִיאִים הָרִאשׁוֹנִים
עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה מִשְׁמְרוֹת;
עַל כָּל מִשְׁמֶר וּמִשְׁמֶר הָיָה עֲמוּד בִּירוּשָׁלַיִם,
שְׁלֹכֶה־נִים, וְשִׁלְלוּם וְשִׁלְיִשְׁרָאֵל.
הִגִּיעַ זְמַן הַמִּשְׁמֶר,
כִּהְנִיּוּ וּלְוִי עוֹלִים בִּירוּשָׁלַיִם,
וְיִשְׂרָאֵל שִׁבְאוֹתוֹ הַמִּשְׁמֶר,
מִתְכַּנְּסִים לְעֲרִיָּהֶם וְקוֹרְאִים מַעֲשֵׂה בְּרִאשִׁית.

מסכת תענית פרק ד משנה ג
(וְאִנְשֵׁי הַמַּעֲמָד הָיוּ מִתְעַנִּין אַרְבָּעָה יָמִים בַּשָּׁבוּעַ,
מִיּוֹם שְׁנֵי וָעַד יוֹם חֲמִישִׁי.
וְלֹא הָיוּ מִתְעַנִּין עָרֵב שַׁבָּת,
מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת;
וְלֹא בְּאַחַד בַּשַּׁבָּת,
כְּדִי שֶׁלֹא יֵצְאוּ מִמְּנוּחָהּ וְעֵנָּה,
לִיְגִיעָה וְתַעֲנִית וְיָמוּתוּ.)

ג
בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן "בְּרִאשִׁית", "יְהִי רִקִּיעַ".
בְּשֵׁנִי "יְהִי רִקִּיעַ", "יִקְווּ הַמַּיִם".
בְּשִׁלְשִׁי "יִקְווּ הַמַּיִם", "יְהִי מְאֹרֶת".
בְּרִבְעִי "יְהִי מְאֹרֶת", "יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם".
בְּחֲמִישִׁי "יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם", "תּוֹצֵא הָאָרֶץ".
בְּשֵׁשִׁי "תּוֹצֵא הָאָרֶץ",
"וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צָבָאֵם".

ד
פֶּרֶשֶׁה גְּדוּלָּה קוֹרִין אוֹתָהּ בַּשָּׁנִים,
וְהַקְטָנָה בְּיָחִיד;
בַּשְּׁחִרִית וּבְמוֹסָף וּבִמְנַחָה,
נִכְנָסִין וְקוֹרִין עַל פִּיהֶן,
כְּקוֹרִין אֶת שְׁמֵעַ.
עָרֵב שַׁבָּת בִּמְנַחָה לֹא הָיוּ נִכְנָסִין,
מִפְּנֵי כְבוֹד הַשַּׁבָּת.

מסכת תענית פרק ד משנה ד
ה
כָּל יוֹם שֵׁשׁ בּוֹ הַלֵּל, אֵין בּוֹ מַעֲמַד שְׁחִרִית;
קָרְבֵּן מוֹסָף, אֵין בּוֹ נְעִילָה;
קָרְבֵּן עֲצִים, אֵין בּוֹ מְנַחָה.

דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
אָמַר לוֹ בֶּן עֲזִי:
כִּן הָיָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שׁוֹנֶה;
קָרְבַּן מוֹסֵף, אֵין בּוֹ מִנְחָה;
קָרְבַּן עֲצִים, אֵין בּוֹ נְעִילָה.
חֲזֹר רַבִּי עֲקִיבָה לֵהִיּוֹת שׁוֹנֶה כְּדְּבָרֵי בֶּן עֲזִי.

מסכת תענית פרק ד משנה ה

ו

זְמַן עֲצִי כֹהֲנִים וְהָעָם בְּתַשְׁעָה.
בְּאַחַד בְּנִיסָן, בְּנֵי אֶרֶח בֶּן יְהוּדָה;
בְּעֶשְׂרִים בְּתַמּוּז, בְּנֵי דָוִד בֶּן יְהוּדָה;
בְּחֹמֶשֶׁה בָּאָב, בְּנֵי פֶרְעֶשׂ בֶּן יְהוּדָה;
בְּשַׁבְעָה בּוֹ, בְּנֵי יוֹנָדָב בֶּן רִכְבִּי;
בְּעֶשְׂרֵה בּוֹ, בְּנֵי סִנְאָה בֶּן בְּנִימִין;
בְּחֹמֶשֶׁה עֶשֶׂר בּוֹ, בְּנֵי זְתוּאֵל בֶּן יְהוּדָה,

ז

וְעַמָּהֶם כֹהֲנִים וְלִוִּים וְכָל מִי שֶׁטָעָה שֶׁבִטּוֹ,
וּבְנֵי גִבְעֵי עָלִי, בְּנֵי קוֹצְעֵי קִצְיֹעוֹת.
בְּעֶשְׂרִים בּוֹ, בְּנֵי פַחַת מוֹאָב בֶּן יְהוּדָה;
בְּעֶשְׂרִים בְּאַלּוּל, בְּנֵי עֲדִין בֶּן יְהוּדָה;
בְּאַחַד בְּטַבַּת שָׁבוּ בְנֵי פֶרְעוֹשׁ שְׁנִיָּה.
בְּאַחַד בְּטַבַּת, לֹא הָיָה בּוֹ מַעֲמָד,
שֶׁהָיָה בּוֹ הַלֵּל, קָרְבַּן מוֹסֵף וְקָרְבַּן עֲצִים.

מסכת תענית פרק ד משנה ו

ח

חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אָרְעוּ אֶת אַבּוֹתֵינוּ
בְּשַׁבְעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז,
וּחֲמִשָּׁה בְּתַשְׁעָה בָּאָב.
בְּשַׁבְעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז,
נִשְׁתַּבְּרוּ הַלִּוּחֹת,
וּבִטַּל הַתְּמִיד,
וְהִבְקָעָה הָעִיר,
וְשָׂרָף אֶפִּיסְטֶמוֹס אֶת הַתּוֹרָה,
וְהָעַמִּיד צֶלֶם בְּהִיכָל.
בְּתַשְׁעָה בָּאָב,
נִגְזַר עַל אַבּוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יִכְנסוּ לְאֶרֶץ,
וְחָרַב הַבַּיִת בְּרֹאשׁוֹנָה וּבִשְׁנִיָּה,
וְנִלְכְּדָה בֵּית תַּר,

וּנְחַרְשָׁה הָעִיר.

ט

מִשְׁנַכְנֵס אָב, מִמַּעֲטִים בְּשִׁמְחָה.
(מסכת תענית פרק ד משנה ז)
שֶׁבֶת שָׁחַל תַּשְׁעָה בָּאָב לִהְיוֹת בְּתוֹכָהּ,
אֲסוּרִים מִלְּסַפֵּר וּמִלְּכַבֵּס,
וּבְחֲמִישֵׁי מִתְרִים, מִפְּנֵי כְבוֹד הַשֶּׁבֶת.

י

עָרַב תַּשְׁעָה בָּאָב,
לֹא יֵאָכַל אָדָם שְׁנֵי תַבְשִׁילִים,
לֹא יֵאָכַל בֶּשֶׂר וְלֹא יִשְׁתֶּה יַיִן.
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
יִשְׁנָה.
רַבִּי יְהוּדָה מַחֲזִיב בְּכַפִּית הַמָּטָה;
וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים.

מסכת תענית פרק ד משנה ח

יא

אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
לֹא הָיוּ יָמִים טוֹבִים לְיִשְׂרָאֵל
כַּחַמְשָׁה עָשָׂר בָּאָב וּכְיוֹם הַכַּפּוּרִים,
שֶׁבָּהֶן בְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם יוֹצְאִין בְּכָלִי לְבָן שְׂאוּלִים,
שֶׁלֹּא לְבִישׁ אֶת מִי שְׂאִין לוֹ;
כָּל הַכֹּהֲלִים טְעוּנִים טְבִילָה.
וּבְנֹת יְרוּשָׁלַיִם יוֹצְאוֹת וְחוֹלוֹת בְּכַרְמִים.

יב

וּמָה הָיוּ אוֹמְרוֹת?
שֶׁאֵין נָא עֵינֶיךָ בְּחוּר וּרְאָה,
מָה אֶת בּוֹרֵר לָךְ.
אֵל תִּתֵּן עֵינֶיךָ בְּנוֹי,
תֵּן עֵינֶיךָ בַּמִּשְׁפָּחָה.

(”שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל הַיָּפִי,
אִשָּׁה יִרְאֵת יִי הִיא תִתְהַלָּל” (משלי לא, ל);
וְאוֹמֵר: (שם שם, לא)
”תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יְדִידָהּ,
וְיִהְלֻהָ בְּשַׁעְרֵים מַעֲשִׂיהָ.”)

וכן הוא אומר: (שיר השירים ג,יא)

"צִיֵּינָה ורְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה,
בַּעֲטָרָה שֶׁעָטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ";
"בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ", זוֹ מִתֵּן תּוֹרָה,
"וּבְיוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ", זֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
יְהִי רָצוֹן שִׁיבָנָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

חסלת מסכת תענית

מסכת מגילה

פרק א

מסכת מגילה פרק א משנה א

א

מְגִלָּה נִקְרְאָת בְּאַחַד עֶשְׂרֵה,
בְּשָׁנִים עֶשְׂרֵה,
בְּשִׁלְשָׁה עֶשְׂרֵה,
בְּאַרְבָּעָה עֶשְׂרֵה,
בְּחֲמֵשָׁה עֶשְׂרֵה,
לֹא פָחוֹת וְלֹא יָתֵר.
כְּרֹכִים הַמִּקְפִּים חוֹמָה מִיָּמֹת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון,
קוֹרִים בְּחֲמֵשָׁה עֶשְׂרֵה.
כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִים בְּאַרְבָּעָה עֶשְׂרֵה,
אֶלָּא שֶׁהַכְּפָרִים מְקַדִּימִים לְיוֹם הַכְּנִיסָה.

מסכת מגילה פרק א משנה ב

ב

כיצד?

חָל לֵהְיוֹת יוֹם אַרְבָּעָה עֶשְׂרֵה בְּשָׁנִי,
כְּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִים בּוֹ בְּיוֹם,
וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֲרָה.

ג

חָל לֵהְיוֹת בְּשִׁלְשֵׁי אוֹ בְּרַבִּיעִי,

כָּפָרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה,
וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בּוֹ בַּיּוֹם,
וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֲרָה.

ד

חָל לֵהְיוֹת בְּחֻמֵּשִׁי,
כָּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִין בּוֹ בַּיּוֹם,
וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֲרָה.

ה

חָל לֵהְיוֹת עָרֵב שַׁבָּת,
כָּפָרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה,
וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת וּמִקְפּוֹת חוֹמָה קוֹרִין בּוֹ בַּיּוֹם.

ו

חָל לֵהְיוֹת בְּשַׁבָּת,
כָּפָרִים וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת מְקַדִּימִין וְקוֹרִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה,
וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֲרָה.

ז

חָל לֵהְיוֹת אַחֵר שַׁבָּת,
כָּפָרִים מְקַדִּימִין לְיוֹם הַכְּנִיסָה,
וְעִירוֹת גְּדוּלוֹת קוֹרִים בּוֹ בַּיּוֹם,
וּמִקְפּוֹת חוֹמָה לְמַחֲרָה.

מסכת מגילה פרק א משנה ג

ח

אִי זֶה הִיא עִיר גְּדוֹלָה?
כָּל שֵׁשׁ בָּה עֲשָׂרָה בּוֹטְלָנִים. <כָּל>
פְּחוֹת מִכֶּן, הֵרִי זֶה כָּפָר.
בְּאֵלוֹ אָמְרוּ:
מְקַדִּימִין וְלֹא מְאַחֲרִין.
אֲבָל זְמַן עֲצֵי כֹהֲנִים, וְתִשְׁעָה בָּאֵב, וְחִגִּיגָה, וְהַקְהֵל,
מְאַחֲרִים וְלֹא מְקַדִּימִים.
מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ מְקַדִּימִים וְלֹא מְאַחֲרִים,
מִתְרִים בְּסִפֵּד וּבְתַעֲנוּת וּמִתְנֹת לְאַבְיוֹנִים.

ט

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אֲמַתִּי?
מִקּוֹם שֶׁנִּכְנָסִים בְּשָׁנִי וּבְחֻמֵּשִׁי;

אָבֵל מְקוֹם שְׁאִין נִכְנָסִים לֹא בִשְׁנֵי וְלֹא בַחֲמִישִׁי,
קוֹרִין אוֹתָהּ בְּזִמְנָהּ.

מסכת מגילה פרק א משנה ד

י

קָרְאוּ אֶת הַמְּגִלָּה בְּאֶדְר הָרִאשׁוֹן,
נִתְעַבְּרָה הַשָּׁנָה,
קוֹרִים אוֹתָהּ בְּאֶדְר הַשֵּׁנִי.
אֵין בֵּין אֶדְר הָרִאשׁוֹן לְאֶדְר הַשֵּׁנִי,
אֶלָּא קְרִיאַת מְגִלָּה וּמִתְנוּת לְאֲבִיוֹנִים.

מסכת מגילה פרק א משנה ה

יא

אֵין בֵּין יוֹם טוֹב לְשַׁבָּת אֶלָּא אֶכֶל נֶפֶשׁ בְּלֶבֶד.
אֵין בֵּין שַׁבָּת לְיוֹם הַכְּפוּרִים,
אֶלָּא שָׁנָה זְדוּנוֹ בִּידֵי אָדָם וְזֶה זְדוּנוֹ בַּהֲפָרַת.

מסכת מגילה פרק א משנה ו

יב

אֵין בֵּין הַמֵּדָר הַנִּיָּה מִחֲבֵרוֹ וּלְמֵדָר מִמֶּנּוּ מֵאֶכֶל,
אֶלָּא דְרִיסַת הָרָגֶל וְכָלִים שְׁאִין עוֹשִׂין בָּהֶן אֶכֶל נֶפֶשׁ.
אֵין בֵּין נְדָרִים לְנִדְבוֹת,
אֶלָּא שֶׁהַנְּדָרִים חִיבִים בְּאַחֲרֵייתָן,
וְנִדְבוֹת אֵינָן חִיבִים בְּאַחֲרֵייתָן.

מסכת מגילה פרק א משנה ז

יג

אֵין בֵּין זֶב הַרְוָאָה שְׁתֵּי רֵאיוֹת לְרוּאָה שְׁלוֹשׁ אֶלָּא קֶרֶבֶן.
אֵין בֵּין מִצְרַע מְסֻגָּר לְמִצְרַע מְחֻלָּט,
אֶלָּא פְּרִיעָה וּפְרִימָה.
אֵין בֵּין טָהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר לְטָהוֹר מִתּוֹךְ הַחֻלָּט,
אֶלָּא תְּגִלַּחַת וְצִפּוּרִים.

מסכת מגילה פרק א משנה ח

יד

אֵין בֵּין סְפָרִים לְתַפְּלִים וּמְזוּזוֹת,
אֶלָּא שֶׁהַסְּפָרִים נִכְתָּבִים בְּכָל לָשׁוֹן,
וְתַפְּלִים וּמְזוּזוֹת אֵינָן נִכְתָּבוֹת אֶלָּא אַשּׁוּרִית.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אֵף בְּסְפָרִים לֹא הִתִּירוּ שִׁיכְתָּבוּ אֶלָּא יוֹנִית.

מסכת מגילה פרק א משנה ט

יה

אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרבה בגדים,
אלא פר הבא על כל המצוות.
אין בין כהן משמש לכהן שעבר,
אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה.

מסכת מגילה פרק א משנה י

יו

אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים.
זה הכלל:
כל שהוא נדר ונדב, קרב בבמה,
וכל שאינו לא נדר ולא נדב, אינו קרב בבמה.

מסכת מגילה פרק א משנה יא

[יז]

אין בין שילה לירושלים,
אלא שבשילה
אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הרוא, ובירושלים לפנים מן החומה.
וכאן וכאן,
קדשי קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים.
קדשת שילה יש אחריה התר,
וקדשת ירושלים אין אחריה התר.

פרק ב

מסכת מגילה פרק ב משנה א

א

הקורא את המגלה למפריע, לא יצא.
קראה על פה,
קראה תרגום,
בכל לשון, לא יצא.
אבל קורים ללעזות בלעז.
והלעז ששמע אשורית, יצא.

מסכת מגילה פרק ב משנה ב

ב

קראָה סרוּגים, גתנמנם, יצא.
הָיָה כּוֹתֵבָה וְדוֹרְשָׁה וּמְגִיָּהָ,
אם כּוֹן לָבוֹ, יצא;
וְאִם לָאוּ, לֹא יצא.
הָיְתָה כְּתוּבָה בְּסֵם וּבִסְקָרָא,
בְּקוּמוֹס וּבְקִלְקֻנְתוֹס,
עַל הַנִּיר וְעַל הַדְּפֻתָרָא, לֹא יצא,
עַד שֶׁתֵּהָא כְּתוּבָה אֲשׁוּרִית עַל הַסֵּפֶר בְּדִיו.

מסכת מגילה פרק ב משנה ג

ג

בֶּן עִיר שֶׁהָלַךְ לְכַרְךָ,
וּבֶן כְּרֹךְ שֶׁהָלַךְ לְעִיר,
אִם עָתִיד לַחְזוֹר לְמְקוֹמוֹ,
קוֹרֵא בְּמְקוֹמוֹ,
וְאִם לָאוּ, קוֹרֵא עִמָּהֶן.
וּמֵהֵכֵן קוֹרֵא אָדָם אֶת הַמְּגִלָּה,
יוצא בָּהּ יְדֵי חֻבְתּוֹ?
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
כֵּלָּה.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
מִ"אִישׁ יְהוּדִי".
רַבִּי יוֹסֵה אָמַר:
מִ"אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה".

מסכת מגילה פרק ב משנה ד

ד

הַכֹּל כְּשֵׁרִים לְקִרְוֹא אֶת הַמְּגִלָּה,
חוּץ מִחֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן.
רַבִּי יְהוּדָה מְכַשִּׁיר בְּקָטָן.
אֵין קוֹרִין אֶת הַמְּגִלָּה,
וְלֹא מוֹלִים, וְלֹא טוֹבְלִים, וְלֹא מְזִים,
וְכֵן שׁוֹמְרֵת יוֹם כְּנֶגֶד יוֹם לֹא תִטָּבֵל,
עַד שֶׁתִּנָּץ הַחֲמָה.
וְכֻלָּם שְׁעָשׂוּ מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר,
כְּשֶׁר.

מסכת מגילה פרק ב משנה ה

ה

כָּל הַיּוֹם כְּשֶׁר
לְקִרְיַאת הַמְּגִלָּה,

וְלִקְרִיאַת הַהֶלֶל,
וְלִתְקִיעַת הַשּׁוֹפָר,
וְלִנְטִילַת הַלּוּלָב,
וְלִתְפִלַּת הַמוֹסָפִין,
וְלַמּוֹסָפִין,
וְלִדּוּי הַפָּרִים,
וְלִדּוּי הַמַּעֲשֶׂה,
וְלִדּוּי יוֹם הַכִּפּוּרִים.

ו
לְסִמְיָכָה,
לְשַׁחֲטָה,
לְתִנוּפָה,
לְהִגָּשָׁה,
לְקִמְיָצָה,
וְלִהְקַטְרָה,
לְמִלְקָה,
וְלִקְבָלָה,
וְלִהְזִיָּה,
וְלִהְשַׁקִּית סוּטָה,
וְלַעֲרִיפַת הָעֵגְלָה,
וְלִטְהַרַת הַמִּצְרָע.

מסכת מגילה פרק ב משנה ו

ז
כָּל הַלֵּילָה כָּשֶׁר
לְקִצִּירַת הָעֵמָר,
וְלִהְקַטִּיר חֲלָבִים וְאַבְרִים.
זֶה הַכֹּל:
דָּבָר שֶׁמִּצְוֹתוֹ בַּיּוֹם,
כָּשֶׁר כָּל הַיּוֹם,
וְדָבָר שֶׁמִּצְוֹתוֹ בַּלַּיְלָה,
כָּשֶׁר כָּל הַלֵּילָה.

פרק ג

מסכת מגילה פרק ג משנה א

א
בְּנֵי הָעִיר שֶׁמְכָרוּ רְחוּבָה שְׁלָעִיר,

לוקחים בדמיו בית הכנסת;
בית הכנסת, לוקחים תבה;
תבה, לוקחים מטפחות;
מטפחות, לוקחים ספרים;
ספרים, לוקחים תורה.
אבל אם מכרו תורה,
לא יקחו ספרים;
ספרים, לא יקחו מטפחות;
מטפחות, לא יקחו תבה;
תבה, לא יקחו בית הכנסת;
בית הכנסת, לא יקחו את הרחוב.
וכן במותריהם.

ב

אין מוכרים את משלרבים ליחיד,
מפני שמורידים אותו מקדשתו.
דברי רבי מאיר.
אמרו לו:
אם כן, אף לא מעיר גדולה לעיר קטנה!

מסכת מגילה פרק ג משנה ב

ג

אין מוכרין בית הכנסת אלא על תני:
אמתי שימצו, יחזירוהו.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
מוכרין אותו ממכר עולם,
חוץ מארבעה דברים:
למרחץ, ולברסקי, לטבילה, ולבית המים.
רבי יהודה אומר:
מוכרין אותו לשם חצר,
והלוקח, מה שימצה יעשה.

מסכת מגילה פרק ג משנה ג

[ד]

ועוד אמר רבי יהודה:
בית הכנסת שחרב,
אין מספידים לתוכו,
ואין מפשילים לתוכו חבלים,
ואין פורסים לתוכו מצודות,
ואין שוטחים על גגו פרות,

וַאֲיֵן עוֹשִׁין אוֹתוֹ קַפְנִדְרִיא,

שְׁנֶאֱמַר: (וַיִּקְרָא כוּלָּא)

"וְהַשְׁמוּתִי אֶת מְקַדְשֵׁיכֶם",

קִדְשָׁתָן אִף כְּשִׁיהוּ שׁוּמְמִים.

עָלוּ בּוֹ עֹשְׁבִים, לֹא יִתְלַשׁ,

מִפְּנֵי עֲגֻמוֹת נֶפֶשׁ.

מסכת מגילה פרק ג משנה ד

ה

רֹאשׁ חֹדֶשׁ שְׁלֹאֲדָר שֶׁחַל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת,

קוֹרִים בְּפָרֶשֶׁת שְׁקָלִים.

חַל לִהְיוֹת בְּתוֹךְ שַׁבָּת,

מְקַדְיָמִים לְשַׁעֲבֵר,

וּמִפְסִיקִים לְשַׁבָּת אַחֲרָת.

ו

בַּשְּׁנִיָּה, "זְכוֹר",

בַּשְּׁלִישִׁית, "פָּרָה אֲדָמָה",

בְּרַב־עֵיט, "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם",

בַּחֲמִישִׁית, חוֹזְרִים לְסִדְרָן.

בְּכָל מִפְסִיקִים:

בְּרֹאשֵׁי חֳדָשִׁים,

בַּחֲנֻכָּה וּבַפּוּרִים,

בְּתַעֲנִיּוֹת,

וּבְמַעֲמָדוֹת,

וּבְיוֹם הַכַּפּוּרִים.

מסכת מגילה פרק ג משנה ה

ז

בַּפֶּסַח קוֹרִים בְּפָרֶשֶׁת מוֹעֲדוֹת שַׁבְּתוֹרַת כֹּהֲנִים.

בַּעֲצָרָת, "שִׁבְעָה שָׁבָעוֹת".

בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, "בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ".

בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, "אַחֲרֵי מוֹת".

בְּיוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שֶׁלֶחֶג,

קוֹרִים בְּפָרֶשֶׁת מוֹעֲדוֹת שַׁבְּתוֹרַת כֹּהֲנִים,

וּשְׂאֵר כָּל יְמֵי הַחֵג, קוֹרִים בְּקַרְבָּנוֹת הַחֵג.

מסכת מגילה פרק ג משנה ו

ח

בַּחֲנֻכָּה,

בְּנִשְׂיָאִים.

בַּפּוֹרִים,
"וַיָּבֹא עִמָּלֶק".
בְּרֹאשֵׁי חֳדָשִׁים,
"וּבִרְאשֵׁי חֳדָשִׁיכֶם".
בַּמַּעֲמֻדוֹת,
בַּמַּעֲשֵׂה בְּרֹאשִׁית.
בַּתְּעֻנִּיּוֹת,
בְּרִכּוֹת וּקְלָלוֹת.
אֵין מִפְּסִיקִין בְּקְלָלוֹת,
אֶלָּא אֶחָד קוֹרֵא אֶת כָּלָם.
בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי וּבַשְּׁבִית בַּמִּנְחָה,
קוֹרִים כְּסֻדָּרָן, <כְּסֻדָּרָן>
וְאֵינוֹ עוֹלָה לָהֶם מִן הַחֲשֻׁבוֹן,
שֶׁנֶּאֱמָר: (וַיִּקְרָא כג, מד)
"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מַעְדֵּי יִי אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל",
מִצֻּתָּן שֶׁיְהוּ קוֹרִין כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּזִמְנּוֹ.

פרק ד

מסכת מגילה פרק ד משנה א

א

הַקּוֹרֵא אֶת הַמִּגְלָה, עוֹמֵד יוֹשֵׁב.
קֹרֵא אֶחָד, קֹרֵא וְהַ שְׁנַיִם,
יֵצֵאוּ.
מִקּוֹם שֶׁנִּהְיָ לְכַרֵּךְ, יִכְרֹךְ;
וְשֶׁלֹּא לְכַרֵּךְ, לֹא יִכְרֹךְ.
בְּשָׁנִי וּבַחֲמִישִׁי וּבַשְּׁבִית בַּמִּנְחָה,
קוֹרִין שְׁלֹשָׁה.
אֵין פּוֹחֲתִים מִהֶן, וְאֵין מוֹסִיפִים עֲלֵיהֶן.
וְאֵין מַפְטִירִים בְּנִבְיָא.
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה,
מְבַרֵךְ לַפְּנֵיהֶם וְלֹאחֲרֵיהֶם.
(מסכת מגילה פרק ד משנה ב)
בְּרֹאשֵׁי חֳדָשִׁים וּבַחֲלוֹ שְׁלֹמוֹעַד,
קוֹרִים אַרְבָּעָה.
אֵין פּוֹחֲתִים מִהֶם וְאֵין מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶם,
וְאֵין מַפְטִירִים בְּנִבְיָא.
הַפּוֹתֵחַ וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה,
מְבַרֵךְ לַפְּנֵיהֶם וְלֹאחֲרֵיהֶם.

זֶה הַכָּלָל:
כָּל שְׂיֵשׁ בּוֹ מוֹסָף וְהוּא אֵינוֹ יוֹם טוֹב,
קוֹרִין אַרְבָּעָה.

ב

בְּיוֹם טוֹב, חֲמִשָּׁה.
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, שֵׁשָׁה.
בַּשַּׁבָּת, שִׁבְעָה.
אֵין פּוֹחֲתִים מִהֶן,
אֲבָל מוֹסִיפִים עֲלֵיהֶם,
וּמַפְטִירִים בְּנִבְיָא.
הַפּוֹתַח וְהַחוֹתֵם בַּתּוֹרָה,
מִבְּרֹךְ לְפָנֶיהָ וּלְאַחֲרֶיהָ.

מסכת מגילה פרק ד משנה ג

ד

אֵין פּוֹרְסִים אֶת שְׁמַע,
וְאֵין עוֹבְרִים לְפָנֵי הַתְּבָה,
וְאֵין נוֹשְׂאִים כַּפֵּיהֶם,
וְאֵין קוֹרִין בַּתּוֹרָה,
וְאֵין מַפְטִירִים בְּנִבְיָא,
וְאֵין עוֹשִׂין מַעֲמָד וּמוֹשָׁב,
וְאֵין אוֹמְרִים בְּרַכַּת אֲבָלִים וַחֲתָנִים,
וְאֵין מְזַמְּנִים עַל הַמְּזוֹן בְּשֵׁם,
פָּחוֹת מֵעֶשְׂרֵה.
וּבְקַרְקָעוֹת, תִּשְׁעָה וְכֹהֵן,
וְאָדָם כִּיּוֹצֵא בָהֶן.

מסכת מגילה פרק ד משנה ד

ה

הַקּוֹרֵא בַּתּוֹרָה לֹא יַפְחֹת מִשְׁלֹשָׁה פְּסוּקִים.
לֹא יִקְרֹא לְתִרְגּוּמָן יוֹתֵר מִפְּסוּק אֶחָד,
וּבְנִבְיָא שְׁלֹשָׁה.
אִם הָיוּ שְׁלֹשָׁתָם שְׁלוֹשׁ פְּרָשִׁיּוֹת,
קוֹרִים אֶחָד אֶחָד.
מְדַלְּגִים בְּנִבְיָא וְאֵין מְדַלְּגִים בַּתּוֹרָה.
וְעַד כַּמָּה הוּא מְדַלְּגִי?
עַד כַּדִּי שְׁלֹא יִפְסִיק הַתִּרְגּוּמָן.

מסכת מגילה פרק ד משנה ה

ו

הַמַּפְטִיר בִּנְבִיא,
הוּא פּוֹרֵס אֶת שְׁמַע,
וְהוּא עוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּבָּה,
וְהוּא נוֹשֵׂא אֶת כַּפִּיו.
וְאִם הִזָּה קֶטֶן,
אָבִיו אוֹ רַבּוֹ עוֹבְרִים עַל יָדָיו.

מסכת מגילה פרק ד משנה ו

ז

קֶטֶן קוֹרֵא בַּתּוֹרָה וּמַתְרַגֵּם,
אֲבָל אֵינוֹ פּוֹרֵס אֶת שְׁמַע,
וְאֵינוֹ עוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּבָּה,
וְאֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפִּיו.
פּוֹחַח פּוֹרֵס אֶת שְׁמַע וּמַתְרַגֵּם,
אֲבָל אֵינוֹ קוֹרֵא בַּתּוֹרָה,
וְאֵינוֹ עוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּבָּה,
וְאֵינוֹ נוֹשֵׂא אֶת כַּפִּיו.
סוֹמֵא פּוֹרֵס אֶת שְׁמַע וּמַתְרַגֵּם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל שֶׁלֹּא רָאָה מְאֻרּוֹת מִיָּמָיו,
לֹא יִפְרֹס אֶת שְׁמַע.

מסכת מגילה פרק ד משנה ז

ח

כֹּהֵן שֵׁשׁ בִּידָיו מוּמִים,
לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפִּיו.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם מִי שֶׁהָיוּ יָדָיו צְבוּעוֹת אֶסְטָס,
לֹא יֵשֵׂא אֶת כַּפִּיו,
מִפְּנֵי שֶׁהָעָם מְסַתְּכִלִּים בּוֹ.

מסכת מגילה פרק ד משנה ח

ט

הַאוֹמֵר:

"אֵינִי עוֹבֵר לִפְנֵי הַתִּבָּה בְּצְבוּעִים",
אִם בְּלִבָּנִים לֹא יַעֲבֹר;
"בְּסִנְדֵּל אֵינִי עוֹבֵר",
אִם יַחֲף לֹא יַעֲבֹר.
הָעוֹשֶׂה תַּפְלָתוֹ עֲגֻלָּה,
סִכְנָה, מִפְּנֵי שֶׁאֵין בָּהּ מִצְוָה.
נִתְּנָה עַל מִצְחוֹ אוֹ עַל פִּסְ יָדוֹ,

הרי זו דרך המינות.
צפה זהב, ונתנה על בית יד שלנקלו, <שלינוקלו>
הרי זו דרך החיצונים.

מסכת מגילה פרק ד משנה ט

י

האומר:

"יברכוך טובים!"

הרי זו דרך המינות;

"על קן צפור יגיעו רחמיה!"

"ועל טוב יזכר שמך!"

"מודים מודים",

משתקים אותו.

המכנה בעריות,

משתקים אותו.

האומר: (ויקרא יח, כא)

"ומזרעך לא תתן להעביר למלך",

"מן זרעך לא תתן למעבד בארמיתא",

משתקים אותו בגזיפה.

מסכת מגילה פרק ד משנה י

יא

מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם.

מעשה תמר נקרא ומתרגם.

מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם,

והשני נקרא ולא מתרגם.

ברכת כהנים,

ומעשה דוד ואמנון,

לא נקרים ולא מתרגמים.

אין מפטירים במרכבה.

רבי יהודה מתיר.

רבי אליעזר אומר:

אין מפטירין ב"הודע את ירושלים".

חסל מגילה

מסכת מועד קטן

מסכת משקין

פרק א

מסכת מועד קטן פרק א משנה א

א

משקין בית השלחים במועד ובשביעית,
בין ממעין שיצא כתחלה,
ובין ממעין שלא יצא כתחלה.
אבל אין משקין
לא ממי גשמים ולא ממי הקילון.
ואין עושין עוגיות לגפנים.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ב

ב

רבי אלעזר בן עזריה אומר:
אין עושים את האמה כתחלה במועד ובשביעית.
וחכמים אומרים:
עושים את האמה כתחלה בשביעית,
ומתקנין את המקלקלה.
ומתקנין את קלקולי המים שברשות הרבים,
וחוטטין אותם.
ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות,
ואת מקוות המים,
ועושין כל צרכי הרבים,
ומצינים על הקברות,
ויוצאין אף על הכלאים.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ג

ג

רבי אליעזר בן יעקב אומר:
מושכים את המים מאילן לאילן,
ובלבד שלא ישקו את כל השדה.
ורעים שלא שתו לפני המועד,
לא ישקום במועד;
וחכמים מתירים בזה ובזה.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ד

ד

צדין את האשות ואת העכברים

מִשְׁדֵּה הָאֵילָן וּמִשְׁדֵּה הַלֶּבֶן,
כְּדָרְכוּ בְּמוֹעֵד וּבִשְׂבִיעִית.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מִשְׁדֵּה הָאֵילָן כְּדָרְכוּ,
וּמִשְׁדֵּה הַלֶּבֶן שְׁלֹא כְּדָרְכוּ.
וּמִקָּרִים אֶת הַפְּרָצָה בְּמוֹעֵד,
וּבִשְׂבִיעִית בּוֹנֶה כְּדָרְכוּ.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ה

ה
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
רוֹאִין אֶת הַנִּגְעִים בְּתַחֲלָה בְּמוֹעֵד,
לְהַקֵּל, אֲבָל לֹא לְהַחֲמִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
לֹא לְהַקֵּל וְלֹא לְהַחֲמִיר.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר:
מִלֵּקֶט אָדָם עֲצָמוֹת אָבִיו וְאִמּוֹ,
מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה לוֹ.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֲבָל הוּא לוֹ.
לֹא יַעֲוֹרֵר עַל מֵתוֹ וְלֹא יִסְפִּידֶנּוּ,
קִדְּם לְרַגְלֵי שְׁלֹשִׁים יוֹם.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ו

ו
אֵין חוֹפְרִין כּוֹכָבִים וּקְבָרוֹת בְּמוֹעֵד,
אֲבָל מְחַנְכִּים אֶת הַכּוֹכָבִים,
וְעוֹשִׂין גְּבוּרָתָהּ בְּמוֹעֵד,
וְאֶרֶץ עִם הַמֵּת בְּחֶצֶר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר,
אֵלָּא אִם כֵּן יֵשׁ עֲמוּ נִסְרִים.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ז

ז
אֵין נוֹשְׂאִים נָשִׁים בְּמוֹעֵד,
לֹא בְּתוֹלוֹת וְלֹא אֱלֻמְנוֹת,
וְלֹא מִיבְמִין.
אֲבָל מַחְזִיר הוּא אֶת גְּרוּשָׁתוֹ,
מִפְּנֵי שְׁשֻׁמְחָה לוֹ.
וְעוֹשֶׂה אִשָּׁה תְּכֵשִׁיטָהּ בְּמוֹעֵד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

לֹא תִסּוּד,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹוֵל לָהּ.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ח

ח

הֵהָדְיוּט תוֹפֵר כְּדָרְכוֹ,
וְהָאֵמֶן מְכַלֵּב.
וּמְסַרְגִּין אֶת הַמְטוֹת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵף מִמִּתְחִים.

מסכת מועד קטן פרק א משנה ט

ט

מַעְמִידִין תְּנוּר וְכִירִים וְרַחִים בַּמוֹעֵד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵף מְכַבְּשִׁין אֶת הָרַחִים כְּתַחֲלָה.
(מסכת מועד קטן פרק א משנה י)
עוֹשִׂין מַעֲקָה לִגַּג וְלַמְרַפֶּסֶת מַעֲשֵׂה הַדְּיוֹט,
אֲבָל לֹא מַעֲשֵׂה אֵמֶן.
שְׁפִים אֶת הַסְּדָקִין
וּמַעֲגִילִים אוֹתָם בַּמַּעֲגִילָה, בִּיד וּבִרְגֵל,
אֲבָל לֹא בַּמַּחֲלָצִים.
הַצִּיר וְהַצְנוּר וְהַקּוֹרָא וְהַמְנַעוּל וְהַמִּפְתָּח שֶׁנִּשְׁבְּרוּ,
מִתְקַנֵּן בַּמוֹעֵד,
וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִכּוֹן אֶת מְלֹאכְתּוֹ בַּמוֹעֵד.
וְכָל כְּבָשִׁים שֶׁהוּא יָכוֹל לֹאכֹל מִהֵן בַּמוֹעֵד,
כּוֹבֵשֵׁן.

פרק ב

מסכת מועד קטן פרק ב משנה א

א

מִי שֶׁהִפִּד אֶת זִיתוֹ,
וְאַרְעוֹ אֲבָל אוֹ אֲנָס, אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ,
טוֹעֵן קוֹרָא רֵאשׁוּנָה וּמַנִּיחָה לְאַחַר הַמוֹעֵד.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
זוֹלָף וְגוֹמֵר וְגַף כְּדָרְכוֹ.

מסכת מועד קטן פרק ב משנה ב

ב

וכן מי שהיה יינו בתוך הבור,
וארעו אבל או אנס או שהטעוהו,
זולף וגומר וגף כדרכו.
דברי רבי יוסה.
רבי יהודה אומר:
עושה לו למודים,
בשביל שלא יחמיץ.

מסכת מועד קטן פרק ב משנה ג

ג

מכניס אדם את פרותיו מפני הגנבים,
ושולח פשתנו מן המשרה,
בשביל שלא תאבד,
ובלבד שלא יכון את מלאכתו במועד.
וכלן, אם כונו מלאכתן במועד, יאבדו.

מסכת מועד קטן פרק ב משנה ד

ד

אין לוקחין בתים, עבדים ובהמה,
אלא לצורך המועד,
או לצורך המוכר,
שאין לו מה לאכל.
אין מפנין מבית לבית,
אבל מפנה הוא לחצרו,
מפני שהיא שמחה לו.
אין מביאים כלים מבית האמן.
אם חושש להם, מפנם לחצר אחרת.

מסכת מועד קטן פרק ב משנה ה

ה

מחפים את הקציעות בקש.
רבי יהודה אומר:
אף מעבין.
מוכרי פרות, כסות וכלים,
מוכרין בצנעה לצורך המועד.
הציידים והרששות והגרוסות
עושין בצנעה לצורך המועד.
רבי יוסה אומר:

הם החמירו על עצמן.

פרק ג

מסכת מועד קטן פרק ג משנה א

א

ואלו מגלחין במועד:
הבא ממדינת הים, ומבית השביה,
והיוצא מבית האסורין,
והמנדה שהתירו לו חכמים;
וכן מי שנשאל לחכם והתר,
הנזיר, והמצרע,
והעולה מטמאתו לטהרתו.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ב

ב

ואלו מכבסין במועד:
הבא ממדינת הים, ומבית השביה,
והיוצא מבית האסורים,
והמנדה שהתירו לו חכמים;
וכן מי שנשאל לחכם והתר;
מטפחות הידים ומטפחות הספרים ומטפחות הספג;
הזבין והזבות והנדות והיולדות,
וכל העולין מטמאה לטהרה,
הרי אלו מתרין;
ושאר כל אדם אסורין.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ג

ג

ואלו כותבין במועד:
קדושי נשים, גטים ושוכרין,
דתיקי, מתנה ופרוזבולים,
אגרות שום ואגרות מזון,
שטרי חליצה ומאונים ושטרי ברורין,
וגזרות בית דין ואגרות שלחשות.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ד

ד

אין כותבין שטרי חוב במועד,
ואם אינו מאמינו או שאין לו מה יאכל,
הרי זה יכתב.
אין כותבין ספרים, תפלין ומזוזות במועד,
ואין מגיהין אות אחת,
אפלו בספר העזרה.
רבי יהודה אומר:
כותב הוא אדם תפלים ומזוזות לעצמו,
וטוה על ירכו תכלת לציציתו.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ה

ה
הקובר את מתו שלשה ימים קדם לרגל,
בטלה ממנו גזרת שבועה;
שמונה ימים קדם לרגל,
בטלה ממנו גזרת שלשים,
מפני שאמרו:
שבת עולה ואינה מפסקת;
רגלים מפסיקין ואינן עולין.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ו

ו
רבי אליעזר אומר:
משחרב בית המקדש, עצרת כשבת.
רבן גמליאל אומר:
ראש השנה ויום הכפורים כרגלים.
וחכמים אומרים:
לא כדברי זה ולא כדברי זה,
אלא עצרת כרגלים,
ראש השנה ויום הכפורים כשבת.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ז

ז
אין קורעים, ולא חולצים, ולא מברים,
אלא קרוביו שלמת;
ואין מברים אלא על מטות זקופות.
ואין מוליכים לבית האבל,
לא בטבלא ולא באסקוטלא, ולא בקנון,
אלא בסלים.
ואין אומרים ברכת אבלים במועד,
אבל עומדים בשורה ומנחמין

ופוטרם את הרבים.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ח

ח

אין מניחין את המטה ברחוב,
שלא להרגיל את ההספד;
ולא שלנשים, מפני הכבוד.
נשים במועד מענות, ולא מטפחות.
רבי ישמעאל אומר:
הסמוכות למטה מטפחות.

מסכת מועד קטן פרק ג משנה ט

ט

ובראשי חדשים, בחנכה ובפורים,
מענות ולא מטפחות;
בזה ובה לא מקוננות.
נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות.
אי זה הוא עינוי?
שכלן עונות כאחת;
וקינה?
שאחת מדברת, וכלן עונות אחריה,
שנאמר: (ירמיה ט, יט)
"ולמדנה בנתיכם נהי,
ואשה רעותה קינה".
אבל לעתיד לבא מה הוא אומר? (ישעיה כה, ח)
"בלע המות לנצח,
ומחה יי אלהים דמעה מעל כל פנים" וגו'.

סליק מסכת מועד קטן

מסכת חגיגה

פרק א

מסכת חגיגה פרק א משנה א

א

הכל חיבין בראיה,
חוץ מחרש, שוטה, וקטן,
וטומטום, ואנדרוגינס,
נשים, ועבדים שאינן משחררים,
החגר והסומא,
החולה והזקן,
כל שאינו יכול לעלות ברגליו.
אי זה הוא קטן?
כל שאינו יכול לרכב על כתפיו של אביו,
ולעלות מירושלים להר הבית.
דברי בית שמי.
ובית הלל אומרים:
כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו,
ולעלות מירושלים להר הבית,
שנאמר: (שמות כג, יד)
"שלוש רגלים".

מסכת חגיגה פרק א משנה ב

ב

בית שמי אומרים:
הראיה, שתי כסף,
וחגיגה, מעה כסף.
ובית הלל אומרים:
הראיה, מעה כסף,
וחגיגה, שתי כסף.

מסכת חגיגה פרק א משנה ג

ג

עולות במועד באות מן החלים,
ושלמים מן המעשר.
ביום טוב הראשון של פסח,
בית שמי אומרים:
מן החלים.
ובית הלל אומרים:
מן המעשר.

מסכת חגיגה פרק א משנה ד

ד

ישראל יוצאין ידי חובתן
בגדרים ובגדבות ובמעשר בהמה,
והכהנים בחטאת ובאשם ובבכור,

בְּחֻזָּה וּבִשְׁוֹק,
אָבֵל לֹא בְּעוֹפוֹת וְלֹא בְּמִנְחוֹת.

מסכת חגיגה פרק א משנה ה

ה

מִי שֵׁישׁ לוֹ אוֹכְלִים מְרַבִּים וְנִכְסִים מְמַעֲטִים, <אוֹכְלִים>
מֵבִיא שְׁלָמִים מְרַבִּין וְעוֹלוֹת מְמַעֲטוֹת;
אוֹכְלִים מְמַעֲטִים וְנִכְסִים מְרַבִּים, <אוֹכְלִים>
מֵבִיא עוֹלוֹת מְרַבּוֹת וְשְׁלָמִים מְמַעֲטִים;
זֶה נוֹזֵה מְמַעֵט, עַל זֶה אָמְרוּ:
מַעֲזָה כֶּסֶף וְשֹׁתִי כֶּסֶף;
זֶה נוֹזֵה מְרַבָּה, עַל זֶה נֶאֱמַר: (דְּבָרִים טו, יז)
”אִישׁ כְּמִתְנֵת יָדוֹ,
כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ”.

מסכת חגיגה פרק א משנה ו

ו

מִי שֶׁלֹּא חָג בְּיוֹם טוֹב הִרְאִישׁוֹן שֶׁלֹּחַג,
חוֹגֵג אֶת כָּל הָרֶגֶל וְיוֹם טוֹב הָאֲחֵרוֹן.
עֵבֶר הָרֶגֶל וְלֹא חָג, אֵינּוּ חִיֵּב בְּאַחֲרִיּוֹתָיו.
עַל זֶה נֶאֱמַר: (קֹהֶלֶת א, טו)
”מַעֲצוֹת לֹא יוּכַל לְתַקֵּן,
וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהַמְנוֹת”.

מסכת חגיגה פרק א משנה ז

ז

רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן מִנְסִיָּא אוֹמֵר:
אִי זֶה הוּא מַעֲצוֹת שְׁאֵינּוּ יְכוּלִּים לְהַתְקִין?
זֶה הֵבִיא עַל הָעֶרְיָה וְהוֹלִיד מִמּוֹר;
אִם תֹּאמַר בְּגוֹנֵב וּבְגוֹזֵל,
יְכוּלִּים הוּא לְחַזֵּר וּלְהַתְקִין.
רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחִי אוֹמֵר:
אֵין קוֹרִין מַעֲצוֹת
אֶלָּא לְמִי שֶׁהָיָה מִתְקֵן מִתְחִלָּה וְנִתְעַצָּת כְּבֵר,
וְאִי זֶה זֶה?
זֶה תִּלְמִיד חֲכָמִים שֶׁפָּרַשׁ מִן הַתּוֹרָה.

מסכת חגיגה פרק א משנה ח

ח

הָתַר נְדָרִים פּוֹרְחִין בְּאֵוִיר,
וְאֵין לָהֶם עַל מָה שִׁסְמְכוּ.

הלכות שבת וחגיגות ומעילות,
כהררים תלויים בסערה,
מקרא ממעט והלכות מרבות.
הדינים והעבודות,
והטהרות והטמאות והעריות,
יש להם על מה שיסמכו.
הן הן גופי תורה.

פרק ב

מסכת חגיגה פרק ב משנה א

א

אין דורשים בעריות בשלשה,
ולא במעשה בראשית בשנים,
ולא במרכבה ביחיד,
אלא אם כן היה חכם והבין מדעתו.
כל המסתכל בארבעה דברים,
ראוי לו כאלו לא בא לעולם: <רתוי!; כילו>
מה למעלה, ומה למטה,
מה לפניו ומה לאחור. <בפנים>
כל שלא חס על כבוד קונו,
ראוי לו כאלו לא בא לעולם: <רתוי!; כילו>

מסכת חגיגה פרק ב משנה ב

ב

יוסה בן יועזר אומר שלא לסמך,
יוסה בן יוחנן אומר לסמך.
יהושע בן פרחיה אומר שלא לסמך,
מתי הארכלי אומר לסמך.
יהודה בן טובי אומר שלא לסמך,
ושמעון בן שטח אומר לסמך.
שמעיה אומר לסמך,
אבטליון אומר שלא לסמך.
הלל ומנחם לא נחלקו.
יצא מנחם ונכנס שמי.
הלל אומר לסמך,
שמי אומר שלא לסמך.
הראשונים היו נשיאים,
והשניים אבות בית דין.

מסכת חגיגה פרק ב משנה ג

ג

בית שמי אומרים:
מביאין שלמים ואין סומכין עליהם,
אבל לא עולות.
ובית הלל אומרים:
מביאין שלמים ועולות וסומכין עליהן.

מסכת חגיגה פרק ב משנה ד

ד

עצרת שחלה להיות ערב שבת,
בית שמי אומרים:
יום טובו לאחר השבת.
ובית הלל אומרים:
אין לה יום טובו.
מודים שאם חלה להיות בשבת,
שיום טובו לאחר שבת.
ואין כהן גדול מתלבש בכליו,
מתרים בספד ובתענית,
שלא לקיים את דברי האומרים:
עצרת לאחר שבת.

מסכת חגיגה פרק ב משנה ה

ה

נוטלים לידים לחלין ולמעשר ולתרומה,
ולקדש מטבילים.
ולחטאת,
אם נטמו ידיו, נטמא גופו.

מסכת חגיגה פרק ב משנה ו

ו

הטובל לחלים והחזק לחלים, אסור למעשר.
הטובל למעשר והחזק למעשר, אסור לתרומה.
הטובל לתרומה והחזק לתרומה, אסור לקדש.
הטובל לקדש והחזק לקדש, אסור לחטאת.
הטובל לחמר, התר לקל.
טבל ולא החזק, כאלו לא טבל. <כילו>

מסכת חגיגה פרק ב משנה ז

ז

בגדי עם הארץ מדרס לפרושים.
בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה.
בגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש.
יוסה בן יועזר היה חסיד שבכהנה,
והיתה מטפחתו מדרס לקדש.
יוחנן בן גדגדא היה אוכל על טהרת הקדש כל ימיו,
והיתה מטפחתו מדרס לחטאת.

פרק ג

מסכת חגיגה פרק ג משנה א

א

חמר בקדש מבתרומה,
וחמר בתרומה מבקדש.
חמר בקדש מבתרומה:
שמטבילין כלים בתוך כלים בתרומה,
אבל לא בקדש.
אחורים ותוך ובית צביעה,
בתרומה, אבל לא בקדש.
הנושא את המדרס,
נושא את התרומה, אבל לא את הקדש.
בגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש.
לא כמדת הקדש מדת התרומה,
שבקדש מתיר ומנגב ומטביל ואחר כך קושר,
ובתרומה קושר ואחר כך מטביל.

מסכת חגיגה פרק ג משנה ב

ב

כלים הנגמרים בטהרה,
צריכים טבילה בקדש,
אבל לא בתרומה.
הכלי מצרף מה שבתוכו לקדש,
אבל לא לתרומה.
הרביעי בקדש פסול,
והשלישי בתרומה.
ובתרומה,
אם נטמאת אחת מידיה,
חברתה טהרה;
ובקדש, מטביל שתיהן,

וְהִיד מִטְמֵא אֶת חֲבֵרְתָּהּ בְּקֹדֶשׁ,
אֲבָל לֹא בְּתֵרוֹמָהּ.

מסכת חגיגה פרק ג משנה ג

ג

אוֹכְלִין אֲכָלִים נְגוּבִין בְּיָדִים מְסֻבּוֹת בְּתֵרוֹמָה,
אֲבָל לֹא בְּקֹדֶשׁ.
אוֹנֵן וּמַחְסֵר כְּפוּרִין צָרִיכִין טְבִילָה בְּקֹדֶשׁ,
אֲבָל לֹא בְּתֵרוֹמָהּ.

מסכת חגיגה פרק ג משנה ד

ד

חֹמֶר בְּתֵרוֹמָה,
שְׂבִיהוּדָה נְאֻמִּים עַל טְהֻרַת יַיִן וְשֶׁמֶן
כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה,
וּבְשַׁעַת הַגָּתוֹת וְהַבָּדִים,
אֵף עַל הַתֵּרוֹמָה.
עָבְרוּ הַגָּתוֹת וְהַבָּדִים,
הִבִּיאוּ לוֹ חֲבִית שְׁלִיִּין וְשִׁלְתֵּרוֹמָה,
לֹא יִקְבְּלָה מִמֶּנּוּ;
אֲבָל מִנִּיחָה לְגַת הַבָּאָה.
וְאִם אָמַר לוֹ:
הַפְּרָשְׁתִּי לְתוֹכָהּ רְבִיעִית קֹדֶשׁ,
נֶאֱמַן.
כַּדֵּי יַיִן וְכַדֵּי שֶׁמֶן הַמְדַּמְיָעוֹת,
נֶאֱמָנִין עֲלֵיהֶן בְּשַׁעַת הַגָּתוֹת וְהַבָּדִים,
וְקֹדֶם לַגָּתוֹת שִׁבְעִים יוֹם.

מסכת חגיגה פרק ג משנה ה

ה

מִן הַמּוֹדִיעִית וְלִפְנֵים, נֶאֱמָנִין עַל כָּלִי חֶרֶשׁ;
מִן הַמּוֹדִיעִית וְלַחוּץ, אֵינָן נֶאֱמָנִים.
כִּיצַד?
הַקֹּדֶר שֶׁהוּא מוֹכֵר אֶת הַקְּדֵרוֹת,
נִכְנָס לִפְנֵים מִן הַמּוֹדִיעִית,
הוּא הַקֹּדֶר וְהֵן הַקְּדֵרוֹת וְהֵן הַלְקוּחִין,
נֶאֱמַן.
יָצָא, אֵינּוּ נֶאֱמָנִין.

מסכת חגיגה פרק ג משנה ו

ו

הגבאים שנכנסו לתוך הבית,
וכן הגנבים שהחזירו את הכלים,
נאמנים לומר "לא נגענו".
ובירושלים נאמנים על הקדש,
ובשעת הרגל,
אף על התרומה.

מסכת חגיגה פרק ג משנה ז

ז

הפוח את חביתו, <חביתו>
והמתחיל בעסותו על גב הרגל,
רבי יהודה אומר:
יגמר.
וחכמים אומרים:
לא יגמר.
משעבר הרגל,
היו מעבירין על טהרת העזרה.
עבר הרגל ביום הששי,
לא היו מעבירין,
מפני כבוד השבת.
רבי יהודה אומר:
אף לא ביום חמישי,
שאין הכהנים פנויים.

מסכת חגיגה פרק ג משנה ח

ח

פיצד מעבירין על טהרת העזרה?
מטבילין את הכלים שהיו במקדש,
ואומרים להם:
"הזהרו שמא תגעו בשלחן!" <ובמנורה, מחוק>
כל הכלים שהיו במקדש,
היו להם שניים ושלישים,
שאם נטמו הראשונים,
יביאו שניים תחתיהם.
כל הכלים שהיו במקדש טעונים טבילה,
חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת,
מפני שהן פקרקע.
דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים:
מפני שהן מצפים.

חסלת חגיגה
חסל סדר מועד

סדר נשים

מסכת יבמות

פרק א

מסכת יבמות פרק א משנה א

א

חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן,
מן החליצה ומן היבום, עד סוף העולם:
בתו, ובת בתו, ובת בנו;
ובת אשתו, ובת בתה, ובת בנה;
חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו;
נאחיותו, נאחות אמו, נאחות אשתו,
ואשת אחיו מאמו,
ואשת אחיו שלא היה בעולמו,
וכלתו.

ב

הרי אלו פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן
מן החליצה ומן היבום,
עד סוף העולם.
וכלן אם מתו, או מאנו, או נתגרשו,
או שנמצאו אילוניות,
צרותיהן מתרות.
אין את יכול לומר בחמותו,
ואם חמותו ואם חמיו,
שנמצאו אילוניות או שמאנו.

מסכת יבמות פרק א משנה ב

ג

כיצד פוטרות צרותיהן? <צרותיהם>
היתה בתו או אחת מכל העריות האלו נשואה לאחיו,

ולו אשה אחרת, ומת,
כשם שבבתו פטורה, כך צרתה פטורה.
הלכה צרת בתו ונשאת לאחיו השני,
ולו אשה אחרת, ומת,
כשם שצרת בתו פטורה,
כך צרת צרתה פטורה, אפילו הן מאה.

ד

כיצד אם מתו הן, צרותיהן מתרות? <צרותיהם>
היתה בתו או אחת מכל העריות האלו נשואה לאחיו,
ולו אשה אחרת,
מתה בתו, או נתגרשה, ואחר כך מת אחיו,
צרתה מתרת.
וכל היכולה למאן ולא מאנה,
צרתה חולצת ולא מתיבמת.

מסכת יבמות פרק א משנה ג

ה

שש עריות חמורות מאלו,
מפני שהן נשואות לאחרים,
צרותיהן מתרות: <צרותיהם>
אמו, ואשת אביו, ואחות אביו;
ואחותו מאביו, ואשת אחיו מאביו, ואשת אחי אביו.

מסכת יבמות פרק א משנה ד

ו

בית שמי מתירים את הצרות לאחים,
ובית הלל אוסרין.
חלצו,
בית שמי פוסלין מן הכהנה,
ובית הלל מכשירין.
נתבמו,
בית שמי מכשירים,
ובית הלל פוסלין.
אף על פי שאלו פוסלין ואלו מכשירין,
לא נמנעו בית שמי מלשא נשים מבית הלל,
ולא בית הלל מבית שמי.
כל הטהרות והטמאות
שהיו אלו מטהרין ואלו מטמאין,
לא נמנעו עושין טהרות אלו על גב אלו.

פרק ב

מסכת יבמות פרק ב משנה א

א

כיצד אשת אחיו שלא היה בעולמו?
שני אחים, ומת אחד מהן, ונולד להם אח,
ואחר כך יבם השני את אשת אחיו, ומת,
הראשונה יוצא משום אשת אחיו שלא היה בעולמו,
והשניה משום צרתה.
עשה בה מאמר, ומת,
שניה חולצת ולא מתיבמת.

מסכת יבמות פרק ב משנה ב

ב

שני אחים, ומת אחד מהן,
יבם השני את אשת אחיו,
ואחר כך נולד להן אח, ומת,
הראשונה יוצא משום אשת אחיו שלא היה בעולמו,
והשניה משום צרתה.
עשה בה מאמר, ומת,
השניה חולצת ולא מתיבמת.
רבי שמעון אומר:
מיבם לאיזו שירצה,
או חולץ לאיזו שירצה.

מסכת יבמות פרק ב משנה ג

[ג]

כלל אמרו ביבמה:
כל שהיא אסורה אסור ערונה,
לא חולצת ולא מתיבמת;
אסור מצוה, ואסור קדשה,
חולצת ולא מתיבמת.
אחותה כשהיא יבמתה,
או חולצת, או מתיבמת.

מסכת יבמות פרק ב משנה ד

ד

אסור מצוה:
שניות מדברי סופרים. <עריות במקום שניות>

אסור קדשה:
אלמנה לכהן גדול,
גרושה וחלוצה לכהן הדיוט,
ממזרת ונתינה לישראל,
ובת ישראל לממזר ללנתין.

מסכת יבמות פרק ב משנה ה
ה

מי שיש לו אח מכל מקום,
זרק את אשת אחיו ליבום.
ואחיו לכל דבר,
חוץ ממה שיש לו מן השפחה ומן הנכרית.

ו
מי שיש לו בן מכל מקום,
פוטר את אשת אביו מן היבום,
וחיב על מכתו ועל קללתו.
ובנו הוא לכל דבר,
חוץ ממה שיש לו מן השפחה ומן הנכרית.

מסכת יבמות פרק ב משנה ו
ז

מי שקדש אחת משתי אחיות,
ואין ידוע לאי זו מהן קדש,
נותן גט לזו וגט לזו.
מת, ולו אח אחד, חולץ לשתיהן.
היו לו שנים, אחד חולץ ואחד מיבם.
ואם קדמו וכנסו, אין מוציאין מידם.

מסכת יבמות פרק ב משנה ז
ח

שנים שקדשו שתי אחיות,
זה אינו יודע לאי זו קדש,
וזה אינו יודע לאי זו קדש,
זה נותן שני גטים, וזה נותן שני גטים.
מתו, לזה אח ולזה אח,
זה חולץ לשתיהם, וזה חולץ לשתיהם.
לזה אחד ולזה שנים,
היחדי חולץ לשתיהם,
והשנים, אחד חולץ ואחד מיבם.
אם קדמו וכנסו, אין מוציאין מידם.

ט

לְזֶה שְׁנַיִם, וְלְזֶה שְׁנַיִם,
אֶחָיו שְׁלֹזָה חוֹלֵץ לְאַחַת,
וְאֶחָיו שְׁלֹזָה חוֹלֵץ לְאַחַת;
אֶחָיו שְׁלֹזָה מִיבֶם אֶת חֲלוּצָתוֹ שְׁלֹזָה,
וְאֶחָיו שְׁלֹזָה מִיבֶם אֶת חֲלוּצָתוֹ שְׁלֹזָה.
קָדְמוֹ שְׁנַיִם וְחֲלָצוֹ, לֹא יִיבְמוּ הַשְּׁנַיִם,
אֲלֹא אֶחָד חוֹלֵץ וְאֶחָד מִיבֶם.
קָדְמוֹ וְכִנְסוֹ, אֵין מוֹצִיאִין מִיָּדָם.

מסכת יבמות פרק ב משנה ח

י

מִצְוָה בְּגִדּוֹל לִיבֶם.
וְאִם קָדָם הַקָּטָן, זָכָה.
הַנֶּטְעָן עַל הַשִּׁפְחָה וְנִשְׁתַּחֲרָה,
אוֹ עַל הַנִּכְרִית וְנִתְגַּיְרָה,
הָרִי זֶה לֹא יִכְנֹס.
וְאִם כִּנֹּס, אֵין מוֹצִיאִין מִיָּדוֹ.

יא

הַנֶּטְעָן עַל אִשָּׁת אִישׁ,
וְהוֹצִיאוּהָ מִתַּחַת יָדוֹ,
אֵף עַל פִּי שִׁכְנֹס, מוֹצִיא.

מסכת יבמות פרק ב משנה ט

יב [יא!]

הַמִּבְיָא גִט מִמְּדִינַת הַיָּם, וְאָמַר:
בִּפְנֵי נִכְתָּב וּבִפְנֵי נִחְתָּם,
לֹא יִשָּׂא אֶת אִשְׁתּוֹ.
מֵת,
'הִרְגָתִיו', 'הִרְגָנוּהוּ',
לֹא יִשָּׂא אֶת אִשְׁתּוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
'הִרְגָתִיו', לֹא תִנָּשֵׂא אִשְׁתּוֹ,
'הִרְגָנוּהוּ', תִּנָּשֵׂא אִשְׁתּוֹ.

מסכת יבמות פרק ב משנה י

יג [יב!]

הַחֲכָם שֶׁאָסַר אֶת אִשְׁתּוֹ בְּגִדּוֹר עַל בַּעֲלָהּ,
הָרִי זֶה לֹא יִשְׁאַנָּה.

מאנה, או שחלצה בפניו,
ישאנה, מפני שהוא תני בית דין.
וכלם שהיו להם נשים ומתו,
מתרות לנשא להם.
וכלם שנשאו לאחרים, נתאלמנו או נתגרשו,
מתרות להנשא להן.
וכלם מתרות לבניהם ולאחיהם.

פרק ג

מסכת יבמות פרק ג משנה א

א

ארבעה אחין:
שנים מהן נשואין שתי אחיות,
ומתו הנשואין את האחיות,
הרי אלו חולצות ולא מתיבמות,
אם קדמו וכנסו, יוציאו.
רבי אלעזר אומר משום בית שמי: יקימו.
ובית הלל אומרים: יוציאו.

מסכת יבמות פרק ג משנה ב

ב

היתה אחת מהן אסורה לאחד אסור ערוה,
אסור בה ומתר באחותה,
והשני אסור בשתייהם.
אסור מצוה ואסור קדשה,
חולצות ולא מתיבמות.

מסכת יבמות פרק ג משנה ג

ג

היתה אחת מהן אסורה על זה אסור ערוה,
והשניה אסורה על זה אסור ערוה,
האסור לזה מתר לזה,
והאסור לזה מתר לזה.
זו היא שאמרו:
אחותה, כשהיא יבמתה,
או חולצת או מתיבמת.

מסכת יבמות פרק ג משנה ד

ד

שְׁלֶשָׁה אַחִין,
שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאִין שְׁתֵּי אַחִיּוֹת,
אוֹ אִשָּׁה וּבִתָּה,
אוֹ אִשָּׁה וּבֵת בָּתָּה,
אוֹ אִשָּׁה וּבֵת בָּנָה,
הָרִי אֵלַי חוֹלָצוֹת וְלֹא מִתְּיַבְּמוֹת.
רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר.
הִיְתָה אַחַת מֵהֶן אֲסוּרָה עָלָיו אֲסוּר עֲרוֹה,
אֲסוּר בָּהּ וּמִתֵּר בְּאַחֲוֶתָהּ;
אֲסוּר מִצִּדָּה וְאֲסוּר קִדְּשָׁה,
חוֹלָצוֹת וְלֹא מִתְּיַבְּמוֹת.

מסכת יבמות פרק ג משנה ה

ה

שְׁלֶשָׁה אַחִים,
שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאִין לְשְׁתֵּי אַחִיּוֹת, וְאַחַד מִפְּנֵיהֶן,
מֵת אֶחָד מִבְּעָלֵי אַחִיּוֹת,
וְעָשָׂה בָּהּ מִפְּנֵי מֵאָמֶר,
וְאַחֲרַיִךְ מֵת אֶחָד הַשְּׁנַיִם,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֲשֶׁתּוֹ עִמּוֹ, וְהָלַז תִּצָּא מִשּׁוּם אַחֲוֹת אִשָּׁה.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
מוֹצִיא אֶת אֲשֶׁתּוֹ בִּגְט וּבַחֲלִיצָה,
וְאֵת אִשָּׁת אֶחָד בַּחֲלִיצָה.
זוֹ הִיא שְׁאֵמְרוֹ:
אִי לוֹ עַל אֲשֶׁתּוֹ וְאִי לוֹ עַל אִשָּׁת אֶחָיו. <אֵילּוּ>

מסכת יבמות פרק ג משנה ו

ו

שְׁלֶשָׁה אַחִים,
שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאִין לְשְׁתֵּי אַחִיּוֹת,
וְאַחַד נְשׂוּי נְכָרִית, <נְשׂוּאִי! וְכך כּוֹלֵם>
מֵת אֶחָד מִבְּעָלֵי אַחִיּוֹת,
וְכִנְס הַנְּשׂוּי נְכָרִית אֶת אֲשֶׁתּוֹ, וּמֵת,
הָרִאשׁוֹנָה יוֹצֵא מִשּׁוּם אַחֲוֹת אִשָּׁה,
וְהַשְּׁנִיָּה מִשֵּׁם צִרְתָּהּ.
עָשָׂה בָּהּ מֵאָמֶר, וּמֵת,
נְכָרִית חוֹלָצַת וְלֹא מִתְּיַבְּמַת.

ז

שְׁלֹשָׁה אָחִים,
שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאֵין שְׁתֵּי אַחִיּוֹת,
וְאַחַד נָשׁוּי נְכָרִית;
מֵת הַנָּשׁוּי נְכָרִית,
כִּנֹּס אֶחָד מִבְּעָלֵי אַחִיּוֹת אֶת אִשְׁתּוֹ, מֵת,
הָרִאשׁוֹנָה יוֹצֵא מִשּׁוּם אַחֲוֹת אִשָּׁה,
וְהַשְּׁנִיָּה מִשּׁוּם צָרָתָהּ.
עָשָׂה כֵּה מֵאֲמַר, וּמֵת,
נְכָרִית חוֹלְצַת וְלֹא מִתְּיַבֶּמֶת.

מסכת יבמות פרק ג משנה ז

ח

שְׁלֹשָׁה אָחִים,
שְׁנַיִם מֵהֶן נְשׂוּאִים שְׁתֵּי אַחִיּוֹת,
וְאַחַד נָשׁוּי נְכָרִית;
מֵת אֶחָד מִבְּעָלֵי אַחִיּוֹת,
כִּנֹּס (אֶחָד) הַנָּשׁוּי נְכָרִית אֶת אִשְׁתּוֹ,
וּמֵתָה אִשְׁתּוֹ שְׁלֹשָׁנִי,
וְאַחֲרַיִךְ מֵת הַנָּשׁוּי נְכָרִית,
הָרִי זֶה אֲסוּרָה עָלָיו עוֹלָמִית,
הוֹאִיל וְנִאֲסְרָה עָלָיו שְׁעָה אַחַת.

ט

שְׁלֹשָׁה אָחִים,
שְׁנַיִם מֵהֶם נְשׂוּאִין שְׁתֵּי אַחִיּוֹת,
וְאַחַד נָשׁוּי נְכָרִית.
גִּרְשׁ אֶחָד מִבְּעָלֵי אַחִיּוֹת אֶת אִשְׁתּוֹ,
וּמֵת הַנָּשׁוּי נְכָרִית,
וּכְנִסָּה הַמִּגֵּרֶשׁ, וּמֵת,
זֶה הִיא שְׂאֵמְרוֹ,
שְׂאֵם מֵתוֹ אוֹ נִתְּגַרְשׁוֹ, צְרוּתֵיהֶם מִתְּרוֹת.

מסכת יבמות פרק ג משנה ח

י

וְכֻלָּם שְׁהִיּוּ לָהֶן קְדוּשִׁין אוֹ גְרוּשִׁין בְּסֻפָּק,
הָרִי אֵלּוֹ חוֹלְצוֹת וְלֹא מִתְּיַבֶּמֶת.
כִּי־צַד סֻפָּק קְדוּשִׁין אוֹ גְרוּשִׁים?
זֶרֶק לָהּ קְדוּשִׁיָּהּ, סֻפָּק קְרוֹב לָהּ, סֻפָּק קְרוֹב לוֹ,
זֶה סֻפָּק קְדוּשִׁין.
כִּי־צַד סֻפָּק גְרוּשִׁין?
כָּתַב בְּכַתֵּב יָדוֹ וְאִין עָלָיו עֲדִים,

יש לו עדים ואין בו זמן,
יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד,
זהו ספק גרושין.

מסכת יבמות פרק ג משנה ט

יא

שלשה אחים נשואים שלוש נשים נכריות,
מת אחד מהן,
ועשה בה השני מאמר, ומת,
הרי אלו חולצות ולא מתבמות, שנאמר: (דברים כה,ה)
”ומת אחד מהם... יבמה יבא עליה”,
שעליה זקת יבם אחד,
ולא שעליה זקת שני יבמים.
רבי שמעון אומר:
מיבם לאיזו שירצה, וחולץ לשניה.

יב

שני אחים נשואים שתי אחיות,
מת אחד מהן,
ואחר כך מתה אשתו שלשני,
הרי זו אסורה עליו עולמית,
הואיל ונאסרה עליו שעה אחת.

מסכת יבמות פרק ג משנה י

יג

שנים שקדשו שתי נשים,
בשעת כניסתן לחפה,
החליפו את שלזה בזה ואת שלזה בזה,
הרי אלו חייבים משום אשת איש.
ואם היו אחים, משם אשת אח.
ואם היו אחיות, משום 'נאשה אל אחותה'.
ואם היו גדות, משום גדה.
מפרישין אותם שלשה חדשים,
שמא מעברות הן.
ואם היו קטנות ולא ראויות לולד,
מחזירין אותן מיד.
ואם היו כהנות, נפסלו מן הכהנה.

מסכת יבמות פרק ד משנה א

א

החולץ ליבמתו, ונמצאת מעברת וילדה,
בזמן שהולד שלקמה,
הוא מתר בקרובותיה,
והיא מתרת בקרוביו,
ולא נפסלה מן הכהנה;
ואם אין הולד שלקמה,
הוא אסור בקרובותיה,
והיא אסורה בקרוביו,
ונפסלה מן הכהנה.

(מסכת יבמות פרק ד משנה ב)

הכונס את יבמתו, ונמצאת מעברת וילדה,
בזמן שהולד שלקמא,
יוציא, וחיבין בקרבן,
ואם אין הולד שלקמא, יקים.
ספק בן תשעה לראשון,
וכן שבועה לשני,
יוציא, והולד כשר,
וחיבים אשם תלוי.

מסכת יבמות פרק ד משנה ג

ב

שומרת יבם שנפלו לה נכסים,
מודים בית שמי ובית הלל,
שהיא מוכרת ונותנת, וקים.
מתה,

מה יעשו בכתבתה ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה?

בית שמי אומרים:

יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב.

ובית הלל אומרים:

הנכסים, בחזקתן,

וכתבה, בחזקת יורשי הבעל,

ונכסים הנכנסין והיוצאין עמה,

בחזקת יורשי האב.

מסכת יבמות פרק ד משנה ד

ג

כנסה,

הרי היא כאשתו לכל דבר,

ובלבד שתהא כתבתה על נכסי בעלה הראשון.

מסכת יבמות פרק ד משנה ה

ד

מצנה בגדול ליבם.

לא רצה, מהלכין על כל האחין.

לא רצו, חוזרים אצל הגדול ואומרים לו:

עליך מצנה, או חליץ, או יבם!

מסכת יבמות פרק ד משנה ו

ה

תלה בקטון עד שיגדיל,

ובגדול עד שיבא ממדינת הים,

ובחרש ובשוטה,

אין שומעין לו, אלא אומרין לו:

עליך מצנה, או חליץ, או יבם!

מסכת יבמות פרק ד משנה ז

ו

החולץ ליבמתו,

הרי הוא כאחד מכל האחים בנחלה.

אם יש אב, הנכסים של אב.

הכונס את יבמתו, זכה בנכסי אחיו.

רבי יהודה אומר:

בין כך ובין כך, אם יש אב, הנכסים של אב.

ז

החולץ ליבמתו,

הוא אסור בקרובותיה, והיא אסורה בקרוביו.

הוא אסור באמה, ובאם אמה, ובאם אביה,

ובבתה, ובבת בתה, ובבת בנה,

ובאחותה בזמן שהיא קימת.

האחין מתרין.

והיא אסורה באביו, ובאבי אביו,

ובבנו, ובבן בנו,

באחיו, ובבן אחיו.

מתר אדם בקרובת צרת חלוצתו,

ואסור בצרת קרובת חלוצתו.

מסכת יבמות פרק ד משנה ח

ח

החולץ ליבמתו,
ונשא אחיו את אחותה, ומת,
חולצת ולא מתיבמת.
וכן המגרש את אשתו,
ונשא אחיו את אחותה, ומת,
הרי זו פטורה.

מסכת יבמות פרק ד משנה ט

ט

שומרת יבם שקדש אחיו את אחותה,
משם רבי יהודה בן בתירה אמרו:
אומרים לו:
המתן עד שיעשה אחיך הגדול מעשה!
חלצו אחים או כנסו,
יכנס את אשתו.
מתה היבמה, יכנס.
מת היבם, מוציא את אשתו בגט,
ונאת אשת אחיו בחליצה.

מסכת יבמות פרק ד משנה י

י

היבמה לא תחליץ ולא תתיבם,
עד שיהיו לה שלשה חדשים.
וכן שאר כל הנשים,
לא ינשאו ולא יתארכו,
עד שיהיו להן שלשה חדשים,
אחד בתולות ואחד בעולות ואחד אלקמות,
ואחד גרושות ואחד ארוסות ואחד נשואות.
רבי יהודה אומר:
הנשואות יתארכו והארוסות ינשאו,
חוץ מן הארוסה שביהודה,
מפני שלבו גם בה.
רבי יוסה אומר:
כל הנשים יתארכו,
חוץ מן האלמנה, מפני האבול.

מסכת יבמות פרק ד משנה יא

יא

ארבעה אחין נשואין ארבע נשים, ומתו,
אם רצה הגדול שבהן ליבם את כלם,
הרשות בידו.

מי שהיה נשוי לשתי נשים ומת,
ביאתה או חליצתה שלאחת מהן פוטרת צרתה.
היתה אחת כשרה, ואחת פסולה,
אם היה חולץ, חולץ לפסולה;
ואם היה מינם, מינם לכשרה.

מסכת יבמות פרק ד משנה יב

המחזיר את גרושתו,
והנושא את חלוצתו,
והנושא את קרובת חלוצתו,
יוציא, והולד ממזר.
דברי רבי עקיבה.
וחכמים אומרים:
אין הולד ממזר.
ומודים בנושא את קרובת חלוצתו,
שהולד ממזר.

מסכת יבמות פרק ד משנה יג

אי זה הוא ממזר?
כל שאר בשר ששהוא 'בל יבא'.
דברי רבי עקיבה.
שמעון התמני אומר:
כל שחייבים עליו כרת בידי שמים.
והלכה כדבריו.
רבי יהושע אומר:
כל שחייבים עליו מיתת בית דין.

יד

יד

אמר רבי שמעון בן עזי: <ר' הוסף על ידי המגיה>
מצאתי מגילת יחסים בירושלים וכתוב בה:
'איש פלוני ממזר מאשת איש',
לקים דברי רבי יהושע.

יה

אשתו שמתה, מתר באחותה.
גרשה ומתה, מתר באחותה.
יבמתו שמתה, מתר באחותה.
חלץ לה ומתה, מתר באחותה.

נשאת לאחר ומתה, מתר באחותה.

פרק ה

מסכת יבמות פרק ה משנה א

א

רבן גמליאל אומר:
אין גט אחר גט,
ולא מאמר אחר מאמר,
ולא בעילה אחר בעילה,
ולא חליצה אחר חליצה.
וחכמים אומרים:
יש גט אחר גט, ואמר מאמר,
אבל לא אחר בעילה ולא אחר חליצה כלום.

מסכת יבמות פרק ה משנה ב

ב

כיצד?

עשה מאמר ביבמתו, נתן לה גט,
צריכה הימנו חליצה.
עשה בה מאמר וחסל,
צריכה הימנו גט.
עשה בה מאמר ובעל,
הרי זו כמזונה.

מסכת יבמות פרק ה משנה ג

ג

נתן גט, ועשה בה מאמר,
צריכה גט וחליצה.
נתן גט, ובעל,
צריכה גט וחליצה.
נתן גט, וחסל,
אין אחר חליצה כלום.

ד

חסל, ועשה מאמר, נתן גט, ובעל,
או בעל, ועשה מאמר, נתן גט וחסל,
אין אחר חליצה כלום.
אחד יבמה אחת ואחד שתי יבמות.

מסכת יבמות פרק ה משנה ד

ה

כיצד?

עשה מאמר בזו, ומאמר בזו,
צריכות שני גטים וחליצה.
מאמר בזו, וגט בזו,
צריכה גט וחליצה.
מאמר בזו, ובצל לזו,
צריכות שני גטים וחליצה.
מאמר בזו, וגט לזו,
צריכה גט וחליצה.
מאמר בזו, וחלץ לזו,
ראשונה צריכה גט.

ו

גט לזו, וגט לזו,
צריכות הימנו חליצה.
גט לזו, ובצל לזו,
צריכה גט וחליצה.
גט לזו, ומאמר לזו,
צריכה גט וחליצה.
גט לזו, וחלץ לזו,
אין אחר חליצה כלום.

מסכת יבמות פרק ה משנה ה

ז

חלץ וחלץ,
חלץ ועשה מאמר,
נתן גט ובצל,
או בעל ובצל,
או בעל ועשה מאמר,
נתן גט וחלץ,
אין אחר חליצה כלום,
בין יבם אחד לשתי יבמות,
בין שני יבמין ליבמה אחת.

מסכת יבמות פרק ה משנה ו

ח

חלץ ועשה מאמר,
נתן גט ובצל,

או בעל ועשה מאמר,
נתן גט וחליץ,
אין אחר חליצה כלום,
בין בתחלה, בין באמצע, בין בסוף. <בין באמצע, בין בסוף>
הבעילה,
בזמן שהיא בתחלה, אין אחריה כלום.
רבי נחמיה אומר:
אחד בעילה ואחד חליצה,
בין בתחלה, בין באמצע, בין בסוף,
אין אחריהן כלום.

פרק ו

מסכת יבמות פרק ו משנה א

א

הבא על יבמתו,
בין שוגג, בין מזיד, בין באנס, בין ברצון,
אפלו הוא שוגג והיא מזידה,
הוא מזיד והיא שוגגת,
הוא אנוס והיא לא אנוסה,
היא אנוסה והוא לא אנוס,
אחד המערה ואחד הגומר,
קנה.
ולא חלק בין ביאה לביאה.

מסכת יבמות פרק ו משנה ב

ב

וכן הבא על אחת מכל העריות האמורות בתורה,
או פסולות, אלמנה לכהן גדול,
גרושה וחלוצה לכהן הדיוט,
ממזרת ונתינה לישראל,
בת ישראל לממזר ולנתין,
פסל.
ולא חלק בין ביאה לביאה.

מסכת יבמות פרק ו משנה ג

ג

אלמנה לכהן גדול,
גרושה וחלוצה לכהן הדיוט,

מִן הָאָרוּסִין, לֹא יֵאָכְלוּ בְּתֵרוּמָה.
רַבִּי אֶלְעָזָר וּרְבִי שְׁמַעוֹן מְכַשִּׁירִין.
נִתְּאֲלָמְנוּ אוֹ נִתְּגַרְשׁוּ,
מִן הַנְּשׂוּאִין, פְּסוּלוֹת,
וּמִן הָאָרוּסִין, כְּשֵׁרוֹת.

מסכת יבמות פרק ו משנה ד

ד

כֹּהֵן גָּדוֹל לֹא יִשָּׂא אֶלְמָנָה,
בֵּין אֶלְמָנָה מִן הָאָרוּסִין,
בֵּין אֶלְמָנָה מִן הַנְּשׂוּאִין.
לֹא יִשָּׂא אֶת הַבּוֹגֶרֶת.
רַבִּי אֶלְעָזָר וּרְבִי שְׁמַעוֹן מְכַשִּׁירִין בַּבּוֹגֶרֶת.

ה

לֹא יִשָּׂא אֶת מַכַּת עֵץ.
אִרְסָה אֶת הָאֶלְמָנָה, וְנִתְּמַנָּה לִהְיוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל,
יָכֵנס.
מַעֲשֶׂה בִיהוֹשֻׁעַ בֶּן גִּמְלָא,
שִׁקְדֵשׁ אֶת מִרְתָּה בֵּת בִּיתוֹס,
וּמָנָהוּ הַמֶּלֶךְ לִהְיוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל,
וּכְנָסָה.
שׁוּמְרֵת יָבָם לִכְהֵן הִדְיוּט,
וְנִתְּמַנָּה לִהְיוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל,
אִף עַל פִּי שְׁעֵשֶׂה בָּהּ מֵאֲמָר,
לֹא יָכֵנס.
כֹּהֵן גָּדוֹל שָׁמַת אַחִיו,
חוֹלֵץ וְלֹא מִיָּבָם.

מסכת יבמות פרק ו משנה ה

ו

כֹּהֵן הִדְיוּט לֹא יִשָּׂא אֶת אֵילוּנִית,
אֶלָּא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ אִשָּׁה וּבָנִים. <אִם כֵּן>
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף מִי שֵׁישׁ לוֹ אִשָּׁה וּבָנִים,
לֹא יִשָּׂא אֶת אֵילוּנִית,
שֶׁהִיא זֹנָה הָאֲמוּרָה בְּתוֹרָה.
וְחֻקִּים אוֹמְרִים:
אֵין זֹנָה אֶלָּא גִיּוֹרֶת וּמִשְׁחַרְרֶת,
וְשִׁנְכַּעְלָה בְּעִילַת זָנוּת.

מסכת יבמות פרק ו משנה ו

ז

לא יבטל אדם מפריה ורביה,

אֵלָא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ בָּנִים.

בית שמי אומרים: שני זכרים.

ובית הלל אומרים: זכר ונקבה, שנאמר: (בראשית ה,ב)

"זָכָר וּנְקֵבָה בְּרָאם".

נשא אשה, ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה,

אינו רשי לבטל.

גרשה, מתרת להנשא לאחר.

רשי השני לשהות עמה עשר שנים.

ואם הפילה, מונה משעה שהפילה.

האיש מצנה על פריה ורביה,

אבל לא האשה.

רבי יוחנן בן ברוקא אומר:

על שניהם הוא אומר (בראשית א,כח)

"וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים:

פְּרוּ ורבו!"

פרק ז

מסכת יבמות פרק ז משנה א

א

אלמנה לכהן גדול,

גרשה וחלוצה לכהן הדיוט,

הכניסה לו עבדי מלוג ועבדי צאן ברזל,

עבדי מלוג לא יאכלו בתרומה,

ועבדי צאן ברזל יאכלו.

ואלו הן עבדי מלוג:

אם מתו, מתו לה,

ואם הותירו, הותירו לה.

אף על פי שהיא חייב במזונות,

לא יאכלו בתרומה.

ב

ואלו הן עבדי צאן ברזל:

אם מתו, מתו לו,

ואם הותירו, הותירו לו.

הואיל והוא חייב באחריות,

הָרִי אֱלֹהֵי יֹאכָלוּ.

מסכת יבמות פרק ז משנה ב

ג

בֵּת יִשְׂרָאֵל שֹׁנֵשֶׁאת לִכְהֵן,
וְהַכְנִיסָה לוֹ בֵּין עֲבָדֵי מְלוּג,
וּבֵין עֲבָדֵי צֹאן בְּרִזָּל,
הָרִי אֱלֹהֵי יֹאכָלוּ.
וּבֵת כֹּהֵן שֹׁנֵשֶׁאת לִישְׂרָאֵל,
וְהַכְנִיסָה לוֹ בֵּין עֲבָדֵי מְלוּג,
וּבֵין עֲבָדֵי צֹאן בְּרִזָּל,
הָרִי אֱלֹהֵי לֹא יֹאכָלוּ.

מסכת יבמות פרק ז משנה ג

ד

בֵּת יִשְׂרָאֵל שֹׁנֵשֶׁאת לִכְהֵן,
מֵת, וְהַנִּיחָה מְעַבְרָת,
לֹא יֹאכָלוּ עֲבָדֶיהָ בְּתִרּוּמָה,
מִפְּנֵי חִלְקוֹ שְׁלֵעָבָר.
הָעֶבֶר פּוֹסֵל וְאִינוּ מֹאכִיל.
דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסֵה.
אָמְרוּ לוֹ:
מֵאַחֵר שֶׁהַעֲדָת בָּנוּ עַל בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן,
וְעַל בֵּת כֹּהֵן לִכְהֵן,
מֵת, וְהַנִּיחָה מְעַבְרָת,
לֹא יֹאכָלוּ עֲבָדֶיהָ בְּתִרּוּמָה,
מִפְּנֵי חִלְקוֹ שְׁלֵעָבָר.

מסכת יבמות פרק ז משנה ד

ה

הָעֶבֶר, וְהַיֵּבֶם, וְהָאֲרוּסִין,
וְהַחֲרָשׁ, וּבֶן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד,
פּוֹסְלִין וְלֹא מֹאכִילִין.
סָפֵק שֶׁהוּא בֶן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד,
סָפֵק שֶׁאִינוּ בֶן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וְיוֹם אֶחָד,
סָפֵק שֶׁהֵבִיא שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת,
סָפֵק שֶׁלֹּא הֵבִיא,
נִפְל הַבֵּית עָלָיו וְעַל בֵּת אָחִיו, <בֶּן. בַּגְּלִיוֹן: ס"א בַּת>
וְאִין יָדוּעַ אִי זֶה מֵת רִאשׁוֹן,
צָרְתָּה חוֹלְצָת וְלֹא מִתִּיבָמָת.

מסכת יבמות פרק ז משנה ה

ו

האונס, והמפתה, והשוטה,
לא פוסלין ולא מאכילין.
ואם אינן ראויין לבא בישראל,
הרי אלו פוסלין.
כיצד?

היה ישראל שבא על בת כהן,
תאכל בתרומה;
עברה, לא תאכל בתרומה;
נתחתך העבר במעיה, תאכל.
היה כהן שבא על בת ישראל,
לא תאכל בתרומה;
עברה, לא תאכל;
ילדה, תאכל.
נמצא כחו שלבן גדול משלאב.

ז

העבד פוסל משם ביאה, ואינו פוסל משום זרע.
כיצד?

בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל,
וילדה ממנו בן,
והלך הבן ונכבש על השפחה, וילדה ממנו בן,
הרי זה עבד.
היתה אם אביו בת ישראל לכהן,
לא תאכל בתרומה;
בת כהן לישראל, תאכל בתרומה.

ח

ממזר פוסל ומאכיל.

כיצד?

בת ישראל לכהן, ובת כהן לישראל,
וילדה ממנו בת,
והלכה הבת ונשאת לעבד,
ונשאת לזכרי, וילדה ממנו בן,
הרי זה ממזר.
היתה אם אמו בת ישראל לכהן,
תאכל בתרומה;
ובת כהן לישראל,
לא תאכל בתרומה.

מסכת יבמות פרק ז משנה ו

ט

כהן גדול, פְּעָמִים שֶׁהוּא פּוֹסֵל.

כִּיצַד?

בֵּת כֹּהֵן שֶׁנִּשְׁאֵאת לְיִשְׂרָאֵל,

וְיִלְדָּה מִמֶּנּוּ בֵּת,

וְהִלָּכָה הַבֵּת וְנִשְׁאֵאת לַכֹּהֵן,

וְיִלְדָּה מִמֶּנּוּ בֶּן,

הָרִי זֶה רְאוּי לִהְיוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל,

עוֹמֵד וּמִשְׁמֵשׁ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ,

מֵאֲכִיל אֶת אִמּוֹ,

וּפּוֹסֵל אֶת אִם אִמּוֹ.

זֹאת אוֹמֶרֶת:

"לֹא כִבְנֵי כֹהֵן גָּדוֹל,

שֶׁהוּא פּוֹסֵלֵנִי מִן הַתְּרוּמָה.

פרק ח

מסכת יבמות פרק ח משנה א

א

הָעֶרֶל וְכָל הַטְּמְאִים,

לֹא יֵאָכְלוּ בַתְּרוּמָה.

נָשִׁיהֶם וְעַבְדֵיהֶם יֵאָכְלוּ.

פְּצוּעַ דָּכָא וּכְרוּת שְׁפָכָה,

הֵם וְעַבְדֵיהֶם אוֹכְלִים,

וְנָשִׁיהֶם לֹא יֵאָכְלוּ.

וְאִם לֹא יָדְעָה מִשְׁנַעֲשֵׂה פְצוּעַ דָּכָא וּכְרוּת שְׁפָכָה,

הָרִי אֵלּוּ יֵאָכְלוּ.

מסכת יבמות פרק ח משנה ב

ב

אִי זֶה פְּצוּעַ דָּכָא?

כָּל שֶׁנִּפְצָעוּ בִּיצִים שָׁלוּ,

אֶפְלוּ אַחַת מֵהֶן.

וּכְרוּת שְׁפָכָה?

שֶׁנִּכְרַת הַגִּיד.

וְנִשְׁתִּיר בְּעֵטְרָה אֶפְלוּ כַחוּט,

כָּשֶׁר.

פְּצוּעַ דָּכָא וּכְרוּת שְׁפָכָה,

מתרין בגיורת ובמשחררת,
ואינן אסורין אלא מלבא בקהל,
שנאמר: (דברים כג, ב)
"לא יבא פצוע דכא וכרות שפכה בקהל יי".

מסכת יבמות פרק ח משנה ג

ג

עמוני ומואבי אסורין,
ואסורן אסור עולם,
אבל נקבותיהם מתרות מיד.
מצרי ואדומי,
אינן אסורין אלא עד שלשה דורות,
אחד זכרים ואחד נקבות.
[רבי שמעון מתיר את הנקבות מיד].
אמר רבי שמעון:
קל וחמור הדברים:
ומה, אם במקום שאסר את הזכרים אסור עולם,
התיר את הנקבות מיד,
מקום שלא אסר את הזכרים
אלא עד שלשה דורות,
אינו דין שנתיר את הנקבות מיד?
אמרו לו:
"אם הלכה, נקבל,
ואם לדין, יש תשובה."
אמר להם:
"לא כן, אלא הלכה אני אומר!"
ממזרין ונתינין אסורין,
ואסורן אסור עולם,
אחד זכרים ואחד נקבות.

מסכת יבמות פרק ח משנה ד

ד

אמר רבי יהושע:
שמעתי שהסרים חולץ, וחולצים לאשתו,
והסרים לא חולץ, ולא חולצים לאשתו,
ואין לי לפרש.
אמר רבי עקיבה:
אני אפרש:
סרים אדם חולץ, וחולצים [לאשתו],
שהיתה לו שעת כשר.
סרים חמה לא חולץ ולא חולצים לאשתו,

שלא היתה [לו] שעת כשר.

רבי אליעזר אומר:

לא כי,

אלא סריס חמה חולץ, וחולצין לאשתו,

שיש לו רפואה.

סריס אדם לא חולץ ולא חולצים לאשתו,

שאין לו רפואה.

העיד רבי יהושע בן בתירה

על בן מגוסת, שהיה בירושלים סריס אדם,

ויבמו את אשתו.

לקים דברי רבי עקיבה.

מסכת יבמות פרק ח משנה ה

ה

הסריס לא חולץ, ולא מיבם.

וכן אילונית לא חולצת, ולא מתבכמת.

הסריס שחלץ ליבמתו, לא פסלה;

בעלה, פסלה, מפני שהיא בעילת זנות.

ו

וכן אילונית שחלצו לה אחים, לא פסלוה;

בעלוה, פסלוה, מפני שהיא בעילת זנות.

מסכת יבמות פרק ח משנה ו

ז

סריס חמה כהן שנשא לבת ישראל,

מאכילה בתרומה.

רבי יוסה ורבי שמעון אומרים:

אנדרוגינס כהן שנשא לבת ישראל,

מאכילה בתרומה.

רבי יהודה אומר:

טומטום שנקרע ונמצא זכר,

לא יחלץ, מפני שהוא כסריס.

אנדרוגינס נושא, אבל לא נשא. <נשא>

רבי אליעזר אומר:

חיבין עליו סקילה בזכר.

פרק ט

מסכת יבמות פרק ט משנה א

א

יש מתרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן,
מתרות ליבמיהן ואסורות לבעליהן,
מתרות לאלו ולאלו,
ואסורות לאלו ולאלו.

ב

אלו מתרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן:
כהן הדיוט שקדש את האלמנה,
ויש לו אח כהן גדול;
כשר שנשא כשרה,
ויש לו אח חלל;
ישראל שנשא ישראלית,
ויש לו אח ממזר;
ממזר שנשא ממזרת,
ויש לו אח ישראל,
מתרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן.

מסכת יבמות פרק ט משנה ב

ג

אלו מתרות ליבמיהן ואסורות לבעליהם:
כהן גדול שקדש את האלמנה,
ויש לו אח כהן הדיוט;
כשר שנשא חללה,
ויש לו אח חלל;
ישראל שנשא ממזרת,
ויש לו אח ממזר;
ממזר שנשא ישראלית,
ויש לו אח ישראל,
מתרות ליבמיהן ואסורות לבעליהן.

ד

אסורות לאלו ולאלו:
כהן גדול שנשא את האלמנה,
ויש לו אח כהן גדול, או כהן הדיוט;
כשר שנשא חללה,
ויש לו אח כשר;
ישראל שנשא ממזרת,
ויש לו אח ישראל;
ממזר שנשא ישראלית,

וַיֵּשׁ לוֹ אֶחָ מִמֶּזֶר,
אֲסוּרוֹת לָאֱלוֹ וְלָאֱלֹהִים.
וְשָׂאָר כָּל הַנָּשִׁים מִתְּרוֹת לְבַעֲלֵיהֶן וְלִיבְמֵיהֶן.

מסכת יבמות פרק ט משנה ג

ה

שְׁנֵי מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים:
שְׁנֵיהֶם לְבַעַל וְלֹא שְׁנֵיהֶם לִיָּבָם,
אֲסוּרָה לְבַעַל וּמִתְּרָת לִיָּבָם.
שְׁנֵיהֶם לִיָּבָם וְלֹא שְׁנֵיהֶם לְבַעַל,
אֲסוּרָה לִיָּבָם וּמִתְּרָת לְבַעַל.
שְׁנֵיהֶם לְזָה וְלָזָה,
אֲסוּרָה לְזָה וְלָזָה.
אֵין לָהּ לֹא כְּתֻבָּה, וְלֹא פְּרוֹת,
וְלֹא מְזוֹנוֹת, וְלֹא בְּלִיּוֹת,
וְהוֹלֵךְ פֶּשֶׁר, כּוֹפִין אוֹתוֹ לְהוֹצִיא.
אֶלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל,
גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכֹהֵן הֶדְיוּט,
מִמְּזוֹרָת וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל,
בֵּת יִשְׂרָאֵל לַמֶּמְזֵר וְלַנְּתִין,
וַיֵּשׁ לָהֶן כְּתֻבָּה.

מסכת יבמות פרק ט משנה ד

ו

בֵּת יִשְׂרָאֵל מְאַרְסָת לַכֹּהֵן,
מִעֲבֶרֶת מִכֹּהֵן,
שׁוֹמְרֵת יָבָם לַכֹּהֵן,
וְכֵן בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל,
לֹא תֹאכַל בְּתֵרוּמָה.
בֵּת יִשְׂרָאֵל מְאַרְסָת לַלֵּוִי,
מִעֲבֶרֶת מִלֵּוִי,
שׁוֹמְרֵת יָבָם לַלֵּוִי,
וְכֵן בֵּת לֵוִי לְיִשְׂרָאֵל,
לֹא תֹאכַל בְּמַעֲשֵׂר.
בֵּת לֵוִי מְאַרְסָת לַכֹּהֵן,
מִעֲבֶרֶת מִכֹּהֵן,
שׁוֹמְרֵת יָבָם לַכֹּהֵן,
וְכֵן בֵּת כֹּהֵן לַלֵּוִי,
לֹא יֹאכְלוּ לֹא בְּתֵרוּמָה וְלֹא בְּמַעֲשֵׂר.

מסכת יבמות פרק ט משנה ה

ז

בַּת יִשְׂרָאֵל שְׁנִשְׂאֵת לְכַהֵן,
תֹּאכַל בְּתִרְוֹמָה;
מֵת, וְלֹה מִמֶּנּוּ בֶן,
תֹּאכַל בְּתִרְוֹמָה.
נִשְׂאֵת לְלוֹי,
תֹּאכַל בַּמַּעֲשֹׂר;
מֵת, וְלֹה מִמֶּנּוּ בֶן,
תֹּאכַל בַּמַּעֲשֹׂר.
נִשְׂאֵת לְיִשְׂרָאֵל,
לֹא תֹאכַל לֹא בְּתִרְוֹמָה וְלֹא בַּמַּעֲשֹׂר.

ח

מֵת בָּנָה מִיִּשְׂרָאֵל,
תֹּאכַל בַּמַּעֲשֹׂר.
מִלּוֹי,
תֹּאכַל בְּתִרְוֹמָה.
מֵת בָּנָה מִכַּהֵן,
לֹא תֹאכַל לֹא בְּתִרְוֹמָה וְלֹא בַּמַּעֲשֹׂר.

מסכת יבמות פרק ט משנה ו

ט

בַּת כַּהֵן שְׁנִשְׂאֵת לְיִשְׂרָאֵל,
לֹא תֹאכַל בְּתִרְוֹמָה;
מֵת, וְלֹה מִמֶּנּוּ בֶן,
לֹא תֹאכַל בְּתִרְוֹמָה.
נִשְׂאֵת לְלוֹי,
תֹּאכַל בַּמַּעֲשֹׂר;
מֵת, וְלֹה מִמֶּנּוּ בֶן,
תֹּאכַל בַּמַּעֲשֹׂר.
נִשְׂאֵת לְכַהֵן,
תֹּאכַל בְּתִרְוֹמָה;
מֵת, וְלֹה מִמֶּנּוּ בֶן,
תֹּאכַל בְּתִרְוֹמָה.
מֵת בָּנָה מִכַּהֵן,
לֹא תֹאכַל בְּתִרְוֹמָה.
מִלּוֹי,
לֹא תֹאכַל בַּמַּעֲשֹׂר.
מֵת בָּנָה מִיִּשְׂרָאֵל,
חוֹזֶרֶת בְּבֵית אָבִיהָ. עַל זֶה נֶאֱמַר: (ויקרא כב, יג)
”וְשִׁבְּהָ אֶל בֵּית אָבִיהָ כְּנַעוּרֶיהָ,

מִלְחָם אָבִיָּה תֹאכַל".

פרק י

מסכת יבמות פרק י משנה א

א

הָאִשָּׁה שֶׁהָלַךְ בְּעֻלָּהּ לַמְדִּינָה הַזֶּה,
בָּאוּ וְאָמְרוּ לָהּ:
"מֵת בְּעֻלֶּיךָ",
וְנִשְׁאַת,
וְאַחֲרַי כִּךְ בָּא בְּעֻלָּהּ,
תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה,
וְצָרִיכָה גֵט מִזֶּה וּמִזֶּה.
אֵין לָהּ כְּתֻבָּה, וְלֹא פְרוּת,
וְלֹא מְזוּנוּת, וְלֹא בְלִיּוֹת עַל זֶה וְעַל זֶה.
אִם נָטְלָה מִזֶּה וּמִזֶּה, תִּחְזֹר.
וְהוֹלֵךְ מִמֶּזֶר מִזֶּה וּמִזֶּה.
לֹא זֶה וְזֶה מִטַּמֵּין לָהּ.
וְלֹא זֶה וְזֶה זָכָאִים לֹא בִּמְצִיאָתָהּ,
וְלֹא בִּמְעֻשָּׁה יָדֶיהָ, וְלֹא בְהִפָּר גְּדֻרָּיהָ.
הֵיטָה בֵּת יִשְׂרָאֵל, נִפְסָלָה מִן הַכֹּהֲנָה,
וּבֵת לֵוִי, מִן הַמַּעֲשֵׂה,
וּבֵת כֹּהֵן, מִן הַתְּרוּמָה.
אֵין יוֹרְשֵׁי שְׁלֹזָה וַיּוֹרְשׁוּ שְׁלֹזָה יוֹרְשֵׁין כְּתֻבָּתָהּ.
מֵתוּ אֲחִים שְׁלֹזָה וְאַחִין שְׁלֹזָה,
חוֹלְצִין וְלֹא מִיָּבָמִין.

ב

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כְּתֻבָּתָהּ עַל נָכְסֵי בְּעֻלָּהּ הִרְאִישׁוֹן.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
הִרְאִישׁוֹן זָכִי בִּמְצִיאָתָהּ וּבִמְעֻשָּׁה יָדֶיהָ,
וּבְהִפָּר גְּדֻרָּיהָ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
בִּיאָתָהּ וְחִלְצָתָהּ מֵאַחִין שְׁלֹרְאִישׁוֹן פּוֹטְרֵת צָרָתָהּ,
וְאֵין הוֹלֵךְ מִמֶּזֶר.
וְאִם נִשְׁאַת שְׁלֹא בְרָשׁוֹת,
מִתְּרַת לְחֹזֵר לוֹ.

מסכת יבמות פרק י משנה ב

ג

נשאת על פי בית דין,
תצא, ופטורה מן הקרבן.
ושלא על פי בית דין,
תצא, וחיבת בקרבן.
יפה כחן שלבית דין,
שפטורה מן הקרבן.
הורה בית דין להנשא,
והלכה וקלקלה,
חיבת בקרבן,
שלא התירוה אלא להנשא.

מסכת יבמות פרק י משנה ג

ד

האשה שהלך בעלה ובנה למדינת הים,
באו ואמרו לה:
'מת בעליך, ואחר כך מת בנך',
ונשאת,
ואחר כך אמרו לה:
'חלופי היו הדברים',
תצא, והנולד הראשון והאחרון ממזר.

ה

אמרו לה:
'מת בנך ואחר כך מת בעליך',
ונתיבמה,
ואחר כך אמרו לה:
'חלופי היו הדברים',
תצא, והנולד הראשון והאחרון ממזר.

ו

אמרו לה:
'מת בעליך',
ונשאת,
ואחר כך אמרו לה:
'קנים היה ומת',
תצא, והנולד הראשון ממזר,
והאחרון אינו ממזר.

ז

אָמְרוּ לָהּ:
'מַת בְּעֶלְיָךְ',
וְנִתְקַדְּשָׁה,
וְאַחֲרַיִךְ כָּךְ בָּא בְּעֶלְהָ,
מִתְּרַת לְחֹזֵר לוֹ.
אֵף עַל פִּי שְׁנַתֵּן לָהּ הָאַחֲרוֹן גָּט,
לֹא פִסְלָה מִן הַכֹּהֲנָה.
זֶה מִדְּרַשׁ דְּרַשׁ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן מִתְיָה: (ויקרא כא,ז)
"וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה"
לֹא מֵאִשׁ שְׂאִינוּ אִשָּׁה.

מסכת יבמות פרק י משנה ד

ח

מִי שֶׁהִלָּכָה אִשְׁתּוֹ לְמַדִּינַת הַיָּם,
בָּאוּ וְאָמְרוּ לוֹ:
'מַתָּה אֲשֶׁתְּךָ',
וְנָשָׂא אֶת אַחֻתָּהּ,
וְאַחֲרַיִךְ כָּךְ בָּאת אִשְׁתּוֹ,
מִתְּרַת לְחֹזֵר לוֹ.
הוּא מֵתֵר בְּקִרְבּוֹת שְׁנֵיָהּ,
וְהַשְּׁנֵיָה מִתְּרַת בְּקִרְבּוֹ.
וְאִם מַתָּה הָרֵאשׁוֹנָה,
מֵתֵר בַּשְּׁנֵיָהּ.

ט

אָמְרוּ לוֹ:
מַתָּה אֲשֶׁתְּךָ,
וְנָשָׂא אֶת אַחֻתָּהּ,
וְאַחֲרַיִךְ כָּךְ אָמְרוּ לוֹ:
קִיַּמְתָּ הֵיט וּמַתָּה,
הַנֶּלֶד הָרֵאשׁוֹן מִמֶּזֶר,
וְהָאַחֲרוֹן אֵינוֹ מִמֶּזֶר.

י

רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
כָּל שֶׁהוּא פּוֹסֵל עַל יְדֵי אֲחֵרִים,
פּוֹסֵל עַל יְדֵי עֲצָמוֹ;
וְשְׂאִינוּ פּוֹסֵל עַל יְדֵי אֲחֵרִים,
אֵינוֹ פּוֹסֵל עַל יְדֵי עֲצָמוֹ.

מסכת יבמות פרק י משנה ה

יא

אָמרוּ לוֹ 'מֵתָה אֶשְׁתֶּךָ',
וְנָשָׂא אֶת אַחֻתָּהּ מֵאֲבִיהָ,
מֵתָה, וְנָשָׂא אֶת אַחֻתָּהּ מֵאִמָּהּ,
מֵתָה, וְנָשָׂא אֶת אַחֻתָּהּ מֵאֲבִיהָ,
מֵתָה, וְנָשָׂא אֶת אַחֻתָּהּ מֵאִמָּהּ,
[וְנִמְצְאוּ כָלֵן קִימוֹת],
מֵתָה בְּרֹאשׁוֹנָה וּבְשִׁלִּישִׁית וּבַחֲמִישִׁית,
וּפּוֹטְרוֹת צְרוּתֵיהֶם,
וְאִסּוּר בְּשִׁנְיָהּ וּבְרַב־עֵיט,
וְאִין בִּיאַת אַחַת מֵהֶן פּוֹטֶרֶת צָרְתָּהּ.

יב

וְאִם בָּא עַל הַשְּׁנִיָּה לְאַחַר מִיתַת הָרֹאשׁוֹנָה,
מֵתָה בְּשִׁנְיָהּ וּבְרַב־עֵיט,
וּפּוֹטְרוֹת צְרוּתֵיהֶם,
וְאִסּוּר בְּשִׁלִּישִׁית וּבַחֲמִישִׁית,
וְאִין בִּיאַת אַחַת מֵהֶן פּוֹטֶרֶת צָרְתָּהּ.

מסכת יבמות פרק י משנה ו

יג

בֶּן תִּשְׁעַ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד,
הוּא פּוֹסֵל עַל יְדֵי אַחִין,
וְאַחִין פּוֹסְלִין עָלָיו,
אֶלָּא שֶׁהוּא פּוֹסֵל תַּחֲלָה,
וְהָאִחִין פּוֹסְלִין תַּחֲלָה וְסוֹף.
בָּאוּ עָלֶיהָ אַחִין וַעֲשׂוּ בָּהּ מֵאֲמָר,
נִתְּנוּ גִט אוֹ חֳלָצוֹ,
פְּסָלוּ עַל יְדֵיו.

יד

כיצד?

בֶּן תִּשְׁעַ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד שָׁבָא עַל יְבָמָתוֹ,
וּפְסָל עַל יְדֵי אַחִים,
בָּאוּ עָלֶיהָ אַחִין וַעֲשׂוּ בָּהּ מֵאֲמָר,
נִתְּנוּ גִט אוֹ חֳלָצוֹ,
פְּסָלוּ עַל יְדֵיו.

מסכת יבמות פרק י משנה ז

טו

בֶּן תִּשְׁעַ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד שָׁבָא עַל יְבָמָתוֹ,

ואחר כך בא אחיו שהוא בן תשע שנים ויום אחד עליה,
פסל על ידיו.
רבי שמעון אומר:
לא פסל.

מסכת יבמות פרק י משנה ח

יו

בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו,
ואחר כך בא על צרתה,
פסל על ידי עצמו.
ורבי שמעון אומר:
לא פסל.

יז

בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו, ומת,
חולצת ולא מתיבמת.
נשא אשה ומת,
הרי זו פטורה.

מסכת יבמות פרק י משנה ט

יח

בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו,
ומשהגדיל נשא אשה אחרת, [ומת], <משהגדיל ונשא>
אם לא ידע את הראשונה משהגדיל,
השניה או חולצת או מתיבמת,
הראשונה חולצת ולא מתיבמת.
רבי שמעון אומר:
מיבם לאיזו שירצה, וחולץ לשניה.
אחד שהוא בן תשע שנים ויום אחד,
ואחד שהוא בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות.

פרק יא

מסכת יבמות פרק יא משנה א

א

נושאת על האנוסה ועל המפתה.
האונס והמפתה על הנשואה, חייב.
נושא הוא אדם אנוסת אביו ומפתת אביו,

אָנוֹסֶת בְּנוֹ וּמִפֶּתֶת בְּנוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּאִנוּסֶת אָבִיו וּבִמְפֶּתֶת אָבִיו.

מסכת יבמות פרק יא משנה ב

ב

גִּיּוֹרֵת שֶׁנִּתְּגִירוּ בְּנִיָּה עִמָּה,
לֹא חוֹלְצִים וְלֹא מִיבְּמִין,
אֶפְלוּ הוֹרְתוֹ שְׁלֹרֵאשׁוֹן שְׁלֹא בִקְדָּשָׁה וְלִדְתוֹ בִּקְדָּשָׁה,
וְהַשְּׁנִי הוֹרְתוֹ וְלִדְתוֹ בִּקְדָּשָׁה.
וְכֵן הַשְּׁפָחָה שֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ בְּנִיָּה עִמָּה.

מסכת יבמות פרק יא משנה ג

ג

חֲמֵשׁ נָשִׁים שֶׁנִּתְּעַרְבוּ וְלִדּוֹתֶיהֶן,
הִגְדִּילוּ הַתַּעֲרוּבוֹת וְנִשְׂאוּ נָשִׁים, וּמֵתוּ,
אֶרְבָּעָה חוֹלְצִים לְאַחַת, וְאַחַד מֵיבָם.
הוּא וְשִׁלְשָׁה חוֹלְצִים לְאַחַת, וְאַחַד מֵיבָם.
נִמְצְאוּ אֶרְבַּע חֲלִיצוֹת וַיָּבוֹם לְכָל אַחַת וְאַחַת.

מסכת יבמות פרק יא משנה ד

ד

הָאִשָּׁה שֶׁנִּתְּעַרְבַּ וְלָדָה בְּוֹלָד כְּלָתָהּ,
הִגְדִּילוּ הַתַּעֲרוּבוֹת וְנִשְׂאוּ נָשִׁים וּמֵתוּ,
בְּנֵי הַכְּלָה חוֹלְצִין וְלֹא מִיבְּמִין,
שֶׁהוּא סָפֵק אִשָּׁת אָחִיו, וְאִשָּׁת אָחִי אָבִיו.
וּבְנֵי הַזִּקְנָה, אוֹ חוֹלְצִין אוֹ מִיבְּמִין,
שֶׁהוּא סָפֵק אִשָּׁת אָחִיו וְאִשָּׁת בֶּן אָחִיו.
מֵתוּ כְּשֶׁרִין,
הַתַּעֲרוּבוֹת לְבְנֵי הַזִּקְנָה חוֹלְצִין וְלֹא מִיבְּמִין,
שֶׁסָּפֵק אִשָּׁת אָחִיו וְאִשָּׁת אָחִי אָבִיו.
וּבְנֵי הַכְּלָה,
אֶחָד חוֹלֵץ וְאַחַד מֵיבָם.

מסכת יבמות פרק יא משנה ה

ה

כְּהֵנֶת שֶׁנִּתְּעַרְבַּ וְלָדָה בְּוֹלָד שְׁפָחָתָהּ,
הָרִי אֵלֶּי אוֹכְלִין בְּתֵרוּמָהּ,
וְחוֹלְקִים חֶלֶק אֶחָד עַל הַגֶּרֶן,
אֵינָן מִטְּמִין לְמֵתִים,
וְאֵינָן נוֹשְׂאִין נָשִׁים,
בֵּין כְּשֶׁרוֹת בֵּין פְּסוּלוֹת.

ו

הגדילו התערוכות,
ושחררו זה את זה,
נושאים נשים וראויות לכהנה;
ואינן מטמין למתים,
ואם נטמו, אין סופגין את הארבעים;
אין אוכלין בתרומה,
ואם אכלו, אינן משלמין קרן וחמש;
ואין חולקין על הגרן;
ומוכרין את התרומה,
והדמין שלהן;
ואין חולקים בקדשי המקדש,
ואין נותנין להם קדשים,
ואין מוציאים את שלהם מידיהם;
ופטורים מן הזרוע ומן הלחיים ומן הקיבה;
ובכורן יהי רועה עד שיסתאב;
ונותנין להם חמרי ישראל וחמרי כהנים.

מסכת יבמות פרק יא משנה ו

ז

מי שלא שָׁהַת אַחֵר בְּעֵלָה שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים,
ונשאת וילדה,
ואין ידוע אם בן תשעה לראשון ואם בן שבעה לאחרון,
היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני,
חולצין ולא מיבמין.
וכן הוא להם, חולץ ולא מיבם.
היו לו אחים מן הראשון ואחין מן השני,
שלא מאותה האם,
הוא חולץ ומיבם,
והן חולצין ומיבמין.

מסכת יבמות פרק יא משנה ז

ח

היה אחד ישראל ואחד כהן,
נשא אשה וראויה לכהן,
אינו מטמא למתים,
ואם נטמא, אינו סופג את הארבעים;
ואינו אוכל בתרומה,
ואם אכל, אינו משלם קרן וחמש;
ואינו חולק על הגרן;

ומוכר את התרומה, והדמין שלו;
ואינו חולק בקדשי המקדש,
ואין נותנין לו קדשים,
ואין מוציאין את שלו מידו;
ופטור מן הזרוע ומן הקנים ומן הקיבה;
ובכורו יהי רועה עד שיסתאב;
ונותנין לו חמרי ישראל וחמרי כהנים.

ט

היו שניהם כהנים,
הוא אונן עליהם, והן אוננין עליו;
הוא אינו מטמא להם, והן אינן מטמין לו;
הוא לא יורש אותם, אבל הן יורשין אותו;
ופטור על מפתו ועל קללתו שלזה ושלזה;
ועולה במשמרו שלזה ושלזה, ואינו חולק;
ואם היו שניהם במשמר אחד,
נוטל חלק אחד.

פרק יב

מסכת יבמות פרק יב משנה א

א

מצות חליצה, בשלשה דינים,
אפלו שלשתן הדיטות.
חלצה במנעל, חליצתה כשרה;
באנפליא, חליצתה פסולה.
בסנדל שיש לו עקב, כשר;
ושאין לו עקב, פסול.
מן הארכבה ולמטן, חליצתה כשרה;
מן הארכבה ולמעלן, חליצתה פסולה.

מסכת יבמות פרק יב משנה ב

ב

חלצה בסנדל שאינו שלו,
או בסנדל שלעץ,
או בשלשמאל בימין,
חליצתה כשרה.
חלצה בגדול שהוא יכול להלך בו, (כשר)
או בקטון שהוא חופה את רוב רגלו,

חליצתה כשרה.
חלצה בלילה,
חליצתה כשרה;
ורבי אליעזר פוסל.
ובשמאל, חליצתה פסולה.
רבי אליעזר מכשיר.

מסכת יבמות פרק יב משנה ג

ג

חלצה ורקקה, אבל לא קראת,
חליצתה כשרה.
קראת ורקקה, אבל לא חלצה,
חליצתה פסולה.
חלצה וקראתה, אבל לא רקקה,
רבי אליעזר אומר:
חליצתה פסולה.
ורבי עקיבה [אומר]:
חליצתה כשרה.

ד

אמר רבי אליעזר: (דברים כה, ט)
"ככה יעשה", דבר שהוא מעשה מעכב.
אמר לו רבי עקיבה:
משם ראיה?
"ככה יעשה לאיש", דבר שהוא מעשה באיש.

מסכת יבמות פרק יב משנה ד

ה

החרש שנחליץ,
והחרשת שחלצה,
והחולצת לקטון,
חליצתה פסולה.
קטנה שחלצה, תחליץ משתגדיל,
ואם לא חלצה,
חליצתה פסולה.

מסכת יבמות פרק יב משנה ה

ו

חלצה בשנים או בשלשה,
נמצא אחד מהם קרוב או פסול,
חליצתה פסולה.

רבי שמעון ורבי יוחנן הסנדלר מכשירין.
מעשה שחלצה בינו לבינה בבית האסורין, <ולבית>
בא מעשה לפני רבי עקיבה, והכשיר.

מסכת יבמות פרק יב משנה ו

ז

מצות חליצה:

בא הוא ויבמתו לפני בית דין,
והן נותנין לו עצה את ההוגן לו, שנאמר: (דברים כה, ח)
"וקראו לו זקני עירו ודברו אליו".

והיא אומרת: (דברים כה, ז)

"מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל,
לא אבה יבמי".

והוא אומר: (דברים כה, ח)

"לא חפצתי לקחתה".

בלשון הקדש.

והיו אומרים: (דברים כה, ט)

"ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים,
וחלצה נעלו מעל רגלו וירקה בפניו",
רק שהוא נראה לדינין. (דברים כה, ט)

"וענתה ואמרה:

ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו!"
ועד כאן היו מקריאים.

וכשהקרא רבי ארקנוס תחת האלה בכפר אכוס,
וגמר את כל הפרשה,

החזקו להיות מקריאים כל הפרשה.

ח

(דברים כה, י) "ונקרא שמו בישראל בית חלוץ הנעל",
מצוה בדינין ולא מצוה בתלמידים.

רבי יהודה אומר:

מצוה על כל העומדים שם לומר:

'חלוץ הנעל, חלוץ הנעל'!

פרק יג

מסכת יבמות פרק יג משנה א

א

בית שמי אומרים:

אין ממאנין אלא אַרוסות.
ובית ה'לל אומרים:
אַרוסות ונשואות.
בית שמי אומרים:
בבעל.
ובית ה'לל אומרים:
בבעל ובבכם.
בית שמי אומרים:
בפניו.
ובית ה'לל אומרים:
בפניו ושללא בפניו.
בית שמי אומרים:
בבית דין.
ובית ה'לל אומרים:
בבית דין ושללא בבית דין.
אמרו בית ה'לל לבית שמי:
ממאנת והיא קטנה,
אפלו ארבעה וחמשה פעמים.
אמרו להן בית שמי:
אין בנות ישראל הפקר!
אלא ממאנת וממתנת עד שתגדיל,
ותמאן ותנשא.

מסכת יבמות פרק יג משנה ב

ב

אי זו היא קטנה שצריכה למאן?
כל שהשיאנתה אמה או אחיה לדעתה.
השיאוה שלא לדעתה, אינה צריכה למאן.
רבי חנניה בן אנטיגנס אומר:
כל תינוקות שאינה יכולה לשמור את קדושיה,
אינה צריכה למאן.
רבי אליעזר אומר:
אין מעשה קטנה אלא כמפתה.
בת ישראל לכהן, לא תאכל בתרומה,
ובת כהן לישראל, תאכל בתרומה.

מסכת יבמות פרק יג משנה ג

ג

רבי אליעזר בן יעקב אומר:
כל עכבה שהיא מן האיש,
כאלו היא אשתו;

וְכָל עֶכְבָּה שְׂאִינָה מִן הָאִישׁ,
כָּאֱלוֹ אֵינָה אֶשְׁתּוֹ.

מסכת יבמות פרק יג משנה ד

ד

הַמֵּמְאָנֶת בְּאִישׁ,
הוּא מֵתָר בְּקִרְבּוֹתֶיהָ, וְהִיא מֵתָרַת בְּקִרְבּוֹ,
וְלֹא פְסָלָהּ מִן הַפְּהִנָּה.
נָתַן לָהּ גֵּט,
הוּא אָסוּר בְּקִרְבּוֹתֶיהָ וְהִיא אָסוּרָה בְּקִרְבּוֹ,
וּפְסָלָהּ מִן הַפְּהִנָּה.
נָתַן לָהּ גֵּט וְהִחְזִירָהּ,
מֵאֲנָה בּוֹ וְנִשְׁאֵת לְאַחֵר,
וְנִתְאַרְמְלָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה,
מֵתָרַת לְחֻזּוֹר לּוֹ.
מֵאֲנָה בּוֹ וְהִחְזִירָהּ,
נָתַן לָהּ גֵּט וְנִשְׁאֵת לְאַחֵר,
נִתְאַרְמְלָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה,
אָסוּרָה לְחֻזּוֹר לּוֹ.
זֶה הַכֹּלֶל:
גֵּט אַחֵר מֵאוֹן, אָסוּרָה לְחֻזּוֹר לּוֹ.
מֵאוֹן אַחֵר גֵּט, מֵתָרַת לְחֻזּוֹר לּוֹ.

מסכת יבמות פרק יג משנה ה

ה

הַמֵּמְאָנֶת בְּאִישׁ, וְנִשְׁאֵת לְאַחֵר, וְגִרְשָׁה,
לְאַחֵר, וּמֵאֲנָה בּוֹ,
לְאַחֵר, וְגִרְשָׁה,
לְאַחֵר וּמֵאֲנָה בּוֹ;
כָּל שִׁיּוּצֵי אֵת מִמֶּנּוּ בְּגֵט, אָסוּרָה לְחֻזּוֹר לּוֹ;
בְּמֵאוֹן, מֵתָרַת לְחֻזּוֹר לּוֹ.

מסכת יבמות פרק יג משנה ו

ו

הַמִּגְרֵשׁ אֶת הָאִשָּׁה וְהִחְזִירָהּ,
מֵתָרַת לִיבָם.
רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹסֵר.
וְכֵן הַמִּגְרֵשׁ אֶת הַיְתוּמָה וְהִחְזִירָהּ,
מֵתָרַת לִיבָם.
רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹסֵר.
קִטְנָה שֶׁשִּׁיאָהָ אֲבִיהָ וְנִתְגַּרְשָׁה,

כִּיתוּמָה בְּחַיֵּי הָאָב:
הַחֲזִירָה, אֲסוּרָה לָיְכֶם.

מסכת יבמות פרק יג משנה ז

ז

שְׁנֵי אַחִים נְשׂוּאִים שְׁתֵּי אַחִיוֹת יְתוּמוֹת קְטָנוֹת,
מֵת בְּעֵלָה שְׁלֹאֲחַת מֶהֱן,
תֵּצֵא מִשֵּׁם אַחֹת אִשָּׁה;
וְכֵן שְׁתֵּי חֲרָשׁוֹת, גְּדוּלָה וְקִטְנָה,
מֵת בְּעֵלָה שְׁלִקְטָנָה,
תֵּצֵא מִשֵּׁם אַחֹת אִשָּׁה;
מֵת בְּעֵלָה שְׁלִגְדוּלָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מְלַמְּדִין אֶת הַקִּטְנָה שֶׁתִּמָּאֵן בּוֹ.
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אִם מֵאֲנָה, מֵאֲנָה;
וְאִם לֹא, תִּמְתֵּן עַד שֶׁתִּגְדִּיל,
וְתֵצֵא הֵלֹךְ מִשֵּׁם אַחֹת אִשָּׁה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
אִי לֹו עַל אִשְׁתּוֹ,
וְאִי לֹו עַל אִשְׁתּוֹ אַחִיו:
מוֹצִיא אֶת אִשְׁתּוֹ בִּגְט,
וְאֵת אִשְׁתּוֹ אַחִיו בְּחִלְצָה.

מסכת יבמות פרק יג משנה ח

ח

מִי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁתֵּי יְתוּמוֹת קְטָנוֹת, וּמֵת,
בִּיאָתָהּ אוֹ תְּחִלְצָתָהּ שְׁלֹאֲחַת מֶהֱן פּוֹטֶרֶת צָרְתָּהּ.
וְכֵן שְׁתֵּי חֲרָשׁוֹת.
קִטְנָה וְחֲרָשָׁת,
אֵין בִּיאָת אַחַת מֵהֶם פּוֹטֶרֶת צָרְתָּהּ.

ט

פְּקֻחַת וְחֲרָשָׁת,
בִּיאָת הַפְּקֻחַת פּוֹטֶרֶת אֶת הַחֲרָשָׁת,
וְאֵין בִּיאָת הַחֲרָשָׁת פּוֹטֶרֶת אֶת הַפְּקֻחַת.

י

גְּדוּלָה וְקִטְנָה,
בִּיאָת הַגְּדוּלָה פּוֹטֶרֶת אֶת הַקִּטְנָה,
וְאֵין בִּיאָת הַקִּטְנָה פּוֹטֶרֶת אֶת הַגְּדוּלָה.

מסכת יבמות פרק יג משנה ט

יא

מי שהיה נשוי שתי יתומות קטנות, ומת,
בא היבם על הראשונה,
וחזר ובא על השנייה,
או שבא אחיו על השנייה,
לא פסל את הראשונה.
וכן שתי חרשות.
קטנה וחרשת,
בא היבם על הקטנה,
וחזר ובא על החרשת,
או שבא אחיו על החרשת,
לא פסל את הקטנה.
בא היבם על החרשת,
וחזר ובא על הקטנה,
או שבא אחיו על הקטנה,
פסל את החרשת.

מסכת יבמות פרק יג משנה י

יב

פקחת וחרשת,
בא יבם על הפקחת,
וחזר ובא על החרשת,
או שבא אחיו על החרשת,
לא פסל את הפקחת.
בא היבם על החרשת,
וחזר ובא על הפקחת,
או שבא אחיו על הפקחת,
פסל את החרשת.

מסכת יבמות פרק יג משנה יא

יג

גדולה וקטנה,
בא היבם על הגדולה,
וחזר ובא על הקטנה,
או שבא אחיו על הקטנה,
לא פסל את הגדולה.
בא יבם על הקטנה,
וחזר ובא על הגדולה,
או שבא אחיו על הגדולה,

פסל את הקטנה.
רבי אלעזר אומר:
מלמדין את הקטנה שתמאן בו.

מסכת יבמות פרק יג משנה יב
יד

יבם קטן שבא על יבמה קטנה,
יגדלו זה עם זה.
בא על יבמה גדולה, תגדילנו.
יבמה שאמרה בתוך שלשים יום: לא נבעלתי,
כופין אותו שיחליץ לה;
לאחר שלשים יום,
מבקשים ממנו שיחליץ לה.
ובזמן שהוא מודה,
אפלו לאחר שנים עשר חדש,
כופין אותו שיחליץ לה.

מסכת יבמות פרק יג משנה יג
יה

הנודרת הנזיה מיבמה,
בחי בעלה, כופין אותו שיחליץ לה;
אחר מיתת בעלה, מבקשים ממנו שיחליץ לה.
אם נתכונה לכן,
אפלו בחי בעלה, מבקשים ממנו שיחליץ לה.

פרק יד

מסכת יבמות פרק יד משנה א

א

חרש שנשא פקחת, ופקח שנשא חרשת,
אם רצה, יוציא, ואם רצה, יקים.
כשם שהוא כונס ברמיזה, כך הוא מוציא ברמיזה.
אבל פקח שנשא פקחת ונתחרשה,
אם רצה, יוציא, ואם רצה, יקים.
נשתטטה, לא יוציא.
נתחרש הוא, או נשתטטה,
אינו מוציא עולמית.

ב

אמר רבי יוחנן בן נורי:
וכי מפני מה האשה שנתחרשה, יוציא,
והאיש שנתחרש אינו מוציא?
אמרו לו:
לא דומה האיש המגרש לאשה המתגרשת,
שהאשה יוצא ברצונה ושלא ברצונה,
והאיש אינו מוציא אלא לרצונו. <ברצונו>

מסכת יבמות פרק יד משנה ב

ג

העיד רבי יוחנן בן גדיא
על החרשת שהשיאה אביה,
שהיא יוצא בגט.
אמרו לו:
אף זו פיוצא בה.

מסכת יבמות פרק יד משנה ג

ד

שני אחים חרשים נשואים לשתי אחיות חרשות,
או לשתי אחיות פקחות,
או לשתי אחיות, אחת חרשת ואחת פקחת;
וכן שתי אחיות חרשות נשואות לשני אחים פקחים,
או לשני אחים חרשים,
או לשני אחים, אחד חרש ואחד פקח,
הרי אלו פטורות מן החליצה ומן היבום. <פטורים>
ואם היו נכריות, יכניסו,
ואם רצו להוציא, יוציאו.

מסכת יבמות פרק יד משנה ד

ה

שני אחים,
אחד חרש ואחד פקח,
נשואים לשתי אחיות פקחות;
מת חרש בעל הפקחת,
מה יעשה פקח בעל הפקחת?
תצא משם אחות אשה.
מת פקח בעל הפקחת,
מה יעשה חרש בעל הפקחת?
מוציא את אשתו בגט,
ואשת אחיו אסורה לעולם.

מסכת יבמות פרק יד משנה ה

ו

שְׁנֵי אַחִין פְּקָחִין,
נִשְׁוֹאִין לְשֵׁתִי אַחִיּוֹת,
אַחַת חֲרָשֶׁת וְאַחַת פְּקַחַת;
מִת פֶּקֶח בְּעַל הַחֲרָשֶׁת,
מָה יַעֲשֶׂה פֶקֶח בְּעַל הַפְּקַחַת?
תֵּצֵא מִשֵּׁם אַחֹת אִשָּׁה.
מִת פֶּקֶח בְּעַל הַפְּקַחַת,
מָה יַעֲשֶׂה פֶקֶח בְּעַל הַחֲרָשֶׁת?
מוֹצִיא אֶת אִשְׁתּוֹ בִּגְט,
וְאִשָּׁת אָחִיו בְּחֵלִיצָה.

מסכת יבמות פרק יד משנה ו

ז

שְׁנֵי אַחִים,
אֶחָד חֲרָשׁ וְאֶחָד פֶּקֶח,
נִשְׁוֹאִין לְשֵׁתִי אַחִיּוֹת,
אַחַת חֲרָשֶׁת וְאַחַת פְּקַחַת;
מִת חֲרָשׁ,
מָה יַעֲשֶׂה פֶקֶח בְּעַל פְּקַחַת?
תֵּצֵא מִשֵּׁם אַחֹת אִשָּׁה.
מִת פֶּקֶח בְּעַל הַפְּקַחַת,
מָה יַעֲשֶׂה חֲרָשׁ בְּעַל חֲרָשֶׁת?
מוֹצִיא אֶת אִשְׁתּוֹ בִּגְט,
וְאִשָּׁת אָחִיו אֲסוּרָה לְעוֹלָם.

מסכת יבמות פרק יד משנה ז

ח

שְׁנֵי אַחִים,
אֶחָד חֲרָשׁ וְאֶחָד פֶּקֶח,
נִשְׁוֹאִין לְשֵׁתִי אַחִיּוֹת נְכָרִיּוֹת פְּקַחֹת;
מִת חֲרָשׁ בְּעַל הַפְּקַחַת,
מָה יַעֲשֶׂה פֶקֶח בְּעַל הַפְּקַחַת?
אוֹ חוֹלֵץ אוֹ מִיבָם.
מִת פֶּקֶח בְּעַל הַפְּקַחַת,
מָה יַעֲשֶׂה חֲרָשׁ בְּעַל הַפְּקַחַת?
כּוֹנֵס, וְאִינוּ מוֹצִיא לְעוֹלָם.

מסכת יבמות פרק יד משנה ח

ט

שְׁנֵי אֲחִים פְּקָחִים,
נִשְׁוֹאִין לְשֵׁתִי אֲחִיוֹת נְכָרִיוֹת,
אֶחָת חֲרָשֶׁת וְאֶחָת פְּקַחֶת;
מִת פֶּקֶח בַּעַל הַחֲרָשֶׁת,
מָה יַעֲשֶׂה פֶּקֶח בַּעַל הַפְּקַחֶת?
כּוֹנֵס, אִם רוֹצֶה לְהוֹצִיא, יוֹצִיא.
מִת פֶּקֶח בַּעַל הַפְּקַחֶת,
מָה יַעֲשֶׂה פֶּקֶח בַּעַל חֲרָשֶׁת?
אוֹ חוֹלֵץ אוֹ מִיָּבֵם.

מסכת יבמות פרק יד משנה ט
,

שְׁנֵי אֲחִים,
אֶחָד חֲרַשׁ וְאֶחָד פֶּקֶח,
נִשְׁוֹאִין לְשֵׁתִי נְכָרִיוֹת,
אֶחָת חֲרָשֶׁת וְאֶחָת פְּקַחֶת;
מִת חֲרַשׁ בַּעַל חֲרָשֶׁת,
מָה יַעֲשֶׂה פֶּקֶח בַּעַל פְּקַחֶת?
כּוֹנֵס, וְאִם רָצָה לְהוֹצִיא, יוֹצִיא.
מִת פֶּקֶח בַּעַל פְּקַחֶת,
מָה יַעֲשֶׂה חֲרַשׁ בַּעַל חֲרָשֶׁת?
כּוֹנֵס, וְאִינוּ מוֹצִיא לְעוֹלָם.

פרק טו

מסכת יבמות פרק טו משנה א

א

הָאִשָּׁה שֶׁהִלְכָה הִיא וּבַעֲלָהּ בְּמַדִּינַת הַיָּם,
שְׁלוֹם בֵּינוֹ לְבִינָה וְשְׁלוֹם בְּעוֹלָם,
בָּאת וְאָמְרָה 'מִת בַּעֲלִי', תִּנָּשָׂא;
'מִת בַּעֲלִי', תִּתְיָבֵם.
שְׁלוֹם בֵּינוֹ לְבִינָה וּמִלְחָמָה בְּעוֹלָם,
קִטְטָה בֵּינוֹ לְבִינָה וְשְׁלוֹם בְּעוֹלָם,
בָּאת וְאָמְרָה 'מִת בַּעֲלִי', אֵינָה נֶאֱמָנָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לְעוֹלָם אֵינָה נֶאֱמָנָה,
אֶלָּא אִם כֵּן בָּאת בּוֹכָה וּבִגְדִיָּה קְרוּעִים.
אָמְרוּ לוֹ:
אֶחָת זֹו וְאֶחָת זֹו, תִּנָּשָׂא.

מסכת יבמות פרק טו משנה ב

ב

בית הלל אומרים:
לא שמענו אלא בבאה מן הקציר בלבד.
אמרו להם בית שמי:
אחד הבאה מן הקציר,
ואחד הבאה מן הזיתים,
ואחד הבאה ממדינת הים,
לא דברו בקציר אלא בהונה.
חזרו בית הלל להורות כבית שמי.

מסכת יבמות פרק טו משנה ג

ג

בית שמי אומרים:
תנשא ותטל כתבה.
ובית הלל אומרים:
תנשא ולא תטל כתבה.
אמרו להם בית שמי:
התריתם את הערוה החמורה,
ולא תתירו את הממון הקל?
אמרו להם בית הלל:
מצינו שאין האחין נכנסין לנחלה על פיה.
אמרו להם בית שמי:
והלא מספר כתבתה נלמד,
שהוא כותב לה,
ש"אם תנשאי לאחר,
תטלי מה שכתוב ליד".
חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמי.

מסכת יבמות פרק טו משנה ד

ד

הכל נאמנים להעידה,
חוץ מחמותה, ובת חמותה,
וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה.
מה בין גט למיתתה?
אלא שהכתב מוכיח.
עד אומר "מת", ונשאת;
ובא אחר ואמר "לא מת",
הרי זו לא תצא.
עד אומר "מת",

ושנים אומרים "לא מת",
אף על פי שנשאת, תצא.
שנים אומרים "מת",
ועד אומר "לא מת",
אף על פי שלא נשאת, תנשא.

מסכת יבמות פרק טו משנה ה
ה

אחת אומרת 'מת', ואחת אומרת 'לא מת'.
זו שאמרה 'מת',
תנשא ותטל כתובה, <כתובתה>
וזו שאמרה 'לא מת',
לא תנשא ולא תטל כתובה.
אחת אומרת 'מת',
ואחת אומרת 'נהרג',
רבי מאיר אומר:
הואיל והן מכחישות זו את זו,
הרי אלו לא תנשא.
רבי יהודה ורבי שמעון אומרים:
הואיל וזו מזו מודות שאינו קים,
הרי אלו ינשא.

ו

עד אומר 'מת', ועד אומר 'לא מת';
אשה אומרת 'מת', ואשה אומרת 'לא מת'.
הרי זו לא תנשא.

מסכת יבמות פרק טו משנה ו
ז

האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים,
באת ואמרה 'מת בעלי',
תנשא ותטל כתובה, וצרתה אסורה.
היתה בת ישראל לכהן, תאכל בתרומה.
דברי רבי טרפון.
רבי עקיבה אומר:
אין זו דרך מוציאתה מידי עברה,
עד שתהא אסורה להנשא,
ואסורה מלאכל בתרומה.

מסכת יבמות פרק טו משנה ז
ח

אָמַרָה 'מַת בְּעָלִי' וְאַחֵר כֵּךְ 'מַת חָמִי',
תִּנָּשָׂא וְתִטַּל כְּתִבָּה, וְחֻמוֹתָהּ אָסוּרָה;
הִיְתָה בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן, תֹּאכַל בְּתֵרוֹמָה.
דְּבָרֵי רַבִּי טַרְפוֹן.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵין זֶה דֶּרֶךְ מוֹצִיאָתָה מִיַּדִּי עֲבָרָה,
עַד שֶׁתֵּהֵא אָסוּרָה לְהִנָּשֵׂא,
וְאָסוּרָה מִלֵּאכֹל בְּתֵרוֹמָה.

ט

קֹדֶשׁ אַחַת מִחֻמְשׁ נָשִׁים,
וְאֵין יָדוּעַ לֹאִי זֶה קֹדֶשׁ,
כָּל אַחַת וְאַחַת אוֹמַרְת 'אוֹתִי קֹדֶשׁ',
נוֹתֵן גֹּט לְכָל אַחַת וְאַחַת,
וְכִתְבָּה בִּינִיהֶן, וּמִסְתַּלֵּק.
דְּבָרֵי רַבִּי טַרְפוֹן.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵין זֶה דֶּרֶךְ מוֹצִיאָתוֹ מִיַּדִּי עֲבָרָה,
עַד שֶׁיִּתֵּן גֹּט וְכִתְבָּה לְכָל אַחַת וְאַחַת.

י

גִּזְלֵי אֶחָד מִחֻמְשָׁה,
וְאִי יָדוּעַ לֹאִי זֶה גִּזְלֵי,
כָּל אֶחָד וְאַחָד אוֹמֵר 'אוֹתִי גִזְלֵי',
מִנִּיחַ אֶת הַגִּזְלוֹת בִּינִיהֶן וּמִסְתַּלֵּק.
דְּבָרֵי רַבִּי טַרְפוֹן.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵין זֶה דֶּרֶךְ מוֹצִיאָתוֹ מִיַּדִּי עֲבָרָה,
עַד שֶׁיִּשְׁלֹם הַגִּזְלוֹת לְכָל אֶחָד וְאַחָד.

מסכת יבמות פרק טו משנה ח

יא

הָאִשָּׁה שֶׁהִלְכָה הִיא וּבִעְלָהּ וּבָנָה לְמַדִּינַת הַיָּם,
בָּאת וְאָמְרָה 'מַת בְּעָלִי, וְאַחֵר כֵּךְ מַת בְּנִי',
נֶאֱמָנָה.
'בְּנִי, וְאַחֵר כֵּךְ מַת בְּעָלִי',
אֵינָה נֶאֱמָנָה.
חוֹשְׁשִׁים לְדְבָרֶיהָ,
חוֹלְצִת וְלֹא מִתְיַבָּמֶת.

מסכת יבמות פרק טו משנה ט

יב

'נתן לי בן במדינת הים',

אמרה:

'מת בני ואחר כך מת בעלי',

נאמנת;

'בעלי, ואחר כך מת בני,

אינה נאמנת.

חוששין לדכריה,

חולצת ולא מתלבמת.

מסכת יבמות פרק טו משנה י

יג

'נתן לי יבם במדינת הים',

אמרה:

'מת בעלי, ואחר כך מת יבמי',

'יבמי, ואחר כך בעלי',

נאמנת.

הלכה היא ובעלה ויבמה למדינת הים,

אמרה:

'מת בעלי, ואחר כך מת יבמי',

'יבמי, ואחר כך בעלי',

אינה נאמנת,

שאין האשה נאמנת לומר 'מת יבמי',

שתנשא,

ולא 'מתה אחותי',

שתכנס לביתה.

ואין האיש נאמן לומר 'מת אחי',

שׁיבם אשתו,

ולא 'מתה אשתי',

שישא את אחותה.

פרק טז

מסכת יבמות פרק טז משנה א

א

האשה שהלך בעלה וצרתה למדינת הים,

באו ואמרו לה:

מת בעליך, לא תנשא, ולא תתיבם,

עד שתדע שמא מעברת היא צרתה.

הָיָה לָהּ חַמּוֹת, אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת.
יֵצְאֶת מִלְּאָהּ, חוֹשֶׁשֶׁת.
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר:
אֵינָה חוֹשֶׁשֶׁת.

מסכת יבמות פרק טז משנה ב

ב

שְׁתֵּי יְבָמוֹת,
זֹאת אוֹמֶרֶת 'מֵת בְּעָלִי',
וְזֹאת אוֹמֶרֶת 'מֵת בְּעָלִי',
זוֹ אֲסוּרָה מִפְּנֵי בְּעֻלָּה שְׁלֹזוֹ,
וְזוֹ אֲסוּרָה מִפְּנֵי בְּעֻלָּה שְׁלֹזוֹ.
לִזוֹ עֲדִים, וְלִזוֹ אֵין עֲדִים,
אֶת שֵׁישׁ לָהּ עֲדִים אֲסוּרָה,
וְאֶת שְׁאִין לָהּ עֲדִים מִתְּרֵת.
לִזוֹ בָּנִים וְלִזוֹ אֵין בָּנִים,
אֶת שֵׁישׁ לָהּ בָּנִים מִתְּרֵת,
וְאֶת שְׁאִין לָהּ בָּנִים אֲסוּרָה.
נִתְיָבְמוּ, וּמֵתוּ יְבָמִין,
אֲסוּרוֹת לְהִנָּשֵׂא.
רַבִּי אֱלֵעָזָר אָמַר:
הוֹאִיל וְהִתְרוּ לְיְבָמִין, הִתְרוּ לְכָל אָדָם.

מסכת יבמות פרק טז משנה ג

ג

אֵין מְעִידִין אֶלָּא עַל פְּרִסוּף הַפָּנִים עִם הַחֹטֶם,
אֶף עַל פִּי שֵׁישׁ סִימָנִים בְּגוּפוֹ וּבְכָלּוֹ.
אֵין מְעִידִין אֶלָּא עַד שְׁלֶשֶׁה יָמִים.
אֶפְלוּ רְאוּהוּ מְגִיד, וְצָלוּב, עַל הַצָּלוּב,
וְהַחֲזִיחַ אוֹכֵלֶת בּוֹ,
אֵין מְעִידִין עַד שֶׁתִּצָּא נַפְשׁוֹ.

ד

רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בִּבְיָא אָמַר:
לֹא כָל אָדָם, וְלֹא כָל הַמְקוּמוֹת,
וְלֹא כָל הַשְּׁעוֹת שְׁוִין.
(מסכת יבמות פרק טז משנה ד)
נָפַל לַמֵּיִם,
בֵּין שֵׁישׁ לָהֶן סוּף, וּבֵין שְׁאִין לָהֶם סוּף,
הָרִי אֲשֶׁתּוֹ אֲסוּרָה.
אָמַר רַבִּי מֵאִיר:

מַעֲשֵׂה בְּאַחַד שְׁנֵפֶל לְבוֹר הַגָּדוֹל,
וְעָלָה לְאַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
מַעֲשֵׂה בְּסוּמָה שֶׁיֵּרֵד לְטָבּוֹל בְּמַעְרָה,
וְיֵרֵד מוֹשְׁכוֹ אַחֲרָיו,
וְשֶׁהוּ כְּדִי שְׁתַּצָּא נִפְשָׁם,
וְהִשְׁיאוּ אֶת נִשְׁוֹתֵיהֶם.
שׁוֹב מַעֲשֵׂה בְּאַסְיָא,
בְּאַחַד שְׁשֵׁלְשָׁלוּהוּ אֶל הַיָּם,
וְלֹא עָלָת בֵּינָם אֶלָּא רָגְלוֹ.
אָמְרוּ לָהֶם חֲכָמִים:
מֵאֲרֻכּוּבָה וּלְמַעַלָן, תִּנָּשָׂא,
מֵאֲרֻכּוּבָה וּלְמַטָּן, לֹא תִנָּשָׂא.

מסכת יבמות פרק טז משנה ה

ה

אָפְלוּ שָׁמַע מִן הַנָּשִׁים אוֹמְרוֹת 'מֵת אִישׁ פְּלוֹנִי',
דִּיּוֹ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אָפְלוּ שָׁמַע מִן הַתִּיגּוֹקוֹת אוֹמְרִים:

'הֲרִי אָנוּ הוֹלְכִין לְסָפֵד וְלִקְבֹּר אֶת אִישׁ פְּלוֹנִי'.

בֵּין מִתְכַּנֵּן וּבֵין שָׁאִין מִתְכַּנֵּן.

רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא אוֹמֵר:

בִּישְׂרָאֵל, עַד שֶׁיְהִי מִתְכַּנֵּן,

וּבְגוֹי, אִם הִיָּה מִתְכַּנֵּן,

אֵין עֲדוּתוֹ עֲדוּת.

מסכת יבמות פרק טז משנה ו

ו

מַעֲיִדִין לְאוֹר הַנֵּר וּלְאוֹר הַלֶּכְנָה,

וּמִשְׁיִאִין עַל פִּי בֵּת קוֹל.

מַעֲשֵׂה בְּאַחַד שְׁעָמֵד עַל רֹאשׁ הַהֵר וְאָמַר:

"אִישׁ פְּלוֹנִי בֶּן אִישׁ פְּלוֹנִי מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי מֵת",

וְהִלְכוּ וְלֹא מָצְאוּ שָׁם אָדָם,

וְהִשְׁיאוּ אֶת אִשְׁתּוֹ.

שׁוֹב מַעֲשֵׂה בְּצִלְמִין בְּאַחַד שְׁאָמַר:

"אֲנִי אִישׁ פְּלוֹנִי בֶּן אִישׁ פְּלוֹנִי,

נִשְׁכַּנִּי הַנָּחֵשׁ, וְהֲרִי אֲנִי מֵת",

וְהִלְכוּ אַחֲרָיו וְלֹא הִכִּירוּהוּ,

וְהִשְׁיאוּ אֶת אִשְׁתּוֹ.

מסכת יבמות פרק טז משנה ז

ז

אמר רבי עקיבה:
כשירדתי לנהרדעא לעבור השנה,
מצאני נחמא איש בית דלי,
אמר לי:
שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל
על פי עד אחד,
אלא יהודה בן בבא.
נמיתי לו כן הדברים.
אמר לי:
לך ואמר להן משמי:
אתם יודעים שהמדינה הזאת משבשת בגיסות,
מקבל אני מרבן גמליאל הזקן,
שמשיאין את האשה על פי עד אחד.
וכשבאתי והרציתי את הדברים לפני רבן גמליאל,
שמח לדברי ואמר:
מצינו חבר ליהודה בן בבא.

ח

מתוך הדברים, נזכר רבן גמליאל,
שנהרגו הרוגים בתל ארזא,
והשיא רבן גמליאל הזקן את נשותיהם
על פי עד אחד.
והחזקו להיות משיאין עד מפי עד,
מפי אשה, אשה מפי אשה,
מפי עבד, ומפי שפחה.

ט

רבי אליעזר ורבי יהושע אומרים:
אין משיאין את האשה על פי עד אחד.
רבי עקיבה אומר:
לא על פי אשה, ולא על פי קרובים.

י

אמרו לו:
מעשה בבני לוי שהלכו לצער התמרים,
וחלה אחד מהם בדרך, והניחוהו בפנדק,
ובחזרתו אמרו לפנדקית:
אין חברנו?
ונמת להן:

מת וקברתיו.
והשיאו את אשתו.
אמרו לו:
לא תהא כהנת כפנדקית!
אמר להן:
וכשתהא הפנדקית נאמנת.
אף הפנדקית הוציאה להן מקלו ומנעלו ותרמלו,
וספר תורה שהיה בידו.

חסלת מסכת יבמות

מסכת כתובות

פרק א

מסכת כתובות פרק א משנה א

א

בתולה נשאת ביום הרביעי,
ואלמנה ביום החמישי,
שפעמים בשבת בתי דינין יושבין בעירות,
ביום השני וביום החמישי,
שאם היה לו טענת בתולים,
היה משכים לבית דין.

מסכת כתובות פרק א משנה ב

ב

בתולה כתבתה מאתים,
ואלמנה מנה.
בתולה אלמנה, גרושה וחלוצה מן הארוסין,
כתבתם מאתים, ויש להם טענת בתולים.
הגיורת והשבויה והשפחה,
שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו
פחותות מבנות שלוש שנים ויום אחד,
כתבתם מאתים, ויש להם טענת בתולים.

מסכת כתובות פרק א משנה ג

ג

הגדול שבא על הקטנה,

והקטן שבא על הגדולה, ומכת עץ,
כתבתן מאתים.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
מכת עץ, כתבתה מנה.

מסכת כתובות פרק א משנה ד

ד

בתולה אלמנה, גרושה וחלוצה מן הנשואין,
כתבתן מנה, ואין להן טענת בתולים.
הגיורת והשבויה והשפחה,
שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו
יתרות על בנות שלוש שנים ויום אחד,
כתבתן מנה, ואין להן טענת בתולים.

מסכת כתובות פרק א משנה ה

ה

האוכל אצל חמיו ביהודה שלא בעדים,
אינו יכול לטעון טענת בתולים,
מפני שהוא מתיחד עמה.
אחד אלמנות ישראל ואחד אלמנות כהנים,
כתבתן מנה.
בית דין של כהנים
היו גובין לכתלה ארבע מאות זוז,
ולא מחו בידם חכמים.

מסכת כתובות פרק א משנה ו

ו

הנושא את האשה ולא מצא לה בתולים,
היא אומרת:
'משארסתני נאנסתי, ונסתחפה שדך.'
והוא אומר:
'לא כי, אלא עד שלא ארסתך,
והיה מקחי מקח טעות.'
רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים:
נאמנת.
ורבי יהושע אומר:
אינה נאמנת, ולא מפיה אנו חיים!
אלא הרי זו בחזקת בעולה עד שלא תתארס,
הטעתו,
עד שתביא ראיה לדבריה.

מסכת כתובות פרק א משנה ז

ז

היא אומרת 'מפת עץ אני',
והוא אומר 'לא כי, אלא דרוסת איש את',
רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים:
נאמנת.

ורבי יהושע אומר:
לא מפיה אנו חיים!
אלא הרי זו בחזקת דרוסת איש,
עד שתביא ראיה לדבריה.

מסכת כתובות פרק א משנה ח

ח

ראוה מדברת עם אחד, אמרו לה:
'מה טיבו שלזה?'
'איש פלוני, וכהן הוא',
רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים:
נאמנת.

ורבי יהושע אומר:
לא מפיה אנו חיים!
אלא הרי זו בחזקת בעולה לממזר ולנתין,
עד שתביא ראיה לדבריה.

מסכת כתובות פרק א משנה ט

ט

היתה מעברת,
'מה טיבו שלעבר הזה?'
'מאיש פלוני, וכהן הוא'.
רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים:
נאמנת.

ורבי יהושע אומר:
לא מפיה אנו חיים!
אלא הרי זו בחזקת מעברת מנתין וממזר,
עד שתביא ראיה לדבריה.

מסכת כתובות פרק א משנה י

י

אמר רבי יוסה:
מעשה בתינוקת שירדה למלאת מן העין,
ונאנסה.

אמר רבי יוחנן בן נורי:
אם רב העיר משיאין לכהנה,
הרי זו תנשא לכהנה.

פרק ב

מסכת כתובות פרק ב משנה א

א

האשה שנתאלמנה או שנתגרשה,
היא אומרת 'בתולה נשאתי',
והוא אומר 'לא כי, אלא אלמנה נשאתי'.
אם יש עדים שיצאת בהינומא, וראשה פרוע,
כתבתה מאתים.
רבי יוחנן בן ברוקה אומר:
אף חלוק קליות ראיה.

מסכת כתובות פרק ב משנה ב

ב

מודה רבי יהושע באומר לחברו:
'שדה זה, שלאביך הית, ולקחתיה ממנו',
נאמן, שהפה שאסר הוא הפה שהתיר.
אם יש עדים שהיא שלאביו,
והוא אומר 'לקחתיה ממנו',
אינו נאמן.

מסכת כתובות פרק ב משנה ג

ג

העדים שאמרו:
'כתב ידינו הוא זה',
אבל אנוסים היינו, קטנים היינו, פסולי עדות היינו,
הרי אלו נאמנים.
אם יש עדים שהוא כתב ידן,
או שהיתה כתב ידן יוצא למקום אחר,
אינן נאמנים.

מסכת כתובות פרק ב משנה ד

ד

זה אומר:
'זה כתב ידי, וזה כתב ידו של חברי',

וְזֶה אֹמֵר:
'זֶה כְּתָב יָדִי, וְזֶה כְּתָב יְדוֹ שֶׁלִּחְבְּרִי,
הָרִי אֵלָיו נְאֻמִּים.
זֶה אֹמֵר:
'זֶה כְּתָב יָדִי',
וְזֶה אֹמֵר:
'זֶה כְּתָב יָדִי',
צָרִיכִים שִׁיּוּטָרְף עִמָּהֶן אַחֵר.
דְּבָרֵי רַבִּי.
וְחֻכְמִים אֹמְרִים:
אֵינָן צָרִיכִים שִׁיּוּטָרְף עִמָּהֶם אַחֵר,
אֶלָּא נְאֻמָּן אָדָם לֹמֵר 'זֶה כְּתָב יָדִי'.

מסכת כתובות פרק ב משנה ה

הָאִשָּׁה שְׁאֻמְרָה:
'אִשָּׁת אִישׁ הָיִיתִי, וְגֵרוּשָׁה אָנִי',
נְאֻמָּנָה, שֶׁהִפָּה שְׁאֵסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
אִם יֵשׁ עֵדִים שֶׁהִיא אִשָּׁת אִישׁ, וְהִיא אוֹמֶרֶת:
'גֵּרוּשָׁה אָנִי',
אֵינָה נְאֻמָּנָה.

ו

הָאִשָּׁה שְׁאֻמְרָה:
'נִשְׁבַּתִּי, וְטַהוֹרָה אָנִי',
נְאֻמָּנָה, שֶׁהִפָּה שְׁאֵסֵר הוּא הִפָּה שֶׁהִתִּיר.
אִם יֵשׁ עֵדִים שֶׁנִּשְׁבְּתָה, וְהִיא אוֹמֶרֶת:
'טַהוֹרָה אָנִי',
אֵינָה נְאֻמָּנָה.
אִם מִשְׁנֵשֵׁאת בָּאוּ הָעֵדִים,
הָרִי זֶה לֹא תִצָּא.

מסכת כתובות פרק ב משנה ו

ז

שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁנִּשְׁבְּבוּ,
זוֹ אוֹמֶרֶת:
'נִשְׁבַּתִּי, וְטַהוֹרָה אָנִי',
וְזוֹ אוֹמֶרֶת:
'נִשְׁבַּתִּי, וְטַהוֹרָה אָנִי',
אֵינָן נְאֻמָּנוֹת.
בְּזִמְנָן שֶׁהֵן מְעִידוֹת זוֹ אֶת זוֹ,

הָרִי אֱלֹהֵי נְאֻמָּנוֹת.

מסכת כתובות פרק ב משנה ז

ח

וְכֵן שְׁנֵי אַנְשִׁים,
זֶה אוֹמֵר 'כֹּהֵן אֲנִי',
וְזֶה אוֹמֵר 'כֹּהֵן אֲנִי',
אֵינָן נֶאֱמָנִין.
בְּזִמְנָן שֶׁהֵן מְעִידִין זֶה אֶת זֶה,
הָרִי אֱלֹהֵי נְאֻמָּנִין.

מסכת כתובות פרק ב משנה ח

ט

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אֵין מַעֲלִין לְכַהֲנָה עַל פִּי עַד אֶחָד.
אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר:
אֲמַתִּי? בְּמָקוֹם שִׁישׁ לוֹ עוֹרְרִין.
אָבֵל בְּמָקוֹם שֶׁאֵין לוֹ עוֹרְרִין,
מַעֲלִים לְכַהֲנָה עַל פִּי עַד אֶחָד.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר,
מִשֶּׁם שְׁמַעוֹן בֶּן הֶסְגִּין:
מַעֲלִים לְכַהֲנָה עַל פִּי עַד אֶחָד.

מסכת כתובות פרק ב משנה ט

י

הָאִשָּׁה שֶׁנִּחְבְּשָׁה בְיַדֵּי גוֹיִם,
עַל יְדֵי מָמוֹן, מִתְּרַת לְבַעֲלָהּ;
וְעַל יְדֵי נַפְשׁוֹת, אֲסוּרָה.
וְכֵן עִיר שֶׁכִּבְּשָׁה כָּרְקוֹם,
כָּל כְּהֻנוֹת שִׁבְתוֹכָהּ פְּסוּלוֹת.
וְאִם יֵשׁ לָהּ עַדִּים, אֶפְלוּ עֶבֶד, אֶפְלוּ שִׁפְחָה,
הָרִי אֱלֹהֵי נְאֻמָּנִין.
שֶׁאֵין אָדָם מְעִיד עַל יְדֵי עֲצָמוֹ.
אָמַר רַבִּי זְכַרְיָה בֶּן הֶקֶצֶב:
הַמַּעוֹן הַזֶּה! לֹא זֶה הַמַּעוֹן הַזֶּה,
מִשְׁעָה שֶׁנִּכְנְסוּ גוֹיִם לִירוּשָׁלַיִם עַד שִׁיָּצְאוּ.
אָמְרוּ לוֹ:
אֵין אָדָם מְעִיד עַל יְדֵי עֲצָמוֹ.

מסכת כתובות פרק ב משנה י

יא

ואלו נאמנים להעיד בגדלן מה שראו בקטנן:
 נאמן הוא אדם לומר:
 זה כתב ידו שלאבא,
 וזה כתב ידו שלאחי;
 זכור הייתי באשת איש פלוני,
 שיצאת בהינומה וראשה פרוע;
 שהיה איש פלוני יוצא מבית הספר לטבול,
 [לאכל] בתרומתו; <יש מקום מגורד>
 ושהיה חולק עמנו על הגרן;
 ושהמקום הזה בית פרס הוא;
 ועד כן היינו באים בשבת.
 אבל אינו אדם נאמן לומר:
 דרך היה לאיש פלוני במקום הזה,
 מעמד ומספד היה לאיש פלוני במקום הזה.

פרק ג

מסכת כתובות פרק ג משנה א

א

אלו נערו שיש להם קנס:
 הבא על הממזרת, ועל הנתינה, ועל הכותית.
 הבא על הגיורת, ועל השבויה, ועל השפחה,
 שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו
 פחותות מבנות שלוש שנים ויום אחד.
 הבא על אחותו,
 ועל אחות אביו, ועל אחות אמו,
 ועל אחות אשתו,
 ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו,
 ועל הנדה,
 יש להן קנס.
 אף על פי שהן בהכרת,
 אין בהן מיתת בית דין.

מסכת כתובות פרק ג משנה ב

ב

ואלו שאין להם קנס:
 הבא על הגיורת, ועל השבויה, ועל השפחה,
 שנפדו או שנתגירו או שנשתחררו
 יתרות על בנות שלוש שנים ויום אחד.

רבי יהודה אומר:
שבויה שנפדת,
הרי היא בקדשתה, אף על פי גדולה.

ג

הבא על בתו, ועל בת בתו, ועל בת בנו,
ועל בת אשתו, ועל בת בתה, ועל בת בנה,
אין להם קנס,
מפני שהוא מתחייב בנפשו,
שמיתתו בידי בית דין.
שכל המתחייב בנפשו, אין משלם ממון,
שנאמר: (שמות כא, כב)
"ולא יהיה אסון, ענוש יענש".

מסכת כתובות פרק ג משנה ג

ד

נערה שנתארסה או שנתגרשה,
רבי יוסה הגלילי אומר:
אין לה קנס.
רבי עקיבה אומר:
יש לה קנס, וקנסה לעצמה.

מסכת כתובות פרק ג משנה ד

ה

המפתה נותן שלשה דברים,
והאונס ארבעה:
המפתה נותן בשת, ופגם, וקנס;
מוסיף עליו האונס,
שהוא נותן את הצער.
ומה בין האונס למפתה?
שהאונס נותן את הצער,
והמפתה אינו נותן את הצער;
שהאונס נותן מיד,
והמפתה לכשיוציא;
האונס שותה בעציו,
והמפתה, אם רוצה להוציא, יוציא.

מסכת כתובות פרק ג משנה ה

ו

כיצד שותה בעציו?
אפלו היא חגרת,

אֶפְלוּ הִיא סוּמָא,
אֶפְלוּ הִיא מַכַּת שְׁחִין.
אֶבֶל נִמְצָא בָּהּ דְּבַר זָמָה,
אוֹ שְׁאִינָה רְאוּיָה לְבֹא בִישְׂרָאֵל,
אֵינּוּ רֵשִׁי לְקִימָה, שְׁנַאֲמַר: (דְּבָרִים כב, כט)
”וְלוֹ תִהְיֶה לְאַשָּׁה”, אֲשֶׁה הָרְאוּיָה לוֹ.

מסכת כתובות פרק ג משנה ו

ז

יְתוּמָה שְׁנַתְּאָרְסָה אוֹ שְׁנַתְּגֵרְשָׁה, <המגיה: וְנַתְּגֵרְשָׁה>
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
הָאוֹנֵס חֵיב, וְהַמִּפְתָּה פָטוּר.

מסכת כתובות פרק ג משנה ז

ח

וְאִי זֶה הִיא הַבִּשְׁתִּי?
הַכֹּל לְפִי הַמְבִּישׁ וְהַמְתִּבִּישׁ.
פָּגָם?
רוֹאִין אוֹתָהּ כְּאֵלוּ הִיא שֹׁפְחָה נִמְכָּרֶת,
כַּמָּה הֵיטָה יָפָה, וְכַמָּה הִיא יָפָה.
קָנָס,
שְׁוֶה לְכָל אָדָם.
וְכָל שֵׁישׁ לוֹ קֶצֶבָה מִן הַתּוֹרָה,
שְׁוֶה לְכָל אָדָם.

מסכת כתובות פרק ג משנה ח

ט

כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ מְכָר, אֵין קָנָס,
וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ קָנָס, אֵין מְכָר.
קִטְנָה, יֵשׁ לָהּ מְכָר, וְאֵין לָהּ קָנָס; <שֵׁישׁ>
נִעְרָה, יֵשׁ לָהּ קָנָס, וְאֵין לָהּ מְכָר.
בּוֹגֶרֶת, לֹא מְכָר וְלֹא קָנָס.

מסכת כתובות פרק ג משנה ט

י

הָאוֹמֵר:
‘פְּתִיתִי בְתוֹ שֶׁלְּפִלוֹנִי’,
מִשְׁלָם בִּשְׁתִּי וּפָגָם עַל פִּי עֲצָמוֹ,
וְאֵינוּ מִשְׁלָם קָנָס.
הָאוֹמֵר ‘גִּנְבְּתִי’,
מִשְׁלָם אֶת הַקֶּרֶן עַל פִּי עֲצָמוֹ,

וַאֲיִנוּ מְשָׁלִם לֹא תִשְׁלֹמִי כָּפֹל,
וְלֹא תִשְׁלֹמִי אֶרְבָּעָה נְחֻמָּשָׁה.
'הִמִּית שׁוֹרִי אֶת אִישׁ פְּלוֹנִי',
אוּ 'שׁוֹרוֹ שְׁלִפְלוֹנִי',
הָרִי זֶה מְשָׁלִם עַל פִּי עֲצָמוֹ;
'הִמִּית שׁוֹרִי עַבְדּוֹ שְׁלִפְלוֹנִי',
אִינוּ מְשָׁלִם עַל פִּי עֲצָמוֹ.
זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל הַמְּשָׁלִם יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהוֹיֵק,
אִינוּ מְשָׁלִם עַל פִּי עֲצָמוֹ.

פרק ד

מסכת כתובות פרק ד משנה א

א

נִעְרָה שְׁנַת־פִּתְתָּהּ,
בְּשִׁתָּהּ וּפְגָמָה וּקְנִסָּה שְׁלֹא־בִיהּ;
וְהִצְעִיר בְּתוּסָה.
עֲמִידָה בְּדִין עַד שְׁלֹא מַת הָאֵב,
הָרִי הֵן שְׁלֹאֵב;
מַת הָאֵב,
הָרִי הֵן שְׁלֹא־חִין;
לֹא הִסְפִּיקָה לַעֲמֹד בְּדִין עַד שְׁמַת הָאֵב,
הָרִי הֵן שְׁלֹעֲצָמָה.

ב

עֲמִידָה בְּדִין עַד שְׁלֹא בָגְרָה,
הָרִי הֵן שְׁלֹאֵב.
מַת הָאֵב,
הָרִי הֵן שְׁלֹא־חִים;
לֹא הִסְפִּיקָה לַעֲמֹד בְּדִין עַד שְׁבָגְרָה,
הָרִי הֵן שְׁלֹעֲצָמָה.

ג

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִם לֹא הִסְפִּיקָה לְגִבּוֹת עַד שְׁמַת הָאֵב,
הָרִי הֵן שְׁלֹעֲצָמָה.
וּמַעֲשֵׂה יָדֶיהָ וּמַצִּיאָתָהּ,
אֵף עַל פִּי שְׁלֹא גִבַּת, וּמַת הָאֵב,

הרי הן שלאחים.

מסכת כתובות פרק ד משנה ב

ד

המאָרס אַתּ בַּתּוֹ, וְגֵרָשָׁה;
אַרְסָה, וְנִתְּאֲלָמְנָה,
כְּתֻבָּתָהּ שְׁלֹו.
הַשִּׁיאָה, וְגֵרָשָׁה;
הַשִּׁיאָה, וְנִתְּאֲלָמְנָה,
כְּתֻבָּתָהּ שְׁלֹה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הָרֵאשׁוֹנָה שְׁלֹאָב.
אָמְרוּ לוֹ:
אִם מִשֵּׁהַשִּׁיאָה, אֵין לְאָבִיָּה בָּהּ רְשׁוּת.

מסכת כתובות פרק ד משנה ג

ה

גִּיּוּרֵת שְׁנִיתִיגִירָה בַּתָּה עֵמָה, וְזֹנֵת,
הָרִי זֹו בְּחֻנֵּק.
אֵין לָהּ 'פֶּתַח בֵּית אָב', וְלֹא מֵאָה סָלַע.
הֵיָתָה הוֹרְתָה שְׁלֹא בְקִדְשָׁה, וְלִדְתָה בְקִדְשָׁה,
הָרִי זֹו כִּבְתּ יִשְׂרָאֵל בְּסָקִילָה,
אֵין לָהּ 'פֶּתַח בֵּית אָב', וְלֹא מֵאָה סָלַע.
הֵיָתָה הוֹרְתָה וְלִדְתָה בְקִדְשָׁה,
הָרִי זֹו כִּבְתּ יִשְׂרָאֵל לְכָל דָּבָר.
יֵשׁ לָהּ אָב וְאֵין לָהּ 'פֶּתַח בֵּית אָב';
יֵשׁ לָהּ 'פֶּתַח בֵּית אָב' וְאֵין לָהּ אָב,
הָרִי זֹו בְּסָקִילָה.
לֹא נֶאֱמַר (דְּבָרִים כב, כא) "פֶּתַח בֵּית אָבִיָּה" אֶלָּא מִצְוָה.

מסכת כתובות פרק ד משנה ד

ו

הָאָב זִכְאִי בְּבַתּוֹ בְּקִדּוּשִׁיָּהּ בְּכֶסֶף וּבִשְׁטֶר וּבִבִּיאָה,
וְזָכִי בְּמִצִּיאָתָהּ וּבְמַעֲשֵׂה יְדִיָּהּ, וּבְהַפֵּר נִדְרֶיהָ,
וּמִקְבֵּל גִּטָּה, וְאֵינּוּ אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחִיָּיָה.
נִשְׁאֵת,
יֹוֹתֵר עָלָיו הַבַּעַל,
שֶׁהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת בְּחִיָּיָה,
וְחֵיב בְּמִזְוֹנוֹתֶיהָ, וּבְפִרְקוֹנָהּ וּבְקִבּוּרָתָהּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֶפְלוּ עָנִי שְׂבִי־יִשְׂרָאֵל,

לא יפחת משני חלילים ומקוננות.

מסכת כתובות פרק ד משנה ה

ז

לעולם היא ברשות האב,
עד שתכנס לחפה.
מסר האב לשלוחי הבעל,
הרי היא ברשות הבעל.
הלכו שלוחי האב עם שלוחי הבעל,
הרי היא ברשות האב.
מסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל,
הרי היא ברשות הבעל.

מסכת כתובות פרק ד משנה ו

ח

האב אינו חייב במזונות בתו.
זה מדרש דרש רבי אלעזר בן עזריה,
לפני חכמים בכרם ביבנה:
"הבנים יירשו והבנות יזונו",
מה הבנים אינן יורשין אלא לאחר מיתת אביהם,
אף הבנות לא יזונו אלא לאחר מיתת אביהם.

מסכת כתובות פרק ד משנה ז

ט

לא כתב לה כתובה,
בתולה גובה מאתים, ואלמנה מנה,
שהוא תני בית דין.
כתב לה שדה שונה מנה תחת מאתים זוז,
לא כתב לה 'כל נכסים דאימין לי אחריו' לכתבתיך,
חייב, שהוא תני בית דין.
(מסכת כתובות פרק ד משנה ח)

לא כתב לה

'דאם תשתביין אפרקניך ואתבניך לי לאנתו',
ובכהנת, 'אחזרניך למדינתיך',
חייב, שהוא תני בית דין.

(מסכת כתובות פרק ד משנה ט)

נשפית, חייב לפדותה.

אמר:

'הרי גטה וכתבתה, תפדה את עצמה',
אינו רשאי.
לקת, חייב לרפאתה.

אמר:
'הרי גטה וכתבתה, תרפא את עצמה,
רשי.

מסכת כתובות פרק ד משנה י

לא כתב לה:
'בני דכרין דיהוון ליד מני,
דיירתון ית כסף כתבתיך
יותר על חולקהון די עם אחיהון',
חב, שהוא תני בית דין.
(מסכת כתובות פרק ד משנה יא)
'בני נקבין די יהוין ליד מני,
אנין יהוין בביתי יתבן ומתזנן מן נכסי
עד די יתנסבן לגברין',
חב, שהוא תני בית דין.

מסכת כתובות פרק ד משנה יב

יא
'ואת תהוין יתבה בביתי ומתזנה מן נכסי,
כל יומי מגד אךמלותיך בביתי',
חב, שהוא תני בית דין.

יב
כך היו אנשי ירושלים כותבין.
ואנשי הגליל היו כותבין כאנשי ירושלים.
וכיהודה היו כותבין:
'עד שירצו היורשים לתן לה כתבתה';
לפיקה, אם רצו היורשים,
נותנין לה כתבתה ופוטרים אותה.

פרק ה

מסכת כתובות פרק ה משנה א

א
אף על פי שאמרו:
בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה,
אם רצה להוסיף אפלו מאה מנה, יוסיף.
נתאלמנה, או נתגרשה,

בין מן הארוסין ובין מן הנשואין,
גובה את הכל.
רבי לעזר בן עזריה אומר:
מן הנשואין,
גובה את הכל;
מן הארוסין,
בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה,
שלא כתב לה אלא על מנת שהוא כונסה.

ב

רבי יהודה אומר:
אם רצה, כותב לבתולה שטר שלמאתים,
והיא כותבת לו שנתקבלתי ממך מנה,
ולאלמנה מנה,
והיא כותבת לו שנתקבלתי ממך חמשים זוז.
רבי מאיר אומר:
כל הפוחת לבתולה ממאתים,
ולאלמנה ממנה,
הרי זו בעילת זנות.

מסכת כתובות פרק ה משנה ב

ג

נותנין לבתולה שנים עשר חדש משתבע לה הבעל, <מחוק: משתבעה>
לפרנס את עצמה.
כשם שנותנין לאשה,
כך נותנין לאיש לפרנס את עצמו.
ולאלמנה, שלשים יום.
הגיע זמנם ולא נשאו, או שמתו בעליהן,
אוכלות משלו ואוכלות בתרומה.
רבי טרפון אומר:
נותנין לה הכל תרומה. <בתרומה>
רבי עקיבה אומר:
מחצה חלין ומחצה תרומה.

מסכת כתובות פרק ה משנה ג

ד

היבם אינו מאכיל בתרומה.
עשת ששה חדשים לפני הבעל,
וששה חדשים לפני היבם,
אפלו כלם לפני הבעל,
חסר יום אחד לפני היבם,

אינו מאכיל בתרומה.
זו משנה הראשונה.
בית דין שלאחריהם אמרו:
אין האשה אוכלת בתרומה,
עד שתכנס לחפה.

מסכת כתובות פרק ה משנה ד ה

המקדיש מעשה ידי אשתו,
הרי זו עושה אוכלת,
והמותר,
רבי מאיר אומר:
הקדש.
ורבי יוחנן הסנדלר אומר:
חלין.

מסכת כתובות פרק ה משנה ה ו

אלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה:
טוחנת, ואופה, ומכבסת,
ומבשלת, ומיניקה את בנה,
ומצעת את המטה,
ועושה בצמר.
הכניסה לו שפחה אחת,
לא טוחנת, ולא אופה, ולא מכבסת;
שתיים,
אינה מבשלת, ואינה מיניקה את בנה;
שלוש,
אינה מצעת את המטה;
ארבע,
יושבת בקתדרה.
רבי אליעזר אומר:
אפלו הכניסה לו מאה שפחה,
כופה לעשות בצמר,
שהבטלה מביאה לידי זמה.

ז

רבן שמעון בן גמליאל אומר:
אף המדיר את אשתו מלעשות מלאכה,
יוציא ויתן כתבתה,
שהבטלה מביאה לידי שעמום.

מסכת כתובות פרק ה משנה ו

ח

המדיר את אשתו מתשמיש המטה,

בית שמי אומרים:

שתי שבתות.

ובית הלל אומרים:

שבת אחת.

התלמידים היוצאין לתלמוד תורה שלא ברשות,

שלשים יום;

והפועלין, שבת אחת.

העונה האמורה בתורה:

הטילים, בכל יום,

והפועלין, שתיים בשבת,

והחמרים, אחת בשבת,

והגמלים, אחת לשלשים יום,

והספנים, אחת לששה חדשים.

דברי רבי אלעזר.

מסכת כתובות פרק ה משנה ז

ט

המורדת על בעלה,

פוחתין לה מכתבתה שבועה דינרין בשבת.

רבי יהודה אומר:

שבועה תרפעיקין. <תורפייקין>

י

עד אימתי הוא פוחת?

כנגד כתבתה.

רבי יוסה אומר:

לעולם הוא פוחת והולך,

שמא תפל לה ירשה ממקום אחר,

ויחזור ויגבה ממנה.

וכן המורד על אשתו,

מוסיפין לה על כתבתה שלשה דינרין בשבת.

רבי יהודה אומר: <יודה>

שלשה טרפעיקין. <תורפייקין>

מסכת כתובות פרק ה משנה ח

יא

המשרה את אשתו על ידי שליח,

לא יפחות לה מקבים חטים,
ומארבעת קבין שעורים.
אמר רבי יוסה:
לא פסק שעורין אלא רבי ישמעאל,
שהיה סמוך לאדום.

יב

נותן לה חצי קב קטנית,
וחצי לג שמן,
וקב גרוגרות או מנה דבלה.
ואם אין לו,
פוסק לעמתן פרות ממקום אחר.
נותן לה מטה ומפץ,
אם אין לו מפץ, מחצלת.
נותן לה כפח לראשה,
וחגור למתניה, <וחגור>
ומנעל ממועד למועד,
וכלים שלחמשים וזו משנה לשנה.
אינו נותן לה לא חדשים בימות החמה,
ולא שחקים בימות הגשמים,
אלא נותן לה כלים שלחמשים וזו בימות הגשמים,
והיא מתכסה בכליותיהן בימות החמה,
והשחקים שלה.

מסכת כתובות פרק ה משנה ט

יג

נותן לה מעה כסף לצרכיה,
והיא אוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת.
ואם אינו נותן לה מעה כסף לצרכיה,
מעשה ידיה שלה.
ומה היא עושה לו?
משקל חמש סלעים שתי ביהודה,
שהן עשר סלעים בגליל.
או משקל עשר סלעים ערב ביהודה,
שהן עשרים סלעים בגליל.
ואם הייתה מגיקה,
פוחתין לה ממצעה ידיה,
ומוסיפין לה על מזונותיה.
במי דברים אמורים?
בעני שבִּישְׂרָאֵל,
אבל במכבד, הכל לפי כבודו.

פרק ו

מסכת כתובות פרק ו משנה א

א

מציאת האשה, ומעשה ידיה, שלבעלה.
ויורשתה, ואוכל פרות בחייה.
בשתה ופגמה, שלה.
רבי יהודה בן בתירה אומר:
בזמן שבסתר, לה שני חלקים ולו אחד,
ובזמן שבגלוי, לו שני חלקים ולה אחד.
שלו, נותנין לו מיד,
ושלה, ילקח בהן קרקע,
והוא אוכל פרות.

מסכת כתובות פרק ו משנה ב

ב

הפוסק מעות לחתנו, ומת חתנו,
אמרו חכמים:
יכול הוא שיאמר:
לאחיד הייתי רוצה לתן,
ולך אי אפשר לתן.

מסכת כתובות פרק ו משנה ג

ג

פסקה להכניס לו אלה דינר,
והוא פוסק כנגדן חמשה עשר מנה.
כנגד השום, הוא פוסק פחות חמש.
שום במנה, ושונה מנה, אין לו אלא מנה.
שום במנה, נותנת שלשים ואחד דינר.
ארבע מאות, הוא נותן חמש מאות.
וכשהחתן פוסק, הוא פוסק פחות חמש.

מסכת כתובות פרק ו משנה ד

ד

פסקה להכניס לו כספים,
סלעו ונעשית ששה דינרין.
החתן מקבל עליו עשרה דינרין וקפה לכל מנה.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:

הכל כמנהג המדינה.

מסכת כתובות פרק ו משנה ה

ה

המשיא את בתו סתם,
לא יפחת לה מחמשים זוז.
פסק להכניסה ערמה,
לא יאמר הבעל:
'כשתבא לביתי, אכסה בכסותי,
אלא מכסה ועודה בבית אביה.
וכן המשיאין את היתומה,
לא יפחתו לה מחמשים זוז.
ואם יש בכיס,
מפרנסין אותה לפי כבודה.

מסכת כתובות פרק ו משנה ו

ו

יתומה שהשיאתה אמה ואחיה,
וכתבו לה מאה וחמשים זוז,
יכולה היא משתגדיל
להוציא מידן מה שראוי להנותן לה.
רבי יהודה אומר:
אם השיאו הבת הראשונה,
ינתן לשניה בדרך שנתן לראשונה.
וחכמים אומרים:
פעמים שאדם עני ומעשיר,
או עשיר ומעני.
אלא שמין את הנכסים ונותנין לה.

מסכת כתובות פרק ו משנה ז

ז

המשליש מעות לבתו, והיא אומרת:
'נאמן בעלי עלי',
יעשה שלישי מה שהשליש בידו.
דברי רבי מאיר.
אמר רבי יוסה:
וכי אינה אלא שדה, והיא רוצה למכרה,
והרי היא מכורה מעכשיו?
במי דברים אמורים? בגדולה.
אבל בקטנה, אין מעשה קטנה כלום.

פרק ז

מסכת כתובות פרק ז משנה א

א

המדיר את אשתו מלהנות לו,
עד שלשים יום, יעמיד פרנס.
יתר מכן, יוציא ויתן כתבה.
רבי יהודה אומר:
בישראל,
חדש אחד, יקיים, ושנים, יוציא ויתן כתבה.
ובכהנות,
שנים, יקיים, ושלשה, יוציא ויתן כתבה.

מסכת כתובות פרק ז משנה ב

ב

המדיר את אשתו שלא תטעם אחד מכל הפרות,
יוציא ויתן כתבה.
רבי יהודה אומר:
בישראל,
יום אחד, יקיים, ושנים, יוציא ויתן כתבה.
ובכהנות,
שנים, יקיים, ושלשה, יוציא ויתן כתבה.

מסכת כתובות פרק ז משנה ג

ג

המדיר את אשתו שלא תתקשט באחד מכל המינים,
יוציא ויתן כתבה.
רבי יוסה אומר:
בעניות, שלא נתן קצבה,
ובעשירות, שלשים יום.

מסכת כתובות פרק ז משנה ד

ד

המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה,
בזמן שהן עמה בעיר,
חדש אחד, יקיים, ושנים, יוציא ויתן כתבה.
בזמן שהן בעיר אחרת,
רגל אחד, יקיים, ושנים, יוציא ויתן כתבה.

מסכת כתובות פרק ז משנה ה

ה

המדיר את אשתו שלא תלך לבית האב, או לבית המשתה,

יוציא ויתן כתבה, מפני שנעל בפניה.

אם היה טוען 'משום דבר אחר',

רשי.

אמר לה:

'על מנת שתאמרי לאיש פלוני מה שאמרת לי',

או 'מה שאמרת לי',

או שתהא ממלא ומערה לאשפה, <לאשפות>

יוציא ויתן כתבה.

מסכת כתובות פרק ז משנה ו

ו

ואלו יוצאות שלא בכתבה:

העוברת על דת משה ויהודים.

אי זו היא דת משה?

מאכילתו שאינו מעשר,

ומשמשותו נדה,

ולא קוצה לה חלה,

ונודרת ואינה מקימת.

ואי זו היא דת יהודים?

יוצא וראשה פרוע,

וטונה בשוק,

ומדברת עם כל אדם.

אבא שאול אומר:

אף המקללת יולדיו בפניה.

רבי טרפון אומר:

אף הקולגית.

אי זו היא קולגית?

כל שהיא מדברת בתוך ביתה,

ושכניה שומעין את קולה.

מסכת כתובות פרק ז משנה ז

ז

המקדש את האשה על מנת שאין עליה גדרים,

ונמצאו עליה גדרים,

אינה מקדשת.

כנסה סתם, ונמצאו עליה גדרים,

תצא שלא בכתבה.

על מִנַּת שְׁאִין בָּה מוֹמִין,
וְנִמְצְאוּ בָּה מוֹמִין,
אֵינָה מְקַדְּשֶׁת.
כְּנֶסֶה סֶתֶם, וְנִמְצְאוּ בָּה מוֹמִין,
תֵּצֵא שְׁלֹא בִּכְתָּבָה,
שְׁכֹל הַמוֹמִין פּוֹסְלִין בְּכֹהֲנִים,
וּפּוֹסְלִין בְּנָשִׁים.

מסכת כתובות פרק ז משנה ח

ח

הָיוּ בָּה מוֹמִין וְעוֹדָה בְּבֵית אָבִיהָ,
הָאֵב צָרִיד לְהֵבִיא רְאִיָּה,
שֶׁמִּשְׁנַת־אָרְסָה הָיוּ בָּה מוֹמִין אֵלּוּ,
וְנִסְחָפָה שְׂדֵהוּ.
נִכְנָסָה לְרִשּׁוֹת הַבַּעַל,
הַבַּעַל צָרִיד לְהֵבִיא רְאִיָּה,
שֶׁעַד שְׁלֹא תִתְּאָרֵס נוֹלְדוּ לָהּ מוֹמִין אֵלּוּ,
וְהָיָה מִקְּחוֹ מִקַּח טְעוֹת.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּמוֹמִין שֶׁבִּסְתֵּר,
אֲבָל בְּמוֹמִין שֶׁבְּגָלוּי, אֵינּוּ יָכוֹל לְטַעוֹן.
אִם יֵשׁ עִמּוֹ מִרְחֵץ בְּאוֹתָהּ הָעִיר,
אִף בְּמוֹמִין שֶׁבִּסְתֵּר אֵינּוּ יָכוֹל לְטַעוֹן,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא בּוֹדֵק בְּיַד קְרוֹבוֹתָיו.

מסכת כתובות פרק ז משנה ט

ט

הָאִישׁ שֶׁנוֹלְדוּ לוֹ מוֹמִין,
אֵין כּוֹפִין אוֹתוֹ לְהוֹצִיא.
אָמַר רַבֵּן שֶׁמֶעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּמוֹמִין קֹטְנִים, אֲבָל בְּגְדוּלִים,
כּוֹפִין אוֹתוֹ לְהוֹצִיא.

מסכת כתובות פרק ז משנה י

י

אֵלּוּ שֶׁכּוֹפִין אוֹתָן לְהוֹצִיא:
מִכָּה שְׁחִין, וּבַעַל פּוֹלִיפּוֹס,
וְהַמְקַמֵּץ, וְצוֹרֵף הַנֶּחֱשֶׁת, וְהַבְּרָסִי,

בין שהיו כן עד שלא נשאו,
 ובין משנשאו למדו.
 ועל כלן אמר רבי מאיר:
 אף על פי שהתנה עמה,
 יכולה היא שתאמר:
 'סבורה הייתי שאני יכולה לקבל,
 ועכשיו אני יכולה לקבל'.
 וחכמים אומרים:
 מקבלת היא על כרחיה,
 חוץ ממכה שחין, מפני שהיא ממקתו.
 מעשה בצידן בברסי שמת,
 והיה לו אח ברסי,
 אמרו חכמים:
 יכולה היא שתאמר:
 'לאחיד הייתי יכולה לקבל,
 ולך אני יכולה לקבל'.

פרק ח

מסכת כתובות פרק ח משנה א

א

האשה שנפלו לה נכסים עד שלא תתארס,
 מודים בית שמי לבית הלל
 שהיא מוכרת ונותנת, וקנים.
 נפלו לה משנתארסה,
 בית שמי אומרים:
 תמכר.
 ובית הלל אומרים:
 לא תמכר.
 ואלו נאלו מודין,
 שאם מכרה ונתנה, קנים.
 אמר רבי יהודה:
 אמרו לפני רבן גמליאל:
 הואיל וזכה באשה, לא זכה בנכסים?
 אמר להם:
 בחדשים אנו בוששים,
 אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים.

ב

נָפְלוּ לָהּ מִשְׁנֵשֶׁאֶת,
אֵלּוּ וְאֵלּוּ מוֹדִין,
שָׂאֵם מְכָרָה וְנִתְּנָה,
שְׂיוּצִיָּא הִבְעֵל מִיד הַלְקוּחוֹת.
עַד שֶׁלֹּא נִשְׂאֵת, וְנִשְׂאֵת,
רַבֵּן גְּמִלְיָאֵל אוֹמֵר:
אִם מְכָרָה וְנִתְּנָה, קַיָּם.
אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בֶּן עֲקִיבָה:
אָמְרוּ לִפְנֵי רַבֵּן גְּמִלְיָאֵל:
הוּאִיל וְזָכָה בְּאִשָּׁה, לֹא זָכָה בְּנִכְסִים?
אָמַר לֵהֲנָן:
בְּחֻדָּשִׁים אָנוּ בּוֹשִׁים,
אֵלֹא שְׂאֵתָם מְגַלְגֵּלִין עָלֵינוּ אֶת הַיְּשָׁנִים.

מסכת כתובות פרק ח משנה ב

ג

רַבִּי שְׁמַעוֹן חוֹלֵק בֵּין נִכְסִים לְנִכְסִים:
הַנִּכְסִים הַיְּדוּעִים לִבְעַל, לֹא תִמְכֹּר,
שָׂאֵם מְכָרָה וְנִתְּנָה, בְּטֵל;
וְשְׂאִינָן יְדוּעִים לִבְעַל, לֹא תִמְכֹּר,
וְאִם מְכָרָה וְנִתְּנָה, קַיָּם.

מסכת כתובות פרק ח משנה ג

ד

נָפְלוּ לָהּ כֶּסֶפִּים,
יִלְקַח בָּהֶם קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
פְּרוֹת הַתְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע,
יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
פְּרוֹת הַמְּחֻבָּרִין לַקֶּרֶקַע,
אָמַר רַבִּי מֵאִיר:
שְׁמִין אוֹתָם כַּמָּה הֵן יָפִין בַּפְּרוֹת,
וְכַמָּה הֵן יָפִין בְּלֹא פְּרוֹת,
וְהַמּוֹתֵר, יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
פְּרוֹת הַמְּחֻבָּרִין לַקֶּרֶקַע, שְׁלוּ,
תְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע, שְׁלֵה,
יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.

מסכת כתובות פרק ח משנה ד

ה

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

מְקוֹם שִׁיפָה כָּחוּ בְּכִיּוֹסָתָהּ,
הוֹרַע כָּחוּ בִּיצִיאתָהּ;
מְקוֹם שֶׁהוֹרַע כָּחוּ בְּכִיּוֹסָתָהּ,
יָפָה כָּחוּ בִּיצִיאתָהּ:
פְּרוֹת הַמַּחְבְּרִין לְקֶרֶקַע,
בְּכִיּוֹסָתָהּ שָׁלוּ, וּבִיצִיאתָהּ שָׁלָה;
וּתְלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע,
בְּכִיּוֹסָתָהּ שָׁלָה, וּבִיצִיאתָהּ שָׁלוּ.

מסכת כתובות פרק ח משנה ה

ו

נָפְלוּ לָהּ עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת,
הִזְקִנִּים יִמְכְּרוּ,
וַיִּלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
רֶבֶן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא תִמְכֹּר, מִפְּנֵי שֶׁהֵן כְּבוֹד בֵּית אָבִיהֶ.
נָפְלוּ לָהּ זִיתִּים וּגְפָנִים,
הִזְקִנִּים יִמְכְּרוּ לְעֻצִּים,
וַיִּלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא תִמְכֹּר, מִפְּנֵי שֶׁהֵן שְׂבַח בֵּית אָבִיהֶ.

ח

הַמוֹצִיא יִצְיָאוֹת עַל נִכְסֵי אִשְׁתּוֹ,
הוֹצִיא הֶרְבֵּה וְאָכַל קִמְאָה,
הוֹצִיא קִמְאָה וְאָכַל הֶרְבֵּה,
מֶה שֶׁהוֹצִיא, הוֹצִיא, וּמֶה שֶׁאָכַל, אָכַל.
הוֹצִיא וְלֹא אָכַל,
יִשְׁבַּע כִּמְהָ הוֹצִיא וַיִּטֹּל.

מסכת כתובות פרק ח משנה ו

ט

שׁוֹמֵרֶת יָבָם שֶׁנִּפְּלוּ לָהּ נִכְסִים,
מוֹדִין בֵּית שְׁמִי וּבֵית הֶלֶל,
שֶׁהִיא מוֹכֶרֶת וְנוֹתֶנֶת, וְקָיָם.
מִתָּה,
מֶה יַעֲשֶׂה בְּכַתְּבָתָהּ וּבְנִכְסֵיהָ וְהַיּוֹצֵאִין עִמָּה?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
יִחַלְקוּ יוֹרְשֵׁי הַבַּעַל עִם יוֹרְשֵׁי הָאָב.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
נִכְסִים כְּחֻזְקָתָן,

וּכְתַבְהָ בַחֲזֹקֶת יוֹרְשֵׁי הַבַּעַל,
נִכְסֵינָהּ הַנִּכְנָסִין וְהַיּוֹצֵאִין עִמָּה בַחֲזֹקֶת יוֹרְשֵׁי הָאָב.

מסכת כתובות פרק ח משנה ז

י

הַנִּיחַ אֶחָיו מְעוֹת,
יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
פְּרוֹת הַתְּלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע,
יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
הַמְּחַבְּרִים לִקְרַקַּע,
אָמַר רַבִּי מֵאִיר:
שָׁמִין אוֹתָן כַּמָּה הֵן יָפִין בַּפְּרוֹת,
וְכַמָּה הֵן יָפִין בְּלֹא פְּרוֹת,
וְהַמּוֹתֵר,
יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
הַמְּחַבְּרִים לִקְרַקַּע, שְׁלוֹ,
וְתְלוּשִׁין מִן הַקֶּרֶקַע, כָּל הַקּוֹדֵם בָּהֶן זָכָה;
קֹדֵם הוּא, זָכָה,
קֹדֶמָה הִיא,
יִלְקַח בָּהֶן קֶרֶקַע, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.
כְּנָסָה,
הָרִי הִיא כְּאִשְׁתּוֹ לְכָל דָּבָר,
וּבְלִבָּד שֶׁתְּהֵא כְּתֻבָּתָהּ עַל נִכְסֵי בַעְלָהּ הָרֵאשׁוֹן.

מסכת כתובות פרק ח משנה ח

יא

לֹא יֹאמַר לָהּ:
'הָרִי כְּתֻבָּתִּיךְ מִנַּחַת עַל הַשְּׁלֶחֶן',
אֲלֵא כָּל נִכְסֵיוֹ אַחֲרָיִין לְכְּתֻבָּתָהּ.
וְכֵן לֹא יֹאמַר אָדָם לְאִשְׁתּוֹ:
'הָרִי כְּתֻבָּתִּיךְ מִנַּחַת עַל הַשְּׁלֶחֶן',
אֲלֵא 'כָּל נִכְסֵי אַחֲרָיִין לְכְּתֻבָּתִּי'.
גִּרְשָׁהּ,
אֵין לָהּ אֲלֵא כְּתֻבָּתָהּ.
הַחֲזִירָהּ,
הָרִי הִיא כָּכָל הַנָּשִׁים, וְאֵין לָהּ אֲלֵא כְּתֻבָּתָהּ.

פרק ט

מסכת כתובות פרק ט משנה א

א

הכותב לאשתו:
'דין ודברים אין לי בנכסיו',
הרי זה אוכל פרות בחייה,
ואם מתה, יורשה.
ואם כן, למה כתב:
'דין ודברים אין לי בנכסיו'?
שאם מכרה ונתנה, קים.
כתב לה:
'דין ודברים אין לי בנכסיו ובפרותיהם',
אינו אוכל פרות בחייה,
ואם מתה, יורשה.
רבי יהודה אומר:
לעולם הוא אוכל פרות, עד שיכתב לה:
'דין ודברים אין לי בנכסיו',
ובפרותיהן ובפרי פרותיהם עד לעולם.
כתב לה:
'דין ודברים אין לי בנכסיו',
ובפרותיהן ובפרי פרותיהן, בחייה ובמותה',
אינו אוכל פרות בחייה,
ואם מתה, אינו יורשה.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
אם מתה, יירשנה,
שהתנה על הכתוב שבתורה;
שכל המתנה על הכתוב שבתורה,
תנאו בטל.

מסכת כתובות פרק ט משנה ב

ב

מי שמת, והניח אשה ובעלי חוב ויורשים,
והיה לו פקדון או מלוה ביד אחרים,
רבי טרפון אומר:
ינתנו לכושל שבהן.
ורבי עקיבה אומר:
אין רחמים בדין, אלא ינתנו ליורשים;
שכלם צריכין שבועה,
ואין היורשין צריכין שבועה.

מסכת כתובות פרק ט משנה ג

ג

הניח פרות תלושין מן הקרקע,
כל הקודם בהן זכה.
זכת האשה יותר על כתבתה,
ובעל חוב יותר על חובו,
והמוטר, רבי טרפון אומר:
ינתנו לכושל שבהן.
ורבי עקיבה אומר:
אין מרחמין בדין,
אלא ינתנו ליורשין.
שכלם צריכין שבועה,
ואין היורשין צריכין שבועה.

מסכת כתובות פרק ט משנה ד

ד

המושיב אשתו חנונית,
או שמנה אפיטרופוס,
הרי זה משביעה כל זמן שירצה.
רבי אליעזר אומר:
אפלו על פלכה ועל עיסתה.

מסכת כתובות פרק ט משנה ה

ה

כתב לה:
'נדר ושבועה אין לי עליך',
אינו יכול להשביעה,
אבל משביע הוא את יורשיה ואת הבאים ברשותה.
'נדר ושבועה אין לי עליך ועל יורשיך,
ועל הבאים ברשותיך',
אינו יכול להשביע לא אותה,
ולא את יורשיה, ולא את הבאים ברשותה.
אבל יורשיו משביעין אותה,
ואת יורשיה, ואת הבאים ברשותה.

ו

'נדר ושבועה אין לי,
[ולא] ליורשי, ולא לבאים ברשותי, <וליורשי>
עליך, ועל יורשיך, ועל הבאים ברשותיך',
לא הוא, ולא יורשיו, ולא הבאים ברשותו,
משביעין אותה,

וְאֵת יִירֵשִׁיָּהּ, וְאֵת הַבָּאִים בְּרִשְׁוֹתָהּ.

מסכת כתובות פרק ט משנה ו

ז

הִלָּכָה מִקְבָּר בְּעֵלָה לְבֵית אָבִיהָ,
אוֹ שְׁחִזְרָה לְבֵית חֲמִיהָ,
וְלֹא עָשָׂת אֶפִּיטְרוּפָא,
אֵין הַיִּירֵשִׁין מְשַׁבְּעִין אוֹתָהּ.
אִם עָשָׂת אֶפִּיטְרוּפָא,
מְשַׁבְּעִין אוֹתָהּ לְעֵתִיד לָבֵא,
וְאֵין מְשַׁבְּעִים אוֹתָהּ לְשַׁעֲבֵר.

מסכת כתובות פרק ט משנה ז

ח

הַפּוֹגֶמֶת כְּתֻבָּתָהּ,
לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה.
וְעַד אֶחָד מְעִידָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה,
לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה.
מִנְכָּסִים הַמְשַׁעֲבָדִין, וּמִנְכָּסֵי יְתוּמִים,
וְהַנִּפְרָעֶת שֶׁלֹּא בִּפְנֵיו,
לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה.

מסכת כתובות פרק ט משנה ח

ט

הַפּוֹגֶמֶת כְּתֻבָּתָהּ, כִּיצַד?
הִיְתָה כְּתֻבָּתָהּ אֶלֶף זוּז,
אָמַר לָהּ:
'הַתְּקַבְּלִתְּ כְּתֻבָּתִּי',
וְהִיא אוֹמֶרֶת:
'לֹא הַתְּקַבְּלִתִּי אֶלָּא מִנָּה',
לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה.
וְעַד אֶחָד מְעִידָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה, כִּיצַד?
אָמַר לָהּ:
'הַתְּקַבְּלִתְּ כְּתֻבָּתִּי',
וְהִיא אוֹמֶרֶת:
'לֹא הַתְּקַבְּלִתִּי',
וְעַד אֶחָד מְעִידָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה,
לֹא תִפְרַע אֶלָּא בְּשִׁבּוּעָה.
מִנְכָּסִים מְשַׁעֲבָדִים כִּיצַד?
מִכָּר נִכְסָיו לְאַחֲרִים, <מִכָּרָה>
וְהִיא נִפְרָעֶת מִן הַלְקוּחוֹת,

לא תפרע אלא בשבועה.
מנכסי יתומים כיצד?
מת והניח נכסיו ליתומין,
נפרעת מן היתומין,
לא תפרע אלא בשבועה.
ושלא בפניו כיצד?
הלך לו למדינת הים,
והיא נפרעת שלא בפניו,
לא תפרע אלא בשבועה.
רבי שמעון אומר:
כל זמן שהיא תובעת כתבתה,
היורשין משביעין אותה;
אם אינה תובעת כתבתה,
אין היורשין משביעין אותה.

מסכת כתובות פרק ט משנה ט

הוציאה גט, ואין עמו כתבה,
גובה כתבתה;
כתבה, ואין עמה גט,
היא אומרת:
'אבד גטי',
והוא אומר:
'אבד שוברי',
וכן בעל חוב שהוציא שטר חוב,
ואין עמו פרוזבול,
הרי אלו לא יפרעו.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
מן הסכנה והילך,
גובה שלא בגט,
ובעל האשה חוב גובה שלא בפרוזבול.

יא

שני גטין ושתי כתבות,
גובה שתי כתבות;
שתי כתבות וגט, או כתבה ושני גטין,
או כתבה וגט ומיתה, <ומיתה>
אינה גובה אלא כתבה אחת.
המגרש את האשה והחזירה,
על מנת כתבתה הראשונה החזירה.
קטן שהשיאו אביו,

כְּתִבְתָּהּ קִימָת, שְׁעַל מָנֶת כֵּן קִימָה.
גַּר שְׁנִתְגִּיר וְאַשְׁתּוֹ עִמּוֹ,
כְּתִבְתָּהּ קִימָת, שְׁעַל מָנֶת כֵּן קִימָה.

פרק י

מסכת כתובות פרק י משנה א

א

מִי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים וּמָת, <נִשְׁוֹאִי. וְכך כּוֹלֵם>
הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמֶת לַשֵּׁנִיָּה,
יִוָּרְשִׁי הָרֵאשׁוֹנָה קוֹדֶמִין לִיִּוָּרְשִׁי הַשֵּׁנִיָּה.
נָשָׂא אֶת הָרֵאשׁוֹנָה וּמָתָה,
נָשָׂא אֶת הַשֵּׁנִיָּה וּמָת הוּא,
הַשֵּׁנִיָּה וִיִּוָּרְשִׁיָּהּ קוֹדֶמִין לִיִּוָּרְשִׁי הָרֵאשׁוֹנָה.

מסכת כתובות פרק י משנה ב

ב

מִי שֶׁהָיָה נָשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים, וּמָתָה,
אַחֵר כִּךְ מָת הוּא,
וְהִיתוּמִין מִבְּקָשֵׁין כְּתִבְתָּ אִמֶּן,
וְאִין שֵׁם אֱלֹא כְּדִי שְׁתֵּי כְּתִבּוֹת, <אֱלֹא נֹסֵף עַל יַדֵּי מַגִּיה>
חוֹלְקִין בְּשָׁנָה.
הָיָה שֵׁם יוֹתֵר דִּינָר,
אֵלּוּ נוֹטְלִין כְּתִבְתָּ אִמֶּן,
וְאֵלּוּ נוֹטְלִין כְּתִבְתָּ אִמֶּן.
וְאִם אָמְרוּ הִיתוּמִין:
'הָרִי אָנוּ מַעֲלִים עַל נַכְסֵי אֲבִינוּ יוֹתֵר דִּינָר', <יֵתֵר>
כְּדִי שְׁיִטְלוּ כְּתִבְתָּ אִמֶּן,
אִין שׁוֹמְעִין לָהֶם,
אֱלֹא שְׁמִין אֶת הַנְּכָסִים בְּבֵית דִּין.

מסכת כתובות פרק י משנה ג

ג

הָיוּ שֵׁם נַכְסִין כְּבָרְאוּי, <נַכְסִין שְׁאִין לָהֶם כְּבָרְאוּי>
וְאִין כְּבִמְחִזְק,
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִף עַל פִּי שֵׁישׁ שֵׁם נַכְסִים שְׁאִין לָהֶם אַחֲרִיּוֹת,
אִין כָּלוּם,
עַד שִׁיְהִיוּ שֵׁם נַכְסִים שֵׁישׁ לָהֶם אַחֲרִיּוֹת,

יותר על שתי כתובות דינר.

מסכת כתובות פרק י משנה ד

ד

מי שהיה נשוי שלוש נשים, ומת,
כתבתה שלזו מנה, ושלזו מאתיים,
ושלזו שלש מאות,
ואין שם אלא מנה,
חולקות בשוה.
היו שם מאתיים,
שלמנה נוטלת חמשים,
ושלמאתים ושלשלש מאות,
שלשה שלשה שלזוהב.
היו שם שלש מאות,
שלמנה נוטלת חמשים,
ושלמאתים מנה,
ושלשלש מאות ששה שלזוהב.
וכן שלשה שהטילו לכיס,
והותירו או פחתו, כך הן חולקין.

מסכת כתובות פרק י משנה ה

ה

מי שהיה נשוי ארבע נשים, ומת,
הראשונה קודמת לשניה,
ושניה לשלישית,
ושלישית לרביעית.
הראשונה נשבעת לשניה,
והשניה לשלישית,
והשלישית לרביעית,
והרביעית נפרעת שלא בשבועה.
אמר בן ננס:
כיצד? וכי מפני שהיא אחרונה נשכרה?
אף היא לא תפרע אלא בשבועה.
היו כלן יוצאות יום אחד,
כל הקודמת את חברתה אפלו שעה, זכת.
כך היו כותבין בירושלים שעות.
והיו כלן יוצאות שעה אחת.
אין שם אלא מנה, חולקות בשוה.

מסכת כתובות פרק י משנה ו

ו

מי שְהָיָה נָשׁוּי שְׁתֵּי נָשִׁים,
וּמָכַר אֶת שְׁדֵהוּ,
כְּתֹבָה הָרֵאוּשָׁה לְלוֹקַח:
'דִּין וְדִבְרִים אֵין לִי עִמָּךְ',
הַשְׁנִיָּה מוֹצִיָּאָה מִיַּד הַלוֹקַח,
וְהָרֵאוּשָׁה מִיַּד הַשְׁנִיָּה,
וְהַלוֹקַח מִיַּד הָרֵאוּשָׁה,
וְחוֹזְרוֹת חֲלִילָה,
עַד שִׁיעֲשׂוּ פֶשַׁרָה בִּינֵיהֶן.
וְכֵן אִשָּׁה וְכֵן בַּעֲלָתָה חֹב.

פרק יא

מסכת כתובות פרק יא משנה א

א

אֶלְמָנָה נְזוּנָת מִנְכָּסֵי יְתוּמִין,
וּמַעֲשֵׂה יָדֶיהָ שְׁלֶהָן,
וְאֵינָן חֵיבִים בְּקְבוּרָתָהּ.
יּוֹרְשֶׁיהָ הַיּוֹרְשִׁין כְּתֻבָּתָהּ,
חֵיבִין בְּקְבוּרָתָהּ.

מסכת כתובות פרק יא משנה ב

ב

אֶלְמָנָה, בֵּין מִן הָאֲרוּסִין וּבֵין מִן הַנִּשְׁוֹאִין,
מוֹכֶרֶת שְׁלָא בְּבֵית דִּין.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִן הַנִּשְׁוֹאִין, מוֹכֶרֶת שְׁלָא בְּבֵית דִּין,
מִן הָאֲרוּסִין, לֹא תִמְכֹּר אֶלָּא בְּבֵית דִּין,
מִפְּנֵי שְׁאִין לָהּ מְזוֹנוֹת,
וְכָל שְׁאִין לָהּ מְזוֹנוֹת,
לֹא תִמְכֹּר אֶלָּא בְּבֵית דִּין.

מסכת כתובות פרק יא משנה ג

ג

מְכָרָה כְּתֻבָּתָהּ, אוּ מְקַצָּתָהּ,
מִשְׁכָּנָתָהּ, אוּ מְקַצָּתָהּ,
נִתְּנָה לְאַחֵר, אוּ מְקַצָּתָהּ,
לֹא תִמְכֹּר אֶת הַשְּׂאֵר אֶלָּא בְּבֵית דִּין.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

מוכרת היא אפלו ארבעה וחמשה פעמים.
ומוכרת למזונות שלא בבית דין, וכותבת:
'למזונות מכרתי'.
וגרושה לא תמכר אלא בבית דין.

מסכת כתובות פרק יא משנה ד

ד

אלמנה שהיתה כתבתה מאתים,
מכרה שוה מנה במאתים,
או שוה מאתים במנה,
נתקבלה כתבתה.
היתה כתבתה מנה,
מכרה שוה מנה ודינר במנה,
מכרה בטל.
אפלו היא אומרת:
'אני אחזיר דינר ליורשין',
מכרה בטל.

ה

רבן שמעון בן גמליאל אומר:
לעולם מכרה קים,
עד שיהא שם כדי שתשיר
בשדה בית תשעה קבים,
ובגנה בית חצי קב,
וכדברי רבי עקיבה, בית רבע.
היתה כתבתה ארבע מאות,
ומכרה לזה מנה, ולזה מנה,
ולאחרון יפה מנה ודינר מנה,
שלאחרון בטל, ושלכלם, מכרן קים.

מסכת כתובות פרק יא משנה ה

ו

שום הדינים שפחת שתות או הותיר שתות,
מכרן בטל.
אמר רבן שמעון בן גמליאל:
אם כן, מה כח בית דין יפה?
אלא אם עשו אגרת בקרת,
אפלו מכרו שוה מנה במאתים,
או שוה מאתים במנה,
מכרן קים.

מסכת כתובות פרק יא משנה ו

ז

הִיתּוּמָּה וְהַשְּׁנִיָּה וְהָאֵילּוּנִית,
אֵין לָהּ כְּתֻבָּה, וְלֹא פְרוּת, וְלֹא מְזוּנּוּת, וְלֹא בְלָאוֹת.
אִם מִתְחַלֶּה נְטִלָּה לְשֵׁם אֵילּוּנִית,
יֵשׁ לָהּ כְּתֻבָּה.
אֶלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל,
גְּרוּשָׁה וְחִלוּצָה לְכֹהֵן הִדְיוּט,
מִמְזוּרָת וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל,
בֵּת יִשְׂרָאֵל לְמִמְזוּר וּלְנִתִּין,
יֵשׁ לָהּ כְּתֻבָּה.

פרק יב

מסכת כתובות פרק יב משנה א

א

הַנוֹשֵׂא אֶת הָאִשָּׁה,
וּפְסָקָה עִמּוֹ שִׁיְהָא זֶן אֶת בִּתּוּהָ חֲמֵשׁ שָׁנִים,
חַיִּב לְזוּנָהּ חֲמֵשׁ שָׁנִים.
נִשְׁאֵת לְאַחֵר,
וּפְסָקָה עִמּוֹ שִׁיְהָא זֶן אֶת בִּתּוּהָ חֲמֵשׁ שָׁנִים,
חַיִּב לְזוּנָהּ חֲמֵשׁ שָׁנִים.
לֹא יֹאמַר הָרֹאשׁוֹן:
'כְּשֶׁתְּבֹא לְבֵיתִי אֶזְוָנָה',
אֶלָּא מוֹלִיד מְזוּנּוּתֶיהָ לְמָקוֹם שֶׁהִיא אָמְרָה.
וְכֵן לֹא יֹאמְרוּ שְׁנֵיהֶם:
'הָרִי אֲנוּ זוֹנִין אוֹתָהּ כְּאַחַת',
אֶלָּא אֶחָד זָנָה,
וְאַחַד נוֹתֵן לָהּ דָּמֵי מְזוּנּוּתֶיהָ.

מסכת כתובות פרק יב משנה ב

ב

נִשְׁאֵת, הַבֹּעֵל חַיִּב בְּמְזוּנּוּתֶיהָ,
וְהֵן נוֹתֵנִין לָהּ דָּמֵי מְזוּנּוּת.
מִתּוֹ, בְּנוֹתֶיהֶן גְּזוּנּוֹת מִנְכָּסִים בְּנֵי חָרִין, <בְּנוֹתָן>
וְהִיא גְּזוּנָה מִנְכָּסִים מִשְׁעָבָדִים,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּבֹעֶלֶת חוּב.
הַפְּקָחִים הָיוּ כּוֹתְבִין:
'עַל מְנַת שְׂאָהָא זֶן אֶת בִּתְךָ חֲמֵשׁ שָׁנִים,

כָּל זְמַן שָׁאֵת עַמִּי'.

מסכת כתובות פרק יב משנה ג

ג

אֶלְמָנָה שְׁאֵמְרָה:

אִי אֶפְשִׁי לְזוּז מִבֵּית בַּעֲלִי, <אִפְשִׁי>
אֵין הַיּוֹרֵשִׁין יְכוּלִין לֹאמַר לָהּ:
'לְכִי לְבֵית אָבִיךָ וְאֶנּוּ זָנִים אוֹתְךָ',
אֶלָּא זָנִין אוֹתָהּ בְּבֵית בַּעֲלָהּ,
וְנוֹתְנִין לָהּ מִדּוֹר לְפִי כְבוֹדָהּ.

ד

אֶמְרָה:

'אִי אֶפְשִׁי לְזוּז מִבֵּית אָבִיא',
יְכוּלִין הַיּוֹרֵשִׁין לֹאמַר לָהּ:
'אִם אַתְּ אֶצְלָנוּ, יֵשׁ לִיךְ מְזוֹנוֹת,
וְאִם אֵין אַתְּ אֶצְלָנוּ, אֵין לִיךְ מְזוֹנוֹת'.
אִם הָיְתָה טוֹעֵנֶת:
'מִפְנֵי שֶׁהָיָא יִלְדָּה וְהָן יִלְדִּים',
זָנִים אוֹתָהּ וְהָיָא בְּבֵית אָבִיהָ.

מסכת כתובות פרק יב משנה ד

ה

כָּל זְמַן שֶׁהָיָא בְּבֵית אָבִיהָ,
גוֹבָה כְּתֻבָּתָהּ לְעוֹלָם,
וְכָל זְמַן שֶׁהָיָא בְּבֵית בַּעֲלָהּ,
גוֹבָה כְּתֻבָּתָהּ עַד עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה,
שִׁישׁ בַּעֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה
שֶׁתַּעֲשֶׂה טוֹבָה כְּנֶגֶד כְּתֻבָּתָהּ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר,
שֶׁאָמַר מִשּׁוּם רַבֵּן גַּמְלִיאֵל.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
כָּל זְמַן שֶׁהָיָא בְּבֵית בַּעֲלָהּ,
גוֹבָה כְּתֻבָּתָהּ לְעוֹלָם,
וְכָל זְמַן שֶׁהָיָא בְּבֵית אָבִיהָ,
גוֹבָה כְּתֻבָּתָהּ עַד עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה.
מִתָּה,
יּוֹרְשֶׁיהָ מְזַכֵּרִים כְּתֻבָּתָהּ עַד עֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה.

פרק יג

מסכת כתובות פרק יג משנה א

א

שני דיני גזלות היו בירושלים:
אדמון, וחקן בן אבשלום.
חקן אומר שני דברים,
ואדמון אומר שבועה.
מי שהלך לו למדינת הים,
ואשתו תובעת מזונות,
חקן אומר:
תשבע בסוף ולא תשבע בתחלה.
ונחלקו עליו בני כהנים גדולים, ואמרו:
תשבע בתחלה ובסוף.
אמר רבי דוסא בן ארכינס כדבריהם.
אמר רבן יוחנן בן זכאי:
יפה אמר חקן,
לא תשבע אלא בסוף.

מסכת כתובות פרק יג משנה ב

ב

מי שהלך לו למדינת הים,
ועמד אחר ופרנס את אשתו,
חקן אומר:
אבד את מעותיו.
ונחלקו עליו בני כהנים גדולים, ואמרו:
ישבע כמה הוציא ויטל.
אמר רבי דוסא בן הרכינס כדבריהם.
אמר רבן יוחנן בן זכאי:
יפה אמר חקן,
הניח מעותיו על קרן הצבי.

מסכת כתובות פרק יג משנה ג

ג

אדמון אומר שבועה:
מי שמת והניח בנים ובנות,
בזמן שהנכסים מרבין,
הבנים יורשין והבנות יזונו.
נכסים ממעטים,
הבנות יזונו,
והבנים ישאלו על הפתחים.

אֲדָמוֹן אוֹמֵר:
בְּשִׁבִּיל שְׂאֲנִי זָכָר הַפִּסְדֹּתִי?
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל:
רוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן.

מסכת כתובות פרק יג משנה ד

ד

הַטּוֹעֵן לְחִבְרוֹ כְּדֵי שָׁמֹן,
וְהוֹדָה לוֹ בְּקִנְיָנִים,
אֲדָמוֹן אוֹמֵר:
הוֹאִיל וְהוֹדָה מִן הַטַּעֲנָה, יִשְׁבַּע.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין מִן הוֹדָיָה בְּטַעֲנָה.
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל:
רוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן.

מסכת כתובות פרק יג משנה ה

ה

הַפּוֹסֵק מַעוֹת לְחֻתְנּוֹ,
וּפָשַׁט לוֹ אֶת הָרֶגֶל,
תְּהִי יוֹשֶׁבֶת עַד שִׁילְבִּין רֹאשָׁה.
אֲדָמוֹן אוֹמֵר:
'אֵלּוּ אֲנִי פִסְקֹתַי עַל עֲצָמַי,
אֵהִי יוֹשֶׁבֶת עַד שִׁילְבִּין רֹאשִׁי.
אֲבָא פֶּסֶק עָלַי, מָה אֲנִי יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת?
אוֹ כֵּנֶס אוֹ פָטַר!
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל:
רוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן.

מסכת כתובות פרק יג משנה ו

ו

הַעוֹרֵר עַל שְׂדֵה וְהוּא חֲתוּם עָלֶיהָ עַד,
אֲדָמוֹן אוֹמֵר:
'הַשְׁנִי נוֹחַ לִי, וְהִרְאִשׁוֹן קָשָׁה מִמֶּנִּי'.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֲבִד אֶת זְכוּתוֹ.
עֲשֵׂאָה סִימֵן לְאַחֵר, אֲבִד אֶת זְכוּתוֹ.

מסכת כתובות פרק יג משנה ז

ז

מִי שֶׁהִלֵּךְ לוֹ לְמַדִּינַת הַיָּם,

וְאָבְדָה דֶּרֶךְ שְׂדֵהוּ,
אֲדַמּוֹן אוֹמֵר:
יֵלֶךְ לוֹ בִּקְצָרָה.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
יִקְנֶה לוֹ דֶּרֶךְ בְּמֵאָה מָנָה,
אוֹ יִפְרַח בְּאֵוִיר.

מסכת כתובות פרק יג משנה ח

ח

הַמוֹצִיא שְׁטֵר חוֹב עַל חֵבְרוֹ,
וְהֵלֵךְ הוֹצִיא שְׁמֹכֵר לוֹ אֶת הַשְּׂדֵה,
אֲדַמּוֹן אוֹמֵר:
'אֵלֹ הֵייתִי חֵיב לָךְ,
הִיָּה לָךְ לְהַפְרֵעַ אֶת שְׁלֶךְ
כְּשִׁמְכֶרֶת לִי אֶת הַשְּׂדֵה!'
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
זֶה הִיָּה פֶקֶח שְׁמֹכֵר לוֹ אֶת הַקֶּרְקַע,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא יָכוֹל לְמַשְׁכֵּנוֹ.

מסכת כתובות פרק יג משנה ט

ט

שְׁנַיִם שֶׁהוֹצִיאוּ שְׁטֵר חוֹב זֶה עַל זֶה,
אֲדַמּוֹן אוֹמֵר:
'אֵלֹ הֵייתִי לָךְ,
כִּי־צַד אֶתָּה לָזֶה מִמֶּנִּי?'
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
זֶה גּוֹבֶה שְׁטֵר חוֹבוֹ,
וְזֶה גּוֹבֶה שְׁטֵר חוֹבוֹ.

מסכת כתובות פרק יג משנה י

י

שְׁלוֹשׁ אַרְצוֹת לְנִשְׁוֹאִין:
יְהוּדָה, וְעֵבֶר הִירְדָן, וְהַגָּלִיל. <וְגָלִיל>
אֵין מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר, וּמִכְרֶךְ לְכְרֶךְ.
אֲבָל בְּאוֹתָהּ הָאֶרֶץ,
מוֹצִיאִין מַעִיר לְעִיר, וּמִכְרֶךְ לְכְרֶךְ,
אֲבָל לֹא מַעִיר לְכְרֶךְ, וְלֹא מִכְרֶךְ לְעִיר.
מוֹצִיאִין מִנְּוֵי הָרָע לְנְוֵי הַיָּפֶה,
אֲבָל לֹא מִנְּוֵי הַיָּפֶה לְנְוֵי הָרָע.
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אִם לֹא מִנְּוֵי הָרָע לְנְוֵי הַיָּפֶה,

שְׁהַנּוּי הַיָּפָה בּוֹדֵק.

מסכת כתובות פרק יג משנה יא

יא

הכל מעלין לארץ ישראל, ואין הכל מוציאין.
הכל מעלין לירושלים, ואין הכל מוציאין.
(אחד האנשים ו) אחד נשים ואחד עבדים.

כיצד?

נשא אשה בארץ ישראל, וגרשה בארץ ישראל,
נותן לה ממעות ארץ ישראל.
נשא אשה בארץ ישראל, וגרשה בקפודוקיא,
נותן לה ממעות ארץ ישראל.
נשא אשה בקפודוקיא, וגרשה בארץ ישראל,
נותן לה ממעות ארץ ישראל;
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
ממעות קפודוקיא.
נשא אשה בקפודוקיא, וגרשה בקפודוקיא,
נותן לה ממעות קפודוקיא.

חסלת מסכת כתובות

מסכת נדרים

פרק א

מסכת נדרים פרק א משנה א

א

כל כנויי נדרים כנדרים,
ונחרמים כחרמים,
ושבועות כשבועות,
ונזירות כנזירות.
האומר לחברו:
"מִדֵּר אֲנִי מִמֶּךָ",
"מִפְּרֵשׁ אֲנִי מִמֶּךָ",
"מִרְחֵק אֲנִי מִמֶּךָ",
"שְׂאִינִי אוֹכֵל לָךְ", <שני>

"שאיני טועם לך", <שני>

אסור.

"מנדה אני לך",

רבי עקיבה היה חוכך בזה להחמיר.

"בגדרי רשעים",

נדר בגזיר ובקרפן ובשבועה.

"בגדרי כשרין",

לא אמר כלום.

"בגדבותם",

נדר בגזיר ובקרפן.

מסכת נדרים פרק א משנה ב

ב

האומר:

"קנס", "קנח", "קנס", "קנס",

הרי אלו כנויים לקרפן.

"חרק", "חרך", "חרף",

הרי אלו כנויין לחרם.

"גזיק", "גזיח", "פזיח",

הרי אלו כנויין לגזירות.

"שבותא", "שבוקא", "שקוקה", "נדר במוהן",

הרי אלו כנויין לשבועה.

מסכת נדרים פרק א משנה ג

ג

"לא חלים לא אכל לך",

"לא כשר ולא דכי",

"טהור וטמא", "נותר ופגול",

אסור.

"כאמרא", "כדירים", "כעצים",

"כאשים", "כמזבח", "כהיכל", "כירושלים",

נדר באחד מכל משמשי המזבח,

אף על פי שלא הזכיר קרפן,

הרי זה נדר בקרפן.

רבי יהודה אומר:

(אף) האומר "ירושלים!"

לא אמר כלום.

מסכת נדרים פרק א משנה ד

ד

האומר:

"קָרְבֵּן עוֹלָה, וּמִנְחָה, חֹטֵאת,
תּוֹדָה, וּשְׁלָמִים שְׂאִינִי אוֹכֵל לֶךְ",
אָסוּר;
רַבִּי יְהוּדָה מְתִיר.
"הַקָּרְבָּן, בְּקָרְבָּנוֹ, קָרְבֵּן שְׂאֵכֵל לֶךְ",
אָסוּר.
"לֹא קָרְבֵּן לֹא אֵכֵל לֶךְ",
רַבִּי מֵאִיר אוֹסֵר.
הָאוֹמֵר לַחֲבֵרוֹ:
"קֵנָם פִּי מְדַבֵּר עִמָּךְ,
וְיָדִי עוֹשֶׂה עִמָּךְ,
וְרַגְלִי מַהֲלֶכֶת לֶךְ",
אָסוּר.

פרק ב

מסכת נדרים פרק ב משנה א

א

וְאֵלּוּ מְתָרִין:
"חֲלִין שְׂאֵכֵל לֶךְ",
"כִּבְשֵׁר חֲזִיר",
"כַּעֲבוּדָה זָרָה", <כַּעֲבוּדָה>
"כִּנְבֵּלוֹת", "כְּטָרְפוֹת",
"כְּשִׁקְצִין", "כְּרִמְשִׁין",
"כַּחֲלַת אֶהָרֵן וְכַתְרוֹמֶתוֹ",
מְתָר.
הָאוֹמֵר לְאִשְׁתּוֹ:
"הָרִי אֶת עָלִי כְּאֵמָא",
פּוֹתְחִין לוֹ פֶּתַח מִמָּקוֹם אַחֵר,
שֶׁלֹּא יִקַּל אֶת רֹאשׁוֹ לְכֵן.
"קֵנָם שְׂאִינִי יָשֵׁן", <שָׁנִי. וְכֵן כּוֹלֵם>
"שְׂאִינִי מְדַבֵּר",
"שְׂאִינִי מַהֲלֶךְ";
הָאוֹמֵר לְאִשְׁתּוֹ:
"קֵנָם שְׂאִינִי מְשַׁמֵּשֶׁךְ",
הָרִי זֶה בֶּל יַחֲלֶה דְּבָרוֹ.
"שְׁבוּעָה שְׂאִינִי יָשֵׁן",
"שְׂאִינִי מְדַבֵּר",
"שְׂאִינִי מַהֲלֶךְ",

אָסור.

מסכת נדרים פרק ב משנה ב

ב

"קָרְבֵּן לֹא אֵכֹל לֶךְ",
ו"קָרְבֵּן שְׂאֵכֹל לֶךְ",
"לֹא קָרְבֵּן לֹא אֵכֹל לֶךְ",
מֵתָר.

"שְׁבוּעָה לֹא אֵכֹל לֶךְ",
"שְׁבוּעָה שְׂאֵכֹל לֶךְ",
"לֹא שְׁבוּעָה לֹא אֵכֹל לֶךְ",
אָסור.

זֶה חֹמֶר בְּשְׁבוּעוֹת מִבְּנֵדְרִים.
וְחֹמֶר בְּנֵדְרִים מִבְּשְׁבוּעוֹת,
כִּיצַד?

אָמַר:

"קָנָם סָכָה שְׂאִינִי עוֹשֶׂה", <שְׁנִי>
"לֹוֹלֵב שְׂאִינִי נוֹטֵל", <שְׁנִי>
"תִּפְלִין שְׂאִינִי נוֹטֵן",
בְּנֵדְרִים אָסור, וּבְשְׁבוּעוֹת מֵתָר,
שְׂאִין נִשְׁבָּעִין לַעֲבֹר עַל הַמִּצְוֹת.

מסכת נדרים פרק ב משנה ג

ג

יֵשׁ נֶדֶר בְּתוֹךְ נֶדֶר,
וְאֵין שְׁבוּעָה בְּתוֹךְ שְׁבוּעָה.
כִּיצַד?

אָמַר:

"הֲרִי אֲנִי נֹזֵיר אִם אֵכֹל",
"הֲרִי אֲנִי נֹזֵיר אִם אֵכֹל",
"הֲרִי אֲנִי נֹזֵיר אִם אֵכֹל", וְאֵכֹל,
חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֵכֹל",
"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֵכֹל",
"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֵכֹל", וְאֵכֹל,
אֵינוֹ חֵיב אֶלָּא אַחַת.

מסכת נדרים פרק ב משנה ד

ד

סֵתָם נֵדְרִים לְהַחֲמִיר, וּפְרוּשָׁן לְהַקֵּל.
כִּיצַד?

אמר:

"הרי עלי כבֹּשֶׁר מְלוּחַ, וּכְיִזֵּן נֶסֶךְ",

אם שְׁלֹשְׁמִים נָדַר, אָסוּר.

אם שְׁלֻעְבוּדָה זָרָה, מִתֵּר,

וְאִם סֶתֶם, אָסוּר.

"הרי עלי כַּחֲרָם",

אם כַּחֲרָם שְׁלֹשְׁמִים נָדַר, אָסוּר,

וְאִם שְׁלֻכְהֻנִּים, מִתֵּר,

וְאִם סֶתֶם, אָסוּר.

"הרי עלי כְּמַעֲשֵׂר",

אם כְּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה נָדַר, אָסוּר, <כְּמַעֲשֵׂר>

וְאִם שְׁלֻדָּגָן, מִתֵּר,

וְאִם סֶתֶם, אָסוּר.

"הרי עלי כְּתְרוּמָה",

אם כְּתְרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה נָדַר, אָסוּר,

וְאִם שְׁלֻגָּרָן, מִתֵּר,

וְאִם סֶתֶם, אָסוּר.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

סֶתֶם תְּרוּמָה, בִּיהוּדָה, אֲסוּרָה, וּבִגְלִיל, מִתֵּרָה,

שָׂאִין אֲנָשֵׁי הַגְּלִיל מְכִירִין אֶת תְּרוּמַת הַלֶּשֶׁכָּה.

סֶתֶם חֲרָמִין, בִּיהוּדָה, מִתֵּרִין, וּבִגְלִיל, אֲסוּרִין,

שָׂאִין אֲנָשֵׁי הַגְּלִיל מְכִירִין אֶת חֲרָמֵי כֹהֲנִים.

מסכת נדרים פרק ב משנה ה

ה

נָדַר בַּחֲרָם, וְאָמַר:

"לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא בַּחֲרָמוֹ שְׁלִים",

נָדַר בְּקֶרֶבָן, וְאָמַר:

"לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא בְּקֶרֶבְנוֹת מְלָכִים",

"הרי עצמי קרֵבָן", וְאָמַר:

"לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא בְּעֶצֶם שֶׁהִנַּחְתִּי לִי לִהְיוֹת נוֹדֵר בּוֹ",

"קִנָּם אֲשֵׁתִי נִהְיִית לִי", וְאָמַר:

"לֹא נִדְרָתִי אֶלָּא מֵאֲשֵׁתִי הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁגִּרְשָׁתִּי",

וְעַל כָּלֵן אֵינֶן נִשְׁאָלִין עֲלֵיהֶם.

וְאִם נִשְׁאָלוּ,

עוֹנְשִׁין אוֹתָן וּמַחְמִירִין עֲלֵיהֶם.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

פּוֹתְחִין לָהֶן פֶּתַח מִמָּקוֹם אַחֵר,

וּמְלַמְדִּין אוֹתָן,

כְּדִי שְׁלֹא יִנְהָגוּ בְּקִלּוֹת רֹאשׁ בְּנִדְרִים.

פרק ג

מסכת נדרים פרק ג משנה א

א

אֲרֻבָּעָה נְדָרִים הִתִּירוּ חֲכָמִים:

נְדָרֵי זְרוּזִין, וְנְדָרֵי הוֹי,

וְנְדָרֵי שְׁגָגוֹת, וְנְדָרֵי אָנָּסִים.

נְדָרֵי זְרוּזִין:

הֵיזָה מוֹכֵר חֶפֶץ, וְאָמַר:

"קִנְיָנִי שְׁאֵינִי פוֹחֶת לְךָ מִן הַסֵּלַע",

וְהִלָּה אֹמֵר:

"קִנְיָנִי שְׁאֵינִי מוֹסִיף לְךָ עַל הַשֶּׁקֶל",

שְׁנִיחָן רוֹצִין בְּשִׁלְשָׁה דִּינָרִין.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אֹמֵר:

אִם הָרוּצָה לְהַדִּיר אֶת חֲבֵרוֹ שִׁיאֲכַל אֶצְלוֹ, וְאָמַר:

"כָּל נֶדֶר שְׁאֵינִי עֹתִיד לַדּוֹר, הֲרִי הוּא בָטֹל,

וּבְלִבְדָּ שִׁיחָא זְכוֹר בְּשַׁעַת הַנֶּדֶר".

מסכת נדרים פרק ג משנה ב

ב

נְדָרֵי הוֹי, אָמַר:

"אִם לֹא רָאִיתִי בְּדֶרֶךְ הַזֶּה כְּעוֹלֵי מִצְרַיִם!"

"אִם לֹא רָאִיתִי נֶחֱשׁ פְּקוּרַת בֵּית הַבַּד!"

נְדָרֵי שְׁגָגוֹת:

אָמַר:

"אִם אֲכָלְתִּי וְשָׁתִיתִי",

וְנִזְכַּר שֶׁאֲכָל וְשָׁתָה.

"שְׁאֵינִי אוֹכֵל וְשְׁאֵינִי שׁוֹתָה",

וְשָׁכַח, וְאֲכָל וְשָׁתָה.

אָמַר:

"קִנְיָנִי אֲשֶׁתִּי נִהְיִית לִי,

שְׁגָגָה אֶת כִּיסִּי, וְשִׁחַכְתָּ אֶת בְּנִי",

וְנוֹדַע שְׁלֹא הִכְתוּ, וְנוֹדַע שְׁלֹא גָנְבָה.

רָאָה אוֹתָן אוֹכְלִין תְּאֲנִים, וְאָמַר לָהֶן:

"הֲרִי הֵן עָלֵיכֶם קֶרֶבֶן",

וְנִמְצְאוּ אֲבִיו אוֹ אֶחָיו, וְהָיוּ עֹמְדִין אַחֲרֵיהֶם,

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

הן מתרין, ומה שעמהן אסורין.
ובית הלל אומרים:
אלו נאלו מתרין.

מסכת נדרים פרק ג משנה ג
ג

נדרים אנסים:
הדירו חברו שיאכל אצלו,
וחלה הוא או שחלה בנו, או שעכבו נהר,
הרי אלו נדרים אנסין.

מסכת נדרים פרק ג משנה ד
ד

נדרים להרגים ולחרמים ולמוכסים שהיא תרומה,
אף על פי שאינה תרומה;
שהן שלבית המלך,
אף על פי שאינן שלהן. <שאינה>
בית שמי אומרים:
בכל נודרין, חוץ מבשבועה.
ובית הלל אומרים:
אף בשבועה.
בית שמי אומרים:
לא יפתח לו בנדר.
ובית הלל אומרים:
אף יפתח.
בית שמי אומרים:
במה שהוא מדירו.
ובית הלל אומרים:
אף במה שאינו מדירו.

ה
פיצד?
אמרו לו:
אמר:
"קנם אשתי נהנית לי!"
ואמר:
"קנם אשתי ובני נהנים לי",
בית שמי אומרים:
אשתו מתרת, ובניו אסורין;
ובית הלל אומרים:
אלו נאלו מתרין.

מסכת נדרים פרק ג משנה ה

ו

"הרי נטיעות האלו קרבן אם אינן נקצצות",
ו"טלית זו קרבן אם אינה נשרפת",
יש להן פדיון.
"הרי נטיעות האלו קרבן עד שיקצצו", <שיקצצו>
ו"טלית זו קרבן עד שתשרף",
אין להם פדיון.

מסכת נדרים פרק ג משנה ו

ז

הנזדר מיורדי הים, מתר ביושבי יבשה;
ומיושבי יבשה, אסור ביורדי הים,
שיורדי הים בכלל יושבי היבשה;
לא כאלו ההולכים מעכו ליפו,
אלא מי שדרכו לפרש.

מסכת נדרים פרק ג משנה ז

ח

הנזדר מרואי החמה,
אסור אף בסומים,
שלא נתכונן זה אלא למי שהחמה רואה אותו.

מסכת נדרים פרק ג משנה ח

ט

הנזדר משחורי הראש,
אסור בקרחים, ובבעלי שיבות,
ומתר בנשים ובקטנים,
שאין נקראין שחורי הראש אלא אנשים.

מסכת נדרים פרק ג משנה ט

י

הנזדר מן הילודים, מתר בנולדים; <הילודים>
מן הנולדים,
רבי מאיר מתיר אף בילודים. <בילודים>
וחכמים אומרים:
לא נתכונן זה אלא למי שדרכו להולד.

מסכת נדרים פרק ג משנה י

יא

הנודר משוכתי שבת,
אסור בישראל ואסור בכותים.
מאכלי השום,
אסור בישראל ואסור בכותים.
ומעולי לירושלים,
אסור בישראל ומתר בכותים.

מסכת נדרים פרק ג משנה יא

יב

"קנם שאיני נהנה לבני נח",
מתר בישראל, ואסור באמות.
"שאיני נהנה לזרע אברהם",
אסור בישראל, ומתר באמות.
"שאיני נהנה לישראל",
לוקח ביתר ומוכר בפחות.
"שישראל נהנין לי",
לוקח בפחות ומוכר ביתר,
אין שומעין לו.
"שאיני נהנה להן והן לי",
יהנה לאמות.

יג

"קנם שאיני נהנה לערלים",
מתר בערלי ישראל,
ואסור במולי אמות העולם.
"שאיני נהנה למולים",
אסור בערלי ישראל,
ומתר במולי האמות,
שאין הערלה קרויה אלא לשם הגוים,
שנאמר: (ירמיה ט, כה)
"כי כל הגוים ערלים,
וכל בית ישראל ערלי לב",
ואומר: (שמואל א יז, לו)
"והיה הפלשתי הערל הזה כאחד מהם",
ואומר: (שמואל ב א, כ)
"פן תשמחנה בנות פלשתים,
פן תעלזנה בנות הערלים".
רבי אלעזר בן עזריה אומר:
מאוסה הערלה שנתגנו בה רשעים,
שנאמר: (ירמיה ט, כה)
"כי כל הגוים ערלים,

וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל עָרְלֵי לֵב".

יד

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אָמַר:
גְּדוּלָּה מִיָּלָה,
שְׁשָׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה בְּרִית נִכְרְתוּ עָלֶיהָ.
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אָמַר:
גְּדוּלָּה מִיָּלָה,
שֶׁהִיא דוֹחָה אֶת הַשְּׂבֵת הַחֲמוּרָה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קָרְחָה אָמַר:
גְּדוּלָּה מִיָּלָה,
שֶׁלֹּא נִתְּלָה לְמֹשֶׁה הַצַּדִּיק עָלֶיהָ מְלֹא שְׁעָה.
רַבִּי נַחֲמִיָּה אָמַר:
גְּדוּלָּה מִיָּלָה,
שֶׁהִיא דוֹחָה אֶת הַנִּגְעִים.

יה

רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
גְּדוּלָּה מִיָּלָה,
שֶׁכָּל הַמִּצְוֹת שֶׁעָשָׂה אֲבִינוּ אֲבָרְהָם,
לֹא נִקְרָא שָׁלֵם עַד שֶׁמֶל, שְׁנֹאֲמַר: (בְּרֵאשִׁית י"א)
"הִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד".

יו

דָּבָר אַחֵר:
גְּדוּלָּה מִיָּלָה, שְׁאֵלּוּלִי הִיא,
לֹא בָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹלָמוֹ,
שְׁנֹאֲמַר: (יִרְמְיָה ל"ג, כ"ה)
"כֹּה אָמַר יְיָ: אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וָלַיְלָה,
חֲקוֹת שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי".
גְּדוּלָּה מִיָּלָה,
שֶׁהִיא שְׁקוּלָה כְּנֶגֶד כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁבִּתּוּרָה,
שְׁנֹאֲמַר: (שְׁמוֹת כ"ה, ח)
"הִנֵּה דָם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְיָ עִמָּכֶם,
עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה."

פרק ד

מסכת נדרים פרק ד משנה א

א

אין בין המדר הנגיה מחברו למדר הימנו מאכל,
אלא דריסת הרגל,
וכלים שאין עושין בהן אכל נפש.
המדר מאכל מחברו,
לא ישאילנו נפה וכברה, ורחים ותנור.
אבל משאיל לו חלוק וטלית, ונזמים וטבעות,
וכל דבר שאין עושים בו אכל נפש.
מקום שמשכירין פיוצא בהן, אסור.

מסכת נדרים פרק ד משנה ב

ב

המדר הנגיה מחברו,
שוקל את שקלו, ופורע את חובו,
ומחזיר לו אבדתו.
מקום שנוטלין עליה שכר,
תפל הנגיה להקדש.

מסכת נדרים פרק ד משנה ג

ג

ותורם את תרומתו ומעשרותיו לדעתו.
ומקריב עליו קני זבין וקני זבות, קני יולדות,
חטאות ואשמות.
ומלמדו מדרש, הלכות, ואגדות.
לא ילמדנו מקרא,
אבל מלמד הוא את בניו מקרא.
וזן את אשתו ואת בניו,
אף על פי שהוא חייב במזונותיהן. <במזונותן>
לא יזון את בהמתו, בין טמאה בין טהורה.
רבי אליעזר אומר:
זן את הטמאה, ואינו זן את הטהורה.
אמרו לו:
מה בין טמאה לטהורה?
אמר להן:
שהטהורה נפשה לשמים, וגופה שול,
והטמאה נפשה וגופה לשמים.
אמרו לו:
אף הטמאה נפשה לשמים, וגופה שול,
שאם ירצה, הרי מוכרה לגוים,
או מאכילה לכלבים.

מסכת נדרים פרק ד משנה ד

ד

המִדֵּר הִנִּיחַ מִחֲבֵרוֹ וְנִכְנַס לְבִקְרוֹ,
עוֹמֵד, אֲבָל לֹא יוֹשֵׁב.
וּמִרְפֵּהוּ רַפָּאוֹת נִפְשׁ,
אֲבָל לֹא רַפָּאוֹת מָמוֹן.
וְרוֹחֵץ עֲמוּ בְּאַנְבָּטִי גְדוּלָּה,
אֲבָל לֹא בִקְטָנָה.
וְיֵשֶׁן עֲמוּ בַמָּטָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בִּימּוֹת הַחֲמָה, אֲבָל לֹא בִימּוֹת הַגָּשְׁמִים,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִהִנִּיחוֹ.
וּמִסֵּב עֲמוּ עַל הַמָּטָה,
וְאוֹכֵל עֲמוּ עַל הַשֵּׁלֶחָן,
אֲבָל לֹא מִן הַתְּמָחוּי.
אֲבָל אוֹכֵל הוּא מִן הַתְּמָחוּי הַחוּזָר.

ה

לֹא יֹאכֵל עֲמוּ מִן הָאֲבוֹס שֶׁלִּפְנֵי הַפּוֹעֲלִים.
וְלֹא יַעֲשֶׂה עֲמוּ בְּאַמֶּן.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
עוֹשֶׂה הוּא בְּרַחוּק מִמָּנָה.

מסכת נדרים פרק ד משנה ה

ו

המִדֵּר הִנִּיחַ מִחֲבֵרוֹ לִפְנֵי שְׂבִיעִית,
לֹא יֵרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, <יורד>
וְאֵינוֹ אוֹכֵל מִן הַנוֹטוֹת;
וּבְשְׂבִיעִית, לֹא יֵרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ,
אֲבָל אוֹכֵל הוּא מִן הַנוֹטוֹת.
נִדֵּר הֵימָנוּ מֵאֲכָל לִפְנֵי שְׂבִיעִית,
יֵרֵד לְתוֹךְ שְׂדֵהוּ, וְאֵינוֹ אוֹכֵל מִן הַפְּרוֹת.
וּבְשְׂבִיעִית, יֵרֵד וְאוֹכֵל.

מסכת נדרים פרק ד משנה ו

ז

המִדֵּר הִנִּיחַ מִחֲבֵרוֹ,
לֹא יִשְׁאִילָנוּ וְלֹא יִשְׁאֵל מִמָּנָה,
לֹא יִלְוֶנוּ וְלֹא יִלְוֶה מִמָּנָה, <יְלוּה>
וְלֹא יִמְכֹּר לוֹ וְלֹא יִקַּח מִמָּנָה.

אמר לו:
"השאלני פֶּרֶתְךָ",

אמר לו:
"אינָה פְּנוּיָה".

אמר:
"קִנֵּם שְׂדֵי שְׂאִינִי חֹרֶשׁ בָּהּ לְעוֹלָם",
אם הָיָה דֶּרֶכּוֹ לְחֹרֶשׁ,
הוא אָסוּר, וְכָל אָדָם מְתָרִין;
אם אֵין דֶּרֶכּוֹ לְחֹרֶשׁ בּוֹ,
הוא וְכָל אָדָם אָסוּרִין.

מסכת נדרים פרק ד משנה ז

ח

הַמְדִּיר הַנֶּגֶה מִחֲבֵרוֹ וְאֵין לוֹ מָה יֵאכֹל,
הוֹלֵךְ אַצֵּל הַחֲנוּנִי, וְאוֹמֵר:
"אִישׁ פְּלוֹנִי מְדִיר מִמֶּנִּי הַנֶּגֶה,
וְאִינִי יוֹדֵעַ מָה אֶעֱשֶׂה."
הוא נוֹתֵן לוֹ, וּבָא וְנוֹטֵל מִזֶּה.

ט

הָיָה בֵּיתוֹ לְבָנוֹת, גָּדְרוֹ לְגֵדֶר, שָׂדֵהוּ לְקֶצֶר,
הוֹלֵךְ אַצֵּל הַפּוֹעֵלִין, וְאוֹמֵר:
"אִישׁ פְּלוֹנִי מְדִיר מִמֶּנִּי הַנֶּגֶה,
וְאִינִי יוֹדֵעַ מָה אֶעֱשֶׂה."
וְהֵן עוֹשִׂין עִמּוֹ, וּבָאִים וְנוֹטְלִים שְׂכָרָן מִזֶּה.

מסכת נדרים פרק ד משנה ח

י

הָיוּ מְהַלְכִּים בְּדֶרֶךְ וְאֵין לוֹ מָה יֵאכֹל,
נוֹתֵן לְאַחֵר מִשֵּׁם מִתְּנָה,
וְהָלָה מִתֵּר בָּהּ.
אם אֵין עִמָּהֶם אַחֵר,
מֵנִיחַ עַל הַסֵּלַע אוֹ עַל הַגָּדֶר,
וְאוֹמֵר:
"הֲרִי הֵן מְבַקְרִין לְכָל מִי שִׁיחַפֵּץ",
וְהָלָה נוֹטֵל וְאוֹכֵל.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹסֵר.

פרק ה

מסכת נדרים פרק ה משנה א

א

השותפים שְנָדְרוּ הַנִּיָּה זֶה מִזֶּה,
אֲסוּרִין לְכַנֵּס לְחֹצֵר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר:
זֶה נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלוֹ, וְזֶה נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלוֹ.
שְׁנֵיהֶן אֲסוּרִין מִלְּהַעֲמִיד רַחֲמִים וְתַנּוּר,
וּמִלְּגַדֵּל תְּרֻנְגָּלִין.
הָיָה אֶחָד מֵהֶן מְדַר מִחֲבֵרוֹ הַנִּיָּה,
לֹא יִכְנֵס לְחֹצֵר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר:
יָכוֹל הוּא לֹמַר לוֹ:
"בְּתוֹךְ שְׁלִי אֲנִי נִכְנָס,
וְאֵינִי נִכְנָס בְּתוֹךְ שְׁלֶךְ."
כּוֹפִין אֶת הַנּוֹדֵר שֶׁיִּמְכֹּר אֶת חֻלְקוֹ.

מסכת נדרים פרק ה משנה ב

ב

הָיָה אֶחָד מִן הַשּׁוֹק מְדַר מֵאֶחָד מֵהֶם הַנִּיָּה,
לֹא יִכְנֵס לְחֹצֵר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר:
יָכוֹל הוּא לֹמַר לוֹ:
"לְתוֹךְ שְׁלַחֲכָרִי אֲנִי נִכְנָס,
וְאֵינִי נִכְנָס לְתוֹךְ שְׁלֶךְ."

מסכת נדרים פרק ה משנה ג

ג

הַמְדַר הַנִּיָּה מִחֲבֵרוֹ,
וְיֵשׁ לוֹ שֵׁם מֵרַחֵץ וּבֵית הַבַּד מְסַכְרִין בְּעִיר,
אִם יֵשׁ לוֹ תַּפְּסִיט יָד בִּהֶן, אֲסוּר.
אִין לוֹ תַּפְּסִיט יָד בִּהֶן, מֵתָר.
הָאוֹמֵר לְחֲבֵרוֹ:
"קָנִם לְבֵיתִךְ שְׁאֵינִי נִכְנָס, וְשָׂדֶךְ בִּהֶן לֹקֶחַ",
מֵת אוֹ שְׁמֻכְרָן לְאַחֵר, מֵתָר.
"לְבֵית הַזֶּה שְׁאֵינִי נִכְנָס,
וְשָׂדֶה זֶה שְׁאֵינִי לֹקֶחַ",
מֵת אוֹ שְׁמֻכְרָן לְאַחֵר, אֲסוּר.

מסכת נדרים פרק ה משנה ד

ד

"הרי אני עליך חרם", המדר אסור.
"הרי את עלי חרם", הנודר אסור.
"הרי אני עליך ואת עלי", שניהם אסורין.
ושניהם מתרין בדבר שלעולי בבל,
ואסורין בדבר שבאותה העיר.

מסכת נדרים פרק ה משנה ה
ה

ואי זה הוא דבר שלעולי בבל?
כגון הר הבית והעזרות,
והבאר שבאמצע הדרך.
ואי זה דבר שבאותה העיר?
כגון הרחבה, והמרחץ,
ובית הכנסת, והתבה, והספרים.
והכותב חלקו לנשיא.

ו

רבי יהודה אומר:
אחד כותב לנשיא ואחד כותב להדיוט;
מה בין כותב לנשיא לכותב להדיוט?
שהכותב לנשיא אינו צריך לזכות,
והכותב להדיוט צריך לזכות.
וחכמים אומרים:
אחד זה ואחד זה צריך לזכות,
לא דברו בנשיא אלא בהנה. <בהווי>
רבי יהודה אומר:
אין אנשי הגליל צריכין לכתוב,
שכבר כתבו אבותיהם על ידיהם. <אבותם>

מסכת נדרים פרק ה משנה ו

[ז]

המדר הנזה מחברו ואין לו מה יאכל,
נותן לאחר משום מתנה, והלה מתר בה.
מעשה בבית חורון,
באחד שהיה אביו מדר ממנו הנזה,
והיה משיא את בתו.
אמר לחברו:
"הרי החצר והסעודה נתונין לך מתנה,
אין בפניך שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה."
אמר לו:
"אם שלי הם, הרי הן מקדשין לשמים!"

אמר לו:
"לא נתתי לך את שלי (אלא) שתקדישם לשמים!"
אמר לו:
"לא נתתי לי את שלך,
אלא שתהא אתה ואביך אוכלים ושותים,
ומתרצים זה לזה,
ויהא עון תלוי בראשי".
אמרו חכמים:
כל מתנה שאינה שאם הקדישה תהא מקדשת,
אינה מתנה.

פרק ו

מסכת נדרים פרק ו משנה א

א

הנודר מן המבשל,
מתר בצלי ובשלוק.
אמר:
"קנם תבשיל שאיני טועם", <שני>
אסור במעשה קדירה רך,
ומתר בעבה,
ומתר בביצה טרמיטן,
ובדלעת הרמוצה.

מסכת נדרים פרק ו משנה ב

ב

הנודר ממעשה קדירה,
אינו אסור אלא ממעשה רתחתה.
אמר:
"קנם יורד לקדירה שאיני טועם", <שני>
אסור מכל המתבשילין בקדירה.

מסכת נדרים פרק ו משנה ג

ג

"מן הכבש",
אינו אסור אלא מן הכבש שלירק.
"כבוש שאיני טועם", <שני>
אסור בכל הכבושים.

ד

"מן השלקים",
אינו אסור אלא מן השלק שלירק.
"שלוק שאיני טועם", <שני>
אסור בכל השלוקים.

ה

"מן הצלי",
אינו אסור אלא מן הצלי שלבשר.
דברי רבי יהודה.
"צלוי שאיני טועם", <שני>
אסור מכל הצלויים.

ו

"מן המליח",
אינו אסור אלא מן המליח שלדג.
"מליח שאיני טועם", <שני>
אסור בכל המלוחים.

מסכת נדרים פרק ו משנה ד

ז

"דג, דגים שאיני טועם", <שני>
אסור בהם, בין גדולים, בין קטנים,
בין מלוחים בין תפלים,
בין חיים בין מבשלים,
ומתר בטריית טרופה, ובציר.
הנודר מן הצחנה,
אסור בטריית טרופה,
ומתר בציר ובמרס.
הנודר מטריית טרופה,
מתר בציר ובמרס.

מסכת נדרים פרק ו משנה ה

ח

הנודר מן החלב, מתר בקים.
רבי יוסה אוסר.
ומן הקים, מתר בחלב.
אבא שאול אומר:
הנודר מן הגבנה,
אסור בה, בין מליחה ובין תפלה.

מסכת נדרים פרק ו משנה ו

ט

הנודר מן הבשר,
מתר ברטב ובקופא.
רבי יהודה אוסר.
אמר רבי יהודה: <יודה>
מעשה ואסר עלי רבי טרפון ביצים שנתבשלו עמו.
אמרו לו:
וכן הדבר! אמת?
בזמן שאמר "בשר זה עלי",
אכל הנודר מן הדבר ונתערב באחר,
אם יש בו בנותן טעם, הרי זה אוסר.

מסכת נדרים פרק ו משנה ז

י

הנודר מן היין,
מתר בתבשיל שיש בו טעם יין.
אמר:
"קנם יין זה שאיני טועם", <שני>
ונפל לתבשיל,
אם יש בו בנותן טעם,
הרי זה אסור.

יא

הנודר מן הענבים, מתר ביין;
מן הזיתים, מתר בשמן.
אמר:
"קנם זיתים וענבים אלו שאיני טועם", <שני>
אסור בהן וביוצא מהן.

מסכת נדרים פרק ו משנה ח

יב

הנודר מן התמרים, מתר בדבש תמרים;
מן הסתנוניות, מתר בחמץ סתנוניות.
רבי יהודה בן בתירה אומר:
כל ששם תולדתו קרויה עליו, ונדר הימנו,
אסור ביוצא הימנו. <מגיה שני הוסיף: בו ו->
וחכמים מתירין.

מסכת נדרים פרק ו משנה ט

יג

הנודר מן היין, מתר ביין תפוחים;
מן השמן, מתר בשמן שמשמן;
מן הדבש, מתר בדבש תמרים;
מן החמץ, מתר בחמץ סתונית;
מן הכרישים, מתר בקפלוטות;
מן הירק, מתר בירקות שדה,
מפני שהוא לאוי. > המגיה: ס"א שם לוי<

מסכת נדרים פרק ו משנה י

יד

מן הכרוב, אסור באספרגוס;
מן האספרגוס, מתר בכרוב.
מן הגריסים, אסור במקפא.
רבי יוסה מתיר.
מן המקפא, מתר בגריסין.

יה

מן המקפא, אסור בשום.
רבי יוסה מתיר.
מן השום, מתר במקפא. <אסור>

יו

מן העדשים, אסור באשישים,
רבי יוסה מתיר.
מן האשישין, מתר בעדשים.

יז

"חטה", "חטים שאיני טועם", <שני>
אסור בהם, בין קמח בין פת.
"גריס", "גריסים שאיני טועם", <שני>
אסור בהן, בין חיים בין מבשלים.
רבי יהודה אומר:
"קנם גריס וחטה שאיני טועם", <שני>
מתר לכוס חיים.

פרק ז

מסכת נדרים פרק ז משנה א

א

הנודר מן הירק, מתר בדלועים.
ורבי עקיבה אוסר.
אמרו לו לרבי עקיבה:
והלל אומר אדם לשלוחו:
"קח לנו ירק",
והוא אומר:
"לא מצאתי אלא דלועים?"
אמר להם:
וכן הדבר! או שמא אומר הוא לו:
"לא מצאתי אלא קטנית?"
אלא שהדלועין בכלל הירק,
ואין הקטנית בכלל ירק.
ואסור בפול המצרי לח,
ומתר ביבש.

מסכת נדרים פרק ז משנה ב

ב

הנודר מן הדגן,
אסור בפול המצרי היבש.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
אינו אסור אלא מחמשת המינין.
רבי מאיר אומר:
הנודר מן התבואה,
אינו אסור אלא מחמשת המינין,
אבל הנודר מן הדגן,
אסור בכל,
ומתר בפרות האילן ובירק.

מסכת נדרים פרק ז משנה ג

ג

הנודר מן הכסות,
מתר בשק, וביריעה, ובחמילה.
אמר "קנם צמר עולה עלי",
מתר לכסות בגדי צמר;
"פשתן עולה עלי",
מתר לכסות באניצי פשתן.
רבי יהודה אומר:
הכל לפי הגדר:
טען והזיע, והיה ריחו קשה, אומר:
"קנם צמר ופשתים עולין עלי",

מִתֵּר לְכִסּוֹת,
וְאָסוּר לְהַפְשִׁיל אַחֲרָיו.

מסכת נדרים פרק ז משנה ד

ד

הַנּוֹדֵר מִן הַבֵּית, מִתֵּר בְּעֵלְיָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
עֵלְיָה בְּכָלֵל הַבֵּית.
הַנּוֹדֵר מִן הָעֵלְיָה, מִתֵּר בַּבֵּית.

מסכת נדרים פרק ז משנה ה

ה

הַנּוֹדֵר מִן הַמָּטָה, מִתֵּר בְּדֶרֶגֶשׁ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
הַדֶּרֶגֶשׁ בְּכָלֵל הַמָּטָה.
הַנּוֹדֵר מִן הַדֶּרֶגֶשׁ, מִתֵּר בַּמָּטָה.

ו

הַנּוֹדֵר מִן הָעִיר,
מִתֵּר לְכַנֵּס בְּתַחוּמָהּ,
וְאָסוּר לְכַנֵּס לְעִיבוּרָהּ.
אֲבָל הַנּוֹדֵר מִן הַבֵּית,
אָסוּר מִן הָאֶגֶף וְלִפְנֵים.

מסכת נדרים פרק ז משנה ו

ז

"קִנְיָם פְּרוּת הָאֱלוֹ עָלַי",
"קִנְיָם הֵם לִפִּי",
"קִנְיָם הֵם עַל פִּי",
אָסוּר בְּחִלּוּפֵיהֶם וּבְגְדוּלֵיהֶם.
"שְׂאִינִי אוֹכֵל", "שְׂאִינִי טוֹעֵם", <שְׁנִי>
מִתֵּר בְּחִלּוּפֵיהֶן וּבְגְדוּלֵיהֶן,
בְּדָבָר שֶׁזָּרְעוּ כָּלָה;
אֲבָל בְּדָבָר שֶׁאֵין זָרְעוּ כָּלָה,
גְּדוּלֵי גְדוּלִין אָסוּרִים.

מסכת נדרים פרק ז משנה ז

ח

הָאוֹמֵר לְאִשְׁתּוֹ:

"קָנָם מַעֲשֵׂה יְדִיד עָלַי",
"קָנָם הֵם לִפִּי", "קָנָם הֵן עַל פִּי",
אָסוּר בְּחִלּוּפֵיהֶן וּבְגִדּוּלֵיהֶן. <בְּחִלּוּפִין>
"שְׂאֵינִי אוֹכֵל", "שְׂאֵינִי טוֹעֵם", <שְׁנִי>
מִתֵּר בְּחִלּוּפֵיהֶם וּבְגִדּוּלֵיהֶן,
בְּדָבָר שְׁוֹרְעוֹ כָּלָה.
אָבֵל בְּדָבָר שְׂאִין וֹרְעוֹ כָּלָה,
גִּדּוּלֵי גִדּוּלִין אָסוּרִים.

מסכת נדרים פרק ז משנה ח

ט

"שְׂאֵת עוֹשֶׂה וְאֵינִי אוֹכֵל עַד הַפֶּסַח",
"שְׂאֵת עוֹשֶׂה וְאֵינִי מִתְכַּסֶּה עַד הַפֶּסַח",
עֲשֵׂתָה לִפְנֵי הַפֶּסַח,
מִתֵּר לֵאכֹל וּלְהִתְכַּסּוֹת לְאַחַר הַפֶּסַח.

י

"שְׂאֵת עוֹשֶׂה עַד הַפֶּסַח וְאֵינִי אוֹכֵל",
"וְשְׂאֵת עוֹשֶׂה עַד הַפֶּסַח וְאֵינִי מִתְכַּסֶּה",
עֲשֵׂתָה לִפְנֵי הַפֶּסַח,
אָסוּר לֵאכֹל וּלְהִתְכַּסּוֹת לְאַחַר הַפֶּסַח.

מסכת נדרים פרק ז משנה ט

יא

"שְׂאֵת נִהְיִית לִי עַד הַפֶּסַח",
אִם הוֹלַכְתָּ אֶת לְבִית אַבִּיד עַד הֶחָג,
הִלְכָה לִפְנֵי הַפֶּסַח,
אָסוּרָה בְּהִנָּאָתוֹ עַד הַפֶּסַח;
וּלְאַחַר הַפֶּסַח, בֶּל יַחַל דָּבְרוּ.

יב

"שְׂאֵת נִהְיִית לִי עַד הֶחָג",
אִם הוֹלַכְתָּ אֶת לְבִית אַבִּיד עַד הַפֶּסַח",
וְהִלְכָה לִפְנֵי הַפֶּסַח,
אָסוּרָה בְּהִנָּאָתוֹ עַד הֶחָג,
מִתְּרָת לֵילָךְ אַחֲרֵי הַפֶּסַח.

פרק ח

מסכת נדרים פרק ח משנה א

א

"קָנָם יֵין שְׁאִינִי טוֹעַם הַיּוֹם",
אִינוּ אָסוּר אֶלָּא עַד שֶׁתַּחֲשֹׁךְ;
"שַׁבָּת זֶה",
אָסוּר בְּכָל הַשַּׁבָּת, וְשַׁבָּת שֶׁעֲבָרָה; <המגיה: ושבת לשעבר>
"חֹדֶשׁ זֶה",
אָסוּר בְּכָל הַחֹדֶשׁ, וְרֹאשׁ חֹדֶשׁ לְהֵבֵא;
"שָׁנָה זֶה",
אָסוּר בְּכָל הַשָּׁנָה, וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁעֲתִיד לָבוֹא;
"שָׁבוּעַ זֶה",
אָסוּר בְּכָל הַשָּׁבוּעַ, וְשִׁבְעֵיט שֶׁעֲבָרָה. <המגיה: והשביעית לשעבר>

ב

וְאִם אָמַר:
"יּוֹם אֶחָד", "שַׁבָּת אַחַת", "חֹדֶשׁ אֶחָד",
"שָׁנָה אַחַת", "שָׁבוּעַ אֶחָד",
אָסוּר מִיּוֹם לַיּוֹם.

מסכת נדרים פרק ח משנה ב

ג

"עַד הַפֶּסַח", אָסוּר עַד שְׁיִגִיעַ;
"עַד שְׁיָהָא", אָסוּר עַד שְׁיִצָּא.
"עַד לַפָּנִי הַפֶּסַח",
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אָסוּר עַד שְׁיִגִיעַ.
רַבִּי יוֹסֵה אָמַר:
אָסוּר עַד שְׁיִצָּא.

מסכת נדרים פרק ח משנה ג

ד

"עַד הַקָּצִיר", "עַד הַבְּצִיר", "עַד הַמָּסִיק",
אִינוּ אָסוּר אֶלָּא עַד שְׁיִגִיעַ.
זֶה הַכֹּלל:
כָּל שֶׁזָּמְנוּ קְבוּעַ, וְאָמַר "עַד שְׁיִגִיעַ",
אָסוּר עַד שְׁיִגִיעַ;
"עַד שְׁיָהָא",
אָסוּר עַד שְׁיִצָּא.
וְכָל שֶׁאִין זָמְנוּ קְבוּעַ,
בֵּין שֶׁאָמַר "עַד שְׁיָהָא",
בֵּין שֶׁאָמַר "עַד שְׁיִגִיעַ",

אינו אסור אלא עד שיגיע.

מסכת נדרים פרק ח משנה ד

ה

"עד הקיץ", "עד שיהא הקיץ",
עד שיתחילו העם להכניס בכלכלות.
"עד שיעבר הקיץ",
עד שיכפילו המקצועות.
"עד הקציר",
עד שיתחיל העם לקצר קציר חטים,
אבל לא קציר שעורים.
הכל לפי מקום נדרו,
אם היה בזה, בזה, בזה,
ואם היה בבקעה, בבקעה.

מסכת נדרים פרק ח משנה ה

ו

"עד הגשמים", "עד שיהו הגשמים",
עד שתהיה רביעה שניה.
בין שמעון בן גמליאל אומר:
עד שיגיע זמנה של רביעה שניה.
"עד שיפסקו הגשמים",
עד שיצא ניסן.
דברי רבי מאיר.
ורבי יהודה אומר:
עד שיעבר הפסח.

ז

"קנם יין שאיני טועם השנה",
נתעברה השנה, אסור בה ובעבורה;
"עד ראש אדר",
עד ראש אדר הראשון;
"עד סוף אדר",
עד סוף אדר הראשון.

ח

רבי יהודה אומר:
"קנם יין שאיני טועם עד שיהא הפסח",
אינו אסור אלא עד לילי הפסח,
שלא נתכון זה
אלא עד שעה שדרך בני אדם לשותות יין.

מסכת נדרים פרק ח משנה ו

ט

אמר:

"קנם בשר שאני טועם עד שיהא צום",
אינו אסור אלא עד לילי צום,
שלא נתכונן זה
אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכל בשר.

י

רבי יוסה בנו אומר:

"קנם שום שאני טועם עד שתהא שבת,
אינו אסור [אלא] עד לילי שבת,
שלא נתכונן זה
אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכל שום.

מסכת נדרים פרק ח משנה ז

יא

האומר לחברו:

"קנם שאני נהנה לך,
אם אין אתה בא ונוטל לבניך
כור אחד שלחטים ושתי חביות שלזין",
הרי זה יכול להפר את נדרו שלא על פי חכם,
ויאמר לו:

"כלום אמרת אלא מפני כבודי,

וזה הוא כבודי!"

וכן האומר לחברו:

"קנם שאתה נהנה לי,
אם אין את בא ונותן לבני
כור אחד שלחטים ושתי חביות שלזין",
רבי מאיר אומר:
אסור עד שיתן.
וחכמים אומרים:
אף זה יכול להפר את נדרו שלא על פי חכם,
ויאמר לו:

"הרי אני כאלו התקבלתי". <כילו>

יב

היו מסרבים בו לשאת את בת אחותו,

ואמר:

"קנם שהיא נהנית לי לעולם!"

וכן המגרש את אשתו, ואמר:
"קנם אשתי נהנית לי לעולם",
הרי אלו מתרות מלהנות לו,
שלא נתפון זה אלא לשם אשות.

יג

היה מסרב בחברו שיאכל אצלו, אמר:
"קנם לביתך שאיני נכנס",
"טפת צונן שאיני טועם לך",
מתר לקנם לביתו ולשתות ממנו צונן,
שלא נתפון זה אלא לשם אכילה ושתיה.

פרק ט

מסכת נדרים פרק ט משנה א

א

רבי אליעזר אומר:
פותרין לאדם בכבוד אביו ואמו.
וחכמים אוסרין.
אמר רבי צדוק:
עד שפותרין לו בכבוד אביו ואמו,
יפתחו לו בכבוד מקום!
אם כן, אין נדרים!
מודין חכמים לרבי אליעזר
בדבר שפינו לבין אביו ואמו,
שפותרין לו בכבוד אביו ואמו.

מסכת נדרים פרק ט משנה ב

ב

ועוד אמר רבי אליעזר:
פותרין בנו לך.
וחכמים אוסרין.
כיצד?
אמר:
"קנם שאיני נהנה לאיש פלוני",
ונעשה סופר,
או שהיה משיא את בנו,
ואמר:
"אלו הייתי יודע שהוא נעשה סופר,

או שְׁהִיָּה מְשִׂיא אֶת בְּנוֹ בְּקֶרֶב,
לֹא הָיִיתִי נֹדֵד״.

”קָנָם לְבֵית זֶה שְׂאִינִי נִכְנָס״,

וְנַעֲשֶׂה בֵּית הַכְּנָסָה,

אָמַר:

”אֵלֹהֵי הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא נַעֲשֶׂה בֵּית הַכְּנָסָה,

לֹא הָיִיתִי נֹדֵד״,

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מֵתִיר,

וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין.

מסכת נדרים פרק ט משנה ג

ג

רַבִּי מֵאִיר אָמַר:

יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהֵן כְּנוּלָד וְאֵינָן כְּנוּלָד;

וְחֻכָּמִים מוֹדִין לוֹ.

כִּיצַד?

אָמַר:

”קָנָם שְׂאִינִי נוֹשֵׂא לְפָלוּגִית, שְׂאֵבִיָּה רַע!”

אָמְרוּ לוֹ ”מַת!” אוֹ שֶׁעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה;

”קָנָם לְבֵית הַזֶּה שְׂאִינִי נִכְנָס,

שֶׁהַכֶּלֶב רַע בְּתוֹכוֹ”, אוֹ ”שֶׁהַנָּחַשׁ בְּתוֹכוֹ”,

אָמְרוּ לוֹ ”מַת הַכֶּלֶב”, אוֹ שֶׁנִּהְרַג הַנָּחַשׁ,

הָרִי הֵן כְּנוּלָד וְאֵינָן כְּנוּלָד.

וְחֻכָּמִים מוֹדִין לוֹ.

מסכת נדרים פרק ט משנה ד

ד

וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר:

פּוֹתְחִין לוֹ מִן הַכְּתוּב שֶׁבְּתוֹרָה, וְאוֹמְרִים לוֹ:

”אֵלֹהֵי הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁאַתָּה עוֹבֵר עַל ^(וַיִּקְרָא יִשְׂרָאֵל יְיָ-יִח)

”לֹא תִקֵּם” וְעַל ”לֹא תִטֵּר”,

וְעַל ”לֹא תִשָּׂא אֶת אֲחִידְךָ בְּלִבְבְּךָ”

”וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ”

^(וַיִּקְרָא כה, לו) ”וְיָחִי אֲחִידְךָ עִמָּךְ”,

שֶׁמֶא יַעֲנִי וְאֵין אֶת יָכוֹל לְפָרְנָסוֹ,

אָמַר:

”אֵלֹהֵי הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא כֵּן, לֹא הָיִיתִי נֹדֵד״,

הָרִי זֶה מֵתָר.

מסכת נדרים פרק ט משנה ה

ה

מסכת נדרים פרק ט משנה ח

ח

"קָנָם יֵין שְׁאִינִי טוֹעֵם, שֶׁהֵינִן רַע לְמַעֲשִׂים!"
אָמְרוּ לוֹ:

"וְהֵלֵא מִיֵּשֶׁן יָפָה לְמַעֲשִׂים!"
הִתֵּר בְּמִיֵּשֶׁן.

לֹא בְּמִיֵּשֶׁן בְּלִבְדֵּי הִתֵּר, אֲלֵא בְּכָל הַיֵּין.
"קָנָם בְּצֵל שְׁאִינִי טוֹעֵם, שֶׁהַבָּצֵל רַע לְלֵב!"
אָמְרוּ לוֹ:

"וְהֵלֵא כִפְרֵי יָפָה לְלֵב!"
הִתֵּר בְּכִפְרֵי.

לֹא בְּכִפְרֵי בְּלִבְדֵּי הִתֵּר, אֲלֵא בְּכָל הַבָּצִלִּים.
מַעֲשֵׂה הָיָה,

וְהִתִּירוּ רַבֵּי מֵאִיר בְּכָל הַבָּצִלִּים.

מסכת נדרים פרק ט משנה ט

ט

פּוֹתֵחִין לְאָדָם בְּכָבוֹד עֲצָמוֹ וּבְכָבוֹד בְּנָיו,
וְאוֹמְרִין לוֹ:

"אֱלוֹ הָיִיתָ יוֹדֵעַ, שֶׁלְמַחֲרֵי יְהוּ אוֹמְרִין עֲלֶיךָ:
כֵּךְ וְסִתּוֹ שֶׁלְפָלוֹנִי, לְהִיּוֹת מְגֵרֵשׁ אֶת נָשִׁי,
וְעַל בְּנוֹתֶיךָ יְהוּ אוֹמְרִין:

בָּנוֹת גְּרוּשָׁה הֵן,

מָה רָאִיתָ אִמֶּן שֶׁלֹּאֵלּוֹ לְהִתְגַּרֵּשׁ?"

אָמַר:

"אֱלוֹ הָיִיתִי יוֹדֵעַ שֶׁהוּא כֵן, לֹא הָיִיתִי נוֹדֵר",
הָרִי זֶה מִתֵּר.

מסכת נדרים פרק ט משנה י

י

"קָנָם שְׁאִינִי נוֹשֵׂא לְפָלוֹנִית כְּאוֹרָה", <שְׁנִי>
וְהָרִי הִיא נְאוּה;

"שְׁחוּרָה", וְהָרִי הִיא לְבָנָה;

"קֶצֶרָה", וְהָרִי הִיא אֶרְכָּה,

לֹא מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּאוֹרָה וְנַעֲשִׂית נְאוּה,

שְׁחוּרָה וְנַעֲשִׂית לְבָנָה,

קֶצֶרָה וְנַעֲשִׂית אֶרְכָּה,

אֲלֵא שֶׁהַנֶּדֶר טְעוּת.

מַעֲשֵׂה בְּאַחַד שְׁנֵדֵר מִבֵּית אַחוֹתוֹ הִנְיָה,

וְהַכְּנִיסוּהָ לְבֵית רַבִּי יִשְׁמָעֵאל וַיִּפְּוּהָ.

אָמַר לוֹ רַבִּי יִשְׁמָעֵאל:

"בְּנֵי! מִזֹּו נִדְרֶתָּ?"
אָמַר לוֹ "לֹאוּ!"
וְהִתִּירוּ רַבִּי יִשְׁמָעֵאל.

יֵא

בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה בָּכָה רַבִּי יִשְׁמָעֵאל, וְאָמַר:
"בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל נָאוֹת הֵן,
אֲלָא שְׁהַעֲנִיּוֹת מִנּוֹלָתָן!"

יב

וּכְשֶׁמָת רַבִּי יִשְׁמָעֵאל,
הָיוּ בָנוֹת יִשְׂרָאֵל נוֹשְׂאוֹת קִינָה, וְאוֹמְרוֹת:
"בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל, עַל רַבִּי יִשְׁמָעֵאל בְּכִינָה!"
וְכֵן הוּא אוֹמֵר בְּשֵׁאוֹל: (שְׁמוּאֵל ב א, כד)
"בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵל שְׁאוֹל בְּכִינָה!
הַמְּלִבְשָׁכֶם שְׁנֵי עִם עֲדָנִים,
הַמַּעֲלָה עָדִי זָהָב עַל לְבוּשְׁכֶן."

פרק י

מסכת נדרים פרק י משנה א

א

נִעְרָה מְאֻרְסָה,
אֲבִיהָ וּבַעֲלָהּ מְפִירִים נִדְרֶיהָ.
הַפֶּר הָאֵב וְלֹא הַפֶּר הַבָּעַל,
הַפֶּר הַבָּעַל וְלֹא הַפֶּר הָאֵב,
אֵינוֹ מוֹפָר.
אֵין צֶרֶךְ לוֹמַר, שִׁיקָם אֶחָד מֵהֶן.

מסכת נדרים פרק י משנה ב

ב

מֵת הָאֵב,
לֹא נִתְרוֹקְנָה רְשׁוֹת לְבָעַל.
מֵת הַבָּעַל,
נִתְרוֹקְנָה רְשׁוֹת לָאֵב.
בָּזָה יָפָה כַּח הָאֵב מִכַּח הַבָּעַל.
דָּבָר אַחֵר,
יָפָה כַּח הַבָּעַל מִכַּח הָאֵב,
שֶׁהַבָּעַל מִפֶּר בִּבְגָר,

וְהָאֵב אֵינוֹ מִפֶּר בְּבִגְר.

מסכת נדרים פרק י משנה ג

ג

נִדְרָה וְהִיא אַרוֹסָה,
נִתְגַּרְשָׁה בּוֹ בַּיּוֹם,
נִתְאַרְסָה בּוֹ בַּיּוֹם,
אֶפְלוּ לְמֵאָה,
אָבִיהָ וּבִעֻלָּה הָאֲחֵרוֹן נִדְרֶיהָ.
זֶה הַכֹּלֹל: מִפִּירִים
כָּל שְׁלֹא יֵצֵאת לְרִשּׁוֹת עֲצָמָה שְׁעָה אַחַת,
אָבִיהָ וּבִעֻלָּה הָאֲחֵרוֹן מִפִּירִים נִדְרֶיהָ.

מסכת נדרים פרק י משנה ד

ד

דֶּרֶךְ תִּלְמִידֵי חֲכָמִים,
עַד שְׁלֹא הִיָּתָה בָּתוּ יוֹצֵאָה מֵאֶצְלוֹ,
אוֹמֵר לָהּ:
"כָּל נִדְרִים שֶׁנִּדְרַת בְּתוֹךְ בֵּיתִי,
הֲרִי הֵן מוֹפְרִין".
וְכֵן הִבְעֵל,
עַד שְׁלֹא תִכְנַס לְרִשּׁוֹתוֹ,
אוֹמֵר לָהּ:
"כָּל נִדְרִים שֶׁנִּדְרַת עַד שְׁלֹא תִכְנַסִּי לְרִשּׁוֹתִי, <תִּכְנַס>
הֲרִי אֵלוֹ מוֹפְרִים".
אִם מִשְׁתַּכְנַס לְרִשּׁוֹתוֹ אֵינוֹ יָכוֹל לְהַפֵּר. <לְרִשּׁוֹתִי>

מסכת נדרים פרק י משנה ה

ה

בּוֹגֶרֶת שֶׁשָּׁהָת שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ,
וְאֶלְמָנָה שְׁלֹשִׁים יוֹם,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הוֹאִיל וּבִעֻלָּה חַיֵּב בְּמִזְוֹנוּתֶיהָ, יִפֹּר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
אֵין הִבְעֵל מִפֶּר, עַד שֶׁתִּכְנַס לְרִשּׁוֹתוֹ.

מסכת נדרים פרק י משנה ו

ו

שׁוֹמְרֵת יָבָם,
בֵּין לְיָבָם אֶחָד בֵּין לְשְׁנֵי יָבָמִין,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

יפר.

רבי יהושע אומר:
לֹא־אֶחָד, אֲבָל לֹא לְשָׁנִים.
רבי עקיבה אומר:
לֹא לֹא־אֶחָד וְלֹא לְשָׁנִים.

ז

אמר רבי אליעזר:
מָה, אִם אִשָּׁה שֶׁקָּנָה הוּא לְעֶצְמוֹ,
הָרִי הוּא מִפֶּר נִדְרֶיהָ,
אִשָּׁה שֶׁקָּנָה לֹו שְׁמִים,
אֵינוֹ דִּין שִׁיפֵר נִדְרֶיהָ?
אמר לוֹ רבי עקיבה:
לֹא,
אִם אִמְרַת בְּאִשָּׁה שֶׁקָּנָה הוּא לְעֶצְמוֹ,
שֶׁאֵין לְאַחֲרִים בָּהּ רְשׁוּת,
תֹּאמַר בְּאִשָּׁה שֶׁקָּנָה לֹו שְׁמִים,
שִׁישׁ לְאַחֲרִים בָּהּ רְשׁוּת?
אמר לוֹ רבי יהושע:
עֲקִיבָה! דְּבָרֶיךָ בְּשָׁנֵי יָבָמִים,
מָה אֵת מְשִׁיב עַל יָבָם אֶחָד?
אמר לוֹ:
אֵין הִיבָמָה גְּמוּרָה לְאִשָּׁה
כְּשֶׁם שֶׁהָאֲרוּסָה גְּמוּרָה לְאִשָּׁה.

מסכת נדרים פרק י משנה ז

ח

הֹאמַר לְאִשְׁתּוֹ:
"כָּל נִדְרִים שֶׁתִּדְרֶי
מִכֵּן עַד שֶׁאֲבֵא מְקוֹם פְּלוּנִי,
הָרִי הֵן קִימִין",
לֹא אָמַר כָּלוּם;
"הָרִי הֵן מוֹפְרִים",
רבי אליעזר אומר:
מוֹפֵר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵינוֹ מוֹפֵר.

ט

אמר רבי אליעזר:
אִם הִפֵּר נִדְרִים שֶׁבָּאוּ לְכָלֵּל אֲסוּר,

לא יפר נדרים שלא באו לכלל אסור?

אמרו לו: (במדבר ליד)

"אִישׁהּ יְקִימוּ וְאִישׁהּ יִפְרְנוּ",

את שבא לכלל הקם, בא לכלל הפר,
לא בא לכלל הקם, לא בא לכלל הפר.

מסכת נדרים פרק י משנה ח

י

הפר נדרים כל היום.

ויש בדבר להקל ולהחמיר.

כיצד?

נדרה בלילי שבת,

מפר בלילי שבת,

וביום השבת עד שתחשך.

נדרה עם חשכה,

מפר עד שלא תחשך.

שאם לא הפר וחשכה,

אינו יכול להפר.

פרק יא

מסכת נדרים פרק יא משנה א

א

אלו נדרים שהוא מפר:

דברים שיש בהן ענוי נפש:

"אם ארחץ", "אם לא ארחץ",

"אם אתקשט", "אם לא אתקשט".

אמר רבי יוסה:

אין אלו נדרי ענוי נפש.

מסכת נדרים פרק יא משנה ב

ב

אלו הן נדרי ענוי נפש:

אמרה:

"קנם פרות העולם עלי!"

הרי זה יכול להפר.

"פרות המדינה זו עלי",

יביא לה ממדינה אחרת.

"פרות החננני זה עלי",

אינו יכול להפר.
אם לא הייתה פרנסתו אלא ממנו,
הרי זה יפר.
דברי רבי יוסה.

מסכת נדרים פרק יא משנה ג

ג

"קנם שאיני נהנה לבריות", <שני>
אינו יכול להפר,
ויכולה היא להנות בלקט ובשכחה ובפאה ובהבקר.
"קנם כהנים ולוים נהנים לי",
יטלו על כרחו.
"כהנים אלו ולוים אלו נהנים לי",
יטלו אחרים.

מסכת נדרים פרק יא משנה ד

ד

"קנם שאיני עושה על פי אבא", <עושה>
ו"על פי אביך", ו"על פי אחי", ו"על פי אחיך",
אינו יכול להפר.
"שאני עושה על פיד", <עושה>
אינו צריך להפר.
רבי עקיבה אומר:
יפר, שמא תעדיף עליו יותר מן הראוי לו.
רבי יוחנן בן נורי אומר:
יפר, שמא יגרשנה ותהא אסורה לחזור לו.

מסכת נדרים פרק יא משנה ה

ה

נדרה אשתו, סבור שנדרה בתו;
נדרה בתו, וסבור שנדרה אשתו;
נדרה בנזיר, וסבור שנדרה בקרבן;
נדרה בקרבן, וסבור שנדרה בנזיר;
נדרה מן התאנים, וסבור שנדרה מן הענבים;
מן הענבים, וסבור שנדרה מן התאנים,
הרי זה יחזור ויפר.

מסכת נדרים פרק יא משנה ו

ו

אמרה:
"קנם תאנים וענבים אלו שאיני טועמת", <אלו מחוק>

קִים עַל הַתְּאֲנִים, כֵּלֶן קִים.
הִפֵּר לְתֵאֲנִים,
אִינוּ מוֹפֵר עַד שִׁיפֵר אֶף לְעֲנָבִים.
אָמְרָה:
"קִנֵּם תְּאֲנִים שְׂאִינִי טוֹעֵמֶת,
וְעֲנָבִים שְׂאִינִי טוֹעֵמֶת",
הָרִי אֵלּוּ שְׁנֵי נְדָרִים.

מסכת נדרים פרק יא משנה ז

ז

"יֹודֵעַ אֲנִי שִׁישׁ נְדָרִים,
אָבֵל אִינִי יֹודֵעַ שִׁישׁ מִפִּירִים",
יָפֵר.
"יֹודֵעַ אֲנִי שִׁישׁ מִפִּירִים,
אָבֵל אִינִי יֹודֵעַ שְׁזָה נֶדֶר", <נֶדֶר>
רַבִּי מְאִיר אֹמֵר:
לֹא יָפֵר.
וְחֻכָּמִים אֹמְרִים:
יָפֵר.

מסכת נדרים פרק יא משנה ח

ח

הַמֶּדֶר הַנִּיָּה מִחֲתָנוּ,
וְהוּא רוֹצֵה לְתֵת לְבִתּוֹ מַעוֹת,
אֹמֵר לָהּ:
"הָרִי הַמַּעוֹת הָאֵלּוּ נְתוּנִים לָךְ מִתְּנָה,
כִּלְכֹּד שְׁלֹא יִהְיֶה לְכַעֲלִיד רְשׁוֹת בָּהֶן,
אֶלָּא מֵה שְׂאֵת נֹתֶנֶת בְּפִיד."

מסכת נדרים פרק יא משנה ט

ט

(במדבר ל"ו) "וְנֶדֶר אֶלְמִנָּה וּגְרוּשָׁה... יָקוּם עָלֶיהָ"
כִּיצַד?

אָמְרָה:

"הָרִי אֲנִי גְזִירָה לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם",
אֶף עַל פִּי שְׁנִשְׂאֵת בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם,
אִינוּ יָכוֹל לְהִפֵּר.
נְדָרָה וְהִיא בְּרִשׁוֹת הַבַּעַל,
מִפֵּר לָהּ. <וְהִיפֵר>

כִּיצַד?

אָמְרָה:

"הרי אני נזירה לאחר שלשים",
אף על פי שנתאלמנה
או נתגרשה בתוך שלשים יום,
הרי זה מופר.

י

נדרה בו ביום,
נתגרשה בו ביום, והחזירה בו ביום,
אינו יכול להפר.
זה הכלל:
כל שיצאת לרשות עצמה שעה אחת,
אינו יכול להפר.

מסכת נדרים פרק יא משנה י

יא

משע נערוות נדריהן קימין:
בוגרת והיא יתומה,
נערה בוגרת והיא יתומה,
נערה שלא בגרה והיא יתומה,
בוגרת ומת אביה,
נערה בוגרת ומת אביה,
נערה שלא בגרה ומת אביה,
נערה שמת אביה, משמת אביה בגרה,
בוגרת ואביה קים,
נערה בוגרת ואביה קים.
רבי מאיר אומר:
אף המשיא את בתו קטנה,
ונתאלמנה או נתגרשה,
וחזרה אצלו עדן היא נערה.

מסכת נדרים פרק יא משנה יא

יב

"קנס שאיני נהנית לאבא, ולאביד",
"אם עושה אני על פיד";
"שאיני נהנית לך",
"אם עושה אני על פי אבא ועל פי אביד",
הרי זה יפר.

מסכת נדרים פרק יא משנה יב

יג

בראשונה היו אומרים:

שְׁלוֹשׁ נָשִׁים יוֹצְאוֹת וְנוֹטְלוֹת כְּתֻבָּה:

הָאוֹמֶרֶת:

"טִמְאָה אֲנִי לָךְ",

"שָׁמַיִם בֵּינִי לְבִינְךָ",

וְ"נִטּוּלָה אֲנִי מִן הַיְּהוּדִים".

חֲזְרוּ לוֹמַר,

שֶׁלֹּא תִהְיֶה אִשָּׁה נוֹתֶנֶת עֵינֶיהָ בְּאַחֶר,

וּמְקַלְקֶלֶת עַל בַּעְלָהּ.

אָלֹא, הָאוֹמֶרֶת:

"טִמְאָה אֲנִי לָךְ", תִּבְּיֵא רְאִיָּה לְדַבָּרֶיהָ;

"שָׁמַיִם בֵּינִי לְבִינְךָ", יַעֲשׂוּ דֶרֶךְ בִּקְשָׁה;

וְ"נִטּוּלָה אֲנִי מִן הַיְּהוּדִים",

יִפְרַע עַל חֲלָקוֹ, וְתִהְיֶה מְשֻׁמָּשֶׁת,

וְתִהְיֶה נִטּוּלָה מִן הַיְּהוּדִים.

חסלת מסכת נדרים

מסכת נזיר

פרק א

מסכת נזיר פרק א משנה א

א

כָּל כְּנוּזֵי נְזִירוֹת כְּנִזְרוֹת. <כְּנִזְרוֹת>

הָאוֹמֶר "אֶהָא", הָרִי זֶה נְזִיר. <אוֹהָא>

או "אֶהָא נֶאֱחָ לְנִזִּיר",

"נִזִּיק", "נִזִּיחַ", "פְּזִיחַ", הָרִי זֶה נְזִיר.

"הָרִינִי בְּזֶה", "הָרִינִי מִסְלָסֵל",

"הָרִינִי מִכְלָכֵל", "הָרִי עָלַי לְשַׁלַּח פָּרַע", <עֲלִיו>

הָרִי זֶה נְזִיר.

"הָרִי עָלַי צַפְרִים",

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

נְזִיר.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אֵינוֹ נְזִיר.

מסכת נזיר פרק א משנה ב

ב

"הרי אני מן החרצנים", ו"מן הנזגים", <הזוגים>
ו"מן התגלחת", ו"מן הטמאה",
הרי זה נזיר, וכל דקדוקי נזירות עליו. <עליו מנוקד עלי והו"ו מחוקה>
"הרי אני נזיר כשמשון", "כבן מנוח",
"כבעל דלילה", "כמי שעקר דלתות עזה",
"כמי שנקרו פלשתים את עיניו",
הרי זה נזיר שמשון.
מה בין נזיר עולם לנזיר שמשון?
נזיר עולם,
הכביד את שעריו, מקל בתעור,
מביא שלוש בהמות.
ואם נטמא, אינו מביא קרבן טמאה.
נזיר שמשון,
הכביד שעריו, אינו מקל,
ואם נטמא, אינו מביא קרבן טמאה.

מסכת נזיר פרק א משנה ג

ג

סתם נזירות שלוש יום.
אמר:
"הרי אני נזיר אחת גדולה",
"הרי אני נזיר אחת קטנה",
אפלו מכן ועד סוף העולם,
נזיר שלוש יום.
"הריני יום אחד",
"הריני נזיר שעה אחת",
"הריני נזיר אחת ומחצה",
הרי זה נזיר שתיים.
"הרי אני שלוש יום ושעה אחת",
נזיר שלוש יום ואחד יום,
שאין נזירים שעות.

מסכת נזיר פרק א משנה ד

ד

"הרי אני נזיר כשער ראשי",
ו"כעפר הארץ", ו"כחול היס",
הרי זה נזיר עולם,
ומגלח אחת לשלוש יום.

רבי אומר:
אין זה מגלח אחת לשלושים יום.
ואי זה הוא שהוא מגלח אחת לשלושים יום?
האומר:
"הרי עלי נזירות כשער ראשי",
ו"כעפר הארץ", ו"כחול הים".

מסכת נזיר פרק א משנה ה

ה

"הריני נזיר מלא הבית", ו"מלא הקפה", <הקוף>
בודקין אותו.
אם אמר "אחת גדולה נזרתי",
נזיר שלושים יום.
ואם אמר "סתם נזרתי",
רואין את הקפה כאלו היא מלאה תרדל, <הקופא כילו>
ונזיר כל ימיו.

מסכת נזיר פרק א משנה ו

ו

"הריני נזיר מכן ועד מקום פלוני",
אומד כמה ימים מכן ועד מקום פלוני.
פחות משלשים יום, נזיר שלושים יום,
ואם לאו, נזיר כמנין הימים.

מסכת נזיר פרק א משנה ז

ז

"הריני נזיר כמנין ימות השנה",
מונה נזירות כמנין ימות השנה.
אמר רבי יהודה:
מצשה היתה, וכיון שהשלים, מת.

פרק ב

מסכת נזיר פרק ב משנה א

א

"הריני נזיר מן הגרורות ומן הדבלה",
בית שמי אומרים:
נזיר.
ובית הלל אומרים:

אינו נזיר.

אמר רבי יהודה:

אף כשאמרו בית שמי,

לא אמרו אלא באומר:

הרי הוא עלי קרבן.

מסכת נזיר פרק ב משנה ב

ב

אמר:

"אמרה פרה זו:

הריני נזירה אם עומדת אני";

"אמר הדלת הזה:

הרי אני נזיר אם נפתח אני",

בית שמי אומרים:

נזיר.

ובית הלל אומרים:

אינו נזיר.

אמר רבי יהודה:

אף כשאמרו בית שמי,

לא אמרו אלא באומר:

"הרי פרה זו קרבן אם עומדת היא".

מסכת נזיר פרק ב משנה ג

ג

מזגו לו את הכוס, אמר:

"הריני נזיר ממנו",

הרי זה נזיר.

מעשה באשה אחת שהיתה שכרת,

ומזגו לה את הכוס, ואמרה:

"הריני נזירה ממנו".

אמרו חכמים:

לא נתכונה זו אלא בלומר:

"הרי הוא עלי קרבן".

מסכת נזיר פרק ב משנה ד

ד

"הריני נזיר על מנת שאהא שותה ביין ומטמא למתים",

הרי זה נזיר, ואסור בכלם.

"יודע אני שיש נזירים,

אבל איני יודע שהנזיר אסור ביין",

הרי זה אסור.

ורבי שמעון מתיר.
"יודע אני שהנזיר אסור ביין,
אבל סבור הייתי שחכמים מתירין לי,
מפני שאיני יכול לחיות אלא ביין",
"מפני שאני קובר את המתים",
הרי זה מתר.
ורבי שמעון אוסר.

מסכת נזיר פרק ב משנה ה

ה

"הריני נזיר, ועלי לגלח נזיר",
ושמע חברו, ואמר:
"ואני, ועלי לגלח נזיר".
אם היו פקחין, מגלחין זה את זה;
ואם לאו, מגלחין נזירים אחרים.

מסכת נזיר פרק ב משנה ו

ו

"הרי עלי לגלח חצי נזיר",
ושמע חברו, ואמר:
"ואני, ועלי לגלח חצי נזיר",
זה מגלח נזיר שלם, וזה מגלח נזיר שלם.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
זה מגלח חצי נזיר, וזה מגלח חצי נזיר.

מסכת נזיר פרק ב משנה ז

ז

"הריני נזיר כשיהא לי בן".
נולד לו בן, הרי זה נזיר.
בת, טומטום ואנדרוגינס, אינו נזיר.
אם אמר:
"כשאראה לי ולד",
אפלו נולד לו בת וטומטום ואנדרוגינס,
הרי זה נזיר.

מסכת נזיר פרק ב משנה ח

ח

הפילה אשתו, אינו נזיר.
רבי שמעון אומר:
יאמר:

"אם הָיָה בֶּן קִימָא, הָרִינִי נְזִיר חוֹבָה, <חובא>
וְאִם לֹא, הָרִינִי נְזִיר נְדָבָה".
חֲזָרָה וְיִלְדָּה, הָרִי זֶה נְזִיר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
יֹאמֵר:

"אם הָרִאשׁוֹן הָיָה בֶּן קִימָא,
הָרִאשׁוֹנָה חוֹבָה, וְזוֹ נְדָבָה,
וְאִם לֹא, הָרִאשׁוֹנָה נְדָבָה, וְזוֹ חוֹבָה".

מסכת נזיר פרק ב משנה ט

ט

"הָרִינִי נְזִיר וְנְזִיר כְּשֵׁיחָא לִי בֶּן",
הִתְחִיל מוֹנֶה אֶת שְׁלוֹ, וְאַחֵר כֶּךָּ נּוֹלַד לוֹ בֶּן,
מְשַׁלִּים אֶת שְׁלוֹ, וְאַחֵר כֶּךָּ מוֹנֶה אֶת שְׁלִבְנוּ.
"הָרִינִי נְזִיר כְּשֵׁיחָא לִי בֶּן, וְנְזִיר".
הִתְחִיל מוֹנֶה אֶת שְׁלוֹ, וְאַחֵר כֶּךָּ נּוֹלַד לוֹ בֶּן,
מְנִיחַ אֶת שְׁלוֹ, וּמוֹנֶה אֶת שְׁלִבְנוּ,
וְאַחֵר כֶּךָּ מְשַׁלִּים אֶת שְׁלוֹ.

מסכת נזיר פרק ב משנה י

י

"הָרִינִי נְזִיר כְּשֵׁיחָא לִי בֶּן, וְנְזִיר מֵאָה יוֹם",
נּוֹלַד לוֹ בֶּן עַד שִׁבְעִים, לֹא הִפְסִיד כָּלוּם;
לְאַחֵר שִׁבְעִים, סוֹתֵר שִׁבְעִים,
שְׁאִין תִּגְלַחַת פְּחוֹת מְשֻׁלוּשִׁים יוֹם.

פרק ג

מסכת נזיר פרק ג משנה א

א

מִי שֶׁאָמַר "הָרִינִי נְזִיר",
מְגַלַּח יוֹם שְׁלוּשִׁים וְאַחַד.
וְאִם גָּלַח יוֹם שְׁלוּשִׁים, יֵצֵא.
"הָרִינִי נְזִיר שְׁלוּשִׁים יוֹם",
וְאִם גָּלַח יוֹם שְׁלוּשִׁים, לֹא יֵצֵא.

מסכת נזיר פרק ג משנה ב

ב

מִי שֶׁנִּזְוֵר שְׁתֵּי נְזִירִיּוֹת,

מגלח את הראשונה יום שלושים ואחד,
ואת השנייה יום ששים ואחד.
אם גלח את הראשונה יום שלושים,
מגלח את השנייה יום ששים.
ואם גלח יום ששים חסר אחד, יצא.
זו עדות העיד רבי פפיס
על מי שנזר שתי נזירות:
שאם גלח את הראשונה יום שלושים,
מגלח את השנייה יום ששים,
ואם גלח יום ששים חסר אחד, יצא,
שיום שלושים עולה לו מן המנין.

מסכת נזיר פרק ג משנה ג

ג

מי שאמר "הריני נזיר",
נטמא יום שלושים,
סתר את הכל.
ורבי אליעזר אומר:
לא סתר אלא שבועה.
"הריני נזיר שלושים יום",
נטמא יום שלושים,
סתר את הכל.

מסכת נזיר פרק ג משנה ד

ד

"הריני נזיר מאה יום",
נטמא יום מאה,
סתר את הכל.
ורבי אליעזר אומר:
לא סתר אלא שלושים.
נטמא יום מאה ואחד,
סתר שלושים.
רבי אליעזר אומר:
לא סתר אלא שבועה.

מסכת נזיר פרק ג משנה ה

ה

מי שנזר והוא בין הקברות,
אפלו הוא שם שלושים יום,
אין עולין לו מן המנין,
ואינו מביא קרבן טמאה.

יָצָא וְנִכְנַס, עוֹלִין לוֹ מִן הַמִּזְבֵּחַ,
וּמֵבִיא קָרְבַּן טָמֵאָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
לֹא בּוֹ בְיוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר ו, יב)
”וְהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ”,
עַד שֶׁיְהוּ לוֹ יָמִים רִאשׁוֹנִים.

מסכת נזיר פרק ג משנה ו

ו

מִי שֶׁנֶּזֶר נְזִירוֹת מְרֻבָּה,
הַשְּׁלִים אֶת נְזִירוֹתָו, וְאַחַר כֵּן בָּא לְאֶרֶץ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
נְזִיר שְׁלוֹשִׁים יוֹם.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
נְזִיר כְּתֻחָלָה.
מַעֲשֵׂה בְהִילְנֵי הַמֶּלֶכָה,
שֶׁהֵלֵךְ בָּנָה לְמַלְחָמָה, וְאָמְרָה:
”אִם יָבֹא בְנֵי מִן הַמֶּלֶכָה בְּשָׁלוֹם,
אֵהָא נְזִירָה שְׁבַע שָׁנִים”. <אֵהָא>
וּבָא בָנָה מִן הַמֶּלֶכָה,
וְהִיתָה נְזִירָה שְׁבַע שָׁנִים.
וּבִסוּף שְׁבַע שָׁנִים עָלָת לְאֶרֶץ,
וְהוֹרוּהָ בֵּית הֶלֶל,
שֶׁתִּהְיֶה נְזִירָה עוֹד שְׁבַע שָׁנִים אַחֲרוֹת.
וּבִסוּף שְׁבַע שָׁנִים אַחֲרוֹת נִטְמָאת.
נִמְצְאת נְזִירָה עֹשְׂרִים וְאַחַת שָׁנָה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
לֹא הִיתָה נְזִירָה אֲלָא אַרְבַּע עֶשְׂרֵה. <עֶשְׂרִי>

מסכת נזיר פרק ג משנה ז

ז

מִי שֶׁהָיוּ שְׁתֵּי כַּתֵּי עֲדִים מְעִידוֹת אוֹתוֹ,
אֵלּוּ מְעִידִים שֶׁנֶּזֶר שְׁתֵּים,
וְאֵלּוּ מְעִידִים שֶׁנֶּזֶר חֶמֶשׁ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
נִחְלָקָה הָעֵדוּת, אֵין כֵּן נְזִירוֹת.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
יֵשׁ בְּכֻלָּל חֶמֶשׁ שְׁתֵּים;
שִׁיָּהָא נְזִיר שְׁתֵּים.

פרק ד

מסכת נזיר פרק ד משנה א

א

מי שאמר "הריני נזיר",
ושמע חברו, ואמר:
"אני", "ואני",
כלם נזירים.
התר הראשון, התרו כלם;
התר האחרון, האחרון מתר, וכלם אסורין.
"הריני נזיר",
ושמע חברו, ואמר:
"פי כפיו, ושערי כשערו", <וסערו כסערו>
הרי זה נזיר.
"הריני נזיר",
ושמעה אשתו, ואמרה "ואני",
מפר את שלה ושלו קים.
"הריני נזירה",
ושמע בעלה, ואמר "ואני",
אינו יכול להפר.

מסכת נזיר פרק ד משנה ב

ב

"הריני נזיר, ואת",
ואמרה "אמן",
מפר את שלה, ושלו בטל.
"הריני נזירה, ואת",
ואמר "אמן", <ואמרה>
אינו יכול להפר.

מסכת נזיר פרק ד משנה ג

ג

האשה שנדרה בנזיר,
היתה שותה ביין, ומטמא למתים,
הרי זו סופגת את הארבעים.
הפר לה בעלה,
והיא לא ידעה שהפר לה בעלה,
היתה שותה ביין ומטמא למתים,
אינה סופגת את הארבעים.
רבי יהודה אומר:

אם אינה סופגת את הארבעים,
תספג מכות מרדות.

מסכת נוזר פרק ד משנה ד

ד

האשה שנדרה בנזיר,
הפרישה את בהמתה,
ואחר כך הפר לה בעלה,
אם משלו היתה בהמה,
תצא ותרעה בעדר.
ואם משלה היתה הבהמה,
החטאת תמות, והעולה תקרב עולה,
ושלמים יקרבו שלמים,
ונאכלים ליום אחד ואינן טעונין לחם.
היו לה מעות סתומים, יפלו לנדבה; <לו>
מעות מפרשים,
דמי חטאת,
ילכו לים המלח, לא נהנים ולא מועלין;
דמי עולה,
יבואו עולה, ומועלין בהם;
דמי שלמים,
יבואו שלמים, ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם.

מסכת נוזר פרק ד משנה ה

ה

נזרק עליה אחד מן הדמים,
אינו יכול להפר.
רבי עקיבה אומר:
אפלו נשחטה עליה אחת מכל הבהמות,
אינו יכול להפר.
במי דברים אמורים?
בתגלחת הטהרה;
אבל בתגלחת הטמאה, יפר,
שהוא יכול לומר:
"אי אפשי אשה מגולת".
רבי אומר:
אף בתגלחת הטהרה, יפר,
שהוא יכול לומר:
"אי אפשי אשה מגלחת".

מסכת נוזר פרק ד משנה ו

[ו]

הָאִישׁ מֵדִיר אֶת בְּנוֹ בְּנֹזֵר,
וְאֵין הָאִשָּׁה מֵדֶרֶת אֶת בְּנָהּ בְּנֹזֵר.
כִּיצַד?
גָּלַח אוֹ שְׁגַלְחוּהוּ קְרוֹבִים,
מָחָה אוֹ שְׁמַחוּהוּ קְרוֹבִים,
הִיָּתָה לוֹ בְּהֵמָה מִפָּרָשָׁת,
הַחֲטָאת תַּמּוּת,
וְהָעוֹלָה תִּקְרַב עוֹלָה,
וְשָׁלְמִים יִקְרְבוּ שְׁלָמִים,
וְנֶאֱכָלִים לְיוֹם אֶחָד וְאֵינָן טְעוּנִין לֶחֶם.
הָיוּ לוֹ מַעוֹת סְתוּמִים,
יָפְלוּ לְנִדְבָה;
מַעוֹת מִפָּרָשִׁים,
דָּמִי חֲטָאת,
יָלְכוּ לַיִם הַמָּלַח, לֹא נִהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין;
דָּמִי עוֹלָה,
יָבֹאוּ עוֹלָה, וּמוֹעֲלִין בָּהֶן;
דָּמִי שְׁלָמִים,
יָבֹאוּ שְׁלָמִין, וְנֶאֱכָלִין לְיוֹם אֶחָד, וְאֵינָן טְעוּנִין לֶחֶם.

מסכת נזיר פרק ד משנה ז

ז

הָאִישׁ מְגַלַּח עַל נְזִירוֹת אָבִיו,
וְאֵין הָאִשָּׁה מְגַלַּחַת עַל נְזִירוֹת אָבִיהָ.
כִּיצַד?
מִי שֶׁהָיָה אָבִיו נְזִיר,
וְהִפְרִישׁ מַעוֹת סְתוּמִים לְנְזִירוֹתָיו וּמֵת,
אָמַר:
"הֲרִינִי נְזִיר עַל מְנַת שְׁאֵגְלַח עַל מַעוֹת אָבִיא",
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
הֲרִי אֵלָיו יָפְלוּ לְנִדְבָה,
אֵין זֶה מְגַלַּח עַל נְזִירוֹת אָבִיו.
וְאִי זֶה הוּא שֶׁהוּא מְגַלַּח עַל נְזִירוֹת אָבִיו?
מִי שֶׁהָיָה הוּא וְאָבִיו נְזִירִים,
וְהִפְרִישׁ אָבִיו מַעוֹת סְתוּמִים לְנְזִירוֹתָיו וּמֵת,
זֶהוּ שֶׁהוּא מְגַלַּח עַל נְזִירוֹת אָבִיו.

פרק ה

מסכת נוזר פרק ה משנה א

א

בית שמי אומרים:

הקדש טעיות, הקדש.

ובית הלל אומרים:

אינו הקדש.

כיצד?

אמר:

"שור שחור שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקדש",

ויצא לבן,

בית שמי אומרים:

הקדש;

ובית הלל אומרים:

אינו הקדש.

מסכת נוזר פרק ה משנה ב

ב

"דינר זהב שיעלה ביד ראשון, הרי הוא הקדש",

ועלה שלכסף,

בית שמי אומרים:

הקדש.

ובית הלל אומרים:

אינו הקדש.

ג

"חבית של יין שתעלה ביד ראשונה,

הרי היא הקדש", <הוא>

ועלת של שמן,

בית שמי אומרים:

הקדש.

ובית הלל אומרים:

אינו הקדש.

מסכת נוזר פרק ה משנה ג

ד

מי שנדר בנזיר ונשאל לחכמים ואסרו, <ואסרו>

מונה משעה שנדר.

נשאל לחכמים והתירו,

היתה לו בהמה מפרשת,

תצא ותרעה בעדר.

אָמְרוּ בֵּית הַלֵּל לְבֵית שְׁמִי:
אֵין אַתֶּם מוֹדִין בְּזֶה שֶׁהוּא הַקֹּדֶשׁ טְעוֹת,
שֶׁתִּצָּא וְתִרְעָה בְּעֶדְרָה?
אָמְרוּ לָהֶן בֵּית שְׁמִי:
אֵין אַתֶּם מוֹדִין בְּמִי שֶׁטָּעָה,
וְקָרָא לְתַשִּׁיעִי, עֲשִׂירִי,
וְלַעֲשִׂירִי, תַּשִּׁיעִי,
וְלֶאֱחָד עֶשֶׂר, עֲשִׂירִי,
שֶׁהוּא מְקַדֵּשׁ?
אָמְרוּ לָהֶן בֵּית הַלֵּל:
לֹא הַשְׁבֵּט קִדְּשׁוּ,
מָה אֱלוֹי טָעָה וְהִנִּיחַ אֶת הַשְׁבֵּט
עַל הַשְּׁמִינִי אוֹ עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר,
שָׁמָּה עָשָׂה כָּלוּם?
אָלָּא כְּתוּב שֶׁקֹּדֶשׁ אֶת הָעֲשִׂירִי,
הוּא קִדֵּשׁ אֶת הַתַּשִּׁיעִי וְאֶת אֶחָד עֶשֶׂר.

מסכת נזיר פרק ה משנה ד

ה

מִי שֶׁנָּדַר בְּנִזְיָר,
וְהֵלֵךְ לְהִבְיָא אֶת בְּהֶמְתּוֹ וּמִצָּאָהּ שְׁנִגְנִיָּה,
אִם עַד שֶׁלֹּא נִגְנְנָהּ הַבְּהֶמָה נָדַר,
הָרִי זֶה נִזְיָר,
אִם מִשְׁנִגְנִיָּה הַבְּהֶמָה נָדַר,
אֵינוֹ נִזְיָר.
זוֹ טְעוֹת טָעָה נְחוּם אִישׁ הַמָּדִי:
כְּשֶׁעָלוּ נִזְיָרִין מִן הַגּוֹלָה וּמִצָּאוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ חָרֵב,
אָמַר לָהֶן נְחוּם אִישׁ הַמָּדִי:
"אֱלוֹי הֵייתֶם יוֹדְעִים שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ עֲתִיד לְחָרֵב,
נִזְיָרִים הֵייתֶם?"
אָמְרוּ לוֹ "לֹאוּ!"
וְהִתִּירָן נְחוּם אִישׁ הַמָּדִי.
וּכְשָׁבָא דְבַר אֶצֶל חֲכָמִים, אָמְרוּ:
כָּל שֶׁנָּזַר עַד שֶׁלֹּא חָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, נִזְיָר,
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵינוֹ נִזְיָר. <מִשְׁחָרֵב>

מסכת נזיר פרק ה משנה ה

ו

הָיוּ מִהֲלָכִין בְּדֶרֶךְ וְאֶחָד בָּא כְּנִגְנָן,
אָמַר אֶחָד מֵהֶן:
"הֲרִינִי נִזְיָר שְׁזֶה אִישׁ פְּלוֹנִי!"

וְאַחַד אָמַר:
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׂאִינוּ הוּא!"
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׂאֶחָד מִכֶּם נֹזֵר!"
"שְׂאִין אֶחָד מִכֶּם נֹזֵר",
"שְׂשֻׁנִיכֶם נֹזֵרִים",
"שְׂכַלְכֶם נֹזֵרִים",
בֵּית שְׂמִי אוֹמְרִים:
כֻּלָּם נֹזֵרִים.
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִים:
אִינוּ נֹזֵר אֶלָּא מִי שְׁלֹא נִתְקַיְמוּ דְּבָרָיו.
וּרְבִי טַרְפוֹן אוֹמַר:
אֵין אֶחָד מֵהֶן נֹזֵר.

מסכת נזיר פרק ה משנה ו

ו

הִרְתִּיעַ לְאַחֲרָיו, אִינוּ נֹזֵר.
רְבִי שְׁמַעוֹן אוֹמַר:
יוֹמַר:
"אִם הָיָה כַּדְּבָרִי, הֲרִינִי נֹזֵר חוּבָה,
וְאִם לֹא, הֲרִינִי נֹזֵר נִדְבָה."
(מסכת נזיר פרק ה משנה ז)
רָאָה אֶת הַכּוֹי וְאָמַר:
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׁזָה חֲתָה",
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׂאִין זֶה חֲתָה",
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׁזָה בְּהֶמָּה",
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׂאִין זֶה בְּהֶמָּה",
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׁזָה חֲתָה וּבְהֶמָּה",
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׂאִין זֶה לֹא חֲתָה וְלֹא בְּהֶמָּה",
"הֲרִינִי נֹזֵר שְׂאֶחָד מִכֶּם נֹזֵר",
"שְׂאִין אֶחָד מִכֶּם נֹזֵר",
"שְׂכַלְכֶם נֹזֵרִים",
"שְׂשֻׁנִיכֶם נֹזֵרִים",
הָרִי כֻּלָּם נֹזֵרִים.

פרק ו

מסכת נזיר פרק ו משנה א

א

שְׁלֹשָׁה מִיָּנִים אֲסוּרִים בְּנֹזֵר:

הטמאה, והתגלחת, והיוצא מן הגֶּפֶן.
[והיוצא מן הגֶּפֶן] מצטרפין זה עם זה.
אינו חַיב עד שיאכל מן הענבים כזית.
משנה הראשונה:
עד שישתה רביעית זין.
רבי עקיבה אומר:
אפלו שרה פתו בין,
ויש בה כדי לצרף כזית,
חַיב.

מסכת נזיר פרק ו משנה ב

ב

וחַיב על היין בפני עצמו,
ועל הענבים בפני עצמן,
ועל החרצנים בפני עצמן,
ועל הזגים בפני עצמן. <הזוגים>
רבי אלעזר בן עזריה אומר:
אינו חַיב,
עד שיאכל שני חרצנין וזגן. <וזוגן>
אילו הן החרצנים ואילו הן הזגים? <אילו; הזוגים>
החרצנים, אלו הן החיצונים,
והזגים, אלו הן הפנימיים. <והזוגים>
דברי רבי יודה.
רבי יוסה אומר:
שלא תטעה כזוג שלבהמה,
החיצון זוג והפנימי ענבל. <ענבול>

מסכת נזיר פרק ו משנה ג

ג

סתם נזירות שלושים יום.
גלח או שגלחוהו לְסֻטִים,
סותר שלושים יום.
נזיר שגלח בין בזוג בין בתער,
או שספסף כל שהוא,
חַיב.
נזיר חופף ומפספס,
אבל לא סורק.
רבי ישמעאל אומר:
לא יחוף באדמה,
מפני שהיא משרת את השער.

מסכת נזיר פרק ו משנה ד

ד

נזיר שֶהָיָה שׁוֹתֶה בַּיּוֹם כָּל הַיּוֹם,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת;
אָמְרוּ לוֹ:
"אַל תִּשְׁתֶּה", "אַל תִּשְׁתֶּה!"
וְהוּא שׁוֹתֶה,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

ה

הָיָה מִטְמֵא לַמֵּתִים כָּל הַיּוֹם,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת.
אָמְרוּ לוֹ:
"אַל תִּטְמֵא", "אַל תִּטְמֵא!"
וְהוּא מִטְמֵא,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

ו

הָיָה מְגַלַּח כָּל הַיּוֹם,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת.
אָמְרוּ לוֹ:
"אַל תְּגַלַּח", "אַל תְּגַלַּח!"
וְהוּא מְגַלַּח,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

מסכת נזיר פרק ו משנה ה

ז

שֶׁלֶשָׁה מֵינִים אָסוּרִים בְּנִזְיֹר:
הַטְּמֵאָה וְהַתְּגַלְחָת וְהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן.
חֹמֶר בַּטְּמֵאָה וּבַתְּגַלְחָת מִבְּיוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן,
שֶׁהַטְּמֵאָה וְהַתְּגַלְחָת סוֹתְרִים,
וְהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן אֵינוֹ סוֹתֵר.
חֹמֶר בְּיוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן מִבַּטְמֵאָה וּבַתְּגַלְחָת:
שֶׁהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן לֹא הִתֵּר מִכָּלֵל, <שֶׁהַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן שֶׁלֹּא הוֹתֵר בְּכָלֵל הַיּוֹצֵא מִן הַגֶּפֶן
הַטְּמֵאָה וְהַתְּגַלְחָת הוֹתֵר>
וְהַטְּמֵאָה וְהַתְּגַלְחָת הִתְּרוּ מִכָּלֵל
בַּתְּגַלְחָת מִצְּנָה וּבְכֶמֶת מִצְּנָה.
חֹמֶר בַּטְּמֵאָה מִבַּתְּגַלְחָת,
שֶׁהַטְּמֵאָה סוֹתֶרֶת אֶת הַכֹּל,
וְחַיֵּבִין עָלֶיהָ קֶרֶן,
וְהַתְּגַלְחָת אֵינָה סוֹתֶרֶת אֶלָּא עַד שְׁלוּשִׁים יוֹם,

ואין חֵבִין עֲלֶיהָ קָרְבָּן.

מסכת נזיר פרק ו משנה ו

ח

תְּגַלַּחַת הַטְּמֵאָה כִּיצַד?
הָיָה מִזֶּה בְּשִׁלְיָשִׁי וּבִשְׂבִיעִי,
וּמְגַלַּח בְּשִׂבְעִי,
וּמֵבִיא קָרְבָּנוֹתָיו בְּשִׁמְיָנִי.
אִם גָּלַח בְּשִׁמְיָנִי, מֵבִיא קָרְבָּנוֹתָיו בּוֹ בַּיּוֹם.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
אָמַר לוֹ רַבִּי טַרְפוֹן:
מָה בֵּין זֶה לְמִצְרָע?
אָמַר לוֹ:

שְׁזָה טְהָרְתוֹ תְלוּיָהּ בְּיָמָיו,
וּמִצְרָע טְהָרְתוֹ תְלוּיָהּ בְּתִגְלַחְתּוֹ,
וְאֵינוֹ מֵבִיא אֶת קָרְבָּנוֹתָיו
אֶלָּא אִם כֵּן הָיָה מְעֹרֵב שְׁמֶשׁ. <השמש>

מסכת נזיר פרק ו משנה ז

ט

תְּגַלַּחַת הַטְּהָרָה כִּיצַד?
הָיָה מֵבִיא שְׁלוֹשׁ בְּהֵמוֹת:
חֲטָאת, וְעוֹלָה וְשִׁלְמִים,
וְשׁוֹחֲט אֶת הַשְּׁלָמִים וּמְגַלַּח עֲלֵיהֶם;
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹמֵר:
לֹא הָיָה מְגַלַּח אֶלָּא עַל הַחֲטָאת,
שֶׁהַחֲטָאת קוֹדֶמֶת בְּכָל מְקוֹם.
וְאִם גָּלַח עַל אַחַת מִשְׁלֹשָׁתָן, יָצָא.

מסכת נזיר פרק ו משנה ח

י

רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
הֵבִיא שְׁלוֹשׁ בְּהֵמוֹת וְלֹא פָּרַשׁ,
הָרְאוּיָהּ לַחֲטָאת תִּקְרַב חֲטָאת,
לְעוֹלָה תִּקְרַב עוֹלָה,
לְשִׁלְמִים תִּקְרַב שִׁלְמִים.
הָיָה נוֹטֵל שְׁעָר רֹאשׁ נִזְרוֹ וּמִשְׁלַח תַּחַת הַדּוֹד. <הדור>
וְאִם גָּלַח בְּמִדִּינָה, הָיָה מִשְׁלַח תַּחַת הַדּוֹד. <הדור>
בְּמִי דְבָרִים אֲמוּרִין?
בְּתִגְלַחַת הַטְּהָרָה.

אָבֵל בְּתַגְלַחַת הַטֹּמֶאֶה,
לֹא הָיָה מְשַׁלֵּחַ תַּחַת הַדּוֹד. <הַדּוֹד>
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
הַכֹּל מְשַׁלְּחִין תַּחַת הַדּוֹד,
חוּץ מִן הַטֹּמֶא שֶׁבְּמִדְיָנָה בְּלִבָּד.

מסכת נזיר פרק ו משנה ט

יא

הָיָה מְבַשֵּׁל אֶת הַשְּׁלָמִים אוֹ שׁוֹלֵקֵן,
כֹּהֵן נוֹטֵל אֶת הַזֶּזֶר עַל שְׁלָה מִן הָאֵיל,
וְחִלַּת מִצָּה אַחַת מִן הַסֵּל,
וְרָקִיק מִצָּה אַחַת,
וְנוֹתֵנָן עַל כַּפֵּי הַנֹּזֵר וּמְנִיפֵן,
וְאַחֲרַי כִּךְ הֵתֵר הַנֹּזֵר לְשִׁתּוֹת בֵּינָן וְלִטְמֵא לְמַתִּים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר:
כִּינּוֹן שְׁנוֹרֶק עָלָיו אֶחָד מִן הַדָּמִים,
הֵתֵר הַנֹּזֵר לְשִׁתּוֹת בֵּינָן וְלִטְמֵא לְמַתִּים.

מסכת נזיר פרק ו משנה י

יב

גִּלַּח עַל הַזִּבְחָ וְנִמְצָא פְּסוּל,
תַּגְּלַחְתּוֹ פְּסוּלָה, וְזָבְחָיו לֹא עָלוּ לוֹ.
גִּלַּח עַל הַחֻטָּאת שֶׁלֹּא לְשָׁמֶן,
וְאַחֲרַי כִּךְ הִבִּיא קֶרְבָּנוֹתָיו לְשָׁמֶן,
תַּגְּלַחְתּוֹ פְּסוּלָה וְזָבְחָיו לֹא עָלוּ לוֹ.
גִּלַּח עַל הָעוֹלָה אוֹ עַל הַשְּׁלָמִים שֶׁלֹּא לְשָׁמֶן,
וְאַחֲרַי כִּךְ הִבִּיא קֶרְבָּנוֹתָיו לְשָׁמֶן,
תַּגְּלַחְתּוֹ פְּסוּלָה וְזָבְחָיו לֹא עָלוּ לוֹ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר:
אוֹתוֹ הַזִּבְחָ לֹא עָלָה לוֹ,
וּשְׁאָר כָּל הַזִּבְחִים עָלוּ לוֹ.
וְאִם גִּלַּח עַל שְׁלִשְׁתָּן וְנִמְצָא אֶחָד מֵהֶן כָּשֶׁר,
תַּגְּלַחְתּוֹ כָּשֶׁרָה, וְיָבִיא שְׁאָר הַזִּבְחִים.

מסכת נזיר פרק ו משנה יא

יג

מִי שְׁנוֹרֶק עָלָיו אֶחָד מִן הַדָּמִים וְנִטְמָא,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
סוֹתֵר אֶת הַכֹּל.
וְחֻכָּמִים אָמְרִים:
יָבִיא שְׁאָר קֶרְבָּנוֹתָיו וַיִּטְהַר.

אָמְרוּ לוֹ:
מַעֲשֵׂה בְמַרְקִים הַתְּדַמּוּרִית, <הַתּוֹדֵמְרִית>
שְׁנֹזֶרֶק עָלֶיהָ אֶחָד מִן הַדָּמִים,
וּבָאוּ וְאָמְרוּ לָהּ עַל בִּתָּהּ שֶׁהִיא מְסַכֶּנֶת,
וְהִלְכָה וּמִצְאָתָהּ שְׁמָתָה,
אָמְרוּ חֲכָמִים:
תָּבִיא שְׁאֵר קִרְבָּנוּתֶיהָ וְתִטְהַר. <וַיִּטְהַר>

פרק ז

מסכת נזיר פרק ז משנה א

א

כֹּהֵן גָּדוֹל וְנָזִיר אֵינָן מִטְּמִים בְּקִרְוֵיָהֶם,
הָיוּ מְהֻלָּכִים בְּדֶרֶךְ וּמִצְאוּ מֵת מִצְּנוֹה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
יִטְמָא כֹהֵן גָּדוֹל, וְאֵל יִטְמָא נָזִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
יִטְמָא נָזִיר, וְאֵל יִטְמָא כֹהֵן גָּדוֹל.
אָמַר לָהֶן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
יִטְמָא כֹהֵן,
שְׂאִינוּ מִבִּיא קִרְבֵּן עַל טְמֵאָתוֹ,
וְאֵל יִטְמָא נָזִיר,
שֶׁהוּא מִבִּיא קִרְבֵּן עַל טְמֵאָתוֹ.
אָמְרוּ לוֹ:
יִטְמָא נָזִיר,
שֶׁקִּדְּשָׁתוֹ קִדְּשֵׁת שְׁעָה,
וְאֵל יִטְמָא כֹהֵן,
שֶׁקִּדְּשָׁתוֹ קִדְּשֵׁת עוֹלָם.

מסכת נזיר פרק ז משנה ב

ב

עַל אֵלוֹ הַטְּמָאוֹת הַנָּזִיר מְגַלַּח:
עַל הַמֵּת,
וְעַל כְּזִית מִן הַמֵּת,
וְעַל כְּזִית נֶצֶל,
וְעַל מְלֵא תְרוּד רֶקֶב,
וְעַל הַשְּׂזֻרָה,
וְעַל הַגְּלָגֶלֶת,
וְעַל אֶבֶר מִן הַמֵּת,

וְעַל אֲבֵר מִן הַחַי שֵׁשׁ עָלֵיהֶם בְּשֹׁר כָּרְאוּי,
וְעַל חֲצִי קֶב עֲצָמוֹת,
וְעַל חֲצִי לֵג דָּם.
עַל מַגְעֵן, וְעַל מִשְׁאֵן, וְעַל אֲהִילָן.
וְעַל עֶצֶם כְּסֻעוֹרָה;
עַל מַגְעוֹ וְעַל מִשְׁאוֹ.
וְעַל אֱלוֹ הַנְּזִיר מְגַלַּח,
מִזֶּה בְּשָׁלִישִׁי וּבִשְׁבִיעִי,
וְסוֹתֵר אֶת הַקּוֹדְמִים,
וְאֵינוֹ מִתְחִיל לְמִנּוֹת עַד שְׁיֻטָּהָ,
וַיָּבִיֵא אֶת קָרְבָּנוֹ.

מסכת נזיר פרק ז משנה ג

ג

אֲבָל הַסִּכְכוֹת, וְהַפְּרָעוֹת, וּבֵית הַפָּרֶס,
וְאַרְץ הָעַמִּים, וְהַגּוֹלָל, וְהַדּוּפָק,
וְרִבִּיעִית דָּם, וְאַהֲל, וְרִבְעֵ עֲצָמוֹת,
וְכָלִים הַנוֹגְעִים בָּמֶת,
וַיְמִי סָפְרוּ וַיְמִי גָמְרוּ; <בִּימִי, בִּימִי>
עַל אֱלוֹ, אֵין הַנְּזִיר מְגַלַּח
וּמִזֶּה בְּשָׁלִישִׁי וּבִשְׁבִיעִי,
וְאֵינוֹ סוֹתֵר אֶת הַקּוֹדְמִים,
וּמִתְחִיל מוֹנֶה מִידָּה,
וְקָרְבָּן אֵין לוֹ.
בְּאַמָּת, יְמִי הַזֶּבֶ וְהַזֶּבֶה,
וַיְמִי הִסְגְּרוּ שְׁלֹמֶצְרַע,
הָרִי אֱלוֹ עוֹלָיִם לוֹ.

מסכת נזיר פרק ז משנה ד

ד

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
כָּל טִמְאָה מִן הַמֶּת שֶׁהַנְּזִיר מְגַלַּח עָלֶיהָ,
חֲזִיבִין עָלֶיהָ עַל בִּיאַת הַמַּקְדָּשׁ.
וְכָל טִמְאָה מִן הַמֶּת שֶׁאֵין הַנְּזִיר מְגַלַּח עָלֶיהָ,
אֵין חֲזִיבִין עָלֶיהָ עַל בִּיאַת הַמַּקְדָּשׁ.
אָמַר רַבִּי מֵאִיר:
לֹא תֵהָא זֹו קָלָה מִן הַשְּׂרָץ.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
דְּנָתִי לִפְנֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
מָה אִם עֶצֶם כְּסֻעוֹרָה,
שֶׁאֵינוֹ מִטְמֵא אֶת הָאָדָם בְּאַהֲל,

הנזיר מגלח על מגעו ועל משאו,
רביעית דם,
שהוא מטמא את האדם באהל,
אינו דין שיהא הנזיר מגלח
על מגעה ועל משאה? <נמחקו זה"אין ותוקנו לנונים סופיים>
אמר לי:
מה זה עקיבה!
אין דנין כן קל וחמר. <קול>
וכשבאתי והרציתי את הדברים
לפני רבי יהושע,
אמר לי:
יפה אמרת, אלא כך אמרו הלכה.

פרק ח

מסכת נזיר פרק ח משנה א

א

שני נזירים שאמר להם אחד:
"ראיתי אחד מכם שנטמא,
ואיני יודע איזה מכם",
מביאין קרבן טמאה וקרבן טהרה,
ואומר:
"אם אני הוא הטמא,
קרבן טמאה שלי וקרבן טהרה שלך,
ואם אני הוא הטהור,
קרבן טהרה שלי וקרבן טמאה שלך".
וסופרים שלושים יום,
ומביאין קרבן טהרה,

ב

ואומר:
"אם אני הוא הטמא,
קרבן טמאה שלי וקרבן טהרה שלך,
וזה קרבן טהרתי,
אם אני הוא הטהור,
קרבן טהרה שלי וקרבן טמאה שלך,
וזה קרבן טהרתך".
מת אחד מהן,
אמר רבי יהושע:

יבקש מאחד מן השוק שידר כנגדו בנזיר,
ויאמר:

"אם טמא הייתי,

הרי אתה נזיר מיד, <אני>

ואם טהור הייתי,

הרי אתה נזיר לאחר שלושים יום."

וסופרין שלושים יום,

ומביאין קרבן טמאה וקרבן טהרה,

ג

ואומר:

"אם אני הוא הטמא,

קרבן טמאה שלי וקרבן טהרה שלך.

אם אני הוא הטהור,

קרבן טהרה שלי, וקרבן טמאה בספק." <ספק>

וסופרים שלושים יום,

ומביאין קרבן טהרה,

ד

ואומר:

"אם אני הוא הטמא,

קרבן טמאה שלי, וקרבן טהרה שלך,

זה קרבן טהרתי.

אם אני הוא הטהור,

קרבן טהרה שלי, וקרבן טמאה בספק,

ונה קרבן טהרתי."

אמר לו בן זומה:

ומי שומע לו שידר כנגדו בנזיר?

אלא מביא חטאת העוף ועולת בהמה,

ואומר:

"אם טמא הייתי,

החטאת מחובתי והעולה נדבה,

ואם טהור הייתי,

העולה מחובתי והחטאת בספק."

וסופר שלושים יום,

ומביא קרבן טהרה,

ה

ואומר:

"אם טמא הייתי,

העולה הראשונה נדבה וזו חובה.

אם טהור הייתי,
העולה הראשונה חובה וזו נדבה,
וזה שאר קרבני.
אמר רבי יוסה:
יהושע!
נמצא זה מביא קרבנותיו מחצים!
אבל הודו חכמים לדברי בן זומה.

מסכת נזיר פרק ח משנה ב

ו

נזיר שהיה טמא בספק ומחלט בספק,
אוכל בקדשים לאחר ששים יום,
ושותה ביין ומטמא למתים
לאחר מאה ועשרים יום,
שתגלחת הנגע דוחה תגלחת הנזיר,
בזמן שהיא ודי,
אבל בזמן שהיא ספק, אינה דוחה.

פרק ט

מסכת נזיר פרק ט משנה א

א

הגוים אין להם נזירות.
נשים ועבדים, יש להם נזירות.
חמר בנשים מבצעבדים,
שהוא כופף את עבדו,
ואינו כופף את אשתו.
חמר בעבדים מבנשים,
שהוא מפר נדרי אשתו,
ואינו מפר נדרי עבדו.
הפר לאשתו,
הפר לה עולמית.
הפר לעבדו,
יצא לחרות, משלים את נזירותו.
עבר מכנגד פניו,
רבי מאיר אומר:
לא ישתה.
ורבי יוסה אומר:
ישתה.

מסכת נוזר פרק ט משנה ב

ב

נוזר שגלח ונודע שהיה טמא,
אם טמאה ידועה, סותר,
ואם טמאת התהום, אינו סותר.
אם עד שלא גלח,
בין כך ובין כך, סותר.
כיצד?

ירד לטבול במערה,
ונמצא מת צף על פי המערה, טמא.
נמצא משקע בקרקע המערה,
ירד להקרי, טהור,
לטהר מטמאת המת, טמא,
שחזקת הטמא, טמא,
וחזקת הטהור, טהור,
שרגלים לדבר.
<הלכה המוצא ובתריה כל ספק ובתריה>

מסכת נוזר פרק ט משנה ג (נמצא אחר כך בכתב היד)

ד

המוצא מת כתחלה, ומשכב כדרכו,
נוטלו ואת תבוסתו.
מצא שנים, נוטלן ואת תבוסתן.
מצא שלשה,
אם יש בין זה לזה מארבע אמות ועד שמונה,
כמלוא מטה וקובריה,
הרי זו שכינת קברות,
בודק ממנו ולהלן עשרים אמה.
מצא אחד בסוף עשרים,
בודק ממנו ולהלן עשרים אמה,
שרגלים לדבר;
שאלו מתחלה מצאו,
היה נוטלו ואת תבוסתו.

מסכת נוזר פרק ט משנה ד

ג

כל ספק נגעים כתחלה, טהור,
עד שלא נזקק לטמאה.
משנזקק לטמאה, ספקו טמא.
בשבע דרכים בודקים את הזב

עד שלא נזקק לטמאה: <'לטמאה' כתוב על די המגיה על מקום מחוק>
במאכל, במשתה,
במשא, בקפיצה,
בחלי, ובמראה, ובהרהור.
משנזקק לטמאה, <'לטמאה' כתוב על די המגיה על מקום מחוק>
אין בודקים אותו.
אנסו וספקו ושכבת זרעו טמאים,
שרגלים לדבר.

ה
המכה את חברו, ועמדוהו למיתה,
הקל ממה שהיה,
לאחר מכן הכביד ומת,
חיב.
רבי נחמיה פוטר,
שרגלים לדבר.

מסכת נזיר פרק ט משנה ה

ו

נזיר היה שמואל,
כדברי רבי נהורי, שנאמר: (שמואל א א, יא)
"ומורה לא יעלה על ראשו";
נאמר בשמשון (שופטים יג, ה) "מורה",
ונאמר בשמואל "מורה",
מה מורה אמורה בשמשון, נזיר,
אף מורה אמורה בשמואל, נזיר.
אמר רבי יוסה:
והלא אין מורה אלא שלבשר ודם?
אמר לו רבי נהורי:
והלא כבר נאמר: (שמואל א טז, ב)
"ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול ונהרגני",
שכבר היה עליו מורה שלבשר ודם.

חסלת נזיר

מסכת סוטה

פרק א

מסכת סוטה פרק א משנה א

א

הַמִּקְנָא לְאַשְׁתּוּ,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִקְנָא עַל פִּי שְׁנַיִם,
וּמִשְׁקָה עַל פִּי עַד אֶחָד אוֹ עַל פִּי עֶצְמוֹ.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
מִקְנָא עַל פִּי שְׁנַיִם,
וּמִשְׁקָה עַל פִּי שְׁנַיִם.

מסכת סוטה פרק א משנה ב

ב

כִּיצַד הוּא מִקְנָא לָהּ?
אָמַר לָהּ בִּפְנֵי שְׁנַיִם:
"אַל תְּדַבְּרִי עִם אִישׁ פְּלוֹנִי!"
וְדַבְּרָה עִמּוֹ,
עֲדִין הִיא מִתְּרַת לְבֵיתָהּ, <אֲדִין>
וּמִתְּרַת לֹאכֹל בְּתֵרוּמָה.
נִכְנסָה עִמּוֹ לְבֵית הַסֵּתֶר, וְשָׁהָת כְּדֵי טַמְאָה,
אָסוּרָה לְבֵיתָהּ,
אָסוּרָה לֹאכֹל בְּתֵרוּמָה.
וְאִם מֵת, חוֹלְצָת וְלֹא מִתְּיַבֶּמֶת.

מסכת סוטה פרק א משנה ג

ג

אֵלּוּ אָסוּרוֹת מִלֹּאכֹל בְּתֵרוּמָה:
הָאוֹמֶרֶת "טַמְאָה אֲנִי לָךְ",
וְשָׁבְאוּ לָהּ עֲדִים שֶׁהִיא טַמְאָה,
וְהָאוֹמֶרֶת "אֲנִי שׁוֹתָה",
וְשָׁבְעָלָה אֵינּוּ רוֹצֶה לְהַשְׁקוּתָהּ,
וְשָׁבְעָלָה בָּא עָלֶיהָ בְּדֶרֶךְ.
כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה לָהּ?
מוֹלִיכָה לְבֵית דִּין שֶׁבְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם,
וּמוֹסְרִין לוֹ שְׁנֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים,
שֶׁמָּא יָבוֹא עָלֶיהָ בְּדֶרֶךְ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בַּעֲלָהּ נֶאֱמָן עָלֶיהָ.

מסכת סוטה פרק א משנה ד

ד

היו מעלין אותה לבית דין הגדול שבירושלים,
ומאיימים עליה בדרך שהן מאיימים על עדי נפשות,
ואומר לה:

"בתי! הרבה זין עושה,

הרבה שחוק עושה,

הרבה ילדות עושה, <עושה>

הרבה שכנים הרעים עושים.

אל תעשי לשמו הגדול שנכתב בקדשה,

שימחה על המים!"

ואומרין לפניה דברין שאינה כדי לשמען,

היא וכל משפחת בית אביה.

מסכת סוטה פרק א משנה ה

ה

אם אמרה "טמאה אני",

שוברת כתבתה ויוצא.

ואם אמרה "טהורה אני",

מעלין אותה לשערי מזרח, לשערי ניקנור,

ששם משקים את הסוטות,

ומטהרין את היולדות,

ומטהרין את המצרעים.

וכהן אויזו בבגדיה,

אם נקרעו, נקרעו,

אם נפרמו, נפרמו,

עד שהוא מגלה את לבה,

וסותר את שערה. <סערה>

רבי יהודה אומר:

אם היזה לבה נאה,

לא היזה מגלהו;

ואם היזה שערה נאה, <סערה>

לא היזה סותרו.

מסכת סוטה פרק א משנה ו

ו

היתה מכסה בלבנים,

מכסה בשחורים;

היו עליה כלי זהב קטליות, גזמים וטבעות,

מעבירים ממנה, כדי לנולה.

ואחר כך מביא חבל מצרי,

וקושרו למעלה מדדיה.

וְכָל הָרוּצָה לְרֹאוֹת בָּא וְרוֹאֶה,
חוּץ מֵעֲבָדֶיהָ וּשְׂפָחוֹתֶיהָ,
מִפְּנֵי שְׁלֵכָה גַם בָּהֶן.
וּשְׁאֵר כָּל הַנָּשִׁים מִתְּרוֹת לְרֹאוֹתָהּ,
שֶׁנֶּאֱמַר: (יִחְזְקָאל כג, מח)
"וְנוֹסְרוּ כָּל הַנָּשִׁים, וְלֹא תַעֲשִׂינָה כְּזִמְתְּכָנָה". <וְנוֹסְרוּ>

מסכת סוטה פרק א משנה ז

ז

בַּמִּדָּה שְׁאֵדָם מוֹדֵד, בָּהּ מוֹדֵדִין לוֹ.
הִיא קִשְׁטָה אֶת עֲצָמָהּ לַעֲבֶרָה,
וְהַמָּקוֹם נוֹלָה.
הִיא גִלְתָּהּ אֶת עֲצָמָהּ,
וְהַמָּקוֹם גִּלָּהּ עָלֶיהָ.
יָרֵךְ הַתַּחֲלִילָה בַּעֲבֶרָה תַּחֲלָה,
וְאַחֲרֵי כֵךְ הַבֶּטֶן,
לְפִיכֵךְ תִּלְקָה הַיָּרֵךְ תַּחֲלָה,
וְאַחֲרֵי כֵךְ הַבֶּטֶן.
וּשְׁאֵר כָּל הַגּוּף לֹא פֶלֶט.

מסכת סוטה פרק א משנה ח

ח

שֶׁמֶשׁוֹן הַלֵּךְ אַחֲרֵי עֵינָיו,
לְפִיכֵךְ נִקְרוּ פִלְשְׁתִּים אֶת עֵינָיו.
אֲבָשְׁלוּם נִתְּנוּהָ בַשְּׁעָרוֹ,
לְפִיכֵךְ נִתְּלָה בַשְּׁעָרוֹ.
וּלְפִי שֶׁבָּא עַל עֶשֶׂר פִּילְגָשִׁי אֲבִיו,
לְפִיכֵךְ נִתְּנוּ בוֹ עֶשֶׂר לוֹנְכִיּוֹת, <lónkhe: חֲנִית, שִׁבְט>

שֶׁנֶּאֱמַר: (שְׁמוּאֵל ב יח, טו)

"וַיִּסְבּוּ עֲשָׂרָה אַנְשִׁים נִשְׂאֵי כָּלִי יוֹאָב,
וַיִּכּוּ אֶת אֲבִשְׁלוּם וַיִּמָּתֶהוּ."
וּלְפִי שֶׁגָּנַב שְׁלֶשֶׁה גְּנֻבוֹת,
לֵב אֲבִיו, וְלֵב בֵּית דִּין, וְלֵב אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל,
לְפִיכֵךְ נִתְּקְעוּ בוֹ שְׁלֶשֶׁה שְׁבָטִים,

שֶׁנֶּאֱמַר: (שְׁמוּאֵל ב יח, יד)

"וַיִּקַּח שְׁלֶשֶׁה שְׁבָטִים בְּכַפּוֹ,
וַיִּתְּקֵם בְּלֵב אֲבִשְׁלוּם,
עוֹדְנוּ חַי בְּלֵב הָאֵלֶּה."

מסכת סוטה פרק א משנה ט

[ט]

וְכֵן לְעֵנִין הַטּוֹבָה:
מְרִים הַמְתִּינָה לַמֶּשֶׁה שְׁעָה אַחַת,
שָׁנָאֹמֶר: (שְׁמוֹת ב,ד)
”וַתִּתְצַב אַחֲתָו מִרְחָק לְדַעַה מָה יַעֲשֶׂה לוֹ.”
לְפִיכֵךְ נִתְעַכְּבוּ לָהּ יִשְׂרָאֵל שְׁבַעַת יָמִים בַּמִּדְבָּר,
שָׁנָאֹמֶר: (בְּמִדְבָּר יב,טו)
”וְהָעַם לֹא נָסַע עַד הָאֶסֶף מֵרִים”.

י
יוֹסֵף זָכָה לְקַבּוֹר אֶת אָבִיו,
וְאֵין בְּאַחֲיו גְּדוֹל מִמֶּנּוּ, שָׁנָאֹמֶר: (בְּרֵאשִׁית נ,ז;ט)
”וַיַּעַל יוֹסֵף לְקַבּוֹר אֶת אָבִיו”.
”וַיַּעַל עִמּוֹ גַּם רָכֵב גַּם פָּרָשִׁים,
וַיְהִי הַמַּחֲנֶה כְּבֵד מְאֹד”.
מִי לָנוּ גְּדוֹל מִיוֹסֵף, <’מִיוֹסֵף’ מַחוּק, מוֹחֲלָף ב- מַמְשָׁה>
שֶׁלֹּא נִתְעַסֵּק בּוֹ אֲלֹא מִשָּׁה?
וּמִשָּׁה זָכָה בְּעֶצְמוֹת יוֹסֵף,
וְאֵין בְּיִשְׂרָאֵל גְּדוֹל מִמֶּנּוּ, שָׁנָאֹמֶר: (שְׁמוֹת יג,ט)
”וַיִּקַּח מִשָּׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ”.
וּמִי לָנוּ גְּדוֹל מִמְשָׁה,
שֶׁלֹּא נִתְעַסֵּק בּוֹ אֲלֹא הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא,
שָׁנָאֹמֶר: (דְּבָרִים ל,דו)
”וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִי בְּאֶרֶץ מוֹאָב מוֹל בֵּית פְּעוֹר,
וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה.”
וְלֹא עַל מִשָּׁה בְּלִבָּד אָמְרוּ,
אֲלֹא בְּכָל הַצְּדִיקִים, שָׁנָאֹמֶר: (יִשְׁעִיָּה נח,ח)
”וְהִלֵּךְ לִפְנֵיךְ צִדְקָךְ כְּבוֹד יִי יֶאֱסָפֶךָ”.

פרק ב

מסכת סוטה פרק ב משנה א

א

הָיָה מְבִיא אֶת מִנְחָתָה בְּקַפִּיפָה מְצֻרִית, <בְּקַפִּיפָא>
וְנוֹתְנָה עַל יָדֶיהָ, כְּדִי לִיַּגְעָה.
כָּל הַמִּנְחוֹת,
תַּחֲלֹתָן וְסוּפָן בְּכָלִי שָׁרֵת,
זוּ,
תַּחֲלֹתָהּ בְּקַפִּיפָה מְצֻרִית וְסוּפָהּ בְּכָלִי שָׁרֵת. <בְּקַפִּיפָא>
כָּל הַמִּנְחוֹת טְעוּנוֹת שָׁמֶן וּלְבוֹנָה,

וְזוֹ אֵינָה טְעוּנָה לֹא שָׁמֵן וְלֹא לְבוּנָה.
כָּל הַמִּנְחוֹת בָּאוֹת מִן הַחֹטִין,
וְזוֹ אֵינָה בָּאָה אֶלָּא מִן הַשְּׁעוּרִים.
מִנְחַת הָעֶמֶר,
אִף עַל פִּי שֶׁהִיא בָּאָה מִן הַשְּׁעוּרִים,
וְהִיא הִיטָה בָּאָה גֵּרֶשׁ;
וְזוֹ הִיטָה בָּאָה קִמַּח.
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
כֶּשֶׁם שֶׁמַּעֲשִׂיָּה מַעֲשֶׂה בַּהֶמָּה,
כֵּן קֹרְבָנָה מֵאֵכֶל בַּהֶמָּה.

מסכת סוטה פרק ב משנה ב

ב

הָיָה מְבִיא פִּיְלִי שְׁלַחֲרֵס חֲדָשָׁה,
וְנוֹתֵן לְתוֹכָהּ חֲצִי לֶג מִים מִן הַכִּיּוֹר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
רְבִיעִית.
כֶּשֶׁם שֶׁהוּא מִמַּעַט בְּכֶתֶב,
כֵּן הוּא מִמַּעַט בְּמִים.
נִכְנָס לְהִיכָל וּפָנָה לִימִינוֹ,
וּמְקוֹם הִיּהוּ שֵׁם אִמָּה עַל אִמָּה,
וְטַבְלָה שְׁלִישִׁישׁ וְטַבְעַת הִיטָה קְבוּעָה בָּהּ.
כִּשְׁהוּא מְגַבִּיָּהָ, נוֹטֵל עֶפֶר מִתַּחֲתֶיהָ,
וְנוֹתֵן כֹּדֵי שְׁיִרְאָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם, שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר ה, יז)
"וְיָמֵן הָעֶפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּקֶרְקַע הַמַּשְׁכָּן
יִקַּח הַכֹּהֵן, וְנָתַן אֶל הַמַּיִם".

מסכת סוטה פרק ב משנה ג

ג

בָּא לוֹ לְכַתֵּב אֶת הַמַּגְלָה,
מֵאִי זֶה מְקוֹם הוּא כּוֹתֵב? (במדבר ה, יט כ)
"אִם לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתָּךְ,
וְאִם לֹא שָׁטִית טְמֵאָה תַּחַת אִישׁךְ,
הַנָּקִי מִמִּי הַמְּרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה.
וְאֵת כִּי שָׁטִית תַּחַת אִישׁךְ, וְכִי גִטְמַאת,
וַיִּתֵּן אִישׁ בֶּךָ אֶת שְׁכָבְתוֹ מִבִּלְעָדִי אִישׁךְ."
וְאֵינוֹ כּוֹתֵב: (במדבר ה, כא)
"וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה,
וְאָמַר הַכֹּהֵן לָאִשָּׁה",
וְכּוֹתֵב: (במדבר ה, כא-כב)
"וַיִּתֵּן יְיָ אוֹתָךְ לָאֵלֶּה וּלְשִׁבְעָה בְּתוֹךְ עַמֶּךָ,

בתת יי את ירכך נפלת ואת בטנך צכה.
ובאו המים המאריים האלה במעיך
לצבות בטן ולנפל ירך",
ואינו כותב: (במדבר ה,כב)
"ואמרה האשה: אמן אמן."

ד

רבי יוסה אומר:
לא היה מפסיק.
רבי יהודה אומר:
כל עצמו אינו כותב אלא:
"יתן יי אותך לאלה ולשבעה בתוך עמד,
בתת יי את ירכך נפלת ואת בטנך צכה.
ובאו המים המאריים האלה במעיך
לצבות בטן ולנפל ירך",
ואינו כותב: (במדבר ה,כב)
"ואמרה האשה: אמן אמן."

מסכת סוטה פרק ב משנה ד

ה

אינו כותב לא על הלוח,
ולא על הנגר ולא על הדפתרא,
אלא במגלה, שנאמר (במדבר ה,כג) "בספר".
ואינו כותב לא בקומוס ולא בקלקנתוס,
ולא בכל דבר שהוא רושם,
אלא בדיו, שנאמר "ומחה",
כתב שהוא יכול להמחות.

מסכת סוטה פרק ב משנה ה

ו

ולמה היא אומרת "אמן"?
"אמן" על האלה,
"אמן" על השבועה,
"אמן" מאיש זה,
"אמן" מאיש אחר,
"אמן" שלא נטמאתי, ואם נטמאתי יבאו בי.
"אמן" שלא שטיתי ארוסה ונשואה, <סטיתי>
ושומרת יבם וכנוסה.
רבי מאיר אומר:
"אמן" שלא נטמיתי,
ו"אמן" שלא אטמא.

מסכת סוטה פרק ב משנה ו

ז

הכל שוים שאינו מתנה עמה קדם לשנתארסה,
ולא משנתארסה. <מי שנתארסה>
נסתרה לאחר ונטמאת ואחר כך החזירה,
לא היה מתנה עמה.
זה הכלל:
כל שתבעל, לא תהא אסורה לו,
לא היה מתנה עמה.

פרק ג

מסכת סוטה פרק ג משנה א

א

היה נוטל את מנחתה מתוך קפיפה מצרית,
ונותנה בכלי שרת,
ונותנה על ידיה,
וכהן מניח את ידו תחתיה ומניפה.
(מסכת סוטה פרק ג משנה ב)
הניף והגיש,
קמץ והקטיר,
והשאר נאכל לכהנים.

ב

היה משקה, ואחר כך מקריב את מנחתה.
רבי שמעון אומר:
מקריב את מנחתה, ואחר כך משקה,
שנאמר: (במדבר ה.כו)
"ואחר ישקה את האשה את המים".
אם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה,
כשרה.

מסכת סוטה פרק ג משנה ג

ג

עד שלא נמחקה המגלה אמרה "איני שותה",
מגלתה נגנזת, ומנחתה מתפזרת על הדשן.
אין מגלתה כשרה להשקות בה סוטה אחרת. <שוטה>
נמחקה המגלה ואמרה "טמאה אני",

המים נשפכים ומנחתה מתפזרת על הדשן.
נמחקה המגלה, אמרה "איני שותה",
מערערים אותה ומשקין אותה על כרחה.

מסכת סוטה פרק ג משנה ד

ד

אינה מספקת לשתות,
עד שפניה מוריקות ועיניה בולטות,
והיא מתמלא גידים,
והן אומרים:
"הוציאוה, הוציאוה!"
שלא תטמא את העזרה.
אם יש לה זכות, היתה תולה לה.
יש זכות תולה שנה אחת,
יש זכות תולה שתי שנים,
יש זכות תולה שלוש שנים.
מכן אמר בן עזי:
חייב אדם ללמד את בתו תורה,
שאם תשתה תדע שהזכות תולה לה.
רבי אליעזר אומר:
המלמד את בתו תורה, מלמדה תפלות.
רבי יהושע אומר:
רוצה אשה בקב ותפלות מתשעה קבין ופרישות.
הוא היה אומר:
חסיד שוטה, רשע ערום,
אשה פרושה, מכות פרושין,
הרי אלו מכלי עולם.

מסכת סוטה פרק ג משנה ה

ה

רבי שמעון אומר:
אין זכות תולה במים המאריים.
ואם אתה אומר שהזכות תולה במים המאריים,
מדהה אתה את המים בפני כל הנשים השותות,
ומוציא אתה שם רע על הטהורות ששתו,
שיאמרו:
טמאות הן, אלא שתלת להן זכות. <להם>

ו

רבי אומר:
הזכות תולה במים המאריים,

ואינה יולדת ואינה משבחת,
אלא מתנונה והולכת,
וסופה שהיא מתה באותה מיתה.

מסכת סוטה פרק ג משנה ו

ז

נטמאת מנחתה עד שלא קדשה בכלי,
הרי היא ככל המנחות, תפדה.
ומשקדשה בכלי,
הרי היא ככל המנחות, תשרף.
אלו שמנחותיהם נשרפות: <אלא>
האומרת "טמאה אני לך",
ושבאו לה עדים שהיא טמאה,
האומרת "איני שוטה",
ושבעלה אינו רוצה להשקותה,
ושבעלה בעלה בדרך,
וכל הנשואות לכהנים,
מנחותיהם נשרפות.

מסכת סוטה פרק ג משנה ז

ח

בת ישראל שנשאת לכהן,
מנחתה נשרפת.
וכהנת שנשאת לישראל,
מנחתה נאכלת.
מה בין כהן לכהנת?
מנחת כהנת נאכלת,
מנחת כהן אינה נאכלת.
כהנת מתחללת,
וכהן אינו מתחלל.
כהנת מטמא למתים,
וכהן אינו מטמא למתים.
כהן אוכל בקדשי קדשים,
ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים.

מסכת סוטה פרק ג משנה ח

ט

מה בין האיש לאשה?
האיש פורע ופורם,
ואין האשה פורעת ופורמת.
האיש מדיר את בנו בנזיר,

ואין האשה מדרת את בנה בנזיר.
האיש מגלח על נזירות אביו,
ואין האשה מגלחת על נזירות אביה.
האיש מקדש את בתו,
ואין האשה מקדשת את בתה.
האיש מוכר את בתו,
ואין האשה מוכרת את בתה.
האיש נסקל ערם,
ואין האשה נסקלת ערמה.
האיש נתלה,
ואין האשה נתלית.
האיש נמכר בגנבתו,
ואין האשה נמכרת בגנבתה.

פרק ד

מסכת סוטה פרק ד משנה א

א

ארוסה ושומרת יכם,
לא שותה ולא נוטלת כתבה, שנאמר: (במדבר ה, כט)
"אשר תשטה אשה תחת אישה",
פרט לארוסה ולשומרת יכם.

ב

אלמנה לכהן גדול,
גרושה וחלוצה לכהן הדיוט,
ממזרת ונתינה לישראל,
ובת ישראל לממזר ולנתינ,
לא שותה ולא נוטלת כתבה.

מסכת סוטה פרק ד משנה ב

ג

אלו לא שותות ולא נוטלות כתבה:
האומרת "טמאה אני לך",
ושבאו לה עדים שהיא טמאה,
האומרת "איני שותה".
ואמר בעלה "איני משקה",
ושבעלה בעלה בדרך,
נוטלת כתבתה ולא שותה.

מתו בעליהן עד שלא ישתו,
בית שמי אומרים:
נוטלות כתבה ולא שותות.
ובית הלל אומרים:
לא שותות ולא נוטלות כתבה.

מסכת סוטה פרק ד משנה ג

ד

מעברת חברו ומינקת חברו,
לא שותה ולא נוטלת כתבה.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
יכול הוא להפרישה ולחזירה לאחר זמן.
אילונית וזקנה ושאינה ראויה לילד,
לא שותה ולא נוטלת כתבה.
רבי אלעזר אומר:
יכול הוא לשא אשה אחרת,
ולפרות ולרבות ממנה.
ושאר כל הנשים,
או שותות, או לא נוטלות כתבה.

מסכת סוטה פרק ד משנה ד

ה

אשת כהן שותה ומתרת לבעלה.
אשת סריס שותה.
על ידי כל העריות ומקנים,
חוץ מן הקטן וממי שאינו איש.

מסכת סוטה פרק ד משנה ה

ו

ואלו שבית דין מקנים להם:
מי שנתחרש בעלה, או נשטה,
או שהיה חבוש בבית האסורים.
לא להשקותה אמרו,
אלא לפסלה מכתבתה.
רבי יוסה אומר:
אף להשקותה,
כשיצא בעלה מבית האסורים ישקנה.

מסכת סוטה פרק ה

פרק ה

מסכת סוטה פרק ה משנה א

א

כשם שהמים בודקין אותה,

כך בודקין אותו, שנאמר: (במדבר ה, כב; כז)

"ובאו", "ובאו".

כשם שאסורה לבעל,

כך היא אסורה לבעל, שנאמר: (במדבר ה, כז; כט)

"אם נטמאה", "ונטמאה".

דברי רבי עקיבה.

אמר רבי יהושע:

כך היה דורש זכריה בן הקצב.

רבי אומר:

שני פעמים האמורים בפךשה:

"אם נטמאה", "נטמאה",

אחד לבעל ואחד לבעל.

מסכת סוטה פרק ה משנה ב

ב

בו ביום דרש רבי עקיבה: (ויקרא יא, לג)

"וכל כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו,

כל אשר בתוכו יטמא."

אינו אומר 'טמא' אלא "יטמא",

לטמא את אחרים,

וללמד על כפר השני שיטמא את השלישי.

ג

אמר רבי יהושע:

מי יגלה עפר מעיניו, רבן יוחנן בן זכאי!

שהיית אומר:

עתיד דור אחר לטהר את הכפר השלישי,

שאין לו מן התורה,

והרי עקיבה תלמידך הביא לו מקרא מן התורה <לי>

שהוא טמא, שנאמר: (ויקרא יא, לג)

"כל אשר בתוכו יטמא".

מסכת סוטה פרק ה משנה ג

ד

בו ביום דרש רבי עקיבה: (במדבר לה,ה)
"ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדמה,
אלפים באמה",

ומקרא אחר אומר: (במדבר לה,ד)
"מקיר העיר וחוצה, אלף אמה סביב".
איפשר לומר "אלף אמה", <בשולים מהוסיף המגיה 'ואי' >
שכבר נאמר "אלפים באמה",
ואי אפשר לומר "אלפים באמה",
שכבר נאמר "אלף אמה"!
ולמה נאמר "אלף אמה",
ולמה נאמר "אלפים באמה"?
אלא "אלף אמה", מגרש,
ו"אלפים", תחום שבת.
רבי אליעזר בנו של רבי יוסה הגלילי אומר:
"אלף אמה", מגרש,
ו"אלפים", שדות וכרמים.

מסכת סוטה פרק ה משנה ד

ה

בו ביום דרש רבי עקיבה: (שמות טו,א)
"אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי,
ויאמרו לאמר",
שאין תלמוד לומר "לאמר",
ולמה נאמר "לאמר"?
אלא שהיו ישראל עונין אחריו של משה
על כל דבר ודבר, בקוראין את ההלל, (שמות טו,א)
"אשירה ליי כי גאה גאה",
לכך נאמר "לאמר".
רבי נחמיה אומר:
בקורים את שמע היו קורים,
לא בקוראין את ההלל.

מסכת סוטה פרק ה משנה ה

ו

בו ביום דרש רבי יהושע בן הרקנוס,
שלא עבד איוב את המקום אלא מאהבה,
שנאמר: (איוב יג,טו)
"הן יקטלני, לו איחל".
עדן הדבר שקול: <אדיין >
לו אני מצפה, או אני מצפה לו?

תלמוד לומר (איוב כו,ה)

"עד אָגוע, לא אָסיר תַּמְתִּי מִמְּנִי",
למד שמאֲהֵבָה עֲשֵׂה.

ז

אמר רבי יהושע:

מי יגלה עֶפֶר מַעֲיִנָּה, רֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זָכַי!
שְׁהִיית דּוֹרֵשׁ כָּל יָמֶיהָ,
שֶׁלֹּא עָבַד אִיּוֹב אֶת הַמָּקוֹם אֲלֵא מִירָאָה,

שנאמר: (איוב א,ח)

"אִישׁ תָּם וְיָשָׁר, יֵרָא אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע",
ורבי יהושע תלמידך למד,
שמאֲהֵבָה עֲשֵׂה.

פרק ו

מסכת סוטה פרק ו משנה א

א

מי שֶׁקָּנָא לָהּ,
אֶפְלוּ שָׁמַע מַעוֹף הַפּוֹרֵחַ,
יוֹצִיא וַיִּתֵּן כְּתָבָהּ.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
ורבי יהושע אומר:
מִשִּׁישָׁאוּ וַיִּתְּנוּ בָּהּ מוֹצְרוֹת בִּלְבָנָהּ.

מסכת סוטה פרק ו משנה ב

ב

אמר עד אחד:
"אֲנִי רֹאִיתִיהָ שֶׁנִּשְׁמָאת",
לא הִיָּתָה שׁוֹתָה.
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא אֶפְלוּ עָבַד, אֶפְלוּ שִׁפְחָה,
הָרִי אֱלוֹ נְאֻמִּים אֵף לְפִסְלָה מִכְתָּבָתָהּ.
חֲמוּתָהּ וּבֵת חֲמוּתָהּ,
וְצִרְתָּהּ וַיִּבְמְתָהּ וּבֵת בַּעֲלָהּ,
הָרִי אֱלוֹ נְאֻמִּנוֹת,
לא לְפִסְלָה מִכְתָּבָתָהּ, אֲלֵא שֶׁלֹּא תִשְׁתָּהּ.

מסכת סוטה פרק ו משנה ג

ג

שְׁהִיָּה בְּדִין:
מָה אִם עֵדוֹת הֶרְאִשׁוּנָה,
שְׁאִינָה אוֹסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם,
אִינָה מִתְקַיֶּמֶת בְּפָחוֹת מִשְׁנִים,
עֵדוֹת הָאֲחֵרוֹנָה,
שְׁהִיא אוֹסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם,
אִינּוּ דִין שֶׁלֹא תִתְקַיֵּם בְּפָחוֹת מִשְׁנִים?
תִּלְמוּד לֹמֵר: (בְּמִדְבָּר ה', יג)
"וְעַד אֵין בָּהּ", כָּל שֵׁשׁ בָּהּ.

ד
קל וְחֹמֶר לְעֵדוֹת הֶרְאִשׁוּנָה מֵעֵתָה: <קוֹל>
מָה אִם עֵדוֹת הָאֲחֵרוֹנָה,
שְׁהִיא אוֹסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם,
הִרִי הִיא מִתְקַיֶּמֶת בְּעַד אֶחָד,
עֵדוֹת הֶרְאִשׁוּנָה,
שְׁאִינָה אוֹסְרֶתָה אֶסוּר עוֹלָם,
אִינּוּ דִין שֶׁתִּתְקַיֵּם בְּעַד אֶחָד?
תִּלְמוּד לֹמֵר (דְּבָרִים כד, א)
"כִּי מִצָּא בָּהּ עֲרוֹת דְּבָר",
וּלְהֵלֶן הוּא אוֹמֵר: (דְּבָרִים יט, טו)
"עַל פִּי שְׁנֵי עֵדִים, <"עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עֵדִים"> (דְּבָרִים יז, ו)<
אוֹ עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֵדִים יָקוּם דְּבָר.
מָה "דְּבָר" אָמֹר לְהֵלֶן, עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים,
אִף "דְּבָר" הָאֹמֵר כָּאן, עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים.

מסכת סוטה פרק ו משנה ד

ה
עַד אוֹמֵר "נִטְמָאת",
וְעַד אוֹמֵר "לֹא נִטְמָאת",
אִשָּׁה אוֹמֶרֶת "נִטְמָאת",
וְאִשָּׁה אוֹמֶרֶת "לֹא נִטְמָאת",
הִיָּתָה שׁוֹתָה.
עַד אוֹמֵר "נִטְמָאת",
וּשְׁנַיִם אוֹמְרִין "לֹא נִטְמָאת",
לֹא הִיָּתָה שׁוֹתָה.
שְׁנַיִם אוֹמְרִים "נִטְמָאת",
וְעַד אֶחָד אוֹמֵר "לֹא נִטְמָאת",
לֹא הִיָּתָה שׁוֹתָה.

פרק ז

מסכת סוטה פרק ז משנה א

א

אלו נאמרים בלשונם:

פרשת סוטה,

וודוי מעשר,

וקרית שמע,

ותפלה,

וברכת המזון,

ושבועת העדות,

ושבועת הפקדון.

מסכת סוטה פרק ז משנה ב

ב

ואלו נאמרים בלשון הקדש:

מקרא הבכורים,

וחליצה,

ברכות וקללות,

ברכת כהנים,

וברכות כהן גדול,

ופרשת המלך,

ופרשת עגלה ערופה,

ומשוח המלחמה <ומשוח>

בשעה שהוא מדבר אל העם.

מסכת סוטה פרק ז משנה ג

ג

מקרא הבכורים כיצד? (דברים כוה)

"וענית ואמרת לפני יי אלהיך:

ארמי אבד אבי",

ולהלן הוא אומר: (דברים כז, יד)

"וענו הלויים ואמרו אל כל איש ישראל קול רם".

מה עניה אמורה להלן, בלשון הקדש,

ואף כן בלשון הקדש.

(מסכת סוטה פרק ז משנה ד)

חליצה כיצד? (דברים כה, ט)

"וענתה ואמרה:

ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו",

ולהלן הוא אומר: (דברים כז, יד)

"וַעֲנוּ הַלְוִיִּם וַאֲמָרוּ
אֵל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל קוֹל רֶם".
מָה עֲנִיָּה אֲמֹרָה לְהֵלֵן בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ,
וְאַף כָּאֵן בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
"וַעֲנֵתָהּ וַאֲמָרָה: כִּכָּה",
עַד שֶׁתֹּאמַר כְּלִשׁוֹן הַזֶּה.

מסכת סוטה פרק ז משנה ה

ד

בְּרָכוֹת וּקְלָלוֹת כִּיצַד?
כִּינֹן שֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיַּרְדֵּן,
וּכְאוּ לָהֶר גְּרִזִּים וּלְהָר עֵיבָל שֶׁבְּשׁוּמְרוֹן
וְשֶׁבְצַד שְׁכֶם, וְשֶׁאֲצֵל אֱלוֹנֵי מוֹרָה,
שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים י"א, ל)
"הֲלֹא הִמָּה בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן, אַחֲרֵי דֶרֶךְ מְבוֹא הַשָּׁמֶשׁ,
בְּאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הִישֵׁב בְּעֶרְבָה מוֹל הַגִּלְגָּל,
אֲצֵל אֱלוֹנֵי מוֹרָה."
וּלְהֵלֵן הוּא אָמַר: (בְּרֵאשִׁית י"ב, ו)
"וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שְׁכֶם,
עַד אֱלוֹן מוֹרָה",
מָה 'אֱלוֹן מוֹרָה' הָאֵמֹר לְהֵלֵן, שְׁכֶם,
אֵף 'אֱלוֹן מוֹרָה' הָאֵמֹר כָּאֵן, שְׁכֶם.

ה

שֶׁשָּׂה שְׂבָטִים עָלוּ לְרֹאשׁ הָר גְּרִזִּים,
וְשֶׁשָּׂה שְׂבָטִים עָלוּ לְרֹאשׁ הָר עֵיבָל,
וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְהָאֲרוֹן עֹמְדִים מִלְמָטָה בְּאֲמָצָע.
הַכֹּהֲנִים מְקִיפִין אֶת הָאֲרוֹן,
וְהַלְוִיִּם אֶת הַכֹּהֲנִים,
וְכָל יִשְׂרָאֵל מִכֵּן וּמִכֵּן, שֶׁנֶּאֱמַר: (יְהוֹשֻׁעַ ח, לג)
"וְכָל יִשְׂרָאֵל וְזִקְנָיו וְשֹׁטְרֵי וְשֹׁפְטָיו,
עֹמְדִים מִזֶּה וּמִזֶּה לְאֲרוֹן,
נֶגֶד הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם נִשְׁאִי אֲרוֹן בְּרִית יי,
כְּגֵר כְּאֶזְרַח, חֲצִיו אֵל מוֹל הָר גְּרִזִּים,
וְהַחֲצִיו אֵל מוֹל הָר עֵיבָל".

ו

הִפְכוּ פָנֵיהֶם כְּלָפֵי הָר גְּרִזִּים,
וּפָתְחוּ בִּבְרָכָה:
'בְּרוּךְ הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסֵּכָה,

תוֹעֵבֶת יי, מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ, וְלֹא שֵׁם בְּסִתְרִי,
וְהָיוּ אֵלָיו וְאֵלָיו עֹנִיִן וְאוֹמְרִין "אָמֵן".
הִפְּכוּ פְּנֵיהֶם כָּל־פִּי הָרָע עֵינָל,
וּפְתָחוּ בְּקִלְלָה: (דְּבָרִים כו,טו)
"אֲרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסֵּכָה,
תוֹעֵבֶת יי, מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ, וְשֵׁם בְּסִתְרִי",
וְהָיוּ אֵלָיו וְאֵלָיו עֹנִיִן וְאוֹמְרִין "אָמֵן".
עַד שְׁגֹמְרִים בְּרָכוֹת וּקְלָלוֹת.

ז

וְאַחֲרֵי כֵן הֵבִיאוּ אֶת הָאֲבָנִים,
וּבָנוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ,
וְסָדוּם בְּסִיד וְכָתְבוּ עָלֵיהֶן אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת,
שִׁבְעִים לָשׁוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כו,ח) "בָּאֵר הַיֵּטֵב",
וְנָטְלוּ אֶת הָאֲבָנִים, וּבָאוּ וְלָנוּ בַּמָּקוֹמָן.

מסכת סוטה פרק ז משנה ו

ח

בְּרֶכֶת כֹּהֲנִים כִּיצַד?
בְּמִדְיָנָה אוֹמְרִים אוֹתָם שְׁלוֹשׁ בְּרָכוֹת,
וּבְמִקְדָּשׁ בְּרֶכֶה אַחַת.
בְּמִקְדָּשׁ אוֹמְרִים אֶת הַשֵּׁם כְּכַתּוּבוֹ,
וּבְמִדְיָנָה כְּכַנּוּיוֹ.
בְּמִדְיָנָה כֹּהֲנִים נוֹשְׂאִים אֶת יְדֵיהֶם כְּנֶגֶד כְּתוּפֹתֵיהֶם,
וּבְמִקְדָּשׁ עַל גְּבִי רֹאשֵׁיהֶם,
חוּץ מִכֹּהֵן גָּדוֹל,
שֶׁאֵינוֹ מִגְבִּיָּה אֶת יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הָעֵץ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵף כֹּהֵן גָּדוֹל מִגְבִּיָּה אֶת יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הָעֵץ,
שֶׁנֶּאֱמַר: (וַיִּקְרָא ט,כב)
"וַיֵּשֶׂא אֶהְרֶן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרֶכֶם".

מסכת סוטה פרק ז משנה ז

ט

בְּרָכוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל כִּיצַד?
חֲזוֹן הַכִּנְסֶת נוֹטֵל סֵפֶר תּוֹרָה,
וְנוֹתְנוֹ לְרֹאשׁ הַכִּנְסֶת,
וְרֹאשׁ הַכִּנְסֶת נוֹתְנוֹ לְסֶגֶן,
וְהַסֶּגֶן נוֹתְנוֹ לְכֹהֵן גָּדוֹל,
וְכֹהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמִקְבֵּל וְקוֹרֵא עוֹמֵד,
וְקוֹרֵא "אַחֲרֵי מוֹת" וְ"אֵךְ בְּעֵשׂוֹר",

וגולל את התורה ומניחה בחיקו, ואומר:
"יותר ממה שקריתי לפניכם כתוב".

"ובעשור" שבחמש הפקודים קורא על פה.

ומברך עליה שמנה ברכות:

על התורה,

ועל העבודה,

ועל ההודיה,

ועל מחילת העון,

ועל המקדש,

ועל ישראל,

ועל הכהנים,

ועל שאר התפלה.

מסכת סוטה פרק ז משנה ח

,

פרשת המלך כיצד?

מוצאי יום טוב האחרון של חג,

בשמינית מוצאי שביעית,

עושין לו בימה שלעץ בעזרה,

והוא יושב עליה, שנאמר: (דברים לא, י)

"מקץ שבע שנים, במעד שנת השמטה, בחג הסכות.

בבוא כל ישראל לראות את פני יי אלהיה,

במקום אשר יבחר,

תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם."

חזן הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת,

וראש הכנסת נותנו לסגן,

והסגן נותנו לכהן גדול,

וכהן גדול נותנו למלך,

והמלך עומד ומקבל וקורא יושב.

אגרפס המלך עמד וקבל וקרא עומד,

ושבחוהו חכמין.

וכשהגיע (דברים יז, טו)

"לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא",

זלגו דמעיו.

אמרו לו:

"אל תירא, אגרפס, אחינו אתה, אחינו אתה!"

יב

וקורא מתחלת "אלה הדברים" ועד "שמע",

ו"שמע", "והיה אם שמע",

ו"עשר תעשר", ו"כי תכלה לעשר",

וּבִרְכוֹת וּקְלָלוֹת,
עַד שֶׁהוּא גּוֹמֵר אֶת כָּלֶם.
בִּרְכוֹת שִׁכְהֵן גָּדוֹל מִבְּרָךְ,
הֵם הַמִּלֵּךְ מִבְּרָךְ,
אֲלֹא שֶׁהוּא נוֹתֵן שְׁלִרְגָלִים תַּחַת מַחִילַת הָעֵוֹן.

פרק ח

מסכת סוטה פרק ח משנה א

א

מִשּׁוּחַ הַמִּלְחָמָה,
בְּשַׁעָה שֶׁהוּא מְדַבֵּר אֶל הָעָם,
בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ הִיָּה מְדַבֵּר, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כ.ב-ג)
”וְהָיָה כִּקְרִבְכֶם אֶל הַמִּלְחָמָה וְנִגַּשׁ הַכֹּהֵן”,
זֶה כִּהֵן מִשּׁוּחַ הַמִּלְחָמָה.
”וְדַבֵּר אֶל הָעָם”, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.
”וְאָמַר אֲלֵיהֶם:
שִׁמְעוּ יִשְׂרָאֵל,
אַתֶּם קְרִבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אִיְבֵיכֶם”.
”עַל אִיְבֵיכֶם”, וְלֹא עַל אַחֵיכֶם,
לֹא יְהוּדָה עַל שְׂמֻעוֹן,
וְלֹא שְׂמֻעוֹן עַל בְּנִמִּין,
שָׂאֵם תִּפְּלוּ בַדָּם וִירַחֲמוּ עָלֵיכֶם.

ב

כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר לְחֵלָן: (דְּבָרִי הַיּוֹמִים ב כח, טו)
”וַיִּקְמוּ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִקְּבוּ בְּשֵׁמוֹת
וַיַּחֲזִיקוּ בַשִּׁבְיָה וְכָל מַעֲרֻמֵּיהֶם הִלְבִּישׁוּ מִן הַשָּׁלָל,
וַיַּלְבִּישֵׁם וַיַּנְעִלוּם וַיַּאֲכִלוּם וַיַּשְׁקוּם וַיְסַכּוּם,
וַיַּנְהִלוּם בְּחֻמְרֵים לְכָל כּוֹשֵׁל,
וַיִּבְאוּם יָרֵחוֹ עִיר הַתְּמָרִים אֲצֹל אַחֵיהֶם
וַיִּשׁוּבוּ שְׂמֻרוֹן”.
עַל אוֹיְבֵיכֶם אַתֶּם הוֹלְכִים,
שָׂאֵם תִּפְּלוּ בַדָּם אֵינָן מִרַחֲמֵין עָלֵיכֶם.

ג

(דְּבָרִים כ.ג) ”אֵל יֵרֶךְ לִבְבָּכֶם,
אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּחֲפֹזוּ וְאֵל תַּעֲרֹצוּ מִפְּנֵיהֶם”.
”אֵל יֵרֶךְ לִבְבָּכֶם”,

מִפְּנֵי צָהֳלֹת סוּסִים וְצִחְצוּחַ חֲרָבוֹת.
 "אֵל תִּירָאוּ",
 מִפְּנֵי הַגָּפֶת תִּרְיָסִים וְשִׁפְעַת הַקִּלְגָּסִים.
 "אֵל תַּחֲפוּזוּ", מִפְּנֵי קוֹל הַקֶּרְנוֹת.
 "אֵל תַּעֲרֹצוּ", מִפְּנֵי קוֹל הַצֹּחָה.
 (דְּבָרִים א, ל) "כִּי יִי אֱלֹהֵיכֶם הַהֶלֶךְ לִפְנֵיכֶם",
 הֵן בָּאִין בְּנִצָּחַן בְּשֵׁר וְדָם,
 וְאַתֶּם בָּאִים בְּנִצָּחַנו שְׁלֹמֶקוֹם;
 פְּלִשְׁתִּים בָּאוּ בְּנִצָּחַנו שְׁלֹגְלִית,
 וּמָה הָיָה בְּסוּפּוֹ?
 סוּפּוֹ שֶׁנָּפַל בַּחֲרָב, וְהֵם נָפְלוּ עִמּוֹ.
 בְּנֵי עִמּוֹן בָּאוּ בְּנִצָּחַנו שְׁלֹשׁוֹבָה,
 וּמָה הָיָה בְּסוּפּוֹ?
 סוּפּוֹ שֶׁנָּפַל בַּחֲרָב, וְהֵם נָפְלוּ עִמּוֹ.
 אָבֵל אַתֶּם, אֵין אַתֶּם כֶּךָ, אֶלֶּא:
 "כִּי יִי אֱלֹהֵיכֶם הַהֶלֶךְ עִמָּכֶם
 לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם אִיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם",
 זֶה מַחְנֶה הָאֲדוֹן.

מסכת סוטה פרק ח משנה ב

ד

(דְּבָרִים כה) "וְדִבְרוּ הַשּׁוֹטְרִים אֶל הָעָם לֵאמֹר:
 מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית חֶדֶשׁ וְלֹא חֲנָכוֹ,
 יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ,
 פֶּן יָמוּת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אֲחֵר יִחְנַכֶּנּוּ."
 אֶחָד הַבּוֹנֶה בֵּית הַתֵּבֶן,
 בֵּית הַבָּקָר, בֵּית הָעֶצִים, בֵּית הָאוֹצְרוֹת.
 אֶחָד הַבּוֹנֶה, וְאֶחָד הַלּוֹקֵחַ, וְאֶחָד הַיּוֹרֵשׁ,
 וְאֶחָד שֶׁנִּתֵּן לוֹ מִתְּנָה.

ה

(דְּבָרִים לו) "וּמִי הָאִישׁ אֲשֶׁר נָטַע כָּרֶם וְלֹא חָלְלוֹ,
 יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ",
 אֶחָד הַנוֹטֵעַ כָּרֶם,
 וְאֶחָד הַנוֹטֵעַ חֲמִשָּׁה אֵילָנֵי מֵאֶכָּל,
 וְאֶפְלוּ מִחֲמִשַּׁת הַמִּינִים.
 אֶחָד הַנוֹטֵעַ, וְאֶחָד הַמְּבָרִיד, וְאֶחָד הַמְּרַכִּיב,
 וְאֶחָד הַלּוֹקֵחַ, וְאֶחָד הַיּוֹרֵשׁ,
 וְאֶחָד שֶׁנִּתֵּן לוֹ מִתְּנָה.

ו

(דברים כז) "ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה,

ילך וישב לביתו",

אחד המאָרס את הבתולה,

ואחד המאָרס את אלמנה,

אפלו שומרת יכם.

ואפלו שמע שמת אחיו במלחמה חוזר ובא לו.

כל אלו שומעים דברי כהן מערכי מלחמה וחוזרין,

ומספקין מים ומזון ומתקנין את הדרכים.

מסכת סוטה פרק ח משנה ג

ז

ואלו שאינן חוזרין:

הבונה בית שער, אכסדרה, ומרפסת.

הנוטע ארבעה אילני מאכל,

או חמשה אילני סרק.

המחזיר את גרושתו,

אלמנה לכהן גדול,

גרושה וחלוצה לכהן הדיוט,

ממזרת ונתינה לישראל,

בת ישראל לממזר ולנתין,

לא היה חוזר.

רבי יהודה אומר:

אף הבונה בית על מכונו לא היה חוזר.

רבי אלעזר אומר:

אף הבונה בית לבנים בשרון לא היה חוזר.

מסכת סוטה פרק ח משנה ד

ח

אלו שאינן זזים ממקומן:

בנה בית וחנכו,

נטע כרם וחללו,

והנושא את ארוסתו,

והכונס את יבמתו, שנאמר: (דברים כה) "

"נקי יהיה לביתו [שנה אחת].

"לביתו", זה ביתו.

"יהיה", זה כרמו.

"ושמח את אשתו", זו אשתו.

"אשר לקח", להביא את יבמתו.

אינן מספקין מים ומזון,

ואינן מתקנים את הדרכים.

מסכת סוטה פרק ח משנה ה

ט

(דברים כח) "וַיִּסְפוּ הַשְּׁטָרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם, וְאָמְרוּ:

מִי הָאִישׁ הַזֶּה וְרֹדֶף הַלֵּבָב, יֵלֶךְ וַיָּשָׁב לְבֵיתוֹ".

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

"הַיָּרָא וְרֹדֶף הַלֵּבָב" כְּשִׁמוּעוֹ,

שְׂאִינוּ יָכוֹל לַעֲמֹד בְּקִשְׁרֵי הַמִּלְחָמָה,

לְרֹאוֹת חֶרֶב שְׁלוּפָה.

רַבִּי יוֹסֵה הַגִּלְלִי אוֹמֵר:

"הַיָּרָא וְרֹדֶף הַלֵּבָב",

שֶׁהוּא מַתִּירָא מִן הָעֲבֵרוֹת שֶׁבִּידוֹ.

לְפִיכֵן תֵּלֶת לוֹ הַתּוֹרָה אֶת כָּל אֵלּוּ,

שִׁיחֹזֵר בְּגִלְלָן.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

אֶלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל,

גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכֹהֵן הִדְיוּט,

מִמְזוֹרָה וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל,

וּבֵת יִשְׂרָאֵל לַמְּזוֹר וּלְנִתִּין,

זֶה הוּא "הַיָּרָא וְרֹדֶף הַלֵּבָב".

מסכת סוטה פרק ח משנה ו

י

(דברים כט) "וְהָיָה כִּכְלֹת הַשְּׁטָרִים לְדַבֵּר אֶל הָעָם,

וּפָקְדוֹ שְׂרֵי צִבְאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם",

וּבַעֲקֵבוֹ שֶׁל הָעָם.

מַעֲמִידִין זְקִיפִין לַפְּנִיָּהִם, וְאַחֲרֵים מְאַחֲרֵיהֶם,

וְכַשִּׁילִים שֶׁלְּכַרְזוֹל בִּידֵיהֶם,

וְכָל הַמִּבְקֵשׁ לַחֲזוֹר,

הָרְשׁוֹת בִּידוֹ לְקַפֵּחַ אֶת שׁוֹקִיו,

שֶׁתַּחֲלֹת נִיסָה נִפְלְאָה, שֶׁנֶּאֱמַר: (שמואל א ד, יז)

"נָס יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי פִלְשְׁתִּים,

וְגַם מִגִּפָּה גְּדוֹלָה הָיְתָה בָּעָם".

וְלַהֲלֹךְ הוּא אוֹמֵר: (שמואל א לא, א)

"וַיִּנָּסוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי פִלְשְׁתִּים,

וַיַּפְּלוּ חֲלָלִים בְּהָר הַגִּלְבָּע".

(מסכת סוטה פרק ח משנה ז)

בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים? בְּמִלְחָמַת הָרְשׁוֹת.

אֲבָל בְּמִלְחָמַת מִצְוָה, הַכֹּל יוֹצֵא,

אֶפְלוֹ חֶתֶן מִחֻדְרוֹ וְכֻלָּהּ מִחֻפְתָּהּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:

בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים? בְּמִלְחָמַת מִצְוָה.

אָבֵל בְּמִלְחַמַּת חוּבָה, הַכֵּל יוֹצֵא,
אֶפְלוּ חֶתֶן מִחֶדְרוֹ וְכֻלָּה מִחֶפְתָּה.

פרק ט

מסכת סוטה פרק ט משנה א

א

עֲגָלָה עֲרוּפָה בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כא, א-ב)
"כִּי יִמָּצֵא חָלָל
בְּאֶדְמָה אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ,
נָפֵל בְּשָׂדֶה, לֹא נֹדַע מִי הִכָּהוּ.
וַיֵּצְאוּ זִקְנֶיהָ וְשֹׁפְטֶיהָ",
וְשִׁלְשָׁה מִבֵּית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִירוּשָׁלַיִם הָיוּ יוֹצְאִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
חֲמִשָּׁה, שֶׁנֶּאֱמַר:
"זִקְנֶיהָ" שְׁנַיִם,
וְשֹׁפְטֶיהָ שְׁנַיִם,
וְאֵין בֵּית דִּין שְׁקוּל,
מוֹסִיפִים עֲלֵיהֶם עוֹד אֶחָד.

מסכת סוטה פרק ט משנה ב

ב

נִמְצָא טְמוֹן בְּגָל, תְּלוּי בְּאֵילָן, צָף עַל פְּנֵי הַמַּיִם,
לֹא הָיוּ עוֹרְפִים, שֶׁנֶּאֱמַר:
"בְּאֶדְמָה", לֹא טְמוֹן בְּגָל,
"נָפֵל", לֹא תְלוּי בְּאֵילָן,
"בְּשָׂדֶה", לֹא צָף עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
נִמְצָא סֶמוֹךְ לְסֶפֶר, לְעִיר שֵׁישׁ בְּהָ גּוֹיִם,
אוֹ לְעִיר שְׂאִין בְּהָ בֵּית דִּין, [לֹא הָיוּ עוֹרְפִין].
לֹא הָיוּ מוֹדְדִין אֶלָּא לְעִיר שֵׁישׁ בְּהָ בֵּית דִּין.
נִמְצָא מִכּוֹן בֵּין שְׁתֵּי עִירוֹת,
שְׁתֵּיהֶם מְבִיאוֹת שְׁתֵּי עֲגָלוֹת.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְאֵין יְרוּשָׁלַיִם מְבִיָּאה עֲגָלָה עֲרוּפָה.

מסכת סוטה פרק ט משנה ד

ג

מִנֵּינִן הָיוּ מוֹדְדִין?
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

מטבורו.

ורבי עקיבה אומר:

מחוטמו.

רבי אליעזר בן יעקב אומר:

ממקום שנעשה חלל, מצוארו.

מסכת סוטה פרק ט משנה ג

ד

נמצא ראשו במקום אחד וגופו במקום אחד,

מוליכין הראש אצל הגוף.

דברי רבי אליעזר.

ורבי עקיבה אומר:

הגוף אצל הראש.

מסכת סוטה פרק ט משנה ה

ה

נפטרין זקני ירושלים והלכו להם.

זקני אותה העיר מביאין (דברים כא, ג)

"עגלת בקר אשר לא עבד בה,

אשר לא משכה בעל",

ושאין המום פוסל בה,

ומורידין אותה (דברים כא, ד) "אל נחל איתן",

'איתן' כשמועו: קשה.

אף על פי שאין איתן, כשר.

ועורפים אותה בקופים מאחריה. <מאחוריה>

ומקומה אסור מלזרע ומלעבד.

ומתר לסרוק שם פשתן ולנקות שם אבנים.

מסכת סוטה פרק ט משנה ו

ו

זקני אותה העיר רוחצין את ידיהן במים

במקום עריפתה של עגלה ואומרים: (דברים כא, ז)

"ידינו לא שפכה את הדם הזה ועינינו לא ראו."

וכי על לבנו עלת,

שזקני בית דין שופכי דמים הן?

אלא שלא בא על ידינו ופטרנוהו,

ולא ראינוהו והנחנוהו.

ז

הכהנים אומרים: (דברים כא, ח)

"כפר לעמך ישראל אשר פדית יי,

וְאֵל תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקֶרֶב עַמּוֹךְ יִשְׂרָאֵל".

לֹא הָיוּ צָרִיכִים לֹאמֹר: (דְּבָרִים כ"א, ח.)

"וְנִפְפֹּר לָהֶם הַדָּם",

אֲלֹא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִבְּשֶׁרֶתָּן:

אֲמַתִּי שֶׁתַּעֲשׂוּ כִכָּה, הַדָּם נִתְּכַפֵּר לָכֶם.

מסכת סוטה פרק ט משנה ז

ח

נִמְצָא הַהוֹרֵג עַד שֶׁלֹּא תַעֲרַף הָעֵגְלָה, <בשוליים: הָעֵגְלָה>

תִּצָּא וְתִרְעָה בְּעֶדֶר.

וּמִשְׁנַעְרָפָה, תִּקְבֹּר בְּמִקְוָמָה,

שֶׁעַל סֶפֶק בָּאת מִתַּחֲלָתָה,

כִּפְרָה סֶפֶקָה וְהִלְכָה לָהּ.

נִעְרָפָה הָעֵגְלָה וְאַחֵר כֵּךְ נִמְצָא הַהוֹרֵג,

הָרִי זֶה יִהְיֶה.

מסכת סוטה פרק ט משנה ח

ט

עַד אוֹמֵר "רְאִיתִי אֶת הַהוֹרֵג",

וְעַד אוֹמֵר "לֹא רְאִיתִי",

אִשָּׁה אוֹמֶרֶת "רְאִיתִי",

וְאִשָּׁה אוֹמֶרֶת "לֹא רְאִיתִי",

הָיוּ עוֹרְפִים.

עַד אוֹמֵר "רְאִיתִי",

וּשְׁנַיִם אוֹמְרִים "לֹא רְאִיתִי",

הָיוּ עוֹרְפִים.

שְׁנַיִם אוֹמְרִין "רְאִינוּ",

וְעַד אוֹמֵר לָהֶן "לֹא רְאִיתֶם",

לֹא הָיוּ עוֹרְפִים.

מסכת סוטה פרק ט משנה ט

י

מִשְׁרָבוּ הַרוֹצְחִנִּים,

בְּטִלָּה עֵגְלָה עֲרוּפָה,

מִשְׁבָּא אֶלְעֶזֶר בֶּן דִּינִי וְתַחֲיִנָּה בֶּן פְּרִישָׁה,

בֶּן פְּרִישָׁה הָיָה נִקְרָא,

תִּזְרוּ לְקִרְוָתוֹ 'בֶּן הַרוֹצֵחַן'.

יא

מִשְׁרָבוּ הַנוֹאֲפִים,

פְּסָקוֹ הַמִּים הַמְּאָרְרִים.

רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זָכִי הַפְּסִיקָן, שֶׁנֶּאֱמַר: (הושע ז,יד)
"לֹא אֶפְקֹד עַל בְּנוֹתֵיכֶם כִּי תִזְנֶינָה,
וְעַל כָּלּוֹתֵיכֶם כִּי תִנְאַפְּנָה".

יב

מִשְׁמַת יוֹסֵה בֶּן יוֹעֲזֵר אִישׁ צָרָדָה,
וְיוֹסִי בֶּן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם,
בָּטְלוּ הָאֲשָׁכּוּלוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר: (מִיכָה ז,א)
"אֵין אֲשָׁכּוּל לָאֱכֹל, בְּכוֹרָה אוֹתָהּ נִפְשִׁי."

מסכת סוטה פרק ט משנה י

יג

יוֹחָנָן כֹּהֵן גָּדוֹל הָעֶבֶיר הוֹדִיָּת הַמַּעֲשֶׂה.
אֵף הוּא בָטַל אֶת הַמַּעֲוָרִים וְאֶת הַנוֹקְפִים.
עַד יָמָיו הָיָה הַפְּטִישׁ מִכָּה בִירוּשָׁלַיִם,
וּבְיָמָיו אֵין אָדָם צָרִיךְ לִשְׁאֹל עַל הַדָּמִי.

מסכת סוטה פרק ט משנה יא

יד

מִשְׁבָּטְלָה סִנְהֶדְרִין,
בָּטַל הַשִּׁיר מִבֵּית הַמִּשְׁתִּיּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר: (ישעיה כד,ט)
"בַּשִּׁיר לֹא יִשְׁתּוּ יַיִן יִמַּר שֹׁכֵר לִשְׁתִּיּוֹ."

מסכת סוטה פרק ט משנה יב

יה

מִשְׁמַתוֹ נְבִיאִים הָרְאשׁוֹנִים,
בָּטְלוּ אוֹרִים וְתַמִּים.
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
בָּטַל הַשִּׁמִּיר וְנִפְתַּת צוּפִים,
וּפְסָקוֹ אֲנָשִׁי אֲמָנָה, שֶׁנֶּאֱמַר: (תהלים יב,ב)
"הוֹשִׁיעָה יי כִּי גָמַר חֲסִיד,
כִּי פָסוּ אֲמוּנִים מִבְּנֵי אָדָם."

יו

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
מִיּוֹם שְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
אֵין יוֹם שְׂאִין בוֹ קִלְלָה,
וְלֹא יֵרֵד טַל לְבִרְכָּה,
וְנִטַּל טַעַם הַפְּרוּת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵף נִטַּל שֶׁמֶן הַפְּרוּת.

(מסכת סוטה פרק ט משנה יג) <מסכת סוטה פרק ט משנה זו בשוליים כתובה על ידי מגיה>

רבי שמעון בן אלעזר אומר:
הטהרה נטלה את הטעם ואת הריח,
המעשרות נטלו את שמן הדגן.
הזנות והקשפים כלו את הכל.

מסכת סוטה פרק ט משנה יד

יז

בפולמוס שלאספסגוס,
גזרו על עטרות חתנים, ועל הארוס.
בפולמוס שלקיטס,
גזרו על עטרות הכלה,
ושלא ילמד אדם את בנו יונית.
בפולמוס האחרון,
גזרו שלא תצא הכלה בפריון בתוך העיר.
ורבותינו התירו שתצא הכלה בפריון בתוך העיר.

מסכת סוטה פרק ט משנה טו

יח

משמת רבן יוחנן בן זכאי,
בטל זיו החכמה.
משמת רבן גמליאל הזקן,
בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות.
משמת שמעאל בן פיאבי,
בטל זיו הכהנה.
משמת רבי,
בטלה ענוה ויראת חטא.

יט

משמת רבי מאיר,
בטלו מושלי משלות.
משמת רבי עקיבה,
בטלו הדורשנים.
משמת בן עזי,
בטלו השוקדנים.
משמת בן זומא,
בטלו <הקלף מחוק ועליו כתוב: הדורשנים. משמת רבי עקיבה, בטל כבוד התו">
משמת רבי יהושע,
בטלה טובה מן העולם.
משמת רבן שמעון בן גמליאל,
בא גובי וצרות.

משמת רבי אלעזר בן עזריה,
פסק העשר מן החכמים. <פסקה>
משמת רבי חנינא בן דוסא, <חנניה>
בטלו אנשי מעשה.
משמת רבי יוסה קטונתן,
פסקו החסידים.
ולמה נקרא שמו קטונתן?
שהיה קטנן שלחסידיים.

כ

רבי פנחס בן יאיר אומר:
מיום שחרב בית המקדש,
בושו חברים ובני חברין וחפו ראשן,
נודללו אנשי מעשה במעשיהם,
וגברו בעלי זרוע,
וגברו בעלי לשון הרע,
ואין דורש ואין מבקש.
על מה לנו להשען?
על אבינו שבשמים.

כא

רבי אליעזר הגדול אומר:
מיום שחרב בית המקדש,
שריו חכימיה למהוי כספריה,
וספריה כתלמידיה,
ותלמידיה כעמא,
ועמא כעמי אולה ונולה,
ואין דורש ואין מבקש.
ועל מה לנו להשען?
על אבינו שבשמים.

כב

בעקבות המשיח,
חצפה יסגי,
ויקר יאמר, <שתי מלים אלה לא מנוקדות>
הגפן תתן פריה והיין ביקר,
והמלכות תהא מינות,
ואין תוכחה.

כג

בית ועד יהיה לזנות,

וְהַגִּלִּיל יִחְרַב,
וְהַגְּבֻלָּן יָשׁוּם, <וְהַגְּבֻלָּן אֵינוֹ מְנוּקָד>
וְאִנְשֵׁי הַגִּלִּיל יִסּוּכְבוּ מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יִתְחַנְּנוּ,
וְחֻכְמַת סוּפְרִים תִּסְרַח,
וְיִרְאֵי חֹטָא יִמָּאֶסוּ,
וְהָאֲמַת תִּהְיֶה נְעֻדָּת;

כד

נְעָרִים יִלְבִּינוּ זִקְנִים,
[זִקְנִים] יַעֲמְדוּ מִן הַקְּטָנִים,
בֶּן מִנְכֵּל אָב,
בֵּת קָמָה בְּאִמָּה,
כָּלָה בְּחֻמָּתָה,
(מִכָּה ג.) "אִיבִי אִישׁ אִנְשֵׁי בֵיתוֹ",
דּוֹרֵשׁ פָּנָיו דּוֹמוֹת כָּלָב,
וְעַל מָה לָּנוּ לְהִשְׁעֵן?
עַל אֲבִינוּ שְׁבֻשְׁמִים.

כה

רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר אוֹמֵר:
זְרִיזוֹת מְבִיאָה לַיָּדִי נְקִיּוֹת,
וְנְקִיּוֹת לַיָּדִי פְּרִישׁוֹת,
וּפְרִישׁוֹת לַיָּדִי טְהָרָה,
טְהָרָה לַיָּדִי קִדְּשָׁה,
קִדְּשָׁה לַיָּדִי עֲנוּה,
עֲנוּה לַיָּדִי יִרְאוֹת חֹטָא,
יִרְאוֹת חֹטָא לַיָּדִי חֲסִידוֹת,
חֲסִידוֹת לַיָּדִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לַיָּדִי תַּחֲתֵת הַמַּתִּים,
תַּחֲתֵת מַתִּים בָּאָה עַל יָדִי אֵלֶיהָ זְכוּר לְטוֹב.

חסלת סוטה

מסכת גיטין

פרק א

מסכת גיטין פרק א משנה א

א

המביא גט ממדינת הים,
צריך שיאמר:
"בפני נכתב ובפני נתחתם".
רבן גמליאל אומר:
אף המביא מרקם ומן ההגר.
רבי אליעזר אומר:
אפלו מכפר לודים ללוד.
וחכמים אומרים:
אינו צריך שיאמר:
"בפני נכתב ובפני נתחתם",
אלא המביא ממדינת הים, והמוליך.
והמביא ממדינה למדינה [ב]מדינת הים, <הבי"ת מחוקה>
צריך שיאמר:
"בפני נכתב ובפני נתחתם",
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
אפלו מהגמוניה להגמוניה.

מסכת גיטין פרק א משנה ב

ב

רבי יהודה אומר:
מרקם למזרח ורקם פמזרח,
מאשקלון לדרום ואשקלון כדרום,
מעכו לצפון ועכו כצפון.
רבי מאיר אומר:
עכו כארץ ישראל לגטים.

מסכת גיטין פרק א משנה ג

ג

המביא גט מארץ ישראל,
אינו צריך שיאמר:
"בפני נכתב ובפני נתחתם",
אם יש עליו עוררים,
נתקיים בחותמיו.
והמביא גט ממדינת הים,
אינו יכול שיאמר:
"בפני נכתב ובפני נתחתם",
אם יש עליו עדים,
נתקיים בחותמיו.

מסכת גיטין פרק א משנה ד

ד

אֶחָד גָּטִי נָשִׁים וְאֶחָד שְׁחָרוּרֵי עֲבָדִים,
שְׁוִים בְּמוֹלִיד וּמְבִיא.
זוֹ אַחַת מִן הַדְּרָכִים
שֶׁשְׁוֹו גָּטִי נָשִׁים לְשְׁחָרוּרֵי עֲבָדִים.

מסכת גיטין פרק א משנה ה

ה

כָּל גֵּט שֵׁשׁ עָלָיו עַד כּוֹתִי, פָּסוּל,
חוּץ מִגָּטֵי נָשִׁים וְשְׁחָרוּרֵי עֲבָדִים.
מַעֲשֶׂה שֶׁהֵבִיאוּ לִפְנֵי רַבֵּן גַּמְלִיאֵל לְכַפֵּר עֲתָנִי גֵט אִשָּׁה,
וְהָיוּ עֲדָיו עֲדֵי כּוֹתִים, וְהִכְשִׁיר.
כָּל הָאֲשֻׁטְרוֹת הָעוֹלָם בְּעֶרְכָּאוֹת שְׁלָגוֹם,
אֵף עַל פִּי שְׁחוֹתְמֵיהֶם גּוֹיִם, כְּשָׂרִים,
חוּץ מִגָּטֵי נָשִׁים וְשְׁחָרוּרֵי עֲבָדִים.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
כָּלֶם כְּשָׂרִים,
לֹא הִזְכְּרוּ אֶלָּא בְּזִמְנָן שֶׁנַּעֲשֶׂוּ לְהַדְיוּט.

מסכת גיטין פרק א משנה ו

ו

הַאוֹמֵר:

"תָּן גֵּט זֶה לְאִשְׁתִּי וְשִׁטְר שְׁחָרוּר זֶה לְעַבְדִּי",
אִם רָצָה לְהַחְזִיר בְּשִׁנְיָהּ, יִחְזֹר.
דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

בְּגִטֵּי נָשִׁים, אֲבָל לֹא בְּשְׁחָרוּרֵי עֲבָדִים,
לְפִי שְׁזִכִּים לְאָדָם שֶׁלֹּא בְּפָנָיו,
וְאִין חֲבִים לוֹ אֶלָּא בְּפָנָיו.
שְׂאֵם יִרְצָה שֶׁלֹּא לְזוֹן אֶת עַבְדּוֹ, רָשִׁי,
וְשֶׁלֹּא לְזוֹן אֶת אִשְׁתּוֹ, אִינוּ רָשִׁי.

אָמַר לָהֶן:

וְהָרִי הוּא פּוֹסֵל אֶת עַבְדּוֹ מִן הַתְּרוּמָה,
כַּשֵּׁם שֶׁהוּא פּוֹסֵל אֶת אִשְׁתּוֹ?

אָמְרוּ לוֹ:

מִפְּנֵי שֶׁהוּא קִנְיָנוּ.

הַאוֹמֵר:

"תָּנוּ גֵּט זֶה לְאִשְׁתִּי, <תָּן>
וְשִׁטְר שְׁחָרוּר זֶה לְעַבְדִּי!"

ומת,
לא יתנו לאחר מיתה.
"תנו מנה לאיש פלוני!"
ומת,
יתנו לאחר המיתה.

פרק ב

מסכת גיטין פרק ב משנה א

א

המביא גט ממדינת הים ואמר:
"בפני נכתב, אבל לא בפני נתחתם";
"בפני נתחתם, אבל לא בפני נכתב";
"בפני נכתב כלו ובפני נתחתם חציו";
"בפני נכתב חציו ובפני נתחתם כלו",
פסול.

אחד אומר "בפני נכתב",
ואחד אומר "בפני נתחתם",
פסול.

שנים אומרים "בפנינו נכתב",
ואחד אומר "בפני נתחתם",
פסול.

ורבי יהודה מכשיר.
אחד אומר "בפני נכתב",
ושנים אומרים "בפנינו נתחתם",
כשר.

מסכת גיטין פרק ב משנה ב

ב

נכתב ביום ונתחתם ביום,
בלילה ונתחתם בלילה,
בלילה ונתחתם ביום,
כשר.

ביום ונתחתם בלילה,
פסול.

רבי שמעון מכשיר,
שהיה רבי שמעון אומר:
כל הגטין שנכתבו ביום ונתחתמו בלילה,
פסולין, חוץ מגטי נשים.

מסכת גיטין פרק ב משנה ג

ג

בכל כותבים:

בדיו, בסקרא, בקומוס, ובקלקנתוס,
ובכל דבר שהוא רושם.

אין כותבין לא במשקים,

ולא במי פרות,

ולא בכל דבר שאינו שלקמה.

על הכל כותבין:

על העלה שלזית,

ונותנין לה את הזית.

ועל הקרן שלפרה,

לה את הפרה.

על ונותנין יד שלעבד,

ונותנין לה את העבד.

רבי יוסה הגלילי אומר:

אין כותבין לא על דבר שיש בו רוח חיים,

אף לא על האכלים.

מסכת גיטין פרק ב משנה ד

ד

אין כותבין במחבר לקרקע.

כתבו במחבר, ותלשו וחתמו ונתנו לה,

כשר.

רבי יהודה פוסל,

עד שתהא כתיבתו וחתומו בתלוש.

רבי יהודה בן בתירה אומר:

אין כותבין לא על הנזיר המחוק,

ולא על הדפתרא,

מפני שהוא יכול להודיף.

וחכמים מכשירין.

מסכת גיטין פרק ב משנה ה

ה

הכל כשרים לכתב את הגט,

אפלו חרש שוטה וקטן.

האשה כותבת את גטה,

והאיש כותב את שוברו,

שאין קיום הגט אלא בחותמיו.

הכל כשרים להביא את הגט,

חוץ מחרש שוטה וקטן, סומא ונכרי.

מסכת גיטין פרק ב משנה ו

ו

קבל הקטן והגדיל,

חרש ונתפקח,

סומא ונתפתח,

שוטה ונשתפה,

נכרי ונתגיר,

פסול.

ז

אבל פקח ונתחרש וחרש ונתפקח,

פתח ונסתמא וחרש ונתפתח,

שפוי ונשתטה וחרש ונשתפה,

כשר.

זה הכלל:

כל שתחלתו וסופו בדעת, כשר.

מסכת גיטין פרק ב משנה ז

ח

אף הנשים שאינן נאמנות לומר "מת בעלה",

נאמנות להביא את גטה:

חמותה, ובת חמותה,

וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה.

מה בין גט למיתה?

שהכתב מוכיח.

האשה עצמה מביאה גטה,

ובלבד שתהא צריכה לומר:

"בפני נכתב ובפני נתחתם".

פרק ג

מסכת גיטין פרק ג משנה א

א

כל גט שנכתב שלא לשם אשה, פסול.

ביצד?

היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקרים:

"איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני",

ואמר "זה שמי וזה שם אשתי",
 פסול מלגרש בו.
 יותר מכּן: <יתר>
 כתב לגרש את אשתו ונמלך,
 מצאו בן עירו ואמר לו:
 "שמי כשמן ושם אשתי כשם אשתך",
 פסול מלגרש בו.
 יותר מכּן: <יתר>
 יש לו שתי נשים ששמותיהן שוים,
 כתב לגרש בו את הגדולה,
 לא יגרש בו את הקטנה.
 יותר מכּן: <יתר>
 אמר ללבֿלֿר:
 "כתב אי זו שארצה אגרש",
 פסול מלגרש בו.

מסכת גיטין פרק ג משנה ב

ב

הכותב תופסי גטים,
 צריך שיניח מקום האיש ומקום האשה,
 ומקום הזמן;
 שטר מלוה,
 צריך שיניח מקום הלֿוה ומקום המלוה,
 ומקום המעות, ומקום הזמן;
 שטרי מקח,
 צריך שיניח מקום הלוקח ומקום המוכר,
 ומקום המעות, ומקום השדה, ומקום הזמן,
 מפני התקנה.
 רבי יהודה פוסל בכלם.
 רבי אלעזר מכשיר בכלם,
 חוץ מגטי נשים, שנאמר: (דברים כד, ג)
 "וכתב לה", לשמה.

מסכת גיטין פרק ג משנה ג

ג

המביא גט ואבד ממנו,
 אם מצאו על אתר, כשר,
 ואם לאו, פסול.
 מצאו בחפיסה או בגלוסקמא, <glōssókomon> קופסה. בגלוקומא
 אם הכירו, כשר.
 המביא גט והניחו זקן או חולה,

נוֹתְנֹה לָהּ בְּחֻזְקַת שְׁהוּא קִיָּם.
בֵּת יִשְׂרָאֵל שְׁנִשְׂאֵת לְכַהֵן,
וְהִלֵּךְ בְּעֵלְהָ לְמַדְיֵנַת הָיִם,
אוֹכֵלֶת בְּתֵרוּמָה בְּחֻזְקַת שְׁהוּא קִיָּם.
הַשּׁוֹלֵחַ חֲטָאתוֹ מִמְּדֵינַת הָיִם,
מִקְרִיבִין אוֹתָהּ בְּחֻזְקַת שְׁהוּא קִיָּם.

מסכת גיטין פרק ג משנה ד

ד

שְׁלֵשָׁה דְּבָרִים
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן פִּרְטָה לִפְנֵי חֲכָמִים,
וְקִיָּמוּ אֶת דְּבָרָיו: <נִיקִימוּ עַל>
עַל עֵיר שֶׁהִקִּיפוּהָ כְּרָקוּם, <kharākōma>: גֹּדֶר עֲמוּדֵי עֵץ, מַחֲנֶה מְבוֹצָר <
וְעַל הַסְּפִינָה הַמְּטָרֶפֶת בָּיִם,
וְעַל הַיּוֹצֵא לְדוֹן,
שֶׁהֵן בְּחֻזְקַת קִיָּמִין;
אָבֵל עֵיר שֶׁכִּבְּשָׁה כְּרָקוּם, <כּוֹרְקוּם>
וְסִפִּינָה שֶׁאֲבָדָה בָּיִם,
וְעַל הַיּוֹצֵא לְהַרְגַּ,
נוֹתְנִין עֲלֶיהֶן חֲמֵרֵי חַיִּים וְחֲמֵרֵי מֵתִים:
בֵּת יִשְׂרָאֵל לְכַהֵן, וּבֵת כַּהֵן לְיִשְׂרָאֵל,
לֹא תֹאכַל בְּתֵרוּמָהּ.

מסכת גיטין פרק ג משנה ה

ה

הַמְּבִיא גִט בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְחָלָה,
הָרִי זֶה מְשַׁלְּחוֹ בְּיַד אַחֵר.
אִם אָמַר לוֹ:
"טַל לִי מִמֶּנָּה חֲפֵץ פְּלוּנִי",
לֹא יִשְׁלַחֲנוּ בְּיַד אַחֵר,
מִפְּנֵי שֶׁאֵין רְצוֹנוֹ שֶׁיְּהֵא פִקְדוֹנוֹ בְּיַד אַחֵר.

מסכת גיטין פרק ג משנה ו

ו

הַמְּבִיא גִט מִמְּדֵינַת הָיִם וְחָלָה,
עוֹשֶׂה בֵּית דִּין וּמְשַׁלְּחוֹ, וְאוֹמֵר לִפְנֵיהֶן:
"בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נִתְּחַתֵּם".
אֵין הַשְּׁלִיחַ הָאֶחָדוֹן צָרִיךְ שִׁיאֹמַר:
"בְּפָנַי נִכְתַּב וּבְפָנַי נִתְּחַתֵּם".
אָלֹא אוֹמַר:
"שְׁלוּחַ בֵּית דִּין אֲנִי".

מסכת גיטין פרק ג משנה ז

ז

המלוה מעות את הכהן, ואת הלוי, ואת העני,
להיות מפריש עליהן מחלקן,
מפריש עליהן בחזקת שהן קימין,
ואינו חושש שמא מת כהן, או לוי,
או שמא העשיר העני.
מתו,

צריך לטל רשות מן היוזשים;
ואם הלון בפני בית דין,
אינו צריך לטל רשות.

מסכת גיטין פרק ג משנה ח

ח

הניח פרות להיות מפריש עליהן תרומה ומעשרות,
מעות להיות מפריש עליהן מעשר שני,
מפריש עליהן בחזקת שהן קימין.
ואם אבדו,
הרי זה חושש מעת לעת.
דברי רבי אליעזר.
רבי יהודה אומר:
בשלושה פרקים בודקין את היין:
בקדים שלמוצאי החג,
ובהוצאת סמדר,
בשעת כניסת מים לבסר.

פרק ד

מסכת גיטין פרק ד משנה א

א

השולח גט לאשתו והגיע בשליח,
או ששלח אחריו שליח, אומר לו:
"גט שנתתי לך בטל הוא",
הרי זה בטל.
קדם אצל אשתו,
או ששלח אצלה שליח, אומר לה:
"גט ששלחתי לך בטל הוא",
הרי זה בטל.

אם משהגיע גט על ידה,
אינו יכול לבטלו.

מסכת גיטין פרק ד משנה ב

ב

בראשונה,

היה עושה בית דין במקום אחר ומבטלו.
התקין רבן גמליאל הזקן שלא יהו עושין כן,
מפני תקון העולם.

בראשונה,

היה משנה שמו ושמה ושם עירו ושם עירה.
התקין רבן גמליאל הזקן שיהא כותב:
"איש פלוני וכל שם שיש לו,
אשה פלונית וכל שום שיש לה",
מפני תקון העולם.

מסכת גיטין פרק ד משנה ג

ג

אין אלמנה נפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועה.
נמנעו מלהשביע.

התקין רבן גמליאל הזקן,
שתהא נודרת ליתומים כל שירצו,
וגובה את כתבתה.
והעדים חותמין על הגט,
מפני תקון העולם.
הלל התקין לפרוזבול,
מפני תקון העולם.

מסכת גיטין פרק ד משנה ד

ד

עבד שנשבה ופדאוהו,
לשם עבד, ישתעבד,
לשם בן חרין, לא ישתעבד.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
בין כך ובין כך, ישתעבד.
עבד שעשאו רבו אפוטיקי לאחרים ושחררו,
שורת הדין, אין העבד חזב כלום.
אלא מפני תקון העולם,
כופין את רבו ועושה אותו בן חרין,
וכותב שטר על דמיו.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:

אינו כותב, אלא משחרר.

מסכת גיטין פרק ד משנה ה

ה

מי שחציו עבד וחציו בן חרין,
עובד את רבו יום אחד,
ואת עצמו יום אחד.
כדברי בית הלל.
בית שמי אומרים:
תקנתם את רבו, ואת עצמו לא תקנתם.
לשא שפחה אינו יכול, בן חרין אינו יכול.
יבטל?

והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה,

שנאמר: (ישעיה מה, יח)

"לא תהו בראה, לשבת יצרה!"
אלא מפני תקון העולם,
כופין את רבו ועושה אותו בן חורים,
וכותב שטר על חצי דמיו.
חזרו בית הלל להודות כדברי בית שמי.

מסכת גיטין פרק ד משנה ו

ו

המוכר את עבדו לגוים או לחוץ לארץ,
יצא בן חורין.
אין פודין את השבויים יתר על דמיהם,
מפני תקון העולם.
ואין מכריחין את השבויים,
מפני תקון העולם.
בן שמעון בן גמליאל אומר:
מפני תקנת השבויים.
אין לוקחים ספרים תפלין ומזוזות מן הגוים
יתר על דמיהם,
מפני תקון העולם.

מסכת גיטין פרק ד משנה ז

ז

המוציא את אשתו,
משם שם רע, לא יחזיר;
משם נדר, לא יחזיר.
רבי יהודה אומר:
כל נדר שידעו בו הרבים, לא יחזיר,

וְשָׁלַא יָדְעוּ בּוֹ הַרְבֵּי, יַחְזִיר.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
כָּל נֶדֶר שֶׁהוּא צָרִיךְ חֲקִירַת חֶכֶם, לֹא יַחְזִיר,
וְשֶׁאִינוּ צָרִיךְ חֲקִירַת חֶכֶם, יַחְזִיר.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר:
לֹא אָסְרוּ זֶה אֱלָא מִפְּנֵי זֶה.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה בְּרַבִּי יְהוּדָה:
מַעֲשֵׂה בְּצִידָן בְּאַחַד שָׁאֵמַר לְאַשְׁתּוֹ:
"קָנָם שְׂאִינִי מִגֶּרְשִׁיךְ", וְגֵרְשָׁהּ, <מִגֶּרְשֶׁךְ>
וְהִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִין שִׁיחְזִירָנָה,
מִפְּנֵי תְקוּן הָעוֹלָם.

מסכת גיטין פרק ד משנה ח

ח

הַמוֹצִיא אֶת אִשְׁתּוֹ מִשֵּׁם אֵילוֹנִית,
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
לֹא יַחְזִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
יַחְזִיר.
נִשְׁאֵת לְאַחֵר וְהָיוּ לָהּ בָּנִים,
וְהָיָא תּוֹבַעַת כְּתֻבָּתָהּ,
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אוֹמְרִים לָהּ:
"שְׁתִּיקוּתֶיךָ יָפָה לֵיךְ מִדְּבוּרֶיךָ".

מסכת גיטין פרק ד משנה ט

ט

הַמוֹכֵר אֶת עַצְמוֹ וְאֶת בְּנָיו לַגּוֹי,
אֵין פּוֹדִין אוֹתָן,
אֲבָל פּוֹדִין אֶת הַבָּנִים לְאַחֵר מִיתַת אֲבִיהֶן.
הַמוֹכֵר אֶת שְׂדֵהוּ לַנֹּכְרִי וְחֹזֵר וּלְקַחָהּ מִמֶּנּוּ יִשְׂרָאֵל,
הַלּוֹקֵחַ מִבֵּיא בְּכוֹרִים,
מִפְּנֵי תְקוּן הָעוֹלָם.

פרק ה

מסכת גיטין פרק ה משנה א

א

הַנֹּזְקִין שְׂמִין לָהֶן בְּעֵדִית, <הַנֹּזְקִין>

וּבַעֲלֵי הַחֹב בְּבִינוּנִית,
וּכְתַבְתָּ אִשָּׁה בְּזִבּוּרִית.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אִף כְּתַבְתָּ אִשָּׁה בְּבִינוּנִית.

מסכת גיטין פרק ה משנה ב

ב

אֵין נִפְרָעִים מִנְכָּסִים מְשַׁעֲבָדִים
מִקּוֹם שֶׁיֵּשׁ נִכְסִים בְּנִי חֲרִין,
אֲפִלוּ הֵן הַזִּבּוּרִית.
אֵין נִפְרָעִין מִנְכָּסֵי יְתוּמִים אֲלָא מִן הַזִּבּוּרִית.

מסכת גיטין פרק ה משנה ג

ג

אֵין מוֹצִיאִין לְאוֹכְלַת הַפְּרוֹת,
וְלִשְׂבַח הַקְּרָקְעוֹת וְלִמְזוֹן הָאִשָּׁה וְלִכְנוֹת
מִנְכָּסִים מְשַׁעֲבָדִים,
מִפְּנֵי תִקּוֹן הָעוֹלָם.
הַמוֹצֵא מְצִיאָהּ לֹא יִשְׁבַּע, <זֹאת הוֹסַפְתָּ הַמַּגִּיה>
מִפְּנֵי תִקּוֹן הָעוֹלָם.

מסכת גיטין פרק ה משנה ד

ד

יְתוּמִים שֶׁסָּמְכוּ אֶצֶל בַּעַל הַבֵּית,
אוֹ שִׁמְנָה לָהֶן אֲבִיהֶן אֲפִיטְרוּפוֹס,
חַיִּב לַעֲשׂוֹת פְּרוּתֵיהֶן.
אֲפִיטְרוּפוֹס שִׁמְנָהּוּ אָבִי יְתוּמִים, יִשְׁבַּע;
מְנוּהוּ בֵּית דִּין, לֹא יִשְׁבַּע.
אָבָא שְׂאוּל אָמַר:
חֲלוּף הַדְּבָרִים.
הַמְטֵמָא וְהַמְדָּמַע וְהַמְנַסָּה, <וְהַמְדַּמִּיע>
שׁוּגְג, פְּטוּר,
וּמְזִיד, חַיִּב.
וְהַכֹּהֲנִים שֶׁפָּגְלוּ בַּמִּקְדָּשׁ מְזִידִים,
חַיִּבִּים.

מסכת גיטין פרק ה משנה ה

ה

הַעִיד רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גִּדְגָדָה,
עַל הַחֲרָשֶׁת שֶׁהִשְׁאִיָּה אֲבִיהָ,
שֶׁהִיא יוֹצֵא בָּטָל.

וְעַל קִטְנָה בֵּת יִשְׂרָאֵל שְׁנֵשְׂאֵת לִכְהֵן,
שֶׁהִיא אוֹכֵלֶת בְּתֵרוּמָה,
וְאִם מֵתָה,
בְּעֵלָה יוֹרְשָׁהּ.
וְעַל הַמְּרִישׁ הַגָּזוּל שֶׁבְּנִיו בְּבִירָה,
שִׁיתֵן אֶת דָּמָיו,
(מִפְּנֵי תַקְנַת הַשְּׂבִים).
וְעַל הַחֲטָאת הַגָּזוּלָה שֶׁלֹּא נִדְּעָה לְרַבִּים,
שֶׁהִיא מְכַפֶּרֶת,
מִפְּנֵי תַקוּן הַמְּזֻבָּח.

מסכת גיטין פרק ה משנה ו

ו

לֹא הָיָה סִיקָרִיקוֹן בִּיהוּדָה בְּהֶרֶוּגֵי הַמֶּלֶחֶמָה,
מִהֶרֶוּגֵי הַמֶּלֶחֶמָה וְהִילָךְ, יֵשׁ בָּהּ סִיקָרִיקוֹן.
כִּיצַד?
לָקַח מִן הַסִּיקָרִיקוֹן וְחֹזֵר וְלָקַח מִבְּעַל הַבַּיִת,
מִקְחוֹ בָטָל.
מִבְּעַל הַבַּיִת וְחֹזֵר וְלָקַח מִן הַסִּיקָרִיקוֹן,
מִקְחוֹ קָיָם.
מִן הָאִישׁ וְחֹזֵר וְלָקַח מִן הָאִשָּׁה,
מִקְחוֹ בָטָל.
מִן הָאִשָּׁה וְחֹזֵר וְלָקַח מִן הָאִישׁ,
מִקְחוֹ קָיָם.
זוֹ מִשְׁנָה הִרְאִשׁוּנָה.
וּבֵית דִּין שֶׁלֹּאֲחֲרֵיהֶם אָמְרוּ:
הַלּוֹקֵחַ מִן הַסִּיקָרִיקוֹן גּוֹתֵן לְבָעָלִים רַבִּיעַ.

ז

אמתי?

בְּזֶמֶן שֶׁאֵין בִּידָן לָקַח,
אֲבָל אִם יֵשׁ בִּידָן לָקַח,
הֵן קוֹדֵמִין לְכָל אֶדָן.
רַבִּי הוֹשִׁיב בֵּית דִּין, וְנִמְנָה,
שֶׁאִם שָׁהָת לִפְנֵי סִיקָרִיקוֹן שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֳדָשׁ,
כָּל הַקּוֹדֵם וְלּוֹקֵחַ גּוֹתֵן לְבָעָלִים רַבִּיעַ.

מסכת גיטין פרק ה משנה ז

ח

חֲרַשׁ רוֹמִז וְנִרְמִז.
בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר:

קופץ ונקפץ במטלטלים.
הפעוטות,
מקחן מקח וממכרן ממכר במטלטלים.

מסכת גיטין פרק ה משנה ח

ט

אלו דברים אמרו מפני דרכי שלום:
בהן קורא ראשון, ואחריו לוי, ואחריו ישראל,
מפני דרכי שלום.
מערבין בבית ישן,
מפני דרכי שלום.
בור שהוא קרוב לאמה מתמלא ראשון,
מפני דרכי שלום.
מציאת חרש שוטה וקטן יש בהן גזל,
מפני דרכי שלום.
רבי יוסה אומר:
גזל גמור.
מצודות חיה ועופות ודגים יש בהן גזל,
מפני דרכי שלום.
רבי יוסה אומר:
גזל גמור.
העני המנקף בראש הזית,
מה שתחתיו גזל,
מפני דרכי שלום.
רבי יוסה אומר:
גזל גמור.
אין ממחים ביד עניי גוים בלקט ובשכחה ובפאה,
מפני דרכי שלום.

מסכת גיטין פרק ה משנה ט

י

משאלת אשה לחברתה החשודה על השביעית
נפה וכברה ורחים ותנור,
אבל לא תבר ולא תטחן עמה.
אשת חבר משאלת לאשת עם הארץ נפה וכברה,
ובוררת וטוחנת ומרקדת עמה,
אבל משתטיל את המים,
לא תגע אצלה,
שאין מחזקים ידי עוברי עברה.
וכלם לא אמרו אלא מפני דרכי שלום.
ומחזקים ידי גוים בשביעית,

אָבֵל לֹא יָדִי יִשְׂרָאֵל.
וְשׂוֹאֲלִין בְּשְׁלוֹמָן,
מִפְּנֵי דְרָכֵי שְׁלוֹם.

פרק ו

מסכת גיטין פרק ו משנה א

א

הָאוֹמֵר:
"הִתְקַבֵּל גִּט זֶה לְאִשְׁתִּי",
או:
"הוֹלֵךְ גִּט זֶה לְאִשְׁתִּי",
אִם רָצָה לְהַחְזִיר, יִחְזִיר.
הָאִשָּׁה שְׁאָמְרָה:
"הִתְקַבֵּל לִי גִטִּי",
אִם רָצָה לְהַחְזִיר, לֹא יִחְזִיר.
לְפִיכָךְ אִם אָמַר לוֹ הַבָּעַל:
"[אִי] אֶפְשִׁי שֶׁתְּקַבֵּל לָהּ גִּטָּה,
אַלֵּא הוֹלֵךְ וְתֵּן לָהּ",
אִם רָצָה לְהַחְזִיר, יִחְזִיר.
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אֵף הָאוֹמֵר:
"טַל לִי גִטִּי",
אִם רָצָה לְהַחְזִיר, לֹא יִחְזִיר.

מסכת גיטין פרק ו משנה ב

ב

הָאִשָּׁה שְׁאָמְרָה:
"הִתְקַבֵּל לִי גִטִּי",
צָרִיכָה שְׁתִּי כְּתִי עֲדִים:
שְׁנַיִם שִׁיאָמְרוּ "בְּפָנֵינוּ אָמְרָה",
וְשְׁנַיִם שִׁיאָמְרוּ "בְּפָנֵינוּ קִבֵּל וְקַרְע",
אֶפְלוּ הֵן רֵאשׁוֹנִים הֵן הָאַחֲרוֹנִים,
אוֹ אֶחָד מִן הָרֵאשׁוֹנִים וְאֶחָד מִן הָאַחֲרוֹנִים,
וְאֶחָד מִצָּטְרֵף עִמָּהֶן.
נִעְרָה מְאֻרְסָה,
הִיא וְאִבִּיהָ מִקְבְּלִין גִּטָּה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין שְׁתֵּי יָדַיִם זְכוּת כְּאֶחָת,

אֵלָא אַבִּיָּה מְקַבֵּל גָּטָה בְּלִבָּה.
וְכָל שְׂאִינָה יְכוּלָה לְשַׁמּוֹר אֶת גָּטָה,
אִינָה צְרִיכָה לְהִתְגַּרֵּשׁ.

מסכת גיטין פרק ו משנה ג

ג

קִטְנָה שְׁאֵמְרָה:
"צֵא הַתְּקַבֵּל לִי גִטִּי",
אִינוּ גֵט עַד שְׂיִגִיעַ גֵּט עַל יָדָה.
לְפִיכֵךְ אִם רָצָה הַבַּעַל לְהַחְזִיר, יַחְזִיר,
שְׂאִין הַקָּטָן עוֹשֶׂה שְׁלִיחַ.
וְאִם אָמַר לוֹ אַבִּיָּה:
"צֵא וְקַבֵּל לְבִתִּי גִטָּה",
אִם רָצָה לְהַחְזִיר, לֹא יַחְזִיר.

ד

הָאוֹמֵר:
"תֵּן גֵּט זֶה לְאִשְׁתִּי בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי",
וְנִתְּנוּ לָהּ בְּמָקוֹם אַחֵר, פָּסוּל.
"הִרִי הִיא בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי",
וְנִתְּנוּ לָהּ בְּמָקוֹם אַחֵר, כָּשֵׁר.

ה

הָאִשָּׁה שְׁאֵמְרָה:
"הַתְּקַבֵּל לִי גִטִּי מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי",
וְקַבֵּל לָהּ מִמָּקוֹם אַחֵר, פָּסוּל.
רַבִּי אֶלְעָזָר מְכַשִּׁיר.
"הֵבֵא לִי גִטִּי מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי",
וְהֵבִיאוּ לָהּ מִמָּקוֹם אַחֵר, כָּשֵׁר.

מסכת גיטין פרק ו משנה ד

ו

"הֵבֵא לִי גִטִּי",
אוֹכֵלֶת בְּתִרּוּמָה עַד שְׂיִגִיעַ גֵּט עַל יָדָה.
"הַתְּקַבֵּל לִי גִטִּי",
אֲסוּרָה מִלֵּאכֹל בְּתִרּוּמָה מִיָּד. <בְּתִרּוּמוֹת>
"הַתְּקַבֵּל לִי גִטִּי מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי",
אוֹכֵלֶת בְּתִרּוּמוֹת עַד שְׂיִגִיעַ גֵּט לְאוֹתוֹ הַמָּקוֹם.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹסֵר מִיָּד.

מסכת גיטין פרק ו משנה ה

ז

הָאוֹמֵר:

"כְּתֹבוּ גֵט וְתָנוּ לְאִשְׁתִּי",

"גְּרֻשָּׁה",

"כְּתֹבוּ אֶגְרָת וְתָנוּ לָהּ",

הָרִי אֵלָיו יִכְתְּבוּ וַיִּתְּנוּ.

"פְּטֻרוֹהָ",

"פְּרִנְסוּהָ",

"עֲשׂוּ לָהּ כְּנֻמוֹס",

"עֲשׂוּ לָהּ כְּרֹאוֹי",

לֹא אָמַר כָּלוּם.

בְּרֹאשׁוֹנָה הָיוּ אוֹמְרִין:

הַיּוֹצֵא בְּקוֹלָר וְאָמַר:

"כְּתֹבוּ גֵט וְתָנוּ לְאִשְׁתִּי",

הָרִי אֵלָיו יִכְתְּבוּ וַיִּתְּנוּ.

תָּזְרוּ לוֹמַר:

אֵף הַמַּפְרִישׁ וְהַיּוֹצֵא בְּשִׁירָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הַשְּׁזוּרִי אוֹמֵר:

אֵף הַמִּסְכֵּן.

מסכת גיטין פרק ו משנה ו

ח

מִי שֶׁהָיָה מְשַׁלֵּךְ בַּבּוֹר, וְאָמַר:

"כָּל הַשּׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלִי יִכְתֹּב גֵּט לְאִשְׁתִּי",

הָרִי אֵלָיו יִכְתְּבוּ וַיִּתְּנוּ.

הַבְּרִיא שָׁאֵמַר:

"כְּתֹבוּ גֵט וְתָנוּ לְאִשְׁתִּי",

וְרָצָה לְשַׁחֵק בָּהּ.

מַעֲשֵׂה בְּבִרְיָא שָׁאֵמַר:

"כְּתֹבוּ גֵט וְתָנוּ לְאִשְׁתִּי",

וְעָלָה לְרֹאשׁ הַגֵּג וְנָפַל וּמָת,

אָמַר רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:

אָמְרוּ חֲכָמִים:

אִם מַעֲצָמוּ נָפַל, הָרִי זֶה גֵּט;

אִם הָרוּחַ דָּחִיתָו, אֵינוֹ גֵּט.

מסכת גיטין פרק ו משנה ז

ט

אָמַר לְשָׁנִים:

"תָּנוּ גֵּט לְאִשְׁתִּי",

אוּ לְשִׁלְשָׁה:

"כתבו גט ותנו לאשתי",
הרי אלו יכתבו ויתנו.
אמר לשלשה:
"תנו גט לאשתי",
יאמרו לאחרים "כתבו",
מפני שעשאן בית דין.
דברי רבי מאיר.
זו הלכה שלח חנניה איש אונו מבית האסורין:
מקבל אני באומר לשלשה:
"תנו גט לאשתי",
שיאמרו לאחרין "כתבו",
מפני שעשאן בית דין.
אמר רבי יוסה:
נומינו לשליח:
אף אנו מקבלין,
שאפלו אמר בבית דין הגדול שבירושלים:
"תנו גט לאשתי",
שילמדו ויכתבו ויתנו לה.
אמר לעשרה:
"תנו גט לאשתי",
אחד כותב ושנים חותמים;
"כלכם כתבו",
אחד כותב וכלם חותמין;
לפיכך אם מת אחד מהן,
הרי הגט בטל.

פרק ז

מסכת גיטין פרק ז משנה א

א

מי שאחזו קרדיקוס, ואמר:
"כתבו גט לאשתי",
לא אמר כלום.
אמר:
"כתבו גט לאשתי",
ואחזו קרדיקוס,
חזר ואמר:
"אל תכתבו",
אין דבריו האחרונים כלום.

נשתתק, אמרו לו:
"נכתב גט לאשתך?"
והרכין בראשו,
בודקין אותו שלשה פעמים.
אם אמר על לאו "לאו", ועל הן "הן",
הרי אלו יכתבו ויתנו.

מסכת גיטין פרק ז משנה ב

ב

אמרו לו:
"נכתב גט לאשתך?"
אמר להן:
"כתבו!"
אמרו לסופר וכתב, <וכתבו>
ולעדים וחתמו,
אף על פי שכתבוהו וחתמוהו, ונתנוהו לו,
וחזר ונתנו לה,
הרי הגט בטל,
עד שיאמר לסופר "כתבו!"
ולעדים "חתמו!"

מסכת גיטין פרק ז משנה ג

ג

"הרי זה גט"ך אם מתי",
"זה גט"ך [אם מתי] מחלי זה",
"זה גט"ך לאחר מיתתי",
לא אמר כלום.
"מהיום אם מתי",
"מעכשיו אם מתי",
הרי זה גט.
"מהיום לאחר מיתתי",
אינו גט,
ואם מת, חולצת ולא מתיבמת.

ד

"הרי זה גט"ך מהיום אם מתי מחלי זה",
ועמד והלך בשוק, וחלה ומת,
אומדים אותו: <עומדים>
אם מחמת החלי הראשון מת,
הרי זה גט,
ואם לאו, אינו גט.

(מסכת גיטין פרק ז משנה ד)

לא תתיחד עמו אלא בפני עדים,
אפלו עבד, אפלו שפחה,
חוץ משפחתה, מפני שלבה גם בשפחתה.
מה היא באותן הימים?
רבי יהודה אומר:
כאשת איש לכל דבר.
ורבי יוסה אומר:
מגרשת ואינה מגרשת.

מסכת גיטין פרק ז משנה ה

ה

"הרי זה גט", על מנת שתתני לי מאתים זוז",
הרי זו מגרשת ונתת.
"על מנת שתתני לי מכן ועד שלשים יום",
נתנה לו בתוך שלשים יום,
מגרשת,
ואם לאו, אינה מגרשת.
אמר רבן שמעון בן גמליאל:
מעשה בצידן באחד שאמר לאשתו:
"הרי זה גט", על מנת שתתני לי אסטרליתי",
ואבדה אסטרליתו,
אמרו חכמים:
תתן לו את דמיה.

מסכת גיטין פרק ז משנה ו

ו

"הרי זה גט",
על מנת שתשמישי את אבא",
ו"על מנת שתניקי את בני",
וכמה היא מניקתו?
שתי שנים.
רבי יהודה אומר: <יודה>
שמונה עשר חדש.
מת הבן או שמת האב,
הרי זה גט.

ז

"על מנת שתשמישי את אבא שתי שנים",
ו"על מנת שתניקי את בני שתי שנים",
מת הבן, או שאמר האב:

"אי אפשי שתשמשני",
שלא בהקפדה, אינו גט.
רפן שמעון בן גמליאל אומר:
כזה גט.
כלל אמר רפן שמעון בן גמליאל:
כל עכבא שאינה ממנה,
הרי זה גט.

מסכת גיטין פרק ז משנה ז

ח

"הרי זה גט",
אם לא באתי מכן ועד שלשים יום.
היה הולך מיהודה לגליל,
הגיע לאנטיפטרוס וחזר, <לאנטיפטרוס>
בטל התני.
"הרי זה גט",
אם לא באתי מכן ועד שלשים יום.
היה הולך מגליל ליהודה,
והגיע לכפר עתני וחזר,
בטל התני.
"הרי זה גט",
אם לא באתי מכן ועד שלשים יום.
היה הולך למדינת הים,
הגיע לעכו וחזר,
בטל התני.
"הרי זה גט",
כל זמן שאעבר מכנגד פניך שלשים יום. <פניך>
היה הולך ובא, הולך ובא,
הואיל ולא נתחדד עמה,
הרי זה גט.

מסכת גיטין פרק ז משנה ח

ט

"הרי זה גט",
אם לא באתי מכן ועד שנים עשר חדש.
מת בתוך שנים עשר חדש,
אינו גט.
"מעכשו",
אם לא באתי מכן ועד שנים עשר חדש.
מת בתוך שנים עשר חדש,
הרי זה גט.

מסכת גיטין פרק ז משנה ט

י

"אם לא באתי מכן ועד שנים עשר חדש,
כתבו גט ותנו לאשתי!"
כתבו בתוך שנים עשר חדש,
ונתנו בתוך שנים עשר חדש,
אינו גט.
"כתבו ותנו גט לאשתי,
אם לא באתי מכן ועד שנים עשר חדש",
כתבו בתוך שנים עשר,
ונתנו לאחר שנים עשר,
אינו גט.
רבי יוסה אומר:
כזה גט.
כתבו לאחר שנים עשר חדש,
ונתנו לאחר שנים עשר חדש, ומת.
אם גט קדם למיתה, הרי זה גט,
ואם מיתה קדמה לגט, אינו גט.
ואם אינו ידוע,
זו היא שאמרו:
מגרשת ואינה מגרשת.

פרק ח

מסכת גיטין פרק ח משנה א

א

הזורק גט לאשתו,
והיא בתוך ביתה או בתוך חצר,ה,
הרי זו מגרשת.
זרקו לה בתוך ביתו או לתוך חצרו,
אפלו הוא עמה במטה,
אינה מגרשת.
לתוך חיקה או לתוך קלתה,
הרי זו מגרשת.
(מסכת גיטין פרק ח משנה ב)
אמר לה:
"כנסי שטר חוב זה",
או שמצאתו מאחורי,ו,

קורא, והרי הוא גטה, <קורא>
אינו גט, עד שיאמר לה "הרי הוא גטיד".
נתן בידה והיא ישנה,
נעורה, קורא, והרי הוא גטה,
אינו גט, עד שיאמר לה "הוא גטיד".
היתה עומדת ברשות הרבים וזרקו לה,
קרוב לה, מגרשת,
קרוב לו, אינה מגרשת,
מחצה למחצה, מגרשת ואינה מגרשת.

מסכת גיטין פרק ח משנה ג

ב

וכן לענין הקדושין ולענין החוב.
אמר לו בעל חובו "זרק לי חובי!"
וזרקו לו,
קרוב למלנה, זכה הלנה,
קרוב ללנה, הלנה חיב,
מחצה למחצה, שניהן יחלקו.
היתה עומדת בראש הגג וזרקו לה,
כיון שהגיע לאויר הגג,
הרי זו מגרשת.
הוא מלמעלן והיא מלמטן וזרקו לה,
כיון שיצא מרשות הגג,
ונמחק או נשרף,
הרי זו מגרשת.

מסכת גיטין פרק ח משנה ד

ד

בית שמי אומרים:
פוטר הוא אדם את אשתו בגט ישן.
ובית הלל אוסרין.
ואי זה הוא גט ישן?
כל שנתיחד עמה מאחר שכתבו לה.

מסכת גיטין פרק ח משנה ה

ה

כתב לשם מלכות שאינה הוגנת,
לשם מלכות מדי, ולשם מלכות יון,
לבנין הבית, ולחרבן הבית;
היה במזרח וכתב "במצרב",
במצרב וכתב "במזרח",

תִּצַּא מִזֶּה וּמִזֶּה,
צָרִיכָה גַּט מִזֶּה וּמִזֶּה.
וְאֵין לָהּ כְּתֻבָּה, וְלֹא פְרוּת,
וְלֹא מְזוּנוּת, וְלֹא בְלִיּוֹת עַל זֶה וְעַל זֶה.
וְאִם נָטְלָה מִזֶּה וּמִזֶּה, תַּחֲזִיר.
וְהוֹלֵךְ מִמֶּזֶר מִזֶּה וּמִזֶּה.
לֹא זֶה וְזֶה מִטְמִין לָהּ.
וְלֹא זֶה וְזֶה זִכָּאִים לֹא בִּמְצִיאָתָהּ,
וְלֹא בִּמְעֻשָּׁה יְדִיָּהּ, וְלֹא בְּהִפּוּךְ נִדְרֶיהָ.
הֵיטָה בֵּת יִשְׂרָאֵל, נִפְסָלָה מִן הַכְּהֻנָּה,
וּבֵת לֹוִי, מִן הַמְּעֻשָּׁה,
וּבֵת כֹּהֵן, מִן הַתְּרוּמָה.
אֵין יוֹרְשֵׁי שְׁלֹזָה וַיּוֹרְשֵׁי שְׁלֹזָה יוֹרְשֵׁין כְּתֻבָּתָהּ.
מֵתוּ,
אֲחֵיו שְׁלֹזָה וְאֲחֵיו שְׁלֹזָה חוֹלְצִים וְלֹא מִנְּבִמִים.
שָׁנָה שָׁמוּ וּשְׁמָהּ, וְשֵׁם עִירוֹ וְשֵׁם עִירָהּ,
תִּצַּא מִזֶּה וּמִזֶּה,
וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ בָּהּ.

מסכת גיטין פרק ח משנה ו

ו

כָּל הַעֲרִיּוֹת שְׁאֵמְרוּ:
צְרוּתֶיהֶן מִתְּרוּת,
הִלְכוּ הַצְּרוּת הָאֵלּוּ וְנִשְׁאֲוּ,
וְנִמְצְאוּ אֵלּוּ אֵילּוּנִיּוֹת,
תִּצַּא מִזֶּה וּמִזֶּה,
וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ בָּהּ.

מסכת גיטין פרק ח משנה ז

ז

הַכּוֹנֵס אֶת יְבֻמָּתוֹ,
וְהִלָּכָה צְרָתָהּ וְנִשְׁאֲתָה לְאַחֶר,
נִמְצְאָתָה זֹאת שֶׁהִיא אֵילּוּנִית,
תִּצַּא מִזֶּה וּמִזֶּה,
וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ בָּהּ.

מסכת גיטין פרק ח משנה ח

ח

כָּתַב הַסּוֹפֵר [גַּט לְאִישׁ וְשׁוֹכֵר לְאִשָּׁה],
וְטָעָה וְנָתַן גַּט לְאִשָּׁה וְהַשׁוֹכֵר לְאִישׁ,
וְנָתַנוּ זֶה לְזֶה,

לְאַחַר זְמַן הָרִי הִגֵּט יוֹצֵא מִיַּד הָאִישׁ,
וְהַשׁוֹכֵר מִיַּד הָאִשָּׁה,
תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה,
וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ בָּהּ.

ט

רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אִם עַל אַחֵר (זְמַן) יֵצֵא,
אֵין זֶה גֵּט,
אִם לְאַחֵר זְמַן יֵצֵא,
הָרִי זֶה גֵּט,
שֶׁלֹּא הִכַּל מִן הָרֵאשׁוֹן לְאַבֵּד זְכוּתוֹ שֶׁלִּשְׁנֵי.

י

כָּתַב לְגֶרֶשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְנִמְלָךְ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
פְּסָלָה מִן הַכְּהֻנָּה.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֵף עַל פִּי שֶׁנִּתְּנוּ לָהּ עַל תְּנִי,
וְלֹא נַעֲשֶׂה תְּנִי,
לֹא פְסָלָה מִן הַכְּהֻנָּה.

מסכת גיטין פרק ח משנה ט

יא

הַמְּגֵרֶשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלָנָה עֲמוּ בַּפְּנִדְקִי,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֵינָה צְרִיכָה הֵימָנוּ גֵּט שְׁנִי.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
צְרִיכָה מִמֶּנּוּ גֵּט שְׁנִי.
אֲמַתִּי?

בְּזִמְנָן שֶׁגִּרְשָׁה מִן הַנְּשׂוּאִים.
וּמוֹדִים בְּנִתְּגִרְשָׁה מִן הָאֲרוּסִים,
שֶׁאֵינָה צְרִיכָה מִמֶּנּוּ גֵּט שְׁנִי,
מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָבוּ גַם בָּהּ.
כְּנָסָה בְּגֵט קֶרֶחַ,
תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה,
וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלּוּ בָּהּ.

מסכת גיטין פרק ח משנה י

יב

גֵּט קֶרֶחַ,

הכל משלימים עליו.
כְּדַבְּרֵי בֶן נָנָס. <נָנָס>
וְרַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵין מְשַׁלְּמִין עָלָיו
אֶלָּא הַקְּרוֹבִים הָרְאוּיִים לְהַעֲדִיד בְּמָקוֹם אַחֵר.
אִי זֶה הוּא גֹט קָרַח?
כָּל שְׂקֻשָּׁרָיו מְרַבִּים מַעֲדָיו.

פרק ט

מסכת גיטין פרק ט משנה א

א

הַמְּגֵרֶשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְאָמַר לָהּ:
"הֲרִי אֶת מִתְּרַת לְכָל אָדָם אֶלָּא לְאִישׁ פְּלוֹנִי",
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַתִּיר,
וְחֻכְמִים אוֹסְרִין.
כִּיצַד יַעֲשֶׂה?
יִטְלֹנוּ מִמֶּנָּה וְיַחֲזֹר וְיִתְּנֶנּוּ לָהּ, וַיֹּאמֶר לָהּ:
"הֲרִי אֶת מִתְּרַת לְכָל אָדָם."
אִם כְּתִבּוּ בְּתוֹכוֹ,
אִף עַל פִּי שְׁחֹזֵר וּמַחֲקוֹ, פְּסוּל.

מסכת גיטין פרק ט משנה ב

ב

"הֲרִי אֶת מִתְּרַת לְכָל אָדָם,
אֶלָּא לְאִבָּא וּלְאִבִּיךָ", "לְאִחִי וּלְאִחִיךָ",
לְעֶבֶד וּלְנִכְרִי,
וּלְכָל מִי שֶׁאֵין לָהּ עָלָיו קְדוּשִׁים,
כָּשֶׁר.
"הֲרִי אֶת מִתְּרַת לְכָל אָדָם, אֶלָּא..."
אֶלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל,
גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכֹהֵן הִדְיוּט,
מִמּוֹזֶרֶת וּנְתִינָה לְיִשְׂרָאֵל,
וּבֵת יִשְׂרָאֵל לְמִמּוֹזֵר וּלְנִתִּין,
וּלְכָל מִי שֶׁיֵּשׁ לָהּ עָלָיו קְדוּשִׁים אֶפְלוּ בַּעֲבָרָה,
פְּסוּל.

מסכת גיטין פרק ט משנה ג

ג

גופו שלגט:

"הרי את מתרת לכל אדם".

רבי יהודה אומר: <יודה>

"ודין די יהוי ליד מני,

ספר תרוכין ואגרת שבוקין,

למהך להתנסבה לכל גבר די תצביין".

גופו שלגט שחרור:

"הרי אתה בן חורי, <את>

הרי אתה שלעצמך". <את>

מסכת גיטין פרק ט משנה ד

ד

שלשה גטים פסולים,

ואם נשאת, הולד כשר:

כתב בכתב ידו ואין עליו עדים,

ושעליו עדים ואין בו זמן,

יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד,

אלו שלשה גטים פסולים,

ואם נשאת, הולד כשר.

ה

רבי אליעזר אומר:

אף על פי שאין עליו עדים,

אלא שנתנו לה בפני עדים,

כשר,

וגובה מנכסים משעבדים,

שאין העדים חותמין על הגט

אלא מפני תקון העולם.

מסכת גיטין פרק ט משנה ה

ו

שנים ששלחו שני גטים שונים ונתערבו,

נותן שניהן לזו ושניהן לזו.

לפיכך אם אבד אחד מהן,

הרי השני בטל.

ז

חמשה שכתבו כלל בתוך הגט:

"איש פלוני מגרש את פלנית,

ופלוני לפלנית", <לפלונית>

והעדים מלמטה,

כָּלֵן כְּשָׂרִים, וַיִּנָּתֵן לְכָל אַחַת וְאַחַת.
הָיָה כּוֹתֵב טַפָּס לְכָל אַחַת וְאַחַת, <אֶחָד וְאַחַד>
וְהָעֵדִים מִלְּמֻטָּן,
אֶת שְׁהָעֵדִים נִקְרִים עֲמוֹ, כָּשֶׁר.

מסכת גיטין פרק ט משנה ו

ח

שְׁנֵי גִטִּין שֶׁכָּתְבָן זֶה בְּצַד זֶה,
שְׁנֵי עֵדִים עֲבָרִים בָּאִין מִתַּחַת זֶה לְתַחַת זֶה,
שְׁנֵי עֵדִים יוֹנִים בָּאִין מִתַּחַת זֶה לְתַחַת זֶה;
אֶת שְׁהָעֵדִים הָרִאשׁוֹנִים נִקְרִים עֲמוֹ,
כָּשֶׁר.

עַד אֶחָד עֲבָרִי וְעַד אֶחָד יוֹנִי,
עַד אֶחָד יוֹנִי וְעַד אֶחָד עֲבָרִי,
בָּאִין מִתַּחַת זֶה לְתַחַת זֶה,
שְׁנִיָּהֶן פְּסוּלִין.

מסכת גיטין פרק ט משנה ז

ט

שִׁיר מִקְצַת הַגִּט וּכְתָבוּ בְּדֶף הַשְּׁנִי, וְהָעֵדִים מִלְּמֻטָּן,
כָּשֶׁר.

כְּתָבוּ הָעֵדִים בְּרֹאשׁ הַדֶּף, מִן הַצֵּד אוֹ מִן אַחֲרָיו,
בְּגִט פָּשׁוּט, פְּסוּל.
הַקִּיף רֹאשׁוֹ שְׁלֹזָה בְּצַד רֹאשׁוֹ שְׁלֹזָה וְהָעֵדִים בְּאַמְצָע, שְׁנִיָּהֶם פְּסוּלִין.
רֹאשׁוֹ שְׁלֹזָה לְצַד סוּפּוֹ שְׁלֹזָה,
וְהָעֵדִים מִלְּמֻטָּן,
אֶת שְׁהָעֵדִים נִקְרִים בְּסוּפּוֹ, כָּשֶׁר.

מסכת גיטין פרק ט משנה ח

י

גִּט שֶׁכָּתְבוּ עֲבָרִית וְעֵדָיו יוֹנִים,
יוֹנִית וְעֵדָיו עֲבָרִים,
עַד אֶחָד עֲבָרִי וְעַד אֶחָד יוֹנִי,
עַד אֶחָד יוֹנִי וְעַד אֶחָד עֲבָרִי,
כָּשֶׁר.

כָּתַב הַסּוּפֵר וְעַד, כָּשֶׁר.
"אִישׁ פְּלוֹנִי עַד", כָּשֶׁר.
"בֶּן אִישׁ פְּלוֹנִי עַד", כָּשֶׁר.
"אִישׁ פְּלוֹנִי בֶּן אִישׁ פְּלוֹנִי",
וְלֹא כָתַב "עַד", כָּשֶׁר.
כָּתַב חֲנִיכָתוֹ וְחֲנִיכָתָהּ, כָּשֶׁר.

כִּן הָיוּ בְקִיִּי הַדַּעַת שְׁבִירוֹשָׁלַיִם כּוֹתֵבִין.
גַּט מַעֲשֶׂה, <מַעֲוָסָה>
בִּישְׂרָאֵל כָּשֶׁר וּבִגּוֹיִם פֶּסוּל.
וְהַגּוֹיִם חֹבְטִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ: <וּבִגּוֹיִם>
”עֲשֵׂה מָה שִׁישְׂרָאֵל אוֹמְרִין לָךְ”,
וְכָשֶׁר.

מסכת גיטין פרק ט משנה ט

יא

יֵצֵא שְׁמָה בְּעִיר ”מְקַדְּשֶׁת”, הָרִי זֶה מְקַדְּשֶׁת,
”מְגַרְשֶׁת”, הָרִי זֶה מְגַרְשֶׁת,
וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִהְיֶה שֵׁם מִתְּלָא. <מוֹתֵלָא. וְכֵן כָּל פַּעַם>
וְאֵיזוֹ הִיא מִתְּלָא?
גֵּרֶשׁ אִישׁ פְּלוֹנִי אֶת אִשְׁתּוֹ עַל תְּנִי,
זֶרֶק לָהּ קְדוּשִׁיהָ, סָפֵק קְרוֹב לָהּ, סָפֵק קְרוֹב לוֹ,
זֶה הִיא מִתְּלָא.

(מסכת גיטין פרק ט משנה י)

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

לֹא יִגְרֶשׁ אָדָם אֶת אִשְׁתּוֹ,

אֲלֹא אִם כֵּן מֵצֵא בָּהּ עֲרוֹת דְּבָר, שְׁנֵאמַר: (דְּבָרִים כה,א)

”כִּי מֵצֵא בָּהּ עֲרוֹת דְּבָר”.

בֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:

אֶפְלוּ הַקְדִּיקָה תִּבְשִׁילוּ, שְׁנֵאמַר: (דְּבָרִים כה,א)

”כִּי מֵצֵא בָּהּ עֲרוֹת דְּבָר”.

וּרְבִי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

אֶפְלוּ מֵצֵא אַחֲרֵת נוֹה מְמַנָּה, שְׁנֵאמַר: (דְּבָרִים כה,א)

”וְהָיָה אִם לֹא תִמָּצֵא חֵן בְּעֵינָיו,

כִּי מֵצֵא בָּהּ עֲרוֹת דְּבָר,

וְכָתֵב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתָת וְנָתַן בְּיָדָהּ, וְשִׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ.”

חסלת גיטים

מסכת קידושין

פרק א

מסכת קידושין פרק א משנה א

א

האשה נקנית בשלושה דרכים,
וקונה את עצמה בשתי דרכים:
נקנית בכסף, ובשטר, ובביאה.
בכסף, בית שמי אומרים:
בדינר, ובשונה דינר.
ובית הלל אומרים:
בפרוטה, ובשונה פרוטה.
וכמה היא פרוטה?
אחד משמונה באסר האיטלקי.
וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל.
היבמה נקנית בביאה,
וקונה את עצמה בחליצה, ובמיתת היבם.

מסכת קידושין פרק א משנה ב

ב

עבד עברי נקנה בכסף ובשטר,
וקונה את עצמו בשנים, וביובל, ובגרעון כסף.
יתרה עליו האמה העבריה,
שהיא קונה את עצמה בסמנים.
והנרצע נקנה ברציעה,
וקונה את עצמו ביובל, ובמיתת האדון.

מסכת קידושין פרק א משנה ג

ג

עבד כנעני נקנה בכסף, ובשטר, ובחזקה,
וקונה את עצמו בכסף על ידי אחרים,
ובשטר על ידי עצמו.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
בכסף על ידי עצמו,
ובשטר על ידי אחרים,
ובלבד שיהא הכסף משלאחרים.

מסכת קידושין פרק א משנה ד

ד

בהמה גסה נקנית במסירה,
ובהמה דקה בהגבהה.
דברי רבי מאיר ורבי אלעזר.
וחכמים אומרים:

בְּהִמָּה דָקָה נִקְנִית בְּמִשְׁכָּה.

מסכת קידושין פרק א משנה ה

ה

נִכְסִים שִׁישׁ לָהֶן אַחֲרִיּוֹת
נִקְנִים בַּכֶּסֶף, וּבִשְׁטֶר, וּבַחֲזָקָה,
וְשֹׁאִין לָהֶן אַחֲרִיּוֹת אֵינָן נִקְנִים אֶלָּא בְּמִשְׁכָּה.
נִכְסִים שֹׁאִין לָהֶן אַחֲרִיּוֹת
נִקְנִים עִם הַנִּכְסִים שִׁישׁ לָהֶן אַחֲרִיּוֹת
בַּכֶּסֶף, וּבִשְׁטֶר, וּבַחֲזָקָה.
וְשֹׁאִין לָהֶן אַחֲרִיּוֹת זֻקְקִים
אֶת הַנִּכְסִים שִׁישׁ לָהֶן אַחֲרִיּוֹת,
וַיִּשְׁבַּע עָלֵיהֶן.

מסכת קידושין פרק א משנה ו

ו

כָּל הַנַּעֲשֶׂה דָמִים בְּאַחֵר,
כִּינּוּן שְׁזָכָה זֶה, נִתְחַיֵּב בַּחֲלִיפִיו.
כִּיצַד?
הַחֲלִיף שׁוֹר בַּפֶּרֶה, אוֹ חֲמוֹר בְּשׁוֹר,
כִּינּוּן שְׁזָכָה זֶה, נִתְחַיֵּב בַּחֲלִיפִיו.
רְשׁוֹת הַגְּבוּלָה בַּכֶּסֶף,
וּרְשׁוֹת הַהֲדִיּוֹט בַּחֲזָקָה.
אֲמִירְתִּי לַגְּבוּלָה כַּמְסִירְתִּי לַהֲדִיּוֹט.

מסכת קידושין פרק א משנה ז

ז

כָּל מִצְוֹת הָאֵב על הַבֵּן,
הָאֲנָשִׁים חִיבִים, וְהַנָּשִׁים פְּטוּרוֹת.
כָּל מִצְוֹת הַבֵּן על הָאֵב,
אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חִיבִין.
כָּל מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁהַזְּמַן גֶּרָמָה,
הָאֲנָשִׁים חִיבִין, וְהַנָּשִׁים פְּטוּרוֹת.
וְכָל מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁלֹּא הַזְּמַן גֶּרָמָה,
אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חִיבִין.
וְכָל מִצְוָה בְּלֹא תַעֲשֶׂה,
בֵּין שֶׁהַזְּמַן גֶּרָמָה וּבֵין שֶׁלֹּא הַזְּמַן גֶּרָמָה,
אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים חִיבִין,
חוּץ מ'בֵּל תִּקְיֶף',
וּמ'בֵּל תִּשְׁחִית',
וּמ'בֵּל תִּטְמֵא לַמֵּתִים'.

מסכת קידושין פרק א משנה ח

ח

הסמיכות, והתנופות, וההגשות,
הקמצות, והקטרות, והמליקות,
הקבלות, וההזיות,
נוהגות באנשים ואינן נוהגות בנשים,
חוץ ממנחת סוטה והנזירה,
שהן מניפות.

מסכת קידושין פרק א משנה ט

ט

כל מצוה שאינה תלויה בארץ,
נוהגת בארץ ובחוץ לארץ,
וכל שהיא תלויה בארץ,
אינה נוהגת אלא בארץ,
חוץ מן הערלה והכלאים.
רבי אליעזר אומר:
אף מן החדש.

מסכת קידושין פרק א משנה י

י

כל העושה מצוה אחת, מטיבים לו,
ומאריכים את ימיו,
ונוחל את הארץ.
וכל שאינו עושה מצוה אחת,
אין מטיבים לו,
ואין מאריכין את ימיו,
ואינו נוחל את הארץ.
וכל שאינו לא במקרא
ולא במשנה ולא בדרך הארץ,
אין זה מן הישוב.
המחזיק בשלשתן,
עליו הכתוב אומר: (קהלת ד, יב)
"והחוט המשלש לא במהרה ינתק".

פרק ב

מסכת קידושין פרק ב משנה א

א

הָאִישׁ מְקַדֵּשׁ בּוֹ וּבִשְׁלוּחוֹ,
וְהָאִשָּׁה מִתְקַדֶּשֶׁת בּוֹ וּבִשְׁלוּחָהּ.
הָאִישׁ מְקַדֵּשׁ אֶת בִּתּוֹ כִּשְׁהִיא נַעֲרָה
בּוֹ וּבִשְׁלוּחוֹ.
הָאוֹמֵר לְאִשָּׁה:
"הִתְקַדְּשִׁי לִי בְּתֻמָּה זֹאת",
"הִתְקַדְּשִׁי לִי בְּזֹ",
"הִתְקַדְּשִׁי לִי בְּזֹ",
אִם יֵשׁ בְּאַחַת מֵהֶן שׁוֹנָה פְּרוּטָה, מְקַדֶּשֶׁת,
וְאִם לֹא, אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת.
"בְּזֹ וּבְזֹ וּבְזֹ",
אִם יֵשׁ בְּכֻלָּם שׁוֹנָה פְּרוּטָה, מְקַדֶּשֶׁת,
וְאִם לֹא, אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת.
הֵיטָה אוֹכֵלֶת רֵאשׁוֹנָה רֵאשׁוֹנָה,
אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת,
עַד שִׁיְהֶא בְּאַחַת מֵהֶן שׁוֹנָה פְּרוּטָה.

מסכת קידושין פרק ב משנה ב

ב

"הִתְקַדְּשִׁי לִי בְּכֹס זֶה שְׁלִיזִין",
וְנִמְצָא שְׁלֹדָבֶשׁ;
"שְׁלֹדָבֶשׁ", וְנִמְצָא שְׁלִיזִין;
"בְּדִינָר זֶה שְׁלֹכֶסֶף", נִמְצָא שְׁלֹזָהָב;
"שְׁלֹזָהָב", וְנִמְצָא שְׁלֹכֶסֶף;
"עַל מִנֵּת שְׁאֲנִי עֲנִי", וְנִמְצָא עֲשִׂיר; <שְׁנִי>
"עֲשִׂיר", וְנִמְצָא עֲנִי,
אֵינָה מְקַדֶּשֶׁת.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִם הִטְעָה לְשֹׁכֵחַ,
הָרִי זֶה מְקַדֶּשֶׁת.

מסכת קידושין פרק ב משנה ג

ג

"עַל מִנֵּת שְׁאֲנִי כֹהֵן", וְנִמְצָא לוֹי; <שְׁנִי>
"לוֹי", וְנִמְצָא כֹהֵן;
"נִתִּין", וְנִמְצָא מְמוֹזֵר;
"מְמוֹזֵר", וְנִמְצָא נִתִּין;
"בֶּן עֵיר", וְנִמְצָא בֶּן כְּרִד;
"בֶּן כְּרִד", וְנִמְצָא בֶּן עֵיר;
"עַל מִנֵּת שְׁבִיתִי קְרוֹב לַמֶּרְחָץ", וְנִמְצָא רְחוּק;

"רְחוּק", וּנְמָצָא קְרוֹב;
"עַל מְנַת שְׂיֵשׁ לִי בֵּת אוֹ שְׂפָחָה גְדֹלֶת", וְאֵין לוֹ;
"עַל מְנַת שְׂאִין לִי", וְיֵשׁ לוֹ;
"עַל מְנַת שְׂיֵשׁ לִי בָּנִים", וְאֵין לוֹ;
עַל מְנַת שְׂאִין לוֹ, וְיֵשׁ לוֹ;
וְעַל כָּלֶם, אֵף עַל פִּי שְׁאֲמָרָה:
"בְּלִבִּי הָיָה לְהִתְקַדֵּשׁ לוֹ אֵף עַל פִּי כֵן",
אֵינָה מְקַדְּשֶׁת.
וְכֵן שְׁהֻטְעָתוֹ.

מסכת קידושין פרק ב משנה ד

ד

הַאוֹמֵר לְשְׁלוּחוֹ:
"צֵא וְקַדֵּשׁ לִי אִשָּׁה פְּלִגִּית בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי",
וְהֵלֵךְ וְקִדְּשָׁהּ בְּמָקוֹם אַחֵר,
אֵינָה מְקַדְּשֶׁת.
"הֲרִי הִיא בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי",
וְהֵלֵךְ וְקִדְּשָׁהּ בְּמָקוֹם אַחֵר,
הֲרִי זוֹ מְקַדְּשֶׁת.

מסכת קידושין פרק ב משנה ה

ה

הַמְקַדֵּשׁ אֶת הָאִשָּׁה עַל מְנַת שְׂאִין עֲלֶיהָ גְדָרִים,
וּנְמָצָאוּ עֲלֶיהָ גְדָרִים, <וְנִימָצָא>
אֵינָה מְקַדְּשֶׁת.
כְּנָסָה סֵתֶם, וּנְמָצָאוּ עֲלֶיהָ גְדָרִים,
תֵּצֵא שְׂלֵא בְּכִתְבָּהּ.
עַל מְנַת שְׂאִין בָּהּ מוֹמִין,
וּנְמָצָאוּ בָּהּ מוֹמִין,
אֵינָה מְקַדְּשֶׁת.
כְּנָסָה סֵתֶם, וּנְמָצָאוּ בָּהּ מוֹמִין,
תֵּצֵא שְׂלֵא בְּכִתְבָּהּ,
שְׂכָל הַמוֹמִים הַפּוֹסְלִים בְּכִהּנִים,
פּוֹסְלִין בְּנָשִׁים.

מסכת קידושין פרק ב משנה ו

ו

הַמְקַדֵּשׁ שְׁתֵּי נָשִׁים בְּשׁוּוֹה פְּרוּטָה,
אוֹ אִשָּׁה אַחַת בְּפָחוֹת מִשׁוּוֹה פְּרוּטָה,
אֵף עַל פִּי שְׁשַׁלַּח סְבִלּוֹנוֹת לְאַחֵר מִכֵּן,
אֵינָה מְקַדְּשֶׁת.

שְׁמַחַמַּת קָדוֹשׁ הָרֹאשׁוֹן שְׁלַח.
וְכֵן הִקְטֵן שְׁקֵדֶשׁ.

מסכת קידושין פרק ב משנה ז

ז

הַמְקַדֵּשׁ אִשָּׁה וּבִתָּה,
אוֹ אִשָּׁה וְאַחֻתָּה כְּאַחַת,
אֵינָן מְקַדְּשׁוֹת.
מַעֲשֵׂה בַחֲמֵשׁ נָשִׁים,
וּבָהֶם שְׁתֵּי אַחִיּוֹת,
וְלִקְטַ אֶחָד כָּל־כֶּלֶה שְׁלֹתָאֲנִים,
מְשַׁלֵּהֶן הֵיטָּב, וְשִׁבִיעִית הֵיטָּב,
אָמַר לָהֶן:
"הֲרִי כָלְכֶם מְקַדְּשׁוֹת לִי בְּכָל־כֶּלֶה הַזֹּאת",
וְקִבְּלָתָהּ אַחַת מֵהֶן עַל יְדֵי כָלֶם,
אָמְרוּ חֲכָמִים:
אֵין הָאֲחִיּוֹת מְקַדְּשׁוֹת.

מסכת קידושין פרק ב משנה ח

ח

הַמְקַדֵּשׁ בְּחֻלְקוֹ בְּקִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים, בְּקִדְּשֵׁי קָלִים,
אֵינָהּ מְקַדְּשֶׁת.
בַּמַּעֲשֵׂר שְׁנִי,
בֵּין שׁוֹגֵג, בֵּין מְזִיד, לֹא קִדְּשׁ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מְזִיד, קִדְּשׁ, שׁוֹגֵג, לֹא קִדְּשׁ.
וּבִהְקַדְּשׁוֹ,
מְזִיד, קִדְּשׁ, שׁוֹגֵג, לֹא קִדְּשׁ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שׁוֹגֵג, קִדְּשׁ, וּמְזִיד, לֹא קִדְּשׁ.

מסכת קידושין פרק ב משנה ט

ט

הַמְקַדֵּשׁ בְּעַרְלָה,
בְּכֻלָּי הַכֶּרֶם,
וּבְשׂוֹר הַנֶּסֶקֶל,
וּבְעֶגְלָה עֲרוּפָה,
וּבְצִפְרֵי מְצָרָע,
וּבְשֹׁעַר נָזִיר,

ובפֶּטֶר חֲמוֹר,
ובבֶּשֶׁר בְּחֶלֶב,
ובחֶלֶין שְׁנִשְׁחֲטוּ בְעֶזְרָה,
אֵינָהּ מְקַדֶּשֶׁת.
מִכֶּרֶן וְקֹדֶשׁ בְּדַמִּיהֶן,
הִרִי זֶה מְקַדֶּשֶׁת.

מסכת קידושין פרק ב משנה י
י

הַמְקַדֵּשׁ בְּתֵרוֹמוֹת, וּבְמַעֲשָׂרוֹת, וּבְמִתְּנוֹת,
וּבְמִי חֲטָאת, וְאֶפֶר חֲטָאת,
הִרִי זֶה מְקַדֶּשֶׁת,
אֵף עַל פִּי יִשְׂרָאֵל.

פרק ג

מסכת קידושין פרק ג משנה א
א

הָאוֹמֵר לְחֵבְרוֹ:
"צֵא וְקֹדֶשׁ לִי אִשָּׁה פְּלוֹנִית",
וְהֵלֵךְ וְקִדְּשָׁהּ לְעַצְמוֹ,
מְקַדֶּשֶׁת.
וְכֵן הָאוֹמֵר לְאִשָּׁה:
"הִרִי אֶת מְקַדְּשֶׁת לִי לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם",
וּבָא אַחֲרָהּ וְקִדְּשָׁהּ בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם,
מְקַדֶּשֶׁת לְשָׁנִי.
בֵּת יִשְׂרָאֵל לִכְהֵן, <הַמְלִים לְאַחַר 'בֵּת' נִמְחָקוּ וְאֵינָן נִיתְּנוֹת לְקִרְיָאָה>
תֹּאכֵל בְּתֵרוֹמָהּ.
"מַעֲכָשִׁיו לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם",
וּבָא אַחֲרָהּ וְקִדְּשָׁהּ בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם,
מְקַדֶּשֶׁת וְאֵינָהּ מְקַדֶּשֶׁת.
בֵּת כֹּהֵן לְיִשְׂרָאֵל,
לֹא תֹאכֵל בְּתֵרוֹמָהּ.

מסכת קידושין פרק ג משנה ב
ב

הָאוֹמֵר לְאִשָּׁה:
"הִרִי אֶת מְקַדְּשֶׁת לִי,
עַל מְנַת שְׁאֵתָן לֵיד מְאִתִּים זֶזוּ",

הרי זו מקדשת, ויתן.
"על מנת שאתן ליד מִן וְעַד שלשים יום",
נתן לה בתוך שלשים יום, מקדשת,
ואם לאו, אינה מקדשת.
"על מנת שיש לי מאתיים זוז",
הרי זו מקדשת ויש לו.
"על מנת שאראך מאתיים זוז",
הרי זו מקדשת ויראנה.
אם הראה על השלחן, אינה מקדשת.

מסכת קידושין פרק ג משנה ג

ג
"על מנת שיש לי בית כור עפר",
הרי זו מקדשת ויש לו.
"על מנת שיש לי במקום פלוני",
אם יש לו באותו המקום, מקדשת,
ואם לאו, אינה מקדשת.
"על מנת שאראך בית כור עפר",
הרי זו מקדשת ויראנה.
הראה בבקעה, אינה מקדשת.

מסכת קידושין פרק ג משנה ד

ד
רבי מאיר אומר:
כל תני שאינו כתנאי בני גד ובני ראובן,
אינו תני, שנאמר: (במדבר לב, כט-ל)
"ויאמר משה אלהם:
אם יעברו בני גד ובני ראובן אתכם את הירדן,
כל חלוץ למלחמה לפני יי,
ונכבשה הארץ לפניכם,
ונתתם להם את ארץ הגלעד לאחזה.
ואם לא יעברו חלוצים אתכם,
ונאחזו בתככם בארץ כנען."
רבי חנניה בן גמליאל אומר:
צריך היה הדבר לומר, שאלמלא כן,
יש במשמע שאף בארץ כנען לא הנחלו. <הוינח לו>

מסכת קידושין פרק ג משנה ה

ה
המקדש את האשה ואמר:
"סבור הייתי שהיא כהנת",

וְהָרִי הִיא לוֹיָהּ;
"לוֹיָהּ", וְהָרִי הִיא כְּהֹנֵת;
"עֲנִיָּה", וְהָרִי הִיא עֲשִׁירָה;
"עֲשִׁירָה", וְהָרִי הִיא עֲנִיָּה,
הָרִי זֶה מְקֻדָּשֶׁת,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִטְעִתוּ.

ו

הָאוֹמֵר לְאִשָּׁה:
"הָרִי אֶת מְקֻדָּשֶׁת לִי לְאַחֵר שְׁאֲתִגִּיר",
ו"לְאַחֵר שְׁתִּתְּגִירִי",
"לְאַחֵר שְׁאֲשִׁתְּחַרֵּר",
ו"לְאַחֵר שְׁתִּשְׁתַּחֲרִירִי",
"לְאַחֵר שְׁיָמוּת בְּעֶלְיָךְ",
או "לְאַחֵר שְׁיִחַלֵּץ לְיָד יְבֻמִּיךְ",
אֵינָהּ מְקֻדָּשֶׁת.
וְכֵן הָאוֹמֵר לְחֵבְרוֹ:
"אִם יִלְדָּה אֲשֶׁתְּךָ נִקְבָּה,
הָרִי הִיא מְקֻדָּשֶׁת לִי",
לֹא אָמַר כָּלוּם.
(אִם הָיְתָה אֲשֶׁת חֵבְרוֹ מְעַבְרַת וְהִכָּר עוֹבְרָה,
דְּבָרָיו קִיָּמִין,
וְאִם יִלְדָּה נִקְבָּה, מְקֻדָּשֶׁת.) <לִיתָא בַּכ"י קְאוּפְמָן>

מסכת קידושין פרק ג משנה ו

ז

הָאוֹמֵר לְאִשָּׁה:
"הָרִי אֶת מְקֻדָּשֶׁת לִי
עַל מִנַּת שְׁאֲדַבֵּר עֲלֶיךָ לְשִׁלְטוֹן,
וְאֶעֱשֶׂה עִמָּיִךְ בְּפוֹעֵל",
דְּבַר עֲלִיָּה לְשִׁלְטוֹן,
וְעֵשָׂה עִמָּה בְּפוֹעֵל, מְקֻדָּשֶׁת,
וְאִם לֹא, אֵינָהּ מְקֻדָּשֶׁת. <לִּי>
"עַל מִנַּת שְׁיִרְצָה אֲבֹא",
רְצָה הָאָב, מְקֻדָּשֶׁת,
וְאִם לֹא, אֵינָהּ מְקֻדָּשֶׁת. <לְאִיו>
מֵת הָאָב,
הָרִי זֶה מְקֻדָּשֶׁת.
מֵת הַבֶּן,
מְלַמְּדִים אֶת הָאָב שִׁיאמַר:
"אֵינִי רוֹצֶה".

מסכת קידושין פרק ג משנה ז

ח

"קדשתי את בתי,
ואיני יודע למי קדשתיה",
בא אחד ואמר:
"אני קדשתיה", נאמן.
זה אומר "אני קדשתיה",
וזה אומר "אני קדשתיה",
שניהם נותנין גט.
ואם רצו,
אחד נותן גט, ואחד כונס.

מסכת קידושין פרק ג משנה ח

ט

"קדשתי את בתי קטנה,
קדשתיה וגרשתיה כשהיא קטנה",
והרי היא קטנה, נאמן.
"קדשתייה וגרשתיה כשהיא קטנה",
והרי היא גדולה, אינו נאמן.
"נשבית ופדיתיה",
בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה,
אינו נאמן.
מי שמת ואמר בשעת מיתתו:
"יש לי בנים", נאמן.
"יש לי אחים", אינו נאמן.
המקדש את בתו סתם, אין הבגרות בכלל.

מסכת קידושין פרק ג משנה ט

י

מי שיש לו שתי כתי בנות משתי נשים,
ואמר:
"קדשתי את בתי גדולה,
ואיני יודע אם גדולה שבגדולות,
או גדולה שבקטנות,
או קטנה שבגדולות,
שהיא גדולה מן הגדולה שבקטנות",
כלם אסורות,
דברי רבי מאיר,
חוץ מן הקטנה שבקטנות.
רבי יוסה אומר:

כלם מתרות,
חוץ מן הגדולה שבגדולות.

יא

"קדשתי את בתי קטנה,
ואיני יודע אם קטנה שבקטנות,
או קטנה שבגדולות,
או גדולה שבקטנות,
שהיא קטנה מן הקטנה שבגדולות",
כלם אסורות,
דברי רבי מאיר,
חוץ מן הגדולה שבגדולות.
רבי יוסה אומר:
כלם מתרות,
חוץ מן הקטנה שבקטנות.

מסכת קידושין פרק ג משנה י

יב

האומר לאשה "קדשתיך",
והיא אומרת "לא קדשתיני",
הוא אסור בקרובותיה,
והיא מתרת בקרוביו.
"קדשתיני",
והוא אומר "לא קדשתיך",
הוא מתר בקרובותיה,
והיא אסורה בקרוביו.

יג

"קדשתיך",
והיא אומרת:
"לא קדשתי אלא בתי",
אסור בקרובות גדולה,
וגדולה מתרת בקרוביו.
ומתר בקרובות קטנה,
וקטנה מתרת בקרוביו.

מסכת קידושין פרק ג משנה יא

יד

"קדשתי את בתך",
והיא אומרת:
"לא קדשתי אלא אותי", <אותו>

אָסור בַּקְרוּבוֹת קִטְנָה,
וּקִטְנָה מִתֵּרֶת בַּקְרוּבִּיּוֹ.
וּמִתֵּר בַּקְרוּבוֹת גְּדוּלָּה,
וּגְדוּלָּה אָסוּרָה בַּקְרוּבִּיּוֹ.

מסכת קידושין פרק ג משנה יב

יה

כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ קְדוּשִׁים וְאֵין עֲבֵרָה,
הַנֵּלֵד הוּלָךְ אַחֵר הַזֵּכֶר.

וְאִיזָה זֶה?

זוֹ כַהֲנָת, לוֹיָהּ, וַיִּשְׂרָאֵלִית

שֶׁנִּשְׂאָו לַכֹּהֵן, וְלִלְוִי, וְלִישְׂרָאֵל.

וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ קְדוּשִׁים וַיֵּשׁ עֲבֵרָה,

הַנֵּלֵד הוּלָךְ אַחֵר הַפָּגוּם שֶׁבִשְׁנֵיהֶם.

וְאִיזָה זֶה?

אֶלְמָנָה לַכֹּהֵן גְּדוּל,

גְּרוּשָׁה וַחֲלוּצָה לַכֹּהֵן הַדְּיוּט,

מִמְזֵרֶת וְנִתְיָנָה לִישְׂרָאֵל,

וּבֵת יִשְׂרָאֵל לַמִּמְזֵר וְלַנִּתְיָן.

[יו]

וְכָל מִי שֶׁאֵין לָהּ עָלָיו קְדוּשִׁים,

אֲבָל יֵשׁ לָהּ קְדוּשִׁים עַל אַחֲרִים,

הַנֵּלֵד מִמְזֵר.

וְאִיזָה זֶה?

זֶה הֵבֵא עַל אַחַת מִכָּל הָעֲרִיּוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתוֹרָה, וּפְסוּלוֹת.

וְכָל מִי שֶׁאֵין לָהּ לֹא עָלָיו וְלֹא עַל אַחֲרִים קְדוּשִׁים,

הַנֵּלֵד כְּמוֹהָ.

וְאִיזָה זֶה?

זֶה וְלֵד שִׁפְחָה וְנִכְרִית.

מסכת קידושין פרק ג משנה יג

יז

רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:

יְכוּלִים הֵם מִמְזֵרִים לְטַהֵר.

כִּיצַד?

מִמְזֵר נוֹשֵׂא שִׁפְחָה, הַנֵּלֵד עֲבֵד.

שֶׁחָרְרוּ, נִמְצָא הֵבֵן בֵּין חוֹרִין.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

הָרִי זֶה עֲבֵד מִמְזֵר.

פרק ד

מסכת קידושין פרק ד משנה א

א

עשרה יחסים עלו מבבל:
כהני, לוי, ישראל, חללי, גרי, חרורי,
ממזרי ונתיני,
שתוקי ואספי.
כהני, לוי וישראל מתרין לבא זה בזה.
לוי וישראל, חללי, גרי וחרורי,
מתרין לבא זה בזה.
גרי וחרורי, ממזרי ונתיני, שתוקי ואספי,
מתרין לבא זה בזה.

מסכת קידושין פרק ד משנה ב

ב

ואלו הן השתוקי?
כל שהוא מכיר את אמו,
ואינו מכיר את אביו.
אספי?
כל שנאספה מן השוק,
ואינו מכיר לא את אביו ולא את אמו.
אבא שאול היה קורא לשתוקי בדוקי.

מסכת קידושין פרק ד משנה ג

ג

כל האסורים מלבא בקהל,
מתרין לבא זה בזה.
רבי יהודה אוסר.
רבי אלעזר אומר:
ודאן בודאן,
מתר,
ודאן בספקן, וספקן בודאן, וספקן בספקן,
אסור.
אילו הן הספקות?
שתוקי, ואספי, וכותי.

מסכת קידושין פרק ד משנה ד

ד

הנושא אשה כהנת,
צריך לבדק אחריה ארבע אמהות,
שהן שמונה, ואלו הן:
אמה, ואם אמה,
ואם אבי אמה ואמה,
ואם אביה ואמה,
ואם אבי אביה ואמה.
לויים וישראלים,
מוסיפין עליהם עוד אחת.

מסכת קידושין פרק ד משנה ה

ה

אין בודקין לא מן המזבח ולמעלה,
ולא מן הדוכן ולמעלה,
ולא מן סנהדרין ולמעלה. <הסנהדרין>
כל שהחזקו אבותיו שוטרי הרבים וגבאי צדקה,
משיאים לכהנה,
אינו צריך לבדק אחריהם.
רבי יוסה אומר:
אף מי שהיה חתום עד בארכי ישנה שלצפורין.
רבי חנניה בן אנטיגנס אומר:
אף מי שהיה מכתב באסרטיא שלמלה.

מסכת קידושין פרק ד משנה ו

ו

בת חלל זכר פסולה מן הכהנה לעולם.
ישראל שנשא חללה,
בתו כשרה לכהנה.
וחלל שנשא בת ישראל,
בתו פסולה מן הכהנה.
רבי יהודה אומר:
בת גר זכר, כבת חלל זכר.

מסכת קידושין פרק ד משנה ז

ז

רבי אליעזר בן יעקב אומר:
ישראל שנשא גיורת, בתו כשרה לכהנה,
וגר שנשא בת ישראל, בתו כשרה לכהנה.
אבל גר שנשא גיורת, בתו פסולה מן הכהנה.
אחד גרים ואחד עבדים משחררים,

אִפְלוּ עַד עֶשְׂרֵה דוֹרוֹת,
עַד שֶׁתְּהֵא אֶמֶן מִיִּשְׂרָאֵל.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִף גַּר שֶׁנֶּשֶׂא גִיּוֹרֶת,
בְּתוֹ כְּשֶׁרָה לְכַהֲנָה.

מסכת קידושין פרק ד משנה ח

ח

הָאוֹמֵר "בְּנֵי זֶה מִמֶּזֶר",
אֵינוֹ נֶאֱמָן.
וְאִפְלוּ שְׁנֵיהֶם אוֹמְרִים עַל הָעֶכָר שֶׁבִמְעִיָּה:
"מִמֶּזֶר הוּא",
אֵינָן נֶאֱמָנִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
נֶאֱמָנִין.

מסכת קידושין פרק ד משנה ט

ט

מִי שֶׁנָּתַן רְשׁוֹת לְשְׁלוּחוֹ לְקַדֵּשׁ אֶת בְּתוֹ,
וְהֵלֵךְ הוּא וְקִדְּשָׁה,
אִם שָׁלוּ קִדְמוֹ, קִדּוּשׁוֹ קִדּוּשִׁין,
וְאִם שֶׁלְשְׁלוּחוֹ קִדְמוֹ, קִדּוּשׁוֹ קִדּוּשִׁין.
אֵין יָדוּעַ, שְׁנֵיהֶם נוֹתְנִין גִּט.
אִם רָצוּ, אֶחָד נוֹתֵן גִּט, וְאֶחָד כּוֹנֵס.

י

וְכֵן הָאִשָּׁה שֶׁנָּתְנָה רְשׁוֹת לְשְׁלוּחָהּ לְקַדֵּשָׁה,
וְהֵלְכָה הִיא וְקִדְּשָׁה עֲצָמָה,
אִם שָׁלָה קִדְמוֹ, קִדּוּשִׁיהָ קִדּוּשִׁין,
וְאִם שֶׁלְשְׁלוּחָהּ קִדְמוֹ, קִדּוּשִׁיהָ קִדּוּשִׁין.
אֵין יָדוּעַ, שְׁנֵיהֶן נוֹתְנִין גִּט.
אִם רָצוּ, אֶחָד נוֹתֵן גִּט, וְאֶחָד כּוֹנֵס.

מסכת קידושין פרק ד משנה י

יא

מִי שֶׁיִּצָּא הוּא וְאִשְׁתּוֹ לְמַדִּינַת הָיִם,
וּבָא הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּבְנֵיו, וְאָמַר:
"אִשָּׁה שֶׁיִּצָּאת עִמִּי לְמַדִּינַת הָיִם,
הֲרִי הִיא זֹה, וְאֵלּוּ בְּנֵיהָ",
אֵינוֹ צָרִיךְ לְהַבִּיא רְאִיָּה,
לֹא עַל הָאִשָּׁה וְלֹא עַל הַבָּנִים.

"מֵתָה וְאֵלֹהֵי בְנֵיהָ",
מְבִיא רְאִיָּה עַל הַבָּנִים,
וְאֵינוֹ מְבִיא רְאִיָּה עַל הָאִשָּׁה.

מסכת קידושין פרק ד משנה יא

יב

"אִשָּׁה נִשְׁאֲתִי בְּמִדֵּינַת הָיִם,
הָרִי זֶה, וְאֵלֹהֵי בְנֵיהָ",
מְבִיא רְאִיָּה עַל הָאִשָּׁה,
וְאֵינוֹ מְבִיא רְאִיָּה עַל הַבָּנִים.
"מֵתָה וְאֵלֹהֵי בְנֵיהָ", <מֵתָה>
מְבִיא רְאִיָּה עַל הָאִשָּׁה וְעַל הַבָּנִים.

מסכת קידושין פרק ד משנה יב

יג

לֹא יִתְיַחַד אִישׁ אֶחָד עִם שְׁתֵּי נָשִׁים,
אֲבָל אִשָּׁה אַחַת מִתְיַחֶדֶת עִם שְׁנֵי אַנְשִׁים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִף אִישׁ אֶחָד מִתְיַחַד עִם שְׁתֵּי נָשִׁים.

יד

בְּזִמְנֵי שְׁאֲשֻׁתּוֹ עָמוּ,
יָשֵׁן עִמָּהֶם בַּפִּנְדָּקִי,
מִפְּנֵי שְׁאֲשֻׁתּוֹ מְשַׁמְּרָתוֹ.
מִתְיַחַד אָדָם עִם אָמוֹ וְעִם בִּתּוֹ,
וְיָשֵׁן עִמָּהֶן בְּקֶרֶב בֶּשֶׁר.
הַגְּדִילוֹ, זֶה יָשֵׁן בְּכִסּוּתוֹ וְזֶה יָשֵׁן בְּכִסּוּתוֹ.

מסכת קידושין פרק ד משנה יג

יה

לֹא יִלְמַד רֶוֶק סוֹפְרִים,
וְלֹא תִלְמַד אִשָּׁה סוֹפְרִים.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אִף מִי שֶׁאֵין עָמוֹ אִשָּׁה,
לֹא יִלְמַד סוֹפְרִים.

מסכת קידושין פרק ד משנה יד

יו

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא יִרְעֶה רֶוֶק בְּהֶמָּה,
וְלֹא יִישְׁנוּ שְׁנֵי רֶוָקִים בְּטִלְתַּת אַחַת; <אֶחָד>

וחכמים מתירין.
כל שעסקו עם הנשים,
לא יתייחד עם הנשים.
ולא ילמד אדם את בנו אמנות בין הנשים.

<ליתא בכ"י קאופמן. וראה להלן יט-כ>
(רבי מאיר אומר:
לעולם ילמד אדם את בנו אמנות נקיה וקלה,
ויתפלל למי שהעשר והנכסים שלו.
שאין אמנות שאין בה עניות ועשירות,
שלא עניות מן האמנות,
ולא עשירות מן האמנות,
אלא הכל לפי זכותו.
רבי שמעון בן אלעזר אומר:
ראית מימך חיה ועוף שיש להם אמנות?
והן מתפרנסין שלא בצער;
והלא לא נבראו אלא לשמשני,
ואני נבראתי לשמש את קוני,
אינו דין שאתפרנס שלא בצער?
אלא שהרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי.
אבא גרין איש צידן אומר משם אבא גריא:)

יז

רבי מאיר אומר:
לא ילמד אדם את בנו חמר, גמל,
ספר, ספן, חנוני ורועה,
מפני שאמנותן אמנות לסטים.

יח

רבי מאיר אומר:
לעולם לא ילמד אדם את בנו
אלא מקל מקום שאדם מתפרנס.
אשרי מי שלמד אמנות קטנה,
להיות מתפרנס ממנה,
ורוח הבריות נוחה ממנה.

<ליתא בכ"י קאופמן>

(רבי יהודה אומר משמו:
החמרין רבן רשעים,
והגמלין רבן כשרים,
הספנין רבן חסידים;

טוב שברופאים, לגיהנם,
והכשר שבטבחים שתפו שלעמלק.)

יט

רבי יהודה אומר:
לעולם לא ילמד אדם את בנו
אלא אמנות נקיה וקלה,
שאין לך אמנות שאין בה עניים ועשירים,
אלא הכל לפי זכותו שלאדם.

כ

הוא היה אומר:
הראית מימך ארי סבל,
צבי קיץ, שועל חנוני, זאב גודר גדרות?
והרי הדברים קל וחמר: <קול>
ומה אם אלו שנבראו שלא לשמש את קונן,
הרי הן מתפרנסים שלא בצער,
אני, שנבראתי לשמש את קוני,
אינו דין שתהא פרנסתי שלא בצער?
ומי גרם לי להיות מתפרנס בצער?
הוי אומר, חטאי,
לפי שהרעתי את מעשי וקפחתי את פרנסתי.

[כא]

אמר להם רבי נהורי:
מניח אני כל אמנות שבעולם, <את כל>
ואיני מלמד את בני אלא תורה,
כדי שיאכלו שכר עמלה בעולם הזה,
וקרן קימת להם לעולם הבא.
שאין לך אמנות שעומדת לאדם
אלא בנערותו בלבד,
אלא אם בא לידי חלי,
או למדה שליסורין,
או יפנס לימי זקנה,
ואין יכול לעמד במלאכתו,
נמצא מת ברעב.
אבל התורה אינה כן,
אלא משמרת את האדם מכל רע בנערותו, <אדם>
ונותנת לו אחרית ותקנה בזקנותו.
בנערותו מה הוא אומר? (ישעיה מ, לא)
"וקו' יי יחליפו כח, יעלו אבר כנשרים,

יְרוּצוּ וְלֹא יִיגְעוּ, יִלְכוּ וְלֹא יִיָּעֲפוּ. "
 בְּזִקְנוֹתוֹ מָה הוּא אוֹמֵר? (תהלים צב, טו)
 "עוֹד יִנּוּבֹן בְּשִׁיבָה, דְּשָׁנִים וְרַעְנָנִים יִהְיוּ."

[כב]
 וְכֵן אֶת מוֹצֵא בְּאֲבִינוּ אֲבָרְהָם,
 שֶׁשָּׁמַר אֶת הַתּוֹרָה עַד שֶׁלֹּא בָּאת לְעוֹלָם,
 שֶׁנֶּאֱמָר: (בְּרֵאשִׁית כו, ה)
 "עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבָרְהָם בְּקִלִּי,
 וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצְוֹתַי חֲקוֹתַי וְתוֹרָתִי."

[כג] <הושלם מכ"י פרמה>
 וְכֵן אֶת מוֹצֵא [בְּאֲבִינוּ אֲבָרְהָם],
 שֶׁבָּרְכוּ הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא בְּנִעְרוּתוֹ וּבְזִקְנוּתוֹ.
 בְּנִעְרוּתוֹ [מָה הוּא אוֹמֵר? (בְּרֵאשִׁית יב, ב)]
 "וְאַעֲשֶׂה לְגוֹי גָּדוֹל וְאַבְרָכָה,
 וְאֶגְדֹּלָה שְׁמִי וְהָיָה בְּרָכָה."
 בְּזִקְנוּתוֹ [מָה הוּא אוֹמֵר? (בְּרֵאשִׁית כד, א)]
 "וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים,
 וַיִּי בֶרֶךְ אֶת אֲבָרְהָם בְּכָל." "

חסל מסכתא קידושין
 חסל סדר נשים

סדר נזקים

מסכת בבא קמא

פרק א

מסכת בבא קמא פרק א משנה א
 א

אַרְבַּעַה אַבּוֹת גְּזִיקִים:
 הַשּׁוֹר וְהַבּוֹר וְהַמִּבְעָה וְהַהֲבֵעַר.
 לֹא הַשּׁוֹר כְּהָרִי הַמִּבְעָה, <כְּהָרִי>

וְלֹא הַמְבֵּעָה כְּהַרִי הַשּׁוֹר, <כְּהַרִי>
לֹא זֶה וְזֶה, שֵׁשׁ בָּהֶן רוּחַ חַיִּים,
כְּהַרִי הָאֵשׁ שָׁאִין בָּהֶן רוּחַ חַיִּים. <וְהַרִי>
לֹא זֶה וְזֶה, שְׂדֵרְכֵן לַיֵּלֶךְ וּלְהַזִּיק,
כְּהַרִי הַבּוֹר, שָׁאִין דְּרָכּוֹ לַיֵּלֶךְ וּלְהַזִּיק. <וְהַרִי>
הַצֵּד הַשְּׁנִי שֶׁבָּהֶן,
שְׂדֵרְכֵן לְהַזִּיק וּשְׂמִירְתָּן עָלֶיהָ,
וּכְשֶׁהַזִּיק, חֵב הַמְּזִיק,
מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי נֹזֶק בְּמִיטֵב הָאָרֶץ.

מסכת בבא קמא פרק א משנה ב

ב

כָּל שְׂחָבְתִּי בְּשְׂמִירְתּוֹ,
הַכְּשָׁרְתִּי אֶת נֹזֶקוֹ.
הַכְּשָׁרְתִּי בְּמִקְצַת נֹזֶקוֹ,
חֲבָתִי בְּתִשְׁלוּמֵי נֹזֶקוֹ כִּהְכָשָׁר כָּל נֹזֶקוֹ.
נִכְסִים שָׁאִין בָּהֶן מַעֲלָה,
וְנִכְסִים שֶׁהֵן שְׁלֵבָנִי בְּרִית,
וְנִכְסִים מִיַּחָדִים,
חוּץ מִרְשּׁוֹת הַמִּיַּחָדֶת לַמְּזִיק,
וּרְשּׁוֹת הַנֹּזֵק וְהַמְּזִיק,
וּכְשֶׁהַזִּיק, חֵב הַמְּזִיק,
מִשְׁלֵם תְּשֻׁלוּמֵי נֹזֶק בְּמִיטֵב הָאָרֶץ.

מסכת בבא קמא פרק א משנה ג

ג

שׁוּם כֶּסֶף,
בְּשׁוּוֹה כֶּסֶף,
בְּפָנֵי בֵּית דִּין,
וְעַל פִּי עֲדִים בְּנֵי חָרִים בְּנֵי בְּרִית;
וְהַנָּשִׁים בְּכָלֵל הַנֹּזֵק.
וְהַנֹּזֵק וְהַמְּזִיק בְּתִשְׁלוּמֵי. <וְהַמְּזִיק בְּתִשְׁלוּמֵי>

מסכת בבא קמא פרק א משנה ד

ד

חֲמִשָּׁה תַּמִּים וְחֲמִשָּׁה מוֹעֲדִים:
הַבְּהֵמָה אֵינָה מוֹעֲדָת לֹא לַגֹּחַ וְלֹא לַגּוֹף
וְלֹא לַשּׁוֹךְ וְלֹא לַרְבֵּץ וְלֹא לַבְּעֵט.
הֶשֶׁן מוֹעֲדָת לֹא כָּל אֶת הָרְאוּי לָהּ.
וְהַרְגֵּל מוֹעֲדָת לַשֶּׁבֶר כְּדֶרֶךְ הַלּוֹכָה. <לַשֶּׁבֶר>
וְשׁוֹר הַמוֹעֵד.

ושור המזיק ברשות הנזק.
והאדם.

ה

הזאב והארי והדב
והנמר והפרדלס והנחש, <párdalis: חיה בעלת חברבורות>
הרי אלו מועדין.
רבי אלעזר אומר:
בזמן שהן תרבות, אינן מועדים.
והנחש מועד לעולם.
מה בין תם למועד?
אלא שהתם משלם חצי נזק ומגופו,
והמועד משלם נזק שלם מן העליה.

פרק ב

מסכת בבא קמא פרק ב משנה א

א

פיצד הרגל מועדת לשבר כדרך הלוכה?
והבהמה מועדת להלך כדרך ולשבר.
היתה מבעטת,
או שהיו צרורות מנתזים מתחת רגליה,
ושברה את הכלים,
משלם חצי נזק.
דרסה על הכלי ושברתו,
ונפל על כלי אחר ושברו,
על הראשון משלם נזק שלם,
ועל האחרון משלם חצי נזק.

ב

התרנגלים מועדים להלך כדרך ולשבר.
היה דליל קשור ברגלו,
או שהיה מהדס, ושבר את הכלים,
משלם חצי נזק.

מסכת בבא קמא פרק ב משנה ב

ג

פיצד השן מועדת לאכל את הראוי לה?
והבהמה מועדת לאכל פרות וירקות.

אֶכְלָה כֶּסֶת אוֹ כְּלִים,
מִשְׁלֵם חֲצֵי נֶזֶק.
בְּמִי דְּבָרִים אֲמֹרִים?
בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק,
אֲכַל בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים, פֶּטוּר.
וְאִם נִהְיִיתָ, מִשְׁלֵם מָה שְׁנֵהֲנִיתָ.

ד

כִּיצַד מִשְׁלֵם מָה שְׁנֵהֲנִיתָ?
אֶכְלָה מִתּוֹךְ הֶרְחֵבָה, מִשְׁלֵם מָה שְׁנֵהֲנִיתָ;
מִצְדֵּי הֶרְחֵבָה, מִשְׁלֵם מָה שְׁהִזִּיקָה.
מִפֶּתַח הַחֲנוּת, מִשְׁלֵם מָה שְׁנֵהֲנִיתָ;
מִתּוֹךְ הַחֲנוּת, מִשְׁלֵם מָה שְׁהִזִּיקָה.

מסכת בבא קמא פרק ב משנה ג

ה

הַכֶּלֶב וְהַגָּדִי
שֶׁקָּפְצוּ מֵעַל הַגֶּג וְשִׁבְּרוּ אֶת הַכִּלִּים,
מִשְׁלֵם נֶזֶק שְׁלֵם, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מוֹעֲדִים.
כֶּלֶב שֶׁנָּטַל אֶת הַחֶרֶדָּה וְהֵלֵךְ לוֹ לַגָּדִישׁ,
אֲכַל אֶת הַחֶרֶדָּה וְהִדְלִיק אֶת הַגָּדִישׁ,
עַל הַחֶרֶדָּה מִשְׁלֵם נֶזֶק שְׁלֵם,
וְעַל הַגָּדִישׁ מִשְׁלֵם חֲצֵי נֶזֶק.

מסכת בבא קמא פרק ב משנה ד

ו

אִי זֶה הוּא תָם, וְאִי זֶה הוּא מוֹעֵד?
מוֹעֵד, שֶׁהֶעִידוּ בּוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים,
וְתָם, שֶׁיָּחֹזַר בּוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר:
מוֹעֵד, שֶׁהֶעִידוּ בּוֹ שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים,
וְתָם, כָּל שִׁיְהוּ הַתִּינוּקוֹת מִמִּשְׁמָשִׁים בּוֹ.

מסכת בבא קמא פרק ב משנה ה

ז

וְשׁוּר הַמְּזִיק בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק, כִּיצַד?
נֶגַח, נִגְף, נִשֵּׁךְ, רִבְץ, כְּעֵט בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים,
מִשְׁלֵם חֲצֵי נֶזֶק;
בְּרִשּׁוֹת הַנֶּזֶק,
רַבִּי טַרְפוֹן אֹמֵר:

נזק שלם,
וחכמים אומרים:
חצי נזק.

ח
אמר להם רבי טרפון:
מה,
אם במקום שהקל על השן ועל הרגל ברשות הרבים,
שהוא פטור,
החמיר עליהם ברשות הנזק לשלם נזק שלם,
מקום שהחמיר על הקרן ברשות הרבים
לשלם חצי נזק,
אינו דין שנחמיר עליה ברשות הנזק
לשלם נזק שלם?
אמרו לו:
דיו לבא מן הדין להיות כנדון:
מה ברשות הרבים, חצי נזק,
ואף ברשות הנזק, חצי נזק.

ט
אמר להם:
אני לא אדין קרן מקרן,
ואני אדין קרן מרגל:
מה, אם במקום שהקל על השן ועל הרגל
ברשות הרבים,
החמיר בקרן,
מקום שהחמיר עליהם ברשות הנזק,
אינו דין שנחמיר בקרן?
אמרו לו:
דיו לבא מן הדין שיהא כנדון:
מה ברשות הרבים, חצי נזק,
אף ברשות הנזק, חצי נזק.

מסכת בבא קמא פרק ב משנה ו
,

אדם מועד לעולם,
בין שוגג, בין מזיד,
בין ער, בין ישן.
סמא את עין חברו,
ושבר את הכלים,
משלם נזק שלם.

פרק ג

מסכת בבא קמא פרק ג משנה א

א

המניח את הכד ברשות הרבים,
ובא אחר ונתקל בה ושברה,
פטור.

ואם הזק בה,
בעל החבית חייב בגזקו.

ב

נשברה כדו ברשות הרבים,
והחליק בה אחר במים,
או שלקה בחרסיה,
חייב.

רבי יהודה אומר:
במתכונ חייב,
ובשאינו מתכונ, פטור.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה ב

ג

השופך מים ברשות הרבים,
והזק בהן אחר,
חייב בגזקו.
המצניע את הקוץ ואת הזכוכית,
והגודר את גדרו בקוצים,
וגדר שנפל לרשות הרבים,
והזק בהן אחר,
חייב בגזקו.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה ג

ד

המוציא את תבנו ואת קשו ואת גפתו
לרשות הרבים לזבלים,
והזק בהן אחר,
חייב בגזקו.
וכל הקודם בהן זכה.
(רבן שמעון בן גמליאל אומר:

כָּל הַמְקַלְקֵלִין בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְהַזִּיקוּ,
חֵיבִין לְשָׁלֵם;
וְכָל הַקּוֹדֵם בָּהֶן זָכָה.)
הַהוּפֹךְ אֶת הַגָּלֵל בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, <לְרִשּׁוֹת>
וְהִזִּק בָּהֶן אַחֵר,
חֵיב בְּגִזְקוֹ.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה ד
ה

שְׁנֵי קְדָרִים שֶׁהָיוּ מְהַלְכִין זֶה אַחֵר זֶה,
נִתְקַל הָרִאשׁוֹן וְנָפַל,
נִתְקַל הַשֵּׁנִי בְּרִאשׁוֹן,
הָרִאשׁוֹן חֵיב בְּגִזְקוֹ שֶׁלִּשְׁנֵי.
(מסכת בבא קמא פרק ג משנה ה)
זֶה בָּא בְּחִבְתּוֹ, וְזֶה בָּא בְּקוֹרְתּוֹ,
נִשְׁבְּרָה כְּדוֹ שְׁלֹזָה בְּקוֹרְתּוֹ שְׁלֹזָה,
פְּטוֹר,
שְׁלֹזָה רִשּׁוֹת לְהַלֵּךְ וְלֹזָה רִשּׁוֹת לְהַלֵּךְ.

ו

הָיָה בְּעַל הַקּוֹרֶה רִאשׁוֹן,
וּבְעַל הַחֲבִית אַחֲרוֹן,
נִשְׁבְּרָה חֲבִית בְּקוֹרֶה,
פְּטוֹר.
וְאִם עָמַד בְּעַל הַקּוֹרֶה,
חֵיב.
וְאִם אָמַר לוֹ לְבַעַל הַחֲבִית "עָמַד!"
פְּטוֹר.

[ז]

הָיָה בְּעַל הַחֲבִית רִאשׁוֹן,
וּבְעַל הַקּוֹרֶה אַחֲרוֹן,
נִשְׁבְּרָה חֲבִית בְּקוֹרֶה,
חֵיב.
וְאִם עָמַד בְּעַל הַחֲבִית,
פְּטוֹר.
וְאִם אָמַר לוֹ לְבַעַל הַקּוֹרֶה "עָמַד!"
חֵיב.
וְכֵן זֶה בָּא בְּנִירוֹ, וְזֶה בָּא בְּפִשְׁתָּנוֹ.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה ו

ח

שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ מֵהַלְכִין בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
אֶחָד רֶץ וְאֶחָד מֵהַלֵּךְ,
אוֹ שֶׁהָיוּ שְׁנֵיהֶם רָצִים,
וְהִזִּיקוּ זֶה אֶת זֶה,
שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִים.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה ז

ט

הַמִּבְקֵעַ בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְהִזִּיק בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וְהִזִּיק בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וְהִזִּיק בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד אַחֵר,
חַיֵּב.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה ח

י

שְׁנֵי שׁוֹרִים תָּמִים שֶׁחָבְלוּ זֶה בְּזֶה,
מְשַׁלְּמִים בְּמוֹתֵר חֲצֵי נֹזֶק.
שְׁנֵיהֶם מוּעָדִים,
מְשַׁלְּמִים בְּמוֹתֵר נֹזֶק שָׁלֵם.
אֶחָד תָּם וְאֶחָד מוּעָד,
מוּעָד בְּתָם מְשַׁלֵּם בְּמוֹתֵר נֹזֶק שָׁלֵם,
וְתָם בְּמוּעָד מְשַׁלֵּם בְּמוֹתֵר חֲצֵי נֹזֶק.

יא

וְכֵן שְׁנֵי אֲנָשִׁים שֶׁחָבְלוּ זֶה בְּזֶה,
מְשַׁלְּמִים בְּמוֹתֵר נֹזֶק שָׁלֵם.
אָדָם בְּמוּעָד וּמוּעָד בְּאָדָם,
מְשַׁלֵּם בְּמוֹתֵר נֹזֶק שָׁלֵם.
אָדָם בְּתָם וְתָם בְּאָדָם,
אָדָם בְּתָם מְשַׁלֵּם בְּמוֹתֵר נֹזֶק שָׁלֵם,
וְתָם בְּאָדָם מְשַׁלֵּם בְּמוֹתֵר חֲצֵי נֹזֶק.
וְרַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אִפְּי תָם שֶׁחָבַל בְּאָדָם
מְשַׁלֵּם בְּמוֹתֵר נֹזֶק שָׁלֵם.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה ט

יב

שׁוֹר שׁוֹנֶה מִנֶּה שֶׁנִּגְחַל לְשׁוֹר שׁוֹנֶה מֵאֲתִים,
וְאִין הַגְּבִלָה יָפָה כָּלוּם,
נוֹטֵל אֶת הַשׁוֹר.

שׁוֹר שׁוֹוָה מֵאֲתִים שְׁנָגַח לְשׁוֹר שׁוֹוָה מֵאֲתִים,
וְאִין הִנְבְּלָה יָפָה כָּלוּם,
אָמַר רַבִּי מֵאִיר:

עַל זֶה נֶאֱמַר: (שְׁמוֹת כ"א, ל"ה)

"וּמָכְרוּ אֶת הַשׁוֹר הַחַי וְחִצּוּ אֶת כֶּסֶּפוֹ".
אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה:

וְכֵן הִלְכָה.

קִיַּמְתָּ "וּמָכְרוּ אֶת הַשׁוֹר הַחַי וְחִצּוּ אֶת כֶּסֶּפוֹ",
וְלֹא קִיַּמְתָּ "וְגַם אֶת הַמֶּת יִחְצוּן".

וְאִי זֶה זֶה?

זֶה שׁוֹר שׁוֹוָה מֵאֲתִים שְׁנָגַח לְשׁוֹר שׁוֹוָה מֵאֲתִים,
וְהִנְבְּלָה יָפָה חֲמִשִּׁים זוּז,
זֶה נוֹטֵל חֲצִי הַחַי וְחִצִּי הַמֶּת,
וְזֶה נוֹטֵל חֲצִי הַחַי וְחִצִּי הַמֶּת.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה י

יג

יֵשׁ חֵיב עַל מַעֲשֵׂה שׁוֹרוֹ וּפְטוֹר עַל מַעֲשֵׂה עֶצְמוֹ,
חֵיב עַל מַעֲשֵׂה עֶצְמוֹ וּפְטוֹר עַל מַעֲשֵׂה שׁוֹרוֹ.

שׁוֹרוֹ שְׁבִישׁ, פְּטוֹר,

וְהוּא שְׁבִישׁ, חֵיב.

שׁוֹרוֹ שֶׁסָּמָא אֶת עֵין עֶבְדּוֹ, וְהִפִּיל אֶת שְׁנוֹ, פְּטוֹר,

וְהוּא שֶׁסָּמָא אֶת עֵין עֶבְדּוֹ, וְהִפִּיל אֶת שְׁנוֹ, חֵיב.

שׁוֹרוֹ שֶׁחִבֵּל בְּאֲבִיו וּבְאִמּוֹ, חֵיב,

וְהוּא שֶׁחִבֵּל בְּאֲבִיו וּבְאִמּוֹ, פְּטוֹר.

שׁוֹרוֹ שֶׁהִדְלִיק אֶת הַגָּדִישׁ בְּשִׁבְתּוֹ, חֵיב,

וְהוּא שֶׁהִדְלִיק אֶת הַגָּדִישׁ בְּשִׁבְתּוֹ, פְּטוֹר,

מִפְּנֵי שֶׁהוּא נֹדוֹן בְּנִפְשׁוֹ.

מסכת בבא קמא פרק ג משנה יא

יד

שׁוֹר שֶׁהָיָה רוֹדֵף אַחֵר שׁוֹר אַחֵר, וְהִזָּק.

זֶה אוֹמֵר "שׁוֹרְךָ הִזִּיק",

וְהֵלֵךְ אוֹמֵר "לֹא כִי, אֲלֵא בְּסִלְעַ לְקָה",

הַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ, עָלִיו הָרָאָה.

יה

הָיוּ שְׁנַיִם רוֹדְפִים אַחֵר אֶחָד.

זֶה אוֹמֵר "שׁוֹרְךָ הִזִּיק",

וְזֶה אוֹמֵר "שׁוֹרְךָ הִזִּיק",

שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִים.

אם היו שניהם שלאיש אחד,
שניהם חזכים.

יז

היה אחד גדול ואחד קטון,
הנזק אומר "הגדול הזיק",
והמזיק אומר "לא כי, אלא הקטון הזיק";
אחד תם ואחד מועד,
הנזק אומר "המועד הזיק",
והמזיק אומר "לא כי, אלא תם הזיק",
המוציא מחברו, עליו הראיה.

יח

היו נזוקים שנים, אחד גדול ואחד קטון,
והמזיקים שנים, אחד גדול ואחד קטון,
הנזק אומר:
"הגדול הזיק את הגדול, וקטן את הקטן",
והמזיק אומר:
"לא כי, אלא קטן את הגדול, וגדול את הקטן";
אחד תם ואחד מועד,
הנזק אומר:
"מועד הזיק את הגדול, ותם את הקטן",
והמזיק אומר:
"לא כי, אלא תם את הגדול, ומועד את הקטן",
המוציא מחברו, עליו הראיה.

פרק ד

מסכת בבא קמא פרק ד משנה א

א

שור שנגח לארבעה חמשה שורים זה אחר זה,
ישלם לאחרון שבהם.
אם יש בו מותר, יחזיר לשלפניו,
ואם יש בו מותר יחזיר לשלפניו,
והאחרון אחרון נסכר.
דברי רבי מאיר.
רבי שמעון אומר:
שור שונה מאתים שנגח לשור שונה מאתים,
ואין הנבלה יפה כלום,

זֶה נוֹטֵל מְנָה וְזֶה נוֹטֵל מְנָה.
חֹזֵר וְנִגַּח לְשׁוֹר אַחֵר שׁוֹנֶה מְאִתִּים,
הָאֲחֵרוֹן נוֹטֵל מְנָה,
וְשִׁלְפָנָיו זֶה נוֹטֵל חֲמִשִּׁים זֹז,
וְזֶה נוֹטֵל חֲמִשִּׁים זֹז.
חֹזֵר וְנִגַּח לְשׁוֹר אַחֵר שׁוֹנֶה מְאִתִּים,
הָאֲחֵרוֹן נוֹטֵל מְנָה,
וְשִׁלְפָנָיו חֲמִשִּׁים זֹז,
וְשָׁנִים הָרֵאשׁוֹנִים דִּינָרִי זָהָב.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ב

ב

שׁוֹר שֶׁהוּא מוֹעֵד לְמִינוֹ וְאִינוּ מוֹעֵד לְשְׂאִינוּ מִינוּ,
מוֹעֵד לְאָדָם וְאִינוּ מוֹעֵד לְבִהֶמָּה,
מוֹעֵד לְקִטְנִים וְאִינוּ מוֹעֵד לְגְדוֹלִים,
לְמִין שֶׁהוּא מוֹעֵד לוֹ, מְשַׁלֵּם נֹזֶק שְׁלָם,
וּלְמִין שְׂאִינוּ מוֹעֵד לוֹ, מְשַׁלֵּם חֲצִי נֹזֶק.
אָמְרוּ לְפָנָיו רַבִּי יְהוּדָה:
וְהֵרִי שֶׁהִיא מוֹעֵד בְּשִׁבְתוֹת וְאִינוּ מוֹעֵד בְּיָמוֹת הַחֹל?
אָמַר לָהֶם:
בְּשִׁבְתוֹת, מְשַׁלֵּם נֹזֶק שְׁלָם,
וּבְיָמוֹת הַחֹל, מְשַׁלֵּם חֲצִי נֹזֶק.
מֵאַמְתִּי הוּא תָם?
מִשִּׁיחֹזֵר בּוֹ שְׁלֹשֶׁת יָמֵי שִׁבְתוֹת.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ג

ג

שׁוֹר שְׁלִישְׁרָאֵל שֶׁנִּגַּח שׁוֹר שְׁלֶהֱקֵדֵשׁ,
וְשִׁלְהֶקֶדֶשׁ שֶׁנִּגַּח לְשׁוֹר שְׁלִישְׁרָאֵל,
פְּטוֹר, שְׁנֵאָמַר: (שְׁמוֹת כ"א, לה)
"שׁוֹר רֵעֵהוּ", וְלֹא שׁוֹר הֶקֶדֶשׁ.

ד

שׁוֹר שְׁלִישְׁרָאֵל שֶׁנִּגַּח [לְשׁוֹר] שְׁלִנְכָרִי,
פְּטוֹר,
וְשִׁלְנְכָרִי שֶׁנִּגַּח לְשׁוֹר שְׁלִישְׁרָאֵל,
בֵּין תָם, בֵּין מוֹעֵד,
מְשַׁלֵּם נֹזֶק שְׁלָם.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ד

ה

שׁוֹר שְׁלִפְקַח שְׁנָגַח לְשׁוֹר חֲרָשׁ, שׁוֹטָה וְקָטָן,
חִיָּב.
וְשׁוֹר חֲרָשׁ, שׁוֹטָה וְקָטָן שְׁנָגַח לְשׁוֹר שְׁלִפְקַח,
פָּטוּר.
שׁוֹר חֲרָשׁ, שׁוֹטָה וְקָטָן שְׁנָגַח,
מַעֲמִידִים לָהֶם אֲפִיטְרוּפִים,
וּמַעֲיָדִין לָהֶן בְּפָנֵי אֲפִיטְרוּפִים.
נִתְפַקַּח הַחֲרָשׁ, שְׁפָה הַשׁוֹטָה, הַגְדִּיל הַקָּטָן, <שפא>
חֲזָר לְתַמּוּתוֹ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
הָרִי הוּא כְּחֻזְקָתוֹ.
שׁוֹר הָאֶסְטֵדִין אֵינוֹ חִיָּב מִיָּתָהּ, שְׁנֶאֱמַר: (שְׁמוֹת כ"א, כח)
"כִּי יִגַּח", לֹא שֶׁיִּגְיַחוּהוּ.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ה

ו

שׁוֹר שְׁנָגַח אֶת הָאָדָם וּמָת,
מוֹעֵד מְשַׁלֵּם אֶת הַכֶּפֶר,
וְתָם פָּטוּר מִן הַכֶּפֶר;
וְזֶה נֶזֶק חִיָּבִים מִיָּתָהּ.
וְכֵן בְּבֶן אוֹ בִּבְתּוֹ.
נִגַּח עֶבֶד אוֹ אִמָּה,
נוֹתֵן שְׁלֹשִׁים סָלַע,
בֵּין שֶׁהוּא יָפָה בִּמְאָה מְנָה,
וּבֵין שֶׁאֵינוֹ יָפָה אֲלֵא דִּינָר זָהָב.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ו

ז

שׁוֹר שֶׁהָיָה מְתַחַכֵּךְ בְּכֶתֶל, <מתחתך>
וְנָפַל עַל הָאָדָם;
נִתְכַּוֵּן לְהַרוֹג אֶת הַבְּהֵמָה, וְהָרַג אֶת הָאָדָם;
לְנִכְרִי, וְהָרַג אֶת בֶּן יִשְׂרָאֵל;
לְנִפְלִים, וְהָרַג בֶּן קִיָּמָה,
פָּטוּר.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ז

ח

שׁוֹר הָאֵשָׁה,
שׁוֹר הִיתוּמִים,
שׁוֹר הָאֲפִיטְרוּפִים,

שור המדבר,
שור ההקדש,
שור הגר שמת ואין לו יורשים,
הרי אלו חייבים מיתה.
רבי יהודה אומר: <יודה>
שור המדבר,
שור ההקדש,
שור גר שמת ואין לו יורשים,
פטורין מן המיתה,
מפני שאין להם בעלים.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ח

ט

שור שהוא יוצא להסקל, והקדישו בעליו,
אינו מקדש.
ואם שחטו בשרו אסור.
אם עד שלא נגמר דינו הקדישו בעליו,
מקדש.
ואם שחטו בשרו מותר.

מסכת בבא קמא פרק ד משנה ט

י

מסרו לשומר חנם ולשואל,
לנושא שכר ולשוכר,
נכנסו תחת הבעלים.
ויצא והזיק,
מועד משלם נזק שלם,
ותם משלם חצי נזק.
קשרו בעליו במוסרה,
ונעל בפניו כראוי,
ויצא והזיק,
חייב.
רבי יהודה אומר:
תם חייב ומועד פטור, שנאמר: (שמות כא, לו)
"ולא ישמרנו בעליו", שמור הוא זה.
רבי אליעזר אומר:
אין לו שמירה אלא סכין.

פרק ה

מסכת בבא קמא פרק ה משנה א

א

שור שננח את הפרה ונמצא ולדה בצדה,
אין ידוע אם עד שלא ננחה ולדה,
ואם משננחה ולדה,
משלם חצי נזק ורביע לולד.

ב

וכן פרה שננחה את השור, <מנוקד שננחה>
ונמצא עוכרה בצדה,
אין ידוע אם עד שלא ננחה ולדה,
ואם משננחה ולדה,
משלם חצי נזק מן הפרה ורביע מן הולד.

מסכת בבא קמא פרק ה משנה ב

ג

הקדר שהכניס קדרותיו לחצר בעל הבית שלא ברשות,
שברתן בהמתו שלבעל הבית,
פטור.
ואם הזקה בהן,
בעל הקדרות חייב.
ואם הכניס ברשות,
בעל החצר חייב.

ד

הכניס פרותיו לחצר בעל הבית שלא ברשות,
אכלתן בהמתו שלבעל הבית,
פטור.
ואם הזקה בהן,
בעל הפרות חייב.
ואם הכניס ברשות,
בעל החצר חייב.

מסכת בבא קמא פרק ה משנה ג

ה

הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות,
נגחו שורו שלבעל הבית,
או שנשכו כלבו שלבעל הבית,
פטור.
נגח הוא לשורו שלבעל הבית,

חַיִּב.
נָפַל לְבוֹר וְהִבְאִישׁ מִיָּמִיו,
חַיִּב.
הָיָה אָבִיו אוֹ בְּנוֹ לְתוֹכוֹ,
מְשַׁלֵּם אֶת הַכֶּפֶר.
וְאִם הַכֶּנִּיס בְּרִשׁוֹת,
בַּעַל הַחֲצָר חַיִּב.
רַבִּי אוֹמֵר בְּכֻלָּם:
עַד שִׁיקְבֵּל עָלָיו בַּעַל הַבֵּית לְשִׁמּוֹר.

מסכת בבא קמא פרק ה משנה ד

ו

שׁוֹר שֶׁהָיָה מִתְּכֻנֹן לְחִבְרוֹ,
וְהִכָּה אֶת הָאִשָּׁה וַיֵּצֵאוּ יִלְדֶיהָ,
פֶּטוּר מִדָּמִי וְלָדוֹת.
אָדָם שֶׁהָיָה מִתְּכֻנֹן לְחִבְרוֹ,
וְהִכָּה אֶת הָאִשָּׁה וַיֵּצֵאוּ יִלְדֶיהָ,
מְשַׁלֵּם דָּמִי וְלָדוֹת.
כִּיצַד מְשַׁלֵּם דָּמִי וְלָדוֹת?
שָׁמִין אֶת הָאִשָּׁה,
כַּמָּה הֵיטָה יָפָה עַד שֶׁלֹּא יִלְדָה,
וְכַמָּה הִיא יָפָה מִשִּׁילְדָה.
אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
אִם כֵּן, מִשֶּׁהָאִשָּׁה יוֹלְדָת, הִיא מְשַׁבַּחַת!
אֵלָּא שָׁמִין אֶת הַיּוֹלְדוֹת כַּמָּה הֵן יָפִים,
וְנוֹתְנִין לַבַּעַל;
וְאִם אֵין לָהּ בַּעַל, נוֹתְנִין לְיֹרְשָׁיו.
הֵיטָה שֶׁפָּתָה וְנִשְׁתַּחֲרָרָה, אוֹ גִּיּוֹרֶת,
פֶּטוּר.

מסכת בבא קמא פרק ה משנה ה

ז

(הַחוּפֵּר בּוֹר בְּרִשׁוֹת הַיָּחִיד וּפְתָחוֹ לְרִשׁוֹת הָרַבִּים,
אוֹ בְּרִשׁוֹת הָרַבִּים וּפְתָחוֹ לְרִשׁוֹת הַיָּחִיד,
בְּרִשׁוֹת הַיָּחִיד וּפְתָחוֹ לְרִשׁוֹת הַיָּחִיד אַחֵר,
חַיִּב.) <לֹא נִמְצָא בִּכ"י קְאוּפְמָן. רֹאה לַהֲלֵן ח>
הַחוּפֵּר בּוֹר בְּרִשׁוֹת הָרַבִּים,
וְנָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר וּמֵת,
חַיִּב.
אֶחָד הַחוּפֵּר בּוֹר וְשִׁית וּמַעֲרָה, חֲרִיצִים וְנִעֲצִיצִים.
אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר (שְׁמוֹת כ"א, ל"ג) "בּוֹר"?

אֵלָא, מַה הַבּוֹר,
שֶׁהוּא כְּדִי לְהַמִּית עַד עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
אִף כָּל דָּבָר שֶׁהוּא כְּדִי לְהַמִּית עַד עֲשָׂרָה טַפָּחִים.
הָיוּ פְּחוּתִים מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים,
וְנָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר וּמֵת,
פְּטוּר.
וְאִם הָזֶק בּוֹ, חַיֵּב.

ח
הַחוּפֵּר בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד וּפְתָחוֹ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וּפְתָחוֹ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים אַחֵר,
חַיֵּב.

מסכת בבא קמא פרק ה משנה ו

ט
בוֹר שְׁלֹשָׁנִי שׁוֹתֵפִין,
עָבַר עָלָיו הָרֹאשׁוֹן וְלֹא כִסָּהוּ,
הַשֵּׁנִי וְלֹא כִסָּהוּ,
הַשֵּׁנִי חַיֵּב.
כִּסָּהוּ הָרֹאשׁוֹן,
וְכֹא הַשֵּׁנִי וּמֵצְאוֹ מְגִלָּה וְלֹא כִסָּהוּ,
הַשֵּׁנִי חַיֵּב.
כִּסָּהוּ כְּרֹאוֹי,
וְנָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר וּמֵת,
פְּטוּר.
לֹא כִסָּהוּ כְּרֹאוֹי,
וְנָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר וּמֵת,
חַיֵּב.
נָפַל לְפָנָיו מִקּוֹל הַכְּרִיָּה,
חַיֵּב;
לְאַחֲרָיו מִקּוֹל הַכְּרִיָּה,
פְּטוּר.
נָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר וְכִלְיוֹ וְנִשְׁתַּבְּרוּ,
חֲמוֹר וְכִלְיוֹ וְנִתְקַרְעוּ,
חַיֵּב עַל הַבְּהֵמָה וּפְטוּר עַל הַכְּלִים.
נָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר חֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן,
חַיֵּב.
בֵּן אוֹ בַת, עֶבֶד אוֹ אֲמָה,
פְּטוּר.

מסכת בבא קמא פרק ה משנה ז

י

אֶחָד הַשּׁוֹר וְאֶחָד כָּל הַבְּהֵמָה לְנַפִּילַת הַבוֹר,
וּלְהַפְרֹשֶׁת הַר סִינִי,
לְתַשְׁלוּמֵי כָּפֶל,
וּלְהָשִׁיב אֲבֹדָה,
לְפָרִיקָה, לְחִסְיָמָה, לְכִלְאִים וּלְשִׁבְתָּ.
וְכֵן חָיָה וְעוֹף כִּיּוֹצָא בָּהֶן.
אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר "שׁוֹר אוֹ חֲמוֹר"?
אֲלָא שְׁדַּבֵּר הַכָּתוּב בַּהוֹנָה.

פרק ו

מסכת בבא קמא פרק ו משנה א

א

הַכּוֹנֵס צֹאן לְדִיר וְנָעַל בַּפִּנִּיָּה כְּרָאוּי,
וַיִּצְתָּה וְהִזִּיקָה,
פְּטוֹר.
לֹא נָעַל בַּפִּנִּיָּה כְּרָאוּי,
וַיִּצְתָּה וְהִזִּיקָה,
חֵיב.
נִפְרָצָה בַּלֵּילָה, אוֹ שֶׁפְּרָצָה לְסֻטִּים,
וַיִּצְתָּה וְהִזִּיקָה,
פְּטוֹר.
הוֹצִיאוּהָ לְסֻטִּים,
הַלְסֻטִּים חֵיבִין.

מסכת בבא קמא פרק ו משנה ב

ב

הַנִּיחָה בַּחֲמָה,
אוֹ שֶׁמָּסְרָה לְחֹרֶשׁ, שׁוּטָה וְקָטָן,
וַיִּצְתָּה וְהִזִּיקָה,
חֵיב.
מָסְרָה לְרוּעָה, נִכְנָס הָרוּעָה תַּחְתָּיו.
נִפְלָה לַגֶּנֶז וְהִזִּיקָה,
מִשְׁלָם מֵהַשְּׁנֵה־נִית.
יָרְדָה כְּדֹרְכָה וְהִזִּיקָה,
מִשְׁלָם מֵהַשְּׁהִזִּיקָה.
כִּיצַד מִשְׁלָם מֵהַשְּׁהִזִּיקָה?
שְׁמִין בֵּית סָאָה בְּאוֹתָהּ הַשָּׂדֶה,

כָּמָה הִיתָה יָפָה וְכָמָה הִיא יָפָה.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
אִם אָכְלָה פְּרוֹת גְּמוּרִים,
מִשְׁלֵם פְּרוֹת גְּמוּרִים;
אִם סָאָה, סָאָה, וְאִם סָאֲתִים, סָאֲתִים.

מסכת בבא קמא פרק ו משנה ג

ג

הַמְּגֵדִישׁ לְתוֹךְ שָׂדֶה חִבְרוּ שְׁלֹא בִרְשׁוֹת,
אֲכָלְתָּן בְּהֶמְתּוֹ שֶׁלְּבַעַל הַשָּׂדֶה,
פְּטוּר.

וְאִם הִזְקָה בְּהֵן,
בַּעַל הַגְּדִישׁ חַיֵּב.
וְאִם הַגְּדִישׁ בִּרְשׁוֹת,
בַּעַל הַשָּׂדֶה חַיֵּב.

מסכת בבא קמא פרק ו משנה ד

ד

הַשּׁוֹלֵחַ אֶת הַבְּעֵרָה בְּיַד חֹרֵשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן,
פְּטוּר מִדִּינֵי אָדָם, וְחַיֵּב בְּדִינֵי שָׁמַיִם.
שֶׁלַח בְּיַד פֶּקֶח,
הַפֶּקֶח חַיֵּב.
אֶחָד הֵבִיא אֶת הָאוּר, וְאֶחָד הֵבִיא אֶת הָעֵצִים,
הַמֵּבִיא אֶת הָעֵצִים חַיֵּב.
אֶחָד הֵבִיא אֶת הָעֵצִים, וְאֶחָד הֵבִיא אֶת הָאוּר,
הַמֵּבִיא אֶת הָאוּר חַיֵּב.
כָּא אַחֵר וְלִבָּה,
הַמִּלְבֶּה חַיֵּב.
לִבְתּוֹ הָרוּחַ,
הָרִי כֻלָּם פְּטוּרִין.

ה

הַשּׁוֹלֵחַ אֶת הַבְּעֵרָה,
וְאֲכָלָה עֵצִים אוֹ אֲבָנִים אוֹ עֶפֶר,
חַיֵּב, שֶׁנֶּאֱמָר: (שְׁמוֹת כב, ה)
"כִּי תֵצֵא אֵשׁ וּמִצָּאָה קִצִּים,
וְנֹאכַל גְּדִישׁ אוֹ הַקֶּמֶה אוֹ הַשָּׂדֶה,
שְׁלֹם יִשְׁלַם הַמִּכְבֵּר אֶת הַבְּעֵרָה".
עֵבֶרָה גֹּדֵר שֶׁהוּא גְבוּהָ אַרְבַּע אַמּוֹת,
אוֹ דֶּרֶךְ הָרִבִּים, אוֹ נֶהָר,
פְּטוּר.

ו

הַמְדָּלִיק בְּתוֹךְ שָׁלוֹ, עַד כַּמָּה תַעֲבֹר הַדְּלָקָה?

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:

רוֹאִין אוֹתָהּ כְּלוּ הִיא בְּאֻמָּצֵעַ בֵּית כּוֹר.

רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:

שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה אֲמָה, כְּדֶרֶךְ הָרַבִּים.

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

חֲמִשִּׁים אֲמָה.

וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: (שְׁמוֹת כב,ה)

"שָׁלֹם יִשְׁלַם הַמִּבְעֵר אֶת הַבְּעֵרָה",

הַכֹּל לְפִי הַדְּלִיקָה.

מסכת בבא קמא פרק ו משנה ה

ז

הַמְדָּלִיק אֶת הַגָּדִישׁ, וְהָיוּ בּוֹ כָּלִים,

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

יִשְׁלַם כָּל מָה שֶׁהָיָה בְּתוֹכוֹ.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אֵינוֹ מִשְׁלַם אֲלָא גָּדִישׁ שֶׁלַחֲטִים אוֹ גָּדִישׁ שֶׁלִשְׁעוּרִים.

הָיָה גָּדִי כְּפוֹת לוֹ, וְעָבַד סָמוּךְ לוֹ, וְנִשְׂרַף עִמּוֹ,

חֵיב.

עָבַד כְּפוֹת לוֹ וְגָדִי סָמוּךְ לוֹ, וְנִשְׂרַף עִמּוֹ,

פְּטוּר.

וּמוֹדִים חֻכָּמִים לְרַבִּי יְהוּדָה בְּמִדְּלִיק אֶת הַבִּירָה,

שֶׁהוּא מִשְׁלַם כָּל מָה שֶׁבְּתוֹכָהּ,

שֶׁכֵּן דֶּרֶךְ בְּנֵי אָדָם לְהַנִּיחַ בְּבִתִּים.

מסכת בבא קמא פרק ו משנה ו

ח

גֵּץ שֶׁיָּצָא מִתַּחַת הַפֶּטִישׁ, וְיָצָא וְהִזִּיק,

חֵיב.

גָּמֶל שֶׁהוּא טָעוֹן פֶּשֶׁתָּן וְעוֹבֵר בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,

נִכְנָסָה פֶּשֶׁתָּנוּ לְתוֹךְ הַחֲנוּת,

וְדָלְקָה בָּגֵרוֹ שֶׁלַחֲנֻנִי וְהַדְּלִיק אֶת הַבִּירָה,

בַּעַל הַגָּמֶל חֵיב.

הַנִּיחַ חֲנֻנִי אֶת גֵּרוֹ מִבְּחוּץ,

הַחֲנֻנִי חֵיב.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

בָּגֵר חֲנֻכָּה פְּטוּר.

פרק ז

מסכת בבא קמא פרק ז משנה א

א

מַרְבֵּה מִדַּת תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל
מִמֵּדַת תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה, <בכל מקום: ארבעה חמשה>
שִׁמְדַת תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל נוֹהֶגֶת בְּדָבָר שֵׁשׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים,
וּבְדָבָר שְׁאֵין בּוֹ רוּחַ חַיִּים,
וּמִדַּת תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה
אֵינָה נוֹהֶגֶת אֲלָא בְּשׁוֹר וּבִשָּׂה בְּלֶבֶד, שְׁנָאָמַר: (שמות כא, לז)
”כִּי יִגְנֹב אִישׁ שׁוֹר אוֹ שֶׂה וּטְבָחוֹ אוֹ מִכְרוֹ,
חֲמִשָּׁה בָּקָר יִשְׁלַם תַּחַת הַשׁוֹר וְאַרְבַּע צֹאן תַּחַת הַשֶּׂה.”
אֵין הַגֹּנֵב אַחֵר הַגֹּנֵב מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל,
וְלֹא הַטּוֹבֵחַ וְלֹא הַמוֹכֵר מֵאַחֵר הַגֹּנֵב
מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.

מסכת בבא קמא פרק ז משנה ב

ב

גֹּנֵב עַל פִּי שְׁנַיִם,
וְטָבַח וּמָכַר עַל פִּיהֶם אוֹ עַל פִּי שְׁנַיִם אֲחֵרִים,
מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.
גֹּנֵב וּמָכַר בְּשִׁבְתּוֹ,
גֹּנֵב וּמָכַר לַעֲבוּדָה זָרָה,
גֹּנֵב וְטָבַח וּמָכַר בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים,
גֹּנֵב מִשְׁלָאֲבִיו וְטָבַח וּמָכַר, וְאַחֵר כֵּךְ מֵת אָבִיו,
גֹּנֵב וְטָבַח וּמָכַר, וְאַחֵר כֵּךְ הַקָּדִישׁ,
מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.
גֹּנֵב וְטָבַח וּמָכַר לְרִפּוּאָה וְלִכְלָבִים,
הַשּׁוֹחֵט וְנִמְצָא טְרֵפָה,
הַשּׁוֹחֵט חֲלִים בְּעֶזְרָה,
מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר בְּשָׁנֵי אָלוֹ.

מסכת בבא קמא פרק ז משנה ג

ג

גֹּנֵב עַל פִּי שְׁנַיִם,
וְטָבַח וּמָכַר עַל פִּיהֶם,
נִמְצָאוּ זִמְמִים,
מִשְׁלָמִים לוֹ אֶת הַכֶּלִי.

גִּנְבַּעַל פִּי שְׁנַיִם,
וְטִבַּח וּמָכַר עַל פִּי שְׁנַיִם אֲחֵרִים,
אֵלֹהֵי נְאֻלוֹ נִמְצְאוּ זִוְמָמִים,
הָרָאוּשׁוֹנִים מְשַׁלְמִים תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל,
וְהָאֲחֵרוֹנִים מְשַׁלְמִים תְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה.
נִמְצְאוּ הָאֲחֵרוֹנִים זִוְמָמִים,
הוּא מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל,
וְהֵן מְשַׁלְמִים תְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה.
אֶחָד מִן הָאֲחֵרוֹנִים זִוְמָם,
בְּטָלָה עֲדוּת שְׁנִיָּה.
אֶחָד מִן הָרָאוּשׁוֹנִים זִוְמָם,
בְּטָלָה כָּל הָעֲדוּת,
שָׂאֵם אֵין גִּנְבָּה, אֵין טְבִיחָה וְאֵין מְכִירָה.

מסכת בבא קמא פרק ז משנה ד

ד

גִּנְבַּעַל פִּי שְׁנַיִם,
וְטִבַּח וּמָכַר עַל פִּי עַד אֶחָד,
אוֹ עַל פִּי עֶצְמוֹ,
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל,
אֵינוֹ מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.

ה

גִּנְבַּעַל וְטִבַּח בַּשָּׁבֶת,
גִּנְבַּעַל וְטִבַּח וּמָכַר לַעֲבוּדָה זָרָה,
גִּנְבַּעַל מְשַׁלְאֲבִיו, מֵת אֲבִיו, וְאַחֵר כֶּךָ טִבַּח וּמָכַר,
גִּנְבַּעַל וְהַקָּדִישׁ, וְאַחֵר כֶּךָ טִבַּח וּמָכַר,
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל,
וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
קָדְשִׁים שֶׁהוּא חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן,
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה,
וְשֵׁאֵינוֹ חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן,
פְּטוּר.

מסכת בבא קמא פרק ז משנה ה

ו

מָכְרוּ חוּץ מֵאֶחָד מִמָּאָה בּוֹ,
אוֹ שֶׁהִיתָה לוֹ בּוֹ שְׁוֵתָפוֹת,
הַשּׁוֹחֵט וְנִתְּנָבְלָה בִידּוֹ,
הַנוֹחֵר, וְהַמְעַקֵּר,

מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל,
וְאֵינוֹ מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.

ז

גִּנְבַּת בְּרִשּׁוֹת הַבְּעָלִים וְטִבַּח וּמִכָּר חוּץ מִרְשׁוּתָּן,
אוֹ שְׁגִנְבַּת חוּץ מִרְשׁוּתָּן וְטִבַּח וּמִכָּר בְּרִשּׁוּתָּן,
אוֹ שְׁגִנְבַּת וְטִבַּח וּמִכָּר חוּץ מִרְשׁוּתָּן,
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה.
אֲבָל אִם גִּנְבַּת וְטִבַּח וּמִכָּר בְּרִשּׁוּתָּן,
פְּטוּר.

מסכת בבא קמא פרק ז משנה ו

ח

הָיָה מוֹשְׁכּוֹ וְיֹוצֵא, וּמֵת בְּרִשּׁוֹת הַבְּעָלִים,
פְּטוּר.
הַגְּבִיּהוּ,
אוֹ שֶׁהוֹצִיאוֹ חוּץ מִרְשׁוֹת הַבְּעָלִים וּמֵת,
חַיֵּב.

ט

נִתְּנוֹ לְכַוֵּרֶת בָּנוֹ, <לְבַכּוּרוֹת>
לְבַעַל חֹבּוֹ,
לְשׁוּמֵר חֲנָם, וְלִשְׂוֹאֵל,
לְנוֹשֵׂא שָׂכָר, וְלִשְׂוֹכֵר,
וְהָיָה מוֹשְׁכּוֹ וְיֹוצֵא, וּמֵת בְּרִשּׁוֹת הַבְּעָלִים,
פְּטוּר.
הַגְּבִיּהוּ,
אוֹ שֶׁהוֹצִיאוֹ חוּץ מִרְשׁוֹת הַבְּעָלִים, וּמֵת,
חַיֵּב.

מסכת בבא קמא פרק ז משנה ז

י

אֵין מְגַדְלִים בְּהֵמָה דְּקָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
מְגַדְלִין בְּסוּרְיָה וּבְמַדְבָּרוֹת שְׂבָאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
אֵין מְגַדְלִים תְּרַנְגָּלִים בִּירוּשָׁלַיִם,
מִפְּנֵי הַקִּדְּשִׁים,
וְלֹא כֹהֲנִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
מִפְּנֵי הַטְּהָרוֹת.
לֹא יַגְדֵּל יִשְׂרָאֵל חֲזִירִים בְּכָל מְקוֹם.
וְלֹא יַגְדֵּל אָדָם אֶת הַכֶּלֶב,
אֲלֹא אִם כֵּן הָיָה קָשׁוּר בְּשִׁלְשֻׁלָּתוֹ.

אין פֿורסין נשבים ליונים,
אָלאַ אַם פֿן הָיָה רְחוֹק מִן הַיָּשׁוּב שְׁלֵשִׁים רוּס. <יֹשֵׁב; רִיס>

פרק ח

מסכת בבא קמא פרק ח משנה א

א

הַחוּבֵל בְּחֵבְרוֹ,
חֵיב עָלָיו מָשֶׁם חֲמִשָּׁה דְּבָרִים:
בְּנֹזֶק, בְּצַעַר, בְּרַפּוּי, בְּשִׁבְתָּ וּבְכַשְׁתָּ.
בְּנֹזֶק כִּיצַד?
סָמָה אֶת עֵינָו,
קָטַע אֶת יָדוֹ,
שָׁבַר אֶת רִגְלוֹ,
רוֹאֵין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ עֶבֶד נִמְכָּר, <כִּילוֹ>
כִּמָּה הָיָה יָפָה וְכִמָּה הוּא יָפָה.
בְּצַעַר?
כְּנִיּוֹ בִשְׁפוּד אוֹ בְּמִסְמָר,
אֶפְלוֹ עַל צַפְרָנוֹ,
מְקוֹם שְׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה חֲבוּרָה,
אוֹמְדִים כִּמָּה אָדָם כִּיּוֹצֵא בָּזֶה רוֹצֵה לְטוֹל,
לְהִיּוֹת מִצְטָעַר כֶּךָ.

ב

רפוי?

הַכָּהוּ, חֵיב לְרַפּוּתוֹ.
עָלוּ בוֹ צִמְחִים,
אִם מִחֲמַת הַמָּכָה, חֵיב,
וְשָׁלֹא מִחֲמַת הַמָּכָה, פֶּטוּר.
חִתָּהּ וְנִסְתָּרָהּ, חִתָּהּ וְנִסְתָּרָהּ,
חֵיב לְרַפּוּתוֹ.
חִתָּהּ כָּל צָרָכָה,
אֵינוֹ חֵיב לְרַפּוּתוֹ.

ג

שִׁבְתָּ?

רוֹאֵין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הוּא שׁוֹמֵר קְשׁוּאִים, <כִּילוֹ>
שָׁכָבָר נָתַן לוֹ דָּמִי יָדוֹ וְדָמִי רִגְלוֹ.

בַּשֶּׁת?

הַכֹּל לְפִי הַמִּבִּישׁ וְהַמְתִּיבִישׁ.

הַמִּבִּישׁ אֶת הָעָרוֹם,

הַמִּבִּישׁ אֶת הַסּוּמָה,

הַמִּבִּישׁ אֶת הַיֶּשֶׁן,

חֵיב.

וְהַיֶּשֶׁן שֶׁבִישׁ, פֶּטוּר.

נָפַל מִן הַגֶּג, וְהַזִּיק וּבִישׁ,

חֵיב עַל הַנֶּזֶק וּפֶטוּר עַל הַבִּשָּׁת, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כח, יא)

"וְשִׁלַּחַה יָדָהּ וְהַחֲזִיקָה בַּמִּבְשִּׁי",

אֵינוֹ חֵיב עַל הַבִּשָּׁת עַד שֶׁיִּהְיֶה מִתְכַּוֵּן.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ב

ד

זֶה חֹמֶר בְּאֶדָם מִבְּשׁוּר, חֹמֶר שׁוֹב בְּאֶדָם מִבְּשׁוּר:

שֶׁהָאֶדָם מְשַׁלֵּם אֶת הַנֶּזֶק,

וּמְשַׁלֵּם דִּמְי וְלָדוֹת,

וְשׁוּר אֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶלָּא נֶזֶק,

וּפֶטוּר מִדִּמְי וְלָדוֹת.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ג

ה

הַמִּכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ,

וְלֹא עָשָׂה כְּהֵם חֲבוּרָה,

הַחֹבֵל בְּחֻבְרוֹ בְּיוֹם הַכְּפוּרִים,

חֵיב בְּכָלֶם.

הַחֹבֵל בְּעֶבֶד עֲבָדִי,

חֵיב בְּכָלֶם, חוּץ מִן הַשִּׁבְתָּ, בְּזִמְנָן שֶׁהוּא שָׁלוֹ.

הַחֹבֵל בְּעֶבֶד עֲבָדֵי שְׁלֹאֲחֵרִים <בְּשׁוּלִיִּים: ג"א כְּנַעֲנִי>

חֵיב בְּכָלֶם.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אֵין לְעֶבְדִּים בִּשָּׁת.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ד

ו

חֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן, פְּגִיעַתָּם רְעָה,

הַחֹבֵל בְּהֵן חֵיב,

וְהֵם שֶׁחִבְּלוּ בְּאַחֲרֵים, פֶּטוּרִין.

הָעֶבֶד וְהָאִשָּׁה, פְּגִיעַתָּן רְעָה,

הַחֹבֵל בְּהֵן חֵיב,

וְהֵם שֶׁחִבְּלוּ בְּאַחֲרֵים,

פִּטּוּרִין, אֲבָל מְשַׁלְמִין לְאַחַר זְמַן:
נִתְּגַרְשָׁה הָאִשָּׁה,
וְנִשְׁתַּחֲרַר הָעֶבֶד, חֵיבִין לְשֵׁלָם.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ה

ז

הַמֶּכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ וְעָשָׂה בָּהֶן חֲבוּרָה,
הַחוּבֵל בְּחֵבְרוֹ בְּשַׁבָּת,
פִּטּוּר מִכָּלָם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא נִדּוֹן בְּנַפְשׁוֹ.
וְהַחוּבֵל בְּעַבְדֵּי כְּנַעֲנֵי שָׁלוֹ,
פִּטּוּר מִכָּלָם.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ו

ח

הַתּוֹקֵעַ לַחֲבֵרוֹ,
נוֹתֵן לוֹ סֵלַע.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי:
מִנָּה.
סָטֵרוֹ,
נוֹתֵן לוֹ מֵאַתִּים זוּז.
לְאַחַר יָדוֹ,
נוֹתֵן לוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת זוּז.
צָרֶם בְּאַזְנוֹ,
תָּלַשׁ בְּשַׁעֲרוֹ, <בִּסְעָרוֹ>
רָקַק, הִגִּיעַ בּוֹ הָרוֹק,
הָעֵבִיר טְלִיתוֹ מִמֶּנּוּ,
פָּרַע רֹאשָׁה שְׁלֹאשָׁה,
נוֹתֵן לוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת זוּז.
וְהַכֵּל לְפִי כְּבוֹדוֹ.

ט

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
אֶפְלוּ עֲנִיִּים שְׁבִי שְׂרָאֵל,
רוֹאִין אוֹתָן כְּאֵלוֹ הֵן בְּנֵי חֲרִין שֶׁיִּרְדּוּ מִנְּכִסֵּיהֶם, <כִּילוֹ>
שֶׁהֵם בְּנֵי אֲבֵרָהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב.
מַעֲשֵׂה בְּאַחַד שֶׁפָּרַע רֹאשָׁה שְׁלֹאשָׁה,
וּבְאַתִּ לְפָנָי רַבִּי עֲקִיבָה,
וְחִיבּוֹ לָתֵן לָהּ אַרְבַּע מֵאוֹת זוּז.
אָמַר לוֹ:
"רַבִּי, תֵּן לִי זְמַן!"
וְנָתַן לוֹ.

שְׁמֶרָה, עֹמֶדֶת עַל פֶּתַח חֲצֵרָה,
וְשֹׁכֵר אֶת הַפֶּךָ בְּפִנְיָהּ,
וְכוּ בְּאֶסֶר שְׁמֶן;
וְגִלַּת אֶת רֹאשָׁהּ,
וְהִיְתָה מְטַפַּחַת וּמִנַּחֶת עַל רֹאשָׁהּ,
הָעֶמִיד עָלֶיהָ עֲדִים,
וְבָא לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָה וְאָמַר לוֹ:
"רַבִּי, לֹזוּ אֲנִי נוֹתֵן אַרְבַּע מֵאוֹת זֶזֶז?"
אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה:
"לֹא אֶמְרָתְךָ כָּלוּם, שֶׁחֹבֶל בְּעֵצָמוֹ,
אֵף עַל פִּי שְׁאִינוֹ רָשִׁי, פָּטוֹר;
וְאַחֲרֵים שֶׁחִבְלוּ בּוֹ, חֲבִים.
וְהִקְוִצִין אֶת נְטִיעוֹתָיו,
אֵף עַל פִּי שְׁאִינוֹ רָשִׁי, פָּטוֹר,
וְאַחֲרֵים שֶׁקָּצְצוּ אֶת נְטִיעוֹתָיו, חֲבִים."

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ז
,

אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא נוֹתֵן לוֹ,
אִינוֹ נִמְחָל לוֹ עַד שִׁיבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ, שֶׁנֶּאֱמַר: (בְּרֵאשִׁית כ, ז)
"וְעַתָּה, הֲשֵׁב אִשְׁתְּ הָאִישׁ,
כִּי נָבִיא הוּא, וַיִּתְּפֹלֵל בְּעֶדְךָ וַחֲיָהּ."
וּמִנֵּינִן שְׁלֹא יִהְיֶה הַמוֹחֵל אֲכֹזְרִי?
שֶׁנֶּאֱמַר: (בְּרֵאשִׁית כ, יז)
"וַיִּתְּפֹלֵל אַבְרָהָם אֶל הָאֱלֹהִים,
וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת אַבְיִמֶלֶךְ,
וְאֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶמְהָתָיו וַיֵּלְדוּ."

יא

הָאוֹמֵר:

"סֵמָא אֶת עֵינָי!"

"קִטַּע אֶת יָדִי!"

"שֹׁכֵר אֶת רִגְלִי!"

חֲבִיב.

"עַל מְנַת פָּטוֹר",

חֲבִיב.

"קָרַע אֶת כְּסוּתִי!"

" שֹׁכֵר אֶת כֶּדִי!"

חֲבִיב.

"עַל מְנַת פָּטוֹר",

פָּטוֹר.

"עשה כן לאיש פלוני,
על מנת פטור",
חיב, בין בגופו בין בממונו.

פרק ט

מסכת בבא קמא פרק ח משנה א

א

הגזול עצים ועשאן כלים,
צמר, ועשאו בגדים, <בכתב היד, 'ים' מחוק>
משלם כשעת הגזלה.
גזל פרה מעברת, וילדה,
ורחל טעונה, וגזזה,
משלם דמי פרה מעברת לילד,
ודמי רחל טעונה להגזו.
גזל פרה ועברה אצלו וילדה,
ורחל ונטענה אצלו וגזזה,
משלם כשעת הגזלה.
זה הכלל:
כל הגזלנים משלמים כשעת הגזלה.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ב

ב

גזל בהמה והזקינה,
עבדים והזקינה,
משלם כשעת הגזלה.
רבי מאיר אומר:
יאמר לו בעבדים:
"הרי עבדך לפניך!"

ג

גזל מטבע, ונסדק,
פרות, והרקיבו,
זין, והחמיץ,
משלם כשעת הגזלה.
מטבע, ונפסל,
תרומה, ונטמאת,
חמץ, ועבר עליו הפסח,
בהמה, ונעבדה בה עברה,

או שנפסלה מעל גבי המזבח,
או שהיתה יוצאה לסקל,
אומר לו:
"הרי שלך לפניך!"

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ג

ד

נתן לאמנים לתקן, וקלקלו,
חייבין לשלם.
נתן לאחר שדה ותבה ומגדל לתקן, וקלקל,
חייב לשלם.
הבני שקבל עליו את הכתל לסתרו,
ושבר את האבנים, או שהזיק,
חייב לשלם.
היה סותר מצד זה, ונפל לצד אחר,
פטור.
ואם מחמת המכה,
חייב.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ד

ה

נתן צמר לצבע והקדיחה היורה,
נותן לו דמי צמרו.
צבעו כאור,
אם השבח יותר על היצאה,
נותן לו את היצאה,
ואם היצאה יתרה על השבח,
נותן לו את השבח.

ו

לצבוע לו אדם וצבעו שחור,
שחור וצבעו אדם,
רבי מאיר אומר:
נותן לו דמי צמרו.
רבי יהודה אומר: <יודה>
אם השבח יתר על היצאה,
נותן לו את היצאה,
ואם היצאה יתרה על השבח,
נותן לו את השבח.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ה

ז

הגזל את חברו שונה פרוטה ונשבע לו,
יוליכנו אחריו אפלו למדי.
לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו,
אבל נותן הוא לשלוח בית דין.
ואם מת, יחזיר ליורשיו.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ו

ח

נתן לו את הקרן,
ולא נתן לו את החמש;
מחל לו על הקרן,
ולא מחל לו על החמש;
מחל לו על זה ועל זה,
חוץ מפחות שונה פרוטה בקרן
אינו צריך לילך אחריו.

ט

נתן לו את החמש,
ולא נתן לו את הקרן;
מחל לו על החמש,
ולא מחל לו על הקרן;
מחל לו על זה ועל זה,
חוץ משונה פרוטה בקרן,
הרי זה צריך לילך אחריו.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ז

י

נתן לו את הקרן,
ונשבע לו על החמש,
הרי זה משלם חמש על חמש,
עד שיתמעט הקרן שונה פרוטה.
וכן בפקדון, [שנאמר: (ויקרא ה, כא-כב)
"בפקדון] או בתשומת יד או בגזל,
או עשק את עמיתו,
או מצא אבדה וכחש בה,
ונשבע על שקר",
הרי זה משלם קרן וחמש ואשם.

יא

"איכן פקדוני?"

אָמַר לוֹ "אַבְדּוֹ",
"מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי",
וְאָמַר "אָמֵן",
וְהַעֲדִים מַעֲיָדִים אוֹתוֹ שְׁאֵכְלוּ,
מִשְׁלָם אֶת הַקֶּרֶן.
הוֹדָה מַעֲצָמוֹ,
מִשְׁלָם קֶרֶן וְחֹמֶשׁ וְאַשָּׁם.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ח
יב

"אֵיכָן פְּקֻדוֹנִי?"
וְאָמַר לוֹ "נִגְנַב",
"מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי",
וְאָמַר "אָמֵן",
וְהַעֲדִים מַעֲיָדִים אוֹתוֹ שְׁגִנְבוּ,
מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפָל.
הוֹדָה מַעֲצָמוֹ,
מִשְׁלָם קֶרֶן וְחֹמֶשׁ וְאַשָּׁם.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ט
יג

הַגּוֹזֵל אֶת אֶבְיוֹ וְנִשְׁבַּע לוֹ, וּמֵת,
הָרִי זֶה מִשְׁלָם קֶרֶן וְחֹמֶשׁ לְבָנָיו וּלְאֶחָיו.
וְאִם אֵינּוּ רוֹצֶה,
אוֹ שְׁאִין לוֹ לוֹנָה,
וּבְעָלֵי הַחֹב בָּאִין וְנִפְרָעִין.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה י
יד

הָאוֹמֵר לְבָנוֹ:
"קִנְיָן שְׁאֵת נִהְיָה לִי!" <קוֹנֵס>
אִם מֵת, יִירָשֶׁנוּ.
"בְּחַיֵּי וּבְמוֹתֵי",
אִם מֵת, לֹא יִירָשֶׁנוּ,
וַיִּתֵּן לְבָנָיו אוֹ לְאֶחָיו.
אִם אֵין לוֹ לוֹנָה,
וּבְעָלֵי הַחֹב בָּאִים וְנִפְרָעִים.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה יא
יה

הַגּוֹזֵל אֶת הַגֵּר וְנִשְׁבַּע לוֹ, וּמֵת,

הָרִי זֶה מִשְׁלֵם קָרְן וְחֹמֶשׁ לִכְהֻנִּים,
וְאִשָּׁם לְמִזְבֵּחַ, שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר ה, ח)
"וְאִם אֵין לְאִישׁ גָּאֹל לְהָשִׁיב הָאִשָּׁם אֵלָיו,
הָאִשָּׁם הַמוֹשֵׁב לִי לִכְהֹן,
מִלְבָּד אֵיל הַכֹּפְרִים אֲשֶׁר יִכָּפֵר בּוֹ עָלָיו".
הָיָה מַעֲלָה אֶת הַכֹּסֶף וְאֶת הָאִשָּׁם, וּמֵת,
הַכֹּסֶף יִנָּתֵן לְבָנָיו,
וְהָאִשָּׁם יִרְעָה עַד שִׁסְתָּאב,
וַיִּמָּכֶר, וַיִּפְּלוּ דָמָיו לַנִּדְבָה.
(מסכת בבא קמא פרק ח משנה יב)
נָתַן אֶת הַכֹּסֶף לְאִנְשֵׁי מִשְׁמֶרֶת, וּמֵת,
אֵין הַיּוֹרְשִׁים יְכוּלִּין לְהוֹצִיא מִיָּדָן,
שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר ה, י)
"אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לִכְהֹן, לוֹ יִהְיֶה".

י
נָתַן אֶת הַכֹּסֶף לְיִהוּיָרִיב וְאִשָּׁם לִידְעִיָה,
יָצָא.
אִשָּׁם לְיִהוּיָרִיב וְכֹסֶף לִידְעִיָה,
אִם קִיָּם הָאִשָּׁם, יִקְרִיבוּהוּ בְּנֵי יִדְעִיָה,
וְאִם לֹא, יִחְזֹר וַיָּבִיֵא אִשָּׁם אַחֵר.
שֶׁהֵמְבִיא גִּזְלוֹ עַד שֶׁלֹּא הֵבִיא אִשָּׁמוֹ,
יָצָא.
אִשָּׁמוֹ עַד שֶׁלֹּא הֵבִיא גִּזְלוֹ,
לֹא יָצָא.
נָתַן אֶת הַקָּרָן, וְלֹא נָתַן אֶת הַחֹמֶשׁ,
אֵין הַחֹמֶשׁ מְעַכָּב.

פרק י

מסכת בבא קמא פרק ח משנה א
א
הַגִּזְלָה וּמֵאֲכִיל אֶת בְּנָיו, וּמִנִּיחַ לַפְּנִיָּהֶם,
פְּטוּרִין מִלְּשָׁלֵם.
אִם הָיָה דְּבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ אַחֲרִיּוֹת,
חֲיָבִים לְשָׁלֵם.
אֵין פּוֹרְטִין לֹא מִתְּבַת הַמוֹכְסִים,
וְלֹא מִכִּיס שְׁלֹגְבָיִים,
וְאֵין נוֹטְלִין מִהֵן צִדְקָה.

אָבֵל נוֹטֵל הוּא מִתּוֹךְ בֵּיתוֹ אוֹ מִן הַשּׁוּק.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ב

ב

נָטְלוּ מוֹכְסִים אֶת חֲמוּרוֹ,
וְנָתְנוּ לוֹ חֲמוּר אֶחָד,
[גְּזוּלוֹ] הֶלְסְטִים כְּסוּתוֹ,
וְנָתְנוּ לוֹ כְּסוּת אַחֶרֶת,
הָרִי אֵלָיו שָׁלוֹ,
מִפְּנֵי שֶׁהִבְעֵלִים מִתִּיאָשִׁים מִהֵן.
הַמְצִיל מִיַּד הַנֶּהָר, מִיַּד הֶלְסְטִים,
אִם נִתִּיאָשׁוּ הַבְּעֵלִים,
הָרִי אֵלָיו שָׁלוֹ.
וְכֵן נֶחֱלֵל שְׁלֵדְבוּרִים,
אִם נִתִּיאָשׁוּ הַבְּעֵלִים,
הָרִי אֵלָיו שָׁלוֹ.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה:
נֶאֱמַנָת אִשָּׁה אוֹ קָטָן לֹאמַר:
"מִכֵּן יֵצֵא נֶחֱלֵל זֶה".
וּמֵהֵלֶךְ בְּתוֹךְ שָׂדֵהוּ וְנוֹטֵל אֶת נֶחֱלִילוֹ,
וְאִם הַזִּיק, מִשְׁלֵם מֶה שֶׁהַזִּיק.
אָבֵל לֹא יִקָּץ אֶת הַסּוֹכָה עַל מַנַּת לַתֵּן דָּמִים.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בֶּנּוּ שְׁלֵרְבִי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:
קוֹצֵץ וְנוֹתֵן דָּמִים.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ג

ג

הַמִּכִּיר כָּלִיו אוֹ סִפְרִיו בְּיַד אֶחָד,
אִם יֵצֵא לוֹ שֵׁם גְּנֵבָה בְּעִיר,
יִשְׁבַּע כַּמָּה הוֹצִיא, וַיֵּטֵל.
וְאִם לֹא, לֹא הִכַּל מִמֶּנּוּ, שְׁאֲנִי אוֹמֵר: <שְׁנִי>
מִכֵּרֵן לְאַחֵר, וּלְקַחֵן זֶה מִמֶּנּוּ.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ד

ד

זֶה בָּא בַּחֲבִיתוֹ שְׁלִיָּן, <בַּחֲבִיתוֹ>
וְזֶה בָּא בְּכִדּוֹ שְׁלֵדְבֵשׁ;
נִסְדָּקָה חֲבִית שְׁלֵדְבֵשׁ,
וְשִׁפְךָ זֶה אֶת יֵינוֹ וְהִצִּיל אֶת הַדְּבֵשׁ לְתוֹכוֹ,
אֵין לוֹ אֵלָּא שְׁכָרוֹ;
אִם אָמַר לוֹ:

"אציל את שלך, ואתה נותן לי דמי שלי",
חַיֵּב לַתֵּן לוֹ.

ה

שֹׁטֵף נִהָר חֲמוּרוֹ וְחֲמוּר חֲבֵרוֹ,
שָׁלוּ יָפָה מְנָה וְשִׁלְחֵבְרוֹ מְאִתִּים,
הִנִּיחַ אֶת שָׁלוֹ, וְהָצִיל אֶת שִׁלְחֵבְרוֹ,
אֵין לוֹ אֵלָא שְׂכָרוֹ.

אם אָמַר לוֹ:

"אציל את שלך, ואתה נותן לי דמי שלי",
חַיֵּב לַתֵּן לוֹ.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ה

ו

הַגּוֹזֵל שְׂדֵה, וְנִטְלוֹהָ הַמְּסִיקִים,
אם מִכֶּת מְדִינָה הוּא,
אוֹמֵר לוֹ:

"הרי שלך לפניך!"

וְאם מִחֲמַת הַגָּזֵל,

חַיֵּב לְהַעֲמִיד לוֹ שְׂדֵה [אַחֲרָת].

שֹׁטֵף נִהָר,

אוֹמֵר לוֹ:

"הרי שלך לפניך!"

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ו

ז

הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ,

או שְׁלוֹהָ הַיִּמְנוֹ,

או שֶׁהִפְקִיד לוֹ בְּיוֹשֵׁב,

לֹא יַחְזִיר לוֹ בְּמִדְבָּר;

עַל מְנַת לְצֹאת בְּמִדְבָּר,

יַחְזִיר לוֹ בְּמִדְבָּר.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ז

ח

הַאוֹמֵר לְחֲבֵרוֹ:

"גזלתיך",

וְ"הלויתני",

"הפקדת אצלי,

ואיני יודע אם הִחֲזַרְתִּי לְךָ, אם לֹא הִחֲזַרְתִּי",

חַיֵּב לְשַׁלֵּם.

אָבֶל "אִינִי יוֹדֵעַ אִם גִּזְלָתִיךָ",
וְ"אִם הִלּוּיִתְנִי",
"אִם הִפְקַדְתָּ אֶצְלִי, וְאִם הִפְקַדְתָּ",
פֶּטוּר מִלְשָׁלָם.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ח

ט

הַגּוֹנֵב טָלָה מִן הָעֵדֶר וְהַחֲזִירוֹ,
מֵת אוֹ נִגְנֵב,
חַיֵּב בְּאַחֲרֵיּוֹתָיו.
וְאִם לֹא יָדָעוּ הַבְּעָלִים בְּגִנְבָתוֹ וּבְחֲזִירָתוֹ,
וּמָנוּ אֶת הַצֹּאן וְהִיא שְׁלֵמָה, <מִן הַצֹּאן>
פֶּטוּר מִלְשָׁלָם.

מסכת בבא קמא פרק ח משנה ט

י

אֵין לוֹקָחִין מִן הָרוּעִים צֶמֶר וְחֶלֶב וּגְדִיִּים,
וְלֹא מִשּׁוּמְרֵי פְרוֹת עֲצִים וּפְרוֹת.
אָבֶל לוֹקָחִין מִן הַנָּשִׁים [כָּלִי צֶמֶר בִּיהוּדָה],
כָּלִי פֶשֶׁתָן בְּגָלִיל, וְעִגְלִים בְּשָׂרוֹן.
וְכֻלָּם שְׂאֵמְרוּ "הֵטְמוּ!"
אָסוּר.
וְלוֹקָחִין בִּיצִים וְתַרְנֻגְלִים מִכָּל מְקוֹם. <וְתוֹרֵנְגָלִים>

מסכת בבא קמא פרק ח משנה י

יא

מְכִים שֶׁהַכּוֹבֵס מוֹצִיא,
הָרִי אֵלָיו שְׁלוֹ;
שֶׁהַסְרוֹק מוֹצִיא,
הָרִי הֵן שְׁלֹבַעַל הַבַּיִת.
הַכּוֹבֵס נוֹטֵל שְׁלֵשָׁה חוּטִין, וְהֵן שְׁלוֹ.
יֵתֵר מִכֵּן, שְׁלֹבַעַל הַבַּיִת.
וְאִם הָיָה שְׁחוּר עַל גְּבִי לָבָן,
נוֹטֵל אֶת הַכֹּל וְהֵן שְׁלוֹ.

יב

הַחֵיט שֶׁשִּׁיר מִן הַחוּט
כְּדִי לְתַפּוֹר בּוֹ מְטִלִית שֶׁהִיא שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ,
חַיֵּב לְהַחֲזִיר לְבָעָלִים. <לְחֹזִיר>
מֵה שֶׁחָרַשׁ מוֹצִיא בְּמַעֲצָה,
הָרִי אֵלָיו שְׁלוֹ;

ובכשיל,
הרי אלו שלבעל הבית.
אם היה עושה אצל בעל הבית,
אף הנסרת שלבעל הבית.

חסלת מסכת בבא קמא

מסכת בבא מציעא

פרק א

מסכת בבא מציעא פרק א משנה א

א

שנים או חזים בטלית,
זה אומר "אני מצאתיה",
וזה אומר "אני מצאתיה";
זה אומר "כלה שלי",
וזה אומר "כלה שלי",
זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה,
וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה,
ויחלקו.
זה אומר "כלה שלי",
וזה אומר "חציה שלי",
האומר "כלה שלי" ישבע
שאין לו בה פחות משלשה חלקים,
והאומר "חציה שלי" ישבע
שאין לו בה פחות מרביע,
זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביע.

מסכת בבא מציעא פרק א משנה ב

ב

היו שנים רכובים על גבי בהמה,
או שהיה אחד רכוב ואחד מהלך,
זה אומר "כלה שלי",
וזה אומר "כלה שלי",
זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה,

וְזֶה יֵשְׁבַע שְׁאִין לוֹ בָּהּ פָּחוֹת מִחֲצִיָּה,
וַיִּחְלֶקוּ.
בְּזֶמֶן שֶׁהֵן מוֹדִין, אוֹ שֵׁשׁ לָהֶן עֲדִים,
חוֹלְקִין שְׁלֹא בִשְׁבוּעָה.

מסכת בבא מציעא פרק א משנה ג

ג

הָיָה רֶכּוֹב עַל גְּבִי בַּהֲמָה, <רוכב>
וְרָאָה אֶת הַמְּצִיאָה, וְאָמַר לַחֲבֵרוֹ: <אמר>
"תֵּנָה לִי!"
וּנְטְלָה וְאָמַר:
"אֲנִי זָכִיתִי בָּהּ,"
זָכָה בָּהּ.
אִם מְשַׁנְתָּנָה לוֹ, אָמַר:
"אֲנִי זָכִיתִי בָּהּ תַּחֲלָה,"
לֹא אָמַר כָּלוּם.

מסכת בבא מציעא פרק א משנה ד

ד

רָאָה אֶת הַמְּצִיאָה וְנָפַל לוֹ עָלֶיהָ,
וּבָא אַחֵר וְהִחְזִיק בָּהּ,
זֶה שֶׁהִחְזִיק בָּהּ זָכָה בָּהּ.
רָאָה אוֹתָן רְצִים אַחֵר הַמְּצִיאָה,
אַחֵר צָבִי שָׁבוֹר,
אַחֵר גּוֹזְלוֹת שְׁלֹא פָּרַחוּ, וְאָמַר:
"זָכַת לִי שְׁדִי,"
זָכַת לוֹ.
הָיָה צָבִי רֶץ כְּדָרְכוֹ,
אוֹ שֶׁהָיוּ גּוֹזְלוֹת מִפְּרִיחִים, וְאָמַר:
"זָכַת לִי שְׁדִי,"
לֹא אָמַר כָּלוּם.

מסכת בבא מציעא פרק א משנה ה

ה

מְצִיאַת בָּנוּ וּבָתּוֹ הַקֶּטְנִים,
עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הַכְּנַעֲנִים,
מְצִיאַת אִשְׁתּוֹ,
הָרִי אֵלָיו שָׁלוֹ.
מְצִיאַת בָּנוּ וּבָתּוֹ הַגְּדוֹלִים,
וְעֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הָעִבְרִים,
מְצִיאַת אִשְׁתּוֹ שְׁגֵרָשָׁה,

אף על פי שלא נתן לה כתבתה,
הרי אלו שלהם.

מסכת בבא מציעא פרק א משנה ו

ו

מצא שטרי חוב,
אם יש בהם אחריות נכסים,
לא יחזיר.
אין בהם אחריות נכסים,
יחזיר, מפני שאין בית דין נפרעים מהן.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
בין כך ובין כך לא יחזיר,
מפני שבית דין נפרעים מהן.

מסכת בבא מציעא פרק א משנה ז

ז

מצא גטי נשים,
ושחרורי עבדים,
דיתיקי, מתנה ושוכרים,
הרי זה לא יחזיר,
שאני אומר: <שני>
כתובים היו, ונמלך שלא לתנן.

מסכת בבא מציעא פרק א משנה ח

ח

מצא אגרות שום ואגרות מזון,
שטרי חליצה ומאונים,
שטרי ברורים, וכל מעשה בית דין,
הרי זה יחזיר.
מצא בחפיסה או בגלסקומא תכריך שלשטרות,
או אגדה שלשטרות,
הרי זה יחזיר.
וכמה היא אגדה שלשטרות?
שלשה קשורין זה בזה. <קשורות>
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
אחד לונה משלשה, יחזיר ללונה;
שלשה לוויין מן האחד, יחזיר למלנה.
מצא שטר בין שטרותיו,
ואין ידוע מה טיבו,
יהא מנח עד שיבא אליהו.

אם יש עמקן סמפונות,
יעשה מה שבסמפונן.

פרק ב

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה א

א

אלו מציאות שלו, ואלו חייב להכריז?
אלו מציאות שלו:
מצא פרות מפזרין,
מעות מפזרות,
כרכות ברשות הרבים,
עגולי דבלה,
כפרות שלנחתום,
ומחרוזות שלדגים,
וחתכות שלבשר,
וגזי צמר הבאות ממדינתן,
ואניצי פשתן,
ולשונות שלארגמן,
הרי אלו שלו.
(דברי רבי מאיר.)

ב

רבי יהודה אומר:
כל שיש בו שנוי, חייב להכריז.
כיצד?
מצא עגול ובתוכו חרס,
כפר ובתוכו מעות.
רבי שמעון בן אלעזר אומר:
כל כלי אנפוריא, אינו חייב להכריז.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ב

ג

ואלו חייב להכריז:
מצא פרות בכלי,
או כלי כמות שהוא,
מעות בכיס,
או כיס כמות שהוא,
צבורי פרות,

צבורי מעות,
שְׁלִשָּׁה מִטְבְּעוֹת זֶה עַל גְּבִי זֶה, <מִטְבְּעוֹת>
פְּרָכּוֹת בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד,
וְכִכְרוֹת שְׁלִבְעַל הַבַּיִת,
וְגַי צֶמֶר הַלְקוּחוֹת מִבַּיִת הָאֱמֹן,
כַּדִּי יֵין וְכַדִּי שֶׁמֶן,
חֵיב לְהַכְרִיז.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ג

ד

מָצָא אַחֵר הַגֶּפֶה אוֹ אַחֵר הַגָּדֵר גּוֹזְלוֹת מִקְשָׁרִים,
אוֹ בְּשִׁבְלִים שְׁבִשְׁדוֹת,
הָרִי זֶה לֹא יַגַּע בָּהֶן.
מָצָא כָּלִי בְּאֶשְׁפּוֹת,
אִם מִכְסָּה, לֹא יַגַּע בּוֹ,
וְאִם מְגִלָּה, נוֹטֵל וּמְכַרִּיז.
מָצָא בָּגֶל אוֹ בְּכֶתֶל יֶשֶׁן,
הָרִי אֵלּוּ שָׁלוֹ.
מָצָא בְּכֶתֶל חֲדָשׁ,
מִחֲצִי וְלַחוּץ, שָׁלוֹ,
מִחֲצִי וְלִפְנִים, שְׁלִבְעַל הַבַּיִת.
אִם הָיָה מְשֻׁכָּרוֹ לְאַחֲרִים,
אֶפְלוּ מָצָא בְּתוֹךְ הַבַּיִת,
הָרִי אֵלּוּ שָׁלוֹ.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ד

ה

מָצָא בְּחִנוֹת, הָרִי אֵלּוּ שָׁלוֹ.
בֵּין תְּבֵה לַחֲנוּנִי, הָרִי הֵן שְׁלַחֲנוּנִי.
לִפְנֵי הַשְּׁלַחֲנוּ, הָרִי אֵלּוּ שָׁלוֹ.
בֵּין כֶּסֶּא לַשְּׁלַחֲנוּ, הָרִי הֵן שְׁלַשְׁלַחֲנוּ.
לְקַח פְּרוֹת מִחֲבֵרוֹ,
אוֹ שְׁשַׁלַּח לוֹ חֲבֵרוֹ פְּרוֹת,
וּמָצָא בְּתוֹכָן מַעוֹת,
הָרִי אֵלּוּ שָׁלוֹ.
אִם הָיוּ צְרוּרִים, נוֹטֵל וּמְכַרִּיז.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ה

ו

אִף הַשְּׁמָלָה הָיְתָה בְּכָלֵל כָּל אֵלּוּ,
וְלָמָּה יֵצְאָתָּ?

לְהַקִּישׁ אֵלֶיהָ:
אֵלָּא מַה הַשְׁמָלָה מִיַּחַדָּת,
שֵׁישׁ בָּהּ סִימָנִין וַיֵּשׁ לָהּ תּוֹבָעִין,
וְאַף כָּל דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ סִימָנִין וַיֵּשׁ לוֹ תּוֹבָעִין,
חַיֵּב לְהַכְרִיזוֹ.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ו

ז

עַד אֲמַתִּי חַיֵּב לְהַכְרִיזוֹ?
עַד כְּדֵי שִׁידְעוּ בּוֹ שְׂכָנִים.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁלֹשָׁה רְגָלִים,
וְאַחֲרֵי הָרְגֵל הָאֲחֵרוֹן שְׁבַעַת יָמִים,
כְּדֵי שִׁילֹךְ לְבֵיתוֹ שְׁלֹשָׁה,
וַיַּחְזֹר שְׁלֹשָׁה,
וַיַּכְרִיז יוֹם אֶחָד.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ז

ח

אָמַר אֶת הָאֲבָדָה וְלֹא אָמַר אֶת סִימָנֶיהָ,
הָרִי זֶה לֹא יִתֵּן לוֹ.
הָרַמִּי,
אֵף עַל פִּי שֶׁאָמַר אֶת סִימָנֶיהָ,
הָרִי זֶה לֹא יִתֵּן לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כב,ב)
"עַד דָּרַשׁ אַחִיד אֹתוֹ",
עַד שֶׁתְּדַרֵּשׁ אֶת אַחִידָהּ,
אִם רָמִי הוּא, אִם אֵינוֹ רָמִי.

ט

כָּל דְּבַר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה וְאוֹכֵל,
יַעֲשֶׂה וְיֹאכֵל,
וְדָבָר שֶׁאֵינוֹ עוֹשֶׂה וְאוֹכֵל,
יִמָּכַר, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כב,ב)
"וַהֲשַׁבְתּוּ לוֹ",
רָאָה הֵיטָךְ תִּשְׁיָבְנוּ לוֹ.
מַה יִּהְיֶה בְּדָמָיו? <כֶּמֶה>
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן.
לְפִיכָךְ, אִם אֶבְדּוּ, חַיֵּב בְּאַחֲרֵי־יָתֵן.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

לא ישתמש בָּהֶן.
לפִּיכֶךָ, אִם אֲבָדוּ, אֵינוּ חַיִּב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ח
י

מִצָּא סְפָרִים,
קוֹרֵא בָּהֶן אַחַת לְשָׁלְשִׁים יוֹם.
וְאִם אֵינוּ יוֹדֵעַ לְקִרְוֹת, גּוֹלְלָן.
אֲבָל לֹא יִלְמַד בָּהֶן כְּתוּחָה,
וְלֹא יִקְרָא אַחֵר עֲמוּ.
מִצָּא כְּסוֹת,
מִנְעֵרָה אַחַת לְשָׁלְשִׁים יוֹם,
וְשׁוֹטְחָה לְצִרְכָּהּ, אֲבָל לֹא לְכְבוֹדוֹ.
כָּלִי כֶסֶף וְכָלִי נְחֹשֶׁת,
מִשְ�תַּמֵּשׂ בָּהֶן לְצִרְכָּן, אֲבָל לֹא לְשִׁחְקָן. <לְשׁוֹחֲקָן>
כָּלִי זָהָב וְכָלִי זָכוּכִית,
אֵל יָגַע בָּהֶן עַד שְׂיַבֵּא אֲלֵיהֶן.
מִצָּא שֶׁק אוֹ קֶפֶה, <סָק>
אִם אֵין דִּרְכוֹ לְטוֹל,
הָרִי זֶה לֹא יִטַּל.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה ט
יא

אִי זֶה הִיא אֲבִדָּה?
מִצָּא חֲמוֹר וּפְרָה רוֹעִים בְּדֶרֶךְ,
אֵין זֶה אֲבִדָּה.
חֲמוֹר וְכָלִי הַפּוֹכִין,
פְּרָה רָצָה בֵּין הַכְּרָמִים,
הָרִי זֶה אֲבִדָּה.
הַחֲזִירָה וּכְרִחָה, הַחֲזִירָה וּכְרִחָה,
אֶפְלוּ אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה פְּעָמִים,
חַיִּב [לְהַחֲזִירָה], שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כב, א)
"הָשִׁב תְּשִׁיבָם".
הֵיזָה כְּטַל מִן הַסֵּלַע,
לֹא יֵאמָר לוֹ "תֵּן לִי סֵלַע",
אֲלֹא נוֹתֵן לוֹ שְׁכָרוֹ כְּפוּעֵל. <בְּטַל>
אִם יֵשׁ שֵׁם בֵּית דִּין,
יִתְּנָה עֲמוּ לַפְּנֵי בֵית דִּין;
אִם אֵין שֵׁם, לַפְּנֵי מִי יִתְּנָה?
שְׁלוֹ קוֹדֵם.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה י

יב

מִצָּאָה בְּרֶפֶת, אֵינוּ חֵיב בָּהּ,
בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים, חֵיב בָּהּ.
הֵיטָהּ בֵּין הַקְּבֵרוֹת, אֵל יִטְמֵא לָהּ. <לו>
אִם אָמַר לוֹ אָבִיו "הִטְמֵא!"
אוֹ שָׁאֵמַר לוֹ "אֵל תַּחְזִיר!"
הָרִי זֶה לֹא יִשְׁמַע לוֹ.
פָּרֶק וְטָעֵן, פָּרֶק וְטָעֵן,
אֶפְלוּ אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה פְּעָמִים,
חֵיב, שֶׁנֶּאֱמָר: (שְׁמוֹת כג,ה)
"עֲזֹב תַּעֲזֹב".
הִלֵּךְ וַיֵּשֶׁב לוֹ, אָמַר לוֹ:
"הוֹאִיל וְעָלִיד מִצְּנוֹה, אִם רָצִיתָ לְפָרֶק, פָּרֶק!"
פְּטוֹר, שֶׁנֶּאֱמָר "עֲמוּ".
הָיָה זָקֵן אוֹ חוֹלָה, חֵיב.
מִצְּנוֹה מִן הַתּוֹרָה לְפָרֶק, אֲבָל לֹא לְטָעֵן.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
אִפִּי לְטָעֵן.
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמֵר:
הָיָה עָלָיו יֵתֵר מִמָּסוּאוֹ,
אֵינוּ זָקוּק לוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר "תַּחַת מִשְׁאוֹ",
מִסּוּי שֶׁהוּא יָכוֹל לַעֲמֹד בּוֹ.

מסכת בבא מציעא פרק ב משנה יא

יג

אֲבָדְתוֹ וְאֲבָדְתָּ אָבִיו, שְׁלוֹ קוֹדֶמֶת.
אֲבָדְתוֹ וְאֲבָדְתָּ רַבּוֹ, שְׁלוֹ קוֹדֶמֶת.
אֲבָדְתָּ אָבִיו וְאֲבָדְתָּ רַבּוֹ,
שְׁלֵרְבוֹ קוֹדֶמֶת מִשְׁלֵאֲבִיו,
שֶׁאָבִיו הֵבִיאוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַזֶּה,
וְרַבּוֹ, שֶׁלֹּא הֵבִיאוּ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבָּא.

יד

אִם הָיָה אָבִיו שֶׁקוֹל כְּנָגֵד רַבּוֹ,
אֲבָדְתָּ אָבִיו קוֹדֶמֶת.
הָיָה אָבִיו אוֹ רַבּוֹ נוֹשְׂאִים מִשְׁאוֹי,
מִנִּיחַ אֶת שְׁלֵרְבוֹ,
וְאַחֵר כֵּךְ מִנִּיחַ אֶת שְׁלֵאֲבִיו.
הָיוּ אָבִיו וְרַבּוֹ בְּבֵית הַשָּׂבִי, <הָיָה>
פּוֹדֶה אֶת רַבּוֹ,

ואחר כך פודה את אביו.
אבל אם היה אביו תלמיד חכמים,
פודה את אביו ואחר כך פודה את רבו.

פרק ג

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה א

א

המפקיד אצל חברו בהמה או כלים,
ונגנבו או שאבדו,
שלם ולא רצה להשבע,
שקרי אמרו "שומר חנם נשבע ויוצא",
נמצא הגנב,
משלם תשלומי כפל,
טבח ומכר,
משלם תשלומי ארבעה וחמשה. <חמשה>
למי הוא משלם?
למי שהפקדון אצלו.

ב

נשבע ולא רצה לשלם,
נמצא הגנב,
משלם תשלומי כפל.
טבח ומכר,
משלם תשלומי ארבעה וחמשה.
למי הוא משלם?
לבעל הפקדון.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ב

ג

השוכר פרה מחברו והשאילה לאחר,
ומתה כדרךכה,
ישבע השוכר שמתה כדרךכה,
והשואל משלם לשוכר.
אמר רבי יוסה:
כיצד הלה עושה סחורה בפרתו של זה? <והלה>
אלא, תחזור הפרה לבעלים.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ג

ד

אמר לשנים:

"גזלתי את אחד מכם מנה,

ואיני יודע אי זה מכם",

"אביו של אחד מכם הפקיד לי מנה,

ואיני יודע אי זה הוא",

נותן לזה מנה ולזה מנה,

שהודה מפי עצמו.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ד

ה

שנים שהפקידו אצל אחד,

זה מנה, וזה מאתים,

זה אומר "שלי מאתים",

וזה אומר "שלי מאתים",

נותן לזה מנה ולזה מנה,

והשאר יהי מנח עד שיבא אליהו.

אמר רבי יוסה:

אם כן, מה הפסיד הרמיי?

אלא, הכל יהא מנח עד שיבא אליהו.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ה

ו

וכן שני כלים,

אחד יפה מנה, ואחד יפה אלף וזו.

זה אומר "יפה שלי",

וזה אומר "יפה שלי",

נותן את הקטן לאחד מהן,

ומתוך הגדול נותן דמי קטן לשני,

והשאר יהי מנח עד שיבא אליהו.

אמר רבי יוסה:

אם כן, מה הפסיד הרמיי?

אלא הכל יהי מנח עד שיבא אליהו.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ו

ז

המפקיד פרות אצל חברו,

אפלו הן אוכדין,

לא יגע בהן.

רבן שמעון בן גמליאל אומר:

ימכר בפני בית דין,

מפני השב אבדה לבעלים.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ז

ח

המפקיד פרות אצל חברו,
הרי זה יוציא לו חסרונות:
לחטים ולארז, תשעת קצאי קבים לכור;
לשעורים ולדחן, תשעת קבים לכור;
לפסמים ולזרע פשתן, שלש סאים לכור;
הכל לפי המדה, והכל לפי הזמן.
אמר רבי יוחנן בן נורי:
וכי מה אכפת להם?
העכברים אוכלין בין מהרבה ובין מקמאה!
אינו מוציא לו חסרונות, <יוציא>
אלא לכור בלבד.
רבי יהודה אומר:
אם היתה מדה מרבה,
אינו מוציא לו חסרונות, <יוציא>
מפני שהן מותרות.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ח

ט

יוציא לו שתות ליין.
רבי יהודה אומר:
חמש.
יוציא לו שלשת לגים שמן למאה:
לוג ומחצה שמרים, לוג ומחצה בלע.
אם היה שמן מזקק,
אינו מוציא לו שמרים. <יוציא>
קנקנים ישנות,
אינו מוציא לו בלע. <יוציא>
רבי יהודה אומר:
המוכר שמן מזקק לחברו כל ימות השנה,
הרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה.
(מסכת בבא מציעא פרק ג משנה ט)
המפקיד חבית אצל חברו,
ולא יחדו לה הבעלים מקום,
וטלטלה ונשברה,
אם מתוך ידו נשברה,
לצרכו, חיב,
לצרכה, פטור.

וְאִם מְשֻׁהַנִּיחָה,
בֵּין לְצִרְכּוֹ בֵּין לְצִרְכָּהּ, פְּטוּר.
יִחַדּוּ לָהּ הַבְּעָלִים מְקוֹם,
וְטִלְטְלָהּ וְנִשְׁבְּרָה,
בֵּין מִתּוֹךְ יָדוֹ וּבֵין מְשֻׁהַנִּיחָה,
לְצִרְכּוֹ, חֵיב,
וּלְצִרְכָּהּ, פְּטוּר.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה י

הַמִּפְקִיד מְעוֹת אֶצֶל חֵבְרוֹ,
צָרָרָן וְהַפְשִׁילָן לְאַחֲרָיו,
מְסָרָן לְבָנוֹ וּלְבִתּוֹ הַקָּטָנִים,
וְנָעַל בְּפָנֵיהֶם שְׁלֵא כְּרָאוֹי,
חֵיב, שְׁלֵא שְׁמַר כְּדֶרֶךְ הַשּׁוֹמְרִים.
וְאִם שְׁמַר כְּדֶרֶךְ הַשּׁוֹמְרִים,
פְּטוּר.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה יא

הַמִּפְקִיד מְעוֹת אֶצֶל הַשְּׁלֵחַנִי,
אִם צְרוּרִים, אֵל יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן,
וְאִם מִתְּרִין, יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן.
אֶצֶל בַּעַל הַבַּיִת,
בֵּין כֶּךָּ וּבֵין כֶּךָּ, לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן.
הַחֲנֻנִי כְּבַעַל הַבַּיִת.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כְּשִׁלְחָנִי.

מסכת בבא מציעא פרק ג משנה יב

הַשּׁוֹלֵחַ יָד בַּפְּקָדוֹן,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
יִלְקָה בְּחֶסֶר וּבְיִתָּר.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
כְּשַׁעַת הוֹצָאָה.
וּרַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
כְּשַׁעַת הַתְּבִיעָה.
הַחוֹשֵׁב לְשְׁלוֹחַ יָד בַּפְּקָדוֹן,
בֵּית שְׁמִי מַחֲבִינִן,

ובית הלל אומרים:
אינו חייב אלא עד שעה שישלח יד.
פיצד?

הטה את החבית,
ונטל ממנה רביעית, ונשברה,
אינו משלם אלא רביעית;
הגביקה,
ונטל ממנה רביעית, ונשברה,
משלם את הכל.

פרק ד

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה א

א

הכסף קונה את הזהב,
וזהב אינו קונה את הכסף.
הנחשת קונה את הכסף, <קונה>
והכסף אינו קונה את הנחשת.
מעות הרעות קונות את היפות,
והיפות אינן קונות את הרעות.
אסימון קונה את המטבע,
והמטבע אינו קונה את אסימון.
המטלטלין קונים את המטבע,
והמטבע אינו קונה את המטלטלים.
זה הכלל:
כל המטלטלין קונים זה את זה.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ב

ב

פיצד?

משך ממנו פרות ולא נתן לו מעות,
אינו יכול לחזור בו.
נתן לו מעות ולא משך ממנו פרות,
יכול לחזור בו.
אבל אמרו:
מי שפרע מאנשי דור המבול,
עתיד להפרע ממי שאינו עומד בדבורו.
רבי שמעון אומר:
כל שהכסף בידו ידו לעליונה.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ג

ג

ההוניה

ארבע כסף מעשרים וארבע כסף לסלע,
שתות למקח.

עד אפתי מתר להחזיר?

כדי שיראה לתגר או לקרובו.

הורה רבי טרפון בלוד:

ההוניה שמונת כסף לסלע,

שליש למקח.

ושמחו תגרי לוד.

אמר להם:

מתר להחזיר כל היום.

אמרו:

"יניח לנו רבי טרפון מקומנו."

וחזרו לדברי חכמים.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ד

ד

אחד הלוקח ואחד המוכר,

יש להם הוניה.

כשם שהוניה להדיוט, כך הוניה לתגר.

רבי יהודה אומר:

אין לתגר הוניה.

מי שהטל עליו, ידו לעליונה,

שהוא אומר לו "תן לי את מעותי",

או "תן לי מה שהוניתני." <אמ'>

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ה

ה

וכמה תהא הסלע חסרה, ולא יהי בה הוניה?

רבי מאיר אומר:

ארבעה אסרות מאסר לדינר.

רבי יהודה אומר:

ארבעה פנדינות מפנדין לדינר.

רבי שמעון אומר:

שמונה פנדינות משני פנדינים לדינר.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ו

ו

עד אַמְתִּי מֵתָר לְהַחְזִיר?
בְּכַרְכִּים, כְּדִי שִׁירָאָה לְשַׁלְּחָנִי,
וּבְכַפָּרִים, עַד עַרְבֵי שְׁבָתוֹת.
אִם הָיָה מִכִּירָה,
אֶפְלוּ לְאַחַר שְׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ,
מִקְבֵּלָה מְמֹנָה,
וְאֵין לוֹ עָלָיו אֵלָא תְּרַעֲמָת.
וְנוֹתְנָה לְמַעַשְׂר שְׁנִי,
וְאֵין חוֹשֵׁשׁ, שְׁאִינָה אֵלָא נֶפֶשׁ רָעָה.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ז

ז

הַהוֹנִיָּה אַרְבַּע כֶּסֶף,
וְהַטְעָנָה שְׁתֵּי כֶסֶף,
וְהַהוֹדָיָה שוֹנָה פְּרוּטָה.
חֲמֵשׁ פְּרוּטוֹת הֵן:
הַהוֹדָיָה שוֹנָה פְּרוּטָה,
וְהָאִשָּׁה מִתְקַדְּשֶׁת בְּשׁוֹנָה פְּרוּטָה,
וְהַנֶּהֱנָה בְּשׁוֹנָה פְּרוּטָה מִן הַהֶקְדָּשׁ, מַעַל,
הַמוֹצֵא שׁוֹנָה פְּרוּטָה, חֵיב לְתַכְרִיז,
וְהַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ שׁוֹנָה פְּרוּטָה וְנִשְׁבַּע לוֹ,
יֹלִיכֶנּוּ אַחֲרָיו אֶפְלוּ לְמָדִי.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ח

ח

חֲמֵשֶׁה חֲמִשִּׁים הֵם:
הָאוֹכֵל תְּרוּמָה,
וְתִרְוַמַת מַעַשֶׂר,
וְתִרְוַמַת מַעַשֶׂר שְׁלֹדְמִי,
הַחֵלָה,
וְהַבְּכוּרִים,
מוֹסִיפִים חֲמֵשׁ.
הַפּוֹדָה נֹטַע רֶבְעִי וּמַעַשֶׂר שְׁנִי שְׁלוֹ,
מוֹסִיף חֲמֵשׁ.
הַפּוֹדָה הֶקְדָּשׁוֹ,
מוֹסִיף חֲמֵשׁ.
וְהַנֶּהֱנָה שׁוֹנָה פְּרוּטָה מִן הַהֶקְדָּשׁ,
מוֹסִיף חֲמֵשׁ.
וְהַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ שׁוֹנָה פְּרוּטָה וְנִשְׁבַּע לוֹ,
מוֹסִיף חֲמֵשׁ.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה ט

ט

וְאֵלּוּ דְּבָרִין שְׁאִין לָהֶם הוֹנָה:
הַעֲבָדִים וְהַשְּׁטָרוֹת וְהַקְרָקְעוֹת וְהַקְדָּשׁוֹת. <וְהַאֲשְׁטָרוֹת>
אֵין בָּהֶן לֹא תַשְׁלוּמִי כֶּפֶל,
וְלֹא תַשְׁלוּמִי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה.
שׁוֹמֵר חֲנָם אֵינוֹ נִשְׁבָּע,
נוֹשֵׂא שָׂכָר אֵינוֹ מְשַׁלֵּם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
קָדָשִׁים שֶׁהוּא חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן יֵשׁ לָהֶן הוֹנָה;
וְשֶׁאֵינוֹ חֵיב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן אֵין לָהֶן הוֹנָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֶף סֵפֶר תּוֹרָה, וּבִהְמָה, וּמְרֻגְלִית,
אֵין לָהֶם הוֹנָה.
אָמְרוּ [לוֹ]:
לֹא אָמְרוּ אֵלָּא אֶת אֵלּוּ.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה י

י

כַּשֵּׁם שֶׁהוֹנָה בְּמִקְחָ וּבְמִמְכָּרָ, כֵּן הוֹנָה בְּדְבָרִים.
לֹא יֹאמַר לוֹ "בְּכִמָּה חִפְּץָ זֶה?"
וְהוּא אֵינוֹ רוֹצֶה לִקְחָ.
אִם הָיָה בְּעַל תְּשׁוּבָה, לֹא יֹאמַר לוֹ:
"זָכֹר מָה הָיוּ מַעֲשֶׂיךָ הָרָאשׁוֹנִים!"
וְאִם הָיָה בֶּן גֵּרִים, לֹא יֹאמַר לוֹ:
"זָכֹר מָה הָיוּ מַעֲשֶׂיךָ אֲבוֹתֶיךָ!"
שְׁנָאָמַר: (שְׁמוֹת כב, כ)
"וְגַר לֹא תוֹנֶה וְלֹא תִלְחָצֶנּוּ,
כִּי גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם."

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה יא

יא

אֵין מְעַרְבִין פְּרוֹת בְּפְרוֹת,
אֶפְלוּ חֲדָשִׁים בְּחֲדָשִׁים,
אֵין צֶרֶף לֹמֵר חֲדָשִׁים בִּישָׁנִים.
בְּאֻמָּת, בִּיָּין הִתִּירוּ לְעֶרֶב קֶשֶׁה בְּרֶךְ,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִשְׁבִּיחוֹ.
אֵין מְעַרְבִין שְׁמֵרֵי יָיִן בִּיָּין,
אֲבָל נוֹתֵן לוֹ אֶת שְׁמֵרָיו.
מִי שֶׁנִּתְעַרַב מִיָּם בִּיָּינוּ,
לֹא יִמְכְּרֵנוּ בְּחֻנוֹת, אֵלָּא אִם כֵּן הוֹדִיעַ,

וְלֹא לַתֵּגֶר, אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מוֹדִיעוֹ,
שְׁאִינוּ אֵלָּא לְרָמוֹת בּוֹ.
מְקוֹם שֶׁנֶּהְגּוּ לְהִטִּיל מַיִם, יִטִּילוּ.

מסכת בבא מציעא פרק ד משנה יב

יב

הַתֵּגֶר נוֹטֵל מִחֶמֶשׁ גִּרְנוֹת,
וְנוֹתֵן לְתוֹךְ מְגוּרָה אַחַת,
מִחֶמֶשׁ גִּתּוֹת,
וְנוֹתֵן לְתוֹךְ פִּיתוֹס אֶחָד,
וּבְלֶכֶד שֶׁלֹּא יִתְכּוֹן לְעֶרֶב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא יִחַלֵּק הַחֲנוּנִי קְלִיּוֹת וְאַגֻּזִּים לְתִינוּקוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְרַגֵּלֵן לְבֵּא אֶצְלוֹ.
וְחֻכְמִים מִתִּירִין.
לֹא יִפְחוּת אֶת הַשְּׁעָר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
זְכוּר לְטוֹב.
לֹא יִבֹּר אֶת הַגְּרִיסִים.
כְּדַבְּרֵי אָבִא שְׁאוּל.
וְחֻכְמִים מִתִּירִין.
מוֹדִים שֶׁלֹּא יִבֹּר עַל פִּי מְגוּרָה,
שְׁאִינוּ אֵלָּא כְּגוֹנֵב אֶת הָעֵין.
אֵין מְפָרְקִסִין,
לֹא אֶת הָאָדָם,
וְלֹא אֶת הַבְּהֵמָה,
וְלֹא אֶת הַכֶּלִּים.

פרק ה

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה א

א

אִי זֶה הוּא נֶשֶׁךְ וְאִיזְהוּ תַרְבִּית?
אִי זֶה הוּא נֶשֶׁךְ?
הַמְלִינָה סִלַּע בְּחֶמֶשׁ דִּינָרִין,
סְאִתִּים חֲטִים בְּשָׁלוֹשׁ,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹשֵׁךְ.
וְאִי זֶה הוּא תַרְבִּית?
הַמְרַבֶּה בַּפְּרוֹת.

כִּיצַד?
לָקַח מִמֶּנּוּ חֲטִים מִדִּינָר וְהָב הַכּוֹר,
וְכֵן הַשָּׁעַר,
עָמְדוּ חֲטִים בְּשָׁלָשִׁים דִּינָר,
אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי חֲטִי,
שְׂאֲנִי מוֹכְרֵן וְלוֹקֵחַ אֲנִי לִי בָהֶן יֵין."
אָמַר לוֹ:
"וְהָרִי חֲטִיךָ עֲשׂוּיֹת עָלַי בְּשָׁלָשִׁים דִּינָר,
וְהָרִי לְךָ אֶצְלִי בָהֶן יֵין",
וַיֵּין אֵין לוֹ.

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ב

ב

הַמְלִינָה אֶת חֲבֵרוֹ,
לֹא יָדוּר בְּחִצְרוֹ חֲנָם,
וְלֹא יִשְׁכַּר מִמֶּנּוּ בְּפָחוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא רִבִּית.

ג

מִרְבִּים עַל הַשָּׂכָר,
וְאֵין מִרְבִּין עַל הַמָּכָר.
כִּיצַד?

הַשָּׂכִיר לוֹ אֶת הַחֲצֵר, אָמַר לוֹ:
"אִם מַעֲכָשִׁי אֶתָּה נוֹתֵן לִי,
הָרִי הוּא לְךָ בְּעֶשֶׂר סָלְעִים לַשָּׁנָה,
וְאִם שְׁלֹחַדָּשׁ בְּחֹדֶשׁ, מְסַלֵּעַ בְּחֹדֶשׁ",
מֵתֵר.

מָכַר לוֹ אֶת הַשָּׂדֶה, וְאָמַר לוֹ:
"אִם מַעֲכָשִׁי אֶתָּה נוֹתֵן לִי,
הָרִי הִיא לְךָ בְּאַלְף זֶזוּ,
וְאִם לַגֶּרֶן, בְּשָׁנִים עֶשֶׂר מָנָה",
אָסוּר.

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ג

ד

מָכַר לוֹ אֶת הַשָּׂדֶה, וְנָתַן לוֹ מִקְצַת דָּמִים,
אָמַר לוֹ:
"אֲמַתִּי שְׁתַּרְצָה, הִבֵּא מַעוֹת, וְטַל אֶת שְׁלֹךְ",
אָסוּר.
הַלְלוּהוּ עַל שְׂדֵהוּ, וְאָמַר לוֹ:

"אם אין אתה נותן לי מֶכֶן וְעַד שְׁלוֹשׁ שָׁנִים,
הָרִי הִיא שְׁלִי",
הָרִי הִיא שְׁלוֹ.
כֵּן הָיָה בֵּיתוֹס בֶּן זִנוֹן עוֹשֶׂה עַל פִּי חֲכָמִים. <בויתס>

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ד

ה

אֵין מוֹשִׁיבִין חֲנוּנִי לְמַחְצִית שָׂכָר,
לֹא יִתֵּן לוֹ מַעוֹת לִקַּח בֵּהֶן פְּרוֹת לְמַחְצִית שָׂכָר;
אֶלֶּא אִם כֵּן נָתַן לוֹ שָׂכָרוֹ כְּפוּעַל בְּטַל.
אֵין מוֹשִׁיבִין תְּרֻנְגָּלִים לְמַחְצָה,
וְאֵין שָׁמִין עֲגָלִים וְסִיחִים לְמַחְצָה,
אֶלֶּא אִם כֵּן נָתַן לוֹ שָׂכָר עֲמָלוֹ וּמְזוֹנוֹ.
אֲבָל מְקַבְּלִים עֲגָלִים וְסִיחִים לְמַחְצָה,
וּמַגְדִּילִים אוֹתָן עַד שִׁיְהוּ מְשֻׁלָּשִׁים.
וְחִמּוֹר, עַד שֶׁתֵּהָא טוּעָנָת.

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ה

ו

שָׁמִין פָּרָה וְחִמּוֹר,
וְכָל דָּבָר שֶׁדָּרְכוֹ לַעֲשׂוֹת וְלֹא כָּל.
מְקוֹם שֶׁנִּהְיָ לְחַלֵּק אֶת הַוֹּלָד מִיָּד,
חוֹלְקִים,
וּמְקוֹם שֶׁנִּהְיָ לְגַדֵּל, יִגְדִּילוּ.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
שָׁמִין עֲגָל עִם אָמוֹ, וְסִיחַ עִם אָמוֹ.
וּמִפְּרִיו עַל שְׂדֵהוּ,
וְאֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ מִשֵּׁם רַבִּית.

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ו

ז

אֵין מְקַבְּלִין צֹאן בְּרוֹזַל מִיִּשְׂרָאֵל,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא רַבִּית.
אֲבָל מְקַבְּלִין צֹאן בְּרוֹזַל מִן הַגּוֹיִם,
וְלוֹיִם מִהֶן וּמִלּוֹיִם אוֹתָן בְּרַבִּית,
וְכֵן בְּגֵר תּוֹשֵׁב.
מִלְּוָה הוּא יִשְׂרָאֵל מַעוֹתָיו שֶׁלְּנִכְרִי מַדְעַת הַנִּכְרִי,
אֲבָל לֹא מַדְעַת יִשְׂרָאֵל.

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ז

ח

אין פוסקין על הפרות עד שיצא השער.
היה הוא תחלה לקוצרים,
פוסק עמו על הגדיש,
ועל העבט שלענבים,
ועל המעטן שלזיתין,
ועל הבצים שליוצר,
ועל הסיד משישקע כבשנו.
ופוסק עמו על הזבל כל ימות השנה.
רבי יוסה אומר:
אין פוסק עמו על הזבל,
עד שיהא לו זבל באשפות.
וחכמים מתירין.
פוסק עמו כשער הגבוה.
רבי יהודה אומר:
אף על פי שלא פסק עמו,
יכול הוא לומר לו:
"תן לי כזה, או תן לי את מעותי."

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ח

ט

מלנה אדם את אריסיו חטין בחטין,
לזרע, אבל לא לאכל. <לאוכל>
שהיה רבן גמליאל מלנה את אריסיו
חטין ביקר והזולו,
או בזל והוקירו,
ונוטל מהן כשער הזל.
לא שהלכה כן,
אלא שרצה להחמיר על עצמו.

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה ט

י

לא יאמר אדם לחברו:
"הלויני כור חטים, ואני נותן לך לגרן."
אלא אומר לו:
"הלויני עד שיבא בני",
או "עד שאמצא מפתח."
הלל אוסר.
וכן היה הלל אומר:
לא תלנה אשה כפר לחברתה,
עד שתעשנו דמים,
שמא יוקירו החטין,

וּנְמָצָאוּ בָאוֹת לְיָדֵי רַבִּית.

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה י

יא

אוֹמֵר אָדָם לְחֵבְרוֹ:

"נִכְשׁ עָמִי, וְאֶנְכֶשׁ עִמָּךְ",

"עֲדֹר עָמִי, וְאֶעֱדֹר עִמָּךְ".

אָבָל לֹא יֹאמַר לוֹ:

"נִכְשׁ עָמִי, וְאֶעֱדֹר עִמָּךְ",

"עֲדֹר עָמִי, וְאֶנְכֶשׁ עִמָּךְ".

כָּל יָמֵי גְרִיר אֶחָד, כָּל יָמֵי רִבְיָעָה אֶחָת,

לֹא יֹאמַר לוֹ:

"חֲרַשׁ עָמִי בְּגְרִיר, וְאֲנִי עִמָּךְ בְּרִבְיָעָה".

יב

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

יֵשׁ רַבִּית מְקַדָּמַת, וְיֵשׁ רַבִּית מְאַחֶרֶת,

כִּיצַד?

נָתַן אֶת עֵינָיו לְלוֹת מִמֶּנּוּ,

הָיָה מְשַׁלַּח לוֹ,

וְאָמַר "בְּשִׁבִיל שְׂלֹנִי",

זוֹ הִיא רַבִּית מְקַדָּמַת.

לָנָה מִמֶּנּוּ וְהַחֲזִיר לוֹ אֶת מְעוֹתָיו,

[וְהָיָה מְשַׁלַּח לוֹ,

וְאָמַר "בְּשִׁבִיל מְעוֹתֶיךָ,] שֶׁהָיוּ בְּטָלוֹת אֶצְלִי",

זוֹ הִיא רַבִּית מְאַחֶרֶת.

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:

יֵשׁ רַבִּית דְּבָרִים:

לֹא יֹאמַר לוֹ:

"דַּע אִם בָּא אִישׁ פְּלוֹנִי מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי."

מסכת בבא מציעא פרק ה משנה יא

יג

וְאֵלּוּ עוֹבְרִים בְּלֹא תַעֲשֶׂה:

הַמְלִינָה, וְהַלְוָה, וְהָעֶרֶב, וְהָעֲדִים.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אֵף הַסּוֹפֵר.

עוֹבְרִים עַל 'כָּל תַּתֵּן לוֹ' (ויקרא כה, לו)

וְעַל 'כָּל תִּקַּח מֵאֲתוֹ' (ויקרא כה, לו)

וְעַל "לֹא תִהְיֶה לוֹ כְּנֶשֶׁה" (שמות כב, כד)

וְעַל "לֹא תִשְׁיָמוֹן עָלָיו נֶשֶׁךְ" (שמות כב, כד)

"וּלְפָנַי עוֹר לֹא תִתֵּן מְכַשֵּׁל",
"וַיִּרְאֵתָּ מֵאַלְהֵיךָ אֲנִי יי" (ויקרא יט.יד)

פרק ו

מסכת בבא מציעא פרק ו משנה א

א

השוכר את האמנים,
והטעו זה את זה,
ואין לו זה על זה אלא תרעמת.
שכר את החמר ואת הקדר,
פריז פרים חלילים לכלה או למת,
פועלים להעלות פשתנו מן המשרה,
וכל דבר שהוא אבד,
וחזרו בהם,
מקום שאין אדם שוכר עליהן או מטען.

מסכת בבא מציעא פרק ו משנה ב

ב

השוכר את האמנים, וחזרו בהן,
ידן לתחתונה.
ואם בעל הבית חוזר בו,
ידו לתחתונה.
כל המשנה, ידו לתחתונה,
וכל החוזר בו, ידו לתחתונה.

מסכת בבא מציעא פרק ו משנה ג

ג

השוכר את החמור להוליכה ברה, <להוליכו>
והוליכה בבקעה,
בבקעה, והוליכה ברה,
אפלו זו עשרת מילים וזו עשרת מילים, ומתה,
חייב.
שכר את החמור והבריקה,
או שנשאת כאנגריא,
אומר לו "הרי שלך לפניך!"
מתה או נשברה,
חייב להעמיד לו חמור.

ד

השוכר את החמור להוליכה בְּהָרָה,
וְהוֹלִיכָה בְּבִקְעָה,
אִם הִחְלִיקָה, פָּטוּר
וְאִם הוֹחֲמָה, חָיֵב.
בְּבִקְעָה, וְהוֹלִיכָה בְּהָרָה,
אִם הִחְלִיקָה, חָיֵב,
וְאִם הוֹחֲמָה, פָּטוּר,
וְאִם מִחֲמַת הַמַּעֲלָה, חָיֵב.

מסכת בבא מציעא פרק ו משנה ד

ה

השוכר את הפרה לחרש בְּהָרָה,
וְחֹרֵשׁ בְּבִקְעָה, וְנֹשֵׁב הַקֶּנֶקֶן,
פָּטוּר.
בְּבִקְעָה, וְחֹרֵשׁ בְּהָרָה, וְנֹשֵׁב הַקֶּנֶקֶן,
חָיֵב.
לְדוֹשׁ בַּקִּטְנִית, וְדֹשׁ בַּתְּבוּאָה,
פָּטוּר.
בַּתְּבוּאָה, וְדֹשׁ בַּקִּטְנִית,
חָיֵב, שֶׁהַקִּטְנִית מִחֲלָקֶת.

מסכת בבא מציעא פרק ו משנה ה

ו

השוכר את החמור להביא חֲטִימִים,
וְהִבִּיא שְׁעוּרִים,
תְּבוּאָה, וְהִבִּיא תֵבֶן,
חָיֵב, שֶׁהַנֶּפֶח קָשָׁה כַּמִּשְׁאוּי. <שֶׁהַנֶּפֶח>
לְהִבִּיא לְתֵד חֲטִימִים, וְהִבִּיא לְתֵד שְׁעוּרִים,
פָּטוּר,
וְאִם הוֹסִיף עַל מִשְׁאוּ, חָיֵב.
וְכֵמָּה יוֹסִיף עַל מִשְׁאוּ וַיְהִי חָיֵב?
סוּמְכוֹס אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי מֵאִיר:
סָאָה לְגִמְלָה,
וּשְׁלֹשֶׁת קָבִים לַחֲמוֹר.

מסכת בבא מציעא פרק ו משנה ו

ז

כָּל הָאֲמָנִים שׁוֹמְרֵי שְׂכָר.
וְכֻלָּם שְׂאֲמָרוּ "הִבֵּא מַעוֹת וְטַל אֶת שְׁלִדִּי!"

שומר חנם.

"שומר לי ואשמר לך!"

שומר שקר.

"שומר לך!"

ואמר לו "הנח לפני!"

שומר חנם.

(מסכת בבא מציעא פרק ו משנה ז)

והמלוה על המשכון, שומר שקר.

רבי יהודה אומר:

הללו מעות, שומר חנם;

הללו פרות, שומר שקר.

אבא שאול אומר:

מתר אדם להשכיר משכנו של עני,

להיות פוסק עליו והולך,

מפני שהוא כמשיב אבדה.

מסכת בבא מציעא פרק ו משנה ח

ח

המעביר חבית ממקום למקום ושברה,

בין שומר חנם ובין שומר שקר,

ישבע.

אמר רבי אליעזר:

זה נזה ישבע;

ותמה אני אם יכולים זה נזה להשבע.

פרק ז

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה א

א

השוכר את הפועלים,

ואמר להן להשכים ולהעריב,

מקום שנהגו שלא להשכים ושלא להעריב,

אינו יכול לכופן.

מקום שנהגו לזון, יזון,

לספק מתיקה, יספק,

הכל כמנהג המדינה.

מעשה ברבי יוחנן בן מתתיה, שאמר לבנו:

"צא, ושכר לנו פועלים!"

ופסק עמהם מזונות.

וּכְשָׁבָא אָצֵל אָבִיו, אָמַר לוֹ:
"אֲפֹלוּ אַתָּה עוֹשֶׂה לָהֶם כִּסְעוּדַת שְׁלֹמֹה בְּשַׁעֲתוֹ,
לֹא יֵצֵאת יְדֵי חוּבְתֶךָ עִמָּהֶם,
שֶׁהֵן בְּנֵי אֲבֵרָהֶם, יִצְחָק וַיַּעֲקֹב.
אֲלֹא, עַד שֶׁלֹּא יִתְחִילוּ בְּמִלְאָכָה,
צֵא וְאָמַר לָהֶם:
עַל מְנַת שְׁאִין לָכֶם אֲלֹא פֶת וְקִטְנִית בְּלִבְדִּי."
רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא הָיָה צָרִיךְ,
הַכֹּל כְּמִנְהַג הַמְּדִינָה.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ב

ב

אֵלוּ אוֹכְלִין מִן הַתּוֹרָה:
הָעוֹשֶׂה בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע,
בְּשַׁעֲת גָּמַר מִלְּאָכָה;
וּבִתְלוּשׁ מִן הַקַּרְקַע,
עַד שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מִלְּאָכָתוֹ,
וּבִדְבַר שֶׁגְּדוּלָּיו מִן הָאֶרֶץ. <וּבִלְבַד>

ג

וְאֵלוּ שְׁאִינֵן אוֹכְלִין:
הָעוֹשֶׂה בְּמַחְבֵּר לְקַרְקַע,
בְּשַׁעֲת שְׁאִינָה גָמַר מִלְּאָכָה;
וּבִתְלוּשׁ מִן הַקַּרְקַע,
מֵאַחֵר שֶׁנִּגְמְרָה מִלְּאָכָתוֹ,
וּבִדְבַר שְׁאִין גְּדוּלָּיו מִן הָאֶרֶץ.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ג

ד

הָיָה עוֹשֶׂה בִּידֵיו, אָכַל לֹא בִּרְגְלָיו,
בִּרְגְלָיו, אָכַל לֹא בִּידֵיו, אֲפֹלוּ עַל כְּתָפוֹ,
הָרִי זֶה אוֹכֵל.
רַבִּי יוֹסֵה בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד שִׁיעֲשֶׂה בִּידָיו וּבִרְגְלָיו.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ד

ה

הָיָה עוֹשֶׂה בְּתֵאֲנִים, לֹא יֹאכַל בְּעֵנָבִים,
בְּעֵנָבִים, לֹא יֹאכַל בְּתֵאֲנִים,
אָכַל מוֹנֵעַ הוּא אֶת עֲצָמוֹ,

עד שִׁמְגִיעַ לְמָקוֹם הַיְּפוֹת, וְאוֹכֵל.
וְכֻלָּם לֹא אָמְרוּ אֵלָּא בְּשַׁעַת גְּמַר מְלֹאכָה,
אֲבָל מִפְּנֵי 'הֶשֶׁב אֲבֹדָה לְבָעָלִים', אָמְרוּ:
הַפּוֹעֲלִים אוֹכְלִין בְּהִלִּכְתָּן מֵאֲמֵן לְאֲמֵן,
וּבְחִזְרֹתָן מִן הַגֵּת,
וְחִמּוֹר, עַד שֶׁתֵּהָא פּוֹרְקָת.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ה

ו

אוֹכֵל פּוֹעֵל קְשׁוּת, אֶפְלוּ בְּדִינָר,
וְכוֹתֶבֶת, אֶפְלוּ בְּדִינָר.
רַבִּי אֱלֶעָזָר חֲסָמָה אוֹמֵר:
לֹא יֵאָכֵל פּוֹעֵל יֹתֵר עַל שְׁכָרוֹ,
וְחֻכָּמִים מִתִּירִין,
אֲבָל מְלַמְּדִים אֶת הָאָדָם שֶׁלֹּא יִהְיֶה רָעִבָתָן,
וְיִהְיֶה סוּתָם אֶת הַפֶּתַח לִפְנֵיו.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ו

ז

קוֹצֵץ אָדָם עַל יְדֵי עֲצָמוֹ,
וְעַל יְדֵי בְנוֹ וּבִתּוֹ הַגְּדוֹלִים,
וְעַל יְדֵי עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הָעֲבָרִים,
וְעַל יְדֵי אִשְׁתּוֹ,
מִפְּנֵי שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם דַּעַת.
אֲבָל אֵינוֹ קוֹצֵץ
לֹא עַל יְדֵי בְנוֹ וּבִתּוֹ הַקְּטָנִים,
וְלֹא עַל יְדֵי עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הַכְּנֻעִנִים,
וְלֹא עַל יְדֵי בְהֶמְתּוֹ,
מִפְּנֵי שֶׁאֵין בָּהֶם דַּעַת.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ח

ח

הַשּׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֲלִים לַעֲשׂוֹת עֲמּוֹ בְּנֻטַּע רְבָעִי שָׁלוֹ,
הָרִי אֵלָּו לֹא יֵאָכֵלוּ.
וְאִם לֹא הוֹדִיעָן, פּוֹדָה וּמֵאֲכִילָן.
נִתְפָּרְסוּ עֲגוּלָיו, נִתְפָּתְחוּ חֲבִיּוֹתָיו, נִתְחַתְּכוּ דְלוּעָיו,
הָרִי אֵלָּו לֹא יֵאָכֵלוּ.
וְאִם לֹא הוֹדִיעָן, מַעֲשֵׂר וּמֵאֲכִילָן.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ט

ט

שומרי פרות אוכלין מהלכת המדינה,
אבל לא מן התורה.
ארבעה שומרים הן:
שומר חנם, והשואל, נושא שכר, והשוכר.
שומר חנם נשבע על הכל,
והשואל משלם את הכל,
נושא שכר והשוכר,
נשבעים על השכר ועל השבועה ועל המתה,
ומשלמין את האבדה ואת הגנבה.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה ט

זאב אחד אינו אנס,
שני זאבים, אנס.
רבי יהודה אומר:
בשעת משלחת זאבים,
אף זאב אחד אנס.

יא
שני כלבים אינן אוגסין;
ידוע הבבלי אמר משם רבי מאיר:
מרוח אחת אינו אנס,
משתי רוחות אנס.

יב
הלסטים, הרי זה אנס.
הארי והדב והנמר והפרדלס והנחש,
הרי אלו אנסים.
אמתי?
בזמן שבאו מאליהם,
אבל אם הוליכן למקום גדודי חיה ולסטים,
אין אלו אנסים.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה י

יג
מתה כדרךכה, הרי זה אנס;
סכפה ומתה, אינו אנס.
עלתה לראשי הצוקים ונפלה, הרי זה אנס;
העלה לראשי הצוקים ונפלה אינו אנס.
מתנה שומר חנם להיות פטור משבועה,
והשואל להיות פטור מלשלם,

וְנוֹשָׂא שְׂכָר וְהַשׁוֹכֵר לִהְיוֹת פְּטוּרִין מִשְׁבֻּעָה וּמִלְשָׁלָם.

מסכת בבא מציעא פרק ז משנה יא

יד

כָּל הַמִּתְּנֶה עַל הַכְּתוּב בְּתוֹרָה, תְּנִיּוֹ בָטֹל.
וְכָל תְּנִי שֶׁהוּא מַעֲשֶׂה מִתְחַלְתּוֹ, תְּנִיּוֹ בָטֹל.
וְכָל שֶׁאֵפְשָׁר לוֹ לְקִיְמוֹ בְּסוּפוֹ,
וְהַתְּנֶה עָלָיו מִתְחַלְתּוֹ, תְּנִיּוֹ קָיָם.

פרק ח

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה א

א

הַשּׁוֹאֵל אֶת הַפֶּהָרָה, וְשָׂאֵל בְּעֲלֶיהָ עֲמָה,
שָׂאֵל אֶת הַפֶּהָרָה, וְשֹׁכֵר בְּעֲלֶיהָ עֲמָה,
שָׂאֵל אֶת הַבְּעָלִים אוֹ שְׂכָרָן,
וְאַחֲרֵי כֵן שָׂאֵל אֶת הַפֶּהָרָה וּמִתָּהּ,
פְּטוּר, שֶׁנֶּאֱמָר: (שְׁמוֹת כב, יד)
"אִם בְּעָלָיו עֲמוֹ, לֹא יִשְׁלָם".

ב

אֲבָל שָׂאֵל אֶת הַפֶּהָרָה,
וְאַחֲרֵי כֵן שָׂאֵל אֶת הַבְּעָלִים, אוֹ שְׂכָרָן, וּמִתָּהּ,
חַיִּב, שֶׁנֶּאֱמָר: (שְׁמוֹת כב, יג)
"בְּעָלָיו אֵין עֲמוֹ, שָׁלֵם יִשְׁלָם".

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ב

ג

הַשּׁוֹאֵל אֶת הַפֶּהָרָה,
שָׂאֵלָה חֲצִי יוֹם וְשֹׁכֵרָה חֲצִי יוֹם,
שָׂאֵלָה הַיּוֹם וְשֹׁכֵרָה לְמָחָר,
שָׂאֵל אַחַת וְשֹׁכֵר אַחַת, [וּמִתָּהּ],
הַמִּשְׁאִיל אוֹמֵר "שְׂאוּלָה מִתָּה",
"בְּיוֹם שֶׁהִיתָה שְׂאוּלָה מִתָּהּ,"
"בְּשַׁעַת שֶׁהִיתָה שְׂאוּלָה מִתָּהּ,"
וְהִלָּה אוֹמֵר "אֵינִי יוֹדֵעַ",
חַיִּב.
הַשּׁוֹכֵר אוֹמֵר "שְׁכוּרָה מִתָּהּ,"
"בְּיוֹם שֶׁהִיתָה שְׁכוּרָה מִתָּהּ,"

[בְּשַׁעַה שֶׁהִיְתָה שְׂכוּרָה מֵתָה],

וְהָלָה אוֹמֵר "אֵינִי יוֹדֵעַ",

פְּטוּר.

זֶה אוֹמֵר "שְׂאוּלָה",

וְזֶה אוֹמֵר "שְׂכוּרָה",

יִשְׁבַּע הַשּׁוֹכֵר שֶׁשְׂכוּרָה מֵתָה.

זֶה אוֹמֵר "אֵינִי יוֹדֵעַ",

וְזֶה אוֹמֵר "אֵינִי יוֹדֵעַ",

יִחְלְקוּ.

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ג

ד

הַשּׁוֹאֵל אֶת הַפֶּרֶה, <הַשּׁוֹלֵחַ>

וְשִׁלְחָה לוֹ בֵּיד בָּנוּ, בֵּיד עֶבְדוֹ, בֵּיד שְׁלוּחוֹ,

אוֹ בֵּיד בָּנוּ, בֵּיד עֶבְדוֹ, בֵּיד שְׁלוּחוֹ שֶׁלְשׁוֹאֵל, וּמֵתָה,

פְּטוּר.

אָמַר לוֹ הַשּׁוֹאֵל:

"שִׁלְחָה לִי בֵּיד בָּנִי, בֵּיד עֶבְדִּי, בֵּיד שְׁלוּחִי!"

אוֹ "בֵּיד בָּנִי, בֵּיד עֶבְדִּי, בֵּיד שְׁלוּחִי!"

אוֹ שֶׁאָמַר לוֹ הַמִּשְׁאִיל:

"הֲרִי אֲנִי מִשְׁלָחָה לָךְ

בֵּיד בָּנִי, בֵּיד עֶבְדִּי, בֵּיד שְׁלוּחִי",

אוֹ "בֵּיד בָּנִי, בֵּיד עֶבְדִּי, בֵּיד שְׁלוּחִי",

וְאָמַר לוֹ הַשּׁוֹאֵל "שִׁלְחָה!"

וְשִׁלְחָה לוֹ וּמֵתָה,

חֵיב.

וְכֵן בְּשַׁעַה שֶׁהוּא מַחְזִירָה.

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ד

ה

הַמַּחְלִיף פֶּרֶה בַּחֲמוּר, וְיִלְדָה,

וְכֵן הַמוֹכֵר שֶׁפָּתְחוּ, וְיִלְדָה,

זֶה אוֹמֵר "עַד שֶׁלֹא מְכַרְתִּי",

וְזֶה אוֹמֵר "מִשְׁלָקְחָתִי",

יִחְלְקוּ.

הָיוּ לוֹ שְׁנֵי עֶבְדִּים,

אֶחָד גָּדוֹל וְאֶחָד קָטָן,

וְכֵן שְׁתֵּי שָׂדוֹת,

אֶחָת גָּדוֹלָה וְאֶחָת קָטָנָה,

הַלּוֹקֵם אוֹמֵר "הַגָּדוֹל לְקַחְתִּי",

וְהָלָה אוֹמֵר "אֵינִי יוֹדֵעַ",

זָכָה בַּגְּדוּל.
וְהַמּוֹכֵר אָמַר "הַקָּטָן מִכִּרְתִּי",
וְהִלָּה אָמַר "אֵינִי יוֹדֵעַ",
אֵין לוֹ אֶלָּא קָטָן.
זֶה אָמַר "גְּדוּל",
וְזֶה אָמַר "קָטָן",
יִשְׁבַּע הַמּוֹכֵר שֶׁהַקָּטָן מֵכָר.
זֶה אָמַר "אֵינִי יוֹדֵעַ",
וְזֶה אָמַר "אֵינִי יוֹדֵעַ",
יִחְלְקוּ.

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ה

ו

הַמּוֹכֵר זֵיתֵי לְעֻצִּים,
וַעֲשׂוּ פָחוֹת מִרְבִּיעִית לְסָאָה,
הָרִי [אֱלוֹ] שְׁלֹבַעַל הַזֵּיתִים.
עֲשׂוּ רְבִיעִית לְסָאָה,
זֶה אָמַר "זֵיתִי גְדוּל",
וְזֶה אָמַר "אַרְצִי גְדוּלָּה",
יִחְלְקוּ.

ז

שֹׁטֵף הַנָּהָר זֵיתֵי וְנִתְּנָן לְתוֹךְ שְׂדֵה חֲבֵרוֹ;
זֶה אָמַר "זֵיתִי גְדוּל",
וְזֶה אָמַר "אַרְצִי גְדוּלָּה",
יִחְלְקוּ.

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ו

ח

הַמִּשְׁכִּיר בֵּית לַחֲבֵרוֹ בִּימֹת הַגָּשְׁמִים,
אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיאוֹ מִן הַחֶג וְעַד הַפֶּסַח.
וּבִימֹת הַחֶמָּה,
שְׁלֹשִׁים יוֹם.
וּבְכָרְכִים,
אַחַד יָמֹת הַחֶמָּה וְאַחַד יָמֹת הַגָּשְׁמִים,
שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ.
וּבְחֲנִיּוֹת,
אַחַד כָּרְכִים וְאַחַד עִירוֹת,
שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר:
חֲנוּת שְׁלֹנְחָתוֹמִים וְשְׁלֹצְבָעִים,

שלוש שנים.

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ז

ט

המשכיר בית לחברו: <המסכיר>
המשכיר חייב בדלת ובנגר ובמנעול, <המסכיר>
ובכל דבר שהוא מעשה אמן.
אבל דבר שאינו מעשה אמן,
השוכר עושהו. <הסוכר>
הנבל, שלבעל הבית,
ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הפירים בלבד.

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ח

י

המשכיר בית לחברו לשנה, <המסכיר>
ונתעברה השנה, נתעברה לשוכר. <לסוכר>
השכיר לו לחדשים, <הסכיר>
ונתעברה השנה, נתעברה למשכיר. <למסכיר>
מעשה בצפורין באחד ששכר מרחץ מחברו, <שסכר>
בשנים עשר דינר זהב לשנה,
מדינר זהב לחדש,
וכא מעשה לפני רבן שמעון בן גמליאל
ולפני רבי יוסה, ואמרו:
יחלקו את חדש העבור.

מסכת בבא מציעא פרק ח משנה ט

יא

המשכיר בית לחברו, ונפל,
חייב להעמיד לו בית.
היה קטן, לא יעשנו גדול;
גדול, לא יעשנו קטן;
אחד, לא יעשנו שנים;
שנים, לא יעשנו אחד.
לא יפחות מן החלונות ולא יוסיף עליהם,
אלא מדעת שניהם.

פרק ט

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה א

א

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ,
מְקוֹם שְׁנֵהֲגוּ לְקַצֹּר, יִקְצֹר;
לְעֵקֶר, יַעְקֹר;
לְחֹרֶשׁ אַחֲרָיו, יַחְרֹשׁ;
הַכֹּל כְּמִנְהַג הַמְּדִינָה.
כָּשֶׁם שְׁחוּלָקִים בַּתְּבוּאָה,
כֵּךְ חוּלָקִים בַּתֶּבֶן וּבִקֵּשׁ.
כָּשֶׁם שְׁחוּלָקִים בַּיִין,
כֵּךְ חוּלָקִין בְּזִמּוּרוֹת וּבִקְנִים.
וּשְׁנִיָּהֶם מְסַפְּקִים אֶת הַקְּנִים.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ב

ב

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ,
וְהוּא בֵּית שְׁלָחִים אוֹ בֵּית הָאֵילָן,
יָבֵשׁ הַמַּעֲיָן, נִקְצֵץ הָאֵילָן,
אֵינּוּ מְנַכֶּה לוֹ מִחֲכוּרוֹ.
אִם אָמַר לוֹ:
"הַשְׁכֵּר לִי שְׂדֵה בֵּית שְׁלָחִים זֶה", <זו>
אוֹ "שְׂדֵה בֵּית הָאֵילָן זֶה",
יָבֵשׁ הַמַּעֲיָן, נִקְצֵץ הָאֵילָן,
מְנַכֶּה לוֹ מִחֲכוּרוֹ.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ג

[ג]

מִי שְׁזָכָה בָּהּ הַבִּירָה,
שָׁמִין אוֹתָהּ כְּמָה הִיא רְאוּיָה לַעֲשׂוֹת,
וְנוֹתֵינָן לוֹ, שֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ:
"אִם אוֹבִיר וְלֹא אֶעֱבִיר, אֲשַׁלֵּם בְּמִיטְבָּהּ".

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ד

ד

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ וְלֹא רָצָה לְנַכֵּשׁ,
אָמַר לוֹ:
"מָה אֲכַפֵּת לָךְ, הוֹאִיל וְאֲנִי נוֹתֵן לָךְ חֲכוּרְךָ?"
אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, שֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ:
"לְמַחֵר אֶת יוֹצֵא מִמֶּנָּה,
וְהִיא מַעֲלָה לְפָנַי עֹשִׁים."

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ה

ה

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ וְלֹא עָשִׂתָ,
אִם יֵשׁ בָּהּ כְּדֵי לְהַעֲמִיד בָּהּ כָּרִי,
חַיֵּב לְטַפֵּל בָּהּ.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
מָה קֶצֶקָה כָּרִי?
אֵלָּא אִם יֵשׁ בָּהּ כְּדֵי נִפְלָה.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ו

ו

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ,
וְאֶכְלָה חֲגַב, אוֹ נִשְׂדָּפָה,
אִם מִכֶּת מְדִינָה הִיא,
מִנָּכָה לוֹ מִן חֲכוּרוֹ.
וְאִם אֵינָה מִכֶּת מְדִינָה,
אֵינֹה מִנָּכָה לוֹ מִן חֲכוּרוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם קִבְּלָה מִמֶּנּוּ בְּמַעוֹת,
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ אֵינֹה מִנָּכָה לוֹ מִחֲכוּרוֹ.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ז

ז

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ בַּעֲשֶׂרֶת כוֹרִים חֲטִים,
לָקַת, נוֹתֵן לוֹ מִתּוֹכָהּ.
הָיָה חֲטִיָּה יְפוֹת,
לֹא יֹאמַר לוֹ "הֲרִינִי לִזְקֹחַ לָךְ מִן הַשּׁוּק",
אֵלָּא נוֹתֵן לוֹ מִתּוֹכָהּ.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ח

ח

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ לְזֶרְעָה שְׁעוּרִים,
לֹא יִזְרְעֶנָּה חֲטִים;
חֲטִין, יִזְרְעֶנָּה שְׁעוּרִים.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹסֵר.
קִטְנִית, לֹא יִזְרְעֶנָּה תְּבוּאָה;
תְּבוּאָה, יִזְרְעֶנָּה קִטְנִית.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹסֵר.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה ט

ט

הַמִּקְבֵּל שְׂדֵה מַחְבְּרוֹ לְשָׁנִים מְעוּטוֹת,

לא יזרענה פשתן,
ואין לו קורת שקמה. <בקורת>
קבלה ממנו שבע שנים,
וזרעה שנה ראשונה פשתן,
ויש לו קורת שקמה. <בקורת>

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה י

המקבל שדה מחברו שבע שנים בשבע מאות דינר
ואין השביעית מן המגן. <ו"ו הנשוא>
שבוע אחד בשבע מאות דינר,
השביעית מן המגן.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה יא

שכיר יום גובה כל הלילה,
ושכיר לילה גובה כל היום,
ושכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום.

יב
שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע,
יצא ביום,
גובה כל היום,
יצא בלילה,
גובה כל הלילה וכל היום.

מסכת בבא מציעא פרק ט משנה יב

יג
אחד שכר האדם ואחד שכר בהמה,
ואחד שכר הכלים,
יש בו משם (דברים כהטו) "ביומו תתן שכרו",
ויש בו משם (ויקרא יט, יג) "לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר."
אמתי?
בזמן שתבעו.
לא תבעו,
אינו עובר עליו.
המחהו אצל החנוני או אצל השלחני,
אינו עובר עליו.
השכיר נשבע בזמנו, ונוטל.
עבר זמנו, אינו נשבע ונוטל.
אם יש עדים שתבעו,

הרי זה נשבע ונוטל.

יד

גר תושב,

יש בו משם "ביומו תתן שכרו",

ואין בו משם "לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר".

(מסכת בבא מציעא פרק ט משנה יג)

המלנה את חברו,

לא ימשכנונו אלא בבית דין,

ולא יכנס לביתו ויטל את משכוננו, שנאמר: (דברים כד, יא)

"בחוץ תעמד, והאיש אשר אתה נשה בו

יוציא אליך את העבוט החוצה."

היו לו שני כלים,

נוטל אחד ומחזיר אחד.

ומחזיר את הפר בלילה,

ואת המחרשה ביום.

ואם מת, אינו מחזיר ליורשיו.

רבן שמעון בן גמליאל אומר:

אף לעצמו אינו מחזיר אלא עד שלשים יום,

ומשלשים יום ולהלן,

מוכרו בבית דין.

יה

אלמנה,

בין שהיא עניה ובין שהיא עשירה,

אין ממשכנין אותה, שנאמר: (דברים כד, יז)

"ולא תחבל בגד אלמנה".

החובל את הרחים עובר ב'לא תעשה',

וחיב משם שני כלים, שנאמר: (דברים כד, ו)

"לא יחבל רחים ורכב".

ולא רחים ורכב בלבד אמרו,

אלא בכל דבר שעושין בו אכל נפש,

שנאמר (דברים כד, ו) "כי נפש הוא חבל".

פרק י

מסכת בבא מציעא פרק י משנה א

א

הבית והעליה שלשנים שנפלו,

שְׁנֵיהֶם חוֹלְקִים בְּעֵצִים וּבְאֲבָנִים וּבְעֶפֶר.
רוֹאִין אֵלּוּ אֲבָנִים רְאוּיֹת לְהִשְׁתַּבֵּר.
הָיָה אֶחָד מֵהֶן מְכִיר מִקְצֵת אֲבָנָיו,
נוֹטֵלָן וְעוֹלֹת לוֹ מִן הַחֲשָׁבוֹן.

מסכת בבא מציעא פרק י משנה ב

ב

הַבֵּית וְהָעֲלִיָּה שֶׁלִּשְׁנַיִם,
נִפְתָּחָה הָעֲלִיָּה,
וְאִין בַּעַל הַבֵּית רוֹצֶה לְתַקֵּן,
הָרִי בַּעַל הָעֲלִיָּה יוֹרֵד לְמִטָּה,
עַד שִׁיתֵּקֵן לוֹ אֶת הָעֲלִיָּה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
הַתַּחְתּוֹן נוֹתֵן אֶת הַתַּקָּרָה,
וְהָעֲלִיּוֹן אֶת הַמַּעֲזִיבָה.

מסכת בבא מציעא פרק י משנה ג

ג

הַבֵּית וְהָעֲלִיָּה שֶׁלִּשְׁנַיִם שְׁנֹפְלוּ,
אָמַר בַּעַל הָעֲלִיָּה לְבַעַל הַבֵּית לְבָנוֹת,
וְהוּא אֵינּוּ רוֹצֶה,
הָרִי בַּעַל הָעֲלִיָּה בּוֹנֶה אֶת הַבֵּית וְיוֹשֵׁב בְּתוֹכוֹ,
עַד שִׁיתֵּן לוֹ אֶת יְצָאוֹתָיו. <בִּכְתָּב הַיָּד מִחוּק, נִרְאָה שֶׁהִיא מוֹצֵאתוֹ>
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם זֶה דֶּרֶךְ לְתוֹךְ שֶׁלִּחְבְּרוּ צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת לוֹ שָׂכָר.
אֲלֹא בַּעַל הָעֲלִיָּה בּוֹנֶה אֶת הַבֵּית וְאֶת הָעֲלִיָּה,
וְיוֹשֵׁב בַּבֵּית עַד שִׁיתֵּן לוֹ אֶת יְצָאוֹתָיו.

מסכת בבא מציעא פרק י משנה ד

ד

וְכֵן בֵּית הַבַּד שֶׁהוּא בְּנוּי בְּסִלְעַ, וְגִגַּת אַחֵר עַל גִּבּוֹ, וְנִפְתָּחָה,
הָרִי בַּעַל הַגִּגָּה יוֹרֵד וְזוֹרֵעַ לְמִטָּה,
עַד שִׁיעֲשֶׂה לְבֵית בְּדוֹ כַּפִּים.
הַכֹּתֵל וְהָאֵילָן שְׁנֹפְלוּ לַרְשׁוֹת הָרַבִּים וְהַזִּיקוּ,
פְּטוּרִין מִלְּשָׁלֵם.
נִתְּנוּ לוֹ זְמַן לְסַתֵּר אֶת הַכֹּתֵל וְלִקְוֹץ אֶת הָאֵילָן,
וְנִפְלוּ בְּתוֹךְ זְמַן, פְּטוּר,
לְאַחַר זְמַן, חַיֵּב.

מסכת בבא מציעא פרק י משנה ה

ה

מי שהיה כתלו סמוך לגנת חברו ונפל,
אמר לו "פנה את אבניך!"
אמר לו "הגיעו!"
אין שומעין לו.
משקבל עליו, אמר:
"הילך את יציאותיך,
ואני נוטל את שלי",
אין שומעין לו.

ו

השוכר את הפועל לעשות עמו בתבן ובקש,
אמר לו "תן לי שכרי!"
אמר לו "טל ממה שעשית בשכרך!"
אין שומעין לו.
משקבל עליו, אמר לו:
"הילך את שכרך, ואני נוטל את שלי",
אין שומעין לו.

ז

המוציא זבלו לרשות הרבים,
המוציא מוציא, והמזבל מזבל.
אין שורין טיט ברשות הרבים,
ולא לובנים לבנים.
גובלין טיט ברשות הרבים,
אבל לא לבנים. <המגיה הוסיף ל, ללבנים>
הבונה ברשות הרבים,
המביא אבנים מביא, והבונה בונה.
ואם הזיק, משלם מה שהזיק.
בן שמעון בן גמליאל אומר:
אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום.

מסכת בבא מציעא פרק י משנה ו

ח

שתי גנות זו על גבי זו, והירק בנתיים,
רבי מאיר אומר:
שלעליון.
ורבי יהודה אומר:
שלחתון.
אמר רבי מאיר:
ומה, אם ירצה עליון לטל את עפרו,

אין פאן ירק!
אמר רבי יהודה:
ומה, אם ירצה התחתון למלא את גנתו עפר,
אין פאן ירק!
אמר רבי מאיר:
וכי מאחר ששניהם יכולים למחות זה על ידי זה,
מנין ירק זה חיא? <מנין>
רבי שמעון אומר:
כל שהעליון יכול לפשט את ידו ולטול,
הרי הוא שול, והשאר שלתחתון.

חסלת מסכת בבא מציעא

מסכת בבא בתרא

פרק א

מסכת בבא בתרא פרק א משנה א

א

שותפים שרצו לעשות מחיצה בחצר,
בונים את הכתל באמצע.
מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, קפסים, לבנים,
בונים, הכל כמנהג המדינה.
בגויל,
זה נותן שלשה טפחים, וזה נותן שלשה טפחים,
ובגזית,
זה נותן טפחים ומחצה, וזה נותן טפחים ומחצה,
ובקפסים,
זה נותן טפחים, [וזה נותן טפחים],
ובלבנים,
זה נותן טפח ומחצה, וזה נותן טפח ומחצה.
לפיכך, אם נפל הכתל,
המקום והאבנים שלשניהם.

מסכת בבא בתרא פרק א משנה ב

ב

וכן בגגה:

מְקוֹם שְׁנֵהֲגוּ לְגֹדֶר, [מְחִיבִין אוֹתוֹ],
אָבֵל בְּבִקְעָה,
מְקוֹם שְׁנֵהֲגוּ שְׁלֹא לְגֹדֶר, אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ,
אֵלֹא אִם רָצָה,
כּוֹנֵס לְתוֹךְ שְׁלוֹ, וְעוֹשֶׂה חֲזִית מִבְּחוּץ.
לְפִיכָךְ, אִם נָפַל הַכֶּתֶל,
הַמְּקוֹם וְהָאֲבָנִים שְׁלוֹ.

ג

וְאִם עָשׂוּ מִדַּעַת שְׁנִיָּהֶם,
בּוֹנִים אֶת הַכֶּתֶל בְּאַמְצַע,
וְעוֹשִׂין חֲזִית מִכֵּן וּמִכֵּן.
לְפִיכָךְ, אִם נָפַל הַכֶּתֶל,
הַמְּקוֹם וְהָאֲבָנִים שֶׁלִּשְׁנֵיהֶם.

מסכת בבא בתרא פרק א משנה ג

ד

הַמְּקִיף אֶת חֲבֵרוֹ מִשְׁלֵשׁ רוּחוֹתָיו,
גֹּדֶר אֶת הָרֹאשׁוֹנָה וְאֶת הַשְּׁנִיָּה וְאֶת הַשְּׁלִישִׁית,
אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִם עָמַד וּגְדָר אֶת הָרִבִּיעִית,
מְגַלְגֵּלִין עָלָיו אֶת הַכֶּל.

מסכת בבא בתרא פרק א משנה ד

ה

כֶּתֶל חֲצֵר שְׁנָפַל,
מְחִיבִין אוֹתוֹ לְבָנוֹתוֹ עַד אַרְבַּע אַמּוֹת,
בְּחֻזְקַת שְׁנֵתָן, <שְׁנָפַל>
עַד שִׁיבִיא רְאִיָּה שְׁלֹא נָתַן. <נָפַל>
מֵאַרְבַּע אַמּוֹת וּלְמַעַלָּן,
אֵין מְחִיבִין אוֹתוֹ.
סָמַךְ לוֹ כֶּתֶל אַחֵר,
אִף עַל פִּי שְׁלֹא נָתַן עָלָיו אֶת הַתְּקָרָה,
מְגַלְגֵּלִין עָלָיו אֶת הַכֶּל,
בְּחֻזְקַת שְׁלֹא נָתַן,
עַד שִׁיבִיא רְאִיָּה שְׁנֵתָן.

מסכת בבא בתרא פרק א משנה ה

ו

כּוֹפִין אוֹתוֹ לְבָנוֹת בֵּית שַׁעַר וְדֹלֶת לְחֲצֵר.

רִבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא כָל הַחֲצֵרוֹת רְאוּיֹת לְבֵית שַׁעַר.
כּוֹפִין אוֹתוֹ לְכַנּוֹת לְעִיר חוֹמָה וּדְלָתִים וּבָרִית.
רִבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא כָל הָעֲזָרוֹת רְאוּיֹת לְחוֹמָה.
כִּמָּה יִהְיֶה בְּעִיר וַיְהִי כְּאִנְשֵׁי הָעִיר?
שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ.
קָנָה בָּהּ בֵּית דִּירָה,
הָרִי הוּא כְּאִנְשֵׁי הָעִיר מִיָּד.

מסכת בבא בתרא פרק א משנה ו

ז

אֵין חוֹלְקִין אֶת הַחֲצֵר,
עַד שֶׁיְהִי בָּהּ אַרְבַּע אַמּוֹת לָזֶה וְאַרְבַּע אַמּוֹת לָזֶה.
וְלֹא אֶת הַשָּׂדֶה,
עַד שֶׁיְהִי בָּהּ תִּשְׁעֵת קַבִּים לָזֶה וְתִשְׁעֵת קַבִּים לָזֶה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
תִּשְׁעֵת חֲצָאֵי קַבִּים לָזֶה וְתִשְׁעֵת חֲצָאֵי קַבִּים לָזֶה.
וְלֹא אֶת הַגֶּנֶז,
עַד שֶׁיְהִי בָּהּ חֲצִי קַב לָזֶה וְחֲצִי קַב לָזֶה.
וּכְדִּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָה, בֵּית רִבְעִי.
לֹא אֶת הַטָּרְקִלִין וְלֹא אֶת הַמּוֹרֵן וְלֹא אֶת הַשּׁוֹכֵף,
וְלֹא אֶת הַטֵּלֶת וְלֹא אֶת הַמֶּרְחָץ וְלֹא אֶת בֵּית הַבַּד,
עַד שֶׁיְהִי בָּהֶן כְּדֵי לָזֶה וּכְדֵי לָזֶה.
(זֶה הַכֵּלָל:
כָּל שֶׁיִּחַלֵּק וְשָׁמוֹ עָלָיו, חוֹלְקִין,
וְאִם לֹא, אֵין חוֹלְקִין.) <אֵינוֹ בֹּכֵת הַיָּד>
אֲמַתִּי?

בְּזֶמֶן שֶׁאֵין שְׁנֵיהֶם רוֹצִין,
אֲבָל בְּזֶמֶן שֶׁשְׁנֵיהֶן רוֹצִין,
אֲפִלּוּ פָחוֹת מִכֵּן, יִחַלְקוּ.
וְכַתְּבִי הַקֶּדֶשׁ,
אִף עַל פִּי שְׁנֵיהֶן רוֹצִין,
לֹא יִחַלְקוּ.

פרק ב

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה א

א

לא יחפור אֶדֶן בּוֹר סְמוּךְ לְבוֹרוֹ שֶׁלחֲבֵרוֹ,
וְלֹא שִׁיחַ, וְלֹא מַעְרָה, וְלֹא אֶמֶת הַמַּיִם,
וְלֹא גְבֻרַת שְׁלֹכּוֹכְסִים,
אֲלֵא אִם כֵּן הִרְחִיק מִכְתָּלוֹ שֶׁלחֲבֵרוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים,
וְסָד בְּסִיד.

מִרְחִיקִין אֶת הַגֶּפֶת וְאֶת הַזָּבֵל,
וְאֶת הַמֶּלַח וְאֶת הַסִּיד וְאֶת הַסִּלְעִים,
מִכְתָּלוֹ שֶׁלחֲבֵרוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִין,
וְסָד בְּסִיד.

מִרְחִיקִין אֶת הַזֶּרְעִים,
וְאֶת הַמַּחְרָשָׁה, וְאֶת מֵי רִגְלִים,
מִן הַכֶּתֶל שְׁלֹשָׁה טַפָּחִין.
מִרְחִיקִין אֶת הַרְחִים שְׁלֹשָׁה מִן הַשָּׂכָב,
שֶׁהֵן אַרְבָּעָה מִן הָרֶכֶב,
וְאֶת הַתְּנוּרָה שְׁלֹשָׁה מִן הַכִּלְיָא,
שֶׁהֵן אַרְבָּעָה מִן הַשֶּׁפָּה.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ב

ב

לֹא יַעֲמִיד אָדָם תְּנוּרָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת,
אֲלֵא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ עַל גְּבִיו גְּבִיהַ אַרְבַּע אַמּוֹת.
הָיָה מַעֲמִידוֹ בְּעֵלְיָה,
עַד שִׁיְהֶא תַּחְתּוֹ מַעְזִיבָה שְׁלֹשָׁה טַפָּחִין,
וּבְכִירָה, טַפַּח.

וְאִם הָיִיק, מִשְׁלֵם מָה שֶׁהָיִיק.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
לֹא נֶאֱמָרוּ כָּל הַשְּׁעוּרִין הָאֵלֶּה,
אֲלֵא שְׂאֵם הָיִיק, יֵהָא פְטוּר מִלְּשֵׁלִם.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ג

ג

לֹא יִפְתַּח אָדָם חֲנוּת שְׁלִנְחָתוֹמִין וְשִׁלְצָבְעִין
תַּחַת אוֹצְרוֹ שֶׁלחֲבֵרוֹ,
וְלֹא רֶפֶת בֶּקֶר.
בְּאֶמֶת, בִּיּוֹן הַתִּירוֹ, אֲבָל לֹא רֶפֶת בֶּקֶר.
חֲנוּת שְׁבַחְצֵר,

יְכוּל לְמַחּוֹת בִּידּוֹ לֹאמַר לוֹ:
"אֵינִי יְכוּל לִישֵׁן לֹא מִקּוּל הַנִּכְנָסִין וְלֹא מִקּוּל הַיּוֹצְאִין!"
וְעוֹשֶׂה כִּלְיָן,
וְיוֹצֵא וּמוֹכֵר בְּשׁוּק;
אֲבָל אֵינוֹ יְכוּל לְמַחּוֹת בִּידּוֹ לֹאמַר לוֹ:

"איני יכול לישן, לא מקול הפטיש,
ולא מקול הרחין, ולא מקול התינוקות.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ד

ד

מי שהיה כתלו סמוך לכתל חברו,
לא יסמך לו כתל אחר,
אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות.
ובחלונות,
מלמעלן ומלמטן ומכנגדן, ארבע אמות.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ה

ה

מרחיקין את הסלם מן השוכך ארבע אמות,
כדי שלא תקפץ נמיה.
ואת הכתל מן המזחלה ארבע אמות,
כדי שיהא זוקף את הסלם.
מרחיקין את השוכך מן העיר חמשים אמה.
לא יעשה אדם שוכך בתוך שלו,
אלא אם כן יש לו חמשים אמה לכל רוח.
רבי יהודה אומר:
בית ארבעת כורים,
מלא שגר היונה.
ואם לקחו, אפלו בית רבע,
הרי הוא כחזקתו.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ו

ו

ניפול שנמצא בתוך חמשים אמה,
הרי הוא שלכעל השוכך.
חוץ מחמשים אמה,
הרי הוא שלמוצאו.
נמצא בין שני שוככות,
קרוב לזה, שלו, ולזה, שלו
מתצה למחצה, שניהם יחלקו.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ז

ז

מרחיקים את האילן מן העיר עשרים וחמש אמה,
החרוב והשקמה, חמשים אמה.
אבא שאול אומר:

כָּל אֵילָן סָרֵק, חֲמִשִּׁים אַמָּה.
אִם הָעֵיר קִדְמָה, קוֹצֵץ וְאֵינוֹ נֹתֵן דָּמִים,
וְאִם הָאֵילָן קִדֵּם, קוֹצֵץ וְנֹתֵן דָּמִים.
סָפֵק זֶה קִדֵּם, וְזֶה קִדֵּם,
קוֹצֵץ וְאֵינוֹ נֹתֵן דָּמִים.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ח

ח

מֵרַחֲקִין גֵּרֵן קְבוּעָה מִן הָעֵיר חֲמִשִּׁים אַמָּה.
לֹא יַעֲשֶׂה אֶדֶן גֵּרֵן קְבוּעָה בְּתוֹךְ שְׁלוֹ,
אֶלָּא אִם כֵּן יֵשׁ לוֹ חֲמִשִּׁים אַמָּה לְכָל רוּחַ.
מֵרַחֵיק מִנְטִיעוֹתָיו שְׁלַחְבָּרוֹ וּמַנִּירוֹ,
כְּדִי שֶׁלֹּא יִזְיק.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה ט

ט

מֵרַחֲקִים אֶת הַנִּבְלֹת וְאֶת הַקְּבָרוֹת,
וְאֶת הַבְּרִסְקֵי מִן הָעֵיר חֲמִשִּׁים אַמָּה.
וְאֵין עוֹשִׂין בְּרִסְקֵי אֶלָּא לְמַזְרַח הָעֵיר.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לְכָל רוּחַ הוּא עוֹשֶׂה, חוּץ מִן מַעֲרָבָה,
וּמֵרַחֵיק חֲמִשִּׁים אַמָּה.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה י

י

מֵרַחֲקִין אֶת הַמְּשָׁרָה מִן הַיָּרֵק,
וּמִן הַכְּרָשִׁים וּמִן הַבְּצָלִים,
וְאֶת הַחֲרָדֵל מִן הַדְּבוּרִים.
רַבִּי יוֹסֵה מְתִיר בְּחֲרָדֵל.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה יא

יא

מֵרַחֲקִין אֶת הָאֵילָן מִן הַבוּר עֶשְׂרִים וְחֲמִשׁ אַמָּה,
וְהַחֲרוּב וְהַשְּׁקָמָה חֲמִשִּׁים אַמָּה,
כִּין מְלַמְעָלָה וּבִין מִן הַצֵּד.
אִם הַבוּר קִדֵּם, קוֹצֵץ וְנֹתֵן דָּמִים,
וְאִם הָאֵילָן קִדֵּם, לֹא יִקָּץ.
סָפֵק זֶה קִדֵּם, וְזֶה קִדֵּם, לֹא יִקָּץ.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִף עַל פִּי שֶׁהַבוּר קִדֵּם אֶת הָאֵילָן, לֹא יִקָּץ,
זֶה חוֹפֵר בְּתוֹךְ שְׁלוֹ וְזֶה נוֹטֵעַ בְּתוֹךְ שְׁלוֹ.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה יב

יב

לֹא יֵטַע אָדָם אֵילָן סְמוּךְ לַשָּׂדֶה חֵבְרוֹ,
אֶלָּא אִם כֵּן הִרְחִיק מִמֶּנּוּ אַרְבַּע אַמּוֹת,
אֶחָד גָּפְנִים וְאֶחָד כָּל הָאֵילָן.
הָיָה גֹדֵר בְּנִתִּים,
זֶה סוּמֶךְ לַגֹּדֵר [מִכֵּן, וְזֶה סוּמֶךְ לַגֹּדֵר מִכֵּן].
הָיוּ שְׂרָשֵׁין יֵצְאִין לְתוֹךְ שָׂדֶה חֵבְרוֹ,
מַעֲמִיק שְׁלֵשָׁה טַפְחִין,
כְּדִי שֶׁלֹּא יַעֲכֹב אֶת הַמַּחֲרֶשֶׁה.
הָיָה חוֹפֵר בּוֹר וְשִׁיחַ וּמַעְרָה,
קוֹצֵץ וְיוֹרֵד, וְהַעֲצִים שָׁלוּ.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה יג

יג

אֵילָן שֶׁהוּא נוֹטֶה לְתוֹךְ שָׂדֶה חֵבְרוֹ,
קוֹצֵץ מִלֹּא מִרְדֵּעַ עַל גְּבִי הַמַּחֲרֶשֶׁה,
וְהַחֲרוֹב וְהַשְׁקָמָה, כְּנֶגֶד הַמַּשְׁקָלָת.
בֵּית הַשְּׁלָחִים וּבֵית הָאֵילָן, כְּנֶגֶד הַמַּשְׁקָלָת.
אָבָא שְׂאוּל אוֹמֵר:
כָּל אֵילָן סָרֵק, כְּנֶגֶד הַמַּשְׁקָלָת.

מסכת בבא בתרא פרק ב משנה יד

יד

אֵילָן שֶׁהוּא נוֹטֶה לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים,
קוֹצֵץ כְּדִי שִׁיְהֵא הַגָּמֶל עוֹבֵר בְּרוֹכָבוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
טַעוֹן פֶּשֶׁתָּן אוֹ זְמוּרוֹת.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל הָאֵילָן, כְּנֶגֶד הַמַּשְׁקָלָת, מִפְּנֵי הַטְּמְאָה.

פרק ג

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה א

א

חֲזַקְתָּ בָתִּים, בּוֹרוֹת, שִׁיחִים, וּמַעְרֹת,
מִרְחָצִיּוֹת, שׁוֹכְכוֹת, בֵּית הַבָּדִים,
בֵּית הַשְּׁלָחִים, וְעַבְדִּים,

וְכָל שֶׁהוּא עוֹשֶׂה פְּרוֹת תְּדִיר,
חֲזַקְתָּן שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וּמִיּוֹם לְיוֹם.
שָׁדָה הַבַּעַל, חֲזַקְתָּה שְׁלוֹשׁ שָׁנִים,
וְאֵינָה מִיּוֹם לְיוֹם.

ב

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים בְּרֵאשׁוֹנָה,
וּשְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים בְּאַחֲרוֹנָה,
וּשְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ [בְּאֶמְצָע,
שְׁמֹנֶה עָשָׂר חֹדֶשׁ].
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
חֹדֶשׁ אֶחָד בְּרֵאשׁוֹנָה,
וְחֹדֶשׁ אֶחָד בְּאַחֲרוֹנָה
וּשְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּאֶמְצָע,
אַרְבָּעָה עָשָׂר חֹדֶשׁ.
אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעֵאל:
בְּמִי דְּבָרִין אָמוּרִין? בְּשָׁדָה הַלֵּבָן,
אֲבָל בְּשָׁדָה הָאֵילָן,
כָּנֵס אֶת תְּבוּאָתוֹ, וּמָסַק אֶת זֵיתָיו, כָּנֵס אֶת קִצּוֹ,
הָרִי אֵלּוּ שְׁלֹשׁ שָׁנִים.

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה ב

ג

שְׁלוֹשׁ אַרְצוֹת לְחֻזְקָה:
יְהוּדָה וְעֵבֶר הֵיכָדָן וְגָלִיל.
הִנֵּה בִיהוּדָה וְהַחֲזִיק בְּגָלִיל,
בְּגָלִיל וְהַחֲזִיק בִּיהוּדָה,
אֵינָה חֻזְקָה, עַד שֶׁתֵּהָא עִמּוֹ בְּמַדִּינָה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
לֹא אָמְרוּ שְׁלוֹשׁ שָׁנִים,
אֶלָּא כְּדִי שִׁיְהָא בְּאַסְפִּנְיָא,
יַחֲזִיק שָׁנָה,
וַיִּלְכוּ וַיּוֹדִיעוּהוּ שָׁנָה,
וַיִּבְאוּ שָׁנָה אַחֲרָתָא.

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה ג

ד

כָּל חֻזְקָה שְׁאִין עִמָּה טַעֲנָה אֵינָה חֻזְקָה.
אָמַר לוֹ:
"מָה אֶת עוֹשֶׂה בְּתוֹךְ שְׁלִי?"

"שְׁלֹא אָמַר לִי אָדָם דְּבָר",
אֵינָה חֲזָקָה.
"שִׁמְכֶרֶת לִי", "שְׁנֹתֶת לִי מִתְנָה",
הָרִי זֶה חֲזָקָה.
וְהִבָּא מִשָּׁם יְרוּשָׁה אֵינוֹ צָרִיךְ טַעֲנָה.

ה
הַשּׁוֹתָפִים וְהָאֲרִיסִים וְהָאֲפִיטְרוּפִים,
אֵין לָהֶם חֲזָקָה.
אֵין לְאִישׁ חֲזָקָה בְּנִכְסֵי אִשְׁתּוֹ,
וְלֹא לְאִשָּׁה חֲזָקָה בְּנִכְסֵי בַּעְלָהּ,
וְלֹא הָאָב בְּנִכְסֵי הַבֶּן,
וְלֹא הַבֶּן בְּנִכְסֵי הָאָב.
בְּמִי דְבָרִים אָמוּרִין? בְּמַחְזִיק,
אָבֵל בְּנוֹתָן מִתְנָה,
וְהָאֲחִים שִׁיחֲלִקוּ,
וְהַמַּחְזִיק בְּנִכְסֵי הַגֵּר,
נָעַל גֵּדָה, פָּרִץ כָּל שְׁהוּא,
הָרִי זֶה חֲזָקָה.

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה ד

ו

שָׁנִים מְעִידִים אוֹתוֹ שְׁאֲכָלָה שְׁלוֹשׁ שָׁנִים,
נִמְצָאוּ זִוְמָמִים,
מְשַׁלְמִים לוֹ אֶת הַכֹּל.
שָׁנִים בְּרֵאשׁוֹנָה, וְשָׁנִים בְּשִׁנְיָה, וְשָׁנִים בְּשְׁלִישִׁית,
מְשַׁלִּים בִּיגִיָּה.
שְׁלֹשָׁה אַחֲרָיו וְאַחַד מִצָּטְרֵף עִמָּהֶן,
הָרִי אֵלּוֹ שְׁלוֹשׁ עֲדוּת,
וְהֵן עֲדוּת אַחַת.

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה ה

ז

אֵלּוֹ דְבָרִים שִׁישׁ לָהֶן חֲזָקָה,
וְאֵלּוֹ אֵין לָהֶן חֲזָקָה:
הָיָה מַעֲמִיד בְּהֵמָה בְּחֶצֶר,
מַעֲמִיד תַּנּוּר וְכִירִים וְרִחִים,
וּמִגְדָּל תְּרִנְגָּלִים,
וְנוֹתֵן זִבְלוֹ בְּחֶצֶר,
אֵינָה חֲזָקָה.
אָבֵל עֲשֵׂה מַחֲצָה לְבִהְמָתוֹ גְּבוּהָה עֲשֵׂרָה טַפָּחִין,

וכן לתנור, וכן לכירים, וכן לרחים,
הכנים תרנגולין לתוך הבית, <תורנגליון>
ועשה מקום לזבלו עמק שלשה או גבוה שלשה,
הרי זו חזקה.

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה ו

ח

המרוב, אין לו חזקה,
ויש למקומו חזקה.
המזחלה, יש לה חזקה.
סלם מצרי, אין לו חזקה,
[ולצורי יש לו חזקה].
חלון מצרית אין לה,
ולצורית יש לה חזקה.
איזו היא חלון מצרית?
כל שאין ראשו של אדם יכול לפגוע לתוכה.
רבי יהודה אומר:
אם יש לה מלבן,
אף על פי שאין ראשו של אדם יכול לפגוע לתוכה,
הרי זו חזקה.

ט

זיו,

עד טפח, יש לו חזקה, ויכול למחות.
פחות מטפח, אין לו חזקה, ואינו יכול למחות.

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה ז

י

לא יפתח אדם חלונותיו לחצר שותפים.
לקח בית בחצר אחרת,
לא יפתחנו לחצר שותפין.
בנה עליה על גבי ביתו,
לא יפתחנה לחצר שותפין,
אלא אם רצה,
בונה את חדר לפנים מביתו,
ובונה עליה על גבי ביתו,
ופותחה לתוך ביתו.

יא

לא יפתח אדם לחצר שותפין פתח כנגד פתח,
וחלון כנגד חלון.

הָיָה קָטָן, לֹא יַעֲשֶׂנוּ גְדוֹל.
אֶחָד, לֹא יַעֲשֶׂנוּ שְׁנַיִם.
אֲבָל פּוֹתַח הוּא לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים פֶּתַח כְּנָגֵד פֶּתַח,
וְחִלּוֹן כְּנָגֵד חִלּוֹן.
הָיָה קָטָן, עוֹשֶׂה אוֹתוֹ גְדוֹל.
אֶחָד, עוֹשֶׂה אוֹתוֹ שְׁנַיִם.

מסכת בבא בתרא פרק ג משנה ח

יב

אֵין עוֹשִׂין חֲלָל תַּחַת רִשּׁוֹת הָרַבִּים,
בּוֹרוֹת שִׁיחִים וּמַעְרוֹת.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְתִיר,
כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה עֲגָלָה מְהֻלָּכַת טְעוּנָה אֲבָנִים.
אֵין מוֹצִיאִין זִיזִין וְכִצּוּצְטְרִיּוֹת לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, <וְכִצּוּצְטְרִיּוֹת = וּגְזוּזְטְרִאוֹת>
אֶלָּא אִם רָצָה,
כּוֹנֵס לְתוֹךְ שְׁלוֹ וּמוֹצִיא.
לִקַּח חֹצֵר וּבָה זִיזִין וְכִצּוּצְטְרִיּוֹת,
הָרִי זֶה כְּחֻזְקָתָהּ.

פרק ד

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה א

א

הַמוֹכֵר אֶת הַבֵּית, לֹא מְכַר אֶת הַיְצִיעַ,
אִף עַל פִּי שֶׁהִיא פְּתוּחָה לְתוֹכוֹ,
וְלֹא אֶת הַחֹדֶר שֶׁלִּפְנֵים מִמֶּנּוּ,
וְלֹא אֶת הַגֵּג,
בְּזִמְנֵן שֶׁיֵּשׁ לוֹ מַעְקָה גְבוּהָ עֹשֶׂה טַפְחִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם יֵשׁ לוֹ צוּרַת הַפֶּתַח,
אִף עַל פִּי שֶׁאֵינוּ גְבוּהָ עֹשֶׂה טַפְחִין,
אֵינוּ מְכוּר.

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ב

ב

לֹא אֶת הַבּוֹר, וְלֹא אֶת הַחֲדוֹת,
אִף עַל פִּי שֶׁכָּתֵב לוֹ "עֲמָקָה וְרוּמָה".
צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.
[דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה].

וְחֹכְמִים אוֹמְרִים:
אֵינּוּ צָרִיד לְקַח לוֹ דֶּרֶךְ.
וּמוֹדֶה רַבִּי עֲקִיבָה,
בְּזִמְנָן שֶׁאָמַר לוֹ "חוּץ מֵאֵלֹו",
שֶׁאֵינּוּ צָרִיד לְקַח לוֹ דֶּרֶךְ.
מִכֶּרֶן לְאַחֵר,
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵינּוּ צָרִיד לְקַח לוֹ דֶּרֶךְ.
וְחֹכְמִים אוֹמְרִים:
צָרִיד לְקַח לוֹ דֶּרֶךְ.

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ג

הַמוֹכֵר אֶת הַבַּיִת מִכֹּר אֶת הַדֶּלֶת,
אֲבָל לֹא אֶת הַמַּפְתָּח.
מִכֹּר אֶת הַמִּכְתָּשֶׁת קְבוּעָה,
אֲבָל לֹא אֶת הַמַּטְלִטְלִת.
מִכֹּר אֶת הָאֶצְטְרוּבִיל,
אֲבָל לֹא אֶת הַקֶּלֶת;
מִכֹּר תֵּנוּר, מִכֹּר כִּירִים,
בְּזִמְנָן שֶׁאָמַר לוֹ "הוּא וְכָל מָה שֶׁבְּתוֹכוֹ",
הָרִי כָּלֶם מְכוּרִים.

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ד

הַמוֹכֵר אֶת הַחֶצֶר,
מִכֹּר בְּתִים, בּוֹרוֹת, שִׁיחִים וּמַעְרוֹת,
אֲבָל לֹא אֶת הַמַּטְלִטְלִין.
בְּזִמְנָן שֶׁאָמַר לוֹ "הִיא וְכָל מָה שֶׁבְּתוֹכָהּ", <הוא>
הָרִי כָּלֶם מְכוּרִים.
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ,
לֹא מִכֹּר אֶת הַמֶּרְחֵץ,
וְלֹא אֶת בַּיִת הַבֶּד שֶׁבְּתוֹכָהּ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הַמוֹכֵר אֶת הַחֶצֶר,
לֹא מִכֹּר אֶלֶּא אֲוִירָה שֶׁלְּחֶצֶר.

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ה

הַמוֹכֵר אֶת בַּיִת הַבֶּד,
מִכֹּר אֶת הַיָּם, וְאֶת הַמַּמֶּל וְאֶת הַבְּתוּלוֹת, <הממלל>

אָבֵל לֹא מָכַר אֶת הַכִּידוֹן,
וְלֹא אֶת הַגִּלְגָּל, וְלֹא אֶת הַקּוֹרָה.
בְּזִמְנָן שְׁאָמַר לוֹ "הוּא וְכָל מָה שֶּׁבְּתוֹכוֹ",
הָרִי כָּלֶם מְכוֹרִין.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
הַמוֹכֵר אֶת בֵּית הַבַּד,
מָכַר אֶת הַקּוֹרָה.

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ו

ו

הַמוֹכֵר אֶת הַמֶּרְחָץ,
לֹא מָכַר לֹא אֶת הַנְּסָרִים,
וְלֹא אֶת הַסְּפָסְלִים,
וְלֹא אֶת הַבִּלְגִּיּוֹת.
בְּזִמְנָן שְׁאָמַר לוֹ, "הִיא וְכָל מָה שֶּׁבְּתוֹכָהּ",
הָרִי כָּלֶם מְכוֹרִין.
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ,
לֹא מָכַר לֹא אֶת הַמְּגוּרֹת שֶׁלָּמִים
וְלֹא אֶת אוֹצְרוֹת שֶׁלְעֻצִּים.

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ז

ז

הַמוֹכֵר אֶת הָעִיר,
מָכַר בָּתִּים, בּוֹרוֹת, שִׁיחִים וּמַעְרוֹת,
מֶרְחָצִיּוֹת, שׁוֹכְכוֹת, בֵּית הַבָּדִים,
וּבֵית הַשְּׁלָחִים,
אָבֵל לֹא אֶת הַמַּטְלִטְלִין.
בְּזִמְנָן שְׁאָמַר לוֹ "הִיא וְכָל מָה שֶּׁבְּתוֹכָהּ",
אָפְלוּ הָיוּ כֶּה בְּהֵמָה וְעֶבְדִּים,
הָרִי כָּלֶם מְכוֹרִים.
רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
הַמוֹכֵר אֶת הָעִיר מָכַר אֶת הַסְּנִטָּר. <שׁוֹמֵר>

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ח

ח

הַמוֹכֵר אֶת הַשָּׂדֶה,
מָכַר אֶת הָאֲבָנִים שֶׁהֵן לְצִרְכָּהּ,
וְאֶת הַקְּנִים שֶׁבִּכְרָם שֶׁהֵם לְצִרְכוֹ,
וְאֶת הַתְּבוּאָה שֶׁהִיא מִחֻבַּת לַקֶּרֶקַע,
וְאֶת מִחְצַת הַקְּנִים שֶׁהִיא פְּחוּתָה מִבֵּית רִבְעֵי,
וְאֶת הַשׁוּמְרָה שֶׁאֵינָה עֲשׂוּיָה בְּטִיט, <שֶׁאֵינָה עֲשׂוּיָה>

וְאֵת הַחֲרוּב שְׁאִינוּ מְרַכֵּב,
וְאֵת בְּתוּלַת הַשְּׁקֵמָה. <שקמה>

מסכת בבא בתרא פרק ד משנה ט

ט

אָבֵל לֹא מָכַר
לֹא אֶת הָאֲבָנִים שְׁאִינָן לְצָרְכָּהּ, <לְצָרְכוֹ>
וְלֹא אֶת הַקְּנִים שֶׁבִּפְּרֶם שְׁאִינָן לְצָרְכוֹ,
וְלֹא אֶת הַתְּבוּאָה שֶׁהִיא תְּלוּשָׁה מִן הַקֶּרֶקַע.
בְּזֶמַן שֶׁאָמַר לוֹ "הִיא וְכָל מָה שֶׁבְּתוֹכָהּ",
הָרִי כָּלֶם מְכוּרִין.
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ.
לֹא מָכַר
לֹא אֶת מַחְצַת הַקְּנִים שֶׁהִיא בֵּית רִבְעֵי, <מַחְצֵצַת>
וְלֹא אֶת הַשּׁוּמְרָה הָעֲשׂוּיָה בְּטִיט,
וְלֹא אֶת הַחֲרוּב הַמְּרַכֵּב,
וְלֹא אֶת סֵדֶן הַשְּׁקֵמָה. <שקמה>

י

לֹא אֶת הַבּוֹר,
וְלֹא אֶת הַגֶּת,
וְלֹא אֶת הַשּׁוֹכֵךְ,
בֵּין חֲרָבִים, בֵּין שְׁלָמִים.
צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אִינוּ צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.
מוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָה,
בְּזֶמַן שֶׁאָמַר לוֹ "חוּץ מֵאֵלָיו",
שְׁאִינוּ צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.
מִכֶּרֶן לְאַחֵר,
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אִינוּ צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
צָרִיד לִקַּח לוֹ דֶּרֶךְ.

יא

בְּמֵי דְּבָרִין אֲמוּרִין? בְּמוֹכֵר,
אָבֵל בְּנוֹתָן מִתְּנָה,
נוֹתֵן אֶת כָּלֶם.
הָאֲחִים שֶׁחֲלָקוּ,

זכו בשדה, זכו בכלם.
המחזיק בנכסי הגר,
החזיק בשדה, החזיק בכלם.
המקדיש את השדה, הקדיש את כלם.
רבי שמעון אומר:
המקדיש שדה, לא הקדיש אלא
את החרוב המרכב ואת סדן השקמה. <שקמה>

פרק ה

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה א

א

המוכר את הספינה,
מכר את התרן ואת הנס ואת ההוגין,
ואת כל המנהגים אותה.
אבל לא מכר לא את העבדים,
ולא את המרצפים,
ולא את האנתיקי.
בזמן שאמר לו "היא וכל מה שבתוכה",
הרי כלם מכורים.

ב

מכר את הקרון, לא מכר את הפרדות;
מכר את הפרדות, לא מכר את הקרון.
מכר את הצמד, לא מכר את הבקר;
מכר את הבקר, לא [מכר] את הצמד.
רבי יהודה אומר:
הדמים מודיעין.
פיצד?
אמר לו:
"מכור לי צמדך במאתים זוז",
הדבר ידוע שאין הצמד במאתים זוז.
וחכמים אומרים:
אין הדמים ראיה. <לדמים>

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ב

ג

המוכר את החמור, לא מכר את כליו.
נחום המדי אומר:

מָכַר אֶת כָּלִיו.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
פְּעָמִים מְכֹרִין, וּפְעָמִים שְׂאִינָן מְכֹרִין.
כִּיצַד?
הִזֵּה חֲמוֹר לִפְנֵי וְכָלִיו עָלָיו,
וְאָמַר לוֹ:
"מְכֹר לִי חֲמוֹרְךָ זֶה!"
כָּלִיו מְכֹרִים.
"חֲמוֹרְךָ הֵהוּא",
אֵין כָּלִיו מְכֹרִין.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ג

ד

הַמּוֹכֵר אֶת הַחֲמוֹר, לֹא מְכַר אֶת הַסֵּיחַ.
מְכַר פָּרָה, לֹא מְכַר אֶת בְּנָהּ.
מְכַר אֲשָׁפוֹת, מְכַר זִבְלָהּ.
מְכַר בּוֹר, מְכַר מִימֵיו.
מְכַר שׁוֹבֵךְ, מְכַר יוֹנִים.
מְכַר כּוֹרֶת, מְכַר דְּבוּרִים.
הַלּוֹקֵחַ פְּרוֹת שׁוֹבֵךְ, מִפְּרִיחַ בֶּרֶךְ הָרֵאשׁוֹנָה.
פְּרוֹת כּוֹרֶת, נוֹטֵל שְׁלֶשֶׁה נְחִילִין וּמִסְרָס.
חֲלוֹת דְּבֶשׁ, מְנִיחַ שְׁתֵּי חֲלוֹת.
זִיתִים לְקוֹץ, מְנִיחַ שְׁתֵּי גְרוּפִיּוֹת.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ד

ה

הַקּוֹנֶה שְׁנֵי אֵילָנוֹת בְּתוֹךְ שְׁלַחֲכֶרוּ, <שְׁתֵּי>
הָרִי זֶה לֹא קָנָה קֶרְקַע.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
קָנָה קֶרְקַע.
הַגִּדִּילוֹ, לֹא יִשְׁפָּה.
הָעוֹלָה מִן הַגֹּזַע, שְׁלוֹ;
וּמִן הַשָּׂרָשִׁים, שְׁלִבְעַל הַקֶּרְקַע.
וְאִם מֵתוּ, אֵין לוֹ קֶרְקַע.

ו

קָנָה שְׁלֶשֶׁה, קָנָה קֶרְקַע.
הַגִּדִּילוֹ, יִשְׁפָּה.
וְהָעוֹלָה מִן הַשָּׂרָשִׁים, שְׁלוֹ.
וְאִם מֵתוּ, יֵשׁ לוֹ קֶרְקַע.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ה

[ז]

המוכר את הראש בבהמה גסה,
לא מכר את הרגלים;
מכר את הרגלים, לא מכר את הראש.
מכר את הקנה, לא מכר את הכבד;
מכר את הכבד, לא מכר את הקנה.
אבל בבהמה דקה:
מכר את הראש, מכר את הרגלים;
מכר את הרגלים, לא מכר את הראש;
מכר את הקנה, מכר את הכבד;
מכר את הכבד, לא מכר את הקנה.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ו

ח

ארבע מדות במוכרים:
מכר לו חטים יפות, ונמצאו רעות,
הלוקח יכול לחזור בו;
רעות, ונמצאו יפות,
המוכר יכול לחזור בו;
רעות, ונמצאו רעות,
יפות, ונמצאו יפות,
אין אחד מהם יכול לחזור בו.
שחמתית, ונמצאת לבנה, <שמתית>
לבנה, ונמצאת שחמתית, <שמתית>
עצים שלזית, ונמצאו שלשקמה,
שלשקמה, ונמצאו שלזית,
יין, ונמצא חמץ,
חמץ, ונמצא יין,
שניהן יכולין לחזור בהן.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ז

ט

המוכר פרות לחברו,
משך ולא מדד, קנה;
מדד ולא משך, לא קנה.
אם היה פקח, שוכר את מקומו. <סוכר>
הלוקח פשתן מחברו,
הרי זה לא קנה,
עד שיטלטלנו ממקום למקום,
ואם היה במחבר לקרקע,

וְתֵלֶשׁ כָּל שְׁהוּא, קָנָה.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ח
,

המוכר זין ושמן לחברו,
והוקירו או שהונולו,
עד שלא נתמלאת המדה,
למוכר;
ומשנתמלאת המדה,
ללוקח.

היה סרסור ביניהן,
נשברה החבית,
נשברה לסרסור.
חייב להטיף לו שלוש טפין.
הרבינה ומצאת,
הרי שללוקח.
והחנוני חייב להטיף לו שלוש טפין.
רבי יהודה אומר:
כלילי שבת עם חשכה,
פטור.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה ט
יא

השולח את בנו אצל החנוני,
ומדד לו באסר שמן, ונתן לו את האסר;
שבר את הצלוחית ואבד את האסר,
החנוני חייב.
רבי יהודה פוטר,
שעל מנת בן שלחו.
ומודים חכמים לרבי יהודה:
בזמן שהצלוחית ביד התינוק,
ומדד החנוני לתוכה,
החנוני פטור.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה י
יב

הסיטון מקנח את מדותיו אחת לשלשים יום,
ובעל הבית, אחת לשנים עשר חדש.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
חלוף הדברים.
החנוני מקנח את מדותיו פעמים בשבת,

וּמְמַחָה אֶת מִשְׁקְלוֹתָיו פַּעַם אַחַת בַּשָּׁבֹת,
וּמְקַנֵּחַ מֵאֲזֵנִים עַל כָּל מִשְׁקָל וּמִשְׁקָל.

מסכת בבא בתרא פרק ה משנה יא

יג

אָמַר רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים? בַּלַּח,
אֲבָל בִּיבֶשׁ אֵינוֹ צָרִיךְ.
חַיֵּב לְהַכְרִיעַ לוֹ טַפַּח.
הֲיָה שׁוֹקֵל לוֹ עֵין בְּעֵין,
נוֹתֵן לוֹ גְּרוּמִים,
אֶחָד לַעֲשָׂרָה בַּלַּח,
וְאֶחָד לַעֲשָׂרִים בִּיבֶשׁ.

יד

מְקוֹם שֶׁנִּהְגוּ לְמוֹד בַּדָּקָה,
לֹא יְמוּד בַּגָּסָה, <בַּגָּסָה>
בַּגָּסָה, לֹא יְמוּד בַּדָּקָה;
לְמַחֵק, לֹא יִגְדֹשׁ,
לְגַדֹשׁ, לֹא יִמְחַק.

פרק ו

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה א

א

הַמוֹכֵר פְּרוֹת לְחִבְרוֹ וְלֹא צִמְחוּ,
אֶפְלוּ זֶרַע פִּשְׁתָּן,
אֵינוֹ חַיֵּב בְּאַחֲרֵיּוֹתָן.
רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
זֶרַעוֹנִי גָּנָה שְׂאִינָן נֶאֱכָלִין,
חַיֵּבִין בְּאַחֲרֵיּוֹתָן.

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה ב

ב

הַמוֹכֵר פְּרוֹת לְחִבְרוֹ,
הָרִי זֶה מְקַבֵּל עָלָיו רִבְע טַנְפָּת לְסָאָה;
תְּאֵנִים, מְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר מִתְּלִיעוֹת לְמֵאָה;
מִרְתֵּף שְׁלִיזִין, מְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר קוֹסָסוֹת לְמֵאָה;
קִנְקָנִים, בְּשָׂרוֹן, מְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר פּוֹטָסוֹת לְמֵאָה.

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה ג

ג

המוכר זין לחברו, והחמיץ,
אינו חייב באחריותו.
אם ידוע שזינו מחמיץ,
הרי זה מקח טעות.
אם אמר לו:
"זין מבשם אני מוכר לך",
חייב להעמיד לו עד העצרת.
ישן, משלאשתקד,
מישן, משלש שנים.

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה ד

ד

המוכר מקום לחברו לבנות לו בית,
וכן המקבל מחברו לבנות לו בית חתנות לבנו,
או לבית אלקמות לבתו,
בונה ארבע אמות על שש.
דברי רבי עקיבה.
רבי ישמעאל אומר:
רפת בקר היא זו!
הרוצה לעשות רפת בקר,
בונה ארבע אמות על שש.
בית קטן, שש על שמונה.
גדול, שמונה על עשר.
טריקליון, עשר על עשר.
רומו כחצי ארכו וכחצי רחבו.
ראיה לדבר,
רפן שמעון בן גמליאל אומר:
כבנין ההיכל.

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה ה

ה

מי שיש לו בור לפנים מביתו שלחברו,
נכנס בשעה שדרך בני אדם נכנסים,
ויוצא בשעה שדרך בני אדם יוצאים,
ואינו מכניס את בהמתו ומשקה מבורו,
אלא ממלא ומשקה מבחוץ.
זה עושה לו פותחת,
וזה עושה לו פותחת.

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה ו

ו

מי שיש לו גנה לפניו מגנתו של חברו,
נכנס בשעה שדרך בני אדם נכנסים,
ויוצא בשעה שדרך בני אדם יוצאים,
ואינו מכניס לתוכה תגרים,
ולא יכנס מתוכה לתוך שדה אחרת.
והחיצון זורע את הדרך.

ז

נתנו לו דרך מן הצד מדעת שניהם,
נכנס בשעה שהוא רוצה,
[ויוצא בשעה שהוא רוצה],
ומכניס לתוכה תגרים,
ולא יכנס מתוכה לשדה אחרת,
וזו נזה אינם רשין לזרעה.

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה ז

ח

מי שהיתה דרך הרבים עוברת לתוך שדהו,
ונטלה ונתן להן מן הצד,
מה שנתן נתן, ושלו לא הגיעו.
דרך היחיד, ארבע אמות,
ודרך הרבים, שש עשרה אמה.
דרך המלך, אין לה שעור,
דרך הקבר, אין לה שעור.
המעמד,
דיני ציפורין אמרו:
בית ארבעת קבים.

מסכת בבא בתרא פרק ו משנה ח

ט

המוכר מקום לחברו לעשות לו קבר,
וכן המקבל מחברו לעשות לו קבר,
עושה תוכה שלמעה ארבע אמות על שש,
ופותח לתוכה שמונה כבים:
שלשה מכן ושלשה מכן ושנים מכנגדו.
והכבים,
ארבן ארבע אמות ורומן שבעה ורחבן ששה.
רבי שמעון אומר:

עוֹשֶׂה תוֹכָה שְׁלִמְעָרָה שֶׁשׁ עַל שְׁמוֹנָה,
וּפּוֹתַח לְתוֹכָה שְׁלִשָּׁה עָשָׂר כֶּדִּי:
אַרְבָּעָה מִכָּן וְאַרְבָּעָה מִכָּן וּשְׁלִשָּׁה מִכָּנֶגְדֵּן,
אַחַד מִיָּמִין הַפֶּתַח וְאַחַד מִן הַשְּׂמָאל.
וְעוֹשֶׂה חֲצֵר עַל פֶּתַח הַמְעָרָה שֶׁשׁ עַל שֶׁשׁ,
כְּמֵלֵא מְטָה,
וּפּוֹתַח לְתוֹכָה שְׁתֵּי מְעָרוֹת,
אַחַת מִכָּן וְאַחַת מִכָּן.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אַרְבַּע, לְאַרְבַּע רוּחוֹתֶיהָ.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
הַכֹּל לְפִי הַסֵּלַע.

פרק ז

מסכת בבא בתרא פרק ז משנה א

א

הָאוֹמֵר לְחִבְרוֹ:
"בֵּית כּוֹר עָפָר אָנִי מוֹכֵר לָךְ",
הָיוּ שָׁם נִקְעִים עֲמָקִים עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
אוֹ סִלְעִים גְּבוּהִין עֲשָׂרָה טַפָּחִין
אֵינָן נִמְדָּדִין עִמָּה.
פָּחוֹת מִכָּן, נִמְדָּדִין עִמָּה.
וְאִם אָמַר לוֹ:
"כְּבֵית כּוֹר",
אֶפְלוּ הָיוּ שָׁם נִקְעִים עֲמָקִים יֵתֵר מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִין,
אוֹ סִלְעִין גְּבוּהִין יֵתֵר מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִין,
הָרִי אֵלָיו נִמְדָּדִין עִמָּה.

מסכת בבא בתרא פרק ז משנה ב

ב

"בֵּית כּוֹר עָפָר אָנִי מוֹכֵר לָךְ",
מִדָּה בַּחֲבֹל.
פָּחַת כָּל שֶׁהוּא, יִנָּכֶה.
אוֹ הוֹתִיר כָּל שֶׁהוּא, יִחְזִיר.
אִם אָמַר לוֹ:
" אִם חֲסֹר, אִם יֵתֵר",
אֶפְלוּ פָּחַת רִבְעֵי לֶסְאָה אוֹ הוֹתִיר רִבְעֵי לֶסְאָה,
הִגִּיעוּ.

יותר מכּן, יַעֲשֶׂה חֶשְׁבוֹן.

ג

מה הוא מְחַזֵּר לוֹ?

מַעוֹת.

אם רָצָה, מְחַזֵּר לוֹ קֶרֶקַע.

וְלָמָּה אָמְרוּ 'מְחַזֵּר לוֹ מַעוֹת'?

אֶלָּא לַיְפוֹת כַּחוֹ שְׁלֹמוֹכָר,

שָׂאֵם שִׁיר בְּשֹׁדָה בֵּית תַּשְׁעֵת קִבִּים,

וּבִגְנָה בֵּית חֲצִי קֶב,

וּכְדַבְּרֵי רַבִּי עֲקִיבָה בֵּית רַבֵּעַ,

מְחַזֵּר לוֹ אֶת הַקֶּרֶקַע.

לֹא אֶת הַרְבֵּעַ בְּלֶבֶד הוּא מְחַזֵּר לוֹ,

[אֶלָּא] אֶת כָּל הַמּוֹתֵר.

מסכת בבא בתרא פרק ז משנה ג

ד

"מִדָּה בַּחֲבֵל",

אִם חֶסֶר אִם יֹתֵר, בְּטֹל;

אִם חֶסֶר וְאִם יֹתֵר, מִדָּה בַּחֲבֵל, בְּטֹל

אִם חֶסֶר וְאִם יֹתֵר,

מִדָּה בַּחֲבֵל, בְּטֹל.

מִדָּה בַּחֲבֵל,

וְאֵת אִם חֶסֶר וְאֵת אִם יֹתֵר.

כְּדַבְּרֵי בֶן נָנֹס.

בְּסִימָנִין וּבִמְצָרִין,

פֶּתַח שְׁתוּת, הַגִּיעוּ,

עַד שְׁתוּת, יִנָּכֶה.

מסכת בבא בתרא פרק ז משנה ד

ה

הַאֲמֹר לַחֲבֵרוֹ:

"חֲצִי שְׂדֵי אֲנִי מוֹכֵר לָךְ",

מִשְׁמָנִים בִּינִיָּהֶן, וְנוֹטֵל חֲצִי שְׂדֵהוּ.

"חֲצִיָּהּ בְּדָרוֹם אֲנִי מוֹכֵר לָךְ",

מִשְׁמָנִין בִּינִיָּהֶם, וְנוֹטֵל חֲצִיָּהּ בְּדָרוֹם.

וּמִקְבֵּל עָלָיו מְקוֹם הַגֹּדֵר, וְחֲרִיץ [ו] בֶּן חֲרִיץ.

כִּמָּה הוּא חֲרִיץ?

שֵׁשׁ טַפְחִין.

וּבֶן חֲרִיץ?

שְׁלֹשָׁה.

פרק ח

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה א

א

יש נוחלים ומנחילים,
נוחלים ולא מנחילים,
מנחילים ולא נוחלים,
לא נוחלים ולא מנחילים.
אלו נוחלים ומנחילים:
האב את הבנים,
והבנים את האב,
והאחים מן האב נוחלים ומנחילים.
האיש את אמו,
והאיש את אשתו,
ובני אחיות נוחלים ולא מנחילין.
האשה את בנה,
והאשה את בעלה,
ואחי האם מנחילים ולא נוחלים.
והאחים מן האם לא נוחלין ולא מנחילים.

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה ב

ב

סדר נחלות כך הוא: (במדבר כז,ח)
"איש כי ימות ובן אין לו,
והעברתם את נחלתו לבתו".
הבן קודם לבת,
כל יוצאי ירכו שלבן קודמין לבת.
בת קודמת לאחים,
וכל יוצאי ירכה שלבת קודמין לאחים.
האחים קודמין לאחי האב,
כל יוצאי ירכו שלאחין קודמין לאחי האב.
זה הכלל:
כל הקודם בנחלה, יוצאי ירכו קודמין.
והאב קודם לכל יוצאי ירכו.

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה ג

ג

בנות צלפחד נטלו שלשה חלקין בנחלה:

חֶלֶק אֲבִיהֶן, שֶׁהָיָה עִם יוֹצְאֵי מִצְרַיִם,
וְחִלְקוּ עִם אֶחָיו בְּנִכְסֵי חֹפֶר,
וְשֶׁהָיָה בְּכוֹר, נָטַל שְׁנֵי חִלְקִים.

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה ד

ד

אֶחָד הֵבֵן וְאֶחָד הִבִּית בְּנִחְלָה,
אֶלָּא שֶׁהֵבֵן נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם בְּנִכְסֵי הָאֵב,
וְאֵינוֹ נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם בְּנִכְסֵי הָאֵם.
וְהַבְּנוֹת נְזוֹנוֹת מִנִּכְסֵי הָאֵב,
וְאֵינָן נְזוֹנוֹת מִנִּכְסֵי הָאֵם.

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה ה

ה

הַאֲמֹר:

"אִישׁ פְּלוֹנִי בְּנִי בְּכוֹר לֹא יֵטֵל פִּי שְׁנַיִם",
"אִישׁ פְּלוֹנִי בְּנִי, לֹא יִירֹשׁ עִם אֶחָיו",
לֹא אָמַר כָּלוּם,
שֶׁהִתְנָה עַל הַכְּתוּב שֶׁבַּתּוֹרָה.
הַמְּחַלֵּק נִכְסָיו עַל פִּיו,
רָבָה לְאֶחָד וּמַעֲטָה לְאֶחָד,
הַשְּׁנִי לָהֶן אֶת הַבְּכוֹר,
דִּבְרֵי קִימִין.
וְאִם אָמַר "מִשְׁם יִרְשֶׁה",
לֹא אָמַר כָּלוּם.
כְּתֹב בֵּין בְּתֻחֲלָה וּבֵין בְּאַמְצָע וּבֵין בְּסוֹף:
"מִשְׁם מִתְּנָה",
דִּבְרֵי קִימִין.

ו

הַאֲמֹר:

"אִישׁ פְּלוֹנִי יִירְשֶׁנִי", בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ בֵּית,
"בֵּיתִי תִירְשֶׁנִי", בְּמָקוֹם שֶׁיֵּשׁ בֶּן,
לֹא אָמַר כָּלוּם,
שֶׁהִתְנָה עַל הַכְּתוּב שֶׁבַּתּוֹרָה.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:
אִם אָמַר עַל מִי שֶׁהוּא רְאוּי לוֹ לִירְשָׁה,
דִּבְרֵי קִימִין,
וְעַל מִי שֶׁאֵינוֹ רְאוּי לוֹ לִירְשָׁה,
אֵין דִּבְרֵי קִימִין.

ז

הפּוֹתֵב נִכְסֵיו לְאַחֲרִים, וְהִנִּיחַ אֶת בְּנָיו,
מִה שְׁעֵשָׂה עָשׂוּי,
אֲבָל אֵין רוּחַ חֲכָמִים נוֹחָה מִמֶּנּוּ.
רָבֵן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אִם לֹא הָיוּ בְּנָיו נוֹהֲגִין כְּשׁוֹרָה,
זָכוּר לְטוֹב. <לְטוֹב>

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה ו

ח

הָאוֹמֵר:

"זֶה בְּנִי נֶאֱמָן",
"זֶה אָחִי אֵינוֹ נֶאֱמָן",
יִטַּל עִמּוֹ בְּחֶלְקוֹ.
מֵת,
יַחֲזִירוּ נִכְסֵים לְמָקוֹמָם.
נִפְּלוּ לוֹ נִכְסִים מִמָּקוֹם אֲחֵר,
יִירָשׁוּ אָחִיו עִמּוֹ.
מִי שִׁמָּת, וְנִמְצְאָת דִּיתִיקִי קְשׁוּרָה עַל יָרְכוֹ,
הָרִי זֶה אֵינָה כָּלוּם.
זָכָה בָּהּ לְאַחֵר,
בֵּין מִן הַיּוֹרְשִׁין וּבֵין שְׂאִינָן מִן הַיּוֹרְשִׁין,
דְּבָרָיו קִיָּמִין.

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה ז

ט

הפּוֹתֵב נִכְסֵיו לְבָנָיו,
צָרִיד שִׁיכְתֵּב "מֵהַיּוֹם לְאַחֵר מוֹתִי".
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וּרְבִי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵינוֹ צָרִיד.
הפּוֹתֵב נִכְסֵיו לְבָנוֹ לְאַחֵר מוֹתוֹ,
הָאֵב אֵינוֹ יָכוֹל לְמַכֵּר,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן כְּתוּבִין לְבָן,
וְהֵבֶן אֵינוֹ יָכוֹל לְמַכֵּר,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּרִשׁוֹת הָאֵב.
מִכֵּר הָאֵב,
מְכוּרִין עַד שְׁיָמוּת.
מִכֵּר הֵבֶן,
אֵין לְלוֹקֶת בָּהֶן כָּלוּם עַד שְׁיָמוּת הָאֵב.
הָאֵב תּוֹלֵשׁ וּמֵאֲכִיל לְכָל מִי שִׁירְצָה;

ומה שהניח תלוש,
הרי הוא שליורשים.

י

הניח בנים גדולים וקטנים,
אין הגדולים מתפרנסין על ידי קטנים,
ולא קטנים נזונים על הגדולים,
אלא חולקים בשוה.
נשאו גדולים, ישאו קטנים.
ואם אמרו הקטנים:
"הרי אנו נושאים בדרך שנשאתם אתם",
אין שומעין להן,
אלא מה שנתן להן אביהן, נתן.

מסכת בבא בתרא פרק ח משנה ח

יא

הניח בנות גדולות וקטנות,
אין הגדולות מתפרנסות על הקטנות,
ולא הקטנות נזונות על הגדולות,
אלא חולקות בשוה.
(נשאו הגדולות, ישאו הקטנות.
ואם אמרו הקטנות:
"הרי אנו נושאות בדרך שנשאתן אתן",
אין שומעין להן.)
זה חמור בבנות מבבנים,
שהבנות נזונות על הבנים,
ואינן נזונות על הבנות.

פרק ט

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה א

א

מי שמת, והניח בנים ובנות,
בזמן שהנכסין מרבין,
הבנים יירשו, והבנות יזונו.
בזמן שהנכסין ממעטין,
הבנות יזונו, והבנים ישאלו על הפתחים.
אדמון אומר:
בשביל שאני זכר הפסדתי?

אמר רבן גמליאל:
רוֹאֵה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ב

ב

הַנִּיחַ בָּנִים וּבָנוֹת וְטוֹמְטוֹם,
בְּזֶמֶן שֶׁהִנְכָּסִין מֶרֶבִּין,
הַזְכָּרִים דּוֹחִין אוֹתוֹ אֶצֶל הַנְּקִבוֹת.
בְּזֶמֶן שֶׁהִנְכָּסִים מִמַּעֲטִין,
הַנְּקִבוֹת דּוֹחוֹת אוֹתוֹ אֶצֶל הַזְּכָרִים.
הָאוֹמֵר:

"אִם יִלְדָּה אִשְׁתִּי זָכָר, יִטַּל מְנָה",
אִם יִלְדָּה זָכָר, נוֹטֵל מְנָה.
וְאִם נִקְבָּה, מְאִתִּים",
יִלְדָּה נִקְבָּה, נוֹטֵלֶת מְאִתִּים.
"אִם זָכָר, מְנָה, אִם נִקְבָּה, מְאִתִּים",
יִלְדָּה זָכָר וְנִקְבָּה,
הַזָּכָר נוֹטֵל מְנָה, וְהַנְּקִבָּה מְאִתִּים.

ג

יִלְדָּה טוֹמְטוֹם, אֵינּוּ נוֹטֵל.
אִם אָמַר:
"כָּל מָה שֶׁתִּלְדַּ אִשְׁתִּי יִטַּל",
הָרִי זֶה יִטַּל.
אִם אֵין שֵׁם יוֹרֵשׁ אֶלָּא הוּא,
יוֹרֵשׁ אֶת הַכֹּל.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ג

ד

הַנִּיחַ בָּנִים גְּדוּלִּים וְקִטְנִים,
הַשְּׁבִיחוּ גְּדוּלִּים אֶת הַנְּכָסִים,
הַשְּׁבִיחוּ לְאֻמָּצָע.
אִם אָמְרוּ:
"רְאוּ מָה שֶׁהִנִּיחַ לָנוּ אָבִא,
הָרִי אָנוּ עוֹשִׂין וְאוֹכְלִין",
הַשְּׁבִיחוּ לְעֻצָּמָן.

ה

וְכֵן הָאִשָּׁה שֶׁהִשְׁבִּיחָה אֶת הַנְּכָסִין,
הַשְּׁבִיחָה לְאֻמָּצָע.
אִם אָמְרָה:

"רְאוּ מַה שֶׁהָנִיחַ לִי בַעֲלִי,
הָרִי אֲנִי עוֹשֶׂה וְאוֹכֶלֶת",
הַשְׁבִּיחָה לְעֶצְמָהּ.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ד

ו

הָאֲחִים הַשְׁוֹתָפִים <הָאֲחִים>
שֶׁנֶּפֶל אֶחָד מֵהֶן לְאֻמָּנוֹת,
נֶפֶל לְאֻמָּצֵעַ.

חָלָה וְנִתְרַפָּא, נִתְרַפָּא מִשְׁלַעֲצָמוֹ.
הָאֲחִים שָׁעָשׂוּ מִקְצָתָן שׁוֹשְׁבֵינֹות בְּחַיֵּי הָאָב,
חֲזָרָה הַשְׁוֹשְׁבֵינֹות, חֲזָרָה לְאֻמָּצֵעַ,
שֶׁהַשְׁוֹשְׁבֵינֹות נִגְבִּית בְּבֵית דִּין.
אֲבָל הַשּׁוֹלֵחַ לְחִבְרוֹ כַּדִּי יֵין וְכַדִּי שָׁמֶן,
אֵינָן נִגְבִּים בְּבֵית דִּין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן גְּמִילוֹת חֲסָדִים.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ה

ז

הַשּׁוֹלֵחַ סְבֻלוֹנוֹת לְבֵית חָמִיּוֹ,
שֶׁלַח שֵׁם בְּמֵאָה מָנָה,
וְאֶכֶל שֵׁם סְעוּדָת חֲתָן אֶפְלוּ בְּדִינָר, <סְעוּדוֹת>
אֵינָן נִגְבִּין.
לֹא אֶכֶל שֵׁם סְעוּדָת חֲתָן,
הָרִי אֵלָיו נִגְבִּים.
שֶׁלַח סְבֻלוֹנוֹת מֶרֶבִים,
כַּדִּי שִׁיבּוֹאוֹ עִמָּה לְבֵית בַּעֲלָהּ,
הָרִי אֵלָיו נִגְבִּין.
סְבֻלוֹנוֹת מִמְעֻטִּין,
כַּדִּי שִׁתְשֵׁתֶמֶשׁ בָּהֶן וְהִיא בְּבֵית אָבִיהָ,
אֵינָן נִגְבִּין.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ו

ח

שֹׁכֵיב מְרַע שֶׁכָּתַב נִכְסָיו לְאַחֲרִים,
וְשִׁיר קָרְקַע כָּל שֶׁהוּא,
מִתְּנָתוֹ קִיָּמָת.
לֹא שִׁיר קָרְקַע כָּל שֶׁהוּא,
אֵין מִתְּנָתוֹ קִיָּמָת.
לֹא כָתַב בָּהּ "שֹׁכֵיב מְרַע",
הוּא אוֹמֵר:

"שָׁכִיב מֵרַע הֵייתִי",
וְהֵן אוֹמְרִים:
"בְּרִיא הָיָה", <ברִי>
צָרִיד לְהַבִּיא רְאִיָּה שֶׁהָיָה שָׁכִיב מֵרַע.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
הַמוֹצִיא מִחֻבְרוֹ, עָלִיו הָרְאִיָּה.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ז

ט

הַמְחַלֵּק נִכְסָיו עַל פִּיו, <הַמְחַלֵּק>
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֶחָד בְּרִיא וְאֶחָד מְסֻכָּן,
נִכְסִים שֵׁשׁ לָהֶן אַחֲרִיּוֹת
נִקְנִים בְּכֶסֶף וּבִשְׁטָר וּבַחֲזָקָה,
וְשֵׁשֶׁן לָהֶן אַחֲרִיּוֹת,
אֵינָן נִקְנִים אֲלָא בַּמְשִׁיכָה.
אָמְרוּ לוֹ:
מַעֲשֶׂה בְּאֶמֶן שֶׁלִּבְנֵי רוּכַל,
שֶׁהִיְתָה חוֹלָה. אָמְרָה:
"תִּנָּתֵן כּוֹנֵתִי לְבֵתִי!"
וְהָיָה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר מָנָה.
מִתָּה, וְקִיְמוּ אֶת דְּבָרֶיהָ.
אָמַר לָהֶן:
בְּנֵי רוּכַל, תִּקְבְּרִם אִמָּם!

י

חֻכְמִים אוֹמְרִים:
בְּשִׁבְתָּ, דְּבָרָיו קִיְמִים,
מִפְּנֵי שֶׁאֵינּוּ יָכוֹל לְכַתֵּב,
אֲבָל לֹא בַחּוּל.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
בְּשִׁבְתָּ אָמְרוּ, קַל וְחֹמֶר בַּחּוּל.

יא

כִּיּוֹצֵא בּוֹ:
זָכִים לְקַטֵּן, וְאֵין זָכִים לְגָדוֹל. <בְּגָדוֹל>
וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
בְּקַטֹּן אָמְרוּ, קַל וְחֹמֶר בְּגָדוֹל.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ח

יב

נָפַל הַבַּיִת עָלָיו וְעַל אָבִיו,
עָלָיו וְעַל מוֹרִישָׁיו,
וְהִיָּתָה עָלָיו כְּתֹבֶת אִשָּׁה וּבַעַל חֹב,
יִוָּרְשִׁי הָאֵב אוֹמְרִים:
"הִבֵּן מֵת רֹאשׁוֹן, וְאַחֵר כֹּךְ מֵת הָאֵב."
וּבַעֲלֵי הַחֹב אוֹמְרִים:
"הָאֵב מֵת רֹאשׁוֹן, וְאַחֵר כֹּךְ מֵת הִבֵּן."
בֵּית שְׁמֵי אוֹמְרִים:
יִחְלְקוּ.
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִים:
נִכְסִים כְּחֻזְקָתוֹ.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה ט

יג

נָפַל הַבַּיִת עָלָיו וְעַל אִשְׁתּוֹ,
יִוָּרְשִׁי הַבַּעַל אוֹמְרִים:
"הָאִשָּׁה מֵתָה רֹאשׁוֹנָה, וְאַחֵר כֹּךְ מֵת הַבַּעַל", <רֹאשׁוֹן>
וְיִוָּרְשִׁי הָאִשָּׁה אוֹמְרִים:
"הַבַּעַל מֵת רֹאשׁוֹן, וְאַחֵר כֹּךְ מֵתָה הִיא",
בֵּית שְׁמֵי אוֹמְרִים:
יִחְלְקוּ;
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִים:
נִכְסִים כְּחֻזְקָתוֹ.
כְּתֻבָּה בְּחֻזְקַת יִוָּרְשִׁי הַבַּעַל,
נִכְסֵי הַנִּכְנָסִין וְהַיּוֹצֵאִין עִמָּה,
בְּחֻזְקַת יִוָּרְשִׁי הָאֵב.

מסכת בבא בתרא פרק ט משנה י

יד

נָפַל הַבַּיִת עָלָיו וְעַל אִמּוֹ,
אֵלּוּ וְאֵלּוּ מוֹדִין שְׁיִחְלְקוּ.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
מוֹדָה אֲנִי בְּזֶה שֶׁהַנִּכְסִים כְּחֻזְקָתוֹ. <שֶׁהַנִּכְנָסִין>
אָמַר לוֹ בֶּן עֲזִי:
עַל הַחֲלוּקִין אֲנִי מַצְטָעֲרִים,
אֲלֹא שֶׁבֹאֵת לַחֲלֹק עָלֵינוּ אֶת הַשְּׁוִים!

פרק י

מסכת בבא בתרא פרק י משנה א

א

גט פשוט, עדיו מתוכו,
מקשר, עדיו מאחוריו.
פשוט שקתבו עדיו מאחוריו,
מקשר שקתבו עדיו מתוכו,
שניהן פסולים.
רבי חנניה בן גמליאל אומר:
מקשר שקתבו עדיו מתוכו,
כשר, מפני שהוא יכול לעשותו פשוט.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
הכל כמנהג המדינה.

מסכת בבא בתרא פרק י משנה ב

ב

גט פשוט, עדיו בשנים,
מקשר, בשלשה.
פשוט שקתוב בו [עד אחד,
מקשר שקתוב בו] שני עדים, <עדיו>
שניהם פסולים.
כתב בו:
"זוין מאה, די המו סלעין עשרין", <סלעין>
אין לו אלא עשרין;
"זוין מאה די המו סלעין תלתין", <סלעין>
אין לו אלא [מנה].
"כסף זוין די אנון", ונמחקו,
אין פחות משנים.
"כסף סלעין די אנון", ונמחקו, <כסף>
אין פחות משנים.
"דרכונות די אנון", ונמחקו,
אין פחות משנים.

ג

כתוב בו מלמעלה "מנה", ומלמטה "מאתים",
מלמעלה "מאתים", ומלמטה "מנה",
הכל הולך אחר התחתון.
ואם כן, למה כותבין את העליון?
שאם תמחק אות אחת מן התחתון,
ילמד מן העליון.

מסכת בבא בתרא פרק י משנה ג

ד

כותבין גט לאיש אף על פי שאין אשתו עמו,
והשובר לאשה אף על פי שאין בעלה עמה,
ובלבד שיהא מכירה.
והבעל נותן שכר.

ה

כותבין שטר ללוה אף על פי שאין המלוה עמו,
ואין כותבין למלוה, עד שיהא הלוה עמו.
והלוה נותן שכר.

ו

כותבין שטר למוכר אף על פי שאין הלוקח עמו,
אין כותבין ללוקח, עד שיהא המוכר עמו.
והלוקח נותן את השכר.

מסכת בבא בתרא פרק י משנה ד

ז

אין כותבין שטרי ארוסים ונשואים,
אלא מדעת שניהן.
והחתן נותן שכר.
[אין כותבין] שטרי אריסות וקבלנות,
אלא מדעת שניהן.
והמקבל נותן שכר.
[אין כותבין] שטרי ברורים וכל מעשה בית דין,
אלא מדעת שניהם.
ושניהם נותנים את השכר.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
לשניהם כותבין שנים,
לזה לעצמו, ולזה לעצמו.

מסכת בבא בתרא פרק י משנה ה

ח

מי שפרע מקצת חובו והשליש את שטרו,
אמר לו:
"אם לא נתתי לך מכן ועד יום פלוני,
תן לו שטרו",
הגיע זמן ולא נתן,
רבי יוסה אומר:
יתן.

ורבֵּי יְהוּדָה אָמְרָה:
לֹא יִתֵּן.

מסכת בבא בתרא פרק י משנה ו

ט

מִי שֶׁנִּמְחַק שְׁטֵר חוּבוֹ,
מַעֲמִיד עָלָיו עֲדִים, וְבֹא לִפְנֵי בֵּית דִּין,
וְהֵן עוֹשִׂין לוֹ קִיּוֹם:
”אִישׁ פְּלוֹנִי בֶן אִישׁ פְּלוֹנִי,
נִמְחַק שְׁטֵרוֹ בְּיוֹם פְּלוֹנִי,
וּפְלוֹנִי וּפְלוֹנִי עֲדִיו.”

י

מִי שֶׁפָּרַע מְקַצָּת חוּבוֹ,
רְבֵי יְהוּדָה אָמְרָה:
יִחַלְיָהּ.
וּרְבֵי יוֹסֵה אָמְרָה:
יִכְתֹּב שׁוּבָר. <שׁוּבָר>
אָמַר רְבֵי יְהוּדָה:
נִמְצָא זֶה צָרִיךְ לִהְיוֹת שׁוֹמֵר שׁוּבָרוֹ מִן הָעֶכְבֶּר.
אָמַר לוֹ רְבֵי יוֹסֵה:
כֵּךְ יָפָה לוֹ, וְאַל יֵרַע כַּחוֹ שְׁלֹזָה.

מסכת בבא בתרא פרק י משנה ז

יא

שְׁנֵי אַחִים, אֶחָד עֲנִי וְאֶחָד עָשִׁיר,
וְהָיִים לָהֶן אֲבִיהֶן מֶרְחָץ וּבֵית הַבָּד,
עָשָׂאן לְשֹׁכֵר, עָשָׂאן לְאַמְצָע;
עָשָׂאן לְעַצְמוֹ,
זֶה עָשִׁיר אָמַר לְעַנִּי:
”קַח לְךָ עֲבָדִים וְיִרְחְצוּ בְּמֶרְחָץ,
קַח לְךָ זֵיתִים וּבֹא וְעֲשֵׂם בְּבֵית הַבָּד.”

יב

שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ בָּעִיר,
וְשֵׁם אֶחָד יוֹסֵה בֶן שְׁמַעוֹן וְשֵׁם אֶחָד יוֹסֵה בֶן שְׁמַעוֹן,
אֵינָן יְכוּלִים לְהוֹצִיא שְׁטֵר חוּב זֶה עַל זֶה,
וְלֹא אַחֵר יְכוּל לְהוֹצִיא עֲלֵיהֶם שְׁטֵר חוּב.
נִמְצָא לְאֶחָד בֵּין שְׁטֵרוֹתָיו
שְׁטֵרוֹ שֶׁלְיוֹסֵה בֶן שְׁמַעוֹן פְּרוּעַ,

שְׁטָרוֹת כָּלֶם פְּרוּעִין.

כִּיצַד יַעֲשֶׂה?

יִשְׁלִישׁוּ.

אִם הָיוּ מִשְׁלָשִׁים, יִכְתֹּב סִמָּן.

אִם הָיוּ סִמָּנִין, יִכְתֹּב בָּהֶן.

יג

הָאוֹמֵר לִבְנוֹ:

"שְׁטֵר בֵּין שְׁטָרוֹתֵי פְּרוּעַ",

וְאֵין יָדוּעַ אִי זֶה הוּא,

שְׁטָרוֹת כָּלֶם פְּרוּעִים.

נִמְצָא לְאַחַד שָׁם שְׁנַיִם, <שָׁם>

הַגָּדוֹל פְּרוּעַ וְהַקָּטָן אֵינוֹ פְּרוּעַ.

יד

הַמְלִיָּה אֶת חֲבֵרוֹ עַל יְדֵי עֶרֶב,

לֹא יִפְרַע מִן הָעֶרֶב.

אִם אָמַר:

"עַל מְנַת שְׁאִפְרַע מִמִּי שְׁאֲרָצָה",

יִפְרַע מִן הָעֶרֶב.

רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

אִם יֵשׁ נִכְסִים לָלוּהָ,

בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ לֹא יִפְרַע מִן הָעֶרֶב.

יה

כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:

אִף הָעֶרֶב לֹא־שָׁה בְּכַתְבָּתָהּ,

וְהָיָה בַעֲלָהּ מִגְרָשָׁהּ,

יְדִיר הַנִּיָּה,

שָׁמָּה יַעֲשֶׂה קְנוּנִיָּא עַל נִכְסֵיוֹ שְׁלִיָּהּ,

וְיַחֲזִיר אֶת אֲשֶׁתּוֹ.

מסכת בבא בתרא פרק י משנה ח

יו

הַמְלִיָּה אֶת חֲבֵרוֹ בְּשֵׁטֵר,

גּוֹבָה מִנִּכְסִים מִשְׁעֲבָדִים.

עַל יְדֵי עֲדִים,

גּוֹבָה מִנִּכְסִים בְּנֵי חוֹרִים.

הוֹצִיא עָלָיו כָּתֵב יָדוֹ שֶׁהוּא חַיֵּב לוֹ,

גּוֹבָה מִנִּכְסִים בְּנֵי חוֹרִים.

וְהָעֶרֶב שֶׁהוּא יוֹצֵא לְאַחֵר חֲתוּם שְׁטָרוֹת,

גובה מנכסים בני חורים.
מעשה בא לפני רבי שמעאל ואמר:
גובה מנכסים בני חורים.

יז

אמר לו בן ננס:
אינו גובה לא מנכסים משעבדים,
ולא מנכסים בני חורים.
אמר לו:
למה?
אמר לו:
הרי החונק את אחד בשוק,
אמר לו "הנח לו ואני נותן לך!"
פטור, שלא על אפנותו הלנהו. <אומנותו כתב המגיה על מקום מחוק. אולי היה כתוב 'מנת'
כמו להלן>
ואי זה הוא הערב שהוא חייב לו?
אמר לו "הלנהו ואני נותן לך",
חייב, שכן על מנת הלנהו.
אמר רבי שמעאל:
הרוצה להחכים, יעסק בדיני ממונות,
שאין מקצוע בתורה גדול מהן,
שהן כמעין נובע.
והרוצה לעסק בדיני ממונות,
ישמש את שמעון בן ננס.

חסלת מסכת בבא בתרא

מסכת סנהדרין

פרק א

מסכת סנהדרין פרק א משנה א

א

דיני ממונות, בשלשה.
גזלות וחבלות, בשלשה.
נזק וחצי נזק,
משלומי כפל ומשלומי ארבעה וחמשה,

הַאוֹנֶס וְהַמִּפְתָּה וְהַמוֹצִיא שֵׁם רַע,
בְּשִׁלְשָׁה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

הַמוֹצִיא שֵׁם רַע, בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה,
שֵׁשׁ בּוֹ דִּינֵי נִפְשׁוֹת.

מסכת סנהדרין פרק א משנה ב

ב

מִכּוֹת, בְּשִׁלְשָׁה.

עֲבוּר הַחֹדֶשׁ, בְּשִׁלְשָׁה.

עֲבוּר הַשָּׁנָה בְּשִׁלְשָׁה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

רֶכֶן שְׁמֻעוֹן בֶּן גְּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

בְּשִׁלְשָׁה מִתְחִילִים,

וּבְחֻמְשָׁה נוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין,

וְגוֹמְרִין בְּשִׁבְעָה.

וְאִם גָּמַר בְּשִׁלְשָׁה, מַעֲבֶרֶת.

מסכת סנהדרין פרק א משנה ג

ג

סְמִיכַת הַזִּקְנִים וְעִרְיַת הָעֶגְלָה בְּשִׁלְשָׁה.

דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמֻעוֹן.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

בְּחֻמְשָׁה.

חֲלִיצָה וּמֵאוּנִים, בְּשִׁלְשָׁה.

נֹטֵעַ רִבְעִי, וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׂאִין דָּמִיו יְדוּעִין,

בְּשִׁלְשָׁה.

וְהַקְדָּשׁוֹת, בְּשִׁלְשָׁה.

וְהַעֲרָכִים וְהַמְטִלְטִלִין, בְּשִׁלְשָׁה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

וְאַחַד מֵהֶן כֹּהֵן.

וּבִקְרָקְעוֹת,

תִּשְׁעָה וְכֹהֵן, וְאֶדֶן כִּיּוֹצֵא כֹהֵן.

מסכת סנהדרין פרק א משנה ד

ד

דִּינֵי נִפְשׁוֹת, בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה.

הַרּוֹבֵעַ וְהַנֶּרְבָּע בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה, שְׁנָאֵמַר: (ויקרא כ,טז)

"וְהִרְגִתָּ אֶת הָאִשָּׁה וְאֶת הַבְּהֵמָה",

וְאוֹמֵר: (ויקרא כ,טז)

"ואת הבהמה תהרגו".

שור נסקל בעשרים ושלשה, שנאמר: (שמות כא, כט)

"השור יסקל וגם בעליו יומת",

כמיתת הבעלים, כך מיתת השור.

הארי והדב והנמר והפרדלס והנחש,

מיתתן בעשרין ושלשה.

רבי אליעזר אומר:

כל הקודם להרגו, זכה.

רבי עקיבה אומר:

מיתתן בעשרין ושלשה.

מסכת סנהדרין פרק א משנה ה

ה

אין דנים לא את השבט,

ולא את נביא השקר,

ולא את כהן גדול,

אלא בבית דין שלשבעים ואחד.

ואין מוציאים למלחמת הרשות,

אלא על פי בית דין שלשבעים ואחד.

אין מוסיפין על העיר ועל העזרות,

אלא על פי בית דין שלשבעים ואחד.

ואין עושין סנהדריות לשבטין,

אלא בבית דין שלשבעים ואחד.

ואין עושין עיר הנדחת,

אלא בבית דין שלשבעים ואחד.

אין עיר נדחת בספר,

ולא שלוש עיר נדחת,

אבל עושין אחת או שתיים.

מסכת סנהדרין פרק א משנה ו

ו

סנהדרין גדולה היתה שלשבעין ואחד,

קטנה שלעשרים ושלשה.

מנין לגדולה שהיא שלשבעין ואחד?

שנאמר: (במדבר יא, טז)

"אספה לי שבעים איש מזקני ישראל",

ומשה על גביהם, הרי שבעים ואחד.

רבי יהודה אומר:

שבעין.

ומנין לקטנה שהיא שלעשרין ושלשה?

שנאמר: (במדבר לה, כד-כה)

"וּשְׁפֹטוּ הָעֵדָה", "וְהַצִּילוּ הָעֵדָה",
עֵדָה שׁוֹפֵטֶת וְעֵדָה מַצֵּלֶת,
הָרִי עֲשֵׂרִין.
וּמִנֵּין לָעֵדָה שֶׁהִיא עֲשָׂרָה?
שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר י"ז, כז)
"עַד מָתִי לָעֵדָה הָרָעָה הַזֹּאת",
יָצָא יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב.

ז

וּמִנֵּין לְהִבִּיא עוֹד שְׁלֹשָׁה?
מִמִּשְׁמַע שֶׁנֶּאֱמַר: (שמות כג, ב)
"לֹא תִהְיֶה אַחֲרֵי רַבִּים לְרָעַת",
שׁוֹמֵעַ אֲנִי שֶׁאֶמַר, הִיָּה עֲמָהֶן לְטוֹבָה, <הִיָּה>
וְאִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר: (שמות כג, ב)
"אַחֲרֵי רַבִּים לְהִטָּת"?
לֹא כִּהְטוּתָךְ לְטוֹבָה הִטוּתָךְ לְרָעָה:
הִטוּתָךְ לְטוֹבָה, עַל פִּי אֶחָד,
וּלְרָעָה, עַל פִּי שְׁנַיִם.
וְאֵין בֵּית דִּין שְׁקוּל, <וְאִם אֵין>
מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶן עוֹד אֶחָד,
הָרִי עֲשֵׂרִים וּשְׁלֹשָׁה.
כִּמָּה יֵהָא בָּעִיר וְתִהְיֶה רְאוּיָה לְסִנְהֶדְרִין?
מֵאָה וְעֲשֵׂרִין.
רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמַר:
מֵאֲתָם וּשְׁלֹשִׁין,
כַּדִּי שְׁרֵי עֲשָׂרוֹת.

פרק ב

מסכת סנהדרין פרק ב משנה א

א

כֹּהֵן גָּדוֹל דֵּן וְדָנִים אוֹתוֹ,
מַעֲיֵד וּמַעֲיָדִים אוֹתוֹ,
וְחוֹלֵץ וְחוֹלְצִים לְאִשְׁתּוֹ,
וּמִיָּבָמִים אֶת אִשְׁתּוֹ,
אֲבָל הוּא אֵינוֹ מִיָּבָם,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא אֲסוּר בְּאֵלְמִנָּה.
מֵת לוֹ מֵת,
אֵינוֹ יוֹצֵא אַחֵר הַמָּטָה,

אֵלָא הֵן נִכְסִים וְהוּא נִגְלָה,
הֵן נִכְסִין וְהוּא נִגְלָה,
וְיוֹצֵא עִמָּהֶן עַד פֶּתַח הָעִיר.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵינּוּ יוֹצֵא מִן הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כא, יב)
"וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא".

ב

כְּשֶׁהוּא מְנַחֵם אֶת אֲחֵרִים,
דֶּרֶךְ כָּל הָעָם עוֹבְרִים זֶה אַחֵר זֶה,
וְהַמִּנְחָה מִמַּצְעוֹ בֵּינוּ לְבֵין הָעָם.
כְּשֶׁהוּא מְתַנַּחֵם מֵאַחֲרֵים,
כָּל הָעָם אוֹמְרִין לוֹ:
"אֲנִי כִפְרֵתְךָ",
וְהוּא אוֹמֵר:
"תִּתְּבָרְכוּ מִן הַשָּׁמַיִם!"
וּכְשֶׁמְבָרִין אוֹתוֹ,
כָּל הָעָם מְסַבִּין עַל הָאָרֶץ,
וְהוּא מְסַב עַל הַסִּפְסָל.

מסכת סנהדרין פרק ב משנה ב

ג

הַמֶּלֶךְ לֹא דָן וְלֹא דָנִין אוֹתוֹ,
לֹא מַעֲיֵד וְלֹא מַעֲיָדִים אוֹתוֹ,
לֹא חוֹלֵץ וְלֹא חוֹלְצִין לְאִשְׁתּוֹ,
וְלֹא מִיָּבֵם וְלֹא מִיָּבָמִים אֶת אִשְׁתּוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם רָצָה לְחַלּוֹץ וּלְיָבֵם, זְכוּר לְטוֹב.
אָמְרוּ לוֹ:
אִם רָצָה, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ.
וְאֵין נוֹשְׂאִין אֶלְמָנָתוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
נוֹשֵׂא הוּא הַמֶּלֶךְ אֶלְמָנָתוֹ שְׁלֵמֶלֶךְ,
שֶׁכֵּן מְצִינּוֹ בְּדוֹד שְׁנֹשֵׂא אֶלְמָנָתוֹ שְׁלֵשָׁאוֹל,
שֶׁנֶּאֱמַר: (שמואל ב יב, ח)
"וְאֶתְנָה לָךְ אֶת בֵּית אֲדוֹנֶיךָ,
וְאֶת נָשֵׁי אֲדוֹנֶיךָ בְּחִיקָךְ".

מסכת סנהדרין פרק ב משנה ג

ד

מת לו מת,
אינו יוצא מפתח פֶּלְטוֹרִין שְׁלוֹ. <פֶּלְטוֹרִין: praetorium>
רבי יהודה אומר:
אם רצה לצאת אחר המטה, יצא,
שכן מצינו בדוד,
שיצא אחרי מטתו שלאבנר,
שנאמר: (שמואל ב ג, לא)
" והמלך דוד הלך אחרי המטה".
אמרו לו:
לא היה הדבר אלא לפיס.
וכשמבירים אותו,
כל העם מסבין על הארץ,
והוא מסב על הדרגש.

מסכת סנהדרין פרק ב משנה ד ה

ומוציא למלחמת הרשות,
על פי בית דין שלשבעים ואחד.
ופורץ לעשות לו דרך,
ואין ממחין בידו;
דרך המלך אין לה שעור.
וכל העם בוזזין ונותנין לפניו,
והוא נוטל חלק בראש.

ו

"לא ירבה לו נשים",
אלא שמונה עשרה.
רבי יהודה אומר:
מרבה הוא לו,
ובלבד שלא יהו מסירות את לבו.
רבי שמעון אומר:
אפלו אחת והיא מסירה את לבו,
הרי זה לא ישאנה.
אם כן, למה נאמר: (דברים יז, יז)
"ולא ירבה לו נשים"?
אפלו כאביגיל.

ז

"לא ירבה לו סוסים" (דברים יז, יז)
אלא כדי מרכבתו.
(דברים יז, יז) "וְכִסֶּף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לוֹ",

אֵלָא כְּדִי שִׁיתֵּן אֶפְסִנְיָא.
וְכוּתֵּב לֹו סֵפֶר תּוֹרָה לְשִׁמּוֹ.
יּוֹצֵא לְמַלְחָמָה, וְהִיא עִמּוֹ;
נִכְנָס, וְהִיא עִמּוֹ;
וְיוֹשֵׁב בְּדִין וְהִיא אֶצְלוֹ;
מִסֵּב וְהִיא כְּנֻגְדּוֹ, שְׁנַאֲמַר: (דְּבָרִים יז, יט)
"וְהִיתָה עִמּוֹ, וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו".

מסכת סנהדרין פרק ב משנה ה

ח

אֵין רוֹכְבִּין עַל סוּסוֹ,
וְאֵין יּוֹשְׁבִין עַל כֶּסֶּאוֹ,
וְאֵין מְשַׁתְּמָשִׁין בְּשַׁרְבִּיטוֹ,
וְאֵין רוֹאִין אוֹתוֹ עֶרֶם
אֵלָא כְּשֶׁהוּא מְסַתְּפָר,
וְלֹא בְּבֵית הַמֶּרְחֵץ, שְׁנַאֲמַר: (דְּבָרִים יז, טו)
"שׁוּם תַּשִּׁים עָלֶיךָ מִלֶּךְ",
שֶׁתִּהְיֶה אֵימָתוֹ עָלֶיךָ.

פרק ג

מסכת סנהדרין פרק ג משנה א

א

דִּינֵי מְמוֹנוֹת בְּשִׁלְשָׁה;
זֶה בּוֹרֵר לֹו אֶחָד וְזֶה בּוֹרֵר לֹו אֶחָד,
וּשְׁנֵיהֶם בּוֹרְרִים לָהֶם עוֹד אֶחָד.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻקִּים אוֹמְרִים:
שְׁנֵי דִינֵין בּוֹרְרִין לָהֶן עוֹד אֶחָד.

ב

זֶה פּוֹסֵל דִּינּוֹ שְׁלֹזָה וְזֶה פּוֹסֵל דִּינּוֹ שְׁלֹזָה. <דִּינּוֹ>
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻקִּים אוֹמְרִים:
אִמְתִּי?
בְּזִמָּן שֶׁהוּא מְבִיא עָלֶיהֶן רֵאָיָה שֶׁהֵן קְרוֹבִין אוֹ פְּסוּלִין,
אֲבָל אִם הָיוּ כְּשָׂרִין אוֹ מִמְּחִין מִפִּי בֵּית דִּין,
אֵינּוּ יָכוּל לְפַסְלָן.

ג

זֶה פּוֹסֵל עֲדִיו שְׁלֹזָה וְזֶה פּוֹסֵל עֲדִיו שְׁלֹזָה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אֲמַתִּי?

בְּזִמָּן שֶׁהוּא מְבִיא עֲלֵיהֶם רְאִיָּה שֶׁהֵן קְרוּבִין אוֹ פְּסוּלִין,

אָבֵל אִם הָיוּ כְּשָׂרִים,

אֵינּוּ יָכוֹל לְפַסְּלָן.

מסכת סנהדרין פרק ג משנה ב

ד

אָמַר לוֹ:

"נֶאֱמַן עָלַי אֲבֹא",

"נֶאֱמַן עָלַי אֲבִיד",

"נֶאֱמָנִין עָלַי שְׁלֹשָׁה רוּעֵי בֶקֶר",

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

יָכוֹל הוּא לְחַזּוֹר בּוֹ.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אֵינּוּ יָכוֹל לְחַזּוֹר בּוֹ.

ה

הָיָה חֵיב לְחַבְרוֹ שְׁבוּעָה,

אָמַר לוֹ:

"דּוֹר לִי בְּחַיֵּי רֵאשֶׁךְ",

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

יָכוֹל הוּא לְחַזּוֹר בּוֹ.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אֵינּוּ יָכוֹל לְחַזּוֹר בּוֹ.

מסכת סנהדרין פרק ג משנה ג

ו

וְאֵלּוּ הֵן הַפְּסוּלִין:

הַמְּשַׁחֵק בְּקִבְיָא,

הַמְּלַנֶּה בְּרֵבִית,

וּמַפְרִיחֵי יוֹנִים,

וְסוֹחְרֵי שְׁבִיעִית.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:

מִתְחַלֶּה לֹא הָיוּ קוֹרִין אוֹתָן אֶלָּא אֲסָפִי שְׁבִיעִית;

מִשְׁרְבוּ הָאֲנָסִים, תְּזוּרוּ לְקִרוֹתָן סוֹחְרֵי שְׁבִיעִית.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:

אֲמַתִּי?

בזמן שאין לו אִמָּנוּת אֵלָּא הִיא,
אֲבָל אִם יֵשׁ לוֹ אִמָּנוּת שְׁלֵא הִיא, כְּשֶׁרִין.

מסכת סנהדרין פרק ג משנה ד

ז

וְאֵלֹהֵי הַן הַקְּרוֹבִין:
[אָבִיו, וְ]אֶחָיו, וְאֶחָיו אָבִיו, וְאֶחָיו אִמּוֹ,
וּבְעַל אֲחוֹתוֹ, וּבְעַל אֲחוֹת אָבִיו,
וּבְעַל אֲחוֹת אִמּוֹ, וּבְעַל אִמּוֹ,
וְחָמִיו, וְאֶגִּיסוֹ,
הֵן וּבְנֵיהֶן וְחֻתְנֵיהֶן,
וְחוֹרְגוֹ לְבָדוֹ.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
זוֹ מִשְׁנֵת רַבִּי עֲקִיבָה ;
אֲבָל מִשְׁנֵה רֵאשׁוֹנָה:
דוֹדוֹ וּבֶן דוֹדוֹ,
וְכָל הָרְאוּי לוֹ לִירֶשֶׁת.
וְכָל הַקְּרוֹב לוֹ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה.
הָיָה קְרוֹב וְנִתְרַחֵק, כְּשֶׁר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֲפִלּוּ מֵתָה בְּתוֹ וְיֵשׁ לוֹ בָּנִים מִמֶּנָּה,
הָרִי זֶה קְרוֹב.

מסכת סנהדרין פרק ג משנה ה

ח

הָאוֹהֵב וְהַשּׂוֹנֵא.
אִי זֶה הוּא הָאוֹהֵב?
שׁוֹשְׁבִינוֹ.
וְהַשּׂוֹנֵא?
כָּל שֶׁלֹּא דָּבָר עִמּוֹ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּאֵיכָה.
אָמְרוּ לוֹ:
לֹא נִחְשְׁדוּ יִשְׂרָאֵל עַל כֶּן.

מסכת סנהדרין פרק ג משנה ו

ט

כִּיצַד בּוֹדְקִים אֶת הָעֵדִים?
הָיוּ מְכַנְּסִין אוֹתָן וּמְאַיְמִין עֲלֵיהֶן, <אוֹתוֹ>
וּמוֹצִיִּאִין אוֹתָן לַחוּץ,
וּמְשִׁירִים אֶת הַגָּדוֹל שֶׁבֵּהֶן,
וְאוֹמְרִים לוֹ:
"אָמַר, הֵיאֵךְ אֵתָּה יוֹדֵעַ שְׁזָה חַיִּב לָזֶה?"

אם אָמַר:
"הוא אָמַר לִי שְׁאֲנִי חַיִּב לּוֹ",
"אִישׁ פְּלוֹנִי אָמַר לִי שֶׁהוּא חַיִּב לּוֹ",
לֹא אָמַר כָּלום, עַד שִׁיאמַר:
"בְּפָנֵינוּ הוֹדָה לוֹ,
שֶׁהוּא חַיִּב לוֹ מֵאֲתִים זֶזוּ."

י

הָיוּ מְכַנְּסִין אֶת הַשְּׁנֵי וּבֹדְקִין אוֹתוֹ.
אם נִמְצְאוּ דְּבָרֵיהֶם מְכֻנָּסִים,
נוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין בְּדָבָר.
שְׁנַיִם אוֹמְרִים "זָכִי",
וְאֶחָד אוֹמֵר "חַיִּב",
זָכִי.
שְׁנַיִם אוֹמְרִים "חַיִּב",
וְאֶחָד אוֹמֵר "זָכִי",
[חַיִּב].
אֶחָד אוֹמֵר "זָכִי",
וְאֶחָד אוֹמֵר "חַיִּב",
וְאֶפְלוּ שְׁנַיִם מְזַכִּין אוֹ שְׁנַיִם מְחַיְּבִין,
וְאֶחָד אוֹמֵר:
"אִנִּי יוֹדֵעַ",
יוֹסִיפוּ הַדֵּינִים.

מסכת סנהדרין פרק ג משנה ז

יא

גָּמְרוּ אֶת הַדָּבָר,
הָיוּ מְכַנְּסִין אוֹתָן.
הַגְּדוֹל שֶׁבַּדֵּינִים אוֹמֵר:
"אִישׁ פְּלוֹנִי, אֶתָּה זָכִי",
"אִישׁ פְּלוֹנִי, אֶתָּה חַיִּב".
מִנִּין, כְּשִׁיצֵא, לֹא יֵאמַר:
"אֲנִי הוּא מְזַכֶּה וְחֹבְרִי מְחַיְּבִין,
וּמָה אֶעֱשֶׂה וְרַבּוֹ עָלִי?"
עַל זֶה נֶאֱמַר: (משלי יא, יג)
"הוֹלֵךְ רְכִיל מְגַלֶּה סוֹד".

מסכת סנהדרין פרק ג משנה ח

יב

כָּל זְמַן שֶׁהוּא מְבִיא רְאִיָּה,
הוּא סוֹתֵר אֶת הַדִּין.

אָמרוּ לוֹ:
 "כָּל רְאִיּוֹת שֵׁשׁ לָךְ, <רְאִיּוֹת>
 הֵבֵא מִכֵּן עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם",
 הֵבִיא בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם,
 סוּתָר,
 לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם,
 אֵינוֹ סוּתָר.
 אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
 מִה יַעֲשֶׂה [זֶה שֶׁ] לֹא מֵצֵא בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים,
 וּמֵצֵא לְאַחַר שְׁלֹשִׁים?
 אָמרוּ לוֹ:
 "הֵבֵא עֲדִים",
 אָמַר:
 "אֵין לִי עֲדִים".
 "הֵבֵא רְאִיָּה",
 אָמַר:
 "אֵין לִי רְאִיָּה",
 לְאַחַר זְמַן מֵצֵא עֲדִים וּמֵצֵא רְאִיָּה,
 הָרִי זֶה אֵינָהּ כָּלוּם.

יג
 אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
 מִה יַעֲשֶׂה [זֶה שֶׁ] לֹא הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁשׁ לוֹ עֲדִים,
 וּמֵצֵא עֲדִים?
 וְלֹא הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁשׁ לוֹ רְאִיָּה, וּמֵצֵא רְאִיָּה?
 אָמרוּ לוֹ:
 "הֵבֵא עֲדִים",
 אָמַר:
 "אֵין לִי עֲדִים";
 "הֵבֵא רְאִיָּה",
 אָמַר:
 "אֵין לִי רְאִיָּה";
 רָאָה שֶׁהוּא מִתְחַיֵּב, וְאָמַר:
 "קִרְבוּ אִישׁ פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי וְהַעֲדוּנִי!"
 אוֹ שֶׁהוֹצִיא רְאִיָּה מִתּוֹךְ אֶפְנֵדְתּוֹ,
 הָרִי זֶה אֵינָהּ כָּלוּם.

מסכת סנהדרין פרק ד משנה א

א

אֶחָד דִּינֵי מְמוֹנוֹת וְאֶחָד דִּינֵי נַפְשׁוֹת,
בְּדִרְיָשָׁה וּבַחֲקִירָה, שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כה, כב)
"מִשְׁפֹּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם".
מָה בֵּין דִּינֵי מְמוֹנוֹת לְדִינֵי נַפְשׁוֹת?
דִּינֵי מְמוֹנוֹת בְּשִׁלְשָׁה,
וְדִינֵי נַפְשׁוֹת בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה.
דִּינֵי מְמוֹנוֹת,
פּוֹתֵחִין בֵּין לְזָכוֹת בֵּין לְחוּבָה,
וְדִינֵי נַפְשׁוֹת,
פּוֹתֵחִין לְזָכוֹת, וְאֵין פּוֹתֵחִין לְחוּבָה.

ב

דִּינֵי מְמוֹנוֹת מְטִים עַל פִּי אֶחָד, <הַמְּגִיחַ הוֹסִיף מֵעַל הַשּׁוּרָה "עַד" לַפָּנִי 'אֶחָד', וְכך גַּם לַהֲלֹךְ>
בֵּין לְזָכוֹת בֵּין לְחוּבָה;
וְדִינֵי נַפְשׁוֹת מְטִין עַל פִּי אֶחָד לְזָכוֹת,
וְעַל פִּי שְׁנַיִם לְחוּבָה.

ג

דִּינֵי מְמוֹנוֹת,
מְחִזְרִין בֵּין לְזָכוֹת וּבֵין לְחוּבָה.
וְדִינֵי נַפְשׁוֹת,
מְחִזְרִין לְזָכוֹת, וְאֵין מְחִזְרִין לְחוּבָה.

ד

דִּינֵי מְמוֹנוֹת,
הַכֹּל מְלַמְּדִין זָכוֹת וְחוּבָה.
וְדִינֵי נַפְשׁוֹת,
הַכֹּל מְלַמְּדִין זָכוֹת,
וְאֵין הַכֹּל מְלַמְּדִין חוּבָה.

ה

דִּינֵי מְמוֹנוֹת,
הַמְּלַמֵּד חוּבָה מְלַמֵּד זָכוֹת,
וְהַמְּלַמֵּד זָכוֹת מְלַמֵּד חוּבָה.
וְדִינֵי נַפְשׁוֹת,
הַמְּלַמֵּד חוּבָה מְלַמֵּד זָכוֹת,
אֲבָל הַמְּלַמֵּד זָכוֹת
אֵינוֹ יָכוֹל לְחַזֵּר וּלְלַמֵּד חוּבָה.

ו

דיני ממונות,
דנים ביום וגומרין פלילה.
ודיני נפשות,
דנים ביום וגומרין ביום.

ז

דיני ממונות,
גומרין בו ביום, בין לזכות בין לחובה.
ודיני נפשות,
גומרין בו ביום לזכות,
וביום שלאחריו לחובה. <שלאחריו>
לפיקד, אין דנים
לא בערב שבת ולא בערב יום טוב.

מסכת סנהדרין פרק ד משנה ב

ח

דיני ממונות הטהרות והטמאות,
מתחילין מן הגדול.
ודיני נפשות,
מתחילים מן הצד.
הכל כשרין לדון דיני ממונות,
ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות,
אלא כהנים ולוים,
וישראלים המשיאין לכהנה.

מסכת סנהדרין פרק ד משנה ג

ט

סנהדרין היתה כחצי גרן עגלה,
כדי שיהו רואין זה את זה.
ושני סופרי דינין עומדין לפניו,
אחד מימין ואחד מן שמאל,
וכותבין דברי מחיבין ודברי מזכין.
רבי יהודה אומר:
שלשה היו,
אחד כותב דברי מחיבין,
ואחד כותב דברי מזכין,
והשלישי כותב דברי מחיבין ודברי מזכין.

מסכת סנהדרין פרק ד משנה ד

י

ושְלוש שוֹרוֹת שְׁלַתְלִמִּידי חֲכָמִים יוֹשְׁבֵין לִפְנֵיהֶן,
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְכִיר אֶת מְקוֹמוֹ.
צָרְכוֹ לְסִמָּךְ, סוּמְכִין מִן הָרִאשׁוֹנָה.
אֶחָד מִן הַשְּׁנִיָּה בָּא לוֹ לְרִאשׁוֹנָה,
וְאֶחָד מִן הַשְּׁלִישִׁית בָּא לוֹ לַשְּׁנִיָּה,
וּבֹרְרִין לָהֶן עוֹד אֶחָד מִן הַקָּהֶל,
וּמוֹשִׁיבֵין לוֹ בַּשְּׁלִישִׁית.
וְלֹא הָיָה יוֹשֵׁב בְּמְקוֹמוֹ שְׁלֹרֵאשׁוֹן,
אֲלָא יוֹשֵׁב בְּמְקוֹם שֶׁהוּא רְאוּי לוֹ.

מסכת סנהדרין פרק ד משנה ה

יא

כִּיצַד מְאִימִים עַל עֲדֵי נִפְשׁוֹת?
הָיוּ מְכַנְּסִין אוֹתָן וּמְאִימִין עֲלֵיהֶן:
"שָׁמָּה תֹאמְרוּ מַעֲמָד, וּמִשְׁמוּעָה,
עַד מִפִּי עַד, "אָדָם נֶאֱמַן שְׁמַעְנוּ",
אוֹ שָׁמָּה אֵין אַתֶּם יוֹדְעִין, <שְׁאִין>
שְׁסוּפְנוּ לְבַדֵּק אֶתְכֶם בְּדְרִישָׁה וּבַחֲקִירָה.
הָיוּ יוֹדְעִין שֶׁלֹּא כְּדִינֵי מְמוֹנוֹת דִּינֵי נִפְשׁוֹת: <כְּדִינֵי נִפְשׁוֹת דִּינֵי מְמוֹנוֹת>
דִּינֵי מְמוֹנוֹת,
אֶדֶן נוֹתֵן מְמוֹן וּמִתְכַּפֵּר לוֹ.
וְדִינֵי נִפְשׁוֹת,
דָּמוֹ וְדָם וְרַעֲיוֹתָיו תְּלוּיִם בּוֹ עַד סוֹף הָעוֹלָם.
שֶׁכֶּךָ מְצִינּוּ בְּקִין, שְׁנֶאֱמַר: (בְּרֵאשִׁית ד')
"קוֹל דְּמִי אַחִיד צִעֲקִים אֵלַי מִן הָאֲדָמָה".
אֵינּוּ אוֹמֵר 'דָּם אַחִיד', אֲלָא "דְּמִי אַחִיד",
דָּמוֹ וְדָם וְרַעֲיוֹתָיו.
דָּבָר אַחֵר:
"דְּמִי אַחִיד",
שֶׁהִיָּה דָּמוֹ מְשַׁלֵּךְ עַל הָעֲצִים וְעַל הָאֲבָנִים.

יב

לְפִיכֶךָ נִבְרָא אָדָם יְחִיד בְּעוֹלָם,
לְלַמֵּד שֶׁכָּל הַמֵּאבֵּד נֶפֶשׁ אַחַת,
מַעֲלִין עָלָיו כְּאִלוֹ אֶבֶד עוֹלָם מְלֵא. <כִּילּו>
וְכָל הַמְקִיִּים נֶפֶשׁ אַחַת,
מַעֲלִין עָלָיו כְּאִלוֹ קַיִם עוֹלָם מְלֵא. <כִּילּו>
מִפְּנֵי שְׁלוֹם הַבְּרִיּוֹת,
שֶׁלֹּא יֹאמֵר אָדָם לַחֲבֵרוֹ:
"אַבָּא גְדוֹל מֵאַבְיָךְ".
שֶׁלֹּא יְהוּ הַמֵּינִים אוֹמְרִים: <'הַמֵּינִים' מַחוּק>

"רשויות הרבה בשמים."

יג

להגיד גדלתו של מלך מלכי המלכים הקדש ברוך הוא, <הק'ב'ה'>
שאדם טובע מאה מטבעות בחותם אחד,
וכלן דומין זה לזה,
ומלך מלכי המלכים הקדש ברוך הוא <הק'ב'ה'>
טבע את כל האדם בחותמו שלאדן הראשון,
ואין אחד מהן דומה לחברו.
לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר:
"בשבילי נברא העולם."

יד

שקא תאמרו:
"מה לנו ולצרה הזאת?"
והלוא כבר נאמר: (ויקרא ה,א)
"והוא עד או ראה או ידע,
אם לוא יגיד, ונשא עונו."
או שקא תאמרו:
"מה לנו לחייב בדמו של זה?"
והלוא נאמר: (משלי יא,י)
"ובאבד רשעים רנה".

פרק ה

מסכת סנהדרין פרק ה משנה א

א

היו בודקין אותן בשבע חקירות:
"באי זה שבוע?
באי זו שנה?
באי זה חדש?
בכמה בחדש?
באי זה יום?
באי זו שעה?
ובאי זה מקום?"
רבי יוסה אומר:
אף באי זה יום ובאי זו שעה ובאי זה מקום.
"מכירין אתם אותו?"
התריתם בו?"

הַעֹבֵד עֲבֹדָה זָרָה,
”אֵת מָה עֲבָד?”
וּבָמָה עֲבָד?”

מסכת סנהדרין פרק ה משנה ב

ב

כָּל הַמֵּרְבֵּה בְּדִיקוֹת, הָרִי זֶה מִשְׁתַּבַּח. <מִשְׁתַּבֵּיחַ>
מַעֲשֵׂה שְׂבָדָק בֶּן זָכִי בְּעַקְצֵי תַּאֲנִים.
וּמָה בֵּין חֲקִירוֹת לְבְּדִיקוֹת?
אֶלָּא שֶׁבְּחִירוֹת,
אָמַר אֶחָד ”אֵינִי יוֹדֵעַ”,
וּשְׁנַיִם אָמְרוּ ”אֵין יוֹדְעִין”,
עֲדוּתָן בְּטֵלָה.
וּבְּבְדִיקוֹת,
אָמַר אֶחָד ”אֵינִי יוֹדֵעַ”,
וּשְׁנַיִם אֹמְרִים ”אֵין יוֹדְעִין”,
עֲדוּתָן קִיּוּמָה.
אֶחָד חֲקִירוֹת וְאֶחָד בְּדִיקוֹת,
בְּזִמְנָן שֶׁהֵן מְכַחֲשִׁים זֶה אֶת זֶה,
עֲדוּתָן בְּטֵלָה.

מסכת סנהדרין פרק ה משנה ג

ג

אֶחָד אֹמֵר ”בְּשָׁנִים בְּחֹדֶשׁ”,
וְאֶחָד אֹמֵר ”בְּשָׁלְשָׁה”,
עֲדוּתָן קִיּוּמָה,
שְׁזֶה יָדַע עֲבוּרוֹ שֶׁלְּחֹדֶשׁ,
וְזֶה לֹא יָדַע.
אֶחָד אֹמֵר ”בְּשָׁלְשָׁה”,
וְאֶחָד אֹמֵר ”בְּחֻמָּשָׁה”,
עֲדוּתָן בְּטֵלָה.
אֶחָד אֹמֵר ”בְּשָׁתִי שְׁעוֹת”,
וְאֶחָד אֹמֵר ”בְּשָׁלוֹשׁ”,
עֲדוּתָן קִיּוּמָה.
אֶחָד אֹמֵר ”בְּשָׁלוֹשׁ”,
וְאֶחָד אֹמֵר ”בְּחֻמָּשׁ”,
עֲדוּתָן בְּטֵלָה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
קִיּוּמָה.
אֶחָד אֹמֵר ”בְּחֻמָּשׁ”,
וְאֶחָד אֹמֵר ”בְּשִׁבְעַת”,

עדותן בטלה,
שבחמש החמה במזרח,
ובשבע החמה במערב.

מסכת סנהדרין פרק ה משנה ד

ד

היו מכניסין את השני ובודקין אותו.
נמצאו דבריהן מכונני,
פותחין בזכות.
אמר אחד מן העדים:
"יש לי ללמד עליו חובה",
משתקין אותו.
אמר אחד מן התלמידים:
"יש לי ללמד עליו זכות",
מעלין ומושיבין אותו עמהן,
ולא היה יורד משם כל היום.
אם יש ממש בדבריו,
שומעין לו.
אפלו אמר:
"יש לי ללמד על עצמי זכות", <עצמו>
שומעין לו, ובלבד שיהא ממש בדבריו.

מסכת סנהדרין פרק ה משנה ה

ה

אם מצאו לו זכות,
פטרוהו,
ואם לאו,
מעבירין דינו למחר.
ומזדווגין זוגות זוגות,
וממעטין במאכל,
ולא היו שותין יין כל היום,
ונושאין ונותנין בדבר כל הלילה,
ולמחרת משכימין ובאין לבית דין.
והמזכה אומר:
"אני הוא מזכה, ומזכה אני במקומי".
והמחייב אומר:
"אני הוא מחייב, ומחייב אני במקומי".
המלמד חובה מלמד זכות,
אבל המלמד זכות,
אינו יכול לחזור וללמד חובה.
ואם טעו בדבר, <תעו>

סופרי דינין מזכירין אותן.

ו

אם מצאו לו זכות,
פטרונה,
ואם לאו,
עומדים על המנין.
שנים עשר מזכין, ואחד עשר מחיבין,
זכי.

שנים עשר מחיבין, ואחד עשר מזכין;
[אפלו אחד עשר מזכין ואחד עשר מחיבין,
ואחד אומר "איני יודע"],
אפלו עשרים ושנים מזכין או מחיבין,
ואחד אומר "איני יודע",
יוסיפו הדינין.

ז

עד כמה מוסיפין?
שנים שנים, עד שבעים ואחד.
שלשים וששה מזכין, ושלשים וחמשה מחיבין,
זכי. <זכו>
שלשים וששה מחיבין, ושלשים וחמשה מזכין,
דינין אלו כנגד אלו,
עד שיראה אחד מן המחיבין את דברי מזכים.

פרק ו

מסכת סנהדרין פרק ו משנה א

א

נגמר הדין,
מוציאין אותו לסקלו.
ובית סקילה היה חוץ לבית דין, שנאמר: (ויקרא כה, יד)
"הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה".
ואחד עומד על פתח בית דין והסודרין בידו,
והסוס רחוק ממנו, כדי שיהא רואהו.
אמר אחד:
"יש לי ללמד עליו זכות",
והלה מגיף בסודרין,
והסוס רץ ומעמידו.

וּאָפֿלוּ אָמַר:
"יֵשׁ לִי לְלַמֵּד עַל עֲצָמֵי זְכוֹת",
מִחֲזִירִין אוֹתוֹ, אָפֿלוּ אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה פְּעָמִים,
וּבִלְבָּד שֶׁיְהִי מִמֶּשׁ בְּדַבָּרָיו.

ב
אִם מֵצְאוּ לוֹ זְכוֹת,
פֶּטְרוֹהוּ,
וְאִם לֹא, יוֹצֵא לְסֶקֶל.
וְהִכְרוּז יוֹצֵא לְפָנָיו:
"אִישׁ פְּלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִי יוֹצֵא לְסֶקֶל,
עַל שֶׁעָבַר עֲבָרָה פְּלוֹנִית,
וּפְלוֹנִי וּפְלוֹנִי עֲדִיו.
וְכָל מִי שִׂידַע לוֹ זְכוֹת,
יָבֹא וְיִלְמַד!"

מסכת סנהדרין פרק ו משנה ב

ג
רְחוֹק מִבֵּית סְקִילָה עֶשֶׂר אַמּוֹת, אוֹמְרִים לוֹ:
"הֲתוֹדֶה!"
שָׁכֵן דֶּרֶךְ הַמוֹמְתִים מִתְּנָדִים,
שָׁקֵל הַמִּתְּנָדָה, יֵשׁ לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא.
שָׁכֵן מְצִיגוֹ בְּעֶכֶן, שֶׁאָמַר לוֹ יְהוֹשֻׁעַ: (יהושע ז, ט-כ)
"בְּנִי, שִׁים נָא כְבוֹד לִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְתֵן לוֹ תוֹדָה,
וְהִגֵּד נָא לִי מָה עָשִׂיתָ אֵל תִּכְחַד מִמֶּנִּי."
וַיַּעַן עֶכֶן אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר,
אֲמִנָּה אֲנֹכִי חָטָאתִי לִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
וְכֹזֶאֶת וְכֹזֶאֶת עָשִׂיתִי."
וּמִנֵּינן שְׁנֵתִכְפַּר לוֹ עַל וְדוּוֹ?
שֶׁנֶּאֱמַר: (יהושע ז, כה)
"וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ:
מָה עֲכָרְתָּנוּ?
יַעֲכָרְךָ יִי בַּיּוֹם הַזֶּה!" <הַיּוֹם>
הַיּוֹם הַזֶּה אַתָּה עֹכּוֹר,
אֵין אַתָּה עֹכּוֹר לְעֵתִיד לְכוּא.

ד
וְאִם אֵינּוּ יוֹדֵעַ לְהִתְנַדּוֹת, אוֹמְרִים לוֹ:
"אָמַר:
תְּהִי מִיתָתִי כַּפָּרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתִי."
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר:

אם יודע הוא שהוא מזמם, אומר: <מוזמם>
"תהא מיתתי כפרה על כל עונותי,
חוץ מן העון הזה."
אמרו לו:
אם כן, יהו כל אדם אומרין כן,
כדי לנקות את עצמן.

מסכת סנהדרין פרק ו משנה ג

ה

רחוק מבית סקילה ארבע אמות,
היו מפשיטין אותו את בגדיו.
האיש, מכסין אותו מלפניו,
והאשה, מלפניה ומלאחריה.
דברי רבי יהודה.
וחכמים אומרים:
האיש נסקל ערם,
ואין האשה נסקלת ערמה.

מסכת סנהדרין פרק ו משנה ד

ו

בית סקילה היה גבוה שתי קומות.
אחד מן העדים דוחפו על מתניו,
ונהפך על לבו.
הפכו על מתניו, ואם מת, יצא.
ואם לאו,
העד השני נוטל את האבן ונותנה על לבו,
ואם מת בה, יצא.
ואם לאו, רגימתו בכל ישראל, שנאמר: (דברים יז)
"יד העדים תהיה בו בראשנה להמיתו,
וכי כל העם באחרנה".

ז

כל הנסקלים נתלים.
דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים:
אינו נתלה אלא המגדף והעובד עבודה זרה.
האיש, תולים אותו ופניו כלפי העם,
והאשה פניה כלפי העץ.
דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים:
האיש נתלה, ואין האשה נתלית.

ח

אמר רבי אליעזר:
מעשה בשמעון בן שטח,
שתלה נשים באשקלון!
אמרו לו:
שמונים אשה תלה,
ואין דנין שנים ביום אחד.

ט

כיצד תולין אותו?
משקעין את הקורה בארץ,
והעץ יוצא ממנה,
ומקיף שתי ידיו זו לזו, ותולה אותו.
רבי יוסה אומר:
קורה מטה על הכתל,
ותולה בה כדרך שהטבחין תולין.
ומתירין אותו מיד.
ואם לן,
עוברים עליו ב'לא תעשה', שנאמר: (דברים כא, כג)
"לא תלין גבלתו על העץ,
כי קבור תקברנו ביום ההוא,
כי קללת אלהים תלוי".
כלומר, "מפני מה זה תלוי?
מפני שקלל את השם!"
ונמצא שם שמים מתחלל.

מסכת סנהדרין פרק ו משנה ה

י

אמר רבי מאיר:
בזמן שאדם מצטער,
מה הלשון אומרת?
"קלעיני מראשי, קלעיני מזרועי!"
אם כן אמר הכתוב:
מצטער אני על דמן שלרשעין,
קל וחמר על דם צדיקים שנשפך.

יא

ולא זו בלבד,
אלא שכל המלין את מתו,
עובר ב'לא תעשה'.

הָלִינוּ לְכָבוֹדוֹ,
לְהָבִיא לוֹ אֶרֶוֹן וְתַכְרִיכִים,
אִינוּ עֹבֵר עָלָיו.
וְלֹא הָיוּ קוֹבְרִין אוֹתָם בְּקִבְרוֹת אֲבוֹתֵיהֶן,
אֲלָא שְׁנֵי קִבְרוֹת הָיוּ מִתְקַנְיִן לְבֵית דִּין,
אֶחָד לְנִסְקָלִים וְלְנִשְׁרָפִים,
וְאֶחָד לְנִהְרָגִים וְלְנִחְנָקִים.

מסכת סנהדרין פרק ו משנה ו

יב

נִתְאַכַּל הַבֶּשֶׁר, <נִתְאַכַּל>
הָיוּ מְלַקְטִין אֶת הָעֲצָמוֹת וְקוֹבְרִין אוֹתָן בְּמָקוֹם.
וְהַקְרוֹבִין בָּאִין,
וְשׁוֹאֲלִין אֶת שְׁלוֹם הָעֲדִים וְאֶת שְׁלוֹם הַדִּינִין,
כְּלוּמַר שׁ"אִין בְּלַבְּנוּ עָלֵיכֶם, שְׁדִין אִמַּת דְּנַתֶּם."
וְלֹא הָיוּ מִתְאַבְּלִין אֲלָא אוֹנָגִים,
שְׁאִין אֲנִינָה אֲלָא בַּלֵּב.

פרק ז

מסכת סנהדרין פרק ז משנה א

א

אֲרַבְעָה מִיתוֹת נִמְסְרוּ לְבֵית דִּין:
סְקִילָה, שְׂרִיפָה, הָרֶג וְחֶנֶק.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
שְׂרִיפָה, סְקִילָה, חֶנֶק וְהָרֶג.
זוֹ מִצְוַת הַנִּסְקָלִים.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ב

ב

מִצְוַת הַנִּשְׁרָפִים:
הָיוּ מְשַׁקְעִים אוֹתוֹ בְּזָכַל עַד אֲרַכְבוּתִיו,
וְנוֹתְנִין סוּדְרִין, קָשָׁה לְתוֹךְ הַרְפָּה,
וְכוֹרֵךְ עַל צִנְאוֹרוֹ.
זֶה מוֹשֵׁךְ אֲצִלוֹ וְזֶה מוֹשֵׁךְ אֲצִלוֹ,
עַד שֶׁהוּא פוֹתַח אֶת פִּיו,
וּמְדַלִּיק אֶת הַפֶּתִילָה וְזוֹרֵקָה לְתוֹךְ פִּיו, <הַבְדִּילָה>
וְיוֹרְדָת לְתוֹךְ מַעְיו וְחוֹמֶרֶת אֶת בְּנֵי מַעְיו.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אף הוא, אם מת בידם,
לא היו מקימין בו מצות שריפה.
אלא פותחין את פיו בצבת שלא בטובתו,
ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו, <הבדילה>
ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו.
אמר רבי אלעזר ברבי צדוק:
מעשה בבת כהן שזנת,
והקיפוה חבילי זמורות ושרפוה.
אמרו לו:
מפני שלא היה בית דין שבאותה השעה בקי.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ג

ג

מצות הנהרגים:
היו מתיזים את ראשו בסיף,
בדרך שהמלכות עושה.
רבי יהודה אומר:
נוול הוא זה!
אלא מניח את ראשו על הסדן,
וקוצץ בקופיץ;
אמרו לו:
אין מיתה מנולת מזו!

ד

מצות הנחנקים:
היו משקעים אותו בזבל עד ארפבותיו,
ונותנין סודרין, קשה לתוך הרפה,
וכורך על צוארו.
זה מושך אצלו וזה מושך אצלו,
עד שנפשו יוצא.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ד

ה

ואלו הן הנסקלים:
הבא על האם,
ועל אשת אב,
ועל הכלה,
הבא על הזכור,
ועל הבהמה,
והאשה מביאה את הבהמה,
והמגדף,

וְהַעֲבֹד עֲבֹדָה זָרָה,
וְהַנּוֹתֵן מִזֶּרְעוֹ לַמִּלָּךְ,
וּבָעַל אוֹב,
וַיִּדְּעוֹנִי,
וְהַמַּחֲלִל אֶת הַשַּׁבָּת,
וְהַמַּקְלִל אָבִיו וְאִמּוֹ,
וְהָבֹא עַל הַנֶּעֱרָה מֵאֲרָסָה,
וְהַמְּסִית,
וְהַמְּדִיחַ,
וְהַמְּכַשֵּׁף,
וּבֶן סוֹרֵר וּמוֹרֵה.

ו

הָבֹא עַל הָאִם,
חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם אִשָּׁת הָאָב וּמִשֵּׁם אִם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִינוּ חָיִב אֶלָּא מִשֵּׁם הָאִם בְּלִבָּד.

ז

הָבֹא עַל אִשָּׁת אָב,
חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם אִשָּׁת אָב וּמִשֵּׁם אִשָּׁת אִישׁ,
בֵּין בְּחַיֵּי אָבִיו,
וּבֵין לְאַחֵר מִיתַת אָבִיו,
בֵּין מִן הָאֲרוּסִין,
וּבֵין מִן הַנִּשְׁוּאִין.

ח

הָבֹא עַל כָּלְתוֹ,
חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם כָּלְתוֹ וּמִשֵּׁם אִשָּׁת אִישׁ,
בֵּין בְּחַיֵּי בְנוֹ,
וּבֵין לְאַחֵר מִיתַת בְּנוֹ,
בֵּין מִן הָאֲרוּסִין
וּבֵין מִן הַנִּשְׁוּאִין.

ט

הָבֹא עַל הַזִּכּוֹר,
וְעַל הַבְּהֻמָּה,
וְהָאִשָּׁה מְבִיאָה אֶת הַבְּהֻמָּה.
אִם אָדָם חָטָא,
מָה חֲטָאת הַבְּהֻמָּה? <מָה חֲטָאת>
אֶלָּא לְפִי שְׂבָאָת לְאָדָן תִּקְלָה עַל יָדֶיהָ,

לְפִיכָךְ אָמַר הַכָּתוּב תִּסְקַל.
דָּבָר אַחֵר:
שְׁלֹא תִהְיֶה הַבְּהֵמָה עוֹבֶרֶת בְּשׁוּק,
וַיֹּאמְרוּ:
זוֹ הִיא שֶׁנִּסְקַל אִישׁ פְּלוֹנִי עַל יָדֶיהָ.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ה
,

הַמִּגְדָּף אֵינּוּ חַיֵּב עַד שִׁיפָּרֵשׁ אֶת הַשֵּׁם.
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן קָרְחָה:
בְּכָל יוֹם דִּנִּין אֶת הָעֵדִים בְּכַנּוּי:
"יִכָּה יוֹסֵה אֶת יוֹסֵה!"
נִגְמַר הַדִּין,
לֹא הָיוּ הוֹרְגִים בְּכַנּוּי,
אֶלָּא מוֹצִיאִין אֶת כָּל הָאָדָם לַחוּץ,
וּמְשִׁירִין אֶת הַגְּדוֹל שִׁבְהֵן, וְאוֹמְרִים לוֹ:
"אָמַר מָה שִׁשְׁמַעְתָּ בְּפִרוּשׁ!"
וְהוּא אוֹמֵר.
וְהַדִּינִין עוֹמְדִין עַל רִגְלֵיהֶן,
וְקוֹרְעִין וְלֹא מֵאֲחִים.
וְהַשְּׁנִי אוֹמֵר:
"אָף אֲנִי כְמוֹהוּ."
וְהַשְּׁלִישִׁי אוֹמֵר:
"אָף אֲנִי כְמוֹהוּ."

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ו
יא

הָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה,
אֶחָד הָעוֹבֵד,
וְאֶחָד הַזּוֹכֵחַ,
וְאֶחָד הַמְּקַטֵּר,
וְאֶחָד הַמִּנְסֵף,
וְאֶחָד הַמְּשַׁתְּחָוֶה,
וְהַמְּקַבְּלוֹ עָלָיו לְאֱלוֹהִים,
וְהַאֹמֵר לוֹ "אֵלֵי אַתָּה!"

יב

אֲבָל הַמִּגְנָפָה וְהַמִּנְשֵׁק וְהַמְּכַבֵּד וְהַמְּרַבֵּץ וְהַמְּרַחֵץ,
הַסֵּף, הַמְּלַבִּישׁ וְהַמִּנְעִיל,
עוֹבֵר בִּלְאֵ תַעֲשָׂה;
הַנוֹדֵר בְּשָׂמוֹ וּמְקִיָּם בְּשָׂמוֹ,

עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה'.
הַפּוֹעֵר עֲצָמוֹ לְבַעַל פֶּעוֹר,
זוֹ הִיא עֲבוּדָתוֹ.
וְהַזֹּרֵק אֶבֶן בַּמִּרְקוּלִים,
זוֹ הִיא עֲבוּדָתוֹ.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ז
יג

הַנּוֹתֵן מִזְרָעוֹ לַמֶּלֶךְ,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׁיִמְסֹר לַמֶּלֶךְ וַיַּעֲבִיר בְּאֵשׁ.
הַעֲבִיר בְּאֵשׁ וְלֹא מָסַר לַמֶּלֶךְ,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׁיִמְסֹר לַמֶּלֶךְ וַיַּעֲבִיר בְּאֵשׁ.
וּבַעַל אוֹב,
זֶה הַפִּיתוּם וְהַמְדַּבֵּר מִשִּׁיחִיו;
וַיִּדְעוּנִי, הַמְדַּבֵּר בְּפִיו.
הָרִי אֵלָיו בְּסָקִילָה,
וְהַנִּשְׁאָל בָּהֶם בְּאִזְהָרָה.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ח
יד

הַמַּחֲלִיל אֶת הַשֶּׁבֶת,
בְּדָבָר שֶׁחֵיבִין עַל זִדּוּנוֹ כָּרַת וְעַל שִׁגְגָתוֹ חֲטָאת,
וְהַמַּקְלִיל אָבִיו וְאִמּוֹ,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׁיִקְלָלֵם בְּשֵׁם.
קָלָלֵם בְּשֵׁם, קָלָלֵם בְּכַנּוּי,
רַבִּי מֵאִיר מְחִיב,
וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה ט
יה

הַבָּא עַל נַעֲרָה הַמְּאֻרְסָה,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שֶׁתֵּהָא נַעֲרָה בְּתוּלָה מְאֻרְסָה,
בְּבֵית אָבִיהָ.
בָּאוּ עָלֶיהָ שְׁנַיִם,
הָרִאשׁוֹן בְּסָקִילָה, וְהַשֵּׁנִי בְּחֶנֶק.

מסכת סנהדרין פרק ז משנה י
יו

הַמְּסִית,
זֶה הַדִּיּוּט וְהַמְּסִית אֶת הַהֲדִיּוּט.
אָמַר:

"יש יראה במקום פלוגי,
כך אוכלת, כך שותה,
כך מטיבה, כך מריעה." <המטיבה>
כל חיבי מיתות שבתורה,
אין מכמינין עליהם, חוץ מזו.
אמר לשנים, והן עדיו,
מביאין אותו לבית דין וסוקלין אותו.

יז
אמר לאחד הוא אומר לו:
"יש לי חברין רוצין בכך."
אם ה'יה ערום, אינו יכול לדבר בפניהן,
אלא מכמינם לאחורי הגדר,
והוא אומר לו:
"אמר מה שאמרת לי ביחוד!"
והלך אומר לו:
"היאך נניח את אלהינו שבשמים,
ונלך ונעבד עצים ואבנים?"
אם חזר בו, הרי זה מוטב,
ואם אמר:
"כך הוא חוכתנו, וכן יפה לנו",
העומדים מאחורי הגדר מביאין אותו לבית דין,
וסוקלין אותו.

יח
האומר:
"אעבד", "אלך ואעבד", "נלך ונעבד";
"אזבח", "אלך ואזבח", "נלך ונזבח";
"אקטר", "אלך ואקטר", "נלך ונקטר";
"אנסך", "אלך ואנסך", "נלך וננסך";
"אשתחווה", "אלך ואשתחווה", "נלך ונשתחווה".
המדיח, זה הוא האומר:
"נלך ונעבד עבודה זרה".

מסכת סנהדרין פרק ז משנה יא

יט
המכשף,
העושה מעשה, לא האוחז את העינים.
רבי עקיבה אומר משם רבי יהושע:
שנים לוקטים קשואים,
אחד לוקט פטור, ואחד מלקט חייב:

הַעֲשֵׂה מַעֲשֵׂה חֵיב,
וְהֵאוֹחֵז אֶת הָעֵינִים פֶּטוּר.

פרק ח

מסכת סנהדרין פרק ח משנה א

א

בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה,
מֵאֲמָתִי הוּא נַעֲשֶׂה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה?
מְשִׁיבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת, עַד שִׁיקִיף זָקֵן.
הַתַּחֲתוֹן, לֹא אֶת הָעֶלְיוֹן,
אֶלֹא שֶׁדָּבְרוּ חֲכָמִים בְּלִשׁוֹן נִקְיָה,
שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כ"א, יח) "כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן",
בֶּן, לֹא בֵּת,
בֶּן, לֹא אִישׁ.
הַקָּטָן פֶּטוּר, שֶׁלֹּא בָּא לְכַלֵּל הַמִּצְוֹת.

מסכת סנהדרין פרק ח משנה ב

ב

מֵאֲמָתִי הוּא חֵיב?
מְשִׁיאֵכֶל טְרִימֵר בֶּשֶׁר,
וַיִּשְׁתֶּה חֲצִי לֹוֶג יֵין בְּאִיטְלָקִי.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִנֵּה בֶּשֶׁר וְלֹג יֵין.
אֶכֶל בְּעֶבֶר הַחֹדֶשׁ,
אֶכֶל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בִירוּשָׁלַיִם,
אֶכֶל גְּבֻלוֹת וּטְרָפוֹת, וְשִׁקְצִים וּרְמָשִׁים,
אֶכֶל דָּבָר שֶׁהוּא מִצְוָה וְדָבָר שֶׁהוּא עֲבֵרָה;
אֶכֶל כָּל מֵאֶכֶל וְלֹא אֶכֶל בֶּשֶׁר,
שֶׁתֶּה כָּל מִשְׁקָה וְלֹא שֶׁתֶּה יֵין,
אֵינוֹ נַעֲשֶׂה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה,
עַד שִׁיאֵכֶל בֶּשֶׁר וַיִּשְׁתֶּה יֵין, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כ"א, כ)
"זוֹלֵל וְסֹבֵא".
אִף עַל פִּי שֶׁאֵין רְאִיָּה לְדָבָר, זָכָר לְדָבָר: (משלי כ"ב, כ)
"אֵל תִּהְיֶה בְּסֹבֵאֵי יֵין, בְּזוֹלְלֵי בֶּשֶׁר לְמוֹ".

מסכת סנהדרין פרק ח משנה ג

ג

גִּנֵּב מִשְׁלָאֲבִיו וְאֶכֶל בְּרִשּׁוֹת אָבִיו,

משלאחרין ואכל ברשות אחרין,
משלאחרין ואכל ברשות אביו,
אינו נעשה בן סורר ומורה,
עד שיגנב משלאביו ואכל ברשות אחרים.
רבי יוסה ברבי יהודה אומר: <וְרַבִּי יְהוּדָה או'>
עד שיגנב משלאביו ומשלאמו.

מסכת סנהדרין פרק ח משנה ד

ד

היה אביו רוצה ואמו אינה רוצה,
אמו רוצה ואביו אינו רוצה,
אינו נעשה בן סורר ומורה,
עד שיהיו שניהן רוצין.
רבי יהודה אומר:
אם לא היתה אמו ראויה לאביו,
אינו נעשה בן סורר ומורה.

ה

היה אחד מהן גדם, או חגר,
או אלם, או סומא, או חרש,
אינו נעשה בן סורר ומורה,
שנאמר: (דברים כא, יט-כ)
"ותפשו בו", לא גדמים;
"והוציאו אותו", לא חגרים;
"ואמרו", לא אלמים;
"בגנו זה", לא סומים;
"איננו שמע בקלנו", לא חרשים.
מתרין בו בפני שלשה ומלקין אותו.
חזר וקלקל,
ידון בעשרים ושלשה.
אינו נסקל עד שיהו שם שלשה ראשונים,
שנאמר (דברים כא, כ) "בגנו זה",
הוא שלקה בפניכם.

ו

ברח עד שלא נגמר דינו,
ואחר כך הקיף זקן המתתו,
פטור.
ואם משנגמר דינו ברח,
ואחר כך הקיף זקן המתתו,
חייב.

מסכת סנהדרין פרק ח משנה ה

ז

בן סורר ומורה ידון לשם סופו,
ימות זכי ואל ימות חייב.
שמיתמן שלרשעין הנגיה להן והנגיה לעולם,
ולצדיקים, רע להן ורע לעולם.
זין ושנה לרשעין, הנגיה להן והנגיה לעולם,
ולצדיקים, רע להן ורע לעולם.
פזור לרשעין, הנגיה להן והנגיה לעולם,
ולצדיקים, רע להן ורע לעולם.
כנוס לרשעין, רע להן ורע לעולם,
ולצדיקים, הנגיה להן והנגיה לעולם.
שקט לרשעין, רע להן ורע לעולם,
ולצדיקים, הנגיה להן והנגיה לעולם.

מסכת סנהדרין פרק ח משנה ו

ח

הבא במחתרת ידון על שם סופו.
היה בא במחתרת ושבר את החבית,
אם יש לו דמים, חייב,
אין לו דמים, פטור.

מסכת סנהדרין פרק ח משנה ז

ט

אלו שמצילים אותן בנפשן:
הרודף אחר חברו להרגו,
ואחר הזכור ואחר נערה מארסה.
אבל הרודף אחר הבהמה,
והמחלל את השבת,
והעובד עבודה זרה,
אין מצילין אותן בנפשן.

פרק ט

מסכת סנהדרין פרק ט משנה א

א

ואלו הן הנשרפין:
הבא על אשה ובתה, ובת כהן.

וַיֵּשׁ בְּכָל־ל אִשָּׁה וּבִתָּה:
בָּתוֹ, וּבִת בָּתוֹ, וּבִת בָּנוֹ,
וּבִת אִשְׁתּוֹ, וּבִת בִּתְּהָ, וּבִת בְּנֶהָ,
חֲמוּתוֹ, וְאִם חֲמוּתוֹ, וְאִם חֲמִיו.
וְאָלוֹ הֵן הַנִּהְרָגִין:
רוֹצֵחַ וְאִנְשֵׁי עִיר נִדְחָת.

ב

רוֹצֵחַ שֶׁהִכָּה אֶת רֵעֵהוּ בֵּין בָּאֶבֶן בֵּין בַּבְּרֹזֶל,
וְכָבֵשׁ עָלָיו לְתוֹךְ הַמַּיִם אוֹ לְתוֹךְ הָאוּר,
וְאִינּוֹ יָכוֹל לַעֲלוֹת מִשָּׁם, וּמָת,
חַיֵּב.

דָּחֲפוֹ לְתוֹךְ הַמַּיִם אוֹ לְתוֹךְ הָאוּר,
אִם יָכוֹל הוּא לַעֲלוֹת מִשָּׁם, וּמָת,
פְּטוּר.

שָׁסָה בּוֹ אֶת הַכֶּלֶב,
שָׁסָה בּוֹ אֶת הַנָּחַשׁ,
פְּטוּר.

הִשִּׁיךְ בּוֹ אֶת הַנָּחַשׁ,
רַבִּי יְהוּדָה מְחַיֵּב,
וְחַכְמִים פּוֹטְרִין.

ג

הִמָּכָה אֶת חֲבֵרוֹ, בֵּין בָּאֶבֶן, בֵּין בְּאֶגְרוֹף,
וְאִמְדוּהוּ לַמִּיתָה,
הַקָּל מִמָּה שֶׁהָיָה,
לְאַחַר מִפְּנֵי הַכְּבִיד וּמָת,
חַיֵּב.

רַבִּי נַחֲמִיָּה פּוֹטֵר, שְׂרָגְלִים לְדָבָר.

מסכת סנהדרין פרק ט משנה ב

ד

נִתְכַּפֵּן לְהַרְוֵג אֶת הַבְּהֵמָה וְהָרַג אֶת הָאָדָם,
לְנִכְרֵי וְהָרַג אֶת יִשְׂרָאֵל,
לְנַפְלִים וְהָרַג בֶּן קִיָּמָה,
פְּטוּר.

ה

נִתְכַּפֵּן לְהַכּוֹתוֹ עַל מִתְּנִיָּה,
וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מִתְּנִיָּה,
וְהִלָּכָה לָּהּ עַל לְבָבָהּ,

וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל לִבּוֹ,
וּמַת,
נִתְכַּוֵּן עַל לִבּוֹ,
וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַכּוֹתוֹ לְהַמִּית עַל לִבּוֹ,
וְהִלָּכָה לָהּ עַל מַתְנֵיוֹ,
וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מַתְנֵיוֹ,
וּמַת,
נִתְכַּוֵּן לְהַכּוֹת אֶת הַגָּדוֹל,
וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגָּדוֹל,
וְהִלָּכָה לָהּ עַל הַקָּטָן,
וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן,
וּמַת,
נִתְכַּוֵּן לְהַכּוֹת אֶת הַקָּטָן,
וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן,
וְהִלָּכָה לָהּ עַל הַגָּדוֹל,
וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגָּדוֹל,
וּמַת, פְּטוּר.

ו

נִתְכַּוֵּן לְהַכּוֹתוֹ עַל מַתְנֵיוֹ,
וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מַתְנֵיוֹ,
וְהִלָּכָה לָהּ עַל לִבּוֹ,
וּמַת,
נִתְכַּוֵּן לְהַכּוֹת אֶת הַגָּדוֹל,
וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגָּדוֹל,
וְהִלָּכָה לָהּ עַל הַקָּטָן,
וּמַת, חַיֵּב.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אֶפְלוּ נִתְכַּוֵּן לְהַרְגוֹ אֶת זֶה וְהָרַג אֶת זֶה,
פְּטוּר.

מסכת סנהדרין פרק ט משנה ג

ז

רוֹצֵחַ שֶׁנִּתְעַרַב בְּאַחֲרִים, כָּלֵם פְּטוּרִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כּוֹנֵסִין אוֹתוֹ לְכַפֵּה.
וְכָל חַיִּבֵּי מִיתוֹת שֶׁנִּתְעַרְבוּ זֶה בְּזֶה,
יִדּוּנוּ בְּקִלָּה.
הַנִּסְקָלִים בְּנִשְׁרָפִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
יִדּוּנוּ בְּסִקְלָה, שֶׁהִשְׁרִיפָה חֲמוּרָה.

וחכמים אומרים:
ידונו בשריפה, שהסקילה חמורה.

ח

אמר להן רבי שמעון:
אלו לא היתה שריפה חמורה,
לא נתנה לבת כהן שזנת.
אמרו לו:
אלו לא היתה סקילה חמורה,
לא נתנה למגדף ולעובד עבודה זרה.
הנהרגים בנחנקין,
רבי שמעון אומר:
בסיף.
וחכמים אומרים:
בנחנק.

מסכת סנהדרין פרק ט משנה ד

ט

מי שנתחייב בשתי מיתות בית דין,
ידון בחמורה.
עבר עברה שיש בה שתי מיתות,
ידון בחמורה.
רבי יוסה אומר:
ידון בזקה ראשונה שבאת עליו.

מסכת סנהדרין פרק ט משנה ה

י

מי שלקה ושנה בבית דין,
כונסין אותו לכפה,
ומאכילין אותו שעורים עד שפרסו נבקעת.
ההורג נפשות שלא בעדים,
כונסין אותו לכפה
ונותנין לו לחם צר ומים לחץ.

מסכת סנהדרין פרק ט משנה ו

יא

הגונב את הקסנה,
והמקלל בקוסם,
והבועל ארמית,
קנאים פוגעים בהן.
כהן ששמש בטמאה,

אין אָחיו הכהנים מביאין אותו לבית דין,
אָלא פֿרחי כהנה מוציאין אותו חוץ לעזרה,
ומוציאין אַת מוחו בגיזרין.
זר ששמש במקדש,
רבי עקיבה אומר:
בְּחֶנֶק.
וחכמים אומרים:
בידי שמים.

פרק י

מסכת סנהדרין פרק י משנה א

א

[כָּל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,
שְׁנֵאמַר: (ישעיה ס, כא)
”וְעַמֹּד כָּל־מִצְדִּיקִים, לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ,
נֶצֶר מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לַהֲתַפְּאֵר.”]
ואלו שאין להן חלק לעולם הבא:
האומר:
אין תחית המתים מן התורה,
ואין תורה מן השמים,
ואפיקורוס.
רבי עקיבה אומר:
אף הקורא בספרים החיצונין,
והלוחש על המכה ואומר: (שמות טו, כו)
”כָּל הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בַּמִּצְרִים,
לֹא אֲשִׁים עָלֶיךָ, כִּי אֲנִי יְיָ רַפָּאֵךְ.”
אבא שאול אומר:
אף ההוגה את השם באותיותיו.

מסכת סנהדרין פרק י משנה ב

ב

שְׁלֹשָׁה מַלְכִּים וְאַרְבָּעָה הֶדְיוּטוֹת,
אין להן חלק לעולם הבא.
שְׁלֹשָׁה מַלְכִּים:
יִרְבֶּעִם וְאַחָאָב וּמִנְשֵׁה.
רבי יהודה אומר:
מִנְשֵׁה, יֵשׁ לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,
שְׁנֵאמַר: (דברי הימים ב לג, יג)

"וַיִּתְּפֹלֵל אֱלֹהִי, וַיַּעֲתֹר לוֹ וַיִּשְׁמַע תְּחִנָּתוֹ,
וַיִּשְׁיבֵהוּ יְרוּשָׁלַיִם לְמִלְכוּתוֹ".
אָמְרוּ לוֹ:
לְמִלְכוּתוֹ הִשְׁיבּוּ,
לֹא הִשְׁיבּוּ לַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
וְאַרְבָּעָה הַדְּיוּטוֹת:
בִּלְעָם וְדוֹאג, אַחִיתָפֵל וְגַחְזִי.

מסכת סנהדרין פרק י משנה ג

ג

דֹּר הַמְּבוּל, אֵין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,
וְאֵין עוֹמְדִין בְּדִין, שֶׁנֶּאֱמַר: (בראשית ה, ג)
"לֹא יִדּוֹן רוּחִי בָאָדָם לְעֹלָם בְּשָׁגֵם הוּא בָּשָׂר."
אֲנָשֵׁי סְדוּם, אֵין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,
אֲבָל עוֹמְדִין בְּדִין.
רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר:
אֱלֹהֵי נָאֵלוֹ אֵינָן עוֹמְדִין, שֶׁנֶּאֱמַר: (תהלים א, ה)
"עַל כֵּן לֹא יִקְמוּ רְשָׁעִים בְּמִשְׁפָּט",
זֶה דֹּר הַמְּבוּל;
"וְחֹטְאִים בַּעֲדַת צְדִיקִים",
אֱלֹהֵי אֲנָשֵׁי סְדוּם.
אָמְרוּ לוֹ:
בַּעֲדַת צְדִיקִים אֵינָן עוֹמְדִין,
עוֹמְדִין הֵן בַּעֲדַת רְשָׁעִים.

ד

דֹּר הַמַּדְבָּר, אֵין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,
וְאֵין עוֹמְדִין בְּדִין, שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר יז, לה)
"בַּמַּדְבָּר הַזֶּה יִתְּמוּ, וְשָׁם יָמָתוּ".
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
עֲלִיָּהֶן הוּא אוֹמֵר (תהלים נ, ה)
"אִסְפוּ לִי חֲסִידִי, כִּרְתִּי בְרִיתִי עָלַי זָבַח".

ה

עֲדַת קָרַח אֵינָה עֲתִידָה לְעֹלֹת,
שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר טז, לג)
"וְתִכַּס עָלֵיהֶם הָאָרֶץ,
"וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקֹּהֶל".
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

עֲלִיהֶן הוּא אוֹמֵר (שְׁמוּאֵל א ב,ו)
”יִי מַמִּית וּמַחִיָּה, מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעַל”.

ו

עֲשֶׂרֶת הַשָּׁבָטִים אֵינָן עֲתִידִין לַחֲזוֹר,

שְׁנֶאֱמַר: (דְּבָרִים כט,כז)

”וַיִּשְׁלַכְכֶם אֶל אֶרֶץ אַחֶרֶת כִּיּוֹם הַזֶּה”,

מָה הַיּוֹם הוֹלֵךְ וְאֵינּוּ חוֹזֵר,

אִם הֵן הוֹלְכִין וְאֵינָן חוֹזְרִין.

דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

מָה הַיּוֹם מֵאֲפִיל וּמֵאִיר,

אִם הֵן שֶׁהִיא אֲפִילָה לָהֶן,

עֲתִידָה לֵאמֹר לָהֶן.

מסכת סנהדרין פרק י משנה ד

ז

אֲנָשִׁי עִיר הַנִּדְחָת [אֵין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא,

שְׁנֶאֱמַר]: (דְּבָרִים יג,יד)

”יֵצְאוּ אֲנָשִׁים בְּנֵי בְלִיעַל מִקֶּרֶךְ,

וַיִּדְּחוּ אֶת יִשְׁבִּי עִירָם לֵאמֹר”,

הֵא אֵינָן נִהְרָגִין,

עַד שֶׁיְּהִי מִדִּיחָהּ מֵאוֹתָהּ הָעִיר וּמֵאוֹתוֹ הַשָּׁבֵט,

עַד שֶׁיִּדְּחַ רַבָּה,

עַד שֶׁיִּדְּחוּ אֲנָשִׁים.

הַדִּיחוּהָ נָשִׁים וּקְטָנִים,

אוֹ שֶׁהִדְּחַ מְעוֹטָה,

אוֹ שֶׁהִי מִדִּיחָהּ מִחוּצָה לָהּ,

הָרִי אֵלּוֹ כִּיחִידִים,

צָרִיכִין שְׁנֵי עֲדִים וְהַתְּרִיָּה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

זֶה חֹמֶר בִּיחִידִים מִבְּמִרְבֵּין,

שֶׁהִיחִידִין בְּסָקִילָה,

לְפִיכֶךְ מְמוֹנֵן פֶּלֶט,

וְהַמְּרִבִּים בְּסִיף,

לְפִיכֶךְ מְמוֹנֵן אֶבֶד.

מסכת סנהדרין פרק י משנה ה

ח

(דְּבָרִים יג,טז)

”הִכָּה תִּכָּה אֶת יִשְׁבִּי הָעִיר הַהוּא לְפִי חֶרֶב”,

הַחֲמִרְתָּ הַגְּמָלָתָּ, הָעוֹבְרָת מִמָּקוֹם לְמָקוֹם,

הרי אלו מצילין אותן.
(דברים יג, טז) "החרם אתה ואת כל אשר בה,
ואת בהמתה לפי חרב."
מכן אמרו:
נכסי צדיקים שבתוכה אוכדין,
ושבחוזה לה פלטין,
ושלרשעין,
בין מתוכה ובין מחוזה לה אוכדין.

מסכת סנהדרין פרק י משנה ו

ט

(דברים יג, יז)

"ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה",
אין לה רחוב, עושין לה רחוב.
היה רחובה חוצה לה, כונסין אותו לתוכה,
שנאמר "אל תוך רחבה".
(דברים יג, יח) "ושרפת באש את העיר ואת כל שללה",
"שללה", לא שלל שמים.
מכן אמרו:
הקדשות שבתוכה יפדו,
ותרומות ירקבו,
ומעשר שני וכתבי הקדש יגנוזו.

י

(דברים יג, יח) "כליל ליי אלהיך",

אמר רבי שמעון:
אם עושה אתה דין בעיר הנדחת,
מעלה אני עליך כאלו את מעלה עולה כליל לפני.
(דברים יג, יח) "והיתה תל עולם, לא תבנה עוד",
ולא תעשה אפלו גנות ופרדסים.
דברי רבי יוסה הגלילי.
רבי עקיבה אומר:
"לא תבנה עוד",
עוד לי כמו שהית אינה נבנית,
אבל נעשית היא גנות ופרדסים.

יא

(דברים יג, יח) "ולא ידבק בידך מאומה מן החרם,
למען ישוב יי מחרון אפיו",
כל זמן שהרשעים בעולם,
חרון אף בעולם;

אָבדוּ רָשָׁעִים מִן הָעוֹלָם,
נִסְתַּלַּק חֲרוֹן אַף מִן הָעוֹלָם.

פרק יא

מסכת סנהדרין פרק יא משנה א

א

אֱלוֹ הֵן הַנִּחְנָקִין:
הַמֶּכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ,
וְגוֹנֵב נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל,
וְזֹקֵן מִמָּרָא עַל פִּי בֵּית דִּין,
וְנָבִיא הַשֶּׁקֶר,
וְהַמִּתְנַבֵּא לְשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה,
וְהַבָּא עַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ,
וְזוֹמָמֵי בֵּת כֹּהֵן וּבוֹעֲלָה.

ב

הַמֶּכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂעִיעֶשֶׂה בָּהֶן חֲבוּרָה.
זֶה חֲמֹר בַּמִּקְלָל מִבְּמִכָּה,
שֶׁהַמִּקְלָל לְאַחֵר מִיתָה חַיֵּב,
וְהַמֶּכָּה אַחֵר מִיתָה פְּטוּר.
וְגוֹנֵב נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂכִנְיָסְנוּ לְרִשּׁוֹתָיו.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד שְׂכִנְיָסְנוּ לְרִשּׁוֹתָיו וַיִּשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ,
שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כד, ו) "וְהִתְעַמֵּר בּוֹ וּמָכְרוּ".
וְהַגּוֹנֵב אֶת בָּנוֹ,
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה מַחֲיִב,
וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין.
גֹּנֵב אֶת שְׁחָצִיו עֹבֵד וְחָצִיו בֶּן חֹרִין,
רַבִּי יְהוּדָה מַחֲיִב,
וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין.

מסכת סנהדרין פרק יא משנה ב

ג

זֶקֶן מִמָּרָא עַל פִּי בֵּית דִּין,
שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים יח, ח)
"כִּי יִפְלֹא מִמֶּנּוּ דָּבָר לְמִשְׁפָּט,

בין דם לדם, בין דין לדין, ובין נגע לנגע,
דברי ריבת בשעריך".

ושלשה בתי דינים היו שם:

אחד על פתח הר הבית,

ואחד על פתח העזרה,

ואחד בלשכת הגזית.

באין לזה שעל פתח הר הבית,

ואומר:

"כך דרשתי, וכך דרשו חברי",

"כך למדתי, וכך למדו חברי". <לימדו>

אם שמעו, אומרים להן,

ואם לאו, באין לזה שעל פתח העזרה,

ואומר:

"כך דרשתי, וכך דרשו חברי",

"כך למדתי, וכך למדו חברי".

אם שמעו, אומרים להן,

ואם לאו,

אלו ואלו באין לבית דין הגדול שבלשכת הגזית,

שממש תורה יוצא לכל ישראל, שנאמר: (דברים יז.)

"מן המקום שהוא אשר יבחר יי".

ד

חזר לעירו,

ושנה ולמד בדרך שהוא למוד,

פטור,

ואם הורה לעשות,

חייב, שנאמר: (דברים יז.)

"והאיש אשר יעשה כדון",

אינו חייב עד שיוורה לעשות.

התלמיד שהורה לעשות פטור;

נמצא חמרו קלו. <קולו>

מסכת סנהדרין פרק יא משנה ג

ה

חמר בדברי סופרים מדברי תורה.

האומר "אין תפלים",

לעבר על דברי תורה פטור;

"חמש טוטפות",

להוסיף על דברי סופרים, חייב.

מסכת סנהדרין פרק יא משנה ד

ו

אין ממיתין אותו,
לא בבית דין שבעירו, ולא בבית דין שביבנה,
אלא מעלין אותו לבית דין הגדול שבירושלים,
ומשמרין אותו עד הרגל,
וממיתין אותו ברגל, שנאמר: (דברים יג)
"וְכָל הָעָם יִשְׁמְעוּ וַיֵּרְאוּ",
דברי רבי עקיבה.
רבי יהודה אומר:
אין מענין דינו שלזה,
אלא ממיתין אותו מיד,
וכותבין ושלחין בכל המקומות:
"איש פלוני בן איש פלוני נתחייב מיתה בבית דין".

מסכת סנהדרין פרק יא משנה ה

ז

ונביא השקר,
והמתנבא מה שלא שמע ומה שלא נאמר לו,
[מיתתו בידי אדם].
אבל הכובש את נבואתו,
והמותר על דברי הנביא,
ונביא שעבר על דברי עצמו, <שעיבר>
מיתתו בידי שמים, שנאמר: (דברים יח, ט)
"אֲנֹכִי אֲדַרֵּשׁ מַעֲמוֹ".

מסכת סנהדרין פרק יא משנה ו

ח

המתנבא בשם עבודה זרה, ואומר:
"כך אמרה עבודה זרה",
אפלו כון את ההלכה
לטמא את הטמא ולטהר את הטהור.
הבא על אשת איש,
כיון שנכנסה לרשות הבעל לנשואין,
אף על פי שלא נבעלה,
ובא עליה,
הרי זה בחנק. <בחונקו>
וזוממי בת כהן ובועלה,
הא כל הזוממים,
מקדמים לאותה מיתה,
חוץ מזוממי בת כהן ובועלה.

מסכת מכות

פרק א

מסכת מכות פרק א משנה א

א

כיצד העדים נעשים זוממים?
"מעידין אנו על איש פלוני, שהוא בן גרושה",
או "בן חלוצה",
אין אומרים,
יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו,
אלא לוקה ארבעים.
"מעידין אנו את איש פלוני, שהוא חייב לגלות",
אין אומרים, יגלה זה תחתיו,
אלא לוקה ארבעים.
"מעידין אנו את איש פלוני,
שגרש את אשתו ולא נתן לה כתובה";
והלא בין היום ובין למחר,
סופו לתן לה כתובה!
אומדין כמה אדם רוצה לתן כתובה שליו,
שאם נתאלמנה או נתגרשה,
ואם מתה יירשנה בעלה.

ב

"מעידין אנו את איש פלוני,
שהוא חייב לחברו אלה זוז,
על מנת לתנן מכן ועד שלשים יום",
והוא אומר:
"מכן ועד עשר שנים",
אומדין כמה אדם רוצה [לתנן] ויהיו אלה זוז בידו,
בין נותנן מכן ועד שלשים יום,
בין נותנן מכן ועד עשר שנים.

מסכת מכות פרק א משנה ב

ג

"מַעֲיִדִים אֲנוּ אֶת אִישׁ פְּלוֹנִי,
שְׁחִיב לְחַבְרוּ מֵאֲתִים זֶזוּ",
וְנִמְצְאוּ זֹמְמִין,
לוֹקִין וּמִשְׁלָמִין,
שֶׁלֹּא הֵשֵׁם מְבִיאֵן לִידֵי מְכוֹת מְבִיאֵן לִידֵי תִשְׁלוּמִין.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
כָּל הַמְּשַׁלֵּם אֵינוֹ לוֹקָה.

מסכת מכות פרק א משנה ג

ד

"מַעֲיִדִין אֲנוּ אֶת פְּלוֹנִי,
שֶׁהוּא חֵיב מִלְּקוֹת אַרְבָּעִים",
נִמְצְאוּ זֹמְמִין,
לוֹקִין שְׁמוֹנִים, מִשֵּׁם (שְׁמוֹת כ, יג)
"לֹא תַעֲנֶה בְּרֹעַךְ עַד שֶׁקָּר",
וּמִשֵּׁם (דְּבָרִים יט, יט)
"וְעִשִּׂיתָם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאַחִיו",
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵינָן לוֹקִין אֲלֵא אַרְבָּעִים.

ה

מְשַׁלְּשִׁים בְּמִמּוֹן וְאֵין מְשַׁלְּשִׁים בְּמִכּוֹת.
כִּיצַד?
הַעֲדוּהוּ שֶׁהוּא חֵיב לְחַבְרוּ מֵאֲתִים זֶזוּ,
נִמְצְאוּ זֹמְמִים,
מְשַׁלְּשִׁין בִּיגִיָּה.
הַעֲדוּהוּ שֶׁהוּא חֵיב מִלְּקוֹת אַרְבָּעִים,
נִמְצְאוּ זֹמְמִין,
כָּל אֶחָד וְאֶחָד לוֹקָה אַרְבָּעִים.

מסכת מכות פרק א משנה ד

ו

אֵין הָעֵדִין נִעֲשִׂין זֹמְמִים
עַד שֶׁיִּזְמוּ אֶת עֲצָמָן.
כִּיצַד?
אָמְרוּ:
"מַעֲיִדִין אֲנוּ אֶת אִישׁ פְּלוֹנִי,
שֶׁהֵרֵג אֶת הַנֶּפֶשׁ".

אָמְרוּ לָהֶן:
 "הֵיאָךְ אַתֶּם מְעִידִין?
 שְׁהָרִי הַנֶּהָרֵג זֶה אוֹ הַהוֹרֵג,
 הֲיֵה עִמָּנוּ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי",
 אֵין אֱלוֹ זִמְמִים.
 אָבֵל, אָמְרוּ לָהֶן:
 "הֵיאָךְ אַתֶּם מְעִידִין,
 שְׁהָרִי אַתֶּם הֵייתֶם עִמָּנוּ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי",
 הָרִי אֱלוֹ זִמְמִין,
 וַנֶּהָרֵגִין עַל פִּיהֶן.

מסכת מכות פרק א משנה ה

ז

בָּאוּ אַחֲרֵים וְהִזְמִימוּם, בָּאוּ אַחֲרֵים וְהִזְמִימוּם,
 אָפְלוּ מֵאָה, כֹּלָם יִהְרָגוּ.
 רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
 אֶסְטָסִים הֵיא זֶה,
 אֵינָה נִהְרָגֶת אֶלָּא כִּת הָרֵאשׁוֹנָה בַּלְבָּד.

מסכת מכות פרק א משנה ו

ח

אֵין הָעֵדִין הַזִּמְמִים נִהְרָגִין,
 עַד שְׁיִגְמַר הַדִּין.
 שְׁהָרִי הַצָּדוּקִין אוֹמְרִים:
 עַד שְׁיִהְרָג, שְׁנֶאָמַר: (ויקרא כד, יח)
 "נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ".
 אָמְרוּ לָהֶן חֲכָמִים:
 וְהֵלֵא כִּבְר נֶאָמַר: (דברים יט, ט)
 "וְעִשִּׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאַחִיו",
 וְהָרִי אַחִיו קָיָם!
 וְאִם כֵּן, לָמָּה נֶאָמַר "נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ"?
 יָכוֹל מַשְׁעָה שֶׁקָּבְלוּ עֲדוּתָן יִהְרָגוּ?
 תִּלְמוּד לֹאמַר "נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ",
 הֵא אֵינָן נִהְרָגִין עַד שְׁיִגְמַר הַדִּין.

מסכת מכות פרק א משנה ז

ט

(דברים יג, ו) "עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים
 אוֹ שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוֹמַת הַמֶּת".
 אִם מִתְקַיֶּמֶת הָעֲדוּת בְּשְׁנַיִם,
 לָמָּה פָּרַט הַכֶּתוּב בְּשִׁלְשָׁה?

אֵלָא לְהַקִּישׁ שְׁלֵשָׁה לְשָׁנִים:
וּמָה שְׁלֵשָׁה מְזַמְמִין אֶת הַשָּׁנִים, <מְזַמֵּין>
אִף הַשָּׁנִים יִזְמוּ אֶת הַשְּׁלֵשָׁה.
מִנֵּין אֶפְלוּ מֵאָה?
תִּלְמוּד לֹמֵר "עֲדִים".

י

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מָה שָׁנִים אֵינָן נִהְרָגִין עַד שֶׁיְהִי שְׁנִיָּהּ זִמְמִים,
אִף שְׁלֵשָׁה אֵינָן נִהְרָגִין עַד שֶׁיְהִי שְׁלִשְׁתָּן זִמְמִין.
מִנֵּין אֶפְלוּ מֵאָה?
תִּלְמוּד לֹמֵר "עֲדִים".

יא

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לֹא בָּא הַשְּׁלִישִׁי אֵלָּא לְהַחֲמִיר עָלָיו,
וְלַעֲשׂוֹת דִּינּוֹ כִּיּוֹצֵא בָּאֵלוֹ.
וְאִם כֵּךְ עָנַשׁ הַכֶּתוּב
לְנִטְפָּל לְעוֹבְרֵי עֲבֵרָה כְּעוֹבְרֵי עֲבֵרָה,
עַל אַחַת כַּמָּה יִשְׁלַם שָׂכָר
לְנִטְפָּל לְעוֹשֶׂה מִצְוָה כְּעוֹשֶׂה מִצְוָה.

מסכת מכות פרק א משנה ח

יב

מָה שָׁנִים, נִמְצָא אֶחָד מֵהֶן קָרוֹב אוֹ פָּסוּל,
עֲדוּתָן בְּטֵלָה,
[אִף שְׁלֵשָׁה, נִמְצָא אֶחָד מֵהֶן קָרוֹב אוֹ פָּסוּל,
עֲדוּתָן בְּטֵלָה].
מִנֵּין אֶפְלוּ מֵאָה?
תִּלְמוּד לֹמֵר "עֲדִים".

יג

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִין?
בְּדִינֵי נִפְשׁוֹת.
אֲבָל בְּדִינֵי מְמוֹנוֹת,
תִּתְקִים הָעֲדוּת בְּשֹׁאֵר.
רַבִּי אוֹמֵר:
אֶחָד דִּינֵי מְמוֹנוֹת וְאֶחָד דִּינֵי נִפְשׁוֹת,
בְּזִמְן שֶׁהִתְרוּ בֵּהֶן.
אֲבָל בְּזִמְן שֶׁלֹּא הִתְרוּ בֵּהֶן,

מה יַעֲשׂוּ שְׁנֵי אַחִים,
שָׂרְאוּ כְּאַחַת שֶׁהָרַג זֶה אֶת הַנֶּפֶשׁ?

מסכת מכות פרק א משנה ט

יד

הָיוּ שְׁנַיִם רוֹאִין אוֹתוֹ מִחִלּוֹן זֶה,
וּשְׁנַיִם רוֹאִין אוֹתוֹ מִחִלּוֹן זֶה,
וְאַחַד מִתְּרֵה בּוֹ בְּאַמְצַע,
בְּזִמְנָן שֶׁמִּקְצֶתָן רוֹאִין אֱלֹהֵי אֶת אֱלֹהֵי,
הָרִי אֱלֹהֵי עֲדוּת אַחַת.
וְאִם לֹא, הָרִי אֱלֹהֵי שְׁתֵּי עֲדוּת.
לְפִיכָךְ, אִם נִמְצְאָה אַחַת מֵהֶן זֹמָמָה,
הִיא וְהֵן נִהְרָגִין, וְהַשְּׁנִיָּה פְּטוּרָה.

יה

רַבִּי יוֹסֵה בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לְעוֹלָם אֵינוֹ נִהְרָג,
עַד שֶׁיְּהִי פִי שְׁנֵי עֲדָיו מִתְּרִים בּוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים י"ז)
"עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים".
דָּבָר אַחֵר:
"עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים",
שֶׁלֹּא תִּהְיֶה סִנְהֶדְרִין שׁוֹמֵעַת כְּמִפִּי הַתְּרִגְמָן.

מסכת מכות פרק א משנה י

יו

מִי שֶׁנִּגְמַר דִּינוֹ וּבִרְחָה,
וּכְאֵל פְּנֵי אוֹתוֹ בֵּית דִּין,
אֵין סוֹתְרִין אֶת דִּינוֹ.
בְּכָל מְקוֹם שֶׁיַּעֲמִדּוּ שְׁנַיִם וַיֹּאמְרוּ:
"מַעֲיִדִין אֲנוּ אֶת אִישׁ [פְּלוֹנִי,
שֶׁ]נִּגְמַר דִּינוֹ בְּבֵית דִּינוֹ שֶׁלְּפִלוֹנִי,
וּפְלוֹנִי וּפְלוֹנִי עֲדִיו",
הָרִי זֶה יִהְרָג.

יז

סִנְהֶדְרִין נוֹהֲגִת בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ. <ובחוץ>
סִנְהֶדְרִין הוֹרֶגֶת אֶחָד בְּשָׁבוּעַ,
וְנִקְרְאָה תְּכֵלְהִית;
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:
אֶחָד לְשִׁבְעִים שָׁנָה.
רַבִּי טַרְפוֹן וּרַבִּי עֲקִיבָה אוֹמְרִים:

אלו היינו בסנהדרין,
לא נהרג בה אדם מעולם.
רפן שמעון בן גמליאל אומר:
אף הן מרבין שופכי דמים בישראל.

פרק ב

מסכת מכות פרק ב משנה א

א

ואלו הן הגולין:
ההורג נפש בשגגה:
היה מעגיל במעגילה, נפלה עליו והרגתו,
היה משלשל בחבית, ונפלה עליו והרגתו,
היה יורד בסלם, ונפל עליו והרגו,
הרי זה גולה.
אבל אם היה מושך במעגילה,
ונפלה עליו והרגתו,
היה דולה בחבית,
ונפסק החבל ונפלה עליו והרגתו,
היה עולה בסלם, ונפל עליו והרגו,
הרי זה אינו גולה.
זה הכלל:
כל שפדרך הורדתו, גולה,
ושלא כדרך הורדתו, אינו גולה.

ב

נשטט הפרזל מקנתו והרג,
רבי אומר:
אינו גולה.
וחכמים אומרים:
גולה.
מן העץ המתבקע,
רבי אומר:
גולה.
וחכמים אומרים:
אינו גולה.

מסכת מכות פרק ב משנה ב

ג

זרק את האבן לרשות הרבים והרג,
הרי זה גולה.
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
מכשיצאת האבן מידו,
והוציא הלא את ראשו וקבלה,
הרי זה פטור.

ד <ג>

זרק את האבן לחצרו והרג,
אם יש רשות לגזק לכנס לשם, גולה,
ואם לאו, אינו גולה, שנאמר: (דברים יט, ה)
"ואשר יבא את רעהו ביער",
מה היער רשות לגזק ולמזיק ולהכנס לשם,
יצא חצר בעל הבית,
שאין רשות לגזק לכנס לשם.
אבא שאול אומר:
מה חטבת עצים רשות,
יצא האב המכה את בנו,
והרב הרודה בתלמידו,
ושלוח בית דין.

מסכת מכות פרק ב משנה ג

ה

האב גולה על ידי הבן,
והבן גולה על ידי האב.
והכל גולים על ידי ישראל,
וישראל גולין על ידיהן,
חוץ מעל ידי גר תושב.
וגר תושב אינו גולה אלא על ידי גר תושב.

ו

הסומא אינו גולה.
דברי רבי יהודה.
ורבי מאיר אומר:
גולה.
השונא אינו גולה.
רבי יוסה ברבי יהודה אומר:
השונא נהרג, מפני שהוא כמועד.
רבי שמעון אומר:
יש שונא גולה ויש שונא שאינו גולה.
כל שהוא יכול לומר,

לְדַעַת הָרֶג, אֵינּוּ גּוֹלָהּ,
וְשֵׁלָא לְדַעַת הָרֶג, הָרִי זֶה גּוֹלָהּ.

מסכת מכות פרק ב משנה ד

ז

לְאִיכָן גּוֹלִין? לְעִיר מְקַלָּט.
לְשָׁלוֹשׁ שְׁבַעֲבָר הֵי־רֶדֶן וּלְשָׁלוֹשׁ שְׁבַאֲרֵץ כְּנָעַן,

שְׁנֵאמַר: (במדבר לה, יד)

"אֵת שְׁלֹשׁ הָעָרִים תִּתְּנוּ מֵעֶבֶר לִירְדֵן,
וְאֵת שְׁלֹשׁ הָעָרִים תִּתְּנוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן".
עַד שֶׁלֹּא נִבְחָרוּ שְׁלוֹשׁ שְׁבַאֲרֵץ יִשְׂרָאֵל,
לֹא הָיוּ שְׁלוֹשׁ שְׁבַעֲבָר הֵי־רֶדֶן קוֹלְטוֹת, שְׁנֵאמַר: (במדבר לה, יג)
"שֵׁשׁ עָרֵי מְקַלָּט תִּהְיֶינָה",
שִׁיהוּ שְׁשֶׁתֶּן קוֹלְטוֹת כְּאַחַת.

מסכת מכות פרק ב משנה ה

ח

וּמִכּוֹנוֹת לָהֶן דְּרָכִים מִזּוֹ לְזוֹ, שְׁנֵאמַר: (דברים יט, ג)
"תָּכִין לָךְ הַדֶּרֶךְ וְשִׁלַּשְׁתָּ אֶת גְּבוּל אֶרֶצְךָ
אֲשֶׁר יִנְחִילְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ,
וְהָיָה לְנוֹס שָׁמָּה כָּל רֹצֵחַ".
וּמוֹסְרִין לוֹ שְׁנֵי תַלְמִידֵי חֻכָּמִים,
שְׁמָא יִהְיֶהנּוּ בְּדֶרֶךְ, וַיִּדְּבְרוּ אֵלָיו.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
הוּא מְדַבֵּר עַל יְדֵי עֲצָמוֹ, שְׁנֵאמַר: (דברים יט, ד)
"וְזֶה דְּבַר הַרְצָח".

מסכת מכות פרק ב משנה ו

ט

רַבִּי יוֹסֵה בְּרַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
כְּתוּבָה, אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד,
מְקַדְּמִין לְעִיר מְקַלָּט,
וּבֵית דִּין שׁוֹלְחִין וּמְבִיאִין אוֹתָן מִשָּׁם.
מִי שֶׁנִּתְחַיֵּב מִיתָה, הִרְגוּהוּ; <מִשְׁנֵתְחַיֵּב>
וּמִי שֶׁלֹּא נִתְחַיֵּב מִיתָה, פְּטֻרוֹהוּ.
וּמִי שֶׁנִּתְחַיֵּב גְּלוּת,
מְחַזְרִין אוֹתוֹ לְמִקְוָמוֹ, שְׁנֵאמַר: (במדבר לה, כה)
"וְהִשְׁבִּיאוּ אוֹתוֹ הָעֵדָה אֶל עִיר מְקַלָּטוֹ אֲשֶׁר נָס שָׁמָּה".
אֶחָד מְשׁוּחַ בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה,
וְאֶחָד מְרֻבֶּה בְּגָדִים,
וְאֶחָד שֶׁעֶבֶר מִמְּשִׁיחָתוֹ.

רבי יהודה אומר:
אף משוח מלחמה מחזיר את הרוצח.
לפיכך אמותיהן שלכהנים מספקות להן מחיה וכסות,
כדי שלא יתפללו על בניהן שימותו.

י

נגמר דינו ומת כהן גדול,
הרי זה אינו גולה.
אם עד שלא נגמר דינו מת כהן גדול,
ומנו כהן אחר תחתיו,
לאחר מכן נגמר דינו,
חוזר למיתתו שלשני.

מסכת מכות פרק ב משנה ז

יא

נגמר דינו בלא כהן גדול,
ההורג כהן גדול,
וכהן גדול שהרג,
אינו יוצא משם לעולם.
אינו יוצא לא לעדות מצנה,
ולא לעדות ממון,
ולא לעדות נפשות.
אפלו ישראל צריכין לו,
ואפלו שר צבא ישראל כיוצא בן צרויה,
אינו יוצא משם לעולם, שנאמר: (במדבר לה, כה)
"אשר נס שמה",
שם תהי דירתו ושם תהא מיתתו,
ושם תהא קבורתו.

יב

כשם שהעיר קולטת, כך תחומה קולט.
רוצח שיצא חוץ לתחום, ומצאו גואל הדם,
רבי יוסה הגלילי אומר:
מצנה ביד גואל הדם,
ורשות ביד כל האדם;
רבי עקיבה אומר:
רשות ביד גואל הדם,
וכל אדם אין חביבין עליו.

יג

אילן שהוא עומד בתוך התחום,

וְנוֹפוּ נוֹטָה חוּץ לַתְּחוּם,
אוֹ עוֹמֵד חוּץ לַתְּחוּם,
וְנוֹפוּ נוֹטָה לְתוֹךְ הַתְּחוּם,
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַנוֹף.
הָרֵג בְּאוֹתָהּ הָעִיר,
גּוֹלָה מְשֻׁכְּוֹנָה לְשֻׁכּוֹנָה.
וּבֵן לְוִי גּוֹלָה מַעִיר לְעִיר.

מסכת מכות פרק ב משנה ח

יד

(כִּיּוֹצֵא בּוֹ) רוֹצֵחַ שְׁגָלָה לְעִיר מִקְלָטוֹ,
וְרָצוּ אֲנָשֵׁי הָעִיר לְכַבְּדוֹ,
יֹאמְרוּ לָהֶם "רוֹצֵחַ אָנִי".
אָמְרוּ לוֹ "אֵף עַל פִּי כֵן",
יִקְבֹּל מָהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים יט, ד.)
"וְיִזְנֶה דְּבַר הָרָצַח".

יה

וּמַעֲלֹת הָיוּ שְׂכָר לָלוּיִם.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
לֹא הָיוּ מַעֲלִים לָהֶן שְׂכָר.
וְחוֹזֵר לְשַׁרְרָה שֶׁהָיָה בָּהּ. <לסררה>
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא הָיָה חוֹזֵר לְשַׁרְרָה שֶׁהָיָה בָּהּ. <לסררה>

פרק ג

מסכת מכות פרק ג משנה א

א

אֵלֹהֵי הַן הַלּוֹקִין:
הַבָּא עַל אֲחוֹתוֹ,
וְעַל אֲחוֹת אָבִיו,
וְעַל אֲחוֹת אִמּוֹ,
וְעַל אֲחוֹת אִשְׁתּוֹ,
וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲחִיו,
וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲחִי אָבִיו,
וְעַל הַנָּדָה;

אֶלְמָנָה לְכֹהֵן גָּדוֹל,
גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה לְכֹהֵן הִדְיוּט,
[מִמְזוּרָת וְנִתְיָנָה לְיִשְׂרָאֵל,
בֵּת יִשְׂרָאֵל לְנִתְיָן וּלְמִמְזוּרָה].
אֶלְמָנָה וּגְרוּשָׁה,
חֵיבִין עָלֶיהָ מִשֵּׁם שְׁנֵי שְׁמוֹת.
גְּרוּשָׁה וְחִלּוּצָה,
אֵינוּ חֵיב אֲלָא מִשֵּׁם אֶחָד בְּלָבָד.

מסכת מכות פרק ג משנה ב

ב

טָמֵא שְׂאֵכֵל אֶת הַקֹּדֶשׁ,
וְהֵבֵא אֶל מִקְדָּשׁ טָמֵא,
וְהָאוֹכֵל חֵלֶב, וְדָם, וְנוֹתֵר, וּפְגוּל.
הַשּׁוֹחֵט וְהַמַּעֲלֶה בַחוּץ,
הָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח,
וְהָאוֹכֵל וְהַעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְיוֹם הַכִּפּוּרִים,
וְהַמִּפְטֵם אֶת הַשֶּׁמֶן,
וְהַמִּפְטֵם אֶת הַקִּטְרֶת,
וְהַסֹּד בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה,
וְהָאוֹכֵל גְּבִלוֹת וְטִרְפוֹת, וְשִׁקְצִים וְרִמָּשִׁים; <וּרְמָסִים>
אֲכָל טָבֵל וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹא נִטְלָה תְרוּמָתוֹ,
וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹא נִפְדּוּ.
כִּמָּה יֵאָכֵל מִן הַטָּבֵל וַיְהִי חֵיב? <כִּמָּא>
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל שֶׁהוּא.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
כְּזִית.
אָמַר לָהֶן רַבִּי שְׁמַעוֹן:
אֵין אַתֶּם מוֹדִים לִי בְּאוֹכֵל גְּמָלָה כָּל שֶׁהוּא,
שֶׁהוּא חֵיב?
אָמְרוּ לוֹ:
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּבִרְיָתָהּ;
אָמַר לָהֶן:
אֵף חֲטָה אַחַת כְּבִרְיָתָהּ.

מסכת מכות פרק ג משנה ג

ג

הָאוֹכֵל בִּכְוִרִים עַד שֶׁלֹא קָרָא עָלֶיהֶן,
קֹדֶשִׁי קֹדָשִׁים חוּץ לְקִלְעִים,
קֹדֶשִׁין קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי חוּץ לַחוּמָה,

השׁוֹכֵר אֶת הָעֶצֶם בְּפֶסַח טָהוֹר,
הָרִי זֶה לֹקָה אֲרֻבָּעִים.
אֲבָל הַמוֹתִיר וְהַשׁוֹכֵר בְּטָמֵא,
אֵינוֹ לֹקָה אֲרֻבָּעִים.

מסכת מכות פרק ג משנה ד

ד

הַנוֹטֵל אִם עַל הַבָּנִים,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹקָה, וְאֵינוֹ מְשַׁלַּח.
וְחֻקָּמִים אוֹמְרִים:
מְשַׁלַּח, וְאֵינוֹ לֹקָה.
זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל מִצְוֹת בְּלֹא תַעֲשֶׂה שְׂשֵׁי בָּהּ קוֹם וַעֲשֶׂה,
אֵין חֵיבִין עָלֶיהָ.

מסכת מכות פרק ג משנה ה

ה

הַקּוֹרֵחַ קִרְחָה בְּרֹאשׁוֹ,
וְהַמְקִיף פֶּאת רֹאשׁוֹ,
וְהַמְשַׁחִית פֶּאת זָקְנוֹ,
הַסּוֹרֵט סִרְטָה אַחַת עַל הַמֶּת,
חֵיב.
סִרְט סִרְטָה אַחַת עַל חֲמִשָּׁה מֵתִים,
אוֹ חֲמִשׁ סְרִיטוֹת עַל מֵת אֶחָד,
חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
חֵיב עַל הָרֹאשׁ שְׁתֵּים,
אַחַת מִכֵּן וְאַחַת מִכֵּן;
עַל הַזָּקֵן, שְׁתֵּים מִכֵּן, וְאַחַת מִלְּמִטָּן.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אִם נָטְלוּ כָּל כָּאֶחָת,
אֵינוֹ חֵיב אֶלָּא אַחַת.
וְאֵינוֹ חֵיב, עַד שְׁיִטְלֻנוּ בַּתַּעַר.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אִפְּלוּ לְקַטּוֹ בַּמִּלֻּקָּטָה, אוֹ בְּרֵהִיטָנִי,
חֵיב.

מסכת מכות פרק ג משנה ו

ו

הַכוֹתֵב כְּתָבֶת קַעֲקָע.
כָּתֵב וְלֹא קַעֲקָע,

קַעֲקַע וְלֹא כָתֵב,
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיִכְתֵּב וַיִּקְעַקַע בְּדִיו,
וּבִכְחָל, וּבְכֹל דְּבָר שֶׁהוּא רוֹשֵׁם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן:
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיִכְתֵּב שֵׁם הַשֵּׁם, שֶׁנֶּאֱמָר: (ויקרא יט, כח)
"וְכָתַבְתָּ קַעֲקַע לֹא תִתְּנוּ בָכֶם אֲנִי יי".

מסכת מכות פרק ג משנה ז

ז

נֹזֵר שֶׁהָיָה שׁוֹתֶה בַּיּוֹם כָּל הַיּוֹם,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת.
אָמְרוּ לוֹ:
"אַל תִּשְׁתֶּה", "אַל תִּשְׁתֶּה!"
וְהוּא שׁוֹתֶה,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

מסכת מכות פרק ג משנה ח

ח

הָיָה מְטַמֵּא לַמֵּתִים כָּל הַיּוֹם,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת.
אָמְרוּ לוֹ:
"אַל תִּטַּמֵּא, אַל תִּטַּמֵּא!"
וְהוּא מְטַמֵּא,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

ט

הָיָה מְגַלֵּחַ כָּל הַיּוֹם,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת.
אָמְרוּ לוֹ:
"אַל תִּגְלַח, אַל תִּגְלַח!"
וְהוּא מְגַלֵּחַ,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

י

הָיָה לוֹבֵשׁ בְּכָל־אֵימָה כָּל הַיּוֹם,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת.
אָמְרוּ לוֹ:
"אַל תִּלְבָּשׁ, אַל תִּלְבָּשׁ!"
וְהוּא פּוֹשֵׁט וְלוֹבֵשׁ,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

מסכת מכות פרק ג משנה ט

יא

יש חורש תלם אחד,
וחיב עליו משם שמונה לאוין: <לויים>
החורש בשור וחמור, והן מקדשין,
כלאים בכרם, ושביעית, ויום טוב,
וכהן ונזיר ואף בית טמאה.
חנניא בן חכיני אומר:
אף הלויש כלאים.
אמרו לו:
אינו השם.
אמר להן:
אף לא הנזיר הוא השם.

מסכת מכות פרק ג משנה י

יב

וכמה מלקים אותו?
ארבעים חסר אחת, שנאמר: (דברים כה, ב-ג)
"במספר ארבעים",
מנין שהוא סמוך לארבעים. <מניין>
רבי יהודה אומר:
ארבעים שלמות הוא לוקה.
ואיכן הוא לוקה את היתרה?
בין כתפיו.

מסכת מכות פרק ג משנה יא

יג

אין עומדין אותו
אלא במכות ראויות להשתלש.
עמדוהו לקבל ארבעים,
לקה מקצת, אמרו:
"אינו יכול לקבל ארבעים",
פטור.
עמדוהו לקבל שמונה עשרה,
משלקה אמרו:
"יכול הוא לקבל ארבעים",
פטור.
עבר עברה שיש בה שני לאוים:
עמדוהו עמד אחד, לוקה ופטור.
אם לאו,
לוקה ומתרפא וחוזר ולוקה.

מסכת מכות פרק ג משנה יב

יד

כיצד מלקין אותו?
כופת שתי ידיו על העמוד הילך והילך,
חזן הכנסת או חזו בכגדיו,
אם נקרעו נקרעו, ואם נפרמו נפרמו,
[עד שהוא מגלה את לבו].
והאבן נתונה מאחוריו,
חזן הכנסת עומד עליה,
ורצועה שלעגל בידו,
כפולה אחד לשנים ושנים לארבעה,
ושתי רצועות עולות ויורדות בה.

מסכת מכות פרק ג משנה יג

יה

ידה טפח, ורחבה טפח,
וראשה מגעת פי כרסו.
ומכה אותו שליש מלפניו,
ושתי ידות מלאחוריו,
ואינו מכה אותו לא עומד ולא יושב,
אלא מטה, שנאמר: (דברים כה, ב)
"והפילו".
והמכה מכה באחת ידו בכל כחו.

מסכת מכות פרק ג משנה יד

יו

והקורא קורא: (דברים כח, נח-נט)
"אם לא תשמר לעשות
את כל דברי התורה הזאת,
הכתבים בספר הזה,
ליראה את השם הנכבד והנורא הזה,
את יי אלהיך.
והפלא יי את מכתך ואת מכות זרעך,
מכות גדלת ונאמנות,
וחלים רעים ונאמנים."
וחזור לתחלת המקרא.
אם מת תחת ידו,
פטור.
הוסיף לו עוד רצועה אחת, ומת,
הרי זה גולה על ידיו.

נִתְקַלְקַל, בֵּין בְּרָאִי בֵּין בְּמִיָּם,
פֶּטוּר.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הָאִישׁ בְּרָאִי, וְהָאִשָּׁה בְּמִיָּם.

מסכת מכות פרק ג משנה טו
יז

כָּל חֵיבֵי כְּרִתּוֹת שְׁלָקוּ,
נִפְטְרוּ יְדֵי כְּרִתָּן, שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים כה,ג)

"וְנִקְלָה אַחִיד לְעֵינֶיךָ",

מִשְׁלָקָה, הָרִי הוּא כְּאַחִיד.

דְּבָרֵי רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל.

אָמַר רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל:

מָה, אִם הָעוֹכֵר עֲבָרָה אַחַת,

נִפְשׁוּ נוֹטְלֵת עָלֶיהָ,

הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת,

עַל אַחַת כַּמָּה שֶׁתִּנָּתֵן לוֹ נִפְשׁוּ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

מִמָּקוֹמוֹ הוּא לָמַד, שֶׁנֶּאֱמַר: (וַיִּקְרָא יח,כט)

"וְנִכְרְתוּ הַנִּפְשׁוֹת הָעֹשֶׂת מִקֶּרֶב עַמָּם."

וְאוֹמֵר: (וַיִּקְרָא יח,ה)

"אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אִתָּם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם", <אוֹתָן הָאָדָם וְחֵי בָהֶן>

הֵא, כָּל הַיּוֹשֵׁב וְלֹא עָבַר עֲבָרָה,

נוֹתֵנִין לוֹ שָׂכָר כְּעוֹשֶׂה מִצְוָה.

יח

רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרַבִּי אוֹמֵר:

הָרִי הוּא אוֹמֵר: (דְּבָרִים יב,ג)

"רַק חֹזֵק לְבַלְתִּי אֶכֶל הַדָּם,

כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ".

וּמָה, אִם הַדָּם,

שֶׁנִּפְשׁוּ שְׁלֹאֲדָם חֲתָה הַיָּמִינוּ,

הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ מִקְבֵּל שָׂכָר,

גָּזַל וְעֲרִיזוֹת,

שֶׁנִּפְשׁוּ שְׁלֹאֲדָן מִתְאַוָּה לָהֶן וּמִחֲמִדָּתָן,

הַפּוֹרֵשׁ מֵהֶן, עַל אַחַת כַּמָּה

שִׁיזְכָּה לוֹ וּלְדוֹרוֹתָיו וּלְדוֹרֵי דוֹרוֹתָיו,

עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת.

מסכת מכות פרק ג משנה טז
יט

רבי חנניה בן עקשיה אומר:
רצה המקום ברוך הוא לזכות את ישראל,
לפיכך הרבה להן תורה ומצוות, שנאמר: (ישעיה מב, כא)
"ויי חפץ למען צדקו, יגדיל תורה ויאדיר".

חסלת מסכת מכות <חסלת סנהדרין>

מסכת שבועות

פרק א

מסכת שבועות פרק א משנה א

א

שבועות, שמים שהן ארבע.
ידיעות הטמאה, שמים שהן ארבע.
יציאות השבת, שמים שהן ארבע.
מראות נגעים, שנים שהן ארבעה.

מסכת שבועות פרק א משנה ב

ב

כל שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בנתיים,
הרי זה בעולה ויורד.
יש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף,
שעיר הנעשה בפנים יום הכפורים תולה,
עד שתודע לו, ויביא בעולה ויורד.

מסכת שבועות פרק א משנה ג

ג

אין בה ידיעה בתחלה,
אבל יש בה ידיעה בסוף,
שעיר הנעשה בחוץ יום הכפורים מכפר,
שנאמר: (במדבר כט, יא)
"מלבד חטאת הכפרים".
על מה שזה מכפר זה מכפר:
מה הפנימי,
אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה,
אף החיצון,

לא יכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה. <בה>

מסכת שבועות פרק א משנה ד

ד

ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף,
שעירי רגלים ושעירי ראשי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִים.
דברי רבי יהודה.

רבי שמעון אומר:

שעירי רגלים מְכַפְּרִים,

אבל לא שעירי ראשי חֲדָשִׁים.

ועל מה שעירי ראשי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִים?

על טהור שאכל טמא. <טהור>

רבי מאיר אומר:

כל השעירים כפרתן שנה,

על טמאת מקדש וקדשיו.

ה

היה רבי שמעון אומר:

שעירי ראשי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִים על טהור שאכל טמא.

ושלִרְגָלִים מְכַפְּרִים על שאין בה ידיעה,

לא בתחלה ולא בסוף.

ושלִיּוֹם הַכִּפּוּרִים מְכַפְּרִין על שאין בה ידיעה [בתחלה,

אבל יש בה ידיעה] בסוף.

ו

אמרו לו:

מה הן שיקרבו זה בזה?

אמר להן:

יקרבו.

אמרו לו:

הואיל ואין כפרתן שנה,

היאך הן קרבין?

אמר להן:

כלם באין לכפר על טמאת מקדש וקדשיו.

מסכת שבועות פרק א משנה ה

ז

רבי שמעון בן יהודה אומר משמו:

שעירי ראשי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִים על טהור שאכל טמא.

מוסף עליהן שלִרְגָלִין,

שהן מְכַפְּרִין על טהור שאכל טמא,

וְעַל שְׂאִין בָּהּ יְדִיעָה לֹא בַתְּחִלָּה וְלֹא בְּסוֹף.
מוֹסָף עָלֵיהֶם שְׁלִיּוֹם הַכְּפוּרִים,
שֶׁהֵן מְכַפְּרִין עַל טְהוֹר שְׂאֵכֶל טָמֵא,
וְעַל שְׂאִין בָּהּ יְדִיעָה לֹא בַתְּחִלָּה וְלֹא בְּסוֹף,
וְעַל שְׂאִין בָּהּ יְדִיעָה בַּתְּחִלָּה,
אֲבָל יֵשׁ בָּהּ יְדִיעָה בְּסוֹף.

ח

אָמְרוּ לוֹ:

מָה הֵן שִׁיקְרָבוּ זֶה בְּזֶה? <אוֹמֵר הִיא>

אָמַר לָהֶן:

הֵינָּה.

אָמְרוּ לוֹ:

אִם כֵּן,

יְהוּ שְׁלִיּוֹם הַכְּפוּרִים קָרְבִּים לְרֹאשֵׁי חֲדָשִׁים,

אֲבָל הֵיאָךְ שְׁלֹרְאשֵׁי חֲדָשִׁים קָרְבִּים לְיוֹם הַכְּפוּרִים,

לְכַפֵּר כְּפָרָה שְׂאִינָה שְׁלָהֶן?

אָמַר לָהֶן:

כָּלֶם בָּאִין לְכַפֵּר עַל טָמְאָת מִקְדָּשׁ וְקִדְשִׁיו. <כָּלוּם>

מַסַּכַּת שְׁבוּעוֹת פֶּרֶק א מִשְׁנָה ו

ט

וְעַל זֶדוֹן טָמְאָת מִקְדָּשׁ וְקִדְשִׁיו,

שֶׁעִיר הַנֶּעֱשָׂה בַּפָּנִים וְיוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר.

וְעַל שְׂאָר עֲבֻרוֹת שְׁבַת־וְרָה,

הַקָּלוֹת וְהַחֲמֻרוֹת,

הַזְּדוּנוֹת וְהַשְּׁגָגוֹת,

הוֹדֵעַ וְלֹא הוֹדֵעַ,

עֹשֶׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה,

כָּרְתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין,

שֶׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח מְכַפֵּר.

מַסַּכַּת שְׁבוּעוֹת פֶּרֶק א מִשְׁנָה ז

י

אֶחָד יִשְׂרָאֵלִים, וְאֶחָד כְּהֻנִּים, וְאֶחָד כֹּהֵן מְשִׁיחַ.

אֵלָּא שְׂדֵם הַפֶּר מְכַפֵּר עַל הַכְּהֻנִּים

וְעַל טָמְאָת מִקְדָּשׁ וְקִדְשִׁיו.

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:

כַּשֵּׁם שְׂדֵם הַשְּׁעִיר הַנֶּעֱשָׂה בַּפָּנִים מְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל,

כֵּן דָם הַפֶּר מְכַפֵּר עַל הַכְּהֻנִּים.

כַּשֵּׁם שְׁוֹדוּיוֹ שֶׁלְשֶׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח מְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל,

כָּךְ וְדוּיּוֹ שֶׁלפֶּר מִכֶּפֶר עַל הַכֹּהֲנִים.

פרק ב

מסכת שבועות פרק ב משנה א

א

יְדִיעוֹת הַטֹּמְאָה שְׁתֵּים שֶׁהֵן אַרְבַּע:
נֹטְמָא וַיֵּדַע,
וְנִעְלָמָה מִמֶּנּוּ טֹמְאָה, וְזָכוּר לְקֹדֶשׁ;
נִעְלָם מִמֶּנּוּ קֹדֶשׁ, וְזָכוּר לַטֹּמְאָה;
נִעְלָמוּ מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה,
אָכַל אֶת הַקֹּדֶשׁ וְלֹא יָדַע,
הָרִי זֶה בְּעוֹלָה וַיּוֹרֵד.

ב

נֹטְמָא וַיֵּדַע,
נִעְלָמָה מִמֶּנּוּ טֹמְאָה, וְזָכוּר לְמִקְדָּשׁ;
נִעְלָם מִמֶּנּוּ מִקְדָּשׁ, וְזָכוּר לַטֹּמְאָה;
נִעְלָמוּ מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה,
נִכְנָס לְמִקְדָּשׁ וְלֹא יָדַע, מְשִׁיזָּא יָדַע,
הָרִי זֶה בְּעוֹלָה וַיּוֹרֵד.

מסכת שבועות פרק ב משנה ב

ג

אֶחָד הַנִּכְנָס לַעֲזוּרָה וְאֶחָד הַנִּכְנָס לְתוֹסַפֵּת הָעֲזוּרָה.
שָׂאִין מוֹסִיפִין עַל הָעִיר וְעַל הָעֲזָרוֹת,
אֲלֹא בְמִלָּה, בְּנִבְיָא בְּאוּרִים וּבְתַמִּים,
וּבְסִנְהֶדְרִין שֶׁלִּשְׂבָעִים וְאֶחָד,
וּבְשִׁמִּי תוֹדוֹת וּבְשִׁיר.
וּבֵית דִּין מְהַלְכִין וּשְׁמֵי תוֹדוֹת אַחֲרֵיהֶן,
הַפְּנִימִית נֹאכֶלֶת וְהַחִיצוֹנָה נִשְׂרָפֶת.
וְכָל שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂת בְּכָל אֱלֹהִים,
הַנִּכְנָס לָשֵׁם, אֵין חֲזִבִין עָלֶיהָ.

מסכת שבועות פרק ב משנה ג

ד

נֹטְמָא בְּעֲזוּרָה,
נִעְלָמָה מִמֶּנּוּ טֹמְאָה, וְזָכוּר לְמִקְדָּשׁ;
נִעְלָם מִמֶּנּוּ מִקְדָּשׁ, וְזָכוּר לַטֹּמְאָה;

וַעֲלֹם מִמֶּנּוּ זֶה וְזֶה,
הַשְׁתַּחֲוֶה, שֶׁשָּׁהָה בְּכַדֵּי הַשְׁתַּחֲוֶה, <הַשְׁתַּחֲוֶה>
כָּא לֹא בְּאַרְכָּה, חֵיב,
וּבְקֶצֶרָה, פֶּטוּר.
זוֹ הִיא מִצְוַת עֲשֵׂה שְׁבִמְקֻדָּשׁ,
שֶׁאֵין חֵיבִין עָלֶיהָ.

מסכת שבועות פרק ב משנה ד

ה
אִי זוֹ הִיא מִצְוַת עֲשֵׂה שְׁבִנְדָּה,
שְׁחֵיבִין עָלֶיהָ?
הִיא מְשַׁמֵּשׂ עִם הַטְּהוֹרָה,
אִמְרָה לֹא "נִטְמָאתִי",
אִם פֶּרֶשׁ מִיד,
חֵיב, שֶׁיִּצְיָאָתוּ הַנִּזְה לֹא כְּבִיָּאָתוּ.

מסכת שבועות פרק ב משנה ה

ו
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: (ויקרא ה,ב)
הַ "שֶׁרֶץ... וְנֶעְלָם מִמֶּנּוּ",
עַל הָעֹלָם הַשֶּׁרֶץ הוּא חֵיב,
אִינוּ חֵיב עַל הָעֹלָם הַמְּקֻדָּשׁ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר: (ויקרא ה,ב)
"וְנֶעְלָם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא",
עַל הָעֹלָם הַטָּמֵא הוּא חֵיב,
אִינוּ חֵיב עַל הָעֹלָם הַמְּקֻדָּשׁ.
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר: (ויקרא ה,ב-ג)
"וְנֶעְלָם מִמֶּנּוּ... וְנֶעְלָם מִמֶּנּוּ" שְׁנֵי פְעָמִים,
לְחֵיב עַל הָעֹלָם הַטָּמֵא וְעַל הָעֹלָם הַמְּקֻדָּשׁ.

פרק ג

מסכת שבועות פרק ג משנה א

א
שְׁבִיעוֹת, שְׁתֵּים שָׁהֵן אַרְבַּע:
"שְׁבִיעוֹת שְׁאֵכֵל", וְ"שְׁלֵא אֵכֵל",
"שְׁאֵכֵלִיתִי", וְ"שְׁלֵא אֵכֵלִיתִי".
"שְׁבִיעוֹת שְׁלֵא אֵכֵל", וְאֵכֵל כָּל שֶׁהוּא,
חֵיב.

דַּבְּרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי עֲקִיבָה:
בְּאֵיכָן מְצִינוּ בְּאוֹכֵל כָּל שְׁהוּא,
שְׁהוּא חַיֵּב, שָׁזָה חַיֵּב?
אָמַר לָהֶן:
בְּאֵיכָן מְצִינוּ בְּמִדְבַּר וּמִבְּיֵא קָרְבָּן,
שָׁזָה מִדְבַּר וּמִבְּיֵא קָרְבָּן?

ב

"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲכַל", וְאָכַל וְשָׁתָה,
אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא אַחַת.
"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲכַל וְשָׁתָה", וְאָכַל וְשָׁתָה,
חַיֵּב שְׁתֵּימִם.

מסכת שבועות פרק ג משנה ב

ג

"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲכַל",
וְאָכַל פֶּת חֲטִיף וּפֶת שְׁעוּרִים וּפֶת כֶּסָּמִים,
אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא אַחַת.
"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲכַל פֶּת חֲטִיף וּפֶת שְׁעוּרִים וּפֶת כֶּסָּמִים",
וְאָכַל,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

מסכת שבועות פרק ג משנה ג

ד

"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲשָׁתָה",
וְשָׁתָה מִשְׁקִין הֶרְבֵּה,
אֵינוֹ חַיֵּב אֲלָא אַחַת.
"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲשָׁתָה יַיִן וְשֶׁמֶן וְדִבְשׁ",
וְשָׁתָה,
חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

מסכת שבועות פרק ג משנה ד

ה

"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲכַל",
וְאָכַל אֶכְלִין שְׁאֵינָן רְאוּיִן לְאֲכִילָה,
וְשָׁתָה מִשְׁקִין שְׁאֵינָן רְאוּיִן לְשִׁתִּיה,
פָּטוּר.
"שְׁבוּעָה שְׁלֹא אֲכַל",
וְאָכַל נִבְלוֹת וּטְרֵפוֹת, וְשִׁקְצִים וּרְמָשִׁים,
חַיֵּב.

רבי שמעון פוטר.
אמר "קנם אשתי נהנית לי אם אכלתי היום",
והוא שאכל גבלות וטרפות, שקצים ורמשים,
הרי אשתו אסורה.

מסכת שבועות פרק ג משנה ה

ו

אחד דברים של עצמו,
ואחד דברין שלאחרים,
ואחד דברין שיש בהן ממש,
ואחד דברין שאין בהן ממש.
כיצד?

אמר "שבועה שאתן לאיש פלוני", ו"שלא אתן",
"שנתתי", ו"שלא נתתי",
"שאישן", ו"שלא אישן",
"שישנתי", ו"שלא ישנתי",
"שאזרק צרור לים", ו"שלא אזרק",
"שזרקתי", ו"שלא זרקתי".

רבי ישמעאל אומר:

אינו חייב אלא לעתיד לבא, שנאמר: (ויקרא ה.ד)
"להרע או להיטיב".

אמר לו רבי עקיבה:

אם כן, אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה.
דברים שאין בהן הרעה והטבה, מניין?
אמר לו:

מרבוי הכתוב.

אמר לו:

אם רבה הכתוב לכך,

רבה הכתוב לכך.

מסכת שבועות פרק ג משנה ו

ז

נשבע לבטל את המצוה, ולא בטל,
פטור;

לקיים את המצוה, ולא קיים,

פטור, שהיה בדין שיהא חייב,

כדברי רבי יהודה בן בתירה:

מה אם הרשות, שאינו משבע עליה מהר סיני,

הרי הוא חייב עליה,

מצוה, שהוא משבע עליה מהר סיני,

אינו דין שיהא חייב עליה?

אָמְרוּ לוֹ:

לֹא!

אִם אָמַרְתָּ בַּשְּׁבוּעָה הָרְשוּת,

שָׁכַן עָשָׂה בָּהּ לֹא כִּהְיִן,

תֹּאמַר בַּשְּׁבוּעָה מִצְוָה,

שֶׁלֹּא עָשָׂה בָּהּ לֹא כִּהְיִן.

מסכת שבועות פרק ג משנה ז

ח

"שְׁבוּעָה שֶׁלֹּא אָכַל כֶּכֶר זֶה",

"שְׁבוּעָה שֶׁלֹּא אָכַלְנָה",

וְאָכְלָה,

אֵינּוּ חֵיב אֵלָּא אַחַת.

זֶה הִיא שְׁבוּעַת בְּטוּי,

שְׁחִיבִין עַל זְדוּנָה מְכוּת,

וְעַל שְׁגָגָתָה קָרְבֵּן עוֹלָה וְיֹרֵד.

ט

שְׁבוּעַת שְׁוֹא,

חֵיבִין עַל זְדוּנָה מְכוּת,

וְעַל שְׁגָגָתָה פֶּטוּר.

(מסכת שבועות פרק ג משנה ח)

אִיזוֹ הִיא שְׁבוּעַת שְׁוֹא?

נִשְׁבַּע לְשַׁנּוֹת אֶת הַיָּדוּעַ לְאֹדֶן:

אָמַר עַל הַעֲמוּד שֶׁלֹּאֲבָן שֶׁהוּא שְׁלֹזְהָב,

וְעַל הָאִישׁ שֶׁהוּא אִשָּׁה,

וְעַל אִשָּׁה שֶׁהִיא אִישׁ.

עַל דְּבַר שְׂאִי אֶפְשָׁר לוֹ:

"אִם לֹא רָאִיתִי גִמְלָה שְׁפוּרָה בְּאֹיִר",

וְ"אִם לֹא רָאִיתִי נָחֹשׁ כְּקוֹרֶת בֵּית הַבַּד".

אָמַר לְעֵדִים "בּוֹאוּ וְהַעֲיִדוּנִי!"

--"שְׁבוּעָה שֶׁלֹּא נַעֲיִדְךָ!"

נִשְׁבַּע לְבַטֵּל אֶת הַמִּצְוָה:

שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת סָכָה,

וְשֶׁלֹּא לְטוֹל לֹוֶלֶב,

וְשֶׁלֹּא לְהַנִּיחַ תַּפְלִין,

זֶה הִיא שְׁבוּעַת שְׁוֹא,

שְׁחִיבִין עַל זְדוּנָה מְכוּת,

וְעַל שְׁגָגָתָה פֶּטוּר.

מסכת שבועות פרק ג משנה ט

י

"שבועה שאכל כפר זו",
"שבועה שלא אכלנה",
הראשונה שבועת בטוי,
והשניה שבועת שוא.
אכלה, עבר על שבועת שוא.
לא אכלה, עבר על שבועת בטוי.

מסכת שבועות פרק ג משנה י

יא

שבועת בטוי נוהגת באנשים, בנשים,
ברחוקים, בקרובים,
בכשרין, בפסולים,
בפני בית דין, ושלא בפני בית דין,
מפי עצמו.
וחיבין על זדונה מכות,
ועל שגגתה קרבן עולה ויורד.

מסכת שבועות פרק ג משנה יא

יב

שבועת שוא נוהגת באנשין, בנשים,
ברחוקים, בקרובים,
בכשרים, בפסולים,
בפני בית דין, ושלא בפני בית דין,
מפי עצמו.
וחיבין על זדונה מכות,
ועל שגגתה פטור.
אחת זו ואחת זו,
המשבע מפי אחרים, חיב.
"אם לא אכלתי היום",
ו"לא הנחת תפלין היום, משביעך אני",
ואמר "אמן", חיב.

פרק ד

מסכת שבועות פרק ד משנה א

א

שבועת העדות נוהגת באנשים ולא בנשים,
ברחוקין ולא בקרובין,

בְּכַשְׂרֵין וְלֹא בְּפִסּוּלֵין,
וְאֵינָהּ נוֹהֶגֶת אֶלָּא בְּרֹאוּיִם לְהַעֲיד.
בְּפָנֵי בֵּית דִּין וְשֵׁלָא בְּפָנֵי בֵּית דִּין,
מִפִּי עֲצָמוֹ וּמִפִּי אֲחֵרִין.
אֵינָן חִיבִין עַד שְׂיִכְפְּרוּ בּוֹ בְּבֵית דִּין. <שְׂיִכְפְּרוּ>
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
בֵּין מִפִּי עֲצָמוֹ וּבֵין מִפִּי אֲחֵרִין,
אֵינָן חִיבִין עַד שְׂיִכְפְּרוּ בּוֹ בְּבֵית דִּין. <שְׂיִכְפְּרוּ>

מסכת שבועות פרק ד משנה ב

ב

וְחִיבִין עַל זְדוֹן הַשְּׁבוּעָה,
וְעַל שְׁגָגָתָהּ עִם זְדוֹן הָעֵדוּת,
אֵינָן חִיבִין עַל שְׁגָגָתָהּ.
וּמָה הֵן חִיבִין עַל זְדוּנָהּ?
קָרְבֵן עוֹלָה וְיֹרֵד.

מסכת שבועות פרק ד משנה ג

ג

שְׁבוּעַת הָעֵדוּת כִּיצַד?
אָמַר לְעֵדִין:
"בּוֹאוּ וְהַעֲדוּנִי!"
--"שְׁבוּעָה שָׂאִין אָנוּ יוֹדְעִים לָךְ עֵדוּת!"
אוּ שְׂאֲמָרוּ לוֹ:
"אֵין אָנוּ יוֹדְעִין לָךְ עֵדוּת",
--"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם!"
וְאָמְרוּ "אָמֵן",
הָרִי אֵלּוֹ חִיבִין.
הַשְּׁבִיעַ עָלֶיהֶן חֲמִשָּׁה פְּעָמִים חוּץ לְבֵית דִּין,
וּבָאוּ לְבֵית דִּין וְהוֹדוּ,
פְּטוּרִים.
כְּפָרוּ,
חִיבִים עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
הַשְּׁבִיעַ עָלֶיהֶן חֲמִשָּׁה פְּעָמִים,
בֵּין בְּפָנֵי בֵּית דִּין, בֵּין שֵׁלָא בְּפָנֵי בֵּית דִּין,
וְכָפְרוּ,
אֵין חִיבִין אֶלָּא אַחַת.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
מָה הַטַּעַם?
מִפְּנֵי שְׂאִינָם יְכוּלִין לַחְזוֹר וּלְהוֹדוֹת. <וּלְהוֹרוֹת>

מסכת שבועות פרק ד משנה ד

ד

כפרו שניהן כאחת,
שניהן חבין;
זה אחר זה,
הראשון חב. כפר אחד והודה אחד,
הכופר חב.
היו שתי כתי עדים,
כפרה הראשונה ואחר כך כפרה השניה,
שתייהן חבות,
מפני שהעדות יכולה להתקיים בשתייהן.

מסכת שבועות פרק ד משנה ה

ה

"משביע אני עליכם,
אם לא תבאו ותעידוני,
שיש לי ביד פלוני פקדון ותשומת יד וגזל ואבדה",
--"שבועה שאין אנו יודעין לך עדות",
אינן חבין אלא אחת.
--"שבועה שאין אנו יודעין,
שיש לך ביד פלוני פקדון ותשומת יד, גזל ואבדה",
חבין על כל אחת ואחת.

ו

"משביע אני עליכם,
אם לא תבאו ותעידוני,
שיש לי ביד פלוני חטין ושעורין וכסמין",
--"שבועה שאין אנו יודעין לך עדות",
אינן חבין אלא אחת;
--"שבועה שאין אנו יודעין לך עדות,
שיש לך ביד איש פלוני חטים ושעורין וכסמין",
חבין על כל אחת ואחת.

מסכת שבועות פרק ד משנה ו

ז

"משביע אני עליכם אם לא תבאו ותעידוני,
שיש לי ביד פלוני נזק, וחצי נזק,
תשלומי כפל,
ותשלומי ארבעה וחמשה,

וּשְׁאֲנָס אִישׁ פְּלוֹנִי וּפְתָה בְּתִי,
וְשֶׁהֶכְנִי בְּנִי,
וְשֶׁחֶבֶל בִּי חֲבָרִי,
וְשֶׁהִדְלִיק אֶת גְּדִישֵׁי בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים",
הָרִי אֱלוֹ חֲזִבִּין.

מסכת שבועות פרק ד משנה ז

ח

"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם אִם לֹא תִבָּאוּ וּתַעֲדוּנִי,
שְׁאֲנִי כֹהֵן,
שְׁאֲנִי לֹוִי,
שְׁאֲנִי בֶן גְּרוּשָׁה,
שְׁאֲנִי בֶן חִלּוּצָה,
שְׁאִישׁ פְּלוֹנִי כֹהֵן,
שְׁאִישׁ פְּלוֹנִי לֹוִי,
שְׁאֲנִי בֶן גְּרוּשָׁה,
שְׁאֲנִי בֶן חִלּוּצָה,
שְׁאֲנָס אִישׁ פְּלוֹנִי וּפְתָה בְּתִי,
וְשֶׁחֶבֶל בּוֹ בְּנִי,
וְשֶׁהִדְלִיק גְּדִישֵׁי בִשְׁבַת",
הָרִי אֱלוֹ פְּטוּרִין.

מסכת שבועות פרק ד משנה ח

ט

"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם אִם לֹא תִבָּאוּ וּתַעֲדוּנִי,
שְׁאֲמַר אִישׁ פְּלוֹנִי לְתַנן לִי מֵאֲמִים זֶוּז וְלֹא נָתַן",
הָרִי אֱלוֹ פְּטוּרִים,
שְׁאִין חֲזִבִּין [אֶלֹא] עַל תְּבִיעַת מָמוֹן כַּפְקָדוֹן.

מסכת שבועות פרק ד משנה ט

י

"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם,
כְּשֶׁתִּדְּעוּ לִי עֲדוּת, שְׁתִּבְּאוּ וּתַעֲדוּנִי",
הָרִי אֱלוֹ פְּטוּרִין,
מִפְּנֵי שֶׁקֶדְמָה שְׁבוּעָה לְעֲדוּת.

מסכת שבועות פרק ד משנה י

יא

עֶמֶד בְּבֵית הַכִּנְסֶת, וְאָמַר:
"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם אִם יוֹדְעִין אַתֶּם לִי עֲדוּת,
שְׁתִּבְּאוּ וּתַעֲדוּנִי",

הָרִי אֱלֹהֵי פְטוּרִין.

מסכת שבועות פרק ד משנה יא

יב

אָמַר לְשָׁנִים:

"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם, אִישׁ פְּלוּנִי וּפְלוּנִי,
אִם יוֹדְעִין אַתֶּם לִי עֲדוּת,
שֶׁתְּבוֹאוּ וּתְעִידוּנִי",
וְהֵם שִׁוְדְּעִין לוֹ עֲדוּת עַד מִפִּי עַד, <לִי>
אוֹ שֶׁהָיָה אֶחָד מֵהֶן קָרוֹב אוֹ פְּסוּל,
הָרִי אֱלֹהֵי פְטוּרִין.

מסכת שבועות פרק ד משנה יב

יג

שֶׁלַח בְּיַד עֲבָדוֹ,
אוֹ שֶׁאָמַר לָהֶן הַנִּתְבָּע:
"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם, אִם יוֹדְעִין אַתֶּם לִי עֲדוּת,
שֶׁתְּבוֹאוּ וּתְעִידוּהוּ!"
הָרִי אֱלֹהֵי פְטוּרִים,
עַד שִׁישְׁמְעוּ מִפִּי הַתּוֹבֵעַ.

מסכת שבועות פרק ד משנה יג

יד

"מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם",
"מִצְוָה אֲנִי עֲלֵיכֶם",
"אוֹסְרָכֶם אֲנִי",
הָרִי אֱלֹהֵי חֵיבִין.
"בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ",
הָרִי אֱלֹהֵי פְטוּרִין.
"בְּאֵלֶּף דָּלֶת",
"בִּיּוֹד הֵי",
"בְּשֵׁדִי",
"בְּצַבָּאוֹת",
"בְּחֲנוּן וּבְרַחוּם",
"בְּאֶרֶץ אֲפִים וְרַב חֶסֶד",
וְכָל הַכְּנוּיִים,
הָרִי אֱלֹהֵי חֵיבִין.
הַמְקַלֵּל בְּכֶלֶם, חֵיב.
דֹּבְרֵי רְבִי מְאִיר.
וְחֻכְמֵי פוֹטְרִין.
הַמְקַלֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ בְּכֶלֶם, חֵיב.

דְּבַרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים פּוֹטְרִין.
הַמְקַלֵּל עֲצָמוֹ וְחִבְרוֹ בְּכֻלָּם,
עוֹבֵר בִּלְאֵ תַעֲשֶׂה.
"יִכְכָּה הָאֱלֹהִים!"
זוֹ הִיא הָאֵלָה הָאֲמוּרָה בַּתּוֹרָה (וַיִּקְרָא ה, א)
"אֵל יִכְכָּה",
"יִבְרַכְךָ וַיִּיטִיב לָךְ",
רַבִּי מֵאִיר מְחִיב,
רַבִּי יְהוּדָה פּוֹטֵר.

פרק ה

מסכת שבועות פרק ה משנה א

א

שְׁבוּעַת הַפְקָדוֹן נוֹהֶגֶת בְּאֲנָשִׁים וּבְנָשִׁים,
וּבְרַחוּקִים וּבְקֵרוֹבִים,
וּבְכָשָׁרִים וּבְפָסוּלִים,
בְּפָנֵי בֵּית דִּין וְשִׁלָּא בְּפָנֵי בֵּית דִּין,
מִפִּי עֲצָמוֹ וּמִפִּי אֲחֵר.
אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂכִכְפָּר בּוֹ בְּבֵית דִּין.
דְּבַרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
בֵּין מִפִּי עֲצָמוֹ וּבֵין מִפִּי אֲחֵר,
כִּיִּנן שְׂכָפָר בּוֹ, חַיֵּב.
וְחַיֵּב עַל זְדוֹן הַשְּׁבוּעָה,
וְעַל שְׁגָגָתָהּ עִם זְדוֹן הַפְקָדוֹן,
אֵינוֹ חַיֵּב עַל שְׁגָגָתָהּ.
מָה הוּא חַיֵּב עַל זְדוֹנוֹ?
אֲשֶׁם בְּכֶסֶף שְׁקָלִים.

מסכת שבועות פרק ה משנה ב

ב

שְׁבוּעַת הַפְקָדוֹן כִּיצַד?
אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי פְקָדוֹן שֵׁשׁ לִי בִידָךְ",
--"שְׁבוּעָה שְׁאִין לָךְ בִּידִי".
אוֹ שְׁאָמַר לוֹ:
"אִין לָךְ בִּידִי",

--"משביעך אני",
ואמר "אמן",
הרי זה חַיֵּב.
השביע עליו חמשה פעמים,
בפני בית דין, <שלא בפני בית דין>
וכפר,
חַיֵּב על כל אחת ואחת.
אמר רבי שמעון:
מה הטעם?
מפני שהוא יכול לחזור ולהודות.

מסכת שבועות פרק ה משנה ג

ג

היו חמשה תובעין אותו, ואומרין לו:
"תן לנו פקדון שיש לנו בידך",
--"שבועה שאין לכם בידך",
אינו חַיֵּב אלא אחת;
--"שבועה שאין לך בידך, ולא לך ולא לך ולא לך",
חַיֵּב על כל אחת ואחת.
(רבי אליעזר אומר:
עד שיאמר "שבועה" באחרונה.
רבי שמעון אומר:
עד שיאמר "שבועה" לכל אחד ואחד.)

ד

"תן לי פקדון ותשומת יד, וגזל ואבדה,
שיש לי בידך",
--"שבועה שאין לך בידך",
אינו חַיֵּב אלא אחת.
--"שבועה שאין לך בידך פקדון ותשומת יד,
וגזל ואבדה",
חַיֵּב על כל אחת ואחת.

ה

"תן לי חטין ושעורין וכסמין שיש לי בידך",
--"שבועה שאין לך בידך",
אינו חַיֵּב אלא אחת.
--"שבועה שאין לך בידך חטין ושעורין וכסמין",
חַיֵּב על כל אחת ואחת.
רבי מאיר אומר:
אפלו אומר:

"חטָה וּשְׁעוֹרָה וְכִסְמָת",
חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. <לְכָל>

מסכת שבועות פרק ה משנה ד

ו

"אֲנִסְתָּ וּפְתִיתָ אֶת בֵּיתִי",

וְהוּא אוֹמֵר:

"לֹא אֲנִסְתִּי וְלֹא פְתִיתִי",

--"מִשְׁבִּיעֶךָ אֲנִי",

וְאָמַר "אָמֵן",

חֵיב.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר,

שְׁאִינוּ מְשַׁלְּם קֶנֶס עַל פִּי עֲצָמוֹ.

וְאָמְרוּ לוֹ:

אִף עַל פִּי שְׁאִינוּ מְשַׁלְּם קֶנֶס עַל פִּי עֲצָמוֹ,

מְשַׁלְּם בִּשְׁתּוֹ וּפְגָם עַל פִּי עֲצָמוֹ.

מסכת שבועות פרק ה משנה ה

ז

"גִּנְבָתָ אֶת שׁוּרִי",

וְהוּא אוֹמֵר:

"לֹא גִנְבָתִי",

--"מִשְׁבִּיעֶךָ אֲנִי",

וְאָמַר "אָמֵן",

חֵיב.

"גִּנְבָתִי, אֲבָל לֹא טִבַּחְתִּי וְלֹא מִכַּרְתִּי",

--"מִשְׁבִּיעֶךָ אֲנִי",

וְאָמַר "אָמֵן",

פְּטוּר.

ח

"הִמִּית שׁוֹרְךָ אֶת שׁוּרִי",

וְהוּא אוֹמֵר:

"לֹא הִמִּית",

--"מִשְׁבִּיעֶךָ אֲנִי",

וְאָמַר "אָמֵן",

חֵיב.

"הִמִּית שׁוֹרְךָ אֶת עֲבָדִי",

וְהוּא אוֹמֵר:

"לֹא הִמִּית",

--"מִשְׁבִּיעֶךָ אֲנִי",

ואמר "אמן",
 פטור.
 אמר לו חברו:
 "חבלת בי ועשית בי חבורה",
 והוא אומר:
 "לא חבלתי ולא עשיתי",
 --"משביעך אני",
 ואמר "אמן",
 חיב.
 אמר לו עבדו:
 "הפלת את שני וסמית את עיני", <שני; עיני>
 והוא אומר:
 "לא הפלתי ולא סמיתתי",
 --"משביעך אני",
 ואמר "אמן",
 פטור.
 זה הכלל:
 כל המשלם על פי עצמו חיב,
 ושאינו משלם על פי עצמו פטור.

פרק ו

מסכת שבועות פרק ו משנה א

א

שבועת הדיגין,
 הטענה שתי כסף, וההודיה בשוה פרוטה.
 ואם אין הודיה מן הטענה,
 פטור.
 כיצד?
 "שתי כסף לי בידך",
 --"אין לך בדי",
 פטור.
 "שתי כסף ופרוטה לי בידך",
 --"אין לך בדי",
 פטור.
 "שתי כסף ופרוטה לי בידך",
 --"אין לך בדי אלא פרוטה",
 חיב.
 "מנה לי בידך",

--"אין לך בידי",
פֿטור.
"מָנָה לי בִּידֶךָ",
--"אין לך בידי אַלא חמשים דינר",
חֵיב.
"מָנָה לֵאכּא בִּידֶךָ",
--"אין לו בידי אַלא חמשים דינר", <לך>
פֿטור, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמִשִּׁיב אֲבֵדָה.

מסכת שבועות פרק ו משנה ב

ב

"מָנָה לי בִּידֶךָ",
אָמַר לו "היין",
וּלְמַחֵר אָמַר לו:
"תְּנֶהוּ לִי!"
--"נִתְּתִיו לָךְ",
פֿטור.
--"אין לך בידי",
חֵיב.
"מָנָה לי בִּידֶךָ",
אָמַר לו "היין",
--"אַל תְּתַנֶּהוּ לי אַלא בִּפְנֵי עֲדִים!"
לְמַחֵר אָמַר לו:
"תְּנֶהוּ לִי!"
--"נִתְּתִיו לָךְ",
חֵיב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא צָרִיךְ לְתַנּוּ לוֹ בִּפְנֵי עֲדִים.

מסכת שבועות פרק ו משנה ג

ג

"לְטָרְהּ זֶהָב לי בִּידֶךָ!"
--"אין לך בידי אַלא לְטָרְהּ כֶּסֶף",
פֿטור.
"דִּינַר זֶהָב לי בִּידֶךָ!"
--"אין לך בידי אַלא דִּינַר כֶּסֶף,
וּטְרִיסוֹת, וּפְגָדִיוֹן, וּפְרוּטָה",
חֵיב, שֶׁהַכֹּל מִיֵּן מִטְבֵּעַ אֶחָד.

ד

"כּוֹר תְּבוּאָה יֵשׁ לי בִּידֶךָ",
--"אין לך בידי אַלא לְתַד קִטְנִית",
פֿטור.

"כֹּחַ פְּרוֹת יֵשׁ לִי בְּיָדְךָ",
--"אֵין לָךְ בְּיָדִי אֲלָא לְתַךְ קִטְנִית",
חֵיב, שֶׁהַקִּטְנִית בְּכָלֵל הַפְּרוֹת.
טָעְנוּ חֲטִינ, וְהוֹדָה לוֹ בְּשַׁעוֹרִים,
פְּטוֹר.
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְחִיב,
שֶׁהַטּוֹעֵן אֶת חֲבֵרוֹ בְּכַדֵּי שָׁמֶן,
וְהוֹדָה לוֹ בְּקִנְיָנִים, <בְּקִינְיָנִים>
אֲדָמוֹן אוֹמֵר:
הוֹאִיל וְהוֹדָה מִן הַטָּעָנָה, יִשָּׁבַע.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין הוֹדָה מִן הַטָּעָנָה.
אָמַר רַבֵּן גַּמְלִיאֵל:
רוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֲדָמוֹן.

ה
טָעְנוּ כָּלִים וְקִרְקָעוֹת,
הוֹדָה בְּכָלִים וְכֹפֶר בְּקִרְקָעוֹת,
בְּקִרְקָעוֹת וְכֹפֶר בְּכָלִים,
[פְּטוֹר].
הוֹדָה בְּמִקְצַת הַכָּלִים,
חֵיב,
בְּמִקְצַת הַקִּרְקָעוֹת,
פְּטוֹר, שֶׁהַנִּכְסִים שֶׁאֵין לָהֶן אַחֲרִיּוֹת
זוֹקְקִין אֶת הַנִּכְסִים שֶׁיֵּשׁ לָהֶן אַחֲרִיּוֹת,
יִשָּׁבַע עֲלֵיהֶן.

מסכת שבועות פרק ו משנה ד

ו
אֵין נִשְׁבָּעִין עַל טָעֲנַת חֲרָשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן,
וְאֵין מִשְׁבִּיעִין אֶת הַקָּטָן.
אֲבָל נִשְׁבָּעִין לְקָטָן וְלַהֲקִדָּשׁ.

מסכת שבועות פרק ו משנה ה

ז
אֵלוּ דְּבָרִין שֶׁאֵין נִשְׁבָּעִים עֲלֵיהֶן:
הַעֲבָדִים, וְהַשְּׁטָרוֹת, וְהַקִּרְקָעוֹת, וְהַהֲקִדָּשׁוֹת.
אֵין בָּהֶן לֹא תַשְׁלוּמֵי כָּפֶל,
וְלֹא תַשְׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה.
שׁוֹמֵר חֲנָם אֵינוֹ נִשְׁבָּע,
וְנוֹשֵׂא שָׂכָר אֵינוֹ מְשַׁלֵּם.

רבי שמעון אומר:
דברים שהוא חייב באחריותו,
נשבעין עליהן,
ושאינו חייב באחריותו,
אין נשבעין עליהן.

מסכת שבועות פרק ו משנה ו

ח

רבי מאיר אומר:
יש דברים שהן כקרקע ואינן כקרקע.
ואין חכמים מודין לו.
כיצד?
אמר לו:
"עשר גפנים טעונות מסרתי לך",
והלה אומר:
"אינן אלא חמש",
רבי מאיר מחיב,
וחכמים אומרים:
כל המחבר לקרקע הרי הוא כקרקע.

ט

אין נשבעין אלא על דבר שהוא במדה ובמשקל ובמנין.
כיצד?
"בית מלא מסרתי לך",
ו"כיס מלא מסרתי לך",
והלה אומר:
"איני יודע, אלא מה שהנחת אתה נוטל",
פטור.
זה אומר "על הזיו",
וזה אומר "על החלון",
חייב.

מסכת שבועות פרק ו משנה ז

י

המלוה את חברו על המשכון,
ואבד המשכון.
אמר לו:
"סלע הלוייתיך עליו, ושקל ה'ה שוה",
והלה אומר:
"לא כי, אלא סלע הלוייתי עליו,
וסלע ה'ה שוה",

פֶּטוּר.

יא

"סֵלַע הַלְוִיתִיךָ עָלָיו, וְשָׁקַל הָיָה שׁוֹנָה",
וְהָלָה אוֹמֵר:
"לֹא כִי, אֲלֵא סֵלַע הַלְוִיתִנִּי עָלָיו,
וְשִׁלְשָׁה דִּינָרִים הָיָה שׁוֹנָה",
חָיָב.

יב

"סֵלַע הַלְוִיתִנִּי עָלָיו, וְשִׁתִּים הָיָה שׁוֹנָה",
וְהָלָה אוֹמֵר:
"לֹא כִי, אֲלֵא סֵלַע הַלְוִיתִיךָ עָלָיו,
וְסֵלַע הָיָה שׁוֹנָה",
פֶּטוּר.

יג

"סֵלַע הַלְוִיתִנִּי עָלָיו, וְשִׁתִּים הָיָה שׁוֹנָה",
וְהָלָה אוֹמֵר:
"לֹא כִי, אֲלֵא סֵלַע הַלְוִיתִיךָ עָלָיו,
וְחֲמִשָּׁה דִּינָרִים הָיָה שׁוֹנָה",
חָיָב.

מִי הוּא הַנִּשְׁבָּע?
מִי שֶׁהִפְקִדוֹן אֶצְלוֹ,
שָׁמָּה יִשְׁבַּע זֶה,
וְיוֹצִיא הֵלָּה אֶת הַפְּקָדוֹן.

פרק ז

מסכת שבועות פרק ז משנה א

א

כָּל הַנִּשְׁבָּעִין שְׁבִתוֹרָה נִשְׁבָּעִין וְלֹא מִשְׁלֵמִין.
אֵלּוּ נִשְׁבָּעִין וְנוֹטְלִין:
הַשֹּׁכֵר, וְהַנִּגְזָל, וְהַנִּחְבָּל,
וְשִׁכְנוּדוֹ חֲשׂוֹד עַל הַשְּׁבוּעָה,
וְהַחֲנוּנִי עַל פִּנְקָסוֹ.
הַשֹּׁכֵר כִּיצַד?
אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי שְׂכָרִי שִׁישׁ לִי בִידָךְ",

הוא אומר "נתתי",
והלה אומר "לא נטלתי",
הרי זה נשבע ונוטל.
רבי יהודה אומר:
עד שיהא שם מקצת הודיה,
ויאמר לו:
"תן לי שכרי חמשים דינר שיש לי בידך",
והוא אומר:
"התקבלת מהן דינר זהב".

מסכת שבועות פרק ז משנה ב

ב

הנגזל כיצד?
היו מעידין אותו שנכנס לתוך ביתו,
ומשכנו שלא ברשות.
אמר לו:
"תן לי כלי שנטלת",
והוא אומר:
"לא נטלתי",
הרי זה נשבע ונוטל.
רבי יהודה אומר:
עד שיהא שם מקצת הודיה.
ויאמר לו:
"שני כלי נטלת",
והוא אומר:
"לא נטלתי אלא אחד".

מסכת שבועות פרק ז משנה ג

ג

הנחבל כיצד?
היו מעידין אותו שנכנס לתוך ידו שלם,
ויצא חבול.
אמר לו:
"חבלת בי",
והוא אומר:
"לא חבלתי",
הרי זה נשבע ונוטל.
רבי יהודה אומר:
עד שיהא שם מקצת הודיה.
ויאמר לו:
"חבלת בי שתיים",

וְהוּא אָמַר:
"לֹא חִבַּלְתִּי אֵלָּא אַחַת".

מסכת שבועות פרק ז משנה ד

ד

וְשִׁכְנְגָדוֹ חָשׂוֹד עַל הַשְּׁבוּעָה, כִּיצַד?
אַחַד שְׁבוּעַת הָעֵדוּת וְאַחַד שְׁבוּעַת הַפְּקָדוֹן, <אַחַת>
וְאַפְלוֹ שְׁבוּעַת שְׁוֹא.
הָיָה אֶחָד מֵהֶם מְשַׁחֵק בְּקַבֵּיָּה,
וּמַלְוֶה בְּרַבִּית, וּמַפְרִיחַ יוֹנִים, וְסוֹחֵרִי שְׁבִיעִית,
שִׁכְנְגָדוֹ נִשְׁבָּע וְנוֹטֵל.
הָיוּ שְׁנֵיהֶן חָשׂוֹדִים,
חִזְרָה שְׁבוּעָה לְמִקּוּמָה.
דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסֵה.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
יִחְלְקוּ.

מסכת שבועות פרק ז משנה ה

ה

וְהַחֲנוּנִי עַל פִּנְקָסוֹ, כִּיצַד?
לֹא שִׁיאֵמַר לוֹ:
"כְּתוּב בְּפִנְקָסִי, שְׁאַתְּ חַיֵּב לִי מֵאַתִּים זָוֹ",
אֵלָּא אָמַר לוֹ:
"תֵּן לְבָנִי סְאֲתִים חֲטִין,
וּלְפוּעָלִי סֶלַע מְעוֹת".
הוּא אָמַר:
"נִתְתִּי",
וְהֵן אוֹמְרִים:
"לֹא נִטְלָנוּ",
הוּא נִשְׁבָּע וְנוֹטֵל,
וְהֵן נִשְׁבָּעִין וְנוֹטְלִין.
אָמַר בֶּן נָנָס:
כִּיצַד?
אֵלּוֹ וְאֵלּוֹ בָּאִין לִידֵי שְׁבוּעַת שְׁוֹא!
אֵלָּא הוּא נוֹטֵל שְׁלֹא בַּשְּׁבוּעָה,
וְהֵן נוֹטְלִין שְׁלֹא בַּשְּׁבוּעָה.

מסכת שבועות פרק ז משנה ו

ו

אָמַר לְחֲנוּנִי:
"תֵּן לִי בְּדִינָר פְּרוֹת!"

וַנִּתֵּן לוֹ.
אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי אֶת הַדִּינָר!"
אָמַר לוֹ:
"נִתַּמְתִּי לָךְ, וְנִתְּמָתוּ בְּאַנְפִּלִי",
יִשְׂבַּע בַּעַל הַבַּיִת.
נָתַן לוֹ אֶת הַדִּינָר, אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי אֶת הַפְּרוֹת!"
אָמַר לוֹ:
"נִתַּמְתִּים לָךְ, וְהוֹלַכְתֶּם לְתוֹךְ בֵּיתִךְ",
יִשְׂבַּע הַחֲנָנִי.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: <יודָה>
כָּל שֶׁהַפְּרוֹת בְּיָדוֹ, יָדוֹ לְעִלְיוֹנָהּ.

ז
אָמַר לְשַׁלְחָנִי:
"תֵּן לִי בְּדִינָר מְעוֹת!"
וַנִּתֵּן לוֹ.
אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי אֶת הַדִּינָר!"
אָמַר לוֹ:
"נִתַּמְתִּי לָךְ, וְנִתְּמָתוּ בְּאַנְפִּלִי", <בְּאַנְפּוֹלִי>
יִשְׂבַּע בַּעַל הַבַּיִת.
נָתַן לוֹ אֶת הַדִּינָר, אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי אֶת הַמְּעוֹת!"
אָמַר לוֹ:
"נִתַּמְתִּים לָךְ, וְהִשְׁלַכְתֶּם לְתוֹךְ כִּסֵּךְ",
יִשְׂבַּע הַשְּׁלֶחָנִי.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין דֶּרֶךְ הַשְּׁלֶחָנִי לִהְיוֹת נוֹתֵן אֶסֶר,
עַד שֶׁהוּא נוֹטֵל דִּינָרוֹ.

מסכת שבועות פרק ז משנה ז

ח
כָּשֶׁם שֶׁאָמְרוּ:
הַפּוֹגְמָת כְּתֻבָּתָהּ,
לֹא תִפְרַע אֶלָּא בִּשְׁבֻעָה,
וְעַד אֶחָד מְעִידָה שֶׁהִיא פְּרוּעָה,
לֹא תִפְרַע אֶלָּא בִּשְׁבֻעָה.
מִנְכָּסִים מִשְׁעַבְדִּין וּמִנְכָּסֵי יְתוּמִים,
וְהַנִּפְרָעֶת שְׁלֹא בִּפְנֵיו,

לא תפרע אלא בשבועה.

ט

וכן היתומים,
לא יפרעו אלא בשבועה:
"שבועה שלא פקדנו אבא,
ושלא אמר לנו אבא,
ושלא מצינו שטר בין שטרותיו שלאבא,
ששטר זה פרוע.
העיד רבי יוחנן בן ברוקה,
שאפלו נולד בן לאחר מיתת האב,
הרי זה נשבע ונוטל.
אמר רבן שמעון בן גמליאל:
אם יש עדין שאמר האב בשעת מיתתו:
"שטר זה אינו פרוע",
נוטל שלא בשבועה.

מסכת שבועות פרק ז משנה ח

י

אלו נשבעין שלא בטענה:
השותפים, והאריסים, והאפטרופים,
והאשה הנושא והנותנת בתוך הבית,
וכן הבית.
אמר לו:
"מה אתה טועני?"
רצוני שתשבע לי",
חייב.
חלקו השותפים והאריסים,
אינו יכול להשביען.
נתגלגלה לו שבועה ממקום אחר,
מגלגלים עליו את הכל.
והשביעית משמטת את השבועה.

פרק ח

מסכת שבועות פרק ח משנה א

א

ארבעה שומרין הן:
שומר חנם, והשואל, נושא שכר, והשוכר.

שׁוֹמֵר חָנָם נִשְׁבָּע עַל הַכֹּל,
וְהַשּׂוֹאֵל מְשַׁלֵּם אֶת הַכֹּל,
וְנוֹשֵׂא שָׂכָר וְהַשּׂוֹכֵר נִשְׁבָּעִין עַל הַשָּׂכָר,
וְעַל הַשְּׂבוּיָה וְעַל הַמֶּתָה,
וּמִשְׁלָמִים אֶת הָאֲבֵדָה וְאֶת הַגָּנְבָה.

מסכת שבועות פרק ח משנה ב

ב

אָמַר לְשׁוֹמֵר חָנָם:
"אֵיכָן שׁוֹרִי?"
אָמַר לוֹ:
"מֵת",
וְהוּא שֶׁנִּשְׁבַּר אוֹ שֶׁנִּשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ אָבַד.
"נִשְׁבַּר",
וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ אָבַד.
"נִשְׁבָּה",
וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִגְנַב אוֹ אָבַד.
"נִגְנַב",
וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ אָבַד.
"אָבַד",
וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב.
--"מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי",
וְאָמַר "אָמֵן",
פְּטוּר.

מסכת שבועות פרק ח משנה ג

ג

"אֵיכָן שׁוֹרִי?"
אָמַר לוֹ:
"אֵינִי יוֹדֵעַ מָה אַתָּה סֹחַ",
וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבַּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ אָבַד,
--"מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי",
וְאָמַר "אָמֵן",
פְּטוּר.

ד

"אֵיכָן שׁוֹרִי?"
אָמַר לוֹ:
"אָבַד".
--"מִשְׁבִּיעֶךָ אָנִי",
וְאָמַר "אָמֵן",

הַעֲדִין מְעִידִין אוֹתוֹ שְׁאֵכְלוּ,
מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן.
הוֹדָה מַעֲצָמוֹ,
מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֶמֶשׁ וְאַשָּׁם.

ה

"אֵיכֵן שׁוֹרִי?"
וְאָמַר לוֹ:
"נִגְנַב".
--"מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי",
וְאָמַר "אָמֵן",
וְהַעֲדִים מְעִידִים אוֹתוֹ שֶׁנִּגְנַב,
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל.
הוֹדָה מַעֲצָמוֹ,
מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֶמֶשׁ וְאַשָּׁם.

מסכת שבועות פרק ח משנה ד

ו

אָמַר לְאַחַד בְּשׁוּק:
"אֵיכֵן שׁוֹרִי שֶׁנִּגְבַּת?"
וְהוּא אוֹמֵר:
"לֹא גִנְבַתִּי",
--"מִשְׁבִּיעַךְ אָנִי",
וְאָמַר "אָמֵן",
וְהַעֲדִים מְעִידִין אוֹתוֹ שֶׁנִּגְנַב,
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל.
טִבַּח וּמִכָּר,
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה. <ארבעה חמשה>
רָאָה עֲדִים מִמִּשְׁמָשִׁים וּבָאִים, וְאָמַר:
"גִּנְבַתִּי, אֲכַל לֹא טִבַּחְתִּי וְלֹא מִכַּרְתִּי",
אֵינוֹ מְשַׁלֵּם אֶלָּא קֶרֶן.

מסכת שבועות פרק ח משנה ה

ז

אָמַר לְשׁוֹאֵל:
"אֵיכֵן שׁוֹרִי?"
אָמַר לוֹ:
"מֵת",
וְהוּא שֹׁנֵשֶׁבֶר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ אֶבֶד.
"נִשְׁבָּר",
וְהוּא שְׁמֵת אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנַב אוֹ אֶבֶד.

"נִשְׁבָּה",
וְהוּא שְׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִגְנֵב אוֹ אֶבֶד.
"נִגְנֵב",
וְהוּא שְׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ אֶבֶד.
"אֶבֶד",
וְהוּא שְׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנֵב.
--"מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי",
וְאָמַר "אֱמֵן",
פָּטוּר.

מסכת שבועות פרק ח משנה ו

ח
"אֵיכָן שׁוֹרִי?"
אָמַר לוֹ:
"אֲיֵנִי יוֹדֵעַ מָה אַתָּה סָח",
וְהוּא שְׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה אוֹ נִגְנֵב אוֹ אֶבֶד.
--"מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי",
וְאָמַר "אֱמֵן",
חֵיב.

ט
אָמַר לְנוֹשֵׂא שְׂכָר וְלִשְׂכָר:
"אֵיכָן שׁוֹרִי?"
אָמַר לוֹ:
"מֵת",
וְהוּא שְׁנִשְׁבֵּר אוֹ שְׁנִשְׁבָּה.
"נִשְׁבֵּר",
וְהוּא שְׁמַת אוֹ שְׁנִשְׁבָּה.
"נִשְׁבָּה",
וְהוּא שְׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר.
"נִגְנֵב",
וְהוּא שְׁאֶבֶד.
"אֶבֶד",
וְהוּא שְׁנִגְנֵב,
--"מִשְׁבִּיעַךְ אֲנִי",
וְאָמַר "אֱמֵן",
פָּטוּר.

י
"מֵת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה",
וְהוּא שְׁנִגְנֵב אוֹ שְׁאֶבֶד.

--"משביעך אני",
ואמר "אמן",
חַיָּב.
"אִבֵּד אוֹ נִגְנַב", <שִׁנְיָנָב>
וְהוּא שְׁמַת אוֹ נִשְׁבֵּר אוֹ נִשְׁבָּה,
--"משביעך אני",
ואמר "אמן",
פְּטוּר.
(זֶה הַכֵּלֶל:
כָּל הַמְשָׁנָה מְחֻבָּה לְחֻבָּה,
וּמְפֻטָּר לְפֻטָּר,
וּמְפֻטָּר לְחֻבָּה, פְּטוּר;
מְחֻבָּה לְפֻטָּר, חַיָּב.)
זֶה הַכֵּלֶל:
כָּל הַנִּשְׁבָּע לְהַקֵּל עַל עֲצָמוֹ,
חַיָּב;
לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ,
פְּטוּר.

חסלת מסכת שבועות

מסכת עדיות

פרק א

מסכת עדיות פרק א משנה א

א

שְׁמִי אוֹמֵר:
כָּל הַנִּשְׁיִין דִּין שְׁעָתָן.
הֵלֵל אוֹמֵר:
מִפְקִידָה לְפִקְדָּה,
אֶפְלוּ לְיָמִים הֶרְבֵּה.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
לֹא כִדְבָרִי זֶה וְלֹא כִדְבָרִי זֶה,
אֵלָּא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יָד מִפְקִידָה לְפִקְדָּה,

וּמִפְקִידָה לְפִקְיָדָה מִמַּעֲטָת עַל יָד מַעַת לָעֵת.

ב

כָּל אִשָּׁה שֵׁשׁ לָהּ וְסֵת, דִּיָּה שַׁעֲתָה.
מִשְׁמֶשֶׁת בְּעֵדִין הָרִי זֹו כִּפְקִידָה,
וּמִמַּעֲטָת עַל יָד מַעַת לָעֵת,
וְעַל יָד מִפְקִידָה לְפִקְיָדָה.

מסכת עדיות פרק א משנה ב

ג

שְׁמִי אוֹמֵר:
מִקֵּב חֲלָה.
הָלַל אוֹמֵר:
מִקֵּבִים.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
לֹא כְדִבְרֵי זֶה וְלֹא כְדִבְרֵי זֶה,
אֶלָּא קֵב וּמַחֲצָה חֵיבִין בְּחֻלָּה.
וּמִשְׁהַגְדִּילֹו הַמְדוֹת, אָמְרוּ:
חֲמֶשֶׁת רְבָעִים חֵיבִין.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
חֲמֶשֶׁה, פְּטוּרִין,
חֲמֶשֶׁה וְעוֹד, חֵיבִין.

מסכת עדיות פרק א משנה ג

ד

הָלַל אוֹמֵר:
מְלֵא הֵינ מֵיִם שְׁאוּבִין פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה,
שְׁאֵדָם חֵיב לוֹמֵר כָּלשׁוֹן רַבּוֹ.
וְשִׁמְאִי אוֹמֵר:
תִּשְׁעַת קִבִּים.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
לֹא כְדִבְרֵי זֶה וְלֹא כְדִבְרֵי זֶה,
אֶלָּא עַד שֶׁבָּאוּ שְׁנֵי גִרְדִּיִּים
מִשְׁעַר הָאֲשָׁפוֹת שְׁבִירוֹשְׁלִים,
וְהָעִידוּ מִשָּׁם שִׁמְעָה וְאַבְטָלִיוֹן:
שְׁלֶשֶׁת לָגִים מֵיִם שְׁאוּבִין פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה,
וְקִיְמוּ אֶת דְּבָרֵיהֶן.

מסכת עדיות פרק א משנה ד

ה

וְלָמָּה מְזַכִּירִין אֶת דְּבָרֵי שְׁמִי וְהָלַל לְבַטְלָן?

לְלַמֵּד לְדוֹרוֹת הַבָּאִים,
שֶׁלֹא יִהְיֶה אָדָם עוֹמֵד עַל דְּבָרוֹ,
שֶׁהָרִי אֲבוֹת הָעוֹלָם לֹא עָמְדוּ עַל דְּבָרֵיהֶן.

מסכת עדיות פרק א משנה ה

ו

וְלָמָּה מְזַכֵּרִין אֶת דְּבָרֵי יַחֲיד בֵּין הַמֵּרְבִּין,
הוֹאִיל וְאֵין הִלָּכָה אֵלָּא כְּדִבְרֵי הַמֵּרְבִּין?
שָׂאֵם יֵרָאֶה בֵּית דִּין אֶת דְּבָרֵי הַיַּחֲיד וַיִּסְמַךְ עָלָיו,
שָׂאֵין בֵּית דִּין יָכוֹל לְבַטֵּל אֶת דְּבָרֵי בֵּית דִּין חֲבֵרוֹ,
עַד שִׁיְהֶא גְדוֹל מִמֶּנּוּ בַּחֲכָמָה וּבִמְנִין.
הִיָּה גְדוֹל מִמֶּנּוּ בַּחֲכָמָה אָבֵל לֹא בִּמְנִין,
בִּמְנִין אָבֵל לֹא בַּחֲכָמָה,
אֵינוּ יָכוֹל לְבַטֵּל אֶת דְּבָרוֹ,
עַד שִׁיְהֶא גְדוֹל מִמֶּנּוּ בַּחֲכָמָה וּבִמְנִין.

מסכת עדיות פרק א משנה ו

ז

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אִם כֵּן,
לָמָּה מְזַכֵּרִין אֶת דְּבָרֵי הַיַּחֲיד בֵּין הַמֵּרְבִּין לְבַטְלָן?
שָׂאֵם יֹאמַר אָדָם:
"כֵּךְ אֲנִי מְקַבֵּל",
יֹאמַר לוֹ:
"מִדְּבָרֵי אִישׁ פְּלוֹנִי שִׁמְעָתָ".

מסכת עדיות פרק א משנה ז

ח

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
רִבְעֵי הָעֲצָמוֹת מִן הָעֲצָמִים,
בֵּין מְשֻׁנָּים בֵּין מְשֻׁלָּשִׁים.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים:
רִבְעֵי הָעֲצָמוֹת מִן הַגּוֹיָה,
מֵרֶב הַבְּנִין אוֹ מֵרֶב הַמְּנִין.
שְׁמִי אוֹמֵר:
אִפְלוּ מַעֲצָם אֶחָד.

מסכת עדיות פרק א משנה ח

ט

כְּרִשְׁיָנִי תְרוּמָה,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

שורים ושפים בטהרה,
ומאכילין בטמאה.
ובית הלל אומרים:
שורים בטהרה,
ושפים ומאכילין בטמאה.
שמי אומר:
יאכלו צריד.
רבי עקיבה אומר:
כל מעשיהן בטמאה.

מסכת עדיות פרק א משנה ט
י

הפורט סלע ממעות שלמעשר שני בירושלים,
בית שמי אומרים:
כל הסלע מעות.
ובית הלל אומרים:
שקל כסף ושקל מעות.
רבי מאיר אומר:
אין מחללין כסף ופרות על הכסף.
וחכמים מתירין.

מסכת עדיות פרק א משנה י
יא

הפורט סלע שלמעשר שני בירושלים,
בית שמי אומרים:
בכל הסלע מעות.
ובית הלל אומרים:
שקל כסף ושקל מעות.
הדנים לפני חכמים אומרים:
בשלשה דינרין כסף, ובדינר מעות.
ורבי עקיבה אומר:
בשלשה דינרין כסף וברביעית כסף וברביעית מעות.
ורבי טרפון אומר:
ארבעה אספרי כסף.
שמי אומר:
יניחנה בחנות ויאכל כנגדה.

מסכת עדיות פרק א משנה יא
יב

כסא שלכלה שנטלו חפזיו,
בית שמי מטמין,

ובית הלל מטהרין.
שמי אומר:
אף מלבן שלכסא, טמא.
כסא שקבעו בערבה,
בית שמי מטמין,
ובית הלל מטהרין.
שמי אומר:
אף העשוי בה.

מסכת עדיות פרק א משנה יב

יג

אלו דברים
שחזרו בית הלל להורות כדברי בית שמי:
האשה שבאת ממדינת הים, ואמרה:
"מת בעלי", תנשא;
"מת בעלי", תתיבם.
ובית הלל אומרים:
לא שמענו אלא בבאה מן הקציר בלבד.
אמרו להן בית שמי:
אחת הבאה מן הקציר,
ואחת הבאה מן הזיתים,
ואחת הבאה ממדינת הים.
לא דברו בקציר אלא בהונה.
חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמי.

יד

בית שמי אומרים:
תנשא ותטל כתבה.
ובית הלל אומרים:
תנשא ולא תטל כתבה.
אמרו להם בית שמי:
התרתם את הערנה החמורה, <ערייה>
ולא תתירו את הממון הקל?
אמרו להן בית הלל:
מצינו שאין האחים נכנסים בנחלה על פיה.
אמרו להן בית שמי:
והלא מספר כתבתה נלמד,
שהוא כותב לה,
שאם תנשא לאחר,
תטלי מה שכתוב לך.
חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמי.

מסכת עדיות פרק א משנה יג

יה

מי שחציו עבד וחציו בן חרים,
עובד את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד.
בדברי בית הלל.
בית שמי אומרים:
תקנתם את רבו,
ואת עצמו לא תקנתם:
לשא שפחה, אינו יכול,
בת חרין, אינו יכול.
יבטל?

והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורבייה?

שנאמר: (ישעיה מה, יח)

"לא תהו בראה, לשבת יצרה".
אלא מפני תקון העולם,
כופין את רבו ועושה אותו בן חרים,
וכותב שטר על חצי דמיו.
חזרו בית הלל להודות בדברי בית שמי.

מסכת עדיות פרק א משנה יד

יו

כלי חרס מציל על הכל,
בדברי בית הלל.
בית שמי אומרים:
אינו מציל אלא על האכלים ועל המשקים,
ועל כלי חרס.
אמרו להן בית הלל:
מפני מה?
אמרו להן בית שמי:
מפני שהוא טמא על גב עם הארץ,
ואין כלי טמא חוצץ.
אמרו להן בית הלל:
והלא טהרתם אכלים ומשקין שבתוכו?
אמרו להן בית שמי:
כשטהרנו אכלים ומשקים שבתוכו,
לעצמו טהרנו,
אבל כשטהרת את הכלי,
טהרת לך ולו.
חזרו בית הלל להודות בדברי בית שמי.

פרק ב

מסכת עדיות פרק ב משנה א

א

רבי חנניה סגן הכהנים העיד ארבעה דברים:
מימיהם שלכהנים,
לא נמנעו מלשרף את הבשר שנטמא בולד הטמאה,
עם הבשר שנטמא באב הטמאה,
אף על פי מוסיפין לו טמאה על טמאתו.

ב

הוסיף רבי עקיבה:
מימיהם שלכהנים,
לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום,
בנר שנטמא בטמא מת,
אף על פי מוסיפין לו טמאה על טמאתו.

מסכת עדיות פרק ב משנה ב

ג

אמר חנניה סגן הכהנים:
מימי לא ראיתי עור יוצא לבית השריפה.
אמר רבי עקיבה:
מדבריו למדנו,
שהמפשיט את הבכור ונמצא טרפה,
שיאותו הכהנים בעורו.
וחכמים אומרים:
אין "לא ראינו" ראיה, <הן>
אלא יוצא לבית השריפה.

מסכת עדיות פרק ב משנה ג

ד

אף הוא העיד על כפר קטן שהיה בצד ירושלים,
והיה בו זמן אחד,
והיה מלוח לכל בני הכפר,
וכותב בכתב ידו, ואחרין חותמין.
וכא מעשה לפני חכמין והתירו.
לפי דרכך אתה למד,
שהאשה כותבת את גטה,
והאיש כותב את שוקרו,

שָׁאִין קִיּוֹם הַגֵּט אֶלֶּא בְּחוֹתְמָיו.
וְעַל הַמַּחֲט שְׁנִמְצָאת בְּבֶשֶׁר,
שֶׁהֶסְכִּין וְהִידִים טְהוֹרוֹת,
וְהַבֶּשֶׁר טָמֵא.
וְאִם נִמְצָאת בְּפֶרֶשׁ,
הַכֹּל טָהוֹר.

מסכת עדיות פרק ב משנה ד

ה

שִׁלְשָׁה דְּבָרִין אָמַר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל
לִפְנֵי חֲכָמִים בְּכָרֶם בִּיבְנָה:
עַל בִּיעָזָה טְרוּפָה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל גְּבִי יָרֵק שְׁלִתְרוּמָה,
שֶׁהִיא חֲבוּרָה.
וְאִם הִיתָה כְּמִין כּוֹכֵעַ,
וְאִינָה חֲבוּרָה.
וְעַל שְׁבִלַת שְׁבִקְצִיר וְרֹאשָׁה מִגִּיעַ לְקָמָה,
אִם נִקְצְרָת עִם הַקָּמָה,
הָרִי שֶׁלִּבְעַל הַבֵּית;
וְאִם לֹא, הָרִי שֶׁלְעֲנָנִים.
וְעַל גִּנָּה קֶטְנָה שֶׁהִיא מְקַפֶּת עָרִיס,
אִם יֵשׁ בָּהּ מְלֵא בּוֹצֵר וְסָלוּ מִכֶּן,
מְלֵא בּוֹצֵר וְסָלוּ מִכֶּן,
תִּזְרַע,
וְאִם לֹא, לֹא תִזְרַע.

מסכת עדיות פרק ב משנה ה

ו

שִׁלְשָׁה דְּבָרִין אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל,
וְלֹא אָמַר בֶּהֱן אֲסוּר וְהִתֵּר,
וּפְרָשָׁן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן מִתְיָה:
הַמִּפִּישׁ מִרְסָה בַשַּׁבָּת,
אִם לַעֲשׂוֹת לָהּ פֶּה,
חֵיב,
וְאִם לְהוֹצִיא מִמֶּנָּה לַחָה,
פָּטוּר.
הַצֹּד נֶחֱשׁ בַשַּׁבָּת,
אִם כְּמַתְעַסֵּק שֶׁלֹּא יִשְׁכְּנוּ,
פָּטוּר;
וְאִם לְרְפוּאָה,
חֵיב.
וְעַל לִפְסִים אֲרוֹנוֹיּוֹת,

שֶׁהֵן טְהוּרוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁלֹא נִגְמְרָה מְלֶאכֶתָּן.

מסכת עדיות פרק ב משנה ו

ז

שֶׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל,
וְלֹא הוֹדָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה:
הַשּׁוּם וְהַבֶּסֶר וְהַמְלִילוֹת שֶׁרֶסֶקֶן מְבַעֵד יוֹם,
שֶׁרַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
יִגְמַר מִשְׁתַּחֲשָׁךְ,
וְרַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לֹא יִגְמַר.

מסכת עדיות פרק ב משנה ז

ח

שֶׁלֹשָׁה דְּבָרִין אָמְרוּ לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָה:
שְׁנַיִם מִשְׁם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר,
וְאַחַד מִשְׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ.
שְׁנַיִם מִשְׁם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
יּוֹצֵא אִשָּׁה בְּעִיר שְׁלִזְהָב,
וּמִפְּרִיחֵי יוֹנִים פְּסוּלִין מִן הָעֵדוּת.
וְאַחַד מִשְׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
הַשֶּׁרֶץ בְּפִי הַחֲלָדָה,
וּמַהֲלֶכֶת עַל גְּבִי כְּכֹרוֹת שְׁלִתְרוּמָה,
סָפֵק נֹגַע סָפֵק לֹא נֹגַע,
סָפֵקוּ טְהוֹר.

מסכת עדיות פרק ב משנה ח

ט

שֶׁלֹשָׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה,
עַל שְׁנַיִם הוֹדוּ לוֹ,
וְעַל אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ.
עַל סִנְדֵּל שֶׁלְּסִידִין,
שֶׁהוּא טָמֵא מִדֶּרֶס;
וְעַל שִׁירֵי תְנוּרָה, אֲרֻבָּעָה,
שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִים 'שֶׁלֹשָׁה',
וְהוֹדוּ לוֹ.
וְעַל אֶחָד לֹא הוֹדוּ לוֹ:
עַל כֶּסֶּא שֶׁנִּטְלוּ שְׁנַיִם מִחֻפוּיוֹ זֶה בְּצַד זֶה,
שֶׁרַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.

מסכת עדיות פרק ב משנה ט

י

הוא הִיָּה אוֹמֵר:
הָאֵב זָכָה לְבֵן בְּנוֹי, <בְּנוֹאִי>
וּבְכֹחַ, וּבְעֶשֶׂר, וּבְחֻמָּה, וּבְשָׁנִים,
וּבְמִסְפַּר הַדּוֹרוֹת לְפָנָיו.
הוא הִקְיָן, שְׁנֵאָמַר: (ישעיה מא,ד)
"קִרְא הַדְּרוֹת מֵרֹאשׁ";
אִף עַל פִּי שְׁנֵאָמַר: (בְּרֵאשִׁית טו,יג)
"וַעֲבָדוּם וְעָנוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה",
וְנֵאָמַר: (שם שם,טז)
"וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הֵנָּה".

מסכת עדיות פרק ב משנה י

יא

אִף הוּא הִיָּה אוֹמֵר חֲמִשָּׁה דְּבָרִין שֶׁלְּשָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ:
מִשְׁפָּט דּוֹר הַמְּבּוּל, שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ;
מִשְׁפָּט אִיּוֹב, שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ;
מִשְׁפָּט הַמְּצֻרִים, שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ;
מִשְׁפָּט גּוֹג לְעֵתִיד לְבָא, שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ;
מִשְׁפָּט רְשָׁעִים בְּגִיהֶנָּם, שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ,
שְׁנֵאָמַר: (ישעיה סו,כג)
"וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ".
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
מִן הַפֶּסַח עַד עֲצָרַת,
שְׁנֵאָמַר: (ישעיה סו,כג)
"וּמִדֵּי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ".

פרק ג

מסכת עדיות פרק ג משנה א

א

כָּל הַמְּטָמִים בְּאֶהָל
שְׁנַחֲלִקוּ וְהַכְּנִיסָן לְתוֹךְ הַבַּיִת,
רַבִּי דוֹסָא בֶּן אֲרָכִינֵס מְטַהֵר,
וְחֻקֵּי מְטָמִינִין.
כִּיצַד?
הַנוֹגֵעַ בְּכֶשֶׁלִי חֲצָאִי זֵיתִין מִן הַנְּבִלָה, אוֹ נוֹשָׁאן,

ובמות,
הנוגע בכחצי זית, ומאהיל על כחצי זית,
או נוגע בכחצי זית,
וכחצי זית מאהיל עליו.
ומאהיל על כשני חצאי זיתים,
ומאהיל עד כחצי זית,
וחצי זית מאהיל עליו;
רבי דוסא בן ארכינס מטהר,
וחכמים מטמאין.

ב

אכל הנוגע בכחצי זית,
ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית;
או מאהיל על כחצי זית,
ודבר אחר מאהיל עליו ועל כחצי זית,
טהור.
אמר רבי מאיר:
אף בזה רבי דוסא בן ארכינס מטהר,
וחכמים מטמאין.
הכל טמא, חוץ מן המגע,
והמשא עם אהל.
זה הכלל:
כל שהוא משם אחד, טמא;
משני שמות, טהור.

מסכת עדיות פרק ג משנה ב

ג

אכל פרוד אינו מצטרף.
דברי רבי דוסא.
וחכמים אומרים:
מצטרף.
מחללין מעשר שני על אסימון.
דברי רבי דוסא.
וחכמים אוסרין:
מטבילין ידים לחטאת.
דברי רבי דוסא.
וחכמים אומרים:
אם נטמאו ידיו, נטמא גופו.

מסכת עדיות פרק ג משנה ג

ד

מְעִי אֲבֹתֶיךָ וקִנְיַת יָרֵךְ שֶׁלִּתְרוּמָה,
רַבִּי דוֹסָא מְתִיר לְיָרִים,
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין.

ה

חֲמֵשׁ רְחֵלוֹת גּוֹזְזוֹת מִנָּה מִנָּה וּפָרֶס,
חִיבוֹת בְּרֹאשִׁית הַגֶּזֶז.
דְּבָרֵי רַבִּי דוֹסָא.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
חֲמֵשׁ רְחֵלוֹת גּוֹזְזוֹת כָּל שֶׁהֵן.

מסכת עדיות פרק ג משנה ד

ו

כָּל הַחוּצָלוֹת טְמֵאוֹת טְמֵא מֵת.
דְּבָרֵי רַבִּי דוֹסָא.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מִדֶּרֶס.
כָּל הַקְּלִיעוֹת טְהוֹרוֹת,
חוּץ מִשְׁלֵגְלִילוֹן.
דְּבָרֵי רַבִּי דוֹסָא.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
כָּלֶם טְמֵאוֹת,
חוּץ מִשְׁלַצְמָרִים.

מסכת עדיות פרק ג משנה ה

ז

הַקָּלַע שֶׁלִּבֵּית קְבוּל שְׁלָה אֲרִיג,
טְמֵאָה.
וְשִׁלְעוֹר,
רַבִּי דוֹסָא בֶּן אֲרַכְיָנָס מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים מְטַמִּים.
נִפְסֵק בֵּית אֶצְבַּע שְׁלָה,
טְהוֹרָה;
וּבֵית הַפְּקוּעַ שְׁלָה,
טְמֵאָה.

מסכת עדיות פרק ג משנה ו

ח

הַשְּׁבוּיָה אוֹכֶלֶת בְּתֵרוּמָה.
דְּבָרֵי רַבִּי דוֹסָא.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

יש שבויה אוכלת,
ויש שבויה שאינה אוכלת.
כיצד?

האשה שאמרה:
נשביתי וטהורה אני,
אוכלת.
אם יש עדים שנשבית,
והיא אומרת:
טהורה אני,
אינה אוכלת.

מסכת עדיות פרק ג משנה ז

ט

ארבעה ספקות רבי יהושע מטמא,
וחכמים מטהרין.
כיצד?

הטמא עומד והטהור עובר,
הטהור עומד והטמא עובר,
טמאה ברשות היחיד וטהרה ברשות הרבים,
טהרה ברשות היחיד וטמאה ברשות הרבים.
ספק נגע, ספק לא נגע,
ספק האהיל, ספק לא האהיל,
ספק הסיט, וספק לא הסיט,
רבי יהושע מטמא,
וחכמים מטהרין.

מסכת עדיות פרק ג משנה ח

י

שלשה דברין רבי צדוק מטמא,
וחכמים מטהרין:
מסמר שלשלחני,
וארון שלגרוסות, <שלגרוסות>
ומסמר שלאבן שעות,
רבי צדוק מטמא,
וחכמים מטהרין.

מסכת עדיות פרק ג משנה ט

יא

ארבעה דברין רבן גמליאל מטמא,
וחכמים מטהרין:
כסוי טני שלמתכת שלכבועלי בתים,

ותלוי המגרדות,
וגלמי כלי מתכות,
וטבלה שנחלקה לשנים.
מודים חכמים לרבן גמליאל,
בטבלה שנחלקה לשנים,
אחד גדול ואחד קטן,
הגדול טמא, והקטן טהור.

מסכת עדיות פרק ג משנה י

יב

שלשה דברין רבן גמליאל מחמיר
כדברי בית שמי:
אין טומנין את החמים מיום טוב לשבת,
ואין זוקפין את המנורה ביום טוב,
ואין אופין פתן גריצות,
אלא רקיקים.
אמר רבן גמליאל:
"מימיהם שלבית אבא,
לא היו אופין את פתן גריצות,
אלא רקיקים."
אמרו לו:
"מה נעשה להם לבית אביה,
שהיו מחמירין על עצמן,
ומקלים על כל ישראל,
להיות אופין פתן גריצות וחרין!"

מסכת עדיות פרק ג משנה יא

יג

אף הוא אמר שלשה דברין להקל:
מכבדין בין המטות,
ומניחין את המגמר ביום טוב,
ועושין גדי מקלס בלילי פסחים.
וחכמים אוסרין.

מסכת עדיות פרק ג משנה יב

יד

שלשה דברין רבי אלעזר בן עזריה מתיר,
וחכמים אוסרין:
פרתו יוצא ברצועה שבין קרניה,
ומקרדין את הבהמה ביום טוב,
ושוחקין את הפלפלין ברחים שלהן.

רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
אֵין מְקַרְדִּין אֶת הַבְּהֵמָה בְּיוֹם טוֹב,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה חֲבוּרָה,
אֲבָל מְקַרְצִפִּין.
וְחֻכְמִים אֹמְרִים:
אֵין מְקַרְדִּין,
אֲפִי לֹא מְקַרְצִפִּין.

פרק ד

מסכת עדיות פרק ד משנה א

א

אֵלוּ דְּבָרִים מְקַלִּי בֵּית שְׁמִי וּמַחְמִיר בֵּית הֶלֶל:
בִּיצָה שְׁנוּלָדָה בְּיוֹם טוֹב,
בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
תֹּאכֵל;
וּבֵית הֶלֶל אֹמְרִים:
לֹא תֹאכֵל.
בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
שְׂאֹר כְּזֵית וְחֻמֶּץ כְּכֹתֶבֶת;
וּבֵית הֶלֶל אֹמְרִים:
זֶה נֹזֵחַ כְּזֵית.

מסכת עדיות פרק ד משנה ב

ב

הַשּׁוֹחֵט חֲזָה וְעוֹף בְּיוֹם טוֹב,
בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
יִחַפֵּר בְּדִקְל וִיכַסֶּה;
וּבֵית הֶלֶל אֹמְרִים:
לֹא יִשְׁחַט,
אֶלָּא אִם כֵּן הָיָה לוֹ עֶפֶר מוֹכֵן.
מוֹדִים שְׂאֵם שְׁחַט,
שִׁיחַפֵּר בְּדִקְל וִיכַסֶּה;
שְׂאֵפֶר הַכִּירָה מוֹכֵן.

מסכת עדיות פרק ד משנה ג

ג

בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
הַבָּקָר לְעֻנְיִים הַבָּקָר;

ובית הלל אומרים:
אינו הבקר,
עד שיבקר אף לעשירים כשמטה.
כל עמרי השדה שלקב קב,
אחת שלארבעת קבים ושכחו,
בית שמי אומרים:
אינו שכחה;
ובית הלל אומרים:
שכחה.

מסכת עדיות פרק ד משנה ד

ד

העמר שהוא סמוך לגפא
ולגדיש ולבקר ולכלים ושכחו,
בית שמי אומרים:
אינו שכחה;
ובית הלל אומרים:
שכחה.

מסכת עדיות פרק ד משנה ה

ה

כרם רבעי,
בית שמי אומרים:
אין לו חמש ואין לו בעור;
ובית הלל אומרים:
יש לו.
בית שמי אומרים:
יש לו פרט ויש לו עוללות,
וענוים פודין לעצמן;
ובית הלל אומרים:
כלו לגת.

מסכת עדיות פרק ד משנה ו

ו

חבית שלזיתים מגלגלים,
בית שמי אומרים:
אינו צריך לנקב;
ובית הלל אומרים:
צריך לנקב;
ומודים,
שאם נקבה וסתמוהא שמרים,

שְׁהִיא טְהוֹרָה.
הִסֵּךְ שֶׁמֶן טְהוֹר וְנִטְמָא,
וַיֵּרֶד וְטָבַל,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֵף עַל פִּי מְנַטֵּף,
טְהוֹר;
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
כְּדִי סִיכַת אֲבָר קֶטֶן.
אִם הִיא שֶׁמֶן טָמֵא מִתְחַלֶּתָּ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
כְּדִי סִיכַת אֲבָר קֶטֶן;
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
מִשְׁקָה טוֹפִיחַ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשֵּׁם בֵּית הַלֵּל:
טוֹפִיחַ וּמִטְפִּיחַ.

מסכת עדיות פרק ד משנה ז

ז

הָאִשָּׁה מִתְקַדְשֶׁת בְּדִינָר וּבִשְׁוֹנָה דִּינָר,
כְּדַבְרֵי בֵּית שְׁמִי ;
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
בְּפָרוּטָה וּבִשְׁוֹנָה פָּרוּטָה.
וְכַמָּה הִיא פָּרוּטָה?
אַחַד מִשְׁמוֹנָה בְּאַסֵּר הָאֵיטְלָקִי.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
פּוֹטֵר הוּא אָדָם אֶת אִשְׁתּוֹ כִּגֹּט יֶשֶׁן;
וּבֵית הַלֵּל אוֹסְרִין.
וְאִיזָה הוּא גֹט יֶשֶׁן?
כָּל שְׁנֵת־יָחִיד עֲמָה מֵאַחַר שִׁכְתָּבוֹ לָהּ.
הַמְּגַרֵּשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלָנָה עֲמוֹ כְּפוֹנְדֵּקִי,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֵינָה צְרִיכָה מִמֶּנּוּ גֹט שְׁנִי;
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
צְרִיכָה מִמֶּנּוּ גֹט שְׁנִי.
אֲמַתִּי?
בְּזִמְן שְׁנֵת־גְּרָשָׁה מִן הַנְּשׂוּאִין;
וּמִוֹדִין בְּנֵת־גְּרָשָׁה מִן הָאֲרוּסִים,
שְׂאִינָה צְרִיכָה מִמֶּנּוּ גֹט שְׁנִי,
מִפְּנֵי שֶׁלְּבוּ גַם בָּהּ.

מסכת עדיות פרק ד משנה ח

[ח]

בית שמי מתירין את הצרות לאחים,
ובית הלל אוסרין.

(חלצו, בית שמי פוסלין מן הכהנה;
ובית הלל מכשירין.

נתבמו, בית שמי מכשירין;
ובית הלל פוסלין.

ואף על פי שאלו פוסלין ואלו מכשירין,

לא נמנעו בית שמי מלשא נשים מ בית הלל,

ולא בית הלל מלשא נשים מ בית שמי.

וכל הטהרות והטמאות שהיו אלו מטהרין ואלו מטמאין,

לא נמנעו להיות עושים טהרות אלו על גב אלו. (

מסכת עדיות פרק ד משנה ט)

שלשה אחין,

שנים מהן נשואים לשתי אחיות,

ואחד מפנה;

מת אחד מבעלי אחיות,

עשה בה מפנה מאמר,

ואחר כך מת אחיו השני,

בית שמי אומרים:

אשתו עמו,

והלז תצא משם אחות אשה.

ובית הלל אומרים:

מוציא את אשתו בגט וחליצה,

ואת אשת אחיו בחליצה.

זו היא שאמרו:

אי לו על אשתו,

ואי לו על אשת אחיו.

מסכת עדיות פרק ד משנה י

ט

המדיר את אשתו מתשמיש המטה,

בית שמי אומרים:

שתי שבתות;

ובית הלל אומרים:

שבת אחת.

המפלת אור לשמונים ואחד,

בית שמי פוטרין מן הקרבן; <פוטרין>

ובית הלל מחיבין.

סדין בציצית, בית שמי פוטרין,

ובית הלל מחיבין.

כָּל־כֹּלֶת הַשָּׁבֶת,
בֵּית שְׁמִי פּוֹטְרִין;
וּבֵית הַלֵּל מְחִיבִין.

מסכת עדיות פרק ד משנה יא
י

מִי שֶׁנָּדַר נְזִירוֹת מְרֻבָּה וְהִשְׁלִים אֶת נְזִירוֹתָו,
וְאַחֵר כֵּךְ בָּא לְאַרְצָו,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
נְזִיר שְׁלֹשִׁים יוֹם;
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
נְזִיר כְּתַחֲלָה.
מִי שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי כֶּתִי עֲדִים מְעִידוֹת אוֹתוֹ,
אֵלּוּ מְעִידִים שְׁנֹזֵר שְׁתֵּים,
וְאֵלּוּ מְעִידִים שְׁנֹזֵר חֶמֶשׁ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
נִחְלָקָה הָעֵדוֹת, אֵין כָּאֵן נְזִירוֹת;
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
יֵשׁ בְּכֻלָּל חֶמֶשׁ שְׁתֵּים,
שְׂיָהָה נְזִיר שְׁתֵּים.

מסכת עדיות פרק ד משנה יב
יא

אֶדֶן שֶׁהוּא נָתוּן תַּחַת הַסֶּדֶק,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה;
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
אָדָם, חָלוּל הוּא,
וְהֵצֵד הָעֲלִיּוֹן מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה.

פרק ה

מסכת עדיות פרק ה משנה א
א

רַבִּי יוֹדָה אוֹמֵר:
שֹׁשֶׁה דְּבָרִין מִקּוּלֵי בֵּית שְׁמִי וּמַחֲמִירֵי בֵּית הַלֵּל:
דָּם גְּבִילוֹת,
בֵּית שְׁמִי מְטַהֲרִין, וּבֵית הַלֵּל מְטַמְּאִים.
בִּיצַת הַגְּבִילָה,

אם יש כיוצא בה נמכרת בשוק,
מתרת,
ואם לאו, אסורה,
כדברי בית שמי.
ובית הלל אוסרין,
ומודים בביצת טרופה שהיא אסורה, <טריפה>
מפני שגדלה באסור.
דם נכרית ודם טהרה שלמצרעת,
בית שמי מטהרין,
ובית הלל אומרים:
כרוקה וכמימי רגליה.
אוכלין פרות שביעית בטובה ושללא בטובה,
כדברי בית שמי.
ובית הלל אומרים:
אין אוכלין בטובה ושללא בטובה.
החמת,
בית שמי אומרים:
צרוקה עומדת.
ובית הלל אומרים:
אף על פי שאינה צרוקה.

מסכת עדיות פרק ה משנה ב

ב

רבי יוסה אומר:
ששה דברין מקלי בית שמי ומחמרי בית הלל:
העוף עולה עם הגבנה על השלחן ואינו נאכל,
כדברי בית שמי.
ובית הלל אומרים:
לא עולה ולא נאכל.
תורמין זיתין על השמן,
וענבים על היין,
כדברי בית שמי.
ובית הלל אומרים:
אין תורמין.
הזורע ארבע אמות שבכרם,
בית שמי אומרים:
קדש שורה אחת.
ובית הלל אומרים:
קדש שתי שורות.
המעיסה,
בית שמי פוטרין ובית הלל מחיבין.

מִטְבִּילִין בְּחֶרֶדְלִית,
כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמִי.
וּבֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֵין מִטְבִּילִין.
גַּר שְׁנַתְּגִיר עָרֵב פְּסָחִים,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
טוֹבֵל וְאוֹכֵל אֶת פֶּסַחֹו לְעָרֵב.
וּבֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
הַפּוֹרֵשׁ מִן הָעֶרְלָה,
כְּפוֹרֵשׁ מִן הַקֶּבֶר.

מסכת עדיות פרק ה משנה ג

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
שְׁלֹשָׁה דְּבָרִין מְקַלִּי בֵּית שְׁמִי וּמַחְמְרֵי בֵּית הֶלֶל:
קִהְלֹת אֵינָה מְטַמָּא אֶת הַיָּדִים,
כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמִי.
וּבֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
מְטַמָּא אֶת הַיָּדִים.
מִי חָטָאת שֶׁעָשׂוּ מִצְוֹתָן,
בֵּית שְׁמִי מְטַהְרִין וּבֵּית הֶלֶל מְטַמֵּין.
הַקֶּצֶח,
בֵּית שְׁמִי מְטַהְרִין וּבֵּית הֶלֶל מְטַמֵּים.
וְכֵן לְמַעֲשָׂרוֹת.

מסכת עדיות פרק ה משנה ד

רַבִּי אֱלֶעָזָר אוֹמֵר:
שְׁנֵי דְּבָרִין מְקַלִּי בֵּית שְׁמִי וּמַחְמְרֵי בֵּית הֶלֶל:
דָּם יוֹלֶדֶת שְׁלֹא טָבְלָה,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
כְּרוֹקָה וְכַמִּימִי רִגְלֶיהָ.
וּבֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
מְטַמָּא לַח וְיָבֵשׁ.
וּמוֹדִין בְּיוֹלֶדֶת בְּזוֹב,
שֶׁהוּא מְטַמָּא לַח וְיָבֵשׁ.

מסכת עדיות פרק ה משנה ה

וְאֶרְבָּעָה אַחִים,
שְׁנַיִם מֵהֶם נִשְׁוֹאֵין לְשִׁמְי אַחִיוֹת,

ומתו הנשואין את האחיות,
הרי אלו חולצות ולא מתבמות,
ואם קדמו וכנסו, יוציאו.
רבי אלעזר אומר משם בית שמי:
יקימו.
ובית הלל אומרים:
יוציאו.

מסכת עדיות פרק ה משנה ו

ו

עקבִּיה בן מהללאל העיד ארבעה דברים.
אמרו לו:
עקבִּיה,
חזר כך בארבעה דברים שהיית אומר,
ונעשך אב בית דין לישראל.
אמר להן:
מוטב לי לקרות שוטה כל ימי,
ולא לעשות שעה אחת רשע לפני המקום;
שלא יהו אומרינ:
בשביל סררה חזר בו.

ז

הוא הִיה מטמא שער הפקדה ודם הִירק;
וחכמים מטהרין.
הוא הִיה מתיר שער בכור בעל מום
שנשר והניחו בחלון,
ואחר כך שחטו;
וחכמים אוסרין.
הוא הִיה אומר:
אין משקים
לא הגיורת ולא את השפחה משחררת;
וחכמים אומרים:
משקין.
אמרו לו:
מעשה בכרפמית,
שפחה משחררת שהיתה בירושלים,
והשקוה שמעיה ואבטליון.
אמר להן:
דכמא השקוה. <דיכגמה>
ונדוהו, ומת בגדויו,
וסקלו בית דין את ארונו.

ח

אמר רבי יהודה:

חס ושלום שעקביה נתנדה!

שאין העזרה נומקדש נטמא על כל אדם מישאאל
בחכמה וביראות חטא פעקביה בן מהללאל.

ואת מי נדו?

את אליעזר בן חנף,

שפקפק בטהרת ידים;

וכשמת,

שלחו בית דין והניחו אבן על ארונו;

מלמד, שכל המנדה ומת,

סוקלין את ארונו.

מסכת עדיות פרק ה משנה ז

ט

ובשעת מיתתו אמר לבנו:

בני,

חזר בך בארבעה דברין שהייתי אומר.

אמר לו:

ואתה, למה לא חזרת בך?

אמר לו:

אני שמעתי מפי מרבין,

והן שמעו מפי מרבין;

אני עמדתי על שמועתי,

והן עמדו בשמועתי;

אבל אתה שמעתי מפי היחיד,

ומפי המרבין,

ומוטב להניח את דברי היחיד,

ולאחוז בדברי המרבין.

אמר לו:

אבא,

פקד עלי לחבריה.

אמר לו:

איני מפקד.

שמא עולה מצאת בי?

אמר לו:

לאו,

מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך.

פרק ו

מסכת עדיות פרק ו משנה א

א

רבי יהודה בן אבא העיד חמשה דברין:
שממאנים את הקטנות;
ושמשיאין את האשה על פי עד אחד;
ושנסקל תרנגול בירושלים על שהרג את הנפש;
ועל היין בן ארבעים יום,
שנתנסך על גב המזבח;
ועל תמיד שלשחר,
שקרב בארבע שעות.

מסכת עדיות פרק ו משנה ב

ב

העיד רבי יהושע ורבי נחמיה בן אלנן
איש כפר הבבלי על אבר מן המת,
שהוא טמא;
שרבי אליעזר אומר:
לא אמרו אלא על אבר מן החי.

ג

אמרו לו:
והלא קל נחמר הוא!
מה אם החי, שהוא טהור,
אבר הפורש ממנו טמא,
המת, שהוא טמא,
אינו דין שיהא אבר הפורש ממנו טמא?
אמר להן:
לא אמרו אלא אבר מן החי.

ד

דבר אחר:
מרבקה טמאת החיים מטמאת המתים,
שהחי עושה משכב ומושב מתחתיו,
לטמא אדם לטמא בגדים,
על גביו מדף לטמא אכלין ומשקין;
מה שאין המת מטמא.

מסכת עדיות פרק ו משנה ג

ה

כּוֹזֵית בְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי,
רָבִי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא,
רָבִי יְהוֹשֻׁעַ וְרָבִי נְחוֹנְיָא מְטַהֲרִים.
עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי, <כִּסְעוּרָה>
רָבִי נְחוֹנְיָה מְטַמֵּא,
וְרָבִי אֱלִיעֶזֶר וְרָבִי יְהוֹשֻׁעַ מְטַהֲרִים.

ו

אָמְרוּ לוֹ לְרָבִי אֱלִיעֶזֶר:
מָה רְאִיתָ לְטַמֵּא כּוֹזֵית בְּשֵׁר
הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי?
אָמַר לָהֶן:
מְצִינוּ שְׂאֵבֶר מִן הַחִי כְּמַת שְׁלֵם;
מָה הַמַּת,
כּוֹזֵית בְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מִמְּנוּ טַמֵּא,
וְאִפֹּא אֲבֵר מִן הַחִי,
כּוֹזֵית בְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מִמְּנוּ יְהִי טַמֵּא.

ז

אָמְרוּ לוֹ:
לֹא,
אִם טַמְּאָתָּ כּוֹזֵית בְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַמַּת,
שָׁכֵן טַמְּאָתָּ עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמְּנוּ,
תְּטַמֵּא כּוֹזֵית בְּשֵׁר הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי,
שָׁכֵן טַהֲרֶתָּ עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מִמְּנוּ?

ח

אָמְרוּ לוֹ לְרָבִי נְחוֹנְיָה:
מָה רְאִיתָ לְטַמֵּא עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה
הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבֵר מִן הַחִי?
אָמַר לָהֶן:
מְצִינוּ שְׂאֵבֶר מִן הַחִי כְּמַת שְׁלֵם;
מָה הַמַּת, עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה,
הַפּוֹרֵשׁ מִמְּנוּ טַמֵּא,
וְאִפֹּא אֲבֵר מִן הַחִי, עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה,
הַפּוֹרֵשׁ מִמְּנוּ יְהִי טַמֵּא.
אָמְרוּ לוֹ:
לֹא,
אִם טַמְּאָתָּ עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה הַפּוֹרֵשׁ מִן הַמַּת,

שָׁכַן טִמְאָת כּוֹזִית בְּשָׁר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ;
תִּטְמָא עֲצָם כְּשֶׁעוֹרָה הַפּוֹרֵשׁ מֵאֲבָר מִן הַחִי,
שָׁכַן טְהוֹרֶת כּוֹזִית בְּשָׁר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ?

ט

אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
מָה רְאִיתָ לְחַלֵּק מִדֶּתְךָ?
אוֹ טִמְא בְּשִׁנִּיהֶן אוֹ טְהוֹר בְּשִׁנִּיהֶן!
אָמַר לָהֶן:
מִרְבֵּה טִמְאָת הַבֶּשֶׂר מִטִּמְאָת הָעֲצָמוֹת,
שֶׁהַבֶּשֶׂר נוֹהֵג בְּגִבְלוֹת וּבְשָׂרָצִים,
מָה שָּׂאִין כֵּן בְּעֲצָמוֹת.
דָּבָר אַחֵר:
אֲבָר שֵׁשׁ עָלָיו בְּשָׁר כְּרָאוּי,
מִטְמָא בְּמִגַּע וּבְמִשָּׂא וּבִאֲהֵל.
חֹסֶר הַבֶּשֶׂר, טִמְא,
חֹסֶר הָעֲצָם, טְהוֹר.

י

אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי נְחוֹנִיָּה:
מָה רְאִיתָ לְחַלֵּק מִדֶּתְךָ?
אוֹ טִמְא בְּשִׁנִּיהֶן אוֹ טְהוֹר בְּשִׁנִּיהֶן!
אָמַר לָהֶן:
מִרְבֵּה טִמְאָת הָעֲצָמוֹת מִטִּמְאָת הַבֶּשֶׂר,
שֶׁהַבֶּשֶׂר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַחִי, טְהוֹר,
וְאֲבָר הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ וְהוּא כְּבָרִיתוֹ, טִמְא.
דָּבָר אַחֵר:
כּוֹזִית בְּשָׁר מִטְמָא בְּמִגַּע וּבְמִשָּׂא וּבִאֲהֵל,
וְרִבְעֵי עֲצָמוֹת מִטְמִים בְּמִגַּע וּבְמִשָּׂא וּבִאֲהֵל;
חֹסֶר הַבֶּשֶׂר, טְהוֹר,
חֹסֶר רִבְעֵי עֲצָמוֹת,
אִף עַל פִּי שֶׁטְהוֹר מִלְטִמָּא בִּאֲהֵל,
מִטְמָא בְּמִגַּע וּבְמִשָּׂא.
דָּבָר אַחֵר:
כָּל בֶּשֶׂר הֵמֶת שֶׁהוּא פְּחוּת מִכּוֹזִית, טְהוֹר.
רַב בְּנִינּוּ, רַב מְנִינּוּ שְׁלֵמֶת,
אִף עַל פִּי שָׂאִין בָּהֶן רִבְעֵי טִמְאִים.

יא

אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
מָה רְאִיתָ לְטְהוֹר בְּשִׁנִּיהֶן?

אמר להן:
לא, אם אמרתם במת,
שיש בו רב ורבע ורקב,
תאמרו בחי,
שאין בו רב ורבע ורקב?

פרק ז

מסכת עדיות פרק ז משנה א

א

העיד רבי יהושע ורבי צדוק
על פדיון פטר חמור שמת,
שאין כאן לכהן כלום.
שרבי אליעזר אומר:
חבין באחריותו כחמש סלעים שלבן.
וחכמים אומרים:
אין חבין באחריותו,
כפדיון מעשר שני.

מסכת עדיות פרק ז משנה ב

ב

העיד רבי צדוק
על ציר חגבין טמאים,
שהוא טהור;
שמשנה ראשונה:
חגבים טמאים שנכבשו עם חגבין טהורים,
לא פסלו את צירן.

מסכת עדיות פרק ז משנה ג

ג

העיד רבי צדוק
על הזוחלים שרבו על הנוטפים,
שהן כשרין.
מעשה היתה בבירת קפליא,
ובא מעשה לפני חכמים,
והכשירו.

מסכת עדיות פרק ז משנה ד

ד

העיד רבי צדוק
על הזוחלים שקלחן בעלה אגוז,
שהן כשרין.
מעשה היה באהליא,
ובא מעשה ללשכת הגזית,
והכשירו.

מסכת עדיות פרק ז משנה ה

ה

העיד רבי יהושע ורבי יקים איש חדיד
על קלל שלחטאת שנתנו על גבי השרץ,
שהוא טמא.
שרבי אליעזר מטהר.
העיד רבי פפיס על מי שגזר שתי נזירות,
שאם גלח את הראשונה יום שלשים,
מגלח את השניה יום שלשים.
ואם גלח יום שלשים חסר יום אחד,
יצא, שיום שלשים עולה מן המנין.

מסכת עדיות פרק ז משנה ו

ו

העיד רבי יהושע ורבי פפיס
על ולד שלמים שיקרב שלמים.
שרבי אליעזר אומר:
ולד שלמים לא יקרב שלמים.
וחכמים אומרים:
יקרב.
אמר רבי פפיס:
אני מעיד,
שהיתה לנו פרה זבחי שלמים,
ואכלנוה בפסח,
ואכלנו ולדה שלמים בחג.

מסכת עדיות פרק ז משנה ז

ז

הן העידו
על ארכות שלנחתומים
שהן טמאות.
שרבי אליעזר מטהר.
והן העידו

עַל תַּנּוּר שִׁחַתְכוּ חֲלִיּוֹת,
וְנָתַן חוֹל בֵּין חֲלִיאָ לְחֲלִיא,
שֶׁהוּא טָמֵא;
שָׂרְבִי אֶלִיעֶזֶר מִטְהַר.
הֵן הָעִידוּ
שִׁמְעֵבְרִין אֶת הַשָּׁנָה בְּכָל אֹדֶר.
שֶׁהָיוּ אוֹמְרִין:
עַד הַפּוֹרִים.
הֵן הָעִידוּ
שִׁמְעֵבְרִין אֶת הַשָּׁנָה עַל תַּנִּי.

ח

מַעֲשֵׂה בִרְכָן גְּמְלִיאֵל,
שֶׁהֵלֵךְ לְטוֹל רְשׁוֹת מִהַגְמוֹן שְׁבַסוֹרִיא,
וְשָׁהָא לְבֵא,
וְעִבְרוּ אֶת הַשָּׁנָה
עַל תַּנִּי שִׁירְצָה רֶכֶן גְּמְלִיאֵל.
וּכְשָׁבֵא, אָמַר לָהֶן "רוֹצָה אֲנִי",
וְנִמְצָא הַשָּׁנָה מַעֲבָרַת.

מסכת עדיות פרק ז משנה ח

ט

הָעִיד מִנַּחֵם בֶּן סַנְגִּי עַל מוֹסַף הַיּוֹרָה,
שֶׁלְשׁוּלְקֵי זִיתִים, שֶׁהוּא טָמֵא,
וְשֶׁלְצִבְעִים, שֶׁהוּא טָהוֹר;
שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים חֲלוּף הַדְּבָרִין.
(מסכת עדיות פרק ז משנה ט)
הָעִיד רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גִּדְגָדָה,
עַל הַחֲרָשֶׁת שֶׁהִשְׁיֵאָה אֲבִיהָ,
שֶׁהָיָא יוֹצֵא בִגְט.
וְעַל קִטְנָה בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּשְׁאֵאת לִכְהֵן,
שֶׁהָיָא אוֹכֵלָת בְּתֵרוּמָה,
וְאִם מֵתָה, בַּעֲלָהּ יוֹרֶשָׁה.
וְעַל הַמָּרִישׁ הַגָּזוּל שֶׁבָּנְאוּ בְּבִירָה,
שֶׁיָּתַן אֶת דָּמָיו.
וְעַל הַחֲטָאת הַגָּזוּלָה שֶׁלֹּא נוֹדְעָה לְרַבִּים,
שֶׁהָיָא מְכַפֶּרֶת,
מִפְּנֵי תַקוּן הַמִּזְבֵּחַ.

פרק ח

מסכת עדיות פרק ח משנה א

א

העיד רבי יהושע בן בתירה
על דם גבלות,
שהוא טהור.
העיד רבי שמעון בן בתירה
על אפר החטאת שנגע טמא במקצתו,
שטמא את כלו.
הוסיף רבי עקיבה:
הסלת והקטרת, הלבונה והגחלים,
שנגע טבול יום במקצתו,
שפסל את כלם.

מסכת עדיות פרק ח משנה ב

ב

העיד רבי יהודה בן אבא ורבי יהודה הכהן
על קטנה בת ישראל שנשאת לכהן,
שהיא אוכלת בתרומה,
כיון שנכנסה לחפה,
אף על פי שלא נבעלה.
העיד רבי יוסף הכהן ורבי זכריה בן הקצב
על תינוקת שהרהנה באשקלון,
ורחקה בני המשפחה,
ועדיה מעידין אותה
שלא נסתרה ושללא נטמאה.
אמרו להן חכמים:
"אם מאמינים אתם שהרהנה,
האמינו שלא נסתרה ושללא נטמאה,
ואם אין אתם מאמינים
שלא נסתרה ושללא נטמאה,
אל תאמינו שהרהנה!"

מסכת עדיות פרק ח משנה ג

ג

העיד רבי יהושע ורבי יהושע בן בתירה
על אלמנת עסה,
שהיא כשרה לכהנה.
העסה כשרה לטמא ולטהר,
לרחק ולקרב.

אמר רבן [שמעון בן] גמליאל:

קבלנו עדותכן,

אבל מה נעשה וגזר רבן יוחנן בן זכאי

שלא להושיב בית דין על כד?

הכהנים שומעין לכם לרחק,

אבל לא לקרב.

מסכת עדיות פרק ח משנה ד

ד

העיד רבי יוסה בן יועזר איש צרדה

על איל קמציא, <קמציא>

דכי,

ועל משקה בית מטבחיא,

דכין,

ודי יקרב למיתה,

מסאב.

וקרון ליה "יוסה שריא".

מסכת עדיות פרק ח משנה ה

ה

העיד רבי עקיבה משם נחמיה איש בית בדלי

שמשאין את האשה על פי עד אחד.

העיד רבי יהושע על העצמות שנמצאו בדיר העצים,

אמרו חכמים:

מלקט עצם עצם,

הכל טהור.

מסכת עדיות פרק ח משנה ו

ו

אמר רבי אליעזר:

שמעתי שיהו בונים בהיכל,

עושין קלעים להיכל וקלעים לעזרות,

אלא שבהיכל בונים מבחוץ,

ובעזרות בונים מבפנים.

אמר רבי יהושע:

שמעתי שמקריבין אף על פי שאין בית,

ואוכלין קדשי קדשין אף על פי שאין קלעים,

קדשים קלים ומעשר שני אף על פי שאין חומה.

שקדשה ראשונה קדשה לשעתה,

וקדשה לעתיד לבא.

מסכת עדיות פרק ח משנה ז

ז

אמר רבי יהושע:
מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי,
ששמע מרבו, ורבו מרבו,
הלכה למשה מסיני,
שאין אליהו בא
לטמא ולטהר, לרחק ולקרב,
אלא לרחק את המקרבין בזרוע,
ולקרב המרחקין בזרוע.
משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן,
ורחקה בן ציון בזרוע,
ועוד אחרת היתה שם,
וקרבה בן ציון בזרוע.
כגון אלו אליהו בא
לטמא ולטהר, לרחק ולקרב.
רבי יהודה אומר:
לקרב, אבל לא לרחק.
רבי שמעון אומר:
להשוות את המחלקות.
וחכמים אומרים:
לא לרחק ולא לקרב,
אלא לעשות שלום בעולם,
שנאמר: (מלאכי ג, כג-כד)
"הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא,
לפני בוא יום הגדול והנורא.
והשיב לב אבות על בנים,
ולב בנים על אבותם".

חסל עדיות

מסכת עבודה זרה

פרק א

מסכת עבודה זרה פרק א משנה א

א

לפני אידיהן שלגוים שלשה ימים,

אסור מלשאת ומלתת עמהן,

מלהשאלן ומלהשאל עמהן,

מלהלוותן ומלוות מהן,

מלפרען ומלפרע מהן.

רבי יהודה אומר:

נפרעין מהן,

מפני שהוא מצר.

אמרו לו:

אף על פי שהוא מצר עכשיו,

שמח הוא לאחר זמן.

(מסכת עבודה זרה פרק א משנה ב)

רבי ישמעאל אומר:

שלשה לפניהן ושלשה לאחריהן אסור.

וחכמים אומרים:

לפני אידיהן אסור,

לאחר אידיהן, מתר.

מסכת עבודה זרה פרק א משנה ג

ב

אלו אידיהן שלגוים:

קלנטס,

וסטרקיליה,

וקרטיסים,

ויום גנסיה שלמלכים,

ויום הלדה,

ויום המיתה.

דברי רבי מאיר.

וחכמים אומרים:

כל מיתה שיש בה שריפה,

יש בה עבודה זרה,

ושאין בה שריפה,

אין בה עבודה זרה.

ג

יום תגלחת זקנו ובלוריתו,

יום שעלה בו מן הים,

ויום שיצא בו מבית האסורים,

אינו אסור אלא אותו היום, ואותו האיש.

מסכת עבודה זרה פרק א משנה ד

ד

עיר שיש בה עבודה זרה,
חוצה לה מתר.
היה חוצה לה עבודה זרה,
תוכה מתר.
מה הוא לילך לשם?
בזמן שהדרך מיוחדת לאותו המקום,
אסור.
אם יכול לילך בה ממקום אחר,
מתר.
עיר שיש בה עבודה זרה,
והיו בה חנויות מעטרות ושאינן מעטרות,
זה היה מעשה בבית שאן,
ואמרו חכמים:
מעטרות אסורות,
ושאינן מעטרות מתרות.

מסכת עבודה זרה פרק א משנה ה

ה

אלו דברים אסורין למכר לגוים:
אצטרובילין וכנות שוח בפטרוֹתיהן,
ולבנה, ותרגול לבן.
רבי יהודה אומר:
מוכר לו לבן בין התרגגלים.
בזמן שהוא בפני עצמו,
קוטע את אצבעו ומוכרו,
שאינ מקריבין חסר לעבודה זרה.
ושאר כל הדברים,
סתמן מתר,
ופרושן אסור.
רבי מאיר אומר:
אף דקל טב וחסר ונקלבס,
אסור למכר לגוים.

מסכת עבודה זרה פרק א משנה ו

ו

מקום שנהגו למכר בהמה דקה לגוים,
מוכרין;
מקום שנהגו שלא למכר,
אין מוכרין.

ואל ישנה אדם, מפני המחלקות!
ובכל מקום,
אין מוכרין להם בהמה גסה,
עגלים וסוּחין, <וקיחין!>
שלמים ושבורין.
רבי יהודה מתיר בשבורה. <יודה>
בן בתירה מתיר בסוס.

מסכת עבודה זרה פרק א משנה ז

ז

אין מוכרין להם דבֵּים ואריות,
ולא כל דבר שיש בו נזיקה לרבים.
אין בונין עמֶהֶן בסילקי,
וגרדון, אסטדִּיה, ובימה.
אבל בונין עמֶהֶן דימוסיות ומרחציות.
הגיעו לכפה שמעמידין בה עבודה זרה,
אסור לבנותה.

מסכת עבודה זרה פרק א משנה ח <לא נמצא בכתב יד>

(ואין עושים תכשיטין לעבודה זרה;
קטלאות, ונזמים וטבעות;
רבי אליעזר אומר:
בשכר, מתר.)

ח

אין מוכרין במחבר לקרקע,
אבל מוכר הוא משיקצץ;
רבי יהודה אומר: <יודה>
מוכר לו על מנת לקוץ.

ט

אין משכירין להם בתים לארץ ישראל,
ואין צריך לומר שדות;
ובסוריה,
משכירין בתים, אבל לא שדות.
ובחוצ לארץ,
מוכרין בתים ומשכירין שדות.
דברי רבי מאיר.
רבי יוסה אומר:
אף בארץ ישראל,
משכירין להן בתים,

ובסוריה,
מוכרין בתים ומשכירין שדות,
ובחוץ לארץ מוכרין אלו ואלו.

מסכת עבודה זרה פרק א משנה ט

אף במקום שאמרו להשכיר,
לא לבית דירה אמרו,
מפני שהוא מכניס לתוכה עבודה זרה,
שנאמר: (דברים זכו)
"לא תביא תועבה אל ביתך, והיית חרם כמהו,
שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו, כי חרם הוא."
בכל מקום,
לא ישכיר לו את המרחץ,
מפני שהיא נקראת על שמו.

פרק ב

מסכת עבודה זרה פרק ב משנה א

א
אין מעמידין בהמה בפנדקנית שלגוים,
מפני שהן חשודין על הבהמה.
לא תתיחד אשה עמהן,
מפני שהן חשודין על העצירות.
לא יתיחד אדם עמהן,
מפני שהן חשודין על שפיכות דמים.
בת ישראל לא תילד את הנכרית,
אבל נכרית מילדת את בת ישראל.
בת ישראל לא תניק את בנה שלנכרית;
אבל נכרית מניקה את בנה שלבת ישראל ברשותה.

מסכת עבודה זרה פרק ב משנה ב

ב
מתרפין מהן רפוי מוון,
אבל לא רפוי נפשות.
אין מסתפרין מהן בכל מקום.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
ברשות הרבים, מתר,

אָבֵל לֹא בִינּוּ לְבִינּוּ.

מסכת עבודה זרה פרק ב משנה ג

ג

אֵלּוּ דְּבָרִים שְׁלֹגוּיִם אָסוּרִין,

וְאָסוּרֵן אָסוּר הֵנִיָּה:

הֲיֵין,

וְהַחֲמֵץ שְׁלֹגוּיִם שֶׁהֵיָּה מִתְחַלְתּוּ יֵין,

וְחָרֶס אֲנֶדְרִיאָנִי,

וְעוֹרוֹת לְבוּבִין.

כֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

בְּזִמְן שֶׁהִקְרַע שְׁלוֹ עָגֹל, אָסוּר, <שֶׁהִקְרַע!>

וּמִשּׁוּד, מִתֵּר.

וּבִשֶּׁר הַנִּכְנָס לְעִבּוּדָה זָרָה, מִתֵּר,

וְהַיּוֹצֵא, אָסוּר,

מִפְּנֵי שֶׁהוּא זֹכָחִי מִתִּים.

דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.

הַהוֹלְכִים לְתַרְפוּת,

אָסוּר מְלָשָׁאת וּמִלְתֵּן עֲמֻהָן,

וְהַבָּאִין מִתְרִין.

מסכת עבודה זרה פרק ב משנה ד

ד

נֹדוֹת הַגּוֹיִם וְקִנְקֻנִיָּהן,

וַיֵּין יִשְׂרָאֵל כְּנוֹס בָּהֶן,

אָסוּרִין, וְאָסוּרֵן אָסוּר הֵנִיָּה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

אֵין אָסוּרֵן אָסוּר הֵנִיָּה.

ה <ו>

הַחֲרָצִנִּים וְהַזִּגִּין שְׁלֹגוּיִם,

אָסוּרִין, וְאָסוּרֵן אָסוּר הֵנִיָּה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

אֵין אָסוּרֵן אָסוּר הֵנִיָּה.

ו <ה כתוב בתחתית הדף על ידי המגיה>

הַמְרִיס וְהַגְבִּנָּה וְתַנְיָקִי שְׁלֹגוּיִם,

אָסוּרִין, וְאָסוּרֵן אָסוּר הֵנִיָּה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים:
אֵין אֶסוּרֵן אֶסוּר הִנֵּה.

מסכת עבודה זרה פרק ב משנה ה

ז

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
שָׁאַל רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
כְּשֶׁהָיוּ מְהַלְכִים בְּדֶרֶךְ:
מִפְּנֵי מָה אָסְרוּ גְבִינַת גּוֹיִם? <גְּבִינַת!>
אָמַר לוֹ:
מִפְּנֵי שְׁמַעְמִידִין אוֹתָהּ בְּקַבֵּת הַנִּבְלָה.
אָמַר לוֹ:
וְהֲלֹא קַבֵּת הָעוֹלָה חֲמוּרָה מִקַּבֵּת הַנִּבְלָה,
וְאָמְרוּ "כִּהֵן שְׂדֵעֶתוֹ יָפָה שׁוֹרְפָה חַיָּה"?
וְלֹא הוֹדּוּ לוֹ חַכְמַיִם, אֲלֵא אָמְרוּ:
לֹא נִהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין.

ח

אָמְרוּ לוֹ:
מִפְּנֵי שְׁמַעְמִידִין אוֹתָהּ בְּקַבֵּת עֲגָלִי עֲבוּדָה זָרָה.
אָמַר לוֹ:
אִם כֵּן,
לָמָּה לֹא אָסְרוּהָ בִּהְנִיָּה?
וְהָשִׂאוּ לְדָבָר אַחֵר.
אָמַר לוֹ:
יִשְׁמַעֵאל אַחִי!
הֵיאָךְ אַתָּה קוֹרָא: (שִׁיר הַשִּׁירִים א,ב)
"כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מִיִּין",
אוֹ:
'כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ?'
אָמַר לוֹ:
'כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מִיִּין'.
אָמַר לוֹ:
אֵין הַדָּבָר כֵּן,
שֶׁהָרִי חִבְרוּ מְלָמֵד עָלָיו (שִׁיר הַשִּׁירִים א,ג)
"לָרִיחַ שְׁמָנִיךְ טוֹבִים".

מסכת עבודה זרה פרק ב משנה ו

ט

אֵלּוּ דְּבָרִין שְׁלֵגוּיִם אֶסוּרִין,
וְאֵין אֶסוּרֵן אֶסוּר הִנֵּה:

חֶלֶב שֶׁחִלְבוּ גֹי וְאִין יִשְׂרָאֵל רוֹאֶהוּ,
וְהַפֹּת, וְהַשֶּׁמֶן שֶׁלֶהֶן, וְהַשְּׁלָקוֹת.
רַבִּי וּבֵית דִּינֹו הִתִּירוּ בְּשֶׁמֶן.
וּכְבָּשִׁין שֶׁדִּרְכָן לָתֵת בֵּהֶן יֵין וְחֶמֶץ,
וּטָרִית טְרוּפָה,
וְצִיר שָׂאִין בָּה דָּגָה,
וְהַחִילָק,
וְקֶרֶט שֶׁלַחֲלִיתִית,
וּמֶלַח סֶלְקוֹנְטִית,
הָרִי אֱלוֹ אֲסוּרִין,
וְאִין אֲסוּרֵן אֲסוּר הִנֵּיהּ.

מסכת עבודה זרה פרק ב משנה ז

אלו מתרין באכילה:
חֶלֶב שֶׁחִלְבוּ גֹי וְיִשְׂרָאֵל רוֹאֶהוּ,
הַדִּבֶּשׁ,
וְהַדְּמֻמְנִיּוֹת, אֵף עַל פִּי מִנְטָפוֹת,
אִין בֵּהֶן מִשֶּׁם הַכֶּשֶׁר מִשְׁקָה,
וּכְבָּשִׁין שָׂאִין דִּרְכָן לָתֵת בֵּהֶן יֵין וְחֶמֶץ,
וּטָרִית שְׂאִינָה טְרוּפָה,
וְצִיר שִׁישׁ בָּה דָּגָה,
וְעֵלָה שֶׁלַחֲלִיתִית, <ועל!>
וְזִיתִי קְלוֹסְקָה מִגִּלְגָּלִין.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
שְׁלוּחִין אֲסוּרִין.
חֲגָבִים מִן הַסְּלִילָה, אֲסוּרִין,
מִן הָאֲפוֹתָק, מִתֵּרִין בְּתֵרוּמָה.

פרק ג

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה א

א
כָּל הַצִּלָּמִים אֲסוּרִין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן נֶעֱבָדִים אַחַת בְּשָׁנָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אֲמָרִים:
אֵינֹו אֲסוּר,
אֵלָא כָּל שִׁישׁ לוֹ מִקָּל, אוֹ צְפוּר, אוֹ כְּדוּר.

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
כָּל שֵׁשׁ בְּיָדוֹ כָּל דִּבְרֵי.

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ב

ב

הַמוֹצֵא שְׁבָרֵי צִלְמִים,
הָרִי אֵלָיו מִתְרִים.
מֵצֵא תִבְנִית יָד, תִּבְנִית רֶגֶל,
הָרִי אֵלָיו אֲסוּרִין,
מִפְּנֵי שְׁכִיּוּצָא בָהֶן נַעֲבָד.

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ג

ג

הַמוֹצֵא כָלִים,
וְעֲלֵיהֶם צוּרַת הַחֲמָה,
צוּרַת הַלְבָנָה, צוּרַת הַדְרָקוֹן,
יוֹלִיכֵם לָיִם הַמֶּלֶח.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר
עַל הַמִּכְבָּדִין, אֲסוּרִים,
וְעַל הַנִּבְזִין, מִתְרִין.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
שׁוֹחֵק וְזוֹרֵה לְרוּחַ אוֹ מְטִיל לָיִם.
אָמְרוּ לוֹ:
אֵף הוּא נַעֲשֶׂה זָכַל,
שְׁנֵאֲמַר: (דְּבָרִים יג, יח)
”וְלֹא יִדְבֹק בְּיָדָךְ מְאוּמָה מִן הַחֶרֶם”.

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ד

ד

שָׁאֵל פְּרִקְלוּס בֶּן פִּלְסְלוּס
אֶת רַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּעֵכוֹ,
שֶׁהִיא רוּחַץ בְּמֶרְחֵץ שְׁלֵאֲפֻרְדִּיטִי,
אָמַר לוֹ:
”כָּתוּב בְּתוֹרַתְכֶם:
”וְלֹא יִדְבֹק בְּיָדָךְ מְאוּמָה מִן הַחֶרֶם”,
מִפְּנֵי מָה אַתָּה רוּחַץ בְּמֶרְחֵץ שְׁלֵאֲפֻרְדִּיטִי?
אָמַר לוֹ:
”אֵין מְשִׁיבִין בְּמֶרְחֵץ.”
וּכְשִׁיצָא, אָמַר לוֹ:
”אֲנִי לֹא בָאתִי בְּגִבּוּלָה,
הִיא בָאת בְּגִבּוּלִי.”

אין אומרים:
נעשה מרחץ לאפרודיטי,
אלא:
נעשית היא אפרודיטי נוי למרחץ.

ה
דבר אחר:
אם נותנין לך ממון הרבה,
אתה נכנס לעבודה זרה שלך
ערם ובעל קרי ומשתין בפניה?
וזו עומדת על הכיב,
וכל העם משתינין בפניה!
לא נאמר אלא "אלהיהם":
את שהוא נוהג משם אלוה, אסור,
ואת שאינו נוהג משם אלוה, מתר."

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ה

ו
הגוים העובדים את ההרים ואת הגבעות,
הן מתרין,
ומה שעליהן אסורין,
שנאמר: (דברים זכח)
"לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת".
רבי יוסה הגלילי אומר: (דברים יבג)
"אלהיהם על ההרים", ולא ההרים אלהיהם;
"אלהיהם... על הגבעות", ולא הגבעות אלהיהם.
[ומפני מה אשרה אסורה?]
מפני שיש בה תפיסת יד אדם,
וכל שיש בו תפיסת יד אדם אסור.

ז
אמר רבי עקיבה:
אני אהיה אוכין לפניה:
כל מקום שאת מוצא
הר גבוה, וגבעה נשאה, ועץ רענן,
דע שיש שם עבודה זרה.

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ו

ח
מי שהיה ביתו סמוך לעבודה זרה, ונפל,
אסור לכנותו.

כיצד יעשה?

כונס בתוך שלו ובונה.

היה שלו ושל עבודה זרה,

ידון מחצה למחצה.

אבניו ועציו ועפרו מטמין כשרץ,

שנאמר: (דברים זכו)

"שקץ תשקצנו, ותעב תתעבנו,

כי תרם הוא."

רבי עקיבה אומר:

כנדה, שנאמר: (ישעיה ל.כב)

"תזרם כמו דנה, צא תאמר לו".

מה הנדה מטמא במשא,

אף עבודה זרה מטמא במשא.

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ז

ט

שלשה בתין הן:

בית שבניו מתחלה לשם עבודה זרה,

הרי זה אסור;

סידו וכירו לשם עבודה זרה, וחדש,

נוטל מה שחדש;

הכניס לתוכו עבודה זרה, והוציאה,

הרי זה מתר.

י

שלוש אבנים הן:

אבן שחצבה מתחלה לבומס, <bōmos: יסוד של פסל>

הרי זו אסורה;

סידה וכירה לשם עבודה זרה, וחדש,

נוטל מה שחדש;

העמיד עליה עבודה זרה, וסלקה,

הרי זו מתרת.

יא

שלוש אשרות הן:

אילן שנטעו מתחלה לשם עבודה זרה,

הרי זה אסור;

גדעו ופסלו לשם עבודה זרה, והחליף,

נוטל מה שהחליף;

העמיד תחתיו עבודה זרה, ובטלה,

הרי זה מתר.

יב

אי זו היא אַשרה?
כל שיש תחתיה עבודה זרה.
רבי שמעון אומר:
כל שעובדין אותה.
מעשה בצידן,
באילן שהיו עובדין אותו,
והיה תחתיו גל.
אמר להן רבי שמעון:
"בדקו את הגל הזה!"
ובדקוהו, ומצאו בו צורה.
אמר להן:
"הואיל ולצורה הן עובדין,
נתיר להן את האילן."

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ח

יג

לא יֵשב בצֵלה,
ואם יֵשב, טהור.
ולא יַעבר תחתיה,
ואם עֵבר, טמא.
היתה גוזלת את הרבים,
ועבר תחתיה, טהור.
וזורעין תחתיה ירקות בימות הגשמים,
אבל לא בימות החמה.
והסורין,
לא בימות החמה ולא בימות הגשמים.
רבי יוסה אומר:
אף לא ירקות בימות הגשמים,
מפני שהנביה נושרת,
והנות הנאה להם לזבל.

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה ט

יד

נטל ממנה עצים ואבנים,
אסורין בהנניה.
הסיק בהן את התנור,
אם חדש, יתן,
ואם ישן, יצן.
אפה בו את הפת,

הַפֶּת אֲסוּרָה בַּהֲנִיָּה;
נִתְעַרְבָה בְּאַחֲרוֹת,
כָּלֵן אֲסוּרוֹת בַּהֲנִיָּה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
יֹלִיד הֲנִיָּה לָיִם הַמֶּלַח.
אָמְרוּ לוֹ:
אֵין פְּדִיּוֹן לַעֲבוּדָה זָרָה.

יֵה
נָטַל מִמֶּנָּה כִּרְכָּד,
אָסוּר בַּהֲנִיָּה.
אָרַג בּוֹ אֶת הַבֶּגֶד,
הַבֶּגֶד אָסוּר בַּהֲנִיָּה;
נִתְעַרַב בְּאַחֲרִים,
כָּלֵן אֲסוּרִין בַּהֲנִיָּה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
יֹלִיד הֲנִיָּה לָיִם הַמֶּלַח.
אָמְרוּ לוֹ:
אֵין פְּדִיּוֹן לַעֲבוּדָה זָרָה.

מסכת עבודה זרה פרק ג משנה י

יֵו
כִּיצַד מִבְטָלָה?
קָרַס וְזָרַד,
נָטַל מִמֶּנָּה מִקָּל אוֹ שֶׁרְבִיט,
אָפְלוּ עָלָה,
הָרִי זֶה בְטָלָה.
שָׁפִיָּה לְצַרְכָּהּ, אֲסוּרָה;
וְשָׁלָא לְצַרְכָּהּ, מִתְּרַת.

פרק ד

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה א

א
רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר:
שְׁלוֹשׁ אַבְנִים זֶה בָּצַד זֶה בָּצַד הַמֶּרְקוּלִים,
אֲסוּרוֹת;
וְשִׁתִּים, מִתְּרוֹת;
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

את שהוא נראה עמו, אסור,
ואת שאינו נראה עמו, מתר.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ב

ב

מָצָא בְּרָאשׁוֹ מְעוֹת, כְּסוּת, אֲכָלִים,
הָרִי אֵלָיו מִתְרִין.
פֹּרְכִירִי עֲנָבִים, וְעִטְרוֹת שֶׁלִּשְׂבָּלִים,
וַיִּינוֹת שְׂמָנִים וְסִלְתוֹת,
וְכָל דָּבָר שֶׁכּוֹצֵא בּוֹ קָרֵב עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ,
אָסוּר.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ג

ג

עֲבוּדָה זָרָה שֶׁהָיָה לָהּ גִּנָּה וּמִרְחָץ,
נְהַנִּים מֶהֶן שֶׁלֹּא בְּטוֹכָהּ,
וְאִין נְהַנִּין מֵהֶם בְּטוֹכָהּ.
הָיָה שָׁלָה וְשִׁלְאַחֲרִים,
נְהַנִּין מֶהֶן בְּטוֹכָהּ וְשִׁלְאַ בְּטוֹכָהּ.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ד

ד <ה>

עֲבוּדָה זָרָה שֶׁלִּנְכָרִי, אָסוּרָה מִיָּד, <מִיָּדוֹ!
וְשִׁלְיִשְׂרָאֵל, מִשְׁתַּעֲבָד. <שִׁלְיִשְׂרָאֵל!
נִכְרִי מִבְּטֵל עֲבוּדָה זָרָה שְׁלוֹ וְשִׁלְיִשְׂרָאֵל,
יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ מִבְּטֵל עֲבוּדָה זָרָה שֶׁלִּנְכָרִי.
הַמִּבְּטֵל עֲבוּדָה זָרָה, בִּטֵּל מִשְׁמִשְׁיָהּ;
בִּטֵּל מִשְׁמִשְׁיָהּ,
מִשְׁמִשְׁיָהּ מִבְּטָלִין וְהִיא אָסוּרָה.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ה

ה

כיצד מבטלה?

קָטַע רֹאשׁ אֲזֻנָּה, רֹאשׁ חוּטְמָה, רֹאשׁ אֲצָבָעָה,
פְּחִסָּה, אֶף עַל פִּי שֶׁלֹּא חִסְרָה,
בִּטְלָהּ.

רָקַק בְּפָנֶיהָ, הִשְׁתִּין בְּפָנֶיהָ,
גִּרְדָּה, זָרַק בָּהּ אֶת הַצּוּאָה,
הָרִי זֶה אֵינָה בִּטְלָהּ.
מִכְרָה אוֹ מִשְׁכָּנָה,
רָבִי אֹמֵר:

בטל.

וחקמים אומרים:

לא בטל.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ו

ו

עבודה זרה שהניחוה עובדיה,

בשעת שלום, מתרת;

בשעת מלחמה, אסורה.

בומסיות שלמלכים, <bōmos: יסוד של פסל>

הרי אלו מתרים,

מפני שמעמידין אותן

בשעה שהמלכים עוברין. <בשעת!>

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ז

ז

שאלו את הזקנים ברומי:

"אם אין רצונו בעבודה זרה,

מפני מה אינו מבטלה?"

אמרו להן:

"אלו לדבר שאין צריך העולם בו היו עובדין,

היה מבטלו;

הרי אלו עובדין לחמה וללבנה ולכוכבים.

יאבד עולמו מפני השוטין?"

אמרו להם:

"אם כן,

יאבד דבר שאין צריך העולם בו,

ויקים דבר שצריך העולם בו!"

אמרו להן:

"אף אנו מחזיקין ידי עובדיהם שלא ל,

ויאמרו:

תדעו שהן אלוהות,

שהרי אלו לא בטלו. "

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ח

ח

לוקחין גת בעוטה מן הנכרי,

אף על פי שהוא נוטל בידו ונותן התפוח,

אינו נעשה יין נסך עד שירד לבור.

ירד לבור,

מה שבבור אסור,

והשָׁאָר מֵתָר.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה ט

ט

דוֹרְכִין עִם הַנֶּכְרִי בַגָּת,
אֲבָל לֹא בּוֹצְרִין עִמּוֹ.
יִשְׁרָאֵל שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְטִמְאָה,
לֹא דוֹרְכִין וְלֹא בּוֹצְרִין עִמּוֹ,
אֲבָל מוֹלִיכִין עִמּוֹ חֲבִיּוֹת לַגָּת
וּמְבִיאִין עִמּוֹ מִן הַגָּת.

י

נִחְתּוֹם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בְטִמְאָה,
לֹא לָשִׁים וְלֹא עוֹרְכִים עִמּוֹ,
אֲבָל מוֹלִיכִין עִמּוֹ פֶת לַפִּלְטָר.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה י

יא <כ>

נֶכְרִי שֶׁנִּמְצָא עוֹמֵד בְּצֶד הַבּוֹר שְׁלִיין,
אִם יֵשׁ עָלָיו מִלֵּנָה, אָסוּר;
אִין לוֹ עָלָיו מִלֵּנָה, מֵתָר.
נָפַל לַבּוֹר וְעָלָה,
מִדְדוּ בִקְנָה,
וְהָיָה מְטַפֵּחַ עַל פִּי חֲבִית מְרִתַּחַת,
בְּכָל אֵלּוּ הָיָה מַעֲשֶׂה, וְאָמְרוּ:
יִמָּכֵר.
רַבִּי שִׁמְעוֹן מֵתָר.
נָטַל אֶת הַחֲבִית וְזָרְקָהּ לַבּוֹר,
זֶה הָיָה מַעֲשֶׂה, וְהִכְשִׁירוּ.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה יא

יב

הַמֵּטֶהָר יִיגוּ שְׁלֶנְכְרִי וְנוֹתְנוֹ בְּרִשּׁוֹתוֹ,
בְּבֵית שֶׁהוּא פְתוּחַ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
בְּעִיר שִׁישׁ בָּהּ גּוֹיִם וַיִּשְׁרָאֵלִים,
מֵתָר;
בְּעִיר שֶׁכָּלָה גּוֹיִם,
אָסוּר, עַד שִׁיּוֹשֵׁב שׁוֹמֵר.
אִין הַשּׁוֹמֵר צָרִיךְ לִהְיוֹת יוֹשֵׁב וּמְשַׁמֵּר,
אֶף עַל פִּי שֶׁהוּא יוֹצֵא וְנִכְנָס,
מֵתָר.

רבי שמעון בן אלעזר אומר:
כל רשות הגוים אחת.

מסכת עבודה זרה פרק ד משנה יב

יג

המטהר יינו של נכרי ונותנו ברשותו,
והלך כותב לו <והלא!
ש"נתקבלתי ממך מעות",
[מתר.]

אבל אם ירצה ישראל להוציאו,
אין מניחו עד שימתן לו את מעותיו.
זה היה מעשה בבית שאן,
ואסרו חכמים.

פרק ה

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה א

א

השוכר את הפועל לעשות עמו כיון נסך,
שכרו אסור.
שכרו לעשות עמו מלאכה אחרת,
אף על פי שאמר לו:
"העבר לי חבית של יין נסך ממקום למקום",
שכרו מתר.

ב

השוכר את החמור להביא עליה יין נסך,
שכרה אסור.
שכרה לישב עליה,
אף על פי שהניח לגינו עליה,
שכרה מתר.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ב

ג

יין נסך שנפל על גבי ענבים, ידיחם,
והן מתרות;
אם היו מבקעות, אסורות.
נפל על גבי תאנים או על גבי תמרים,

אם יש בהן בנותן טעם, אסור.
מעשה בבויתם בן זנון,
שהיה מביא גרוגרות בספינה,
ונשתברה חבית שליון נסך על גביהם,
ובא מעשה לפני חכמים והכשירו.
זה הכלל:
כל שהוא בהנחתו בנותן טעם, אסור;
כל שאינו בהנחתו בנותן טעם, מתר,
כגון החמץ שנפל לגריסים.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ג

ד

נכרי שהיה מעביר עם ישראל כדי לזון ממקום למקום,
אם היה בחזקת משתמר,
מתר.
ואם מודיעו שהוא מפליג,
כדי שישתם ויחתם ויגב,
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
כדי שיפתח ויגף ותגב.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ד

ה

המניח יינו בקרון או בספינה,
והלך לו לקפנדריה,
נכנס למדינה ורחץ, מתר.
אם מודיעו שהוא מפליג,
כדי שישתם ויסתם ויגב;
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
כדי שיפתח ויגף ותגב.

ו

המניח נכרי בחנותו,
אף על פי שהוא יוצא ונכנס, מתר.
אם מודיעו שהוא מפליג,
כדי שישתם ויסתם ויגב;
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
כדי שיפתח ויגף ותגב.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ה

ז

היה אוכל עמו על השלחן,

והניח לפניו לגין על השלחן,
ולגין על הדלפקי,
והניחו ויצא,
מה שעל השלחן אסור,
ומה שעל הדלפקי מתר.
אם אמר לו:
"הוי מוזג ושותה!"
אף שעל הדלפקי אסור.
חביות פתוחות, אסורות,
וסתומות, כדי שיפתח ויגף ותגב.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ו
ח

בלשת שנכנסה לעיר בשעת שלום,
חביות פתוחות אסורות,
וסתומות מתרות.
בשעת מלחמה,
אלו ואלו מתרות,
שאין פני לנסף.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ז
ט

אמנים ישראל,
ששלח להם נכרי חבית שלזין נסף,
מתר שיאמרו לו:
"תן לנו את דמיה!"
אם משנכנסה לרשותן,
אסור.

י

המוכר יינו לנכרי,
פסק עד שלא מדד,
דמיו מתרין.
מדד עד שלא פסק,
דמיו אסורין.
נטל את המשפך ומדד לתוך צלוחיתו,
נטלו ומדד לתוך צלוחיתו של ישראל,
אם יש בו עקבת יין,
אסור.
המערה מכלי לכלי,
המערה ממנו מתר,

וְאֵת שְׁהֶעֱרָה לְתוֹכוֹ אָסוּר.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ח

יא

יֵין נֶסֶךְ אָסוּר וְאוֹסֵר כָּל שֶׁהוּא.

יֵין בַּיֵּין וּמִים בְּמִים,

כָּל שֶׁהוּא.

יֵין בְּמִים וּמִים בַּיֵּין,

בְּנוֹתֵן טַעַם.

זֶה הַכֶּלֶל:

מִן בְּמִינוֹ כָּל שֶׁהוּא,

וְשֵׁלֵא בְּמִינוֹ, בְּנוֹתֵן טַעַם.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה ט

יב

אֵלּוֹ אֲסוּרִין וְאוֹסְרִין כָּל שֶׁהֵן:

יֵין נֶסֶךְ,

וְעִבּוּדָה זָרָה,

וְעוֹרוֹת לְבוֹבִין,

וְשׁוֹר הַנִּסְקָל,

וְעִגְלָה עֲרוּפָה,

וְצִפְרֵי מְצָרַע,

וְשֹׁעַר נָזִיר,

וּפְטָר חֲמוֹר,

וּבֶשֶׁר בְּחֵלֶב,

וְחֵלִים שֶׁנִּשְׁחָטוּ בַּעֲזָרָה,

הָרִי אֵלּוֹ אֲסוּרִין,

וְאוֹסְרִין כָּל שֶׁהֵן.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה י

יג

יֵין נֶסֶךְ שֶׁנִּפְלַל לְבוֹר,

כֵּלּוֹ אָסוּר בְּהִנָּיָה.

רֶבֶן שֶׁמַּעֲוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

יִמָּכַר כֵּלּוֹ לַגּוֹיִם,

חוּץ מִדְּמֵי יֵין נֶסֶךְ שִׁישׁ בּוֹ.

מסכת עבודה זרה פרק ה משנה יא

יד

גַּת שֶׁלֹּאֲבָן שִׁזְפָתָהּ גּוֹי,

מִנְגָּבָה, וְהִיא טְהוֹרָה.

וּשְׁלֹעֶץ,
רַבִּי אוֹמֵר:
יִנָּגֵב.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
יִקְלֹף אֶת הַזֹּפֶת.
וּשְׁלַחֲרָס,
אִף עַל פִּי שְׁקִלָּף אֶת הַזֹּפֶת,
הָרִי זֶה אֲסוּרָה.
(מסכת עבודה זרה פרק ה משנה יב)
הַלּוֹקֵחַ כְּלֵי תַשְׁמִישׁ מִן הַגּוֹי,
אֶת שְׁדָרְכוֹ לְהַטְבִּיל, יִטְבִּיל,
לְהַנְעִיל, יִנְעִיל,
לְלַבֵּן בְּאוֹר, יִלְבֵּן.
הַשְּׁפוּד וְהָאֶסְכָּלָה, מְלַבֵּנֵן בְּאוֹר.
וְהַסְכִּין, שָׁפָה וְהִיא טְהוֹרָה.
חסל עבודה זרה

מסכת אבות

פרק א

מסכת אבות פרק א משנה א

א

מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינִי,
וּמִסֵּרָה לִיהוֹשֻׁעַ,
וְיִהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים,
וְזִקְנִים לְנָבִיאִים,
וְנָבִיאִים מִסֵּרוּהָ לְאַנְשֵׁי כְנָסֶת הַגְּדוּלָּה.
הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים:
הָיוּ מְתוּנִין בַּדִּין,
וְהִנָּחִיזוּ תַלְמִידִים הַרְבֵּה,
וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה.

מסכת אבות פרק א משנה ב

ב

שמעון הצדיק היה משיירי כנסת הגדולה.
הוא היה אומר:
על שלשה דברים העולם עומד:
על התורה,
ועל העבודה,
ועל גמילות חסדים.

מסכת אבות פרק א משנה ג

ג

אנטיגנס איש סוכו קבל משמעון הצדיק.
הוא היה אומר:
אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב
על מנת לקבל פרס;
אלא היו כעבדים המשמשים את הרב
על מנת שלא לקבל פרס.
ויהא מורא שמים עליכם.

מסכת אבות פרק א משנה ד

ד

יוסה בן יועזר איש צרדה,
ויוסה בן יוחנן איש ירושלים קבלו ממנו.
יוסה בן יועזר איש צרדה אומר:
יהי ביתך בית ועד לחכמים,
והיו מתאבק בעפר רגליהם,
ושותה בצמאה את דבריהם.
(מסכת אבות פרק א משנה ה)
יוסה בן יוחנן איש ירושלים אומר:
יהי ביתך פתוח לרוחה,
ויהיו עניים בני ביתך,
ואל תרבה שיחה עם האשה.

ה

באשתו אמרו,
קל וחמר באשת חברו.
מפן אמרו חכמים:
כל המרבה שיחה עם האשה כשהיא נדה,
גורם רעה על עצמו ובטל מדברי תורה,
וסופו יורש לגיהנם.

מסכת אבות פרק א משנה ו

ו

יהושע בן פרחיה ומתי הארכלי קבלו מהן.
יהושע בן פרחיה אומר:
עשה לך רב,
וקנה לך חבר,
והוי דן את כל האדן לכף זכות.
(מסכת אבות פרק א משנה ז)
מתי הארכלי אומר:
הרחק משכן רע,
ואל תתחבר לרשע,
ואל תתיואש מן הפרענות.

מסכת אבות פרק א משנה ח

ז

יהודה בן טבי ושמעון בן שטח קבלו מהן.
יהודה בן טבי אומר:
אל תעש עצמך כערכי דנינים;
וכשיהיו בעלי הדין עומדין לפניך,
יהיו בעיניך כרשעים;
וכשנפטרים מלפניך,
יהוא בעיניך כצדיקים,
שקבלו עליהן את הדין.
(מסכת אבות פרק א משנה ט)
שמעון בן שטח אומר:
הוי מרבה לחקור את העדים;
והוי זהיר בדבריה,
שמא מתוכן ילמדו לשקר.

מסכת אבות פרק א משנה י

ח

שמעיה ואבטליון קבלו מהן.
שמעיה אומר:
אהב את המלאכה,
ושנא את הרבנות,
ואל תתודע לרשות.
(מסכת אבות פרק א משנה יא)
אבטליון אומר:
חקמים, הזהרו בדבריכם,
שמא תחובו חובת גלות,
ותגלו למקום המים הרעים,
וישתו התלמידים הבאים אחריכם וימותו,
ונמצא שם שמים מתחלל.

מסכת אבות פרק א משנה יב

ט

הָלֵל וְשִׁמְאִי קִבְּלוּ מֵהֶן.
הָלֵל אָמַר:
הָיִי תַלְמִידוֹ שְׁלֹא־הָרֵן,
אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם,
אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת וּמִקְרָבָן לַתּוֹרָה.

(מסכת אבות פרק א משנה יג)

הוא הֵיָה אֹמֵר:
נֶגֶד שְׁמָא אָבֵד שְׁמָא,
וְדִילָא מוֹסִיף יִסּוּף,
וְדִילָא יְלִיף קִטְלָה חֵיב,
לֹא יַעֲבֹד קִטְלָה קִטְלִין,
וְדִי יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַגָּא חֵלֵף.

(מסכת אבות פרק א משנה יד)

הוא הֵיָה אֹמֵר:
אֵין אָנִי, מִי לִי?
וּכְשֶׁאֲנִי לְעַצְמִי, מָה אָנִי?
אִם לֹא עֲכָשִׁיו, אֲמַתִּי?

(מסכת אבות פרק א משנה טו)

שְׁמִי אֹמֵר:
עֲשֵׂה תוֹרָתְךָ קִבֵּעַ,
אָמַר מַעֲט וַעֲשֵׂה הֶרְבֵּה,
וְהָיִי מִקְבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת.

(מסכת אבות פרק א משנה טז)

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר:
עֲשֵׂה לְךָ רֵב,
וְהִסְתַּלַּק מִן הַסֶּפֶק,
וְאַל תִּרְבֶּה לַעֲשׂוֹר עֲמֻדוֹת. <עומדות>

(מסכת אבות פרק א משנה יז)

שְׁמַעוֹן בֶּנוֹ אֹמֵר:
כָּל יָמֵי גִדְלָתִי בֵּין הַחֲכָמִים,
וְלֹא מִצְאָתִי לְגוֹף טוֹב אֶלָּא שְׁתִּיקָה.
וְלֹא הַמְדָּרֵשׁ הוּא הָעֵקֶר,
אֶלָּא הַמַּעֲשֵׂה.

וְכָל הַמְרָבָה דְּבָרִים מְבִיא חֲטָא.

(מסכת אבות פרק א משנה יח)

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם קַיָּם:

עַל הַדִּין וְעַל הָאֱמֶת וְעַל הַשְּׁלוֹם,

שֶׁנֶּאֱמָר: (זכריה ח, טז) <הוֹסַפְתָּ הַנִּקְדָּן>

"אֱמֶת וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שֶׁפִּטּוּ בְּשַׁעְרֵיכֶם".

פרק ב

מסכת אבות פרק ב משנה א

א

רַבִּי אוֹמֵר:

אִיזוּהִי דֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּבְרַח לּוֹ הָאָדָם?

כָּל שֶׁהִיא תַּפְאֲרַת לַעֲוֹשָׁה וְתַפְאֲרַת לוֹ מִן הָאָדָם.

וְהוּא יִהְיֶה בְּמִצְוָה קְלָה כְּמִצְוָה חֲמוּרָה,

שָׂאִין אֶתָּה יוֹדֵעַ מִתֵּן שְׂכָרָן שְׁלֹמִצוֹת.

וְהוּא מִחֻשָּׁב הַפֶּסֶד מִצְוָה כְּנֶגֶד שְׂכָרָה,

וּשְׂכָר עֲבֵרָה כְּנֶגֶד הַפֶּסֶדָּה.

וְהַשְׁתַּכֵּל בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים,

וְאִי אֶתָּה בָּא לְיַדִּי עֲבֵרָה;

דַּע מָה לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ:

עֵין רוֹאָה,

וְאֶזֶן שׁוֹמַעַת,

וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּסֶפֶר נִכְתָּבִים.

מסכת אבות פרק ב משנה ב

ב

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל בְּנוֹ שֶׁלְרַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא אוֹמֵר:

יָפָה תַּלְמוּד תּוֹרָה עִם דֶּרֶךְ אֶרֶץ,

שִׁיגִיעַת שְׁנֵיהֶם מְשַׁכַּחַת עוֹן.

וְכָל תּוֹרָה שָׂאִין עִמָּה מְלָאכָה,

סוּפָה בְּטִלָּה לְגֵרֵר עוֹן.

וְכָל הָעֲמָלִים עִם הַצָּבוּר,

יְהוּא עֲמָלִין עִמָּהֶן לְשֵׁם שָׁמַיִם,

שְׁזִכּוֹת אֲבוֹתָם מְסִיעָתָם וְצִדְקָתָם עוֹמְדֵת לָעַד.

וְאֵתָּם, מַעֲלִים עֲלֵיהֶם שְׂכָר הַרְבֵּה,

כְּאֵלוּ עֲשִׂיתָם.

מסכת אבות פרק ב משנה ג

ג

הוון זהירים בְּרָשׁוֹת,
שְׁאִין מְקַרְבִּין לָאָדָם אֶלָּא לְצַרְךָ עֲצָמָן;
נִרְאִין כְּאוֹהֲבִין בְּשַׁעַת הַנִּיתָן,
אֵין עוֹמְדִין לָאָדָם בְּשַׁעַת דִּחְקוֹ.

מסכת אבות פרק ב משנה ד

ד

הוא הִיָּה אוֹמֵר:
עֲשֵׂה רְצוֹנוֹ כְּרְצוֹנְךָ,
שִׁיעֲשֵׂה רְצוֹנְךָ כְּרְצוֹנוֹ.
בְּטֵל רְצוֹנְךָ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ,
שִׁיבִטֵּל רְצוֹן אֲחֵרִים מִפְּנֵי רְצוֹנְךָ.

ה

הָלָל אוֹמֵר:
אֵל תִּפְרֹשׁ מִן הַצְּבוּר;
וְאֵל תֵּאֱמִין בְּעֲצָמְךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ;
וְאֵל תִּדְּרִין אֶת חֲבֶרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמְקוֹמוֹ;
וְאֵל תֵּאמַר דְּבָר שְׂאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהִשְׁמַע,
שְׁסוּפוּ לְהִשְׁמַע;
וְאֵל תֵּאמַר:
"כְּשֶׁאֲפָנָה אֶשְׁנָה",
שְׁמָא לֹא תִפְנָה.

מסכת אבות פרק ב משנה ו

ו

הוא הִיָּה אוֹמֵר:
אֵין בּוֹר יָרָא חֲטָא,
וְלֹא עִם הָאָרֶץ חֲסִיד,
וְלֹא הַבּוֹיֶשֶׁן לְמַד,
וְלֹא הַקּוֹפֵדֵן מִלְּמַד,
וְלֹא כָּל הַמְרַבֶּה בְּסִחוּרָה מִחֲכִים,
וּבְמְקוֹם שְׁאִין אֲנָשִׁים, הַשְׁתַּדֵּל לִהְיוֹת אִישׁ.

(מסכת אבות פרק ב משנה ו)

ז

אִף הוּא רָאָה גִּלְגָּלֵת אַחַת צָפָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
וְאָמַר לָהּ:

על דאטיפּת, אטיפּוד,
וסוף מטיפּיד יטופּון. <בסוף>

מסכת אבות פרק ב משנה ז

ח <ז>

הוא הִיָּה אוֹמֵר:

מִרְבֵּה בֶּשֶׁר מִרְבֵּה רְמָה;

מִרְבֵּה נְכָסִים מִרְבֵּה דִּיוֹן;

מִרְבֵּה שְׂפָחוֹת מִרְבֵּה זִמָּה;

מִרְבֵּה עֲבָדִים מִרְבֵּה גִזּוּל;

מִרְבֵּה נָשִׁים מִרְבֵּה כְּשָׁפִים;

מִרְבֵּה תוֹרָה מִרְבֵּה חַיִּים.

(מִרְבֵּה יְשִׁיבָה מִרְבֵּה חֲכָמָה;

מִרְבֵּה עֲצָה מִרְבֵּה תְּבוּנָה;

מִרְבֵּה צָדִיקָה מִרְבֵּה שְׁלוֹם.)

קָנָה שֵׁם טוֹב, קָנָה לְעַצְמוֹ;

קָנָה דְּבָרֵי תוֹרָה, קָנָה חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

מסכת אבות פרק ב משנה ח

ט

רִבֵּן יוֹחֲנָן בֶּן זָכִי קָבַל מִהֵלֵל וּמִשְׁמִי.

הוא הִיָּה אוֹמֵר:

אִם עָשִׂיתָ תוֹרָה הִרְבֵּה,

אֵל תַּחֲזִיק טוֹבָה לְעַצְמָךְ,

כִּי לֶכֶךְ נֹוצַרְתָּ.

י <ח>

חֲמִשָּׁה תַלְמִידִים הָיוּ לוֹ לְרִבֵּן יוֹחֲנָן בֶּן זָכִי,

וְאֵלֵּי הֵן:

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן הֶרְקֵנוֹס,

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה,

רַבִּי יוֹסֵף הַכֹּהֵן,

וּרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן גִּתְּיָא,

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי.

הוא הִיָּה מוֹנֶה שְׁבָחָן:

אֱלִיעֶזֶר בֶּן הֶרְקֵנוֹס,

בּוֹר סוּד שְׂאִינוּ מֵאֲבַד טָפָה;

יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה, אֲשֶׁרִי יוֹלְדָתוֹ;

יוֹסֵף הַכֹּהֵן, חֲסִיד;

שִׁמְעוֹן בֶּן גִּתְּיָא, יָרָא חֲטָא;

אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי, מַעֲיֵן מִתְּגַבֵּר.

יא

הוא הִיָּה אוֹמֵר:

אִם יִהְיוּ כָּל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַף מֵאֲזָנִים,
וְאֵלִיעֶזֶר בֶּן הֶרְקָנוֹס בְּכַף שְׁנִיָּה,
מְכַרֵּעַ הוּא אֶת כָּלָם.

אָבָא שְׂאוּל אוֹמֵר מִשְׁמוֹ:

אִם יִהְיוּ כָּל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּכַף מֵאֲזָנִים,
וְאֵלִיעֶזֶר בֶּן הֶרְקָנוֹס אֶף עִמָּהֶן,
וְאַלְעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי בְּכַף שְׁנִיָּה,
מְכַרֵּעַ הוּא אֶת כָּלָם.

מסכת אבות פרק ב משנה ט

יב

אָמַר לָהֶם:

צֵאוּ וּרְאוּ אִי זֶה הִיא דֶּרֶךְ טוֹבָה
שִׁידְבֵּק בָּהּ הָאָדָם.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

עֵין טוֹבָה.

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:

חֵבֶר טוֹב.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

שֹׁכֵן טוֹב.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

הַרְוָאָה אֶת הַנּוֹלֵד.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

לֵב טוֹב.

אָמַר לָהֶם:

רוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֶרְדִּי מִדְּבָרֵיכֶם,
שֶׁבְּכָלֵל דְּבָרָיו דְּבָרֵיכֶם.

יג

אָמַר לָהֶם:

צֵאוּ וּרְאוּ אִי זֶה הִיא דֶּרֶךְ רָעָה
שִׁיתְרַחֵק מִמֶּנָּה הָאָדָם.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

עֵין רָעָה.

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:

חֵבֶר רָע.

רַבִּי יוֹסֵף אוֹמֵר:

שֹׁכֵן רָע.

רבי שמעון אומר:
הלל וְאֵינוּ מְשַׁלֵּם;
אֶחָד לְוֶה מִן הָאָדָם,
כְּלוֹה מִן הַמָּקוֹם, שְׁנֹאֲמַר: (תהלים לז, כא)
"לִוֶה רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלַם, וְצָדִיק חוֹנֵן וְנוֹתֵן".
רבי אלעזר אומר:
לֵב רַע.
אָמַר לָהֶם:
רוֹאֶה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי אֶלְעָזָר בֶּן עֶרְךָ מְדַבְּרִיכֶם,
שֶׁבְכָלֵל דְּבָרָיו דְּבָרֵיכֶם.

מסכת אבות פרק ב משנה י

יד

הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים.
רבי אליעזר אומר:
יְהִי כְבוֹד חֲבֵרְךָ חָבִיב עָלֶיךָ כְּנַפְשֶׁךָ,
וְאַל תְּהִי נוֹחַ לְכַעַס;
וְשׁוּב יוֹם אֶחָד לִפְנֵי מִיתְתְּךָ.
וְהוּי מִתְחַמֵּם כְּנֹגֵד אוֹרֵן שְׁלַחֲכֵמִים.
וְהוּי זֹהִיר מִגַּחֲלָתָן שְׁלֹא תִכְוֶה,
שְׁנֵשִׁיכְתָּן נְשִׁיכַת שׁוּעָל,
וְעִקִּיצְתָּן עִקִּיצַת עֶקְרֵב,
וְלַחִישְׁתָּן לַחִישַׁת שָׂרָף,
וְכָל דְּבָרֵיהֶם כְּגַחֲלֵי אֵשׁ.
(מסכת אבות פרק ב משנה יא)
רבי יהושע אומר:
עֵין רָעָה, וְיֵצֶר הָרָע, וְשִׁנְאָת הַבְּרִיּוֹת
מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם.

מסכת אבות פרק ב משנה יב

יה <ט>

רבי יוסף אומר:
יְהִי מָמוֹן חֲבֵרְךָ חָבִיב עָלֶיךָ כְּשִׁלְךָ.
וְהִתְקַן עֲצֻמָּךְ לְלַמֵּד תּוֹרָה,
שְׂאִינָה יִרְשָׁה לָךְ.
וְכָל מַעֲשֶׂיךָ יִהְיוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם.

מסכת אבות פרק ב משנה יג

יו

רבי שמעון אומר:
הָיִי זֹהִיר בְּקִרְיַת שְׁמַע.

וּכְשֶׁאַתָּה מִתְפַּלֵּל,
אֶל תַּעַשׂ תִּפְלֹתֶיךָ קִבֵּעַ,
אֲלֹא תַחֲנוּנִים לִפְנֵי הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא,
שֶׁנֶּאֱמַר: (יואל ב, יג)
"כִּי חֲנוּן וְרַחוּם הוּא,
אֲרֹךְ אֲפִים וְרַב חֶסֶד, וְנָחָם עַל הָרָעָה. "
וְאֵל תְּהִי רָשָׁע בְּפָנַי עֲצֻמָּה.

מסכת אבות פרק ב משנה יד

יז

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הָיִי שֶׁקֵּד לְלַמֵּד תּוֹרָה, < 'תּוֹרָה' הוֹסֶפֶת הַמַּגִּיד >
מֵה שֶׁתִּשְׁיֵב לְאַפִּיקוֹרוֹס;
וְדַע לִפְנֵי מִי אַתָּה עֹמֵל,
וּמִי הוּא בֹעַל מְלֹאכְתְּךָ.
(שִׁישְׁלֵם לְךָ שְׂכָר פְּעֻלָּתְךָ.)
(מסכת אבות פרק ב משנה טו)
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
הַיּוֹם קֶצֶר, וְהַמְּלָאכָה מְרֻבָּה,
וְהַפּוֹעֲלִים עֲצֵלִים,
וְהַשֹּׂכֵר הֲרֻבָּה,
וּבֹעֵל הַבַּיִת דּוֹחֵק.
(מסכת אבות פרק ב משנה טז)
הוּא הֵיךְ אוֹמֵר:
לֹא עָלֶיךָ מְלָאכָה לִגְמֹר,
וְלֹא אַתָּה בֶּן חוֹרִים לְבָטֵל;
אִם לְמַדְתָּ תּוֹרָה הֲרֻבָּה,
נֶאֱמָן בֹּעַל מְלֹאכְתְּךָ,
לְשִׁלֵּם לְךָ שְׂכָר פְּעֻלָּתְךָ.
(וְדַע מִתֵּן שְׂכָרְךָ שֶׁלְּצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבָא.)

פרק ג

מסכת אבות פרק ג משנה א

א

עֲקִבְיָה בֶּן מַהֲלָאֵל אוֹמֵר:
הַסֵּתֶכֶל בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים,
וְאִין אַתָּה בָּא לִיְדֵי עֲבָרָה:
דַּע מֵאִין בָּאתָ,

וּלְאַיִן אֶתָּה הוֹלֵךְ,
וּלְפָנַי מִי אֶתָּה עֲתִיד לָתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן.
דַּע מִנֵּין בָּאתָ:
מִלַּחַת סְרוּחָה.
וּלְאַיִן אֶתָּה הוֹלֵךְ?
לָרֶמָּה וּלְתוֹלַעָה.
וּלְפָנַי מִי אֶתָּה עֲתִיד לָתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן?
לְפָנַי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

מסכת אבות פרק ג משנה ב

ב

רַבִּי חֲנִינָא סֵגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר:
הוּא מִתְפַּלֵּל בְּשִׁלּוּמָה שְׁלֹמֶלְכוֹת,
שְׁאֵלּוּלֵי מוֹרָאָה, אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ חַיִּים בְּלַעֲנוֹ.

ג

רַבִּי חֲנִנְיָה בֶּן תִּרְדִּיּוֹן אוֹמֵר:
שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים וְאֵין בִּינְיָהֶן דְּבָרֵי תוֹרָה,
הָרִי זֶה מוֹשֵׁב לְצִיד, שְׁנֶאֱמַר: (תהלים א, א)
"וּבְמוֹשֵׁב לְצִיד לֹא יִשָּׁב";
אֲבָל שְׁנַיִם שִׁיוֹשְׁבִים וְעֹסְקִים בְּדְבָרֵי תוֹרָה,
שֶׁכִּינָה בִּינְיָהֶם, שְׁנֶאֱמַר: (מלאכי ג, טז)
"אֲזוּ נִדְּבָרוּ יִרְאֵי יי אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ,
וַיִּקְשֹׁב יי וַיִּשְׁמַע,
וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו לִירְאֵי יי וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ".
(אֵין לִי אֵלָא שְׁנַיִם,
מִנֵּין שְׁאֵפְלוּ אֶחָד שִׁיוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּתוֹרָה,
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹבֵעַ לוֹ שָׂכָר?
שְׁנֶאֱמַר: (איכה ג, כח)
"יֹשֵׁב בְּדָד וַיִּדָּם כִּי נָטַל עָלָיו".)

מסכת אבות פרק ג משנה ג

[ד]

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
שְׁלֹשָׁה שְׁאֵכְלוּ עַל שְׁלֶחֶן אֶחָד,
וְלֹא אָמְרוּ עָלָיו דְּבָרֵי תוֹרָה,
הָרִי אֵלּוּ כְּאוֹכְלֵי זִבְחֵי מֵתִים,
שְׁנֶאֱמַר: (ישעיה כח, ח)
"כִּי כָל שְׁלַחֲנוֹת מְלָאוּ קִיא צָאָה, בְּלִי מְקוֹם";
אֲבָל שְׁלֹשָׁה שְׁאֵכְלוּ עַל שְׁלֶחֶן אֶחָד,
וְאָמְרוּ עָלָיו דְּבָרֵי תוֹרָה,

כָּאֵלּוּ אָכְלוּ מִשְׁלַחֲנּוֹ שְׁלֵהֲקֹדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,

שְׁנֵאֲמַר: (יחזקאל מא, כב)

"וַיִּדְבֹּר אֵלַי, זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יי".

מסכת אבות פרק ג משנה ד

ה

רַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן חַכְנִי אֹמֵר:

הַנְּעוּר בְּלִילָה,

וְהַמְהִלךְ בַּדֶּרֶךְ וּמִפְנֵה לְבוֹ לְבִטְלָה,

הָרִי זֶה מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ.

מסכת אבות פרק ג משנה ה

ו

רַבִּי נְחוֹנְיָה בֶּן הַקָּנָה אֹמֵר:

כָּל הַמִּקְבֵּל עָלָיו עַל תּוֹרָה,

מַעֲבִירִים מִמֶּנּוּ עַל מַלְכוּת וְעַל דֶּרֶךְ הָאָרֶץ;

וְכָל הַפּוֹרֵק מִמֶּנּוּ עַל תּוֹרָה,

נוֹתֵנִים עָלָיו עַל מַלְכוּת וְעַל דֶּרֶךְ הָאָרֶץ.

מסכת אבות פרק ג משנה ו

ז

רַבִּי חֵלְפִתָּה אִישׁ כֹּפֵר חֲנַנְיָה אֹמֵר:

עֲשֶׂה שְׂיוֹשְׁבֵין וְעֹסוּקֵי בְּדִבְרֵי תּוֹרָה,

שְׂכִינָה בֵּינֵיהֶם, שְׁנֵאֲמַר: (תהלים פב, א)

"אֱלֹהִים נָצַב בְּעֶדְתְּ אֵל".

מִנֵּין אֶפְלוּ חֲמֻשָּׁה?

שְׁנֵאֲמַר: (עמוס ט, ו)

["בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט".

מִנֵּין אֶפְלוּ שְׁלֹשָׁה?

שְׁנֵאֲמַר: (תהלים פב, א) [

"וְאֶגְדָּתוֹ עַל אֶרֶץ יִסְדָּה".

מִנֵּין אֶפְלוּ שְׁנַיִם?

שְׁנֵאֲמַר: (מלאכי ג, טז) [

"אֲזוּ נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יי אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ,

וַיִּקְשֹׁב יי וַיִּשְׁמַע,

וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לִפְנֵי לִירְאֵי יי וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ".

מִנֵּין אֶפְלוּ אֶחָד?

שְׁנֵאֲמַר: (שמות כ, ב)

"בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי,

אָבוֹא אֵלָיְךָ וּבִרְכִיתִּיךָ".

מסכת אבות פרק ג משנה ז

[ח]

רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותה אומר:
תן לו משלו, שאת ושליך שלו.
וכן הוא אומר בדרוד: (דברי הימים א כט, יד)
"כי ממך הכל ומידך נתנו לך".

ט

רבי יעקב אומר:
המהלך בדרך ושונה,
ומפסיק משנתו, ואומר:
"מה נאה אילן זה! ומה נאה ניר זה!"
מעלין עליו כאלו מתחייב בנפשו.

מסכת אבות פרק ג משנה ח

י

רבי דוסתאי ברבי יני אומר משם רבי מאיר:
כל השכח דבר אחד ממשנתו,
מעלין עליו כאלו מתחייב בנפשו,
שנאמר: (דברים ד, ט)
"רק השמר לך ושמר נפשך מאד,
פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך".
יכול אפלו תקפה עליו משנתו?
תלמוד לומר:
"ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך"
הא אינו מתחייב עד שישב ויסירם מלבו.

מסכת אבות פרק ג משנה ט

יא

רבי חנינה בן דוסה אומר:
כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו,
חכמתו מתקימת;
חכמתו קודמת ליראת חטאו,
אין חכמתו מתקימת.

יב

הוא ה"ה אומר:
כל שמעשיו מרבים מחכמתו,
חכמתו מתקימת;
חכמתו מרבה ממעשיו,
אין חכמתו מתקימת.

מסכת אבות פרק ג משנה י

יג

הוא הִיָּה אוֹמֵר:

כָּל שְׂרוּחַ הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה מִמֶּנּוּ,

רוּחַ הַמָּקוֹם נוֹחָה מִמֶּנּוּ;

וְכָל שְׂאִין רוּחַ הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה מִמֶּנּוּ, <הֵימָנוּ בַּחוּסֶפֶת הַמְּגִיד>

אֵין רוּחַ הַמָּקוֹם נוֹחָה מִמֶּנּוּ.

יד

רַבִּי דוֹסָה בֶּן הֶרְכִּינֶס אוֹמֵר:

שְׁנַת שְׁחָרִית,

וַיֵּין צְהָרִים,

וְשִׁיחַת הַיֵּלָדִים,

וְיִשִּׁיבַת כְּנִסְיוֹת שְׁלַעֲמֵי הָאָרֶץ

מוֹצִיאִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם.

מסכת אבות פרק ג משנה יא

יה

רַבִּי אֶלְעָזָר הַמּוֹדְעִי אוֹמֵר:

הַמְחַלֵּל אֶת הַקִּדְּשִׁים,

וְהַמְבִּזֶּה אֶת הַמּוֹעֲדוֹת,

וְהַמְגַלֶּה פָּנִים בַּתוֹרָה,

וְהַמְפַּר בְּרִיתוֹ שֶׁלֹּאֲבָרְהֶם אֲבִינוּ

וְהַמְאֲדִים אֶת פְּנֵי חֲבֵרוֹ,

אֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בִּידוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים,

אֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא.

מסכת אבות פרק ג משנה יב

יו

רַבִּי יִשְׁמַעְיָאל אוֹמֵר:

הָוִי קַל רֹאשׁ,

וְנוֹחַ תְּשַׁחֲרֵת,

וְהָוִי מְקַבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּשִׂמְחָה.

(מסכת אבות פרק ג משנה יג)

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

שְׁחוּק וְקִלּוֹת רֹאשׁ מְרַגְּלִים אֶת הָאָדָם לְעֶרְוָה.

מַעֲשָׂרוֹת, סִיג לַתּוֹרָה;

נִדְרִים, סִיג לַפְּרִישוֹת;

סִיג לַחֲכָמָה שְׁתִּיקָה.

מסכת אבות פרק ג משנה יד

יז

הוא הִיָּה אוֹמֵר:

חֲבִיב אָדָם, שֶׁנִּבְרָא בְּצֶלֶם.

חֲבֵה יִתְּרָה נִודַעַת לוֹ שֶׁנִּבְרָא בְּצֶלֶם אֱלֹהִים,

שֶׁנֶּאֱמַר: (בְּרֵאשִׁית טו,)

"כִּי בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם".

חֲבִיבִים יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּקְרְאוּ בָּנִים.

חֲבֵה יִתְּרָה נִודַעַת לָהֶם שֶׁנִּקְרְאוּ בָּנִים לַמָּקוֹם,

שֶׁנֶּאֱמַר: (דְּבָרִים י"א)

"בָּנִים אַתֶּם לִי אֱלֹהֵיכֶם".

חֲבִיבִים יִשְׂרָאֵל,

שֶׁנֶּתַן לָהֶם כָּלִי שָׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם.

חֲבֵה יִתְּרָה נִודַעַת לָהֶם,

שֶׁנֶּתַן לָהֶם כָּלִי שָׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם,

שֶׁנֶּאֱמַר: (מִשְׁלֵי ד"ב)

"כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם, תּוֹרַתִּי אֵל תַּעֲזֹבוּ".

(מסכת אבות פרק ג משנה טו)

הַכֹּל צָפוּי, וְהַרְשוּת נְתוּנָה,

וּבְטוֹב הָעוֹלָם גִּדּוּן;

וְהַכֹּל לִפְי רַב הַמַּעֲשֶׂה.

מסכת אבות פרק ג משנה טז

יח

הוא הִיָּה אוֹמֵר:

הַכֹּל נִתּוֹן בְּעֶרְבִים,

וּמִצּוּדָה פְּרוּשָׁה עַל כָּל הַחַיִּים.

הַחֲנוּת פְּתוּחָה, וְהַחֲנוּנִי מְקִיף,

הַפִּנְקָס פְּתוּחָה, וְהַיָּד כּוֹתֶבֶת,

וְהַגִּבָּאִים מְחַזְּרִים תָּמִיד בְּכָל יוֹם,

וְנִפְרָעִין מִן הָאָדָם לְדַעַתוֹ וְשִׁלָּא לְדַעַתוֹ,

וְהַדִּין דִּין אֱמֶת,

וְהַכֹּל מִתְקַן לְסַעֲוָדָה.

מסכת אבות פרק ג משנה יז

יט

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:

אִם אֵין תּוֹרָה, אֵין דֶּרֶךְ אֶרֶץ;

אִם אֵין דֶּרֶךְ אֶרֶץ, אֵין תּוֹרָה.

אִם אֵין חֻמָּה, אֵין יִרְאָה;

אִם אֵין יִרְאָה, אֵין חֻמָּה.

אם אין דעת, אין בינה;

אם אין בינה, אין דעת.

אם אין קמת, אין תורה;

אם אין תורה, אין קמת.

הוא ה'ה אומר:

כל שחכמתו מרבה ממעשיו,

למה הוא דומה?

לאילן שנופו מרבה ושרשיו מעוטין,

והרוח באת ועוקרתו והפכתו על פניו,

(שנאמר: (ירמיה י"ו)

"והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבוא טוב,

ושכן חררים במדבר ארץ מלחה ולא תשב".)

וכל שמעשיו מרבין מחכמתו,

למה הוא דומה?

לאילן שנופו ממועט ושרשיו מרבים,

אפלו כל הרוחות באות עליו,

אין מזיזות אותו ממקומו.

(שנאמר: (ירמיה י"ח)

"והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו,

ולא יראה כי יבא חם, והיה עלהו רענן,

ובשנת בצרת לא ידאג, ולא ימיש מעשות פרי".)

(מסכת אבות פרק ג משנה יח)

רבי אלעזר חסמה אומר:

קנים ופתחי נדה הן הן גופי הלכות;

תקופות וגמטריה פרפריות לחכמה.

פרק ד

מסכת אבות פרק ד משנה א

א

בן זומה אומר:

אי זה הוא חכם?

הלמד מכל האדם, שנאמר: (תהלים קיט, צט)

"מכל מלמדי השכלתי".

אי זה הוא גבור?

הכובש את יצרו, שנאמר: (משלי טז, לב)

"טוב ארך אפים מגבור,

ומשל ברוחו מלכד עיר".

אי זה הוא עשיר?

הַשֹּׁמֵחַ בְּחֵלְקוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: (תהלים קכח, ב)
"יָגִיעַ כַּפִּיךָ כִּי תֹאכַל, אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ";
("אֲשֶׁרִיךְ", בְּעוֹלָם הַזֶּה,
"וְטוֹב לְךָ", לְעוֹלָם הַבָּא).
אִי זֶה הוּא מְכַבֵּד?
הַמְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר: (שמואל א ב, ל)
"כִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֵּד, וּבְזִי יִקְלוּ".

מסכת אבות פרק ד משנה ב

ב

בֶּן עֲזִי אֹמֵר:
הָיִי רֵץ לְמִצְוָה קְלָה,
וּבּוֹרֵחַ מִן הָעֲבָרָה;
שֶׁמִּצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה,
וְעֲבָרָה גּוֹרֶרֶת עֲבָרָה,
שֶׁשֹּׂכֵר מִצְוָה, מִצְוָה,
וְשֹׂכֵר עֲבָרָה, עֲבָרָה.
(מסכת אבות פרק ד משנה ג)
הוּא הֵיךְ אֹמֵר:
אַל תְּהִי בֹז לְכָל אָדָם,
וְאַל תְּהִי מַפְלִיג לְכָל דָּבָר;
שֶׁאִין לְךָ אָדָם שֶׁאִין לוֹ שְׂעָה,
וְאִין לְךָ דָּבָר שֶׁאִין לוֹ מְקוֹם.
(מסכת אבות פרק ד משנה ד)
רַבִּי לִוִּיטָס אִישׁ יִבְנֶה אוֹמֵר:
מְאֹד מְאֹד הָיִי שֹׁפֵל רוּחַ,
שֶׁתִּקְנֶה אֶנוּשׁ רָמָה.

ג

רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:
כָּל הַמְּחַלְלֵל שֵׁם שְׁמַיִם בְּסִתָּה,
נִפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּגָלוּי.
אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד בְּחִלּוּל הַשֵּׁם.

מסכת אבות פרק ד משנה ה

ד

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
הִלְמֵד עַל מְנַת לְלַמֵּד,
מִסְפִּיקִין בִּידּוֹ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד;
הִלְמֵד עַל מְנַת לַעֲשׂוֹת,
מִסְפִּיקִין בִּידּוֹ לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד,

לשמור ולעשות.

ה

רבי צדוק אומר:
אל תעשם עטרה להתגדל בהן,
ולא קרדם לאכל מהן.
וכך היה הלל אומר:
ודי ישתמש בתגא חלה.
הא כל הנאות מדברי תורה,
נטל חייו מן העולם.

מסכת אבות פרק ד משנה ו

ו

רבי יוסה אומר:
כל המכבד את התורה,
גופו מכבד מן הבריות; ^{<ג"א על>}
וכל המחלל את התורה,
גופו מחלל מן הבריות. ^{<ג"א על>}

מסכת אבות פרק ד משנה ז

[ז]

רבי ישמעאל בנו אומר:
החוסך עצמו מן הדין,
פורק ממנו איבה וגזל ושבועת שוא.
והגס לבו בהוריה, ^{<בהודיה>}
שוטה, רשע וגס רוח.
(מסכת אבות פרק ד משנה ח)

הוא היה אומר:
אל תהי דן יחידי,
שאין דן יחיד אלא אחד.
ואל תאמר: "קבלו דעתי!"
שהן רשין ולא אתה.

מסכת אבות פרק ד משנה ט

ח

רבי יונתן אומר:
כל המקים את התורה מעני,
סופו לקימה מעשר;
וכל המבטל את התורה מעשר,
סופו לבטלה מעני.

מסכת אבות פרק ד משנה י

ט

רבי מאיר אומר:
הוי מעט עסק, ועסק בתורה;
ושפל רוח בפני כל האדם;
ואם בטלת מן התורה,
יש לו בטלים הרבה כנגדך;
ואם עמלת בתורה,
יש לו שכר הרבה לתן לך.

מסכת אבות פרק ד משנה יא

י

רבי אליעזר בן יעקב אומר:
העושה מצוה אחת,
קנה לו פרקליט אחד;
והעוֹבֵר עברה אחת,
קנה לו קטיגור אחד.
תשובה ומעשים טובים,
כתריס לפני הפרענות.

יא

רבי יוחנן הסנדלר אומר:
כל כנסיה שהיא לשם שמים,
סופה להתקיים;
ושאינה לשם שמים,
אין סופה להתקיים.

מסכת אבות פרק ד משנה יב

יב

רבי אלעזר אומר:
יהי כבוד תלמידך חביב עליך ככבוד חברך,
וכבוד חברך כמוֹרֵא רבך,
ומורֵא רבך כמוֹרֵא שמים.

מסכת אבות פרק ד משנה יג

יג

רבי יהודה אומר:
הוי זהיר בתלמוד,
ששגגת התלמוד עולה זדון.

רבי שמעון אומר:

שְׁלֹשָׁה כְּתָרִים הֵן:
כְּתָר תּוֹרָה,
וְכְתָר כְּהֻנָּה,
וְכְתָר מַלְכוּת;
וְכְתָר שֵׁם טוֹב עַל גְּבִיּהֶן.

מסכת אבות פרק ד משנה יד

יג <>

רַבִּי נְהוֹרִי אוֹמֵר:
הָיִי גוֹלָה לְמָקוֹם תּוֹרָה,
וְאַל תֹּאמַר "הִיא תְּבוֹא אַחֲרַי",
שְׁחַבְרִיךָ יְקִימוּהָ בְּיָדָךְ.
וְאַל בִּינְתֶךָ אֶל תִּשְׁעֶן.

(מסכת אבות פרק ד משנה טו)

רַבִּי יַנִּי אוֹמֵר:
אֵין בְּיָדֵינוּ לֹא מִשְׁלוֹת הָרָשָׁעִים
וְלֹא מִיִּסּוּרֵיהֶן שְׁלַצְדִּיקִים.

יד

רַבִּי מִתְּנֶה בֶּן חֲרָשׁ אוֹמֵר:
הָיִי מְקַדִּים לְשָׁלוֹם כָּל הָאָדָם,
וְהָיִי זָנֵב לְאַרְיוֹת,
וְלֹא רֹאשׁ לְשׁוּעָלִים.

מסכת אבות פרק ד משנה טז

יה

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
הָעוֹלָם הֵזָה דּוֹמָה לְפָרוֹזְדוֹר לִפְנֵי הָעוֹלָם הַבָּא,
הַתֵּקֵן עֲצָמָךְ לְפָרוֹזְדוֹר,
כְּדִי שִׁתְּכַנֵּס לְטָרְקֵלֶיךָ.

(מסכת אבות פרק ד משנה יז)

הוּא הֵזָה אוֹמֵר:
יָפָה שְׁעָה אַחַת בְּתִשְׁבּוּבָה וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הֵזָה,
מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
יָפָה שְׁעָה אַחַת שְׁלִקּוּרַת רוּחַ בְּעוֹלָם הַבָּא,
מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הֵזָה.

מסכת אבות פרק ד משנה יח

יו

רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:

אל תרצה את חברך בשעת כעסו,
ואל תנחמנו בשעה שמתו מוטל לפניו,
ואל תשאל לו בשעה נדרו,
ואל תשתדל לראותו בשעה קלקלתו.

מסכת אבות פרק ד משנה יט

יז

שמואל הקטן אומר: (משלי כד, יז)
"בנפל אויבך אל תשמח,
ובכשלו אל יגל לבך."

מסכת אבות פרק ד משנה כ

יח

אלישע בן אבויה אומר:
הלמד ילד, למה הוא דומה?
לדיו כתובה על ניר חדש.
הלמד זקן, למה הוא דומה?
לדיו כתובה על ניר מחוק.

< יח >

רבי יוסה בן יהודה איש כפר הבבלי אומר:
הלמד מן הקטנים, למה הוא דומה?
לאוכל ענבים קהות ושותה יין מגתו.
הלמד מן הזקנים, למה הוא דומה?
לאוכל ענבים בשלות ושותה יין ישן.

יט

רבי מאיר אומר:
אל תסתכל בקנקן,
אלא כמה שיש בו.
יש קנקן חדש מלא יין ישן,
וישן שאפלו חדש אין בו.

(מסכת אבות פרק ד משנה כא)

רבי אלעזר הכפר אומר:
הקנאה, והתאונה, והכבוד
מוציאין את האדם מן העולם.

מסכת אבות פרק ד משנה כב

כ

הוא ה"ה אומר:

הילודים למוות, והמתים לחיות,
והחיים לדון, לידע, ולהודיע ולהודע,
שהוא היוצר, והוא הבורא,
הוא המבין, והוא הדין,
הוא עד, הוא בעל דין,
והוא עתיד לדון.
שאין לפניו לא עולה, ולא שכחה,
ולא משוא פנים, ולא מקח שחד,
שהכל שלו.
ידע, שהכל בחשבון. <חסרה מלה!!>
ואל יבטיחך יצרך שהשואל בית מנוס,
שעל כרחך אתה נוצר,
ועל כרחך אתה נולד,
ועל כרחך אתה חי,
ועל כרחך אתה מת,
ועל כרחך אתה עתיד לתן דין וחשבון,
לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

פרק ה

מסכת אבות פרק ה משנה א

א

בעשרה מאמרות נברא העולם.
ומה תלמוד?
והלא מאמר אחד היה יכול להברות?
אלא להפרע מן הרשעים,
שהן מאבדין את העולם שנברא בעשרה מאמרות,
ולתן שכר טוב לצדיקים,
שהן מקיימים את העולם שנברא בעשרה מאמרות.

מסכת אבות פרק ה משנה ב

ב

עשרה דורות מאדם ועד נח,
להודיע כמה ארך אפים לפניו,
שכל הדורות היו מכעיסים לפניו,
עד שהביא עליהם את המבול.
עשרה דורות מנח ועד אברהם אבינו,
להודיע כמה ארך אפים לפניו,
שכל הדורות היו מכעיסים לפניו,

עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אֲבִינוּ וְקָבַל שְׂכָר כָּלָם.
(מסכת אבות פרק ה משנה ג)
עֲשֶׂה נִסְיוֹנוֹת נִתְּנָה אַבְרָהָם אֲבִינוּ,
וְעָמַד בְּכָלָם,
לְהוֹדִיעַ כִּמָּה הִיא חֻבַּתוֹ שֶׁלְאַבְרָהָם אֲבִינוּ.

מסכת אבות פרק ה משנה ד

ג

עֲשֶׂה נִסִּים נַעֲשׂוּ לְאַבוֹתֵינוּ בַּמִּצְרִים,
וְעֲשֶׂה עַל הַיָּם.
עֲשֶׂה מִכּוֹת הַבֵּיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
עַל הַמִּצְרִיִּים בַּמִּצְרִים, וְעֲשֶׂה עַל הַיָּם.
עֲשֶׂה נִסְיוֹנוֹת נְסוּ אֲבוֹתֵינוּ אֶת הַמָּקוֹם בַּמִּדְבָּר,
שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר י"ב)
"וַיִּנָּסוּ אֹתִי זֶה עֲשֶׂה פְעָמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי".

מסכת אבות פרק ה משנה ה

ד

עֲשֶׂה נִסִּים נַעֲשׂוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:
לֹא הִפִּילָה אִשָּׁה מִרֵּיחַ בָּשָׂר קֹדֶשׁ מֵעוֹלָם.
וְלֹא הִסְרִיחַ בָּשָׂר קֹדֶשׁ מֵעוֹלָם;
וְלֹא אָרַע קָרִי לַכֹּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.
וְלֹא נִרְאָה זָכוּב בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים.
וְלֹא נִמְצָא פְסוּל בְּעֶמֶר וּבִשְׂמִי הַלֶּחֶם וּבִלֶּחֶם הַפָּנִים.
וְלֹא כָבוּ גִשְׁמִים אֶת הַמַּעֲרָכָה.
לֹא נִצְחָה הָרוּחַ אֶת עֲמוּד הָעֶשֶׂן.
עוֹמְדִים צְפוּפִין וּמִשְׁתַּחֲוִים רוֹוִּחִים.
לֹא הִזִּיק נֶחֱשׁ וְעִקָּרֵב בִּירוּשָׁלַיִם.
לֹא אָמַר אָדָם לַחֲבֵרוֹ:
צֵר לִי הַמָּקוֹם שֶׁאֵלִין בִּירוּשָׁלַיִם.

מסכת אבות פרק ה משנה ו

ה

עֲשֶׂה דְּבָרִים נִבְרָאוּ בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת:
פִּי הָאָרֶץ,
וּפִי הַבְּאֵר,
וּפִי הָאֶתוֹן,
וְהַקֶּשֶׁת,
וְהַמָּן,
וְהַמָּטָה,
וְהַשְּׁמִיר,

והכתב,
והמכתב,
והלוחות.
ויש אומרים:
אף המזיקין,
וקבורתו של משה,
ואילו של אברהם אבינו.
ויש אומרים:
אף צבת בצבת עשויה. <צבת>

מסכת אבות פרק ה משנה ז

ו

שבִּעָה דְּבָרִים בְּגִלָּם וּשְׁבָעָה בְּחֶכֶם.
הַחֶכֶם אֵינוֹ מְדַבֵּר לִפְנֵי מִי שֶׁהוּא גָדוֹל מִמֶּנּוּ,
וְאֵינוֹ נִכְנָס לְתוֹךְ דְּבָרֵי חֲבֵרוֹ,
וְאֵינוֹ נִבְהֵל לְהִשְׁיב.
שׂוֹאֵל כְּהִלָּכָה וּמַשִּׁיב כְּעִנְיָן,
וְאוֹמֵר עַל רֹאשׁוֹן רֹאשׁוֹן וְעַל אַחֲרוֹן אַחֲרוֹן.
וְעַל מָה שֶׁלֹּא שָׁמַע, אוֹמֵר "לֹא שָׁמַעְתִּי",
וּמוֹדָה עַל הָאֻמָּת.
וְחִלּוּפֵיהֶן בְּגִלָּם.

מסכת אבות פרק ה משנה ח

ז

שְׁבָעָה מִיַּי פְּרָעָנוּת בָּאִים
עַל שְׁבָעָה גּוֹפֵי עֲבֻרוֹת:
מִקְצָתָן מַעֲשָׂרִין וּמִקְצָתָן אֵינָן מַעֲשָׂרִין,
רָעַב שְׁלִבְצֹרֶת בָּא,
מִקְצָתָן רָעִבִים וּמִקְצָתָן שְׂבִיעִים.
גָּמְרוּ שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת,
רָעַב שְׁלִמְהוּמָה וּשְׁלִבְצֹרֶת בָּא.
שְׁלֹא לְטוֹל חֶלֶה,
רָעַב שְׁלִכְלִיָּה בָּא.

ח

דָּבָר בָּא לְעוֹלָם
עַל הַמִּיתוֹת הָאֻמּוֹרוֹת בְּתוֹרָה
שְׁלֹא נִמְסְרוּ לְבֵית דִּין,
וְעַל פְּרוֹת שְׂבִיעִית.
חָרַב בָּאָה לְעוֹלָם עַל עֲנוּי הַדִּין,
וְעַל עוֹוֹת הַדִּין,

וְעַל הַמּוֹרִים בַּתּוֹרָה שְׁלֹא כִהְלָכָה.

(מסכת אבות פרק ה משנה ט)

חִיָּה רָעָה בָּאָה לְעוֹלָם עַל שְׁבוּעַת שְׁוֹא,

וְעַל חִלּוּל הַשֵּׁם.

גְּלוּת בָּאָה לְעוֹלָם עַל עֲבוּדָה זָרָה,

וְעַל גְּלוּי עֲרִיּוֹת, וְעַל שְׁפִיכוֹת דָּמִים,

וְעַל הַשְׁמַט הָאֶרֶץ.

ט

בְּאַרְבַּעַּה פְּרָקִים הַדִּבֵּר מִרְבָּה:

בְּרַבִּיעִית וּבִשְׁבִיעִית, וּבְמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית,

וּבְמוֹצָאֵי הַחֹג שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה.

בְּרַבִּיעִית, מִפְּנֵי מַעֲשֵׂר עֲנִי שְׁבִשְׁלִישִׁית;

בִּשְׁבִיעִית, מִפְּנֵי מַעֲשֵׂר עֲנִי שְׁבִשְׁשִׁית;

וּבְמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית, מִפְּנֵי פְרוֹת שְׁבִיעִית;

וּבְמוֹצָאֵי הַחֹג שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה,

מִפְּנֵי גִזְל מִתְּנוּת עֲנִיִּים.

מסכת אבות פרק ה משנה י

י

אַרְבַּע מִדּוֹת בְּאָדָם:

הָאוֹמֵר "שְׁלִי שְׁלִי וְשִׁלְךָ שִׁלְךָ",

מִדָּה בִּינוּנִית.

וְיֵשׁ אוֹמְרִים:

זוּ מִדַּת סְדוּם.

"שְׁלִי שִׁלְךָ וְשִׁלְךָ שְׁלִי", עִם הָאֶרֶץ;

"שְׁלִי שִׁלְךָ וְשִׁלְךָ שִׁלְךָ", חֲסִיד;

"שִׁלְךָ שְׁלִי וְשִׁלְךָ שְׁלִי", רָשָׁע.

מסכת אבות פרק ה משנה יא

יא

אַרְבַּע מִדּוֹת בְּדַעוֹת:

נוֹחַ לְכַעַס וְנוֹחַ לְרִצּוֹת,

יֵצֵא שְׁכָרוֹ בְּהִפְסָדוֹ;

קָשָׁה לְכַעַס וְקָשָׁה לְרִצּוֹת,

יֵצֵא הִפְסָדוֹ בְּשְׁכָרוֹ;

קָשָׁה לְכַעַס וְנוֹחַ לְרִצּוֹת,

חֲסִיד;

נוֹחַ לְכַעַס וְקָשָׁה לְרִצּוֹת,

רָשָׁע.

מסכת אבות פרק ה משנה יב

יב

אַרְבַּע מִדּוֹת בְּלִמּוּדִים:
מְמַהֵר לְשִׁמּוּעַ וּמְמַהֵר לְאַבֵּד,
יֵצֵא שְׂכָרוֹ בְּהֶפְסָדוֹ;
קָשָׁה לְשִׁמּוּעַ וְקָשָׁה לְאַבֵּד,
יֵצֵא הֶפְסָדוֹ בְּשְׂכָרוֹ;
מְמַהֵר לְשִׁמּוּעַ וְקָשָׁה לְאַבֵּד,
חֲכָם;
קָשָׁה לְשִׁמּוּעַ וּמְמַהֵר לְאַבֵּד,
זֶה חֵלֶק רָע.

מסכת אבות פרק ה משנה יג

יג

אַרְבַּע מִדּוֹת בְּנוֹתָנִי צְדָקָה:
רוֹצֵה שְׂיִתָּן וְאֵל יִתְּנוּ אֲחֵרִים,
עֵינָיו רָעָה בְּשִׁלְאַחֲרִים;
שְׂיִתְּנוּ אֲחֵרִים וְהוּא לֹא יִתֵּן,
עֵינָיו רָעָה בְּשִׁלּוֹ;
שְׂיִתָּן וְיִתְּנוּ אֲחֵרִים,
חֲסִיד;
אֵל יִתֵּן וְאֵל יִתְּנוּ אֲחֵרִים,
רָשָׁע.

מסכת אבות פרק ה משנה יד

יד

אַרְבַּע מִדּוֹת בְּהוֹלֵכִי לְבֵית הַמְּדֻרָּשׁ:
הוֹלֵךְ וְאֵינּוּ עוֹשֶׂה, שְׂכָר הַלִּיכָה בְּיָדוֹ;
עוֹשֶׂה וְאֵינּוּ הוֹלֵךְ, שְׂכָר מַעֲשֶׂה בְּיָדוֹ;
הוֹלֵךְ וְעוֹשֶׂה, חֲסִיד;
לֹא הוֹלֵךְ וְלֹא עוֹשֶׂה, רָשָׁע.

מסכת אבות פרק ה משנה טו

יה

אַרְבַּע מִדּוֹת בְּיוֹשְׁבֵי לִפְנֵי חֲכָמִים:
סְפּוּג, מְשַׁפֵּךְ, וּמְשַׁמֶּרֶת, וְנִפְהָ.
סְפּוּג, שֶׁהוּא סוֹפֵג אֶת הַכֹּל;
מְשַׁפֵּךְ, שֶׁהוּא מְכַנִּיס בָּזוּ וּמוֹצִיא בָּזוּ;
מְשַׁמֶּרֶת, שֶׁהִיא מוֹצִיָּאָה אֶת הַיֵּין וְקוֹלֶטֶת אֶת הַשְּׁמָרִים;
נִפְהָ, שֶׁהִיא מוֹצִיָּאָה אֶת הַקֶּמַח וְקוֹלֶטֶת אֶת הַסֵּלֶת.

מסכת אבות פרק ה משנה טז

יו

כָּל אֶהְבֶּה שֶׁהִיא תְלוּיָה בְּדָבָר,
בְּטֵל דָּבָר, וּבְטֵלָה אֶהְבֶּה;
וְשֹׁאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר,
אִינָה בְטֵלָה לְעוֹלָם.

יז

אִי זֶה הִיא אֶהְבֶּה שֶׁהִיא תְלוּיָה בְּדָבָר?
זֶה אֶהְבֶּת אֲמָנוּן וְתָמָר.
וְשֹׁאִינָה תְלוּיָה בְּדָבָר?
זֶה אֶהְבֶּת דָּוִד וִיהוֹנָתָן.

מסכת אבות פרק ה משנה יז

יח

כָּל מַחְלֶקֶת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם,
סוּפָה לְהִתְקַיֵּם;
וְשֹׁאִינָה לְשֵׁם שָׁמַיִם,
אֵין סוּפָה לְהִתְקַיֵּם.

יט

אִיזֶה הִיא מַחְלֶקֶת שֶׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם?
זֶה מַחְלֶקֶת שְׁמִי וְהַלֵּל;
וְשֹׁאִינָה לְשֵׁם שָׁמַיִם?
זֶה מַחְלֶקֶתוֹ שֶׁלְקָרָח.

מסכת אבות פרק ה משנה יח

כ

כָּל הַמְּזֻכָּה אֶת הָרַבִּים,
אֵין חָטָא בָּא עַל יָדוֹ; <בָּאָה>
וְכָל הַמַּחְטִּיא אֶת הָרַבִּים,
אֵין מְסַפִּיקִין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.

כא

מִשֶּׁה זָכָה וְזָכָה אֶת הָרַבִּים,
וְזָכוֹת הָרַבִּים תְּלוּיָה בּוֹ, שְׁנֹאָמַר: (דְּבָרִים ל"ג, כא)
"צִדְקַת יי עֲשֵׂה, וּמִשְׁפָּטִיו עִם יִשְׂרָאֵל".
יִרְבְּעֵם חָטָא וְהַחְטִיא אֶת הָרַבִּים,
וְחָטָא הָרַבִּים תְּלוּי בּוֹ, שְׁנֹאָמַר: (מַלְכִּים א ט"ז, ל)
"עַל חַטָּאוֹת יִרְבְּעֵם אֲשֶׁר חָטָא
וְאֲשֶׁר הַחְטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל".

מסכת אבות פרק ה משנה יט

כב

כָּל שֵׁישׁ בּוֹ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים,
תְּלִמִּידוֹ שְׁלֹא־בִרְהֶם אָבִינוּ,
ושְׁלֹשָׁה דְּבָרִים,
תְּלִמִּידוֹ שֶׁלֹּבֶלְעָם הָרָשָׁע.
עֵין טוֹבָה, וְנֶפֶשׁ שְׁפֵלָה, וְרוּחַ נְמוּכָה,
תְּלִמִּידוֹ שְׁלֹא־בִרְהֶם;
עֵין רָעָה, וְנֶפֶשׁ רַחֲבָה, וְרוּחַ גְּבוּהָה,
תְּלִמִּידוֹ שֶׁלֹּבֶלְעָם.

מֶה בֵּין תְּלִמִּידָיו שְׁלֹא־בִרְהֶם אָבִינוּ
לְתִלְמִידָיו שֶׁלֹּבֶלְעָם?
תְּלִמִּידָיו שֶׁלֹּבֶלְעָם יוֹרְדִים לְגִיהֶנָּם,

שֶׁנֶּאֱמַר: (תהלים נה, כד)

"וְאַתָּה אֱלֹהִים תּוֹרְדָם לְבָאֵר שַׁחַת,
אֲנָשֵׁי דְמִים וּמְרֻמָּה לֹא יַחֲצֹו יְמֵיהֶם,
וְאֲנִי אֲבֹטֵחַ בָּךְ".

אֲבָל תְּלִמִּידָיו שְׁלֹא־בִרְהֶם אָבִינוּ
יּוֹרְשִׁים לְגַן עֵדֶן,

שֶׁנֶּאֱמַר: (משלי ח, כא)

"לְהַנְחִיל אֶהְיֶי יֵשׁ, וְאַצְרֹתֵיהֶם אֲמַלֵּא. "

מסכת אבות פרק ה משנה כ

[כג]

יְהוּדָה בֶּן תִּימָה אוֹמֵר:

הָנוּ עֹז כְּנָמֶר,

וְקַל כְּנָשָׁר,

וְרֵץ כְּצָבִי,

וְגִבּוֹר כְּאָרִי,

לַעֲשׂוֹת רָצוֹן אֲבִיד שְׁבֻשָּׁמִים.

כד

הוּא הָיָה אוֹמֵר:

עֹז פָּנִים לְגִיהֶנָּם,

וּבּוֹשׁ פָּנִים לְגַן עֵדֶן.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אָבוֹתֵינוּ,

שֶׁתִּבְנֶה עִירְךָ בְּזִמְיָנוּ,

וְתִתֵּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ.

מסכת אבות פרק ה משנה כא

(הוא הִיא אוֹמֵר:
בֶּן חֲמִשׁ שָׁנִים לְמִקְרָא,
בֶּן עֶשֶׂר לְמִשְׁנָה,
בֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה לְמִצּוֹת,
בֶּן חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה לְתַלְמוּד,
בֶּן שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְחֻפָּה,
בֶּן עֶשְׂרִים לְרִדּוּף,
בֶּן שְׁלֹשִׁים לְכַח,
בֶּן אַרְבָּעִים לְבִינָה,
בֶּן חֲמִשִּׁים לְעֵצָה,
בֶּן שִׁשִּׁים לְזִקְנָה,
בֶּן שִׁבְעִים לְשִׁבָּה,
בֶּן שְׁמוֹנִים לְגִבּוּרָה,
בֶּן תִּשְׁעִים לְשׁוֹחַ,
בֶּן מֵאָה כָּאֱלוֹ מֵת וְעֹבֵר וְכַטֵּל מִן הָעוֹלָם.)

מסכת אבות פרק ה משנה כב

כה

**בֶּן בֶּג בֶּג אוֹמֵר:
הַפֶּךְ בָּהּ וְהַפֶּךְ בָּהּ,
דְּכִלְיָה בֶּן וְכִלְדָּה בָּהּ;
וְכִי תִהְיוּ,
וּמָנָה לֹא תִזְוַע,
שְׂאִין לָךְ מִדָּה טוֹבָה מִמָּנָה.**

(מסכת אבות פרק ה משנה כג)

**בֶּן הֵהָא אוֹמֵר:
לְפֹנִם צַעֲרָה אֲגִרָה.**

חסל אבות

(לא נמצא בכתב יד קאופמן)

פרק ו

מסכת אבות פרק ו משנה א
שְׁנוּ חֲכָמִים בְּלִשׁוֹן הַמִּשְׁנָה.
בְּרוּךְ שֶׁבָּחַר בָּהֶם וּבְמִשְׁנָתָם.

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה לִשְׁמָה זֹכֶה לְדַבְרִים הַרְבֵּה,
 וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׂכָל הָעוֹלָם כָּלוֹ כְּדִי הוּא לוֹ.
 נִקְרָא רַע אָהוּב,
 אוֹהֵב אֶת הַמָּקוֹם,
 אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת,
 מְשַׂמַּח אֶת הַמָּקוֹם,
 מְשַׂמַּח אֶת הַבְּרִיּוֹת;
 וּמִלְבִּשְׁתּוֹ עֲנִיָּה וִירָאָה,
 וּמִכְשָׁרְתּוֹ לִהְיוֹת צָדִיק וְחָסִיד וְיֹשֶׁר וְנֶאֱמָן,
 וּמִרְחֻקְתּוֹ מִן הַחֹטָא,
 וּמִקְרִבְתּוֹ לִידֵי זָכוֹת;
 וְנִהְיִין מִמֶּנּוּ עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה, בִּינָה וּגְבוּרָה,
 שְׁנֵאֲמַר: (משלי ח, יד)
 "לִי עֲצָה וְתוֹשִׁיָּה, אֲנִי בִינָה, לִי גְבוּרָה";
 וְנוֹתַנָּת לוֹ מַלְכוּת וּמִמְשָׁלָה וְחִקּוֹר דִּין;
 וּמִגִּלְיָן לוֹ רִזִּי תוֹרָה,
 וְנַעֲשֶׂה כַּמַּעֲיָן הַמִּתְגַּבֵּר וְכִנְהֶר שְׂאִינוֹ פּוֹסֵק;
 וְהוּי צָנוּעַ, וְאֶרֶךְ רוּחַ, וּמוֹחֵל עַל עֲלֻבוֹנוֹ;
 וּמִגִּדְלָתוֹ וּמִרוֹמָמְתּוֹ עַל כָּל הַמַּעֲשִׂים.

מסכת אבות פרק ו משנה ב
 אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי:
 בְּכָל יוֹם וַיּוֹם,
 בַּת קוֹל יוֹצֵאת מִהָר חוֹרֵב וּמִכְרֹזֹת וְאוֹמְרֹת:
 אוֹי לָהֶם לַבְּרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה!
 שְׂכָל מִי שְׂאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה נִקְרָא נִזּוּף,
 שְׁנֵאֲמַר: (משלי יא, כב)
 "נָזִים זֶהָב בְּאַף חֲזִיר, אִשָּׁה יָפָה וְסֶרֶת טַעַם".
 וְאוֹמַר: (שמות לב, טז)
 "וְהִלַּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הַמָּה,
 וְהַמִּכְתָּב מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא, חֲרוּת עַל הַלְּחָת";
 אֶל תִּקְרָא "חֲרוּת" אֲלֵא "חֲרוּת",
 שְׂאִין לָךְ בֶּן חֲרִין אֲלֵא מִי שְׁעוֹסֵק בְּתִלְמוּד תּוֹרָה.
 וְכָל מִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה תְּדִיר,
 הָרִי זֶה מִתְעַלֶּה, שְׁנֵאֲמַר: (במדבר כא, יט)
 "וּמִמִּתְנֶה נִחְלִיאֵל, וּמִנִּחְלִיאֵל בָּמוֹת".

מסכת אבות פרק ו משנה ג
 הַלּוֹמֵד מִחֻבְרוֹ פֶּרֶק אֶחָד, אוֹ הִלְכָה אֶחָת,
 אוֹ פְסוּק אֶחָד, אוֹ דְבוּר אֶחָד, אֶפְלּוֹ אוֹת אֶחָת,
 צָרִיךְ לְנַהוֹג בּוֹ כְּבוֹד;

שָׁכֵן מְצִינּוֹ בְּדוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל,
שֶׁלֹּא לָמַד מֵאַחִיתָפֶל אֲלֵא שְׁנֵי דְבָרִים בְּלִבָּהּ,
וּקְרָאוּ רַבּוֹ, אֱלוֹפּוֹ וּמִידְעוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: (תהלים נח, יד)
"וְאַתָּה אֲנוֹשׁ כְּעָרְכִי, אֱלוֹפִי וּמִידְעִי".
וְהֵלֵא דְבָרִים קָל וְחִמֵּר:
וּמֵה דּוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל,
שֶׁלֹּא לָמַד מֵאַחִיתָפֶל אֲלֵא שְׁנֵי דְבָרִים בְּלִבָּהּ,
קְרָאוּ רַבּוֹ אֱלוֹפּוֹ וּמִידְעוֹ,
הַלּוֹמֵד מִחֲבֵרוֹ פֶּרֶק אֶחָד, אוֹ הִלְכָּה אֶחָת,
אוֹ פְסוּק אֶחָד, אוֹ דְבוּר אֶחָד,
אֶפְלוֹ אוֹת אֶחָת,
עַל אֶחָת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁצָרִיךְ לְנִהוּג בּוֹ כְבוֹד!
וְאִין כְּבוֹד אֲלֵא תוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר: (משלי ג, לה)
"כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחָלוּ";
"וְתַמְיָמִים יִנְחָלוּ טוֹב" (משלי כח, י);
וְאִין טוֹב אֲלֵא תוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר: (משלי ה, ב)
"כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם, תּוֹרַתִי אֵל תַּעֲזֹבוּ".

מסכת אבות פרק ו משנה ד
כֵּן הִיא דִּרְכָּה שֶׁל תּוֹרָה:
פֶּת בְּמַלְחָתָא תֹּאכֵל,
וּמִים בְּמִשְׁוֹרָה תִּשְׁתֶּה,
וְעַל הָאָרֶץ תִּישֹׁן,
וְחַיִּי צַעַר תַּחֲזִיחַ וּבִתּוֹרָה אֶתָּה עֹמֵל;
וְאִם אֶתָּה עוֹשֶׂה כֵן,
"אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ" (תהלים קכח, ב)
"אֲשֶׁרִיךְ" בְּעוֹלָם הַזֶּה,
"וְטוֹב לְךָ" לְעוֹלָם הַבָּא.
אֵל תִּבְקֹשׁ גְּדֻלָּה לְעַצְמְךָ וְאֵל תַּחֲמַד כְּבוֹד.
יוֹתֵר מִלְמוּדֶךָ עֲשֵׂה;
וְאֵל תִּתְאַוֶּה לְשִׁלְחָנָם שֶׁל מְלָכִים,
שִׁשְׁלְחָנְךָ גָּדוֹל מִשִּׁלְחָנָם,
וְכִתְרְךָ גָּדוֹל מִכִּתְרָם;
וְנֶאֱמַן הוּא בַּעַל מְלָאכְתְּךָ
שִׁישְׁלָם לְךָ שְׂכָר פְּעֻלָּתְךָ.

מסכת אבות פרק ו משנה ה
גְּדוּלָּה תּוֹרָה יוֹתֵר מִן הַכֹּהֲנָה וּמִן הַמַּלְכוּת,
שֶׁהַמַּלְכוּת נִקְנִית בְּשָׁלָשִׁים מַעֲלוֹת,
וְהַכֹּהֲנָה בְּעֶשְׂרִים וְאַרְבַּע,
וְהַתּוֹרָה נִקְנִית בְּאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה דְבָרִים:

בְּתִלְמוּד,
בְּשִׁמְיעַת הָאָזָן,
בְּעִרְיַת שְׁפָתַיִם,
בְּבִינַת הַלֵּב,
בְּשִׁכְלוֹת הַלֵּב,
בְּאַיְמָה,
בְּיִרְאָה,
בְּעֲנוּה,
בְּשִׁמְחָה,
בְּשִׁמוּשׁ חֲכָמִים,
בְּדִקְדּוּק חֲבָרִים,
וּבִפְלִפּוּל הַתְּלַמִּידִים,
בְּיִשׁוּב,
בְּמִקְרָא,
בְּמִשְׁנָה,
בְּמַעוֹט שְׁנָה,
בְּמַעוֹט שִׁיחָה,
בְּמַעוֹט תַּעֲנוּג,
בְּמַעוֹט שְׁחוּק,
בְּמַעוֹט דֶּרֶךְ אֶרֶץ,
בְּאֶרֶךְ אַפַּיִם,
בְּלֵב טוֹב,
בְּאַמוּנַת חֲכָמִים,
וּבִקְבֻלַּת הַיְסוּרִין.

מִסַּכַּת אֲבוֹת פֶּרֶק ו' מִשְׁנָה ו'
הַמְּכִיר אֶת מְקוֹמוֹ,
וְהַשֹּׁמֵחַ בְּחֻלְקוֹ,
וְהַעוֹשֶׂה סִיג לְדַבָּרִיו,
וְאֵינוֹ מַחְזִיק טוֹכָה לְעַצְמוֹ,
אֶהוּב,
אוֹהֵב אֶת הַמְּקוֹם,
אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת,
אוֹהֵב אֶת הַצְּדָקוֹת,
אוֹהֵב אֶת הַתּוֹכָחוֹת,
אוֹהֵב אֶת הַמִּישָׁרִים,
מִתְרַחֵק מִן הַכְּבוֹד,
וְלֹא מְגִיס לְבוֹ בְּתִלְמוּדוֹ,
וְאֵינוֹ שׁוֹמֵחַ בְּהוֹרָאָה,
נוֹשֵׂא בְּעַל עִם חֲבֵרוֹ,
מְכַרִּיעוֹ לְכַף זְכוּת,

מעמידו על האמת,
 מעמידו על השלום,
 מתישב לבו בתלמודו,
 שואל ומשיב,
 שומע ומוסיף,
 הלומד על מנת ללמד,
 והלומד על מנת לעשות,
 המחקים את רבו,
 והמכונן את שמועתו,
 והאומר דבר בשם אומרו.
 הא למדת,
 שכל האומר דבר בשם אומרו,
 מביא גאולה לעולם,
 שנאמר: (אסתר ב, כב)
 "ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי".

מסכת אבות פרק ו משנה ז
 גדולה תורה,
 שהיא נותנת חיים לעושיה,
 בעולם הזה ובעולם הבא,
 שנאמר: (משלי ד, כב)
 "כי חיים הם למצאיהם, ולכל בשרו מרפא";
 ואומר: (משלי ג, ח)
 "רפאות תהי לשרך, ושקוי לעצמותיך";
 ואומר: (משלי ג, יח)
 "עץ חיים היא למחזיקים בה, ותמכיה מאשר";
 ואומר: (משלי א, ט)
 "כי לוית חן הם לראשך, וענקים לגרורתך";
 ואומר: (משלי ד, ט)
 "תתן לראשך לוית חן, עטרת תפארת תמגנה";
 ואומר: (משלי ג, טז)
 "ארך ימים בימינה, בשמאולה עשר וכבוד";
 ואומר: (משלי ג, ב)
 "כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך".

מסכת אבות פרק ו משנה ח
 רבי שמעון בן מנסיא אומר
 משם רבי שמעון בן יוחי:
 הנזיר, והכחש, והעשר, והכבוד, והחקמה,
 והזקנה, והשיבה, והבגים,
 נאה לצדיקים ונאה לעולם, שנאמר: (משלי טז, לא)

"עֲטֹרַת תְּפָאֶרֶת שִׁיבָה, בְּדֶרֶךְ צְדָקָה תִּמָּצֵא";

וְאוֹמֵר: (משלי יד, כד)

"עֲטֹרַת חֲכָמִים עֲשֶׂרָם";

וְאוֹמֵר: (משלי יז, ו)

"עֲטֹרַת זִקְנִים בְּנֵי בָנִים, וְתִפְאֶרֶת בָּנִים אֲבוֹתָם";

וְאוֹמֵר: (משלי כ, כט)

"תִּפְאֶרֶת בַּחוּרִים כַּחַם, וְהִדָּר זִקְנִים שִׁיבָה";

וְאוֹמֵר: (ישעיה כד, כג)

"וְחִפְרָה הִלְבֵּנָה וּבוֹשָׁה הַחֲמָה,

כִּי מָלַךְ יִי צָבָאוֹת בְּהָר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם,

וְנָגַד זִקְנָיו כְּבוֹד".

רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן מִנְסִיא אוֹמֵר:

אִלּוּ שְׁבַע מִדּוֹת שֶׁמֶנּוּ חֲכָמִים לְצַדִּיקִים,

כֻּלָּם נִתְקִימוּ בְּרַבִּי וּבְכִנּוּי.

מסכת אבות פרק ו משנה ט

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה בֶּן קֶסְמָא:

פַּעַם אַחַת הָיִיתִי מֵהַלֵּךְ בְּדֶרֶךְ,

וּפָגַע בִּי אָדָם אַחֵד, וְנָתַן לִי שְׁלוֹם,

וְהַחֲזַרְתִּי לוֹ שְׁלוֹם.

אָמַר לִי:

"רַבִּי, מֵאִיזָה מְקוֹם אַתָּה?"

אָמַרְתִּי לוֹ:

"מֵעִיר גְּדוֹלָה שֶׁלְּחֲכָמִים וְשֶׁל סוֹפְרִים אָנִי. "

אָמַר לִי:

"רַבִּי, רְצוֹנְךָ שֶׁתִּדּוֹר עִמָּנוּ בְּמִקְוָמָנוּ,

וְאֲנִי אֶתֵּן לְךָ אֶלֶף אֲלָפִים דִּינָרֵי זָהָב,

וְאֲבָנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת. "

אָמַרְתִּי לוֹ:

"בְּנִי, אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי כָּל כֶּסֶף וְזָהָב,

וְאֲבָנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם,

אֵינִי דֹר אֶלָּא בְּמִקְוָם תּוֹרָה,

לְפִי שֶׁבִּשְׁעַת פְּטִירְתּוֹ שֶׁלְּאָדָם,

אֵין מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם לֹא כֶּסֶף וְלֹא זָהָב,

וְלֹא אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת,

אֶלָּא תּוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלִבָּהּ,

שֶׁנֶּאֱמַר: (משלי הכב)

"בְּהִתְהַלֵּךְךָ תִּנְחָה אֶתְךָ,

בְּשֹׁכְבְּךָ תִּשְׁמֹר עַלְיָךְ,

וְהִקִּיצוֹת, הִיא תִּשְׁיַחֲךָ".

"בְּהִתְהַלֵּךְךָ תִּנְחָה אֶתְךָ" בְּעוֹלָם הַזֶּה;

"בְּשִׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עַל־יָדְךָ בְּקֶבֶר;
 "וְהִקִּיצוֹת הִיא תִּשְׁיַחֲדָךְ" לְעוֹלָם הַבָּא.
 וְכֵן כְּתוּב בְּסֵפֶר תְּלִים,
 עַל יְדֵי דָוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: (תהלים קיט, עב)
 "טוֹב לִי תוֹרַת פִּיךָ, מֵאֲלֹפִי זֶהָב וְכֶסֶף";
 וְאוֹמֵר: (חגי ב, ח),
 "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב, נָאִם יִי צְבָאוֹת".

מסכת אבות פרק ו משנה י
 חֲמִשָּׁה קִנְיָנִים קָנָה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ,
 וְאֵלֹהֵי הַנֶּחֱדָר:
 תוֹרָה קִנְיָן אֶחָד,
 שָׁמַיִם וָאָרֶץ קִנְיָן אֶחָד,
 אֲבֵרָהֶם קִנְיָן אֶחָד,
 יִשְׂרָאֵל קִנְיָן אֶחָד,
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִנְיָן אֶחָד.
 תוֹרָה קִנְיָן אֶחָד מִנֵּינָן?
 דְּכַתִּיב: (משלי ח, כב)
 "יִי קִנְיָ רֵאשִׁית דְּרֹכּוֹ, קֶדֶם מִפְּעֻלָּיו מֵאֲזֹל."
 שָׁמַיִם וָאָרֶץ קִנְיָן אֶחָד מִנֵּינָן?
 שְׁנַאֲמַר: (ישעיה ס, א)
 "כֹּה אָמַר יְיָ הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הֶדֶם רַגְלִי,
 אִי זֶה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנֶנּוּ לִי,
 וְאִי זֶה מְקוֹם מִנוּחַתִּי?"
 וְאוֹמֵר: (תהלים קד, כד)
 "מֶה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יְיָ,
 כָּל־שֶׁם בְּחִכְמָה עָשִׂיתָ, מְלֶאכֶה הָאָרֶץ קִנְיָנְךָ."
 אֲבֵרָהֶם קִנְיָן אֶחָד מִנֵּינָן?
 דְּכַתִּיב: (בראשית יד, יט)
 "וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר,
 בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֲלִיּוֹן קָנָה שָׁמַיִם וָאָרֶץ."
 יִשְׂרָאֵל קִנְיָן אֶחָד מִנֵּינָן?
 דְּכַתִּיב: (שמות טו, טז)
 "עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ יְיָ, עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנְיָתְךָ";
 וְאוֹמֵר: (תהלים טז, ג)
 "לְקַדוֹשִׁים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ הַמֶּה,
 וְאֲדִירִי כָּל חִפְצֵי בֶם."
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִנְיָן אֶחָד מִנֵּינָן?
 שְׁנַאֲמַר: (שמות טו, יז)
 "מִקְדָּשׁ אֲדִנִּי כוֹנֵנוּ יְדִידְךָ";
 וְאוֹמֵר: (תהלים עח, ג)

"וַיָּבִיאוּ אֶל גְּבוּל קְדֹשׁוֹ,
הַר זֶה קִנְיָנוּ מִיְּמֵינוּ".

מסכת אבות פרק ו משנה יא
כָּל מִי שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ,
לֹא בָּרָא אֶלָּא לְכָבוֹדוֹ,

שְׁנָאֵמַר: (ישעיה מג,ז)

"כָּל הַנִּקְרָא בִּשְׁמִי וְלִכְבוֹדִי בִּרְאֵתִי,
יֵצְרֵתִי אֵף עֲשִׂיתִיו";

וְאוֹמַר: (שמות טו, יח)

"יִי יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד".

רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן עֲקָשְׁיָא אוֹמֵר:
רְצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזִכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל,
לְפִיכֹךְ הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת,

שְׁנָאֵמַר: (ישעיה מב, כא)

"יִי חֲפֹץ לְמַעַן צְדָקוֹ, יַגְדִּיל תּוֹרָה וַיֹּאדִיר".

חסל אבות

מסכת הוריות

פרק א

מסכת הוריות פרק א משנה א

א

הוֹרוּ בֵּית דִּין לְעֵבוֹר
עַל אַחַת מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה,
וְהָלַךְ הַיָּחִיד וַעֲשָׂה שׁוֹגֵג עַל פִּיהֶם,
בֵּין שֶׁעָשׂוּ וַעֲשָׂה עִמָּהֶן,
בֵּין שֶׁעָשׂוּ וַעֲשָׂה אַחֲרֵיהֶן,
בֵּין שֶׁלֹּא עָשׂוּ וַעֲשָׂה,
הָרִי זֶה פְּטוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁתִּלָּה בְּבֵית דִּין.
הוֹרוּ בֵּית דִּין,
וַיֵּדַע אֶחָד מֵהֶן שֶׁטָּעוּ,
אוּ תִּלְמִיד שֶׁהוּא רָאוּי לְהוֹרְיָה,

וְהֵלֶךְ וַעֲשֵׂה עַל פִּיהֶן,
בֵּין שְׁעָשׂוּ וַעֲשֵׂה עִמָּהֶן,
בֵּין שְׁעָשׂוּ וַעֲשֵׂה אַחֲרֵיהֶן,
בֵּין שְׁלֹא עָשׂוּ וַעֲשֵׂה,
הָרִי זֶה חַיִּב,
מִפְּנֵי שְׁלֹא תִלָּה בְּבֵית דִּין.
זֶה הַכֹּלֵל:
הַתּוֹלָה בְּעֶצְמוֹ, חַיִּב,
וְהַתּוֹלָה בְּבֵית דִּין, פֶּטוּר.

מסכת הוריות פרק א משנה ב

ב

הוֹרוּ בֵּית דִּין,
וַיִּדְעוּ שְׁטָעוּ,
וַחֲזָרוּ בָּהֶן, <בּוֹ>
בֵּין שֶׁהֵבִיאוּ כִפְרָתָן,
וּבֵין שְׁלֹא הֵבִיאוּ כִפְרָתָן,
וְהֵלֶךְ וַעֲשֵׂה עַל פִּיהֶם,
רַבִּי שִׁמְעוֹן פּוֹטֵר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
סָפֵק.
אִי זֶה הוּא סָפֵק?
יֹשֵׁב לוֹ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, חַיִּב.
הֵלֶךְ לוֹ לְמַדִּינַת הַיָּם, (פֶּטוּר).
אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה:
מוֹדָה אֲנִי בְּזֶה,
שֶׁהוּא קָרוֹב לְפֶטוּר מִן הַחוּבָה.
אָמַר לוֹ בֶּן עֲזִי:
מָה שָׁנָה זֶה מִן הַיּוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ?
שֶׁהַיּוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ, אֲפָשָׁר הָיָה לוֹ שִׁישְׁמַע,
וְזֶה, לֹא הָיָה אֲפָשָׁר לוֹ שִׁישְׁמַע.

מסכת הוריות פרק א משנה ג

ג

הוֹרוּ בֵּית דִּין לַעֲקוֹר אֶת כָּל הַגּוֹף,
אָמְרוּ:
אֵין נִדָּה בַּתּוֹרָה,
אֵין שִׁבְתָּ בַּתּוֹרָה,
אֵין עֲבוּדָה זָרָה בַּתּוֹרָה,
הָרִי אֵלּוּ פֶּטוּרִין.
הוֹרוּ לְבַטֵּל מִקְצֵת וּלְקַיֵּם מִקְצֵת,

הָרִי אֱלֹהֵי חִיבִין.

כִּיצַד?

אָמְרוּ:

יֵשׁ נִדָּה בַּתּוֹרָה,

אָבֵל הָבָא עַל שׁוֹמֶרֶת יוֹם כְּנָגֵד יוֹם פָּטוֹר;

יֵשׁ שִׁבְת בַּתּוֹרָה,

אָבֵל הַמוֹצֵיא מְרֻשּׁוֹת הַיָּחִיד לְרֻשׁוֹת הָרַבִּים פָּטוֹר;

יֵשׁ עֲבוּדָה זָרָה בַּתּוֹרָה,

אָבֵל הַמְשַׁתְּחָוָה פָּטוֹר,

הָרִי אֱלֹהֵי חִיבִין,

שֶׁנֶּאֱמַר: (וַיִּקְרָא דָּוִד)

"וְנַעֲלֶם דְּבָר",

"דְּבָר", לֹא כָּל הַגּוֹף.

מִסַּכַּת הוֹרִיּוֹת פֶּרֶק א מִשְׁנָה ד

ד

הוֹרוּ בֵּית דִּין,

וַיֵּדַע אֶחָד מֵהֶן שְׁטָעוּ,

וְאָמַר לָהֶן:

"טוֹעִים אַתֶּם!"

אוֹ שֶׁלֹּא הָיָה מִפְּלֵא שְׁלִבֵּית דִּין שָׁם,

אוֹ שֶׁהָיָה אֶחָד מֵהֶן

גֵּר, אוֹ מְמֻזָּר, אוֹ נְתִין,

אוֹ זָקֵן שֶׁלֹּא הָיוּ לוֹ בָּנִים,

הָרִי אֱלֹהֵי פָטוֹרִין,

שֶׁנֶּאֱמַר כֵּן "עֵדָה",

וְנֶאֱמַר לְהֵלֵךְ "עֵדָה". (בַּמִּדְבָּר לֹא, כַּד)

מָה "עֵדָה" אֲמוּרָה לְהֵלֵךְ,

כָּלֵךְ רְאוּיִין לְהוֹרְיָה,

אִפִּי "עֵדָה" אֲמוּרָה כֵּן,

עַד שֶׁיְהִיוּ כָלֵךְ רְאוּיִין לְהוֹרְיָה.

ה

הוֹרוּ בֵּית דִּין שׁוֹגְגִין,

וַעֲשׂוּ כָּל הַקְּהָל שׁוֹגְגִין,

מִבִּיאוֹן פֶּר;

מִזִּידִין, וַעֲשׂוּ שׁוֹגְגִין,

מִבִּיאוֹן כְּבֻשָּׁה וּשְׁעִירָה;

שׁוֹגְגִין, וַעֲשׂוּ מִזִּידִין,

הָרִי אֱלֹהֵי פָטוֹרִין.

מסכת הוריות פרק א משנה ה

ו

הורו בית דין,
ועשו כל הקהל או רבן על פיהם,
מביאין פר,
ובעבודה זרה,
מביאין פר ושעיר.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
שנים עשר שבטים מביאין שנים עשר פרים,
ובעבודה זרה,
שנים עשר פרים ושנים עשר שעירים.
רבי שמעון אומר:
שלשה עשר פרים,
ובעבודה זרה,
שלשה עשר פרים ושלשה עשר שעירין,
פר ושעיר לכל שבט,
פר ושעיר לבית דין.

ז

הורו בית דין,
ועשו שבועה שבטים, או רבן, על פיהם,
מביאים פר,
ובעבודה זרה,
מביאין פר ושעיר.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
שבועה שבטים שחטאו,
מביאים שבועה פרים,
ושאר שבטים שלא חטאו,
מביאין על ידיהן פר פר,
שאף אלו שלא חטאו
מביאין על ידי החוטאין.
רבי שמעון אומר:
שמונה פרים,
ובעבודה זרה,
שמונה פרים ושמונה שעירים,
פר ושעיר לכל שבט,
פר ושעיר לבית דין.

ח

הורו בית דין שְׁלֹאֲחֵד מִן הַשִּׁבְטִין,
וְעָשָׂה אוֹתוֹ הַשִּׁבְט עַל פִּיהֶם,
אוֹתוֹ הַשִּׁבְט הוּא חֵיב,
וּשְׂאֵר כָּל הַשִּׁבְטִים פְּטוּרִים.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵין חֵיבִין אֲלָא עַל הוֹרֵית בֵּית דִּין הַגָּדוֹל בְּלִבָּה,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא ד,יג)
"עֲדַת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ",
וְלֹא עֲדַת אוֹתוֹ הַשִּׁבְט.

פרק ב

מסכת הוריות פרק ב משנה א

א

הוֹרָה כֹּהֵן מְשִׁיחַ לְעֶצְמוֹ,
שׁוֹגֵג וְעָשָׂה שׁוֹגֵג, מְבִיא פֶּר;
שׁוֹגֵג וְעָשָׂה מְזִיד,
מְזִיד וְעָשָׂה שׁוֹגֵג, פְּטוּר,
שֶׁהוֹרֵית כֹּהֵן מְשִׁיחַ לְעֶצְמוֹ,
הוֹרֵית בֵּית דִּין עַל הַצָּבוּר.

מסכת הוריות פרק ב משנה ב

ב

הוֹרָה בִּפְנֵי עֶצְמוֹ וְעָשָׂה בִּפְנֵי עֶצְמוֹ,
מִתְּכַפֵּר לוֹ בִּפְנֵי עֶצְמוֹ.
וְהוֹרָה עִם הַצָּבוּר וְעָשָׂה עִם הַצָּבוּר,
מִתְּכַפֵּר לוֹ עִם הַצָּבוּר,
שְׂאֵין בֵּית דִּין חֵיבִין,
עַד שִׁיּוּרוֹ לְבַטֵּל מִקְצֵת וּלְקַיֵּם מִקְצֵת.

ג

וְכֵן הַמְּשִׁיחַ.
וְלֹא בַעֲבוּדָה זָרָה,
עַד שִׁיּוּרוֹ לְבַטֵּל מִקְצֵת וּלְקַיֵּם מִקְצֵת.
(מסכת הוריות פרק ב משנה ג)
אֵין חֵיבִין
אֲלָא עַל הָעֵלָם דְּבָר עִם שִׁגְגַת הַמַּעֲשֶׂה,

וכן המשיח.
ולא בעבודה זרה,
אלא על העולם דבר עם שגגת המעשה.

ד

אין חיבין,
אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת,
וכן המשיח.
ולא בעבודה זרה,
אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת,

מסכת הוריות פרק ב משנה ד

ה

אין חיבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש,
ואין מביאין אשם תלוי
על עשה ועל לא תעשה שבמקדש.
אבל חיבין על עשה ועל לא תעשה שבגדה,
ומביאין אשם תלוי
על עשה ועל לא תעשה שבגדה.
איזו היא מצות עשה שבגדה?
פרש מן הנדה.
ומצוה בל תעשה?
אל תבא אל הנדה.

מסכת הוריות פרק ב משנה ה

ו

אין חיבין על שמיעת קול,
ועל בטוי שפתים,
ועל טמאת מקדש וקדשיו.
והנשיא כיוצא בהן.
דברי רבי יוסה הגלילי.
רבי עקיבה אומר:
הנשיא חיב בכלן, חוץ משמיעת הקול,
שהמלך לא דן ולא דנין אותו.

מסכת הוריות פרק ב משנה ו

ז

כל מצוה שבתורה,
שחיבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת,
היחיד מביא כשבה או שעירה,
והנשיא שעיר,

וּמְשִׁיחַ וּבֵית דִּין מְבִיאִין פֶּרֶ.
וּבַעֲבוּדָה זָרָה,
הַיָּחִיד וְהַנָּשִׂיא וְהַמְּשִׁיחַ מְבִיאִין שְׁעִירָה,
וּבֵית דִּין פֶּר וְשְׁעִיר,
פֶּר לְעוֹלָה וְשְׁעִיר לַחֲטָאֹת.

מסכת הוריות פרק ב משנה ז

ח

אֶשֶׁם תְּלוּי,
הַיָּחִיד וְהַנָּשִׂיא חֲבִין,
וּמְשִׁיחַ וּבֵית דִּין פְּטוּרִין.
אֶשֶׁם וְדֹאֵי,
הַנָּשִׂיא וְהַיָּחִיד וְהַמְּשִׁיחַ חֲבִין,
וּבֵית דִּין פְּטוּרִין.
עַל שְׁמִיעַת קוֹל וְעַל בְּטוּי שְׁפָתַיִם,
וְטִמְאַת מִקְדָּשׁ וְקִדְּשִׁיו,
וּבֵית דִּין פְּטוּרִין,
הַיָּחִיד וְהַנָּשִׂיא וְהַמְּשִׁיחַ חֲבִין,
שָׁאִין כֹּהֵן גָּדוֹל חֵיב עַל טִמְאַת מִקְדָּשׁ וְקִדְּשִׁיו.
וְמָה הֵן מְבִיאִין?
קָרְבַּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הַנָּשִׂיא מְבִיא שְׁעִיר.

פרק ג

מסכת הוריות פרק ג משנה א

א

כֹּהֵן מְשִׁיחַ שְׁחָטָא,
וְאַחֵר כֶּךָ עֶבֶר מִמְּשִׁיחוֹתוֹ,
וְכֵן הַנָּשִׂיא שְׁחָטָא,
וְאַחֵר כֶּךָ עֶבֶר מִגְדֻלָּתוֹ,
כֹּהֵן מְשִׁיחַ מְבִיא פֶּר,
וְהַנָּשִׂיא מְבִיא שְׁעִיר.

מסכת הוריות פרק ג משנה ב

ב

כֹּהֵן מְשִׁיחַ שְׁעֶבֶר מִמְּשִׁיחוֹתוֹ,
וְאַחֵר כֶּךָ חֲטָא,

וְכֵן הַנָּשִׂיא שֶׁעָבַר מִגְדָּלָתוֹ,
וְאַחֵר כֵּךְ חָטָא,
כֹּהֵן מְשִׁיחַ מְבִיא פֶרֶךְ,
וְהַנָּשִׂיא כֹּהֲדִיוֹט.

מסכת הוריות פרק ג משנה ג

ג

חָטָאוּ עַד שֶׁלֹּא נִתְּמַנּוּ,
וְאַחֵר כֵּךְ נִתְּמַנּוּ,
הָרִי אֵלּוֹ כֹּהֲדִיוֹט.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
אִם נוֹדַע לָהֶן עַד שֶׁלֹּא נִתְּמַנּוּ, חֲזָבִין,
וּמִשְׁנֵת־מִנּוּ, פְּטוּרִין.
וְאִי זֶה הוּא הַנָּשִׂיא?
זֶה הַמֶּלֶךְ, שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא ה,כב)
"וַעֲשֵׂה אַחַת מִכָּל מִצְוֹת יְיָ אֱלֹהֶיךָ",
נָשִׂיא שָׂאִין עַל גִּבּוֹ אֵלָּא יְיָ אֱלֹהֶיךָ.

מסכת הוריות פרק ג משנה ד

ד

אִי זֶה הוּא הַמְּשִׁיחַ?
הַמְּשֻׁחַ בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה,
לֹא הַמְּרֻבָּה בַּגְּדִין.
אִין בֵּין כֹּהֵן הַמְּשֻׁחַ בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה
לַמְּרֻבָּה בַּגְּדִין,
אֵלָּא פֶּרֶךְ הַבָּא עַל כָּל הַמִּצְוֹת.
אִין בֵּין כֹּהֵן מְשֻׁמֵּשׁ לְכֹהֵן שֶׁעָבַר,
אֵלָּא פֶּרֶךְ יוֹם הַכַּפּוּרִים וַעֲשִׁירִית הָאִיפָה.

ה

זֶה וְזֶה שׁוֹיִם בַּעֲבוּדַת יוֹם הַכַּפּוּרִים,
וּמִצְוִים עַל הַבְּתוּלָה,
וְאַסוּרִין בְּאַלְמָנָה,
וְאִינֵן מִטְּמִין בְּקִרְבֵּיהֶן,
וְלֹא פוֹרְעִין,
וְלֹא פוֹרְמִים,
וּמַחְזִירִין אֶת הַרוֹצֵחַ.

מסכת הוריות פרק ג משנה ה

ו

כֹּהֵן גָּדוֹל פּוֹרֵם מִלְּמֻטָּן,

וההדיוט, מלמעלן.
כהן גדול מקריב אונן ולא אוכל,
וההדיוט לא מקריב ולא אוכל.

מסכת הוריות פרק ג משנה ו

ז

כל התדיר מחברו קודם את חברו.
כל המקדש מחברו קודם את חברו.
פר משיח ופר עדה עומדין,
פר משיח קודם לפר עדה, <ומשיח (בלי 'פר')>
ולכל מעשיו.

מסכת הוריות פרק ג משנה ז

ח

האיש קודם לאשה להחיותו ולהשיב אבדה.
האשה קודמת לאיש לכסות ולהוציאה מבית השביה.
בזמן ששניהם עומדין בקלקלה,
האיש קודם לאשה.

מסכת הוריות פרק ג משנה ח

ט

כהן קודם ללוי,
לוי לישראל,
ישראל לממזר,
ממזר לנתין,
ונתין לגר,
וגר לעבד משחרר.
אמתי?
בזמן שכלן שוים,
אבל אם היה ממזר תלמיד חכמים,
וכהן גדול עם הארץ,
ממזר תלמיד חכמים קודם לכהן גדול עם הארץ.

חסל הוריות

חסל סדר נזיקים

סדר קדשים

מסכת זבחים

פרק א

מסכת זבחים פרק א משנה א

א

כל הזבחים שזנבחו שלא לשמן, כשרים,
אלא שלא עלו לבצעלין משם חובה,
חוץ מן הפסח ומן החטאת,
הפסח, בזמנו, והחטאת, בכל זמן.
רבי אליעזר אומר:
אף האשם.
הפסח בזמנו, והחטאת והאשם בכל זמן.
אמר רבי אליעזר:
חטאת באה על חטא,
ואשם בא על [חטא],
חטאת פסולה שלא לשמה,
אף האשם פסול שלא לשמו.

מסכת זבחים פרק א משנה ב

ב

יוסה בן חוני אומר:
הנשחטין לשם פסח לשם חטאת,
פסולין.
שמעון אחי עזריה אומר:
שחטן לשם גבוה מהן,
כשרין;
לשם נמוך מהן,
פסולין.

ג

כיצד?

קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים,
פסולין.

קדשים קלים ששחטן לשם קדשי קדשים,
בשרים.
הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים,
בשרין,
[שלמים] ששחטן לשם בכור ולשם מעשר,
פסולין.

מסכת זבחים פרק א משנה ג

ד

הפסח ששחטו שחרית בארבעה עשר שלא לשמו,
רבי יהושע מכשיר,
כאלו נשחט בשלשה עשר.
בן בתירה פוסל,
כאלו נשחט בין הערבבים.
אמר רבי שמעון בן עזי:
מקבל אני מפי שבעים ושנים זקן,
ביום שהושיבו את רבי אלעזר בן עזריה בישיבה,
שכל הזבחין שגזבחו שלא לשמן, בשרים,
אלא שלא עלו לבצלים משם חובה,
חוץ מן הפסח ומן החטאת.
לא הוסיף בן עזי אלא העולה,
ולא הודו לו חכמים.

מסכת זבחים פרק א משנה ד

ה

הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן,
קבל, והלה, וזרק שלא לשמן,
או לשמן ושלא לשמן,
או שלא לשמן ולשמן, פסולין.
כיצד לשמן ושלא לשמן?
לשם פסח ולשם שלמים.
שלא לשמן ולשמן?
לשם שלמים ולשם פסח.

ו

שהזבח נפסל בארבעה דברים:
בשחיטה, בקבול, בהלוד, ובזריקה.
רבי שמעון מכשיר בהלוד,
שהיה אומר:
אי אפשר שלא בשחיטה,

שלא בקבלה,
ושלא בזריקה,
אבל אפשר שלא בהלוך, <הלוך>
ושוחט בצד המזבח וזורק.
רבי אלעזר אומר:
אף המהלך במקום שהוא צריך להלך,
המחשבה פוסלת;
ובמקום שאינו צריך להלך,
אין המחשבה פוסלת.

פרק ב

מסכת זבחים פרק ב משנה א

א

כל הזבחים שקבל דמן זר, אונו,
טבול יום, מחסר בגדים, מחסר כפורים,
ושלא רחוץ ידים ורגלים,
ערל וטמא, יושב,
עומד כלים על גבי כלים,
על גבי בהמה, על גבי רגלי חבירו, פסל.
קבל בשמאל, פסל.
רבי שמעון מכשיר.
נשפך על הרצפה ואספו, פסול.
נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד,
נתן את הנתנין למטן למעלן,
ואת הנתנין למעלן למטן,
את הנתנים בפנים בחוץ,
ואת הנתנים בחוץ בפנים,
פסול ואין בו כרת.

מסכת זבחים פרק ב משנה ב

ב

השוחט את הזבח לזרוק דמו בחוץ,
להקטיר אמוךיו בחוץ,
או מקצת אמוךיו בחוץ,
לאכל בשרו בחוץ,
או כזית מבשרו בחוץ,
או לאכל כזית מעור האליה בחוץ,

פסול ואין בו כרת.

ג

לזרוק דמו למחר,
או מקצת דמו למחר,
להקטיר אמוניו למחר,
או מקצת אמוניו למחר,
לאכל בשרו למחר,
או כזית מבשרו למחר,
או לאכל כזית מעור האליה למחר,
פגול, וחיבין עליו כרת.

מסכת זבחים פרק ב משנה ג

ד

זה הכלל:
כל השוחט, והמקבל, והמהלך, והזורק,
לאכל דבר שדרךכו לאכל,
וללהקטיר דבר שדרךכו להקטיר,
חוץ למקומו, פסול ואין בו כרת;
חוץ לזמנו, פגול וחיבין עליו כרת,
ובלבד שיקרב המתיר כמצותו. <שיקרב>

מסכת זבחים פרק ב משנה ד

ה

כיצד קרב המתיר כמצותו?
שחט בשתיקה, וקבל והלך וזרק לזמנו;
או ששחט חוץ לזמנו,
וקבל והלך וזרק בשתיקה;
או ששחט, וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו,
זה הוא שקרב המתיר כמצותו.

ו

כיצד לא קרב המתיר כמצותו?
שחט חוץ למקומו,
וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו;
או ששחט חוץ לזמנו,
וקבל והלך וזרק חוץ למקומו;
או ששחט, וקבל והלך, וזרק חוץ למקומו.
הפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן,
וקבל והלך וזרק חוץ לזמנו;

או ששחט חוץ לזמן,
וקבל והלך וזרק שלא לשמן;
או ששחט, וקבל, והלך, וזרק שלא לשמן,
זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו.

מסכת זבחים פרק ב משנה ה

ז

לאכל פזית בחוץ, פזית למחר;
פזית למחר, פזית בחוץ;
כחצי זית בחוץ, כחצי זית למחר;
כחצי זית למחר, כחצי זית בחוץ,
פסול ואין בו כרת.

ח

אמר רבי יהודה:
זה הכלל:
אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום,
פגול וחיבין עליו כרת;
אם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן,
פסול ואין בו כרת.
וחכמים אומרים:
זה וזה פסול ואין בו כרת.
לאכל כחצי זית [ולהקטיר כחצי זית].
כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

פרק ג

מסכת זבחים פרק ג משנה א

א

כל הפסולים ששחטו, שחיטתן כשרה,
שהשחיטה כשרה בזרים, בנשים, ובעבדים,
אפלו בקדשי קדשים,
ובלבד שלא יהו טמאים נוגעים בכשר.
לפיכך הם פוסלים במחשבה.
וכלם שקבלו את הדם חוץ לזמן, וחוץ למקומו,
אם יש דם הנפש, יחזור הכשר ויקבל.

מסכת זבחים פרק ג משנה ב

ב

קבל הכשר ונתן לפסול, יחזיר לכשר.
קבל בימינו ונתן לשמאלו, יחזיר לימינו.
קבל בכלי קדש ונתן לכלי חל,
יחזיר לכלי קדש.
נשפך מן הכלי על הרצפה ואספו, כשר.
נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד,
נתן את הנתנין למטן למעלן,
ואת הנתנין למעלן למטן,
ואת הנתנין בפנים בחוץ,
ואת הנתנים בחוץ בפנים,
אם יש דם הנפש, יחזר הכשר ויקבל.

מסכת זבחים פרק ג משנה ג

ג

השוחט את הזבח לאכל דבר שאין דרכו לאכל,
ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר,
כשר.
רבי אליעזר פוסל.
לאכל דבר שדרכו לאכל,
ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר,
פחות מכזית, כשר.
לאכל כחצי זית ולהקטיר כחצי זית,
כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

מסכת זבחים פרק ג משנה ד

ד

השוחט את הזבח
לאכל כזית מן העור,
מן הרטב,
מן הקופה,
מן האלל,
מן העצמות,
מן הגידים,
מן הקרניים,
מן הטלפים,
כשר,
ואין חביבין עליהן משם פגול, נותר וטמא.

מסכת זבחים פרק ג משנה ה

ה

השוחט את המקדשין
לאכל שליל או שליה בחוץ,
לא פגל.
המולק תורין בפנים
לאכל ביציהן בחוץ,
לא פגל.
חלב מקדשין וביצי תורין,
אין חיבין עליהן משם פגול, נותר וטמא.

מסכת זבחים פרק ג משנה ו

ו

שחטו על מנת להניח את דמו או את אמוךיו למחר,
או להוציאן בחוץ,
רבי יהודה פוסל,
וחכמים מכשירין.
שחטו על מנת לתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד,
לתן את הנתנין למטן למעלן,
ואת הנתנין למעלן למטה,
ואת הנתנים בפנים בחוץ,
ואת הנתנים בחוץ בפנים,
שיאכלוהו טמאין,
שיקריבוהו טמאין,
שיאכלוהו ערלים,
שיקריבוהו ערלים,
לשבר עצמות הפסח, לאכל ממנו נא;
לערב דמו בדם פסולין,
כשר, שאין המחשבה פוסלת,
אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו;
הפסח והחטאת, שלא לשמן.

פרק ד

מסכת זבחים פרק ד משנה א

א

בית שמי אומרים:
כל הנתנים על מזבח החיצון,
שנתנן מתנה אחת, כפר;

וְהַחֲטָאת שְׁתֵּי מִתְּנוֹת.
בֵּית הָלֵל אוֹמְרִים:
אִף חֲטָאת שְׁנֵתָנָה מִתְּנָה אַחַת, כִּפּוּר.
לְפִיכָּךְ,
אִם נָתַן אֶת הָרִאשׁוֹנָה כְּתֻקָּנָה,
וְהַשְּׁנִיָּה חוּץ לְזִמְנָה, כִּפּוּר.
נָתַן אֶת הָרִאשׁוֹנָה חוּץ לְזִמְנָה,
וְאֵת הַשְּׁנִיָּה חוּץ לְמִקּוֹמָה,
פְּגוּל וְחֵיבִין עָלָיו כָּרַת.

מסכת זבחים פרק ד משנה ב

ב

כָּל הַנִּתְּנִין עַל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי,
שֶׁאִם חָסַר אַחַת מִן הַמִּתְּנוֹת, כְּאִלוֹ לֹא כִפּוּר;
לְפִיכָּךְ,
אִם נָתַן כָּלֶם כְּתֻקָּנָה, וְאַחַת שְׁלֹא כְּתֻקָּנָה, <כְּתֻקָּנָה>
פְּסוּל, אֵין בּוֹ כָּרַת.

מסכת זבחים פרק ד משנה ג

ג

אִלוֹ דְּבָרִים שְׁאֵינָן חֵיבִין עָלֵיהֶם מִשֵּׁם פְּגוּל:
הַקֶּמֶץ, וְהַלְבוּנָה, וְהַקְטֹרֶת,
וּמִנְחַת הַכֹּהֲנִים, וּמִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ,
וּמִנְחַת הַנֹּסְכִים, וְהַדָּם,
וְהַנֹּסְכִים הַבָּאִים בַּפְּנִי עֲצֻמָּן.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אִף הַבָּאִים עִם הַבְּהֵמָה.
לֵג שֶׁמֶן שְׁלִמְצָרַע,
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אֵין חֵיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פְּגוּל.
וְרַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
חֵיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פְּגוּל,
שֶׁדָּם הָאֵשׁ מִתִּירוֹ,
וְכָל שֶׁיֵּשׁ לוֹ מִתִּירִין, בֵּין לָאָדָם, בֵּין לַמִּזְבֵּחַ,
חֵיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פְּגוּל.

מסכת זבחים פרק ד משנה ד

ד

הַעוֹלָה,

דָּמָה מִתִּיר אֶת בְּשָׂרָה לַמִּזְבֵּחַ,
וְעוֹרָה לַכֹּהֲנִים.
עוֹלַת הָעוֹף,
דָּמָה מִתִּיר, וּבְשָׂרָה לַמִּזְבֵּחַ.
חֲטֹאת הָעוֹף,
דָּמָה מִתִּיר וּבְשָׂרָה לַכֹּהֲנִים. <מַגִּיה הוֹסִיף אֶת>
פָּרִין הַנִּשְׂרָפִין וְשַׁעֲרֵי הַנִּשְׂרָפִין,
דָּמָן מִתִּיר אֶת אֲמוּרֵיהֶן לְקָרֵב.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל שְׂאִינוֹ עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן כְּשִׁלָּמִים,
אֵין חִיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פָּגוּל.

מסכת זבחים פרק ד משנה ה

קִדְּשֵׁי גוֹיִם,
אֵין חִיבִין עֲלֵיהֶם מִשֵּׁם פָּגוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא.
וְהַשּׁוֹחֲטֵן בַּחוּץ, פֶּטוּר.
דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
רַבִּי יוֹסֵה מְחִיב.
דְּבָרִים שְׂאִין חִיבִים עֲלֵיהֶם מִשֵּׁם פָּגוּל,
חִיבִין עֲלֵיהֶם מִשֵּׁם נוֹתֵר, מִשֵּׁם טָמֵא,
חוּץ מִן הַדָּם.
וְנוֹמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן:
בְּדָבָר שֶׁדָּרְכוֹ לְהֹאכֵל,
אֲבָל כְּגוֹן הַעֲצִים, וְהַלְבוּנָה, וְהַקְטֶרֶת,
אֵין חִיבִין עֲלֵיהֶן מִשֵּׁם טָמֵא.

מסכת זבחים פרק ד משנה ו

לְשֵׁם שְׂשֵׁה דְּבָרִים הַזֵּבַח נִזְבָּח:
[לְשֵׁם זִבְחַ], לְשֵׁם זִבְחַ, לְשֵׁם שֵׁם,
לְשֵׁם אֲשִׁים, לְשֵׁם רֵיחַ, לְשֵׁם נִיחוּחַ;
חֲטֹאת וְאַשָּׁם, לְשֵׁם חֲטָא.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
אִף מִי שֶׁלֹּא הָיָה בְּלָבוֹ לְשֵׁם אֶחָד מִכָּל אֵלּוּ, <שֶׁלֹּא מַחוּק בְּקוֹ>
כֶּשֶׁר, שֶׁהוּא תָּנִי בֵּית דִּין;
שְׂאִין הַמַּחֲשֶׁבֶה הוֹלֵכֶת אֵלָּא לְאַחֵר הָעוֹבֵד.

פרק ה

מסכת זבחים פרק ה משנה א

א

אי זה הוא מקוֹמֵן שלִזְבָּחִין?
קֹדֶשִׁי קֹדָשִׁים,
שְׁחִיטָתוֹ בַּצֶּפוֹן.
פֶּר וְשֹׁעִיר שְׁלִיּוֹם הַכַּפֹּרִים,
שְׁחִיטָתוֹ בַּצֶּפוֹן,
וְקָבוֹל דָּמֶן בְּכָלִי שְׂרֵת בַּצֶּפוֹן,
וְדָמֶן טֵעוֹן הַזֵּיהַ עַל בֵּין הַבָּדִים,
וְעַל הַפְּרָכָה, וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב.
מִתְּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת.
שִׁירֵי הַדָּם,
הֵיא שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שְׁלִמְזִבַּח הַחִיצוֹן.
אִם לֹא נָתַן, לֹא עֹכֵב.

מסכת זבחים פרק ה משנה ב

ב

פָּרִים הַנִּשְׂרָפִין וְשֹׁעִירֵין הַנִּשְׂרָפִין,
שְׁחִיטָתוֹ בַּצֶּפוֹן, וְקָבוֹל דָּמֶן בְּכָלִי שְׂרֵת בַּצֶּפוֹן,
וְדָמֶן טֵעוֹן הַזֵּיהַ עַל הַפְּרָכָה, וְעַל מִזְבַּח הַזֹּהֵב,
וּמִתְּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכָּבֶת.
שִׁירֵי הַדָּם,
הֵיא שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שְׁלִמְזִבַּח הַחִיצוֹן.
אִם לֹא נָתַן, לֹא עֹכֵב.
אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדָּשָׁן.

מסכת זבחים פרק ה משנה ג

ג

חֲטָאת הַצָּבוֹר וְהַיָּחִיד,
אֵלּוּ הֵן חֲטָאוֹת הַצָּבוֹר:
שֹׁעִירֵי רָאשֵׁי חֲדָשִׁים וְשְׁלֹמוֹעֲדוֹת,
שְׁחִיטָתוֹ בַּצֶּפוֹן,
וְקָבוֹל דָּמֶן בְּכָלִי שְׂרֵת בַּצֶּפוֹן,
וְדָמֶן טֵעוֹן אַרְבַּע מִתְּנוֹת עַל אַרְבַּע קַרְנוֹת.
כִּיצַד?
עֹלָה בִּכְבֹּשׁ,
וּפָנָה לְסוֹבֵב,
כֹּא לֹו לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית,

מזרחית צפונית,
צפונית מערבית,
מערבית דרומית.
שירי הדם הזה שופך על יסוד דרומי.
ונאכלים לפנינו מן הקלעים,
לזכרי כהנה, בכל מאכל,
ליום ולילה עד חצות.

מסכת זבחים פרק ה משנה ד

ד
העולה,
קדשי קדשים,
שחיטתה בצפון,
וקבול דמה בכלי שרת בצפון,
ודמה טעון שתי מתנות שהן ארבע, <ודמן>
וטעונה הפשט, ונתוח, וכליל לאשים.

מסכת זבחים פרק ה משנה ה

ה
זבחי שלמי צבור ואשמות,
אלו הן אשמות:
אשם גזלות,
אשם מעילות,
אשם שפחה חרופה,
אשם נזיר,
אשם מצרע,
ואשם תלוי; <ואשם>
שחיטתו בצפון,
וקבול דמן בכלי שרת בצפון,
ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע.
נאכלים לפנינו מן הקלעים,
לזכרי כהנה, בכל מאכל,
ליום ולילה עד חצות.

מסכת זבחים פרק ה משנה ו

ו
התודה ואיל נזיר,
קדשים קלים,
שחיטתו בכל מקום בעזרה,
ודמן טעון שתי מתנות שהן ארבע,

וּנְאָכְלִים בְּכָל הָעִיר,
לְכָל אֶדֶן, בְּכָל מֵאָכֶל,
לְיוֹם וּלְלַיְלָה עַד חֲצוֹת.
הַמּוֹרֶם מִהֶן, כִּיּוֹצֵא בָהֶן,
אֵלָּא שֶׁהַמּוֹרֶם נֹאכֵל לִכְהֻנִּים,
לְנִשְׁיָהֶן, לְכַנְיָהֶן, וּלְעַבְדֵיהֶם.

מסכת זבחים פרק ה משנה ז

ז

שְׁלָמִים,
קִדְשֵׁי קָלִים,
שְׁחִיטָתוֹ בְּכָל מְקוֹם בְּעֹזְרָה,
וְדָמָן טֵעוֹן שְׁתֵּי מִתְּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע,
וּנְאָכְלִים בְּכָל הָעִיר,
לְכָל אֶדֶן, בְּכָל מֵאָכֶל,
לְשְׁנֵי יָמִים וּלְלַיְלָה אֶחָד.
הַמּוֹרֶם מִהֶן, כִּיּוֹצֵא בָהֶן,
אֵלָּא שֶׁהַמּוֹרֶם נֹאכֵל לִכְהֻנִּים,
לְנִשְׁיָהֶן, וּלְכַנְיָהֶן, וּלְעַבְדֵיהֶם.

מסכת זבחים פרק ה משנה ח

ח

הַבְּכוֹר וְהַמְעַשֵּׂר וְהַפֶּסֶח קִדְשֵׁי קָלִים,
שְׁחִיטָתוֹ בְּכָל מְקוֹם בְּעֹזְרָה,
וְדָמָן טֵעוֹן מִתְּנֶה אֶחָת,
וּבִלְבָד שְׁתֵּי כִנְגֵד הִיסוּד.
שְׁנָה בְּאֵכִילָתָן:
הַבְּכוֹר נֹאכֵל לִכְהֻנִּים,
וְהַמְעַשֵּׂר לְכָל אֶדֶן,
וּנְאָכְלִים בְּכָל הָעִיר, בְּכָל מֵאָכֶל,
לְשְׁנֵי יָמִים וּלְלַיְלָה אֶחָד;
הַפֶּסֶח אֵינוֹ נֹאכֵל אֵלָּא בְּלַיְלָה,
אֵינוֹ נֹאכֵל אֵלָּא עַד חֲצוֹת,
אֵינוֹ נֹאכֵל אֵלָּא לְמִנּוּיָו,
וְאֵינוֹ נֹאכֵל אֵלָּא צִלִּי.

מסכת זבחים פרק ו משנה א

א

קָדָשִׁי קָדָשִׁין שֶׁשָּׁחַטְנָה בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ,
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כֹּאֲלוֹ נִשְׁחַט בְּצִפּוֹן.
רַבִּי יְהוּדָה בְּרַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִחֲצֵי הַמִּזְבֵּחַ וְלִצְפוֹן, בְּצִפּוֹן;
מִחֲצֵי הַמִּזְבֵּחַ וְלִדְרוֹם, בְּדְרוֹם.
הַמִּנְחוֹת הֵיוּ נִקְמָצוֹת בְּכָל מָקוֹם בְּעֶזְרָה,
וְנֹאכְלוֹת לְפָנִים מִן הַקִּלְעִים,
לְזִכְרֵי כֹהֲנָה, בְּכָל מֵאֲכָל,
לְיוֹם וּלְלֵילָה עַד חֲצוֹת.

מסכת זבחים פרק ו משנה ב

ב

חֲטָאת הָעוֹף הֵיטָה נֶעֱשִׂיתָ עַל קָרְנֵי דְרוֹמִית מִעֶרְבִית.
בְּכָל מָקוֹם הֵיטָה כְּשֶׁרָה, אֲלֵא שֶׁזֶה הָיָה מְקוֹמָה.
וְשִׁלְשָׁה דְבָרִים הֵיטָה אוֹתָהּ הַקָּרְנִים מְשַׁמֶּשֶׁת מְלֻמָּטָן,
וְשִׁלְשָׁה מְלֻמָּעָלָן.
מְלֻמָּטָן:
חֲטָאת הָעוֹף, וְהַגָּשׁוֹת, וְשִׁירֵי הַדָּם;
מְלֻמָּעָלָן:
נְסוּךְ הַמֵּים וְהַיֵּין, וְעוֹלֹת הָעוֹף וְכִשְׁהֵיא רַבָּה בַּמִּזְבֵּחַ.

מסכת זבחים פרק ו משנה ג

ג

כָּל הָעוֹלִין לַמִּזְבֵּחַ עוֹלִין דֶּרֶךְ יָמִין,
וּמִקִּיפִין וְיֹרְדִין דֶּרֶךְ שְׂמָאל,
חוּץ מִן הָעוֹלָה לְשִׁלְשָׁה דְבָרִים אֵלּוּ,
שֶׁהֵיוּ עוֹלִים וְחוֹזְרִין לְעֵקֶב.

מסכת זבחים פרק ו משנה ד

ד

חֲטָאת הָעוֹף כִּיצַד הֵיטָה נֶעֱשִׂיתָ?
הָיָה מוֹלֵק אֶת רֹאשָׁהּ מִמוּל עֶרְפָּה,
וְאֵינוֹ מִבְּדִיל.
וּמִזָּה מִדָּמָה עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ.
שִׁירֵי הַדָּם הָיָה מִתְמַצָּה עַל הַיִּסּוּד.
אֵין לַמִּזְבֵּחַ אֲלֵא דָמָה,
וְכֻלָּהּ לִכְהֻנָּה.

מסכת זבחים פרק ו משנה ה

ה

עולת העוף כיצד היתה נעשית?
עלה בכבש, ופנה לסובב;
בא לו לקרן דרומית מזרחית,
היה מולק את ראשה ממול ערפה, ומבדיל.
ומוצה את דמה על קיר המזבח.
נטל את הראש, <הראשון>
והקיף את מליקתו למזבח,
ספגו במלח, וזרקו על גבי האשים.

ו

בא לו לגוף,
הסיר את המראה ואת הנוצה,
ואת בני מעים היוצאין עמה,
והשליכן לבית הדשן.
שסע, לא יבדיל;
ואם הבדיל, כשר.
ספגו במלח, וזרקו על גבי האשים.

מסכת זבחים פרק ו משנה ו

ז

לא הסיר לא את המראה ולא את הנוצה,
ולא את בני מעים היוצאין עמן,
לא ספגן במלח,
כל ששנה בה מאחר שמצה דמה, כשרה.
הבדיל בחטאת, ולא הבדיל בעולה, פסל.
מצה דם הראש, לא מצה דם הגוף, פסולה.
דם הגוף, ולא מצה דם הראש, כשרה.

מסכת זבחים פרק ו משנה ז

ח

חטאת העוף שמלקה שלא לשמה,
מצה דמה שלא לשמה,
או לשמה שלא לשמה,
או שלא לשמה ולשמה,
פסולה.
עולת העוף כשרה,
ובלבד שלא עלת לבעלים.

ט

אֶחָד חֲטָאת הָעוֹף,
וְאֶחָד עוֹלַת הָעוֹף,
שְׁמֶלֶקוֹן, שְׁמֵצָה דָּמֹן,
לֹא כָל דָּבָר שֶׁדָּרְכוֹ לֹא כָל,
וְלִהְיוֹת דָּבָר שֶׁדָּרְכוֹ לִהְיוֹת,
חוּץ לְמִקְוָמוֹ, פָּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת;
חוּץ לְזִמְנוֹ, פָּגוּל, חֲזִבִּין עָלָיו כֶּרֶת,
וּבְלִבָּד שֶׁיִּקְרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ.

י

כִּיצַד קָרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ?
מֶלֶךְ בְּשִׁתִּיקָה, מֵצָה הַדָּם חוּץ לְזִמְנוֹ,
אוֹ שְׁמֶלֶךְ חוּץ לְזִמְנוֹ, מֵצָה הַדָּם בְּשִׁתִּיקָה;
אוֹ שְׁמֶלֶךְ מֵצָה הַדָּם חוּץ לְזִמְנוֹ,
זֶה הוּא שֶׁקָּרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ.

יא

כִּיצַד לֹא קָרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ?
מֶלֶךְ חוּץ לְמִקְוָמוֹ, מֵצָה הַדָּם חוּץ לְזִמְנוֹ;
אוֹ שְׁמֶלֶךְ חוּץ לְזִמְנוֹ, מֵצָה הַדָּם חוּץ לְמִקְוָמוֹ;
אוֹ שְׁמֶלֶךְ מֵצָה הַדָּם חוּץ לְמִקְוָמוֹ.
חֲטָאת הָעוֹף שְׁמֶלֶקָה שְׁלֹא לִשְׁמָה,
מֵצָה דָּמָה חוּץ לְזִמְנָה,
אוֹ שְׁמֶלֶךְ חוּץ לְזִמְנָה,
מֵצָה הַדָּם שְׁלֹא לִשְׁמָה,
זֶה הוּא שֶׁלֹא קָרַב הַמִּתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ.

יב

לֹא כָל כּוֹזֵית בַּחוּץ, כּוֹזֵית לְמַחֵר;
כוֹזֵית לְמַחֵר, כּוֹזֵית בַּחוּץ;
כַּחֲצֵי זֵית לְמַחֵר כַּחֲצֵי זֵית בַּחוּץ,
פָּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת.

יג

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
זֶה הַכֶּלֶל:
אִם מִחֲשֶׁבֶת הַזֵּמֶן קִדְּמָה לְמִחֲשֶׁבֶת הַמָּקוֹם,
פָּגוּל וְחֲזִבִּין עָלָיו כֶּרֶת.

אם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן,
פסול ואין בו כרת.
וחכמים אומרים:
זה וזה פסול ואין בו כרת.
לאכל כחצי זית ולהקטיר כחצי זית,
כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

פרק ז

מסכת זבחים פרק ז משנה א

א

חטאת העוף שעשאה למטן,
כמעשה חטאת לשם חטאת,
כשרה;
כמעשה חטאת לשם עולה,
כמעשה עולה לשם חטאת,
כמעשה עולה לשם עולה,
פסולה.
עשאה למעלן כמעשה כלם,
פסולה.

מסכת זבחים פרק ז משנה ב

ב

עולת העוף שעשאה למעלן,
כמעשה עולה לשם עולה,
כשרה;
כמעשה עולה לשם חטאת,
כשרה, ובלבד שלא עלת לבעלים;
כמעשה חטאת לשם עולה,
כמעשה חטאת לשם חטאת,
פסולה.
עשאה למטן כמעשה כלם,
פסולה.

מסכת זבחים פרק ז משנה ג

ג

וכלם אינן מטמות אלא בבית הבליעה,
ומועלין בהן,

חוץ מחטאת העוף שעשאה למטן,
כמעשה חטאת לשם חטאת.

מסכת זבחים פרק ז משנה ד

ד

עולת העוף שעשאה למטן,
כמעשה חטאת לשם חטאת,
רבי אליעזר אומר:
מועלין בה.

רבי יהושע אומר:
אין מועלין בה.

אמר רבי אליעזר:

מה אם חטאת, שאין מועלין בה לשמה,
כששנה את שמה, מועלין בה,
עולה, שמועלין בה לשמה,
כששנה את שמה,
אינו דין שימעלו בה?
אמר לו רבי יהושע:
לא!

אם אמרת בחטאת ששנה את שמה לשם עולה,
שכן שנה את שמה בדבר שיש בו מעילה,
תאמר בעולה ששנה את שמה לשם חטאת,
שכן שנה את שמה בדבר שאין בו מעילה!

ה

אמר לו רבי אליעזר:

והרי קדשי קדשים ששחטן בדרום,

ושחטן לשם קדשים קלים יוכיחו,

שכן שנה את שמן לדבר שאין בו מעילה,

ומועלין בהן;

אף אתה, אל תתמה על העולה,

שאף על פי ששנה את שמה לדבר שאין בו מעילה,

שימעלו בה.

ו

אמר לו רבי יהושע:

לא!

אם אמרת בקדשי קדשים ששחטן בדרום,

ושחטן לשם קדשים קלים,

שכן שנה את שמן בדבר שיש בו אסור והתר,

תאמר בעולה ששנה את שמה בדבר שכלו התר?
כל הפסולים שמלקו, מליקתן פסולה,
ואינן מטמות בבית הכליעה.

מסכת זבחים פרק ז משנה ה

ז

מלק בשמאלו, או בליה,
שחט חלין בפנים, וקדשים בחוץ,
אינן מטמאין בבית הכליעה.
מלק בסכין,
מלק חלין בפנים קדשים בחוץ,
תורין שלא הגיעו זמנן,
ובגוי יונה שעבר זמנן,
שיבש גפה, שנסמט עינה,
ושנקטעה רגלה,
מטמא בבית הכליעה.
זה הכלל:
כל שהיה פסולה בקדש,
אינה מטמא בבית הכליעה.
לא היה פסולה בקדש,
מטמא בבית הכליעה.

מסכת זבחים פרק ז משנה ו

ח

מלק ונמצא טרפה,
רבי מאיר אומר:
אינה מטמא בבית הכליעה.
רבי יהודה אומר:
מטמא בבית הכליעה.
אמר רבי מאיר:
מה אם נבלת בהמה,
שהיא מטמא במגע ובמשא,
שחיטתה מטהרת טרפתה מטמאתה,
נבלת העוף, שאינה מטמא במגע ובמשא,
אינו דין שתהא שחיטתה מטהרת טרפתה מטמאתה?
מה מצינו בשחיטתה שהיא מכשרתה לאכילה,
ומטהרת טרפתה מטמאתה,
אף מליקתה, שהיא מכשרתה לאכילה,
תטהר טרפתה מטמאתה.
רבי יוסה אומר:
דיה כנבלת הבהמה,

שְׁחִיטָתָהּ מִטְהָרָתָה, אֲבָל לֹא מְלִיקָתָהּ.

פרק ח

מסכת זבחים פרק ח משנה א

א

כָּל הַזִּבְחִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ בְּחֻטָּאוֹת מִתּוֹת,
אוּ בְּשׁוֹר הַנֶּסֶקֶל,
אִפְּלוּ אֶחָד בְּרִבּוּא, יָמוּתוּ כֻּלָּם.
נִתְעַרְבוּ בְּשׁוֹר שֶׁנִּעְבְּרָה בּוֹ עֲבֵרָה,
שֶׁהִמִּית אֶת הָאָדָם עַל פִּי עֵד אֶחָד,
אוּ עַל פִּי הַבְּעָלִים,
בְּרוֹבֵעַ וּבִנְרֵבֵעַ,
וּבִמְקָצָה, וּבִנְעֻבָּד,
וּבִאֲתָנָן, וּבִמְחִיר,
וּבְכִלְאִים, וּבִטְרֵפָה, וּבִיוֹצֵא דָפָן,
יָרְעוּ עַד שִׁיסְתָּאבוּ, וַיִּמָּכְרוּ,
וַיָּבִיֵא בְּדָמֵי הַיָּפָה שְׂבָהֶן מֵאוֹתוֹ הַמִּין.
נִתְעַרַב בְּחֵלִין תְּמִימִים,
יִמָּכְרוּ הַחֵלִין לְצָרִיכֵי אוֹתוֹ הַמִּין.

מסכת זבחים פרק ח משנה ב

ב

קֹדְשִׁים בְּקֹדְשִׁים, מִין בְּמִינוֹ,
זֶה יִקְרַב לְשֵׁם מָה שֶׁהוּא,
[וְזֶה יִקְרַב לְשֵׁם מָה שֶׁהוּא].
קֹדְשִׁים בְּקֹדְשִׁים, מִין בְּשֵׁאִינוֹ מִינוֹ,
יָרְעוּ עַד שִׁיסְתָּאבוּ, וַיִּמָּכְרוּ,
וַיָּבִיֵא בְּדָמֵי הַיָּפָה שְׂבָהֶן מִמִּין זֶה,
וּבְדָמֵי הַיָּפָה שְׂבָהֶן מִמִּין זֶה,
וַיִּפְסִיד הַמוֹתֵר מִבֵּיתוֹ.
נִתְעַרְבוּ בְּכֹחַ וּבְמַעֲשֵׂהוּ,
כֻּלָּם יָרְעוּ עַד שִׁיסְתָּאבוּ,
וַיֵּאָכְלוּ בְּכֹחַ וּבְמַעֲשֵׂהוּ.
הַכֹּל יְכוּלִין לְהִתְעַרַב,
חוּץ מִן הַחֻטָּאת וּמִן הָאֵשֶׁם.

מסכת זבחים פרק ח משנה ג

ג

אָשם שְׁנַתְעָרַב בְּשִׁלְמִים,

[יָרְעוּ עַד שִׁסְתָּאבוּ.]

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

שְׁנֵיהֶם יִשְׁחָטוּ בְּצִפּוֹן וַיֹּאכְלוּ כַּחֲמוֹר שְׁבָהָן.

אָמְרוּ לוֹ:

אֵין מְבִיאִין קִדְשִׁים לְבֵית הַפֶּסוּל.

ד

נִתְעָרְבוּ חֲתָכוֹת בְּחֲתָכוֹת,

קִדְשֵׁי קִדְשִׁים בְּקִדְשֵׁים קָלִים,

הַנֹּאכְלִים לַיּוֹם אֶחָד בְּנֹאכְלִים לְשׁוֹנֵי יָמִים,

יֹאכְלוּ כַּחֲמוֹר שְׁבָהָן.

מסכת זבחים פרק ח משנה ד

ה

אֲבָרֵי חֲטָאֵת שְׁנַתְעָרְבוּ בְּאֲבָרֵי הָעוֹלָה,

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

יִתֵּן לְמַעַלָּה.

וְרוֹאֶה אֲנִי אֵת בֶּשֶׁר חֲטָאֵת לְמַעַלָּן כְּאֵלוֹ הֵן עֲצִים.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

תֵּעָבֵר צוּרְתּוֹ, וַיֵּצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה.

מסכת זבחים פרק ח משנה ה

ו

אֲבָרִין בְּאֲבָרֵי בַעֲלֵי מוֹמִין,

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

קָרַב רֹאשׁ אֶחָד, יִקְרְבוּ כָּל הָרֹאשִׁין,

כָּרְעִיו שְׁלֹאֶחָד, יִקְרְבוּ כָּל הַכָּרְעִים.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

אִפְלוּ קָרְבוּ כָּלָם חוּץ מֵאֶחָד מֵהֶן,

יֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה.

מסכת זבחים פרק ח משנה ו

ז

דָּם שְׁנַתְעָרַב בְּמִים,

אִם יֵשׁ בוֹ מִרְאֵה דָּם, כְּשֶׁר.

נִתְעָרַב בַּיֵּין,

רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִים.

נִתְעָרַב בְּדָם בְּהֶמָּה אוֹ בְּדָם הַחֲיָה,

רואין אותו כאלו הוא מים.
רבי יודה אומר:
אין דם מבטל דם.

מסכת זבחים פרק ח משנה ז

ח

נתערב בדם פסולין, ישפך לאמה;
בדם תמצית, ישפך לאמה.
רבי לעזר מכשיר.
אם לא נמלך ונתן, כשר.

מסכת זבחים פרק ח משנה ח

ט

דם בדם בעלי מומין, ישפך לאמה.
כוס בכוסות,
רבי אלעזר אומר:
קרוב כוס אחד, יקרבו כל הכוסות.
וחכמים אומרים;
אפלו קרבו כלם חוץ מאחד מהן,
ישפך לאמה.

מסכת זבחים פרק ח משנה ט

י

הנתנין למטן שנתערבו בנתנין למעלן,
רבי אליעזר אומר:
יתן למעלן.
ורואה אני את התחתונים למעלן כאלו הן מים,
ויחזור ויתן למטן.
וחכמים אומרים:
ישפכו לאמה.
אם לא נמלך ונתן, כשר.

מסכת זבחים פרק ח משנה י

יא

הנתנין מתנה אחת שנתערבו בנתנין מתנה אחת,
ינתנו מתנה אחת.
מתן ארבע במתן ארבע,
ינתנו מתן ארבע.
מתן ארבע במתנה אחת,
רבי אליעזר אומר:

יִנְתְּנוּ מִתֵּן אַרְבַּע.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר:
יִנְתְּנוּ מִתְּנֶה אַחַת.
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
וְהָרִי הוּא עוֹבֵר עַל בֵּל תִּגְרַע!
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
וְהָרִי הוּא עוֹבֵר עַל בֵּל תּוֹסִיף!
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
לֹא נֶאֱמַר בֵּל תּוֹסִיף אֲלֵא כְּשֶׁהוּא עֹצֵמו.
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
לֹא נֶאֱמַר בֵּל תִּגְרַע אֲלֵא כְּשֶׁהוּא עֹצֵמו.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
כְּשֶׁנִּתְּתָה, עֲבֹרֶת עַל בֵּל תּוֹסִיף,
וְעֲשִׂיתָ בִּידֶיךָ;
כְּשֶׁלֹּא נִתְּתָה, עֲבֹרֶת עַל בֵּל תִּגְרַע,
לֹא עֲשִׂיתָ בִּידֶיךָ.

מסכת זבחים פרק ח משנה יא

יב

הַנִּתְּנִין בַּפְּנִים שְׁנֵתֶּעֱרְבוּ בְּנִתְּנִין חוּץ,
יִשְׁפְּכוּ לְאַמָּה.
נָתַן בַּחוּץ וְחֹזֵר וְנָתַן בַּפְּנִים,
כָּשֶׁר.
בַּפְּנִים וְחֹזֵר וְנָתַן בַּחוּץ,
רַבִּי עֲקִיבָה פּוֹסֵל,
וְחֹכְמִים מְכַשְׁרִין.
שָׂרְבִי עֲקִיבָה אָמַר:
כָּל דָּמִים שְׁנֹכְנִסוּ לְכַפֵּר בְּהִיכָל פְּסוּלִין.
וְחֹכְמִים אֹמְרִים:
חֲטָאת בְּלִבָּד.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
אִף הָאֵשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ז.) "כַּחֲטָאת כָּאֵשׁ".

מסכת זבחים פרק ח משנה יב

יג

חֲטָאת שֶׁקִּבֵּל דָּמָה בְּשָׁנֵי כוֹסוֹת,
יֵצֵא אֶחָד מֵהֶן לַחוּץ, הַפְּנִימִי כָּשֶׁר.
נִכְנָס אֶחָד מֵהֶן לַפְּנִים,
רַבִּי יוֹסֵה הִגְלִילִי מְכַשִּׁיר בַּחֲצוֹן,
וְחֹכְמִים פּוֹסְלִין.

אמר רבי יוסה הגלילי:
מה אם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ,
לא עשה את המשאך כיוצא,
במקום שאין המחשבה פוסלת בפנים,
אינו דין שנעשה את המשאך כנכנס?
נכנס לכפר,
אף על פי שלא כפר, פסל.
דברי רבי אלעזר.
רבי שמעון אומר:
עד שיכפר.
רבי יהודה אומר:
אם הכניס שוגג, כשר.
כל הדמים הפסולין שנתנו על גבי המזבח,
לא הורצה הציץ אלא על הטמא,
שהציץ מרצה על הטמא,
ואינו מרצה על היוצא.

פרק ט

מסכת זבחים פרק ט משנה א

א

המזבח מקדש את הראוי לו.
רבי יהושע אומר:
כל הראוי לאשים, אם עלה לא ירד,
שנאמר (ויקרא הב) "על מוקדה".
מה עולה, שהיא ראויה לאשים,
אם עלת, לא תרד,
אף כל דבר שהוא ראוי לאשים,
אם עלה לא ירד.

ב

רבן גמליאל אומר:
כל הראוי למזבח, אם עלה לא ירד,
שנאמר: (ויקרא הב)
"הוא העלה על מוקדה על המזבח",
מה עולה שהיא ראויה למזבח,
אם עלת, לא תרד,
אף כל דבר שהוא ראוי למזבח,

אם עלה לא ירד.

ג

אין בין דברי רבן גמליאל לדברי רבי יהושע,
אלא הדם והנסכים,
שרבן גמליאל אומר: לא ירדו,
ורבי יהושע אומר: ירדו.

[ד]

רבי שמעון אומר:
הזבח כשר, והנסכים פסולין,
הנסכים כשרין והזבח פסול,
אפלו זה נזה פסול,
הזבח לא ירד, הנסכים ירדו.

מסכת זבחים פרק ט משנה ב

ה

אלו, אם עלו, לא ירדו:
הלן, והטמא, והיוצא,
ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו,
ושקבלו פסולין וזרקו את דמו.
רבי יהודה אומר:
ושנשחטה בלילה,
ושנשפך דמה,
ושיצא דמה חוץ לקלעים,
אם עלת, תרד.
רבי שמעון אומר:
לא תרד, שהיא פסולה בקדש.
שרבי שמעון אומר:
כל שפסולו בקדש, שהקדש מקבילו. <שפסולה>
לא היה פסולו בקדש,
אין הקדש מקבילו.

מסכת זבחים פרק ט משנה ג

ו

אלו, לא היה פסולן בקדש:
הרובע, והנרבע,
המקצה, והנעבד,
והאתנן, והמחיר,
והכלאים, והטרפה,

וְיוֹצֵא דָפֶן, וּבַעֲלֵי מוֹמִין.
רַבִּי עֲקִיבָה מְכַשִּׁיר בְּבַעֲלֵי מוֹמִין.
רַבִּי חֲנִנְיָה סָגַן הַכֹּהֲנִים אוֹמֵר:
דּוֹחָה הִיָּה אָבָא אֶת בַּעֲלֵי מוֹמִין
מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.

מסכת זבחים פרק ט משנה ד

ז

כַּשֵּׁם שֶׁאִם עָלוּ, לֹא יֵרְדוּ,
כֵּן אִם יֵרְדוּ, לֹא יַעֲלוּ.
וְכֻלָּם שָׁעֲלוּ חַיִּים בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, יֵרְדוּ.
עוֹלָה שֶׁעֲלֹת חַיָּה בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ, תֵּרֵד.
שְׁחֻטָּה בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ,
יִפְשִׁיט וַיִּנְתַּח בְּמִקְוָמָה.

מסכת זבחים פרק ט משנה ה

ח

אֵלּוּ, אִם עָלוּ, לֹא יֵרְדוּ:
בָּשָׂר קָדָשִׁי קְדָשִׁים,
וּבָשָׂר קְדָשִׁים קָלִים;
מוֹתֵר הָעֶמֶר,
וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם,
וְלֶחֶם הַפָּנִים,
וְשִׁירֵי מִנְחוֹת,
וְהַקֹּטֶרֶת.
הַצֶּמֶר שֶׁבְּרֹאשֵׁי הַכִּבְשִׁים,
הַשֹּׁעַר שֶׁבִּזְקֵן הַתִּישִׁים, <שְׁבִזְקֵן>
הָעֲצָמוֹת, וְהַגִּידִים, וְהַקֶּרְנִים, וְהַטְּלָפִים,
בְּזֶמֶן שֶׁהֵן מִחֲבָרִין, יַעֲלוּ, שְׁנֹאמֵר: (וַיִּקְרָא א. ט.)
”וְהַקֹּטֶרֶת תִּכָּהֵן אֶת הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַה”.
פֶּרֶשׁוֹ, לֹא יַעֲלוּ, שְׁנֹאמֵר: (דְּבָרִים יב, כז.)
”וְעֲשִׂיתָ עֲלֵתֶיהָ, הַבָּשָׂר וְהַדָּם, עַל מִזְבֵּחַ יְיָ אֱלֹהֶיךָ”.

מסכת זבחים פרק ט משנה ו

ט

וְכֻלָּם שֶׁפָּקְעוּ מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, לֹא יִחְזִיר.
וְכֵן גִּחְלַת שֶׁפָּקְעָה מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.
אֲבָרִים שֶׁפָּקְעוּ מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ,
קֹדֶם לַחֲצוֹת, יִחְזִיר, וּמוֹעֲלִין בָּהֶן;
לְאַחַר חֲצוֹת, לֹא יִחְזִיר, וְאֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן.

מסכת זבחים פרק ט משנה ז

י

כַּשֵּׁם שֶׁהַמִּזְבֵּחַ מְקַדֵּשׁ אֶת הָרֹאשׁ לֹא,
כֵּן הַכֶּבֶשׂ מְקַדֵּשׁ אֶת הָרֹאשׁ לֹא.
כַּשֵּׁם שֶׁהַמִּזְבֵּחַ וְהַכֶּבֶשׂ מְקַדְּשִׁין אֶת הָרֹאשׁ לְהֵן,
כֵּן הַכֹּלִים מְקַדְּשִׁין:
כְּלֵי הַלֶּחֶם מְקַדְּשִׁים אֶת הַלֶּחֶם,
וּמִדּוֹת הַיֵּבֶשׁ מְקַדְּשׁוֹת אֶת הַיֵּבֶשׁ.
אֵין כְּלֵי הַלֶּחֶם מְקַדְּשִׁין אֶת הַיֵּבֶשׁ,
וְלֹא מִדּוֹת הַיֵּבֶשׁ מְקַדְּשׁוֹת אֶת הַלֶּחֶם.
כְּלֵי קֹדֶשׁ שְׁנֻקְבוּ,
אִם עוֹשִׂין הֵן מַעֲשִׂין מְלֹאכֶתָן שֶׁהֵיוּ עוֹשִׂין וְהֵן שְׁלָמִים, מְקַדְּשִׁים,
וְאִם לֹא, אֵינָן מְקַדְּשִׁים.
וְכֹלֵן אֵינָן מְקַדְּשִׁים אֲלֵא בְּקֹדֶשׁ.

פרק י

מסכת זבחים פרק י משנה א

א

כָּל הַתְּדִיר מִחֲבֵרוֹ, קוֹדֵם אֶת חֲבֵרוֹ:
הַתְּמִידִין קוֹדְמִין לְמוֹסָפִין,
וּמוֹסָפֵי הַשֶּׁבֶת קוֹדְמִין לְמוֹסָפֵי רֹאשׁ חֹדֶשׁ,
מוֹסָפֵי רֹאשׁ חֹדֶשׁ קוֹדְמִים
לְמוֹסָפֵי יוֹם טוֹב שְׁלֹרֵאשׁ הַשָּׁנָה, שְׁנֶאֱמַר: (בְּמִדְבָּר כח, כג)
"מִלִּבְד עֹלֹת הַבֶּקָר אֲשֶׁר לְעֹלֹת הַתְּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת אֱלֹהֵי".

מסכת זבחים פרק י משנה ב

ב

כָּל הַמְּקַדֵּשׁ מִחֲבֵרוֹ קוֹדֵם אֶת חֲבֵרוֹ:
דָּם חֲטָאת קוֹדֵם לְדָם עוֹלָה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְרָצָה.
אֲבָרֵי עוֹלָה קוֹדְמִין לְאֲמוּרֵי חֲטָאת,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן כָּלִיל לְאִשִּׁים.
חֲטָאת קוֹדֶמֶת לְאִשִּׁים,
מִפְּנֵי שֶׁדָּמָה נָתַן עַל אֲרֻבַּע קַרְנוֹת עַל הִסּוּד.
אִשִּׁים קוֹדֵם לַתּוֹדָה וְאֵיל גְּזִיר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא קֹדֶשׁ קְדָשִׁים.

הַתּוֹדָה וְאֵיל נְזִיר קוֹדֶמִין לְשִׁלְמִים,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן נֶאֱכָלִים לְיוֹם אֶחָד, וְטַעֲוִנִים לָחֶם.
שִׁלְמִים קוֹדֶמִין לְבָכּוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁהֵם טַעֲוִנִין מִתֵּן אַרְבַּע,
וּסְמִיכָה, וְנִסְכִּים, וְתִנוּפֶת חֲזָה וְשׁוֹק.

מסכת זבחים פרק י משנה ג

ג

הַבָּכּוֹר קוֹדֵם לְמַעֲשֶׂה,
מִפְּנֵי שֶׁקֹּדֶשְׁתּוֹ מֵרַחֵם, וְנֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים.
הַמַּעֲשֶׂה קוֹדֵם לְעוֹפוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא זָבַח, וְיֵשׁ בּוֹ קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים,
דָּמוֹ וְאַמוּרָיו.

מסכת זבחים פרק י משנה ד

ד

הָעוֹפוֹת קוֹדֶמִין לְמִנְחוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִיְּנֵי דָמִים.
מִנְחַת חוּטָא קוֹדֶמֶת לְמִנְחַת גִּדְּבָה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא בָּאָה עַל חֹטָא.
חֹטָאת הָעוֹף קוֹדֶמֶת לְעוֹלֹת הָעוֹף.
וְכֵן בְּהַקְדָּשִׁים.

מסכת זבחים פרק י משנה ה

ה

כָּל הַחֹטָאוֹת שֶׁבַתּוֹרָה קוֹדְמוֹת לְאַשְׁמוֹת,
חוּץ מֵאַשֶׁם מִצֶּרֶע,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא בָּא עַל הַכֶּשֶׁר.
כָּל הָאַשְׁמוֹת שֶׁבַתּוֹרָה בָּאִים בְּגִי שְׁתִּים,
וּבָאִים בְּכֶסֶף שְׁקָלִים,
חוּץ מֵאַשֶׁם נְזִיר וְאַשֶׁם מִצֶּרֶע,
שֶׁהֵן בָּאִין בְּגִי שְׁנֵתָן.
וְאֵינָן בָּאִים בְּכֶסֶף שְׁקָלִים.

מסכת זבחים פרק י משנה ו

ו

כָּשֶׁם שֶׁהֵן קוֹדֶמִין בְּהַקְרִבָתָן,
כֵּן קוֹדֶמִין בְּאַכִּילָתָן.
שִׁלְמִים שְׁלֹא־מָשׁ, שִׁלְמִים שְׁלִיּוֹם,
שְׁלֹא־מָשׁ קוֹדֶמִין.

שְׁלָמִים שְׁלֹא־מֵשׁ וְחֹטְאֵת וְאִשָּׁם שְׁלִיּוֹם,
שְׁלֹא־מֵשׁ קוֹדֵמִין.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
חֹטְאֵת קוֹדֵמֶת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים.

מסכת זבחים פרק י משנה ז

ז

וְכֻלָּם, הַכֹּהֲנִים רְשִׁימִים לְשִׁנּוֹת בְּאֲכִילָתָן:
לְאֶכְלֵן צִלוּיִם וְשְׁלוּקִים וּמִבְשָׁלִים,
לְתֵת לְתוֹכָן תְּבִלֵי תְרוּמָה.
דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
לֹא יִתֵּן לְתוֹכָן תְּבִלֵי תְרוּמָה,
שֶׁלֹּא יָבִיאוּ אֶת הַתְרוּמָה לְיַד פֶּסוּל.

מסכת זבחים פרק י משנה ח

ח

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
אִם רְאִיתָ שֶׁמֶן שֶׁהוּא מִתְחַלֵּק בְּעֶזְרָה,
אֵין אֶת צָרִיד לְשֹׂאוֹל מֶה הוּא, אֶלֶּא:
מוֹתֵר רְקִיקֵי מִנְחוֹת יִשְׂרָאֵל,
וְלֵג שֶׁמֶן שְׁלִמְצִרְעָה.
אִם רְאִיתָ שֶׁמֶן שֶׁהוּא נִתֵּן עַל גְּבֵי הָאִשִּׁים,
אֵין אֶת צָרִיד לְשֹׂאוֹל מֶה הוּא, אֶלֶּא:
מוֹתֵר רְקִיקֵי מִנְחוֹת כֹּהֲנִים,
וּמִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ,
שֶׁאֵין מִתְנַדְּבִין שֶׁמֶן.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
מִתְנַדְּבִין שֶׁמֶן.

פרק יא

מסכת זבחים פרק יא משנה א

א

דָּם חֹטְאֵת שִׁנְתּוֹ עַל הַבֶּגֶד, <שִׁנְתָּן>
הָרִי זֶה טְעוֹן כְּבוֹס.
אִף עַל פִּי שֶׁאֵין הַכְּתוּב מְדַבֵּר אֶלֶּא בְּנִאכְלוֹת,

שנאמר: (ויקרא ה'ט)
"במקום קדש תאכל",
אחד הנאכלות ואחד הפנימיות,
טעונות כבוס, שנאמר: (ויקרא ה'יח)
"תורת החטאת", תורה אחת לכל החטאות.

מסכת זבחים פרק יא משנה ב

ב

חטאת פסולה,
אין דמה טעון כבוס,
בין שהיה לה שעת הכשר,
ובין שלא היה לה שעת הכשר.
איזו היא שהיה לה שעת הכשר?
שלנה, ושנטמאת, ושיצאת.
ואיזו היא שלא היה לה שעת הכשר?
שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה,
ושקבלו פסולין וזרקו את דמה.

מסכת זבחים פרק יא משנה ג

ג

נתז מן הצואר על הבגד, <נתן>
אינו טעון כבוס.
מן הקרן ומן היסוד,
אינו טעון כבוס.
נשפך על הרצפה ואספו,
אינו טעון כבוס.
אינו טעון כבוס אלא הדם
שנתקבל בכלי וראוי להזיה.

ד

נתז על העור עד שלא הפשט, <נתן>
אינו טעון כבוס.
משפשט, טעון כבוס.
דברי רבי יהודה.
רבי אלעזר אומר:
אף משפשט אינו טעון כבוס.
אינו טעון כבוס אלא מקום הדם,
ודבר שהוא ראוי לקבל טמאה,
וראוי לכבוס.

מסכת זבחים פרק יא משנה ד

ה

אֶחָד הַבֶּגֶד וְאֶחָד הַשֶּׁק וְאֶחָד הָעוֹר,
טְעוּנִים כְּבוֹס.
הַכְּבוֹס בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ,
וְשִׁבְרֵת כָּלִי חָרֵשׁ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.
וּמְרִיקָה וּשְׁטִיפָה בְּכָלִי נָח שֵׁת, בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.
זֶה חֹמֶר בַּחֲטָאֵת מִקְדָּשֵׁי קִדְּשִׁים.

מסכת זבחים פרק יא משנה ה

ו

בֶּגֶד שִׁיצָא חוּץ לְקִלְעִים,
נִכְנָס וּמִכְבָּסוֹ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.
נִטְמָא חוּץ לְקִלְעִים,
קוֹרְעוֹ, וְנִכְנָס, וּמִכְבָּסוֹ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.

ז

כָּלִי חָרֵשׁ שִׁיצָא חוּץ לְקִלְעִים,
נִכְנָס וְשׁוֹבְרוֹ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.
נִטְמָא חוּץ לְקִלְעִים,
נוֹקְבוֹ, נִכְנָס וְשׁוֹבְרוֹ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.

מסכת זבחים פרק יא משנה ו

ח

כָּלִי נִחֲשֵׁת שִׁיצָא חוּץ לְקִלְעִים,
נִכְנָס, וּמוֹרְקוֹ וְשׁוֹטְפוֹ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.
נִטְמָא חוּץ לְקִלְעִים,
פוֹחֲתוֹ, נִכְנָס וּמוֹרְקוֹ וְשׁוֹטְפוֹ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ.

מסכת זבחים פרק יא משנה ז

ט

אֶחָד שִׁבְשֵׁל בּוֹ וְאֶחָד שֶׁעָרָה לְתוֹכוֹ רוֹתַח,
אֶחָד קִדְּשֵׁי קִדְּשִׁים וְאֶחָד קִדְּשֵׁי קָלִים,
טְעוּנִים מְרִיקָה וּשְׁטִיפָה.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
קִדְּשֵׁי קָלִים אֵינָן טְעוּנִין מְרִיקָה וּשְׁטִיפָה.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
אִם בִּשַׁל בּוֹ תַּחֲלֵת הָרֶגֶל,
יִבְשַׁל בּוֹ כָּל הָרֶגֶל.
וַחֲכָמִים אוֹמְרִים:

עד זמן אכילה.
מריקה ושטיפה:
מריקה, כמריקת הכוס,
ושטיפה, כשטיפת הכוס.
מריקה [בחמים] ושטיפה בצונים.
השפוד והאספלה, מגעילן בחמים.

מסכת זבחים פרק יא משנה ח

י

בשל בו קדשין וחלין,
או קדשי קדשים וקדשים קלים,
אם יש בנותן טעם,
הרי הקלים נאכלים כחמורין,
אינן טעונין מריקה ושטיפה,
ואינן פוסלין במגע.
ורקיק שנגע ברקיק,
וחתכה בחתכה,
לא כל הרקיק ולא כל החתכה אסורין,
אינו אסור אלא מקום שבלע.

פרק יב

מסכת זבחים פרק יב משנה א

א

טבול יום ומחסר כפורין,
אינן חולקין בקדשין לאכל בערב.
אונן נוגע ואינו מקריב,
חולק לאכל בערב.
[בעלי מומין],
בין בעלי מומין קבועין,
בין בעלי מומין עוברין,
חולקין ואוכלין, אבל לא מקריבין.
כל שאינו ראוי לעבודה, אינו חולק בבשר.
וכל שאין לו בבשר, אין לו בעורות.
אפלו טמא בשעת זריקת דמים,
וטהור בשעת הקטר חלבים,
אינו חולק בבשר, שנאמר: (ויקרא ז' לג)
"המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן,

לו תהיה שוק הימין למנה".

מסכת זבחים פרק יב משנה ב

ב

כל שלא זכה המזבח בבשרה,
לא זכו הכהנים בעורה, שנאמר: (ויקרא ז, ח)
"עלת אִישׁ", עולה שעלת, לאיש.

ג

עולה שנשחטה שלא לשמה,
אף על פי שלא עלת לבעלים,
עורה לכהנים.
אחד עולת האיש ואחד עולת האשה,
עורותיהן לכהנים.

מסכת זבחים פרק יב משנה ג

ד

עורות קדשים קלים, לבעלים,
ועורות קדשי קדשים, לכהנים.
קל וחומר: <קול>
מה אם עולה שלא זכו בבשרה, זכו בעורה,
קדשי קדשים, שזכו בבשרן,
אינו דין שיזכו בעורן?
אין למזבח מוכית, שאין לו עור מכל מקום.

מסכת זבחים פרק יב משנה ד

ה

כל קדשים שארע בהן פסול קדם להפשטן,
אין עורותיהם לכהנים;
לאחר הפשטן, עורותיהם לכהנים.

ו

אמר רבי חנניה סגן הכהנים:
מימי לא ראיתי עור יוצא לבית השריפה.
אמר רבי עקיבה:
מדבריו למדנו,
שהמפשיט את הבכור ונמצא טרפה,
שיאותו הכהנים בעורו.
וחכמים אומרים:
[אין] 'לא ראינו' ראיה,

אֵלָא יוֹצֵא לְבֵית הַשְּׂרִיפָּה.

מסכת זבחים פרק יב משנה ה

ז

פָּרִים הַנִּשְׂרָפִין וְשְׁעִירֵין הַנִּשְׂרָפִין,
בְּזֶמֶן שֶׁהֵן נִשְׂרָפִין כְּמִצְוֹתָן,
נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדָּשֵׁן, וּמִטְמִין בְּגָדִים;
אִם אֵינָן נִשְׂרָפִין כְּמִצְוֹתָן,
נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַבִּירָה,
וְאֵינָן מִטְמִין בְּגָדִים.

מסכת זבחים פרק יב משנה ו

ח

הָיוּ סוֹבְלִים אוֹתוֹ בְּמוֹטוֹת.
יָצְאוּ הָרֹאשׁוֹנִים חוּץ לְחוֹמַת הָעֶזְרָה,
וְהָאַחֲרוֹנִים לֹא יָצְאוּ,
הָרֹאשׁוֹנִים מִטְמִין בְּגָדִים,
וְהָאַחֲרוֹנִים אֵינָן מִטְמִין בְּגָדִים עַד שְׂיִצְאוּ.
יָצְאוּ אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי,
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי מִטְמִין בְּגָדִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן [אוֹמֵר]:
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֵינָן מִטְמִין בְּגָדִים,
עַד שְׂיִצְאֵת הָאוֹר בִּרְכָן.
נִתְּךָ הַבֶּשֶׂר, אֵין הַשּׁוֹרֵף מִטְמֵא בְּגָדִים. <חֲתוּךְ>

פרק יג

מסכת זבחים פרק יג משנה א

א

הַשּׁוֹחֵט וְהַמַּעֲלֶה בַחוּץ,
חֵיב עַל הַשְּׁחִיטָה וְחֵיב עַל הַעֲלִיָּה.
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמֵר:
שֹׁחֵט בַּפְּנִים וְהַעֲלֶה בַחוּץ, חֵיב.
שֹׁחֵט בַחוּץ וְהַעֲלֶה בַחוּץ, פָּטוּר,
שֶׁלֹּא הַעֲלֶה אֵלָּא דָּבָר פָּסוּל.
אָמְרוּ לוֹ:
אִי הַשּׁוֹחֵט בַּפְּנִים וְהַמַּעֲלֶה בַחוּץ,
כִּינֹן שֶׁהוֹצִיאוּ, פָּסְלוּ.

מסכת זבחים פרק יג משנה ב

ב

טָמֵא שְׂאֵכֶל,
בֵּין קֹדֶשׁ טָמֵא וּבֵין קֹדֶשׁ טָהוֹר, חֵיב.
רַבִּי יוֹסֵה הִגְלִילִי אוֹמֵר:
טָמֵא שְׂאֵכֶל טָהוֹר, חֵיב,
טָמֵא שְׂאֵכֶל טָמֵא, פֶּטוּר,
שֶׁלֹא אָכַל אֲלֵא דָבָר טָמֵא.
אָמְרוּ לוֹ:
אִי טָמֵא שְׂאֵכֶל טָהוֹר,
כִּינֹן שְׁנֵנֵע בּוֹ, טָמֵהוּ.
וְטָהוֹר שְׂאֵכֶל טָמֵא, פֶּטוּר,
שְׁאִינוּ חֵיב אֲלֵא עַל טִמְאַת הַגּוֹף.

מסכת זבחים פרק יג משנה ג

ג

חָמֵר בְּשִׁחִיטָה מִבְּעֻלָּה,
וּבְעֻלָּה מִבְּשִׁחִיטָה.
שֶׁהַשּׁוֹחֵט לִהְדִּיּוֹט, חֵיב,
וְהַמַּעֲלֶה לִהְדִּיּוֹט, פֶּטוּר.
חָמֵר בְּעֻלָּה,
שְׁנַיִם שְׁאֲחִזּוּ בְּסָכִין וְשִׁחֲטוּ, פֶּטוּרִין,
אֲחִזּוּ בְּאֶבֶר וְהַעֲלוּהוּ, חֵיבִין.
הָעֹלָה, חֹזֵר וְהָעֹלָה, חֹזֵר וְהָעֹלָה,
חֵיב עַל כָּל הָעֻלָּה וְהָעֻלָּה.
דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִינוּ חֵיב עַד שִׁיעֲלָה בְּרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אֶפְלוּ הָעֹלָה עַל הַסֵּלַע,
אוֹ עַל הָאֶבֶן, חֵיב.

מסכת זבחים פרק יג משנה ד

ד

אֶחָד קֹדְשִׁים כְּשָׂרִים,
וְאֶחָד קֹדְשִׁים פְּסוּלִין שֶׁהָיָה פְּסוּלָן בְּקֹדֶשׁ,
וְהַקְרִיבָן בַּחוּץ,
חֵיב.
הַמַּעֲלָה כּוֹזֵת מִן הָעוֹלָה,

מִן הָאֲמֹרִינִין בַּחוּץ,
חֵיב.
הַקָּמֶץ, וְהַלְבוּנָה, וְהַקְטָרֶת,
וּמִנְחַת כֹּהֲנִים,
וּמִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ,
וּמִנְחַת גִּסְכִּים,
שֶׁהַקָּרִיב מֵאַחַת מֵהֶן כּוֹזֵית בַּחוּץ,
חֵיב.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹטֵר עַד שִׁיקָרִיב אֶת כָּלוֹ.
וְכָלֵן, שֶׁהַקָּרִיבֵן בִּפְנִים,
וְשִׁיר מֵהֶן כּוֹזֵית,
וְהַקָּרִיבֹו בַחוּץ,
חֵיב.
וְכָלֵם שֶׁחֲסְרוּ כָּל שֶׁהֵן,
וְהַקָּרִיבֵן בַּחוּץ,
פְּטוּר.

מסכת זבחים פרק יג משנה ה

ה

הַמִּקְרִיב קֳדָשִׁים וְאֲמֹרִיָּהֶן בַּחוּץ, חֵיב.
מִנְחָה שְׁלֵא נִקְמְצָה,
וְהַקָּרִיבָה בַּחוּץ, פְּטוּר.
קִמְצָה, וְחֹזֵר קִמְצָה לְתוֹכָהּ,
וְהַקָּרִיבָה בַּחוּץ, חֵיב.

מסכת זבחים פרק יג משנה ו

ו

הַקָּמֶץ וְהַלְבוּנָה שֶׁהַקָּרִיב אֶת אֶחָד מֵהֶן בַּחוּץ,
חֵיב.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹטֵר עַד שִׁיקָרִיב אֶת הַשְּׁנִי.
אֶחָד בִּפְנִים וְאֶחָד בַּחוּץ, חֵיב.
שְׁנֵי בְּזָכִי לְבוּנָה שֶׁהַקָּרִיב אֶת אֶחָד מֵהֶן בַּחוּץ,
חֵיב.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹטֵר, עַד שִׁיקָרִיב אֶת הַשְּׁנִי.
אֶחָד בִּפְנִים וְאֶחָד בַּחוּץ, חֵיב.
הַזּוֹרֵק מִקְצַת דָּמִים בַּחוּץ, חֵיב.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אִפִּי הַמִּנְסֵךְ מִי הֶחָג בְּחָג בַּחוּץ, חֵיב.
רַבִּי נְחֶמְיָה אוֹמֵר:
שִׁירֵי הַדָּם שֶׁהַקָּרִיבֵן בַּחוּץ, חֵיב.

מסכת זבחים פרק יג משנה ז

ז

המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ, חֵיב.
מֶלֶק בחוץ והעלה בחוץ, פֶּטוּר.
השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ, פֶּטוּר.
שחט בחוץ והעלה בחוץ, חֵיב.
נמצא דרך הכשרו מבפנים, ופטורו מבחוץ;
דרך הכשרו מבחוץ, ופטורו מבפנים.
רבי שמעון אומר:
כל שחיבין עליו בחוץ,
חיבין על כיוצא בו בפנים שהעלה בחוץ,
חוץ מן השוחט בפנים ומעלה בחוץ.

מסכת זבחים פרק יג משנה ח

ח

חטאת שקבל דמה בכוס אחד,
נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים,
בפנים וחזר ונתן בחוץ,
חיב, שכלו ראוי לבא בפנים.
קבל דמה בשני כוסות,
נתן שניהם בפנים, פֶּטוּר;
שניהן בחוץ, חֵיב;
אחד בפנים ואחד בחוץ, פֶּטוּר;
אחד בחוץ ואחד בפנים,
חיב על החיצון, והפנימי מכפר.
למה הדבר דומה?
למפריש חטאתו ואבדה,
והפריש אחרת תחתיה,
ואחר כך נמצאת הראשונה,
והרי שתייהן עומדות!
שחט שתייהן בפנים, פֶּטוּר;
שתייהן בחוץ, חֵיב;
אחת בפנים ואחת בחוץ, פֶּטוּר; <אחד; ואחד>
אחת בחוץ ואחת בפנים, <אחד; ואחד>
חיב על החיצונה, והפנימית מכפרת.
כשם שדמה פוטר את בשרה,
כך הוא פוטר את בשר חברתה.

פרק יד

מסכת זבחים פרק יד משנה א

א

פֶּרֶת חֲטָאת שֶׁשְּׂרָפָהּ חוּץ מִגִּתָּהּ,
וְכֵן שְׂעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ שֶׁהִקְרִיבוּ בַחוּץ,
פֶּטוּר, שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא י"ד)
"וְאֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הִבִּיאוּ",
כָּל שֶׁאֵינוּ רְאוּי לָבֹא אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד,
אֵין חֵיבִין עָלָיו.

מסכת זבחים פרק יד משנה ב

ב

הַרֹבֵעַ, וְהַנֶּבֶעַ,
וְהַמִּקְצָה, וְהַנֶּעֱבָד,
וְהָאֶתֶנָּה, וְהַמִּחִיר,
וְהַכִּלְאִים, וְהַטְּרָפָה, וְיוֹצֵא דָפֶן,
שֶׁהִקְרִיבָן בַחוּץ, פֶּטוּר, שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא י"ד)
"לִפְנֵי מִשְׁכַּן יִי",
כָּל שֶׁאֵינוּ רְאוּי לִפְנֵי מִשְׁכַּן יִי,
אֵין חֵיבִין עָלָיו.

ג

בְּעָלֵי מוֹמִין,
בֵּין בְּעָלֵי מוֹמִין קְבוּעִין,
בֵּין בְּעָלֵי מוֹמִין עוֹבְרִין,
שֶׁהִקְרִיבָן בַחוּץ, פֶּטוּר.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
בְּעָלֵי מוֹמִין קְבוּעִין, פֶּטוּר,
וּבְעָלֵי מוֹמִין עוֹבְרִין, כֹּלָא תַעֲשֶׂה.

ד

תּוֹרִין שֶׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנָּהּ,
וּבְנֵי יוֹנָה שֶׁעֲבָר זְמַנָּהּ,
שֶׁהִקְרִיבָן בַחוּץ, פֶּטוּר.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
בְּנֵי יוֹנָה שֶׁעֲבָר זְמַנָּהּ, פֶּטוּר,
וְתוֹרִין שֶׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנָּהּ, כֹּלָא תַעֲשֶׂה.

ה

'אתו ואת בנו', ומחסר זמן, [פטור].

רבי שמעון אומר:

הרי זה בלא תעשה.

שהיה רבי שמעון אומר:

כל שהוא ראוי לבא לאחר זמן,

הרי זה בלא תעשה, ואין בו משם כרת.

וחכמים אומרים:

כל שאין בו כרת, אין בו בלא תעשה.

מסכת זבחים פרק יד משנה ג

ו

מחסר זמן, בין בגופו, בין בבבוליו.

ואי זה הוא מחסר זמן בבבוליו?

הזב, והזבה, היולדת, והמצרע,

שהקריבו חטאתו ואשמן בחוץ, פטורין;

עולותיהן ושלמיהן בחוץ, חביין.

המעלה מבשר חטאת,

מבשר אשם,

מבשר קדשי קדשים,

מבשר קדשים קלים,

מותר העמר,

ושתי הלחם,

ולחם הפנים,

ושירי מנחות,

היוצק, הבולל, הפותת,

המולח, המגף, המגיש,

המסדר את השלחן,

המטיב את הנרות,

הקומץ, והמקבל דמים בחוץ, פטור.

אין חביין עליו לא משם זרות,

ולא משם טמאה,

ולא משם מחסר בגדים,

ולא משם רחוץ ידים ורגלים.

מסכת זבחים פרק יד משנה ד

ז

עד שלא הוקם המשכן,

היו הבמות מתרות,

ועבודה בבכורות.

מִשְׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן,
וְנֶאֱסְרוּ הַבָּמוֹת,
וַעֲבֹדָה בַּכֹּהֲנִים.
קִדְשֵׁי קִדְשִׁים נֶאֱכָלִים לַפָּנִים מִן הַקִּלְעִים,
קִדְשִׁים קָלִים בְּכָל מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל.

מסכת זבחים פרק יד משנה ה

ח

בָּאוּ לַגִּלְגָּל, וְהִתְרוּ הַבָּמוֹת;
קִדְשֵׁי קִדְשִׁים נֶאֱכָלִין לַפָּנִים מִן הַקִּלְעִים,
קִדְשִׁים קָלִים בְּכָל מָקוֹם.

מסכת זבחים פרק יד משנה ו

ט

בָּאוּ שִׁילָה, וְנֶאֱסְרוּ הַבָּמוֹת.
לֹא הָיָה שָׁם תִּקְרָה,
אֶלָּא בֵּית שְׁלֹאֲבָנִים מִלְמָטָה, וִירִיעוֹת מִלְמַעְלָן.
הִיא הָיְתָה מְנוּחָה.
קִדְשֵׁי קִדְשִׁים נֶאֱכָלִים לַפָּנִים מִן הַקִּלְעִים,
קִדְשִׁים קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְּכָל הָרֹאֶה.

מסכת זבחים פרק יד משנה ז

י

בָּאוּ לְנוֹב וּלְגִבְעוֹן, וְהִתְרוּ הַבָּמוֹת.
קִדְשֵׁי קִדְשִׁים נֶאֱכָלִים לַפָּנִים מִן הַקִּלְעִים,
קִדְשִׁים קָלִים בְּכָל עָרֵי יִשְׂרָאֵל.

מסכת זבחים פרק יד משנה ח

יא

בָּאוּ לִירוּשָׁלַיִם וְנֶאֱסְרוּ הַבָּמוֹת,
וְלֹא הָיָה לָהֶם עוֹד הֶתֶר.
הִיא הָיְתָה נִחְלָה.
קִדְשֵׁי קִדְשִׁים נֶאֱכָלִים לַפָּנִים מִן הַקִּלְעִים,
קִדְשִׁים קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי לַפָּנִים מִן הַחוּמָה.

מסכת זבחים פרק יד משנה ט

יב

כָּל קִדְשִׁים שֶׁהִקְדִּישָׁן בְּשַׁעַת אֲסוּר בָּמוֹת,
הִקְרִיבָן בְּשַׁעַת אֲסוּר בָּמוֹת בַּחוּץ,
הָרִי אֵלָיו בַּעֲשֵׂה וּבִלְאֵ תַעֲשֶׂה,

וְחִיבִין עֲלֵיהֶן כֶּרֶת. <עֲלִיו>
הַקִּדִּישׁ בְּשַׁעַת הַתֵּר בָּמוֹת,
וְהַקִּרְיָן בְּשַׁעַת אֲסוּר בָּמוֹת,
הָרִי אֵלֹו בַּעֲשָׂה וּבִלֹא תַעֲשֶׂה,
וְאִין חִיבִין עֲלֵיהֶן כֶּרֶת.
הַקִּדִּישׁ בְּשַׁעַת אֲסוּר בָּמוֹת,
וְהַקִּרְיָן בְּשַׁעַת הַתֵּר בָּמוֹת,
הָרִי אֵלֹו בַּעֲשָׂה, וְאִין בֵּהֶן בִּלֹא תַעֲשֶׂה.

מסכת זבחים פרק יד משנה י

יג

אֵלֹו קִדְשִׁים קִרְבִּין בַּמִּשְׁכָּן:
קִדְשִׁים שֶׁהִקְדָּשׁוּ לַמִּשְׁכָּן,
קִרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר קִרְבִּים בַּמִּשְׁכָּן,
וְקִרְבָּנוֹת הַיָּחִיד בַּבֵּמָה.
קִרְבָּנוֹת הַיָּחִיד שֶׁהִקְדָּשׁוּ לַמִּשְׁכָּן,
יִקְרְבוּ בַּמִּשְׁכָּן;
וְאִם הִקְרִיב בַּבֵּמָה, פָּטוּר.
מָה בֵּין בָּמַת הַיָּחִיד לְבָמַת צִבּוֹר?
סְמִיכָה, וְשַׁחֲיִטָּה צָפוֹן, וּמִתֵּן סָבִיב,
וְתִנּוּפָה, וְהִגָּשָׁה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין מִנְחָה בַּבֵּמָה,
וְכֹהֵן, וּבִגְדֵי שָׂרֵת, וְכָלִי שָׂרֵת,
וְרִיחַ נִיחוּחַ, וּמִחְצָה בְּדָמִים,
וְרוּחוֹץ יָדַיִם וְרִגְלָיִם.
אֲבָל הַזֶּמֶן, הַנוֹתֵר, וְהַטָּמֵא שׁוֹיִם בָּזָה וּבָזָה.

חסלת מסכת זבחים

מסכת מנחות

פרק א

מסכת מנחות פרק א משנה א

א

כָּל הַמִּנְחוֹת שֶׁנִּקְמְצוּ שְׁלֹא לְשֹׁמֵן, כְּשֵׁרוֹת,
אֶלָּא שְׁלֹא עָלוּ לְבַעַלְיָן מִשֵּׁם חוֹבָה,
חוּץ מִמִּנְחַת חוּטָא וּמִנְחַת קִנְאוֹת.
מִנְחַת חוּטָא, מִנְחַת קִנְאוֹת שֶׁקִּמְצָן שְׁלֹא לְשֹׁמֵן,
נָתַן בְּכָלִי, וְהֵלֵךְ, וְהִקְטִיר שְׁלֹא לְשֹׁמֵן,
אוֹ לְשֹׁמֵן וְשְׁלֹא לְשֹׁמֵן,
אוֹ שְׁלֹא לְשֹׁמֵן וְלְשֹׁמֵן, פְּסוּלוֹת.
כִּיצַד לְשֹׁמֵן וְשְׁלֹא לְשֹׁמֵן?
לְשֵׁם מִנְחַת חוּטָא וּלְשֵׁם מִנְחַת נִדְבָּה.
שְׁלֹא לְשֹׁמֵן וְלְשֹׁמֵן?
לְשֵׁם מִנְחַת נִדְבָּה וּלְשֵׁם מִנְחַת חוּטָא.

מסכת מנחות פרק א משנה ב

ב

אֶחָד מִנְחַת חוּטָא
וְאֶחָד כָּל הַמִּנְחוֹת שֶׁקִּמְצָן זֶר,
אוֹנֵן,
טָבוּל יוֹם,
מְחַסֵּר בְּגָדִים,
מְחַסֵּר כְּפוּרִים,
שְׁלֹא רְחוּץ יָדַיִם וְרִגְלָיִם,
עָרֵל,
וְטָמֵא,
יוֹשֵׁב,
עוֹמֵד עַל גְּבִי כְלָיִם,
עַל גְּבִי בִהְמָה,
עַל גְּבִי רִגְלֵי חֲבֵרוֹ,
פָּסֵל.
קִמְץ בְּשִׁמְאֵל, פָּסֵל.
כֵּן בְּתִירָה אוֹמֵר:
יִחְזִיר, וְיִחְזֹר וְיִקְמֹץ בִּימִין.
קִמְץ וְעָלָה בְּיָדוֹ צָרוֹר,
אוֹ גִּרְגֵר מְלֻחַ,
אוֹ קֶרֶט שֶׁלִּבְנוֹנָה,
פָּסֵל, מִפְּנֵי שְׁאֲמָרוֹ:
הַקִּמְץ הֵיטֵר וְהַחֲסֵר פָּסוּל.
וְאִי זֶה הוּא הֵיטֵר?
שֶׁקִּמְצוּ מִבֶּרֶךְ;
וְחֲסֵר?
שֶׁקִּמְצוּ בְּרֹאשֵׁי אֲצָבָעוֹתָיו.

ג

כיצד הוא עושה?

פושט את אצבעותיו על פס ידו.

(מסכת מנחות פרק א משנה ג)

רבה שמנה,

וחסר שמנה,

חסר לבונה,

פסולה.

הקומץ את המנחה לאכל שריה בחוץ,

או כזית משריה בחוץ,

להקטיר קמצה בחוץ,

או כזית מקמצה בחוץ,

או להקטיר לבונה בחוץ,

פסול, ואין בו כרת.

ד

לאכל שריה למחר,

או כזית משריה למחר,

להקטיר קמצה למחר,

או כזית קמצה למחר,

או להקטיר לבונה למחר,

פגול, וחיבין עליו כרת.

ה

זה הכלל:

כל הקומץ, הנותן בפלי, והמהלך

המקטיר לאכל דבר שדרכו לאכל,

ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר,

חוץ למקומו,

פסול, ואין בו כרת;

חוץ לזמנו,

פגול, וחיבין עליו כרת,

ובלבד שיקרב המתיר כמצותו.

[ו] <ד>

כיצד קרב המתיר כמצותו?

קמץ בשתיקה,

נתן בפלי והלך והקטיר בשתיקה;

או שקמץ, נתן בפלי, והלך והקטיר חוץ לזמנו,

זה הוא שקרב המתיר כמצותו.

מסכת מנחות פרק א משנה ד

[ז] <ה>

כיצד לא קרב המתיר כמצותו?

קמץ חוץ למקומו,

נתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו;

או שקמץ חוץ לזמנו,

נתן בכלי והלך והקטיר חוץ למקומו;

או שקמץ, נתן בכלי, והלך והקטיר חוץ למקומו.

מנחת חוטא ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן,

נתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו;

או שקמץ חוץ לזמנו,

נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן;

או שקמץ ונתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן,

זה הוא שלא קרב המתיר כמצותו.

ח

לאכל כזית בחוץ, כזית למחר;

כזית למחר, כזית בחוץ;

כחצי זית בחוץ, כחצי זית למחר;

כחצי זית למחר, כחצי זית בחוץ,

פסול, ואין בו כרת.

ט

אמר רבי יודה:

זה הכלל:

אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום,

פגול, וחיבין עליו כרת;

אם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן,

פסול, ואין בו כרת.

וחכמים אומרים:

זה וזה פסול, ואין בו כרת.

לאכל כחצי זית ולהקטיר כחצי זית,

כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

פרק ב

מסכת מנחות פרק ב משנה א

א

הקומץ את המנחה לאכל שיריה

או להקטיר קמצה למחר,
מודה רבי יוסה בזה
שהוא פגול, וחיבין עליו כרת.
להקטיר לבונתה למחר,
רבי יוסה אומר:
פגול, ואין בו כרת.
וחכמים אומרים:
פגול, וחיבין עליו כרת.
אמרו לו:
מה שנת זו מן הזבח?
אמר להם:
שהזבח, דמו ובשרו ואמוריו אחד;
ולבונה אינה מן המנחה.

מסכת מנחות פרק ב משנה ב

ב

שחט שני כבשים לאכל אחת מן החלות למחר;
הקטיר שני בזבים לאכל אחד מן הסדרים,
רבי יוסה אומר:
אותה החלה ואותו הסדר שחשב עליו,
פגול וחיבין עליו כרת;
והשני, פסול ואין בו כרת.
וחכמים אומרים:
זה נזה פגול וחיבין עליו כרת.
נטמאת אחת מן החלות,
או אחד מן הסדרים,
רבי יודה אומר:
שניהם יצאו לבית השריפה,
שאין קרבן צבור חלוק.
וחכמים אומרים:
הטמא כטמאתו,
והטהור יאכל.

מסכת מנחות פרק ב משנה ג

ג

התודה מפגלת את הלחם,
והלחם אינו מפגל את התודה.
כיצד?
השוחט את התודה לאכל ממנה למחר,
היא והלחם מפגלין.
לאכל מן הלחם למחר,

הלחם מפגל,
והתודה אינה מפגלת.

ד

הכבשים מפגלים את הלחם,
והלחם אינו מפגל את הכבשים.

כיצד?

השוחט את הכבשים לאכל מהן למחר,
הן והלחם מפגלים.

לאכל מן הלחם למחר,
הלחם מפגל,

והכבשים אינן מפגלין.

מסכת מנחות פרק ב משנה ד

ה

הזבח מפגל את הנסכים,

משקדשו בכלי.

דברי רבי מאיר.

הנסכים אינן מפגלין את הזבח.

כיצד?

השוחט את הזבח לאכל ממנו למחר,

הוא ונסכיו מפגלין.

להקריב נסכיו למחר,

הנסכים מפגלין,

והזבח אינו מפגל.

מסכת מנחות פרק ב משנה ה

ו

פגל בקמץ, אבל לא בלבונה,

בלבונה, אבל לא בקמץ,

רבי מאיר אומר:

פגול, וחיבין עליו כרת.

וחכמים אומרים:

אין בו כרת,

עד שיפגל את כל המתיר.

מודים חכמים לרבי מאיר

במנחת חוטא, ובמנחת קנאות,

שאם פגל בקמץ,

שהוא פגול וחיבין עליו כרת,

שהקמץ הוא מתיר.

שחט אחד מן הכבשים לאכל שתי חלות למחר,
הקטיר אחד מן הבזכים לאכל שתי סדרים למחר,
רבי מאיר אומר:
פגול וחיבין עליו כרת.
וחקמים אומרים:
אין בו כרת,
עד שיפגל את כל המתיר.
שחט אחד מן הכבשים לאכל ממנו למחר,
הוא פגול, וחברו כשר;
לאכל מחברו למחר,
שניהן כשרין.

פרק ג

מסכת מנחות פרק ג משנה א

א

הקומץ את המנחה,
לאכל דבר שאין דרכו לאכל,
ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר,
כשר.
רבי אליעזר פוסל.
לאכל דבר שדרכו לאכל,
ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר,
פחות מכזית, כשר.
לאכל כחצי זית, ולהקטיר כחצי זית,
כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.

מסכת מנחות פרק ג משנה ב

ב

לא יצק, לא בלל, לא פתת, לא מלח,
לא הניף, לא הגיש,
או שפתתן פתים מרבות ולא משחן,
כשרה.
נתערב קמצה בקמץ חברתה,
במנחות כהן,
ומנחת נסכים,
כשרה.
רבי יהודה אומר:

מנחת כהן משיח,
ומנחת נסכים,
פסולה,
שזו בוללתה רפה,
וזו בוללתה עבה,
והן בולעות זו מזו.

מסכת מנחות פרק ג משנה ג

ג

שתי מנחות שלא נקמצו,
ונתערבו זו בזו,
אם יכול לקמוץ זו בפני עצמה וזו בפני עצמה,
כשרות,
ואם לאו, פסולות.
קמץ שנתערב במנחה שלא נקמצה,
לא יקטיר.
ואם הקטיר,
זו שנקמצה עלת לבעלים,
וזו שלא נקמצה, לא עלת לבעלים. <וזה>
נתערב קמצה בשירה,
או בשירה שלחברתה,
לא יקטיר.
ואם הקטיר, עלת לבעלים.

ד

נטמא הקמץ והקריבו,
הציץ מרצה.
יצא והקריבו,
אין הציץ מרצה,
שהציץ מרצה על הטמא
ואינו מרצה על היוצא.

מסכת מנחות פרק ג משנה ד

ה

נטמו שירה,
נשרפו שירה,
אבדו שירה,
כמדת רבי אליעזר,
כשרה,
וכמדת רבי יהושע,

פסולה.
שלא בכלי שרת,
פסולה.
רבי שמעון מכשיר.
הקטיר קמצה פעמים, כשרה.

מסכת מנחות פרק ג משנה ה
ו

הקמץ, מעוטו מעכב את רבו.
עשרון, מעוטו מעכב את רבו.
היין, מעוטו מעכב את רבו.
השמן, מעוטו מעכב את רבו.
הסלת והשמן מעכבין זה את זה.
הקמץ והלבונה מעכבין זה את זה.

מסכת מנחות פרק ג משנה ו
[ז]

שני שעירי יום הכפורים מעכבים זה את זה.
שני כבשי עצרת מעכבים זה את זה.
שתי חלות מעכבים זה את זה.
שני סדרים מעכבים זה את זה.
שני בזקים מעכבים זה את זה.
הסדרים והבזקים מעכבים זה את זה.

ח
שני מינים שבנזיר,
שלשה שבפרה,
ארבעה שבתודה,
ארבעה שבלולב,
ארבעה שבמצרע,
מעכבים זה את זה.
שבע הנזיות שבפרה מעכבות זו את זו.
שבע הנזיות שעל בין הבדים,
שעל הפרכת, שעל מזבח הזהב,
מעכבות זו את זו.

מסכת מנחות פרק ג משנה ז
[ט]

שבעה קני מנורה מעכבין זה את זה.
שבעה נרותיה מעכבין זה את זה.
שתי פרשות שבמזוזה מעכבות זו את זו.

אָפּלוּ כָּתַב אֶחָד מֵעֶכְבָּן.
אַרְבַּע פָּרָשׁוֹת שְׁבַת־פָּלִים מֵעֶכְבוֹת זֶה אֶת זֶה.
אָפּלוּ כָּתַב אֶחָד מֵעֶכְבָּן.
אַרְבַּע צִיצִיּוֹת מֵעֶכְבוֹת זֶה אֶת זֶה,
שְׁבֹאֲרַבְעָתָן מִצֹּנָה אַחַת.
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
אַרְבַּעָתָן אַרְבַּע מִצְוֹת.

פרק ד

מסכת מנחות פרק ד משנה א

א

הַתְּכַלֵּת אֵינָה מֵעֶכְבַּת אֶת הַלֶּבֶן,
וְהַלֶּבֶן אֵינוֹ מֵעֶכְבַּת אֶת הַתְּכַלֵּת.
תְּפִלָּה שְׁלִיד אֵינָה מֵעֶכְבַּת שְׁלֹרָאשׁ,
וְשְׁלֹרָאשׁ אֵינָה מֵעֶכְבַּת שְׁלִיד.
הַסֵּלֶת וְהַשְּׁמֵן אֵינָן מֵעֶכְבִּין אֶת הַיֵּין,
וְלֹא הַיֵּין מֵעֶכְבָּן.
הַמִּתְנֹת שֶׁעַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן מֵעֶכְבוֹת זֶה אֶת זֶה.

מסכת מנחות פרק ד משנה ב

ב

הַפָּרִים וְהָאֵילִים וְהַכֶּבֶּשִׁים אֵינָן מֵעֶכְבִּים זֶה אֶת זֶה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִם הָיוּ לָהֶן פָּרִים, <הָיָה>
וְלֹא הָיוּ לָהֶן נֶסְכִּים,
יָבִיאוּ פֶּר אֶחָד וְנִסְכּוֹ,
וְאֵל יִקְרְבוּ כָּל־כָּל־נֶסְכִּים.

מסכת מנחות פרק ד משנה ג

ג

הַפֶּר וְהָאֵיל וְהַכֶּבֶשׁ וְהַשְּׁעִיר,
אֵינָן מֵעֶכְבִּין אֶת הַלֶּחֶם,
וְלֹא הַלֶּחֶם מֵעֶכְבָּן.
הַלֶּחֶם מֵעֶכְבַּת אֶת הַכֶּבֶּשִׁים,
וְהַכֶּבֶּשִׁים אֵינָן מֵעֶכְבִּין אֶת הַלֶּחֶם.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
אָמַר שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס:
לֹא כִי, אֲלֵא כִּבְשִׁים מֵעֶכְבִּים אֶת הַלֶּחֶם,

וְהִלָּחֵם אִינוּ מַעֲכֵב אֶת הַכֹּבָשִׁים,
שָׁכֵן מְצִינוּ,
שֶׁכְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה,
קָרְבוּ כֹבָשִׁים בְּלֹא לֶחֶם.
אֶף כֵּאֵן,
יִקְרִיבוּ כֹבָשִׁים בְּלֹא לֶחֶם.

ד

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
הִלָּכָה כַּדְּבָרִי בֶן נָנִס,
אֲבָל אֵין הַטַּעַם כַּדְּבָרִיו,
שֶׁכָּל הָאָמוֹר בְּחֻמֶּשׁ פְּקוּדִים קָרַב בַּמִּדְבָּר,
וְהָאָמוֹר בְּתוֹרַת כֹּהֲנִים לֹא קָרַב בַּמִּדְבָּר.
מִשְׁבָּאוֹ לְאֶרֶץ, קָרְבוּ אֵלָיו וְאֵלָיו.
מִפְּנֵי מָה אָנִי אוֹמֵר 'יִקְרְבוּ כֹבָשִׁים בְּלֹא לֶחֶם'?
שֶׁהַכֹּבָשִׁים מַתִּירִין אֶת עַצְמָן.
לֹא לֶחֶם וְלֹא כֹבָשִׁים, אֵין לִי מִי יִתִּירֶנּוּ.

מסכת מנחות פרק ד משנה ד

ה

הַתְּמִידִין אֵינָן מַעֲכָבִין אֶת הַמוֹסָפִים,
וְלֹא מוֹסָפִין מַעֲכָבִין אֶת הַתְּמִידִים,
וְלֹא מוֹסָפִין מַעֲכָבִין זֶה אֶת זֶה.
לֹא הִקְרִיבוּ כֹבֵשׁ בִּבְקָר,
יִקְרִיבוּ בֵּין הָעֲרֻבִים.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
אֲמַתִּי?

בְּזֶמֶן שֶׁהֵן אָנוּסִין אוֹ שׁוֹגְגִין,
אֲבָל אִם הָיוּ מְזִידִין,
לֹא הִקְרִיבוּ כֹבֵשׁ בִּבְקָר,
לֹא יִקְרִיבוּ בֵּין הָעֲרֻבִים.

ו

לֹא הִקְטִירוּ קִטְרֶת בִּבְקָר,
יִקְטִירוּ בֵּין הָעֲרֻבִים.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
וְכֻלָּה הִיְתָה קִרְבָּה בֵּין הָעֲרֻבִים,
שֶׁאֵין מַחֲנֻכִּים אֶת מִזְבַּח הַזֶּהָב
אֶלָּא בִקְטֹרֶת הַסָּמִים,
וְלֹא אֶת מִזְבַּח הָעוֹלָה
אֶלָּא בְּתֵמִיד שְׁלִשְׁחָר,

וְלֹא אֶת הַשֵּׁלֶחַן
אֶלָּא בִלְחֵם הַפָּנִים בַּשֶּׁבֶת,
וְלֹא אֶת הַמְּנוּרָה
אֶלָּא בַשֶּׁבַע נְרוֹתֶיהָ בֵּין הָעַרְבִים.

מסכת מנחות פרק ד משנה ה

ז

חֲבַתִּי כֹהֵן גָּדוֹל לֹא הָיוּ בָאוֹת חֻצִּים,
אֶלָּא מֵבִיא עֶשְׂרוֹן שָׁלֵם וְחוֹצֶהוּ,
וּמִקְרִיב מִחֻצָּה בִּבְקָר וּמִחֻצָּה בֵּין הָעַרְבִים.
וְכֹהֵן שֶׁהִקְרִיב מִחֻצָּה בַשֶּׁחֲרִית, וּמֵת,
וּמִנּוּ כֹהֵן אַחֵר תַּחֲתָיו,
לֹא יָבִיא חֻצִּי עֶשְׂרוֹן מִבֵּיתוֹ,
וְחֻצִּי עֶשְׂרוֹנוֹ שֶׁלְרֹאשׁוֹן,
אֶלָּא מֵבִיא עֶשְׂרוֹן שָׁלֵם וְחוֹצֶהוּ,
וּמִקְרִיב מִחֻצָּה, וּמִחֻצָּה אֶבֶד.
נִמְצְאוּ שְׁנֵי חֻצִּיִּין קָרְבִּין,
וּשְׁנֵי חֻצִּים אוֹבְדִים.
לֹא מִנּוּ כֹהֵן אַחֵר,
מִשְׁלָמִי הֵיטָה קֶרֶבָה?
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מִשְׁלָצְבוֹר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִשְׁלִיֹרֶשִׁין.
שְׁלָמָה הֵיטָה קֶרֶבָה.

פרק ה

מסכת מנחות פרק ה משנה א

א

כָּל הַמִּנְחוֹת בָּאוֹת מִצָּה,
חוּץ מִחֻמֶּץ שֶׁבַתוּדָה,
וּשְׁמֵי הַלֶּחֶם,
שֶׁהֵן בָּאוֹת חֻמֶּץ.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
שְׂאוֹר כּוֹזֵית בּוּדָה לָהֶם מִתּוֹכָן וּמִחֻמֶּצֶן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף הִיא אֵינָה מִן הַמִּחְבֵּר,
אֶלָּא מֵבִיא אֶת הַשְּׂאוֹר,

וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַמִּדָּה,
וּמְמַלֵּא אֶת הַמִּדָּה.
אָמְרוּ לוֹ:
אִפִּי הִיא הַיְתָה חֲסֵרָה אוֹ יִתְרָה.

מסכת מנחות פרק ה משנה ב

ב

כָּל הַמִּנְחוֹת נְלוּשׁוֹת בַּפּוֹשְׁרִין,
וּמִשְׁמֶרֶן שֶׁלֹּא יִחְמִיצוּ.
וְאִם הִחְמִיצוּ שִׁירִיָּה,
עוֹבֵר בִּ'לֹּא תַעֲשֶׂה', שְׁנֵאָמַר: (וַיִּקְרָא בִיָּא)
"כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לִי,
לֹא תַעֲשֶׂה חֻמֶּץ".
וְחִיבִים עַל לִישָׁתָהּ, וְעַל עֲרִיכָתָהּ, וְעַל אֲפִיתָהּ.

מסכת מנחות פרק ה משנה ג

ג

יֵשׁ טְעוֹנוֹת שֶׁמֶן וּלְבוֹנָה,
שֶׁמֶן וְלֹא לְבוֹנָה,
לְבוֹנָה וְלֹא שֶׁמֶן,
לֹא שֶׁמֶן וְלֹא לְבוֹנָה.
אֵלּוּ טְעוֹנוֹת שֶׁמֶן וּלְבוֹנָה:
מִנְחַת הַסֵּלֶת,
וְהַמַּחֲבֵת,
וְהַמֶּרְחֶשֶׁת,
וְהַחֲלוֹת,
וְהָרִקִּיקִים,
וּמִנְחַת כֹּהֲנִים,
וּמִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ,
מִנְחַת גֹּזִים,
מִנְחַת נָשִׁים,
מִנְחַת הָעֶמֶר.
מִנְחַת נֹסְכִים טְעוֹנָה שֶׁמֶן,
וְאֵינָה טְעוֹנָה לְבוֹנָה.
לֶחֶם הַפָּנִים טְעוֹן לְבוֹנָה,
וְאֵינּוּ טְעוֹן שֶׁמֶן.
שְׁתֵּי הַלֶּחֶם,
וּמִנְחַת חוּטָא,
וּמִנְחַת קִנְאוֹת,
אֵינָן טְעוֹנוֹת לֹא שֶׁמֶן וְלֹא לְבוֹנָה. <טְעוֹן>

מסכת מנחות פרק ה משנה ד

[ד] <ח>

וְחִיב עַל הַשֶּׁמֶן בִּפְנֵי עֲצָמוֹ,
וְעַל הַלְבוּנָה בִּפְנֵי עֲצָמָה.
נָתַן עָלֶיהָ שֶׁמֶן, פִּסְלָה;
לְבוּנָה, יִלְקֻטָּנָה.
נָתַן שֶׁמֶן עַל שִׁירֶיהָ,
אֵינוֹ עוֹבֵר בִּלְאֵל תַּעֲשֶׂה'.
נָתַן כָּלִי עַל גְּבִי כָלִי,
לֹא פִסְלָה.

מסכת מנחות פרק ה משנה ה

ה

יֵשׁ טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה,
תְּנוּפָה וְלֹא הַגֶּשֶׁה,
הַגֶּשֶׁה וְתְנוּפָה,
לֹא תְנוּפָה וְלֹא הַגֶּשֶׁה.
אֵלוֹ טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה וְאֵינָן טְעוּנוֹת תְּנוּפָה:
מִנַּחַת הַסֵּלֶת,
וְהַמַּחֲבֵת,
וְהַמְרַחֶשֶׁת,
וְהַחֲלוֹת,
וְהַרְקִיקִין,
וּמִנַּחַת כֹּהֲנִים,
וּמִנַּחַת כֹּהֵן מֹשִׁיחַ,
וּמִנַּחַת גּוֹיִם,
וּמִנַּחַת נָשִׁים,
וּמִנַּחַת חוּטָא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִנַּחַת כֹּהֲנִים וּמִנַּחַת כֹּהֵן מֹשִׁיחַ,
אֵין בָּהֶן הַגֶּשֶׁה,
מִפְּנֵי שֶׁאֵין בָּהֶם תְּנוּפָה,
וְכָל שֶׁאֵין בָּהֶם תְּנוּפָה,
אֵין בָּהֶם הַגֶּשֶׁה.

מסכת מנחות פרק ה משנה ו

[ו] <י>

אֵלוֹ טְעוּנוֹת תְּנוּפָה וְאֵינָן טְעוּנוֹת הַגֶּשֶׁה:
לֶג שֶׁמֶן שֶׁלִּמְצָרַע וְאַשְׁמוֹ,
וְהַבְּכוֹרִין,
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב ;

וְאִמּוּרֵי שְׁלָמִי יַחֲדָה,
וְחֻזָּה וְשׁוֹק שְׁלָהֶן,
אֶחָד אֲנָשִׁים, אֶחָד נָשִׁים,
בִּישָׂרָאֵל,
אֲכָל לֹא בְּאַחֲרִים;
וּשְׁתֵּי הֶלֶחֶם,
וּשְׁתֵּי כִבְשֵׁי עֲצָרָת.

ז

כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה?
נוֹתֵן אֶת שְׁתֵּי הֶלֶחֶם עַל גְּבִי שְׁנֵי כִבְשֵׁים,
וְהַחֲזָה שׁוֹק לְמַעַלָּה מֵהֶן,
וּשְׁתֵּי כָלִיוֹת, יוֹתֵרֶת הַכֶּבֶד לְמַעַלָּה מֵהֶן.
אִם יֵשׁ לָחֶם, מַנִּיחַ אֶת הֶלֶחֶם,
וּמַנִּיחַ שְׁתֵּי יָדָיו לְמִטָּן,
וּמוֹלִיךְ וּמַבִּיא,
וּמַעַלָּה וּמוֹרִיד, שְׁנֵאָמַר: (שְׁמוֹת כט, כז)
"אֲשֶׁר הוֹנֵף וְאֲשֶׁר הוֹרֵם".
וּתְנוּפָה הֵיטָה בְּמִזְרָח,
וְהִגְשָׁה בְּמַעֲרָב,
וּתְנוּפָה קוֹדֶמֶת לְהִגְשׁוֹת.
מִנְחַת הָעֶמֶר וּמִנְחַת קִנְאוֹת
טְעוּנוֹת תְּנוּפָה וְהִגְשָׁה.
לָחֶם הַפָּנִים וּמִנְחַת נֶסֶכִּים,
לֹא תְנוּפָה וְלֹא הִגְשָׁה.

מסכת מנחות פרק ה משנה ז

ח

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
שְׁלֹשָׁה מִיָּנִים טְעוּנוֹת שְׁלוֹשׁ מִצּוֹת,
שְׁתֵּים בְּכָל אֶחָד, וְהַשְּׁלִישִׁית אֵין בָּהֶן.
וְאֵלוֹ הֵן:
זִבְחֵי שְׁלָמִי יַחֲדָה,
זִבְחֵי שְׁלָמִי צִבּוֹר,
וְאִשֶּׁם מִצָּרַע.
זִבְחֵי שְׁלָמִי יַחֲדָה,
טְעוּנוֹת סְמִיכָה חַיִּים,
וּתְנוּפָה שְׁחוּטִים,
וְאֵין בָּהֶן תְּנוּפָה חַיִּים.
זִבְחֵי שְׁלָמִי צִבּוֹר,
טְעוּנוֹת תְּנוּפָה חַיִּים וּשְׁחוּטִין,

ואין בהן סמיכה.
אשם מצרע טעון סמיכה ותנופה חיים,
ואין בו תנופה שחוט.

מסכת מנחות פרק ה משנה ח

ט

האומר "עלי במחבת!"
לא יביא במרחשת;
"במרחשת!" לא יביא במחבת.
מה בין מחבת למרחשת?
אלא שהמרחשת יש לה כסוי,
והמחבת אין לה כסוי.
דברי רבי יוסה הגלילי.
רבי נחמיה בן גמליאל אומר:
מרחשת צמקה ומעשיה רוחשין,
מחבת צפה ומעשיה קשין.

מסכת מנחות פרק ה משנה ט

י

"הרי עלי בתנור!"
לא יביא מאפה כפח ומאפה רעפין,
ומאפה יורות הערבדים.
רבי יהודה אומר:
אם רצה, יביא מאפה כפח.
"הרי עלי מנחת מאפה",
לא יביא מחצה חלות ומחצה רקיקין.
רבי שמעון מתיר,
מפני שהיא קרבן אחד.

פרק ו

מסכת מנחות פרק ו משנה א

א

אלו מנחות נקמצות ושיריהן לכהנים:
מנחת הסלת,
והמחבת,
והמרחשת,
והחלות,
והרקיקין.

ומנחת גוים,
ומנחת נשים,
ומנחת העמר,
ומנחת חוטא,
ומנחת קנאות.
רבי שמעון אומר:
מנחת חוטא שלפניהם נקמצת,
והקמץ קרב לעצמו,
והשירים קרבין לעצמן.

מסכת מנחות פרק ו משנה ב

ב

מנחת כהנים,
ומנחת כהן משיח,
ומנחת נסכים,
למזבח, ואין בהן לכהנים.
בזה יפה כח המזבח מכח הכהנים.
שתי הלחם,
ולחם הפנים,
לכהנים, ואין בהן למזבח.
בזה יפה כח הכהנים מכח המזבח.

מסכת מנחות פרק ו משנה ג

ג

כל המנחות נעשות בכלי,
וטעונות שלוש מתנות שמן: <שלשה מתנות>
יציקה ובלילה, מתן שמן בכלי קדם לעשיתם.
חלות, בוללן.
דברי רבי.
וחכמים אומרים:
סלת.
החלות טעונות בלילה,
והרקיקים משחה.
פיצד מושחן?
כמין כי. <כי>
ושאר השמן נאכל לכהנים.

מסכת מנחות פרק ו משנה ד

ד

כל המנחות נעשות בכלי,
וטעונות פתיתה.

מנחת ישראל,
כופל אחד לשנים,
ושנים לארבעה ומבדיל.
ומנחת כהנים,
כופל אחד לשנים,
ושנים לארבעה ואינו מבדיל.
ומנחת כהן משיח, מכפלה.
רבי שמעון אומר:
מנחות כהנים, ומנחת כהן משיח,
אין בהן פתיחה,
מפני שאין בהן קמיצה.
וכל שאין בהן קמיצה,
אין בהם פתיחה. <בה>
וכלם פתיתין כזיתין.

מסכת מנחות פרק ו משנה ה

ה

כל המנחות טעונות שלש מאות שיפה,
וחמש מאות בעיטה.
שיפה ובעיטה בחטין.
רבי יוסה אומר:
אף בכצק.
כל המנחות באות עשר עשר,
חוץ מלחם הפנים,
וחבתי כהן גדול,
שהן באות שתיים עשרה.
דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר:
כלם באות שתיים עשרה,
חוץ מחלות התודה והנזירות,
שהן באות עשר עשר.

מסכת מנחות פרק ו משנה ו

ו

העמר הזה בא עשרון משלש סאים.
שתי הלחם,
שני עשרונות משלש סאים.
לחם הפנים,
עשרים וארבעה עשרונות מעשרים וארבעה סאים.

מסכת מנחות פרק ו משנה ז

הַעֲמֹר הָיָה מִנְפָּה בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה נֶפֶה.
שְׁתֵּי הַלָּחִם, בְּשֵׁתִים עֶשְׂרֵה;
לָחֶם הַפָּנִים, בְּאַחַת עֶשְׂרֵה.
רָבִי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
לֹא הָיָה לָהּ קֶצֶבָה,
אֲלָא סֵלֶת מִנְפָּה כָּל צָרָכָה הָיָה מֵבִיא, <מִנְפָּה>
שֶׁנֶּאֱמַר: (וַיִּקְרָא כֹה, ה-ו)
"וְלִקְחַתְּ סֵלֶת וְאַפִּיתָ אֹתָהּ,
שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה חִלּוֹת,
שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים יִהְיֶה הַחִלָּה הָאֶחָת.
וְשִׁמַּתְּ אוֹתָם שְׁתֵּים מַעֲרָכוֹת",
שֶׁתִּהְיֶה מִנְפָּה כָּל צָרָכָה.

פרק ז

מסכת מנחות פרק ז משנה א

א

הַתּוֹדָה הָיְתָה בָּאָה חֲמֵשׁ סָאִים יְרוּשְׁלָמִיּוֹת,
שֶׁהֵן שֵׁשׁ מִדְּבָרִיּוֹת.
שְׁתֵּי אֵיפֹת, הָאֵיפָה שְׁלוֹשׁ סָאִים,
עֶשְׂרִים עֶשְׂרוֹן,
עֶשְׂרֵה לַחֲמֵץ וְעֶשְׂרֵה לַמָּצָה.
עֶשְׂרֵה לַחֲמֵץ, עֶשְׂרוֹן לַחֲלָה.
וְעֶשְׂרֵה לַמָּצָה, וּבִמְצָה שְׁלֹשֶׁת מִיָּנִים:
חִלּוֹת וִרְקִיקִין וִרְבוּכָה.
נִמְצְאוּ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרוֹנוֹת וְשֵׁלֶשׁ לָכָל מִין,
וְשֵׁלֶשׁ חִלּוֹת לְעֶשְׂרוֹן.

ב

בַּמִּדָּה יְרוּשְׁלָמִית הָיוּ שְׁלֹשִׁים קָב,
חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לַחֲמֵץ, וְחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לַמָּצָה.
חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לַחֲמֵץ, קָב וּמִחְצָה לַחֲלָה.
וְחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר לַמָּצָה, וּבִמְצָה שְׁלֹשֶׁת מִיָּנִים:
חִלּוֹת וִרְקִיקִין וִרְבוּכָה.
נִמְצְאוּ [חֲמִשָּׁת] קָבִין לָכָל מִין,
וְשְׁתֵּי חִלּוֹת לְקָב.

מסכת מנחות פרק ז משנה ב

ג

המלואים הִיָּה בָּא כְּמַצָּה שְׁבִתוּדָה:
חִלּוֹת וּרְקִיקִין וּרְבוּכָה.
הַנְּזִירוֹת הִיָּתָה בָּאָה
שְׁתֵּי יָדוֹת כְּמַצָּה שְׁבִתוּדָה:
חִלּוֹת וּרְקִיקִים, וְאִין בָּהּ רְבוּכָה;
וְעִשְׂרֵת קָבִים יְרוּשְׁלָמִים,
שֶׁהֵן שֵׁשׁ עֶשְׂרוֹנוֹת וְעֶדְוִים.

ד

מִכָּלֶם הִיָּה נוֹטֵל אֶחָד מֵעֲשָׂרָה תְּרוּמָה,
שְׁנָאֲמַר: (וַיִּקְרָא ה' יידי)
”וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכָּל קָרְבָן תְּרוּמָה לִי,”
”אֶחָד”, שְׁלֹא יִטֵּל פָּרוֹס;
”מִכָּל קָרְבָן”, שִׁיְהוּא כָּל הַקָּרְבָּנוֹת שְׁוִים,
זֶה שְׁלֹא יִטֵּל מִקָּרְבָן לַחֲבֵרוֹ.
”לִכְהֵן הַזֹּרֵק אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים לוֹ יִהְיֶה”,
וְהַשָּׂאֵר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים.

מסכת מנחות פרק ז משנה ג

ה

הַשּׁוֹחֵט אֶת הַתּוֹדָה בִּפְנִים,
וְלִחְמָהּ חוּץ לַחֹמָה,
לֹא קָדַשׁ הַלֶּחֶם.
שְׁחָטָה עַד שְׁלֹא קָרְמוּ בַתְּנוּרָה,
אִפְלוּ קָרְמוּ כָּלֶם חוּץ מֵאֶחָד מֵהֶן,
לֹא קָדַשׁ הַלֶּחֶם.
שְׁחָטָה חוּץ לְזִמְנָהּ וְחוּץ לְמִקְוָהּ,
קָדַשׁ הַלֶּחֶם.
שְׁחָטָה וְנִמְצְאָה טְרֵפָה,
לֹא קָדַשׁ הַלֶּחֶם.
שְׁחָטָה וְנִמְצְאָה בְּעֵלְת מוֹם,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
קָדַשׁ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
לֹא קָדַשׁ.
שְׁחָטָה שְׁלֹא לְשִׁמָּה,
וְכֵן אֵיל הַמִּלּוּאִים,
וְכֵן שְׁנֵי כִבְשֵׁי עֲצֵרֶת שֶׁשְּׁחָטָן שְׁלֹא לְשִׁמָּה,
לֹא קָדַשׁ הַלֶּחֶם.

מסכת מנחות פרק ז משנה ד

ו

נִסְכִּים שֶׁקָדְשׁוּ בְכָלִי וְנִמְצָא זָבַח פָּסוּל:
אִם יֵשׁ שֵׁם זָבַח אַחֵר, יִקְרְבוּ עִמּוֹ;
וְאִם לֹא, יִפְסְלוּ בְלִינָה.
וְלֹד תוֹדָה וְתַמּוּרְתָּהּ,
וְהַמִּפְרִישׁ אַחֵר תַּחֲתֶיהָ,
אֵינָה טְעוּנָה לְחֶם,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא י"ב)
"וְהִקְרִיב עַל זָבַח הַתּוֹדָה".
הַתּוֹדָה טְעוּנָה לְחֶם,
לֹא וְלֹדָה וְלֹא חֲלִיפָתָהּ,
וְלֹא תַמּוּרְתָּהּ טְעוּנִין לְחֶם.

מסכת מנחות פרק ז משנה ה

ז

הָאוֹמֵר:
"הֲרִי עָלִי תוֹדָה!"
יָבִיא הַתּוֹדָה הִיא וְלַחֲמָה מִן הַחֲלִין.
"תּוֹדָה מִן הַחֲלִין וְלַחֲמָה מִן הַמַּעֲשֶׂר",
יָבִיא לַחֲמָה מִן הַחֲלִין.
"וְהַתּוֹדָה מִן הַמַּעֲשֶׂר וְלַחֲמָה מִן הַחֲלִין",
יָבִיא הַתּוֹדָה הִיא וְלַחֲמָה מִן הַמַּעֲשֶׂר.
לֹא יָבִיא מַחֲטֵי מַעֲשֶׂר שְׁנִי,
אֶלָּא מִמַּעוֹת מַעֲשֶׂר שְׁנִי.

מסכת מנחות פרק ז משנה ו

ח

מִנִּין לְאוֹמֵר:
"הֲרִי עָלִי תוֹדָה",
לֹא יָבִיא אֶלָּא מִן הַחֲלִין?
שֶׁנֶּאֱמַר: (דברים ט"ב)
"וְזָבַחַת פֶּסַח לִי אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר",
וְהִלָּא אֵין הַפֶּסַח אֶלָּא מִן הַכֹּבְשִׁים וּמִן הָעִזִּים?
אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר "צֹאן וּבָקָר"?
אֶלָּא לְהַקִּישׁ כָּל הַבָּא מִן הַצֹּאן וּמִן הַבָּקָר בַּפֶּסַח:
מִה פֶּסַח, שֶׁהוּא בָּא חֹבֶכָה,
אֵינּוּ בָּא אֶלָּא מִן הַחֲלִין,
אִפְּכָּל דָּבָר שֶׁהוּא בָּא בְּחֹבֶכָה,
אֵינּוּ בָּא אֶלָּא מִן הַחֲלִין.
"הֲרִי עָלִי שְׁלָמִים!"

הואיל והן באים חובה,
אינן באים אלא מן החלין.
הנִסְכִּים בְּכֹל מְקוֹם,
אינן באים אלא מן החלין.

פרק ח

מסכת מנחות פרק ח משנה א

א

כָּל קֶרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר וְהַיָּחִיד
בָּאִין מִהָאָרֶץ, וּמִחוּצָה לָאָרֶץ,
מִן הַחֹדֶשׁ, וּמִן הַיָּשׁוּן,
חוּץ מִן הָעֹמֵר וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם,
שֶׁאֵינָן בָּאִין אֶלָּא מִן הַחֹדֶשׁ וּמִן הָאָרֶץ.

ב

וְכֻלָּם אֵינָן בָּאִין אֶלָּא מִן הַמִּבְחָר.
וְאִי זֶה הוּא מִבְחָר?
מִכֶּמֶס וְזוּנִיחָה אֶלְפָּא לְסֵלֶת. <מכמס וזוניחה>
שְׁנֵיהֶם לָהֶם חֲפָרִים בְּבִקְעָה.
כָּל הָאֲרָצוֹת הָיוּ כְּשֵׁרוֹת,
אֶלָּא מִכֶּן הָיוּ מִבִּיאִין.

מסכת מנחות פרק ח משנה ב

ג

אֵין מִבִּיאִין,
לֹא מִבֵּית הַזִּבְלִים,
וְלֹא מִבֵּית הַשְּׁלָחִים,
וְלֹא מִבֵּית הָאֵילָן;
וְאִם הִבִּיא כֶּשֶׁר.
כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה?
נִרְהָ שָׁנָה רִאשׁוֹנָה,
הַשְּׁנִיָּה זֹרָעָה קֹדֶם לַפֶּסַח שְׁבַעִים יוֹם,
וְהִיא עוֹשֶׂה סֵלֶת מְרֻבָּה.
כִּיצַד הוּא בּוֹדֵק?
הַגִּזְבֵּר מִכְנִיס יָדוֹ לַתּוֹכָה.
עֲלָה בָּהּ אֶבֶק, פְּסוּלָה,
עַד שִׁנְפָּנָה.
וְאִם הִתְלִיעָה, פְּסוּלָה.

מסכת מנחות פרק ח משנה ג

ד

התקועה אלפא לשמן.
אבא שאול אומר:
שניה לה רגב בעבר הירדן.
כל הארצות היו כשרות,
אלא מכן היו מביאין.

ה

אין מביאין,
לא מבית הזבלים,
ולא מבית השלחים,
ולא ממה שזזרע ביניהן. <ממה שזזרע>
ואם הביא כשר.
אין מביאין אנפוקינון,
ואם הביא פסול.
אין מביאין מן הגרגרים שנושרו במים,
ולא מן הכבושים,
ולא מן השלוקים,
ואם הביא, פסול.

מסכת מנחות פרק ח משנה ד

ו

שלשה זיתים,
ובהן שלשה שלשה שמנים.
הזית הראשון,
מגרגרו בראש הזית,
וכותש, ונותן לתוך הסל.
רבי יהודה אומר:
סביבות הסל, זה ראשון.
טען בקורה.
רבי יודה אומר:
באבנים, זה שני.
חזר וטחן וטען, זה שלישי.
הראשון למנוחה,
והשאר למנחות.

ז

הזית השני,
מגרגרו בראש הגג,

וכותש, ונותן לתוך הסל.
רבי יהודה אומר:
סביבות הסל, זה ראשון.
טען בקורה,
רבי יהודה אומר:
באבנים, זה שני.
חזר וטחן וטען, זה שלישי.
הראשון למנורה,
והשאר למנחות.

ח

הזית השלישי:
עוטנו בבית עד שילקה,
ומעלהו ומנגבו בראש הגג,
וכותש, ונותן לתוך הסל.
רבי יהודה אומר:
סביבות הסל, זה ראשון.
טען בקורה,
רבי יודה אומר:
באבנים, זה שני.
חזר וטחן וטען, זה שלישי.
הראשון למנורה,
והשאר למנחות.

מסכת מנחות פרק ח משנה ה

ט

הראשון שבראשון, אין למעלה ממנו.
השני שבראשון, הראשון שבשני, שוים.
השלישי שבראשון, השני שבשני,
הראשון שבשלישי, שוים.
והשלישי שבשני, והשני שבשלישי, שוים.
השלישי שבשלישי, אין למטה ממנו.

י

אף המנחות,
היו בדין שיטענו שמן זית וך:
מה, אם המנורה, שאינה אכילה,
טעונה שמן זית וך,
מנחות, שהן לאכילה,
אינו דין שיטענו שמן זית וך?
שנאמר: (שמות כזכ)

"וְזָךְ כְּתִית לְמֵאוֹר", לֹא זָךְ כְּתִית לְמִנְחוֹת.

מסכת מנחות פרק ח משנה ו

יא

מִנֵּינִן הָיוּ מְבִיאִין אֶת הַיֵּינִן?
קְרוֹחִים וְעֹטוּלִים אֶלְפָּה לַיֵּינִן.
שְׁנֵיָהּ לָהֶם בֵּית רִמָּה וּבֵית לָבֵן בְּהָר,
וּכְפָר סִגְנָה בְּבִקְעָה.
כָּל הָאֲרָצוֹת הָיוּ כְּשֵׁרוֹת,
אֶלָּא מִכֵּן הָיוּ מְבִיאִין.

יב

אֵין מְבִיאִין לֹא מִבֵּית הַזִּבְלִים וְלֹא מִבֵּית הַשְּׁלָחִים,
וְלֹא מִמָּה שֶׁנִּזְרַע בִּינִיָּהָן,
וְאִם הֵבִיא, כְּשֵׁר.
אֵין מְבִיאִין יֶשֶׁן.
דְּבָרֵי רַבִּי.
וְחֻכָּמִים מְכַשִּׁירִין.
אֵין מְבִיאִין לֹא מֵתוֹק,
וְלֹא מֵעֶשֶׂן, וְלֹא מִבֶּשֶׁל,
וְאִם הֵבִיא פָּסוּל.
אֵין מְבִיאִין מִן הַדְּלִיּוֹת,
אֶלָּא מִן הָרוֹגְלִיּוֹת,
מִן הַכֶּרְמִים הָעֲבוּדִים.

מסכת מנחות פרק ח משנה ז

יג

לֹא הָיוּ כּוֹנְסִין אוֹתוֹ בְּחֻצְבִּים גְּדוּלִים,
אֶלָּא בְּחֻבִּיּוֹת קֹטְנוֹת.
וְאֵינוֹ מִמֶּלֶא חֲבִית עַד פִּיָּה,
כְּדִי שִׁיְהֶא רִיחוֹ נוֹדֵף.
אֵינוֹ מְבִיא לֹא מִפִּיָּה, מִפְּנֵי הַקִּמְחוֹן,
וְלֹא מִשּׁוּלְיָהּ, מִפְּנֵי הַשְּׁמֶרֶן,
אֶלָּא מְבִיא שְׁלִישָׁה מֵאֲמָצְעָה.
כִּיצַד הוּא בּוֹדֵק?
הַגִּזְבֵּר יוֹשֵׁב וְהַקֶּנֶה בִּידוֹ,
זֶרֶק אֶת הַגִּיד וְהַקִּישׁ בְּקֶנֶה.
רַבִּי יוֹסֵה בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
יֵין שֶׁעֲלָה בּוֹ קִמְחוֹן, פָּסוּל,
שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר כח, יט)
"תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם וּמִנְחָתֶם",

"תמימם יהיו לכם ונספיהם".

פרק ט

מסכת מנחות פרק ט משנה א

א

שתי מדות שלִיבש היו במקדש:

עֶשְׂרֹן, וחֲצִי עֶשְׂרֹן.

רבי מאיר אומר:

עֶשְׂרֹן [ועֶשְׂרֹן] וחֲצִי עֶשְׂרֹן.

עֶשְׂרֹן מה הִיה מִשְׁמֶשׁ?

שְׁבוּ הִיה מוֹדֵד כָּל הַמִּנְחוֹת.

לא הִיה מוֹדֵד,

לא בְּשִׁלְשָׁה לִפְרָ, <בְּשִׁלְשָׁה>

וְלֹא בְּשִׁלְשָׁנִים לְאֵיל,

אֶלָּא מוֹדֵדֵן עֶשְׂרוֹנוֹת.

חֲצִי עֶשְׂרֹן מה הִיה מִשְׁמֶשׁ?

שְׁבוּ הִיה חוֹלֵק מִנְחַת כֹּהֵן גָּדוֹל,

מִחֻצָּה בִּבְקָרָה, מִחֻצָּה בֵּין הָעֶרְבִים.

מסכת מנחות פרק ט משנה ב

ב

שֶׁבַע מדות שִׁלְלַח היו במקדש:

הֵינ,

וחֲצִי הֵהֵן,

ושְׁלִישִׁית הֵהֵן,

ורְבִיעִית הֵהֵן,

לֵג,

וחֲצִי לֵג,

ורְבִיעִית.

רבי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אומר:

שְׁנֵתוֹת הִיוּ לֵהֵינ:

עַד כֵּן לִפְרָ,

עַד כֵּן לְאֵיל,

עַד כֵּן לִכְבֹּשׁ.

רבי שְׁמַעוֹן אומר:

לא הִיה שֵׁם הֵינ,

אֶלָּא מִדָּה יִתְרָה שִׁלְלַג ומִחֻצָּה הִיה שֵׁם,

שְׁבוּ הִיה מוֹדֵד לְמִנְחַת כֹּהֵן גָּדוֹל,

לג ומחצה בבקר,
ולג ומחצה בין הערבים.

מסכת מנחות פרק ט משנה ג

ג

רביעית מה היתה משמשת?
רביעית מים שלמצרע,
רביעית שמן לנזיר.
חצי לג מה היה משמש?
חצי לג מים לסוטה,
חצי לג שמן לתודה.
ובלג היה מוידד לכל המנחות.
אפלו מנחה שלששים עשרון,
נותן לה ששים לג.
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
אפלו מנחה שלששים עשרון,
אין לה אלא לגה, שנאמר: (ויקרא יד, כא)
"למנחה ולג שמן".
ששה לפר,
ארבעה לאיל,
שלשה לכבש,
ושלשה ומחצה למנורה,
מחצי לג לכל נר.

מסכת מנחות פרק ט משנה ד

ד

מערבין נסכי פרים בנסכי אילים,
נסכי אילים בנסכי כבשים,
שליחיד בשלצבור,
שלייום בשלאמש.
אבל אין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים.
אם בללן, אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן,
ונתערבו כשרין.
אם עד שלא בלל, פסל.
הכבש הבא עם העמר,
אף על פי שמנחתו כפולה,
לא היו נסכיו כפולין.

מסכת מנחות פרק ט משנה ה

ה

כל מדות שהיו במקדש היו נגדשות,

חוץ משלכֶּהֶן גָּדוֹל,
שֶׁהִיָּה גְדֻשָּׁה בְּתוֹכָהּ.
מִדּוֹת הַלֵּחַ, בְּרוּצִיָּהֶן קֹדֶשׁ. <מִדַּת>
מִדּוֹת הַיָּבֶשׁ, בְּרוּצִיָּהֶן חֵל.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִדּוֹת הַלֵּחַ, קֹדֶשׁ, <מִדַּת>
לְפִיכֶךָ בְּרוּצִיָּהֶן קֹדֶשׁ;
מִדּוֹת הַיָּבֶשׁ, חֵל, <מִדַּת>
לְפִיכֶךָ בְּרוּצִיָּהֶן חֵל.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
לֹא מֵשֶׁם זֶה, אֲלֵא שֶׁהֵלַח נֶעְכָּר,
וְהַיָּבֶשׁ אֵינוֹ נֶעְכָּר.

מסכת מנחות פרק ט משנה ו

ו

כָּל קֶרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר וְהַיָּחִיד טְעוּנִים נִסְכִּים,
חוץ מִן הַבְּכוֹר, וְהַמַּעֲשֵׂר, וְהַפֶּסַח,
וְהַחֲטָאת, וְהָאֵשֶׁם,
אֲלֵא שֶׁחֲטָאתוֹ שֶׁלְמִצְרַע וְאֲשֶׁמוֹ טְעוּנִים נִסְכִּים.

מסכת מנחות פרק ט משנה ז

ז

כָּל קֶרְבָּנוֹת הַצִּבּוֹר אֵין בָּהֶן סְמִיכָה,
חוץ מִן הַפָּר הַבָּא עַל כָּל הַמִּצְוֹת,
וְשֶׁעִיר הַמִּשְׁתַּלֵּחַ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
[אֶף] שְׁעִירֵי עֲבוּדָה זָרָה.

ח

כָּל קֶרְבָּנוֹת הַיָּחִיד טְעוּנִים סְמִיכָה,
חוץ מִן הַבְּכוֹר, וְהַמַּעֲשֵׂר, וְהַפֶּסַח.
וְהַיּוֹרֵשׁ סוּמָךְ, וּמִבִּיא נִסְכּוֹ, וּמִמִּיר.

מסכת מנחות פרק ט משנה ח

ט

הַכֹּל סוּמְכִין,
חוץ מִחֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן,
סוּמָא, וְנֶכְרִי,
וְהַעֲבֹד, וְהַשְּׁלִיחַ, וְהָאֵשֶׁה.
וּסְמִיכָה, שִׁירֵי מִצְנָה,
עַל הָרֹאשׁ בְּשִׁמְי הַיָּדִים.

ובמקום שסומכין שוחטין,
ותכף לסמיכה שחיטה.

מסכת מנחות פרק ט משנה ט

י

חמר בסמיכה מבתנופה,
ובתנופה מבסמיכה,
שאחד מניף לכל החוברין,
ואין אחד סומך לכל החוברין.
חמר בתנופה,
שהתנופה נוהגת
בקרנות היחיד ובקרנות הצבור,
בחיים ובשחוטים,
בדבר שיש בו רוח חיים,
ובדבר שאין בו,
מה שאין כן בסמיכה.

פרק י

מסכת מנחות פרק י משנה א

א

רבי ישמעאל אומר:
העמר היה בא בשבת משלש סאים,
ובחל, מחמש.
וחכמים אומרים:
אחד שבת ואחד חל,
משלש היה בא.
רבי חנניה סגן הכהנים אומר:
בשבת היה נקצר ביחיד,
ובמגל אחת, ובקפה אחת;
ובחל, בשלשה,
ובשלש קפות, ובשלש מגלות.
וחכמים אומרים:
אחד שבת ואחד החל, בשלשה,
ובשלש קפות ובשלש מגלות.

מסכת מנחות פרק י משנה ב

ב

מצות העמר לבא מן הקרוב.

לא בכר הקרוב לירושלים,
מביאין אותו מכל מקום.
מעשה שבא מגנות צריפין,
ושתי הלחם מבקעת עין סוכר.

מסכת מנחות פרק י משנה ג

ד

כיצד היו עושין?
שלוחי בית דין יוצאין מערב יום טוב,
ועושין אותו כריכות במחבר לקרקע,
כדי שיהא נוח לקצר.
כל העירות הסמוכות לשם מתכנסות לשם,
כדי שיהא נקצר בעסק גדול.

ה

כיון שחשכה, אמר להם:
"בא השמש?"
אומרים "הין."
"בא השמש?"
אומרים "הין."
"מגל זו?"
אומרים "הין."
"מגל זו?"
אומרים "הין."
"קפה זו?"
אומרים "הין."
"קפה זו?"
אומרים "הין."
ובשבת אומר להם: <אומ' הין>
"שבת זו?"
אומרים "הין."
"שבת זו?"
אומרים "הין."
"אקצר?"
אומרים לו "קצר!"
"אקצר?"
אומרים לו "קצר!"
שלשה פעמים על כל דבר ודבר,
והן אומרין לו:
"הין, הין, הין."

ו

כָּל כֶּךָ לָמָּה?
מִפְּנֵי הַבֵּית־סִין, שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים לוֹ:
אֵין קִצִּירַת הָעֵמֶר בְּמוֹצָאֵי יוֹם טוֹב.

מסכת מנחות פרק י משנה ד

ז

קָצְרוּהוּ וּנְתַנוּהוּ לְקָפוֹת,
הִבִּיאוּהוּ לְעֶזְרָה,
הָיוּ מְהַבְּהִין אוֹתוֹ בְּאוֹר,
כְּדִי לְקַיֵּם בּוֹ מִצְוַת קָלִי.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
וּבְקוּלָּחוֹת חוֹכְטִין אוֹתוֹ,
כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְמַעֵךְ.

ח

נְתַנוּהוּ לְאַבּוּב, וְאַבּוּב הָיָה מְנַקֵּב,
כְּדִי שֶׁיִּהְיֶה הָאוֹר שׁוֹלֵט בְּכָלָן.
שִׁטְחוּהוּ בְּעֶזְרָה וְהָרוּחַ מְנַשֶּׁבֶת בּוֹ, <שִׁחְטוּהוּ>
נְתַנוּהוּ לְרַחֲמִים שֶׁלְגֵרוֹסוֹת,
הוֹצִיאוּ מִמֶּנּוּ עֶשְׂרוֹן,
שֶׁהוּא מְנַפֵּה מִשְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה נֶפֶשׁ,
וְהַשָּׂאֵר נִפְדָּה וְנֹאכָל לְכָל אָדָם.
וְחֵיב בַּחֲלָה וּפְטוּר מִן הַמַּעֲשָׂרוֹת.
רַבִּי עֲקִיבָה מַחֲיֵב בַּחֲלָה וּבַמַּעֲשָׂרוֹת.

ט

בָּא לוֹ לְעֶשְׂרוֹן,
נָתַן שְׁמֵנוֹ וּלְבוֹנָתוֹ,
יֵצֵק וּבָלֵל,
וְהִנִּיף וְהִגִּישׁ,
קָמַץ וְהִקְטִיר.
וְהַשָּׂאֵר נֹאכָל לַכֹּהֲנִים.

מסכת מנחות פרק י משנה ה

י

מִשְׁקָרֵב הָעֵמֶר,
יוֹצֵאִין וּמוֹצֵאִין שׁוֹק יְרוּשָׁלַיִם
שֶׁהוּא מְלֹא קֶמַח קָלִי,
שֶׁלֹּא כְרִצּוֹן חֻכְמִים.

דְּבַרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
כָּרְצוֹן חֲכָמִים הָיוּ עוֹשִׂין.
מִשְׁקָרֵב הָעֵמָר, הֵתֵר הַחֹדֶשׁ מִיָּד.
וְהִרְחוּקִין מִתְרִין מַחְצוֹת הַיּוֹם וּלְהֵלֶן.
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
הִתְקִין רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְיָא,
שֶׁיְהֵא יוֹם הַנֶּהֱפָלָה אָסוּר.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
וְהֵלֵא מִן הַתּוֹרָה הוּא אָסוּר,
שֶׁנֶּאֱמַר: (וַיִּקְרָא כג, יד)
"עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה?"
מִפְּנֵי מָה הִרְחוּקִין מִתְרִין
מַחְצוֹת הַיּוֹם וּלְהֵלֶן?
מִפְּנֵי שֶׁהֵן יוֹדְעִין,
שֶׁאֵין בֵּית דִּין מִתְעַצְלִין בּוֹ.

מסכת מנחות פרק י משנה ו
יא

הָעֵמָר הָיָה מִתִּיר בְּמַדִּינָה,
וּשְׁתֵּי הַלָּחִם בְּמִקְדָּשׁ.
אֵין מְבִיאִין מִנְחוֹת וּבְכוּרִין,
וּמִנְחַת בְּהֵמָה קֹדֶם לָעֵמָר,
וְאִם הִבִּיא פָּסוּל.
קֹדֶם לָשְׁתֵּי הַלָּחִם לֹא יָבִיא,
וְאִם הִבִּיא, כָּשֶׁר.

מסכת מנחות פרק י משנה ז
יב

הַחֲטִין, וְהַשְּׁעוּרִין,
וְהַכֶּסֶּמִּין, וְשִׁבְלַת שׁוּעַל, וְהַשִּׁיפּוֹן,
הָרִי אֵלּוּ חִיבִין בַּחֲלָה,
וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה,
וְאִסּוּרִין בְּחֹדֶשׁ מִלִּפְנֵי הַפֶּסַח,
וּמִלִּקְצוֹר מִלִּפְנֵי הָעֵמָר.
אִם הִשְׁרִישׁוּ קֹדֶם לָעֵמָר,
הָעֵמָר מִתִּירָן,
וְאִם לֹא,
אִסּוּרִין עַד שֶׁיָּבֹא הָעֵמָר הַבָּא.

מסכת מנחות פרק י משנה ח

יג

קוֹצְרִין בְּבֵית הַשְּׁלָחִין שְׁבַע־מִקִּין,
אֲבָל לֹא גוֹדְשִׁין.
אֲנָשִׁי יְרִיחוֹ קוֹצְרִין כְּרִצּוֹן חֲכָמִים,
וְגוֹדְשִׁין שְׁלֹא כְּרִצּוֹן חֲכָמִים,
וְלֹא מַחוּ בִּידֵן חֲכָמִים.
וְקוֹצֵר לְשַׁחַת, וּמֵאֲכִיל לְבִהְמָה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אֲמַתִּי?
בְּזֶמֶן שֶׁהִתְחִיל,
עַד שֶׁלֹּא הִבִּיֵּאָה שְׁלִישׁ. <הִבִּיא הַשְּׁלִישׁ>
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
אֵף יִקְצֹר וַיֵּאֲכִיל אֵף מִשֶּׁהִבִּיֵּאָה שְׁלִישׁ.

מסכת מנחות פרק י משנה ט

יד

קוֹצְרִין מִפְּנֵי גְטִיעוֹת,
מִפְּנֵי בֵּית הָאֲבָל,
מִפְּנֵי בְּטוּל בֵּית הַמִּדְרָשׁ.
לֹא יַעֲשֶׂה אוֹתָן כְּרִיכוֹת,
אֲבָל מְנִיחֵן צָבִיתִין.
מִצְּנוֹת הָעֶמֶר לְבֹא מִן הַקָּמָה.
לֹא מִצָּא, יָבִיא מִן הָעֶמְרִין.
מִצְּנוֹתוֹ לְבֹא מִן הַלֶּחֶם;
לֹא מִצָּא, יָבִיא מִן הַיֵּבֶשׁ.
מִצְּנוֹתוֹ לְקַצֹּר בְּלִילָה.
נִקְצֹר בַּיּוֹם, כָּשֶׁר.
וְדוּחָה אֶת הַשֶּׁבֶת.

פרק יא

מסכת מנחות פרק יא משנה א

א

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם
נְלוּשׁוֹת אַחַת אַחַת,
וְנֶאֱפוֹת אַחַת אַחַת.
לֶחֶם הַפָּנִים
נְלוּשׁ אֶחָד אֶחָד,
וְנֶאֱפָה שְׁנַיִם שְׁנַיִם. <שְׁתֵּי שְׁתֵּי>

ובטפס היז עושה אותן.
קשהוא רדן,
נותנן לטפס,
כדי שלא יתקלקלו.

מסכת מנחות פרק יא משנה ב

ב

אחד שתי הלחם, אחד לחם הפנים,
לישתן ועריכתן בחוץ,
ואפיתן בפנים.
רבי יהודה אומר:
כל מעשיהם בפנים.
רבי שמעון אומר:
לעולם הוי רגיל לומר:
שתי הלחם ולחם הפנים
כשרות בעזרה, וכשרות בבית פגי.

מסכת מנחות פרק יא משנה ג

ג

חבתי כהן גדול,
לישתן ואפיתן בפנים,
ודוחות את השבת.
טחנן והרקידן, <טחונן והירקידן>
אינן דוחות את השבת. <דוחים>
כלל אמר רבי עקיבה:
כל מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת,
אינה דוחה את השבת,
ושאי אפשר לה לעשות מערב שבת,
דוחה את השבת.

מסכת מנחות פרק יא משנה ד

ד

כל המנחות,
יש בהן מעשה כלי בפנים,
ואין בהן מעשה כלי בחוץ.
כיצד?
שתי הלחם,
ארפן שכעה, ורחפן ארבעה,
וקרנותיהן ארבע אצבעות.
לחם הפנים,
ארכו עשרה ורחבו חמשה,

וְקִרְנוֹתָיו שְׁבַע אֶצְבָּעוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁלֹא תִטָּעָה, זֶד"ד יֵה"ז.
בֶּן זֹמָא אוֹמֵר: (שְׁמוֹת כה,ל)
”וְנָתַתְּ עַל הַשִּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים לִפְנֵי תַמִּיד”,
שִׁיְהוּא לֹא פָנִים.

מסכת מנחות פרק יא משנה ה

ה

הַשִּׁלְחָן,
אֲרָכוּ עֲשָׂרָה וָרֹחֶב חֲמִשָּׁה,
לֶחֶם הַפָּנִים,
אֲרָכוּ עֲשָׂרָה וָרֹחֶב חֲמִשָּׁה.
נוֹתֵן אֲרָכוּ כְּנֶגֶד רֹחֶבוֹ שֶׁלִּשְׁלֹחַן,
וְכוֹפֵל טַפָּחִים וּמַחְצָה מִכָּאן,
וְטַפָּחִים וּמַחְצָה מִכֵּן,
נִמְצָא אֲרָכוּ מִמֶּלֶא רֹחֶבוֹ שֶׁלִּשְׁלֹחַן.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. <יודָה>

ו

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
הַשִּׁלְחָן,
אֲרָכוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר וָרֹחֶב שִׁשָּׁה,
לֶחֶם הַפָּנִים,
אֲרָכוּ עֲשָׂרָה וָרֹחֶב חֲמִשָּׁה.
נוֹתֵן אֲרָכוּ כְּנֶגֶד רֹחֶבוֹ שֶׁלִּשְׁלֹחַן,
וְכוֹפֵל טַפָּחִים מִכָּאן וְטַפָּחִים מִכָּאן,
רוּחַ בְּאַמְצָע,
כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה הָרוּחַ מְנוּשָׁבֶת בּוֹ.
אַבָּא שְׂאוּל אוֹמֵר:
שֵׁם הָיוּ נוֹתְנִין
שְׁנֵי בְּזוּכֵי לְבוֹנֵה שֶׁלִּלְחֵם הַפָּנִים.
אָמְרוּ לוֹ:
וְהֵלֵא כֶּבֶר נֶאֱמַר: (וַיִּקְרָא כה,ז)
”וְנָתַתְּ עַל הַמַּעֲרֶכֶת לְבִנָּה וְכָה”?
אָמַר לָהֶם:
וְהֵלֵא נֶאֱמַר: (במדבר ב,כ)
”וַעֲלִיו מִטָּה מְנוּשָׁה”?

מסכת מנחות פרק יא משנה ו

ז

אַרְבַּע סְנִיפִים שֶׁלֹּהֶב הָיוּ שָׁם,
מִפְּעִלֵּין מִרְאשִׁיהֶן,
שֶׁהָיוּ סוֹמְכִין בָּהֶן,
שָׁנִים לְסֹדֶר זֶה וּשְׁנַיִם לְסֹדֶר זֶה.
וְעֹשִׂים וְשִׁמוּנָה קָנִים,
כַּחֲצִי קָנָה חֲלוּל, <וְנֶחֱצִי>
אַרְבַּע עֶשֶׂר לְסֹדֶר זֶה,
וְאַרְבַּע עֶשֶׂר לְסֹדֶר זֶה.
לֹא סְדוּר קָנִים וְלֹא נְטִילַתֵּן דּוּחִים אֶת הַשַּׁבָּת,
אֶלָּא נִכְנָס מֵעֶרֶב שַׁבָּת,
וְשׁוֹמְטֵן, וְנוֹתֵן לְאַרְכּוֹ שֶׁלִּשְׁלֹחַן.
כָּל הַכֵּלִים שֶׁהָיוּ בַּמִּקְדָּשׁ,
אַרְכָּן לְאַרְכּוֹ שֶׁלִּבֵּית.

מסכת מנחות פרק יא משנה ז

ח

שְׁנֵי שְׁלֹחֲנוֹת הָיוּ בְּאוֹלָם מִבְּפָנִים,
עַל פֶּתַח הַבַּיִת,
אֶחָד שֶׁלִּשְׁיֵשׁ וְאֶחָד שֶׁלֹּהֶב.
עַל שֶׁלִּשְׁיֵשׁ נּוֹתֵנִין לֶחֶם הַפָּנִים בְּכַנִּיסָתוֹ,
וְעַל שֶׁלֹּהֶב בִּיצִיאָתוֹ,
שֶׁמֶעֱלִין בְּקֶדֶשׁ וְלֹא מוֹרִידִין.
וְאֶחָד שֶׁלֹּהֶב מִבְּפָנִים,
שֶׁעָלִיו לֶחֶם הַפָּנִים תָּמִיד.

ט

אַרְבַּע כֹּהֲנִים נִכְנָסִין,
שָׁנִים בִּידֵן שְׁנֵי סְדָרִין,
וּשְׁנַיִם בִּידֵן שְׁנֵי בּוֹכִין.
וְאַרְבַּע מְקַדְמִין לְפָנֵיהֶם,
שָׁנִים לְטוֹל שְׁנֵי סְדָרִים,
וּשְׁנַיִם לְטוֹל שְׁנֵי בּוֹכִין.
הַמְּכַנִּיסִין עוֹמְדִים בְּצַפּוֹן,
וּפָנֵיהֶם לְדָרוֹם.
הַמוֹצִיאִין עוֹמְדִים בְּדָרוֹם,
וּפָנֵיהֶן בְּצַפּוֹן.
אֱלוֹ מוֹשְׁכִין, וְאֱלוֹ מְנִיחִין,
וְטַפְחוֹ שֶׁלֹּהֶב לְתוֹךְ טַפְחוֹ שֶׁלֹּהֶב,
שֶׁנֶּאֱמָר: (שְׁמוֹת כה, ל)
"לְפָנַי תָּמִיד".
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

אָפּלו אַלּו נּוּטלין וואָלּו מניחין,
אָף זױ הָיְתָה תמיד.
נִצָּאוּ וּנְתָנוּם עַל שְׁלַחַן הַזֶּהב שְׁהָיָה בְּאוֹלָם,
הַקָּטִירוּ הַבּוֹכִין,
הַחֲלוּת מִתְחַלְקוֹת לַכֹּהֲנִים.

י

חַל יוֹם הַכַּפּוּרִים לִהְיוֹת בְּשַׁבָּת,
הַחֲלוּת מִתְחַלְקוֹת לְעָרֵב.
חַל לִהְיוֹת עָרֵב שַׁבָּת,
שְׁעִיר שְׁלִיּוֹם הַכַּפּוּרִים נֶאֱכָל לְעָרֵב.
הַבְּבִלִיִּין אוֹכְלִין אוֹתוֹ כְּשֶׁהוּא חֵי,
מִפְּנֵי שְׂדֵעֶתָן יָפָה.

מסכת מנחות פרק יא משנה ח

יא

סֹדֵר אֶת הַלֶּחֶם בְּשַׁבָּת,
וְאֶת הַבּוֹכִין לְאַחֵר שַׁבָּת,
וְהַקָּטִיר אֶת הַבּוֹכִין בְּשַׁבָּת,
פְּסוּלָה,
וְאִין חִיבִין עֲלִיהֶן מִשֵּׁם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא.

יב

סֹדֵר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבּוֹכִין בְּשַׁבָּת,
וְהַקָּטִיר אֶת הַבּוֹכִין לְאַחֵר הַשַּׁבָּת,
פְּסוּלָה,
וְאִין חִיבִין עֲלִיהֶן מִשֵּׁם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא.

יג

סֹדֵר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבּוֹכִין בְּשַׁבָּת,
וְהַקָּטִיר אֶת הַבּוֹכִין בְּשַׁבָּת,
כִּיצַד יַעֲשֶׂה?
יְנַיְחֶנָּה לַשַּׁבָּת,
שְׂאֵפְלוּ הִיא עַל הַשְּׁלַחַן יָמִים,
אִין בְּכֵךְ כָּלוּם.

מסכת מנחות פרק יא משנה ט

יד

שְׁתֵּי הַלֶּחֶם נֶאֱכָלוּת,
אִין פָּחוֹת מִשְׁנַיִם וְלֹא יֵתֵר עַל שְׁלֹשָׁה.
כִּיצַד?

נֶאֱפֹת מַעֲרֵב יוֹם טוֹב, <וּמַעֲרֵב>
וְנֶאֱכָלוֹת בְּיוֹם טוֹב, לְשָׁנִים.
חַל יוֹם טוֹב לְהִיּוֹת אַחֵר שַׁבָּת,
נֶאֱכָלוֹת לְשִׁלְשָׁה.
לֶחֶם הַפָּנִים נֶאֱכָל
אֵין פָּחוֹת מִתְשַׁעָּה וְלֹא יֵתֵר עַל אֶחָד עֶשֶׂר. <אֶחָד עֶשֶׂר>
כִּיצַד?
נֶאֱפֶה בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְנֶאֱכָל בְּשַׁבָּת,
לְתַשַּׁעָּה.
חַל יוֹם טוֹב לְהִיּוֹת עֶרֶב שַׁבָּת,
נֶאֱכָל לְעֶשְׂרֶה.
שְׁנֵי יָמִים שְׁלֹרֵאשׁ הַשָּׁנָה,
נֶאֱכָל לְאַחַד עֶשֶׂר. <לְאַחַד עֶשֶׂר>
אֵינוֹ דוֹחָה לֹא אֶת הַשַּׁבָּת וְלֹא אֶת יוֹם טוֹב.
רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר,
מִשֶּׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן הֲסָנָן:
דוֹחָה אֶת יוֹם טוֹב,
וְאֵינוֹ דוֹחָה אֶת יוֹם צוֹם.

פרק יב

משנה א

א

הַמִּנְחוֹת וְהַנֶּסֶכִּים שְׁנַטְמוּ,
עַד שֶׁלֹא קָדְשׁוּ בְּכָלִי, יֵשׁ לָהֶן פְּדִיּוֹן;
מִשְׁקָדְשׁוּ בְּכָלִי, אֵין לָהֶן פְּדִיּוֹן.
הָעוֹפוֹת וְהַעֲצִים, הַלְּבוֹנָה וְכָלִי שֶׁרֵת,
אֵין לָהֶן פְּדִיּוֹן,
שֶׁלֹא נֶאֱמַר אֱלֹא בְּהִמָּה.

משנה ב

ב

הָאוֹמֵר:

"הֲרִי עָלִי בַּמַּחֲבֵת", וְהִבִּיא בַּמֶּרְחָשֶׁת;
"בַּמֶּרְחָשֶׁת", וְהִבִּיא בַּמַּחֲבֵת,
מֵה שֶׁהִבִּיא, הִבִּיא,
וְיָדֵי חוֹבָתוֹ לֹא יָצָא.
"זוֹ לְהִבִּיא בַּמַּחֲבֵת", וְהִבִּיא בַּמֶּרְחָשֶׁת;
"בַּמֶּרְחָשֶׁת", וְהִבִּיא בַּמַּחֲבֵת,

הרי זו פסולה.

ג

"הרי עלי שני עשרונות להביא בכלי אחד",
והביא בשני כלים;
"בשני כלים", והביא בכלי אחד,
מה שהביא הביא,
וידי חובתו לא יצא.
"אלו להביא בכלי אחד",
והביא בשני כלים;
"בשני כלים", והביא בכלי אחד,
הרי אלו פסולין.

ד

"הרי עלי שני עשרונים להביא בשני כלים",
והביא בכלי אחד,
אמרו לו "בשני כלים" נדרת;
הקריבן בשני כלים, כשרים;
נתנן בכלי אחד,
כשתי מנחות שנתערבו.

ה

"הרי עלי שני עשרונים להביא בכלי אחד",
והביא בשני כלים;
אמרו לו "בכלי אחד" נדרת;
הקריבן בכלי אחד, כשרים;
בשני כלים, פסולין.

משנה ג

ו

"הרי עלי מנחה מן השעורין",
יביא מן החטין.
"קמח", יביא סלת.
"בלא שמן ולבונה", <שלא>
יביא שמן ולבונה.
"חצי עשרון", <חצי עשרון שלם>
יביא עשרון שלם.
"עשרון ומחצה", יביא שנים.
רבי שמעון פוטר,
שלא התנדב כדרך המתנדבין.

(משנה ד)

וּמִתְנַדֵּב אָדָם מִנְחָה שְׁלֹשָׁשִׁים עֶשְׂרוֹן,
וּמִבִּיא בְּכָלִי אֶחָד.
אִם אָמַר "הֲרִי עָלַי שְׁשִׁים וְאַחַד",
מִבִּיא שְׁשִׁים בְּכָלִי אֶחָד,
וְאַחַד בְּכָלִי אֶחָד,
שָׁכֵן הַצְּבוּר מִבִּיא בְּיוֹם טוֹב הָרִאשׁוֹן שְׁלֹחַג
שָׁחַל לְהִיּוֹת בְּשִׁבְתָּ שְׁשִׁים וְאַחַד.
דִּיּוּ לְיַחֲיד שְׁיֵהָא פְּחוּת מִן הַצְּבוּר אֶחָד.

ח

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
וְהֵלֵא אֱלוֹ לַפְּרִים, וְאֱלוֹ לַכֶּבֶשִׁים,
אֵין נִבְלָלִין זֶה עִם זֶה?
אֵלֹא, עַד שְׁשִׁים, יְכוּלִין לְהַבְלִל.
אָמְרוּ לוֹ:
שְׁשִׁים נִבְלָלִין,
וְשְׁשִׁים וְאַחַד אֵינָן נִבְלָלִין?
אָמַר לָהֶן:
כָּל מַדּוּת חֲכָמִים כֵּן:
בְּאַרְבָּעִים סָאָה,
הוּא טוֹבֵל,
אַרְבָּעִים סָאָה חֶסֶר קָרְטוּב,
אֵינּוּ יְכוּלִין לְטַבֵּל בָּהֶן.
שְׁאַיִנָּן מִתְנַדְּבִין לֵג, שְׁנַיִם וְחֲמִשָּׁה.
אֲבָל מִתְנַדְּבִין שְׁלֹשָׁה וְאַרְבָּעָה,
וְשִׁשָּׁה, וּמִשְׁשָׁה וּלְמַעַלָּן.

משנה ה

ט

מִתְנַדְּבִים יֵין,
וְאֵין מִתְנַדְּבִים שֶׁמֶן.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
מִתְנַדְּבִין שֶׁמֶן.
אָמַר רַבִּי טַרְפוֹן:
מָה מְצִינוּ בִּיָּין,
שֶׁהוּא בָּא חוּבָה וְבָא נִדְבָה,
אַף הַשֶּׁמֶן,
שֶׁהוּא בָּא חוּבָה, יָבֵא נִדְבָה.
אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה:
לֹא, אִם אִמְרַתְּ בִּיָּין,

שָׁכַן הוּא קָרַב חוֹבְתוֹ בְּפָנָי עֲצָמוֹ,
תֹּאמַר בְּשִׁמּוֹן, שְׂאִינוּ קָרַב חוֹבְתוֹ בְּפָנָי עֲצָמוֹ?
שְׂאִין שְׁנַיִם מִתְנַדְּבִין עֶשְׂרוֹן אֶחָד,
אֲבָל מִתְנַדְּבִין עוֹלָה וּשְׁלָמִים,
וּבָעוֹף, אֶפְלוּ פְּרִידָה אַחַת.

פרק יג

מסכת מנחות פרק יג משנה א

א

"הָרִי עָלַי עֶשְׂרוֹן", יָבִיא אֶחָד;
"עֶשְׂרוֹנוֹת", יָבִיא שְׁנַיִם.
"פִּרְשֵׁתִי, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פִּרְשֵׁתִי",
יָבִיא שְׁשִׁים עֶשְׂרוֹן.
"הָרִי עָלַי מִנְחָה", יָבִיא אִי זֶה שִׁירְצָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
יָבִיא מִנְחַת סֵלֶת,
שֶׁהִיא מִיַּחַדָּת שְׁבַמִּנְחוֹת.

מסכת מנחות פרק יג משנה ב

ב

"מִנְחָה", "מִן הַמִּנְחָה", יָבִיא אַחַת.
"מִנְחוֹת", "מִן הַמִּנְחוֹת", יָבִיא שְׁתֵּים.
"פִּרְשֵׁתִי, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פִּרְשֵׁתִי",
יָבִיא חֲמִשָּׁתָן.
"פִּרְשֵׁתִי מִנְחוֹת שְׁלֹשָׁעֶשְׂרוֹנוֹת,
וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פִּרְשֵׁתִי",
יָבִיא מִנְחָה שְׁלֹשָׁשִׁים עֶשְׂרוֹן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
יָבִיא מִנְחוֹת שְׁלֹשָׁעֶשְׂרוֹנוֹת,
מֵאֶחָד וְעַד שְׁשִׁים.

מסכת מנחות פרק יג משנה ג

ג

"הָרִי עָלַי עֲצִים", לֹא יִפָּחַת מִשְׁנֵי גִזְרִין.
"לְבוֹנָה", לֹא יִפָּחַת מִקֶּמֶץ.
חֲמִשָּׁה קֶמְצִים הֵן:
הָאוֹמֵר:
"הָרִי עָלַי לְבוֹנָה", לֹא יִפָּחַת מִקֶּמֶץ.

הַמִּתְנַדֵּב מִנְחָה, יָבִיא עִמָּה קֶמֶץ לְבוֹנָה.
הַמַּעֲלָה אֶת הַקֶּמֶץ בַּחוּץ, חֵיב.
וְשָׁנִי בִזְכִּים טְעוּנִים שָׁנִי קֹמָצִין.

מסכת מנחות פרק יג משנה ד

ד

"הָרִי עָלִי זָהָב",
לֹא יִפְחַת מְדִינָר זָהָב.
"וְכֶסֶף", לֹא יִפְחַת מְדִינָר כֶּסֶף.
"וְנִחְשֶׁת", לֹא יִפְחַת מִמָּעָה כֶּסֶף.
"פְּרִשְׁתִּי, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי",
יֵהֵא מִבֵּיא עַד שְׂיֹאמֶר:
"לֹא לְכָךְ נִתְכַּנַּנְתִּי."

מסכת מנחות פרק יג משנה ה

ה

"הָרִי עָלִי זֶיֶן",
לֹא יִפְחַת מִשְׁלֶשֶׁת לָגִין.
"שָׁמֶן",
לֹא יִפְחַת מֶלֶג.
רַבִּי אוֹמֵר:
מִשְׁלֶשֶׁת לָגִין.
"פְּרִשְׁתִּי, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי",
יָבִיא כְּמִרְבָּה.

מסכת מנחות פרק יג משנה ו

ו

"הָרִי עָלִי עוֹלָה", יָבִיא כֶּבֶשׂ.
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:
תּוֹר, [או] בֶּן יוֹנָה.
"פְּרִשְׁתִּי בֶן בָּקָר,
וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי",
יָבִיא פֶּר וְעֶגְל.
"מִן הַבְּהֵמָה,
וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי",
יָבִיא פֶּר וְעֶגְל, אֵיל וְגָדִי וְטָלָה.
"פְּרִשְׁתִּי, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פְּרִשְׁתִּי",
מוֹסִיף עָלֶיהָ תּוֹר וְכֵן יוֹנָה.

מסכת מנחות פרק יג משנה ז

ז

"הרי עלי תודה או שלמים",
 יביא כֶּבֶשׁ.
 "פרשתי בן בקר,
 ואיני יודע מה פרשתי",
 יביא פר ופרה, עֵגֶל וְעִגְלָה. <ועגלה>
 "מן הבקמה,
 ואיני יודע מה פרשתי",
 יביא פר ופרה, עֵגֶל וְעִגְלָה, <ועגלה>
 אֵיל וְרַחֵל, גְּדִי וְגִדְיָה,
 שעיר ושעירה, טֹלָה וְטָלָה.

מסכת מנחות פרק יג משנה ח

ח

"הרי עלי שור",
 יביא הוא ונסכיו בְּמִנְהָ. <מֵנָּא בכל מקום>
 "עֵגֶל", יביא הוא ונסכיו בְּחִמְשׁ.
 "אֵיל", יביא הוא ונסכיו בְּשִׁתִּים.
 "כֶּבֶשׁ", יביא הוא בְּסִלְעַ.
 "שור בְּמִנְהָ", יביא בְּמִנְהָ חוץ מְנֻסְכּוֹ.
 "עֵגֶל בְּחִמְשׁ", יביא בְּחִמְשׁ חוץ מְנֻסְכּוֹ.
 "אֵיל בְּשִׁתִּים", יביא בְּשִׁתִּים חוץ מְנֻסְכּוֹ.
 "כֶּבֶשׁ בְּסִלְעַ", יביא בְּסִלְעַ חוץ מְנֻסְכּוֹ.
 "שור בְּמִנְהָ", וְהֵבִיא שְׁנַיִם בְּמִנְהָ,
 לֹא יֵצֵא.
 אֶפְלוּ זֶה בְּמִנְהָ חֹסֶר דִּינָר,
 זֶה בְּמִנְהָ חֹסֶר דִּינָר.
 "שחור", וְהֵבִיא לָבֵן;
 "לָבֵן", וְהֵבִיא שָׁחֹר;
 "גָּדוֹל", וְהֵבִיא קָטָן,
 לֹא יֵצֵא.
 "קָטָן", וְהֵבִיא גָּדוֹל,
 יֵצֵא.
 רַבִּי אוֹמֵר:
 לֹא יֵצֵא.

מסכת מנחות פרק יג משנה ט

ט

"שור זֶה עוֹלָה", וְנִסְתָּאב,
 אִם רָצָה, יְבִיא בְּדַמְיֵי שְׁנַיִם.
 "שְׁנֵי שָׁוִים אֵלּוּ עוֹלָה", וְנִסְתָּאבו,
 אִם רָצָה, יְבִיא בְּדַמְיָהֶם אֶחָד.

רבי אוסר.
"אֵיל זֶה עוֹלָה", וְנִסְתָּאב,
אִם רָצָה, יָבִיא בְדַמְיוֹ כָּבֵשׁ.
"כָּבֵשׁ זֶה עוֹלָה", וְנִסְתָּאב,
אִם רָצָה, יָבִיא בְדַמְיוֹ אֵיל.
רבי אוסר.
הַאוֹמֵר:
"אֶחָד מִכִּיסֵי הַקֹּדֶשׁ,
וְאֶחָד מִשְׁוֵרֵי הַקֹּדֶשׁ",
הָיוּ לוֹ שְׁנַיִם, הַקָּטָן שֶׁבֶהֱן הַקֹּדֶשׁ;
שְׁלֹשָׁה, הַבִּינוּנִי שֶׁבֶהֱן הַקֹּדֶשׁ.
פִּרְשֵׁתִי,
וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה פִּרְשֵׁתִי,
אוֹ שֶׁאָמַר לִי אָבָה,
הַגָּדוֹל שֶׁבֶהֱן הַקֹּדֶשׁ.

מסכת מנחות פרק יג משנה י
,

"הָרִי עָלֵי עוֹלָה",
יִקְרִיבָנָה בַּמִּקְדָּשׁ.
וְאִם הִקְרִיבָה בְּבֵית נְחוּנְיוֹן,
לֹא יֵצֵא.
"לֹא שֶׁאִקְרִיבָה בְּבֵית נְחוּנְיוֹן",
יִקְרִיבָנָה בַּמִּקְדָּשׁ;
וְאִם הִקְרִיבָה בְּבֵית נְחוּנְיוֹן,
יֵצֵא.
רבי שמעון אוֹמֵר:
אֵין זֶה עוֹלָה.
"הָרִינִי נֹזֵר",
יִגְלַח בַּמִּקְדָּשׁ.
אִם גָּלַח בְּבֵית נְחוּנְיוֹן,
לֹא יֵצֵא.
"שֶׁאִגְלַח בְּבֵית נְחוּנְיוֹן",
יִגְלַח בַּמִּקְדָּשׁ.
וְאִם גָּלַח בְּבֵית נְחוּנְיוֹן,
יֵצֵא.
רבי שמעון אוֹמֵר:
אֵין זֶה נֹזֵר.
הַכֹּהֲנִים שֶׁשִּׁמְשׁוּ בְּבֵית נְחוּנְיוֹן,
לֹא יִשְׁמְשׁוּ בַּמִּקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם.
וְאֵין צֶרֶךְ לוֹמַר לְדַבֵּר אַחֵר,

שְׁנֵאמֶר: (מלכים ב כג, ט)

"אֵךְ לֹא יַעֲלוּ כֹהֲנֵי הַבָּמֹת אֶל מִזְבֵּחַ יְיָ בִּירוּשָׁלַם,

כִּי אִם אֲכָלוּ מִצֹּת בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם",

הָרִי הֵם כִּבְעֵלֵי מוֹמִים:

חֹלְקִים וְאוֹכְלִים,

אֲבָל לֹא מְקַרְיָבִים.

(מסכת מנחות פרק יג משנה יא)

נֶאמַר בְּעוֹלַת הַבֶּהֱמָה: (ויקרא א, ט)

"אִשָּׁה רֵיחַ גִּיחוֹחַ",

בַּמִּנְחָה: (ויקרא ב, ב)

"אִשָּׁה רֵיחַ גִּיחוֹחַ",

לְלַמֵּד שֶׁאֶחָד מֵרְבֵּה וְאֶחָד מִמֵּעֵט,

וּבִלְבָד שֶׁיִּכּוֹן אָדָם אֶת דַּעְתּוֹ לְשִׁמּוּם.

חסל מסכת מנחות

מסכת חולין

פרק א

מסכת חולין פרק א משנה א

א

הַכֹּל שׁוֹחֲטִין, וְשָׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה,

חוּץ מִחֶרֶשׁ, שׁוֹטֶה וְקָטָן,

שָׁמָּה יִקְלְקְלוּ בְּשָׁחִיטָתוֹ.

וְכֹלֶם שֶׁשָּׁחֲטוּ וְאַחֲרֵים רוֹאִים אוֹתוֹ,

שָׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה.

שָׁחִיטַת נֶכְרִי נִבְלָה, וּמִטְמֵא בַּמָּשָׂא.

הַשּׁוֹחֵט בְּלִילָה, וְכֵן הַסּוּמָא שֶׁשָּׁחֲט,

שָׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה.

הַשּׁוֹחֵט בְּשַׁבָּת, וּבְיוֹם הַכַּפּוּרִים,

אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא מִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ,

שָׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה.

מסכת חולין פרק א משנה ב

ב

השוחט במגל יד, ובצור, ובקנה,
שחיטתו כשרה.
הכל שוחטין, ולעולם שוחטין,
ובכל שוחטין, חוץ ממגל קציר,
והמגרה, והשנים, והצפרן,
מפני שהן חונקין.
השוחט במגל קציר כדרך הולכתה,
בית שמי פוסליו,
ובית הלל מכשירין.
ואם החליקו שניה,
הרי זו כסכין.

מסכת חולין פרק א משנה ג

ג

השוחט מתוך הטבעת,
ושיר בה מלא החוט על פני כלה,
שחיטתו כשרה.
רבי יוסה ברבי יהודה אומר:
מלא החוט על פני רבה.

מסכת חולין פרק א משנה ד

ד

השוחט מן הצדדין, שחיטתו כשרה.
המולק מן הצדדין, מליקתו פסולה.
השוחט מן הערף, שחיטתו פסולה.
המולק מן הערף, מליקתו כשרה.
השוחט מן הצואר, שחיטתו כשרה.
המולק מן הצואר, מליקתו פסולה;
שכל הערף כשר למליקה,
וכל הצואר כשר לשחיטה.

ה

נמצא הכשר בשחיטה, פסול במליקה;
הכשר במליקה, פסול בשחיטה.
(מסכת חולין פרק א משנה ה)
הכשר בתורין, פסול בבני יונה;
הכשר בבני יונה, פסול בתורין.
תחלת הצהוב, בזה ובזה פסול.

מסכת חולין פרק א משנה ו

ז

הַפֶּשֶׁר בַּפֶּרֶה, פֶּסוּל בְּעֵגְלָה;
הַפֶּשֶׁר בְּעֵגְלָה, פֶּסוּל בַּפֶּרֶה.
הַפֶּשֶׁר בַּכֶּהֱנִים, פֶּסוּל בָּלוֹיִם;
הַפֶּשֶׁר בָּלוֹיִם, פֶּסוּל בַּכֶּהֱנִים.
הַטָּהוֹר בְּכָלִי חָרָשׁ, טָמֵא בְּכָל הַכֵּלִים;
הַטָּהוֹר בְּכָל הַכֵּלִים, טָמֵא בְּכָלִי חָרָשׁ.
הַטָּהוֹר בְּכָלִי עֵץ, טָמֵא בְּכָלִי מַתְכוֹת;
הַטָּהוֹר בְּכָלִי מַתְכוֹת, טָמֵא בְּכָלִי עֵץ.
הַחֵיִב בְּשִׁקְדִּים הַמָּרִים, פֶּטוּר בְּמַתוּקִים;
הַחֵיִב בְּמַתוּקִים, פֶּטוּר בְּמָרִים.

מסכת חולין פרק א משנה ז

ח

הַתָּמֵד,
עַד שֶׁלֹּא הִחְמִיץ, אֵינוֹ נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֶׂה,
מִשֶּׁהִחְמִיץ, נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֶׂה.
הָאֲחִים הַשּׁוֹתֵפִים שְׁחִיבִין בְּקִלְבוֹן,
פֶּטוּרִין מִמַּעֲשֶׂה בְּהֵמָה,
וְשְׁחִיבִין בְּמַעֲשֶׂה בְּהֵמָה,
פֶּטוּרִין מִן הַקִּלְבוֹן.
כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ קִנֵּס, אֵין מְכָר,
וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ מְכָר, אֵין קִנֵּס.
כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ מֵאוֹן, אֵין חֲלִיצָה,
וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ חֲלִיצָה, אֵין מֵאוֹן.
כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ תְּקִיעָה, אֵין הַבְדָּלָה,
וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ הַבְדָּלָה, אֵין תְּקִיעָה.
כִּיצַד?
יוֹם טוֹב שֶׁחַל לִהְיוֹת עֶרֶב שַׁבָּת,
תּוֹקְעִין וְלֹא מְבַדִּילִין;
לְאַחַר הַשַּׁבָּת, מְבַדִּילִין וְלֹא תּוֹקְעִין.
כִּיצַד מְבַדִּילִין?
"בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ".
רַבִּי דוֹסָה אוֹמֵר:
"בֵּין קֹדֶשׁ הַחֲמוּר לְקֹדֶשׁ הַקָּל".

פרק ב

מסכת חולין פרק ב משנה א

א

השוחט אחד בעוף ושנים בבהמה,
שחיטתו כשרה.
ורבו של אחד כמוהו.
רבי יהודה אומר:
עד שישחט את הנרידין.

ב

חצי אחד בעוף, אחד וחצי בבהמה,
שחיטתו פסולה.
רב אחד בעוף ורב שנים בבהמה,
שחיטתו כשרה.

מסכת חולין פרק ב משנה ב

ג

השוחט שני ראשין כאחת,
שחיטתו כשרה.
שנים או חזין בסכין ושוחטין,
אפלו אחד מלמעלן ואחד מלמטן,
שחיטתו כשרה.

מסכת חולין פרק ב משנה ג

ד

התיז את הראש בבית אחת,
פסולה.
היה שוחט,
והתיז את הראש בבית אחת,
אם יש בסכין מלא צנאר,
כשר.
היה שוחט,
והתיז שני הראשים כאחת,
אם יש בסכין מלא צנאר אחד,
כשר.
במי דברים אמורים?
בזמן שהוליד ולא הביא,
או הביא ולא הוליד,
אבל אם הוליד והביא,
אפלו כל שהוא, אפלו באזמל,
כשר.

ה

נפלה סכין ושחטה,
אף על פי ששחטה כדרפה,
פסולה, שנאמר: (דברים יב, כא)
”וּזְבַחְתָּ... וְאָכַלְתָּ”,
מה שאתה זובח, אתה אוכל.

ו

נפלה סכין והגביהה,
נפלו כליו והגביהו,
השחיתו את הסכין, עף,
ובא חברו ושחט,
אם שהא כדי שחיטה אחת,
פסולה.
רבי שמעון אומר:
אם שהא כדי בקור.

מסכת חולין פרק ב משנה ד

ז

שחט את הושט ופסק את הגרגרת,
שחט את הגרגרת ופסק את הושט,
שחט את אחד מהן והמתין לה עד שמתה,
או שהחליד את הסכין תחת השני ופסקו,
רבי ישבאב אומר:
נבלה.
רבי עקיבה אומר:
טרפה.
כלל אמר רבי ישבאב משם רבי יהושע:
כל שנפסלה משחיטתה, נבלה.
כל ששחיטתה כראוי,
ודבר אחר גרם לה להפסל, טרפה.
והודה לו רבי עקיבה.

מסכת חולין פרק ב משנה ה

ח

השוחט בהמה חיה ועוף,
ולא יצא מהן דם, כשרים,
נאכלים בידיהם מסאבות,
לפי שלא הכשרו בדם.
רבי שמעון אומר:
הכשרו בשחיטה.

מסכת חולין פרק ב משנה ו

ט

השוחט את המסכנת,
רבן גמליאל אומר:
עד שתפרכס ביד וברגל.
רבי אליעזר אומר:
דיה אם זנקה.
אמר רבי שמעון:
אף השוחט בלילה,
ובשחר עמד ומצא כתלים מלאים דם,
כשרה, שזנקה כמדת רבי אליעזר.
וחכמים אומרים:
עד שתפרכס ביד וברגל.
או עד שתכשכש בזנבה.
אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה.
בהמה דקה שפשטה את ידה ולא החזירה,
פסולה,
שאינה אלא הוצאת נפש.
במי דברים אמורים?
שהיתה בחזקת מסכנת,
אבל אם היתה בחזקת בריה,
אפלו לא היו בה אחד מן הסימנים הקלוקל,
כשרה.

מסכת חולין פרק ב משנה ז

י

השוחט לנכרי, שחיטתו כשרה.
רבי אליעזר פוסל.
אמר רבי אליעזר:
אפלו שחטה
שיאכל הנכרי מחצר הכבד שלה,
פסולה,
שמחשבת הנכרי לעבודה זרה.

יא

אמר רבי יוסה:
קל וחמור הדברים:
מה אם במקום שהמחשבה פוסלת במקדשין,
אין הכל הולך אלא לאחר העובר,
מקום שאין המחשבה פוסלת בחלין,

לא יהא הכל הולך אלא לאחר השוחט?

מסכת חולין פרק ב משנה ח

יב

השוחט לשם הרים, לשם גבעות,
לשם ימים, לשם נהרות,
לשם מדברות,
שחיטתו פסולה.
שנים או חזין בסכין ושוחטין,
אחד לשם אחד מכל אלו,
ואחד לשם דבר כשר,
שחיטתן פסולה.

מסכת חולין פרק ב משנה ט

יג

אין שוחטין לא לתוך הימים,
ולא לתוך הנהרות,
ולא לתוך הכלים,
אבל שוחט הוא לתוך העגל שלמים,
ובספינה על גבי כלים.
אין שוחטין בגומא,
אבל עושה הוא אדן גומא לתוך ביתו,
בשביל שיכנס הדם לתוכה.
ובשוק לא יעשה כן,
שלא יחקה את המינים.

מסכת חולין פרק ב משנה י

יד

השוחט לשם עולה,
לשם שלמים,
לשם אשם תלוי,
לשם פסח,
לשם תודה,
שחיטתו פסולה.
רבי שמעון מכשיר.
שנים או חזין בסכין ושוחטין,
אחד לשם אחד מכל אלו,
ואחד לשם דבר כשר,
שחיטתו פסולה.

טו

השוחט לשם חטאת,
לשם אשם ודאי,
לשם בכור,
לשם מעשר,
לשם תרומה,
שחיטתו כשרה.
זה הכלל:
דבר שהוא נדר ונדב,
השוחט לשמו פסול.
ודבר שאינו לא נדר ולא נדב,
השוחט לשמו כשר.

פרק ג

מסכת חולין פרק ג משנה א

א

אלו טרפות בבהמה:
נקיבת הושט,
ופסוקת הגרגרת,
נקב קרום שלמח,
נקב הלב לבית חללו,
נפסק חוט שלשזרה,
נטלה הכבד ולא נשתיר ממנה כלום,
הריאה שנקבה,
או שחסרה.
רבי שמעון אומר:
עד שתנקב לבית הסיפונות.

ב

נקבה הקבה,
נקבה המרה,
נקבו הדקים,
הכרס הפנימית שנקבה,
או שנקרע רב החיצונה.
רבי יהודה אומר:
בגדולה טפח, ובקטנה רבה.

ג

הַמִּסָּס וּבֵית הַכּוֹסוֹת שֶׁנִּקְבּוּ לַחוּץ.
נִפְלָה מִן הַגָּג וְנִשְׁתַּבְּרוּ רַב צִלְעוֹתֶיהָ,
וְדְרוֹסַת הַזָּאֵב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
דְּרוֹסַת הַזָּאֵב, בְּדִקָּה,
וְדְרוֹסַת הָאָרִי, בְּגִסָּה.
דְּרוֹסַת הַנֶּזֶק, בְּעוֹף הַדֶּק,
וְדְרוֹסַת הַגָּז, בְּעוֹף הַגֶּס.
זֶה הַכֶּלֶל,
כָּל שֶׁאֵין כְּמוֹהָ חַיָּה, טְרֵפָה.

מסכת חולין פרק ג משנה ב

ד

אֵלּוּ כְּשֵׁרוֹת בְּבִהְמָה:
נִקְבָּה הַגְּרָגֶרֶת, אוֹ שֶׁנִּסְדָּקָה.
עַד כַּמָּה תַּחֲסֹר?
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
עַד כָּאֶסֶר הָאֵיטְלָקִי.

ה

נִפְחָתָה הַגְּלָגֶלֶת וְלֹא נִקְבּ קְרוֹם שְׁלֵמָח,
נִקְבּ הַלֵּב וְלֹא לְבֵית חָלָלוֹ,
נִשְׁבְּרָה הַשְּׁזֶזְרָה וְלֹא נִפְסַק הַחוּט שְׁלָה,
נִטְלָה הַכֶּבֶד וְנִשְׁתִּיר מִמֶּנָּה כָּל שֶׁהוּא,
הַמִּסָּס וּבֵית הַכּוֹסוֹת שֶׁנִּקְבּוּ זֶה לַתּוֹךְ זֶה,
נִטַּל הַטְּחוּל,
נִטְלוּ הַכְּלִיּוֹת,
נִטַּל לְחֵי הַתַּחְתּוֹן,
נִטְלָה הָאוֹם שְׁלָה,
וַחֲרוּתָה בִּידֵי שָׁמַיִם,
כְּשֶׁרָה.
הַגְּלוּדָה,
רַבִּי מֵאִיר מְכַשִּׁיר,
וַחֲכָמִים פּוֹסְלִין.

מסכת חולין פרק ג משנה ג

ו

אֵלּוּ טְרֵפוֹת בְּעוֹף:
נִקְוַבַת הַוֶּשֶׁט,
וּפְסוּקַת הַגְּרָגֶרֶת.
הַכֶּתֶה חֲלָדָה עַל רֹאשָׁה,

מָקוֹם שֶׁהִיא עוֹשָׂה אוֹתָהּ טְרָפָה.
נִקְבּוּ הַקְּרָקְבָּן,
נִקְבּוּ הַדִּקְיָן.
נִפְלָה לְאוֹר וְנִחְמְרוּ בְּנֵי מַעֲיָה,
אִם יִרְקִים, פְּסוּלָה,
וְאִם אֲדָמִין, כְּשָׂרָה.
דִּרְסָה,
וּטְרָפָה לְכַתֵּל,
אוֹ שֶׁרְצָצְתָהּ בְּהֵמָה וְהִיא מִפְּרִכָּסֶת,
אִם שָׁהָת מַעַת לַעַת וּשְׁחָטָה,
כְּשָׂרָה.

מסכת חולין פרק ג משנה ד

ז

אֵלּוּ כְּשֵׁרוֹת בְּעוֹף:
נִקְבָּה הַגְּרִגֶּרֶת,
אוֹ שֶׁנִּסְדָּקָה.
הַפֶּתָה חֲלָדָה עַל רֹאשָׁהּ,
מָקוֹם שֶׁאֵינָה עוֹשָׂה טְרָפָה.
נִקְבּוּ הַזִּפְקִי,
רַבִּי אוֹמֵר:
אֶפְלוּ גִטְלִי.
יֵצְאוּ בְּנֵי מַעֲיָה וְלֹא נִקְבּוּ.
נִשְׁתַּבְּרוּ אֲגַפִּיָּהּ,
נִמְרָטוּ כִּנְפֵיהָ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם גִּטְלָהּ הַנוֹצָה, פְּסוּלָה.

מסכת חולין פרק ג משנה ה

ח

אֲחוּזֹת הַדָּם,
וְהַמַּעֲשֵׂנֹת,
שֶׁאֲכָלָה רִדְפָנִי,
שֶׁאֲכָלָה צוֹאת תְּרִנְגָּלִים,
וְשִׁשְׁתֵּת הַמִּיִּם הָרָעִים,
פְּסוּלָה.
אֲכָלָה סֵם הַמּוֹת,
אוֹ שֶׁנִּשְׁכָּה גִחַשׁ,
מִתֵּרֶת מִשֵּׁם טְרָפָה,
וְאִסּוּרָה מִפְּנֵי סִכָּנַת נַפְשוֹת.

מסכת חולין פרק ג משנה ו

ט

סימני בהמה וחייה נאמרו מן התורה,
וסימני העוף לא נאמרו.
אמרו חכמים:
כל עוף הדורס, טמא.
כל שיש לו אצבע יתרה,
וזפק וקרקבן נקלה, טהור.
רבי אלעזר בר צדוק אומר:
כל עוף חולק את רגליו, טמא.

מסכת חולין פרק ג משנה ז

י

ובחגיגין:
כל שיש לו ארבע רגלים,
ארבע כנפים וקרסלים,
וכנפיו חופות את רבו.
רבי יוסה אומר:
שמו חגב.
ובדגים:
כל שיש לו סנפיר וקשקשת.
רבי יהודה אומר:
שני קשקשין וסנפיר אחד.
אלו הן הקשקשין?
הקבועין בו.
וסנפירין?
שיהא פורח בהן.

פרק ד

מסכת חולין פרק ד משנה א

א

בהמה שהיא מקשה לילד,
הוציא העבר את ידו והחזירה, מתר.
הוציא את ראשו,
אף על פי שהחזירו, הרי זה כילוד.
חתך מן העבר במעייה, מתר באכילה.
מן הטחול ומן הכליות, אסור באכילה.
זה הכלל:

דָּבָר שֶׁהוּא גּוֹפֶה, אָסוּר,
וְדָבָר שֶׁאֵינוֹ גּוֹפֶה, מִתֵּר.

מסכת חולין פרק ד משנה ב

ב

מִבְּכֹרֶת שֶׁהִיא מְקֻשָּׁה לִילָד,
מִחֲתָךְ אָבִיר וּמִשְׁלִיךְ לְכָלִּבִּים.
יֵצֵא רֶבֹו, הִרִי זֶה יִקְבֵּר,
וְנִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה. <בכ"י וניטרפה, לא מנוקד>

מסכת חולין פרק ד משנה ג

ג

בְּהֵמָה שֶׁמֵּת עֲבָרָה בְּתוֹךְ מַעֲיָה, <עוֹבְרָה>
הוֹשִׁיט הָרוּעָה אֶת יָדוֹ וְנָגַע בּוֹ,
בֵּין בְּבֵהֶמָה טְמֵאָה,
בֵּין בְּבֵהֶמָה טְהוֹרָה, טְהוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמֵר:
בְּטֵמֵאָה, טְמֵא;
וּבְטְהוֹרָה, טְהוֹר.

ד

הָאִשָּׁה שֶׁמֵּת וּלְדָה בְּתוֹךְ מַעֲיָה,
הוֹשִׁיטָה הַחֲיָה אֶת יָדָהּ וְנָגַעָה בּוֹ,
הַחֲיָה טְמֵאָה טְמֵאָת שְׂבָעָה,
וְהָאִשָּׁה טְהוֹרָה עַד שֶׁיֵּצֵא הַוֶּלֶד.

מסכת חולין פרק ד משנה ד

ה

בְּהֵמָה שֶׁהִיא מְקֻשָּׁה לִילָד,
הוֹצִיא הָעֶבֶר אֶת יָדוֹ וְחִתְּקָה,
וְאַחֲרֵי כֵן שָׁחַט אֶת אִמּוֹ,
הַבֶּשֶׂר טְהוֹר.
שָׁחַט אֶת אִמּוֹ,
וְאַחֲרֵי כֵן חִתְּקָה,
הַבֶּשֶׂר מִגַּע גְּבֻלָּה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מִגַּע טְרֵפָה שְׁחוּטָה.
מֵה מְצִינוֹ בְּטְרֵפָה שֶׁשְּׁחִיטָתָהּ מְטַהֶרֶתָּה,
אִף שֶׁחִיטַּת בְּהֵמָה תִּטְהַר אֶת הָעֶבֶר.

ו

אמר להם רבי מאיר:

לא!

אם טהרה שחיטת טרפה אותה בדבר שהוא גופה,

תטהר את העבר, דבר שאינו גופה!

ומנין לטרפה ששחיטתה מטהרתה?

בהמה טמאה אסורה באכילה,

וטרפה אסורה באכילה;

מה בהמה טמאה, אין שחיטתה מטהרתה,

אף טרפה, לא תטהרנה שחיטתה?

ז

אמרו לו:

לא!

אם בבהמה טמאה,

שלא היתה לה שעת כשר,

תאמר בטרפה,

שהיתה לה שעת כשר?

טל לך מה שהבאת!

הרי שנולדה טרפה מן הבטן מנין?

לא!

אם אמרת בבהמה טמאה,

שאין למינה שחיטה,

תאמר בטרפה,

שיש למינה שחיטה?

בן שמונה חי,

אין שחיטתו מטהרתו, <שחיטתה>

שאין למינו שחיטה.

מסכת חולין פרק ד משנה ה

ח

השוחט את הבמה,

ומצא בה בן שמונה חי או מת,

או בן תשעה מת,

קורעו ומוציא את דמו.

מצא בה בן תשעה חי,

טעון שחיטה,

וחיב משם 'אתו ואת בנו'.

דברי רבי מאיר.

וחכמים אומרים:

שחיטת אמו מטהרתו.

רבי שמעון השזורי [אומר]:
אפלו בן חמש שנים והוא חורש בשדה,
שחיטת אמו מטהרתו.
קרעה ומצא בה בן תשעה חי,
טעון שחיטה,
לפי שלא נשחטה אמו.

מסכת חולין פרק ד משנה ו

ט

בהמה שנחתכו רגליה,
מן הארכובה ולמטן, כשרה;
מן הארכובה ולמעלן, פסולה.
וכן שנטל צמת הגידים.
נשבר לו העצם,
אם רב הבשר קיים,
שחיטתה מטהרתו;
אם אין רב הבשר קיים,
אין שחיטתה מטהרתו.

מסכת חולין פרק ד משנה ז

י

השוחט את הבהמה ומצא בה שלייה,
נפש היפה תאכל.
אינה מטמא טמאת אכלין,
ולא טמאת נבלות.
חשב עליה,
מטמא טמאת אכלין,
אבל לא טמאת נבלות.
שלייה [שיצתה] מקצתה,
אסורה באכילה.
כסימן הולד באשה,
כך סימן הולד בבהמה.
מבכרת שהפילה שלייה,
ישליכנה לכלבין.
ובמקדשין, תקבר.
לא היו קוברין אותה בפרשת הדרכים,
ואין תולין אותה באילן,
משם דרכי האמרי.

פרק ה

מסכת חולין פרק ה משנה א

א

"אתו ואת בנו"

נוהג בארץ ובחוץ לארץ,
בפני הבית ושלא בפני הבית,
בחלין ובמקדשין.
כיצד?

השוחט אתו ואת בנו חלין בחוץ,
שניהם כשרים,
והשני סופג את הארבעים;
קדשים בחוץ,
הראשון חייב כרת,
ושניהן פסולין,
ושניהן סופגין את הארבעים.

ב

חלים בפנים, שניהן פסולין,
והשני סופג את הארבעים.
קדשים בפנים,
הראשון כשר, ופטור,
והשני סופג את הארבעים, ופסול.

מסכת חולין פרק ה משנה ב

ג

חלין וקדשים בחוץ,
הראשון כשר, ופטור,
והשני סופג את הארבעים, פסול.

ד

קדשין וחלין בחוץ,
הראשון חייב כרת, ופסול,
והשני כשר,
ושניהן סופגין את הארבעים.

ה

חלים וקדשין בפנים,
שניהן פסולין,
והשני סופג את הארבעים.
קדשין וחלין בפנים,

הָרֹאשׁוֹן כָּשֶׁר, וּפְטוּר,
וְהַשְּׁנִי סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים, וּפְסוּל.

ו

חֲלִין בַּחוּץ וּבפְּנִים,
הָרֹאשׁוֹן כָּשֶׁר, וּפְטוּר,
וְהַשְּׁנִי סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים, וּפְסוּל.

ז

קֹדְשִׁים בַּחוּץ וּבפְּנִים,
הָרֹאשׁוֹן חַיֵּב כֶּרֶת,
וְשְׁנֵיהֶן פְּסוּלִין,
וְשְׁנֵיהֶן סוֹפְגִין אֶת הָאֲרָבָעִים.

ח

חֲלִים בְּפְנִים וּבַחוּץ,
הָרֹאשׁוֹן פְּסוּל, וּפְטוּר,
וְהַשְּׁנִי סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים, וְכָשֶׁר.

ט

קֹדְשִׁים בְּפְנִים וּבַחוּץ,
הָרֹאשׁוֹן כָּשֶׁר, וּפְטוּר,
וְהַשְּׁנִי סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים, וּפְסוּל.

מסכת חולין פרק ה משנה ג

,

הַשּׁוֹחֵט וְנִמְצָא טְרֵפָה,
הַשּׁוֹחֵט לְעִבּוּדָה זָרָה,
הַשּׁוֹחֵט פֶּרֶת חֲטָאֵת,
וְשׂוֹר הַנֶּסֶקֶל, וְעִגְלָה עֲרוּפָה,
רַבִּי מֵאִיר מְחַיֵּב.
רַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר.
הַשּׁוֹחֵט וְנִתְּנָבֶלֶה בִידּוֹ,
הַנּוֹחֵר, וְהַמְעַקֵּר,
פְּטוּר מִשֵּׁם 'אֶתוֹ וְאֶת בְּנוֹ'.

יא

שְׁנַיִם שֶׁלְקָחוּ פֶּרֶה וּבָנָה,
זֶה שֶׁלְקָח רֹאשׁוֹן יִשְׁחַט רֹאשׁוֹן,
וְאִם קֹדֶם הַשְּׁנִי, זָכָה.
הַשּׁוֹחֵט פֶּרֶה וְשְׁנֵי בָנֶיהָ,

סופג שמונים.
שחט שני בניה ואחר כך שחטה,
סופג ארבעים.
שחטה ואת בתה ואת בת בתה,
סופג שמונים.
שחטה ואת בת בתה,
ואחר כך שחט בתה,
סופג ארבעים.
סומכוס אמר משם רבי מאיר:
סופג שמונים.

[יב] <יא>
בארבעה פרקים בשנה,
המוכר בהמה לחברו צריך להודיע:
"אמה מכרתי לשחוט",
"בתה מכרתי לשחוט",
ואלו הן:
ערב יום טוב האחרון של חג,
ערב יום טוב הראשון של פסח,
ערב העצרת,
וערב ראש השנה.
וכדברי רבי יוסה הגלילי:
אף ערב יום הכפורים בגליל.
אמר רבי יהודה:
אמתי? בזמן שאין לו רוח,
אבל אם יש לו רוח,
אינו צריך להודיע.
מוֹדֶה רַבִּי יְהוּדָה
בְּמוֹכֵר אֶת הָאֵם לַחֲתָן וְאֶת הַבַּת לַכֶּלֶה,
שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ,
שֶׁהַדָּבָר יְדוּעַ שְׁשִׁנִּיהֶן שׁוֹחֲטִין בְּיוֹם אֶחָד.

מסכת חולין פרק ה משנה ד

[יג] <יב>
בארבעה פרקים האלו,
משחיטין את הטבח על כרחו.
אפלו שור שונה אֶלֶף דִּינָרִין,
ואין ללוקח אֶלָּא דִּינָר,
כופין אותו לשחט.
לפיכך, אם מת, מת ללוקח. <מת' שני מחוק>
אבל בשאר ימות השנה אינו כן,

לְפִיכָךְ, אִם מֵת, מֵת לְמוֹכָר.

מסכת חולין פרק ה משנה ה

[יד] <יג>

"יוֹם אֶחָד" הָאָמֹר בְּאֶתוֹ וְאֶת בְּנוֹ,

הַיּוֹם הוֹלֵךְ אַחֵר הַלֵּילָה.

אֵת זֶה דָּרַשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן זֹמְאָ:

וְנֹאמַר בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית: (בְּרֵאשִׁית א, ה.)

"יוֹם אֶחָד",

וְנֹאמַר בְּאֶתוֹ וְאֶת בְּנוֹ (וַיִּקְרָא כב, כח)

"יוֹם אֶחָד",

מָה "יוֹם אֶחָד" הָאָמֹר בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית,

הַיּוֹם הוֹלֵךְ אַחֵר הַלֵּילָה,

אֵף "יוֹם אֶחָד" הָאָמֹר בְּאֶתוֹ וְאֶת בְּנוֹ,

הַיּוֹם הוֹלֵךְ אַחֵר הַלֵּילָה.

פרק ו

מסכת חולין פרק ו משנה א

א

כָּסוּי הַדָּם נוֹהֵג בְּאֶרֶץ וּבְחוּץ לְאֶרֶץ,

בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשֵׁלֵא בְּפָנֵי הַבַּיִת,

בְּחָלִין אֶבֶל לֹא בְּמִקְדָּשֵׁין.

וְנוֹהֵג בַּחֲזֵה וּבַעוֹף,

בְּמִזְמָן וּבְשִׁאֲיוֹ מִזְמָן.

וְנוֹהֵג בְּכוֹי, מִפָּנֵי שֶׁהוּא סֶפֶק.

וְאֵין שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ בְּיוֹם טוֹב.

וְאִם שָׁחֲטוּ, אֵין מְכַסִּין אֶת דָּמוֹ.

(מסכת חולין פרק ו משנה ב)

הַשּׁוֹחֲט וְנִמְצָא טְרֵפָה,

הַשּׁוֹחֲט לְעִבּוּדָה זָרָה,

הַשּׁוֹחֲט חָלִין בְּפָנִים,

וְקֹדֶשִׁין בְּחוּץ,

חֲזֵה וְעוֹף הַנִּסְקָלִים,

רַבִּי מֵאִיר מְחִיב,

וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין.

הַשּׁוֹחֲט וְנִתְנַבֵּלָה בְּיָדוֹ,

הַנוֹחֵר, וְהַמַּעֲקָר,

פְּטוּר מִלְּכֻסּוֹת.

מסכת חולין פרק ו משנה ג

ב

חרש שוטה וקטן ששחטו,
ונאחרין רואין אותם,
חביבין לכסות.
בינן לבין עצמם,
פטורין מלכסות.
וכן לענין 'אתו ואת בנו',
ששחטו ונאחרין רואין אותן,
אסור לשחוט אחריהן.
בינן לבין עצמן,
רבי מאיר מתיר לשחוט אחריהן,
וחכמים אוסרין.
ומודים שאם שחטו,
שאינן סופגין את הארבעים.

מסכת חולין פרק ו משנה ד

ג

שחט מאה חיה במקום אחד,
כסוי אחד לכלם;
מאה עופות במקום אחד,
כסוי אחד;
חיה ועוף במקום אחד,
כסוי אחד לכלם.
רבי יהודה אומר:
שחט חיה, יכסה,
ואחר כך ישחט את העוף.
שחט ולא כסה, וראהו אחר,
חביב לכסות.
כסה ונתגלה, פטור מלכסות.
כסתו הרוח, חביב לכסות.

מסכת חולין פרק ו משנה ה

ד

דם שנתערב במים,
אם יש בו מראה דם,
חביב לכסות.
נתערב בזין,
רואין אותו כאלו הוא מים.
נתערב בדם,

רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִיָּם.
נִתְעַרֵב בְּדָם בְּהִמָּה אוֹ בְּדָם חַיָּה,
רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִיָּם.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵין דָּם מְבַטֵּל דָּם.

מסכת חולין פרק ו משנה ו

ה

דָּם הַנִּתְּזוֹ וְשֶׁעַל הַסִּכִּין,
חֵיב לְכַסּוֹת.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אֲמַתִּי?
בְּזֶמֶן שֶׁאֵין שֵׁם דָּם אֵלָּא הוּא,
אֲבָל אִם יֵשׁ שֵׁם דָּם אֵלָּא הוּא,
פְּטוּר מִלְּכַסּוֹת.

מסכת חולין פרק ו משנה ז

ו

בְּמָה מְכַסִּים וּבְמָה אֵין מְכַסִּים?
מְכַסִּין בְּזָבֵל דֶּק, וּבַחֹל דֶּק,
בַּסִּיד, וּבַחֲרָסִית,
וּבִלְבָנָה וּבַמְּגוּפָה שֶׁכְּתָשָׁה.
אֲבָל אֵין מְכַסִּין לֹא בְּזָבֵל גָּס,
וְלֹא בַחֹל גָּס,
וְלֹא בִלְבָנָה וְלֹא בַמְּגוּפָה שֶׁלֹּא כְּתָשָׁה.
וְלֹא יִכְפֶּה עָלָיו אֶת הַכָּלִי.
כָּלֵל אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
דָּבָר שֶׁהוּא מְגַדֵּל צִמְחִין,
מְכַסִּין בוֹ;
שֶׁאֵינוֹ מְגַדֵּל צִמְחִין,
אֵין מְכַסִּין בוֹ.

פרק ז

מסכת חולין פרק ז משנה א

א

גִּיד הַנֶּשֶׁה נוֹהֵג בְּאַרְץ וּבְחוּץ לְאַרְץ,
בְּפָנֵי הַבַּיִת, וְשֶׁלֹּא בְּפָנֵי הַבַּיִת,
בַּחֲלִין, וּבַמְּקַדְשִׁין.

וְנוֹהַג בְּבִהְמָה וּבַחַיָּה,
וּבְיֶרֶךְ שְׁלִימִין וּבְיֶרֶךְ שְׁלִשְׁמָאל.
וְאֵינוֹ נוֹהַג בְּעוֹף, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ כָּף.
נוֹהַג בְּשָׁלִיל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵינוֹ נוֹהַג בְּשָׁלִיל.
וְחִלְבוֹ מִתֵּר.
אֵין הַטְּבָחִים נֶאֱמָנִין עַל גִּיד הַנֶּשֶׁה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
נֶאֱמָנִין עָלָיו וְעַל הַחֵלֶב.

מסכת חולין פרק ז משנה ב

ב

שׁוֹלַח הוּא אָדָם לְנִכְרֵי
יֶרֶךְ שְׁגִיד הַנֶּשֶׁה בְּתוֹכָהּ,
מִפְּנֵי שֶׁמְקוֹמוֹ נִכְר. <שְׁמֻקְמָה>
הַנוֹטֵל גִּיד הַנֶּשֶׁה,
צָרִיךְ שִׁיטֵּל אֶת כָּלוֹ. <כָּלָה>
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
יִקְיָם בּוֹ מִצֹּנֹת נְטִילָה.

מסכת חולין פרק ז משנה ג

ג

הָאוֹכֵל מִגִּיד הַנֶּשֶׁה כֹּזֵית,
סוֹפֵג אַרְבָּעִין.
אֲכָלוּ וְאֵין בּוֹ כֹּזֵית, חֵיֵב.
אֲכָל מִזֶּה כֹּזֵית וּמִזֶּה כֹּזֵית,
סוֹפֵג שְׁמוֹנִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵינוֹ סוֹפֵג אֶלָּא אַרְבָּעִים.

מסכת חולין פרק ז משנה ד

ד

יֶרֶךְ שְׁנֵתִבְשָׁל בֶּה גִיד הַנֶּשֶׁה,
אִם יֵשׁ בְּנוֹתָן טַעַם,
הֵרִי זוֹ אֲסוּרָה.
כִּיצַד מְשַׁעְרִין אוֹתָהּ?
כְּבֶשֶׂר בְּלֶפֶת.

מסכת חולין פרק ז משנה ה

ה

גיד הנִּשָּׂה שֶׁנִּתְבַּשֵּׁל עִם הַגִּידִים,
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא מְכִירוֹ,
בְּנוֹתֵן טַעַם.
אִם אֵינוֹ מְכִירוֹ,
כֵּלָן אֲסוּרִין,
וְהֶרֶטֶב, בְּנוֹתֵן טַעַם.
(וְכֵן חֲתֻכָּה שֶׁל גִּבְלָה, <כֹּל הַמוֹסָגֵר אֵינוֹ בִּכְ"י>
וְכֵן חֲתֻכָּה שֶׁל דָּג טָמֵא שֶׁנִּתְבַּשֵּׁל עִם הַחֲתִיכוֹת,
בְּזֶמֶן שֶׁמְכִירֵן, בְּנוֹתֵן טַעַם;
וְאִם לֹא, כֵּלָן אֲסוּרוֹת,
וְהֶרֶטֶב בְּנוֹתֵן טַעַם.)

מסכת חולין פרק ז משנה ו

ו

נוֹהֵג בְּטִהְרָה, וְאֵינוֹ נוֹהֵג בְּטִמְאָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: <יודָה>
אֵף בְּטִמְאָה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
וְהֵלֵא עַל בְּנֵי יַעֲקֹב נֶאֱסַר גִּיד הַנִּשָּׂה,
וְאֵדִין בְּהִמָּה טִמְאָה מִתֵּרֵת לָהֶם?
אָמְרוּ לוֹ:
מִסִּינֵי נֶאֱמַר,
אֲלֹא שֶׁנִּכְתַּב בְּמִקְוָמוֹ.

פרק ח

מסכת חולין פרק ח משנה א

א

כָּל הַבֶּשֶׂר אֲסוּר לְבִשָּׁל בְּחֵלֶב,
חוּץ מִבֶּשֶׂר דָּגִים וְחִגְבִּים.
אֲסוּר לְהַעֲלוֹתוֹ עִם הַגִּבְנָה עַל הַשֵּׁלֶחָן,
חוּץ מִבֶּשֶׂר דָּגִים וְחִגְבִּים.
הַנּוֹדֵר מִן הַבֶּשֶׂר,
מִתֵּר בִּבֶּשֶׂר דָּגִים וְחִגְבִּים.
הַעוֹף עוֹלָה עִם הַגִּבְנָה עַל הַשֵּׁלֶחָן,
וְאֵינוֹ נֶאֱכָל,
כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמִי.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:

לא עולה ולא נאכל.
אמר רבי יוסה:
זו מקלי בית שמי,
ומחמרי בית הלל.
באי זה שלחן אמרו?
בשלחן שהוא אוכל עליו,
אבל בשלחן שהוא סודר עליו את התבשיל,
נותן זה בצד זה ואינו חושש.

מסכת חולין פרק ח משנה ב

ב

צורר אדם בשר וגבנה במטפחת אחת,
ובלבד שלא יהו נוגעים זה בזה.
רפן שמעון בן גמליאל אומר:
שני אכסניים אוכלין על שלחן אחד,
זה בשר וזה גבנה ואינן חוששין.

מסכת חולין פרק ח משנה ג

ג

טפת חלב שנפלה לחתכה,
אם יש בה בנותן טעם באותה החתכה,
נוער את הקדרה. <ניער>
אם יש בה בנותן טעם באותה הקדרה,
[אסור].

הפחל,

קורעו ומוציא את חלבו.
לא קרעו, אינו עובר עליו.
הלב,

קורעו ומוציא את דמו.
לא קרעו, אינו עובר עליו.
המעלה את העוף עם הגבינה על השלחן,
אינו עובר ב'לא תעשה'.

מסכת חולין פרק ח משנה ד

ד

בשר בהמה טהורה וחלב בהמה טהורה,
אסור לבשל ואסור בהניה.
בשר בהמה טהורה וחלב בהמה טמאה,
או בשר בהמה טמאה וחלב בהמה טהורה,
מתר לבשל ומתר בהניה.
רבי עקיבה אומר:

חֲזִיהַ וְעוֹף אֵינָן מִן הַתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר:
"לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ",
"לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ",
שְׁלֹשָׁה פְעָמִים (שְׁמוֹת כג, יט; לך, כו; דְּבָרִים יד, כא)
פָּרַט לַחֲזִיהַ וְלָעוֹף וְלִבְהֶמָּה טָמְאָה.

ה

רַבִּי יוֹסֵה הַגִּלְלִי אוֹמֵר:
נֶאֱמַר (דְּבָרִים יד, כא) "לֹא תֹאכְלוּ כָּל נֶבֱלָה",
וְנֶאֱמַר: "לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בַחֲלָב אִמּוֹ",
אֵת שֶׁהוּא אָסוּר מִשֵּׁם נֶבֱלָה,
אָסוּר לִבְשַׁל בַּחֲלָב.
עוֹף, שֶׁהוּא מִשֵּׁם נֶבֱלָה,
אֵינוֹ דִּין שִׁיָּהָא אָסוּר מִלִּבְשַׁל בַּחֲלָב?
תִּלְמוּד לומר "בַּחֲלָב אִמּוֹ",
נִצָּא הָעוֹף, שֶׁאֵין לוֹ חֵלֶב אִם.

מסכת חולין פרק ח משנה ה

ו

קִבַּת הַנֶּכְרִי וְשִׁלְנִבְלָה,
הָרִי זֶה אָסוּרָה.
הַמַּעֲמִיד בַּעֲוֹנָה שֶׁלִּקְבָּה,
אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם,
הָרִי זֶה אָסוּרָה.
כְּשֶׁרָה שִׁינְקָה מִן הַטְּרֵפָה,
קִבְּתָהּ אָסוּרָה.
וְטְרֵפָה שִׁינְקָה מִן הַכְּשֶׁרָה,
קִבְּתָהּ מֵתֵרָת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּנוּס בְּמַעֲיָה. <כְּנוּס>

מסכת חולין פרק ח משנה ו

ז

חָמֵר בַּחֲלָב מִבָּדָם, וּבָדָם מִבַּחֲלָב.
שֶׁחֲלָב,
מוֹעֲלִין בוֹ, וְחִיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פֶּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
מֵה שֶׁאֵין כֵּן בָּדָם.
חָמֵר בָּדָם,
שֶׁהָדָם נוֹהֵג בְּבִהֶמָּה וּבַחֲזִיהַ וּבָעוֹפוֹת,
בֵּין טָמְאִין בֵּין טְהוֹרִין,
וְהַחֲלָב אֵינוֹ נוֹהֵג
אֲלֹא בְּבִהֶמָּה טְהוֹרָה בְּלִבָּד.

פרק ט

מסכת חולין פרק ט משנה א

א

העור, והרטב, והקופה, והאלל,
והעצמות, והגידין, והקרננים, והטלפים,
מצטרפים לטמא טמאת אכלים,
אבל לא טמאת נבלות.
כיוצא בו,

השוחט בהמה טמאה לזכרי והיא מפרקסת,
מטמא טמאת אכלין,
אבל לא טמאת נבלות עד שתמות,
או עד שיתיו את ראשה.
רבה לטמא טמאת אכלין,
מה שרבה לטמא טמאת נבלות.
רבי יהודה אומר:
האלל המכנס,
אם יש כזית במקום אחד,
חיבין עליו.

מסכת חולין פרק ט משנה ב

ב

אלו שעורותיהן כבשרן:
עור האדם,
עור חזיר שלישוב.
רבי יוסה אומר:
אף עור חזיר שלכר;
ועור חטרת גמל הרפה,
עור הראש שלעגל הרך,
עור בית הפרסות,
עור בית הבשת,
עור השליל,
עור שתחת האליה,
עור האנקה והכח והלטאה והחמט.
רבי יהודה אומר:
הלטאה כחלדה.
וכלם,
שעבדן, או שהלך בהן כדי עבדה,

טהורין,
חוץ מעור האדם.
רבי יוחנן בן נורי אומר:
שמונה שרצים, יש להן עורות.

מסכת חולין פרק ט משנה ג

ג

המפשיט בבהמה, בחיה ובעוף,
בטמאה ובטהורה,
בדקה ובגסה,
לשטית, כדי אחיזה;
ולחמת, עד שיוציא את כל החזה;
המרגיל לכלו חבור לטמאה;
לטמא ולטמא.

ד

עור שעל הצואר,
רבי יוחנן בן נורי אומר:
אינו חבור.
וחכמים אומרים:
חבור, עד שיפשיט את כלו.
(מסכת חולין פרק ט משנה ד)
עור שיש עליו כזית בשר,
הנוגע בציב והיוצא ממנו בשערה שכנגדו,
טמא. <טמא>
היו עליו כשני חצי זיתים,
מטמאין במגע אבל לא במשא.
דברי רבי ישמעאל.
רבי עקיבה אומר:
לא במגע, ולא במשא.
ומודה רבי עקיבה,
בכשני חצי זיתים שהן תחובין בקיסם,
והסיטן כל שהוא טהור.
מפני מה רבי עקיבה מטהר בעור?
מפני שהעור מבטלן.

מסכת חולין פרק ט משנה ה

ה

קולית המת וקולית המקדשין,
הנוגע בהן,
בין נקובין, בין סתומין, טמא.

קולית הנבלה, קולית השרץ,

הנוגע בהן,

סתומין, טהור,

נקבו כל שיהן, מטמין במגע.

מנין אף במשא?

תלמוד לומר (ויקרא יא, לט-מ)

"הנגע. . .

והנשא",

את שבא לכלל מגע, בא לכלל משא;

לא בא לכלל מגע, לא בא לכלל משא.

מסכת חולין פרק ט משנה ו

ו

ביצת השרץ המרקמת, טהורה;

נקבה כל שהוא, טמאה.

שרץ שחציו בשר וחציו אדמה,

הנוגע בבשר, טמא,

ובאדמה, טהור.

רבי יהודה אומר:

אף הנוגע באדמה שנגד הבשר,

טמא.

מסכת חולין פרק ט משנה ז

ז

האבר והבשר המדלדלין בבהמה,

מטמין טמאת אכלין במקומן,

וצריכין הכשר.

נשחטה הבהמה,

הכשרו דמיה.

דברי רבי מאיר.

רבי שמעון אומר:

לא הכשרו.

מתה הבהמה,

הבשר צריך הכשר,

האבר מטמא משם אבר מן החי,

ואינו מטמא משם אבר מן הנבלה.

דברי רבי מאיר.

רבי שמעון מטהר.

מסכת חולין פרק ט משנה ח

ח

האָבר װהבֿשר המדלדלין באַדם,
טהורין.
מת האָדם,
הבֿשר טהור,
אָבר מטמא משם אָבר מן החי,
ואינו מטמא משם אָבר מן המת.
דברי רבי מאיר.
רבי שמעון מטהר.

פרק י

מסכת חולין פרק י משנה א

א

הנורע והלחיים והקבה
נוהגין בארץ ובחוץ לארץ,
בפני הבית, ושלל בפני הבית,
בחלין אכל לא במקדשין.
שהיה בדין,
מה אם החלין,
שאין חבין בחזה ובשוק,
חבין במתנות, <במתנות>
קדשין,
שהן חבין בחזה ובשוק,
אינו דין שיהיו חבין במתנות? <שיהא>
תלמוד לומר: (ויקרא ג' לד)
"ואתן אתם לאהרן הכהן ולבניו לחק עולם",
אין לך אלא מה שאמור בענין.

מסכת חולין פרק י משנה ב

ב

כל קדשים שקדם מום קבוע להקדשן, ונפדו,
חבין בבכורה ובמתנות,
ויוצאין לחלין לגזז ולעבה,
ולדן וחלבן מחר לאחר פדיונן,
והשוחט בחוץ פטור,
ואין עושין תמורה,
ואם מתו יפדו,
חוץ מן הבכור ומן המעשר.

ג

כָּל שְׁקֵדָם הִקְדָּשׁן אֶת מוֹמָן,
אוּ מוֹם עוֹבֵר לְהִקְדָּשׁן,
לְאַחַר מִכָּאן נוֹלֵד לָהֶם מוֹם קְבוּעַ לְהִקְדָּשׁן וְנִפְדּוֹ,
פְּטוּרִין מִן הַכּוֹרָה וּמִן הַמִּתְנּוֹת,
וְאֵינָן יוֹצְאִין לְחֵלִין לְגֹזוֹ וּלְעֵבֶד,
וְלָדָן וְחֵלְכֵן אֲסוּר לְאַחַר פְּדִיוֹנָן,
וְהַשׁוֹחֲטִין בַּחוּץ חֵיב,
וְעוֹשִׂין תְּמוּרָה,
וְאִם מֵתוּ, יִקְבְּרוּ.

מסכת חולין פרק י משנה ג

ד

בְּכוֹר שְׁנֵתְעָרַב בְּמֵאָה,
בְּזֶמֶן שִׁמְאָה שׁוֹחֲטִין אֶת כָּלָם,
פּוֹטְרִין אֶת כָּלָם.
אֶחָד שׁוֹחֲט אֶת כָּלָם,
פְּטוּרִין לוֹ אֶחָד.
הַשׁוֹחֲט לִכְהֵן, וְלִזְכָּרִי,
פְּטוּר מִן הַמִּתְנּוֹת.
וְהַמְשַׁתֵּף עִמָּהֶם,
צָרִיד שִׁירָשָׁם.
אִם אָמַר "חוּץ מִן הַמִּתְנּוֹת",
פְּטוּר מִן הַמִּתְנּוֹת.
אָמַר לוֹ:
"מִכּוֹר לִי בְּנֵי מַעֲיָה שֶׁלִּפְרָה",
וְהָיוּ בָּהֶם מִתְנּוֹת,
נוֹתֵנָן לִכְהֵן,
וְאֵינּוּ מְנַכָּה לוֹ מִן הַדָּמִין.
לְקַחֲתָן מִמֶּנּוּ בַּמִּשְׁקָל,
נוֹתֵנָן לִכְהֵן,
וּמְנַכָּה לוֹ מִן הַדָּמִין.

מסכת חולין פרק י משנה ד

ה

גֵּר שְׁנֵתְגִיר,
וְהִיתָה לוֹ פְּרָה נִשְׁחָטָה עַד שֶׁלֹּא נִתְגִּיר,
פְּטוּר;
מִשְׁנֵתְגִיר, חֵיב;
אִם סָפַק, פְּטוּר,
שֶׁהִמּוּצִיא מִחֲבֵרוֹ, עָלָיו הָרְאִיָּה.

ו

אי זה הוא הזרוע?
מפרק שלארכבה עד כף שליד,
והוא שלנזיר.
כנגדו ברגל, שוק.
רבי יהודה אומר:
שוק,
מפרק שלארכבה עד סבך שלרגל.
אי זה הוא לחי?
מפרק שללחי עד פיקה שלגרגרת.

פרק יא

מסכת חולין פרק יא משנה א

א

ראשית הגז נוהג בארץ ובחוץ לארץ,
בפני הבית ושללא בפני הבית,
בחליון, אבל לא במקדשין.
חמר בזרוע ובלחיים ובקבה מראשית הגז,
שהזרוע והלחיים והקבה נוהגים בבקר ובצאן,
בין מרבה בין ממצט,
וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלים,
אינו נוהג אלא במרבה.

מסכת חולין פרק יא משנה ב

ב

וכמה הוא מרבה?
בית שמי אומרים:
שתי רחלים, שנאמר: (ישעיה ז, כא)
"יחיה איש עגלת בקר ושתי צאן".
ובית הלל אומרים:
חמש, שנאמר: (שמואל א כה, יח)
"חמש צאן עשויות".
חמש רחלות גוזזות מנה מנה ופרס,
חיבות בראשית הגז.
דברי רבי דוסה.
וחכמים אומרים:
חמש רחלות גוזזות כל שהן.

ג

ומה הוא נותן לו?
משקל חמש סלעים ביהודה, <חמשים>
שהן עושין עשר בגליל;
מלכן לא צוי, <צואי, מלכך>
כדי לעשות ממנו בגד קטן,
שנאמר: (דברים יח, ד)
"תתן לו", כדי שיהא לו מתנה.

ד

לא הספיק לתנו לו עד שצבעו,
פטור.
לבנו ולא צבעו,
חיב.
הלוקח גז צאנו שלנכרי,
פטור מראשית הגז.
לקח עז שלחברו,
אם שיר המוכר, המוכר חיב.
ואם לאו, הלוקח חיב.

ה

היו לו שני מינים, טחופות ולבנות,
מכר לו טחופות אבל לא לבנות,
זכרים אבל לא נקבות,
זה נותן לעצמו וזה נותן לעצמו.

פרק יב

מסכת חולין פרק יב משנה א

א

שלוח הקן נוהג בארץ ובחוץ לארץ,
בפני הבית, ושללא בפני הבית,
בחליון, אבל לא במקדשין.
חמר בכסוי הדם משלוח הקן,
שכסוי הדם נוהג בחיה ובעוף,
במזמן ובשאינו מזמן,
ושלוח הקן אינו נוהג אלא בעוף,

ואינו נוהג אלא בשאינו מזמן.

ב

אי זה הוא שאינו מזמן?
כגון אֲנֻזִים וְתַרְנֻגְלִים שֶׁקָּנְנוּ בְּפֶרֶדֶס. <אֲבֻזִים>
קָנְנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת,
וְכֵן יוֹנִים רוֹדְסִיּוֹת, פֶּטוֹר מִלְשָׁלַח.

מסכת חולין פרק יב משנה ב

ג

עוֹף טָמֵא, פֶּטוֹר מִלְשָׁלַח.
עוֹף טָמֵא רוֹבֵץ עַל בֵּיצֵי עוֹף טָהוֹר,
וְטָהוֹר רוֹבֵץ עַל בֵּיצֵי עוֹף טָמֵא,
פֶּטוֹר מִלְשָׁלַח.
קוֹרֵא זָכָר,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַחֲיֵב,
וְחֹכְמִים פּוֹטְרִין.

מסכת חולין פרק יב משנה ג

ד

הִיתָה מְעַפְּעֶפֶת,
בְּזֶמֶן שֶׁכִּנְפֶיהָ נוֹגְעוֹת בָּקָן,
חַיֵּב לְשַׁלַּח;
אִין כִּנְפֶיהָ נוֹגְעוֹת בָּקָן,
פֶּטוֹר מִלְשָׁלַח.
אִין שֵׁם אֵלָא אֶפְרוּחַ אֶחָד, אוֹ בֵיצָה אַחַת,
חַיֵּב לְשַׁלַּח, שְׁנֹאמַר: (דְּבָרִים כב,ו)
"קָן", קָן מִכָּל מְקוֹם.

ה

הָיוּ שֵׁם אֶפְרוּחִים מִפְּרִיחִים,
אוֹ בֵיצִים מוֹזְרוֹת,
פֶּטוֹר מִלְשָׁלַח, שְׁנֹאמַר: (דְּבָרִים כב,ו)
"וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרוּחִים אוֹ עַל הַבֵּיצִים",
מָה אֶפְרוּחִים בְּנֵי קִימָה,
אִף בֵיצִים בְּנוֹת קִימָה,
יֵצְאוּ מוֹזְרוֹת;
מָה בֵיצִים צְרִיכוֹת לְאֵמָן,
אִף אֶפְרוּחִים צְרִיכִין לְאֵמָן,
יֵצְאוּ מִפְּרִיחִין.

ו

שְׁלַחַה וְחִזְרָה, שְׁלַחַה וְחִזְרָה,
אֶפְלוּ אַרְבָּעָה פְּעָמִים,
חֵיב לְשַׁלַּח, שְׁנֹאמֶר: (דְּבָרִים כב,ז)
"שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם".

אָמַר:

"אֲנִי נוֹטֵל אֶת הָאֵם וּמִשְׁלַח אֶת הַבָּנִים",

חֵיב לְשַׁלַּח, שְׁנֹאמֶר: (דְּבָרִים כב,ז)

"שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ".

נָטַל אֶת הַבָּנִים וְהִחְזִירָן לָקוֹן,

וְאַחֲרֵי כֵן חִזְרָה הָאֵם עָלֵיהֶן,

פָּטוּר מִלְּשַׁלַּח.

מסכת חולין פרק יב משנה ד

ז

הַנוֹטֵל אֶם עַל הַבָּנִים,

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

לוֹקָה וְאִינוּ מִשְׁלַח.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

מִשְׁלַח וְאִינוּ לוֹקָה.

זֶה הַכֶּלֶל:

כָּל מִצְוָה בִּלְאֵ תַעֲשֶׂה' שִׁישׁ בָּהּ 'קוֹם וַעֲשֵׂה',

אֵין חֵיבִין עָלֶיהָ.

מסכת חולין פרק יב משנה ה

ח

לֹא יִטֹּל אָדָם אֶם עַל הַבָּנִים,

אֶפְלוּ לְטַהֵר בָּהּ אֶת הַמִּצְוָה.

מָה, אִם מִצְוָה קִלְהָ, שֶׁהִיא בְּאֶסֶר,

אָמְרָה תוֹרָה: (דְּבָרִים כב,ז)

"לִמְעַן יִיטֵב לָךְ, וְהִאֲרַכְתָּ יָמִים",

קֵל וְחֹמֶר עַל מִצְוֹת חֲמוּרוֹת שֶׁבַתוֹרָה.

חסל שחיטת חולין

מסכת בכורות

פרק א

מסכת בכורות פרק א משנה א

א

הלוקח עֵבֶר חֲמוּרוֹ שֶׁלִּנְכְרִי,

וְהַמוֹכֵר לוֹ,

אֵף עַל פִּי שְׁאִינוֹ רָשִׁי,

וְהַמְשַׁתֵּף לוֹ,

וְהַמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ,

וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקִבְלָהּ,

פֶּטוּר מִן הַבְּכוּרָה,

שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר ג, יג)

"בִּישְׂרָאֵל", אֲבָל לֹא בְּאַחֲרִים.

הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם פֶּטוּרִים,

מִקָּל וְחֶמֶר:

אִם פֶּטְרוֹ שֶׁלִּישְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר,

דִּין הוּא שֶׁיִּפְטְרוּ לְעֶצְמָן.

מסכת בכורות פרק א משנה ב

ב

פָּרָה שֶׁיִּלְדָּה כְּמִין חֲמוּר,

וְחֲמוּר שֶׁיִּלְדָּה כְּמִין סוֹס,

פֶּטוּר מִן הַבְּכוּרָה,

שֶׁנֶּאֱמַר: (שמות יג, לד, כ)

"וְכָל פֶּטֶר חֲמוֹר תִּפְדֶּה בְּשֶׂה",

"וּפֶטֶר חֲמוֹר",

שְׁנֵי פְעָמִים,

עַד שֶׁיִּהְיֶה הַיֹּלֵד חֲמוֹר, <הַיֹּלֵד>

וְהַנּוֹלֵד חֲמוֹר.

ג

וְמָה הֵן בְּאַכִּילָה?

בְּהֵמָה טְהוֹרָה שֶׁיִּלְדָּה כְּמִין בְּהֵמָה טְמֵאָה,

מִתֵּר בְּאַכִּילָה.

וְטְמֵאָה שֶׁיִּלְדָּה כְּמִין בְּהֵמָה טְהוֹרָה,

אֲסוּר בְּאַכִּילָה.

שֶׁהַיּוֹצֵא מִן הַטְּמֵא, טְמֵא,

וְהַיּוֹצֵא מִן הַטְּהוֹרָה, טְהוֹר.

דָּג טְמֵא שֶׁבִּלְע דָּג טְהוֹר,

מִתֵּר בְּאֲכִילָה.
וְטָהוּר שֶׁבִּלְע דָּג טָמֵא,
אָסוּר בְּאֲכִילָה,
לְפִי שְׂאִינוּ גְדוּלָיו.

מסכת בכורות פרק א משנה ג

ד

חֲמורוֹ שְׁלֹא בִכְרָה,
וְיִלְדָה שְׁנֵי זָכָרִים,
נוֹתֵן טָלָה אֶחָד לִכְהֵן;
זָכָר וְנִקְבָּה,
מִפְּרִישׁ טָלָה אֶחָד לְעֶצְמוֹ.
שְׁתֵּי חֲמוּרָיו שְׁלֹא בִכְרוּ,
וְיִלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים,
נוֹתֵן שְׁנֵי טָלִיִּים לִכְהֵן;
זָכָר וְנִקְבָּה, אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וְנִקְבָּה,
נוֹתֵן טָלָה אֶחָד לִכְהֵן;
שְׁתֵּי נִקְבוֹת וְזָכָר,
אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וְשְׁתֵּי נִקְבוֹת,
אֵין כֵּן לִכְהֵן כָּלוּם.

מסכת בכורות פרק א משנה ד

ה

אַחַת בִּכְרָה וְאַחַת שְׁלֹא בִכְרָה,
וְיִלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים,
נוֹתֵן טָלָה אֶחָד לִכְהֵן;
זָכָר וְנִקְבָּה,
מִפְּרִישׁ טָלָה אֶחָד לְעֶצְמוֹ.
שֶׁנֶּאֱמַר: (שְׁמוֹת לז, כ)
"וּפִטֵּר חֲמוּר תִּפְדֶּה בָשָׂה",
מִן הַכֹּבָשִׁים וּמִן הָעִזִּים,
זָכָר וְנִקְבָּה,
גְּדוּל וְקֶטָן,
תָּמִים וּבַעַל מוּם.
וּפְדֻדָּה בּוֹ פְּעֻמִּים הִרְבָּה.
נִכְנָס לְדִיר לְהִתְעַשֵּׂר.
וְאִם מֵת, נִהְיָה בּוֹ.

מסכת בכורות פרק א משנה ה

ו

אֵין פּוֹדִין לֹא בַעֲגָל, לֹא בַחֲזִיה,

לא בשחוטה, ולא בטריפה,
ולא בכלאים, ולא בכזי.
רבי אליעזר מתיר בכלאים,
מפני שהוא שם,
ואוסר בכזי,
מפני שהוא ספק.
נתנו לכהן,
אין הכהן רשאי לקימו,
עד שיפריש שם תחתיו.

מסכת בכורות פרק א משנה ו

ז

המפריש פדיון פטר חמור, ומת,
רבי אליעזר אומר:
חיבין באחריותו,
כתחמם סלעים שלבן.
וחכמים אומרים:
אין חיבין באחריותו כפדיון מעשר שני.

ח

העיד רבי יהושע ורבי צדוק
על פדיון פטר חמור שמת,
שאין בו לכהן כלום. <מחוק: כן>
מת פטר חמור,
רבי אליעזר אומר:
יקבר, ומתו בהנחתו שלטלה.
וחכמים אומרים:
אינו צריך לקבר, וטלה לכהן.

מסכת בכורות פרק א משנה ז

ט

לא רצה לפדותו,
עורפו בקופים מאחוריו וקוברו.
מצות פדיה קודמת למצות עריפה,
שנאמר: (שמות יג, יג)
"ואם לא תפדה וערפתו".
מצות יעידה קודמת למצות פדיה,
שנאמר: (שמות כא, ח)
"אשר לא יעדה והפדה".
מצות היבום קודמת למצות חליצה,
בראשונה, שהיו מתכוננין לשם מצוה.

עֲשֵׂיוֹ, שְׂאִינָן מִתְכַּוְּנִין לְשֵׁם מִצְוָה, אָמְרוּ:
מִצְוֹת חֲלִיצָה קוֹדֶמֶת לְמִצְוֹת הַיְבוּם.
מִצְוֹת גְּאֻלָּה בְּאֶדוֹן
קוֹדֶמֶת לְכָל אָדָם, <מִחוּק: הוּא קוֹדֵם>
שֶׁנֶּאֱמַר: (וַיִּקְרָא כו.כז)
”וְאִם לֹא יִגָּאֵל וְנִמְכַּר בְּעֶרְכָּךְ”.

פרק ב

מסכת בכורות פרק ב משנה א

א

הַלּוֹקֵחַ עֶבֶר פָּרְתוֹ שֶׁלִּנְכָרִי,
וְהַמוֹכֵר לוֹ, אֵף עַל פִּי שְׂאִינּוֹ רִשִּׁי,
וְהַמְשַׁתְּמֵף לוֹ,
וְהַמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ,
וְהַנּוֹתֵן לוֹ בְּקִבְלָהּ,
פְּטוּר מִן הַבְּכוּרָה, שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר ג.יג)
”בְּיִשְׂרָאֵל”, אֲבָל לֹא בְּאַחֲרִים.
הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם חִיְבִים.
לֹא נִפְטְרוּ מִבְּכוּר בְּהֵמָה טְהוֹרָה,
לֹא נִפְטְרוּ אֲלָא מִפְּדִיּוֹן הַבֵּן וּמִפְּטֹר חֲמוֹר.

מסכת בכורות פרק ב משנה ב

ב

כָּל קְדָשִׁים שֶׁקָּדֵם מוֹם קְבוּעַ לְהַקְדֵּשׁ, וְנִפְדּוּ,
חִיְבִים בְּבְכוּרָה וּבִמְתָּנוּת,
וְיוֹצֵאִין לַחֲלִין לִגְזוֹ וְלַעֲבֹד,
וְלִדֵּן וְחִלְכֵן מִתֵּר לְאַחַר פְּדִיּוֹנָן,
וְהַשׁוֹחֲטֵן בַּחוּץ פְּטוּר,
וְאִינָן עוֹשִׂין תְּמוּרָה,
וְאִם מֵתוּ, יִפְדּוּ,
חוּץ מִן הַבְּכוּר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר.

מסכת בכורות פרק ב משנה ג

ג

כָּל שֶׁקָּדֵם הַקְדָּשׁ אֶת מוֹמָן,
אוֹ מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדֵּשׁ,
לְאַחַר מִכָּן נוֹלֵד לָהֶן מוֹם קְבוּעַ,
וְהַקְדִּישׁוּ, וְנִפְדּוּ,

פִּטּוּרִין מִן הַבְּכוּרָה וּמִן הַמִּתְנֻנּוֹת,
וְאֵינָן יוֹצְאִין לַחֲלִין לְגֻזּוֹ וְלַעֲבָד,
וְלָדֵן וְחֻלְכֵּן אֶסּוּר לְאַחֵר פְּדִיוֹנָן,
וְהַשּׁוֹחֲטֵן בַּחוּץ [חֵיב],
וְעוֹשִׂין תְּמוּרָה,
וְאִם מָתוּ יִקְבְּרוּ.

מסכת בכורות פרק ב משנה ד

ד

הַמִּקְבֵּל צֵאֵן בְּרוֹזֵל מִן הַגּוֹי,
וְלָדוֹת פִּטּוּרִין,
וְלָדֵי וְלָדוֹת חֵיבִין.
הַעֲמִידוֹ וְלָדוֹת תַּחַת אֲמוּתִיהֶן,
וְלָדוֹת פִּטּוּרִין,
וְלָדֵי וְלָדוֹת חֵיבִין.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אֶפְלוּ עַד עֲשָׂרָה דוֹרוֹת פִּטּוּרִין,
שְׁאַחֲרֵיהֶן לִנְכָרִי.

מסכת בכורות פרק ב משנה ה

ה

רַחֵל שִׁילְדָה כָּמִין עֹז,
וְעֹז שִׁילְדָה כָּמִין רַחֵל,
פִּטּוּר מִן הַבְּכוּרָה.
אִם יֵשׁ בּוֹ מִקְצַת סִמְנִין,
חֵיב.

מסכת בכורות פרק ב משנה ו

ו

רַחֵלוֹ שְׁלֵא בִכְרָה,
וְיִלְדָה שְׁנֵי זָכָרִים,
וְיִצְאוּ שְׁנֵי רָאשִׁים כְּאַחַת,
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמֵר:
שְׁנֵיהֶם לִכְהֵן, שְׁנֶאמַר: (שְׁמוֹת יג, יב)
"הַזָּכָרִים לִי."
וְחֻקֵּי אֲמָרִים:
אִי אֶפְשָׁר, אֲלֵא אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לִכְהֵן.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
הִכְהֵן בּוֹרֵר לוֹ אֶת הַיָּפָה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִשְׁמָנִים בִּינִיהֶן.

וְהִשְׁנִי יָרְעָה עַד שְׁיִסְתָּאב,
וְחִיב בְּמַתָּנוֹת.
רַבִּי יוֹסֵה פּוֹטֵר.
מִת אֶחָד מֵהֶן,
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
יִחְלְקוּ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
הַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ, עָלָיו הִרְאָיָה.
זָכָר וְנִקְבָּה,
אֵין כֵּן לִכְהֵן כָּלוּם.

מסכת בכורות פרק ב משנה ז

ז

שְׁתֵּי רַחֲלָיו שְׁלֹא בִּכְרוּ,
וְיִלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים,
נוֹתֵן שְׁנֵיהֶם לִכְהֵן;
זָכָר וְנִקְבָּה,
הַזָּכָר לִכְהֵן;
שְׁנֵי זָכָרִים וְנִקְבָּה,
אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לִכְהֵן.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
הַכֹּהֵן בּוֹרֵר [לוֹ] אֶת הַיָּפֶה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִשְׁמָנִים בִּינִיָּהֶן.
וְהִשְׁנִי יָרְעָה עַד שְׁיִסְתָּאב,
וְחִיב בְּמַתָּנוֹת.
רַבִּי יוֹסֵה פּוֹטֵר.
מִת אֶחָד מֵהֶן,
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
יִחְלְקוּ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
הַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ, עָלָיו הִרְאָיָה.
שְׁתֵּי נְקִבוֹת וְזָכָר,
אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וְשְׁתֵּי נְקִבוֹת,
אֵין כֵּן לִכְהֵן כָּלוּם.

מסכת בכורות פרק ב משנה ח

ח

אַחַת בִּכְרָה וְאַחַת שְׁלֹא בִּכְרָה,
וְיִלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים,
אֶחָד לוֹ וְאֶחָד לִכְהֵן.

רבי טרפון אומר:
הכהן בורר לו את היפה.
רבי עקיבה אומר:
משמנים ביניהן.
והשני ירעה עד שיסתאב,
וחיב במתנות.
רבי יוסה פוטר.
רבי יוסה אומר:
כל שחליפיו ביד כהן,
פטור מן המתנות; <מחוק: פוטר>
רבי מאיר מחיב.
מת אחד מהן,
רבי טרפון אומר:
יחלקו.
רבי עקיבה אומר:
המוציא מחברו, עליו הראיה.
זכר ונקבה,
אין כן לכהן כלום.

מסכת בכורות פרק ב משנה ט

ט

יוצא דפן והבא אחריו,
רבי טרפון אומר:
שניהם ירעו עד שיסתאבו,
ויאכלו במומן לבעלים.
רבי עקיבה אומר:
שניהם אינן בכור;
הראשון, משם שאינו פטר רחם,
והשני, משם שקדמו אחר.

פרק ג

מסכת בכורות פרק ג משנה א

א

הלוקח בהמה מן הגוי,
ואין ידוע אם בכרה אם לא בכרה,
רבי ישמעאל אומר:
עז בת שנתה, ודי לכהן,
מפן והילך, ספק.

רַחֵל בַּת שְׁתִּים, וְדִי לִכְהֵן,
מִכֵּן וְהִילָךְ, סָפֵק.
פָּרָה וַחֲמֹר בָּנוֹת שְׁלוֹשׁ, וְדִי לִכְהֵן, <מַחֲוֶק: בְּנִי>
מִכֵּן וְהִילָךְ, סָפֵק.

ב

אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָה:
אֵלּוּ בְּוֹלָד בְּלֶבֶד הַבְּהֵמָה נִפְטָרֵת,
הִיא כְּדַבְרֶיהָ,
אֵלָּא אָמְרוּ:
סִימֵן הַוֹּלָד בְּבְהֵמָה דָּקָה, טְנוּף, <מַחֲוֶק: נִיטוּף>
וּבַגֶּסֶה, שְׁלִיָּה,
וּבְאִשָּׁה, שְׁפִיר וְשְׁלִיָּה.
זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל שִׂידוּעַ שֶׁבִכְרָה, אֵין כֵּן לִכְהֵן כְּלוּם;
וְשֵׁלָא בִכְרָה, הָרִי זֶה לִכְהֵן;
וְאִם סָפֵק, יֵאָכְלוּ בְּמוֹמֵן לְבַעֲלִים.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר:
בְּהֵמָה גֶּסֶה שֶׁשִּׁפְעָה חֲרַרְתָּ דָם,
הָרִי זֶה תִּקְבֵּר,
וְנִפְטָרָה מִן הַבְּכוּרָה.

מסכת בכורות פרק ג משנה ב

ג

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר:
הַלּוֹקֵחַ בְּהֵמָה מִיְּנִיקָה מִן הַגּוֹי,
אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ שְׁמָא בְּנָה שְׁלֹאֲחֶרֶת הֵיִת.
נִכְנָס לְתוֹךְ עֶדְרוֹ וְרָאָה אֶת הַמַּבְכִּירוֹת מְנִיקוֹת,
וְשִׁאיֵנָן מַבְכִּירוֹת,
אֵינוֹ חוֹשֵׁשׁ שְׁמָא בְּנָה שְׁלֹזוֹ בָּא לוֹ אֶצֶל זֶה,
וְשִׁמָּא בְּנָה שְׁלֹזוֹ בָּא לוֹ אֶצֶל זֶה.

מסכת בכורות פרק ג משנה ג

ד

רַבִּי יוֹסֵה בֶּן מְשֻׁלֵּם אָמַר:
הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּכוֹר,
עוֹשֶׂה מְקוֹם לְקוֹפִיס מִכֵּן וּמִכֵּן,
וְתוֹלֵשׁ אֶת הַשֶּׁעַר,
וּבִלְבָד שְׁלֵא יִזְיָנוּ מִמְּקוֹמוֹ.
וְכֵן הַתּוֹלֵשׁ אֶת הַשֶּׁעַר לִרְאוֹת אֶת מְקוֹם הַמוֹם.

מסכת בכורות פרק ג משנה ד

ה

שָׁעַר בְּכוֹר בְּעַל מוֹם שְׁנָשָׁר,
וְהִנִּיחוֹ בַּחֲלוֹן, וְאַחֲר כֵּךְ שָׁחֲטוּ,
עֲקִבָּיהָ בֶּן מִהֲלֵלָאֵל מִתִּיר,
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
לֹא בָזָה הַתִּיר עֲקִבָּיהָ בֶּן מִהֲלֵלָאֵל,
אֶלָּא בְּשָׁעַר בְּכוֹר בְּעַל מוֹם שְׁנָשָׁר,
וְהִנִּיחוֹ בַּחֲלוֹן, וְאַחֲר כֵּךְ מֵת.
בָּזָה עֲקִבָּיהָ בֶּן מִהֲלֵלָאֵל מִתִּיר,
וְחֻכָּמִים אוֹסְרִין.
צָמַר הַמִּדְבָּל בְּבָכוֹר,
אֶת שֶׁהוּא נִרְאָה מִן הַגִּזָּה, מִתֵּר,
וְאֶת שְׁאֵינוֹ נִרְאָה מִן הַגִּזָּה, אָסוּר.

פרק ד

מסכת בכורות פרק ד משנה א

א

עַד כַּמָּה יִשְׂרָאֵל חִיבִין לְהַטְפִּיל בְּבָכוֹר?
בְּכֶהֱמָה דְקָה, שְׁלֹשִׁים יוֹם,
וּבְגִסָּה, חֲמֵשִׁים יוֹם.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בְּדָקָה, שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים.

ב

אָמַר לוֹ הַכֹּהֵן בְּתוֹךְ הַזֶּמֶן:
"תְּנֶהוּ לִי!"
הָרִי זֶה לֹא יִתְּנֶהוּ לוֹ. <יִתְּנוּ>
אִם הָיָה בְּעַל מוֹם,
אָמַר לוֹ:
"תְּנֶהוּ לִי, שְׁאֶכְלֶנּוּ!" מִתֵּר.
בְּשַׁעַת הַמִּקְדָּשׁ,
אִם הָיָה תָמִים,
אָמַר לוֹ:
"תֵּן לִי, שְׁאֶקְרִיבֶנּוּ!" מִתֵּר.
הַבְּכוֹר נֹאכֵל שְׁנָה שְׁנָה,

בין תמים, בין בעל מום,

שנאמר: (דברים ט"ז)

"לפני יי אלהיך תאכלנו שנה בשנה".

(מסכת בכורות פרק ד משנה ב)

נולד לו מום בתוך שנתו,

רשי לקימו כל שנים עשר חדש;

לאחר שנים עשר חדש,

אינו רשי לקימו אלא עד שלשים יום.

מסכת בכורות פרק ד משנה ג

ג

השוחט את הבכור ומראהו את מומו,

רבי יהודה מתיר.

רבי מאיר אומר:

הואיל ונשחט שלא על פי ממחה,

אסור.

(מסכת בכורות פרק ד משנה ד)

מי שאינו ממחה, וראה את הבכור,

נשחט על פיו,

הרי זה יקבר, וישלם מביתו.

ד

הדן את הדין,

זכה את החיב, חיב את הזכי,

טמא את הטהור, טהר את הטמא,

מה שעשה עשוי, וישלם מביתו.

אם היה ממחה בבית דין,

פטור מלשלם.

ה

מעשה בפרה שנטלה האום שלה,

והאכילה רבי טרפון לכלבים.

ובא מעשה לפני חכמים והתירו.

אמר רבי תודרוס הירופא: <תיודרוס>

אין פרה וחזירה יוצאין מאלכסגדריה,

עד שחותרין את האום שלה,

בשביל שלא תלד.

אמר רבי טרפון:

הלכה לה חמורך רבי טרפון!

אמר לו רבי עקיבה:

רבי טרפון,

פֶּטוּר אֶתָּה, שְׂאֵתָה מִמַּחָה בְּבֵית דִּין,
שְׂכָל הַמַּמָּחָה בְּבֵית דִּין,
פֶּטוּר מִלְשָׁלָם.

מסכת בכורות פרק ד משנה ה

ו

הַנוֹטֵל שְׂכָרוֹ לְהִיּוֹת רוֹאֶה בְּבִכּוּרוֹת,
אֵין שׁוֹחֲטִין עַל פִּיו,
אֶלֶּא אִם כֵּן הָיָה מִמַּחָה כְּאִלְּהָ בִּיבְנָה,
שֶׁהִתִּירוּ לוֹ חֲכָמִים לְהִיּוֹת נוֹטֵל
אַרְבָּעָה אֶסְרוֹת בְּבִהְמָה דָּקָה וְשֵׁשֶׁהּ בְּגֹסָה,
בֵּין תָּמִים בֵּין בְּעַל מוֹם.

מסכת בכורות פרק ד משנה ו

ז

הַנוֹטֵל שְׂכָרוֹ לְדִין, דִּינָיו בְּטָלִים;
לְהַעֲיד, עֲדוּתָיו בְּטָלָה;
לְהַזוֹת וּלְקַדֵּשׁ,
מִימָיו מִי מַעֲרָה וְאַפְרוֹ אַפֵּר מִקְלָה. <וְאַפְרוֹ>
אִם הָיָה כֹהֵן,
מִטְמְהוּ מִתְרוֹמְתוֹ, וּמֵאֲכִילוֹ וּמִשְׁקוֹ וְסִכּוֹ.
וְאִם הָיָה זָקֵן,
מִרְכִּיבּוֹ עַל הַחֲמֹר, וְנוֹתֵן לוֹ שְׂכָרוֹ כְּפוֹעֵל.

מסכת בכורות פרק ד משנה ז

ח

הַחֲשׂוֹד עַל הַבְּכּוּרוֹת,
אֵין לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ בֶּשֶׁר צְבָאִין,
וְלֹא עוֹרוֹת שְׂאִינָן עֲבוּדִין.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ עוֹרוֹת שְׁלִנְקָבָה.
אֵין לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ צֶמֶר מִלֶּכֶן וְצוּי,
אַבָּל לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ טוּי וְאַרִיג.

מסכת בכורות פרק ד משנה ח

ט

הַחֲשׂוֹד עַל הַשְּׂבִיעִית,
אֵין לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ פֶּשֶׁתָּן, אֶפְלוֹ שֶׁרָק,
אַבָּל לוֹקְחִין מִמֶּנּוּ טוּי וּבְגָדִים.

מסכת בכורות פרק ד משנה ט

י

הַחֲשׂוֹד לְהִיּוֹת מוֹכֵר תְּרוּמָה לְשֵׁם חֵלִין,
אֵין לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ אֶפְלוּ מִיָּם וּמִלַּח.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל שֵׁישׁ בּוֹ זָקַת תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת,
אֵין לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ.

מסכת בכורות פרק ד משנה י

יא

הַחֲשׂוֹד עַל הַשְּׂבִיעִית אֵינוֹ חֲשׂוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת.
הַחֲשׂוֹד עַל הַמַּעֲשָׂרוֹת אֵינוֹ חֲשׂוֹד עַל הַשְּׂבִיעִית.
הַחֲשׂוֹד עַל זֶה וְעַל זֶה חֲשׂוֹד עַל הַטְּהָרוֹת.
וְיֵשׁ שֶׁהוּא חֲשׂוֹד עַל הַטְּהָרוֹת,
וְאֵינוֹ חֲשׂוֹד לֹא עַל זֶה וְלֹא עַל זֶה.
זֶה הַכֹּלֵל:
הַחֲשׂוֹד עַל דְּבָר לֹא דָנוּ וְלֹא מַעֲדוּ.

פרק ה

מסכת בכורות פרק ה משנה א

א

כָּל פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין גִּמְכָּרִין בְּאַטְלָס,
נִשְׁחָטִין בְּאַטְלָס, נִשְׁקָלִין בְּלִטְרָה,
חוּץ מִן הַבְּכוֹר וּמִן הַמַּעֲשֶׂה,
שֶׁהֵנִיתָן לְבָעָלִים.
פְּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין, הֵנִיתָן לְהַקְדֵּשׁ.
וְשׁוֹקְלִין מִנָּה כִּנְגֹד מִנָּה בְּבָכוֹר.

מסכת בכורות פרק ה משנה ב

ב

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
לֹא יִמָּנֶה יִשְׂרָאֵל עִם כֹּהֵן עַל הַבְּכוֹר.
בֵּית הֶלֶל מַתִּירִין אֶפְלוּ גוֹי.
בְּכוֹר שְׁאֲחֻזוֹ דָּם,
אֶפְלוּ מֵת, אֵין מַקְיִזִין לוֹ אֶת הַדָּם.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
יִקְיָז, וּבִלְבָד שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בּוֹ מוֹם.

אם עֲשֶׂה בּוֹ מוֹם,
הֲרִי זֶה לֹא יִשְׁחַט עָלָיו.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
יִקְיָז, אֲפִי עַל פִּי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה בּוֹ מוֹם.

מסכת בכורות פרק ה משנה ג

ג

הַצּוֹרֵם אֶזְנֵן הַבְּכוֹר,
הֲרִי זֶה לֹא יִשְׁחַט עוֹלָמִית.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
לְכַשְׁיוֹלֵד לוֹ מוֹם אַחֵר,
יִשְׁחַט עָלָיו.
מַעֲשֶׂה בְּזִכְרֵי שְׁלַחֲלִים זָקֵן,
וְשִׁעְרוֹ מִדִּלְדָּל,
רָאָהוּ קְסָטוֹר אֶחָד, אָמַר:
"מָה טִיבוֹ שְׁלִזָּה?"
אָמְרוּ לוֹ:
"בְּכוֹר הוּא, וְאֵינוּ נִשְׁחָט,
אֲלֹא אִם כֵּן הִיָּה בּוֹ מוֹם."
נָטַל פְּגִיּוֹם וְצָרַם בְּאֶזְנוֹ.
וְכֹא מַעֲשֶׂה לְפָנֵי חֻכָּמִים, וְהִתִּירוּ.
וְרָאָה שֶׁהִתִּירוּ,
וְהִלֵּךְ וְצָרַם בְּאֶזְנֵן בְּכוֹרוֹת אֲחֵרִים,
וְאָסְרוּ.
פַּעַם אַחַת הָיוּ תִּינוּקוֹת מִשְׁחָקִין בְּשִׁדָּה,
וְקִשְׁרוּ זַנְבוֹת טִלְאִים זֶה עַל זֶה,
וְנִפְסְקָה זַנְבוֹ שֶׁלְאַחַד מֵהֶן,
וְהָרִי הוּא בְּכוֹר.
וְכֹא מַעֲשֶׂה לְפָנֵי חֻכָּמִים, וְהִתִּירוּ.
וְרָאוּ שֶׁהִתִּירוּ,
וְהִלְכוּ וְקִשְׁרוּ זַנְבוֹת בְּכוֹרוֹת אֲחֵרִים, <אֲחֵרִים בְּכוֹרוֹת>
וְאָסְרוּ.
זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל שֶׁהוּא לְדַעְתּוֹ, אָסוּר,
וְשֶׁלֹא לְדַעְתּוֹ, מֵתֵר.

מסכת בכורות פרק ה משנה ד

ד

הָיָה בְּכוֹר רוֹדֵפוֹ,
וּבְעֵטוֹ וְעֹשֶׂה בּוֹ מוֹם,

הרי זה ישחט עליו.
כל המומין הראויין לבא בידי אדם,
רועין ישראל נאמנין,
רועין הכהנים אינן נאמנין.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
נאמן הוא על שלחברו,
ואינו נאמן על שלעצמו.
רבי מאיר אומר:
החשוד על דבר,
לא דנו ולא מעידו.

מסכת בכורות פרק ה משנה ה

נאמן הכהן לומר:
"ראיתי בכור זה, ובעל מום הוא".
הכל נאמנין על מומי המעשר.
בכור שנסמט עינו, שנקטעה ידו ושנשברה רגלו,
הרי זה ישחט על פי שלשה בני כנסת.
רבי יוסה אומר:
אפלו יש שם עשרים ושלשה,
לא ישחט אלא על פי ממחה.

מסכת בכורות פרק ה משנה ו

השוחט את הבכור ומכרו,
ונודע שלא הראהו,
מה שאכלו, אכלו,
ויחזיר להם את הדמים,
מה שלא אכלו, והבשר יקבר,
והוא יחזיר להם את הדמים.

ז

וכן השוחט הפרה ומכרה,
ונודע שהיא טרפה,
מה שאכלו, אכלו,
ויחזיר להם את הדמים.
מה שלא אכלו,
הם יחזירו לו את הבשר,
והוא יחזיר להם את הדמים.
מכרוהו לגוים, או הטילוהו לכלבים,
ישלמו לו דמי טרפה.

פרק ו

מסכת בכורות פרק ו משנה א

א

על אלו מומין שוחטין את הבכור:
נפגמה אזנו מן הסחוס, אבל לא מן העור;
נסדקה, אף על פי שלא חסרה;
נקבה מלא כרשנה, או שיבשה.
ואיזו היא יבשה?
כל שתנקב ואינה מוציאה טפת דם.
רבי יוסה בן משלם אומר:
יבשה, שתהא נפרכת.

מסכת בכורות פרק ו משנה ב

ב

ריס שלעין שנקב, שנפגם, שנסדק.
הרי בעינו דוק, תבלול, חלזון נחש, עניו.
ואי זה הוא תבלול?
לכן הפוסק בסירה ונכנס בשחור.
בשחור ונכנס בלבן, אינו מום,
שאין מומים בלבן.

מסכת בכורות פרק ו משנה ג

ג

חורר והמים הקבועין.
אי זהו חורר הקבוע?
כל ששהא שמונים יום.
רבי חנניה בן אנטיגנס אומר:
בודקין אותו בשלשה פעמים בתוך שמונים יום.
ואלו הם המים הקבועין?
אכל לח ויבש שלגשמים.
לח ויבש שלשלחין,
או שאכל יבש ואחר כך אכל הלח,
אינו מום, עד שיאכל יבש אחר הלח.

מסכת בכורות פרק ו משנה ד

ד

חוטמו שנקב, שנפגם, שנסדק;
שפתו שנקבה, שנפגמה, שנסדקה;
חטיו החיצונות שנפגמו או שנגממו,
והפנימיות שנעקרו.
רבי חנניה בן אנטיגנס אומר:
אין בודקין מן המתאימות ולפנים,
אף לא מן המתאימות.

מסכת בכורות פרק ו משנה ה

ה

נפגם הזבן,
והערוה שלנקה,
ובמקדשין,
נפגמה הזנב מן העצם,
אבל לא מן הפרק,
או שהיה ראש הזנב מפציל העצם,
או שיש בשר בין חליה לחליה מלא אצבע.

מסכת בכורות פרק ו משנה ו

ו

אין לו ביצים,
או אין לו אלא ביצה אחת.
רבי ישמעאל אומר:
אם יש לו שני כיסין,
יש לו שתי ביצים;
אין לו אלא כיס אחד,
אין לו אלא ביצה אחת.
רבי עקיבה אומר:
מושיבו על חרגו זו וממעך,
אם יש שם ביצה, סופה לצאת.
מעשה שמעך ולא יצאת,
ונשחט ונמצאת דבוקה בכסלים,
והתיר רבי עקיבה,
ואסרו רבי יוחנן בן נורי. <ואסרו>

מסכת בכורות פרק ו משנה ז

ז

בעל חמש רגלים,
ושאין לו אלא שלוש,
ושרגליו קלוטות כשלחמור, <כשלחמור>
והשחול, והכסול.

אי זה הוא השחול?
שנשמטה ירכו.
והכסול?
שאחת מירכיו גבוהה.

מסכת בכורות פרק ו משנה ח

ח

נשבר עצם ידו, ועצם רגלו,
אף על פי שאינו נכר.
מומין אלו מנה אילה ביבנה,
והודו לו חכמיו.
ועוד שלשה הוסיף,
אמרו לו:
"לא שמענו את אלו!"
את שגלגל עינו עגל כשל אדם, <במקום את, אלא>
ופיו דומה לשלחזיר, <לשלחזיר>
שנטל רב המדבר שללשוננו.
ובית דין שאחריהם אמרו:
הרי אלו מומין.

מסכת בכורות פרק ו משנה ט

ט

מעשה שהלחי התחתון עורף על העליון,
שאל רבן שמעון בן גמליאל לחכמים,
ואמרו:
הרי זה מום.

י

אזן הגדי שהיתה כפולה,
אמרו חכמים:
בזמן שהוא עצם אחד, מום.
בזמן שאינה עצם אחד, אינה מום.
רבי חנניא בן גמליאל אומר:
זנב הגדי שהוא דומה לשלחזיר, <שלחזיר>
ושאין בה שלוש חליות,
הרי זה מום.

מסכת בכורות פרק ו משנה י

יא

חנניה בן אנטיגנס אומר:
את שיבולת בעינו, <שיבולת>

וּשְׁנַפְקִס עֵצִים יָדוֹ, וְעֵצִים רַגְלוֹ,
וּשְׁנַפְקִס עֵצָמוֹ שְׂבָפִיו;
עֵינָיו אַחַת גְּדוּלָּה וְאַחַת קִטְנָה,
אָזְנוֹ אַחַת גְּדוּלָּה וְאַחַת קִטְנָה,
בְּמִרְאָה, אֲכָל לֹא בְּמִדָּה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
וְאַחַת מְבִיטִיו גְּדוּלָּה שְׁתֵּים פֶּתֶבְרֶתָה,
וְלֹא הוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים.

מסכת בכורות פרק ו משנה יא

יב

זָנֵב הָעֵגֶל שְׂאִינָה מַגְעֵת לְעֶרְקוֹב,
אָמְרוּ חֲכָמִים:
כָּל מִרְבִּית עֵגְלִים כֵּן,
כָּל זָמֵן שֶׁהֵן מַגְדִּילִים הֵן נִמְתָּחוֹת.
לְאִיזָה עֶרְקוֹב אָמְרוּ חֲכָמִים?
רַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן אֲנָטִיגֶנֶס אוֹמֵר:
לְעֶרְקוֹב שְׂבָאֲמָצֵעַ הֵיכָד.
עַל אֱלוֹ מוֹמִין שׁוֹחֲטִין אֶת הַבְּכוֹר,
וּפְסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין נִפְדִּים עֲלֵיהֶם.

מסכת בכורות פרק ו משנה יב

יג

אֱלוֹ שְׂאִין שׁוֹחֲטִין עֲלֵיהֶן,
לֹא בַּמִּקְדָּשׁ וְלֹא בַּמִּדְיָנָה:
חֲנוּרָר וְהַמִּים שְׂאִינָן קְבוּעִין,
וְחֲטִיו הַפְּנִימִיּוֹת שְׁנַפְגָּמוֹ וְשִׁנְגָּמוֹ,
וּבַעַל גֶּרֶב, וּבַעַל יִבְלֵת, וּבַעַל חֲזוּזִית,
וְזָקֵן, וְחוּלָה, וּמִזְוָה,
וְשִׁנְעָבְרָה בּוֹ עֲבָרָה,
וְשֶׁהִמִּית אֶת הָאָדָם,
וְטָמְטוֹם, וְאַנְדְּרוֹגִינִס,
לֹא בַּמִּקְדָּשׁ וְלֹא בַּמִּדְיָנָה.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
אֵין מוֹם גְּדוֹל מִזֶּה.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
אֵינּוּ בְכוֹר,
אֶלָּא נִגְזָז וְנִעְפָּד.

פרק ז

מסכת בכורות פרק ז משנה א

א

מומין אלו, בין קבועין בין עוברין,
פוסלין באדם.

יתר עליהן באדם:

הכילון, והלפתם, המקבן,

ושראשו שקוט, וסקיפס.

ובעלי החטרות,

רבי יהודה מכשיר;

וחכמים פוסלין.

מסכת בכורות פרק ז משנה ב

ב

הקרחת, פסול.

ואי זה הוא הקרחת?

כל שאין לו שטה שלשער מקפת מאזן אל אזן.

אם יש לו, הרי זה כשר.

אין לו גבינים,

אם אין לו אלא גבין אחד,

זה הוא ה'גבן' האמור בתורה.

רבי יוסי אומר:

כל שגביניו [שוכבין].

רבי חנניה בן אנטיגנס אומר:

מי שיש לו שני גבינים ושתי שדרות.

מסכת בכורות פרק ז משנה ג

ג

החרם, פסול.

אי זה הוא החרם?

הכוחל שתי עיניו כאחת.

שתי עיניו למעלה,

שתי עיניו למטה,

עינו אחת למעלה,

עינו אחת למטה,

רואה את החדר ואת העליה כאחת,

סכי שמש, והוגדס, והצידן.

שנשרו ריסי עיניו,

פסול, מפני מראית העין.

מסכת בכורות פרק ז משנה ד

ד

עִינֵיו גְּדוּלוֹת כְּשֶׁלְּעֹגֶל,
אוֹ קִטְנוֹת כְּשֶׁלְּאַוֹז,
גּוֹפוֹ גְּדוּל מַאֲבְרִיו,
אוֹ קִטּוֹן מַאֲבְרִיו,
חוֹטְמוֹ גְּדוּל מַאֲבְרִיו,
אוֹ קִטּוֹן מַאֲבְרִיו,
הַצֵּמִם, וְהַצֵּמֶעַ.
אִי זֶה הוּא הַצֵּמֶעַ?
שְׁאֵזְנֵיו קִטְנוֹת.
וְהַצֵּמִם?
שְׁאֵזְנֵיו דּוֹמוֹת לְסִפּוּג.

מסכת בכורות פרק ז משנה ה

ה

שִׁפְתּוֹ הָעֲלִינָה עוֹדֶפֶת עַל הַתַּחְתּוֹנָה,
אוֹ הַתַּחְתּוֹנָה עוֹדֶפֶת עַל הָעֲלִינָה,
הָרִי זֶה מוֹם.
שֶׁנִּטְלוּ שְׁנָיו,
פְּסוּל, מִפְּנֵי מִרְאִית הָעֵין.

ו

דָּדִיו שׁוֹכְבִין כְּשֶׁלְּאַשָּׁה,
כָּרְסוֹ צָבָה,
טְבוּרוֹ יוֹצֵא,
נִכְפָּה, אֶפְלוֹ אַחַת לְיָמִים,
רוּחַ קִצְרוֹת בָּאָה עָלָיו,
הַמִּשְׁעָבֶן,
וּבַעַל גָּבֶר.
אֵין בִּיצִים אֶלָּא בִיצָה אַחַת,
זֶהוּ 'מְרוּחַ אֶשֶׁךְ' הָאָמוֹר בְּתוֹרָה.
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
כָּל שֶׁנִּמְרְחוּ אֶשְׁכִּיו.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
כָּל שֶׁרוּחַ בְּאֶשְׁכִּיו.
רַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן אֲנָטִיגְנוֹס אוֹמֵר:
כָּל שֶׁמֶרְאִיו חֲשׂוֹכִין.

מסכת בכורות פרק ז משנה ו

ז

הַמְקִישׁ בְּקֶרְסְלִיו וּבְאַרְכָּבוֹתָיו,

וּבַעַל פִּיקִין, וְהַעֲקֵל.

אִי זֶה הוּא הָעֵקֶל?

כָּל שֶׁהוּא מְקִיף פְּרִסוֹתָיו,

וְאֵין אַרְכָּבוֹתָיו נוֹשְׁקוֹת.

פִּיקָה יוֹצֵא מִגְדָּלוֹ,

עֲקָבוֹ יוֹצֵא לְאַחֲרָיו,

פְּרִסָּתוֹ רֹחֶבָה כְּשֶׁלְּאַנּוֹ.

אֶצְבְּעוֹתָיו מְרַכְבוֹת זוֹ עַל זוֹ,

אוֹ קְלוּטוֹת,

עַד הַפֶּרֶק, כָּשֶׁר;

לְמִטָּה מִן הַפֶּרֶק, וְחֲתָכָה, כָּשֶׁר.

הִיתָה בָּהּ יִתְרָת, וְחֲתָכָה, כָּשֶׁר.

אִם יֵשׁ בָּהּ עֶצֶם, פָּסוּל,

וְאִם לֹא, כָּשֶׁר.

יִתֵּר בִּידָיו וּבִרְגָלָיו: (שְׁמוּאֵל ב כֹּא, כ)

"שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ, עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה",

רַבִּי יְהוּדָה מְכַשִּׁיר,

וְחַכְמִים פּוֹסְלִין.

וְהַשּׁוֹלֵט בְּשֵׁתִי יָדָיו,

רַבִּי פּוֹסֵל,

וְחַכְמִים מְכַשִּׁירִין.

ח

הַכּוֹשֵׁי,

וְהַגַּחַר,

וְהַלֶּקֶן,

וְהַכַּפֶּחַ,

וְהַנֶּנֶס,

וְהַחֶרֶשׁ,

וְהַשּׁוּטָה,

וְהַשְּׂכּוּר,

וּבַעֲלֵי נִגְעִין טְהוּרִין,

פָּסוּלִין בְּאָדָם,

וּכְשֵׁרִין בְּבִהְמָה.

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:

שׁוּטָה בְּבִהְמָה, אֵינָה מִן הַמִּבְחָר.

רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:

אִף בַּעֲלֵי הַדִּלְדוּלִין,

פָּסוּלִין בְּאָדָם,

וּכְשֵׁרִין בְּבִהְמָה.

מסכת בכורות פרק ז משנה ז

ט

אלו כשרין באדם ופסולין בבמה:
אתו ואת בנו,
וטורפה,
ויוצא דפן,
והנושא נשים בעברה,
פסול עד שידיר הגיה.
והמטמא למתים,
פסול עד שיקבל עליו,
שלא יהא מטמא למתים.

פרק ח

מסכת בכורות פרק ח משנה א

א

יש בכור לנחלה ואינו בכור לכהן,
בכור לכהן ואינו בכור לנחלה,
בכור לנחלה ולכהן,
יש שאינו בכור לא לנחלה ולא לכהן.

ב

ואי זה הוא בכור לנחלה ואינו בכור לכהן?
הבא אחר הנפלים שיצא ראשו חי,
וכן תשעה שיצא ראשו מת,
המפלת כמין בהמה חיה ועוף.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
עד שיהא בו מצורת האדם.
והמפלת סנדל, או שליה, או שפיר מרקם,
והיוצא מחתך,
והבא אחריהן בכור לנחלה ואינו בכור לכהן.

ג

מי שלא היו לו בנים,
ונשא אשה שכבר ילדה,
וילדה עודה שפחה ונשתחררה,

עודה נכרית ונתגירה,
משבאת לישראל וילדה,
בכור לנחלה ואינו בכור לכהן.
רבי יוסה הגלילי אומר:
בכור לנחלה ולכהן, שנאמר: (שמות יג,ב)
"פטר כל רחם בבני ישראל", <פטר רחם מישראל>
עד שיפטרו רחם מישראל.

ד

מי שהיו לו בנים ונשא אשה שלא ילדה,
נתגירה והיא מעברת,
נשתחררה והיא מעברת,
ילדה היא וכהנת, היא ולויה,
היא ואשה שכבר ילדה,
וכן מי שלא שקה אחר בעלה שלשה חדשים,
ונשאת, וילדה,
ואין ידוע אם בן תשעה לראשון,
אם בן שבוע לאחרון,
בכור לכהן ואינו בכור לנחלה.

ה

אי זה הוא בכור לנחלה ולכהן?
המפלת שפיר מלא מים,
מלא דם, מלא גנינים.
המפלת כמין דגים וחסידים,
ושקצים ורמשים.
המפלת יום ארבעים,
הבא אחריהן בכור לנחלה ולכהן.

מסכת בכורות פרק ח משנה ב

ו

יוצא דפן והבא אחריו,
אינן בכור לא לנחלה ולא לכהן.
רבי שמעון אומר:
הראשון לנחלה,
והשני, לחמש סלעים. <לחמשים>

מסכת בכורות פרק ח משנה ג

ז

מי שלא בכרה אשתו וילדה שני זכרים,
נותן חמש סלעים לכהן. <חמשים>

מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם,
הָאֵב פָּטוּר.
מֵת הָאֵב, הַבְּנִים קִיָּמִים,
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אִם נָתַנוּ עַד שְׁלֹא חָלְקוּ, נָתַנוּ,
וְאִם לֹאוּ, פָּטוּרִים.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
נִתְחַיְבוּ בְּכֶסֶם.
זָכַר וּנְקָבָה,
אֵין כָּן לִכְהֵן כָּלוּם.

מסכת בכורות פרק ח משנה ד

ח

שְׁתֵּי נָשִׁיו שְׁלֹא בִכְרוּ,
וְיָלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים,
נוֹתֵן עֶשֶׂר סְלָעִים לִכְהֵן.
מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם,
אִם לִכְהֵן אֶחָד נָתַן,
יַחְזִיר לוֹ חֲמֵשׁ סְלָעִים,
אִם לְשְׁנֵי כֹהֲנִים נָתַן,
אֵינוֹ יָכוֹל לְהוֹצִיא מִיָּדוֹ.
זָכַר וּנְקָבָה,
אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וּנְקָבָה,
נוֹתֵן חֲמֵשׁ סְלָעִים לִכְהֵן. <חֲמִשִּׁים>
שְׁתֵּי נִקְבוֹת וְזָכָר,
אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וְשְׁתֵּי נִקְבוֹת,
אֵין כָּאֵן לִכְהֵן כָּלוּם.

ט

אַחַת בִּכְרָה, וְאַחַת שְׁלֹא בִכְרָה,
וְיָלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים,
נוֹתֵן חֲמֵשׁ סְלָעִים לִכְהֵן.
מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, <אַחַת>
הָאֵב פָּטוּר.
מֵת הָאֵב, הַבְּנִים קִיָּמִים,
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אִם נָתַנוּ עַד שְׁלֹא חָלְקוּ, נָתַנוּ,
וְאִם לֹאוּ, פָּטוּרִין.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
נִתְחַיְבוּ בְּכֶסֶם.
זָכַר וּנְקָבָה,

אין כן לכהן כלום.

מסכת בכורות פרק ח משנה ה

י

שתי נשים שלשני אנשים שלא בפרו,
וילדו שני זכרים,
זה נותן חמש סלעים לכהן,
וזה נותן חמש סלעים לכהן.
מת אחד מהן בתוך שלשים יום,
אם לכהן אחד נתנו,
יחזיר להם חמש סלעים;
אם לשני כהנים נתנו,
אינן יכולין להוציא מידן.
זכר ונקבה,
האבות פטורין,
והבן חייב לפדות את עצמו.
שתי נקבות וזכר,
או שני זכרים ושתי נקבות,
אין כן לכהן כלום.

מסכת בכורות פרק ח משנה ו

יא

אחת בכרה ואחת שלא בכרה שלשני אנשים,
וילדו שני זכרים,
זה שלא בכרה אשתו נותן חמש סלעים לכהן.
זכר ונקבה,
אין כן לכהן כלום.

יב

מת הבן בתוך שלשים יום,
אף על פי שנתן לכהן,
יחזיר לו חמש סלעים;
לאחר שלשים יום,
אף על פי שלא נתן, יתן.
מת ביום שלשים, כיום שלפניו. <ביום>
רבי עקיבה אומר:
אם נתן, לא יטל;
אם לא נתן, לא יתן.

יג

מת האב בתוך שלשים יום,

בְּחֻזְקַת שְׁלֵא נִפְדָּה,
עַד שְׂיָבִיא רְאִיָּה שְׁנִפְדָּה.
לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם,
בְּחֻזְקַת שְׁנִפְדָּה,
עַד שְׂיֵאמְרוּ לוֹ שְׁלֵא נִפְדָּה.
הוּא לְפָדוֹת וּבְנוֹ לְפָדוֹת,
הוּא קוֹדֵם אֶת בְּנוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בְּנוֹ קוֹדֵם, שְׁמִצְנוֹ עַל אָבִיו,
וּמִצְנוֹ בְּנוֹ עָלָיו.

מסכת בכורות פרק ח משנה ז יד

חֲמֵשׁ סְלָעִים שֶׁלֶכֶן, בְּמִנְא צוּרִי,
וּשְׁלֹשִׁים שְׁלֻעָבָד,
וּחֲמִשִּׁים שְׁלֹאוֹנָס וְשִׁלְמִפְתָּה,
וּמֵאָה שְׁלִמוֹצִיא שֵׁם רָע,
כֹּלָם בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ, בְּמִנְא צוּרִי,
וְכֹלָם נִפְדִּים בְּכֶסֶף וּבְשׁוֹהַ כֶּסֶף,
חוּץ מִשְׁקָלִים.

מסכת בכורות פרק ח משנה ח טו

אֵין פּוֹדִין לֹא בַעֲבָדִים, וְלֹא בְּאִשְׁטָרוֹת,
וְלֹא בְּקַרְקָעוֹת וְלֹא בְּהַקְדָּשׁוֹת.
כָּתֹב לַכֹּהֵן שֶׁהוּא חֵיב לוֹ חֲמֵשׁ סְלָעִים,
חֵיב לָתֵן לוֹ, וּבְנוֹ אֵינוֹ פְּדוּי.
לְפִיכֵךְ, אִם רָצָה הַכֹּהֵן לָתֵן לוֹ מִתְּנָה,
רָשִׁי.

הַמִּפְרִישׁ פְּדִיּוֹן בְּנוֹ, וְאַבָּהוּ,
חֵיב בְּאַחֲרֵיוֹתוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר יח, טו)
"יְהִיָּה לָךְ" ו"פְּדָה תִּפְדָּה".

מסכת בכורות פרק ח משנה ט יו

הַבְּכוֹר נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם בְּנִכְסֵי הָאָב,
וְאֵינוֹ נוֹטֵל פִּי שְׁנַיִם בְּנִכְסֵי הָאֵם.
וְאֵינוֹ נוֹטֵל בְּשִׁבְחָה,
וְלֹא בְּרֵאוּי כְּבִמְחֻזָּק.
וְלֹא הָאִשָּׁה בְּכִתְבָתָּהּ,
וְלֹא [הַבְּנוֹת] בְּמִזְוֹנוֹתֶיהֶן,

וְלֹא הִיבֶם.
וְכָלֵן אֵין נוֹטְלִין בְּשִׁבְחָה,
וְלֹא בְּרֹאוֹי כְּבִמְחֻזָּק.

מסכת בכורות פרק ח משנה י

יז

אֵלּוּ שְׂאִינֵן חוֹזְרִין בִּיּוֹבֵל:
הַבְּכוֹרָה,
וְהַיּוֹרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ,
וְהַמֵּיבֵם אֶת אִשְׁתּוֹ אַחִיו,
וְהַמֵּתְנָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
הַמֵּתְנָה כְּמִכָּר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
כָּלֶם חוֹזְרִים בִּיּוֹבֵל.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:
הַיּוֹרֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ,
יִחְזֹר לִבְנֵי מִשְׁפָּחָה,
וַיִּנָּכֶה מֵהֶם אֶת הַדָּמִים.

פרק ט

מסכת בכורות פרק ט משנה א

א

מַעֲשֵׂר בְּהֶמָּה נוֹהֵג בְּאֶרֶץ וּבְחוּץ לְאֶרֶץ,
בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשֹׁלֵא בְּפָנֵי הַבַּיִת,
בְּחֻלִּין אֲבָל לֹא בְּמִקְדָּשֵׁין.
נוֹהֵג בְּבִקְרָה וּבְצֹאֵן,
וְאֵינֵן מִתְעַשְּׂרִין מִזֶּה עַל זֶה.
בְּכֶבֶשִׂים וּבְעִזִּים,
וּמִתְעַשְּׂרִין מִזֶּה עַל זֶה.
בְּחֻדָּשׁ וּבִישָׁן,
וְאֵינֵן מִתְעַשְּׂרִין מִזֶּה עַל זֶה.
שְׁהִיָּה בַּדִּין:
מָה אִם הִחֲדָשׁ וְהִישָׁן, שְׂאִינֵן כָּלֵאִים זֶה בְּזֶה,
אֵינֵן מִתְעַשְּׂרִין מִזֶּה עַל זֶה,
כְּבִשִׂים וְעִזִּים, שְׁהֵן כָּלֵאִים זֶה בְּזֶה,
אֵינּוּ דִין שֹׁלֵא יִתְעַשְּׂרוּ מִזֶּה עַל זֶה?

תלמוד לומר: (ויקרא כג, לב)
"וצאן", כל משמע צאן אחד.

מסכת בכורות פרק ט משנה ב

ב

מעשר בהמה מצטרף במלא רגל בהמה רועה.
וכמה היא רגל בהמה רועה?
ששה עשר מיל.
היה בין אלו לאלו שלשים ושנים מיל,
אינן מצטרפין.
היה לו באמצע,
מביא ומעשרן באמצע.
רבי מאיר אומר:
הירדן מפסיק למעשר בהמה.

מסכת בכורות פרק ט משנה ג

ג

הלקח ושתן לו מתנה,
פטור ממעשר בהמה.
האחים השותפים שחבין בקלבון,
פטורין ממעשר בהמה.
ושחבין במעשר בהמה,
פטורין מן הקלבון.
קנו מתפוסת הבית, חבין,
ואם לאו, פטורין.
חלקו וחזרו ונשתתפו,
חבין בקלבון,
ופטורין ממעשר בהמה.

מסכת בכורות פרק ט משנה ד

ד <ב>

הכל נכנס [לדיר] להתעשר,
חוץ מכלאים, וטרפה,
ויוצא דפן, ומחסר זמן, ויתום.
אי זה הוא יתום?
כל שמתה אמו, או ששחטה.
רבי יהושע אומר:
אפלו נשחטה אמו והשלח קים,
אין זה יתום.

מסכת בכורות פרק ט משנה ה

ה <ג>

שֶׁלֹש גִּרְנוֹת לְמַעַשׂר בְּהֵמָה:

בְּפָרֶס הַפֶּסֶח,

בְּפָרֶס הָעֶצְרֶת,

בְּפָרֶס הַחֹג.

דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.

בֶּן עֲזִי אוֹמֵר:

בְּעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֶדֶר,

בְּאַחַד בְּסִינָן,

בְּעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵב.

רַבִּי אֶלְעָזָר וּרְבִי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים:

בְּאַחַד בְּנִיסָן,

בְּאַחַד בְּסִינָן,

בְּעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל.

וְלָמָּה אָמְרוּ בְּעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל,

וְלֹא אָמְרוּ בְּאַחַד בְּתִשְׁרִי?

מִפְּנֵי שֶׁהוּא יוֹם טוֹב,

וְאִיפֹשֶׁר לַעֲשׂוֹת בְּיוֹם טוֹב,

לְפִיכָךְ הִקְדִּימוּהוּ בְּעֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל.

ו <ד>

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

בְּאַחַד בְּאֵלּוּל,

רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְמַעַשׂר בְּהֵמָה.

בֶּן עֲזִי אוֹמֵר:

הָאֵלּוּלִיִּין מִתְעַשְּׂרִין בְּפָנֵי עֶצְמָן.

מסכת בכורות פרק ט משנה ו

ז <ה>

כָּל הַנוֹלָדִים מֵאַחַד בְּתִשְׁרִי

עַד עֹשָׁרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלּוּל,

הָרִי אֵלָיו מִצְטָרְפִין.

חֲמִשָּׁה לְפָנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה,

וְחֲמִשָּׁה לְאַחַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה,

אֵינָן מִצְטָרְפִין.

חֲמִשָּׁה לְפָנֵי הַגֶּרֶן,

וְחֲמִשָּׁה לְאַחַר הַגֶּרֶן,

הָרִי אֵלָיו מִצְטָרְפִין.

אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמַר:

'שְׁלוֹשׁ גִּרְנוֹת לְמַעַשׂר בְּהֵמָה'?

שֶׁעַד שֶׁלֹא תִגִּיעַ הַגֶּרֶן,

מִתֵּר לְמִכּוֹר וְלִשְׁחֹט;

הגיע הגרן, לא ישחט,
ואם שחט, פטור.

מסכת בכורות פרק ט משנה ז

ח

כיצד מעשרין?
כונסין לדר,
ועושה להן פתח קטן,
כדי שלא יהו שנים יכולין לצאת כאחת,
ומונן בשבט:
אחד, שנים, שלשה, ארבעה, חמשה,
ששה, שבעה, שמונה, תשעה;
והיוצא עשירי, סוקרו בסקרה ואומר:
"הרי זה מעשר."
לא סקרו בסקרה,
ולא מניין בשבט,
או שמניין רבוצין או עומדין,
הרי אלו מעשרין.
היה לו מאה, ונטל עשרה,
עשרה, ונטל אחד,
אין זה מעשר.
רבי יוסה ברבי יהודה אומר:
מעשר.
קפץ מן המנין לתוכן,
הרי אלו פטורין;
והמעשרין לתוכן,
כלן ירעו עד שיסתאבו,
ויאכלו במומן לבעלים.

מסכת בכורות פרק ט משנה ח

ט

יצאו שנים כאחת,
מונה אותן שנים.
מנין אחד, <מנין>
תשיעי ועשירי מקלקלין.
יצאו תשיעי ועשירי כאחת,
תשיעי ועשירי מקלקלין.
קרא לתשיעי 'עשירי',
ולעשירי 'תשיעי',
ולאחד עשר 'עשירי',
שלשתן מקדשין:

הַתְּשִׁיעִי נֶאֱכַל בְּמוֹמוֹ,
וְעֲשִׂירִי, מַעֲשֶׂה,
וְאַחַד עָשָׂר קָרַב שְׁלָמִים,
וְעוֹשֶׂה תְּמוּרָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה עוֹשֶׂה תְּמוּרָה?
אָמְרוּ מִשֵּׁם רַבִּי מֵאִיר:
אֱלֹהֵי הָיָה תְּמוּרָה,
לֹא הָיָה קָרַב.

י

קָרָא לַתְּשִׁיעִי 'עֲשִׂירִי',
וְלַעֲשִׂירִי 'עֲשִׂירִי',
וְלְאַחַד עָשָׂר 'עֲשִׂירִי',
אֵין אֶחָד עָשָׂר מְקַדָּשׁ.
זֶה הַכֹּלֶל:
כָּל שְׁלֹא נֶעְקַר הַעֲשִׂירִי מִמֶּנּוּ,
אֵין אֶחָד עָשָׂר מְקַדָּשׁ.

חסלת מסכת בכורות

מסכת ערכין

פרק א

מסכת ערכין פרק א משנה א

א

הַכֹּל מַעֲרִיכִים וְנֶעְרָכִין,
נוֹדָרִים וְנִדְרִים:
כֹּהֲנִים וְלוֹוִים וְיִשְׂרָאֵל,
נָשִׁים וְעֶבְדִּים.
וְטָמְטוּם וְאַנְדְּרוּגִינָס,
נוֹדָרִים וְנִדְרִים, וּמַעֲרִיכִים,
אֲבָל לֹא נֶעְרָכִים,
שְׂאֵינּוּ נֶעְרָךְ אֶלָּא זָכָר וְדִי,
וְנִקְבָּה וְדִיִּית.

ב

חרש, שוטה וקטן,
נדרים ונערכים,
אבל לא נודרים ולא מעריכים,
מפני שאין בהן דעת.
פחות מכן חדש,
נדר, אבל לא נערך.

מסכת ערכין פרק א משנה ב

ג

הנכרי,
רבי מאיר אומר:
נערך, אבל לא מעריך.
רבי יהודה אומר:
מעריך, אבל לא נערך.
זה נוה מודים,
שנודרים ונדרים.

מסכת ערכין פרק א משנה ג

ד

הגוסס והיוצא להרג,
לא נדר ולא נערך.
רבי חנניה בן עקביה אומר:
נערך, מפני שדמיו קצובין;
אבל אינו נדר, מפני שאין דמיו קצובין.
רבי יוסה אומר:
נודר ומעריך, ומקדיש,
ואם הזיק, חייב בתשלומין.

מסכת ערכין פרק א משנה ד

ה

האשה שהיא יוצא להרג,
אין ממתניין לה עד שתלד.
ישבה על המשבר,
ממתניין לה עד שתלד.
האשה שנהרגה, נהנים בשערה. <בסערה>
בהמה שנהרגה, אסורה בהניה.

פרק ב

מסכת ערכין פרק ב משנה א

א

אין בערכין פחות מסלע,
ולא יתר על חמשים סלע.
כיצד?

נתן סלע, והעשיר,
אינו נותן כלום;
פחות מסלע, והעשיר,
נותן חמשים סלע.
היו בידיו חמש סלעים,
רבי מאיר אומר:
אינו נותן אלא אחת.
וחכמים אומרים:
נותן את כלם.

ב

אין בערכין פחות מסלע,
ולא יתר על חמשים סלע.
אין פתח בטועה פחות משבועה,
ולא יתר על שבועה עשר.
אין בנגעים פחות משבוע אחד,
ולא יתר על שלשה שבועות.

מסכת ערכין פרק ב משנה ב

ג

אין פוחתין מארבעה חדשים המעבירין בשנה,
ולא נראה יתר על שמונה. <שמונה>
שתי הלחם נאכלות,
אין פחות משנים,
ולא יתר על שלשה.
לחם הפנים נאכל,
אין פחות מתשעה,
ולא יתר על אחד עשר.
קטן נמול,
אין פחות משמונה,
ולא יתר על שנים עשר.

מסכת ערכין פרק ב משנה ג

ד

אין פּוֹחַתִּין מַעֲשָׂרִים וְאַחַת תְּקִיעָה בַּמִּקְדָּשׁ,
וְלֹא מוֹסִיפִין עַל אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה.
אין פּוֹחַתִּין מִשְׁנֵי נְבָלִים,
וְלֹא מוֹסִיפִין עַל שָׁשׂה.
לֹא יַפְחַת מִשְׁשָׂה חֲלִילִים,
וְלֹא מוֹסִיפִין עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר.
וּבשְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם בִּשְׁנָה,
הַחֲלִיל מְכָה לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:
בְּשַׁחֲיֻטַּת פֶּסַח רֹאשׁוֹן,
בְּשַׁחֲיֻטַּת פֶּסַח שְׁנִי,
בְּיוֹם טוֹב רֹאשׁוֹן שֶׁלִּפְסַח,
בְּיוֹם טוֹב שֶׁלְעֶצְרַת,
וּבשְׁמוֹנֶת יְמֵי הַחֵג.
לֹא הָיָה מְכָה בְּאֵבוֹב שֶׁלִּנְחָשֶׁת,
אֶלָּא בְּאֵבוֹב שֶׁלְקִנָּה,
מִפְּנֵי שֶׁקֻּלוּ עָרֵב.
לֹא הָיָה מְחַלֵּק בְּאֵבוֹב יְחִידִי,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחַלֵּק יָפָה.

מסכת ערכין פרק ב משנה ד

ה

וְעַבְדֵי כְהֻנִּים הָיוּ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִשְׁפָּחוֹת בֵּית פְּגָרִים וּבֵית צִפְרָיָה,
וּמֵאֵמָאוֹס הָיוּ מְשִׁיאִין לְכַהֲנָה.
רַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן אֲנָטִיגֶנֶס אוֹמֵר:
לְוִיִּם הָיוּ.

מסכת ערכין פרק ב משנה ה

ו

אין פּוֹחַתִּין מִשְׁשָׂה טְלִיִּים הַמְּבַקְרִין בְּלִשְׁכַּת הַטְּלִיִּים,
כִּדִּי לִשְׁבֹּת וְלִשְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֶׁלְרֹאשׁ הַשָּׁנָה,
וּמוֹסִיפִין עַד לְעוֹלָם.
מִשְׁתִּי חֲצוּצְרוֹת,
וּמוֹסִיפִין עַד לְעוֹלָם.
מִתְשַׁעָּה כְּנֹרוֹת,
וּמוֹסִיפִין עַד לְעוֹלָם.
וְהַצִּלְצַל לְבָדָה.

מסכת ערכין פרק ב משנה ו

ז

אין פוחתים משנים עשר ליום עומדין על הדוכן,
ומוסיפין עד לעולם.
אין קטן נכנס לעזרה לעבודה,
אלא בשעה שהלויים אומרים בשיר.
לא היו אומרים בנבל וכנור אלא בפה,
כדי תבל בנעמה.
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
אין עולין למגן,
ולא עומדין על הדוכן,
אלא בארץ היו עומדין,
וראשיהם כבין רגלי הלויים,
וצעירי הלויים היו נקריין <וצוערי>

פרק ג

מסכת ערכין פרק ג משנה א

א

יש בערכים להקל ולהחמיר,
ובשדה אחזה להקל ולהחמיר,
בשור המועד שהמית את העבד להקל ולהחמיר,
באונס ובמפתה ובמוציא שם רע להקל ולהחמיר.

ב

יש בערכין להקל ולהחמיר,
פיצד?
אחד שהעריך את הנה שבישראל,
את הכאור שבישראל,
נותן חמשים סלע.
אם אמר:
"הרי דמיו עלי!"
נותן את שויו.

מסכת ערכין פרק ג משנה ב

ג

ובשדה אחזה להקל ולהחמיר,
פיצד?
אחד המקדיש בחולת המחוז,

ואַחַד הַמִּקְדִּישׁ בַּפְּרָדְסוֹת סְבִסְטָא,
נוֹתֵן בְּזֶרַע חֹמֶר שְׁעוּרִים חֲמִשִּׁים שֶׁקֶל כֶּסֶף,
וּבְשָׂדֶה מִקְנָה, אֶת שְׁוִיו.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אֶחָד שָׂדֶה אַחְזָה וְאֶחָד שָׂדֶה מִקְנָה.
מָה בֵּין שָׂדֶה אַחְזָה לְשָׂדֶה מִקְנָה?
שְׁבִשְׂדֶה אַחְזָה הוּא נוֹתֵן חֶמֶשׁ,
וּבְשָׂדֶה מִקְנָה אֵינוֹ נוֹתֵן חֶמֶשׁ.

מסכת ערכין פרק ג משנה ג

ד

וּבְשׂוֹר הַמוֹעֵד שֶׁהִמִּית אֶת הָעֶבֶד,
לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר, כִּיצַד?
אֶחָד שֶׁהִמִּית אֶת הַנֶּזֶק שְׁבַעֲבָדִים,
וְאֶת הַכָּאוֹר שְׁבַעֲבָדִים,
נוֹתֵן שְׁלֹשִׁים סָלַע.
הִמִּית בֶּן חוֹרִין,
נוֹתֵן אֶת שְׁוִיו.
חָבֵל בְּזָה וּבְזָה,
מְשַׁלֵּם נֹזֶק שָׁלֵם.

מסכת ערכין פרק ג משנה ד

ה

וּבְאוֹנֵס וּבִמְפֹתָה, לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר,
כִּיצַד?
אֶחָד שֶׁאֵנֶס וּפֹתָה אֶת הַגְּדוּלָּה שְׁבַכְהִנָּה,
וְאֶת הַקֶּטְנָה שְׁבִישְׂרָאֵל,
נוֹתֵן חֲמִשִּׁים סָלַע.
וּבְבִשְׁתּוֹ וּבִפְגָּם,
הַכֹּל לְפִי הַמִּבְיֵשׁ וְהַמְתַּבְיֵשׁ.

מסכת ערכין פרק ג משנה ה

ו

וּבְמוֹצֵיא שֵׁם רָע, לְהַקֵּל וּלְהַחְמִיר,
כִּיצַד?
אֶחָד שֶׁהוֹצִיא שֵׁם רָע עַל הַגְּדוּלָּה שְׁבַכְהִנָּה,
וְעַל הַקֶּטְנָה [שְׁבִישְׂרָאֵל],
נוֹתֵן מֵאָה סָלַע.
נִמְצָא הָאוֹמֵר בְּפִיו חֲמוּר יִתֵּר מִן הָעוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה.
שֹׁכֵן מְצִינּוֹ, <מִצְאָנוּ>
שֶׁלֹּא נִתְחַתֵּם גֹּזֵר דִּין עַל אֲבוֹתֵינוּ בַּמִּדְבָּר,

אָלאַ על לשון הרע,

שנאָמר (במדבר יד, כב)

"וַיִּנָּסוּ אֹתִי זֶה עֹשֶׂה פְּעָמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי".

פרק ד

מסכת ערכין פרק ד משנה א

א

השג יד, בנודר,

והשנים, בנדר,

וערכים, בנערה,

והערך, בזמן הערך.

השג יד בנודר, כיצד?

עני שהעריך את העשיר,

נותן ערך עני,

ועשיר שהעריך את העני,

נותן ערך עשיר.

מסכת ערכין פרק ד משנה ב

ב

אבל בקרבנות אינו כן.

הרי שאמר:

"קרבנו של מצרע זה עלי!"

אם היה מצרע עני, מביא קרבן עני;

עשיר, מביא קרבן עשיר.

ג

רבי אומר:

אומר אני, אף בערכים כן.

וכי מפני מה

עני שהעריך את העשיר נותן ערך עני?

שאין העשיר חייב כלום.

אבל עשיר שאמר:

"ערכי עלי!"

ושמע עני ואמר:

"מה שאמר זה עלי!"

נותן ערך עשיר.

אם היה עני והעשיר,

או עשיר והעני,

נותן ערך עשיר.
רבי יהודה אומר:
אפלו עני והעשיר, וחזר והעני,
נותן ערך עשיר.

מסכת ערכין פרק ד משנה ג

ד

אבל בקרבנות אינו כן.
אפלו אביו מת,
והניח לו רבוא ספינות בים ובאו לו ברבואות,
אין להקדש בהם כלום.

מסכת ערכין פרק ד משנה ד

ה

והשנים בנדר, כיצד?
ילד שהעריך את הזקן,
נותן ערך זקן,
וזקן שהעריך את הילד,
נותן ערך ילד.

ו

וערכים בנערך, כיצד?
איש שהעריך את האשה,
נותן ערך אשה,
ואשה שהעריכה את האיש,
נותנת ערך איש.

ז

והערך בזמן הערך, כיצד?
העריכו פחות מכן חמש,
ונעשה יתר על כן חמש;
פחות מכן עשרים,
ונעשה יתר על כן עשרים,
נותן בזמן הערך.

ח

יום שלשים, כלמטה המנו.
שנת חמש ושנת עשרים, כלמטה המנה,
שנאמר: (ויקרא כז.)
"ואם מבן ששים שנה ומעלה אם זכר",
הרי אנו למדים בכלל משנת ששים:

מה שְׁנַת שְׁשִׁים כְּלִמְטָה הַמְּנָה,
אִף שְׁנַת חֲמֵשׁ וּשְׁנַת עֶשְׂרִים כְּלִמְטָה הַמְּנָה.

ט

הֵן?

אם עֲשֵׂת שְׁנַת שְׁשִׁים כְּלִמְטָה הַמְּנָה לְהַחֲמִיר,
נַעֲשֶׂה שְׁנַת חֲמֵשׁ וּשְׁנַת עֶשְׂרִים <חֲמִשִּׁים>
כְּלִמְטָה הַמְּנָה לְהַקְלִי?
תִּלְמוּד לֹאֵמַר:

"שְׁנָה", "שְׁנָה" לְגִזְרָה שְׁנָה:

מֵה "שְׁנָה" הָאִמּוּרָה מִשְׁנַת שְׁשִׁים, כְּלִמְטָה מְמִנָּה,
אִף "שְׁנָה" הָאִמּוּרָה שְׁנַת חֲמֵשׁ וּשְׁנַת עֶשְׂרִים,
כְּלִמְטָה מְמִנָּה, בֵּין לְהַקְלִי בֵּין לְהַחֲמִיר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר:
עַד שֶׁיְּהִי יְתֵרוֹת עַל הַשָּׁנִים חֹדֶשׁ וַיּוֹם אֶחָד.

פֶּרֶק ה

מִסַּכַּת עֵרְכִין פֶּרֶק ה מִשְׁנָה א

א

הָאוֹמֵר "מִשְׁקָלִי עָלַי!"
נוֹתֵן מִשְׁקָלוֹ, אִם כֶּסֶף, כֶּסֶף, אִם זָהָב, זָהָב.
מַעֲשֶׂה בְּאִמָּה שֶׁלְרִמְטָה,
שְׁאִמְרָה "מִשְׁקָל בְּתִי עָלַי!"
וְעָלָה לִירוּשָׁלַיִם, וּשְׁקָלוּהָ,
וְנִתְּנָה מִשְׁקָלָהּ זָהָב.
"מִשְׁקָל יָדִי עָלַי!"
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
מִמֶּלֶא חֲבִית מַיִם, וּמִכְנִיסָה עַד מִרְפָּקוֹ,
וְשׁוֹקֵל בְּשֵׁר חֲמֹר וְגִידִים וְעֲצָמוֹת,
וְנוֹתֵן לְתוֹכָהּ עַד שֶׁתִּמְלֵא.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
וְכִי הֵיֵאָדָּה אֶפְשָׁר לְכֹנֵן בְּשֵׁר כְּנָגֵד בְּשֵׁר,
וְעֲצָמוֹת כְּנָגֵד עֲצָמוֹת?
אֵלָּא שְׁמִין אֶת הַיָּד,
כִּמָּה הִיא רְאוּיָה לְשִׁקָּל.

מִסַּכַּת עֵרְכִין פֶּרֶק ה מִשְׁנָה ב

ב

"דמי ידי עלי!"
שמיין אותו כמה הוא שונה ביד,
כמה הוא שונה שלא ביד.
זה חמר בנדרים מבצרכים,
ובצרכין מבנדרים,
כיצד?
האומר "צרכי עלי!", ומת,
יתנו היורשין;
"דמי עלי!" ומת,
לא יתנו היורשין,
שאין דמים למתים.

ג

ערך ידי וערך רגלי עלי,
לא אמר כלום.
"ערך ראשי וערך כבדי עלי!"
נותן ערך כלו.
זה הכלל:
דבר שהנשמה תלויה בו,
נותן ערך כלו.

מסכת ערכין פרק ה משנה ג

ד

"חצי ערכי עלי!"
נותן חצי ערכו.
"ערך חצי עלי!"
נותן ערך כלו.
"חצי דמי עלי!"
נותן חצי דמיו.
"בדמי חצי עלי!"
נותן דמי כלו.
זה הכלל:
דבר שהנשמה תלויה בו,
נותן דמי כלו.

מסכת ערכין פרק ה משנה ד

ה

האומר "ערכו שלפלוני עלי!"
מת הנזדר והנזדר,
יתנו היורשין.
"דמיו שלפלוני עלי!"

מת הנודר,
יתגנו היורשין;
מת הנדר,
לא יתגנו היורשין,
שאין דמים למתים.

מסכת ערכין פרק ה משנה ה

ו

"שור זה עולה!"
ו"בית זה קרבן!"
מת השור או נפל הבית,
אינו חייב לשלם.
"דמי שור זה עלי עולה!"
ו"דמי בית זה עלי קרבן!"
מת השור או נפל הבית,
חייב לשלם.

מסכת ערכין פרק ה משנה ו

ז

חייבי ערכים, ממשכנים אותם.
חייבי חטאות ואשמות, אין ממשכנים אותם.
חייבי עולה ושלמים, ממשכנים אותם.
אף על פי שאינו מתכפר לו עד שיתרצה,
שנאמר "לרצנו", (ויקרא א, ג.)
כופין אותו עד שיאמר "רוצה אני".
וכן אתה אומר בגטי נשים:
כופין אותו עד שיאמר "רוצה אני".

פרק ו

מסכת ערכין פרק ו משנה א

א

שום היתומין, שלשים יום,
שום ההקדש, שלשים יום.
ומכריזין בבקר ובערב.
המקדיש נכסיו,
והיתה עליו כתבת אשה,
רבי אליעזר אומר:
כשיגרשנה, ידיר הנגיה.

רבי יהושע אומר:
אינו צריך.
כיוצא בו אמר רבן שמעון בן גמליאל:
הערב לאשה בכתבתה,
היה בעלה מגרשה, ידיר הנדה,
שמה יעשו קנוניה על נכסיו שלזה,
ויחזיר את אשתו.

מסכת ערכין פרק ו משנה ב

ב

המקדיש נכסיו,
והיתה עליו כתבת אשה ובעל חוב,
אין האשה יכולה לגבות כתבתה מן ההקדש,
ולא בעל חוב את חובו.
אלא הפודה,
פודה על מנת לתן לאשה כתבתה,
ולבעל חוב את חובו.
הקדיש תשעים מנא,
והיה חובו מאה מנא,
מוסיף עוד דינר,
ופודה את הנכסים אלו,
על מנת לתן לאשה כתבתה,
ולבעל חוב את חובו.

מסכת ערכין פרק ו משנה ג

ג

אף על פי שאמרו:
חיבי ערכין ממשכנים אותן,
נותנין לו מזון שלשים יום,
וכסות שנים עשר חדש,
מטה מצעת, סנדליו, ותפליו,
לו, אבל לא לאשתו ולבניו.
אבל אם היה אמן,
נותנין לו שני כלי אמנות מכל מין ומין.
חרש,
נותנין לו שני מעצדים ושתי מגרות.
רבי אליעזר אומר:
אם היה אפר,
נותנין לו את צמדו.
חמר,
נותנין לו חמורו.

מסכת ערכין פרק ו משנה ד

ד <ה>

הִיָּה לוֹ מִין אֶחָד מִרְבָּה,
וּמִין אֶחָד מִמְעוֹט,
אֵין אוֹמְרִין לְמִכּוֹר מִן הַמִּרְבָּה,
וְנִקַּח לוֹ מִן הַמִּמְעוֹט,
אֶלֹא נוֹתְנִין לוֹ שְׁנֵי מִיָּנִין מִן הַמִּרְבָּה,
וְכָל שֵׁשׁ לוֹ מִן הַמִּמְעוֹט.
הַמְקַדֵּשׁ אֶת נִכְסָיו,
מַעֲלִין אֶת תְּפִלּוֹ.

מסכת ערכין פרק ו משנה ה

ה <ו>

אֶחָד הַמְקַדֵּשׁ נִכְסָיו,
וְאֶחָד הַמַּעֲרִיךְ אֶת עֲצָמוֹ,
אֵין לוֹ לֹא בִכְסוֹת אֲשֶׁתוֹ,
וְלֹא בִכְסוֹת בְּנָיו,
וְלֹא בַעֲבֵעַ שְׂעָבָעַן לְשֹׁמֵן,
וְלֹא בְּסִנְדָּלִים חֲדָשִׁים שֶׁלְקַחַן לְשֹׁמֵן.
אִף עַל פִּי שְׂאֲמָרוֹ:
עֲבָדִים וְנִמְכָּרִין בִּכְסוֹתָן לְשִׁבְחָה,
שְׂאֵם תִּלְקַח לוֹ כְּסוֹת בְּשָׁלְשִׁים דִּינָר,
מִשְׁבִּיחַ הוּא מְנָא.
וְכֵן פָּרָה,
אִם מִמְתִּינִים אוֹתָהּ לְאַטְלָס,
מִשְׁבַּחַת הִיא.
וְכֵן מְרֻגְלִית,
אִם מַעֲלִים אוֹתָהּ לְכַרְךְ,
מִשְׁבַּחַת הִיא.
אֵין לְהַקְדֵּשׁ אֶלֹא מְקוֹמוֹ וְשַׁעֲתוֹ.

פרק ז

מסכת ערכין פרק ז משנה א

א

אֵין מְקַדִּישִׁין לְפָנֵי הַיּוֹבֵל פָּחוֹת מִשְׁתֵּי שָׁנִים,
וְלֹא גּוֹאֲלִין לְאַחֵר הַיּוֹבֵל פָּחוֹת מִשָּׁנָה.
אֵין מְחַשְׁבִּים חֲדָשִׁים לְהַקְדֵּשׁ,

אָבֵל הַקָּדֵשׁ מֵחֶשֶׁב חֲדָשִׁים.

ב

הַמִּקְדִּישׁ אֶת שְׂדֵהוּ בְשַׁעַת הַיּוֹבֵל,
נוֹתֵן בְּזֶרַע חֹמֶר שְׁעוּרִים חֲמִשִּׁים שֶׁקֶל כֶּסֶף.
הָיוּ שָׁם נִקְעִים עֲמָקִים עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
סִלְעִים גְּבוּהִין עֲשָׂרָה טַפָּחִים,
אֵין נִמְדָּדִין עֲמָה.
פָּחוֹת מִכֵּן, נִמְדָּדִין עֲמָה.
הַקְּדִישָׁה שְׁתֵּים שְׁלוֹשׁ שָׁנִים לִפְנֵי הַיּוֹבֵל,
נוֹתֵן סִלַּע וּפְנִידִיוֹן לַשָּׁנָה.
אִם אָמַר:
"הֲרִי אֲנִי נוֹתֵן דְּבַר שָׁנָה בְּשָׁנָה",
אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ,
אֲלָא נוֹתֵן כָּלֶם כְּאַחַת.

מסכת ערכין פרק ז משנה ב

ג

אֶחָד הַבְּעָלִים, וְאֶחָד כָּל הָאָדָם.
מָה בֵּין הַבְּעָלִים לְבֵין כָּל הָאָדָם?
אֲלָא שֶׁהַבְּעָלִים נוֹתְנִין חֲמִשָּׁה,
וְכָל אָדָם אֵינוֹ נוֹתֵן חֲמִשָּׁה.

מסכת ערכין פרק ז משנה ג

ד

הַקְּדִישָׁה וּגְאָלָהּ,
אֵינָה יּוֹצֵא מִיָּדוֹ בַּיּוֹבֵל.
(גְּאָלָהּ בָּנוּ, יּוֹצֵאָהּ לְאֲבִיו בַּיּוֹבֵל).
גְּאָלָהּ אַחֵר, אוֹ אֶחָד מִן הַקְּרוֹבִין,
וּגְאָלָהּ מִיָּדוֹ,
אֵינָה יּוֹצֵא מִיָּדוֹ בַּיּוֹבֵל.
גְּאָלָהּ אֶחָד מִן הַכֹּהֲנִים,
וְהֲרִי הִיא תַּחַת יָדוֹ,
לֹא יֹאמַר:
"הוֹאִיל וְהִיא יּוֹצֵא לַכֹּהֲנִים בַּיּוֹבֵל,
הֲרִי הִיא תַּחַת יָדִי,
וְהֲרִי הִיא שְׁלִי!"
אֲלָא יּוֹצֵא לְכָל אֲחִיו הַכֹּהֲנִים.

מסכת ערכין פרק ז משנה ד

ה

הגיע היובל ולא נגאלה,
הכהנים נכנסים לתוכה, ונותנים דמיה.
דברי רבי יהודה.
רבי שמעון אומר:
נכנסין אבל לא נותנים.
(רבי אליעזר אומר:
לא נכנסין ולא נותנין.)
אלא נקראת שדה רטושין,
עד היובל השני.
הגיע יובל השני ולא נגאלה,
נקראת רטושי רטושין,
עד היובל השלישי.
לעולם אין הכהנים נכנסין לתוכה,
עד שיגאלנה אחר.

מסכת ערכין פרק ז משנה ה

ו <ה>

הלוקח שדה מאביו,
מת אביו ואחר כך הקדישה,
הרי היא כשדה אחזה.
הקדישה, ואחר כך מת אביו,
הרי היא כשדה מקנה.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה ורבי שמעון אומרים:
כשדה אחזה, שנאמר: (ויקרא כז,כב)
"ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחזתו".
שדה שאינה ראויה להיות שדה אחזה,
יצאתה זו שהיא ראויה להיות שדה אחזה.
שדה מקנה אינה יוצא לכהנים ביובל,
שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו.
הכהנים והלוים
מקדישים לעולם וגואלין לעולם,
בין לפני היובל ובין לאחר היובל.

פרק ח

מסכת ערכין פרק ח משנה א

א

המקדיש שדהו בשעה שאינה יובל,

אומרין לו:
פתח את ראשון, <את>
שהבעלים נותנין חמש,
וכל אדם אינו נותן חמש.
מעשה באחד שהקדיש את שדהו מפני רעתה,
אמרו לו:
"פתח את ראשון!" <את>
אמר:
"הרי היא שלי באסר!"
אמר רבי יוסה:
לא אמר זה אלא ב'כביצה',
שהקדיש נפדה בכסף ובשווה כסף.
אומרין לו:
"הגיעתך!" <הגיעתך>
נמצא מפסיד אסר, ושדהו לפניו.

מסכת ערכין פרק ח משנה ב

ב

אמר אחד:
"הרי היא שלי בעשר סלעים",
ואחד אומר:
"בעשרים",
ואחד אומר:
"בשלשים",
ואחד אומר:
"בארבעים",
ואחד אומר:
"בחמשים",
חזר בו שלחמשים,
ממשכנים מנכסיו עד עשר.
חזר בו שלארבעים,
ממשכנים מנכסיו עד עשר.
חזר בו שלשלשים,
ממשכנים מנכסיו עד עשר.
חזר בו שלעשרים,
ממשכנים מנכסיו עד עשר.
חזר בו שלעשר,
מוכרין אותה בשוה,
ונפרעין משלעשר את המותר.
הבעלים אומרים:
"בעשרים",

וְכָל אֶדֶן אוֹמֵר:
"בְּעֹשִׁים",
הַבְּעָלִים קוֹדְמִין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן מוֹסִיפִין חֶמֶשׁ.

מסכת ערכין פרק ח משנה ג

ג

אָמַר אֶחָד:
"הֲרִי הִיא שְׁלִי בְּעֹשִׁים וְאַחַת",
הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֹשִׁים וְשֵׁשׁ;
"בְּעֹשִׁים וְשֵׁתִים",
הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֹשִׁים וְשִׁבְעַ;
"בְּעֹשִׁים וְשְׁלוֹשׁ",
הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֹשִׁים וְשְׁמוֹנֶה;
"בְּעֹשִׁים וְאַרְבַּע",
הַבְּעָלִים נוֹתְנִים עֹשִׁים וְתִשְׁעַ;
"בְּעֹשִׁים וְחֲמִשׁ",
הַבְּעָלִים נוֹתְנִים שְׁלֹשִׁים,
שֶׁאֵין מוֹסִיפִין חֶמֶשׁ עַל עֲלוּיוֹ שְׁלֹזָה.
אָמַר אֶחָד:

"הֲרִי הִיא שְׁלִי בְּעֹשִׁים וְשֵׁשׁ",
אִם רָצוּ הַבְּעָלִין לִתֵּן שְׁלֹשִׁים וְאַחַד דִּינָר,
הַבְּעָלִין קוֹדְמִין;
וְאִם לֹא, אוֹמְרִים לוֹ:
"הִגִּיעַתְּךָ!" <הִגִּיעַתְּכָה>

מסכת ערכין פרק ח משנה ד

ד

מִחֲרִים אָדָם מִצֵּאֲנוֹ וּמִבְּקָרוֹ,
מִעֲבָדָיו וּמִשְׁפָּחוֹתָיו הַכְּנֻעִים,
וּמִשְׁדֵּה אֲחֻזָּתוֹ.
וְאִם הִחֲרִים אֶת כָּלָם, אֵינָן מִחֲרָמִין.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה:
מָה אִם לְגִבוּהָ,
שֶׁאֵין אָדָם רָשִׁי לְהִחָרִים אֶת כָּל נִכְסָיו,
עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה,
יְהֵא אָדָם חַיֵּב לְהִיּוֹת חָס עַל נִכְסָיו.

מסכת ערכין פרק ח משנה ה

ה

הַמַּחְרִים בְּנוּ וּבָתוּ,
וְעָבְדוּ וְשִׁפְחוּתוֹ הָעֲבָרִים,
וּשְׂדֵה מִקְנֵתוֹ,
אֵינָן מַחְרָמִים,
שָׂאִין אָדָם מַחְרִים דָּבָר שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ.
הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם אֵינָן מַחְרָמִים.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
הַכֹּהֲנִים אֵינָן מַחְרָמִין, <מַחְרִימִין>
שֶׁהַחֲרָמִין שְׁלֵהֵן,
וְהַלְוִיִּם מַחְרָמִים, <מַחְרִימִים>
שָׂאִין הַחֲרָמִין שְׁלֵהֵן.
רַבִּי אוֹמֵר:
נִרְאִין דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה בְּקַרְקָעוֹת,
שֶׁנֶּאֱמָר: (וַיִּקְרָא כה, לד)
"כִּי אַחֲזַת עוֹלָם הוּא לָהֶם",
וּכְדִבְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמַטְלִטְלִין,
שָׂאִין הַחֲרָמִין שְׁלֵהֵן.

מסכת ערכין פרק ח משנה ו

[ו]

וְחֲרָמֵי כֹהֲנִים אֵין לָהֶם פְּדִיוֹן,
אֶלָּא נִתְּנִין לַכֹּהֲנִים.
רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר:
סֵתָם חֲרָמִים, לְבָדֵק הַבֵּית,
שֶׁנֶּאֱמָר: (וַיִּקְרָא כז, כח)
"כָּל חֶרֶם קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים הוּא לִי".
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
סֵתָם חֲרָמִים, לַכֹּהֲנִים,
שֶׁנֶּאֱמָר: (וַיִּקְרָא כז, כא)
"כִּשְׂדֵה הַחֶרֶם לַכֹּהֵן תִּהְיֶה אַחֲזָתוֹ".
אִם כֵּן, לָמָּה נֶאֱמָר: (וַיִּקְרָא כז, כח)
"כָּל חֶרֶם קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים הוּא לִי"?
שֶׁהוּא חָל עַל קֹדָשֵׁי קֹדָשִׁים וְעַל קֹדָשִׁים קְלִים.

מסכת ערכין פרק ח משנה ז

ז

מַחְרִים אָדָם אֶת קֹדָשָׁיו,
בֵּין קֹדָשֵׁי קֹדָשִׁים,
וּבֵין קֹדָשִׁים קְלִים.
אִם נָדָר, נוֹתֵן אֶת דְּמִיהֵן,

אם נדבָה, נותן אֶת טוֹבָתָה.
"שור זה עולה",
אומדין כִּמָּה אָדָם רוֹצֶה לִתֵּן בְּשׁוֹר זֶה,
לְהַעֲלוֹתוֹ עוֹלָה שְׂאִינוּ חִיב.
הַבְּכוֹר,
בֵּין תָּמִים, בֵּין בְּעַל מוֹם,
מַחְרִימִין אוֹתוֹ.
כִּיצַד פּוֹדִין אוֹתוֹ?
אומדין כִּמָּה אָדָם רוֹצֶה לִתֵּן בְּבִכּוֹר זֶה,
לִתְּנוֹ לָבֵן בְּתוֹ אוֹ לָבֵן אַחֲוָתוֹ.

ח
רְבִי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר:
"הַקֹּדֶשׁ",
וְכָתוּב אַחֵר אוֹמֵר:
"אֵל תִּקְדֹּשׁ".
אִי אֶפְשָׁר לוֹמַר 'הַקֹּדֶשׁ',
שְׂכָכָר נֹאמַר 'אֵל תִּקְדֹּשׁ',
וְאִי אֶפְשָׁר לוֹמַר 'אֵל תִּקְדֹּשׁ',
שְׂכָכָר נֹאמַר 'הַקֹּדֶשׁ'!
אָמַר מַעֲתָה:
מִקְדִּישׁוֹ אֶתָּה הַקֹּדֶשׁ עֲלוּי,
וְאִין אֶתָּה מִקְדִּישׁוֹ הַקֹּדֶשׁ מְזֻבָּח.

פרק ט

מסכת ערכין פרק ט משנה א

א
הַמוֹכֵר אֶת שְׂדֵהוּ בְּשַׁעַת הַיּוֹכֵל,
אִינוּ מֵתֵר לְגֹאֵל פְּחוֹת מִשְׁתֵּי שָׁנִים,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כה, טו)
"בְּמִסְפַּר שָׁנֵי תְּבוּאָת יִמְכֹּר לָךְ".
הֵיתָה שְׁנַת שְׂדֵפוֹן וַיִּרְקֹן, אוֹ שְׁבִיעִית,
אִינָה עוֹלָה לוֹ מִן הַמִּנְיָן.
נָדָה, אוֹ הִבִּירָה,
עוֹלָה לוֹ מִן הַמִּנְיָן.
רְבִי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מְכָרָה לוֹ לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה,

וְהָיָא מְלָאָה פְּרוּת, **הָרִי זֶה אוֹכֵל מִמֶּנָּה שְׁלוֹשׁ תְּבוּאוֹת לְשֹׁמְרֵי שָׁנִים.**

מסכת ערכין פרק ט משנה ב

ב

מְכָרָה לְרֵאשׁוֹן בְּמִנְא, **וּמְכָרָה לְרֵאשׁוֹן לְשֹׁמְרֵי בְּמִנְאִים, אֵינוֹ מְחַשֵּׁב אֶלָּא עִם הָרֵאשׁוֹן, שֶׁנֶּאֱמָר: (ויקרא כה, כז) <לְאִישׁ אֲשֶׁר מָכַר לוֹ> <לְאִישׁ> מְכָרָה לְרֵאשׁוֹן בְּמִנְאִים, וּמְכָרָה לְרֵאשׁוֹן לְשֹׁמְרֵי בְּמִנְא, אֵינוֹ מְחַשֵּׁב אֶלָּא עִם הָאֲחֵרוֹן, שֶׁנֶּאֱמָר: <לְאִישׁ>, לְאִישׁ אֲשֶׁר בְּתוֹכָהּ. לֹא יִמְכַר בְּרֵחוֹק וַיִּגָּאֵל בְּקֶרֶב, בָּרֶעַ, וַיִּגָּאֵל בִּיָּפֶה. לֹא יִלְוֶה וַיִּגָּאֵל, וְלֹא יִגָּאֵל חֲצָיִים. וּבִהְקֵדֵשׁ, מִתֵּר בְּכֻלָּם. זֶה חֹמֶר בְּהִדְיוּט מִבְּהִקְדָּשׁ.**

מסכת ערכין פרק ט משנה ג

ג

הַמּוֹכֵר בֵּית בְּכַתִּי עָרֵי חוֹמָה, **הָרִי זֶה גּוֹאֵל מִיָּד, וְגּוֹאֵל כָּל שָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ. הָרִי זֶה כֶּמֶין רַבִּית, וְאֵינָהּ רַבִּית. מֵת הַמּוֹכֵר, יִגָּאֵל בְּנוֹ. מֵת הַלּוֹקֵחַ, יִגָּאֵל מִיָּד בְּנוֹ, וְאֵינוֹ מוֹנֶה לוֹ שָׁנָה, אֶלָּא מְשַׁעֵה שְׁמֹכֵר לוֹ, שֶׁנֶּאֱמָר: (ויקרא כה, ל) <עַד מְלֹאֶת לוֹ שָׁנָה תְּמִימָה, וְקָם הַבֵּית אֲשֶׁר בְּעִיר אֲשֶׁר לוֹ חֹמָה>. וְכִשְׁהוּא אוֹמֵר <תְּמִימָה>, לְהַבִּיא אֶת חֲדָשׁ הָעֶבֶר. רַבִּי אוֹמֵר: יִתֵּן לוֹ שָׁנָה וְעֶבֶרָה.**

מסכת ערכין פרק ט משנה ד

ד

הגיע יום שנים עשר חדש, ולא נגאלה,
היתה חלוטה לו.
אחד הלוקח ואחד שנתן לו מתנה,
שנאמר "לצמיתת". (ויקרא כה, ל)
בראשונה היה נטמן יום שנים עשר חדש,
שתהא חלוטה לו.
התקין הלל הזקן,
שיהא חולש את מעותיו בלשכה,
ויהא שובר את הדלת ונכנס.
אמתי שימצה הלז,
יבוא ויטל את מעותיו.

מסכת ערכין פרק ט משנה ה

ה

כל שהוא לפניו מן החומה,
הרי הוא כבתי ערי חומה,
חוץ מן השדות.
רבי מאיר אומר:
אף השדות.
בית הבנוי בחומה,
רבי יהודה אומר:
אינו כבתי ערי חומה.
רבי שמעון אומר:
כחל החיצון הוא חומתו.

מסכת ערכין פרק ט משנה ו

ו

עיר שגזויה חומתה,
ושאינה מקפת חומה מימות יהושע בן נון,
אינה כבתי ערי חומה.
ואלו הן בתי ערי חומה:
שלוש חצרות שלשני שני בתים,
מקפות חומה מימות יהושע בן נון,
כגון:
קצרה הישנה שלצפורין,
וחקרה שלגשחלב,
ויותפת הישנה,
וגמלא, וגדוד, וחדיד, ואונג, וירושלים,
וכן כיוצא בהן.

מסכת ערכין פרק ט משנה ז

ז

בְּתֵי הַחֲצָרִים,
נוֹתְנִין לָהֶן כֶּכֶחַ יָפָה שִׁבְכְּתִי עָרֵי חוֹמָה,
וּכְכֶחַ יָפָה שִׁבְשָׁדוֹת,
וְנִגְאָלִין מִיָּד,
וְנִגְאָלִין כָּל שָׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ כִּבְתִּים,
וְיוֹצֵאִין בִּיּוֹבֵל וּבִגְרָעוֹן כֶּסֶף כְּשָׁדוֹת.
וְאֵלּוּ הֵן בְּתֵי חֲצָרִים:
שְׁתֵּי חֲצָרוֹת שֶׁלִּשְׁנֵי שָׁנֵי בָתִּים,
אֶף עַל פִּי מַקְפִּין חוֹמָה מִיָּמוֹת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון,
הָרִי אֵלּוּ כִבְתֵי הַחֲצָרִים.

מסכת ערכין פרק ט משנה ח

ח

יִשְׂרָאֵל שִׁירֵשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ לֹוִי,
אִינוּ גֹאֵל כְּסֹדֶר זֶה.
וְכֵן לֹוִי שִׁירֵשׁ אֶת אָבִי אִמּוֹ יִשְׂרָאֵל,
אִינוּ גֹאֵל כְּסֹדֶר זֶה,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כה, לג)
"כִּי בְתֵי עָרֵי הַלְוִיִּם",
עַד שִׁיְהֶא לֹוִי וּבָעָרֵי הַלְוִיִּם.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵין הַדְּבָרִין אֲמוּרִין אֶלָּא בְּעָרֵי הַלְוִיִּם.
אֵין עוֹשִׂין שְׂדֵה מִגְרֵשׁ, וְלֹא מִגְרֵשׁ שְׂדֵה,
לֹא מִגְרֵשׁ עִיר, וְלֹא עִיר מִגְרֵשׁ.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר:
בְּמֵי דְבָרִים אֲמוּרִים?
בְּעָרֵי הַלְוִיִּם.
אֲבָל בְּעָרֵי יִשְׂרָאֵל,
עוֹשִׂים שְׂדֵה מִגְרֵשׁ, וְלֹא מִגְרֵשׁ שְׂדֵה,
מִגְרֵשׁ עִיר, וְלֹא עִיר מִגְרֵשׁ,
כְּדִי שֶׁלֹּא יִחְרִיבוּ אֶת עָרֵי יִשְׂרָאֵל.
הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם מוֹכְרִין לְעוֹלָם,
וְגוֹאֲלִין לְעוֹלָם,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כה, לב)
"גְּאֻלַּת עוֹלָם תִּהְיֶה לְלֹוִיִּם".

חסלת ערכים

מסכת תמורה

פרק א

מסכת תמורה פרק א משנה א

א

הכל ממירים,
אחד אנשים, ואחד נשים.
לא שאדם רשי להמיר,
אלא, אם המיר, מומר,
וסופג את הארבעים.
הכהנים ממירים את שלהן,
וישראל ממירים את שלהן.
אין הכהנים ממירים לא בחטאת,
ולא באשם, ולא בבכור.
אמר רבי יוחנן בן נורי:
וכי מפני מה אין ממירים בבכור?
אמר לו רבי עקיבה:
חטאת ואשם מתנה לכהן,
והבכור מתנה לכהן,
מה חטאת ואשם, אין ממירין בהן,
אף הבכור, לא ימירו בו.

ב

אמר לו רבי יוחנן בן נורי:
מה לו אינו ממיר בחטאת ובאשם,
שאין זכין בהן בחייהן,
תאמר בבכור שזכין בו בחייו?
אמר לו רבי עקיבה:
והלא כבר נאמר: (ויקרא כג.)
"והיה הוא ותמורתו יהיה קדש",
איכן קדשה חלה עליו?
בבית הבעלים!
אף תמורה, בבית הבעלים.

מסכת תמורה פרק א משנה ב

ג

מְמִירִין מִן הַבֶּקֶר עַל הַצֹּאן,
וּמִן הַצֹּאן עַל הַבֶּקֶר,
מִן הַכֶּבֶשִׁים עַל הָעִזִּים,
וּמִן הָעִזִּים עַל הַכֶּבֶשִׁים,
מִן הַזִּכְרִים עַל הַנְּקִבוֹת,
וּמִן הַנְּקִבוֹת עַל הַזִּכְרִים,
מִן תְּמִימִים עַל בְּעָלֵי מוּמִין,
וּמִן בְּעָלֵי מוּמִין עַל תְּמִימִים,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כז)
"לֹא יִחְלִיפְנוּ וְלֹא יִמִּיר אֶתוֹ טוֹב בְּרָע".
אִי זֶה הוּא "טוֹב בְּרָע"?
בְּעָלֵי מוּמִין שֶׁקֹּדֶם הִקְדָּשָׁן אֶת מוּמָן.

ד

מְמִירִין אֶחָד בַּשָּׁנִים, וּשְׁנַיִם בְּאַחַד;
אֶחָד בְּמֵאָה, וּמֵאָה בְּאַחַד.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
אֵין מְמִירִין אֶלָּא אֶחָד בְּאַחַד,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כז)
"וְהָיָה הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ",
מֵה "הוּא" מִיָּחָד,
אֶף "תַּמּוּרְתּוֹ" מִיָּחָדָת.

מסכת תמורה פרק א משנה ג

ה

אֵין מְמִירִין אֶבְרִין בְּעֶבְרִין,
וְלֹא עֶבְרִין בְּאֶבְרִין,
וְלֹא אֶבְרִין וְעֶבְרִין בְּשִׁלְמִין,
וְלֹא שְׁלֵמִים בָּהֶם.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מְמִירִין אֶבְרִין בְּשִׁלְמִים,
וְלֹא שְׁלֵמִים בָּהֶם.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
וְהֵלֵא בְּמִקְדָּשֵׁין הוּא אוֹמֵר:
"רִגְלָה שְׁלִזוּ עוֹלָה", כֹּלָּה עוֹלָה,
אֶף כְּשִׁיאֵמַר:
"רִגְלָה שְׁלִזוּ תַּחַת זוּ",
תַּהֲא כֹּלָּה תַּמּוּרָה תַּחֲתִיהָ.

מסכת תמורה פרק א משנה ד

ו

אין המדמֵע מדמֵע אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.
אין המחמֵץ מחמֵץ אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.
אין מִים שְׁאוּבִין פּוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה,
אֶלָּא לְפִי חֶשְׁבוֹן.

מסכת תמורה פרק א משנה ה

ז

אין מי חטאת נֶעֱשִׂים מִי חטאת,
אֶלָּא עִם מֵתֵן הָאֶפֶר.
אין בית פָּרֶס עוֹשֶׂה בֵּית פָּרֶס,
וְלֹא תְרוּמָה אַחֵר תְּרוּמָה,
וְלֹא תְמוּרָה עוֹשֶׂה תְמוּרָה,
[וְלֹא הוֹלֵד עוֹשֶׂה תְמוּרָה].
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הוֹלֵד עוֹשֶׂה תְמוּרָה.
אָמְרוּ לוֹ:
הַקֹּדֶשׁ עוֹשֶׂה תְמוּרָה,
לֹא הוֹלֵד וְלֹא תְמוּרָה עוֹשִׂין תְמוּרָה.

מסכת תמורה פרק א משנה ו

ח

הַעוֹפּוֹת וְהַמִּנְחוֹת אֵינָן עוֹשִׂין תְמוּרָה,
שֶׁלֹּא נֹאמַר אֶלָּא "בְּהֶמָּה".
הַצִּבּוֹר וְהַשּׁוֹתֶפֶין אֵינָן עוֹשִׂין תְמוּרָה,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא כז)
"לֹא יָמִיר אֹתוֹ".
הַיָּחִיד עוֹשֶׂה תְמוּרָה,
וְלֹא הַצִּבּוֹר וְלֹא הַשּׁוֹתֶפֶין עוֹשִׂין תְמוּרָה.

ט

קִרְבָּנוֹת בְּדֶק הַבַּיִת אֵינָן עוֹשִׂין תְמוּרָה.
אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן:
וְהֵלֵא מַעֲשֵׂר בְּכָלֵל הִיָּה,
וְלָמָּה יֵצֵא? לְהַקִּישׁ אֵלָיו:
מִה מַעֲשֵׂר קָרְבֵּן יָחִיד,
יֵצֵאוּ קִרְבָּנוֹת צִבּוֹר;
מִה מַעֲשֵׂר קָרְבֵּן מִזְבֵּחַ,
יֵצֵאוּ קִרְבָּנוֹת בְּדֶק הַבַּיִת.

פרק ב

מסכת תמורה פרק ב משנה א

א

יש בקרבנות היחיד,
מה שאין בקרבנות הצבור,
ויש בקרבנות הצבור,
מה שאין בקרבנות היחיד,
שקרבנות היחיד עושין תמורה,
וקרבנות הצבור אינן עושין תמורה.
קרבנות היחיד נוהגין בזכרים ובנקבות,
וקרבנות הצבור אינן נוהגין אלא בזכרין.
קרבנות היחיד, חיבין באחריותן,
ובאחריות נספיהן,
וקרבנות הצבור אינן חיבין לא באחריותן,
ולא באחריות נספיהן,
אבל חיבין באחריות נספיהן משקרב הנזבח.

ב

יש בקרבנות הצבור,
[מה שאין בקרבנות היחיד],
שקרבנות הצבור
דוחין את השבת ואת הטמאה,
וקרבנות היחיד
אינן דוחין לא את השבת ולא את הטמאה.
אמר רבי מאיר:
והלא חבתי כהן גדול,
ופר יום הכפורים,
קרבן יחיד,
ודוחין את השבת ואת הטמאה?
אלא שזמנן קבוע.

מסכת תמורה פרק ב משנה ב

ג

חטאת היחיד ששפרו הבעלים, מתות,
ושלצבור, אינן מתות.
רבי יהודה אומר:
ימות.
אמר רבי שמעון:

מה מצינו בולד חטאת,
ותמורת חטאת,
וחטאת שמתו בעליה,
ביחיד דברים אמורים, אבל לא בצבור;
אף כשכפרו הבעלים ושעברה שנתן,
ביחיד דברין אמורין, אבל לא בצבור.

מסכת תמורה פרק ב משנה ג

ד

חמר בקדשין מבתמורה,
ובתמורה מבקדשים,
שהקדשים עושין תמורה,
ואין תמורה עושה תמורה.
[הצבור] והשתפין מקדישין,
אבל לא ממירים.
ומקדישין אברין ועברין,
אבל לא ממירין.

ה

חמר בתמורה,
שהקדשה חלה עליה בעלת מום קבוע,
ואינה יוצא לחלים להגזו ולעבד.
רבי יוסה ברבי יהודה אומר:
עשה שוגג כמזיד בתמורה,
לא עשה שוגג [כמזיד] במקדשין.
רבי אליעזר אומר:
הכלאים, והטרפה, ויוצא דפן,
וטמטום ואנדרוגינס,
לא קדשין, ולא מקדישין.

פרק ג

מסכת תמורה פרק ג משנה א

א

אלו קדשין שולדותיהן ותמורותיהן פיוצא בהן:
ולד שלמים ותמורתן,
ולדן, וולד ולדן עד סוף העולם,
הרי אלו כשלמים,
וטעונים סמיכה וגסכים,

ותנופת חזה ושוק.

ב

רבי אליעזר אומר:
ולד שלמים לא יקרב שלמים.
וחכמים אומרים:
יקרב.
אמר רבי שמעון:
לא נחלקו על ולד ולד שלמים,
ועל ולד ולד תמורה,
שלא יקרב,
ועל מה נחלקו?
על הולדה,
שרבי אליעזר אומר:
לא יקרב,
וחכמים אומרים:
יקרב.

ג

העיד רבי יהושע ורבי פפיס
על ולד שלמים שיקרב שלמים.
אמר רבי פפיס:
אני מעיד,
שהיתה לנו פרה זבחי שלמים,
ואכלנוה בפסח,
ואכלנו ולדה שלמים בקח.

מסכת תמורה פרק ג משנה ב

ד

ולד תודה, ותמורתה,
ולדה וולד ולדה עד סוף העולם,
הרי אלו כתובה,
ובלבד שאינן טעונין לחם.
תמורת עולה,
ולד תמורה,
ולדן וולד ולדן עד סוף העולם,
הרי אלו כעולה,
וטעונה הפשט ונתוח,
וכליל לאשים.

מסכת תמורה פרק ג משנה ג

ה

המפריש נקבה לעולה וילדה זכר,
ירעה עד שִׁסְתָּאב,
וימכר, ויביא בדמיו עולה.
רבי אליעזר אומר:
הוא בעצמו יקרב עולה.

ו

המפריש נקבה לאשם,
תרעה עד שתִּסְתָּאב, > שִׁסְתָּאב <
תמכר, ויביא בדמיה אשם. <ימכר>
אם קרב אשמו, יפלו דמיה לנדבה.
רבי שמעון אומר:
תמכר שלא במום.

ז > כך סדר שתי ההלכות בכ"ק <

אשם שמתו בעליו,
ושכפרו בעליו,
ירעה עד שִׁסְתָּאב,
וימכר, ויפלו דמיו לנדבה.
רבי אליעזר אומר:
ימות.
רבי אלעזר אומר:
יביא בדמיו עולה.

ח

תמורת אשם,
ולד תמורה,
ולדן, ולד ולדן עד סוף העולם,
ירעו עד שִׁסְתָּאב,
וימכרו, ויפלו דמיהן לנדבה. <דמיה>
רבי אליעזר אומר:
ימותו.
רבי אלעזר אומר:
יביא בדמיהם עולות.

מסכת תמורה פרק ג משנה ד

ט

והלא אף הנדבה עולה היא? <עולות>
מה בין דברי רבי אלעזר לדברי חכמים? <אליעזר>
אלא בזמן שהיא באה חובה,

הוא סומך עליה,
ומביא עליה נסכים,
ונסכיה משלו.
אם היה כהן,
עבודתה ועורה שלו.
בזמן שהיא באה נדבה,
אינו סומך עליה,
ואינו מביא עליה נסכים,
ונסכיה משלצבור.
אף על פי כהן,
עבודתה ועורה שלאנשי משמר.

מסכת תמורה פרק ג משנה ה

תמורת הבכור והמעשר,
ולדן, ולד ולדן עד סוף העולם,
הרי אלו כבכור וכמעשר,
ויאכלו במומן לבעלים.
מה בין הבכור והמעשר לבין כל הקדשים?
שכל הקדשים נמכרין באטלס ונשחטין באטלס,
ונשקלין בלטרסה,
חוץ מן הבכור ומן המעשר.
ויש להן פדיון,
ולתמורותיהן פדיון,
חוץ מן הבכור ומן המעשר.
ובאין מחוץ לארץ לארץ,
חוץ מן הבכור ומן המעשר.
אם באו תמימין,
יקרבו,
ואם בעלי מומין,
יאכלו במומן לבעלים.
אמר רבי שמעון:
מה הטעם?
שהבכור והמעשר יש להם פרנסה במקומן,
ושאר כל הקדשין,
אף על פי שגולד להם מום, <שגולדו>
הרי בקדשתן.

מסכת תמורה פרק ד משנה א

א

וְלֹד חֲטָאת, וְתַמּוּרַת חֲטָאת,
וְחֲטָאת שְׁמֵתוֹ בְּעֲלִיהָ, יָמוּתָהּ.
וְשַׁעֲבָרָה שְׁנֵתָהּ,
וְשֹׁאֲבָדָה וְנִמְצָאת וּבְעֵלַת מוֹם:
אִם מִשְׁכַּפְרוּ הַבְּעָלִים, תָּמוּתָהּ,
אִינָה עוֹשֶׂה תַּמּוּרָה,
לֹא נִהְיִין וְלֹא מוֹעֲלִין;
אִם עַד שֶׁלֹּא כָּפְרוּ הַבְּעָלִים,
תִּרְעָה עַד שֶׁתִּסְתָּאֵב,
וְתִמְכֹּר, וְיָבִיא בְּדַמֶּיהָ אַחֶרֶת,
וְעוֹשֶׂה תַּמּוּרָה,
וּמוֹעֲלִין בָּהּ.

מסכת תמורה פרק ד משנה ב

ב

הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאַבְדָּהּ,
וְהִקְרִיב אַחֶרֶת תַּחְתִּיהָ,
וְאַחֵר כֵּךְ נִמְצָאת הָרֵאשׁוֹנָה,
תָּמוּתָהּ.
הַמִּפְרִישׁ מַעוֹת לְחֲטָאתוֹ וְאַבְדָּהּ,
וְהִקְרִיב חֲטָאוֹת תַּחְתִּיהָ,
וְאַחֵר כֵּךְ נִמְצָאוּ הַמַּעוֹת,
יָלְכוּ לֵים הַמֶּלֶח.

מסכת תמורה פרק ד משנה ג

ג

הַמִּפְרִישׁ מַעוֹת לְחֲטָאתוֹ וְאַבְדָּהּ,
וְהִפְרִישׁ מַעוֹת אַחֲרוֹת תַּחְתִּיהָ, <אַחֲרִים>
לֹא הִסְפִּיק לְקַח בָּהֶן חֲטָאת,
עַד שֶׁנִּמְצָאוּ הַמַּעוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת,
יָבִיא מֵאֵלוֹ וּמֵאֵלוֹ [חֲטָאת],
וְהִשְׁאָר יָפְלוּ לַנִּדְבָה.

ד

הַמִּפְרִישׁ מַעוֹת לְחֲטָאתוֹ וְאַבְדָּהּ,
וְהִפְרִישׁ חֲטָאת תַּחְתִּיהָ,
לֹא הִסְפִּיק לְהִקְרִיבָהּ עַד שֶׁנִּמְצָאוּ הַמַּעוֹת,
וְהָרִי חֲטָאת בְּעֵלַת מוֹם,

תִּמְכַּר,
וַיָּבִיֵא מֵאֱלוֹ וּמֵאֱלוֹ חֲטָאת,
וְהִשָּׂאָר יָפְלוּ לַנִּדְבָה.

ה
הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאַבְדָּה,
וְהַפְרִישׁ מַעוֹת תַּחֲתֶיהָ,
לֹא הִסְפִּיק לְקַח בָּהֶן חֲטָאת עַד שֶׁנִּמְצְאָת חֲטָאתוֹ,
וְהָרִי הִיא בַעֲלַת מוֹם,
תִּמְכַּר,
וַיָּבִיֵא מֵאֱלוֹ וּמֵאֱלוֹ חֲטָאת,
וְהִשָּׂאָר יָפְלוּ לַנִּדְבָה.

ו
הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאַבְדָּה,
וְהַפְרִישׁ אַחֲרֵת תַּחֲתֶיהָ,
לֹא הִסְפִּיק לְהַקְרִיבָהּ עַד שֶׁנִּמְצְאָת הָרִאשׁוֹנָה,
וְהָרִי שְׁתִּיָּהֶן בַּעֲלוֹת מוֹם, <בַּעֲלַת>
יִמְכְּרוּ,
וַיָּבִיֵא מֵאֱלוֹ וּמֵאֱלוֹ חֲטָאת,
וְהִשָּׂאָר יָפְלוּ לַנִּדְבָה.

ז
הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ וְאַבְדָּה,
וְהַפְרִישׁ אַחֲרֵת תַּחֲתֶיהָ,
לֹא הִסְפִּיק לְהַקְרִיבָהּ עַד שֶׁנִּמְצְאָת הָרִאשׁוֹנָה,
וְהָרִי שְׁתִּיָּהֶן תְּמִימוֹת,
אַחַת מֵהֶן תִּקְרַב חֲטָאת,
וְהַשְּׁנִיָּה תָמוּת.
דַּבְּרִי רַבִּי.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין חֲטָאת מֵתָה,
אֶלָּא שֶׁנִּמְצְאָת מֵאַחֵר שֶׁכִּפְּרוּ הַבְּעָלִים.
אֵין הַמַּעוֹת הוֹלְכוֹת לָאֵם הַמֶּלֶח,
אֶלָּא שֶׁנִּמְצְאוּ מֵאַחֵר שֶׁכִּפְּרוּ הַבְּעָלִים.

מסכת תמורה פרק ד משנה ד

ח
הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ,
וְהָרִי הִיא בַּעֲלַת מוֹם,
מוֹכְרָה,

וּמִבִּיא בְּדַמְיָהּ אַחֲרֶת. <וַיִּבֵּיא>
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִם קָרְבָּה שְׁנִיָּה עַד שֶׁלֹּא נִשְׁחָטָה הָרִאשׁוֹנָה,
תָּמוּת, שְׂכָכָר כְּפָרוּ הַבְּעָלִים.

פרק ה

מסכת תמורה פרק ה משנה א

א

כִּיצַד מַעְרִימִין עַל הַבְּכוֹר?
מִבְּפֶרֶת שֶׁהֵיטָה מְעַבְּרָת, אוֹמֵר:
"מָה שֶׁבִּמְעִיָּה שָׁלוּז, אִם זָכָר, עוֹלָה."
יִלְדָּה זָכָר, יִקְרָב עוֹלָה.
"אִם נִקְבָּה, זִבְחֵי שְׁלָמִים."
יִלְדָּה נִקְבָּה, תִּקְרָב שְׁלָמִים;
"אִם זָכָר, עוֹלָה, אִם נִקְבָּה, זִבְחֵי שְׁלָמִים,"
יִלְדָּה זָכָר וְנִקְבָּה,
הַזָּכָר יִקְרָב עוֹלָה,
וְהַנִּקְבָּה תִּקְרָב שְׁלָמִים.

מסכת תמורה פרק ה משנה ב

ב

יִלְדָּה שְׁנֵי זָכָרִים,
אֶחָד מֵהֶן יִקְרָב עוֹלָה,
וְהַשֵּׁנִי יִמָּכַר לַחֲבִיבֵי עוֹלָה,
וְדָמָיו חֲלִין.
יִלְדָּה שְׁתֵּי נִקְבוֹת,
אֶחָת מֵהֶן תִּקְרָב שְׁלָמִים,
וְהַשְּׁנִיָּה תִּמָּכַר לַחֲבִיבֵי שְׁלָמִים,
וְדָמֶיהָ חֲלִין.
יִלְדָּה טָמְטוֹם וְאַנְדְּרוֹגִינֶס,
רֶבֶן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אֵין קֹדֶשֶׁה חֵלָה עָלֶיהֶן.

מסכת תמורה פרק ה משנה ג

ג

הָאוֹמֵר:
"וְיִלְדָּה שָׁלוּז עוֹלָה, וְהִיא שְׁלָמִים",

דבריו קימין.
"היא שלמים וולדה עולה",
הרי זו ולד שלמים.
דברי רבי מאיר.
אמר רבי יוסה:
אם לכן נתפון מתחלה,
אף על פי שאי אפשר לקרות שני שמות כאחת,
דבריו קימין.
אם משאמר "הרי זו שלמים"
ונמלך ואמר "ולדה עולה",
הרי זו ולד שלמים.

<לא נמצא בכתב היד>
(מסכת תמורה פרק ה משנה ד
הרי זו תמורת עולה ותמורת שלמים,
הרי זו תמורת עולה.
דברי רבי מאיר.
אמר רבי יוסה:
אם לכן נתפון מתחלה,
הואיל ואי אפשר לקרות שני שמות כאחת,
דבריו קימין;
ואם משאמר:
תמורת עולה,
נמלך ואמר:
תמורת שלמים, הרי זו תמורת עולה.)

מסכת תמורה פרק ה משנה ה
ה

"הרי זו תחת זו", "תמורה זו", "חלפי זו",
הרי זו תמורה.
"זו מחללת על זו",
אינה תמורה.
אם היה הקדש בעל מום,
יצא לחלין,
צריך להעשות דמים.

מסכת תמורה פרק ה משנה ו
ו

"הרי זו תחת חטאת,
תחת עולה",
לא אמר כלום.

"תחת חטאת זו",
תחת עולה זו",
"תחת חטאת, תחת עולה שיש לי בתוך הבית",
היה לו, דבריו קימין.
אמר על בהמה הטמאה ועל בעלת מום:
"הרי אלו עולה",
לא אמר כלום.
"הרי אלו לעולה",
ימכרו ויביא בדמיהן עולות.

פרק ו

מסכת תמורה פרק ו משנה א

א

כל האסורין על גבי המזבח,
אוסרים כל שהן:
הרובע, <הרובע>
והנרבע,
והמקצה,
והנעבד,
והאתנן,
והמחיר,
והכלאים, <והכלאים>
והטרפה,
ויוצא דפן.
אי זה הוא המקצה?
המקצה לעבודה זרה.
הוא אסור,
ומה שעליו מתר.
ואי זה הנעבד?
כל שעובדין אותו.
הוא ומה שעליו אסור.
זה וזה מתרין באכילה.

מסכת תמורה פרק ו משנה ב

ב

אי זה הוא אתנן?
האומר לזונה:
"הא לידך בשכריך."

אִפְלוּ מֵאָה, כָּלֵן אֲסוּרִין.
וְכֵן הָאוֹמֵר לַחֲבֵרוֹ:
"הָא לָךְ טָלָה זֶה,
וְתֵן לִי שִׁפְחָתְךָ אֶצֶל עֲבָדִי."
רַבִּי אוֹמֵר:
אֵינוֹ אֶתְנֶן.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֶתְנֶן.

מסכת תמורה פרק ו משנה ג

ג

אֵיזָה הוּא מְחִיר כָּלֵב?
הָאוֹמֵר לַחֲבֵרוֹ:
"הָא לָךְ טָלָה זֶה תַּחַת כָּלֵב זֶה."
וְכֵן שְׁנֵי שׁוֹתְפִין שִׁחֲלָקוּ:
אֶחָד נוֹטֵל עֶשְׂרֶה,
וְאֶחָד נוֹטֵל תְּשַׁע וְכָלֵב,
שִׁכְנָגַד הַכָּלֵב אֲסוּרִין,
וְשַׁעַם הַכָּלֵב מִתְרִין.
אֶתְנֶן כָּלֵב וּמְחִיר זִוְנָה,
הָרִי אֱלוֹ מִתְרִים,
שִׁנְאַמֵּר "שְׁנִי", לֹא אֶרְבָּעָה.
וּלְדוּמִיָּהֵן מִתְרִין,
שִׁנְאַמֵּר "הֵן", לֹא וּלְדוּמִיָּהֵן.

מסכת תמורה פרק ו משנה ד

ד

נָתַן לָהּ כֶּסֶפִּים,
הָרִי אֱלוֹ מִתְרִין.
יֵינּוֹת, שְׁמָנִים, וְסֻלָּתוֹת,
וְכָל דָּבָר שִׁכְיוּצָא בּוֹ קָרֵב עַל גְּבִי מִזְבֵּחַ, <בָּה>
אֲסוּר.

ה

נָתַן לָהּ מְקַדְשִׁין,
הָרִי אֱלוֹ מִתְרִין.
עוֹפּוֹת,
הָרִי אֱלוֹ אֲסוּרִין.
שֶׁהִיָּה בְּדִין:
מֵה אִם הַמְּקַדְשִׁין שֶׁהֵמוּם פּוֹסֵל בָּהֶן,
וְאֵין אֶתְנֶן וּמְחִיר חֵל עֲלֵיהֶם,

עוֹף, שְׁאִין הַמוֹם פּוֹסֵל בּוֹ,
אִינּוּ דִין שְׁלֹא יִהְיֶה אֶתְנֵן וּמַחִיר חֵל עָלָיו?
תְּלַמּוּד לֹמֵר: (דְּבָרִים כג, יט)
"לְכָל נֹדֵר", לְהֵבִיא אֶת הָעוֹף.

מסכת תמורה פרק ו משנה ה

ו

כָּל הָאֲסוּרִין עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ,
וְלִדְוִמִּיהֶן מִתְרִין.
וְלֵד טֶרֶפָה, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
לֹא יִקָּרֵב עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.
(וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים: יִקָּרֵב.)
רַבִּי חֲנַנְיָה בֶּן אֲנָטִיגְנֶס אוֹמֵר:
כְּשֶׁרָה שִׁנְקָה מִן הַטֶּרֶפָה,
פְּסוּלָה מֵעַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ.
כָּל הַקֹּדֶשִׁין שֶׁנַּעֲשׂוּ טֶרֶפָה,
אֵין פּוֹדִין,
שְׁאִין פּוֹדִין אֶת הַקֹּדֶשִׁים לְהַאֲכִילָן לְכֻלָּבִין.

פרק ז

מסכת תמורה פרק ז משנה א

א

יֵשׁ בְּקֹדֶשֶׁי הַמִּזְבֵּחַ מֵה שְׁאִין בְּקֹדֶשֶׁי בֵּדֶק הַבַּיִת,
יֵשׁ בְּקֹדֶשֶׁי בֵּדֶק הַבַּיִת מֵה שְׁאִין בְּקֹדֶשֶׁי הַמִּזְבֵּחַ,
שֶׁקֹּדֶשֶׁי הַמִּזְבֵּחַ עוֹשִׂין תְּמוּרָה,
וְחִיבִין עֲלֵיהֶם מִשֶּׁם פָּגוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא,
וְלֵדֵן וּחְלָבִין אֲסוּר לְאַחֵר פְּדִיוֹנָן,
וְהַשׁוֹחֲטִין בַּחוּץ חֵיב.
אֵין נוֹתְנִין מִהֶן לְאֻמָּנִים בְּשֹׁכְרָן.
(מֵה שְׁאִין כֵּן בְּקֹדֶשֶׁי בֵּדֶק הַבַּיִת.)

מסכת תמורה פרק ז משנה ב

ב

יֵשׁ בְּקֹדֶשֶׁי בֵּדֶק הַבַּיִת,
שֶׁסֶּתֶם הַקֹּדֶשׁוֹת לְכֻדֶּק הַבַּיִת.
הַקֹּדֶשׁ בֵּדֶק הַבַּיִת חֵל עַל הַכֹּל,
וּמוֹעֲלִין בְּגִדּוּלִיהֶן,
וְאֵין בָּהֶן הִנָּיָה לְכֻהֲנָיִם.

מסכת תמורה פרק ז משנה ג

ג

אֶחָד קֹדֶשׁ הַמִּזְבֵּחַ,
וְאֶחָד קֹדֶשׁ בֵּדֶק הַבַּיִת,
אֵין מְשַׁנִּין אוֹתָן מִקֹּדֶשׁ לִקֹּדֶשׁ,
מִקֹּדֶשִׁין אוֹתָן הַקֹּדֶשׁ עֲלוֹי,
וּמַחְרִימִין אוֹתָן.
וְאִם מֵתוּ, יִקָּבְרוּ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
קֹדֶשׁ בֵּדֶק הַבַּיִת,
אִם מֵתוּ, יִפְדּוּ.

מסכת תמורה פרק ז משנה ד

ד

אֵלוֹ הֵן הַנִּקְבְּרִין:
קֹדֶשִׁים שֶׁהִפִּילוּ, יִקָּבְרוּ.
הַפִּילָה שְׁלִיָּה, תִּקָּבֵר.
שׁוֹר הַנִּסְקָל,
וְעִגְלָה עֲרוּפָה,
וְצִפְרֵי מִצְרַע,
וְשֹׁעַר גָּזִיר,
וּפֶטֶר חֲמוֹר,
וּבֶשֶׁר בְּחֵלֶב,
וְחֵלִין שֶׁנִּשְׁחָטוּ בַּעֲזָרָה,
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
חֵלִין שֶׁנִּשְׁחָטוּ בַּעֲזָרָה, יִשְׂרְפוּ.
וְכֵן חִיָּה שֶׁנִּשְׁחָטָה בַּעֲזָרָה.

מסכת תמורה פרק ז משנה ה

ה

אֵלוֹ הֵן הַנִּשְׂרָפִין:
חֲמִץ בַּפֶּסֶח, יִשְׂרָף.
וְתֵרוּמָה טָמְאָה,
הַעֲרָלָה,
וְכֹלֵאֵי הַכֶּרֶם,
אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לַהֲשִׂרָף, יִשְׂרָף,
אֶת שְׂדֵרְכּוֹ לַהֲקַבֵּר, יִקָּבֵר.
מִדְּלִיקִין בַּפֶּת וּבִשְׁמֹן שֶׁלִּתְרוּמָה.

מסכת תמורה פרק ז משנה ו

ו

כָּל קְדוּשִׁים שֶׁנִּשְׁחַטוּ חוּץ לְזִמְנָן,

וְחוּץ לְמִקְוֵי הַיָּם, הָרִי אֵלָיו יִשְׂרָאֵל.

אָשֶׁם תְּלוּי, יִשְׂרָאֵל;

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

יִקְבֹּר.

חֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל סֶפֶק, תִּשְׂרֹף.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

יִטְלֶנָּה לְאַמָּה.

כָּל הַנִּשְׂרָפִין לֹא יִקְבְּרוּ,

כָּל הַנִּקְבָּרִים לֹא יִשְׂרָפוּ.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אִם רָצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ,

לִשְׂרֹף אֶת הַנִּקְבָּרִין, רֹשִׁי;

אָמְרוּ לוֹ:

אֵינוֹ מִתֵּר לְשָׁנוֹת.

חֶסֶל תַּמּוּרָה

מסכת כריתות

פרק א

מסכת כריתות פרק א משנה א

א

שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ כָּרְתוֹת בַּתּוֹרָה:

הַבָּא עַל הָאֵם,

וְעַל אִשְׁתּוֹ הָאֵב,

וְעַל הַכֶּלֶה;

הַבָּא עַל הַזָּכָר,

וְעַל הַבְּהֵמָה,

וְהָאִשָּׁה מִבִּיאָה אֶת הַבְּהֵמָה;

הַבָּא עַל אִשָּׁה וּבִתָּה,

וְעַל אִשְׁתּוֹ אִישׁ;

הַבָּא עַל אֲחוֹתוֹ,

וְעַל אֲחוֹת אָבִיו,

וְעַל אֲחוֹת אִמּוֹ,

וְעַל אֲחוֹת אִשְׁתּוֹ,
וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲחִיו,
וְעַל אִשְׁתּוֹ אֲחִי אָבִיו,
וְעַל הַנָּדָה;
וְהַמְגֵדָּה,
וְהַעֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה,
וְהַנּוֹתֵן מִזֵּרְעוֹ לַמֶּלֶךְ,
וּבְעַל אוֹב וַיִּדְּעוֹנִי;
וְהַמְחַלֵּל אֶת הַשַּׁבָּת;
וְטָמֵא שְׂאֵכֵל אֶת הַקֹּדֶשׁ,
וְהִבָּא אֶל הַמִּקְדָּשׁ טָמֵא;
הָאוֹכֵל חֶלֶב, וְדָם, וְנוֹתֵר, וּפְגוּל;
וְהַשּׁוֹחֵט וְהַמַּעֲלָה בַחוּץ;
וְהָאוֹכֵל חֶמֶץ בַּפֶּסַח,
וְהָאוֹכֵל וְעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְיוֹם הַכַּפּוּרִים;
וְהַמִּפְטֵם אֶת הַשֶּׁמֶן,
וְהַמִּפְטֵם אֶת הַקֶּטֶרֶת,
וְהַסֹּד שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה;
הַפֶּסַח וְהַמִּילָה מִצְוֹת עֲשֵׂה.

מסכת כריתות פרק א משנה ב

ב

עַל אֱלוֹ חִיבִים עַל זְדוֹנָם כָּרֵת,
וְעַל שִׁגְגָתוֹ חֲטָאת,
וְעַל לֹא הוֹדַע שְׁלֵהֵן אִשָּׁם תְּלוּי,
חוּץ מִן הַמִּטְמֵא מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁי,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא בְּעוֹלָה וַיּוֹרֵד.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵף הַמְגֵדָּה, שְׁנֵאמַר: (בְּמִדְבָּר טו, כט)
"תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם לַעֲשֹׂה בְּשִׁגְגָה",
יֵצֵא מִגְדָּה, שְׂאִינוֹ מַעֲשֵׂה.

מסכת כריתות פרק א משנה ג

ג

יֵשׁ מִבִּיאֹת קֶרֶבֶן וְנֶאֱכָל,
מִבִּיאֹת וְאִינוֹ נֶאֱכָל,
וְיֵשׁ שְׂאִינֵן מִבִּיאֹת.
אֱלוֹ מִבִּיאֹת קֶרֶבֶן וְנֶאֱכָל:
הַמִּפְלֵת כְּמִין בְּהֵמָה, חִיָּה וְעוֹף.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וחכמים אומרים:
עד שיהא מצורת האדם.
המפלת סנדל, או שליה וּשפיר מרקם,
והיוצא מחתך.
וכן שפחה שהפילה,
מביאה קרבן ונאכל.

מסכת כריתות פרק א משנה ד

ד

אלו מביאות ואינו נאכל:
המפלת, ואין ידוע מה הפילה,
וכן שתי נשים שהפילו,
אחת ממין פטור ואחת ממין חובה.
אמר רבי יוסה:
אמתי?
בזמן שהלכו זו למזרח וזו למערב.
אבל אם היו שתיהן עומדות,
מביאות קרבן ונאכל.

מסכת כריתות פרק א משנה ה

ה

אלו שאינן מביאות:
המפלת שפיר מלא מים,
מלא דם, מלא גנינים,
המפלת כמין דגים וּחגבים, שקצים ורמשים,
המפלת יום ארבעים,
ויוצא דפן.
רבי שמעון מחיב ביוצא דפן.

מסכת כריתות פרק א משנה ו

ו

המפלת אור לשמונים ואחד,
בית שמי פוטרין מן הקרבן,
בית הלל מחיבין.
אמרו בית הלל לבית שמי:
מה שנה אור לשמונים ואחד מיום שמונים ואחד?
אם שנה לו לטמאה,
לא ישנה לו לקרבן?
אמרו להם בית שמי:
לא! אם אמרתם במפלת יום שמונים ואחד,
שכן יצא בשעה שהיא ראויה להביא בה קרבן,

תאמרו במִּפְלֹת אור לשמונים ואֶחָד,
 שְׁלֹא יֵצֵא בְשָׁעָה שֶׁהִיא רְאוּיָה לְהִבִּיא בָּהּ קָרְבָּן!
 אָמְרוּ לָהֶן בֵּית הַלֵּל:
 וְהָרִי הַמִּפְלֹת יוֹם שְׁמוֹנִים וְאַחַד שָׁחַל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת תּוֹכִיחַ,
 שְׁלֹא יֵצֵא בְשָׁעָה שֶׁהִיא רְאוּיָה לְהִבִּיא בָּהּ קָרְבָּן,
 וְחִיבָת בִּקְרָבָן.
 אָמְרוּ לָהֶן בֵּית שְׁמִי:
 לֹא! אִם אֲמַרְתֶּם
 בַּמִּפְלֹת יוֹם שְׁמוֹנִים וְאַחַד [שִׁ]חַל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת,
 שְׁאַף עַל [פִּי] שְׁאַיְנוּ רְאוּי לְקָרְבָּן יָחִיד,
 רְאוּי לְקָרְבָּן צָבוּר,
 תאמרו בַּמִּפְלֹת אור לשמונים ואֶחָד,
 שְׁאִין הַלֵּילָה רְאוּי,
 לֹא לְקָרְבָּן יָחִיד וְלֹא לְקָרְבָּן צָבוּר!
 הַדָּמִין אֵינָן מוֹכִיחִין,
 שֶׁהַמִּפְלֹת בְּתוֹךְ מְלֹאָת,
 דְּמִיָּה טְמֵאִין,
 וּפְטוּרָה מִן הַקָּרְבָּן.

מסכת כריתות פרק א משנה ז

ז

הָאִשָּׁה שִׁישׁ עָלֶיהָ סֶפֶק חֲמֵשׁ לְדוֹת,
 סֶפֶק חֲמֵשׁ זִיבוֹת,
 מְבִיאָה קָרְבָּן אֶחָד,
 וְאוֹכֶלֶת בִּזְבָּחִים,
 וְאִין הַשָּׂאֵר עָלֶיהָ חוֹבָה.
 חֲמֵשׁ לְדוֹת וְנָדִיּוֹת,
 חֲמֵשׁ זִיבוֹת וְנָדִיּוֹת,
 מְבִיאָה קָרְבָּן אֶחָד,
 וְאוֹכֶלֶת בִּזְבָּחִים,
 וְהַשָּׂאֵר עָלֶיהָ חוֹבָה.
 מַעֲשֶׂה שֶׁעָמְדוּ קָנִים בִּירוּשָׁלַיִם בְּדִינָר זָהָב.
 אָמַר רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל:
 הַמַּעֲוֹן הַזֶּה! לֹא אֵלִין הַלֵּילָה,
 עַד שֶׁיְהוּ בְּדִינָרִים.
 וְנִכְנָס לְבֵית דִּין, וְלָמַד:
 [הָאִשָּׁה] שִׁישׁ עָלֶיהָ חֲמֵשׁ לְדוֹת וְנָדִיּוֹת,
 חֲמֵשׁ זִיבוֹת וְנָדִיּוֹת,
 מְבִיאָה קָרְבָּן אֶחָד,
 וְאוֹכֶלֶת בִּזְבָּחִים,
 וְאִין הַשָּׂאֵר עָלֶיהָ חוֹבָה.

וְעָמְדוּ קָנִים בּוֹ בַּיּוֹם בְּרַבְעָתִים.

פרק ב

מסכת כריתות פרק ב משנה א

א

אֲרַבְעָה מְחַסְרֵי כְּפוּרִים,
אֲרַבְעָה מְבִיאִין עַל הַזֶּדוֹן כְּשֶׁגָּגָה.
אֵלּוּ הֵן מְחַסְרֵי כְּפוּרִין:
הַזֵּב, וְהַזָּכָה, וְהַיּוֹלָדֶת, וְהַמְצָרֶע.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
גַּר מְחַסֵּר כְּפוּרִין,
עַד שִׁיזְרַק עָלָיו הַדָּם,
וְנָזִיר, יֵינוּ וְתִגְלַחְתּוּ וְטִמְאַתּוּ.

מסכת כריתות פרק ב משנה ב

ב

אֵלּוּ מְבִיאִין עַל הַזֶּדוֹן כְּשֶׁגָּגָה:
הַבָּא עַל הַשִּׁפְחָה,
וְנָזִיר שֶׁנִּטְמָא,
וְשָׁבוּעַת הַעֲדוּת,
וְשָׁבוּעַת הַפְּקָדוֹן.

מסכת כריתות פרק ב משנה ג

ג

חֲמִשָּׁה מְבִיאִין קָרְבָּן אֶחָד עַל עֲבֻרוֹת הַרְבֵּה,
וְחֲמִשָּׁה מְבִיאִין קָרְבָּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד.
אֵלּוּ מְבִיאִין קָרְבָּן אֶחָד עַל עֲבֻרוֹת הַרְבֵּה:
הַבָּא עַל הַשִּׁפְחָה בִּיאוֹת הַרְבֵּה,
וְנָזִיר שֶׁנִּטְמָא טְמֵאוֹת הַרְבֵּה,
וְהַמְקַנָּא לְאִשְׁתּוֹ עַל יְדֵי אֲנָשִׁים הַרְבֵּה,
וְהַמְצָרֶע שֶׁנִּתְנַגַּע נִגְעִים הַרְבֵּה.
הַבִּיא צִפְרִיּוֹ וְנִתְנַגַּע, הַבִּיא צִפְרִיּוֹ וְנִתְנַגַּע,
לֹא עוֹלָה לוֹ,
עַד שִׁיבִיא אֶת חֲטָאתוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד שִׁיבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ.

מסכת כריתות פרק ב משנה ד

ד <ה>

האשה שילדה ולדות הרבה:
הפילה בתוך שמונים נקבה,
חזרה והפילה בתוך שמונים נקבה,
והמפלת תאומים,
רבי יהודה אומר:
מביאה על הראשון,
ואינה מביאה על השני,
מביאה על השלישי,
ואינה מביאה על הרביעי.

ה <ו>

אלו מביאין קרבן עולה ויורד:
על שמיעת קול,
ועל בטוי שפתים,
ועל טמאת מקדש וקדשיו,
והיולדת,
והמצרע.
מה בין שפחה לבין כל העריות?
שלא שנות להם לא בענש ולא בקרבן:
שכל העריות בחטאת,
והשפחה באשם;
כל העריות,
אחד האיש ואחד האשה שנים במכות ובקרבן,
והשפחה לא השונה את האיש לאשה במכות, <הישווה>
ולא את האשה לאיש בקרבן.
כל העריות,
עשה בהם את המערה כגומר,
וחיב על כל ביאה וביאה.
החמיר בשפחה,
שעשה בה את המזיד כשוגג.
(מסכת כריתות פרק ב משנה ה)
אי זו היא שפחה?
כל שחציה שפחה וחציה בת חורין,
שנאמר: (ויקרא יט, כ)
"והפדה לא נפדתה או חפשה לא נתן לה",
דברי רבי עקיבה.
רבי ישמעאל אומר:
אי זו היא?
שפחה ודי.

רבי אלעזר בן עזריה אומר:
כל העריות המפרשות,
משוור אין לנו אלא
שחציה שפחה וחציה בת חרין.

מסכת כריתות פרק ב משנה ו

ו <ז>

כל העריות:
אחד גדול ואחד קטן,
קטן פטור.
אחד ער ואחד ישן,
הישן פטור.
אחד שוגג ואחד מזיד,
השוגג בחטאת והמזיד בהכרת.

פרק ג

מסכת כריתות פרק ג משנה א

א

אמרו לו "אכלת חלב",
מביא חטאת.
עד אומר "אכל",
ועד אומר "לא אכל",
אשה אומרת "אכל",
ואשה אומרת "לא אכל",
מביא אשם תלוי.
עד אומר "אכל",
והוא אומר "לא אכלתי",
פטור.
שנים אומרים "אכל",
והוא אומר "לא אכלתי",
רבי מאיר מחיב.
אמר רבי מאיר:
אם הביאוהו שנים למיתה חמורה,
לא יביאוהו לקרבן הקל?
אמרו לו:
מה, אם ירצה,
יומר "מזיד הייתי!"

מסכת כריתות פרק ג משנה ב

ב

אֶכֶּל חֵלֶב וְחֵלֶב בְּהֶעֱלֵם אֶחָד,
אֵינוֹ חֵיֵב אֲלֵא חֲטָאת אַחַת.
אֶכֶּל חֵלֶב וְדָם וְנוֹתֵר וּפְגוּל בְּהֶעֱלֵם אֶחָד,
חֵיֵב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.
זֶה חֹמֶר בְּמִינֵים הֶרְבֵּה מִמִּין אֶחָד.
חֹמֶר בְּמִין אֶחָד מִמִּינֵים הֶרְבֵּה,
שָׁאֵם אֶכֶּל כֶּחֱצִי זֵית,
וְחֹזֵר וְאֶכֶּל כֶּחֱצִי זֵית,
מִמִּין אֶחָד, חֵיֵב,
מִשְׁנֵי מִינִים, פָּטוּר.

מסכת כריתות פרק ג משנה ג

ג

כַּמָּה יִשְׁהָה אוֹכֵלֶן?
כָּאֵלוֹ אוֹכֵלֶן קָלִיּוֹת.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
עַד שִׁיֵּהָא מִתְחַלָּה וְעַד סוֹף כְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס.
אֶכֶּל אֶכְלִין טְמֵאִין, שְׁתֵּה מִשְׁקִין טְמֵאִין,
שְׁתֵּה רַבִּיעִית יָיִן, גִּבְסָה לְמִקְדָּשׁ
וְשִׁיֵּהָא כְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אִם הִפְסִיק בָּהּ,
אוֹ שָׁנַתָּן לְתוֹכָהּ מֵיָם כָּל שָׁהֵן, פָּטוּר.

מסכת כריתות פרק ג משנה ד

ד

יֵשׁ אוֹכֵל אֲכִילָה אַחַת,
חֵיֵב עָלֶיהָ אַרְבַּע חֲטָאוֹת וְאִשָּׁם אֶחָד:
טְמֵא שֶׁאֵכֶל אֶת הַחֵלֶב,
וְהָיָה נוֹתֵר מִן הַמִּקְדָּשִׁין,
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִין.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אִם הָיְתָה שִׁבְתָּ וְהוֹצִיאוֹ בַּשַּׁבָּת.
אָמְרוּ לוֹ:
אֵינוֹ הַשֵּׁם.

מסכת כריתות פרק ג משנה ה

ה

יֵשׁ בָּא בִּיאָה אַחַת,
 חָיִב עָלֶיהָ שֵׁשׁ חֲטָאוֹת:
 הִבָּא עַל בֵּתוֹ,
 חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם בֵּתוֹ,
 וְאַחֹתוֹ,
 וְאִשְׁתִּי אָחִיו,
 וְאִשְׁתִּי אָחִי אָבִיו,
 וְאִשְׁתִּי אִישׁ,
 וְנִדְּהָ.
 וְהִבָּא עַל בֵּת בֵּתוֹ,
 חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם בֵּת בֵּתוֹ,
 וְכָלָתוֹ,
 וְאַחֹת אִשְׁתּוֹ,
 וְאִשְׁתִּי אָחִיו,
 וְאִשְׁתִּי אָחִי אָבִיו,
 וְאִשְׁתִּי אִישׁ,
 וְנִדְּהָ.
 רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
 אִם עֶבֶר זָקֵן וְנִשְׁאַה,
 חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם אִשְׁתִּי אָב.
 וְכֵן הִבָּא עַל בֵּת אִשְׁתּוֹ,
 וְעַל בֵּת בֵּת אִשְׁתּוֹ.

מסכת כריתות פרק ג משנה ו

ו
 הִבָּא עַל חֲמוֹתוֹ,
 חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם חֲמוֹתוֹ,
 וְכָלָתוֹ,
 וְאַחֹת אִשְׁתּוֹ,
 וְאִשְׁתִּי אָחִיו,
 וְאִשְׁתִּי אָחִי אָבִיו,
 וְאִשְׁתִּי אִישׁ,
 וְנִדְּהָ.
 וְכֵן הִבָּא עַל אִם חֲמוֹתוֹ,
 וְעַל אִם חָמִיו.
 רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
 הִבָּא עַל חֲמוֹתוֹ,
 חָיִב עָלֶיהָ מִשֵּׁם חֲמוֹתוֹ,
 [וְאִם חֲמוֹתוֹ],
 וְאִם חָמִיו.
 אָמְרוּ לוֹ:

שְׁלֹשְׁתָּן שֵׁם אֶחָד הֵן.

מסכת כריתות פרק ג משנה ז

ז

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:

שְׁאַלְתִּי אֶת רַבֵּן גַּמְלִיאֵל וְאֵת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ,

בְּאַטְלָס שֶׁלְאַמָּאוּס, <שְׁלֹא מָאוּס>

שֶׁהָלָכּוּ לִקְחַת בְּהֶמָּה לְמִשְׁתָּה בְּנוֹ:

"הֵבֵא עַל אֲחוֹתוֹ וְעַל אֲחוֹת אָבִיו

וְעַל אֲחוֹת אִמּוֹ בְּהֶעָלָם אֶחָד, מֶה הוּא?

חֵיב אַחַת עַל כָּלָם,

אוֹ אַחַת עַל כָּל אַחַת וְאַחַת?"

אָמְרוּ לִי:

"לֹא שָׁמַעְנוּ.

אֲבָל שָׁמַעְנוּ בִּבְּאָ עַל חֲמֵשׁ נָשִׁיו נָדוּת בְּהֶעָלָם אֶחָד,

<חסר עמוד בכתב יד קאופמן.

עד סוף החסר, הושווה עם פרמה דה רוסי 138>

[שֶׁהוּא חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת.

וְרוֹאִין אָנוּ, שֶׁהַדְּבָרִים קָל נְחֻמָּר. <בפרמה א, תמיד "קול נחומר">

מסכת כריתות פרק ג משנה ח

ח

שְׁאַלְוּ רַבִּי עֲקִיבָה:

"אֲבָר הַמִּדְּלָדֵל בְּבִהְמָה מֶה הוּא?"

אָמְרוּ לוֹ:

"לֹא שָׁמַעְנוּ.

אֲבָל שָׁמַעְנוּ בְּאֲבָר הַמִּדְּלָדֵל בְּאָדָם,

שֶׁהוּא טְהוֹר.

כֵּךְ הָיוּ מְכִי שְׁחִין שְׁבִירוֹשָׁלַיִם עוֹשִׂין:

הוֹלֵךְ לוֹ עָרֵב פְּסָחִים אֶצֶל הָרוֹפֵא,

וְחוֹתְכוֹ עַד שֶׁהוּא מְנִיחַ בּוֹ כְּשֶׁעוֹרָה,

וְתוֹחֲבוֹ בְּסִירָה,

וְנִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ,

וְהִלָּה עוֹשֶׂה פְּסָחוֹ,

וְהָרוֹפֵא עוֹשֶׂה פְּסָחוֹ.

וְרוֹאִין אָנוּ שֶׁהַדְּבָרִים קָל נְחֻמָּר."

מסכת כריתות פרק ג משנה ט

ט

ועוד שאלן רבי עקיבה:
"השוחט חמשה זבחים בחוץ בהעלם אחד,
מה הוא?"

חייב אחת על כלם,
או אחת על כל אחד ואחד?"
אמרו לו:
"לא שמענו."

אמר רבי יהושע:
"שמעתי באוכל מזבח אחד בחמשה תמחויין בהעלם אחד,
שהוא חייב על כל אחד ואחד משם מעילה.
ורואה אני שהדברים קל וחמר."

י

אמר רבי שמעון:
לא כך שאלן רבי עקיבה,
אלא:

"באוכל נותר מחמשה זבחים בחוץ בהעלם אחד,
מה הוא?"

חייב אחת על כלן,
או אחת על כל אחת ואחת?"
אמרו לו:
"לא שמענו."

אמר רבי יהושע:
"שמעתי באוכל מזבח אחד בחמשה תמחויים בהעלם אחד,
שהוא חייב על כל אחד ואחד משם מעילה.
ורואה אני שהדברים קל וחמר."

יא

אמר רבי עקיבה:
"אם הלכה, נקבל.
ואם לדין, יש תשובה."

אמר לו:
"השב!"

אמר לו:
"לא! אם אמרת במעילה,
שעשה בה את המאכיל כאוכל,
ואת המהנה כנהנה,
צריך את המעילה לזמן מרבה,
תאמר בנותר,
שאין בו אחת מכל אלו?"

מסכת כריתות פרק ג משנה י

יב

אמר רבי עקיבה:

שאלתי את רבי אליעזר:

"העושה מלאכות הרבה בשבתות הרבה

מעין מלאכה אחת בהעלם אחד,

מה הוא?

חייב אחת על כלן,

או אחת על כל אחת ואחת?"

אמר לי:

"חייב על כל אחת ואחת, מקל וחמר:

ומה, אם הנדה,

שאין בה תוצאות הרבה וחסאות הרבה,

חייב על כל אחת ואחת,

שבת,

שיש בה תוצאות הרבה וחסאות הרבה,

אינו דין שיהא חייב על כל אחת ואחת?"

אמרתי לו:

"לא! אם אמרת בנדה, שיש בה שתי אזהרות,

שהוא מזהר על הנדה, והיא מזהרת עליו,

תאמר בשבת,

שאין בה אלא אזהרה אחת?"

אמר לי:

"הבא על הקטנות יוכיח,

שאין בהן אלא אזהרה אחת,

וחייב על כל אחת ואחת."

אמרתי לו:

"לא! אם אמרת בבא על הקטנות,

שאף על פי שאין להן עכשיו,

יש להן לאחר זמן,

תאמר בשבת,

שאין בה לא עכשיו ולא לאחר זמן?"

אמר לי:

"הבא על הבהמה יוכיח."

אמרתי לו:

"הבהמה כשבת."

פרק ד

מסכת כריתות פרק ד משנה א

א

סֶפֶק אָכַל חֵלֶב, סֶפֶק לֹא אָכַל,
וְאַפְלוּ אָכַל,
סֶפֶק יֵשׁ בּוֹ כְּשַׁעוֹר, סֶפֶק שְׂאִין בּוֹ;
חֵלֶב וְשֶׁמֶן לִפְנֵי, <וְשׁוּמָן>
אָכַל אֶת אֶחָד מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ אִי זֶה מֵהֶן אָכַל;
אֲשֶׁתּוֹ וְאַחֻתּוֹ עִמּוֹ בְּבֵית,
שָׁגַג בְּאַחַת מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ בָּאִי זֶה מֵהֶן שָׁגַג;
שָׁבַת יוֹם טוֹב,
וְעָשָׂה מְלָאכָה בְּאַחַד מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ בָּאִי זֶה מֵהֶן עָשָׂה,
מִבִּיא אֶשֶׁם תְּלוּי.

מסכת כריתות פרק ד משנה ב

ב

כֶּשֶׁם שֶׁאִם אָכַל חֵלֶב וְחֵלֶב בְּהֶעֱלֵם אֶחָד,
אִינוּ חַיִּב אֲלֵא חֲטָאת אַחַת,
כֵּן עַל לֹא הוֹדַע שְׁלֵהֶן,
אִינוּ מִבִּיא אֲלֵא אֶשֶׁם אֶחָד.
אִם הִיָּתָה יָדִיעָה בְּנִתִּים,
כֶּשֶׁם שֶׁהוּא מִבִּיא חֲטָאת עַל כָּל אֶחָד וְאַחַד,
כֵּן הוּא מִבִּיא אֶשֶׁם תְּלוּי עַל כָּל אֶחָד וְאַחַד.

ג

כֶּשֶׁם שֶׁאִם אָכַל חֵלֶב וְדָם וְנוֹתֵר וּפְגוּל בְּהֶעֱלֵם אֶחָד,
חַיִּב עַל כָּל אֶחָד וְאַחַד,
כֵּן עַל לֹא הוֹדַע שְׁלֵהֶן,
מִבִּיא אֶשֶׁם תְּלוּי עַל כָּל אֶחָד וְאַחַד.
חֵלֶב וְנוֹתֵר לִפְנֵי,
אָכַל אֶת אֶחָד מֵהֶם,
וְאִין יָדוּעַ אִי זֶה מֵהֶן אָכַל;
אֲשֶׁתּוֹ נָדָה וְאַחֻתּוֹ עִמּוֹ בְּבֵית,
שָׁגַג בְּאַחַת מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ בָּאִי זֶה מֵהֶן שָׁגַג;
שָׁבַת יוֹם הַכַּפּוּרִים,
וְעָשָׂה מְלָאכָה בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת,
וְאִין יָדוּעַ בָּאִי זֶה מֵהֶן עָשָׂה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַחֲיֵב חֲטָאת,

ורבי יהושע פוטר.

ד

אמר רבי יוסה:
לא נחלקו על העושה מלאכה בין השמשות,
שהוא פטור,
שני אומר: <שאני>
מקצת מלאכה עשה מהיום, ומקצתה למחר.
ועל מה נחלקו?
על העושה בתוך היום,
ואין ידוע אם בשבת עשה,
ואם ביום הכפורים עשה;
או על העושה,
ואין ידוע מעין אי זו מלאכה עשה,
רבי ליעזר מחיב חטאת,
ורבי יהושע פוטר.
אמר רבי יהודה:
פוטר הנה רבי יהושע אף מאשם תלוי.

מסכת כריתות פרק ד משנה ג

ה

רבי ישמעאל השזורי ורבי שמעון אומרים:
לא נחלקו על דבר שהוא משם אחד,
שהוא חיב.
ועל מה נחלקו?
על דבר שהוא משם שני שמות.
שרבי אליעזר מחיב חטאת,
ורבי יהושע פוטר.
אמר רבי יהודה:
אפלו נתכונן ללקט תאנים, ולקט ענבים,
ענבים, ולקט תאנים,
שחורות, ולקט לבנות,
לבנות, ולקט שחורות,
רבי ליעזר מחיב חטאת,
ורבי יהושע פוטר.
תמה אני אם יפטר בה רבי יהושע ?
אם כן, למה נאמר: (ויקרא ד,כג)
"אשר חטא בה?"
פרט למתעסק.

פרק ה

מסכת כריתות פרק ה משנה א

א

דָּם שְׁחִיטָה בְּבִהְמָה וּבְחִיָּה וּבְעוֹפוֹת,
בֵּין טְמֵאִים, בֵּין טְהוֹרִים,
דָּם נְחִירָה,
דָּם עֶקוֹר,
דָּם הַקֶּזַי, שֶׁהִנָּפֵשׁ יוֹצֵאָה בּוֹ,
חִיבִין עָלָיו.
דָּם הַטְּחוּל,
דָּם הַלֵּב,
דָּם בִּיצִים,
דָּם חֲגָבִים,
דָּם דָּגִים,
דָּם תַּמְצִית,
אֵין חִיבִין עָלָיו.
רַבִּי יְהוּדָה מְחִיב בְּדָם תַּמְצִית.

מסכת כריתות פרק ה משנה ב

ב

רַבִּי עֲקִיבָה מְחִיב עַל סֶפֶק מַעֲלֹת אִשִּׁם תְּלוּי.
וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין.
וּמוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָה,
בְּשֵׁאֵינוּ מְבִיא אֶת מַעֲלָתוֹ עַד שֶׁתִּדָּע לוֹ,
שֶׁמְבִיא עֲמָה אִשִּׁם וְדֹאֵי.

ג

אָמַר רַבִּי טַרְפוֹן:
מָה לָּזֶה מְבִיא שְׁנֵי אֲשָׁמוֹת?
אֵלָּא, יְבִיא מַעֲלָה וְחֻמְשָׁה,
וְיְבִיא אִשִּׁם וּשְׁתֵּי סִלְעִים, וַיֹּאמֶר:
"אִם וְדִי מַעֲלָתִי,
זוֹ מַעֲלָתִי, וְזֶה אֲשָׁמִי.
וְאִם סֶפֶק,
הַמַּעֲוֹת נִדְּבָה, וְהָאִשִּׁם תְּלוּי, <מִכָּאֵן מִמִּשִּׁיךְ כ"י קְאוּפְמָן>
שֶׁמִּמֵּין שֶׁהוּא מְבִיא עַל הוֹדָע,
מְבִיא עַל לֹא הוֹדָע.

מסכת כריתות פרק ה משנה ג

ד

אמר רבי עקיבה:
נראין דבריה במעילה מעוטה. <דבריה>
הרי שבא על ידו ספק מעילה במאה מנא,
לא יפה לו שיביא אשם בשתי סלעים,
ואל יביא ספק מעילה במאה מנא?
הא מודה רבי עקיבה לרבי טרפון במעילה מעוטה.

ה

האשה שהביאה חטאת העוף בספק,
אם עד שלא נמלקה נודע לה שילדה ודי,
תעשנה <וודי' מחוק>
שממין שהיא מביאה על לא הודע,
מביאה על הודע.

מסכת כריתות פרק ה משנה ד

ו

חתכה שלחלין וחתכה שלקדש,
אכל את אחד מהן,
ואין ידוע אי זו מהן אכל,
פטור.
רבי עקיבה מחייב אשם תלוי.
אכל את השניה,
מביא אשם ודי.
אכל אחד את הראשונה,
ובא אחר ואכל את השניה,
זה מביא אשם תלוי,
וזה מביא אשם תלוי.
דברי רבי עקיבה.
רבי שמעון אומר:
שניהן מביאין אשם אחד.
רבי יוסה אומר:
אין שנים מביאין אשם אחד.

מסכת כריתות פרק ה משנה ה

ז

חתכה שלחלין וחתכה שלחלב,
אכל את אחד מהן,
ואין ידוע את אי זו מהן אכל,
מביא אשם תלוי.
אכל את השניה,

מביא חטאת.
אכל אחד את הראשונה,
ובא אחר ואכל את השניה,
זה מביא אשם תלוי,
וזה מביא אשם תלוי.
רבי שמעון אומר:
שניהם מביאים חטאת אחת.
רבי יוסה אומר:
אין מביאין שנים חטאת אחת.

מסכת כריתות פרק ה משנה ו

ח

חתכה שלחלב וחתכה שלקדש,
אכל את אחת מהן,
ואין ידוע את אי זה מהן אכל,
מביא אשם תלוי.
אכל את השניה,
מביא חטאת ואשם ודי.
אכל אחד את הראשונה,
ובא אחר ואכל את השניה,
זה מביא אשם תלוי,
וזה מביא אשם תלוי.
רבי שמעון אומר:
שניהם מביאין חטאת ואשם.
רבי יוסה אומר:
אין שנים [מביאין] חטאת ואשם.

מסכת כריתות פרק ה משנה ז

ט

חתכה שלחלב וחתכה שלחלב קדש,
אכל את אחת מהן,
ואין ידוע את אי זו מהן אכל,
מביא חטאת.
רבי עקיבה אומר:
אשם תלוי.
אכל את השניה,
מביא שתי חטאות ואשם ודי.
אכל אחד את הראשונה,
ובא אחר ואכל את השניה,
זה מביא חטאת וזה מביא חטאת.
רבי עקיבה אומר:

זֶה מְבִיא אֶשֶׁם תְּלוּי,
וְזֶה מְבִיא אֶשֶׁם תְּלוּי.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
זֶה חֲטָאת, וְזֶה חֲטָאת,
וּשְׁנֵיהֶם מְבִיאִין אֶשֶׁם אֶחָד.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵין שְׁנַיִם מְבִיאִין אֶשֶׁם אֶחָד.

מסכת כריתות פרק ה משנה ח

י

חֲתָכָה שְׁלַחֲלָב וְחֲתָכָה שְׁלַחֲלָב נוֹתֵר,
אָכַל אֶת אַחַת מֵהֶן,
וְאֵין יָדוּעַ אֶת אֵי זֶה מֵהֶן אָכַל,
מְבִיא חֲטָאת וְאֶשֶׁם תְּלוּי.
אָכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה,
מְבִיא שְׁלוֹשׁ חֲטָאוֹת.
אָכַל אֶחָד אֶת הָרֵאשׁוֹנָה,
וּבָא אַחֵר וְאָכַל אֶת הַשְּׁנִיָּה,
זֶה מְבִיא חֲטָאת וְאֶשֶׁם תְּלוּי,
וְזֶה מְבִיא חֲטָאת וְאֶשֶׁם תְּלוּי.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
זֶה חֲטָאת, וְזֶה חֲטָאת,
שְׁנֵיהֶן מְבִיאִין חֲטָאת אַחַת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל חֲטָאת שֶׁהִיא בָּאָה עַל חֵט,
אֵין שְׁנַיִם מְבִיאִין אוֹתָהּ.

פרק ו

מסכת כריתות פרק ו משנה א

א

הַמְבִיא אֶשֶׁם תְּלוּי,
וְנוֹדַע לוֹ שְׁלֹא חֲטָא,
אִם עַד שְׁלֹא נִשְׁחַט,
יֵצֵא וְיִרְעָה בְּעֵדֵר.
דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
יִרְעָה עַד שִׁסְתָּאב,
וְיִמָּכֵר, וְיִפְּלוּ דָמָיו לַגְּדֻבָּה.

רבי אליעזר אומר:
יקרב,
שאם אינו בא על חטא זה,
הרי הוא בא על חטא אחר.

ב
אם משנשחט נודע לו,
הדם ישפך,
והבשר יצא לבית השריפה.
נזרק הדם, הבשר יאכל.
רבי יוסה אומר:
אפלו הדם בכוס, יזרק,
והבשר יאכל.

מסכת כריתות פרק ו משנה ב

ג
אשם ודי אינו כן.
אם עד שלא נשחט,
יצא וירעה בעדר;
אם משנשחט,
הרי זה יקבר;
נזרק הדם,
הבשר יצא לבית השריפה.

ד
שור הנסקל אינו כן.
אם עד שלא נסקל,
יצא וירעה בעדר;
אם משנסקל,
מתר בהניה.
עגלה ערופה אינה כן,
אם עד שלא נערפה,
תצא ותרעה בעדר;
אם משנערפה,
תקבר במקומה,
שעל ספק באת מתחלתה,
כפרה ספקה והלכה לה.

מסכת כריתות פרק ו משנה ג

ה
רבי אליעזר אומר:

מתנדב אדם אשם תלוי בכל יום,
ובכל שעה שירצה.
הוא היה נקרא "אשם חסידין".
אמרו עליו על בבא בן בוטא,
שהיה מתנדב אשם תלוי בכל יום,
חוץ מאחר יום הכפורים יום אחד.
אמר:
"המעון הזה!
אלו היו מניחין לי, הייתי מביא,
אלא אומרים לי:
המתן עד שתפנס לספק!"
וחכמים אומרים:
אין מביאין אשם תלוי,
אלא על דבר שזדונו כרת,
ושגגתו חטאת.

מסכת כריתות פרק ו משנה ד

ו

חביבי חטאות ואשמות ודיין,
שעבר עליהן יום הכפורים,
חבין להביא לאחר יום הכפורים.
וחביבי אשמות תלויים,
פטורים.
מי שבא על ידו ספק עברה ביום הכפורין,
אפלו עם חשקה,
פטור, שכל יום הכפורים מכפר.

מסכת כריתות פרק ו משנה ה

ז

האשה שיש עליה חטאת העוף בספק,
ועבר עליה יום הכפורים,
חיבת להביא לאחר יום הכפורים,
מפני שהיא מכשרתה לאכל בזבחים.
חטאת העוף הבאה על ספק,
אם משנמלקה נודע לה,
הרי זו תקבר. <זה>

מסכת כריתות פרק ו משנה ו

ח

המפריש שתי סלעים לאשם,

וְלָקַח בָּהֶן שְׁנֵי אֵילִים לְאֵשׁ,
 אִם הָיָה אֶחָד מֵהֶן יָפָה שְׁתֵּי סְלָעִים,
 יִקְרַב לְאֵשׁמוֹ,
 וְהַשְּׁנֵי יִרְעֶה עַד שִׁסְתָּאב,
 וַיִּמָּכֶר, וַיִּפְּלוּ דָמָיו לַגְּדִבָּה.
 לָקַח בָּהֶן שְׁנֵי אֵילִים לַחֲלִין,
 אֶחָד יָפָה שְׁתֵּי סְלָעִים,
 וְאֶחָד יָפָה עֶשְׂרֵה זָוִז, <זִין>
 הַיָּפָה שְׁתֵּי סְלָעִים יִקְרַב לְאֵשׁמוֹ,
 וְהַשְּׁנֵי לְמַעֲיֻלָּתוֹ.
 אֶחָד לְאֵשׁ וְאֶחָד לַחֲלִין,
 אִם הָיָה שְׁלֹאֲשָׁם יָפָה שְׁתֵּי סְלָעִים,
 יִקְרַב לְאֵשׁמוֹ,
 וְהַשְּׁנֵי לְמַעֲיֻלָּתוֹ,
 וַיָּבִיֵּא עִמָּה סְלַע וְחִמְשָׁה.

מסכת כריתות פרק ו משנה ז

ט

הַמִּפְרִישׁ חֲטָאתוֹ, וּמֵת,
 לֹא יִבְיָאָנָה בְּנוֹ אַחֲרָיו.
 וְלֹא יִבְיָאָנָה מִחַטּ עַל חֲטָא,
 אֲפֹלוּ [עַל חֶלֶב שְׂאֵכֶל אָמֵשׁ,
 לֹא יִבְיָאָנָה] עַל חֶלֶב שְׂאֵכֶל הַיּוֹם,
 תִּלְמוּד לומר: (ויקרא ה, כח)
 "קָרְבָּנוֹ... עַל חֲטָאתוֹ",
 שִׁיְהֵא קָרְבָּנוֹ עַל שֵׁם חֲטָאתוֹ.

מסכת כריתות פרק ו משנה ח

י

מִבִּיאִין מִהֶקֶדֶשׁ כְּשֶׁבָה, שְׁעִירָה,
 מִהֶקֶדֶשׁ כְּשֶׁבָה שְׁעִירָה,
 תּוֹרִין וּבְנֵי יוֹנָה וְעֹשִׁירִית הָאִיפָה.

יא

כיצד?

הַפִּרִישׁ לְכֶשֶׁבָה אוֹ לְשְׁעִירָה,
 הָעֹנִי, יָבִיא עוֹף;
 הָעֹנִי, יָבִיא עֲשִׁירִית הָאִיפָה.
 הַפִּרִישׁ לְעֹשִׁירִית הָאִיפָה,
 הָעֹשִׁיר, יָבִיא הָעוֹף;
 הָעֹשִׁיר, יָבִיא כְּשֶׁבָה אוֹ שְׁעִירָה.

הפֿריש כשִׁבָּה או שְׁעִירָה, וְנִסְתָּאבו,
אם רָצָה, יִבִּיא בְדַמְיָה עוֹף.
הפֿריש עוֹף, וְנִסְתָּאב,
יִבִּיא בְדַמְיו עֲשִׁירִית הָאִיפָה,
שָׁאִין לְעוֹף פְּדִיוֹן.

מסכת כריתות פרק ו משנה ט

יב

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כְּבָשִׁים קוֹדְמִין לְעִזִּים בְּכָל מְקוֹם.
יָכוֹל מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִבְּחָרִין מֵהֶן?
תְּלַמּוּד לֹאמַר: (ויקרא ה, לב)
"וְאִם כֶּבֶשׂ יִבִּיא קָרְבָּנוֹ לְחֻטָּאת",
מִלְמַד שֶׁשְּׁנֵיהֶם שְׁקוּלִים.

יג

תוֹרִין קוֹדְמִין לִבְנֵי יוֹנָה בְּכָל מְקוֹם.
יָכוֹל מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִבְּחָרִין מֵהֶן?
תְּלַמּוּד לֹאמַר: (ויקרא יב, ג)
"וְכֵן יוֹנָה אוֹ תֹר לְחֻטָּאת",
מִלְמַד שֶׁשְּׁנֵיהֶן שְׁקוּלִים.

יד

הָאֵב קוֹדֵם לָאֵם בְּכָל מְקוֹם.
יָכוֹל שֶׁכְּבוֹד הָאֵב עוֹדֵף עַל כְּבוֹד הָאֵם?
תְּלַמּוּד לֹאמַר: (ויקרא יט, ג)
"אִישׁ אָמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ",
מִלְמַד שֶׁשְּׁנֵיהֶם שְׁקוּלִים.
אָבִל אָמְרוּ חֲכָמִים:
הָאֵב קוֹדֵם לָאֵם בְּכָל מְקוֹם,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא וְאָמוֹ חֵיבִין בְּכְבוֹד אָבִיו.

יה

וְכֵן בְּתַלְמוּד תוֹרָה:
אִם זָכָה הֵבֵן לִפְנֵי הָרֶב,
הָרֶב קוֹדֵם אֶת הָאֵב בְּכָל מְקוֹם,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא וְאָבִיו חֵיבִין בְּכְבוֹד רֵבּוֹ.

חסל כריתות

מסכת מעילה

פרק א

מסכת מעילה פרק א משנה א

א

קִדְּשִׁי קִדְּשִׁים שֶׁשֶׁחֲטָן בְּדָרוֹם,
מוֹעֵלִין בָּהֶן.
שֶׁחֲטָן בְּדָרוֹם וְקָבַל דָּמָן בַּצָּפוֹן,
בַּצָּפוֹן, וְקָבַל דָּמָן בְּדָרוֹם,
שֶׁחֲטָ בַּיּוֹם וְזָרֵק בַּלַּיְלָה,
בַּלַּיְלָה, וְזָרֵק בַּיּוֹם,
אוֹ שֶׁשֶׁחֲטָן חוּץ לְזִמְנָן וְחוּץ לְמִקְוָם,
מוֹעֵלִין בָּהֶן.
כָּלֵל אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ:
כָּל שֶׁהָיָה לָהּ שְׁעַת הַתֵּר לַכֹּהֲנִים,
אֵין מוֹעֵלִין בָּהּ,
וְכָל שֶׁלֹּא הָיָה לָהּ שְׁעַת הַתֵּר לַכֹּהֲנִים,
מוֹעֵלִין בָּהּ.
וְאִי זֶה הָיָה שֶׁהָיָה לָהּ שְׁעַת הַתֵּר לַכֹּהֲנִים?
שְׁלֵנָה, וְשִׁנְטָמָא, וְשִׁינְצָא.
וְאִי זֶה הָיָה שֶׁלֹּא הָיָה לָהּ שְׁעַת הַתֵּר לַכֹּהֲנִים?
שִׁנְשִׁחְטָה חוּץ לְזִמְנָה,
וְחוּץ לְמִקְוָמָה,
שֶׁקִּבְּלוּ פְּסוּלִין, וְזָרְקוּ אֶת דָּמָה.

מסכת מעילה פרק א משנה ב

ב

בֶּשֶׁר קִדְּשִׁי קִדְּשִׁין שִׁינְצָא לִפְנֵי זְרִיקַת דָּמִים,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מוֹעֵלִין בּוֹ,
וְאֵין חִיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מוֹעֵלִין בּוֹ,
אֲבָל חִיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פְּגוּל נוֹתֵר וְטָמֵא.

ג

אמר רבי עקיבה:
והרי המפריש חטאתו, ואבדה,
והפריש אחרת תחתיה,
ואחר נמצאת הראשונה,
שתייהן עומדות,
לא כשם שדמה פוטר את בשרה,
כך הוא פוטר את בשר חברתה?
אם פטר דמה את בשר חברתה מן המעילה,
דין הוא שיפטר את בשרה.

מסכת מעילה פרק א משנה ג

ד

אמורי קדשים קלים
שיצאו לפני זריקת דמים,
רבי אליעזר אומר:
מועלין בהן,
וחיבין עליהן משם פגול,
נותר וטמא,
רבי עקיבה אומר:
אין מועלין בהן,
ואין חיבין עליהן
משם פגול ונותר וטמא.

מסכת מעילה פרק א משנה ד

ה

מעשה דמים בקדשי קדשים,
להקל ולהחמיר,
ובקדשים קלים,
כלו להחמיר.
כיצד?
קדשי קדשים לפני זריקת דמים,
מועלין באמורין ואין מועלין בבשר;
על זה ועל זה,
חיבין משם פגול, נותר וטמא.
קדשים קלים, כלו להחמיר.
כיצד?
קדשים קלים לפני זריקת דמים,
אין מועלין לא באמורין ולא בבשר;
לאחר זריקת דמין,
מועלין באמורין,
ואין מועלין בבשר.

על זה ועל זה,
חִיבִין מִשֵּׁם פִּגּוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא.
נִמְצָא מַעֲשֵׂה דָמִים בְּקִדְשֵׁי קֳדָשִׁים
לְהַקֵּל וּלְהַחֲמִיר.
וּבְקִדְשֵׁים קָלִים,
כָּלוּ לְהַחֲמִיר.

פרק ב

מסכת מעילה פרק ב משנה א

א

חֲטֹאת הָעוֹף,
מוֹעֲלִין בָּהּ מִשְׁהֻקְדָּשָׁה.
נִמְלָקָה,
הַכֹּשֶׁרָה לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם,
וּבִמְחֹסֶר כַּפּוּרִין, וּבְלִינָה.
מִצָּה דָמָה,
חִיבִין עָלֶיהָ מִשֵּׁם פִּגּוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
וְאִין בָּהּ מַעֲלָה.

מסכת מעילה פרק ב משנה ב

ב

עוֹלֹת הָעוֹף,
מוֹעֲלִין בָּהּ מִשְׁהֻקְדָּשָׁה.
נִמְלָקָה,
הַכֹּשֶׁרָה לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם,
וּבִמְחֹסֶר כַּפּוּרִין, וּבְלִינָה.
מִצָּה דָמָה,
חִיבִין עָלֶיהָ מִשֵּׁם פִּגּוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
וּמוֹעֲלִין בָּהּ,
עַד שֶׁתִּצָּא לְבֵית הַדָּשֵׁן.

מסכת מעילה פרק ב משנה ג

ג

פָּרִים הַנִּשְׂרָפִין וְשְׁעִירֵים הַנִּשְׂרָפִין,
מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁהֻקְדָּשׁוֹ.
נִשְׁחָטוּ,
הַכֹּשֶׁרוֹ לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם,
וּבִמְחֹסֶר כַּפּוּרִין, וּבְלִינָה.

הַזֶּה דָּמֶן, <דָּמִיָּה>
חִיבִין עָלֶיהֶן מִשֵּׁם פִּגּוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
וּמוֹעֲלִין בָּהֶן בְּבֵית הַדָּשָׁן,
עַד שִׁיתֵּךְ הַבָּשָׂר.

מסכת מעילה פרק ב משנה ד

ד

הַעוֹלָה,
מוֹעֲלִין בָּהּ מִשְׁהֻקְדָּשָׁה.
נִשְׁחָטָה,
הַכֹּשֶׁרָה לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם,
וּבִמְחֹסֶר כְּפוּרִין, וּבְלִינָה.
נִזְרַק דָּמָה,
חִיבִין עָלֶיהָ מִשֵּׁם פִּגּוּל, נוֹתֵר וְטָמֵא.
אֵין מוֹעֲלִין בְּעוֹרוֹת,
אֲבָל מוֹעֲלִין בַּבָּשָׂר,
עַד שִׁיצֵא לְבֵית הַדָּשָׁן.

מסכת מעילה פרק ב משנה ה

ה

חֲטָאת וְאַשָּׁם וְזִבְחֵי שְׁלָמֵי צִבּוֹר,
מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁהֻקְדָּשׁוֹ.
נִשְׁחָטוּ,
הַכֹּשֶׁרֹו לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם,
וּבִמְחֹסֶר כְּפוּרִין, וּבְלִינָה.
נִזְרַק דָּמֶן,
חִיבִין עָלֶיהֶן מִשֵּׁם פִּגּוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
אֵין מוֹעֲלִין בַּבָּשָׂר,
אֲבָל מוֹעֲלִין בְּאַמּוּרִין,
עַד שִׁיצְאוּ לְבֵית הַדָּשָׁן.

מסכת מעילה פרק ב משנה ו

ו

שְׁתֵּי הַלָּחִם,
מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁהֻקְדָּשׁוֹ.
קָרְמוּ בַתְּנוּרָה,
הַכֹּשֶׁרֹו לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם, וּבִמְחֹסֶר כְּפוּרִין,
וְלִשְׁחֹט עָלֶיהֶן אֶת הַזֶּבֶח.
נִזְרַק דָּמֶן שֶׁלִּכְבָּשִׁים,
חִיבִין עָלֶיהֶן מִשֵּׁם פִּגּוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
וְאֵין בָּהֶן מַעֲלָה.

מסכת מעילה פרק ב משנה ז

ז

לַחֵם הַפָּנִים,
מוֹעֲלִין בוֹ מִשְׁהֻקְדָּשׁ.
קָרַם בַּתְּנוּרָה,
הִכְשֵׁר לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם, וּבְמַחְסֵר כְּפוּרִים,
וּלְהַסְתֵּדֵר עַל גְּבִי הַשֻּׁלְחָן.
קָרְבוֹ הַבִּזְכִּיּוֹן,
חִיבִין עָלָיו מִשֵּׁם פָּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
וְאִין בוֹ מְעִילָה.

מסכת מעילה פרק ב משנה ח

ח

הַמִּנְחוֹת,
מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁהֻקְדָּשׁוֹ.
קָדְשׁוֹ בְּכָלִי,
הִכְשֵׁרוּ לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם,
וּבְמַחְסֵר כְּפוּרִין, וּבְלִינָה.
קָרַב הַקֶּמֶץ,
חִיבִין עָלֵיהֶן מִשֵּׁם פָּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא,
וְאִין מוֹעֲלִין בְּשִׁירֵיהֶם,
אַבֵּל מוֹעֲלִין בַּקֶּמֶץ,
עַד שִׁיצָא לְבֵית הַדָּשָׁן.

מסכת מעילה פרק ב משנה ט

ט

הַקֶּמֶץ,
וְהַלְבוּנָה,
וְהַקְטָרֶת,
וּמִנְחַת כֹּהֲנִים,
וּמִנְחַת כֹּהֵן מִשִּׁיחַ,
וּמִנְחַת גִּסְכִּים,
מוֹעֲלִין בָּהֶן מִשְׁהֻקְדָּשׁוֹ.
קָדְשׁוֹ בְּכָלִי,
הִכְשֵׁרוּ לְהַפְסֵל בְּטָבוֹל יוֹם,
וּבְמַחְסֵר כְּפוּרִין, וּבְלִינָה,
וְחִיבִין עָלֵיהֶן מִשֵּׁם נוֹתֵר, מִשֵּׁם טָמֵא,
וּפָגוּל אִין בָּהֶן.
זֶה הַכֹּלֶל:
כָּל שֵׁישׁ לוֹ מִתִּירִין,

אין חיבים עליו משם פגול ונותר וטמא,
עד שיקרבו מתיריו.
וכל שאין לו מתירין,
כיון שהקדש בכלי,
וחיבין עליהן משם נותר, משם טמא,
ופגול אין בו.

פרק ג

מסכת מעילה פרק ג משנה א

א

ולד חטאת,
ותמורת חטאת,
וחטאת שמתו בעליה,
ימותו.
ושעברה שנתה,
ושאבדה, ונמצאת בעלת מום,
אם משכפרו הבעלים,
תמות,
ואינה עושה תמורה,
לא נהנין, ולא מועלין;
אם עד שלא כפרו הבעלים,
תרצה עד שתסתאב,
ותמכר, וביא בדמיה אחרת,
ועושה תמורה, ומועלין בה.

מסכת מעילה פרק ג משנה ב

ב

המפריש מעות לגזירותו,
לא נהנין, ולא מועלין,
מפני שהן ראויין לבוא כלם שלמים.
מת,
היו סתומין,
יפלו לגדבה;
היו מפרשין,
דמי חטאת ילכו לים המלח,
לא נהנין, ולא מועלין.
דמי עולה,
יביא עולה, ומועלין בהן,

דְּמֵי שְׁלָמִים,
יָבִיא שְׁלָמִים,
נֶאֱכָלִין לַיּוֹם אֶחָד,
וְאֵינָן טְעוּנִין לָחֶם.

מסכת מעילה פרק ג משנה ג

ג

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
הָדָם,
קָל בְּתַחֲלָתוֹ, וְחֹמֶר בְּסוּפוֹ.
הַנֶּסְכִּים,
חֹמֶר בְּתַחֲלָתוֹ, וְקָל בְּסוּפוֹ:
הָדָם בְּתַחֲלָה אֵין מוֹעֲלִין בּוֹ,
יֵצֵא לְנַחַל קִדְרוֹן, מוֹעֲלִין בּוֹ.
הַנֶּסְכִּים בְּתַחֲלָה מוֹעֲלִים בָּהֶן,
יֵצֵאוּ לַשִּׁית, אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן.

מסכת מעילה פרק ג משנה ד

ד

דְּשׁוֹן הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהַמְּנוּרָה,
לֹא נֶהְנִין, וְלֹא מוֹעֲלִין.
הַמִּקְדִּישׁ דְּשׁוֹן בְּתַחֲלָה,
מוֹעֲלִין בּוֹ.
תּוֹרִין שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנּוֹ,
[וּבְגִי יוֹנָה] שְׁעֵבֶר זְמַנּוֹ,
לֹא נֶהְנִין, וְלֹא מוֹעֲלִין.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
תּוֹרִין שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנּוֹ,
לֹא מוֹעֲלִין בָּהֶן,
וּבְגִי יוֹנָה שְׁעֵבֶר זְמַנּוֹ,
לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין.

מסכת מעילה פרק ג משנה ה

ה

חֵלֶב מִקְדָּשִׁין וּבִיצי תּוֹרִין,
לֹא נֶהְנִין וְלֹא מוֹעֲלִין.
בְּמֵי דְבָרִים אֲמֹרִים?
בְּקִדְשֵׁי הַמִּזְבֵּחַ.
אֲבָל בְּקִדְשֵׁי בֶדֶק הַבַּיִת,
הַקִּדִּישׁ תְּרֻנְגָּלָתוֹ,
מוֹעֲלִין בָּהּ, וּבְבִיצָתָהּ;

חמור,
מועלין בַּהּ, ובחֲלָבָהּ.

מסכת מעילה פרק ג משנה ו

ו

כָּל הָרְאוּי לַמִּזְבֵּחַ לֹא לְבֶדֶק הַבַּיִת,
לְבֶדֶק הַבַּיִת לֹא לַמִּזְבֵּחַ,
לֹא לַמִּזְבֵּחַ וְלֹא לְבֶדֶק הַבַּיִת,
מוֹעֲלִין בּוֹ.

כיצד?

הַקֹּדֶשׁ בּוֹר מְלֵא מִיָּם,
אֲשֵׁפוֹת מְלֵאָה זָבָל,
שׁוֹכֵךְ מְלֵא יוֹנִים,
אֵילָן מְלֵא פְרוֹת,
שָׂדֶה מְלֵאָה עֲשָׂכִים,
מוֹעֲלִין בָּהֶן, וּבִמָּה שֶׁבִּתּוּכָן.
אֲבָל אִם הַקֹּדֶשׁ בּוֹר,
וְאַחֵר כֵּךְ נִתְמָלֵא מִיָּם;
אֲשֵׁפוֹת, וְאַחֵר כֵּךְ נִתְמָלֵאת זָבָל;
שׁוֹכֵךְ, וְאַחֵר כֵּךְ נִתְמָלֵא יוֹנִים;
אֵילָן, וְאַחֵר כֵּךְ נִשְׂא פְרוֹת;
שָׂדֶה, וְאַחֵר כֵּךְ נִתְמָלֵאת עֲשָׂכִים,
(מוֹעֲלִין בָּהֶן, וְאֵין) מוֹעֲלִין בָּמָה שֶׁבִּתּוּכָן.
(דְּבַרֵּי רַבִּי יְהוּדָה.)
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
הַמִּקְדֵּשׁ שָׂדֶה וְאֵת הָאֵילָן,
מוֹעֲלִין בָּהֶן וּבְגִדּוּלֵיהֶן,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן גִּדּוּלֵי הַקֹּדֶשׁ.

ז

וְלֹד מַעֲשֶׂרֶת לֹא יֵינֵק מִן הַמַּעֲשֶׂרֶת,
וְאַחֲרֵין מִתְנַדְּבִין כֵּן.
וְלֹד מִקְדָּשִׁין לֹא יֵינֵק מִן הַמִּקְדָּשִׁין,
וְאַחֲרֵין מִתְנַדְּבִין כֵּן.
הַפּוֹעֲלִים לֹא יֵאָכְלוּ מִגְּרוּגְרוֹת שְׁלֵה־קֹדֶשׁ.
וְכֵן פָּרָה לֹא תֹאכַל מִכָּרְשָׁנֵי הַקֹּדֶשׁ.

מסכת מעילה פרק ג משנה ז

ח

שֶׁרֶשִׁי אֵילָן שְׁלֵה־דִּיּוֹט בָּאִין בְּשִׁלְה־קֹדֶשׁ,
וְשִׁלְה־קֹדֶשׁ בָּאִין בְּשִׁלְה־דִּיּוֹט,

לא נהנין, ולא מועלין.
מעין שהוא יוצא מתוך שדה הקדש,
לא נהנין, ולא מועלין.
יצא חוץ לשדה, נהנין ממנו.
המים שבכד שלזהב,
לא נהנין, ולא מועלין.
נתנו בצלוחית, מועלין בהן.
ערבה,
לא נהנין, ולא מועלין.
רבי אלעזר ברבי צדוק אומר: <לעזר>
נהנים היו ממנה זקנים בלולביהם.

מסכת מעילה פרק ג משנה ח

ט

קן שבראש האילן שלהקדש,
לא נהנין ולא מועלין;
שבאשרה,
יתיו בקנה.
המקדיש את החרש,
מועלין בכלו.
הגזברים שלקחו את העצים,
מועלין בעצים,
ואין מועלין לא בשפוי, ולא בגויה. <בגבייה>

פרק ד

מסכת מעילה פרק ד משנה א

א

קדשי המזבח מצטרפין זה עם זה למעילה,
ולחייב עליהן משם פגול ונוטר וטמא.
קדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה.
קדשי המזבח וקדשי בדק הבית,
מצטרפין זה עם זה.

מסכת מעילה פרק ד משנה ב

ב

חמשה דברים בעולה מצטרפין זה עם זה:
הבשר, והחלב, והסלת, והיין, והשמן.
ששה בתודה:

הבֶּשֶׂר, וְהַחֲלָב, וְהַסֶּלֶת, וְהַיֵּינ, וְהַשֶּׁמֶן, וְהַלֶּחֶם.
תְּרוּמָה, וְתְרוּמַת מַעֲשֶׂה, וְתְרוּמַת מַעֲשֶׂה שֶׁלֹּדְמִי,
הַחֶלֶה, וְהַבְּכוֹרִים,
מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה לֹא־סֹר, <לֹא־סֹר>
וּלְחַיֵּב עֲלֵיהֶם אֶת הַחֹמֶשׁ.

מסכת מעילה פרק ד משנה ג

ג

כָּל הַפְּגוּלִים מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה.
כָּל הַנוֹתְרִים מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה.
כָּל הַנִּבְלֹת מִצֹּטְרֵפֹת זֶה עִם זֶה.
כָּל הַשְּׂרָצִים מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה.
דָּם הַשֶּׁרֶץ וּבִשְׂרוֹ מִצֹּטְרֵפִין בְּכַעֲדָשָׁה.

ד

כָּלֵל אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
כָּל שְׁטֵמָאָתוֹ וְשַׁעֲוֹרוֹ שְׁוִים,
מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה;
טֵמְאָתוֹ וְלֹא שַׁעֲוֹרוֹ,
שַׁעֲוֹרוֹ וְלֹא טֵמְאָתוֹ,
לֹא טֵמְאָתוֹ וְלֹא שַׁעֲוֹרוֹ,
אֵינָן מִצֹּטְרֵפִין.

מסכת מעילה פרק ד משנה ד

ה

הַפְּגוּל וְהַנּוֹתֵר אֵינָן מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן שְׁנֵי שְׁמוֹת.
הַשֶּׁרֶץ וְהַנִּבְלָה,
וְכֵן הַנִּבְלָה וּבִשְׂרֵה הַמֵּת,
מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה לְטֵמָא,
אֶפְלוּ בְּקָל שְׁבִשְׁנֵיהֶם.

ו

הָאֵכָל שְׁנֵי טֵמָא,
כָּל שְׁנֵי טֵמָא בְּאֵב הַטֵּמְאָה,
וְשְׁנֵי טֵמָא בְּוֹלֵד הַטֵּמְאָה,
מִצֹּטְרֵפִין זֶה עִם זֶה לְטֵמָא בְּקָל שְׁבִשְׁנֵיהֶן.

מסכת מעילה פרק ד משנה ה

ז

כָּל הָאֵכָלִין מִצֹּטְרֵפִין:

לפסול את הגויה בכחצי פרס,
ובמזון שתי סעודות לערוב,
כפיצה לטמא טמאת אכלין,
בגרוגרת להוצאת שבת,
בכותבת ליום הכפורים.
כל המשקים מצטרפין:
לפסול את הגויה ברביעית,
כמלא לגמיו ביום הכפורים.
(מסכת מעילה פרק ד משנה ו)
העלה וכלאי הכרם מצטרפין זה עם זה.
רבי שמעון אומר:
אינן מצטרפין.
הבגד והשק,
השק והעור,
העור והמפץ,
מצטרפין זה עם זה.
אמר רבי שמעון:
מה הטעם?
מפני שהן ראויין לטמא מושב.

פרק ה

מסכת מעילה פרק ה משנה א

א

הנהנה שונה פרוטה מן ההקדש,
אף על פי שלא פגם, מעל.
דברי רבי עקיבה.
וחכמים אומרים:
כל דבר שיש בו פגם,
לא מעל עד שיפגם;
וכל שאין בו פגם,
כיון שנהנה, מעל.

ב

פיצד?

נתנה קטלה בצוארה,
טבעת בידה,
שתת בכוס שלזהב,
כיון שנהנה, מעל.

לִבֶּשׁ בְּחִלּוּק,
כֶּסֶה בְּטָלִית,
בִּקְעַת בְּקָרְדֶם, לֹא מַעַל עַד שִׁיפְגֹם.
תִּלְשׁ מִן הַחֲטָאת כִּשְׁהִיא חֲזָה, לֹא מַעַל עַד שִׁיפְגֹם;
וּכְשֶׁהִיא מֵתָה, כִּיּוֹן שְׁנֵהֲנָה, מַעַל.

מסכת מעילה פרק ה משנה ב

ג

נִהְיָה בְּכַחֲצֵי פְרוּטָה וּפְגָם בְּכַחֲצֵי פְרוּטָה,
אוֹ שְׁנֵהֲנָה בְּשׁוֹנֵה פְרוּטָה בְּדָבָר אַחֵר
וּפְגָם בְּשׁוֹנֵה פְרוּטָה בְּדָבָר אַחֵר,
הָרִי זֶה לֹא מַעַל,
עַד יִפְגֹם בְּשׁוֹנֵה פְרוּטָה בְּדָבָר אַחֵר.

מסכת מעילה פרק ה משנה ג

ד

אֵין מַעַל אַחֵר מַעַל בְּמִקְדָּשִׁים,
אֶלָּא בְּהֵמָה וּכְלִי שֶׁרֶת.
כִּיצַד?
רֹכֵב עַל גְּבִי בְּהֵמָה,
וּבָא חֲבֵרוֹ וְרֹכֵב, [וּבָא חֲבֵרוֹ וְרֹכֵב];
שָׁתָה בְּכוֹס שְׁלִזְהָב,
וּבָא חֲבֵרוֹ וְשָׁתָה, וּבָא חֲבֵרוֹ וְשָׁתָה;
תִּלְשׁ מִן הַחֲטָאת,
וּבָא חֲבֵרוֹ וְתִלְשׁ, וּבָא חֲבֵרוֹ וְתִלְשׁ,
כֻּלָּם מַעַל.
רַבִּי אוֹמֵר:
כָּל שֶׁאֵין לוֹ פְּדִיוֹן,
יֵשׁ בוֹ מַעַל אַחֵר מַעַל.

מסכת מעילה פרק ה משנה ד

ה

נָטַל אֶבֶן אוֹ קוֹרֶה שְׁלֵהֲקָדֶשׁ,
הָרִי זֶה לֹא מַעַל.
נִתְּנָה לַחֲבֵרוֹ,
הוּא מַעַל, וְחֲבֵרוֹ לֹא מַעַל.
בְּנִיָּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,
הָרִי זֶה לֹא מַעַל,
עַד שִׁידוּר תַּחֲתֵיהָ בְּשׁוֹנֵה פְרוּטָה. <שִׁידוּר>
נָטַל פְּרוּטָה שְׁלֵהֲקָדֶשׁ,
הָרִי זֶה לֹא מַעַל.

נתנה לחברו,
הוא מעל, וחברו לא מעל.
נתנה לבלן,
אף על פי שלא רחץ,
מעל, שהוא אמר לו:
"הרי המרחץ פתוחה,
הכנס ורחץ!"

מסכת מעילה פרק ה משנה ה

ו

אכילתו ואכילת חברו,
הניתו והנית חברו,
אכילתו והנית חברו,
הניתו ואכילת חברו,
מצטרפין זה עם זה,
אפלו לזמן מרבה.

פרק ו

מסכת מעילה פרק ו משנה א

א

השליח שעשה שליחותו,
בעל הבית מעל.
לא עשה שליחותו,
השליח מעל.
כיצד?
אמר לו:
"תן בשר לאורחים!"
ונתן להם כבד,
["כבד"],
ונתן להם בשר,
השליח מעל.
אמר לו:
"תן להם חתכה חתכה!"
והוא אומר:
"טלו שתים שתים!"
והן נטלו שלוש שלוש,
כלם מעלו.
אמר לו:

"הבא לי מן החלים!" או "מקלוסקמא",
והביא לו,
אף על פי שאמר בעל הבית:
לא הִיה בלבי אֵלָא מִזָּה, והביא מִזָּה,
בעל הבית מעל.
אבל אם אמר לו:
"הבא לי מן החלין!"
והביא לו מקלוסקמא,
"מקלוסקמא",
והביא לו מן החלין,
השליח מעל.

מסכת מעילה פרק ו משנה ב

ב

שלח בִּיד חֹרֶשׁ, שוֹטָה וְקָטָן,
אם עָשׂוּ שְׁלִיחוֹתָן, בְּעַל הַבֵּית מַעַל;
לא עָשׂוּ שְׁלִיחוֹתָן, הַחֲנוּנִי מַעַל.
שלח בִּיד פֶּקֶח,
וְנוֹכַר עַד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ אֶצֶל הַחֲנוּנִי,
הַחֲנוּנִי מַעַל כְּשִׁיּוּצִיא.
כִּיצַד יַעֲשֶׂה?
נוטל פְּרוּטָה או כֶּלִי, וְאוֹמֵר:
"פְּרוּטָה שֶׁלֹּהֲקֹדֵשׁ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהִיא,
מְחַלֶּלֶת עַל זֶה",
שֶׁהֲקֹדֵשׁ נִפְדָּה בְּכֶסֶף וּבַשּׁוֹהַ כֶּסֶף.

מסכת מעילה פרק ו משנה ג

ג

נָתַן לוֹ פְּרוּטָה, אָמַר לוֹ:
"הֵבֵא לִי בַחֲצִיָּה נְרוֹת, וּבַחֲצִיָּה פְתִילוֹת!"
וְהֵלֵךְ וְהִבִּיא לוֹ בְּכֻלָּה נְרוֹת,
או בְּכֻלָּה פְתִילוֹת;
או שֶׁאָמַר לוֹ:
"הֵבֵא לִי בְּכֻלָּה נְרוֹת!"
או "בְּכֻלָּה פְתִילוֹת",
וְהֵלֵךְ וְהִבִּיא לוֹ בַּחֲצִיָּה נְרוֹת וּבַחֲצִיָּה פְתִילוֹת,
שְׁנֵיהֶם לֹא מַעֲלוּ.
אבל אם אמר לו:
הֵבֵא לִי בַחֲצִיָּה נְרוֹת מִמְּקוֹם פְּלוּנִי,
וּבַחֲצִיָּה פְתִילוֹת מִמְּקוֹם פְּלוּנִי,
וְהֵלֵךְ וְהִבִּיא לוֹ נְרוֹת מִבֵּית הַפְתִּילוֹת,

וּפְתִילֹת מִבֵּית הַנְּרוֹת,
הַשְּׁלִיחַ מַעַל.

מסכת מעילה פרק ו משנה ד

ד <ב>

נָתַן לוֹ שְׁתֵּי פְרוּטוֹת,
אָמַר לוֹ:
"הֵבֵא לִי אֶתְרוּג!"
וְהֵלֵךְ וְהֵבִיא לוֹ בְּפְרוּטָה אֶתְרוּג וּבְפְרוּטָה רִמּוֹן,
שְׁנֵיהֶם מַעַל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בַּעַל הַבַּיִת לֹא מַעַל,
שֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ:
"אֶתְרוּג גָּדוֹל הָיִיתִי מִבְּקֶשׁ,
וְהֵבֵאתָ לִי קֶטַן וְרַע."

ה

נָתַן לוֹ דִּינָר וְהֵב, אָמַר לוֹ:
"הֵבֵא לִי חֲלוּק!"
וְהֵלֵךְ וְהֵבִיא לוֹ בְּשֵׁלֶשׁ חֲלוּק וּבְשֵׁלֶשׁ טֵלִית,
שְׁנֵיהֶם מַעַל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בַּעַל הַבַּיִת לֹא מַעַל,
שֶׁהוּא אוֹמֵר לוֹ:
"חֲלוּק גָּדוֹל הָיִיתִי מִבְּקֶשׁ,
וְהֵבֵאתָ לִי קֶטַן וְרַע."

מסכת מעילה פרק ו משנה ה

ו

הַמִּפְקִיד מַעוֹת אֶצֶל הַשְּׁלֵחַנִי,
אִם צְרוּרִין,
לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן.
לְפִיכָךְ, אִם הוֹצִיא, מַעַל.
אִם מְתָרִין,
יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן.
לְפִיכָךְ, אִם הוֹצִיא, לֹא מַעַל.
אֶצֶל בַּעַל הַבַּיִת,
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כָּךְ,
לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן.
לְפִיכָךְ, אִם הוֹצִיא, מַעַל.
הַחֲנוּנִי כַּבַּעַל הַבַּיִת.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
כְּשֶׁלַחֲנִי.

מסכת מעילה פרק ו משנה ו

ז

פְּרוּטָה שֶׁלֹּהֶקֶדֶשׁ שֶׁנִּפְלָה לְתוֹךְ הַכִּיס,
אוֹ שֶׁאָמַר:

"פְּרוּטָה בְּכִיס זֶה הֶקֶדֶשׁ",
כִּינּוֹן שֶׁהוֹצִיא אֶת הָרֵאשׁוֹנָה,
מָעַל.

דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

עַד שִׁיוֹצִיא אֶת כָּל הַכִּיס.

מוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָה בְּאוֹמַר:

"פְּרוּטָה מִן הַכִּיס זֶה הֶקֶדֶשׁ",

שֶׁהוּא מוֹצִיא וְהוֹלֵךְ,

עַד שִׁיוֹצִיא אֶת כָּל הַכִּיס.

חסל מעילה

מסכת תמיד

פרק א

מסכת תמיד פרק א משנה א

א

בְּשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת הַכֹּהֲנִים שׁוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ:

בֵּית אֲבֹטֵינֶס, וּבֵית הַנִּיצוֹץ, וּבֵית הַמוֹקֵד.

בֵּית אֲבֹטֵינֶס [וּבֵית הַנִּיצוֹץ] הָיוּ עֲלִיּוֹת,

וְהָרוּבִים שׁוֹמְרִים שָׁם.

בֵּית הַמוֹקֵד, כִּפָּה, וּבֵית גְּדוֹל הָיָה,

מִקַּף רוֹבְדִין שֶׁלֹּאֲבָן, <רוֹבְדִין>

וְזֻקְנֵי בֵּית אָב יִשְׁנִים שָׁם,

וּמִפְתָּחוֹת עֲזָרָה בִּידָן.

וּפְרָחֵי כְהֻנָּה, אִישׁ כְּסוּתוֹ בְּאַרְץ. <כִּיסְתּוֹ>

לא היו יְשָׁנִים בְּבִגְדֵי קָדֶשׁ,
אֶלָּא פּוֹשְׁטִין וּמַקְפְּלִין,
וּמְנִיחִין אוֹתָן תַּחַת רֹאשֵׁיהֶן,
וּמַתְּכִסִּין כְּסוֹת עֲצָמָן.
אֲרַע קָרִי בְּאַחַד מֵהֶן, <בְּאַחַד>
יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ בַּמִּסְכָּה הַהוּלָכֶת תַּחַת הַבִּירָה,
וְהַנֹּרוֹת דּוֹלְקִין מִכֶּן וּמִכֶּן,
עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְבֵית הַטְּבִילָה.
וּמְדוֹרָה הֵיטָה שֵׁם, וּבֵית כֶּסֶף שֶׁלְכָבוֹד.
וְזֶה הוּא כְבוֹדוֹ:
מֵצֵאוֹ נְעוּל, יוֹדֵעַ שֵׁשׁ שֵׁם אָדָם;
פְּתוּחַ, יוֹדֵעַ שְׁאִין שֵׁם אָדָם.
יָרֵד וְטָבַל, עֹלָה וְנִסְתַּפַּג,
וְנִתְחַמֵּם כְּנֶגֶד הַמְּדוֹרָה.
בָּא וְיֵשֵׁב לוֹ אֶצֶל אָחִיו הַכֹּהֲנִים,
עַד שֶׁהִשְׁעָרִים נִפְתָּחוּ,
יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ.

מסכת תמיד פרק א משנה ב

ב

מִי שֶׁהוּא רוֹצֵה לְתַרֵּם אֶת הַמִּזְבֵּחַ,
מִשְׁכִּים וְטוֹבֵל עַד שֶׁלֹּא יָבֹא הַמִּמְנָה.
וְכִי בְּאִיזוֹ שְׁעָה הַמִּמְנָה בָּא?
לֹא כָל הָעֲתִים שְׁוֹת,
פְּעָמִים שֶׁהוּא בָּא מִקְרוֹת הַגָּבֵר, <מִקְרָאוֹת>
אוֹ סְמוּךְ לוֹ מִלְּפָנָיו אוֹ מֵאַחֲרָיו.
וְהַמִּמְנָה יָבֹא וְדָפַק עֲלֵיהֶן, וְהֵן פָּתְחוּ לוֹ.
אָמַר לָהֶן:
'מִי שֶׁטָּבַל, יָבֹא וְיִפִּיס!'
הַפִּיסוֹ, זָכָה מִי שִׁזְכָּה.

מסכת תמיד פרק א משנה ג

ג

נָטַל אֶת הַמִּפְתָּח וּפָתַח אֶת הַפֶּשֶׁפֶשׁ,
וְנִכְנַס מִבֵּית הַמוֹקֵד לַעֲזוּרָה,
וְנִכְנַסוּ אַחֲרָיו, שְׁתֵּי אַבּוּקוֹת שֶׁלֹּאֹר בִּידָן.
וְנִחְלְקוּ לְשְׁתֵּי כְתוּת:
אֵלּוּ הָלְכוּ בְּאַכְסֵדְרָא דְּרֹךְ הַמְּזֻרָח,
וְאֵלּוּ הָלְכוּ בְּאַכְסֵדְרָא דְּרֹךְ הַמַּעֲרֵב.
הָיוּ בּוֹדְקִין וְהוֹלְכִין,
עַד שֶׁמַּגִּיעִין לְמָקוֹם עוֹשֶׂה חֲבָתִין.

הגיעו למקום עושה חבתין,
אלו ואלו אמרו:
'שלום, הכל שלום!'
העמידו בית עושה חבתין לעשות חבתן.

מסכת תמיד פרק א משנה ד

ד

מי שזכה לתרם את המזבח,
הוא יתרם את המזבח,
אומרין לו:
'הזהר! שמא תגע בכלי'
עד שתקדש ידיך ורגליך מן הכיור;
והרי המחמה נתונה במקצוע,
בין הכבש למזבח, במערבו שלכבש.
אין אדם נכנס עמו, ולא נר בידו,
אלא מהלך לאור המערכה.

ה

לא היו רואין אותו, אלא שומעין את קולו,
עד ששומעין קול העץ שעשה בן קטין מכנה לכיור,
והן אומרין 'הגיע [עת]!'
קדש ידיו ורגליו מן הכיור,
נטל מחמת הכסף ועלה לראש המזבח,
ופנה את הגחלים הילך והילך,
וחתה מן המאכלות הפנימיות, ויירד. <המאכלות! להלן פרק ה, ה: המאכלות>
הגיע לרצפה, והפך פניו לצפון,
הלך במזרחו שלכבש כעשר אמות,
צבר את הגחלים על גבי הרצפה,
רחוק מן הכבש שלשה טפחים,
מקום שנותנין מראת העוף,
ודשון מזבח הפנימי והמנורה.

פרק ב

מסכת תמיד פרק ב משנה א

א

ראוהו אחיו שירד, והם רצו ובאו.
מהרו והקדישו ידיהם ורגליהם מן הכיור,
נטלו את המגרפות ואת הצנורות ועלו לראש המזבח.

הַאֲבָרִים וְהַפְּדָרִים שֶׁלֹּא נִתְאַכְלוּ מִבְּעָרְבִי,
סוֹנְקִין אוֹתָן לְצַדְדֵי הַמִּזְבֵּחַ.
אִם אֵין הַצְדָדִין מִחֲזִיקִין,
סוֹדְרִין אוֹתָן בְּסוּבָב, עַל הַכֶּבֶשׂ.

מסכת תמיד פרק ב משנה ב

ב

הֵחֵלוּ מַעֲלִין בְּאֶפֶר עַל גְּבֵי הַתְּפוּחִים.
וְתְּפוּחַ הָיָה בְּאֶמְצַע הַמִּזְבֵּחַ,
פְּעָמִים עָלָיו שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כּוֹר.
וּכְרָגָלִים לֹא הָיוּ מְדַשְׁנִים אוֹתוֹ,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹי לַמִּזְבֵּחַ.
מִיָּמִיו לֹא נִתְעַצֵּל כֹּהֵן מִלְּהוֹצִיא אֶת הַדֶּשֶׁן.

מסכת תמיד פרק ב משנה ג

ג

הֵחֵלוּ מַעֲלִין בְּגִזְרִין, לְסֹדֵר אֶת הַמַּעֲרָכָה.
וְכִי כָל הָעֲצִים כְּשָׂרִים לַמַּעֲרָכָה?
הֵינן כָּל הָעֲצִים כְּשָׂרִים, חוּץ מִשְׁלֹזִית וּמִשְׁלֶגֶפֶן. <הַמְּגִיחַ מִחֶק הֵינן וְתִיקֵן הֵינן>
אֲבָל בְּאֵלוֹ רְגִילִים:
בְּמַרְבִּיּוֹת שֶׁלֹּתֶאֱנָה וְשֶׁלֹּאֲגוֹז, וְשֶׁלְעֵץ שָׁמֶן.

מסכת תמיד פרק ב משנה ד

ד

סֹדֵר אֶת הַמַּעֲרָכָה גְּדוּלָּה מְזֻרְחָה, וְחֲזִיתָהּ מְזֻרְחָה,
וְרֹאשֵׁי גִזְרִין הַפְּנִימִיִּים הָיוּ נוֹגְעִים בַּתְּפוּחִים.
וְרוּחַ הָיָה בֵּין הַגִּזְרִים,
שֶׁהָיוּ מַצִּיתִין אֶת הָאֱלִיתָה מִשָּׁם.

מסכת תמיד פרק ב משנה ה

ה

בְּרָרוּ מִשָּׁם עֲצֵי תֵּאֲנָה יָפִים,
לְסֹדֵר אֶת הַמַּעֲרָכָה שְׁנֵי לַקְטָרֶת,
מִכְּנֶגֶד קֶרֶן מַעֲרֵבִית דְּרוּמִית,
מִשּׁוּךְ מִן הַקֶּרֶן כְּלָפֵי הַצִּפּוֹן אַרְבַּע אַמּוֹת;
כְּעֶמֶד חֲמֵשׁ סָאִים גָּחִלִים,
[וּבִשְׁבֹּת בְּעֶמֶד שְׁמוֹנֶת סָאִין גָּחִלִים],
שָׁשׁ הָיוּ נוֹתְנִין שְׁנֵי כּוֹכֵי לְבוֹנָה שֶׁלֹּחִם הַפָּנִים. <כּוֹכֵי>
וְהַאֲבָרִים וְהַפְּדָרִים שֶׁלֹּא נִתְאַכְלוּ מִבְּעָרְבִי,
מִחֲזִירִין אוֹתָם לַמַּעֲרָכָה.
הַצִּיתוּ שְׁתֵּי הַמַּעֲרָכוֹת בְּאֵשׁ,

וַיֵּרְדּוּ וּבָאוּ לָהֶם לְלִשְׁכַּת הַגָּזִית.

פרק ג

מסכת תמיד פרק ג משנה א

א

אָמַר לָהֶם הַמַּמְנָה:
'בּוֹאוּ וְהַפִּיסוּ:
מִי שׁוֹחֵט,
מִי זוֹרֵק,
מִי מַדְשֵׁן אֶת מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי,
מִי מַדְשֵׁן אֶת הַמְּנוֹרָה,
מִי מַעֲלֶה אֲבָרִים לִכְבֹּשׁ:
הָרֹאשׁ וְהָרֶגֶל,
וְשְׁתֵּי הַיָּדִים,
הָעֶקֶץ וְהָרֶגֶל,
הַחֲזוּה וְהַגֵּרָה וְשְׁתֵּי הַדָּפְנוֹת,
הַקֶּרְבִּים,
וְהַסֵּלֶת,
וְהַחֲבָתִים,
וְהַיִּינָן.'
הַפִּיסוּ, זָכָה מִי שֶׁזָּכָה.

מסכת תמיד פרק ג משנה ב

ב

אָמַר לָהֶם:
'צֵאוּ וּרְאוּ, אִם הִגִּיעַ זְמַן הַשְׁחִיטָה.'
אִם הִגִּיעַ, הָרוּאָה אוֹמֵר 'בִּרְקִי!'
מִתֵּיָּה בֶן שְׁמוּאֵל אוֹמֵר:
'הָאִיר פָּנֵי כָל הַמִּזְבֵּחַ?'
[עַד שֶׁהוּא בִּחְבְּרוֹן?]
וְהוּא אוֹמֵר 'הֵן, הֵן!'

מסכת תמיד פרק ג משנה ג

ג

אָמַר לָהֶם:
'צֵאוּ וְהִבִּיאוּ טָלָה מִלְּשַׁכַּת הַטְּלָיִים.'
[וְהָרִי לְשַׁכַּת הַטְּלָאִים] הֵיטָה בְּמִקְצוֹעַ צְפוֹנִית מִעֶרְבִית.
וְאַרְבַּע לְשַׁכוֹת הָיוּ שָׁם:

אחת לשכת הטללים,
ואחת לשכת החותמות,
ואחת בית המוקד,
ואחת לשכה שהיו עושין בה לחם הפנים.

מסכת תמיד פרק ג משנה ד

ד

נכנסו ללשכת הכלים,
הוציאו משם תשעים ושלשה כלי כסף וכלי זהב.
והשקו את התמיד בכוס שלזהב.
אף על פי שהוא מבקר מבערב,
מבקרין אותו לאור האבוקות.

מסכת תמיד פרק ג משנה ה

ה

מי שזכה בתמיד,
מושכו, והולך לבית המטבחים.
ומי שזכו באברים הולכין אחריו.
ובית המטבחים היה לצפונה שלמזבח,
ועליו שמונה עמודים ננסין,
ורביעין שלארוז על גביהן, <ורביעית>
ואנקליות שלברזל היו קבועין בהן,
ושלשה סדרים היה לכל אחד ואחד,
שבהן תולין ומפשיטין,
ושלחנות שלשיש בין העמודים.

מסכת תמיד פרק ג משנה ו

ו

מי שזכו בדשון מזבח הפנימי והמנורה,
היו מקדמין, וארבעה כלים בידן:
הטני והכזי, ושני מפתחות.
הטני דומה לתרקב גדול שלזהב,
מחזיק קבים וחצי,
והכזי דומה לקיתון גדול שלזהב.
ושני מפתחות,
אחד יורד לאמת השחי,
ואחד פותח כיון.

מסכת תמיד פרק ג משנה ז

ז

בא לו לפשפש הצפוני.

וּשְׁנֵי פֶשַׁשִׁין הָיוּ לוֹ לְשַׁעַר הַגָּדוֹל,
אֶחָד בְּצִפּוֹן וְאֶחָד בְּדָרוֹם.
שְׁבָדָרוֹם, לֹא נִכְנַס בּוֹ אָדָם מֵעוֹלָם,
וְעָלָיו הוּא מִפָּרֶשׁ עַל יְדֵי יְחִזְקִאל ^(יְחִזְקִאל מֵדָב)
”וַיֹּאמֶר אֵלַי יְיָ,
הַשַּׁעַר הַזֶּה סָגוּר יִהְיֶה, לֹא יִפְתָּח,
וְאִישׁ לֹא יָבֹא בּוֹ,
כִּי יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא בּוֹ, וְהָיָה סָגוּר”.

ח

נָטַל אֶת הַמַּפְתָּח וּפָתַח אֶת הַפֶּשֶׁשֶׁשׁ,
נִכְנַס לְהִתָּא, וּמִהִתָּא לְהִיכָל,
עַד שֶׁהוּא מִגִּיעַ לְשַׁעַר הַגָּדוֹל.
הִגִּיעַ לְשַׁעַר הַגָּדוֹל,
הָעֶבֶיר אֶת הַנֶּגֶר, וְאֶת הַפּוֹתָחוֹת, וּפָתַחוּ. <וּפָתַחוּ>
לֹא הָיָה הַשּׁוֹחֵט שׁוֹחֵט,
עַד שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ קוֹל שַׁעַר הַגָּדוֹל שֶׁנִּפְתָּח.

מסכת תמיד פרק ג משנה ח

ט <ח>

מִרְיָחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל שַׁעַר הַגָּדוֹל שֶׁנִּפְתָּח.
מִרְיָחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הַמִּגְרָפָה.
מִרְיָחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הָעֵץ שֶׁעָשָׂה בֶן קָטִין מִכְנָה לְכִיּוֹר.
מִרְיָחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל גְּבִינֵי כְרוֹז.
מִרְיָחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הַחֲלִיל.
מִרְיָחוֹ הָיוּ שׁוֹמְעִין קוֹל הַצֶּלֶל.
וַיֵּשׁ אוֹמְרִים: <וְהוּא אוֹמֵר>
אִם קוֹלוֹ שָׁלָכְהֶן גָּדוֹל, <הִגִּיעַ>
שֶׁהָיָה מְזַכֵּיר אֶת הַשֵּׁם בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים.
מִרְיָחוֹ הָיוּ מְרִיחִים רִיחַ פֶּטוּם הַקְטָרֶת.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן דִּלְגִּי:
עֲזִים הָיוּ לְבֵית אַבָּא בְּהַר מְכּוֹר, <מִכְבָּר>
וְהָיוּ מִתְעַטְשׂוֹת מִרִּיחַ פֶּטוּם הַקְטָרֶת.

מסכת תמיד פרק ג משנה ט

י

מִי שֶׁזָּכָה בְּדָשׁוֹן מִזִּבְחֵי הַפְּנִימִי,
נִכְנַס וְנָטַל אֶת הַטֶּנִּי, וְהִנִּיחוֹ לְפָנָיו,
וְהָיָה חוֹפֵן וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ.
בְּאַחֲרוֹנָה, כִּבֵּד אֶת הַשָּׁאֵר לְתוֹכוֹ,
וְהִנִּיחוֹ, וַיֵּצֵא.

יא

מי שזכה בדשון המנורה,
נכנס ומצא שני נרות מזרחיים דולקין,
מדשן את השאר, ומניח אלו במקומן.
מצאן שקבו,
מדשנן, ומדליקן מן הדולקים,
ואחר כך מדשן את השאר.
ואבן [היתה] לפני המנורה, ובה שלוש מעלות,
שעליה כהן עומד ומטיב את הנרות.
הניח את הכוז על מעלה שניה, ויצא.

פרק ד

מסכת תמיד פרק ד משנה א

א

לא היו כופתים את הטלה,
אלא מעקירין אותה.
מי שזכו באברים אוחזין בו.
וכך היתה עקדתו:
ראשו דרום ופניו למערב.
השוחט עומד במזרח, ופניו למערב.
שלשחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית,
על טבעת שניה.
ושלבין הערבים היה נשחט על קרן צפונית מזרחית,
על טבעת שניה.
שחט השוחט, וקבל המקבל,
בא לו לקרן מזרחית צפונית, ונתן מזרחה צפונה;
מערבית דרומית, ונתן מערבה דרומה.
שירי הדם היה שופך על יסוד דרומי.

מסכת תמיד פרק ד משנה ב

ב

לא היה שובר בו את הרגל,
אלא נוקבו מתוך ערכבו, ותולה בו. <ערקובו>
היה מפשיט ויורד, עד שהוא מגיע לחזה.
הגיע לחזה,
חתך את הראש, ונתנו למי שזכה בו.
חתך את הכרעים, ונתנו למי שזכה בהם.

מֵרֶק אֶת הַהֶפֶשֶׁט. <מֵרֶק וְהַפְּשִׁיט>
קָרַע אֶת הַלֵּב, וְהוֹצִיא אֶת דָּמוֹ.
חָתַךְ אֶת הַיָּדִים, וַנִּתְּנֶן לְמִי שְׁזָכָה בָּהֶן.
עָלָה לְרֹגֶל הַיְּמָנִית, חֲתָכָה,
וַנִּתְּנָה לְמִי שְׁזָכָה בָּהּ, וּשְׁתִּי בִיצִים עִמָּה.

ג

קָרַעוּ, וַנִּמְצָא כָּלוּ גְלוּי לִפְנֵיו.
נָטַל אֶת הַפֶּדֶר,
וַנִּתְּנוּ עַל בֵּית שְׁחִיטָתוֹ, הָרֹאשׁ מִלְּמַעַלָּן.
נָטַל אֶת הַקָּרְבִּים, וַנִּתְּנֶן לְמִי שְׁזָכָה בָּהֶן לְהַדִּיחַן.
הַכֶּרֶס, מְדִיחִין אוֹתָהּ בְּבֵית מְדִיחִין כָּל צָרָכָה. <בְּבֵית>
הַקָּרְבִּים, מְדִיחִין אוֹתָן שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים בְּמַעוֹטָה,
עַל שְׁלֹחָנוֹת שְׁלֹשִׁישׁ שְׁבִין הָעֲמוּדִים.

מסכת תמיד פרק ד משנה ג

ד

נָטַל אֶת הַסִּכִּין,
וְהִפְרִישׁ אֶת הָרֹאֶה מִן הַכֶּבֶד,
וְאַצְבָּע כָּבֵד מִן הַכֶּבֶד, לֹא הָיָה מְזִיזָה מִמְּקוֹמָהּ.
נָקַב אֶת הַחֹזֶה, וַנִּתְּנוּ לְמִי שְׁזָכָה בוֹ. <נָטַל>
עָלָה לְדַפֵּן הַיְּמָנִית,
הָיָה חוֹתֵךְ וְיֹרֵד עַד הַשְּׁזָרָה,
לֹא הָיָה נוֹגֵעַ בַּשְּׁזָרָה,
עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְשְׁתֵּי צִלְעוֹת רַכּוֹת,
חֲתָכָה, וַנִּתְּנָה לְמִי שְׁזָכָה בָּהּ,
וְהַכֶּבֶד תְּלוּיָהּ בָּהּ.

ה

בָּא לוֹ לַגֶּרֶה,
הַנִּיחַ בָּהּ שְׁתֵּי צִלְעוֹת מִכֶּן וּשְׁתֵּי צִלְעוֹת [מִכֶּן].
חֲתָכָה, וַנִּתְּנָה לְמִי שְׁזָכָה בָּהּ,
וְהַקֶּנֶה וְהַלֵּב וְהָרֹאֶה תְּלוּיִין בָּהּ.

ו

בָּא לוֹ לְדַפֵּן הַשְּׁמָאֲלִית,
הַנִּיחַ בָּהּ שְׁתֵּי צִלְעוֹת רַכּוֹת מִלְּמַעַלָּן,
וּשְׁתֵּי [צִלְעוֹת] רַכּוֹת מִלְּמַטָּן,
וְכֵךְ הָיָה מְנִיחַ בַּחֲבֶרְתָּהּ.
נִמְצָא מְנִיחַ בַּשְּׁתִּיָּהּ שְׁתֵּים שְׁתֵּים מִלְּמַעַלָּן,
וּשְׁתֵּים שְׁתֵּים מִלְּמַטָּן.

חַתְּכָה, וּנְתַנָּה לְמִי שְׁזָכָה בָּהּ,
וְהַשְׁזָרָה עִמָּה, וְהַטָּחוּל תִּלְוִי בָּהּ.
וְהָיָא הִיתָה גְדוּלָּה,
אֶלָּא שְׁלִימִין קוֹרִין גְּדוּלָּה, שֶׁהַכֶּבֶד תִּלְוִיָּהּ בָּהּ.

ז

בָּא לוֹ לְעֶקֶץ,
חַתְּכוּ, וּנְתַנּוּ לְמִי שְׁזָכָה בּוֹ,
וְהָאֵלִיָּה וְאַצְבַּע הַכֶּבֶד וּשְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת עִמּוֹ.
נָטַל רֶגֶל הַשְּׂמָאלִית, וּנְתַנָּה לְמִי שְׁזָכָה בָּהּ.
נִמְצְאוּ כָּלֵן עוֹמְדִין בַּשּׁוּרָה, וְהָאֲבָרִים בִּידָן.

ח

הָרֹאשׁוֹן, בָּרֹאשׁ וּבִרְגֵל.
הָרֹאשׁ בִּימִינוֹ,
וְחִרְטוּמוֹ כְּלָפִי זְרוּעוֹ,
וְקִרְנָיו בֵּין אֲצָבָעוֹתָיו,
וּבֵית שְׁחִיטָתוֹ מְלַמֵּעֵלָן, וְהַפֶּדֶר נָתוּן עָלֶיהָ;
וְהָרֶגֶל שְׁלִימִין בְּשִׂמְאָלוֹ, וּבֵית עוֹרָה לַחוּץ.

ט

הַשְּׁנִי בְּשְׁתֵּי הַיָּדִים.
שְׁלִימִין בִּימִינוֹ, שְׁלִשְׁמָאל בְּשִׂמְאָלוֹ,
וּבֵית עוֹרָן לַחוּץ.

י

הַשְּׁלִישִׁי בְּעֶקֶץ וּבִרְגֵל.
הָעֶקֶץ בִּימִינוֹ, וְהָאֵלִיָּה מְדַלְדֶּלֶת בֵּין אֲצָבָעוֹתָיו,
אַצְבַּע הַכֶּבֶד וּשְׁתֵּי הַכְּלִיּוֹת עִמּוֹ.
הָרֶגֶל שְׁלִשְׁמָאל בְּשִׂמְאָלוֹ,
וּבֵית עוֹרָה לַחוּץ.

יא

הָרְבִיעִי בְּחִזָּה וּבִגְרָה.
הַחִזָּה בִּימִינוֹ, וְהַגְרָה בְּשִׂמְאָלוֹ,
וְצִלְעוֹתֶיהָ בֵּין אֲצָבָעוֹתָיו.

יב

הַחֲמִישִׁי בְּשְׁתֵּי דָפְנוֹת.
שְׁלִימִין בִּימִינוֹ וְשְׁלִשְׁמָאל בְּשִׂמְאָלוֹ,
וּבֵית עוֹרָה לַחוּץ.

יג

הַשָּׂשִׁי בַקֶּרְבִּים הַנִּתּוּנִים בְּבֹזֶךְ,
וּכְרָעִים עַל גְּבִיהֶם מִלְמַעְלָה.
הַשְּׂבִיעִי בַסֵּלֶת.
הַשְּׁמִינִי בַחֲבָתִים.
הַתְּשִׁיעִי בַיִּין.
הִלְכוּ וַנִּתְּנוּם מִחֲצִי כֶּבֶשׂ וּלְמִטָּה בְּמַעֲרָבוֹ,
וּמִלְחָוּם.
וַיָּרְדּוּ וּבָאוּ לָהֶם לְלִשְׁכַּת הַגִּזִּית לְקִרּוֹת אֶת שְׁמֵעַ.

פרק ה

מסכת תמיד פרק ה משנה א

א

אָמַר לָהֶם הַמַּמְנָה:
'בָּרְכוּ בִּרְכָּה אַחַת!' וְהֵן בָּרְכוּ,
וְקִרְאוּ עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים,
"שְׁמֵעַ", "וְהִיא אִם שְׁמַע תִּשְׁמָעוּ", "וַיֹּאמֶר",
וּבָרְכוּ אֶת הָעָם שְׁלוֹשׁ בִּרְכוֹת:
'אֲמַת וַיַּצִּיב', וְעַבּוּדָּה, וּבִרְכַּת כֹּהֲנִים.
וּבִשְׁכַּת מוֹסִיפִין בִּרְכָּה אַחַת לְמִשְׁמֶר הַיּוֹצֵא.

מסכת תמיד פרק ה משנה ב

ב

אָמַר לָהֶם:
'חֲדָשִׁים לְקִטְרֶת, בָּאוּ וְהִפִּיסוּ!'
[וְהִפִּיסוּ], זָכָה מִי שְׁזָכָה.
'חֲדָשִׁים עִם יְשָׁנִים, בָּאוּ וְהִפִּיסוּ!'
מִי מַעֲלָה אֲבָרִים מִן הַכֶּבֶשׂ לַמִּזְבֵּחַ?
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
הַמַּעֲלָה אֲבָרִים לַכֶּבֶשׂ,
הוּא מַעֲלָה אוֹתָן עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ.

מסכת תמיד פרק ה משנה ג

ג

מִסְרוּם לַחֲזֻנִים,
הָיוּ מַפְשִׁיטִין אוֹתָן אֶת בְּגָדֵיהֶם,
וְלֹא הָיוּ מַנִּיחִין עֲלֵיהֶן אֵלָּא מְכַנְסִים בְּלִבָּד.

וְחִלּוֹנוֹת הָיוּ שָׁם, וְכָתוּב עֲלֵיהֶם:
'תִּשְׁמִי שִׁי הַכְּלִים'.

מסכת תמיד פרק ה משנה ד

ד

מִי שֶׁזָּכָה בְּקִטְרֶת הָיָה נוֹטֵל אֶת הַכֶּפֶר.
הַכֶּפֶר דּוֹמֶה לְתִרְקָב גָּדוֹל שֶׁלֹּזֶהֱב,
מִחֲזִיק שְׁלֹשֶׁת קָבִים.
וְהַבּוֹד לְתוֹכוֹ, מְלֹא וְגִדּוּשׁ קִטְרֶת.
וְכִסּוּי הָיָה לוֹ,
וְכַמִּין מְטוּטָלֶת הָיָה עָלָיו מְלַמְעָלָה.

מסכת תמיד פרק ה משנה ה

ה

מִי שֶׁזָּכָה בְּמַחְתָּה נָטַל מַחְתַּת כֶּסֶף,
וְעָלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ,
וּפָנָה אֶת הַגָּחִלִים הֵילָךְ וְהֵילָךְ,
וְחָתָה. מִן הַמְּאוֹכְלוֹת הַפְּגִימִיּוֹת,
וַיֵּרֶד וְעָרֵן לְתוֹךְ שֶׁלֹּזֶהֱב. <וַיֵּרְדּוּ>
נִתְפָּזֵר מִמֶּנּוּ כְּקֵב גָּחִלִים, הָיָה מְכַבֵּדֵן לְאַמָּה.
וּבִשְׂבָּת, כּוֹפֶה עָלֶיהָ פֶּסֶקֶטֶר.
וּפֶסֶקֶטֶר הָיְתָה כְּלִי גָדוֹל, מִחֲזֹקֶת לְתֶדֶן,
וּשְׁתֵּי שְׂרָשְׁרוֹת הָיוּ בָּהּ,
אַחַת שֶׁהוּא מוֹשֵׁךְ בָּהּ וַיּוֹרֵד,
וְאַחַת שֶׁהוּא אוֹחֵז [בָּהּ] מְלַמְעָלָן,
בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא תִתְגַּלְגֵּל.

ו

וּשְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָיְתָה מְשַׁמֶּשֶׁת:
כּוֹפִים אוֹתָהּ עַל קֵב גָּחִלִים וְעַל הַשְּׂרָץ בְּשִׂבָּת,
וּמוֹרִידִין בָּהּ אֶת הַדָּשָׁן [מִ]עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ.

מסכת תמיד פרק ה משנה ו

ז

הִגִּיעוּ בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ,
נָטַל אֶחָד אֶת הַמַּגֵּרֶפֶה,
וַיִּרְקֶה בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ.
אֵין אָדָם שׁוֹמֵעַ קוֹל חֲבֵרוֹ בִּירוּשָׁלַיִם מִקּוֹל הַמַּגֵּרֶפֶה.
וּשְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָיְתָה מְשַׁמֶּשֶׁת:
כֹּהֵן שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ,
יּוֹדֵעַ שְׁאֲחִיו הַכֹּהֲנִים נִכְנָסִים לְהַשְׁתַּחֲוּוֹת,

וְהוּא רָץ וּבָא;
וְכֵן לֹוי שֶׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ,
יֹדֵעַ שֶׁאַחֲיוּ הַלְוִיִּם נִכְנָסִים לְדַבֵּר בְּשִׁיר,
וְהוּא רָץ וּבָא.
וְרֹאשׁ הַמַּעֲמֵד הָיָה מַעֲמִיד טָמְאִין בְּשַׁעְרֵי הַמִּזְבֵּחַ.

פרק ו

מסכת תמיד פרק ו משנה א

א

הַחֲלוּ עוֹלִין בְּמַעֲלוֹת הָאוֹלָם.
מִי שֶׁזָּכָה בְּדִשּׁוֹן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהַמְּנוּרָה,
הָיָה מְקַדִּימִין לִפְנֵיהֶם.
מִי שֶׁזָּכָה בְּדִשּׁוֹן מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי נִכְנָס,
וְנָטַל אֶת הַטָּנִי, וְהִשְׁתַּחֲוָה, וַיֵּצֵא.
מִי שֶׁזָּכָה בְּדִשּׁוֹן הַמְּנוּרָה נִכְנָס,
וּמָצָא שְׁנֵי גֵרוֹת מִזְרָחִיִּים דּוֹלְקִים,
מִדִּשָּׁן אֶת הַמִּזְרָחִי, וּמִנִּיחַ אֶת הַמַּעֲרָבִי דּוֹלֵק,
שֶׁמֶמְנוֹ מְדַלֵּיק אֶת הַמְּנוּרָה בֵּין הָעֶרְבִים.
מָצָאוּ שְׂכָבָה,
מִדִּשְׁנוּ וּמְדַלֵּיק[וּ] מִמִּזְבֵּחַ הָעוֹלָה.
נָטַל אֶת הַכּוֹז מִן מַעְלָה שְׁנֵי, וְהִשְׁתַּחֲוָה, וַיֵּצֵא.

מסכת תמיד פרק ו משנה ב

ב

מִי שֶׁזָּכָה בְּמַחְתָּה,
צָבַר אֶת הַגָּחָלִים עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ,
וְרִדְדָן בְּשׁוּלֵי הַמַּחְתָּה,
וְהִשְׁתַּחֲוָה, וַיֵּצֵא.

מסכת תמיד פרק ו משנה ג

ג

מִי שֶׁזָּכָה בְּקִטְרֶת,
הָיָה נוֹטֵל אֶת הַכְּזָד מִתּוֹךְ הַכֶּפֶר,
וְנוֹתְנוֹ לְאוֹהֲבֵי אוֹ לְקָרוֹבֵי.
נִתְפָּזַר מִמֶּנּוּ לְתוֹכוֹ,
נוֹתְנוֹ לוֹ בְּחִפְּנָיו.
וּמְלַמְּדִים אוֹתוֹ:

'הִזְהַר! שָׁמָּה תִּתְחִיל מִפְּנֵיךְ, שֶׁלֹּא תִכְוֶה.' <תִּכְבֶּה>
 הִתְחִיל מִרְדָּד וַיּוֹצֵא.
 לֹא הָיָה הַמַּקְטִיר מַקְטִיר,
 עַד שֶׁהַמַּמְנָה אָמַר לוֹ 'הַקָּטֵר!'
 אִם הָיָה כֹהֵן גָּדוֹל, הַמַּמְנָה אָמַר לוֹ:
 'אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל, הַקָּטֵר!'
 פָּרְשׁוּ הָעַם,
 הַקָּטֵר, וְהַשְׁתַּחֲוֶה, וַיֵּצֵא.

(פרק ז)

מסכת תמיד פרק ז משנה א

ד

בְּזֶמֶן שֶׁכֹּהֵן גָּדוֹל נִכְנָס לְהַשְׁתַּחֲוֹת,
 שֶׁלֹּשָׁה אוֹחֲזִין בּוֹ,
 אֶחָד בִּימִינוֹ, וְאֶחָד בְּשִׁמְאָלוֹ,
 וְאֶחָד בְּאַבְנֵי טוֹבוֹת.
 וְכִינּוֹן שֶׁשֹּׁמֵעַ הַמַּמְנָה
 קוֹל רִגְלָיו שֶׁלְכֹהֵן גָּדוֹל שֶׁהוּא יוֹצֵא,
 הַגְבִּיָּה לוֹ אֶת הַפִּרְכָּת,
 וְהַשְׁתַּחֲוֶה, וַיֵּצֵא.
 נִכְנָסוּ אַחֲרָיו הַכֹּהֲנִים, וְהַשְׁתַּחֲוּוּ, וַיֵּצְאוּ.

מסכת תמיד פרק ז משנה ב

ה

בָּאוּ וְעָמְדוּ עַל מַעְלֹת הָאוֹלָם.
 עָמְדוּ הָרִאשׁוֹנִים לְדָרוֹם אַחֲרֵיהֶם הַכֹּהֲנִים, <לְדָרוֹם>
 וְחִמְשָׁה כָּלִים בְּיָדָן:
 הַטָּנִי בְּיַד אֶחָד,
 וְהַכּוֹז בְּיַד אֶחָד,
 וְהַמַּחְתָּה בְּיַד אֶחָד,
 הַבִּזוֹךְ בְּיַד אֶחָד,
 וְכַף וְכַסְוִיָּה בְּיַד אֶחָד. <וְכַסְוִי>
 וַיִּבְרְכוּ אֶת הָעָם בִּרְכַּה אַחַת;
 אֶלֶּא שֶׁבְּמִדְיָנָה אָמְרִין אוֹתָהּ שְׁלוֹשׁ בִּרְכוֹת,
 וּבְמִקְדָּשׁ בִּרְכַּה אַחַת.
 וּבְמִקְדָּשׁ אָמְרִים אֶת הַשֵּׁם בְּכַתּוּב,
 וּבְמִדְיָנָה כְּכַנּוּיוֹ.
 וּבְמִדְיָנָה,

הכֹּהֲנִים נושאים אֶת יְדֵיהֶם כְּנֶגֶד כְּתוּבוֹתֵיהֶם,
וּבִמְקוֹדֶשׁ עַל גְּבִי רֹאשִׁיהֶן,
חוּץ מִכֹּהֵן גָּדוֹל,
שְׂאִינוּ מִגְבִּיָּה אֶת יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הַצִּיץ.
רִבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם כֹּהֵן גָּדוֹל מִגְבִּיָּה אֶת יָדָיו לְמַעַלָּה מִן הַצִּיץ,
שְׁנֵאֲמַר: (וַיִּקְרָא ט,כב)
”וַיֵּשֶׂא אֶהָרֶן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרֶכֶם”.

מסכת תמיד פרק ז משנה ג

ו

בְּזֶמֶן שֶׁכֹּהֵן גָּדוֹל רוֹצֵה לְהַקְטִיר,
הִיָּה עוֹלָה בְּכֶבֶשׂ, הַסֶּגֶן בִּימִינוֹ.
הִגִּיעַ לְמַחְצִית הַכֶּבֶשׂ,
אָחֻז הַסֶּגֶן בִּימִינוֹ וְהַעֲלֶהוּ.
הוֹשִׁיט לוֹ הָרָאשׁוֹן הָרֹאשׁ וְהָרֶגֶל,
וְסָמַךְ עֲלֵיהֶם וּזְרָקָן.
וְהוֹשִׁיט הַשְּׁנִי לָרָאשׁוֹן [שְׁתֵּי הַיָּדִים],
וְנָתַן לְכֹהֵן גָּדוֹל,
וְסָמַךְ עֲלֵיהֶן, וּזְרָקָן.
נִשְׁמַט הַשְּׁנִי וְהִלָּךְ לוֹ.
כֵּךְ הָיָה מוֹשִׁיטִין לוֹ (ו)שְׂאָר כָּל הָאֲבָרִין,
הוּא סוֹמֵךְ עֲלֵיהֶן, וּזְרָקָן.
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא רוֹצֵה,
סוֹמֵךְ, וְאַחֲרַיִן זוֹרְקִין.

ז

בָּא לוֹ לְהַקִּיף אֶת הַמִּזְבֵּחַ.
מֵאֵיכָן הוּא מִתְחִיל?
מִקֶּרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית,
מִזְרָחִית צְפוֹנִית,
צְפוֹנִית מַעֲרָבִית,
מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית.
נָתַנוּ לוֹ יֵין לְנִסָּךְ.
הַסֶּגֶן עוֹמֵד עַל הַקֶּרֶן, וְהַסּוֹדְרִין בְּיָדוֹ,
וְשְׁנֵי כֹהֲנִים עוֹמְדִים עַל שְׁלַחַן הַחֻלְבִּים,
וְשְׁתֵּי חֲצוּצְרוֹת בְּיָדָן,
תִּקְעוּ, וְהִרְיעוּ, וְתִקְעוּ,
וּבָאוּ וְעָמְדוּ אֶצְלַבֵּן אֶרְזָא,
אֶחָד מִימִינוֹ, וְאֶחָד מִשְׁמָאלוֹ.
שָׁחָה לְנִסָּךְ, <שֶׁחַחָה>

הניף הסגן בסודרין,
והקיש בן ארזה על הצלצל,
ודברו הלולים בשיר.
הגיעו לפרק, תקעו,
והשתחוה העם.
על כל פרק, תקיעה,
ועל כל תקיעה, השתחוה.
זה סדר התמיד לעבודת בית יי אלהינו.
שיבנה במהרה בימנו.

מסכת תמיד פרק ז משנה ד

ח

השיר שהיו הלולים אומרים בבית המקדש:
ביום הראשון היו אומרים: (תהלים כד)
"ליי הארץ ומלואה תבל וישבי בה".
בשני היו אומרים (תהלים מח)
"גדול יי ומהלל מאד, בעיר אלהינו הר קדשו".
בשלישי היו אומרים: (תהלים פב)
"אלהים נצב בעדת אל, בקרב אלהים ישפט".
ברביעי היו אומרים (תהלים צד)
"אל נקמות יי אל נקמות הופיע,
הנשא שפט הארץ, השב גמול על גאים".
בחמישי היו אומרים (תהלים פא)
"הרנינו לאלהים עוזנו, הריעו לאלהי יעקב".
בששי היו אומרים (תהלים צג)
"יי מלך, גאות לבש,
לבש יי עז התאזר, אף תכון תבל כל תמוט".
בשבת היו אומרים (תהלים צב)
"מזמור שיר ליום השבת",
מזמור שיר לעתיד לבא,
לעולם שכלו שבת מנוחה לחי העולמים.

חסלת מסכת תמיד

מסכת מידות

פרק א

מסכת מידות פרק א משנה א

א

בשלשה מקומות הכהנים שומרין בבית המקדש:
בבית אבטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המוקד.
והלויים בעשרים ואחד מקום:
חמשה, על חמשה משערי הר הבית;
ארבעה, על ארבע פנותיו מתוכו; <ארבע>
חמשה, על חמשה משערי העזרה;
ארבעה, בארבע פנותיה מבחוץ; <בארבעה>
אחד בלשכת הקרבן,
ואחד בלשכת הפרכת,
ואחד לאחורי בית הכפרת. <לאחורי>

מסכת מידות פרק א משנה ב

ב

איש הר הבית
היה מחזיר על כל משמר ומשמר,
ואבוקות דולקין לפניו,
וכל משמר שאינו עומד, ואומר לו:
"איש הר הבית, שלום עליך!"
נכר שהוא ישן, חובטו במקלו.
ורשות היה לו לשרוף את כסותו.
והן אומרים:
"מה קול בעזרה? <מכו>
קול בן לוי לוקה ובגדיו נשרפין, <וכל>
שישן לו על משמרו."
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
פעם אחת מצאו את אחי אמה ישן,
ושרפו את כסותו.

מסכת מידות פרק א משנה ג

ג

חמשה שערים היו להר הבית:
שני שערי חלדה מן הדרום,
משמשין כניסה ויציאה;
קפונוס מן המערב,
משמש כניסה ויציאה;
טדי מן הצפון,
לא היה משמש כלום;

שַׁעַר הַמִּזְרָחִי, עָלָיו שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה צוּרָה,
שָׁבוּ כֹהֵן שׁוֹרֵף אֶת הַפָּרָה,
וּפָרָה וְכָל מִסְעָדֶיהָ יוֹצֵאִין לָהֶר הַמִּשְׁחָה.

מסכת מידות פרק א משנה ד

ד

שִׁבְעָה שְׁעָרִים הָיוּ בְּעִזָּרָה:
שְׁלֹשָׁה בַצֵּפוֹן,
וּשְׁלֹשָׁה בַדָּרוֹם,
וְאַחַד בַּמִּזְרָח.
שְׁבָדָרוֹם, שַׁעַר הַדֶּלֶק;
שְׁנֵי לוֹ, שַׁעַר קֶרֶבֶן;
שְׁלִישִׁי לוֹ, שַׁעַר הַמַּיִם.
שְׁבַמִּזְרָח, שַׁעַר נִיקְנוֹר.
שְׁתֵּי לְשָׁכוֹת הָיוּ לוֹ,
אַחַת מִימִינוֹ וְאַחַת מִשְׁמָאלוֹ:
אַחַת לְשֹׁכֵת פְּנֹחֶס הַמִּלְבִּישׁ,
וְאַחַת לְשֹׁכֵת עוֹשֶׂה חֲבָתִים.

מסכת מידות פרק א משנה ה

ה

וּשְׁבַצֵּפוֹן, שַׁעַר נִצּוֹץ,
וּכְמִין אֲכַסְדָּרָה הָיָה,
וְעָלֶיהָ בְּנוּיָה עַל גִּבּוֹר,
שֶׁהַכֹּהֲנִים שׁוֹמְרִים מִלְמַעְלָה,
וְהַלְוִיִּם מִלְמָטָן,
וּפֶתַח הָיָה לוֹ לַחִיל.
שְׁנֵי לוֹ, שַׁעַר קֶרֶבֶן;
שְׁלִישִׁי לוֹ, בֵּית הַמוֹקֵד.

מסכת מידות פרק א משנה ו

ו

אַרְבַּע לְשָׁכוֹת הָיוּ בְּבֵית הַמוֹקֵד,
כְּקִיטוֹנוֹת פְּתוּחוֹת לְטָרִיקְלִין, <koitón: חדר שינה קטן; triklinion: חדר אוכל>
שְׁתֵּים בְּקֶדֶשׁ, שְׁתֵּים בַּחוּל,
וְרֹאשׁוֹן פֶּסֶפְסִין מְבַדִּיל בֵּין קֶדֶשׁ לַחֵל.
וּמָה הָיוּ מְשֻׁשׁוֹת?
מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית
הָיְתָה לְשֹׁכֵת טְדֵי קֶרֶבֶן;
דְּרוֹמִית מִזְרָחִית,
הִיא הָיְתָה לְשֹׁכֵת עוֹשֶׂה לֶחֶם הַפָּנִים;

מִזְרַחִית צְפוֹנִית,
בָּהּ גָּנוּזוּ בְּנֵי חֲשָׁמוּנֵי אֶת אֲבֵנֵי הַמִּזְבֵּחַ,
שֶׁשֶׁקְצוּם מַלְכֵי יוֹן;
צְפוֹנִית מַעֲרָבִית,
בָּהּ יוֹרְדִין לְבֵית הַטְּבִילָה.

מסכת מידות פרק א משנה ז

ז

שְׁנֵי שְׁעָרִים הָיוּ בְּבֵית הַמִּוֶּקֶד:
אֶחָד פֶּתוּחַ לַחֵיל,
וְאֶחָד פֶּתוּחַ לַעֲזָרָה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
זֶה הוּא שְׁפָתוֹחַ לַעֲזָרָה,
פֶּשֶׁשׁ קָטָן הָיָה לוֹ,
שָׁבוּ נִכְנָסִין לְבָלוֹשׁ אֶת הָעֲזָרָה.

מסכת מידות פרק א משנה ח

ח

בֵּית הַמִּוֶּקֶד, כִּפָּה,
וּבֵית גָּדוֹל הָיָה,
מִקַּף רוֹבְדִין שְׁלֹאֲבָן;
וְזִקְנֵי בֵית אָב יִשְׁנִים שָׁם,
וּמִפְתָּחוֹת הָעֲזָרָה בִּידָן,
וּפְרָחֵי כְהֻנָּה אִישׁ כִּסְתּוֹ בְּאַרְץ. <כִּסְתּוֹ>
(מסכת מידות פרק א משנה ט)
וּמִקּוֹם הָיָה שָׁם אִמָּה עַל אִמָּה,
וְטַבְּלָה שְׁלִישִׁישׁ וְטַבְּעַת הִיתָה קְבוּעָה בָּהּ,
(וְשִׁלְשֵׁלַת שֶׁהַמִּפְתָּחוֹת הָיוּ תְלוּיוֹת בָּהּ).
הִגִּיעַ זְמַן הַנְּעִילָה,
הִגְבִּיָּה אֶת הַטַּבְּלָה מִן הַטַּבְּעַת,
וְנָטַל אֶת הַמִּפְתָּחוֹת מִן הַשִּׁלְשֵׁלַת,
וְנָעַל הַכֶּהֱן מִבָּפְנִים,
וּבֶן לֹוִי יָשָׁן לוֹ מִבַּחוּץ.
גָּמַר מִלִּנְעוּל,
הִחְזִיר אֶת הַמִּפְתָּחוֹת לַשִּׁלְשֵׁלַת,
וְאֶת הַטַּבְּלָה לְמִקְוָמָה,
וְנָתַן כִּסּוּתוֹ עָלֶיהָ, וַיִּשָּׁן לוֹ.
אֲרַע קָרִי בְּאֶחָד מֵהֶם, <בְּאֶחָד>
יֹוצֵא וְהוֹלֵךְ לוֹ בְּמִסְבָּה הַהוֹלָכָת תַּחַת הַבִּירָה,
וְהַנְּרוֹת דּוֹלְקִין מִכָּן וּמִכָּן,
עַד שֶׁהוּא מֵגִיעַ לְבֵית הַטְּבִילָה.

רבי אליעזר בן יעקב אומר:
במסבה ההולכת תחת החיל,
יוצא והולך לו בטדי.

פרק ב

מסכת מידות פרק ב משנה א

א

הר הבית היה חמש מאות אמה על חמש מאות אמה.
רבו מן הדרום,
שני לו מן המזרח,
שלישי לו מן הצפון,
ומעוטו מן המערב.
מקום שהיה רב מדתו,
שם היה רב תשמישו.

מסכת מידות פרק ב משנה ב

[ב] <ג>

כל הנכנסין להר הבית,
נכנסין דרך ימין,
ומקיפין דרך שמאל,
חוץ ממי שארעו דבר,
שהוא מקיף לשמאל,
"מה לך מקיף לשמאל?" <מהלך>
"שני אבל."
"השוכן בבית הזה ינחמד!"
"שני מנדה."
"השוכן בבית הזה יתן בלכם ויקרבוך!"
דברי רבי מאיר.
אמר לו רבי יוסה:
עשיתן כאלו עברו עליו את הדין! <עשיתן>
אלא:
"השוכן בבית הזה יתן בלכך,
ותשמע לדברי חכריך ויקרבוך!"

מסכת מידות פרק ב משנה ג

[ג]

לפנים ממנו, סורג גבוה עשרה טפחים.
שלוש עשרה פרוצות היו בו,

שִׁפְרָצוֹם מֶלֶכִי יוֹן.
וְחָזְרוּ וּגְדָרוֹם,
וּגְזָרוּ כְּנֶגְדָם שֶׁלֹשׁ עֲשָׂרָה הַשְׁתַּחֲוִיּוֹת.

ד

לְפָנִים מִמֶּנּוּ, הִחִיל עֲשֹׂר אַמּוֹת,
וְשֵׁתִים עֲשָׂרָה מַעְלֹת שָׁם.
רוֹם מַעְלָה חֲצִי אִמָּה, <מַעְלָה>
וְשִׁלְחָה חֲצִי אִמָּה.
כָּל הַמַּעְלֹת שָׁהִיו שָׁם,
רוֹם מַעְלָה חֲצִי אִמָּה, <מַעְלָה>
וְשִׁלְחָה חֲצִי אִמָּה,
חוּץ מִשְׁלָאוֹלָם.
כָּל הַפְּתָחִים שָׁהִיו שָׁם,
גָּבְהֵן עֲשָׂרִים אִמָּה וְרַחְבֵּן עֲשֹׂר אַמּוֹת,
חוּץ מִשְׁלָאוֹלָם.
כָּל הַפְּתָחִים שָׁהִיו שָׁם,
הָיו לָהֶם דִּלְתוֹת,
חוּץ מִשְׁלָאוֹלָם.
כָּל הַשְּׁעָרִים שָׁהִיו שָׁם,
הָיו לָהֶן שְׁקוּפּוֹת,
חוּץ מִשְׁעַר טָדִי,
שָׁהִיו שָׁם שְׁתֵּי אַבְנִים מְטוֹת זָוַל זָוַל.
כָּל הַשְּׁעָרִים שָׁהִיו שָׁם,
נִשְׁתַּנּוּ לְהִיּוֹת שְׁלִזָּהָב,
חוּץ מִשְׁעָרֵי נִיקְנוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁנַּעֲשָׂה בָּהֶן גָּס.
וַיֵּשׂ אוֹמְרִים:
מִפְּנֵי שֶׁנַּחֲשֵׁתָן מִצְהִיב.

מסכת מידות פרק ב משנה ד

ה

כָּל הַכֶּתְלִים שָׁהִיו שָׁם גְּבוּהִין,
חוּץ מִכֶּתֶל הַמְּזֻרָחִי,
שֶׁהִכְהֵן הַשּׁוֹרֵף אֶת הַפֶּרֶה
עוֹמֵד בְּהַר הַמִּשְׁחָה,
מִתְכַּנֵּן וְרוֹאֶה פֶתָחוֹ שֶׁלְהִיכָל
בְּשַׁעַת הַזֵּית הַדָּם.

מסכת מידות פרק ב משנה ה

ו

עֲזַרְתָּ הַנָּשִׁים הַיְתָה
אֶרֶךְ מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשׁ,
עַל רֹחַב מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשׁ.
וְאַרְבַּע לְשָׁכוֹת הָיוּ בְּאַרְבַּע מְקֻצְעוֹת,
שְׁלֹאֲרַבְעִים אַרְבָּעִים אֲמָה.
לֹא הָיוּ מְקוּרוֹת.
וְכֵן הָיוּ עֲתִידוֹת לִהְיוֹת,
שֶׁנֶּאֱמַר: (יחזקאל מו,כא-כב)
"וַיֹּצִיאֵנִי אֶל הַחֲצֵר הַחִיצוֹנָה,
וַיַּעֲבִרֵנִי אֶל אַרְבַּעַת מְקֻצְעֵי הַחֲצֵר,
וְהִנֵּה חֲצֵר בְּמִקְצַע הַחֲצֵר,
חֲצֵר בְּמִקְצַע הַחֲצֵר,
בְּאַרְבַּעַת מְקֻצְעֵי הַחֲצֵר חֲצֵרוֹת קִטְרוֹת".
וַאֲיֵן "קִטְרוֹת" אֵלּא שְׂאִינָן מְקוּרוֹת.

ז

וּמָה הָיוּ מְשֻׁמְשׁוֹת?
דְּרוֹמִית מִזְרָחִית,
הִיא הָיְתָה לְשֹׁכֵת הַנְּזִירִים,
שֶׁשֵּׁם הַנְּזִירִים מִבְּשָׁלִים אֶת שְׁלֵמִיהֶם,
וּמַגְלִחִין אֶת שְׁעָרָם,
וּמְשַׁלְחִים תַּחַת הַדּוֹד.
מִזְרָחִית צְפוֹנִית,
הִיא הָיְתָה לְשֹׁכֵת דִּיר הָעֲצִים,
שֶׁשֵּׁם הַכֹּהֲנִים בְּעָלֵי מוֹמִין מִתְּלָעִים בְּעֲצִים.
כָּל עֵץ שֶׁנִּמְצָא בּוֹ תוֹלַעַת,
פָּסוּל מֵעַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ.
צְפוֹנִית מְעֵרְבִית,
הִיא הָיְתָה לְשֹׁכֵת הַמְּצַרְעִין.
מְעֵרְבִית דְּרוֹמִית,
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב:
שִׁכְחָתִי מָה הָיְתָה מְשֻׁמֶשֶׁת.
אָבָא שְׂאוּל אוֹמֵר:
שֵׁם הָיוּ נוֹתְנִין יַיִן וְשֶׁמֶן,
וְהִיא הָיְתָה נִקְרָאת לְשֹׁכֵת בֵּית שְׂמִנְיָה.

ח

וַחֲלָקָה הָיְתָה בְּרֵאשׁוֹנָה,
וְהַקִּיפּוּהָ כְּצוֹצְטָרָה, <=exóstra, מוֹטָרָא, מִרְפֶּסֶת עִם מַעֲקָה>
שֶׁהַנָּשִׁים רֹאוֹת מִלְּמַעְלָה,

והאנשים מלמטה,
כדי שלא יהוא מערבים.
וחמש עשרה מעלות
עולות מתוכה לעזרת ישראל,
כנגד חמש עשרה שיר המעלות שבתלים, <שבתלים>
שעליהם הלויים אומרים בשיר.
לא היו תרומות,
אלא מקפות כחצי גרן עגלה.

מסכת מידות פרק ב משנה ו

ט

ולשכות היו תחת עזרת ישראל,
פתוחות לעזרת הנשים,
ששם הלויים נותנין כנורות ונבלים,
ומצלתים, וכל כלי שיר.

י

עזרת ישראל היתה
ארך מאה ושלשים וחמש,
על רחב אחת עשרה.
וכן עזרת הכהנים היתה
ארך מאה ושלשים וחמש,
על רחב אחת עשרה.
וראשן פספסין מבדיל
בין עזרת ישראל לעזרת הכהנים.
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
מעלה היתה גבוהה אמה, <היה>
והדוכן נתון עליה,
ובו שלוש מעלות שלחצי חצי אמה. <שלחצי>
נמצאת עזרת הכהנים גבוהה מעזרת ישראל
שתי אמות ומחצה.

יא

כל העזרה היתה
ארך מאה ושמונים ושבע,
על רחב מאה ושלשים וחמש.
ושלש עשרה השתחניות היו שם.
אבא יוסה בן חנן אומר:
כנגד שלשה עשר שערים.
שערים דרומיים סמוכים למערב:
שער העליון,

שער הדלק,
שער הבכורות,
שער המים.
ולמה נקרא שמו שער המים?
שבו מכניסין צלוחית שלמים שלנסוך בַּחֵג.
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
בו המים מפכים,
העתידין להיות יוצאין מתחת מפתן הבית.

יב
ולעמתן בצפון סמוכין למערב:
שער יבנה,
שער הקרבן,
שער הנשים,
שער השיר.
ולמה נקרא שמו שער יבנה?
שבו יצא יבנה בגלותו.
שבמזרח, שער ניקנור.
ושני פשפשין היו לו,
אחד מימינו, ואחד משמאלו.
ושנים במערב.

פרק ג

מסכת מידות פרק ג משנה א

א

המזבח היה שלשים ושתים ועל שלשים ושתים.
עלה אמה וכנס אמה,
זה היסוד.
נמצא שלשים על שלשים.
עלה חמש וכנס אמה, <עלה אמה>
זה הסובב.
נמצא עשרים ושמונה על עשרים ושמונה.
מקום הקרנות, אמה מזה, ואמה מזה.
נמצא עשרים ושש על עשרים ושש.
מקום הלוח רגלי הכהנים,
אמה מזה, ואמה מזה.
נמצא עשרים וארבע על עשרים וארבע
מקום המערכה.

ב

אמר רבי יוסה:
מתחלתה לא היה אלא עשרים ושמונה.
כונס ועולה כמדה זו,
עד שנמצא מקום המערכה עשרים על עשרים.

ג

וכשעלו בני הגולה,
הוסיפו עליו ארבע אמות מן הצפון,
וארבע אמות מן המערב,
כמין גמה, שנאמר: (יחזקאל מג, טז)
"והאראיל שתים עשרה ארך,
בשתים עשרה רחב רבוע".
יכול שאינו אלא שתים עשרה?
כשהוא אומר:
"אל ארבעת רבועיו",
מלמד שמן האמצע הוא מודד
שתים עשרה אמה לכל רוח.

ד

וחוט שלסקרה חוגרו באמצע,
להבדיל בין הדמים העליונים לדמים התחתונים.
והיסוד היה מהלך על פני כל הצפון,
ועל פני כל המערב,
ואוכל בדרום אמה אחת,
ובמזרח אמה אחת.

מסכת מידות פרק ג משנה ב

ה

ובקרון מערבית דרומית היו שני נקבין,
כמין שני חטמין דקין,
שהדמין נתנין על יסוד מערבי
ועל יסוד דרומי, ויורדין בהן,
ומתערבין באמה,
ויוצאין לנחל קדרון.

מסכת מידות פרק ג משנה ג

ו

למטה ברצפה באותה הקרון,
ומקום היה שם אמה על אמה,

וּטְבִלָּה שְׁלִישִׁי,
וּטְבִיעַת הַיְתָה קְבוּעָה בָּהּ.
שָׁבוּ יוֹרְדֵין לְשִׁית,
וּמִנְקִין אוֹתוֹ.
וּכְבֹּשׁ הָיָה לְדְרוֹמוֹ שְׁלִמְזִבְחָ,
שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם עַל רֹחַב שֵׁשׁ עָשָׂרָה,
וּרְבֻבָה הַיְתָה בְּמַעְרְבוֹ,
שֵׁשׁם הָיוּ נוֹתְנִין פְּסוּלֵי חֲטָאת הָעוֹף.

מסכת מידות פרק ג משנה ד

ז

אֶחָד אֲבָנֵי הַכֶּכֶשׁ וְאֶחָד אֲבָנֵי הַמִּזְבֵּחַ,
מִבְקַעַת בֵּית כָּרֶם,
חוֹפְרִין לְמָטָה מִן הַבְּתוּלָה,
וּמִבִּיאִים מִשֵּׁם אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת,
שֶׁלֹּא הוֹנֵף עָלֶיהֶן בְּרוֹזַל,
שֶׁהַבְּרוֹזַל פּוֹסֵל בְּנִגְיָעָה וּבַפְּגִימָה בְּכָל דָּבָר.
נִפְגְּמָה אַחַת מֵהֶן, הִיא פְּסוּלָה,
וְכֻלָּם כְּשֵׁרוֹת.
מְלַבְּנִים אוֹתוֹ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה:
אַחַת בַּפֶּסַח, וְאַחַת בַּחֲג.
וְהַיֵּכָל פָּעַם אַחַת, בַּפֶּסַח.
רַבִּי אוֹמֵר:
כָּל עָרֹב שִׁבְתָּ מְלַבְּנִים אוֹתוֹ בַּמָּפָה,
מִפְּנֵי הַדָּמִיָּן.

ח

לֹא הָיוּ שֹׁדִין אוֹתָן בְּכַפִּיס שֶׁלַּבְּרוֹזַל,
שִׁמָּא יַגַּע וַיִּפְסַל;
שֶׁהַבְּרוֹזַל נִבְרָא לְקַצֵּר יָמֵיו שֶׁלְּאָדָם,
וְהַמִּזְבֵּחַ נִבְרָא לְהַאֲרִיךְ יָמֵיו שֶׁלְּאָדָם,
אֵינּוּ בָּא בַּדִּין שִׁינוּף הַמְקַצֵּר עַל הַמַּאֲרִיךְ.

מסכת מידות פרק ג משנה ה

ט

וּטְבִיעוֹת הָיוּ לְצִפּוֹנוֹ שְׁלִמְזִבְחָ,
שֵׁשׁ סְדָרִים שְׁלֹאֲרַבַּע אַרְבַּע.
וַיֵּשׂ אוֹמְרִים:
אַרְבָּעָה שְׁלֹשִׁשׁ שֵׁשׁ,
שֶׁעָלִיָּהֶן שׁוֹחֲטִין אֶת הַקֶּדָּשִׁים.

י

בית המטבחים הִיהָ לְצִפּוֹנוֹ שֶׁלִּמְזִבַּח,
וְעָלָיו שְׁמוֹנֶה עֲמוּדִים נִסְיָן,
וּרְבִיעִית שְׁלֹאֲרוֹ עַל גְּבִיָּהֶן,
וְאַנְקְלִיּוֹת שְׁלִבְרוֹז הָיוּ קְבוּעִין בָּהֶן,
וּשְׁלֹשָׁה סְדָרִין הָיוּ בְּכָל אֶחָד וְאַחַד,
שֶׁבָּהֶן תּוֹלִין וּמַפְשִׁיטִין,
וּשְׁלֹחֲנוֹת שְׁלֹשִׁישׁ בֵּין הָעֲמוּדִין.

מסכת מידות פרק ג משנה ו

יא

הַכִּיּוֹר הָיָה בֵּין הָאוּלָם וְלִמְזִבַּח,
וּמִשּׁוּךְ כָּלִפִּי הִדְרוֹם.
בֵּין הָאוּלָם וְלִמְזִבַּח עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אֲמָה;
וּשְׁתַּיִם עֶשְׂרֶה מַעֲלוֹת הָיוּ שָׁם,
רוֹם מַעֲלָה חֲצִי אֲמָה,
וּשְׁלֹחָה חֲצִי אֲמָה.
אֲמָה אֲמָה רֶכֶד שְׁלוֹשׁ, <מְנוקֵד רוֹכֵד בְּכָל מְקוֹם>
אֲמָה אֲמָה, וְרֶכֶד שְׁלוֹשׁ.
הָעֲלִיוֹנָה, אֲמָה אֲמָה, וְרֶכֶד אַרְבַּע.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הָעֲלִיוֹנָה, אֲמָה אֲמָה, וְרֶכֶד חֲמֵשׁ.

מסכת מידות פרק ג משנה ז

יב

פְּתָחוֹ שְׁלֹאוּלָם,
גָּבְהוֹ אַרְבָּעִים אֲמָה,
וְרַחְבּוֹ עֶשְׂרִים אֲמָה.
וְחִמְשׁ מִלְתָּרִיּוֹת שְׁלִמִילָה הָיוּ עַל גְּבִיּוֹ.
הַתְּחִתּוֹנָה עוֹדֶפֶת עַל הַפֶּתַח
אֲמָה מְזָה, וְאַמָּה מְזָה.
וּשְׁלִמְעָלָה מִמֶּנָּה עוֹדֶפֶת עָלֶיהָ
אֲמָה מְזָה, וְאַמָּה מְזָה.
נִמְצְאָת הָעֲלִיוֹנָה שְׁלֹשִׁים אֲמָה.
וְנִדְבָךְ שְׁלֹאֲבָנִים הָיָה בֵּין כָּל אַחַת וְאַחַת.

מסכת מידות פרק ג משנה ח

יג

וּכְלוּנְסוֹת שְׁלֹאֲרוֹ הָיוּ קְבוּעִין
מִכְתָּלוֹ שְׁלֵהִיכָל לְכַתְּלוֹ שְׁלֹאוּלָם,
כְּדִי שְׁלֹא יִבָּעַט.

וּשְׂרָרוֹת שְׁלֹזָהָב הָיוּ קְבוּעוֹת בְּתִקְרַת הָאוֹלָם,
שֶׁבָּהֶן פָּרְחֵי כְּהֶנָּה עוֹלִין,
וְרוֹאִין אֶת הָעֲטָרוֹת שֶׁבַח־לוֹנוֹת,
שֶׁנֶּאֱמַר: (זְכַרְיָה ג' יד)
”וְהָעֲטָרַת תְּהִיָּה
לְחֶלֶם וּלְטוֹבִיָּה וּלְיִדְעָיָה וּלְחָן בֶּן צַפְנְיָה,
לְזָכְרוֹן בְּהִיכַל יי”.
וּנְפֵן שְׁלֹזָהָב הָיְתָה עוֹמֶדֶת עַל פֶּתַח שְׁלֵהִיכָל,
וּמִדְּלָה עַל גְּבִי כְּלוֹנָסוֹת.
כָּל מִי שֶׁהוּא מִתְנַדֵּב עָלָה, גִּרְגִיר, אוֹ אֲשָׁכוֹל,
מִבִּיא וְתוֹלָה בָּהּ.
אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק:
מַעֲשֵׂה הָיָה,
וְנִמְנֹו עָלֶיהָ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כְּהֻנִּים.

פרק ד

מסכת מידות פרק ד משנה א

א

פֶּתַח שְׁלֵהִיכָל,
גָּבְהוּ עֲשָׂרִים אַמָּה,
וְרָחְבוֹ עֶשֶׂר אַמּוֹת.
וְאַרְבַּע דָּלְתוֹת הָיוּ לוֹ:
שְׁתֵּים מִבַּפְּנִים, וּשְׁתֵּים מִבַּחוּץ,
שֶׁנֶּאֱמַר: (יִחְזְקָאֵל מֵא. כג)
”וּשְׁתֵּים דָּלְתוֹת לְהִיכָל וְלִקְדָּשׁ”.
הַחִיצוֹנוֹת נִפְתָּחוֹת לְתוֹךְ הַפֶּתַח,
לְכַסּוֹת עֲבִיו שְׁלִכְתָּל,
הַפְּנִימִיּוֹת נִפְתָּחוֹת לְתוֹךְ הַבֵּית,
לְכַסּוֹת אַחֵר הַדָּלְתוֹת.
שְׁכַל הַבֵּית טוֹחַ בְּזָהָב,
חוּץ מֵאַחַר הַדָּלְתוֹת.

ב

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בְּתוֹךְ הַפֶּתַח הָיוּ עוֹמְדוֹת,
וּכְמִין אֲצִרְפָּה מִטָּה הָיוּ,
נִקְפְּלוֹת לְאַחֲרֵיהֶן,
אֵלּוֹ שְׁתֵּי אַמּוֹת וּמִחְצָה,

וְאֵלֹהִים שְׁתֵּי אֲמוֹת וּמִחֻצָּה,
חֲצִי אִמָּה מְזוּזָה מִכָּאן,
וְחֲצִי אִמָּה מְזוּזָה מִכָּאן,
שֶׁנֶּאֱמָר: (יחזקאל מא,כד)
”וְשֵׁתִים דְּלָתוֹת לְדָלְתוֹת,
שְׁתֵּים מוֹסְבוֹת דְּלָתוֹת,
וְשֵׁתִים לְדָלֶת אַחַת,
וְשֵׁתִי דְלָתוֹת לְאַחֶרֶת”.

מסכת מידות פרק ד משנה ב

ג

וּשְׁנֵי פִשְׁפָּשִׁין הָיוּ לוֹ לְשַׁעַר הַגָּדוֹל:
אֶחָד בְּצָפוֹן, וְאֶחָד בְּדָרוֹם.
שֶׁבְּדָרוֹם, לֹא נִכְנָס בּוֹ אָדָם מֵעוֹלָם,
וְעָלָיו הוּא מְפָרֵשׁ עַל יְדֵי יְחִזְקֵאל: (יחזקאל מד,ב)
”וַיֹּאמֶר אֵלַי יְיָ:
הַשַּׁעַר הַזֶּה סָגוּר יִהְיֶה, לֹא יִפָּתַח,
וְאִישׁ לֹא יָבֹא בּוֹ,
כִּי יִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּא בּוֹ וְהָיָה סָגוּר”.
נָטַל אֶת הַמַּפָּתָח וּפָתַח אֶת הַפִּשְׁפָּשׁ,
נִכְנָס לְהִתָּא, וּמִהִתָּא לְהִכָּל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בְּתוֹךְ עֲבָיו שְׁלִכְתָּל הָיָה מְהֵלֶךְ,
עַד שֶׁנִּמְצָא עוֹמֵד בֵּין שְׁנֵי שַׁעְרִים,
וּפָתַח אֶת הַחִיצוֹנוֹת מִבְּפָנִים,
וְאֵת הַפְּנִימִיּוֹת מִבְּחוּץ.

מסכת מידות פרק ד משנה ג

ד

שְׁלֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה תְּאִים הָיוּ שָׁם:
חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּדָרוֹם,
וּשְׁמוֹנֶה בַּמַּעֲרָב.
שֶׁבְּצָפוֹן וּשְׁבְּדָרוֹם,
חֲמִשָּׁה עַל גְּבִי חֲמִשָּׁה,
וְחֲמִשָּׁה עַל גְּבִיהֶם.
וּשְׁבַע־מַעֲרָב,
שְׁלֹשָׁה עַל גְּבִי שְׁלֹשָׁה,
וּשְׁנַיִם עַל גְּבִיהֶם.
וּשְׁלֹשָׁה פִּתְחִים הָיָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד:
אֶחָד לְתֹא מִן הַיָּמִין,
וְאֶחָד לְתֹא מִן הַשְּׂמָאל,

וְאַחַד לְתֵא שְׁעַל גְּבִיּוֹ.
וּבְקֶרֶן מְזֻרְחִית צְפוֹנִית,
הָיוּ חֲמֹשֶׁה פְּתָחִים:
אֶחָד לְתֵא מִן הַיָּמִין,
וְאַחַד לְתֵא שְׁעַל גְּבִיּוֹ,
וְאַחַד לְמִסְכָּה,
וְאַחַד לַפֶּשֶׁשׁ,
וְאַחַד לַהִיכָל.

מסכת מידות פרק ד משנה ד

ה

הַתַּחְתּוֹנָה, חֲמֹשׁ,
וְרֹכֵד שֵׁשׁ;
וְהָאֲמָצְעִיּוֹת, שֵׁשׁ,
וְרֹכֵד שִׁבְעִי;
הָעֲלִיוֹנָה, שִׁבְעִי,
שְׁנָאֲמַר: (מלכים א' ו')

"הִיצִיעַ הַתַּחְתּוֹנָה חֲמֹשׁ בְּאַמָּה רַחְבָּהּ,
וְהַתִּיכְנָה שֵׁשׁ בְּאַמָּה רַחְבָּהּ,
וְהַשְּׁלִישִׁית שִׁבְעִי בְּאַמָּה רַחְבָּהּ,
כִּי מִגִּרְעוֹת נָתַן לְבֵית סָבִיב חוּצָה,
לְבִלְתִּי אֲחֹז בְּקִירוֹת הַבָּיִת."
וְכֵן הַתַּחְתּוֹנָה,
יֵצֵלָה עַל הָעֲלִיוֹנָה לַתִּיכְנָה. <שורה זו אינה מנוקדת>

מסכת מידות פרק ד משנה ה

ו

וּמִסְכָּה הָיְתָה עוֹלָה
מִקֶּרֶן מְזֻרְחִית צְפוֹנִית לְקֶרֶן צְפוֹנִית מְעֻרְבִית,
שָׁבָה הָיוּ עוֹלִים לְגִגּוֹת הַתְּאִים.
הָיָה עוֹלָה בְּמִסְכָּה וּפָנָיו לַמְּעֻרָב,
הַלֵּךְ פָּנָיו כָּל הַצָּפוֹן,
עַד שֶׁהוּא מֵגִיעַ לַמְּעֻרָב.
הֵגִיעַ לַמְּעֻרָב, הִפָּךְ פָּנָיו לְדָרוֹם.
הַלֵּךְ פָּנָיו כָּל הַמְּעֻרָב,
עַד שֶׁהוּא מֵגִיעַ לְדָרוֹם.
הֵגִיעַ לְדָרוֹם, הִפָּךְ פָּנָיו לַמְּזֻרָח.
הָיָה מְהַלֵּךְ בְּדָרוֹם,
עַד שֶׁהוּא מֵגִיעַ לַפְּתָחָה שְׁלַעְלָיָה,
שִׁפְתָּתָהּ שְׁלַעְלָיָה פְּתוּחָה לְדָרוֹם.

ז

ובפתחה שלעליה,
היו שני כלונסות שלאָרוּ,
שבהן היו עולין לגגה שלעליה.
וראשן פספסין מבדיל בעליה,
בין קדש לבין קדש הקדשים.
ובלולין היו פתוחין בעליה לבית קדש הקדשים, <לבין>
שבהן היו משלשין את האמנים בתבות,
כדי שלא יזונו את עיניהן מבית קדש הקדשים.

מסכת מידות פרק ד משנה ו

ח

ההיכל, מאה על מאה, על רום מאה.
האטם שש אמות, וגבהו ארבעים.
אמה כיור, ואמתיים בית דליפה. <דילפה>
ואמה תקרה, ואמה מעזיבה.
וגבהה שלעליה ארבעים אמה.
אמה כיור, ואמה בית דליפה. <דילפה>
אמה תקרה, ואמה מעזיבה.
שלוש אמות מעקה,
ואמה כולה עורב.
רבי יהודה אומר:
לא היה כולה עורב עולה במדה,
אלא ארבע אמות היה מעקה.

מסכת מידות פרק ד משנה ז

ט

מן המזרח למערב, מאה אמה:
כתל האולם חמש,
והאולם אחת עשרה,
כתל ההיכל שש,
ותוכו ארבעים אמה,
אמה טריקסין, <טריקסין>
עשרים אמה לבית קדש הקדשים.
כתל ההיכל שש,
והתא שש,
וכתל התא חמש.

י

מן הצפון לדרום, שבעים אמה:
כתל המסבה חמש,

וְהַמִּסְבָּה שְׁלוֹשׁ,
כָּתַל הַתָּא חֲמֵשׁ,
וְהַתָּא שֵׁשׁ,
כָּתַל הַהִיכָל שֵׁשׁ,
וְתוֹכוֹ עֶשְׂרִים אֲמָה,
כָּתַל הַהִיכָל שֵׁשׁ,
וְהַתָּא שֵׁשׁ,
וְכָתַל הַתָּא חֲמֵשׁ,
וּבֵית הוֹרְדָת הַמִּים שְׁלוֹשׁ אַמּוֹת,
וְהַכָּתַל חֲמֵשׁ אַמּוֹת.

י א

וְהָאוֹלָם עוֹדֵף עָלָיו
חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אֲמָה מִן הַצָּפוֹן,
וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אֲמָה מִן הַדָּרוֹם,
הוּא הָיָה נִקְרָא "בֵּית הַחֲלָפוֹת",
שֵׁשׁ גּוֹנְזִין אֶת הַסְכִּינִים.
הַהִיכָל צָר מֵאַחֲרָיו וְרָחֵב מִלְּפָנָיו,
דּוֹמָה לְאֶרֶץ, שְׁנֶאֱמַר: (יִשְׁעִיָּה כט, א)
"הוּא אֶרֶץ אֶרֶץ אֶרֶץ קָרִית חֲנָה דָּוִד",
מָה הָאֶרֶץ צָר מֵאַחֲרָיו וְרָחֵב מִלְּפָנָיו,
אֵף הַהִיכָל צָר מֵאַחֲרָיו וְרָחֵב מִלְּפָנָיו.

פרק ה

מסכת מידות פרק ה משנה א

א

כָּל הָעֲזָרָה הָיְתָה
אֶרֶץ מֵאָה וּשְׁמוֹנִים וְשִׁבְעֵי,
עַל רָחֵב מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְחֲמִשָּׁה.
מִן הַמְּזֻרָח לַמַּעֲרָב,
מֵאָה וּשְׁמוֹנִים וְשִׁבְעֵי:
מְקוֹם דְּרִיסַת יִשְׂרָאֵל, אַחַת עֶשְׂרֵה אֲמָה,
וּמְקוֹם דְּרִיסַת הַכֹּהֲנִים, אַחַת עֶשְׂרֵה אֲמָה,
הַמְּזֻבֶּחַ, שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם,
בֵּין הָאוֹלָם לַמְּזֻבֶּחַ, עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אֲמָה,
הַהִיכָל מֵאָה אֲמָה,
וְאַחַת עֶשְׂרֵה אֲמָה לְאַחֲרֵי בֵּית הַכֹּפֶרֶת. <לְאַחֲרֵי>

מסכת מידות פרק ה משנה ב

ב

מן הצפון לדרום,
מאה אמה ושלשים וחמש:
הכבש והמזבח, ששים ושתים,
מן המזבח לטבעות, שמונה אמות,
מקום הטבעות, עשרים וארבע,
מן הטבעות לשלחנות, ארבע,
מן השלחנות ולננסין, ארבע,
מהננסין לכתל העזרה, שמונה אמות,
והמותר בין כבש לכתל, מקום הננסין.

מסכת מידות פרק ה משנה ג

[ג]

שש לשכות היו בעזרה:
שלוש בצפון, ושלוש בדרום.
שבצפון:
לשכת המלח,
לשכת הפרה,
לשכת המדיחין.
לשכת המלח,
שם היו נותנים מלח לקרבן.
לשכת הפרה,
שם היו מולחין עורות קדשים.
ועל גג היה בית טבילה
לכהן גדול ביום הכפורים.
לשכת המדיחין,
(ששם היו מדיחין) קרבי הקדשים,
ומשם מסבה עולה לגג בית הפרה.

מסכת מידות פרק ה משנה ד

ד

שבדרום:
לשכת העץ,
לשכת הגולה,
לשכת הגזית.
לשכת העץ,
(אמר רבי אליעזר בן יצקב):
שכחתי מה היתה משמשת.
אבא שאול אומר:
לשכת כהן גדול היתה אחר שתייהם,

וגג שלשתן שוה.
לשכת הגולה,
שם היה בור הגולה,
והגלגל נתון עליו,
ומשם מספקין מים לכל העזרה.

ה
לשכת הגזית,
שם היתה סנהדרין גדולה של ישראל יושבת,
ודנה את הכהנה.
כהן שנמצא בו פסול,
לובש שחורים, ומתעטף שחורין,
ויוצא והולך לו;
ושלא נמצא פסול,
לובש לבנים,
ונכנס ומשמש עם אחיו הכהנים.
יום טוב היו עושין,
שלא נמצא פסול בזרעו שלאהרן.
וכך היו אומרים:
"ברוך המקום, ברוך הוא!
שלא נמצא פסול בזרעו שלאהרן.

חסל מסכת מידות

מסכת קינים

פרק א

מסכת קינים פרק א משנה א

א

חטאת העוף נעשית למטון,
וחטאת בהמה למעלה.
עולת העוף נעשית למעלה,
ועולת בהמה למטה.
אם שנה בזה ובזה, פסל.
כיצד סדר קנים? כך הוא: <היא>
החובה, אחד חטאת ואחד עולה;

בְּנִדְרִים וּבִנְדָבוֹת, כָּלֶם עוֹלוֹת.
אִי זֶה הוּא נִדָר?
הָאוֹמֵר 'הָרִי עָלַי עוֹלָה'.
וְאִי זֶה הִיא נִדְבָה?
הָאוֹמֵר 'הָרִי זֶה עוֹלָה'.
מַה בֵּין נִדְרִים לְנִדְבוֹת?
אֵלָּא שֶׁהַנִּדְרִים,
מֵתוּ אוֹ נִגְנְבוּ, חִיבִין בְּאַחֲרֵיּוֹתָן,
וּנְדָבוֹת,
מֵתוּ אוֹ נִגְנְבוּ, אֵינָן חִיבִים בְּאַחֲרֵיּוֹתָן.

מסכת קינים פרק א משנה ב

ב

חֲטָאת שְׁנֵת־עֲרֶכֶה בְּעוֹלָה, וְעוֹלָה בְּחֲטָאת,
אֶפְלוּ אֶחָד בְּרֵבּוּא, יָמוּתוּ כָּלֶם.
חֲטָאת שְׁנֵת־עֲרֶכֶה בְּחוֹבָה,
אֵין כָּשֶׁר אֵלָּא מִגֵּן חֲטָאוֹת שְׁבִחוּכָה.
וְכֵן עוֹלָה שְׁנֵת־עֲרֶכֶה בְּחוֹבָה,
אֵין כָּשֶׁר אֵלָּא מִגֵּן עוֹלוֹת שְׁבִחוּכָה.
בֵּין שֶׁהַחוֹבָה מְרַבָּה וְהַנִּדְבָה מִמְעַטָּה,
בֵּין שֶׁהַנִּדְבָה מְרַבָּה וְהַחוֹבָה מִמְעַטָּה,
בֵּין שֶׁשְׁתֵּיהֶן שְׁווֹת.

מסכת קינים פרק א משנה ג

ג

בְּמִי דְּבָרִים אָמוּרִים?
בְּחוֹבָה וּבִנְדָבָה,
אֶבֶל חוֹבָה שְׁנֵת־עֲרֶכֶה זֶה בְּזוֹ,
אֶחָת לְזוֹ וְאַחַת לְזוֹ,
שְׁתֵּים לְזוֹ וְשְׁתֵּים לְזוֹ,
שְׁלוֹשׁ לְזוֹ וְשְׁלוֹשׁ לְזוֹ,
מִחֲצָה כָּשֶׁר, וּמִחֲצָה פְּסוּל.
אֶחָת לְזוֹ שְׁתֵּים לְזוֹ,
הַמְעַט כָּשֶׁר.
בֵּין מִשֵּׁם אֶחָד, וּבֵין מִשְׁנֵי שְׁמוֹת,
בֵּין מֵאִשָּׁה אֶחָת, וּבֵין מִשְׁתֵּי נָשִׁים.

מסכת קינים פרק א משנה ד

ד

כִּיצַד מִשֵּׁם אֶחָד?
לְדָה וְלִדָּה, זִיבָה וְזִיבָה, מִשֵּׁם אֶחָד.

משני שמות?
לדה וזיבה.
משתי נשים?
על זו לדה ועל זו לדה,
על זו זיבה ועל זו זיבה, משם אחד.
משני שמות?
על זו לדה ועל זו זיבה.
רבי יוסה אומר:
שתי נשים שלקחו קניהן בערוב,
או שנתנו דמי קניהן לכהן,
לאי זו שירצה כהן יקריב חטאת,
ולאי זו שירצה כהן יקריב עולה,
בין משם אחד ובין משני שמות.

פרק ב

מסכת קינים פרק ב משנה א

א

קן סתומה שפרח ממנה גוזל לאויר,
או שפרח לבין המתות,
או שמת אחד מהן,
יקח זוג לשני.
פרח לבין הקרבות, פסול,
ופוסל אחד כנגדו,
שהגוזל הפורח פסול,
ופוסל אחד כנגדו.

מסכת קינים פרק ב משנה ב

ב

פיצד?

שתי נשים, לזו שתי קנים ולזו שתי קנים,
פרח מזו לזו, פוסל אחד בהליכתו.
חזר, פוסל אחד בהזירתו.
פרח וחזר, פרח וחזר,
לא הפסיד כלום,
שאפלו הן מערבות, אין פחות משתיים.

מסכת קינים פרק ב משנה ג

ג

לְזוֹ אַחַת, לְזוֹ שְׁתֵּים, לְזוֹ שְׁלוֹשׁ,
 לְזוֹ אַרְבַּע, לְזוֹ חֲמֵשׁ, לְזוֹ שֵׁשׁ, לְזוֹ שִׁבְעָה,
 פָּרַח מִן הָרֵאשׁוֹנָה לַשְּׁנִיָּה, לַשְּׁלִישִׁית, לַרְבִּיעִית,
 לַחֲמִישִׁית, לַשְּׁשִׁית, לַשְּׁבִיעִית, וְחֹזֵר,
 פּוֹסֵל אֶחָד בְּהִלְכָּתוֹ וְאֶחָד בְּחֻזְרָתוֹ.
 הָרֵאשׁוֹנָה וְהַשְּׁנִיָּה, אֵין לָהֶם כָּלוּם.
 הַשְּׁלִישִׁית יֵשׁ לָהּ אַחַת,
 הַרְבִּיעִית יֵשׁ לָהּ שְׁתֵּים,
 וְהַחֲמִישִׁית יֵשׁ לָהּ שְׁלוֹשׁ,
 הַשְּׁשִׁית יֵשׁ לָהּ אַרְבַּע,
 וְהַשְּׁבִיעִית יֵשׁ לָהּ שֵׁשׁ.
 פָּרַח וְחֹזֵר,
 פּוֹסֵל אֶחָד בְּהִלְכָּתוֹ וְאֶחָד בְּחֻזְרָתוֹ.
 הַשְּׁלִישִׁית וְהַרְבִּיעִית אֵין לָהֶם כָּלוּם,
 הַחֲמִישִׁית יֵשׁ לָהּ אַחַת,
 הַשְּׁשִׁית יֵשׁ לָהּ שְׁתֵּים,
 הַשְּׁבִיעִית יֵשׁ לָהּ חֲמֵשׁ.
 פָּרַח וְחֹזֵר,
 פּוֹסֵל אֶחָד בְּהִלְכָּתוֹ, וְאֶחָד בְּחֻזְרָתוֹ.
 הַחֲמִישִׁית וְהַשְּׁשִׁית אֵין לָהֶם כָּלוּם,
 הַשְּׁבִיעִית יֵשׁ לָהּ אַרְבַּע.
 וַיֵּשׂ אוֹמְרִים:
 שְׁבִיעִית לֹא הִפְסִידָה כָּלוּם.
 וְאִם פָּרַח מִבֵּין הַמִּתּוֹת לְכֻלָּם,
 הָרִי כָּלֶם יָמוּתוּ.

מסכת קינים פרק ב משנה ד

ד

קֵן סְתוּמָה וְקֵן מְפֹרֶשֶׁת,
 פָּרַח מִסְתוּמָה לְמְפֹרֶשֶׁת,
 יִקַּח זֹוג לַשָּׁנִי.
 חֹזֵר, אוֹ שֶׁפָּרַח מִן הַמְּפֹרֶשֶׁת רֵאשׁוֹן,
 הָרִי כָּלֶם יָמוּתוּ.

מסכת קינים פרק ב משנה ה

ה

חֲטָאת מִכֵּן וְעוֹלָה מִכֵּן, וְסְתוּמָה בְּאִמְצָע,
 פָּרַח מִן הָאִמְצָע לְצִדְדֵינוּ,
 אֶחָד הִילָךְ וְאֶחָד הִילָךְ,
 לֹא הִפְסִיד כָּלוּם, אֶלָּא יֹאמַר:
 זֶה שֶׁהִלָךְ אֶצֶל חֲטָאוֹת, חֲטָאת,

וזה שהלך אצל עולות, עולה.
חזר לאמצע, האמצעים ימותו,
אלו יקרבו חטאות, ואלו יקרבו עולות.
חזר או שפרח מן האמצע לצדדין,
הרי כלם ימותו.

ו

אין מביאין תורין כנגד בני יונה,
ולא בני יונה כנגד תורין.

כיצד?

האשה שהביאה חטאתה תור ועולתה בן יונה,

[תכפל ותביא עולתה תור;

עולתה תור וחטאתה בן יונה],

תכפל ותביא עולתה בן יונה.

בן עזי אומר:

הולכין אחר הראשון.

האשה שהביאה חטאתה, ומתה,

יביאו היורשין עולתה;

עולתה, ומתה,

לא יביאו היורשין חטאתה.

פרק ג

מסכת קינים פרק ג משנה א

א

במי דברים אמורים?

בכהן נמלך;

אבל בכהן שאינו נמלך,

אחת לזו ואחת לזו,

שתיים לזו ושתיים לזו,

שלוש לזו ושלוש לזו,

עשה כלן למעלן,

מחצה כשר ומחצה פסול;

וכלן למטן,

מחצה כשר ומחצה פסול;

חצים למעלן, וחצים למטן, <חציה>

את שלמעלן, מחצה כשר ומחצה פסול;

ואת שלמטן, מחצה כשר ומחצה פסול.

מסכת קינים פרק ג משנה ב

ב

אחת לזו, ושתיים לזו, ושלוש לזו,
ועשר לזו, ומאה לזו,
עשה כלן למעלן,
מחצה [כשר] ומחצה פסול;
[כלן למטן,
מחצה כשר ומחצה פסול];
חצין למעלן, וחצין למטן, <חציה>
המרבח כשר.
זה הכלל:
כל מקום שאין יכול לחלק את הקנים,
לא יהו משלאשה אחת,
בין מלמעלן בין מלמטן, <ולמטה>
מחצה כשר ומחצה פסול.
מקום שאין את יכול לחלק את הקנים,
עד שיהו משלאשה אחת,
בין מלמעלן בין מלמטן,
המרבח כשר.

מסכת קינים פרק ג משנה ג

ג

חטאת לזו ועולה לזו,
עשה כלן למעלה,
מחצה כשר ומחצה פסול;
וכלן למטן,
מחצה כשר ומחצה פסול;
חצין למעלן, וחצין למטן,
שתייהן פסולות,
שאני אומר:
חטאת קרבה למעלן, ועולה למטן.

מסכת קינים פרק ג משנה ד

ד

חטאת ועולה סתומה ומפרשת,
עשה כלם למעלן,
מחצה כשר ומחצה פסול;
כלם למטן,
מחצה כשר ומחצה פסול;
חצין למעלן, וחצין למטן,
אין כשר אלא סתומה, והיא מתחלקת ביניהן.

מסכת קינים פרק ג משנה ה

ה

חטאת שנתערבה בחובה,
אין כשר אלא מנין חטאת שבחובה.
[חובה] שנים בחטאת,
מחצה כשר ומחצה פסול.
וחטאת שנים בחובה,
המנין שבחובה כשר.

ו

וכן עולה שנתערבה בחובה,
אין כשר אלא מנין עולות שבחובה.
חובה שנים בעולה,
מחצה כשר ומחצה פסול.
עולה שנים בחובה,
המנין שבחובה כשר.

מסכת קינים פרק ג משנה ו

ז

האשה שאמרה 'הרי עלי קן כשאלד זכר',
ילדה זכר, מביאה שתי קנים,
אחת לגדרה ואחת לחובתה.
נתנן לכהן,
וכהן צריך לעשות שלש פרידים מלמעלן ואחת מלמטן.
לא עשה כן,
אלא עשה שתיים מלמעלן ושתיים מלמטן,
לא נמלך,
צריכה להביא עוד פרידה אחת,
ויקריבנה למעלן;
ממין אחד.
משני מינים,
תביא שתיים.
פרשה גדרה,
צריכה להביא עוד שלש פרידים;
ממין אחד.
משני מינים, תביא ארבע.
קבעה גדרה,
צריכה להביא עוד חמש פרידים;
ממין אחד.
ומשני מינים, תביא שש.

נִתְּנָן לַכֹּהֵן, וְאֵין יָדוּעַ מָה נִתְּנָה,
הַלֵּךְ הַכֹּהֵן וְעָשָׂה, וְאֵין יָדוּעַ מָה עָשָׂה,
צָרִיכָה לְהִבְיֹא עוֹד אַרְבַּע פְּרִידִים לְגִדְרָה,
וּשְׁתֵּים לְחֻבְתָּהּ, וְחֻטָּאת אַחַת.
בֶּן עֲזִי אוֹמֵר:
שְׁתֵּי חֲטָאוֹת.
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ:
זֶה הוּא שְׁאֲמָרוֹ:
כְּשֶׁהוּא חִי, קוֹלוֹ אֶחָד,
כְּשֶׁהוּא מֵת, קוֹלוֹ שְׁבָעָה.

ח
כִּיצַד קוֹלוֹ שְׁבָעָה?
שְׁתֵּי קֶרְנָיו, שְׁתֵּי חֲצוּצְרוֹת;
שְׁתֵּי שׁוֹקִיו, שְׁנֵי חֲלִילִים;
עוֹרוֹ לְתוֹף;
וּמַעֲיוֹ לְנִבְלִים;
וּבְנֵי מַעֲיָם לְכַנּוּרוֹת.

ט
וַיֵּשׁ אוֹמְרִים:
אֵף צָמְרוּ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן עֲקָשִׁיָּה אוֹמֵר:
זְקֵנֵי עַם הָאָרֶץ, כָּל זְמַן שֶׁהֵן מְזַקְיָנִין,
דַּעְתָּם מְטָרְפֶת עֲלֵיהֶן, שְׁנֹאֲמָר: (אִיּוֹב יב, ב)
"מִסִּיר שְׁפָה לְנֶאֱמָנִים וְטַעַם זְקֵנִים יִקַּח".

י
אֲבָל זְקֵנֵי תוֹרָה, כָּל זְמַן שֶׁהֵן מְזַקְיָנִים,
דַּעְתָּם מְתִישְׁבֶת עֲלֵיהֶן, שְׁנֹאֲמָר: (אִיּוֹב יב, ב)
"בִּישִׁישִׁים חֲכָמָה, וְאַרְךְ יָמִים תְּבוֹנָה".

חסלת מסכת קינים

הדרן עלך סדר קדשים

סדר טהרות

מסכת כלים

פרק א

מסכת כלים פרק א משנה א

א

אבות הטמאות:

השרץ,

ושכבת זרע,

וטמא מת,

ומצרע בימי ספרו,

ומי חטאת שאין בהן כדי הזיה,

הרי אלו מטמין אדם וכלים במגע,

וכלי חרש באויר,

ואינן מטמין במשא.

מסכת כלים פרק א משנה ב

ב

למעלה מהן:

נבלה,

ומי חטאת שיש בהן כדי הזיה,

שהן מטמין את האדם במשא,

לטמא בגדים וחסוכי בגדים במגע.

מסכת כלים פרק א משנה ג

ג

למעלה מהן:

בועל נדה,

שהוא מטמא משכב תחתון כעליון.

למעלה מהן:

זבוב שלזב, ורוקו, ושכבת זרעו, ומימי רגליו,

ודם הנדה,

שהן מטמין במגע ובמשא.

למעלה מהן:

מרכב,

שהוא מטמא תחת אבן מסמא.

לְמַעַלָּה מִן הַמֶּרְכָּב:
מִשְׁכָּב,
שְׁשׂוֹה מְגַעוֹ לְמִשְׁאוֹ.
לְמַעַלָּה מִן הַמִּשְׁכָּב:
הַזָּב,
שֶׁהַזָּב עוֹשֶׂה מִשְׁכָּב,
וְאֵין מִשְׁכָּב עוֹשֶׂה מִשְׁכָּב.

מסכת כלים פרק א משנה ד

ד

לְמַעַלָּה מִן הַזָּב:
זָכָה,
שֶׁהִיא מְטַמָּא אֶת בּוֹעֲלָהּ.
לְמַעַלָּה מִן הַזָּכָה:
מִצְרָע,
שֶׁהוּא מְטַמָּא בְּבִיָּאָה.
לְמַעַלָּה מִן הַמִּצְרָע:
עֶצֶם כְּשִׁעוּרָה,
שֶׁהוּא מְטַמָּא טַמְאָת שְׂבָעָה.
חֲמוּר מִכָּלֶם:
הַמֵּת,
שֶׁהוּא מְטַמָּא בְּאֵהֶל,
מִה שְׁאֵין כָּלֶם מְטַמֵּין. <מִיטְמִין>

מסכת כלים פרק א משנה ה

ה

עֹשֶׂר טַמְאוֹת פּוֹרְשׁוֹת מִן הָאָדָם:
מִחֶסֶר כְּפוּרִים, אָסוּר בְּקִדְּשׁ,
וּמִתֵּר בְּתֵרוּמָה וּבְמַעֲשֵׂר.
חֲזֹר לִהְיוֹת טָבוּל יוֹם,
אָסוּר בְּקִדְּשׁ וּבְתֵרוּמָה,
וּמִתֵּר בְּמַעֲשֵׂר.
חֲזֹר לִהְיוֹת בְּעַל קָרִי,
אָסוּר בְּשִׁלְשֹׁתָן.

ו

חֲזֹר לִהְיוֹת בּוֹעֵל נֶדֶה,
מְטַמָּא מִשְׁכָּב תַּחְתּוֹן כְּעֶלְיוֹן.
חֲזֹר לִהְיוֹת זָב שֶׁרָאָה שְׁתֵּי רְאִיּוֹת,
מְטַמָּא מִשְׁכָּב וּמוֹשֵׁב,
וְצָרִיךְ בִּיָּאת מִיָּם חַיִּים,

ופטור מן הקרבן;
ראה שלוש, חיב בקרבן.

ז

חזר להיות מצרע מסגר,
מטמא בביאה,
ופטור מן הפריעה,
ומן הפרימה,
ומן התגלחת,
ומן הצפרין.
ואם היה מחלט,
חיב בכלן.

ח

פרש ממנו אבר שאין עליו בשר כראוי,
מטמא במגע ובמשא,
ואינו מטמא באהל.
אם יש עליו בשר כראוי,
מטמא במגע ובמשא ובאהל.

ט

שעור הבשר,
כדי לעלות ארוכה.
רבי יהודה אומר:
אם יש במקום אחד כדי להקיפו בחוט ערב,
יש בו לעלות ארוכה.

מסכת כלים פרק א משנה ו

,

עשר קדשות הן:
ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות.
מה היא קדשה?
שמביאין ממנה העמר, והבכורים, ושתי הלחם,
מה שאין מביאין כן מכל הארצות.
(מסכת כלים פרק א משנה ז)
עירות מקפות חומה מקדשות ממנה,
שמשלחין מתוכן מצרעין,
ומסבבין לתוכן מת עד שיצאו;
יצא, אין מחזירין אותו.

מסכת כלים פרק א משנה ח

יא

לפנים מן החומה מקדש מהן,
שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני.
הר הבית מקדש ממנו,
שאין זבים וזבות, נדות ויולדות נכנסים לשם.
החיל מקדש ממנו,
שאין גוים וטמא מת נכנסין לשם.

יב

עזרת הנשים מקדשת ממנו,
שאין טבול יום נכנס לשם,
ואין חזבין עליה חטאת.
עזרת ישראל מקדשת ממנה,
שאין מחסר כפורין נכנס לשם,
וחזבין עליה חטאת.
עזרת הכהנים מקדשת ממנה,
שאין ישראל נכנסין לשם אלא בשעת צרכיהן:
לסמיכה, לשחיטה, לתנופה.

מסכת כלים פרק א משנה ט

יג

בין האולם ולמזבח מקדש ממנה,
שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסין לשם.
ההיכל מקדש ממנו,
שאין נכנס לשם אלא רחוץ ידים ורגלים.

יד

בית קדש הקדשים מקדש מהן,
שאין נכנס לשם
אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה.
אמר רבי יוסה:
חמשה דברים בין האולם ולמזבח שנה להיכל:
שאין בעלי מומין ופרועי ראש ושתויי יין,
ושלא רחוץ ידים ורגלים נכנסין לשם.
ופורשין בין האולם ולמזבח בשעת הקטרה.

פרק ב

מסכת כלים פרק ב משנה א

א

כָּלִי עֵץ, כָּלִי עוֹר, כָּלִי עֶצֶם, כָּלִי זָכוּכִית,
פְּשוּטִיָּהּ טְהוּרִין,
וּמִקְבְּלֶיהָ טְמֵאִים.
נִשְׁכָּרוּ, טְהוּרִים.
חֹזֵר וְעֹשֶׂה מֵהֶן כְּלִים,
מִקְבְּלִין טְמֵאָה מִכֵּן וְלִבָּא.
כָּלִי חֶרֶשׁ וְכָלִי נִתְּר טְמֵאָתָן שְׁוֵה,
מִטְמֵין וּמִטְמֵין בְּאוּר,
וּמִטְמֵין מֵאֲחֵרֶיהָ,
וְאֵינָן מִטְמֵין מִגְּבִיָּהּ,
וְשִׁבְרָתָן הִיא טְהוּרָתָן.

מסכת כלים פרק ב משנה ב

[ב]

הַדִּקְיָן שֶׁבְּכָלִי חֶרֶשׁ,
וְקַרְקְרוּתֶיהָ, וְדַפְנוּתֶיהָ,
יוֹשְׁבִין עַל שׁוּלֶיהָ,
יוֹשְׁבִין שְׁלֹא מִסְמְכִין:
שְׁעוּרָן, מִכְּדֵי סִיכַת קֶטֶן, וְעַד לֵג.
מִלֵּג וְעַד סָאָה, בְּרַב־עֵיט.
מִסָּאָה וְעַד סְאֵתִים, בְּחֻצֵי לֵג.
מִסָּאֵתִים וְעַד שְׁלוֹשׁ, וְעַד חֲמֵשׁ סָאִים, בְּלֵג.
דְּבָרֵי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֲנִי אֵינִי נוֹתֵן בָּהֶן מִדָּה,
אֶלָּא הַדִּקְיָן שֶׁבְּכָלִי חֶרֶשׁ,
וְקַרְקְרוּתֶיהָ, וְדַפְנוּתֶיהָ,
שְׁלֹא מִסְמְכִין,
שְׁעוּרָן מִכְּדֵי סִיכַת קֶטֶן,
וְעַד קְדֵרוֹת הַדִּקְיָן.
מִקְדֵרוֹת הַדִּקְיָן וְעַד חֲבִיּוֹת לִוְדִּיּוֹת,
בְּרַב־עֵיט.
מִלִּוְדִּיּוֹת וְעַד לַחֲמִיּוֹת, בְּחֻצֵי לֵג.
מִלַּחֲמִיּוֹת וְעַד חֲצָבִים גְּדוּלִּים, בְּלֵג.
רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זָכִי אוֹמֵר:
חֲצָבִים גְּדוּלִּים,
שְׁעוּרָן כְּשֶׁנִּי לָגִין;
הַפִּכִין הַגְּלִילִים וְהַחֲבִיוֹנוֹת,
שְׁעוּרָן קַרְקְרוּתֶיהָ כָּל שֶׁהָן.

ואין להן דפנות.

מסכת כלים פרק ב משנה ג

ג

הטהורים שבכלי חרש:

וטבלה שאין לה לזבז,

ומחתה פרוצה,

ואבוב שלקלאים,

וסלונות, אף על פי כפופין,

אף על פי מקבלין;

וכבכב שעשאו לסל הפת,

וטפי שהתקינו לענבים,

וחבית שלשיטין,

וחבית דפונה בשולי המחץ,

והמטה,

והכסא,

והספסל,

והשלחן,

והספינה,

והמנורה שלחרש,

הרי אלו טהורים.

זה הכלל:

כל שאין לו תוך בכלי חרש,

אין לו אחרים.

מסכת כלים פרק ב משנה ד

ד

פנס שיש בו בית קבול שמן, טמא,

ושאין בו, טהור.

מגופת היוצרים שהוא פותח בזה, טהור,

ושהוא גומר בזה, טמא.

משפך שלבצלי בתים, טהור,

ושלרוכלין, טמא, מפני שהוא שלמדה.

דברי רבי יהודה בן בתירה.

רבי עקיבה אומר:

מפני שהוא מטהו על צדו,

ומריח בו ללוקח.

מסכת כלים פרק ב משנה ה

ה

כסויי כדי יין וכדי שמן,

וּכְסוּי חֲבִית נִירוֹת, טְהוּרִין.
אִם הִתְקִינָן לְתַשְׁמִישׁ, טְמֵאִין.
כְּסוּי הַלֶּפֶס:
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא נָקוֹב, וְיֵשׁ לוֹ חֲדוּד, טְהוּר;
אִם אֵינוֹ נָקוֹב וְאֵין לוֹ חֲדוּד, טְמֵא,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא מְסַנֶּנֶת לְתוֹכוֹ אֶת הַיֶּרֶק.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר:
מִפְּנֵי שֶׁהִיא הוֹפֶכֶת עָלֶיו אֶת הָרוֹנֵקִי.

מסכת כלים פרק ב משנה ו

ו

גִּצְטְרָה שֶׁנִּמְצְאָה בְּכַבֶּשֶׁן,
עַד שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכֶתָּהּ, טְהוּרָה;
מִשֶּׁנִּגְמְרָה מְלֹאכֶתָּהּ, טְמֵאָה.
טְטָרוֹס,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צְדוֹק מְטַהֵר.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַמֵּא,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מוֹצִיא פְּרוּטוֹת.

מסכת כלים פרק ב משנה ז

ז

הַטְּמֵאִין שֶׁבְּכָלִי חָרָשׁ:
וְטַבֵּלָה שִׁישׁ לָהֶן לְזִבּוֹ,
וּמַחְתָּה שֶׁלֹּמֶה,
וְטַבֵּלָה שֶׁהִיא מְלֹאָה קְעֵרוֹת.
נִטְמָאת אַחַת מֵהֶן בִּשְׂרָץ, לֹא נִטְמוּ כָּלָם.
אִם יֵשׁ לָהּ לְזִבּוֹ עוֹדֶף,
נִטְמָאת אַחַת מֵהֶן, נִטְמוּ כָּלָם.

ח

וְכֵן בֵּית תַּבְלִין שֶׁלְּחָרָשׁ,
וְקַלְמָרִין הַמִּתְאַמְתִּים.
בֵּית תַּבְלִין שֶׁלְּעֵץ שֶׁנִּטְמָא אֶחָד בְּמִשְׁקָהּ, <אַחַת>
לֹא נִטְמָא חֲבֵרוֹ.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
חוֹלְקִין אֶת עֶבְיוֹ,
הַמְּשַׁמֵּשׁ לְטְמֵא, טְמֵא,
וְהַמְּשַׁמֵּשׁ לְטְהוֹר, טְהוֹר.
אִם יֵשׁ עָלָיו לְזִבּוֹ עוֹדֶף,
נִטְמָא אֶחָד מֵהֶן, נִטְמָא חֲבֵרוֹ.

מסכת כלים פרק ב משנה ח

ט

הלפיד, טמא.
ובית שקעו שלנר,
מטמא באור.
המסרק שלצנזור,
רבי אליעזר מטהר,
וחכמים מטמין.

פרק ג

מסכת כלים פרק ג משנה א

א

שעור כלי חרש לטהר:
העשוי לאכלים,
שעורו בזיתים.
העשוי למשקין,
שעורו במשקין.
העשוי לקד ולקד,
מטילין אותו לחמרו בזיתין.

מסכת כלים פרק ג משנה ב

ב

חבית,
שעורה בגרוגרות. <כגרוגרת>
דברי רבי שמעון.
רבי יהודה אומר:
כאגוזים.
רבי מאיר אומר:
בזיתין.
הלפס והקדרה,
שעורן בזיתים.
הפך והטפי,
שעורן בשמן.
הצנזור,
שעורו במים.
רבי שמעון אומר:
שלשתן בזרעונים.

ג

גַּר, שְׁעוּרוֹ בְּשִׁמּוֹן.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
בְּפִרוּטָה קִטְנָה.
גַּר שְׁנִטְלָה פִּיּוֹ,
טָהוֹר,
וְשִׁלְאַדְמָה שֶׁהֵסֵק פִּיּוֹ בַּפֶּתִילָה,
טָהוֹר.

מסכת כלים פרק ג משנה ג

ד

חֲבִית שֶׁנִּקְבָּה וְעָשְׂאָה בִּזְפָּתָה, וְנִשְׁבְּרָה,
אִם יֵשׁ בְּמָקוֹם הַזֶּפֶת מַחְזִיק רְבִיעִית,
טָמְאָה,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא בָטַל שֵׁם כָּלִי מֵעֲלֶיהָ.
חֶרֶשׁ שֶׁנִּקְבַּ וְעָשְׂאָה בִּזְפָּתָה,
אִף עַל פִּי מַחְזִיק רְבִיעִית,
טָהוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁבָטַל שֵׁם כָּלִי מֵעָלָיו.

מסכת כלים פרק ג משנה ד

ה

חֲבִית שֶׁנִּתְרוּעָעָה וּטְפָלָה בַּגָּלִילִים,
אִף עַל פִּי שֶׁהוּא נוֹטֵל אֶת הַגָּלִילִים וְחֶרֶשִׁים נוֹפְלִים,
טָמְאָה,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא בָטַל שֵׁם כָּלִי מֵעֲלֶיהָ.
נִשְׁבְּרָה וְדָבַק מִמֶּנָּה חֶרֶשִׁין,
אוֹ שֶׁהֵבִיא חֶרֶשִׁין מִמָּקוֹם אַחֵר וּטְפָלָן בַּגָּלִילִים,
אִף עַל פִּי שֶׁהוּא נוֹטֵל אֶת הַגָּלִילִים וְחֶרֶשִׁים עוֹמְדִים,
טָהוֹרָה,
מִפְּנֵי שֶׁבָטַל שֵׁם כָּלִי מֵעֲלֶיהָ.
הָיָה בָּהּ חֶרֶשׁ מַחְזִיק רְבִיעִית,
כָּלָה מְטֵמָא בְּמַגָּע,
וּכְנָגְדוֹ מְטֵמָא בְּאוֹיֵר.

מסכת כלים פרק ג משנה ה

ו

הַטּוֹפֵל כָּלִי חֶרֶשׁ הַבְּרִיא,
רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן מְטַמְּיִין.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
הַטּוֹפֵל אֶת הַבְּרִיא,

טהור,
ואת הרעוע, <הראוע>
טמא.
וכן בחדוק קרויה.

מסכת כלים פרק ג משנה ו

ז

יכלית שטופלים בה את הפדסים,
הנוגע בה, טמא.
מגופת החבית אינה חבור.
הנוגע בטפלו של תנור, טמא.

מסכת כלים פרק ג משנה ז

ח

מחם שטפלו בחמר ובחרשית,
הנוגע בחמר, טמא,
ובחרשית, טהור.
קמקום שנקב ועשאו בזפת,
רבי יוסה מטהר,
שאינו יכול לקבל את החמים כצונין.
וכן היה אומר בכלי זפת,
כלי נחשת שזפתם, טהורין.
ואם ליין, טמאין.

מסכת כלים פרק ג משנה ח

ט

חבית שנקבה ועשאה בזפת יתר מצרקה,
הנוגע בצרקה, טמא,
יתר מצרקה, טהור.
זפת שנטפה על החבית,
הנוגע בה, טהור.
משפך שלעץ ושלחרש שפקקו בזפת,
רבי אלעזר בן עזריה מטמא.
רבי עקיבה מטמא בשלעץ,
ומטהר בשלחרש.
רבי יוסה מטהר בשניהן.

פרק ד

מסכת כלים פרק ד משנה א

א

הַחֶרֶשׁ שְׁאִינוּ יָכוֹל לַעֲמֹד מִפְּנֵי אֲזָנוֹ,
אוֹ שֶׁהָיָה בּוֹ חֲדוּד וְהַחֲדוּד מְכַרְיָעוֹ,
נִטְלָה הָאֲזָן, נִשְׁכַּר הַחֲדוּד, טְהוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַמֵּא.
חֲבִית שֶׁנִּפְחָתָה,
וְהִיא מְקַבֶּלֶת עַל דְּפִנוּתֶיהָ,
אוֹ שֶׁנִּחְלָקָה כַּמִּין שְׁתֵּי עֲרֵבוֹת,
רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר,
וְחַכָּמִים מְטַמִּין.

מסכת כלים פרק ד משנה ב

ב

חֲבִית שֶׁנִּתְרוּעָעָה,
וְאִינָה יְכוּלָה לְהַטְלִיט בְּחֻצֵי קֶבַע גְּרוּגְרוֹת,
טְהוֹרָה.
גִּצְטָרָה שֶׁנִּתְרוּעָעָה וְאִינָה מְקַבֶּלֶת מִשְׁקִין,
אֵף עַל פִּי מְקַבֶּלֶת אֲכָלִים,
טְהוֹרָה, שְׁאִין שִׁירִים לְשִׁירִים.

מסכת כלים פרק ד משנה ג

ג

וְאִיזוֹ הִיא גִּצְרָה?
כָּל שֶׁנִּטְלוּ אֲזָנֶיהָ.
הָיוּ בָּהּ חֲדוּדִים יוֹצְאִין,
כָּל הַמְקַבֵּל עֲמָה בְּזִיתִין,
מְטַמֵּא בְּמַגֵּעַ, <מְטַמֵּא>
וְכִנְגָדוֹ מְטַמֵּא בְּאֹוִיר;
וְכָל שְׁאִינוֹ מְקַבֵּל עֲמָה בְּזִיתִין,
מְטַמֵּא בְּמַגֵּעַ,
וְאִין כִּנְגָדוֹ מְטַמֵּא בְּאֹוִיר.
הֵיטָה מָטָה עַל צִדָּה כַּמִּין קֶתְדָרָה,
כָּל הַמְקַבֵּל עֲמָה בְּזִיתִים,
מְטַמֵּא בְּמַגֵּעַ,
וְכִנְגָדוֹ מְטַמֵּא בְּאֹוִיר;
וְכָל שְׁאִינוֹ מְקַבֵּל עֲמָה בְּזִיתִים,
מְטַמֵּא בְּמַגֵּעַ,
וְאִין כִּנְגָדוֹ מְטַמֵּא בְּאֹוִיר.
שׁוּלֵי הַקַּרְפִּיּוֹת, שׁוּלֵי הַקּוֹסִין הַצִּידוֹנִיִּין,

אף על פי שאינם יכולין לישוב שלא מסמכין,
טמאין, שכלן נעשו מתחלתן.

מסכת כלים פרק ד משנה ד

ד

כלי חרש שיש לו שלוש ספיות,
הפנימית עודפת, הכל טהור;
החיצונה עודפת, הכל טמא;
האמצעית עודפת,
ממנה ולפנים טמא, ממנה ולחוץ טהור.
היו שוות,
רבי יהודה אומר:
חולקין את האמצעית.
וחכמים אומרים:
הכל טהור.
כלי חרס, מאמתי מקבלין טמאה?
משיצטרפו בכבשן,
והיא גמר מלאכתן.

פרק ה

מסכת כלים פרק ה משנה א

א

תנור,
תחלתו ארבעה, ושיריו ארבעה.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
במי דברים אפורים?
בגדול, אבל בקטן,
תחלתו כל שהוא, ושיריו ורבו,
משתגמר מלאכתו.
אי זו היא גמר מלאכתו?
משיסיקנו כדי לאופות בו ספגנים.
רבי יהודה אומר:
משיסיק את החדש כדי לאופות בישן ספגנים.

מסכת כלים פרק ה משנה ב

ב

כירה,

תחלתה שלוש, ושיריה שלוש,

משתגמר מלאכתה.

אי זו היא גמר מלאכתה?

משִׁיִּיקָנָה

כדי לבשל עליה ביצה קלה שבביצים,

טרופה ונתונה בלפס.

כפח:

נעשאו לאפיה, שעורו כתנור; <נעשאה>

עשאו לבשול, שעורו כפירה. <שעור>

האבן היוצא מן התנור טפח, <היוצא>

ומן הכירה שלוש אצבעות, חבור.

היוצא מן הכפח, <היוצא>

נעשאו לאפיה, שעורו כתנור;

עשאו לבשול, שעורו כפירה.

אמר רבי יהודה:

לא אמרו 'טפח' אלא מן התנור לכתל.

היו שני תנורים סמוכים זה לזה,

נותן לזה טפח ולזה טפח,

והשאר טהור.

מסכת כלים פרק ה משנה ג

ג

עטרת כירה, טהורה.

טירת התנור,

בזמן שהיא גבוהה עשרה טפחים,

מטמא במגע ובאור;

פחותה מכן, טהורה.

אם חברה לו,

אפלו על שלוש אבנים, טמאה.

בית הפך,

ובית התבליים,

ובית הנר שבכירה,

מטמין במגע,

ואינן מטמין באור.

דברי רבי מאיר.

רבי ישמעאל מטהר.

מסכת כלים פרק ה משנה ד

ד

תנור שהסק מאחוריו,

או שהסק שלא לדעתו,

או שְׁהִסָּק מִבֵּית הָאֱמֹן,

טָמָא.

מַעֲשֵׂה שְׁנִפְלָה דְּלָקָה

בְּתַנּוּרֵי כָּפֶר סַגְנָה, <סִיגְנִיָּה>

וְכֹא מַעֲשֵׂה לִיבְנָה,

וְטָמֵן רֶבֶן גְּמִלְיָאֵל.

מסכת כלים פרק ה משנה ה

ה

מוֹסָף הַתְּנוּרָה שֶׁלְּבַעֲלֵי בָתִּים,

טָהוֹר,

וְשֶׁלִּנְחֻתוֹמִים,

טָמָא, מִפְּנֵי שֶׁהוּא סוֹמֵךְ עָלָיו אֶת הַשְּׁפוּד.

רַבִּי יוֹחָנָן הַסַּנְדֵּלָר אוֹמֵר:

מִפְּנֵי שֶׁהוּא אוֹפֶה בּוֹ כְּשֶׁהוּא נִדְחָק.

כִּיּוֹצֵא בּוֹ,

מוֹסָף הַיּוֹרֵה שֶׁלְּשׁוֹלְקֵי זֵיתִים, טָמָא.

וְשֶׁלְּצַבָּעִים, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק ה משנה ו

ו

תְּנוּרָה שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ עֶפֶר עַד חֲצִיּוֹ,

מִן הָעֶפֶר וּלְמִטָּן, מִטָּמָא בְּמַגָּע,

מִן הָעֶפֶר וּלְמַעַלָּן, מִטָּמָא בְּאֵוִיר.

נִתְּנוּ עַל פִּי הַבּוֹר, אוֹ עַל פִּי הַחֲדוֹת,

וְנִתְּנָה שֶׁם אֵבֶן,

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אִם מְסִיק מְלִמְטָן,

וְהוּא נֶסוּק מְלִמְעָלָן,

טָמָא.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

הוֹאִיל וְהוּא נֶסוּק מִכָּל מְקוֹם,

טָמָא.

מסכת כלים פרק ה משנה ז

ז

תְּנוּרָה שֶׁנִּטְמָא,

כִּיצַד מְטַהְרִין אוֹתוֹ?

חוֹלְקוּ לְשְׁלוּשָׁה,

וְגוֹרֵר אֶת הַטְּפִלָּה עַד שֶׁיִּהְיֶה בְּאֶרֶץ.

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:

אינו צריך לגור את הטפלה,
ולא עד שיהא בארץ,
אלא ממעטו מבפנים ארבעה טפחים.
רבי שמעון אומר:
צריך להסיעו.

ח
חלקו לשנים,
אחד גדול ואחד קטן,
הגדול טמא, והקטן טהור.
חלקו לשלשה,
אחד גדול כשנים,
הגדול טמא,
ושנים קטנים טהורים.

מסכת כלים פרק ה משנה ח

ט
חתכו חליות לרחבו,
פחות מארבעה טפחים,
טהור.
מרחו בטיט,
מקבל טמאה
משיסיקנו כדי לאופות בו ספגנים.
הרחיק ממנו את הטפלה,
ונתן חול או צרור בנתיים,
בנה אפרו:
הנדה והטהורה אופות בו,
והוא טהור.

מסכת כלים פרק ה משנה ט

י
תנור שבא מחתך מבית האמן,
עשה בו למודין, נותנן עליו,
והוא טהור.
נטמא,
סלק את הלמודין, טהור.
החזירן לו, טהור.
מרחו בטיט, מקבל טמאה.
אינו צריך להסיקנו,
שכבר הסק.

מסכת כלים פרק ה משנה י

יא

חתכו חליות ונתן חול בין חליא לחליא,
רבי אליעזר מטהר,
וחכמים מטמין.
זה תנורו של חכיני.
יורות הערב'ים,
שהוא חופר בארץ וטח בטיט,
אם יכול הטיח לעמד בפני עצמו,
טמא;
ואם לאו, טהור.
וזה תנורו של כן דינאי.
(מסכת כלים פרק ה משנה יא)
תנור שלאבן ושלמתכת, טהור;
וטמא משם כלי מתכות.
נקב,
נפגם,
נסדק;
עשה לו טפלה,
או מוסף של טיט, טמא.
כמה יהא בנקב?
כדי שיצא בו האור.
וכן בכירה,

יג

כירה שלאבן ושלמתכת, טהורה;
וטמאה משם כלי מתכות.
נקבה, נפגמה, נסדקה,
עשה לה פטפוטים, טמאה.
מרחקה בטיט מבפנים ומבחוץ, טהורה.
רבי יהודה אומר:
מבפנים, טמאה,
ומבחוץ, טהורה.

פרק ו

מסכת כלים פרק ו משנה א

א

העושה שלשה פטפוטים בארץ,

וְחִבְרָן בְּטִיט,
לְהִיּוֹת שׁוֹפֵת עָלֶיהֶן אֶת הַקְּדֻרָה,
טְמֵאָה.

קָבַע שְׁלֹשָׁה מִסְמָרִים בְּאַרְץ,
לְהִיּוֹת שׁוֹפֵת עָלֶיהֶן אֶת הַקְּדֻרָה,
אֵף עַל פִּי שְׁעֶשֶׂה בְּרֹאשׁוֹן מְקוֹם
שֶׁתְּהֵא הַקְּדֻרָה יוֹשֶׁבֶת, טְהוֹרָה.

ב

הַעוֹשֶׂה שְׁתֵּי אַבְנִים כִּירָה,
וְחִבְרָן בְּטִיט, טְמֵאָה.
רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר,
עַד שִׁיעֲשֶׂה שְׁלִישִׁי,
אוֹ עַד שִׁסְמוֹךְ לַכֶּתֶל.
אַחַת בְּטִיט,
וְאַחַת שְׁלֹא בְטִיט, טְהוֹרָה.

מסכת כלים פרק ו משנה ב

ג

הָאֶבֶן שֶׁהָיָה שׁוֹפֵת עָלֶיהָ וְעַל הַתְּנֹור,
עָלֶיהָ וְעַל הַכִּירָה,
עָלֶיהָ וְעַל הַכֶּפֶח,
טְמֵאָה.
עָלֶיהָ וְעַל הָאֶבֶן,
עָלֶיהָ וְעַל הַסֵּלַע,
עָלֶיהָ וְעַל הַכֶּתֶל,
טְהוֹרָה.

זוֹ הֵיטָה כִּירַת נְזִירִים שֶׁבִירוּשָׁלַיִם,
שֶׁכָּנְגַד הַסֵּלַע.
כִּירַת הַטְּבָחִים,
שֶׁהוּא נוֹתֵן אֶבֶן בְּצַד אֶבֶן,
נְטִמָּאת אַחַת מִהֶן,
לֹא נְטִמּוּ כָלָם.

מסכת כלים פרק ו משנה ג

ד

שְׁלוֹשׁ אַבְנִים שֶׁעָשְׂאָן שְׁתֵּי כִירִים,
נְטִמָּאת אַחַת מִן הַחִיצוֹנוֹת;
הָאֻמְצָעִית,
הַמְשַׁמֵּשׁ לְטִמָּא, טָמֵא;
הַמְשַׁמֵּשׁ לְטְהוֹר, טְהוֹר.

נְטִלָה טְהוּרָה, הַחֲלָטָה הָאֲמִצְעִית לְטִמְאַה.
נְטִלָה טְמֵאָה, הַחֲלָטָה הָאֲמִצְעִית לְטִהָרָה.
נִטְמוּ שְׁתֵּי הַחִיצוֹנוֹת,
אִם הִיְתָה הָאֲמִצְעִית גְּדוּלָה,
נוֹתֵן לָזוֹ כְּדֵי שְׁפִיתָהּ מִכֶּן,
וְלָזוֹ כְּדֵי שְׁפִיתָהּ מִכֶּן,
וְהִשָּׂאָר טְהוּר;
אִם הִיְתָה קְטַנָּה, הַכֹּל טָמֵא.
נְטִלָה הָאֲמִצְעִית,
אִם יָכוֹל לְשַׁפּוֹת עָלֶיהָ יוֹרָה גְּדוּלָה,
טְמֵאָה.
הַחֲזִירָה, טְהוּרָה.
מִרְחָה בְּטִיט,
מְקַבֵּלֶת טְמֵאָה
מִשִּׁסִּיקָנָה כְּדֵי לְבַשֵּׁל עָלֶיהָ אֶת הַבִּיצָה.

מסכת כלים פרק ו משנה ד

ה

שְׁתֵּי אֲבָנִים שֶׁעָשָׂאן כִּירָה וְנִטְמוּ,
סֹמֵךְ לָזוֹ אֶבֶן אַחַת מִכֶּן,
וְלָזוֹ אֶבֶן אַחַת מִכֶּן,
חֲצִיָּה שֶׁלָּזוֹ טָמֵא וְחֲצִיָּה טְהוּר,
וְחֲצִיָּה שֶׁלָּזוֹ טָמֵא וְחֲצִיָּה טְהוּר.
נִטְלוּ טְהוּרוֹת, חֲזָרוּ לְטִמְאַתָּן.

פרק ז

מסכת כלים פרק ז משנה א

א

הַקִּלְתוֹת שֶׁלְבַעֲלֵי בָתִּים
שֶׁנִּפְתְּחָהּ פָּחוֹת מִשְׁלֹשָׁה טַפָּחִים, טְמֵאָה,
שֶׁהוּא מְסִיק מִלְמַטָּן וְקִדְרָה בְּשִׁלָּה מִלְמַעְלָן;
יֵתֵר מִכֶּן, טְהוּרָה.
נָתַן אֶבֶן אוֹ צִרּוֹר, טְהוּרָה.
מִרְחָה בְּטִיט,
מְקַבֵּלֶת טְמֵאָה מִכֶּן וְלִבָּא.
זוֹ הִיְתָה תְּשׁוּבַת רַבִּי יְהוּדָה,
בְּתַנּוּר שֶׁנִּתְּנוּ עַל פִּי הַבּוֹר אוֹ עַל פִּי הַחֲדוֹת.

מסכת כלים פרק ז משנה ב

ב

דָּכוֹן שֵׁשׁ בּוֹ בֵּית קָבוֹל קְדוֹת,
טְהוֹר מִשֶּׁם כִּיָּה,
וְטָמֵא מִשֶּׁם כָּלִי קָבוֹל.
הַצִּדִּין שְׁלוֹ,
הַנוֹגֵעַ בָּהֶן אֵינוֹ טָמֵא מִשֶּׁם כִּיָּה.
הֶרְחַב שְׁלוֹ,
רַבִּי מֵאִיר מְטַהֵר,
רַבִּי יְהוּדָה מְטַמֵּא.
וְכֵן הַכּוֹפֶה אֶת הַסֵּל וְעוֹשֶׂה עַל גִּבּוֹ כִּיָּה.

מסכת כלים פרק ז משנה ג

ג

כִּיָּה שֶׁנֶּחֱלָקָה לְאַרְכָּה, טְהוֹרָה;
לְרַחֲבָה, טָמֵאָה.
כֶּפֶחַ שֶׁנֶּחֱלַק,
בֵּין לְאַרְכּוֹ בֵּין לְרַחֲבּוֹ, טְהוֹר.
חֲצֵר הַכִּיָּה,
בְּזִמָּן שֶׁהִיא גְבוּהָה שְׁלוֹשׁ אַצְבָּעוֹת,
מְטַמֵּא בְּמַגֵּעַ וּבְאֹוִיר.
פְּחוּתָהּ מִכֵּן,
מְטַמֵּא בְּמַגֵּעַ וְאֵינָהּ מְטַמֵּא בְּאֹוִיר.
כִּיצַד מְשַׁעְרִין אוֹתָהּ?
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
נוֹתֵן אֶת הַשְּׁפוּד מִלְּמַטָּן לְמַעֲלָן,
וּכְנָגְדוֹ מְטַמֵּא בְּאֹוִיר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
נְטִמָּאת הַכִּיָּה, נְטִמָּאת הַחֲצֵר;
נְטִמָּאת הַחֲצֵר, לֹא נְטִמָּאת הַכִּיָּה.

מסכת כלים פרק ז משנה ד

ד

הֵיָּתָה מִפְּרִשְׁת מִן הַכִּיָּה,
בְּזִמָּן שֶׁהִיא גְבוּהָה שְׁלוֹשׁ אַצְבָּעוֹת,
מְטַמֵּא בְּמַגֵּעַ וּבְאֹוִיר;
פְּחוּתָהּ מִכֵּן, אוֹ שֶׁהֵיָּתָה חֲלָקָה,
טְהוֹרָה.
פְּטָפוּטֵי כִיָּה,
שְׁלֵשָׁה שְׁלִשְׁלוֹשׁ אַצְבָּעוֹת,
מְטַמֵּין בְּמַגֵּעַ וּבְאֹוִיר. <מִיִּטְמִין>

פחות מכך,
כל שכן הן טמאין,
אפילו הן ארבעה.

מסכת כלים פרק ז משנה ה
ה

נטל אחד מהן,
מטמין במגע ואינן מטמין באויר.
דברי רבי מאיר.
רבי שמעון מטהר.

ו
עשה שנים זה כנגד זה,
מטמין במגע ובאוויר.
דברי רבי מאיר.
רבי שמעון מטהר.

ז
היו גבוהים שלש אצבעות,
משלש ולמטן,
מטמין במגע ובאוויר;
משלש ולמעלה,
מטמין במגע, ואינן מטמין באויר.
דברי רבי מאיר.
רבי שמעון מטהר.

ח
היו משוכין מן השפה,
בתוך שלוש אצבעות,
מטמין במגע ובאוויר;
חוץ משלש אצבעות, <שלש>
מטמין במגע, ואין מטמין באויר.
דברי רבי מאיר.
רבי שמעון מטהר.

מסכת כלים פרק ז משנה ו
ט

כיצד משערין אותן?
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
נותן כנה ביניהם,
מן הכנה ולחוץ,

טהור;
מן הכנה ולפנים, ומקום הכנה,
טמא.

פרק ח

מסכת כלים פרק ח משנה א

א

תנור שחצצו בנסרים או ביריעות,
ונמצא השרץ במקום אחד,
הכל טמא.
כורת פחותה ופקוקה בקש,
ומשלשלת לאויר התנור,
השרץ בתוכה,
התנור טמא;
השרץ בתנור,
אכלין שבתוכה טמאין.
רבי אליעזר מטהר.
אמר רבי אליעזר:
אם הצילה במת החמור, <החמר>
לא תציל בכלי חרש הקל?
אמרו לו:
אם הצילה במת החמור, <החמר>
[שכן חולקים אהלים,
תציל בכלי חרס הקל],
שאין חולקין כלי חרש?

מסכת כלים פרק ח משנה ב

ב

היתה שלמה,
וכן הקפה, וכן החמת,
השרץ בתוכה,
התנור טהור.
השרץ בתנור,
אכלין שבתוכה טהורין.
נקבו,
העשוי לאכלין, שעורו בזיתין.
העשוי למשקין, שעורו במשקין.
העשוי לכך ולכך,

מְטִילִין אוֹתוֹ לְחַמְרוֹ,
בְּכוֹנֵס מִשְׁקָה.

מסכת כלים פרק ח משנה ג

ג

סְרִידָה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל פִּי הַתְּנֹר,
שׁוֹקֶעֶת בְּתוֹכָהּ וְאֵין לָהּ גַּפִּים,
הַשֶּׁרֶץ בְּתוֹכָהּ, הַתְּנֹר טָמֵא.
הַשֶּׁרֶץ בְּתִנּוֹר, אֲכָלִים שֶׁבְּתוֹכָהּ טָמְאִים,
שָׂאִין מִצִּילִין מִיַּד כָּלִי חָרֵשׁ אֲלֵא כָלִים.
חֲבִית שֶׁהִיא מְלֵאָה מִשְׁקִין טְהוֹרִין,
וְנִתְּנָה לְמִטָּן מִנְחָשָׁתָהּ שֶׁלְּתִנּוֹר,
הַשֶּׁרֶץ בְּתִנּוֹר,
חֲבִית וְהַמִּשְׁקִין טְהוֹרִין.
הִיתָה כְּפוּיָה וּפְיָהּ לְאֹוִיר הַתְּנֹר,
הַשֶּׁרֶץ בְּתִנּוֹר,
מִשְׁקָה טוֹפֵחַ שֶׁבְּשׁוּלֵי הַחֲבִית טְהוֹר.

מסכת כלים פרק ח משנה ד

ד

קִדְרָה שֶׁהִיא נְתוּנָה בְּתִנּוֹר,
וְהַשֶּׁרֶץ בְּתִנּוֹר, הַקִּדְרָה טְהוֹרָה,
שָׂאִין כָּלִי חָרֵשׁ מִטְּמֵא כָלִים.
הִיָּה בָּהּ מִשְׁקָה טוֹפֵחַ, נְטֵמָא,
וְטִמְאַה.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
מִטְמִיךְ לֹא טְמוּנִי,
וְאֵתָה טְמֵאתָנִי.

מסכת כלים פרק ח משנה ה

ה

תְּרִנְגוּל שֶׁבִּלַּע אֶת הַשֶּׁרֶץ,
וְנָפַל לְאֹוִיר הַתְּנֹר, טְהוֹר.
אִם מֵת, טָמֵא.
הַשֶּׁרֶץ שֶׁנִּמְצָא בְּתִנּוֹר,
הִפֵּת שֶׁבְּתוֹכָהּ שְׁנִיָּה,
שֶׁהַתְּנֹר תִּחְלָה.

מסכת כלים פרק ח משנה ו

ו

בֵּית שְׁאוּר מִקֶּרֶף צְמִיד פְּתִיל וְנִתּוֹן לְתוֹךְ הַתְּנֹר,

השֹׁאֹר וְהַשְׂרֵץ בְּתוֹכוֹ וְהַקֶּרֶץ בְּגִתִּים,
הַתְּנֹר טָמֵא, וְהַשֹּׁאֹר טָהוֹר.
אִם הָיָה כְּזֵית מִן הַמֵּת,
הַתְּנֹר וְהַבֵּית טָמֵא,
וְהַשֹּׁאֹר טָהוֹר.
אִם יֵשׁ שֵׁם פּוֹתַח טָפַח,
הַכֹּל טָמֵא.

מסכת כלים פרק ח משנה ז

ז

הַשְׂרֵץ שֶׁנִּמְצָא בְּעֵין שְׁלֵתְנֹר,
בְּעֵין שְׁלִכִירָה, בְּעֵין שְׁלַכְפָּח,
מִן הַשֹּׁפָה הַפְּנִימִית וְלַחוּץ, טָהוֹר.
וְאִם הָיָה בְּאֹיֶר,
אֶפְלוּ כְּזֵית מִן הַמֵּת, טָהוֹר.
וְאִם יֵשׁ שֵׁם פּוֹתַח טָפַח,
הַכֹּל טָמֵא.

מסכת כלים פרק ח משנה ח

ח

נִמְצָא לְמָקוֹם הַנִּחַת הָעֵצִים,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מִן הַשֹּׁפָה הַחִיצוֹנָה וְלִפְנֵים
טָמֵא.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
מִשֹּׁפָה הַפְּנִימִית וְלַחוּץ,
טָהוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִכְּנָגֵד שְׁפִיתָת הַקֶּדֶרֶה וְלִפְנֵים,
טָמֵא;
מִכְּנָגֵד שְׁפִיתָת הַקֶּדֶרֶה וְלַחוּץ,
טָהוֹר.

ט

נִמְצָא מְקוֹם יְשִׁיבַת הַבֶּלֶן,
מְקוֹם יְשִׁיבַת הַצִּבְעֵה,
מְקוֹם יְשִׁיבַת שְׁלִשּׁוּלְקֵי זֵיתִים,
טָהוֹר;
אֵין טָמֵא אֶלָּא מִן הַסְּתוּמָה וְלִפְנֵים.

מסכת כלים פרק ח משנה ט

י

בור שיש בו בית שפיתה,
טמא.

ושלעושי זכוכית,
אם יש בו בית שפיתה,
טמא.

כבשן שלסידין, ושלזגגין, ושליוצרין,
טהורה.

פורנה, אם יש לה לזבז,
טמאה;

רבי יהודה אומר:
אם יש לה אסטגיות;
רבן גמליאל אומר:
אם יש לה ספיות.

מסכת כלים פרק ח משנה י
יא

מגע טמא מת,
שהיו אכלין ומשקין לתוך פיו,
הכניס ראשו לאויר התנור טהור,
טמא.
וטהור שהיו אכלין ומשקין לתוך פיו,
הכניס ראשו לאויר התנור נטמא,
נטמו.

היה אוכל דבלה בידין מסאבות,
הכניס ידו לתוך פיו לטול את הצרור,
רבי מאיר מטמא.
רבי יהודה מטהר.
רבי יוסה אומר:
אם הפך, טמא;
אם לא הפך, טהור.
אם היתה פונדיון לתוך פיו,
רבי יוסה אומר:
אם לצמא, טמא.

מסכת כלים פרק ח משנה יא
יב

האשה שנטף חלב מדדיה,
ונפל לאויר התנור,
טמא,
שהמשקה מטמא לרצון ושללא לרצון.

הִיָּתָה גּוֹרְפָתוֹ, וְהָכָה הַקּוֹץ,
וַיֵּצֵא מִמֶּנָּה דָם,
אוֹ שְׂנֵכֹת וְנִתְּנָה אֶצְבָּעָהּ לְתוֹךְ פִּיהָ,
נִטְמָא.

פרק ט

מסכת כלים פרק ט משנה א

א

מִחַט אוֹ טַבַּעַת שֶׁנִּמְצְאוּ בְּנִחְשָׁתוֹ שֶׁלְתַנּוּר,
נִרְאִין אָבֵל לֹא יוֹצֵאִין,
אִם אוֹפֶה אֶת הַבָּצֵק וְהוּא נוֹגֵעַ בָּהֶם,
טָמֵא.
בְּאֵיזָה בָּצֵק אָמְרוּ?
בְּבָצֵק הַבִּינוֹנִי.
נִמְצְאוּ בְּטַפְלַת הַתַּנּוּר מִקֵּף צְמִיד פְּתִיל,
בְּטָמֵא, טָמֵאִין, וּבִטְהוֹר, טְהוֹרִין.
נִמְצְאוּ בְּמִגּוּפַת הַחֲבִית,
מִצְדֵּיהָ, טָמֵאִין;
מִכְּנֶגֶד פִּיהָ, טְהוֹרִין.
נִרְאִין בְּתוֹכָהּ, אָבֵל לֹא לְאוֹיָרָה,
טְהוֹרִין.
שׁוֹקֵעִין בְּתוֹכָהּ, וְתַחֲתֶיהָ כְּקַלְפַת הַשּׁוּם,
טְהוֹרִין.

מסכת כלים פרק ט משנה ב

ב

חֲבִית שֶׁהִיא מְלֵאָה מִשְׁקִין טְהוֹרִין,
וּמִנְקַת בְּתוֹכָהּ, <וּמְנִיקִית>
מִקַּפַּת צְמִיד פְּתִיל וְנִתְּנָה בְּאֶהָל הַמֶּת,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
הַחֲבִית וְהַמִּשְׁקִין טְהוֹרִין,
וּמִנְקַת טָמֵאָה. <וּמְנִיקִית>
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
אֵף וּמִנְקַת טְהוֹרָה. <מְנִיקִית>
חֲזָרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמִי.

מסכת כלים פרק ט משנה ג

ג

שָׁרֵץ שֶׁנִּמְצָא לְמִטָּה מִנְחָשָׁתוֹ שֶׁלִּתְנוּרָה,
טְהוֹר, שְׁאֲנִי אוֹמֵר: <שְׁנִי>
חַי נָפֶל וְעִכְשִׁיו מֵת.
מִחַט אוֹ טִבְעֵת,
שֶׁנִּמְצָאוּ לְמִטָּה מִנְחָשָׁתוֹ שֶׁלִּתְנוּרָה,
טְהוֹר, שְׁאֲנִי אוֹמֵר: <שְׁנִי>
שֵׁם הָיָה עַד שֶׁלֹּא בָּא הַתְּנוּרָה.
נִמְצָאוּ בְּאֶפֶר מְקֻלָּה,
טָמֵא, שְׁאִין לוֹ בְּמָה יִתְלָה.

מסכת כלים פרק ט משנה ד

ד

סְפוּג שֶׁבִּלַּע מִשְׁקִין טָמֵאִין וְנִגְוֵב מִבְּחוּץ,
וְנָפֶל לְאֹוִיר הַתְּנוּרָה,
טָמֵא, שְׁסוּף מִשְׁקָה לְצֵאת.
וְכֵן חֲתֻכָּה שֶׁלִּלְפֶת וְשֶׁלִּגְמִי.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר בְּשְׁנֵי אֲלוֹ.

מסכת כלים פרק ט משנה ה

ה

חֲרָשִׁין שֶׁנִּשְׁתַּמְשֵׁ בָּהֶן מִשְׁקִין טָמֵאִין
וְנָפְלוּ לְאֹוִיר הַתְּנוּרָה, וְהִסֵּק הַתְּנוּרָה,
טָמֵא, שְׁסוּף מִשְׁקָה לְצֵאת.
וְכֵן בְּגִפֶּת חֲדָשָׁה,
אֲבָל בִּישָׁנָה, טְהוֹר.
אִם יָדוּעַ שְׁיֻצִיא מִמֶּנָּה מִשְׁקִין, <שְׁיֻצֵּא>
אֲפִלּוּ לְאַחֵר שְׁלוֹשׁ שָׁנִים,
נִטְמָא.

מסכת כלים פרק ט משנה ו

ו

הַגִּפֶּת וְהַזֵּגִין שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּטִהְרָה,
וְהִלְכוּ עָלֵיהֶן טָמֵאִין,
וְאַחֵר כֵּן יֵצְאוּ מִהֶן מִשְׁקִין,
טְהוֹרִין, שֶׁמִּתְחַלְתֵּן נַעֲשׂוּ בְּטִהְרָה.
כּוֹשׁ שֶׁבִּלַּע אֶת הַצִּינִירָה,
מִלְּמַד שֶׁבִּלַּע אֶת הַדֶּרֶבֶן,
לְבָנָה שֶׁבִּלְעָה אֶת הַטִּבְעֵת,
הָיָה טְהוֹרִין,
נִכְנָסוּ לְאַהֲלֵי הַמֵּת,
נִטְמָו.

הַסִּיטָן הַזֶּבֶב, נִטְמוּ. <הַסִּיטָן הַזֶּבֶב>
נָפְלוּ לְאֹוִיר הַתְּנוּרָה טָהוֹר, טְמוּהוּ.
וְנִגַּע בָּהֶן כָּכָר שֶׁלִּתְרוּמָה, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק ט משנה ז

ז

סְרִידָה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל פִּי הַתְּנוּרָה מִקֶּרֶף צְמִיד פְּתִיל,
נִסְדֵּק בֵּין הַתְּנוּרָה לְסְרִידָה,
שְׁעוּרוֹ מְלֵא פִי מֶרְדָּא שֶׁלֹּא נִכְנָס.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
נִכְנָס.

נִסְדֵּקָה סְרִידָה,
שְׁעוּרוֹ מְלֵא פִי מֶרְדֵּעַ נִכְנָס.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שֶׁלֹּא נִכְנָס.
הָיָה עָגֹל,
אֵין רוֹאִין אוֹתוֹ אַרְוֶה,
אֶלָּא שְׁעוֹר כְּמֵלֵא פִי מֶרְדָּא נִכְנָס.

מסכת כלים פרק ט משנה ח

ח

תְּנוּרָה שֶׁנִּקְבַּ מֵעֵינוּ,
שְׁעוּרוֹ מְלֵא כּוֹשׁ,
נִכְנָס וְיוֹצֵא,
דּוֹלֵק.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שֶׁלֹּא דּוֹלֵק.

נִקְבַּ מִצָּדוֹ,
שְׁעוּרוֹ כְּמֵלֵא כּוֹשׁ,
נִכְנָס וְיוֹצֵא,
שֶׁלֹּא דּוֹלֵק.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
דּוֹלֵק.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִן הָאֶמְצַע, נִכְנָס;
מִן הַצֵּד, אֵינוֹ נִכְנָס.

ט <ד>

וְכֵן הָיָה אוֹמֵר בְּמִגּוּפַת הַחֲבִית שֶׁנִּקְבָּה,
שְׁעוּרָה מְלֵא מִצָּה שְׁנִיָּה שֶׁלִּשְׁיפּוֹן,
מִן הָאֶמְצַע, נִכְנָס;

מִן הַצֵּד, אֵינוֹ נִכְנָס.
וְכֵן הָיָה אוֹמֵר בַּחֲצָבִים גְּדוֹלִים שֶׁנִּקְבּוּ,
שְׁעוֹרָן מְלֹא מִצָּה שֶׁלִּקְנָה,
מִן הָאֲמִצֵּעַ, נִכְנָס;
מִן הַצֵּד, אֵינוֹ נִכְנָס.

י

בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּזִמָּן שֶׁנַּעֲשֶׂה לַיִן,
אֲבָל אִם נַעֲשֶׂה לְשֹׁאֵר מִשְׁקִין,
אֲפֹלוּ כָּל שְׁהֵן, טִמְאִים.
בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּזִמָּן שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה בִּידֵי אָדָם,
[אֲבָל אִם נַעֲשֶׂה בִּידֵי אָדָם],
אֲפֹלוּ כָּל שְׁהֵן, טִמְאִין.
נִקְבּוּ,
הַעֲשׂוּי לְאֶכְלִים, שְׁעוֹרוֹ בְּזִיתִין.
הַעֲשׂוּי לְמִשְׁקִין, שְׁעוֹרוֹ בְּמִשְׁקִין.
הַעֲשׂוּי לְכֶךְ וּלְכָה,
מְטִילִין אוֹתוֹ לְחִמְרוֹ בְּצִמִּיד פְּתִיל
וּבְכוּנָס מִשְׁקָה.

פרק י

מסכת כלים פרק י משנה א

א

אֵלוּ כָּלִים מְצִילִים בְּצִמִּיד פְּתִיל:
כָּלִי גָלְלִים,
כָּלִי אֲבָנִים,
כָּלִי אֲדָמָה,
כָּלִי חֶרֶשׁ,
כָּלִי נֶתֶר,
וְעִצְמוֹת חַיָּה שֶׁבִּים וְעוֹרָה,
וְכָלִי הָעֵץ הַטְּהוֹרִין.
מְצִילִין בֵּין מַפִּיהֶם, בֵּין מִצְדֵּיהֶן,
בֵּין יוֹשְׁבֵין עַל שׁוּלְיהֶם,
בֵּין מִטֵּין עַל צִדֵּיהֶם.
הָיוּ כְּפוּיִם עַל פִּיהֶם,
מְצִילִים כָּל שֶׁתַּחֲתִיהֶם עַד הַתְּהוֹם.

רבי אליעזר מטמא.
על הכל מצילים,
חוץ מקלי חרש,
שאינו מציל
אלא על האכלים ועל המשקין,
ועל כלי חרש.

מסכת כלים פרק י משנה ב

ב

במה מקיפים?

בסיד,

ובגפסס,

בזפת,

ובשעווה,

בטיט,

ובצואה,

בחמר,

ובחרסית,

ובכל דבר המתמרח.

אין מקיפין לא בבעץ,

ולא בעופרת,

מפני שהוא פתיל ואינו צמיד.

אין מקיפין לא בדבלה שמנה,

ולא בכצק שגלוש במי פרות,

שלא יביאנו לידי פסול.

ואם הקיף, הציל.

מסכת כלים פרק י משנה ג

ג

מגופת החבית המחלחלת ואינה נשמטת,

רבי יהודה אומר:

מצלת.

וחכמים אומרים:

אינה מצלת.

היה בית אצבע שלה שוקע בתוכה,

השרץ בתוכה, החבית טמאה;

השרץ בחבית, אכלין שבתוכה טמאין.

מסכת כלים פרק י משנה ד

ד

הכדור והפקעת שלגמי,

שְׁנַתְנָן עַל פִּי הַחֲבִית:
מֵרַח מִן הַצְּדָדִין,
לֹא הָצִיל,
עַד שִׁימְרַח מְלֻמָּטָן לְמַעַלָּן.
וְכֵן בְּמַטְלִית שְׁלֶבֶגֶד;
הִיתָה שְׁלֵגִיר אוֹ שְׁלֵעוֹר,
וּקְשָׁרָה בְּמִשְׁיחָה,
מֵרַח מִן הַצְּדָדִין,
הָצִיל.

מסכת כלים פרק י משנה ה

ה
חֲבִית שְׁנַתְקֻלָּה,
וְהַזֹּפֶת שְׁלָה עוֹמֶדֶת,
וְכֵן קְבוּתִין שְׁלֻמְרִים שְׁגֻפְסָן עִם הַשֹּׁפָה,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵינָן מְצִילִין;
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
מְצִילִין.

מסכת כלים פרק י משנה ו

ו
חֲבִית שְׁנַקְבָּה וְסִתְמוּיָה שְׁמָרִים,
וְהָצִילָה;
פְּקָקָה בְּזִמּוּרָה,
עַד שִׁימְרַח מִן הַצְּדָדִין.
[הָיוּ שְׁתֵּים,
עַד שִׁימְרַח מִן הַצְּדָדִין,]
בֵּין זִמּוּרָה לְחֻבְרָתָה.
נָסֵר שֶׁהוּא נָתוּן עַל פִּי הַתְּנֹרָה,
אִם מֵרַח מִן הַצְּדָדִין,
הָצִיל.
הָיוּ שְׁתֵּים,
עַד שִׁימְרַח מִן הַצְּדָדִין,
בֵּין נָסֵר לְחֻבְרוֹ.
עֲשָׂאָן בְּסַנִּין, אוֹ בְּשׁוּגְמִין,
אֵינָנו צָרִיד לְמֵרַח מִן הָאֲמָצְעִי.

מסכת כלים פרק י משנה ז

ז
תְּנֹר יָשָׁן בְּתוֹךְ הַחֹדֶשׁ,

וסְרִידָה עַל פִּי יֵשֶׁן,
נָטַל הַיֵּשֶׁן, סְרִידָה נוֹפֶלֶת,
הַכֹּל טָמָא.
וְאִם לֹא, הַכֹּל טָהוֹר.
חֲדָשׁ בְּתוֹךְ יֵשֶׁן,
וסְרִידָה עַל פִּי יֵשֶׁן,
אִם אֵין חֲדָשׁ לְסְרִידָה פּוֹתַח טָפַח,
כָּל שֶׁבְּחֲדָשׁ טָהוֹר.

מסכת כלים פרק י משנה ח

ח

לִפְסִין זֶה בְּתוֹךְ זֶה וְשִׁפְתוֹתֵיהֶן שְׁווֹת,
הַשֶּׁרֶץ בְּעֵלְיוֹנָה אוֹ בַתְּחִתּוֹנָה,
הִיא טָמְאָה, וְכֹלֶם טָהוֹרוֹת.
הָיָה בְּכוֹנֵס מִשְׁקָה,
הַשֶּׁרֶץ בְּעֵלְיוֹנָה,
כֹּלֶם טָמְאוֹת;
בַּתְּחִתּוֹנָה,
הִיא טָמְאָה, וְכֹלֶם טָהוֹרוֹת.
הַשֶּׁרֶץ בְּעֵלְיוֹנָה וְהַתְּחִתּוֹנָה עוֹדֶפֶת,
הִיא וְהַתְּחִתּוֹנָה טָמְאָה;
הַעֲלִיּוֹנָה וְהַתְּחִתּוֹנָה עוֹדֶפֶת,
כָּל שֵׁיִשׁ בָּהּ מִשְׁקָה טוֹפַח,
טָמְאָה.

פרק יא

מסכת כלים פרק יא משנה א

א

כָּלִי מִתְּכוּת,
פְּשוּטִיָּהּ וּמִקְבְּלֶיהָ טָמְאִין.
נִשְׁבְּרוּ, טָהוֹר.
חֲזָר וַעֲשֵׂה מִהֵן כָּלִים,
חֲזָרוּ לְטָמְאָתָן הַיִּשְׁנָה.
רֶבֶן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
לֹא לְכָל טָמְאָה,
אֶלָּא לְטָמְאֵת נֶפֶשׁ.

מסכת כלים פרק יא משנה ב

ב

כָּל כְּלִי מִתְכַּת שִׁישׁ לוֹ שֵׁם בְּפָנָי עֲצָמוֹ,
טָמֵא,
חוּץ מִן הַדֶּלֶת,
וְהַנֶּגֶר,
וְהַמְנַעוּל,
וְהַפּוֹתָה שֶׁתַּחַת הַצִּיר,
וְהַצִּיר,
וְהַקּוֹרָה,
וְהַצְנוּר,
שֶׁנַּעֲשׂוּ לַקֶּרֶקַע.

מסכת כלים פרק יא משנה ג

ג

הַעוֹשֶׂה כֵּלִים מִן הָעֵשֶׂת,
וּמִן הַחֲרָרָה,
וּמִן הַסּוֹכֵב שֶׁלֹּאֲגָל,
וּמִן הַטָּסִין שֶׁלֹּה,
וּמִן הַצְּפוּיִין,
מְכַנֵּי כֵלִים,
וּמִהַגְנֵי כֵלִים,
מְאֻזְנֵי כֵלִים, <מְאֻזְנֵי>
מִן הַשְּׁחֻלָּת,
וּמִן הַגְּרִדָּת,
טְהוֹרִין.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
אַף מִן הַקֶּצֶצֶת.
מְשַׁבְּרֵי כֵלִים, <מְשַׁבְּרֵי>
מִן הַגְּרוּטִי,
וּמִן הַמְּסַמְרוֹת שֶׁיִּדּוּעַ שֶׁנַּעֲשׂוּ מִכֵּלִים,
טְמֵאִים.
מִן הַמְּסַמְרוֹת,
בֵּית שְׁמִי מְטַמֵּין,
וּבֵית הֶלֶל מְטַהֲרִין.

מסכת כלים פרק יא משנה ד

ד

בְּרוֹזֵל טָמֵא שֶׁכִּלְלוּ עִם בְּרוֹזֵל טְהוֹר,
אִם רַב מִן הַטָּמֵא, טָמֵא,
אִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר,
מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, טָמֵא.

וְכֵן מִן הַחֲלֻמָּה וּמִן הַגָּלְלִין.
קְלוּסְטֶרָה, טְמָאָה,
וּמִצְפָּה, טְהוֹרָה.
הַפִּין,
וְהַפּוֹרְנָה, טְמֵאִין.
קְלוּסְטֶרָה,
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר:
שׁוּמְטָה מִפֶּתַח זֶה וְתוֹלָה בְּחִבְרוֹ בַּשָּׁבֶת.
רַבִּי טַרְפוֹן אָמַר:
הָרִי הֵיא לֹו כָּכָל הַכֵּלִים,
וּמִטְלָטְלַת בְּחֻצָּה.

מסכת כלים פרק יא משנה ה
ה

עֶקְרֵב שְׁלִפְרִמְבִּיָּה, טְמָאָה,
וּלְחֵיִים, טְהוֹרִין.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא בְּלִחְיִים.
וְחֻכָּמִים אֹמְרִים:
אֵין טָמֵא אֶלָּא עֶקְרֵב;
בְּשַׁעַת חִבּוּרָן, הַכֹּל טָמֵא.

מסכת כלים פרק יא משנה ו
ו

פִּיקָה שְׁלִמְתִּכָּת,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהֲרִין.
וּמִצְפָּה, טְהוֹרָה.
הַכּוֹשׁ וְהָעֵימָה וְהַמָּקֵל
וְסוּמְפוּנְיָה וְחִלְיָל שְׁלִמְתִּכָּת,
טְמֵאִין,
וּמִצְפִּין, טְהוֹרִים.
סִימְפוּנְיָה,
אִם יֵשׁ בָּהּ בֵּית קַבּוּל כְּנָפִים,
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, טְמָאָה.

מסכת כלים פרק יא משנה ז
ז

קָרֵן עֲגֻלָּה, טְמָאָה,
וּפְשוּטָה, טְהוֹרָה.
אִם הִיתָה מְצוּפִית שְׁלָה שְׁלִמְתִּכָּת,
טְמָאָה.

הקב שְׁלָה,
רְבִי טָרְפוֹן מְטָמָא,
וְחֻכְמִים מְטַהְרִין.
וּבְשַׁעַת חֲבוּרָן, הַכֹּל טָמֵא.
כִּיּוֹצֵא בּוֹ:
קָנִי מְנוּרָה, טְהוּרִין.
הַפֶּרֶחַ וְהַבֶּסֶין, טָמְאִים.
וּבְשַׁעַת חֲבוּרָן, הַכֹּל טָמֵא.

מסכת כלים פרק יא משנה ח

ח

קָסִידָא, טְמֵאָה, <cassida: כובע מחכת>
וְלַחְיִים, טְהוּרִין.
אִם יֵשׁ בֵּהֶן בֵּית קְבוּל מִיָּם,
טָמְאִים.
כָּל כְּלִי הַמְּלַחֵמָה טָמְאִים:
הַכִּידוֹן, וְהַנֶּקֶן, וְהַמְּגַפִּים, וְהַשְּׂרִיָּן,
טָמְאִין.
כָּל תְּכֵשִׁיטֵי הָאִשָּׁה טָמְאִין:
עִיר שְׁלֹזֶהב, וְקִטְלִיּוֹת,
נְזָמִים, וְטַבְּעוֹת,
וְטַבְּעַת בֵּין שֵׁשׁ עָלֶיהָ חוֹתָם
וּבֵין שְׁאִין עָלֶיהָ חוֹתָם;
וְנִזְמֵי הָאֶף.

ט

קִטְלָה שְׁחֲלִיּוֹת שְׁלָה שְׁלִמְתָּכָת
בְּחוּט שְׁלִפְשֶׁתֶן אוֹ שְׁלִצְמָר,
נִפְסֵק הַחוּט, הַחֲלִיּוֹת טָמְאוֹת,
שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד כָּלִי בִפְנֵי עֲצָמוֹ.
חוּט שְׁלִמְתָּכָת,
וְחֲלִיּוֹת שְׁלֹאֲבָנִים טוֹבוֹת וְשְׁלִמְרַגְלִיּוֹת,
וְשְׁלֹזְכוּכִית,
נִשְׁתַּבְּרוּ חֲלִיּוֹת, וְהַחוּט בִּפְנֵי עֲצָמוֹ קֵים,
טָמֵא.
שִׁירֵי קִטְלָה, כְּמֵלֵא צִוָּאר קִטְנָה.
רְבִי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֶפְלוֹ טַבְּעַת אַחַת,
טְמֵאָה, שֶׁכֶּן תְּלוּיִין בְּצִוָּאר.

מסכת כלים פרק יא משנה ט

י

נָזַם שֶׁהוּא עֲשׂוֹי כְּקִדְרָה מִלְמָטָן,
וְכַעֲדָשָׁה מִלְמָעֵלָן, וְנִפְרָק,
כְּקִדְרָה,
טָמֵא מִשֵּׁם כָּלִי קָבוֹל;
וְכַעֲדָשָׁה,
טָמֵא בְּפָנָי עֲצָמוֹ.
חוּט צְנִירָה, טְהוֹרָה.
הָעֲשׂוֹי כָּמִין אֲשָׁכוֹל, וְנִפְרָק,
טְהוֹר.

פרק יב

מסכת כלים פרק יב משנה א

א

טַבַּעַת אָדָם, טָמְאָה.
טַבַּעַת הַבְּהֵמָה וְהַכִּלִּים,
וּשְׂאֵר כָּל הַטְּבָעוֹת, טְהוֹרוֹת.
קוֹרֵת הַחֲצִים, טָמְאָה;
וּשְׁלֹאֲסִירִים, טְהוֹרָה.
הַקּוֹלֶר, טָמֵא. <הַקּוֹלֶר>
שֶׁלִּשְׁלֹת שְׂיֵשׁ בֵּה בֵּית נְעִילָה, טָמְאָה.
הָעֲשׂוּיָה לְכַפִּיתָהּ, טְהוֹרָה.
שֶׁלִּשְׁלֹת שְׁלִסְטוֹנוֹת, טָמְאָה;
שֶׁלִּבְעָלִי בְּתִים, טְהוֹרָה.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
אֲמַתִּי?
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא מִפְתָּח אֶחָד,
אֲבָל אִם הָיוּ שְׁנַיִם,
אוֹ שֶׁקָּשָׁר חֲלוּזוֹן בְּרֹאשָׁהּ, טָמְאָה.

מסכת כלים פרק יב משנה ב

ב

קָנָה מֵאֲזֻנִּים שְׁלֹסְרוֹקוֹת, טָמֵא,
מִפְּנֵי אֲנָקְיּוֹת;
וּשְׁלִבְעָלִי בְּתִים,
אִם יֵשׁ בוֹ אֲנָקְיּוֹת, טָמֵא.
אֲנָקְלִי שְׁלִכְתָּפִין, טְהוֹרָה,
שְׁלֹרוֹכָלִים, טָמְאָה.

רבי יהודה אומר:
שְׁלֹרֹכְלִים, שְׁלִפְנֵי טְמֵאָה,
וְשִׁלְאַחְרֵי טְהוֹרָה.

ג

אֲנָקְלִי שְׁלִדְרָגֶשׁ, טְמֵאָה;
וְשִׁלְנָקְלִיטִים, טְהוֹרָה;
שְׁלִשְׁדָּה, טְמֵאָה;
וְשִׁלְאַקוֹן, טְהוֹרָה;
שְׁלִשְׁלַחֵן, טְמֵאָה;
וְשִׁלְמְנוֹרֶת הָעֵץ, טְהוֹרָה.
זֶה הַכֹּלֶל:
הַמְחַבֵּר לְטָמֵא, טָמֵא,
הַמְחַבֵּר לְטָהוֹר, טָהוֹר.
וְכֻלָּם אַחַת וְאַחַת בְּפָנֵי עֲצָמָן, טְהוֹרוֹת.

מסכת כלים פרק יב משנה ג

ד <ט>

כְּסוּי טָנִי שְׁלִמְתַּכְתָּ, שְׁלִבְעָלִי בְּתִים,
רֶבֶן גְּמִילֵאל מְטֵמֵא,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
וְשִׁלְרוֹפְאִין, טָמֵא.
הַדֵּלֶת שְׁבִמְגָדֶל שְׁלִבְעָלִי בְּתִים, טְהוֹרָה;
וְשִׁלְרֹכְלִין, טְמֵאָה.
הִיתָכִים, טָמֵאִין.
וְהַפְּרָכִין, טְהוֹרִין.
עֲקָרֵב בֵּית הַבַּד, טְמֵאָה.
אֲנָקְלִי שְׁבִכְתָּלִים, טְהוֹרָה.

מסכת כלים פרק יב משנה ד

ה

מִסְמַר הַגֶּרֶעַ, טָמֵא.
שְׁלֵאבֵן שְׁעוֹת, טָהוֹר.
רַבִּי צְדוֹק מְטֵמֵא.
מִסְמַר הַגֶּרֶדִי, טָמֵא.
וְאֶרֶוֹן שְׁלִגְרוֹסוֹת,
רַבִּי צְדוֹק מְטֵמֵא,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
הִיתָה עֲגֻלָּה שְׁלִמְתַּכְתָּ, טְמֵאָה.

מסכת כלים פרק יב משנה ה

ו

מסמר שהתקינו להיות פותח ונוצל בו, טמא.
העשוי לשמירה, טהור.
מסמר שהתקינו להיות פותח בו את התבית,
רבי עקיבה מטמא,
וחכמים מטהרין,
עד שיצרפנו.
מסמר שלשלחני, טהור.
רבי צדוק מטמא.

ז

שלשה דברים
רבי צדוק מטמא וחכמים מטהרין:
מסמר שלשלחני,
וארון שלגרוסות,
ומסמר שלאבן שעות,
רבי צדוק מטמא, וחכמים מטהרין.

מסכת כלים פרק יב משנה ו

ח

ארבעה דברים רבן גמליאל מטמא,
וחכמים מטהרין:
כסוי טני שלמתכת שלבצעלי בתים,
ותלוי המגדודות,
וגלמי כלי מתכות,
וטבלה שנחלקה לשנים.
ומודים חכמים לרבן גמליאל
בטבלה שנחלקה לשנים,
אחד גדול ואחד קטן,
הגדול טמא, והקטן טהור.

מסכת כלים פרק יב משנה ז

ט

דינר שנפסל,
והתקינו לתלותו בצואר קטנה,
טמא.
סלע שנפסלה,
והתקינה להיות שוקל בה,
טמאה.
עד כמה תפסל ויהא רשי לקימה?
עד שני דינרים.

פחות מכן, יקץ.

מסכת כלים פרק יב משנה ח
,

האולר והקולמוס, <האולר>
והמטלטלות, והמשקלות,
והכידים והכנן והכנה,
טמאין.
וכל גלמי כלי עץ,
טמאים,
חוץ משלפרשע.
רבי יהודה אומר:
גרופית שלזית,
טהורה, עד שתשלק.

פרק יג

מסכת כלים פרק יג משנה א
א

הסיף, והסכין, והפגיון, והרמח,
מגל יד, מגל קציר, והשחיר,
זוג שלספרין, שנחלקו,
הרי אלו טמאין.
רבי אומר:
סמוך ליד, טמא,
סמוך לראש, טהור.
מספרת שנחלקה לשנים,
רבי יהודה מטמא,
וחכמים מטהרין.

מסכת כלים פרק יג משנה ב
ב

קלגרפון שנטלה כפה,
טמאה, מפני שנה;
נטלה שנה,
טמאה, מפני כפה.
מכחל שנטלה הכף,
טמא, מפני הזכר;
נטל הזכר,

טמא, מפני הכף.
מכתב שנטל הכותב,
טמא, מפני המוחק.
נטל המוחק,
טמא, מפני הכותב.
זומאנצטרה שנטלה כפה, < zōmálistros =trulla : כף, מוצקת >
טמאה, מפני המזלג.
נטלה המזלג,
טמאה, מפני כפה.
וכן השן שלמעדר.
שעור כלן, כדי לעשות מלאכתן.

מסכת כלים פרק יג משנה ג

ג

תרחור שנפגם,
טמא, עד שינטל רבו.
נשבר מקופו,
טהור.
קרדם שנטל עשפו,
טמא, מפני בית בקועו;
נטל בית בקועו,
טמא, מפני עשפו.
נשבר מקופו,
טהור.

מסכת כלים פרק יג משנה ד

ד

מגרפה שנטלה כפה, טמאה,
מפני שהיא כקרנס.
דברי רבי מאיר.
וחכמים מטהרין.
מגרה שנטלו שניה אחת מבנתים, טהורה.
נשתיר בה מלא הסיט במקום אחד, טמאה.
המעצד, והאזמל, והמפסלת,
והמקדח שנפגמו, טמאין.
נטל חסומן, טהורין.
וכלם שנחלקו לשנים, טמאין,
חוץ מן המקדח.
והרוקנה בפני עצמה, טהורה.

מסכת כלים פרק יג משנה ה

ה

מחט שנטל חריכה או עקצה,

טהורה.

אם התקינה למיתה,

טמאה.

שלקיין שנטל חריכה,

טמאה, מפני שהוא כותב בה.

נטל עקצה,

טהורה.

שלמתון,

בין כך ובין כך טמאה.

ו

מחט שהעלת חלודה,

אם מעכבת את התפירה,

טהורה;

ואם לאו, טמאה.

צנירה שפשטה,

טהורה.

כפפה,

חורה לטמאתה.

מסכת כלים פרק יג משנה ו

ז

עץ המשמש את המתכת,

טמא.

והמתכת והמשמשת את העץ,

טהור.

כיצד?

פוחת שלעץ,

והפין שלה שלמתכת,

אפלו אחת,

טמאה.

פוחת שלמתכת,

והפין שלה שלעץ,

טהורה.

טבעת שלמתכת,

וחותם שלה שלא למוג,

טמאה.

טבעת שלא למוג,

וחותם שלה שלמתכת,

טְהוֹרָה.
הַשֵּׁן שֶׁבֶטֶס שְׁבֹפּוֹתֶחַת, וְשֶׁבֶמֶפֶתַח,
טְמֵאָה בְּפָנֵי עֲצָמָה.

מסכת כלים פרק יג משנה ז

ח

הַכֹּדְמִים הָאֲשֶׁקְלוּנִים שֶׁנִּשְׁבְּרוּ,
וְהָאֲנָקְלֵי שֶׁלֹּהֶם קִיָּמָה,
הָרִי אֵלֹו טְמֵאִין.
הַמַּעֲבָר, וְהַמְזָרָה, וְהַמַּגּוּב,
וְכֵן מִשְׁרַק שְׁלֹרֵאשׁ,
שֶׁנִּטְלָה אַחַת מִשְׁנֵיהֶן,
וַעֲשָׂאן שְׁלִמְתָּכָה,
הָרִי אֵלֹו טְמֵאִין.
וְעַל כָּלֶם אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
דְּבָר חֲדָשׁ חֲדָשׁוּ סוֹפְרִין,
וְאִין לִי מָה אָשִׁיב.

מסכת כלים פרק יג משנה ח

ט

מִשְׁרַק שֶׁלִּפְשֵׁתָן שֶׁנִּטְלוּ שְׁנֵיו,
נִשְׁתִּירוּ בּוֹ שְׁתֵּים, טְמֵא,
וְאַחַת, טְהוֹר.
וְכָלֶם, אַחַת וְאַחַת בְּפָנֵי עֲצָמָן,
טְמֵאוֹת.

י

וְשֶׁלֶצֶמֶר שֶׁנִּטְלוּ שְׁנֵיו וְאַחַת מִבְּנֵיהֶם,
טְהוֹר.
נִשְׁתִּיר בּוֹ שְׁלוֹשׁ בְּמָקוֹם אֶחָד,
טְמֵא.
הִיתָה הַחִיצוֹנָה אַחַת מֵהֶן,
טְהוֹר.
נִטְלוּ מִמֶּנּוּ שְׁתֵּים וַעֲשָׂאן לְמִלְקָטָה,
טְמֵאוֹת;
אַחַת, וְהִתְקִינָה לָנֶר, אוֹ לְמִיתָה,
טְמֵאָה.

פרק יד

מסכת כלים פרק יד משנה א

א

כְּלֵי מִתְכוּת,
כַּמָּה הוּא שְׁעוּרָן?
הַדָּלִי, כְּדֵי לְמַלְאוֹת בּוֹ.
קִמְקוּמוֹס, כְּדֵי לְחוּם בּוֹ.
מַחֵם, כְּדֵי לְקַבֵּל סֻלְעִים.
הַלֵּבֶס, כְּדֵי לְקַבֵּל קִיתוֹנוֹת.
קִיתוֹנוֹת, כְּדֵי לְקַבֵּל פְּרוּטוֹת.
מִדּוֹת הַיָּיִן, בְּיָיִן,
וּמִדּוֹת הַשֶּׁמֶן, בְּשֶׁמֶן;
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
כֹּלָם בַּפְּרוּטוֹת.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
הַמְּחַסֵּר חֲטָפָה, טָמֵא,
וְהַמְּחַסֵּר לְטִישָׁה, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק יד משנה ב

ב

מִקָּל שֶׁעָשָׂה בְּרֹאשׁוֹ מִסְמֵר כַּמִּין חֲזִינָה,
טָמֵא;
סְמֵרוֹ, טָמֵא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
עַד שִׁיעָשָׂה בּוֹ שְׁלֶשֶׁה סְדָרִים.
וְכֹלָם, שֶׁעָשָׂאן לָנוּ,
טָהוֹרִין.
עָשָׂה בְּרֹאשׁוֹ מְנִיקִית, וְכֵן בִּדְלֶת,
טָהוֹרָה;
הֵיטָה כְּלֵי וְחִבְרָה לוֹ,
טָמְאָה.
מֵאֵמֶתִי הִיא טְהוֹרָתוֹ?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מִשְׁיַחְבֵּל.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
מִשְׁיַחְבֵּר.

מסכת כלים פרק יד משנה ג

ג

הַקֶּנֶטֶר שֶׁלְבָנָאִי,
וְהַדְּקוֹר שֶׁלְחֶרֶשׁ, <חֶרֶשׁ>

הָרִי אֱלֹהֵי טְמֵאִין.
וְיִתְּדוּת אֶהְלִין,
וְיִתְּדוּת הַמְּשֹׁחוֹת,
טְמֵאוֹת.
שֶׁלֹּשֶׁת שְׁלֻמְשֹׁחוֹת,
טְמֵאָה.
הָעֲשׂוּיָה לְעֻצִּים,
טְהוֹרָה.
שֶׁלֹּשֶׁת דָּלִי גָדוֹל,
אַרְבָּעָה טְפָחִים;
וְשֶׁלֶקְטוֹן, עֶשְׂרֵה.
חֲמוֹר שְׁלֹנְפָחִים,
טְמֵאָה.
מִגֶּרֶה שְׁעֶשֶׂה שְׁנִיָּה בְּתוֹךְ הַחֹר,
טְמֵאָה;
עֲשָׂאֵן מִלְמֶטֶן לְמַעַלָּן,
טְהוֹרָה.
כָּל הַכְּסוּיִין טְהוֹרִין,
חוּץ מִשְׁלֵמַחִם. <מִשְׁלֵמִיחִם>

מסכת כלים פרק יד משנה ד
ד

הַטְּמֵאִין שֶׁבַעֲגָלָה:
הָעֵל שְׁלֵמַתְכָּת,
וְהַקְטָרֵב,
וְהַכִּנְפִּים הַמִּקְבְּלוֹת אֶת הַרְצוּעוֹת, <הַמִּקְבְּלוֹת>
וּבְרֹזֶל שֶׁתַּחַת צִוְּאָרֵי בְּהֵמָה,
הַסּוּמָךְ, וְהַמְּחַגֵּר,
וְהַתְּמַחוּיּוֹת, וְהָעֵנְבוֹל, וְהַצְּנִירָה,
וּמִסְמֵר מְחַבֵּר אֶת כָּלָם.

מסכת כלים פרק יד משנה ה
ה

הַטְּהוֹרִים שֶׁבַעֲגָלָה,
וְהָעֵל הַמְּצֻפָּה,
וּכְנָפִים הָעֲשׂוּיּוֹת לְנֹז,
וּשְׁפוּפֹרוֹת הַמְּשִׁמִּיעוֹת אֶת הַקּוֹל,
וְהָאֵבֶר שֶׁבְּצֵד צִוְּאָרֵי בְּהֵמָה,
הַסּוּבֵב שְׁלֵגֶלֶגֶל,
וְהַטְּסִין, וְהַצְּפוּיִין,
וְשָׁאֵר כָּל הַמְּסֻמְרוֹת,

טהורין.
סנדלי בהמה שלמתכת,
טמאין,
שלשעם, טהורין.
הסוף, מאמתי מקבל טמאה?
משושפנו.
והסכין?
משושחיזנה.

מסכת כלים פרק יד משנה ו

ו

כסוי טני שלמתכת שעשה בו מראה,
רבי יהודה מטהר,
וחכמים מטמין.
מראה שנשברה,
אם אינה מראה את רב הפנים,
טהורה.

מסכת כלים פרק יד משנה ז

ז

כלי מתכות מטמין ומטהרין שברין.
דברי רבי אליעזר.
רבי יהושע אומר:
אינן מטהרין אלא שלמים.
כיצד?
הנה עליהן,
ונשברו בו ביום,
התיכן, חזר והנה עליהן שניה בו ביום,
הרי אלו טהורין.
דברי רבי אליעזר.
רבי יהושע אומר:
אין הנה פחות משלישי ומשביעי.

מסכת כלים פרק יד משנה ח

ח

מפתח שלארכבה שנשברה מתוך ארכבתו,
טהור.
רבי יהודה מטמא,
מפני שהוא פותח בו מבפנים.
ושלגם שנשבר מתוך גמו,
טהור.

הָיוּ בּוֹ חֲפִין וְנִקְבִּין,
טָמֵא.
נָטְלוּ חֲפִין,
טָמֵא, מִפְּנֵי נִקְבִּין.
נִסְתַּתְמוּ נִקְבִּין, טָמֵא,
מִפְּנֵי חֲפִין;
נָטְלוּ חֲפִין וְנִסְתַּתְמוּ נִקְבִּין,
אוֹ שֶׁפָּרְצָן זֶה לְתוֹךְ זֶה,
טָהוֹר.
מִסְנֶנֶת שֶׁלְחֶרֶד לִ
שֶׁנִּפְרָצוּ בָּהּ שְׁלֹשָׁה נִקְבִּים מְלֻמָּטָן זֶה לְתוֹךְ זֶה,
טָהוֹרָה.
וְאַרְפָּכָס שֶׁלְמַתְכָּת,
טָמֵאָה.

פרק טו

מסכת כלים פרק טו משנה א

א
כָּלִי עֵץ,
כָּלִי עוֹר,
כָּלִי עֶצֶם,
כָּלִי זָכוּכִית,
פְּשוּטִיָּהּ טָהוֹרִין,
וּמִקְבְּלִיָּהּ טָמֵאִין.
נִשְׁכְּרוּ, טָהוֹר.
חֹזֵר וְעֹשֶׂה מֵהֵן כָּלִים,
מִקְבְּלִין טָמֵאָה מִכֵּן וְלִבָּא.
הַשְּׂדֵה,
וְהַתְּבָה,
וְהַמְגִדֵּל,
כְּוֹרֵת הַקֶּשֶׁת,
וְכְוֹרֵת הַקִּנִּים,
וְבוֹר סְפִינָה אֶלְכִסְנִדְרִית,
שֵׁישׁ לָהֶם שׁוּלִים,
וְהֵן מַחְזִיקִים אַרְבָּעִים לַח,
שֶׁהֵם כּוֹרִים בִּיבֵשׁ,
הָרִי אֵלּוּ טָהוֹרִין.
וְשֶׁאֵר כָּל הַכָּלִים,

בין מקבלין בין אינן מקבלין,
טמאים.

דברי רבי מאיר.

רבי יהודה אומר:

דרך דור עגלה,

וקסטות המלכים, <וקסטות>

וערבת העבדן,

ובור ספינה קטנה,

והארון,

אף על פי מקבלין,

טמאין,

שאינן עשויים להטלטל אלא במה שבתוכן.

ושאר כל הכלים,

המקבלין, טהורין,

ושאינן מקבלין, טמאין.

אין בין דברי רבי מאיר לדברי רבי יהודה

אלא ערבת בעל הבית.

מסכת כלים פרק טו משנה ב

ב

ארבות שלנחתומים, טמאות,

ושלבעלי בתים, טהורות.

סרקן או כרכמן, טמאות. <סירקן>

דף שלנחתומים שקבעו בכתל,

רבי אליעזר מטהר,

וחכמים מטמין.

סרוד שלנחתומים, טמא,

ושלבעלי בתים, טהור.

גפפו מארבע רוחותיו, טמא.

נפרץ מרוח אחת, טהור.

רבי שמעון אומר:

אם התקינו להיות פורץ עליו, טמא.

וכן המערוך, טמא.

מסכת כלים פרק טו משנה ג

ג

ים נפה שלסלתים, טמא,

ושלבעלי בתים, טהור.

רבי יהודה אומר:

אף שלגדלת טמא מושב,

מפני שהבנות יושבות לתוכו וגודלות.

מסכת כלים פרק טו משנה ד

ד

כָּל הַתְּלוּיִן טְמֵאִין,
חוּץ מִתְּלוּי נֶפֶה וּכְבֵּרָה שֶׁלֹּבַעַל הַבַּיִת.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
כָּלֶם טְהוֹרִין,
חוּץ מִתְּלוּי נֶפֶה שֶׁלֹּסְלֵתִין,
וּתְלוּי כְּבֵרֶת גְּרָנוֹת,
וּתְלוּי מִגַּל יָד,
וּתְלוּי מִקַּל הַבִּלְשִׁין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן מְסִיעִין בְּשַׁעַת מְלָאכָה.
זֶה הַכֵּלָּל:
הָעָשׂוּי לְסִיוֵעַ בְּשַׁעַת מְלָאכָה, טָמֵא;
הָעָשׂוּי לְתֵלוּי, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק טו משנה ה

ה

רַחַת הַגְּרוֹסוֹת, טְמֵאָה,
וְשִׁלְאוּצְרוֹת, טָהוֹרָה.
זֶה הַכֵּלָּל:
הָעָשׂוּי לְקַבְּלָהּ, טָמֵא,
וּלְכַנוֹס, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק טו משנה ו

ו

גְּבִלֵי הַשֶּׁרֶה, טְמֵאִין,
וְגְבִלֵי בְּנֵי לֹוִי, טְהוֹרִין.
כָּל הַמְּשַׁקִּין, טְמֵאִין,
וּמְשַׁקָּה בֵּית מִטְבַּחְיָה, טְהוֹרִין.
כָּל הַסְּפָרִים מִטְּמִין אֶת הַיָּדִים,
חוּץ מִסֵּפֶר הָעֶזְרָה.
הַמֶּרְכּוּב טָהוֹר.
הַבִּטְנוֹן וְהַנִּקְטָמוֹן וְהָאָרוֹס, <כלי זמור>
הָרִי אֵלֹו טְמֵאִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הָאָרוֹס טָמֵא מוֹשֵׁב,
מִפְּנֵי שֶׁהָאֵלָאִית יוֹשֶׁבֶת עָלָיו.
מִצּוֹדֹת הַחֲלָדָה, טְמֵאָה,
וְשִׁלְעַכְכְּרִין, טְהוֹרָה.

פרק טז

מסכת כלים פרק טז משנה א

א

כָּל כְּלֵי עֵץ שֶׁנֶּחֱלַק לְשָׁנִים, טָהוֹר,
חוּץ מִשְׁלַחַן הַסֹּפֹל,
וְתִמְחוּי הַמְּזוּנָן,
וְאַפִּיפּוֹדִין שֶׁלֹּבַעַל הַבֵּית. <hupopódion: שרפרף, הדום>
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף הַמַּגָּס וְקוֹד הַבְּבִלִי כִּיּוֹצֵא בָהֶן.
כְּלֵי עֵץ, מֵאֲמָתִי מְקַבְּלִין טֻמְאָה?
הַמָּטָה וְהַעֲרִיסָה, מִשִּׁישׁוּפָם בְּעוֹר הַדָּג.
גָּמַר שְׁלֹא לְשׁוּף, טֻמְאָה.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
הַמָּטָה, מִשִּׁיסְרֵג בָּהּ שְׁלֵשָׁה בְּתִים.

מסכת כלים פרק טז משנה ב

ב

הַסֵּלִים שֶׁלְעֵץ, מִשִּׁיחֶסֶם וִיקָנָב;
וְשִׁלְתֻמְרָה,
אִף עַל פִּי שְׁלֹא קָנָב מִבְּפָנִים,
טֻמָּא, שְׁכָן מְקִימִים.
כֻּלְכָּלָה,
מִשִּׁיחֶסֶם וִיקָנָב וַיִּגְמַר אֶת הַתְּלוּזָה.
בֵּית הַלְגִּינִין, וּבֵית הַכּוֹסוֹת,
אִף עַל פִּי שְׁלֹא קָנָב מִבְּפָנִים,
טֻמָּא, שְׁכָן מְקִימִים.

מסכת כלים פרק טז משנה ג

ג

הַקְּנוּגִין הַקְּטָנִים, וְהַקְּלָתוֹת,
מִשִּׁיחֶסֶם וִיקָנָב.
הַקְּנוּגִין הַגְּדוֹלִין, וְהַסּוּגִין הַגְּדוֹלִים,
מִשִּׁיעֲשֵׂה שְׁנֵי דוּרִין לְרַחֵב שְׁלֵהֶן.
יָם, נָפֹה, וּכְבֵּרָה, וְכַף שְׁלִמְאֻנִים,
מִשִּׁיעֲשֵׂה דוּר אֶחָד לְרַחֵב שְׁלֵהֶן.
הַקֶּפֶה,
מִשִּׁיעֲשֵׂה שְׁתֵּי צִפִּירוֹת לְרַחֵב שְׁלֵה.

וְהָעֶרְק, מְשִׁיעָשָׁה בּוֹ צְפִירָה אַחַת.

מסכת כלים פרק טז משנה ד

ד

כָּלִי עוֹר, מֵאֲמָתִי מְקַבֵּלִין טְמֵאָה?
הַתְּרַמֶּל, מְשִׁיחֶסֶם וִיקָנֵב,
וְיַעֲשֶׂה קִיחוֹתָיו.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מְשִׁיעָשָׁה אֲזָנָיו.
סָקְרָטִיָּה,
מְשִׁיחֶסֶם וִיקָנֵב,
וְיַעֲשֶׂה אֶת צִיצִיתָהּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מְשִׁיעָשָׁה אֶת טְבַעוֹתֶיהָ.
קְטַבְלִיָּה, מְשִׁיחֶסֶם וִיקָנֵב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מְשִׁיעָשָׁה אֶת קִיחוֹתֶיהָ.

ה

הַכּוֹר וְהַכֶּסֶת שֶׁלְעוֹר,
מְשִׁיחֶסֶם וִיקָנֵב.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מְשִׁיחֶסֶם
וְיֹשִׁיר בֶּהֶן פְּחוֹת מִחֻמְשָׁה טְפָחִים.

מסכת כלים פרק טז משנה ה

ו

פְּטִילִיָּה טְמֵאָה, <מְחֻק וּמְחֻקָּן כִּנְרָאָה הִיא פְּטִילִיָּא>
וְחֻסִּינָה טְהוֹרָה.
סְגָנִיּוֹת שֶׁלְעֵלִים, טְהוֹרוֹת,
וְשֶׁלְנֶצְרִין, טְמֵאוֹת.
חוֹתֵל שֶׁהוּא נוֹתֵן לְתוֹכוֹ וְנוֹטֵל מִתּוֹכוֹ,
טְמֵא.
אֵינּוּ יָכוֹל עַד שִׁקְרָעָנּוּ, עַד שִׁתִּירָנּוּ,
טְהוֹר.

מסכת כלים פרק טז משנה ו

ז

קֶסֶיָּה שֶׁלְזוּרֵי גִרְנוֹת,
שֶׁלְהוֹלְכֵי דְרָכִים,

שְׁלֵעוּשֵׁי פֶשֶׁתָּן, טַמָּאָה.
אָבֵל שְׁלֻצְבָּעִים וְשְׁלֻנְפָּחִים, טְהוֹרָה.
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
אֵף שְׁלִגְרוֹסוֹת כִּיּוֹצֵא בָּהֶן.
זֶה הַכֶּלֶל:
הָעָשׂוֹי לְקַבְּלָהּ, טַמָּא;
מִפְּנֵי הַזְּעָה, טְהוֹר.

מסכת כלים פרק טז משנה ז

ח

הַמְקַלּוֹט שֶׁלִּבָּקָר,
וְהַחֲסוּם שֶׁלּוֹ,
וְהַמְדֹּף שֶׁלִּדְבוּרִים,
וְהַמְנַפָּה,
הָרִי אֵלּוֹ טְהוֹרִין.
כָּסוּי קַפְצָא, טַמָּא.
כָּסוּי קַמְטָרָא, טְהוֹר.
כָּסוּי תַּבָּהּ, כָּסוּי טָנִי,
וְהַמְכַּבֵּשׁ שֶׁלַּחֲרֹשׁ,
וְהַכֶּסֶּא שֶׁתַּחַת הַתַּבָּה,
וְהַקְמָרוֹן שֶׁלָּהּ,
וְאַנְגָּלִים שֶׁלִּסְפָּר,
וּבֵית הַנֶּגֶר,
וּבֵית הַמְנַעוּל,
וּבֵית הַמְזוּזָה,
תֵּיק נְבָלִים,
תֵּיק כְּנֹרוֹת,
וְאַמוּם שֶׁלְּגוֹדְלֵי מִצְנָפוֹת,
וְהַמְרַכּוּג שֶׁלִּזְמָר,
וּרְבִיעֵין שֶׁלֹּאֱלֹאִית,
וְגוֹגְנֹת הָעֵנִי,
וּסְמוּכוֹת הַמָּטָה,
וּטָפֶס שֶׁלִּתְפִּלָּה,
וְאַמוּם שֶׁלֵּעוּשֵׁי סְבוֹת,
הָרִי אֵלּוֹ טְהוֹרִין.
זֶה הַכֶּלֶל אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
כָּל מְשֻׁמְשֵׁי מְשֻׁמְשֵׁי שֶׁלְּאָדָם,
בְּשַׁעַת מְלָאכָה וְשֶׁלֹּא בְּשַׁעַת מְלָאכָה,
טַמָּא.
וְכָל שְׂאֵינּוֹ אֵלּא בְּשַׁעַת מְלָאכָה,
טְהוֹר.

מסכת כלים פרק טז משנה ח

ט

מִיֵּק הַסִּיף וְהַסִּכִּין וְהַפְּגִיזוֹן,
מִיֵּק מִסְפֶּרֶת וּמִסְפָּרִים וְהַתַּעַר,
מִיֵּק מִכְחָל,
וּבֵית הַכְּחָל,
מִיֵּק מִכְתָּב,
וְתִרְגָּמָק,
מִיֵּק טַבֵּלָה וְסִקּוֹרְטָה,
בֵּית הַחֲצִים,
וּבֵית הַפְּגוּשׁוֹת,
הָרִי אֵלּוֹ טְמֵאִין.
מִיֵּק סִימְפוֹנְיָא,
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא נוֹתֵנָה מִלְמַעְלָה, טְמֵא;
מִצְדוֹ, טָהוֹר.
מִיֵּק חֲלִילִים,
רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹתֵנוּ מִצְדוֹ. <נוֹתֵנָה>
חֲפוּי הָאֵלָה,
וְהַקֶּשֶׁת,
וְהַרְמָח,
הָרִי אֵלּוֹ טָהוֹרִין.
זֶה הַכֹּלֶל:
הָעָשׂוּי לְתִיק, טְמֵא,
לְחֲפוּי, טָהוֹר.

פרק יז

מסכת כלים פרק יז משנה א

א

כָּל כְּלִי בַעֲלֵי בָתִּים,
שְׁעוֹרָן בְּרִמּוֹנִים;
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
בָּמָה שֶׁהֵן.
קַפּוֹת הַגִּנָּגִּים,
שְׁעוֹרָן בְּאַגָּדוֹת שְׁלִירָק,
שְׁלִבְעָלִי בָתִּים, בְּתִבָּן,
שְׁלִבְלָגִין, בְּגִבְכָּה.

רבי יהושע אומר:
כלם ברמונים.

מסכת כלים פרק יז משנה ב

ב

החמת,

שעורה בפקעיות שלשתי.

אם אינה מקבלת שלשתי,

אף על פי מקבלת שלעזרב,

טמאה.

בית קערות שאינו מקבל קערות,

אף על פי מקבל תמחויים,

טמא.

בית הראי שאינו מקבל משקים, <=הרעי>

אף על פי שמקבל את הראי,

טמא.

רבן גמליאל מטהר,

שהן מקימין אותו.

מסכת כלים פרק יז משנה ג

ג

הסלים שלפת,

שעורן בככרות שלפת.

פיפירות <pápuros: גומא; כלי העשוי פפירוס>

שעשה לה קנים מלמטן למעלן לחזוק,

טהורה.

עשה לה גפים כל שהן,

טמאה.

רבי שמעון אומר:

אם אינה יכולה להנטל בגפים,

טהורה.

מסכת כלים פרק יז משנה ד

ד

הרמונים שאמרו,

שלשה אחוזים זה בזה.

רבן שמעון בן גמליאל אומר:

בנפה ובכברה, כדי שיטל ויהלך.

ובקפה, כדי שיפשיל לאחוריו.

ושאר כל הכלים שאינן יכולים לקבל רמונים,

כגון רבע, וחצי הרבע,

הַקְנוּנִין הַקְטָנִים, <מִין סל>

שְׁעוֹרֵן בְּרֶכֶן.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

בְּזִיתִין.

נִפְרָצוּ, שְׁעוֹרֵן בְּזִיתִים.

נִגְמָמוּ, שְׁעוֹרֵן בְּמָה שֶׁהֵן.

מסכת כלים פרק יז משנה ה

ה

הַרְמוֹן שְׁאֲמָרוּ,

לֹא גָדוֹל וְלֹא קָטָן, אֲלֵא בִּינוּנִי.

וְלָמָּה הִזְכְּרוּ רִמּוּנֵי בָּדָן?

שִׁיָּהוּ מְקַדְּשִׁין כָּל שֶׁהֵן.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:

לְשַׁעַר בָּהֶם אֵת הַכִּלִּים.

רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:

לְכַךְ וּלְכַךְ הִזְכְּרוּ:

לְשַׁעַר בָּהֵן אֵת הַכִּלִּים,

וְשִׁיָּהוּ מְקַדְּשִׁין כָּל שֶׁהֵן.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:

לֹא שִׁיָּהוּ רִמּוּנֵי בָּדָן וְחֲצִירֵי גִבְעָה,

אֲלֵא שִׁיָּהוּ מִתְעַשְּׂרִין וְדִי בְּכָל מְקוֹם.

מסכת כלים פרק יז משנה ו

ו <ז>

כְּבִיצָה שְׁאֲמָרוּ,

לֹא גְדוּלָּה וְלֹא קְטָנָה, אֲלֵא בִּינוּנִית.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

מִבִּיא גְדוּלָּה שֶׁבְּגְדוּלוֹת וְקְטָנָה שֶׁבְּקְטָנוֹת,

וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַמַּיִם,

וְחוֹלֵק אֵת הַמַּיִם.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:

וְכִי מִי מוֹדִיעֵנִי אִי זֶה גְדוּלָּה וְאִי זֶה קְטָנָה?

אֲלֵא הַכֹּל לְפִי דַעְתּוֹ שֶׁלְרוֹאֶה.

מסכת כלים פרק יז משנה ז

ז <ח>

כְּרוּגָרֶת שְׁאֲמָרוּ,

לֹא גְדוּלָּה וְלֹא קְטָנָה, אֲלֵא בִּינוּנִית.

רבי יהודה אומר:
הגדולה שבארץ ישראל,
היא הבינונית שבמדינות.

מסכת כלים פרק יז משנה ח

ח <ט>

כּוֹנֵית שְׁאֲמָרוֹ,
לֹא גְדוּלָּה וְלֹא קֶטַן, אֲלֵא בִּינוּנִי,
זֶה אֲגוּרִי.
כְּשֶׁעוֹרָה שְׁאֲמָרוֹ,
לֹא גְדוּלָּה וְלֹא קֶטַנָּה, אֲלֵא בִּינוּנִית,
זוֹ מְדַבֵּרִית.
כְּעֶדְשָׁה שְׁאֲמָרוֹ,
לֹא גְדוּלָּה וְלֹא קֶטַנָּה, אֲלֵא בִּינוּנִית,
זוֹ מְצָרִית.
כָּל הַמְטַלְטֵלִין
מְבִיאִין אֶת הַטְּמֵאָה בְּעִבֵּי הַמֶּרְדֵּעַ,
לֹא גְדוּלָּה וְלֹא קֶטַן, אֲלֵא בִּינוּנִי.
וְאִי זֶה הוּא הַבִּינוּנִי?
כָּל שֶׁהִקְפּוֹ טָפַח.

מסכת כלים פרק יז משנה ט

ט

הָאֵמָה שְׁאֲמָרוֹ,
בְּאֵמָה הַבִּינוּנִית.
שְׁתֵּי אֲמוֹת הָיוּ בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה: <בשער מזרחי של הר הבית>
אַחַת עַל קֶרֶן מְזֻרְחִית צְפוֹנִית,
וְאַחַת עַל קֶרֶן מְזֻרְחִית דְּרוֹמִית;
שְׁעַל קֶרֶן מְזֻרְחִית צְפוֹנִית, <דרומית>
הָיְתָה יְתֵרָה עַל שְׁלֹמֶשֶׁה חֲצִי אֶצְבָּע;
וְשְׁעַל קֶרֶן מְזֻרְחִית דְּרוֹמִית,
הָיְתָה יְתֵרָה עָלֶיהָ חֲצִי אֶצְבָּע.
נִמְצְאוּ יְתֵרָה עַל שְׁלֹמֶשֶׁה אֶצְבָּע.

י

וְלָמָּה אָמְרוּ 'אַחַת גְּדוּלָּה וְאַחַת קֶטַנָּה'?
אֲלֵא שֶׁהָאֲמָנִים נוֹטְלִים בְּקֶטַנָּה,
וּמַחְזִירִין בְּגְדוּלָּה,
כְּדִי שְׁלֹא יָבֹאוּ לְבֵית הַמַּעֲיֵלָה.
(מסכת כלים פרק יז משנה י)
רבי מאיר אומר:

כָּל הָאֲמוֹת הָיוּ בְּבִינוּנִית,
חוּץ מִמִּזְבַּח הַזֶּהָב,
וְקֶרֶן וְהַסּוֹבֵב וְהַיִּסוֹד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֲמַת הַבֵּנִין, שֶׁשָּׁה טַפָּחִים,
וְשִׁלְכָלִים, חֲמִשָּׁה.

מסכת כלים פרק יז משנה יא

יא

וַיֵּשׁ שְׁאֲמָרוּ בְּמִדָּה דְקָה:
מִדּוֹת הַלֵּחַ וְהַיָּבֵשׁ,
שְׁעוֹרֵן בְּאֵיטָלְקִי,
זוּ מִדְּבָרִית.
וַיֵּשׁ שְׁאֲמָרוּ:
הַכֹּל לְפִי מָה שֶׁהוּא אָדָם:
קוֹמֵץ אֶת הַמִּנְחָה, <הַקּוֹמֵץ>
וְחוֹפְנֵי הַקְּטֹרֶת,
וְהַשּׁוֹתֶה כְּמֵלֶא לְגִמְיוּ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים,
כְּמִזּוֹן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת לְעֶרֶב.
מִזּוֹנוֹ לַחֹל אֲבָל לֹא לַשֶּׁבֶת,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לַשֶּׁבֶת אֲבָל לֹא לַחֹל.
אֱלוֹ וְאֱלוֹ מִתְכַּנְּנִין לְהַקֵּל.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִשְׁתֵּי יָדוֹת לַכֶּפֶר,
מִשְׁלֵשׁ לִקְב.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָה אוֹמֵר:
מִכֶּכֶר בְּפוֹנְדִּיּוֹן וּמֵאֲרֵבַע בְּסָלַע.

מסכת כלים פרק יז משנה יב

יב

וַיֵּשׁ שְׁאֲמָרוּ מִדָּה גָסָה:
מֵלֶא תֵרְנֹד רֶקֶב, <תוֹרוֹד>
מֵלֶא תֵרְנֹד גָּדוֹל שְׁלֹרֹפָאִים;
גָּרִיס נִגְעִים, כְּגָרִיס הַקֶּלֶקֶי;
הָאוֹכֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים כְּכֹתֶבֶת הַגָּסָה,
כְּמוֹהָ וּכְגִלְעָנָתָה.
נֹדוֹת יֵין וְשִׁמֹן,
שְׁעוֹרֵן בְּפִיקָה גְדוֹלָה שְׁלֵהָן.
וּמֵאֹר שֶׁלֹא נֶעֱשֶׂה בְיָדֵי אָדָם,

שעורו מלא אגרוף גדול,
זה אגרופו שלכן בטיח.
אמר רבי יוסה:
ישנו כראש גדול שלאדם.

יג

ושנעשה בידי אדם,
שעורו מלא מקדח גדול שללשכה,
שהוא כפונדיון האיטלקי,
וכסלע נרונית,
כמלא נקב שבעל.

מסכת כלים פרק יז משנה יג

יד

כל שבבים טהור,
חוץ מכלב הים,
מפני שהוא בורח לייבש.
דברי רבי עקיבה.
העושה כלים מן הגדל בים
וחבר להם מן הגדל בארץ,
אפלו חוט, אפלו משיחה,
דבר שהוא מקבל טמאה,
טמא.

מסכת כלים פרק יז משנה יד

יה

ויש במה שנברא ביום הראשון טמאה;
בשני, אין בו טמאה,
בשלישי, יש בו טמאה,
ברביעי ובחמישי, אין בו טמאה,
חוץ מכנף העוז וביצת הנעמית המצפה.
אמר רבי יוחנן בן גורי:
מה שנת כנף העוז מכל כנפים?
כל שנברא ביום הששי, טמא.

מסכת כלים פרק יז משנה טו

יו

העושה כלי קבול מכל מקום,
טמא.
העושה משכב ומושב מכל מקום,
טמא.

הַעוֹשָׁה כִּיס מִן הָעוֹר וּמִן הַמָּצָה וּמִן הַנֶּזֶר,
טָמֵא.

הַרְמוֹן, הָאֵלּוֹן וְהָאֵגוֹז,
שֶׁחֶקְקוֹם הַתִּינוּקוֹת לְמוֹד בָּהֶן אֶת הָעֶפֶר,
אוֹ שֶׁהִתְקִינוּם לְכַף מֵאֲזֵנִים,
טָמֵא, שִׁישׁ לָהֶם מַעֲשֶׂה,
וְאֵין לָהֶם מַחֲשָׁבָה.

מסכת כלים פרק יז משנה טז

יז

קָנָה מֵאֲזֵנִים וְהִמְחוּק
שִׁישׁ בָּהֶן בֵּית קָבוּל מִתְּכַת,
וְהָאֶסֶל שִׁישׁ בָּהֶן בֵּית קָבוּל מַעוֹת,
וְקָנָה שְׁלֻעָנִי שִׁישׁ לוֹ בֵּית קָבוּל מִיָּם,
מִקֵּל שִׁישׁ בָּהֶן בֵּית קָבוּל מְזוּזָה וּמַרְגְּלִיּוֹת,
הָרִי אֵלָיו טָמֵאִין.
וְעַל כָּלֶם אָמַר רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זִכְיִי:
אֵי לִי אִם אָמַר,
אֵי לִי אִם לֹא אָמַר.

מסכת כלים פרק יז משנה יז

יח

תַּחְתִּית הַצּוֹרֶפִין, טָמְאָה,
וְשִׁלְנִפְחִין, טְהוֹרָה.
מִשְׁחָזֹת שִׁישׁ בָּהֶן בֵּית קָבוּל שָׁמֶן,
טָמְאָה,
וְשֵׁאִין בָּהֶן, טְהוֹרָה.

פִּנְקָס <pinakis>: שְׁנֵי לוחות עץ מְרוּחִים שְׁעוֹר מְחוּבְּרִים >

שִׁישׁ בָּהֶן בֵּית קָבוּל שְׁעוֹרָה, טָמְאָה,
וְשֵׁאִין בָּהֶן, טְהוֹרָה.
מִחֲצֵלֶת הַקֶּשֶׁת וּשְׁפוּפֶרֶת הַקֶּשֶׁת,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גּוּרִי מְטַהֵר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אֵף שֶׁלְּפָקוּעוֹת כִּיּוֹצָא בָּהֶן.
מִחֲצֵלֶת הַקֶּנִּים וּשְׁלַחֲלָף, טְהוֹרָה.
שְׁפוּפֶרֶת שֶׁלְּקָנָה שֶׁחֲתָכָה לְקַבְּלָהּ,
טְהוֹרָה, עַד שִׁיּוּצִיא אֶת כָּל הַכִּכִּי.

פרק יח

מסכת כלים פרק יח משנה א

א

השדה,

בית שמי אומרים:

נמדדת מבפנים,

ובית הלל אומרים:

נמדדת מבחוץ.

ומודים אלו ואלו,

שאין עבי הרגלים ועבי לזבזים נמדד.

רבי יוסה אומר:

מודים שעבי הרגלים ועבי לזבזים נמדד,

[ובניהן אינו נמדד.]

רבי שמעון השזורי אומר:

אם היו הרגלים גבוהות טפח,

אין בניהן נמדד,

ואם לאו, בניהם נמדד.

מסכת כלים פרק יח משנה ב

ב

המכני שלה,

בזמן שהיא נשמטת,

אינה חבור לה,

ואינה נמדדת עמה,

ואינה מצלת עמה באהל המת,

ואין גוררין אותה בשבת

בזמן שיש בתוכה מעות.

ואם אינה נשמטת,

חבור לה,

ונמדדת עמה,

ומצלת עמה באהל המת,

וגוררים אותה בשבת,

אף על פי שיש בתוכה מעות.

הקמרון שלה,

בזמן שהוא קבוע,

חבור לה ונמדד עמה.

אם אינו קבוע,

אינו חבור לה, ואינו נמדד עמה.

כיצד מודדין אותו?

ראש תור.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
אִם אֵינָהּ יְכוּלָה לַעֲמֹד בְּפָנַי עֲצָמָה,
טְהוּרָה.

מסכת כלים פרק יח משנה ג

ג

הַשָּׂדֶה וְהַתְּבָה וְהַמְּגֵדֶל
שֶׁנִּטְלָה אַחַת מֵרֵגְלֶיהֶן,
אִם עַל פִּי מִקְבְּלֶיהֶן, טְהוּרִין,
שְׂאִינָן מִקְבְּלֵין כְּדֹרְכָן;
רַבִּי יוֹסֵה מְטַמֵּא.
נִקְלָטִי הַמָּטָה, וְחִמּוּר, וְחִפּוּי,
טְהוּרִין.
אֵין טָמֵא אֶלָּא מָטָה וּמִלְבָּן.
וּמִלְבָּנִי בְּנֵי לֹוִי, טְהוּרִין.

מסכת כלים פרק יח משנה ד

ד

מִלְבָּן שֶׁנִּתְּנוּ עַל לְשׁוֹנוֹת,
רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה מְטַמִּין,
רַבִּי יוֹסֵה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהְרִין.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
מָה שָּׁנָה זֶה מִמִּלְבָּנִי בְּנֵי לֹוִי,
שְׁמִלְבָּנִי בְּנֵי לֹוִי טְהוּרִין?

מסכת כלים פרק יח משנה ה

ה

מָטָה שֶׁהִיְתָה טָמְאָה מִדָּרֶס,
נִטְלָה קֶצֶרָה וּשְׁתֵּי כִרְעִים,
טָמְאָה,
אַרְכָּה וּשְׁתֵּי כִרְעִים,
טְהוּרָה.
רַבִּי נְחֻמִּיָּה מְטַמֵּא.
גֵּרֵר שְׁתֵּי לְשׁוֹנוֹת לֹוֶכֶסֶן,
גֵּרֵר שְׁתֵּי כִרְעִים טָפַח עַל טָפַח לֹוֶכֶסֶן,
אוֹ שְׁמַעְטָה פְּחוֹת מְטַפַּח,
טְהוּרָה.

מסכת כלים פרק יח משנה ו

ו

מָטָה שֶׁהִיְתָה טָמְאָה מִדָּרֶס,

נשברה ארצה ותקנה,
טמאה מדרס;
נשברה שניה ותקנה,
טהורה מן המדרס,
אבל טמאה מגע מדרס.
לא הספיק לתקן את הראשונה
עד שנשברה שניה,
טהורה.

מסכת כלים פרק יח משנה ז

ז

כרע שהיתה טמאה מדרס,
וחברה למטה,
כלה טמאה מדרס.
פרשה, היא טמאה מדרס, <שהיא
[והמטה טמאה מגע מדרס].
היתה טמאה טמאת שבעה,
וחברה למטה,
כלה טמאה טמאת שבעה.
פרשה, היא טמאה טמאת שבעה,
והמטה טמאה טמאת ערב.
[היתה טמאה טמאת ערב],
וחברה למטה,
כלה טמאה טמאת ערב.
פרשה, היא טמאה טמאת ערב,
והמטה טהורה.
וכן השן שלמעדר.

מסכת כלים פרק יח משנה ח

ח

תפלה ארבעה כלים,
התיר קציצה ראשונה ותקנה,
טמאה טמא מת,
וכן שניה,
וכן שלישית.
התיר את הרביעית,
טהורה מטמא מת,
אבל טמאה מגע טמא מת.
חזר לראשונה,
והתירה ותקנה,
טמאה במגע,

וְכֵן הַשְׁנִיָּה.
הַתִּיר אֶת הַשְּׁלִישִׁית,
טְהוֹרָה, שֶׁהִרְבִּיעִית בְּמַגֵּעַ,
וְאֵין מַגֵּעַ עוֹשֶׂה מַגֵּעַ.

מסכת כלים פרק יח משנה ט

ט

מִטָּה שֶׁנִּגְנַב חֲצִיָּה,
אוֹ אֶבֶד חֲצִיָּה,
וְחִלְקוּהָ אַחִים אוֹ שׁוֹתְפִים,
טְהוֹרָה.
הַחֲזִירוּהָ,
מִקְבֵּלֶת טְמֵאָה מִכֵּן וְלִבָּא.
מִטָּה מְטֻמֶּת חֲבֵלָה,
וּמִטְהַרֶת חֲבֵלָה.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
מְטֻמֶּת אֲבָרִים וּמִטְהַרֶת אֲבָרִים.

פרק יט

מסכת כלים פרק יט משנה א

א

הַמְּפָרֵק אֶת הַמִּטָּה לְהַטְבִּילָהּ,
וְהַנּוֹגֵעַ בְּחֲבָלֶיהָ,
טְהוֹר.
הַחֲבֵל, מֵאֲמָתִי הוּא חֲבוּר לַמִּטָּה?
מִשְׁיִסְרֵג בָּהּ שְׁלֹשָׁה בְּתִים.
הַנּוֹגֵעַ מִן הַקֶּשֶׁר וְלִפְנֵים,
טָמֵא;
מִן הַקֶּשֶׁר וְלַחוּץ,
טְהוֹר.
נוֹמֵי הַקֶּשֶׁר,
הַנּוֹגֵעַ בְּצִרְכּוֹ, טָמֵא.
וְכַמָּה הוּא צָרְכוֹ?
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁלוֹשׁ אֶצְבָּעוֹת.

מסכת כלים פרק יט משנה ב

ב

הַחֶבֶל הַיּוֹצֵא מִן הַמָּטָה,
עַד חֲמִשָּׁה טַפָּחִים, טָהוֹר;
מִחֲמִשָּׁה וְעַד עֶשְׂרֶה, טָמֵא.
מִעֶשְׂרֶה וְלַחוּץ, טָהוֹר,
שָׁבוּ קוֹשְׁרֵי אֶת הַפִּסְחִין,
וּמְשַׁלְּשִׁין אֶת הַמָּטוֹת.

מסכת כלים פרק יט משנה ג

ג

מִזְרֵן הַיּוֹצֵא מִן הַמָּטָה,
כָּל שֶׁהוּא.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
עֶשְׂרֶה טַפָּחִים.
שִׁירֵי מִזְרֵן,
שִׁבְעָה טַפָּחִים,
כְּדֵי לַעֲשׂוֹתוֹ חֶבֶק לַחֲמוֹר.

מסכת כלים פרק יט משנה ד

ד

נִשָּׂא הַזָּב עַל הַמָּטָה וְעַל הַמִּזְרֵן,
מִטְמֵא שְׁנַיִם וּפּוֹסֵל אֶחָד.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
נִשָּׂא הַזָּב עַל הַמָּטָה וְהַמִּזְרֵן,
עֶשְׂרֶה טַפָּחִים,
מִטְמֵא שְׁנַיִם, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
מִעֶשְׂרֶה וְלַחוּץ,
מִטְמֵא אֶחָד, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
נִשָּׂא עַל הַמִּזְרֵן,
מִעֶשְׂרֶה וְלִפְנֵים, טָמֵא;
מִעֶשְׂרֶה וְלַחוּץ, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק יט משנה ה

ה

מָטָה שֶׁהֵיטָה טְמֵאָה מִדֶּרֶס,
וְכַרְדָּ לָּהּ מִזְרֵן,
כָּלָה טְמֵאָה מִדֶּרֶס.
פְּרִשָּׁה,
הִיא טְמֵאָה מִדֶּרֶס,

וְהַמִּזְרֵן מִגַּע מִדָּרְס.
הִיתָה טְמֵאָה טְמֵאת שְׁבַעָה,
וְכָרַךְ לָהּ מִזְרֵן,
כָּלָה טְמֵאָה טְמֵאת שְׁבַעָה. <מִדָּרְס>
פָּרָשָׁה,
הִיא טְמֵאָה טְמֵאת שְׁבַעָה,
וְהַמִּזְרֵן טְמֵא טְמֵאת עָרֵב.
הִיתָה טְמֵאָה טְמֵאת עָרֵב,
וְכָרַךְ לָהּ מִזְרֵן,
כָּלָה טְמֵאָה טְמֵאת עָרֵב.
פָּרָשָׁה,
הִיא טְמֵאָה טְמֵאת עָרֵב,
וְהַמִּזְרֵן טְהוֹר.

מסכת כלים פרק יט משנה ו

ו

מִטָּה שְׁכָרַךְ לָהּ מִזְרֵן,
וְנָגַע בָּהֶן הַמַּת,
טְמֵאִים טְמֵאת שְׁבַעָה.
פָּרָשָׁה,
טְמֵאִים טְמֵאת שְׁבַעָה.
נָגַע בָּהֶן הַשֶּׁרֶץ,
טְמֵאִין טְמֵאת עָרֵב. <שְׁבַעָה עָרֵב>
פָּרָשָׁה,
טְמֵאִים טְמֵאת עָרֵב.

ז

מִטָּה שֶׁנִּטְלוּ שְׁתֵּי אֲרָכוֹת שָׁלָה,
וְעָשָׂה לָהּ חֲדָשׁוֹת וְלֹא שָׁנָה אֶת הַנִּקְבִּים;
נִשְׁתַּבְּרוּ חֲדָשׁוֹת, טְמֵאָה,
וַיִּשְׁנֹת, טְהוֹרָה,
שֶׁהַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הַיִּשְׁנֹת.

מסכת כלים פרק יט משנה ז

ח

תִּבָּה שֶׁפִּתְחָה מִלְּמַעְלָן,
טְמֵאָה טְמֵא מַת.
נִפְתְּחָה מִלְּמַעְלָן,
טְמֵאָה טְמֵא מַת.
נִפְתְּחָה מִלְּמַטָּן,
טְהוֹרָה.

מגורות שָׁבָה,
טמאות, ואֵינָן חבור לָהּ.

מסכת כלים פרק יט משנה ח

ט

תְּרַמֵּל שְׁנִפְחַת,
הַכִּיס שֶׁבְּתוֹכוֹ טֶמֶא,
וְאֵינּוּ חִבּוּר לוֹ.
הַחֲמַת שֶׁהֵבִיצִים שָׁלָה מִקְבְּלוֹת עֲמָה,
וְנִפְחַתוּ,
טְהוּרוֹת, שֶׁאֵינָן מִקְבְּלוֹת כְּדֶרֶכָּן.

מסכת כלים פרק יט משנה ט

י

תִּבָּה שְׁנִפְתָּחָה מִצְדָּה,
טֶמֶאָה מִדֶּרֶס וּטֶמֶא מֵת.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
אִמְתִּי?
בְּזֶמֶן שֶׁאֵינָה גְבוּהָה עֲשֶׂרָה טַפָּחִים,
אוֹ שֶׁאֵין לָהּ לִיזְבֵּן טַפַּח.
נִתְפָּחְתָה מִלְמַעְלָן,
טֶמֶאָה טֶמֶא מֵת.
נִפְתָּחָה מִלְמַטָּן,
רַבִּי מֵאִיר מִטֶּמֶא,
וְחֻכָּמִים מִטְּהוּרִין,
מִפְּנֵי שֶׁבִטֵּל הָעֵקֶר,
וּבִטְלָה הַטְּפֵלָה.

מסכת כלים פרק יט משנה י

יא

מִשְׁפָּלַת שְׁנִפְתָּחָה מִלְקַבֵּל רְמוּנִים,
רַבִּי מֵאִיר מִטֶּמֶא,
וְחֻכָּמִים מִטְּהוּרִים,
מִפְּנֵי שֶׁבִטֵּל הָעֵקֶר,
וּבִטְלָה הַטְּפֵלָה.

פרק כ

מסכת כלים פרק כ משנה א

א

הפָּרִים וְהַכִּסְתּוֹת,
וְהַשָּׂקִים וְהַמְרָצִפִּין שְׁנִפְחָתוּ,
הָרִי אֱלוֹ טִמְאִין מִדֶּרֶס.
הַקְּלוֹסְטֵר אַרְבַּעַת קָבִים,
הַתְּרָמֶל חֲמִשָּׁת קָבִים,
הַפֶּרֶתִּית סָאָה,
הַחֲמַת שְׁלֹשָׁבַעַת קָבִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף הַרְבֵּצֶל וְהַמְזוֹרָה כָּל שֶׁהֵן,
הָרִי אֱלוֹ טִמְאִין מִדֶּרֶס.
וְכֵלֶן שְׁנִפְחָתוּ, טְהוֹרִין,
מִפְּנֵי שֶׁבִטֵּל הָעֵקֶר,
וּבִטְלָה הַטְּפֵלָה.

מסכת כלים פרק כ משנה ב

ב

חֲמַת חֲלִילִים,
טְהוֹרָה מִן הַמִּדְרָס.
עֲרֵבֶת פְּסוּנוֹת,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מִדֶּרֶס.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
טִמְאָ מֵת.
עֲרֵבָה,
מִשְׁנֵי לֹג עַד תִּשְׁעַת קָבִים שְׁנִסְדָּקָה,
טִמְאָה מִדֶּרֶס.
הַנִּיחָה בְּגָשְׁמִים וְנִתְפָּחָה,
טִמְאָה טִמְאָ מֵת.
בְּקָדִים וְנִסְדָּקָה,
מְקַבֶּלֶת מִדֶּרֶס.
זֶה חֲמֹר בְּשִׁירֵי כָּלִי עֵץ מִבְּתַחֲלָתָן.
וְחֲמֹר בְּכָלִי נִצְרִין מִבְּתַחֲלָתָן,
תַּחֲלָתָן אֵינָן מְקַבְּלִין טִמְאָה עַד שִׁיתְחַסְמוּ.
נִתְחַסְמוּ,
אִף עַל פִּי שֶׁנִּשְׁרֹו שְׁפֹתוֹתֵיהֶן כָּל שֶׁהֵן,
טִמְאִין.

מסכת כלים פרק כ משנה ג

ג

מִקֵּל שְׁעָשָׂאוּ יָד לְקַרְדּוֹם,
חֲבוּר לְטִמְאָה בְּשַׁעַת מְלָאכָה.

הַדִּי־סֵטֶר, <diōstēr: מוט; מִקֵּל עֲלִיּוֹן בְּנוֹל>

חֲבוּר לְטִמְאָה בְּשַׁעַת מְלָאכָה.

קָבְעוּ בְּכִלּוֹנָס, <keléontes: מוֹטוֹת עוֹמְדִים שֶׁל הַנוֹל>

טָמֵא, וְאֵינּוּ חֲבוּר לוֹ.

עָשָׂה בּוֹ דִּי־סֵטֶר,

אֵין טָמֵא אֱלֹא צָרְכוֹ.

כֶּסֶּא שְׁקָבְעוּ בְּכִלּוֹנָס,

טָמֵא, וְאֵינּוּ חֲבוּר לוֹ.

עָשָׂה בּוֹ כֶּסֶּא,

אֵין טָמֵא אֱלֹא מְקוֹמוֹ.

קָבְעוּ בְּקוֹרֶת בֵּית הַבַּד,

טָמֵא, וְאֵינּוּ חֲבוּר לָהּ.

עָשָׂה בְּרֹאשָׁה כֶּסֶּא,

טְהוֹרָה, מִפְּנֵי שְׁאוּמְרִין לוֹ:

"עֲמִד, וְנַעֲשֶׂה אֶת מְלָאכָתָנוּ!"

מסכת כלים פרק כ משנה ד

ד

עֲרֵבָה גְדוּלָּה שֶׁנִּפְחָתָה מִלְּקַבֵּל רְמוּנִים,

הִתְקִינָה לִישִׁיבָה,

רַבִּי עֲקִיבָה מְטִמֵּא,

וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין,

עַד שִׁיקְצֻעַ.

עֲשָׂאָה אַבּוּס לְבִהְמָה,

אֵף עַל פִּי שְׁקָבְעָה בִּכְתָל,

טָמֵאָה.

מסכת כלים פרק כ משנה ה

ה

כֶּפֶת שְׁקָבְעוּ בְּגִדְכָּךְ,

קָבְעוּ וְלֹא בָּנָה עָלָיו,

בָּנָה עָלָיו וְלֹא קָבְעוּ,

טָמֵא.

קָבְעוּ וּבָנָה עָלָיו,

טְהוֹר.

מִפֶּן שֶׁנִּתְּנוּ עַל גְּבִי הַקּוֹרוֹת,

קָבְעוּ וְלֹא נָתַן עָלָיו אֶת הַמַּעְזִיבָה,

נָתַן עָלָיו אֶת הַמַּעְזִיבָה וְלֹא קָבְעוּ,

טָמֵא.

קִבְעוּ וְנָתַן עָלֶיךָ אֶת הַמַּעֲזִיבָה,
טְהוֹר.

קִעְרָה שֶׁקִּבְעָה בַשָּׂדֶה, בַּתְּבָה וּבַמַּגְדָּל,
כְּדֶרֶךְ קִבְלָתָהּ, טְמֵאָה;
שֶׁלֹא כְדֶרֶךְ קִבְלָתָהּ, טְהוֹרָה.

מסכת כלים פרק כ משנה ו
ו

סָדִין שֶׁהוּא טְמֵא מִדָּרְס,
וְעָשָׂא וִילָן,
טְהוֹר מִן הַמִּדָּרְס,
אֲבָל טְמֵא טְמֵא מֵת.
מֵאֲמַתִּי הִיא טְהוֹרָתוֹ?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מִשִּׁיתְּבֵר. <מִשִּׁיתְּבֵר>
וּבֵית הָלָל אוֹמְרִים:
מִשִּׁיקְשֵׁר.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִשִּׁיקְבַּע.

מסכת כלים פרק כ משנה ז
ז

מִחְצָלֶת שֶׁעָשָׂה לָהּ קִנְיִם לְאַרְכָּה,
טְהוֹרָה.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
עַד שִׁיעֶשֶׂם כָּמִין כִּי.
עָשָׂא לְרַחֲבָה,
אִם אֵין בֵּין קִנְיָה לְחֻבְרוֹ אַרְבָּעָה טַפָּחִים,
טְהוֹרָה.
נִחְלָקָה לְרַחֲבָה,
רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר.
וְכֵן הַמַּתִּיר רֹאשִׁי הַמַּעֲדָנִים,
טְהוֹרָה.
נִחְלָקָה לְאַרְכָּה,
נִשְׁמְתִירוּ בָּהּ שְׁלֹשָׁה מַעֲדָנִים שֶׁהֵן שֵׁשׁ טַפָּחִים,
טְמֵאָה.
מִחְצָלֶת, מֵאֲמַתִּי מִקִּבְלָתָהּ טְמֵאָה?
מִשְׁתַּתְּקָנָב, וְהִיא גֹמֵר מְלֹאכֶתָהּ.

פרק כא

מסכת כלים פרק כא משנה א

א

הנוגע בכבד העליון,

בכבד התחתון,

בנירים,

ובקירוס, <kaïros: לולאה המפרידה בין חוטי הערב; מסרק הנול>

ובחוט שהעבירו על גבי ארגמן,

ובעירה שאינו עתיד להחזירה,

טהור.

בנפש המסכת,

ובשתי העומד,

ובכפול שהעבירו על גבי ארגמן,

ובעירה שהוא עתיד להחזירה,

טמא.

הנוגע בצמר שעל העמה, באשויה,

טהור.

הנוגע בפקה,

עד שלא פרעה, טמא;

משפרעה, טהור.

מסכת כלים פרק כא משנה ב

ב

הנוגע בעל,

ובקטרב,

בעין,

ובעבות,

אפלו בשעת מלאכה,

טהור.

בחרב,

ובכרך,

וביצול,

טמא.

בעין שלמתכת,

ובלחיים,

ובעניים, <אולי עדיים>

טמא.

רבי יהודה מטהר בלחיים,

שאינן עשויים אלא לרבות את העפר.

מסכת כלים פרק כא משנה ג

ג

הנוגע ביד מגרה,

מִכָּן וּמִכָּן,

טמא.

בְּחוּט וּבְמַשִּׁיחָה,

בְּאַמָּה וּבְסָנִיפִין,

בְּמַכְבֵּשׁ שֶׁלְחָרָשׁ וּבְקַשְׁטָנִית,

טהור.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אִם הַנוֹגֵעַ בְּמִלְכָּן שֶׁלְמֶסֶר הַגָּדוֹל,

טהור.

הַנוֹגֵעַ בִּיתָר וּבִקְשֵׁת,

אִם עַל פִּי מִתּוֹחָה,

טהור.

מְצוּדוֹת הָאֲשׁוֹת,

טהורות.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

כָּל זֶמֶן שֶׁהִיא מִתּוֹחָה, חֲבוּר.

פרק כב

מסכת כלים פרק כב משנה א

א

הַשֹּׁלְחָן וְהַדִּלְפָּקִי שֶׁנִּפְחָתוּ,

אוֹ שֶׁחָפְן בְּשֵׁשׁ

וְשִׁיר בָּהֶן מְקוֹם הַנֶּחֱת הַכּוֹסוֹת,

טמאין.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

מְקוֹם הַנֶּחֱת חֲתָכוֹת.

מסכת כלים פרק כב משנה ב

ב

שֹׁלְחָן שֶׁנִּטְלָה אַחַת מִרְגְּלָיו, טהור;

נִטְלָה שְׁנֵיָהּ, טהור;

נִטְלָה הַשְּׁלִישִׁית,

טמא עד שִׁיחֲשֹׁב עָלָיו.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

אִין צָרִיךְ מַחֲשָׁבָה.

וכן הדלפיקי. <delphikē; mensa delphica> שולחן בעל שלוש רגליים

מסכת כלים פרק כב משנה ג

ג

ספסל שנטל אחד מראשיו, טהור;
נטל השני, טהור;
אם יש בו גבה טפח, טמא.
שרפרף שנטל אחד מראשיו,
טמא.
וכן כסא שלפני קתדרה.

מסכת כלים פרק כב משנה ד

ד

כסא שלפלה שנטלו חפוייו,
בית שמי מטמין,
ובית הלל מטהרין.
שמי אומר:
אף מלבן שלכסא, טמא.
כסא שקבעו בערבה,
בית שמי מטמין,
ובית הלל מטהרין.
שמי אומר:
אף העשוי בה.

מסכת כלים פרק כב משנה ה

ה

כסא שלא היו חפוייו יוצאין, ונטלו,
טמא, שכן דרכו
להיות מטהו על צדו ויושב עליו.

מסכת כלים פרק כב משנה ו

ו

כסא שנטל חפוייו האמצעי,
והחיצונין קימין,
טמא.
נטלו החיצונין והאמצעי קים,
טמא.
רבי שמעון אומר:
אם היה רחב טפח.

מסכת כלים פרק כב משנה ז

ז

כָּסָא שְׁנַטְלוּ שְׁנַיִם מִחְפוּיָיו זֶה בְּצַד זֶה,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אִף כָּסָא שְׁלֹכְלָה שְׁנַטְלוּ חְפוּיָיו,
נִשְׁתִּיר בּוֹ בֵּית קִבְלָה,
טָהוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁבִטֵּל הָעֵקֶר,
וּבִטְלָה הַטְּפָלָה.

מסכת כלים פרק כב משנה ח

ח

שָׂדֶה שְׁנַטֵּל הָעֲלִיּוֹן,
טְמֵאָה, מִפְּנֵי הַתַּחְתּוֹן.
נֹטֵל הַתַּחְתּוֹן,
טְמֵאָה, מִפְּנֵי הָעֲלִיּוֹן.
נֹטֵל הָעֲלִיּוֹן וְהַתַּחְתּוֹן,
רַבִּי יְהוּדָה מְטַמֵּא, מִפְּנֵי הַדְּפִים,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
יְשִׁיבַת הַסֵּתֶת, טְמֵאָה מִדֶּרֶס.
(מסכת כלים פרק כב משנה ט)
כַּפֶּת שֶׁסָּרְקוּ וְכִרְכְּמוּ, וְעִשָּׂאוּ פָּנִים,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין,
עַד שִׁיחַק בּוֹ.
הַסֵּל וְהַכֹּלְכֵלָה שֶׁמֶלֶן תָּבֵן אוֹ מִכִּין,
הַתְּקִינָן לִישִׁיבָה, טָהוֹרִין.
סֶרְגֵּן בְּגָמִי אוֹ בְּמִשִּׁיחָה, טְמֵאִין.

מסכת כלים פרק כב משנה י

ט

הַסֵּלָה טְמֵאָה מִדֶּרֶס וּטְמֵא מֵת.
פָּרָשָׁה, הִיא טְמֵאָה מִדֶּרֶס,
וְהַבְּרִזֵּל טְמֵא טְמֵא מֵת.
טְרַסְקֵל שֶׁחְפוּיָיו שְׁלֵעוֹר, <triskeles>: בַּעַל שְׁלוֹשׁ רַגְלִים, כֹּסֵא מִתְקַפֵּל
טְמֵא מִדֶּרֶס וּטְמֵא טְמֵא מֵת.
פָּרָשָׁה,
הָעוֹר טְמֵא מִדֶּרֶס,
וְהַטְּרַסְקֵל טָהוֹר מִכֻּלָּם. <מִכֻּלָּם>
סִפְסָלִים שֶׁבְּמִרְחָץ שֶׁשְׁתֵּי רַגְלָיו שְׁלֵעִין,

טמא.
אחת שלעץ ואחת שלאבן,
טהור.
נסרין שבמרחץ ששגמן,
רבי מאיר מטמא,
וחכמים מטהרין,
שאננם צשוין אלא שיהו המים מהלכין תחתיהן.
קנקילין <קנקילין! kígklis: סורג; כל העשוי רשת>
שיש בה בית קבלת כסות,
טמאה;
והעשויה ככורת,
טהורה.

פרק כג

מסכת כלים פרק כג משנה א

א

הכדור והאמון והקמיע ותפלין שנקרעו,
הנוגע בהן טמא,
ומה שבתוכן טהור.
האכוף שנקרע,
הנוגע במה שבתוכו טמא,
מפני שהתפיר מתברו.

מסכת כלים פרק כג משנה ב

ב

אלו טמאין משם מרכב:
זרז האשקלוני,
ומריכה המדית,
ועביט שלגמל,
וטפטן שלסוס. <טפטן: מכה, סמיכה>
רבי יוסה אומר:
אף טפיטן שלסוס טמא מושב,
מפני שעומדין עליו בקומפון. <campus: מגרש אימונים>
אבל אכוף שלנקה, טמא.

מסכת כלים פרק כג משנה ג

ג

מה בין מרכב למושב?

מִרְכָּב, חֵלֶק מִגָּעוּ מִמִּשְׁאֹ, וּמוֹשֵׁב, לֹא חֵלֶק.
תְּפִית שְׁלַח־מֹר, שֶׁהוּא יוֹשֵׁב עָלֶיהָ, טְהוֹרָה.
שָׁנָה בָּהּ אֶת הַנִּקְבִּים, אוֹ שֶׁפָּרֵצַן זֶה בְּצַד זֶה, טְמֵאָה.

מסכת כלים פרק כג משנה ד

ד

הַמִּטָּה, וְהַכֵּר, וְהַכֶּסֶת שְׁלֵמָה, הָרִי אֵלּוּ טְמֵאִין מִדֶּרֶס.
כֶּסֶּא שְׁלֵכָלָה, וּמִשְׁבֵּר שְׁלֵחִיָּה, וְכֶסֶּא שְׁלִכּוּבִס
שֶׁהוּא כּוֹרֵם עָלָיו אֶת הַכֵּלִים, אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
אֵין בּוֹ מִשֵּׁם מוֹשֵׁב.

מסכת כלים פרק כג משנה ה

ה

הַחֶרֶם טְמֵא מִפְּנֵי זוּטוֹ. הֶרְשָׁתוֹת וְהַמְּקַמְרוֹת, וְהַמִּדְּרָךְ וְהַפְּלָצוֹר, <פְּלָצוֹר: לְסוֹ, חָבַל עִם לֹלֵאָה>
מִצֻּדוֹת שְׁכָרִין, טְמֵאִין. הָאֶקוֹן וְהָרְטוּב וְהַכְּלוּב, טְהוֹרִין. <אֶקוֹן: סֵל לְלִכּוּד דּוּגִים>

פרק כד

מסכת כלים פרק כד משנה א

א

שְׁלֵשָׁה תְּרִיסִים הֵם: תְּרִיס הַכְּפוּף, טְמֵא מִדֶּרֶס; שְׁמִשְׁחָקִין בְּקוֹמְפוֹן, טְמֵא טְמֵא מֵת; וְדִיצַת הָעֶרְבִּים, טְהוֹרָה מְכֻלוּם.

מסכת כלים פרק כד משנה ב

ב

שְׁלֵשׁ עֲגָלוֹת הֵן:

הַעֲשׂוּיָה בְּקִתְדָּרָה, טִמְאָה מִדָּרָס;
כַּמָּטָה, טִמְאָה טִמְאָה מֵת;
וְשִׁלְאָבָנִים, טְהוּרָה מִכָּלֹם.

מסכת כלים פרק כד משנה ג

ג

שֶׁלֶשׁ עֲרֵבוֹת הֵן:
עֲרֵבָה מִשְׁנֵי לֵג וְעַד תִּשְׁעֵת קָבִין שְׁנִסְדָּקָה,
טִמְאָה מִדָּרָס;
שְׁלֵמָה, טִמְאָה טִמְאָה מֵת;
וְהִבָּאָה בַּמֶּדָּה, טְהוּרָה מִכָּלֹם.

מסכת כלים פרק כד משנה ד

ד

שֶׁלֶשׁ תַּבּוֹת הֵן:
תַּבָּה שֶׁפִּתְחָהּ מִצְדָּה, טִמְאָה מִדָּרָס;
מִלְמַעַלָן, טִמְאָה טִמְאָה מֵת;
וְהִבָּאָה בַּמֶּדָּה, טְהוּרָה מִכָּלֹם.

מסכת כלים פרק כד משנה ה

ה

שֶׁלֶשֶׁה תַּרְכוּסִין הֵן: <טַבְלָה שֶׁל עוֹר>
שֶׁלֶסְפָּרִין, טִמְאָה מִדָּרָס;
שְׂאוּכָלִין עָלָיו, טִמְאָה טִמְאָה מֵת;
וְשִׁלְזִיתִין, טְהוּרָה מִכָּלֹם.

מסכת כלים פרק כד משנה ו

ו

שֶׁלֶשׁ בְּסִיסִיּוֹת הֵן:
שְׁלִפְנֵי הַמָּטָה,
וְשְׁלִפְנֵי הַסּוּפָרִים,
טִמְאָה מִדָּרָס;
וְשִׁלְדָּלְפָקִי, <delphikē; mensa delphica>: שוֹלְחָן בַּעַל שְׁלוֹשׁ רַגְלָיִים
טִמְאָה טִמְאָה מֵת;
וְשִׁלְמַגְדָּל,
טְהוּרָה מִכָּלֹם.

מסכת כלים פרק כד משנה ז

ז

שְׁלוֹשׁ פְּנוּקְסִיּוֹת הֵן:
הָאֶפִּיפּוֹדִין, טִמְאָה מִדָּרָס; <אֹלִי אֶפִּיפּוֹדִין, pápuros>: גּוּמָא; כְּלֵי הָעֲשׂוּי פִּפְרוֹס>

וְשֵׁשׁ בָּהּ בֵּית קְבוּלָה שְׁעוֹה,
טְמֵאָה טְמֵא מֵת;
וְחֻלְקָה, טְהוֹרָה מְכֻלּוּם.

מסכת כלים פרק כד משנה ח

ח

שְׁלֹשׁ מִטּוֹת הֵן:
הָעֲשׂוּיָה לְשִׁכְיָהּ, טְמֵאָה מִדֶּרֶס;
וְשִׁלְזוֹגְגִין, טְמֵאָה טְמֵא מֵת;
וְשִׁלְסָרְגִין, טְהוֹרָה מְכֻלּוּם.

מסכת כלים פרק כד משנה ט

ט <ח>

שְׁלוֹשׁ מְשָׁפְלוֹת הֵן:
שִׁלְזוֹבֵל, טְמֵאָה מִדֶּרֶס;
שִׁלְתָּבֹן, טְמֵאָה טְמֵא מֵת;
פּוֹחֲלֵץ שִׁלְגָמְלִים, טְהוֹר מְכֻלּוּם.

מסכת כלים פרק כד משנה י

י <ט>

שְׁלֹשָׁה מַפְצִין הֵן:
הָעֲשׂוּי לְיִשְׁיָהּ, טְמֵא מִדֶּרֶס;
שִׁלְצַבְעִין, טְמֵא טְמֵא מֵת;
וְשִׁלְגָתוֹת, טְהוֹר מְכֻלּוּם.

מסכת כלים פרק כד משנה יא

יא <י>

שְׁלוֹשׁ חֲמֻטוֹת וְשִׁלְשָׁה תְּרֻמָּוֹת הֵן:
מִקְבְּלִין כְּשִׁעוֹר, טְמֵאִין מִדֶּרֶס;
וְשִׁאִין מִקְבְּלִין כְּשִׁעוֹר, טְמֵאִין טְמֵא מֵת;
וְשִׁלְעוֹר הֶדְג, טְהוֹר מְכֻלּוּם.

מסכת כלים פרק כד משנה יב

יב

שְׁלֹשָׁה עוֹרוֹת הֵן:
הָעֲשׂוּי לְשִׁטִּיחַ, טְמֵא מִדֶּרֶס;
שִׁלְתִּכְרִיד כְּלִים, טְמֵא טְמֵא מֵת;
וְשִׁלְרְצוּעוֹת וְשִׁלְסַנְדָּלִים, טְהוֹר מְכֻלּוּם.

מסכת כלים פרק כד משנה יג

יג

שְׁלֹשָׁה סְדִינִים הֵן:
הָעָשׂוּי לְשִׁכְיָהּ, טָמֵא מִדָּרָס;
לְוִילָן, טָמֵא טָמֵא מֵת; <velum: בד שחולים בפתח>
וְשִׁלְצוּרוֹת, טָהוֹר מְכֻלָּם.

(מסכת כלים פרק כד משנה יד: להלן ב-יו)

מסכת כלים פרק כד משנה טו

יד

שְׁלֹשָׁה פְּרָקְלִינוֹן הֵן: <periknēmia: בגד העוטף את הרגל>
שֶׁלְצִדֵי חִיָּה וְעוֹף, טָמֵא מִדָּרָס; <שֶׁלְצִדֵי>
שֶׁלְחֻגְבִּים, טָמֵא טָמֵא מֵת;
וְשֶׁלְקוֹצִין, טָהוֹר מְכֻלָּם.

מסכת כלים פרק כד משנה טז

יה

שְׁלוֹשׁ סְבָכוֹת הֵן:
שֶׁלִילָדָה, טָמֵא טָמֵא מִדָּרָס;
שֶׁלִזְקָנָה, טָמֵא טָמֵא מֵת;
וְשֶׁלִיצֵאת הַחוּץ, טָהוֹר מְכֻלָּם.

מסכת כלים פרק כד משנה יז

יז

שְׁלוֹשׁ מְטַפְחוֹת הֵן:
שֶׁלִידִים, טָמֵא מִדָּרָס;
וְשֶׁלסְפָרִין, טָמֵא טָמֵא מֵת;
וְשֶׁלְתַכְרִיד וְנִבְלֵי בְּנֵי לֹוִי, טָהוֹר מְכֻלָּם.

מסכת כלים פרק כד משנה יז

יז

שְׁלוֹשׁ קָפוֹת הֵן:
מֵהוּקָה שֶׁטְלָיָה עַל הַבְּרִיָּה, <מהודה! לא מנוקד>
הוֹלְכִים אַחֲרֵי הַבְּרִיָּה;
קָטָנָה עַל הַגְּדוּלָּה,
הוֹלְכִים אַחֲרֵי הַגְּדוּלָּה;
הָיוּ שְׁוֹוֹת, הוֹלְכִים אַחֲרֵי הַפְּנִימִית.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
כֹּף שֶׁלמֵאזְנִים שֶׁטְלָיָה בְּשׁוּלֵי הַמַּחֵם,
מִבְּפָנִים, טָמֵא,
וּמִבְחוּץ, טָהוֹר.
טְלָיָה עַל צִדּוֹ,

בין מבפנים, בין מבחוץ, טהור.

פרק כה

מסכת כלים פרק כה משנה א

א

כל הכלים יש להם אחורים ותוך,

כגון:

הכרים, והקסטות,

והשקין, והמרצפים.

דברי רבי יהודה.

רבי מאיר אומר:

כל שיש לו תוכרות,

[יש לו אחורים ותוך;

וכל שאין לו תוכרות,

אין לו אחורים ותוך.

ב

השלחן והדלפקי, <delphike; mensa delphica>: שולחן בעל שלוש רגליים>

יש לו אחורים ותוך.

דברי רבי יהודה.

רבי מאיר אומר:

אין להן.

וכן טבלה שאין לה לזבז.

מסכת כלים פרק כה משנה ב

ג

המרדע,

יש לו אחורים ותוך:

משבצה לחרחור,

ומארבעה לדרכן.

דברי רבי יהודה.

רבי מאיר אומר:

אין להן,

לא הזכירו שבצה וארבעה אלא לשירים.

מסכת כלים פרק כה משנה ג

ד

מדות יין ושמן,
וזומנצטרה, < zömērusis : כף למרק, מצקת >
ומסננת שלחרדל,
ומשמרת שליון,
יש להן אחורים ותוף.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
אין להן.
רבי שמעון אומר:
יש להן,
נטמו מאחוריהן,
מה שבתוכן טהור,
וצריך להטביל.

מסכת כלים פרק כה משנה ד ה

הרבע, וחצי רבע;
נטמא הרבע, ולא נטמא חצי הרבע,
נטמא חצי הרבע, ולא נטמא הרבע,
אמרו לפני רבי עקיבה:
הואיל וחצי הרבע אחורים לרבע,
כלי שנטמא תוכו,
לא נטמו אחוריו?
אמר להן:

שלחת קודמין היא? <שלי?ת: נכתבה החי"ת על מחיקה ואינה ברורה>
או שמא הרבע אחורים לחצי הרבע,
כלי שנטמו אחוריו,
לא נטמא תוכו!

מסכת כלים פרק כה משנה ה ו

נטמא הרבע,
הרבע ואחוריו טמאין,
חצי הרבע ואחוריו טהורין.
נטמא חצי הרבע,
חצי הרבע ואחוריו טמאין,
והרבע ואחוריו טהורין.
נטמו אחורי הרבע,
אחורי חצי הרבע טהורין.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:

אין חולקין את הגבאים.
כשהוא מטביל, מטביל את כלו.

מסכת כלים פרק כה משנה ו

ז

כני כלים,
והגניהם,
ואזניהם,
וידות הכלים המקבליים,
שנפלו עליהן משקין,
מנגבן והן טהורין.
ושאר כל הכלים שאין להם אחורים ותוך,
ושנפלו משקין על מקצתו,
כלו טמא.
כלי שנטמו אחוריו במשקין,
אחוריו טמאין;
תוכו, והגנו, ואזניו, וידיו,
טהורין.
נטמא מתוכו, כלו טמא.

מסכת כלים פרק כה משנה ז

ח

כל הכלים יש להם אחורים ותוך,
ויש להן בית צביעה.
רבי טרפון אומר:
לערבה גדולה שלעץ.
רבי עקיבה אומר:
לכוסות.
רבי מאיר אומר:
לידים הטמאות והטהורות.
אמר רבי יוסה:
לא אמרו אלא לידים הטהורות בלבד.

מסכת כלים פרק כה משנה ח

ט

כיצד?

היו ידיו טהורות,
ואחורי הכוס טמאין,
אחזו בבית צביעתו,
אינו חושש שמא נטמו ידיו באחורי הכוס.
היה שותה בכוס שאחוריו טמאין,

אינו חושש שמא נטמא משקה שבפיו
באחורי הכוס, וחזר וטמא את הכוס.
קמקום שהוא מרתח,
אינו חושש שמא יצאו משקים מתוכו,
ונגעו באחוריו, וחזרו לתוכו.

מסכת כלים פרק כה משנה ט

י

כלי הקדש,
אין להן אחורים ותוף,
ואין להן בית צביעה.
ואין מטבילים כלים בתוך כלים בקדש.
כל הכלים יורדים לידי טמאתן במחשבה,
ואין עולין מידי טמאתן אלא בשנוי מעשה.
המעשה מבטל מיד המעשה ומיד המחשבה,
המחשבה אינה מבטלת
לא מיד המעשה ולא מיד המחשבה.

פרק כו

מסכת כלים פרק כו משנה א

א

סנדל עמקי, וכיס שלשנצות,
רבי יהודה אומר:
אף קפיפה מצרית;
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
אף סנדל לדיקי כיוצא בהן,
הרי אלו מטמין ומטהרין שלא באמן. <מטמין ומטהרין>
אמר רבי יוסה:
והלא כל הכלים מטמין ומטהרין שלא באמן?
אבל אלו, אף על פי מתרין,
טמאין, שההדיוט יכול להחזירן.
לא אמרו אלא בקפיפה מצרית,
שאף האמן אינו יכול להחזירה.

מסכת כלים פרק כו משנה ב

ב

כיס שלשנצות שנטלו שנציו, טמא;

נפֿשט, טהור.
טָלָה עֲלִיו מְטֹלֶת מְלֻמָּטֵן, טָמֵא.
כִּיס בְּתוֹךְ כִּיס שְׁנֵטמָא אֶחָד מֵהֵן בְּמִשְׁקָה,
לֹא נִטמָא חֲבֵרוֹ.
צָרוּר הַמְרָגְלִית, טָמֵא.
צָרוּר הַמְעוֹת,
רַבִּי אֲלִיעֶזֶר מְטֵמֵא,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.

מסכת כלים פרק כו משנה ג

ג

כַּף לֹוקְטִי קוֹצִים, טְהוֹרָה.
הַזֶּן וְהַבְּרָכִי, טָמֵאִין, <zōnē: חגורה, סינר> <brakhiálion: כיסוי לזרוע>
וְהַשְּׂרָנְלִין, טָמֵאִין.
וְהַפְּרָקְנִימִין, טְהוֹרִין.
וְכָל בֵּית אֶצְבָּעוֹת, טְהוֹרוֹת,
חוּץ מִשְׁלָקְיָצִים,
מִפְּנֵי שֶׁהֵיא מְקַבֶּלֶת הָאוֹג.
נִקְרָעָה,
אִם אֵינָה מְקַבֶּלֶת אֶת רֵב הָאוֹג,
טְהוֹרָה.

מסכת כלים פרק כו משנה ד

ד

סִנְדֵּל שֶׁנִּפְסְקָה אַחַת מְאֻזְנִיו, וְתִקְנָה,
טָמֵאָה מִדֶּרֶס; <טמא>
נִפְסְקָה שְׁנֵיָה, וְתִקְנָה,
טְהוֹרָה מִן הַמִּדֶּרֶס, <מחוק: טהור>
אֲבָל טָמֵאָה מִגֵּעַ. <טמא>
לֹא הִסְפִּיק לְתַקֵּן אֶת הָרֵאשׁוֹנָה
עַד שֶׁנִּפְסְקָה שְׁנֵיָה,
נִפְסֵק עֲקֵבוֹ,
נָטַל חֲטָמוֹ, אוֹ שֶׁנִּחְלַק לְשָׁנִים,
טְהוֹר.
סָלִים שֶׁנִּפְסֵק מִכָּל מְקוֹם, <סוליים>
טְהוֹר.
מִנְעֵל שֶׁנִּפְחַת, וְאֵינוֹ מְקַבֵּל אֶת רֵב הָרֶגֶל,
טְהוֹר.
מִנְעֵל שֶׁעַל הָאֲמוּם,
רַבִּי אֲלִיעֶזֶר מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים מְטַמֵּין.

ה
כָּל חֲמֹתוֹת צָרוֹרוֹת, טְהוֹרוֹת,
חוּץ מִשְׁלַעֲרֵי־בָיִם.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
צָרוֹר שְׁעָה, טְהוֹרוֹת.
צָרוֹר עוֹלָם, טְמֵאוֹת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל חֲמֹתוֹת צָרוֹרוֹת, טְהוֹרוֹת.

מסכת כלים פרק כו משנה ה

ו
אֵלּוּ עוֹרוֹת טְמֵאִים מִדֶּרֶס:
עוֹר שֶׁחָשַׁב עָלָיו לְשִׁטִּית,
עוֹר סִקְרִיזָה,
עוֹר קִטְבְּלִיָּה,
עוֹר הַחֲמֶר, <הַגָּהָה מֵעַל: עוֹר הַחֲמוֹר>
עוֹר הַכֶּתֶן,
עוֹר הַכֶּתֶף, <הַקֶּתֶף>
עוֹר הָרוּפָא,
עוֹר הָעֵרִיסָה,
עוֹר הַלֵּב שֶׁלִּקְטָן,
עוֹר הַכֹּר,
וְעוֹר הַפֶּסֶת,
מִדֶּרֶס.
עוֹר הַסְּרוֹק,
וְעוֹר הַסּוֹרֶק,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִדֶּרֶס.
וְחֻכֵּי אֲמָרִים:
טָמֵא מֵת.

מסכת כלים פרק כו משנה ו

ז
עַב כָּסוּת, וְתַכְרִיד כָּסוּת,
מִדֶּרֶס.
עַב אֲרָגְמָן, וְתַכְרִיד אֲרָגְמָן,
בֵּית שְׁמִי אֲמָרִים:
מִדֶּרֶס.
וּבֵית הָלֵל אֲמָרִים:
טָמֵא מֵת.

עור שְׁעִשָּׂאוּ חֲפוּי לַכִּלִּים, טָהוֹר,
וְלִמְשָׁקְלוֹת, טָמֵא.
רַבִּי יוֹסֵה מִטְהַר מִשֵּׁם אָבִיו.

מסכת כלים פרק כו משנה ז

ח

כָּל מְקוֹם שֶׁאֵין חֶסְרוֹן מְלֹאכָה,
הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה.
וְכָל מְקוֹם שֶׁישׁ חֶסְרוֹן מְלֹאכָה,
אֵין הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה,
אֶלָּא הָעֵצָבָה. <העוצבה>

מסכת כלים פרק כו משנה ח

ט

עוֹרוֹת בְּעַל הַבַּיִת,
הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה.
וְשִׁלְעָבָדָן,
אֵין הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה,
וְשִׁלְגָנָב,
הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה.
וְשִׁלְגוֹלָן,
אֵין הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
חִלּוּף הַדְּבָרִים:
שֶׁל גִּזְלוֹן,
הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה.
וְשֶׁל גָּנָב,
אֵין הַמְּחַשְּׁבָה מְטַמְּאֶתָּה,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים.

מסכת כלים פרק כו משנה ט

י

עוֹר שֶׁהוּא טָמֵא מִדֶּרֶס,
וְחָשַׁב עָלָיו לְרִצּוּעוֹת הַסְּנֵדִלִּים,
כִּינּוֹן שֶׁנִּתֵּן בּוֹ אֶת הָאֲזִמָּל,
טָהֵר.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
עַד שִׁימְעִיטְנוּ פָחוֹת מִחֲמִשָּׁה טַפָּחִים.
רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר:
אֵף הָעוֹשֶׂה מְטַפַּחַת מִן הָעוֹר,

טמאה,
מן הכסותות, טהורה.

פרק כז

מסכת כלים פרק כז משנה א

א

הבגד מטמא משם חמשה שמות, <מטמא>
הסק משם ארבעה,
העור משם שלשה,
העץ משם שנים,
כלי חרש משם אחד.
כלי חרש מטמא משם כלי קבול. <מטמא>
וכל שאין לו תוך בכלי חרש,
אין לו אחורים.

ב

מוסיף עליו העץ, <מוסף!> גרסת הסופר מוסף, והנקדן ניקד מוסף <
שהוא מטמא משם מושב. <מטמא>
וכן טבלה שאין לה לזבז,
בכלי עץ, טמאה,
ובכלי חרש, טהורה.

ג

מוסיף עליו העור, <מוסף>
שהוא מטמא משם אהלים. <מטמא>
מוסיף עליו השק, <מוסף>
שהוא מטמא משם אריג. <מטמא>
מוסיף עליו הבגד, <מוסף>
שהוא מטמא משם שלוש על שלוש.

מסכת כלים פרק כז משנה ב

ד

הבגד מטמא משם שלשה על שלשה <מטמא>
למדרס,
ומשום שלוש על שלוש לטמא מת.
השק, ארבעה על ארבעה,
העור, חמשה על חמשה,

מִפֶּן, שֶׁשָּׂה עַל שֶׁשָּׂה,
שׁוֹיֵן לְמִדְרָס וְלִטְמָא מֵת.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
הַשֶּׁק, שִׁירֵיו אֲרֻבָּעָה,
וְתַחֲלָתוֹ מְשִׁיגְמָר.

מסכת כלים פרק כז משנה ג

ה

הָעוֹשֶׂה שְׁנַיִם מִן הַבֶּגֶד וְאֶחָד מִן הַשֶּׁק,
שְׁלִשָּׁה מִן הַשֶּׁק וְאֶחָד מִן הָעוֹר,
אֲרֻבָּעָה מִן הָעוֹר וְאֶחָד מִן הַמִּפָּץ,
טָהוֹר.
חֲמִשָּׁה מִן הַמִּפָּץ וְאֶחָד מִן הָעוֹר,
אֲרֻבָּעָה מִן הָעוֹר וְאֶחָד מִן הַשֶּׁק,
שְׁלִשָּׁה מִן הַשֶּׁק וְאֶחָד מִן הַבֶּגֶד,
טָמֵא.
זֶה הַכֹּלֶל:
כָּל שֶׁחִבֵּר לוֹ מִן הַחֲמוּר מִמֶּנּוּ, טָמֵא,
וּמִן הַקָּל מִמֶּנּוּ, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק כז משנה ד

ו

הַמְקַצֵּעַ מִכֻּלָּם טֶפַח עַל טֶפַח,
טָמֵא.
מְשׁוּלֵי הַקֶּפֶה טֶפַח עַל טֶפַח,
טָמֵא.
מִצְדֵּי הַקֶּפֶה,
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים אֹמְרִים:
הַמְקַצֵּעַ טֶפַח עַל טֶפַח בְּכָל מְקוֹם,
טָמֵא.

מסכת כלים פרק כז משנה ה

ז

בְּלוּיֵי נֶפֶשׁ וּבִבְרָה שֶׁהִתְקִינָן לִישִׁיבָה,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהֲרִין, עַד שִׁיקָצַע.
כֶּסֶף שֶׁלְקָטָן שִׁישׁ לוֹ רִגְלִים,
אַף עַל פִּי שֶׁאֵין בוֹ גִּבָּה טֶפַח,
טָמֵא.
חֲלוּק שֶׁלְקָטָן,

רְבִי אֶלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
כָּל שֶׁהוּא.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
עַד שִׁיְהֶא בּוֹ כְּשֶׁעוֹר,
וְנִמְדָּד כְּפוֹל.

מסכת כלים פרק כז משנה ו

ח

אֵלּוּ נִמְדָּדִין כְּפוּלִים:
אֲנַפְלִיָּה, <מחוק: אמפלייה> *<empilion: נעל בית, גרב>*
וּפְמִלְנִיָּה, *<feminalia: רצועות שכורכים על הרגל>*
וּמְכַנְסִים,
וְכוֹבֵעַ,
וְכִיס שֶׁלִּפְנֵיהָ.
וּמַטְלִית שֶׁטְלִיָּה עַל הַשָּׁפָה,
אִם פְּשוּטָה, נִמְדָּדַת פְּשוּטָה,
אִם כְּפוּלָה, נִמְדָּדַת כְּפוּלָה.

מסכת כלים פרק כז משנה ז

ט

בְּגָד שֶׁאֲרָג בּוֹ שְׁלִשָּׁה עַל שְׁלִשָּׁה,
נִטְמָא מִדֶּרֶס,
וְהַשְּׁלִים עָלָיו אֶת כָּל הַבְּגָד,
נָטַל חוּט אֶחָד מִתַּחֲלָתוֹ,
טָהַר מִן הַמִּדְרָס,
אֲבָל טָמֵא מִגַּע מִדְרָס.
נָטַל חוּט אֶחָד מִתַּחֲלָתוֹ,
וְאַחֲרֵי כֵן הַשְּׁלִים עָלָיו אֶת כָּל הַבְּגָד,
טָמֵא מִגַּע מִדְרָס.

מסכת כלים פרק כז משנה ח

י

וְכֵן בְּגָד שֶׁאֲרָג בּוֹ שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ,
נִטְמָא טָמֵא מֵת,
וְהַשְּׁלִים עָלָיו אֶת כָּל הַבְּגָד,
נָטַל חוּט אֶחָד מִתַּחֲלָתוֹ,
טָהַר מִטְמֵא מֵת,
אֲבָל טָמֵא מִגַּע טָמֵא מֵת.
נָטַל חוּט אֶחָד מִתַּחֲלָתוֹ,
וְאַחֲרֵי כֵן הַשְּׁלִים עָלָיו אֶת כָּל הַבְּגָד,
טָהוֹר.

יא

מפני שאמרו:

שלוש על שלוש שנתמַעֵטָה, טהוֹרָה.
אֲבָל שְׁלִשָּׁה עַל שְׁלִשָּׁה שְׁנַתמַעֵט,
אֵף עַל פִּי שְׁטָהָר מִן הַמִּדְרָס,
טָמֵא בְּכָל הַטְּמָאוֹת.

מסכת כלים פרק כז משנה ט

יב

סָדִין שֶׁהוּא טָמֵא מִדְרָס,

וְעִשְׂאוֹ וִילָן, <velum: בד שתולים בפתח>

טָהָר מִן הַמִּדְרָס,

אֲבָל טָמֵא מִגַּע מִדְרָס.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:

וְכִי בָּאִי זֶה מִדְרָס נִגַּע זֶה?

אֵלֹא אִם כֵּן נִגַּע בּוֹ זָב,

טָמֵא מִגַּע זָב.

מסכת כלים פרק כז משנה י

יג

שְׁלִשָּׁה עַל שְׁלִשָּׁה שְׁנַחֲלֵק,

טָהָר מִן הַמִּדְרָס,

אֲבָל טָמֵא מִגַּע מִדְרָס.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:

וְכִי בָּאִי זֶה מִדְרָס נִגַּע זֶה?

אֵלֹא אִם כֵּן נִגַּע בּוֹ הַזָּב,

וְטָמֵא מִגַּע זָב.

מסכת כלים פרק כז משנה יא

יד

שְׁלִשָּׁה עַל שְׁלִשָּׁה בְּאִשְׁפוֹת,

בְּרִיא וְצוֹרֵר מְלַח,

וּבִבֵּית,

אוֹ בְּרִיא, אוֹ צוֹרֵר מְלַח.

כַּמָּה מְלַח יֵהָא צוֹרֵר?

רִבְעֵי.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

דִּקָּה.

וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:

גִּסָּה.

אלו ואלו מתכונין להקל.
רבי שמעון אומר:
שנים שלשה על שלשה באשפות
לשלש על שלוש שבבית.

מסכת כלים פרק כז משנה יב

יה

שלשה על שלשה שנקרע,
אם נותנו על הכסא,
ובשרו נוגע בכסא, טהור;
ואם לאו, טמא.
שלוש על שלוש שגממה ממנה חוט אחד,
או שנמצא בה קשר,
או שני חוטין מתאימין, טהורה.
שלוש על שלוש שהשליכה באשפות,
טהורה.
אם החזירה, טמאה.
לעולם השלכתה מטהרתה,
וחזרתה מטמאתה,
חוץ משלארגמן ושלזהרית טובה.
רבי אליעזר אומר:
אף מטלת חדשה כיוצא בהן.
רבי שמעון אומר:
כלם טמאין,
לא הזכירו אלא מפני השב אבדה.

פרק כח

מסכת כלים פרק כח משנה א

א

שלוש על שלוש שנתנה בכדור,
או שעשאה כדור בפני עצמה,
טהורה.
אבל שלשה על שלשה שנתנו בכדור,
טמא.
עשאו כדור בפני עצמו,
טהור, מפני שהתפיר ממעטו.

מסכת כלים פרק כח משנה ב

ב

פחות משלשה על שלשה
שהתקינו לפק בו את המרחץ,
לנער בו את הקדרה,
לקנח בו את הרחים,
בין מן מוכן ובין שאינו מן מוכן,
טמא.

דברי רבי אליעזר.
רבי יהושע אומר:
בין מן מוכן ובין שאינו מן מוכן,
טהור.

רבי עקיבה אומר:
במוכן, טמא,
ובשאינו מוכן, טהור.

מסכת כלים פרק כח משנה ג

ג

העושה אספלנית, *< splénion: רטיה, תחבושת >*
בין בבגד ובין בעור,
טהור.

מלגמה, *< málagma: אספלנית, רטיה, משחה >*
בבגד, טהור,
ובעור, טמא.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
אף בבגד, טמא,
מפני שהיא ננערת.

מסכת כלים פרק כח משנה ד

ד

מטפחות ספרים,
בין מצרות ובין שאינן מצרות,
טמאות.

דברי בית שמי.
בית הלל אומר:
מצרות, טהורות,
ושאינן מצרות, טמאות.
רבן גמליאל אומר:
אלו ואלו טהורות.

מסכת כלים פרק כח משנה ה

ה

כָּפַח שֶׁהוּא טָמֵא מִדָּרֶס,
וְנָתַנוּ עַל הַסֵּפֶר,
טָהוֹר מִן הַמִּדָּרֶס,
אָבֵל טָמֵא טָמֵא מֵת.
חֶמֶת שֶׁעָשָׂה שְׁטִיחַ,
וְשְׁטִיחַ שֶׁעָשָׂה חֶמֶת,
טָהוֹר.
חֶמֶת שֶׁעָשָׂה תִרְמֵל,
וְתִרְמֵל שֶׁעָשָׂה חֶמֶת,
כֹּר שֶׁעָשָׂה סֶדִין,
וְסֶדִין שֶׁעָשָׂה כֹר,
כֶּסֶת שֶׁעָשָׂה מְטַפַּחַת,
וּמְטַפַּחַת שֶׁעָשָׂה כֶּסֶת,
טָמֵא.
זֶה הַכֹּלֵל:
כָּל שֶׁשָּׁנָהוּ לְשִׁמּוֹ, טָמֵא;
לְשֵׁם אַחֵר, טָהוֹר.

מסכת כלים פרק כח משנה ו

ו

מְטִילִית שֶׁטְלִיָּה עַל הַקֶּפֶה,
מְטַמֵּא אֶחָד, וּפּוֹסְלֵת אֶחָד.
הַפְּרִישָׁה מִן הַקֶּפֶה,
הַקֶּפֶה מְטַמֵּא אֶחָד וּפּוֹסְלֵת אֶחָד,
וְהַמְטִילִית טָהוֹרָה.
טְלִיָּה עַל הַבֶּגֶד,
מְטַמֵּא שְׁנַיִם וּפּוֹסְלֵת אֶחָד.
הַפְּרִישָׁה מִן הַבֶּגֶד,
הַבֶּגֶד מְטַמֵּא אֶחָד וּפּוֹסֵל אֶחָד,
וְהַמְטִילִית מְטַמֵּא שְׁנַיִם וּפּוֹסְלֵת אֶחָד.
וְכֵן הַטּוֹלָה עַל הַשֶּׁק, אוֹ עַל הָעוֹר.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
עַל הָעוֹר, טָהוֹר,
וְעַל הַשֶּׁק, טָמֵא,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא אֲרִיג.

מסכת כלים פרק כח משנה ז

ז

שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ שְׁאֲמָרוֹ,

חוץ מן המלל.
דברי רבי שמעון.
וחכמים אומרים:
שלוש על שלוש מכונות.
טליה על הכגד מרוח אחת, אינו חבור;
משתי רוחות זו כנגד זו, חבור.
עשאה כמין גם,
רבי עקיבה מטמא,
וחכמים מטהרין.
אמר רבי יהודה:
במי דברים אמורים?
בטלית, אבל בחלוק,
מלמעלן, חבור, ומלמטן, אינה חבור.

מסכת כלים פרק כח משנה ח

ח

בגדי עניים,
אף על פי שאין בהן שלוש על שלוש,
הרי אלו טמאין מדרס.
טלית שהתחיל בה לקרעה,
כיון שנקרע רבה,
אינה חבור.
העבים הרבים,
אין בהן משם שלוש על שלוש.

מסכת כלים פרק כח משנה ט

ט

כסת הסבלין, <הסבלין>
טמאה מדרס.
משמרת שליין,
אין בה משם מושב.
שבכה שלזקנה,
טמאה מדרס משם מושב.
חלוק שליוצאות החוץ,
העשוי כשבכה,
טהור.
העושה בגד מן החרם, טהור;
ומן הזוטו, טמא.
רבי אליעזר בן יעקב אומר:
אף העושה בגד מן החרם וכפלו,
טמא.

מסכת כלים פרק כח משנה י

י

שִׁבְכָה שֶׁהִתְחִיל בָּהּ מִפִּיהָ,
טְהוּרָה, עַד שִׁיגְמור אֶת קַרְקָרָתָהּ.
הִתְחִיל בָּהּ מִקַּרְקָרָתָהּ,
טְהוּרָה, עַד שִׁיגְמור אֶת פִּיהָ.
שְׂבִים שְׁלָה,
טָמֵא בִפְנֵי עֲצָמוֹ.
חוּטִין שְׁלָה,
טָמֵאִין מִשֶּׁם חִבּוּר.
שִׁבְכָה שֶׁנִּקְרָעָה,
אִם אֵינָה מְקַבֵּלֶת אֶת רֹב הַשָּׁעַר,
טְהוּרָה.

פרק כט

מסכת כלים פרק כט משנה א

א

נוֹמֵי הַסְּדִין וְהַסּוֹדְרִין וְהַטְּרִטִין וְהַפְּלִיּוֹן שֶׁלֹּאֵשׁ,
שֶׁשׁ אֲצָבָעוֹת;
שֶׁלִּפְקָרְסִין, עֶשֶׂר. <אִפְיָקְרִסִין, סְדִין>
נוֹמֵי הַסָּגִי וְהַרְדִּיד וְהַחֲלוּק וְהַטְּלִית,
שְׁלוֹשׁ אֲצָבָעוֹת.
נוֹמֵי הַכֶּפֶח שֶׁלֹּקְנָה,
וְהַגְּמָדִין שֶׁלְעֶרְבִים,
וְהַקְּלָקִים, וְהַפְּנֵדָה,
וְהַמְעַפְרָת, וְהַפְּרָגוֹד,
נוֹמִיָּהֶן כָּל שֶׁהֵן.

מסכת כלים פרק כט משנה ב

ב

שְׁלוֹשׁ כִּסְתוֹת שֶׁלְצֶמֶר,
שֶׁשׁ שֶׁלִּפְשֶׁתָן,
שְׁלֹשָׁה סְדִינִים,
שְׁתֵּים עָשָׂרָה מְטַפְחוֹת,
שְׁנֵי סוּרִיקִין,
חֲלוּק אֶחָד,
טְלִית אֶחָת,

וּקְלִבְקָרִין אַחַת,
חֲבוּר לַטְמָאָה וְלַהֲזִיָּה;
יֵתֵר מִכֵּן,
חֲבוּר לַטְמָאָה, וְאִינוּ חֲבוּר לַהֲזִיָּה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵף לֹא לַטְמָאָה.

מסכת כלים פרק כט משנה ג

ג

חוּט מִשְׁקָלָת, שְׁנַיִם עֶשֶׂר;
שְׁלֹחַרְשִׁים, שְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר;
וְשִׁלְבָנִין, חֲמִשִּׁים אַמָּה.
יֵתֵר מִכֵּן,
אִם רָצָה לְקַיֵּם, טָהוּר.
וְשִׁלְסִידִים וְשִׁלְצִירִים,
כָּל שֶׁהֵן.

מסכת כלים פרק כט משנה ד

ד

חוּט מֵאֲזֻנִּים שְׁלֹחַנֹנִי,
וְחוּט מֵאֲזֻנִּים שְׁלֹזֶהִבִּים,
וְשִׁלְשׁוּקְלֵי אֶרְגָּמָן טוֹב,
שְׁלוֹשׁ אַצְבָּעוֹת.
יָד הַקָּרְדוּם מֵאַחֲרָיו,
שְׁלוֹשׁ אַצְבָּעוֹת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
טַפַּח, טָהוּר.

מסכת כלים פרק כט משנה ה

ה

חוּט מֵאֲזֻנִּים שְׁלֹשְׁלֹחֲנִי,
שְׁלִבְעֵלֵי בָתִּים,
טַפַּח.
יָד הַקָּרְדוּם מִלְּפָנָיו,
טַפַּח.
שִׁירֵי יָד פְּרָגָל,
טַפַּח.
יָד מִקְבֵּת שְׁלֹמֶפֶתְחֵי אֲבָנִים, <שְׁלֹמֶפֶתְחֵי>
טַפַּח.

מסכת כלים פרק כט משנה ו

ו

חוט מאזנים שלצמרים,
ושלשוקלי זכוכית,
טפחים.
יד המקור,
טפחים.
יד המעצד שללגיונות,
טפחים.
יד הקרנס שלזזהבים,
טפחים;
ושלחרשין,
שלשה טפחים.

מסכת כלים פרק כט משנה ז

ז

שירי הדרך מלמעלן, ארבעה.
יד הבדיד, יד הקרדום שלנכיש, חמשה.
יד בן הפטיש, חמשה;
והפטיש, ששה.
יד קרדום שלבקוע ושלעדיר, ששה.
יד מקבת, ששה.

מסכת כלים פרק כט משנה ח

ח

שירי תרחור מלמטן, שבעה.
יד מגרפה שלבעלי בתים,
בית שמי אומרים:
שבעה,
ובית הלל אומרים:
שמונה.
ושלסידין,
בית שמי אומרים:
תשעה;
ובית הלל אומרים:
עשרה.
יתר מכון, אם רצה לקים, טמא.
יד משמשי האור, כל שהן.

פרק ל

מסכת כלים פרק ל משנה א

א

כלי זכוכית,
פשוטיהן טהורין, ומקבליהן טמאים.
נשברו, טהור.
חזר ועשה מהן כלים,
מקבלין טמאה מכאן ולבא.
הטבילה והאסקטלא שלזכוכית, טהורין.
אם יש להן לזבז, טמאין.
ושולי קערה ושולי אסקטלא שלזכוכית
שהתקינן לתשמיש, טהורין.
קרטסס, ושפן בשופין, טמאין.

מסכת כלים פרק ל משנה ב

ב

ספקלריה, טהורה.
ותמחוי שעשאו ספקלריה, טמא.
ואם מתחלה עשאו לשם ספקלריה, טהור.
תרוך שהוא נתון על השלחן,
אם מקבל כל שהוא, טמא,
ואם לאו,
רבי עקיבה מטמא,
רבי יוחנן בן גורי מטהר.

מסכת כלים פרק ל משנה ג

ג

כוס שנפגם רבו, שלוש ברבו,
טהור;
רבי שמעון אומר:
אם מפוזר הוא את רב המים,
טהור.
נקב, ועשאו בין בבעץ בין בזפת,
טהור.
רבי יוסה אומר:
בבעץ, טמא,
ובזפת, טהור.

מסכת כלים פרק ל משנה ד

ד

צלוחית קטנה שנטל פיה, טהורה;

שְׁלֹפְלִיטוֹס שְׁנִטְל פִּיהָ, טְהוֹרָה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא סוֹרַחַת אֶת הָיִד.
לְגִינִין גְּדוּלִּים שְׁנִטְל פִּיהֶם, טְמֵאִין,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְקִינֵן לִכְבֹּשִׁין.
וְאַרְפֶּקֶס שְׁלִזְכוּכִית, טְהוֹרָה.

ה
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
"אֲשֶׁרִיךְ כָּלִים,
שְׁנִכְנַסְתָּ בְּטִמְאָה,
וַיֵּצֵאת בְּטִהְרָה!"

חסלת מסכת כלים

מסכת אהלות

פרק א

מסכת אהלות פרק א משנה א

א

שְׁנַיִם טְמֵאִים בַּמֶּת,
אֶחָד טָמֵא טִמְאָת שְׁבַעָה,
וְאֶחָד טָמֵא טִמְאָת עָרֵב.
שְׁלֹשָׁה טְמֵאִים בַּמֶּת,
שְׁנַיִם טְמֵאִים טִמְאָת שְׁבַעָה,
וְאֶחָד טָמֵא טִמְאָת עָרֵב.
אַרְבָּעָה טְמֵאִים בַּמֶּת,
שְׁלֹשָׁה טְמֵאִים טִמְאָת שְׁבַעָה,
וְאֶחָד טָמֵא טִמְאָת עָרֵב.
כִּיצַד שְׁנַיִם?
אָדָם הַנוֹגֵעַ בַּמֶּת,
טָמֵא טִמְאָת שְׁבַעָה;
וְאָדָם הַנוֹגֵעַ בּוֹ,
טָמֵא טִמְאָת עָרֵב.

מסכת אהלות פרק א משנה ב

ב

כיצד שלשה?
כלים הנוגעים במת,
וכלים בכלים,
טמאין טמאת שבועה;
השלישי, בין אדם בין כלים,
טמא טמאת ערב.

מסכת אהלות פרק א משנה ג

ג

כיצד ארבעה?
כלים הנוגעים במת,
ואדם בכלים,
וכלים באדם,
טמאין טמאת שבועה.
הרביעי,
בין אדם, בין כלים,
טמא טמאת ערב.

ד

אמר רבי עקיבה:
יש לי חמישי:
שפוד התחוב באהל,
האהל והשפוד,
ואדם הנוגע בשפוד,
וכלים באדם,
טמאין טמאת שבועה.
החמישי, בין אדם, בין כלים,
טמא טמאת ערב.
אמרו לו:
אין האהל מתחשב.

מסכת אהלות פרק א משנה ד

ה

אדם וכלים מטמין במת.
חמר באדם מבכלים,
ובכלים מבאדם,
שהכלים שלשה,
והאדם שנים.

חֹמֶר בְּאָדָם,
שְׂכָל זְמַן שֶׁהוּא בְּאִמְצָע,
הֵן אֲרֻכָּה,
אֵינוּ בְּאִמְצָע,
הֵן שְׁלֵשָׁה.

מסכת אהלות פרק א משנה ה

ו

אָדָם וּבְגָדִים מְטַמֵּין בְּזָב.
חֹמֶר בְּאָדָם מִבְּגָדִים,
וּבְבְגָדִים מִבְּאָדָם,
שֶׁהָאָדָם הַנוֹגֵעַ בְּזָב מְטַמֵּא בְּגָדִים,
וְאֵין בְּגָדִים הַנוֹגְעִים בְּזָב מְטַמֵּין בְּגָדִים.
חֹמֶר בְּבְגָדִים,
שֶׁהַבְּגָדִים הַנוֹשְׂאִים אֶת הַזָּב מְטַמֵּין אָדָם,
וְאֵין אָדָם הַנוֹשֵׂא אֶת הַזָּב מְטַמֵּא אָדָם.

מסכת אהלות פרק א משנה ו

ז

אָדָם אֵינוּ מְטַמֵּא עַד שֶׁתִּצָּא נִפְשׁוֹ,
וְאֶפְלוּ מְגִיד,
אֶפְלוּ גֹסֶס,
וְזוֹקֵק לִיבוֹם וּפוֹטֵר מִן הַיָּבוּם,
וּמֵאֲכִיל בְּתֵרוּמָה וּפּוֹסֵל מִן הַתְּרוּמָה.
וְכֵן בִּהְמָה וְחִיָּה,
אֵינָן מְטַמֵּין עַד שֶׁתִּצָּא נִפְשָׁן.
הַתְּזוּ רְאִשֵׁיהֶן,
אִף עַל פִּי מִפְּרֻכְסִין, טְמֵאִין,
כְּגוֹן הַזָּנֹב שֶׁלֹּטְאָה שֶׁהִיא מִפְּרֻכְסֵת.

מסכת אהלות פרק א משנה ז

ח

הָאֲבָרִים, אֵין לָהֶן שְׁעוֹר,
אֶפְלוּ פָחוֹת מִכֹּזֵית מִן הַמֵּת,
וּפָחוֹת מִכֹּזֵית מִן הַנְּבִלָה,
וּפָחוֹת מִכְּעִדְשָׁה מִן הַשְּׂרִץ,
מְטַמֵּין טְמֵאתָן.

מסכת אהלות פרק א משנה ח

ט

מאתים וארבעים ושמונה אברים באדם:
שלשים בפסת הרגל,
ששה בכל אצבע,
עשרה בקרסול,
שנים בשוק,
חמשה בארכובה,
אחד בירך,
שלשה בקטלית,
ואחד עשרה צלעות,
שלשים בפסת היד,
ששה בכל אצבע,
שנים בקנה,
שנים במרפק,
אחד בזרוע,
וארבעה בכתף.
מאה ואחד מזה,
ומאה ואחד מזה.

,

שמונה עשרה חליות בשוהרה,
תשעה בראש,
שמונה בצוואר,
ששה במפתח שללוב,
וחמשה בנקוביו.
כל אחד ואחד מטמא במגע ובמשא ובאהל.
אמתי?
בזמן שיש עליהן בשר כראוי.
אם אין עליהן בשר כראוי,
מטמין במגע ובמשא,
ואינן מטמין באהל.

פרק ב

מסכת אהלות פרק ב משנה א

א

אלו מטמין באהל:
המת, וכזית מן המת,

וכזית מן נצל,
ומלא תרוד רקב,
השזרה, והגלגלת,
אבר מן המת, אבר מן החי
שיש עליהן בשר כראוי,
רבע עצמות מרב הבנין או מרב המנין,
רב בנינו ורב מנינו שלמת,
אף על פי שאין בהם רבע,
טמאין.
וכמה הוא רב מנינו?
מאה ועשרים וחמשה.

מסכת אהלות פרק ב משנה ב

ב

רביעית דם ורביעית דם תבוסה,
ממת אחד.
רבי עקיבה אומר:
משני מתים.
דם קטן שיצא כלו,
רבי עקיבה אומר:
כל שהוא.
וחכמים אומרים:
רביעית.
כזית רמה, בין חיה, בין מתה,
רבי אליעזר מטמא כבשרו,
וחכמים מטהרין.
אפר שרופים,
רבי אליעזר אומר:
שעורו כרבע,
וחכמים מטהרין.
מלא תרוד ועוד עפר קברות, טמא.
רבי שמעון מטהר.
ומלא תרוד רקב שגבלו במים,
אינו חבור לטמאה.

מסכת אהלות פרק ב משנה ג

ג

אלו מטמין במגע ובמשא,
ואינן מטמין באהל:
עצם כשעורה,

וְאֶרֶץ הָעַמִּים,
וּבֵית הַפָּרֶס,
וְאַבְרָם מִן הַמֶּת,
וְאַבְרָם מִן הַחַי שְׁאִין עָלֶיהֶן בְּשֵׁר כְּרָאוּי,
הַשְׁזָרָה וְהַגְלָגֶלֶת שְׁחָסְרוּ.
כִּמָּה הוּא חָסְרוֹנָן?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
שְׁתִּי חֲלִיּוֹת;
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִים:
אֶפְלוּ חֲלָיָה אַחַת.
וּבַגְלָגֶלֶת?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מָלֵא מְקַדָּח;
וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִים:
כִּדִּי שְׁיִנָּטֵל מִן הַחַי וְיָמוּת.
בְּאַיִזָּה מְקַדָּח אֲמָרוּ?
בְּקֶטֶן שְׁלֶרֶפְאִין,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
בְּגָדוֹל שְׁלֵלֶשְׁכָּה.

מסכת אהלות פרק ב משנה ד

ד

הַגּוֹלֵל וְהַדּוֹפֵק מְטַמֵּין בְּמַגֵּעַ וּבְאַהֲלָה,
וְאֵינָן מְטַמֵּין בְּמִשָּׁא.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מְטַמֵּין בְּמִשָּׁא.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
אִם יֵשׁ תַּחְתִּיהֶם עֶפֶר קְבֻרוֹת,
מְטַמֵּין בְּמִשָּׁא,
וְאִם לֹא, אֵינָן מְטַמֵּין בְּמִשָּׁא.
אִי זֶה הוּא הַדּוֹפֵק?
אֶת שֶׁהַגּוֹלֵל נִשְׁעָן עָלָיו,
אֲבָל דֹּפֵק דּוֹפֵקִין, טָהוֹר.

מסכת אהלות פרק ב משנה ה

ה

אֵלֹהִים, אִם חָסְרוּ, טָהוֹרִין:
כּוֹזֵית מִן הַמֶּת,
וְכּוֹזֵית נֶזֶל,

וּמִלֹּא תִרְוֹד רֶקֶב,
וּרְבִיעִית דָּם,
וְעֶצֶם כְּשַׁעוֹרָה,
וְאָבֵר מִן הַחֵי שְׁחָסֵר עֲצָמוֹ.
(מסכת אהלות פרק ב משנה ו)
וְהַשְׁזֹרָה וְהַגִּלְגָּלִת מְשֻׁנִּי מֵתִים,
וּרְבִיעִית דָּם מְשֻׁנִּי מֵתִים,
וְרִבְעֵ עֲצָמוֹת מְשֻׁנִּי מֵתִים,
וְאָבֵר מִן הַמֵּת מְשֻׁנִּי מֵתִים,
וְאָבֵר מִן הַחֵי מְשֻׁנִּי אֲנָשִׁים,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֲכָמִים מְטַהֲרִין.

מסכת אהלות פרק ב משנה ז

ו

עֶצֶם כְּשַׁעוֹרָה שֶׁנֶּחֱלַק לְשָׁנִים,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי מְטַהֵר.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי:
לֹא אָמְרוּ 'עֲצָמוֹת כְּשַׁעוֹרָה',
אֶלָּא 'עֶצֶם כְּשַׁעוֹרָה'.
רִבְעֵ עֲצָמוֹת שֶׁנִּדְקְדְּקוּ,
וְאִין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד עֶצֶם כְּשַׁעוֹרָה,
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר,
וְחֲכָמִים מְטַמְּאִין.
וְאָבֵר מִן הַחֵי שֶׁנֶּחֱלַק לְשָׁנִים, טָהוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַמֵּא.
וּמוֹדָה שְׂאֵם גִּטִּל חֲצִיִּים, שֶׁהוּא טָהוֹר.

פרק ג

מסכת אהלות פרק ג משנה א

א

כָּל הַמְטַמֵּין בְּאֵהֶל שֶׁנֶּחֱלְקוּ
וְהַכְּנִיסָן לְתוֹךְ הַבַּיִת,
רַבִּי דוֹסָה בֶּן הֶרְפִּינָס מְטַהֵר,
וְחֲכָמִים מְטַמְּיין.
כִּיצַד?

הנוגע בכשני חציי זיתים מן הנבלה,
או נושאן;
ובמת,

הנוגע בכחצי זית,
ומאהיל על כחצי זית;
וכחצי זית מאהיל עליו;
מאהיל על כשני חציי זיתים;
מאהיל על כחצי זית,
וכחצי זית מאהיל עליו,
רבי דוסה בן הרקינס מטהר,
וחכמים מטמין.

ב

אבל הנוגע בכחצי זית,
ודבר אחר מאהיל עליו על כחצי זית;
או מאהיל על כחצי זית,
דבר אחר מאהיל עליו על כחצי זית אחר,
טהור.

אמר רבי מאיר:
אף בזה רבי דוסה בן הרקינס מטהר,
וחכמים מטמין.
הכל טמא, חוץ מן המגע עם המשא,
והמשא עם אהל. <האהל>
זה הכלל:
כל שהוא משם אחד, טמא;
משני שמות, טהור.

מסכת אהלות פרק ג משנה ב

ג

מלא תרוד רקב שנתפזר בתוך הבית,
הבית טמא.
רבי שמעון מטהר.
רביעית דם שנבלעה בתוך הבית,
הבית טהור.
נבלעה בכסות,
אם מתכבסת הכסות,
ויוצא ממנה רביעית דם,
טמאה,
ואם לאו, טהורה,
שכל הבלוע שאינו יכול לצאת,

טהור.

מסכת אהלות פרק ג משנה ג

ד

נשפך באויר,
אם ה'ה מקומו קטפרס והא'היל על מקצתו,
טהור;

ה'ה אשברן, או שקרש,
טמא.

נשפך על האסקפה,
והיא קטפרס בין מבפנים בין מבחוץ,
והבית מא'היל עליו,
טהור;

ה'ה אשברן, או שקרש,
טמא.

כל שבמת, טמא,
חוץ מן השנים, והשער, והצפרן.
ובשעת חבורן, הכל טמא.

מסכת אהלות פרק ג משנה ד

ה

כיצד?

המת מבחוץ ושערו בפנים,
הבית טמא.

עצם שיש עליו כזית בשר,
והכנים מקצתו לפנים,
והבית מא'היל עליו,
טמא.

שני עצמות ועליהן כשני חצאי זיתים,
והכנים מקצתם לפנים,
והבית מא'היל עליהם,
טמא.

היו תחובין בידי אדם,
טהור, שאין חבורי אדם חבור.

מסכת אהלות פרק ג משנה ה

ו

ואי זה הוא דם תבוסה?
המת שיצא ממנו
שמינית בחיור ושמינית במותו.

דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר:
רְבִיעִית בְּחֵיו וּרְבִיעִית בְּמוֹתוֹ.
נָטַל מִזֶּה וּמִזֶּה רְבִיעִית,
רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
זֶה נֶזֶה כַּמִּים.

ז

וְאִי זֶה הוּא דָם תְּבוּסָה?
צָלוּב שְׁדָמוֹ שׁוֹתֵת,
וְנִמְצָא תַּחְתּוֹ רְבִיעִית דָּם,
טָמֵא,
אֲבָל מֵת שְׁדָמוֹ מְנִטָּף,
וְנִמְצָא תַּחְתּוֹ רְבִיעִית דָּם,
טָהוֹר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא כִי,
אֲלָא שׁוֹתֵת טָהוֹר,
וּמְנִטָּף טָמֵא.

מסכת אהלות פרק ג משנה ו

ח

כְּזִית מִן הַמֵּת, פֶּתַחַו בְּטֶפַח,
וְהַמֵּת, פֶּתַחַו בְּאַרְבָּעָה טֶפָּחִים,
לְהַצִּיל אֶת הַטְּמֵאָה עַל הַפִּתְחִים.
אֲבָל לְהוֹצִיא אֶת הַטְּמֵאָה,
בְּפוֹתַח טֶפַח.
וְגָדוֹל מִכְּזִית, כִּמֵּת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
הַשְּׁזָרָה וְהַגְּלָגֶלֶת, כִּמֵּת.

מסכת אהלות פרק ג משנה ז

ט

טֶפַח עַל טֶפַח עַל רוּם טֶפַח מְרַבֵּעַ,
מְבִיא אֶת הַטְּמֵאָה,
וְחוֹצֵץ בְּפָנֵי הַטְּמֵאָה.
כִּיצַד?
כִּיב שֶׁהוּא קָמוֹר תַּחַת הַבֵּית,
יֵשׁ בּוֹ פּוֹתַח טֶפַח,
וְיֵשׁ בִּיצִיאָתוֹ פּוֹתַח טֶפַח, <וְאִין>

טמאה בתוכו,
 הבית טהור.
 טמאה בבית,
 מה שבתוכו טהור.
 יש בו פותח טפח,
 ואין ביציאתו פותח טפח,
 טמאה בתוכו,
 הבית טמא;
 טמאה בבית,
 מה שבתוכו טהור.
 אין בו פותח טפח,
 ואין ביציאתו פותח טפח,
 טמאה בתוכו,
 הבית טמא;
 טמאה בבית,
 מה שבתוכו טמא.
 אחד [חר] שחררוהו מים או שרצים,
 או שאכלתו מלחת,
 וכן מרבג שלאבנים,
 וכן צבר שלקורות.
 רבי יהודה אומר:
 כל שאינו בידי אדם אינו אהל.
 ומודה בשקיפים ובסלעים.

פרק ד

מסכת אהלות פרק ד משנה א

א

מגדל שהוא עומד באויר,
 טמאה בתוכו,
 כלים שבעביו טהורין;
 טמאה בעביו,
 כלים שבתוכו טהורין.
 רבי יוסה אומר:
 מחצה למחצה.
 הנה עומד בתוך הבית,
 טמאה בתוכו,
 הבית טמא;

טמאה בבית,
מה שבתוכו טהור,
שדרך טמאה לצאת, ואין דרכה להכנס.
כלים שבינו לבין הארץ,
שבינו לבין הכתל,
ושבינו לבין הקורות,
אם יש שם פותח טפח,
טמאין,
ואם לאו, טהורין.
טמאה שם, הבית טמא.

מסכת אהלות פרק ד משנה ב

ב

תבת המגדל,
יש בה פותח טפח,
ואין ביציאתה פותח טפח,
טמאה בתוכה,
הבית טמא;
טמאה בבית,
מה שבתוכה טהור,
שדרך טמאה לצאת,
ואין דרכה להכנס.
רבי יוסה מטהר,
מפני שהוא יכול להוציאה חצאים,
או לשרפה במקומה.

מסכת אהלות פרק ד משנה ג

ג

היה עומד בתוך הפתח,
ונפתח לחוץ,
טמאה בתוכו,
הבית טהור;
טמאה בבית,
מה שבתוכו טמא,
שדרך טמאה לצאת,
ואין דרכה להכנס.
היתה מכנה שלו משוכה לאחריו שלוש אצבעות,
טמאה שם כנגד הקורות,
הבית טהור.
במי דברים אמורים?

בְּזִמְנֵי שֵׁשׁ שָׁם פּוֹתַח טַפַּח,
וְאֵינָהּ יוֹצֵא,
וְהַמְגִדֵּל בָּא בַּמִּדָּה.

פרק ה

מסכת אהלות פרק ה משנה א

א

תנור שהיא עומד בתוך הבית,
ועינו קמורה לחוץ,
והאֵהילוּ עָלָיו קוֹבְרֵי הַמֵּת,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
הַכֹּל טָמֵא.
ובֵּית הָלָל אוֹמְרִים:
הַתנור טָמֵא,
והבֵּית טָהוֹר.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵף הַתנור טָהוֹר.

מסכת אהלות פרק ה משנה ב

ב

אַרְבֵּה שֶׁבֵּין הַבַּיִת לְעֵלְיָהּ,
וְקִדְרָה נְתוּנָה עָלֶיהָ וְנִקְוָה בְּכוֹנֵס מִשְׁקָה,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
הַכֹּל טָמֵא.
ובֵּית הָלָל אוֹמְרִים:
קִדְרָה טָמְאָה,
וְעֵלְיָה טָהוֹרָה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵף קִדְרָה טָהוֹרָה.

מסכת אהלות פרק ה משנה ג

ג

הִיתָה שְׁלֵמָה,
בֵּית הָלָל אוֹמְרִים:
מִצֵּלַת עַל הַכֹּל;
ובֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
אֵינָה מִצֵּלַת אֶלָּא עַל אֲכָלִים וּמִשְׁקִים,

וְעַל כָּלִי חֲרָשׁ.
חֲזְרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שָׁמַי.

מסכת אהלות פרק ה משנה ד

ד

לִגְיִן שֶׁהוּא מָלֵא מְשָׁקִים טְהוֹרִין, <lagunos: בקבוק, כד ליינ>
הַלִּגְיִן טָמֵא טָמְאָת שְׁבָעָה,
וְהַמְשָׁקִין טְהוֹרִין.
וְאִם פָּנָן לְכָלִי אַחֵר, טָמֵאִין.
הָאִשָּׁה שֶׁהִיא לִשָּׁה בְּעֵרְבָה,
הָאִשָּׁה וְהַעֲרֵבָה טָמְאִין טָמְאָת שְׁבָעָה,
וְהַבֶּצֶק טְהוֹר.
וְאִם פָּנְתוּ לְכָלִי אַחֵר, טָמֵא.
חֲזְרוּ בֵּית הַלֵּל לְהוֹרוֹת כְּדַבְּרֵי בֵּית שָׁמַי.

מסכת אהלות פרק ה משנה ה

ה

הָיוּ כָּלִי גָלְלִים, כָּלִי אֲבָנִים, כָּלִי אֲדָמָה,
הַכֹּל טְהוֹר.
הָיָה כָּלִי טְהוֹר לִקְדָּשׁ וְלַחֲטָאֵת,
הַכֹּל טְהוֹר לִקְדָּשׁ,
שֶׁהַכֹּל נֶאֱמָנִין עַל הַחֲטָאֵת,
מִפְּנֵי שֶׁהַכֹּלִים טְהוֹרִין
וְכָלִי חֲרָשׁ טְהוֹרִין
מִצִּילִין עִם דְּפָנוֹת אֲהָלִים.

מסכת אהלות פרק ה משנה ו

ו

כיצד?

הַבּוֹר וְהַחֲדוֹת שֶׁבִּבִּית וְכַפִּישָׁה נְתוּנָה עָלָיו,
טְהוֹר.
אִם הָיְתָה בְּאֵר חֲלוּקָה, <חֲלֻקָּה>
אוֹ כְּוֶרֶת פְּתוּחָה, <פְּחוּתָה>
וְכַפִּישָׁה נְתוּנָה עָלֶיהָ,
טָמֵא.
אִם הָיָה נָסֵר חֲלֻקִּי,
אוֹ סְרִידָה שֶׁאֵין לָהּ גִּפְּתִים,
טְהוֹר,
שֶׁאֵין הַכֹּלִים מִצִּילִים עִם דְּפָנוֹת אֲהָלִים,
עַד שֶׁיִּהְיֶה לָהֶם דְּפָנוֹת.

וכמה תהא הדפן?

טפח.

היה לה חצי טפח מכן וחצי טפח מכן,

אינה דפן,

עד שיהא לה טפח ממקום אחד.

מסכת אהלות פרק ה משנה ז

ז

כשם שמצילים מבפנים,

כן מצילים מבחוץ.

כיצד?

כפישה שהיא נתונה על יתדות מבחוץ,

טמאה תחתיה,

כלים שבכפישה טהורין.

אם היה כתל חצר, או כתל גנה,

אינו מציל.

קורה שהיא נתונה בין כתל לכתל,

וקדרה תלויה בה,

טמאה תחתיה,

כלים שבקדרה,

רבי עקיבה מטהר,

וחכמים מטמין.

פרק ו

מסכת אהלות פרק ו משנה א

א

אדם וכלים נעשים אהלים לטמא,

אבל לא לטהר.

כיצד?

ארבעה נושאים את הנרבר,

טמאה תחתיו,

כלים שעל גביו טמאין;

טמאה על גביו,

כלים שתחתיו טמאין.

רבי אליעזר מטהר.

נתון על ארבעה כלים,

אפלו כלי גללים, כלי אבנים, כלי אדמה,

טמאה תחתיו,
כלים שעל גביו טמאים;
טמאה על גביו, כלים שתחתיו טמאין.
נתון על ארבע אבנים,
או על דבר שיש בו רוח חיים,
טמאה תחתיו,
כלים שעל גביו טהורין;
טמאה על גביו,
כלים שתחתיו טהורין.

מסכת אהלות פרק ו משנה ב

ב

קוברי המת שהיו עוברים באכסדרה,
והגיף אחד מהן את הדלת וסמכו במפתח,
אם יכול הדלת לעמד בפני עצמו,
טהור,
ואם לאו, טמא.
וכן חבית שלגרוגרות,
או קפה שלתבן,
שהיא נתונה בחלון,
אם יכולין הגרוגרות והתבן לעמד בפני עצמן,
טהורין,
ואם לאו, טמאין.
בית שחצצו בקנקינים וטח בטיט:
אם יכול הטית לעמד בפני עצמו,
טהור,
ואם לאו, טמא.

מסכת אהלות פרק ו משנה ג

ג

כתל המשמש את הבית,
ידון מחצה למחצה.
פיצד?
כתל שהוא לאויר והטמאה בתוכו,
מחציו ולפנים, הבית טמא,
והעומד מלמעלן טהור;
מחציו ולחוץ, הבית טהור,
והעומד מלמעלן טמא;
מחצה למחצה, הבית טמא,
והעומד מלמעלן,

רבי מאיר מטמא,
וחכמים מטהרין.
רבי יהודה אומר:
כל הכתל לבית.

מסכת אהלות פרק ו משנה ד

ד

כתל שבין שני בתים והטמאה לתוכו,
בית הקרוב לטמאה, טמא;
והקרוב לטהרה, טהור;
מחצה למחצה, שניהן טמאים.
טמאה באחד מהן וכלים בכתל,
מחציו וכלפי טמאה, טמאין;
ומחציו וכלפי טהרה, טהורין;
מחצה למחצה, הרי הן טמאין.
מעזיבה שבין הבית לעליה,
והטמאה לתוכה,
מחציה ולמטן,
הבית טמא, והעליה טהורה;
מחציה ולמעלה,
העליה טמאה, והבית טהור;
מחצה למחצה, שניהן טמאין.
טמאה באחד מהן וכלים במעזיבה,
מחציה וכלפי טמאה, טמאין;
מחציה וכלפי טהרה, טהורין;
מחצה למחצה, הרי הן טמאין.
רבי יהודה אומר:
כל המעזיבה לעליה.

מסכת אהלות פרק ו משנה ה

ה

טמאה בין הקורות ותחתיה כקלפת השום,
אם יש שם פותח טפח,
הכל טמא;
אם אין שם פותח טפח,
רואין את הטמאה כאלו היא אטם.
היתה נראית בתוך הבית,
בין כך ובין כך, הבית טמא.

מסכת אהלות פרק ו משנה ו

ו

בית המשמש את הכתל,
ידון כקלפת השום.
כיצד?
כתל שבין שני כבין,
או בין שתי מערות, <שני>
טמאה בבתים, וכלים בכתל,
ועליהם כקלפת השום,
טהורין.
טמאה בכתל, וכלים בבתים,
ועליהם כקלפת השום,
טהורין.
טמאה תחת העמוד,
טמאה בוקעת ועולה, ובוקעת ויורדת.

מסכת אהלות פרק ו משנה ז

ז

כלים שתחת הפרח,
טהורין.
רבי יוחנן בן נורי מטמא.
הטמאה בכלים שתחת הפרח,
אם יש שם פותח טפח, טמאין,
ואם לאו, טהורין.
שני פרדסקין זה בצד זה,
או זה על גבי זה,
נפתח אחד מהן,
הוא והבית טמא,
וחברו טהור.
רואין את הפרדסקה כאלו הוא אטם,
ידון מחצה למחצה,
להביא את הטמאה לבית.

פרק ז

מסכת אהלות פרק ז משנה א

א

הטמאה בכתל,
ומקומה טפח על טפח על רום טפח,

כָּל הָעֲלִיּוֹת שֶׁעַל גְּבָה, אֶפְלוּ הֵן עֶשֶׂר, טְמָאוֹת.
 הָיְתָה עֲלֶיהָ אַחַת עַל גְּבִי שְׁנֵי כְּתִימִם, הִיא טְמֵאָה,
 וְכָל הָעֲלִיּוֹת שֶׁעַל גְּבָה טְהוֹרוֹת. כֹּתֵל שְׁנוֹת, <שְׁנִית>
 טְמֵאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה, וּבּוֹקֶעֶת וַיִּוָּרְדָּת. נֶפֶשׁ אֲטוּמָה,
 הַנוֹגֵעַ בָּהּ מִן הַצִּדִּדִּין, טְהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁהַטְּמֵאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה,
 וּבּוֹקֶעֶת וַיִּוָּרְדָּת. אִם הָיָה מְקוֹם הַטְּמֵאָה
 טָפַח עַל טָפַח עַל רוֹם טָפַח, הַנוֹגֵעַ בָּהּ מְכַל מְקוֹם,
 טָמֵא, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּקֶבֶר סְתוּם. סִמֵּךְ לָהּ סְכוּת,
 טְמָאוֹת. רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר.

מסכת אהלות פרק ז משנה ב

ב

כָּל שְׁפוּעֵי אֶהְלִין, כְּאֶהְלִין. אֶהֱלֵה שֶׁהוּא שׁוֹפֵעַ וַיִּוָּרַד וְכֵלָה עַד כְּאֶצְבָּע,
 טְמֵאָה כְּאֶהֱלֵה, כָּלִים שֶׁתַּחַת הַשְּׁפוּעַ טְמֵאִים;
 טְמֵאָה תַּחַת הַשְּׁפוּעַ, כָּלִים שֶׁכְּאֶהֱלֵה טְמֵאִין.
 טְמֵאָה מִתּוֹכוֹ, טָמֵא טְמֵאָת שְׁבָעָה, וּמֵאֲחֲרָיו,
 טָמֵא טְמֵאָת עָרֵב. טְמֵאָה מֵאֲחֲרָיו,
 הַנוֹגֵעַ בּוֹ מֵאֲחֲרָיו טָמֵא טְמֵאָת שְׁבָעָה, וּמִתּוֹכוֹ, טָמֵא טְמֵאָת עָרֵב.
 כִּחְצֵי זֵית מִתּוֹכוֹ וְכִחְצֵי זֵית מֵאֲחֲרָיו, הַנוֹגֵעַ בּוֹ בֵּין מִתּוֹכוֹ בֵּין מֵאֲחֲרָיו,
 טָמֵא טְמֵאָת עָרֵב.

ג

מקצתו מרדד על הארץ,

טמאה תחתיו או על גביו,
טמאה בוקעת ועולה, ובוקעת ויורדת.
אהל שהוא נטוי בעליה,
מקצתו מרדד על הארבה שבין הבית לעליה,
רבי יוסה אומר:
מציל.
רבי שמעון אומר:
אינו מציל, עד שיהא נטוי כנטית האהל.

מסכת אהלות פרק ז משנה ג

ד

המת בבית,
ובו פתחין הרבה,
כלם טמאין. <טמאות>
נפתח אחד מהם,
הוא טמא, וכלם טהורים.
חשב להוציאו באחד מהן,
או בחלון שהוא ארבעה על ארבעה טפחים, <שהיא>
הציל על הפתחים.
בית שמי אומרים:
יחשב עד שלא ימות המת.
ובית הלל אומרים:
אף משמת.
היה סתום, ונמלך לפתחו,
בית שמי אומרים:
כשיפתח ארבעה טפחים.
ובית הלל אומרים:
כשיפתח.
ומודים בפותח טפח כפתחלה,
כשיפתח ארבעה טפחים.

מסכת אהלות פרק ז משנה ד

ה

האשה שהיא מקשה לילד,
והוציאוה מבית לבית,
הראשון טמא בספק,
והשני נדי.
אמר רבי יהודה:
אמתי?
בזמן שהיא נטלת בגפין,

אָבֵל אַם הִיְתָה מֵהַלָּכֶת,
הָרָאוּנוּן טְהוֹר,
שְׁמִשְׁנִפְתַּח הַקֶּבֶר, אֵין פָּנֵי לְהֵלֶךְ.
אֵין לְנַפְלִים פְּתִיחַת קֶבֶר,
עַד שִׁיעֲגִילוּ רֹאשׁ בְּפִיקָה.

מסכת אהלות פרק ז משנה ה

ו

יָצָא הָרָאוּנוּן מֵת, וְהִשְׁנִי חִי,
טְהוֹר.
הָרָאוּנוּן חִי, וְהִשְׁנִי מֵת,
טָמֵא.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
מִשְׁפִּיר אֶחָד, טָמֵא,
וּמִשְׁנֵי שְׁפִירִים, טְהוֹר.

מסכת אהלות פרק ז משנה ו

ז

הָאִשָּׁה שֶׁהִיא מְקַשָּׁה לַיֶּלֶד,
מִחֲתֻכִּין אֶת הַיֶּלֶד בְּמַעֲיָה,
וּמוֹצִיאִין אוֹתוֹ אֲבָרִים אֲבָרִים,
מִפָּנֵי שְׁחִיָּה קוֹדֵמִין לְחִיּוֹ.
יָצָא רֶבּוֹ, אֵין נוֹגְעִין בּוֹ,
שְׂאִין דּוֹחִין נֶפֶשׁ מִפָּנֵי נֶפֶשׁ.

פרק ח

מסכת אהלות פרק ח משנה א

א

יֵשׁ מְבִיאִין אֶת הַטְּמֵאָה וְחוֹצְצִין,
מְבִיאִין וְלֹא חוֹצְצִין,
חוֹצְצִין וְלֹא מְבִיאִין,
לֹא מְבִיאִין וְלֹא חוֹצְצִין.
אֵלוּ מְבִיאִין וְחוֹצְצִין:
הַשְּׂדֵה וְהַתְּבָה וְהַמְּגֵדֶל,
כּוֹרֶת הַקֶּשׁ וְכוֹרֶת הַקְּנִים,
וּבּוֹר סְפִינָה אֶלְכָסְנִדְרִית,
שֵׁשׁ לָהֶם שׁוּלָיִם,

וְהֵן מַחְזִיקִים אַרְבָּעִים לַח,
שֶׁהֵן כּוֹרִים בִּיבֶשׁ.
וִירִיעָה, וְסַקְרָטִיָּה, וְקַטְבִּלְיָה,
וְסָדִין וּמַפָּץ, וּמַחְצֵלָת,
שֶׁהֵן עֲשׂוּיִים אֲהָלִים;
וְעֵדֶר בְּהֶמָּה טְמֵאָה וְטַהוֹרָה,
וּמִכּוֹנוֹת חִיָּה,
וְהַעוֹף שֶׁשָּׁכֵן,
וְהַעוֹשֶׂה מְקוֹם לְבִנָּה בְּשִׁבְלִים. <בְּשִׁבְלִים>
וְהָאָרוֹס וְהַקְסוֹס,
וִירִיקַת חֲמוֹר, וְדִלְעַת יִנְיִית,
וְאַכְלִים טַהוֹרִים.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי
לֹא הָיָה מוֹדֶה בְּאַכְלִים טַהוֹרִין,
חוּץ מִן הָעִגּוּל שֶׁלְדָבָלָה.

מסכת אהלות פרק ח משנה ב

ב

וְהַיִּזִּין,
וְהַגְזֵרִיּוֹת,
וְהַשׁוֹבְכוֹת,
וְהַשְּׁקִיפִין,
וְהַסְלָעִים,
וְהַגְחִירִים,
וְהַשְּׁכָנִים,
וְהַסְכְּכוֹת,
וְהַפְרָעוֹת,
שֶׁהֵן יְכוּלִּין לְקַבֵּל מַעֲזִיבָה רַכָּה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
מַעֲזִיבָה בִּינוֹנִית.
אֵלּוּ הֵן הַסְכְּכוֹת:
אֵילָן שֶׁהוּא מִסֵּךְ עַל הָאֶרֶץ.
וּפְרָעוֹת:
הַיּוֹצְאוֹת מִן הַגֶּדֶר.

מסכת אהלות פרק ח משנה ג

ג

אֵלּוּ מְבִיאִין וְלֹא חוֹצְצִין:
הַשָּׂדֶה וְהַתְּבָה וְהַמְגִדָּל,

כֹּוֹרֶת הַקֶּשׁ וְכוֹרֶת הַקְּנִים,
וְבוֹר סְפִינָה אֶלְכֶסְנִדְרִית,
שֵׁשׁ לָהֶם שׁוּלִים,
וְאֵינָן מַחְזִיקִים אַרְבָּעִים לַח,
שֶׁהֵן כּוֹרִים בִּיבֶשׁ.
וִירִיעָה, וְסִקְרָטִיָּה, וְקִטְבִּלְיָה,
וְסִדִּין וּמִפָּץ, וּמַחְצֵלֶת,
שֶׁאֵינָן עֲשׂוּיִים אֲהֵלִים;
וּבִהְמָה וְחִיָּה שְׁמַתוֹ,
וְאֲכָלִים טְמֵאִים.
וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם הֶרְחִים שְׁלֹאֲדָם.

מסכת אהלות פרק ח משנה ד

ד

אֵלּוּ חוֹצְצִין וְלֹא מְבִיאִין:
מִסֵּכַת פְּרוּסָה,
וְחִבְלֵי הַמָּטָה,
וְהַמְשָׁפְלוֹת,
וְהַסְרִיגוֹת שֶׁבַחְלוֹנוֹת.

מסכת אהלות פרק ח משנה ה

ה

אֵלּוּ לֹא מְבִיאִין וְלֹא חוֹצְצִין:
הַזֵּרְעִים,
וְהַיִּרְקוֹת הַמִּחְבְּרִין לַקֶּרֶעַ,
חוּץ מִן הַיִּרְקוֹת שְׁמֶנּוּ,
וְכַפַּת הַבֶּרֶד,
וְהַשֵּׁלֶג,
הַכָּפוֹר,
וְהַגָּלִיד,
וְהַמֶּלַח,
וְהַדּוּלֵג מִמָּקוֹם לְמָקוֹם,
וְהַקּוֹפֵץ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, <וְהַקּוֹפֵץ>
וְהַעוֹף הַפּוֹרֵחַ,
וְהַטְלִית הַמִּנְפָּנֶפֶת,
וְסָפִינָה שֶׁהִיא שְׂטָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
קָשֶׁר אֶת הַסְפִּינָה בְּדָבָר שֶׁהוּא יָכוֹל לְהַעֲמִידָה,
כָּבֵשׁ אֶת הָאֶבֶן עַל גְּבִי הַטְלִית,
מְבִיאָה אֶת הַטְמָאָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

הבית שבספינה אינו מביא את הטמאה.

מסכת אהלות פרק ח משנה ו

ו

שתי חביות,
ובהן כשני חצי זיתים,
מקפות צמיד פתיל,
ומנחות בתוך הבית,
הן טהורות, והבית טמא.
נפתחה אחת מהן,
היא והבית טמאים, <טמאה>
ונחבתה טהורה.
וכן שני חדרים שהן פתוחים לבית.

פרק ט

מסכת אהלות פרק ט משנה א

א

כורת שהיא בתוך הפתח ופיה לחוץ,
כזית מן המת נתון תחתיה,
או על גבה מבחוץ,
כל שהוא כנגד זית תחתיה וגבה, טמא,
וכל שאינו כנגד זית,
תוכה והבית, טהור;
בבית, אין טמא אלא הבית.
בתוכה, הכל טמא.

מסכת אהלות פרק ט משנה ב

ב

היתה גבוהה מן הארץ טפת,
טמאה תחתיה,
או בבית, או על גבה,
אין טמא אלא תוכה.
בתוכה, הכל טמא.

מסכת אהלות פרק ט משנה ג

ג

במי דברים אמורים?

בזמן שהיא כלי מחלחלת.
היתה פחותה ופקוקה בקש,
או אפוצה;
אי זו היא אפוצה?
כל שאין לה טפח ממקום אחד;
כזית מן המת נתון תחתיה,
כנגדו ועד התהום, טמא;
על גבה, כנגדו עד הרקיע, טמא.
בבית, אין טמא אלא הבית.
בתוכה, אין טמא אלא תוכה.

מסכת אהלות פרק ט משנה ד

ד

היתה גבוהה מן הארץ טפח,
טמאה תחתיה, או בבית,
תחתיה והבית טמא,
תוכה וגבה טהור.
בתוכה, אין טמא אלא תוכה.
על גבה, כנגדו עד הרקיע טמא.

מסכת אהלות פרק ט משנה ה

ה

במי דברים אמורים?
בזמן שפיה לחוץ.
היה פיה לפנים,
כזית מן המת נתון תחתיה או על גבה בחוץ,
כל שהוא כנגד זית,
תחתיה וגבה, טמא,
וכל שאינו כנגד זית,
תוכה והבית, טהור.
בתוכה או בבית, הכל טמא.

מסכת אהלות פרק ט משנה ו

ו

היתה גבוהה מן הארץ טפח,
טמאה תחתיה,
או בבית או בתוכה, או על גבה,
הכל טמא.

מסכת אהלות פרק ט משנה ז

ז

בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּזִמְנָן שֶׁהוּא כְּלִי מַחְלָחֶלֶת.
הִיְתָה פְּחוּתָהּ וּפְקוּקָה בְּקֶשׁ,
אוֹ אֲפוּצָה;
אִי זֶה הִיא אֲפוּצָה?
כָּל שְׂאִין לָהּ טַפַּח מִמְּקוֹם אֶחָד;
כְּוִיַּת מִן הַמֶּת נִתּוֹן תַּחְתִּיָּהּ,
כְּנֻגְדּוֹ עַד הַתְּהוֹם טָמֵא.
עַל גְּבֵה, כְּנֻגְדּוֹ וְעַד הָרְקִיעַ טָמֵא.
בְּתוֹכָהּ אוֹ בְּבֵיתָהּ,
תּוֹכָהּ וְהַבֵּיתָהּ טָמֵאִין.

מסכת אהלות פרק ט משנה ח

ח

הִיְתָה גְבוּהָהּ מִן הָאָרֶץ טַפַּח,
טָמְאָתָה תַּחְתִּיָּהּ אוֹ בְּבֵיתָהּ אוֹ בְּתוֹכָהּ,
אִין טָמֵא אֵלָא גְבֵה.
עַל גְּבֵה,
כְּנֻגְדּוֹ עַד הָרְקִיעַ טָמֵא.

מסכת אהלות פרק ט משנה ט

ט <ח>

הִיְתָה מִמְּלֵא אֶת כָּל הַבֵּיתָה,
וְאִין בִּינָה לְבֵין הַקּוֹרוֹת פּוֹתֶחַ טַפַּח,
טָמְאָה בְּתוֹכָהּ, הַבֵּיתָה טָמֵא;
טָמְאָה בְּבֵיתָהּ, מֵה שֶׁבְּתוֹכָהּ טְהוֹר,
שֶׁדֶרֶךְ טָמְאָה לְצֵאתָהּ וְאִין דֶּרֶכָהּ לְהִכָּנֵס,
בֵּין עוֹמֶדֶת, בֵּין מְטָה עַל צִדָּהּ,
בֵּין אַחַת, בֵּין שְׁתֵּים.

מסכת אהלות פרק ט משנה י

י <ט>

הִיְתָה עוֹמֶדֶת בְּתוֹךְ הַפֶּתַח,
וְאִין בִּינָה לְבֵין הַשְּׁקוּף פּוֹתֶחַ טַפַּח,
טָמְאָה בְּתוֹכָהּ, הַבֵּיתָה טְהוֹר;
טָמְאָה בְּבֵיתָהּ, מֵה שֶׁבְּתוֹכָהּ טָמֵא,
שֶׁדֶרֶךְ טָמְאָה לְצֵאתָהּ וְאִין דֶּרֶכָהּ לְהִכָּנֵס.

מסכת אהלות פרק ט משנה יא

יא <י>

הִיְתָה מָטָה עַל צִדָּהּ בְּאֹוִיר,
כְּוִיַּת מִן הַמֵּת נָתוּן תַּחְתֶּיהָ אוֹ עַל גְּבָהּ,
כָּל שֶׁהוּא כְּנֻגָּד זִית,
תַּחְתֶּיהָ וְגָבָהּ, טָמֵא.
כָּל שֶׁאֵינוּ כְּנֻגָּד זִית וְתוֹכָהּ, טָהוֹר.
בְּתוֹכָהּ, הַכֹּל טָמֵא.

מסכת אהלות פרק ט משנה יב

יב

הִיְתָה גְבוּהָהּ מִן הָאֶרֶץ טָפַח,
טָמְאָה תַּחְתֶּיהָ אוֹ עַל גְּבָהּ,
הַכֹּל טָמֵא, אֲלֵא תוֹכָהּ;
בְּתוֹכָהּ, הַכֹּל טָמֵא.

יג <יב>

בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּזִמְנָן שֶׁהִיא כָּלִי.
הִיְתָה פְחוּתָהּ וּפְקוּקָה בְּקֶשׁ,
אוֹ מַחְזֻקָּת אַרְבָּעִים סָאָה,
כְּדִבְרֵי חֲכָמִים,
כְּוִיַּת מִן הַמֵּת נָתוּן תַּחְתֶּיהָ,
כְּנֻגָּדוֹ עַד הַתְּהוֹם טָמֵא;
עַל גְּבָהּ, כְּנֻגָּדוֹ עַד הָרְקִיעַ טָמֵא;
בְּתוֹכָהּ, אֵין טָמֵא אֲלֵא תוֹכָהּ.

יד

הִיְתָה גְבוּהָהּ מִן הָאֶרֶץ טָפַח,
טָמְאָה תַּחְתֶּיהָ, תַּחְתֶּיהָ טָמֵא;
בְּתוֹכָהּ, תוֹכָהּ טָמֵא;
עַל גְּבָהּ, כְּנֻגָּדוֹ עַד הָרְקִיעַ טָמֵא.

מסכת אהלות פרק ט משנה יג

יה

הִיְתָה יוֹשֶׁבֶת עַל שׁוּלְיָהּ, וְהִיא כָּלִי,
טָמְאָה תַּחְתֶּיהָ,
בְּתוֹכָהּ אוֹ עַל גְּבָהּ,
טָמְאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה, וּבּוֹקֶעֶת וַיּוֹרְדָּת.
הִיְתָה גְבוּהָהּ מִן הָאֶרֶץ טָפַח,
אוֹ מְכֻסָּה, אוֹ כְּפוּיָה עַל פִּיהָ,

טמאה תחתיה, בתוכה או על גבה,
הכל טמא.

מסכת אהלות פרק ט משנה יד

יו

במי דברים אִמורים?
בזמן שהיא כלי.
היתה פחותה ופקוקה בקש,
או מחזקת ארבעים סאה כדברי חכמים,
טמאה תחתיה, בתוכה או על גבה,
טמאה בוקעת ועולה, ובקעת ויורדת.
רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים:
אין טמאה עולה לה,
אף לא יורדת ממנה.

יז

היתה גבוהה מן הארץ טפח,
טמאה תחתיה,
[תחתיה] טמא.
בתוכה או על גבה,
פגגדו עד הרקיע טמא.

מסכת אהלות פרק ט משנה טו

יח

ארון שהיא רחבה מלמטן וצרה מלמעלן,
והמת בתוכה,
הנוגע בה מלמטן, טהור,
מלמעלן, טמא.

יט

רחבה מלמעלן וצרה מלמטן,
הנוגע בה מכל מקום, טמא.
היתה שנה,
הנוגע בה מכל מקום, טמא.
דברי רבי אליעזר.
רבי יהושע אומר:
מטפח ולמטן, טהור,
מטפח ולמעלן, טמא.

כ <יט>

עשויה כמין קמטרה, <קמטרה: capsā=kāmptra: קופסה עגולה, לספרים או לבגדים>
הנוגע בה מכל מקום, טמא.
כמין גלוסקום, <gl ŌssŌkomon: קופסה (לסדר לשונות של חליל); קופסה לאיסוף עצמות>
הנוגע בה מכל מקום, טהור,
חוץ ממקום פתיחתה.

מסכת אהלות פרק ט משנה טז

כא <כ>

חבית שהיא יושבת על שוליה באויר,
כזית מן המת נתון תחתיה,
או בתוכה, או כנגד קרקרתה, <תחתית הכלי>
טמאה בוקעת ועולה, ובקעת ויורדת,
החבית טמאה.
תחת דפנה מבחוץ, <דפנה>
טמאה בוקעת ועולה, ובקעת ויורדת,
והחבית טהורה.
בתוכה תחת דפנה: <דפנה>
אם יש בדפנות פותח טפח,
הכל טמא, וכנגד פיה טהור;
ואם לאו,
טמאה בוקעת ועולה, ובקעת ויורדת.
במי דברים אמורים? בטהורה.
אבל אם היתה טמאה,
או גבוהה מן הארץ טפח,
או מכסה או כפויה על פיה,
טמאה תחתיה, בתוכה או על גבה,
הכל טמא.

פרק י

מסכת אהלות פרק י משנה א

א

ארבה שהיא בתוך הבית,
ויש בה פותח טפח,
טמאה בבית, כנגד ארבה טהור;
טמאה כנגד ארבה, הבית טהור.
טמאה בין בבית, בין כנגד ארבה,
נתן את רגלו מלמעלה,

וְעָרַב אֶת הַטֶּמְאָה.
מִקְצַת טֶמְאָה בְּבֵית וּמִקְצַתָּה כְּנֶגֶד אֲרֻכָּה,
הַבֵּית טָמֵא, כְּנֶגֶד הַטֶּמְאָה טָמֵא.

מסכת אהלות פרק י משנה ב

ב

אֵין בְּאַרְכָּה פּוֹתַח טֶפַח,
טֶמְאָה בְּבֵית, כְּנֶגֶד אֲרֻכָּה, טָהוֹר;
טֶמְאָה כְּנֶגֶד אֲרֻכָּה, הַבֵּית טָהוֹר.
הַטֶּמְאָה בְּבֵית,
(נָתַן אֶת רִגְלוֹ מִלְמַעְלָן, טָהוֹר.
הַטֶּמְאָה כְּנֶגֶד אֲרֻכָּה),
נָתַן אֶת רִגְלוֹ מִלְמַעְלָן,
רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אִם טֶמְאָה קִדְּמָה אֶת רִגְלוֹ, טָמֵא;
אִם רִגְלוֹ קִדְּמָה אֶת הַטֶּמְאָה, טָהוֹר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
שְׁתֵּי רִגְלָיִם זֶה עַל גְּבִי זֶה שֶׁקִּדְּמוֹ אֶת הַטֶּמְאָה,
מִשְׁךְ הָרֹאשׁוֹן אֶת רִגְלוֹ וְנִמְצְאָתָה רִגְלוֹ שֶׁלִּשְׁנֵי שָׁם,
טָהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁקִּדְּמָה רִגְלוֹ שֶׁלִּרֹאשׁוֹן אֶת הַטֶּמְאָה.

מסכת אהלות פרק י משנה ג

ג

מִקְצַת טֶמְאָה בְּבֵית וּמִקְצַתָּה כְּנֶגֶד אֲרֻכָּה,
הַבֵּית טָמֵא, כְּנֶגֶד הַטֶּמְאָה טָמֵא.
דְּבַרִּי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הַבֵּית טָמֵא, וְכֶנֶגֶד הַטֶּמְאָה טָהוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִם יֵשׁ בְּטֶמְאָה כְּדֵי שֶׁתַּחֲלֹק,
וְתִטַּמֵּא אֶת הַבֵּית וְתִטַּמֵּא כְּנֶגֶד הַטֶּמְאָה, טָמֵא,
וְאִם לֹא, הַבֵּית טָמֵא, וְכֶנֶגֶד הַטֶּמְאָה טָהוֹר.

מסכת אהלות פרק י משנה ד

ד

אֲרָבוֹת זֶה עַל גֵּב זֶה,
וְיֵשׁ בֵּהֶן פּוֹתַח טֶפַח,
טֶמְאָה בְּבֵית, כְּנֶגֶד אֲרָבוֹת, טָהוֹר,
טֶמְאָה כְּנֶגֶד אֲרָבוֹת, הַבֵּית טָהוֹר.

בין בבית בין כנגד ארבות,
נתן דבר שהוא מקבל טמאה,
בין מלמעלן בין מלמטן, הכל טמא.
ודבר שאינו מקבל טמאה,
ממנו ולמטן, טמא,
ממנו ולמעלן, טהור.

מסכת אהלות פרק י משנה ה

ה

אין בארבות פותח טפח,
טמאה בבית, כנגד ארבות טהור;
טמאה כנגד ארבות, הבית טהור.
הטמאה בבית,
נתן בין דבר שהוא מקבל טמאה,
בין דבר שאינו מקבל טמאה,
בין מלמעלן, בין מלמטן,
אין טמא אלא תחתון.
הטמאה כנגד ארבות,
נתן דבר שהוא מקבל טמאה,
בין מלמעלן בין מלמטן,
הכל טמא.
ודבר שאינו מקבל טמאה,
בין מלמעלן בין מלמטן,
אין טמא אלא תחתון.

מסכת אהלות פרק י משנה ו

ו

ארבה שהיא בתוך הבית,
וקדרה נתונה תחתיה,
שאם תעלה ואין שפתיה נוגעות בארבה,
טמאה תחתיה, בתוכה או על גבה,
טמאה בוקעת ועולה ובוקעת ויורדת.
היתה גבוהה מן הארץ טפח,
טמאה תחתיה או בבית,
תחתיה והבית טמא,
תוכה וגבה טהור.
בתוכה או על גבה,
הכל טמא.

מסכת אהלות פרק י משנה ז

ז

הִיְתָה נְתוּנָה בְּצֵד הָאֶסְקָפָה,
שְׁאֵם תַּעֲלֶה הִיא נוֹגַעַת בְּשִׁקּוֹף פּוֹתַח טָפַח,
טְמֵאָה תַחְתִּיָּה, בְּתוֹכָהּ, אוֹ עַל גְּבֵהָ,
טְמֵאָה בּוֹקֶעַת וְעוֹלָה,
וּבּוֹקֶעַת וְיֹרְדָת.
הִיְתָה גְבוּהָ מִן הָאֶרֶץ טָפַח,
טְמֵאָה תַחְתִּיָּה אוֹ בְּבֵית,
תַחְתִּיָּה וְהַבֵּית טְמֵא,
תּוֹכָהּ וְגְבֵהָ טְהוֹר;
בְּתוֹכָהּ אוֹ עַל גְּבֵהָ,
הַכֹּל טְמֵא.

ח

שְׁאֵם תַּעֲלֶה אֵין נוֹגַעַת בְּשִׁקּוֹף פּוֹתַח טָפַח,
אוֹ מַדְבֶּקֶת לְשִׁקּוֹף,
טְמֵאָה תַחְתִּיָּה,
אֵין טְמֵא אֶלָּא תַחְתִּיָּה.

פרק יא

מסכת אהלות פרק יא משנה א

א

הַבֵּית שֶׁנִּסְדָּק,
טְמֵאָה בַּחוּץ,
כָּלִים שֶׁבַּפְּנִים טְהוֹרִין;
טְמֵאָה בַּפְּנִים,
כָּלִים שֶׁבַּחוּץ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
עַד שֶׁיְהִי בִסְדֵּק אַרְבָּעָה טַפָּחִים,
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
כֹּל שֶׁהוּא.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר מִשֵּׁם בֵּית הֶלֶל:
פּוֹתַח טָפַח.

מסכת אהלות פרק יא משנה ב

ב

אֶכְסְדָּרָה שֶׁנִּסְדָּקָה,

טמאה בצד זה, פלים שבצד השני טהורין.
נתן את רגלו או קנה מלמעלה,
וערב את הטמאה.
נתן את הקנה בארץ,
אינו מביא את הטמאה,
עד שיהא גבוה מן הארץ פותח טפח.

מסכת אהלות פרק יא משנה ג

ג

סגוס עבה וכפת עבה, < sâgos, sagum : מעיל צמר עבה, במיוחד של חיילים > < כפת: שרפרף >
אין מביאין את הטמאה,
עד שיהו גבוהין מן הארץ פותח טפח.
קפילין זו על גבי זו,
אינן מביאות את הטמאה,
עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח.
היה אדם נתון שם,
בית שמי אומרים:
אינו מביא את הטמאה.
ובית הלל אומרים:
אדם חלול הוא,
והצד העליון מביא את הטמאה.

מסכת אהלות פרק יא משנה ד

[ד]

היה משקיף בעד החלון והאהיל על קוברי המת,
בית שמי אומרים:
אינו מביא את הטמאה.
ובית הלל אומרים:
מביא את הטמאה.
ומודים, שאם היה לבוש בכליו,
או שהיו שנים זה על גבי זה,
שהן מביאין את הטמאה.

מסכת אהלות פרק יא משנה ה

ה

היה מטל על האסקפה,
והאהילו עליו קוברי המת,
בית שמי אומרים:
אינו מביא את הטמאה.
ובית הלל אומרים:

מביא את הטמאה.

(מסכת אהלות פרק יא משנה ו)

הטמאה בבית,

והאֵהילוּ עָלָיו טְהוֹרִין,

בית שמי מטהרין,

ובית הלל מטמאין.

מסכת אהלות פרק יא משנה ז

ו

כָּלֵב שֹׁאֵכֵל בֶּשֶׂר הַמֵּת,

ומת, ומטל על האסקפה,

רבי מאיר אומר:

אם יש בצוארו פותח טפח,

מביא את הטמאה,

ואם לאו, אינו מביא את הטמאה.

רבי יוסה אומר:

רואין את הטמאה,

מכנגד השקוף ולפנים, הבית טמא;

מכנגד השקוף ולחוץ, הבית טהור.

רבי אלעזר אומר:

פיו לפנים, הבית טהור;

פיו לחוץ, הבית טמא,

שהטמאה יוצא דרך שוליו.

רבי יהודה בן בתירה אומר:

בין כך ובין כך, הבית טמא.

ז

כמה תשקה במעיו?

שלשה ימים מעת לעת.

ובעופות ובדגים,

כדי שתפול לאור ותשרף.

דברי רבי שמעון.

רבי יהודה בן בתירה אומר:

בעופות ובדגים מעת לעת.

מסכת אהלות פרק יא משנה ח

ח

החדות שבבית ומנורה לתוכו,

והפרח שלה יוצא וכפישה נתונה עליו,

שאם תנטל המנורה,

וּכְפִישָׁה עֹמֶדֶת עַל פִּי הַחֲדוֹת,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
הַחֲדוֹת טְהוֹר וְהַמְנוּרָה טְמֵאָה.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
אֵף הַמְנוּרָה טְהוֹרָה.
וּמוֹדִים שָׂאם תִּנָּטֵל הַמְנוּרָה,
וּכְפִישָׁה נוֹפֶלֶת,
שֶׁהַכֹּל טְמֵא.

מסכת אהלות פרק יא משנה ט

ט

כָּלִים שֹׁבִין שִׁפְתֵי כְּפִישָׁה לְכִין שִׁפְתֵי הַחֲדוֹת,
אֶפְלוּ עַד הַתְּהוֹם, טְהוֹרִין.
טְמֵאָה שֵׁם, הַבֵּית טְמֵא.
טְמֵאָה בַּבֵּית, כָּלִים שֶׁבְּכֶתְלֵי הַחֲדוֹת,
אִם יֵשׁ בְּמִקְוֵם טַפַּח עַל רוּם טַפַּח, טְהוֹרִים,
וְאִם לֹא, טְמֵאִין.
אִם הָיוּ כְּתֵלֵי הַחֲדוֹת רְחֹבִין מִשְׁלֹבֵית,
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, טְהוֹרִין.

פרק יב

מסכת אהלות פרק יב משנה א

א

נָסַר שֶׁהוּא נָתוּן עַל פִּי תַנּוּר חֲדָשׁ,
וְעוֹדֵף מִכָּל צִדְדָיו פּוֹתַח טַפַּח,
טְמֵאָה תַחְתָּיו, כָּלִים שֶׁעַל גִּבּוֹ טְהוֹרִין;
טְמֵאָה עַל גִּבּוֹ, כָּלִים שֶׁתַּחְתָּיו טְהוֹרִין.
וּבִישָׁן, טְמֵא;
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי מְטַהֵר.
נָתוּן עַל שְׁנֵי תַנּוּרִים,
טְמֵאָה בִּינֵיהֶם, הֵן טְמֵאִים.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי מְטַהֵר.

מסכת אהלות פרק יב משנה ב

ב

סְרִידָה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל פִּי הַתַּנּוּר מִקָּף צְמִיד פְּתִיל, <סְרִידָה: סִבְכָה, מַעֲשֵׂה רִשְׁת>
טְמֵאָה תַחְתָּיהָ אוֹ עַל גְּבֻהָ, הַכֹּל טְמֵא.

וּכְנָגֵד אֲוִירוֹ שְׁלֹתְנוֹר, טְהוֹר.
טְמָאָה כְּנָגֵד אֲוִירוֹ שְׁלֹתְנוֹר, <וּכְנָגֵד>
כְּנָגְדוֹ עַד הֶרְקִיעַ טְמָא.

מסכת אהלות פרק יב משנה ג

ג

נָסַר שֶׁהוּא נָתוּן עַל פִּי תְנוּר יָשָׁן,
וְיוֹצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה טֶפֶח, אֲבָל לֹא מִן הַצִּדֵּדִין,
טְמָאָה בְּצַד זֶה,
כָּלִים שֶׁבְּצַד הַשְּׁנִי טְהוֹרִין.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַמָּא.
הַבֵּטָח אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה. <בֵּטָח: אֵדֶן, בְּלִיטָה מִתַּחַת לַחֲלוֹן>
הָיָה בּוֹ זִיז,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
רוֹאִין אֶת הַבֵּטָח כְּאִלוֹ אֵינוֹ,
וְזִיז הָעֲלִיּוֹן מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה.

מסכת אהלות פרק יב משנה ד

ד

סִנְדֵּל שֶׁלְעֵרִיסָה שֶׁפָּחְתּוּ לְתוֹךְ הַבַּיִת,
אִם יֵשׁ בּוֹ פּוֹתֵחַ טֶפֶח, הַכֹּל טְמָא;
וְאִם לֹא, מוֹנִים בּוֹ כְּדֶרֶךְ שְׁמוֹנִים בְּמֵת.

מסכת אהלות פרק יב משנה ה

ה

קוֹרוֹת הַבַּיִת וְהָעֲלִיָּה שֶׁאֵין עֲלֵיהֶן מַעֲזִיכָה, וְהֵן מְכֻנּוֹת,
טְמָאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן, תַּחְתִּיהֶן טְמָא;
מִן הַתַּחְתּוֹנָה לְעֲלִיּוֹנָה, בִּיגִיהֶם טְמָא;
עַל גְּבִי הָעֲלִיּוֹנָה, כְּנָגְדוֹ עַד הֶרְקִיעַ טְמָא.

ו

הָיוּ הָעֲלִיּוֹנוֹת כְּבִין הַתַּחְתּוֹנוֹת, <הַתַּחְתּוֹנָה>
וְטְמָאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן, תַּחַת כָּלָם טְמָא;
עַל גְּבִיהֶן, כְּנָגְדוֹ עַד הֶרְקִיעַ טְמָא.

מסכת אהלות פרק יב משנה ו

ז

קוֹרָה שֶׁהִיא נְתוּנָה מִכְּתָל לְכְתָל,

וּטְמֵאָה תַּחְתִּיהָ,
אִם יֵשׁ פּוֹתַח טָפַח,
מְבִיאָה אֶת הַטְּמֵאָה תַּחַת כָּלָה;
וְאִם לֹא,
טְמֵאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה וּבּוֹקֶעֶת וַיּוֹרֶדֶת.

ח

וְכִמָּה יִהְיֶה בְּהִקְפָּה וִיחַא בָּהּ פּוֹתַח טָפַח?
בְּזִמָּן שֶׁהִיא עֲגֻלָּה, הִקְפָּה שְׁלֹשָׁה טָפָחִים.
בְּזִמָּן שֶׁהִיא מְרֻבֶּעֶת, אַרְבָּעָה טָפָחִים,
שֶׁהִמְרַבֵּעַ יִתֵּר עַל הָעֲגוּל רַבִּיעַ.

מסכת אהלות פרק יב משנה ז

ט

עֲמוּד שֶׁהוּא מְטֵל בְּאֹוִיר,
אִם יֵשׁ בּוֹ הִקְף עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה טָפַח,
מְבִיא אֶת הַטְּמֵאָה תַּחַת דָּפְנוֹ,
וְאִם לֹא, טְמֵאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה,
וּבּוֹקֶעֶת וַיּוֹרֶדֶת.

מסכת אהלות פרק יב משנה ח

י

כּוֹזֵית מִן הַמֵּת מְדַבֵּק לְאַסְקָפָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא אֶת הַבֵּית.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַהֵר.
הָיָה נִתּוֹן תַּחַת הָאַסְקָפָה,
יֵדוֹן מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה.
מְדַבֵּק לְשִׁקּוּף, הַבֵּית טָמֵא.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַהֵר.
הָיָה נִתּוֹן בְּתוֹךְ הַבֵּית,
הַנוֹגֵעַ בְּשִׁקּוּף טָמֵא;
הַנוֹגֵעַ בְּאַסְקָפָה,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
מִטָּפַח וּלְמִטָּן, טָהוֹר,
מִטָּפַח וּלְמַעַלָּן, טָמֵא.

פרק יג

מסכת אהלות פרק יג משנה א

א

הַעוֹשֶׂה מְאוֹר כְּתֻחָה,
שְׁעוּרוֹ כְּמֵלֶא מְקַדֵּחַ גְּדוֹל שְׁלִשְׁכָּה.
שִׁירֵי הַמְּאוֹר, רוֹם אֶצְבָּעִים עַל רֹחַב הַגָּדֵל.
אֵלּוּ הֵן שִׁירֵי הַמְּאוֹר?
חֲלוֹן שְׁסֶתֶמָּה וְלֹא הַסְפִּיק לְגִמְרָה.
תָּרְרוּהוּ מִים אוֹ שְׂרָצִים,
אוֹ שְׂאָכְלָתוֹ מִלַּחַת,
שְׁעוּרוֹ מְלֹא אֲגָרוֹף.
חָשַׁב עָלָיו לְתַשְׁמִישׁ,
שְׁעוּרוֹ פּוֹתֵחַ טַפַּח;
לְמְאוֹר,
שְׁעוּרוֹ מְלֹא מְקַדֵּחַ.

ב

הַסְרִיגוֹת וְהַרְפָּפוֹת מִצְטָרְפוֹת כְּמֵלֶא מְקַדֵּחַ,
דְּבָרֵי בֵּית שְׁמִי.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים:
עַד שִׁיְהֵא בְּמָקוֹם אֶחָד כְּמֵלֶא מְקַדֵּחַ. <שִׁיְהוּא>
לְהָבִיא אֶת הַטְּמֵאָה וּלְהוֹצִיא אֶת הַטְּמֵאָה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
לְהָבִיא אֶת הַטְּמֵאָה,
אֲבָל לְהוֹצִיא אֶת הַטְּמֵאָה, בְּפוֹתֵחַ טַפַּח.

מסכת אהלות פרק יג משנה ב

ג

חֲלוֹן שֶׁהִיא לְאוֹר,
שְׁעוּרָה מְלֹא מְקַדֵּחַ.
בָּנָה בֵּית חוּצָה לָהּ, <בֵּית>
שְׁעוּרָה בְּפוֹתֵחַ טַפַּח.
נָתַן הַתְּקָרָה בְּאִמְצַע הַחֲלוֹן,
הַתְּחִתּוֹן פּוֹתֵחַ טַפַּח,
וְהָעֶלְיוֹן מְלֹא מְקַדֵּחַ.

מסכת אהלות פרק יג משנה ג

ד

הַחֹר שֶׁבִּדְלָת,
שְׁעוּרוֹ מְלֹא אֲגָרוֹף.

דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
בְּפוֹתֹחַ טַפַּח.
שִׁיר בָּהּ הִתְחַשׁ מִלְמֻטָּן אוֹ מִלְמַעְלָן,
הִגִּיפָה וְלֹא מָרְקָה,
אוֹ שִׁפְתֶּחְתּוּ הָרוּחַ,
שַׁעֲוֵרוֹ מִלֹּא אֲגֵרוֹף.

מסכת אהלות פרק יג משנה ד

ה

הַעוֹשֶׂה מְקוֹם לִקְנָה, וְלֹא־סִפְתִּי וְלִנֹר,
שַׁעֲוֵרוֹ כָּל שֶׁהוּא,
כְּדִבְרֵי בֵּית שְׁמִי.
וּבֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
בְּפוֹתֹחַ טַפַּח.
לְזוֹן אֶת עֵינָיו, וְלִדְבַר עִם חֲבֵרוֹ, וּלְתַשְׁמִישׁ,
בְּפוֹתֹחַ טַפַּח.

מסכת אהלות פרק יג משנה ה

ו

אֵלוּ מִמַּעֲטִים אֶת הַטַּפַּח:
פָּחוֹת מִכֹּזִית בְּשֹׁר מִמַּעַט עַל יְדֵי רִבְעַ עֲצָמוֹת.
פָּחוֹת מִעֶצֶם כִּשְׁעוֹרָה מִמַּעַט עַל יְדֵי כֹזִית בְּשֹׁר.
פָּחוֹת מִכֹּזִית מִן הַמֵּת,
פָּחוֹת מִכֹּזִית מִן הַנִּבְלָה,
פָּחוֹת מִכַּעֲדָשָׁה מִן הַשֶּׁרֶץ,
פָּחוֹת מִכְּבִיצָה אֲכָלִים,
הַתְּבוּאָה שֶׁבַחֲלוֹן,
וְכִכִּי שִׁישׁ בָּהּ מִמַּשׁ, <וְכִכְאִי>
וְנִבְלַת הָעוֹף הַטָּהוֹר שֶׁלֹּא חָשַׁב עָלֶיהָ,
וְנִבְלַת עוֹף הַטָּמֵא שֶׁחָשַׁב עָלֶיהָ וְלֹא הִכְשִׁירָהּ,
אוֹ הִכְשִׁירָהּ וְלֹא חָשַׁב עָלֶיהָ.

מסכת אהלות פרק יג משנה ו

ז

אֵלוּ שְׂאִינָן מִמַּעֲטִין:
אֵין הָעֶצֶם מִמַּעַט עַל יְדֵי עֲצָמוֹת,
וְלֹא בְשֹׁר עַל יְדֵי בְשֹׁר,
וְלֹא כֹזִית מִן הַנִּבְלָה,
וְלֹא כַּעֲדָשָׁה מִן הַשֶּׁרֶץ.

וְלֹא כְּבִיצָה אֶכְלִין,
 וְלֹא כְּכִי שְׁאִין בָּהּ מִמֶּשׁ, <כפאי>
 וְלֹא נִבְלַת הָעוֹף הַטְּהוֹר שֶׁחָשַׁב עָלֶיהָ,
 וְלֹא נִבְלַת עוֹף הַטָּמֵא שֶׁחָשַׁב עָלֶיהָ וְהִכְשִׁירָהּ,
 וְלֹא שְׁתֵּי וְעָרַב הַמִּנְגָּעִין,
 וְלֹא נִבְלָה מִבֵּית הַפָּרֶס. <מחוק 'לבנה' וכתוב 'נבילה' על המחיקה>
 דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
 וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
 הַנִּבְלָה מִמַּעֲטָה וְהַטָּמֵא אֵינוֹ מִמַּעֲט <'לבנה' מחוק 'ממעט'>

פרק יד

מסכת אהלות פרק יד משנה א

א

הָיִזוּ מְבִיא אֶת הַטֶּמְאָה בְּכָל שְׁהוּא.
 הַגִּזְרָה וְהַגְּבֻלִית, בְּפוֹתַח טָפַח.
 אִי זֶה הוּא זִיז?
 שִׁפְנִי לְמִטָּה.
 וְגִזְרָה?
 שִׁפְנִיָּה לְמַעַלָּן.
 וּבִמָּה אֹמְרוֹ:
 הָיִזוּ מְבִיא אֶת הַטֶּמְאָה כָּל שְׁהוּא?
 בָּזִיז שְׁהוּא גְבוּהָ מִן הַפֶּתַח שֶׁלֹּשָׁה נִדְבָכִין,
 שֶׁהֵן שְׁנַיִם עָשָׂר טָפַח.
 יֵתֵר מִכֵּן, מְבִיא אֶת הַטֶּמְאָה בְּפוֹתַח טָפַח.
 וְהַעֲטָרוֹת וְהַפְתוּחִין,
 מְבִיאִין אֶת הַטֶּמְאָה בְּפוֹתַח טָפַח.

מסכת אהלות פרק יד משנה ב

ב

זִיז שֶׁעַל גְּבִי הַפֶּתַח,
 מְבִיא אֶת הַטֶּמְאָה בְּפוֹתַח טָפַח;
 שֶׁעַל גְּבִי הַחֲלוֹן, רוּם אֶצְבָּעַיִם,
 וְשֶׁעַל גְּבִי מֵלֵא מִקְדָּח, כָּל שְׁהוּא;
 רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
 מְלֻאוֹ.

מסכת אהלות פרק יד משנה ג

ג

קָנָה שְׁעַל גְּבִי הַפֶּתַח,
אָפְלוּ גְבוּהַ מֵאָה אִמָּה,
מִבִּיא אֶת הַטְּמָאָה כָּל שְׁהוּא,
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
אֵל יַחְמִיר זֶה מִן הַיּוֹזִ!

מסכת אהלות פרק יד משנה ד

ד

זִיו שְׁהוּא סוֹכֵב אֶת כָּל הַבֵּית,
וְאוֹכֵל בַּפֶּתַח שְׁלוֹשׁ אַצְבָּעוֹת,
טְמָאָה בַּבֵּית,
כָּלִים שֶׁתַּחְתּוֹ טְמָאִים;
טְמָאָה תַּחְתּוֹ,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַמֵּא אֶת הַבֵּית,
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַהֵר.
וְכֵן בַּחֲצֵר שְׁחִיא מְקַפֵּת אַכְסֶדְרָה.

מסכת אהלות פרק יד משנה ה

ה

שְׁנֵי זִיזִין זֶה עַל גְּבִי זֶה,
יֵשׁ בָּהֶן פּוֹתֵחַ טֶפֶח וּבִינֵיהֶן פּוֹתֵחַ טֶפֶח,
טְמָאָה תַּחְתֵּיהֶן, תַּחְתֵּיהֶן טְמָא;
בִּינֵיהֶן, בִּינֵיהֶן טְמָא;
עַל גְּבִיהֶן, כְּנָגְדֵי הַרְקִיעַ טְמָא.

ו

הָיָה הָעֶלְיוֹן עוֹדֵף עַל הַתַּחְתּוֹן פּוֹתֵחַ טֶפֶח,
טְמָאָה תַּחְתֵּיהֶן אוֹ בִּינֵיהֶן,
תַּחְתֵּיהֶן וּבִינֵיהֶן טְמָא;
עַל גְּבִיהֶן, כְּנָגְדוֹ עַד הַרְקִיעַ טְמָא.

ז

הָיָה הָעֶלְיוֹן עוֹדֵף עַל הַתַּחְתּוֹן פָּחוֹת מִטֶּפֶח,
טְמָאָה תַּחְתֵּיהֶן אוֹ בִּינֵיהֶן,
תַּחְתֵּיהֶן וּבִינֵיהֶן טְמָא;
בִּינֵיהֶן אוֹ תַּחַת הַמוֹתֵר,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
תַּחְתֵּיהֶן וּבִינֵיהֶן טְמָא.

רבי יהושע אומר:
ביניהן תחת המותר, טמא,
ותחתיהן, טהור.

מסכת אהלות פרק יד משנה ו

ח

יש בהן פותח טפח ואין ביניהן פותח טפח,
טמאה תחתיהן, תחתיהן טמא;
ביניהן או על גביהן,
כנגדו ועד הרקיע טמא.

מסכת אהלות פרק יד משנה ז

ט

אין בהן פותח טפח,
בין שיש ביניהן פותח טפח,
בין שאין ביניהן פותח טפח,
טמאה תחתיהן, טמא;
ביניהן או על גביהן,
טמאה בוקעת ועולה ובוקעת ויורדת.
וכן שתי יריעות שהן גבוהות מן הארץ פותח טפח.

פרק טו

מסכת אהלות פרק טו משנה א

א

סגוס עבה וכפת עבה,
אינן מביאין את הטמאה,
עד שיהיו גבוהין מן הארץ פותח טפח.
קפלין זו על גבי זו,
אינן מביאות את הטמאה,
עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח.
טבליות אינן מביאות את הטמאה,
עד שתהא העליונה גבוהה מן הארץ פותח טפח.
אם היו שלשים,
טמאה בוקעת ועולה ובוקעת ויורדת.

מסכת אהלות פרק טו משנה ב

ב

טבֿלִיּוֹת שֶׁלֶעֶץ שֶׁהֵן נוֹגְעוֹת זֶז בְּזוֹ בְּקִרְנוֹתֶיהֶן,
וְהֵן גְּבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ פּוֹתֵחַ טַפַּח,
טַמָּאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן,
הַנוֹגֵעַ בְּשִׁנְיָה טָמֵא טַמְּאֵת שִׁבְעָה;
כָּלִים שֶׁתַּחַת הָרֵאוּשׁוֹנָה טָמְאִין,
וְשֶׁתַּחַת הַשִּׁנְיָה טְהוֹרִין.
וְהַשְׁלָחַן אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטַּמָּאָה,
עַד שִׁיְהֵא בּוֹ רַבּוּעַ בְּפוֹתֵחַ טַפַּח.

מסכת אהלות פרק טו משנה ג

ג

חֲבִיּוֹת שֶׁהֵן יּוֹשְׁבוֹת עַל שׁוֹלִיָּהּ, <חֲבִיּוֹת>
אוֹ מִטּוֹת עַל צִדְדֶיהֶן,
בְּאֹיֶר,
וְהֵן נוֹגְעוֹת זֶז בְּזוֹ בְּפוֹתֵחַ טַפַּח,
טַמָּאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן,
טַמָּאָה בּוֹקֶעֶת וְעוֹלָה וּבּוֹקֶעֶת וַיּוֹרֶדֶת.
בְּמֵי דְבָרִים אֲמוּרִים?
בְּטְהוֹרוֹת.
אֲבָל אִם הָיוּ טַמְּאוֹת,
אוֹ גְּבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ פּוֹתֵחַ טַפַּח,
טַמָּאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן,
תַּחַת כָּלֶם טָמֵא.

מסכת אהלות פרק טו משנה ד

ד

בֵּית שֶׁחֲצֹצוֹ בְּנִסְרִים אוֹ בִּירְיעוֹת,
מִן הַצִּדְדִּין אוֹ מִן הַקּוֹרוֹת,
טַמָּאָה בְּבֵית, כָּלִים שֶׁבַּחֲצֵץ טְהוֹרִין;
טַמָּאָה בַּחֲצֵץ, הַכָּלִים שֶׁבְּבֵית טָמְאִין,
וְהַכָּלִים שֶׁבַּחֲצֵץ,
אִם יֵשׁ בָּהֶן פּוֹתֵחַ טַפַּח, טָמְאִין,
וְאִם לֹא, טְהוֹרִין.

מסכת אהלות פרק טו משנה ה

ה

חֲצֹצוֹ מֵאֲרָצוֹ,
טַמָּאָה בַּחֲצֵץ,
כָּלִים שֶׁבְּבֵית טָמְאִין;
טַמָּאָה בְּבֵית,

כלים שבחצץ,
אם יש במקומן טפח על רום טפח, טהורין,
ואם לאו, טמאין,
שארצו שלבית כמוהו עד התהום.

מסכת אהלות פרק טו משנה ו

ו

בית שהוא מלא תבן,
ואין בינו לבין הקורות פותח טפח,
טמאה בפנים,
כלים שנגד היציאה טמאין;
טמאה בחוץ,
כלים שבפנים,
אם יש במקומן טפח על רום טפח, טהורין,
ואם לאו, טמאין.
אם יש בין התבן לקורות פותח טפח,
בין כך ובין כך, טמאין.

מסכת אהלות פרק טו משנה ז

ז

בית שמלהו עפר או צרורות, בטלו,
וכן כרי שלתבואה,
או גל שלצרורות,
אפלו כגלו שלעכן,
אפלו טמאה בצד הכלים,
טמאה בוקעת ועולה ובוקעת ויורדת.

מסכת אהלות פרק טו משנה ח

ח

חצר הקבר,
העומד בתוכה טהור,
עד שיהא בה ארבע אמות,
כדברי בית שמי.
ובית הלל אומרים:
ארבעה טפחים.
קורה שעשאה גולל לקבר, <גולל! וכל השאר >
בין עומדת, בין מטה על צדה,
אין טמא אלא כנגד הפתח.
עשה ראשה גולל לקבר,
אין טמא אלא עד ארבעה טפחים,

בזמן שהוא עתיד לגוד.
רבי יהודה אומר:
כלה חבור.

מסכת אהלות פרק טו משנה ט

ט

חבית שהיא מלאה משקין טהורין,
ומקפת צמיד פתיל,
ועשאה גולל לקבר,
הנוגע בה טמא טמאת שבעה,
והחבית והמשקין טהורין.
בהמה שעשאה גולל לקבר,
הנוגע בה טמא טמאת שבעה.
רבי מאיר אומר:
כל שיש בו רוח חיים,
אינו מטמא משם גולל.

מסכת אהלות פרק טו משנה י

י

הנוגע במת והנוגע בכלים טמאין,
מאהיל על המת ומאהיל על הכלים,
הנוגע במת ומאהיל על הכלים, טהורין.
אם יש בידיו פותח טפח, טמאין.
שני בתים ובהן כשני חצי זיתים,
ופשט שתי ידיו להם,
אם יש בידיו פותח טפח,
מביא את הטמאה,
ואם לאו, אינו מביא את הטמאה.

פרק טז

מסכת אהלות פרק טז משנה א

א

כל המטלטלין מביאין את הטמאה בעבי המרדע.
אמר רבי טרפון:
אקפח את בני שזו הלכה מקפחת,
ששמע השומע וטעה,
שהאכר עובר והמרדע על כתפו,

וְהָאֵהִיל צָדוֹ אֶחָד עַל הַקֶּבֶר,
וְטִמְוֵהוּ מִשָּׁם כָּלִים הַמֵּאֲהִילִים עַל הַמֵּת.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
אֲנִי אֶתְקִין,
שִׁיְהוּ דְּבָרֵי חֲכָמִים קִיָּמִין,
יְהוּ כָּל הַמְטִלְטֵלִין מִבֵּיָּאִין אֶת הַטְּמֵאָה
עַל אֹדֶן הַנוֹשָׁאָן בְּעֵבֵי הַמֶּרְדֵּעַ, <הַנוֹשָׁאִין! הִיוּ"ד הוֹסֵפָה עַל יַדֵּי הַמְּגִיחַ>
וְעַל עֲצָמָן בְּכָל שָׁהֵן,
וְעַל שָׂאָר אָדָם וְכָלִים בְּפוֹתַח טַפָּח.

מסכת אהלות פרק טז משנה ב

ב

כִּיצַד?

כּוֹשׁ שֶׁהוּא תָּחוּב בְּכֶתֶל,
כַּחֲצִי זֵית מִתַּחְתּוֹ וְכַחֲצִי זֵית מֵעַל גִּבּוֹ,
אִף עַל פִּי שְׂאִינָן מְכוּנִין, טָמֵא.
נִמְצָא מִבֵּיא אֶת הַטְּמֵאָה לְעֲצָמוֹ בְּכָל שֶׁהוּא.

ג

הַקֶּדֶר שֶׁהוּא עוֹבֵר וְהִסָּל עַל כְּתָפוֹ,
וְהָאֵהִיל צָדוֹ אֶחָד עַל הַקֶּבֶר,
כָּלִים שֶׁבִּצַּד הַשְּׁנִי טְהוֹרִין.
אִם יֵשׁ בְּאֶסֶל פּוֹתַח טַפָּח, טָמֵאִין.
הַתְּלוּלִיּוֹת הַקְּרוּבוֹת בֵּין לְעִיר בֵּין לְדֶרֶךְ,
אֶחָד חֲדָשׁוֹת וְאֶחָד יִשְׁנוֹת, טָמֵאוֹת.
וּבְרַחֲוִקוֹת,
חֲדָשׁוֹת, טְהוֹרוֹת,
וְיִשְׁנוֹת, טָמֵאוֹת.
אִיזוֹ הִיא הַקְּרוֹבָה?
חֲמִשִּׁים אַמָּה.
וְיִשְׁנָה?
שְׁשִׁים שָׁנָה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
קְרוֹבָה, שְׂאִין קְרוֹבָה מִמֶּנָּה,
וְיִשְׁנָה, שְׂאִין אָדָם זְכוּרָה.

מסכת אהלות פרק טז משנה ג

ד

הַמוֹצָא מֵת כְּתֻחָלָה מִשְׁכָּב כְּדֶרֶכּוֹ,

נוטלו ואת תפוסתו. <תבוסתו>
מָצָא שָׁנִים, נוטלן ואת תפוסתן. <תבוסתן>
מָצָא שְׁלֶשָׁה,
אם יש בין זה לזה מארבע אמות ועד שמונה, <שמונה>
כמלא מטה וקובריה,
הרי זה שכוונת קברות,
בודק ממנו ולהלן עשרים אמה,
מָצָא אֶחָד בְּסוֹף עֶשְׂרִים אֲמָה,
בודק ממנו ולהלן עשרים אמה,
שרגלים לדבר,
שאלו מתחלה מצאו,
היה נוטלו ואת תפוסתו. <תבוסתו>

מסכת אהלות פרק טז משנה ד

ה

הבודק, בודק אמה על אמה,
ומניח אמה,
עד שהוא מגיע לסלע או לבתולה.
המוציא את העפר ממקום הטמאה,
ואוכל בדמיו.
וכן המפקח בגל,
ואינו אוכל בדמיו.

מסכת אהלות פרק טז משנה ה

ו

היה בודק,
והגיע לנחל, או לשלולית, או לדרך הרבים,
מפסיק.
שדה שנהרגו בה הרוגים,
מלקט עצם עצם, הכל טהור.
המפנה קברו מתוך שדהו,
מלקט עצם עצם, הכל טהור.
בור שמטילין לתוכו נפלין או הרוגין,
מלקט עצם עצם, הכל טהור.
אם התקינו לקבר מתחלה,
יש לו תפוסה. <תבוסה>

פרק יז

מסכת אהלות פרק יז משנה א

א

החורש את הקבר,
הרי זה עושה בית פָּרס.
עד כמה הוא עושה?
מלא מענה, מאה אמה,
בית ארבעת סאים.
רבי יוסה אומר:
אף בית חמש.
ובמורד ובמעלה,
נותן רבע כרשנים על ברך המחרשה, <עוד בורן>
עד מקום שיצמחו שלשה כרשנים זה בצד זה,
עד שם הוא עושה בית פָּרס.
רבי יוסה אומר:
אף במורד, אבל לא במעלה. <במעלה>

מסכת אהלות פרק יז משנה ב

ב

היה חורש והטיח בסלע או בגדר,
או שנער המחרשה,
עד שם הוא עושה בית פָּרס.
רבי אליעזר אומר:
בית פָּרס עושה בית פָּרס.
רבי יהושע אומר:
פָּעָמִים עושה, פָּעָמִים שאִינו עושה.
כיצד?
חרש חצי מענה,
וחזר וחרש חציה, וכן הצדדין,
הרי זה עושה בית פָּרס.
חרש מלא מענה,
וחזר וחרש ממנו ולחוץ,
אינו עושה בית פָּרס.

מסכת אהלות פרק יז משנה ג

ג

החורש מלְטוּמִיָּה, <מלטומיה> <לְטוּמִיָּה. latomía: מחצבה; בור עצמות >
ומצבירת הקַעֲצוֹת,
ומשדה שאבד קבר בתוכה,
או שנמצא בה קבר,

החורש את שאינו שלו,
וכן נכרי שחרש,
אינו עושה בית פרס,
[ואין בית פרס] לכותיים.

מסכת אהלות פרק יז משנה ד

ד

שדה בית פרס על גבי טהורה,
ושטפו גשמים מבית פרס לטהורה,
אפלו אדמה והלבינה,
או לבנה והאדימוה,
אין עושין אותה בית הפרס.

מסכת אהלות פרק יז משנה ה

ה

שדה שאבד קבר בתוכה,
ובנה בה בית ועליה על גביו,
אם היה פתחה שלעליה מכון כנגד פתחו שלבית,
העליה טהורה,
ואם לאו, העליה טמאה.
עפר בית פרס ועפר חוץ לארץ שבא בירק,
מצטרפין כחותם מרצפין. <מרצפין: שקים גדולים לסחורות>
דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים:
עד שיהיו במקום אחד כחותם מרצפין.
אמר רבי יהודה:
מעשה שהיו אגרות באות ממדינת הים
לבני כהנים גדולים,
והיו בהם כסאה וכסאתים חותמות,
ולא החישו להם משם טמאה.

פרק יח

מסכת אהלות פרק יח משנה א

א

כיצד בוצרין בית הפרס?
מזין על האדם ועל הכלים, ושונים,
ובוצרים ומוציאין חוץ לבית הפרס,

ואחרין מקבלין מהן ומוליכין לגת.
אם נגעו אלו באלו, טמאין, <ואלו>
כדברי בית הלל.
בית שמי אומרים:
אוחז את המגל בסיב,
או בוצר בצור,
ונותן לתוך כפישה ומוליך לגת.
אמר רבי יוסה:
במי דברים אומרים?
בכרם הנעשה בית פרס,
אבל הנוטע בית הפרס,
ימכר לשוק.

מסכת אהלות פרק יח משנה ב

ב

שלשה בית פרסות הן:
החורש את הקבר,
נטעת כל נטע,
ואינה נורעת כל זרע, חוץ מזרע הנקצר.
ואם עקרו,
צובר את גרנו לתוכו,
וכברו בשתי כברות.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
התבואה בשתי כברות,
והקטנית בשלוש כברות.
ושורף את הקש ואת העצה.
ומטמין במגע ובמשא,
ואינן מטמין באהל.

מסכת אהלות פרק יח משנה ג

ג

שדה שאבד קבר בתוכה,
נורעת כל זרע,
ואינה נטעת כל נטע,
ואין מקימין בה אילנות,
חוץ מאילן שרק שאינו עושה פרות.
ומטמא במגע ובמשא ובאהל.

מסכת אהלות פרק יח משנה ד

ד

שִׁדָּה כָּכִין, <כּוֹךְ: חפירה צדדית במערת קבורה>

לֹא נִטְעַת וְלֹא נִזְרַעַת,

וְעֶפְרָה טָהוֹר,

וְעוֹשִׂין מִמָּנָה תְּנוּרִין לְקִדָּשׁ.

וּמוֹדִין בֵּית שְׁמִי וּבֵית הָלֵל,

שְׁבוּדָקִין לְעוֹשֵׂי פֶסַח,

וְאִין בּוּדָקִין לְתֵרוּמָה.

וּלְנֹזֵר,

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

בּוּדָקִין.

וּבֵית הָלֵל אוֹמְרִים:

אִין בּוּדָקִין.

כִּיצַד הוּא בּוּדָק?

מִבֵּיא אֶת הָעֶפֶר שֶׁהוּא יָכֹל לְהִסִּיטוֹ,

וְנוֹתֵן לְתוֹךְ כִּבְרָה שְׁנֹקְבִיהָ דָקִים, וּמִמָּחָה.

אִם נִמְצָא שֵׁם עֶצֶם כְּשַׁעוֹרָה, טָמֵא.

מסכת אהלות פרק יח משנה ה

ה

כִּיצַד מְטַהְרִין בֵּית הַפֶּרֶס?

נֹטֵל מִמֶּנּוּ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים,

וְנוֹתֵן עַל גִּבּוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים.

אִם נֹטֵל מִחֲצִיּוֹ אֶחָד שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים,

וְנוֹתֵן עַל גִּבּוֹ חֲצִי אֶחָד שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים,

טָהוֹר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

אֶפְלוּ נֹטֵל מִמֶּנּוּ טַפַּח וּמִחֲצָה,

וְנוֹתֵן עָלָיו טַפַּח וּמִחֲצָה מִמָּקוֹם אֲחֵר,

טָהוֹר.

ו

הַרוֹצֵף בֵּית הַפֶּרֶס בְּאַבְנִים שְׂאִינּוּ יָכוֹל לְהִסִּיטוֹ,

טָהוֹר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:

אִף הָעוֹזֵק בֵּית הַפֶּרֶס, טָהוֹר. <עוֹזֵק: חֹפֵר>

מסכת אהלות פרק יח משנה ו

ז

הַמְהַלֵּךְ בֵּית הַפֶּרֶס עַל אֲבָנִים שְׂאִינּוּ יָכוֹל לְהִסִּיטוֹ,

עַל הָאָדָם וְעַל הַבְּהֵמָה שֶׁכָּחָן רָע, טָמֵא.
הַמְהַלֵּךְ בָּאָרֶץ הָעַמִּים,
בְּהָרִים וּבְסִלְעִים, טָמֵא;
בָּיִם וּבְשׁוֹנִיַת, טָהוֹר.
וְאִי זֶה הִיא הַשׁוֹנִיַת? <אִי זֶה הוּא>
כָּל מְקוֹם שֶׁהֵימ עוֹלָה בּוֹעֵפּוֹ.

מסכת אהלות פרק יח משנה ז

ח

הַקּוֹנֶה שָׂדֶה בְּסוּרְיָה, סְמוּכָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
אִם יָכוֹל לְהַכְנִס לָהּ בְּטֶהְרָה,
טָהוֹרָה, וְחִיבָתָהּ בְּמַעֲשָׂרוֹת וּבְשִׁבְעִיעִית.
וְאִם אֵינוֹ יָכוֹל לְהַכְנִס לָהּ בְּטֶהְרָה,
טָמֵאָה, וְחִיבָתָהּ בְּמַעֲשָׂרוֹת וּבְשִׁבְעִיעִית.
מְדוּרוֹת הַגּוֹיִם, טָמְאִין.
כַּמָּה יִשְׁהֵא בְּתוֹכָן וִיהֵא צָרִיד בְּדִיקָה?
אַרְבָּעִים יוֹם, אֶף עַל פִּי שְׂאִין עֲמוֹ אִשָּׁה.
וְאִם הִיָּה עֶבֶד אוֹ אִשָּׁה מְשֻׁמְרִין אוֹתוֹ,
אֵינוֹ צָרִיד בְּדִיקָה. <וְאֵינוֹ>

מסכת אהלות פרק יח משנה ח

ט

אֶת מָה הֵם בּוֹדְקִין?
אֶת בֵּיבִים הָעֲמֻקִּין,
וְאֶת הַמַּיִם הַסְּרוּחִין.
בֵּית שְׂמִי אוֹמְרִים:
אֶף הָאֲשָׁפוֹתוֹת וְעַפְרֵי הַתּוֹחַח.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
כָּל מְקוֹם שֶׁהַחֲזִיר וְהַחֲלָדָה יָכוּלִים לְהִלְכוֹ,
אֵינוֹ צָרִיד בְּדִיקָה.

מסכת אהלות פרק יח משנה ט

י

הָאֶסְטֻנּוֹת, <stoà: מעבר מכוסה עם עמודים לארכו>
אֵין בָּהֶן מִשֵּׁם מְדוּר גּוֹיִם.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
עִיר שְׁחֻרְבָּה, אֵין בָּהּ מִשֵּׁם מְדוּר גּוֹיִם.
מִזְרַח קְסָרִי <קסרין>

וּמַעֲרָב קְסָרְיוֹן, <קסריון. Caesarea Philippa: עיר ליד פניאס למרגלות החרמון>
קְבָרוֹת.

וּמְזַרְח עֶכוֹ,
הָיָה סֶפֶק, וְטַהֲרוּהוּ חֲכָמִים.
רַבִּי וּבֵית דִּינּוֹ נִמְנּוּ עַל קִינֵי וְטַהֲרוּהָ. <קִינֵי: עֵיר בְּדָרוֹם>

מסכת אהלות פרק יח משנה י

יא

עֲשֶׂה מְקוֹמוֹת אֵין בָּהֶן מִשֶּׁם מְדוֹר גּוֹיִם:
אֶהְלֵי הָעֶרְבִיִּים,
וְהַסִּכּוֹת,
וְהַצְרִיפִין,
וְהַבוֹרְגָנִין, <purglon: מגדל, חומה עם מגדלים, מבצר>
וְהַלְקָטִיּוֹת,
וּבֵית שַׁעַר,
וְאוֹיָרָה שְׁלֹחֶצֶר,
וְהַמֶּרְחָץ,
וּמְקוֹם הַחֲצִיִּים,
וּמְקוֹם הַלְגִּיוֹנוֹת.

חסלת מסכת אהילות

מסכת נגעים

פרק א

מסכת נגעים פרק א משנה א

א

מֵרְאוֹת נִגְעִים שְׁנַיִם שָׁהֶן אַרְבָּעָה:
בִּהְרֹת עֲזָה כְּשֶׁלֶג,
שְׁנִיָּה לָהּ כְּסִיד הַהִיכָל. <כְּסִיד>
וְהַשְּׂאֵת כְּקָרוֹם בִּיצָה,
וְשְׁנִיָּה לָהּ כְּצֶמֶר לָבָן.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים:
הַשְּׂאֵת כְּצֶמֶר לָבָן,

ושננה לה בקרום ביצה.

מסכת נגעים פרק א משנה ב

ב

הפתוך שבשלג, כזין המזוג בשלג;
הפתוך שבסיד, כדם המזוג בחלב.
דברי רבי ישמעאל.
רבי עקיבה אומר:
אדם דם שבוה ושבוה, כזין המזוג במים,
אלא שלשלג עזה, ושלסיד דהה ממנה.

מסכת נגעים פרק א משנה ג

ג

ארבעה מראות האלו מצטרפין זה עם זה,
לפטור, להחליט, ולהסגיר.
להסגיר את העומד בסוף שבוע ראשון,
ולפטור את העומד בסוף שבוע שני. <לפטור>
להחליט את שנולד לו מחיה, או שער לבן,
פתחלה,
בסוף שבוע ראשון,
ובסוף שבוע שני, <בסוף>
לאחר הפטור.
להחליט את שנולד לו פסיון,
בסוף שבוע ראשון,
ובסוף שבוע שני, <בסוף>
לאחר הפטור.
להחליט את ההופך כלו לבן מתוך הפטור.
לפטור את ההופך כלו לבן מתוך החלט או מתוך הסגר.
אלו מראות נגעים שכל נגעים תלויין בהן.

מסכת נגעים פרק א משנה ד

ד

רבי דוסה בן הרכינס אומר:
מראות נגעים שלשים וששה. <שלשה>
עקביה בן מהללאל אומר:
שבעים ושנים.
רבי חנניה סגן הכהנים אומר:
אין רואין את הנגעים פתחלה לאחר השבת,
שהשבוע שלו חל להיות בשבת;
ולא בשני,

שֶׁהַשְּׁבוּעַ שְׁנֵי שָׁלוּ חָל לַהֲיוֹת בַּשַּׁבָּת;
וְלֹא בַשְּׁלִישִׁי לְבָתִּים,
שֶׁהַשְּׁבוּעַ שְׁלִישִׁי שָׁלוּ חָל לַהֲיוֹת בַּשַּׁבָּת.
רַבִּי עֲקִיבָה אָמַר:
לְעוֹלָם רוֹאִין אֶת הַנִּגְעִים.
חָל לַהֲיוֹת בְּתוֹךְ הַשַּׁבָּת,
מַעֲבִירִין לְאַחַר הַשַּׁבָּת. <וּמַעֲבִירִין>
וַיֵּשׁ בְּדָבָר לְהַקֵּל וּלְהַחֲמִיר.

מסכת נגעים פרק א משנה ה

ה

פִּיצַד לְהַקֵּל?

הָיָה בּוֹ שַׁעַר לְבָן, וְהֵלֶךְ לוֹ שַׁעַר לְבָן.
הָיוּ לְבָנוֹת, וְהִשְׁחִירוּ.
אַחַת שְׁחוּרָה וְאַחַת לְבָנָה, וְהִשְׁחִירוּ שְׁתֵּיהֶן.
אַרְכּוֹת, וְהִקְצִירוּ.
אַחַת אַרְכָּה וְאַחַת קְצָרָה, וְהִקְצִירוּ שְׁתֵּיהֶן.
נִסְמָךְ הַשְּׁחִין לַשְּׁתֵּיהֶן, אוֹ לְאַחַת מֵהֶן.
הַקִּיף הַשְּׁחִין אֶת שְׁתֵּיהֶן, אוֹ אֶת אַחַת מֵהֶן,
אוֹ חֲלָקִין,
הַשְּׁחִין, וּמַחֲזִית הַשְּׁחִין,
וְהַמְכָּוָה, וּמַחֲזִית הַמְכָּוָה,
וְהַבֵּהק.
הָיְתָה בּוֹ מַחֲזִיָּה, וְהִלָּכָה לָהּ הַמַּחֲזִיָּה;
הָיְתָה מְרַבֶּעֶת, וְנִעְשִׂית עֲגֻלָּה אוֹ אַרְכָּה,
מִבְּצָרֶת, וְנִעְשִׂית מִן הַצֵּד,
מִכְנָסֶת, וְנִתְפָּזְרָה,
וְכֹא הַשְּׁחִין וְנִכְנָס לְתוֹכָהּ.
הַקִּיפָהּ, חֲלָקָהּ, אוֹ מַעֲטָהּ,
הַשְּׁחִין, אוֹ מַחֲזִית הַשְּׁחִין,
וְהַמְכָּוָה, וּמַחֲזִית הַמְכָּוָה,
וְהַבֵּהק.
הָיָה בּוֹ פִּסְיוֹן וְהֵלֶךְ לוֹ פִּסְיוֹן,
אוֹ שֶׁהִלָּכָה לָהּ הָאוֹם, אוֹ שְׁנַת־מַעֲטָה,
אֵין בָּזָה וּבָזָה כִּגְרִיס.
הַשְּׁחִין וּמַחֲזִית הַשְּׁחִין,
וְהַמְכָּוָה וּמַחֲזִית הַמְכָּוָה,
וְהַבֵּהק,
וְחוֹלְקִין בֵּין הָאוֹם לַפִּסְיוֹן.
הָרִי אֵלּוּ לְהַקֵּל.

מסכת נגעים פרק א משנה ו

ו

פִּיצֵד לְהַחֲמִיר?

לֹא הָיָה בּוֹ שַׁעַר לֶבֶן, וְנוֹלַד לוֹ שַׁעַר לֶבֶן.

הָיוּ שְׁחֹרוֹת, וְהִלְבִּינוּ.

אַחַת שְׁחֹרָה וְאַחַת לִבְנָה, וְהִלְבִּינוּ שְׁתֵּיהֶן.

קִצְרוֹת, וְהֶאֱרִיכוּ.

אַחַת קִצְרָה וְאַחַת אֶרְכָּה, וְהֶאֱרִיכוּ שְׁתֵּיהֶן.

נִסְמַךְ הַשָּׁחִין לַשְּׁתֵּיהֶן, אוֹ לְאַחַת מֵהֶן.

הַקִּיף הַשָּׁחִין לַשְּׁתֵּיהֶן, אוֹ אֶת אַחַת מֵהֶן,

אוֹ חִלְקֹן,

הַשָּׁחִין וּמַחֲזִית הַשָּׁחִין,

וְהַמְכָּה וּמַחֲזִית הַמְכָּה,

וְהַבֵּהק,

וְהִלְכוּ לָהֶן.

לֹא הָיְתָה בּוֹ מַחֲזִיָּה, וְנוֹלְדָה לוֹ מַחֲזִיָּה.

הָיְתָה עֲגֻלָּה אוֹ אֶרְכָּה, וְנִעְשִׂית מְרֻבַּעַת,

מִן הַצֵּד, וְנִעְשִׂית מִבְּצָרֶת,

[מִפְּזֻרֶת], וְנִתְפָּנְסָה,

וּבָא הַשָּׁחִין וְנִכְנַס לְתוֹכָהּ.

הַקִּיפָה, חִלְקָה, אוֹ מַעֲטָה,

הַשָּׁחִין אוֹ מַחֲזִית הַשָּׁחִין,

וְהַמְכָּה וּמַחֲזִית הַמְכָּה וְהַבֵּהק,

וְהִלְכוּ לָהֶן.

לֹא הָיָה בּוֹ פְּסִיּוֹן, וְנוֹלַד לוֹ פְּסִיּוֹן.

הַשָּׁחִין וּמַחֲזִית הַשָּׁחִין,

וְהַמְכָּה וּמַחֲזִית הַמְכָּה וְהַבֵּהק,

חוֹלְקִין בֵּין הָאוֹם לַפְּסִיּוֹן,

וְהִלְכוּ לָהֶן.

הָרִי אֵלָיו לְהַחֲמִיר.

פרק ב

מסכת נגעים פרק ב משנה א

א

בְּהֶרֶת עֲזָה נִרְאִית בְּגָרְמָנִי כְּהֶה, <בַּעַל עֹזֵר בְּהִיד כִּבְנֵי גֵרְמָנִיה>

וְהִכְהֶה בְּכוֹשֵׁי עֲזָה.

רבי ישמעאל אומר:
בני ישראל, אני כפרתן, הרי הן כאשפרע,
לא שחורים, ולא לבנים, אלא בינוניים.
רבי עקיבה אומר:
יש לצירים סממנין,
שהן צירים צורות שחורות, לבנות ובינוניות.
מביא סם בינוני ומקיפו מבחוץ,
ותראה כבינוני.
רבי יהודה אומר:
מראות נגעים להקל, אבל לא להחמיר;
יראה הגרמני בבשרו להקל,
[והכוש בבינוני להקל].
וחכמים אומרים:
זה נוה בבינוני.

מסכת נגעים פרק ב משנה ב

ב

אין רואין את הנגעין בשחרית, ובין הערבים,
ולא בתוך הבית, ולא ביום מענן,
לפי שכה נראית עזה,
ולא בצהרים,
לפי שעזה נראית כהה.
אמתי רואין?
בשלוש, ובארבע, ובחמש,
ובשבע, ובשמונה, ובתשע.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
בארבע, ובחמש,
ובשמונה, ובתשע.

מסכת נגעים פרק ב משנה ג

ג

כהן הסומא באחת מעיניו,
או שכהה מאור עיניו,
לא יראה הנגעין, שנאמר: (ויקרא יג, יב)
"לכל מראה עיני הכהן".
הבית האפל,
אין פותחין בו חלונות לראות את נגעו.

מסכת נגעים פרק ב משנה ד

ד

כיצד ראית הנגע?
האיש נראה כעוֹדֵר, וכמוֹסֵק זִיתִים.
האשה כעוֹרֶכֶת, וכמוֹנִיקָה אֶת בְּנָהּ,
וכאוֹרֶגֶת בְּעַמָּדִים עַל הַשָּׁחַי, לִיד הַיְמָנִית.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף כְּטוֹנָה בַּפֶּשֶׁתָּן, עַל הַשְּׂמָאלִית.
כַּשֵּׁם שֶׁהוּא נִרְאֶה לְנִגְעוֹ,
כֵּן הוּא נִרְאֶה לְתַגְלַחְתּוֹ.

מסכת נגעים פרק ב משנה ה

ה

כָּל הַנִּגְעִין אֶדֶן רוּאָה,
חוּץ מִנִּגְעֵי עֲצָמוֹ.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אִף לֹא נִגְעֵי קְרוֹבִיו.
וְכָל הַנִּדְרִין אֶדֶן מִתֵּיר,
חוּץ מִנִּדְרֵי עֲצָמוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף לֹא נִדְרֵי אֲשֶׁתוֹ שְׂבִינָה לְבֵין אַחֵרִים.
כָּל הַבְּכוּרוֹת אֶדֶן רוּאָה,
חוּץ מִבְּכוּרֵי עֲצָמוֹ.

פרק ג

מסכת נגעים פרק ג משנה א

א

הַכֹּל מְטֵמֵין בְּנִגְעִין, <מִיִּטְמִין; מְטֵמֵין>
חוּץ מִן הַגּוֹיִם וְגֵר תּוֹשֵׁב. <וְתוֹשֵׁב>
הַכֹּל כְּשֶׁרִין לְרֹאוֹת אֶת הַנִּגְעִים,
אֲלֹא שֶׁהִטְמִינָהּ וְהִטְהִרָה מִפִּי כֹהֵן.
אוֹמְרִים לוֹ:
"אָמַר טָמֵא!"
וְהוּא אוֹמֵר:
"טָמֵא."
"אָמַר טָהוֹר!"
וְהוּא אוֹמֵר:
"טָהוֹר."

אין רואין שני נגעים כאחת,
בין באיש אחד, בין בשני אנשים,
אלא רואה את הראשון,
מסגירו, ומחליטו, ופוטרו,
וחוזר לשני.
אין מסגירין את המסגר,
ולא מחליטין את המחלט.
ואין מסגירין את המחלט,
ואין מחליטין את המסגר.
אבל כתיחלה,
ובסוף שבוע, מסגיר מסגיר,
ומחליט מחליט,
מסגיר ופוטר,
מחליט ופוטר.

מסכת נגעים פרק ג משנה ב

ב

חתן שנראה בו נגע,
נותנין לו שבועת ימי המשתה,
לו ולביתו ולכסותו.
וכן ברגל, נותנין לו כל ימי הרגל.

מסכת נגעים פרק ג משנה ג

ג

עור הבשר מטמא בשני שבועות, <מטמא>
ובשלשה סימנין:
בשער לבן, ובמחיה, ובפסיון.
בשער לבן ובמחיה,
כתיחלה,
בסוף שבוע ראשון,
בסוף שבוע שני,
לאחר הפטור. <ולאחר>
ובפסיון,
בסוף שבוע ראשון,
בסוף שבוע שני,
לאחר הפטור.
ומטמא בשני שבועות, <ומטמא>
שהן שלשה עשר יום.

מסכת נגעים פרק ג משנה ד

ד

השָׁחִין וְהַמְכֹּה מְטַמֵּין בְּשָׁבוּעַ אֶחָד, <מְטַמֵּין>
בְּשָׁנֵי סִימָנִין:
בְּשַׁעַר לָבֵן וּבַפֶּסֶיּוֹן.
בְּשַׁעַר לָבָן,
כְּתוּחָלָה,
בְּסוּף שָׁבוּעַ,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּבַפֶּסֶיּוֹן,
בְּסוּף שָׁבוּעַ,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּמְטַמֵּין בְּשָׁבוּעַ אֶחָד,
שֶׁהוּא שֹׁבַעַת יָמִים.

מסכת נגעים פרק ג משנה ה

ה

הַנִּתְקִין מְטַמֵּין בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, <מְטַמֵּין>
בְּשָׁנֵי סִימָנִין:
בְּשַׁעַר צָהָב דָּק, וּבַפֶּסֶיּוֹן.
בְּשַׁעַר צָהָב דָּק,
כְּתוּחָלָה,
בְּסוּף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
וּבְסוּף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּבַפֶּסֶיּוֹן,
בְּסוּף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
וּבְסוּף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּמְטַמֵּין בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת, <וּמְטַמֵּין>
שֶׁהֵן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם.

מסכת נגעים פרק ג משנה ו

ו

הַקֶּרֶחַת וְהַגִּבַּחַת מְטַמּוֹת בְּשָׁנֵי שְׁבוּעוֹת,
וּבְשָׁנֵי סִימָנִין:
בְּמַחֲזֵה וּבַפֶּסֶיּוֹן.
בְּמַחֲזֵה,
כְּתוּחָלָה,
בְּסוּף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
וּבְסוּף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,

לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּבַפֶּסֶיּוֹן,
בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
וּבְסוֹף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּמִטְמוֹת בְּשָׁנֵי שָׁבוּעוֹת,
שֶׁהֵן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם.

מסכת נגעים פרק ג משנה ז

ז

הַבִּגְדִין מִטְמֵין בְּשָׁנֵי שָׁבוּעוֹת,
בְּשִׁלְשָׁה סִימָנִין:
בִּירְקָרָק, וּבְאֲדָמָדָם, וּבַפֶּסֶיּוֹן.
בִּירְקָרָק וּבְאֲדָמָדָם,
כְּתוּחָלָה,
בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
וּבְסוֹף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּבַפֶּסֶיּוֹן,
בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
וּבְסוֹף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
וּמִטְמֵין בְּשָׁנֵי שָׁבוּעוֹת,
שֶׁהֵן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר יוֹם.

מסכת נגעים פרק ג משנה ח

ח

הַבֵּיתִים מִטְמֵין בְּשִׁלְשָׁה שָׁבוּעוֹת,
בְּשִׁלְשָׁה סִימָנִים:
בִּירְקָרָק, וּבְאֲדָמָדָם, וּבַפֶּסֶיּוֹן.
בִּירְקָרָק וּבְאֲדָמָדָם,
כְּתוּחָלָה,
בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
וּבְסוֹף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,
וּבְסוֹף שָׁבוּעַ שְׁלִישִׁי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.
[וּבַפֶּסֶיּוֹן, בְּסוֹף שָׁבוּעַ רִאשׁוֹן,
בְּסוֹף שָׁבוּעַ שֵׁנִי,
בְּסוֹף שָׁבוּעַ שְׁלִישִׁי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר.]

וּמִטְמִין בְּשִׁלְשָׁה שָׁבוּעוֹת,
שֶׁהֵן תְּשַׁעָּה עָשָׂר יוֹם.
אֵין בְּנִגְעִים פָּחוֹת מִשְׁבֹּעַ אֶחָד,
וְלֹא יֵתֵר עַל שְׁלֹשָׁה שָׁבוּעוֹת.

פרק ד

מסכת נגעים פרק ד משנה א

א

יֵשׁ בְּשַׁעַר לֶבֶן מֵה שְׁאִין בַּפִּסְיוֹן,
וְיֵשׁ בַּפִּסְיוֹן מֵה שְׁאִין בְּשַׁעַר לֶבֶן.
שְׁשַׁעַר לֶבֶן מְטַמֵּא כְּתֻחָלָה,
וּמְטַמֵּא בְּכָל מְרָאָה לֶבֶן,
וְאֵין בּוֹ סִימָן טְהוֹרָה.
וְיֵשׁ בַּפִּסְיוֹן,
שֶׁהַפִּסְיוֹן מְטַמֵּא בְּכָל שֶׁהוּא,
וּמְטַמֵּא בְּכָל הַנִּגְעִים, חוּץ מִן הַנֶּגַע, <לִנְגַע>
מֵה שְׁאִין כֵּן בְּשַׁעַר לֶבֶן.

מסכת נגעים פרק ד משנה ב

ב

יֵשׁ בַּמַּחֲזִיָּה מֵה שְׁאִין בַּפִּסְיוֹן,
וְיֵשׁ בַּפִּסְיוֹן מֵה שְׁאִין בַּמַּחֲזִיָּה.
שֶׁהַמַּחֲזִיָּה מְטַמֵּא כְּתֻחָלָה,
וּמְטַמֵּא בְּכָל מְרָאָה,
וְאֵין בָּהּ סִימָן טְהוֹרָה.
וְיֵשׁ בַּפִּסְיוֹן,
שֶׁהַפִּסְיוֹן מְטַמֵּא בְּכָל שֶׁהוּא,
וּמְטַמֵּא בְּכָל הַנִּגְעִים, חוּץ מִן הַנֶּגַע, <לִנְגַע>
מֵה שְׁאִין כֵּן בַּמַּחֲזִיָּה.

מסכת נגעים פרק ד משנה ג

ג

יֵשׁ בְּשַׁעַר לֶבֶן מֵה שְׁאִין בַּמַּחֲזִיָּה,
וְיֵשׁ בַּמַּחֲזִיָּה מֵה שְׁאִין בְּשַׁעַר לֶבֶן.
שְׁשַׁעַר לֶבֶן מְטַמֵּא בְּשָׁחִין וּבַמִּכְנֶה,
בַּמִּכְנֶס וּבַמַּפְזָר,
וּבַמִּבְצָר וְשִׁלָּא מִבְצָר.

וַיֵּשׁ בַּמַּחֲזִיגָה,
שֶׁהַמַּחֲזִיגָה מְטַמָּא בְּקִרְחַת וּבְגִבְחַת,
הַפּוּכָה וְשֶׁלֹּא הַפּוּכָה,
וּמַעֲכָבֶת אֶת הַהוֹפֵךְ כָּלֹּל לָבֵן,
וּמְטַמָּא בְּכָל מְרָאָה,
מִה שֶׁאֵין כֵּן בְּשַׁעַר לָבֵן.

מסכת נגעים פרק ד משנה ד

ד

שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת,
עֶקְרָן מִשְׁחִיר וְרֹאשׁוֹן מְלִבִּין, [טְהוֹר].
עֶקְרָן מְלִבִּין וְרֹאשׁוֹן מִשְׁחִיר, טָמֵא.
כַּמָּה יֵהְיֶה בְּלִבְלוּנִית?
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
כָּל שֶׁהוּא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כַּדִּי לְקֶרֶץ בְּזוּג.
הֵיטָה אַחַת מִלְמָטוֹן, וְנִחְלָקָה מִלְמַעְלָן,
וְהִיא נִרְאִית כְּשֵׁתִים, טְהוֹר.
בִּהְרֹת, וְכֵה שַׁעַר לָבֵן אוֹ שַׁעַר שְׁחוֹר, טָמֵא.
אֵין חוֹשְׁשִׁין שְׁמָא מַעֲט מְקוֹם שַׁעַר שְׁחוֹר אֶת הַבִּהְרֹת,
מִפְּנֵי שֶׁאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ.

מסכת נגעים פרק ד משנה ה

ה

בִּהְרֹת כְּגָרִיס וְחוֹט יוֹצֵא מִמֶּנָּה,
אִם יֵשׁ בּוֹ רֹחַב שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת,
זִקְקָה לְשַׁעַר לָבֵן וּלְפִסְיוֹן,
אֲבָל לֹא לְמַחֲזִיגָה.
שְׁתֵּי בִּהְרֹת וְחוֹט יוֹצֵא מִזּוֹ לְזוֹ,
אִם יֵשׁ בּוֹ רֹחַב שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת, מְצַרְפֵּן;
וְאִם לֹא, אֵין מְצַרְפֵּן. <אֵינָן>

מסכת נגעים פרק ד משנה ו

ו

בִּהְרֹת כְּגָרִיס וְכֵה מַחֲזִיגָה כְּעֵדֶשָׁה,
וְשַׁעַר לָבֵן בְּתוֹךְ הַמַּחֲזִיגָה,
הִלָּכָה הַמַּחֲזִיגָה, טָמֵא מִפְּנֵי שַׁעַר לָבֵן;
הִלָּךְ שַׁעַר לָבֵן, טָמֵא מִפְּנֵי הַמַּחֲזִיגָה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר,

מִפְּנֵי שְׁלֹא הִפְכֹּתוּ הַבְּהֵרֶת.
בְּהֵרֶת הִיא וּמַחֲזִיתָה כְּגָרִיס,
וְשַׁעַר לָבֵן בְּתוֹךְ הַבְּהֵרֶת,
הִלְכָּה הַמַּחֲזִיָּה, טְמֵאָה מִפְּנֵי שַׁעַר לָבֵן;
הִלֵּךְ שַׁעַר לָבֵן, טְמֵא מִפְּנֵי הַמַּחֲזִיָּה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר,
מִפְּנֵי שְׁלֹא הִפְכֹּתוּ הַבְּהֵרֶת כְּגָרִיס.
וּמוֹדָה,
שְׂאֵם יֵשׁ בַּמָּקוֹם שַׁעַר לָבֵן כְּגָרִיס,
שֶׁהוּא טְמֵא.

מסכת נגעים פרק ד משנה ז

ז

בְּהֵרֶת וּבִה מַחֲזִיָּה וּפְסִיּוֹן,
הִלְכָּה הַמַּחֲזִיָּה, (הַפְּסִיּוֹן) טְמֵאָה מִפְּנֵי הַפְּסִיּוֹן;
הִלֵּךְ הַפְּסִיּוֹן, טְמֵא מִפְּנֵי הַמַּחֲזִיָּה.
וְכֵן בְּשַׁעַר לָבֵן וּבַפְּסִיּוֹן.
הִלְכָּה וַחֲזִירָה בְּסוֹף שְׁבוּעָה,
הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיָּת. <כַּסְלַע>
לְאַחֵר הַפְּטוֹר, תִּרְאָה כִּתְחִלָּה.
הִיָּתָה עֲזָה וְנִעְשִׂית כְּהָה,
כְּהָה וְנִעְשִׂית עֲזָה,
הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיָּתָה,
וּבִלְבָד שְׁלֹא תִתְמַעַט מֵאַרְבָּעָה מִרְאֹת.
כְּנֶסֶה אוֹ פִּסְתָּהּ,
[פִּסְתָּהּ] וְכִנְסָהּ,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וַחֲכָמִים מְטַהֲרִין.

מסכת נגעים פרק ד משנה ח

ח

בְּהֵרֶת כְּגָרִיס וּפִסְתָּה כַּחֲצִי גָרִיס,
וְהִלֵּךְ מִן הָאוֹם כַּחֲצִי גָרִיס,
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
תִּרְאָה כִּתְחִלָּה.
וַחֲכָמִים מְטַהֲרִין.

מסכת נגעים פרק ד משנה ט

ט

בְּהֵרֶת כְּגָרִיס וּפִסְתָּה כַּחֲצִי גָרִיס וְעוֹד,

הִלְכָה לָהּ הָאוֹם כַּחֲצֵי גָרִיס,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכְמִים מְטַהֲרִין.

י

בְּהֶרֶת כַּגְרִיס וּפֶסֶת כַּגְרִיס וְעוֹד,
וְהִלְכָה לָהּ הָאוֹם,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
תִּרְאֶה כִּתְחַלָּה.

מסכת נגעים פרק ד משנה י

יא

בְּהֶרֶת כַּגְרִיס, וּפֶסֶת כַּגְרִיס,
וְנוֹלֵד לַפִּסְיוֹן מַחֲיָה אוֹ שְׁעָר לֶבֶן,
וְהִלְכָה לָהּ הָאוֹם,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא;
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
תִּרְאֶה כִּתְחַלָּה.

יב

בְּהֶרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס וּבָהּ שְׁעָרָה אַחַת,
וְנוֹלֵדָה בְּהֶרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס וּבָהּ שְׁעָרָה אַחַת,
הָרִי זֶה לְהַסְגִּיר.

יד

בְּהֶרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס וּבָהּ שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת,
וְנוֹלֵדָה בְּהֶרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס וּבָהּ שְׁעָרָה אַחַת,
הָרִי זֶה לְהַסְגִּיר.

מסכת נגעים פרק ד משנה יא

יה

בְּהֶרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס וְאֵין בָּהּ כָּלוּם,
נוֹלֵדָה בְּהֶרֶת כַּחֲצֵי גָרִיס וּבָהּ שְׁתֵּי שְׁעֵרוֹת,
הָרִי זֶה לְהַחֲלִיט.

מִפְּנֵי שְׁאֲמָרוּ:

אִם בְּהֶרֶת קִדְמָה לְשְׁעָר לֶבֶן, טָמֵא,
וְאִם שְׁעָר לֶבֶן קִדְם לַבְּהֶרֶת, טָהוֹר.

וְאִם סָפֵק, טָמֵא.

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ קָהָא.

פרק ה

מסכת נגעים פרק ה משנה א

א

כל ספק נגעים טהור,
חוץ מזה, ועוד אחר.
ואי זה זה?
מי שהיתה בו בהרת פגרים והסגירות,
בסוף שבוע והרי היא כסלע,
ספק שהיא היא,
ספק שאחרת באה תחתיה,
טמא.

מסכת נגעים פרק ה משנה ב

ב

החליטו בשער לבן,
הלך שער לבן, וחזר שער לבן;
וכן במחיה, ובפסיון.
בתחלה,
בסוף שבוע ראשון,
בסוף שבוע שני,
לאחר הפטור,
הרי היא כמות שהית.
החליטו במחיה,
והלכה המחיה, וחזרה מחיה,
וכן בשער לבן, ובפסיון.
בתחלה,
בסוף שבוע ראשון,
בסוף שבוע שני,
לאחר הפטור,
הרי היא כמות שהית.
החליטו בפסיון,
הלך הפסיון וחזר הפסיון,
וכן בשער לבן,
בסוף שבוע ראשון,
בסוף שבוע שני,
לאחר הפטור,

הרי היא כמות שהית.

מסכת נגעים פרק ה משנה ג

ג

שער פקדה,

עקביה בן מהללאל מטמא,

וחכמים מטהרין.

אי זה הוא שער פקדה?

מי שהיתה בו בהרת ובה שער לבן,

הלכה הבהרת והניחה לשער לבן במקומו,

וחזרה,

עקביה בן מהללאל מטמא,

וחכמים מטהרין.

אמר רבי עקיבה:

מודה אני בזה שהוא טהור.

ואי זה הוא שער פקדה?

מי שהיתה בו בהרת כגריס ובה שתי שערות,

הלך ממנה כחצי גריס,

והניח לשער לבן במקום הבהרת,

וחזרה.

אמרו לו:

כשם שבטלו את דברי רבי עקביה,

כך דבריך אינן מקימין. <אף>

מסכת נגעים פרק ה משנה ד

ד

כל ספק נגעים כתחלה, טהור,

עד שלא נזקק לטמאה.

משנזקק לטמאה, ספקו טמא.

כיצד?

שנים שבאו אצל הכהן,

בזה בהרת כגריס,

ובזה בהרת כסלע;

בסוף שבוע,

בזה כסלע ובזה כסלע,

ואין ידוע באיזה מהן פסת,

בין באיש אחד, בין בשני אנשים, טהור.

רבי עקיבה אומר:

באיש אחד, טמא,

בשני אנשים, טהור.

מסכת נגעים פרק ה משנה ה

ה

משנזקק לטמאה ספקו טמא,

כיצד?

שנים שבאו אצל הכהן,

בזה בהרת כגרים

ובזה בהרת פסלע;

בסוף שבוע,

בזה כסלע ועוד ובזה כסלע ועוד,

שניהן טמאין.

אף על פי שחזרו להיות כסלע וכסלע,

שניהן טמאין,

עד שיחזרו להיות כגרים.

זה הוא שאמרו:

משנזקק לטמאה, ספקו טמא.

פרק ו

מסכת נגעים פרק ו משנה א

א

גופה שלבהרת, כגרים הקלקי מרבע.

מקום הגרים, תשע עדשות.

מקום עדשה, ארבע שעורות.

נמצאו שלשים ויש שעורות.

מסכת נגעים פרק ו משנה ב

ב

בהרת כגרים ובה מחיה כעדשה,

רבת הבהרת, טמאה, <רבת>

נתמעטה, טהורה.

רבת המחיה, טמאה, <רבת>

נתמעטה, טהורה.

מסכת נגעים פרק ו משנה ג

ג

בהרת כגרים ובה מחיה פחותה מכעדשה,

רבת הבהרת, טמאה,

נתמַעֲטָה, טְהוּרָה;
רֵבֶת הַמַּחֲזִיָּה, טְמֵאָה,
נִתְמַעֲטָה,
רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהֲרִין,
שָׂאִין הַנֶּגַע פּוֹסֵה לְתוֹכָהּ.

מסכת נגעים פרק ו משנה ד

ד

בְּהֵרֶת יִתְּרָה מְכַגְּרִים,
וּבָהּ מַחֲזִיָּה יִתְּרָה מְכַעֲדָשָׁה,
רָבוּ אוֹ שְׁנֵת־מַעֲטוֹ, טְמֵאִין,
וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְמַעֲטוּ מִכְשַׁעוֹר.

מסכת נגעים פרק ו משנה ה

ה

בְּהֵרֶת כְּגָרִים וּמַחֲזִיָּה כְּעֲדָשָׁה מִקְפָּתָהּ,
וְחוּץ לַמַּחֲזִיָּה בְּהֵרֶת,
הַפְּנִימִית לְהַסְגִּיר,
וְהַחִיצוֹנָה לְהַחֲלִיט.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
אֵין מַחֲזִיָּה סִימָן טְמֵאָה לַחִיצוֹנָה.
מַחֲזִיָּה שֶׁהַבְּהֵרֶת לְתוֹכָהּ,
נִתְמַעֲטָה וְהִלָּכָה לָהּ,
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אִם מִבְּפָנִים הִיא כָּלֶת,
סִימָן פְּסִיּוֹן לַפְּנִימִית,
וְהַחִיצוֹנָה טְהוּרָה;
אִם מִבְּחוּץ, הַחִיצוֹנָה טְהוּרָה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ טְהוּרָה.

מסכת נגעים פרק ו משנה ו

ו

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
אֲמַתִּי?
בְּזִמָּן שֶׁהִיא כְּעֲדָשָׁה מוֹבָאֵת.
הֵיטָה יִתְּרָה מְכַעֲדָשָׁה,
הַמּוֹתֵר סִימָן פְּסִיּוֹן לַפְּנִימִית,
וְהַחִיצוֹנָה טְמֵאָה.

הָיָה בּוֹ בְּהֶקֶט פְּחוּת מְכַעֲדָשָׁה,
סִימָן פִּסְיוֹן לְפָנִימִית,
וְאִין סִימָן הַפִּסְיוֹן לְחִיצוֹנָה. <לפִּיסְיוֹן>

מסכת נגעים פרק ו משנה ז

ז

עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע רָאשֵׁי אַבְרִים בְּאָדָם,
אֵינָן מִטְמִין מִשֵּׁם מַחֲיָה:
רָאשֵׁי אֲצָבָעוֹת יָדַיִם וְרַגְלַיִם,
רָאשֵׁי אֲזָנַיִם,
רֹאשׁ הַחֹטֶם,
רֹאשׁ הַגִּוִּיָּה,
רָאשֵׁי הַדָּדִים בְּאִשָּׁה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵף שְׁלֹאִישׁ.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אֵף הַיָּבֻלוֹת וְהַדְּדוּלִין,
אֵינָן מִטְמִין מִשֵּׁם מַחֲיָה.

מסכת נגעים פרק ו משנה ח

ח

אֵלּוּ מְקוֹמוֹת בְּאָדָם שְׂאֵינָן מִטְמִין בְּבִהְרָת:
תוֹךְ הָעֵין,
תוֹךְ הָאָזָן,
תוֹךְ הַחֹטֶם,
תוֹךְ הַפֶּה,
תוֹךְ הַקֶּמֶטִין שְׁבִצְנוֹאֵר,
תוֹךְ הַדָּד,
וּבֵית הַשֹּׁחַי,
כַּף הָרֶגֶל,
וְהַצָּרֶן,
הָרֹאשׁ,
וְהַזָּקָן.
הַשֹּׁחַיִן וְהַמְכָּנָה וְהַקָּדַח הַמּוֹרְדִין,
אֵינָן מִטְמִין בְּנִגְעִים,
וְאֵינָן מִצְטָרְפִין בְּנִגְעִים,
וְאִין הַנֶּגַע פּוֹסֵה לְתוֹכָן,
וְאֵינָן מִטְמִין מִשֵּׁם מַחֲיָה,
וְאֵינָן מַעֲכָבִין אֶת הַהוֹפֵךְ כָּלּוּ לָבֶן.
חֹזֵר הָרֹאשׁ וְהַזָּקָן וְנִקְרָחוּ,

השחין והמכנה והקדח ונעשו צרבה,
הרי אלו מטמין בנגעים,
ואינן מצטרפין עם הנגעים,
ואין הנגע פוסה לתוכן,
ואינן מטמין משם מחיה,
אבל מעכבין את ההופך כלו לבן.
הראש והזקן שלא העלו שער,
הדלדולין שבראש ושבזקן,
נדונין כעור הבשר.

פרק ז

מסכת נגעים פרק ז משנה א

א

אלו בהרות טהורות:
שהיו בו קדם למתן תורה,
בגוי ונתגיר,
בקטן ונולד,
בקמט ונגלה,
בראש ובזקן,
בשחין ובמכנה ובקדח המודרין.
חזר הראש והזקן ונקרחו,
השחין והמכנה והקדח ונעשו צרבה, טהורין.
הראש והזקן עד שלא העלו שער,
העלו שער, ונקרחו.
השחין והמכנה והקדח עד שלא נעשו צרבה,
נעשו צרבת, וחיו,
רבי אליעזר בן יעקב מטמא,
שתחלתן וסופן טמא,
וחכמין מטהרין.

מסכת נגעים פרק ז משנה ב

ב

נשתנו מראיהן,
בין להקל בין להחמיר.
כיצד להקל?
היתה כשלה,
ונעשית כסיד ההיכל, כצמר לבן, וכקרום ביצה,

וּנְעָשִׂית מִסִּפְּחַת שְׂאֵת, אוּ מִסִּפְּחַת עֵזָה.
כִּיצַד לְהַחְמִיר?
הִיתָה כְּקָרוֹם בִּיצָה,
וּנְעָשִׂית כְּצֶמֶר לִבָּן, כְּסִיד הַהִיכָל, וְכִשְׁלֵג,
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְטַהֵר,
רַבִּי אֶלְעָזָר חֲסָמָה אוֹמֵר:
לְהַקֵּל, טָהוֹר,
וּלְהַחְמִיר, תִּרְאֶה כְּתַחֲלָה.
(רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
בֵּין לְהַקֵּל, בֵּין לְהַחְמִיר, תִּרְאֶה כְּתַחֲלָה.)

מסכת נגעים פרק ז משנה ג

ג

בְּהֵרֶת וְאֵין בָּהּ כָּלוּם,
כְּתַחֲלָה,
בְּסוֹף שְׁבוּעַ רָאשׁוֹן, מִסְּגִיר;
בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר, יִפְטָר;
עוֹדָהּ מִסְּגִיר וּפּוֹטְרוֹ,
וְנוֹלְדוּ לוֹ סִמְנֵי טְמֵאָה, יַחֲלִיט.
בְּהֵרֶת וּבָהּ סִמְנֵי טְמֵאָה, יַחֲלִיט.
עוֹדָהּ מִחֲלִיטוֹ, וְהִלְכוּ לָהֶן סִמְנֵי טְמֵאָה,
כְּתַחֲלָה,
בְּסוֹף שְׁבוּעַ רָאשׁוֹן, יִסְגִּיר;
בְּסוֹף שְׁבוּעַ שְׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר, יִפְטָר.

מסכת נגעים פרק ז משנה ד

ד

הַתּוֹלֵשׁ סִמְנֵי טְמֵאָה, וְהִכְנִה אֶת הַמַּחֲיָה,
עוֹבֵר בִּלְאֵ תַעֲשֶׂה.
וּלְטַהֲרָהּ? <הַמְּגִיד מוֹסִיף לִפְנֵי כֵן: וְלֹד וּמוֹחַק וְ>
עַד שֶׁלֹּא בָּא אֶצֶל הַכֹּהֵן, טָהוֹר,
לְאַחַר חֲלָטוֹ, טָמֵא.
אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
שְׁאַלְתִּי אֶת רַבֵּן גְּמַלְיָאֵל
וְאֵת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בְּהוֹלְכִים לַמִּדְבָּת:
בְּתוֹךְ הַסִּגְרוֹ מַה הוּא?
אָמְרוּ לִי:
לֹא שְׁמַעְנוּ, אֲבָל שְׁמַעְנוּ:

עַד שֶׁלֹּא בָּא אֶצֶל הַכֹּהֵן, טָהוֹר,
לְאַחֵר חֲלִיטוֹ, טָמֵא.
הִתְחַלְתִּי מִבִּיא לָהֶם רְאִיּוֹת.
אֶחָד עֹמֵד בְּפָנֵי הַכֹּהֵן,
וְאֶחָד בְּתוֹךְ הַסִּגְרוֹ, טָהוֹר,
עַד שִׁיטְמוֹנוּ הַכֹּהֵן.
מֵאֵמֶתִי הִיא טְהָרְתוֹ?
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
לְכַשְׁיוֹלָד בּוֹ נִגַּע אַחֵר וַיִּטְהַר מִמֶּנּוּ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
עַד שֶׁתִּפְרַח בְּכֻלּוֹ,
אוֹ עַד שֶׁתִּתְמַעֵט בְּהֶרְתּוֹ מִכִּגְרִיס.

מסכת נגעים פרק ז משנה ה

ה

מִי שֶׁהִיָּתָה בּוֹ בְּהֶרֶת וְנִקְצָצָה, טָהוֹרָה.
קִצָּצָה מִתְּכֹנֶן,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
לְכַשְׁיוֹלָד בּוֹ נִגַּע אַחֵר וַיִּטְהַר מִמֶּנּוּ. <לו>
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
עַד שֶׁתִּפְרַח בְּכֻלּוֹ.
הִיָּתָה בְּרֹאשׁ הָעֶרְלָה, יְמוּל.

פרק ח

מסכת נגעים פרק ח משנה א

א

הַפּוֹרֵחַ מִן הַטָּמֵא, טָהוֹר.
חֲזָרוּ בּוֹ רְאֵשֵׁי אֲבָרִים, טָמֵא,
עַד שֶׁתִּתְמַעֵט בְּהֶרְתּוֹ מִכִּגְרִיס.
מִן הַטָּהוֹר, טָמֵא.
חֲזָרוּ בּוֹ רְאֵשֵׁי אֲבָרִים, טָמֵא,
עַד שֶׁתִּחְזֹר בְּהֶרְתּוֹ לְכַמוֹת שְׁהִית.

מסכת נגעים פרק ח משנה ב

ב

בְּהֶרֶת כִּגְרִיס וְכֹה מִחִיָּה כְּעֵדֶשָׁה,
פָּרְחָה בְּכֻלּוֹ,

ואחר כך הלכה לה מחיה,
או שהלכה לה מחיה,
ואחר כך פרחתה בכולו, טהור.
נולדה לו מחיה, טמא.
נולד לו שער לבן,
רבי יהושע מטמא,
וחכמים מטהרין.

מסכת נגעים פרק ח משנה ג

ג

בהרת ובה שער לבן,
פרחתה בכולו,
אף על פי ששער לבן במקומו,
טהור.
בהרת ובה פסיון,
פרחתה בכולו, טהור.
וכלו, שחזרו בהן ראשי אברים,
הרי אלו טמאין;
פרחתה במקצתו, טמא,
פרחתה בכולו, הרי הוא טהור.

מסכת נגעים פרק ח משנה ד

ד

כל פריחת ראשי אברים,
שבפריחתן טהרו טמא, וכשחזרו, טמאין.
כל חזרת ראשי אברים, <חזירת>
שבחזרתן טמאו טהור, <שבחזירתן>
נתכסו, טהור,
נתגלו, טמא,
אפלו מאה פעם.

מסכת נגעים פרק ח משנה ה

ה

כל הראוי לטמא בנגע הבהרת,
מעכב את הפריחה. <מעכבת>
כל שאינו ראוי לטמא בנגע הבהרת,
אינו מעכב את הפריחה.
כיצד?
פרחתה בכולו, אבל לא בראש ובזקן,
השחין, והמכנה והקדח והמורדין,

חֲזֹר הָרֹאשׁ וְהִזְקֵן וְנִקְרַח,
הַשְׁחִין וְהַמְכֹּה וְהִקְדַּח וְנַעֲשׂוּ צָרָה,
טְהוֹרִין.
פָּרַחַה בְּכֹלוֹ,
אֲבָל לֹא בִכְחָצִי עֲדָשָׁה סִמוּךְ לָרֹאשׁ וְלִזְקֵן,
לַשְׁחִין, וְלַמְכֹּה וְלַקְדַּח,
חֲזֹר הָרֹאשׁ וְהִזְקֵן וְנִקְרַח,
הַשְׁחִין וְהַמְכֹּה וְהִקְדַּח וְנַעֲשׂוּ צָרָה,
אִף עַל פִּי שְׁנַעֲשֶׂה מְקוֹם הַמַּחֲיָה בַּהֶרֶת,
טָמֵא, עַד שֶׁתִּפְרַח בְּכֹלוֹ.

מסכת נגעים פרק ח משנה ו

ו

שְׁתֵּי בְּהֵרוֹת,
אַחַת טָמְאָה וְאַחַת טְהוֹרָה,
פָּרַחַה מִזֹּו לָזוֹ,
וְאַחֵר כֵּךְ פָּרַחַה בְּכֹלוֹ, טְהוֹר.
בִּשְׁפָתוֹ הָעֲלִינָה,
בִּשְׁפָתוֹ הַתַּחְתּוֹנָה,
בִּשְׁתֵּי אֶצְבָּעוֹתָיו,
בִּשְׁנֵי רִיסֵי עֵינָיו,
אִף עַל פִּי מַדְבִּיקָן זֶה לָזֶה וְהֵן נִרְאִין כְּאַחַת,
טְהוֹר.
פָּרַחַה בְּכֹלוֹ,
אֲבָל לֹא בַּבֶּהֱקָ, טָמֵא.
חֲזֹרוּ בּוֹ רְאשֵׁי אֲבָרִים כְּמִין בִּהָק,
טְהוֹר.
חֲזֹרוּ בּוֹ רְאשֵׁי אֲבָרִים פְּחוֹת מִכְעֶדְשָׁה,
רְבִי מֵאִיר מִטָּמֵא,
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
בִּהָק פְּחוֹת מִכְעֶדְשָׁה,
סִימֵן הַטָּמְאָה כִּתְחַלָּה,
וְאִין סִימֵן טָמְאָה בְּסוֹף.

מסכת נגעים פרק ח משנה ז

ז

הַבָּא בְּכֹלוֹ לָבֵן, יִסְגִּיר. <יִסְגִּירוֹ>
נוֹלַד לוֹ שַׁעַר לָבֵן, יִחְלִיט.
הַשְׁחִירוּ שְׁתֵּיהֶם, אוֹ אַחַת מֵהֶן,
הַקִּצִּירוּ שְׁתֵּיהֶן, אוֹ אַחַת מֵהֶן.

נִסְמָךְ הַשְׁחִין לַשְׁתִּיָּהּ, אוֹ לְאַחַת מֵהֶן,
הַקִּיף הַשְׁחִין לַשְׁתִּיָּהּ, אוֹ לְאַחַת מֵהֶן,
אוֹ חֲלָקוֹ;

הַשְׁחִין, וּמַחִית הַשְׁחִין,
וְהַמְכֹּה, וּמַחִית הַמְכֹּה, וְהַבֶּהֱקָה,
נוֹלֵד לוֹ מַחִיָּה, אוֹ שְׁעָר לָבֶן, טָמֵא.
לֹא נוֹלֵד לוֹ לֹא מַחִיָּה וְלֹא שְׁעָר לָבֶן, טָהוֹר.
וְכֻלָּם שְׁחִזְרוּ בָּהֶן רָאשֵׁי אֲבָרִים,
הָרִי אֵלָיו כְּמוֹת שְׁהִיּוֹ.
פָּרְחָה בְּמִקְצָתוֹ, טָמֵא.
פָּרְחָה בְּכֻלּוֹ, טָהוֹר.

מסכת נגעים פרק ח משנה ח

ח

וְאִם בְּכֻלּוֹ פָּרְחָה כְּאַחַת,
מִתּוֹךְ הַטְּהָרָה, טָמֵא, <הַטְּהוֹרָה>
וּמִתּוֹךְ הַטְּמֵאָה, טָהוֹר.
הַטְּהַר מִתּוֹךְ הַסֶּגֶר, <הַטְּהוֹר>
פְּטוּר מִן הַפְּרִיעָה וּמִן הַפְּרִימָה,
וּמִן הַתְּגַלְחָת, וּמִן הַצִּפּוּרִין;
מִתּוֹךְ הַחֵלֶט, חֵיֵב בְּכֻלָּם.
זֶה הַזֶּה מִטְּמֵא בְּבִיָּאָה.

מסכת נגעים פרק ח משנה ט

ט

הֵבֵא בְּכֻלּוֹ לָבֶן וּבֹו מַחִיָּה כְּעֵדֶשָׁה,
פָּרְחָה בְּכֻלּוֹ, וְאַחֵר כִּךְ חִזְרוּ בֹו רָאשֵׁי אֲבָרִין,
רָבִי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
כְּחִזְרַת רָאשֵׁי אֲבָרִין בְּבִהְרַת גְּדוּלָּה. <כְּחִזְרַת>
רָבִי אֱלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:
כְּחִזְרַת רָאשֵׁי אֲבָרִין בְּבִהְרַת קִטְנָה. <כְּחִזְרַת>

מסכת נגעים פרק ח משנה י

י

יֵשׁ מְרָאָה נִגְעוֹ לִכְהֵן וְנִשְׁכָּר,
וְיֵשׁ מְרָאָה וּמִפְסִיד.
כִּיצַד?
מִי שֶׁהָיָה מַחֲלֵט,
וְהִלְכוּ לָהֶן סִימְנֵי טְמֵאָה,
לֹא הִסְפִּיק לְהִרְאוֹתָהּ לִכְהֵן עַד שֶׁפָּרְחָה בְּכֻלּוֹ,

טהור, שאלו הראה לכהן, היה טמא.
בהרת ואין בה כלום,
לא הספיק להראותה לכהן עד שפרחה בכלו,
טמא, שאלו הראה לכהן, היה טהור.

פרק ט

מסכת נגעים פרק ט משנה א

א

השחין והמכה מטמין בשבוע אחד,
בשני סימנים:
בשער לבן ובפסיון.
אי זה הוא השחין?
לקה בעץ באבן ובגפת, או במי טבריה,
וכל שאינו מחמת האש,
זה הוא השחין. <זו היא>
ואי זו היא המכה?
נכה בגחלת או ברמץ,
וכל שהוא מחמת האש,
זו היא המכה.

מסכת נגעים פרק ט משנה ב

ב

השחין והמכה אין מצטרפין זה עם זה,
ואין פוסין מזה לזה,
אין פוסין בעור הבשר,
ולא עור הבשר פוסה לתוכן.
היו מורדין, טהורין.
ועשו קרום כקלפת השום,
זו היא צרבת השחין האמורה בתורה.
חזרו וחי,
אף על פי שמקומן צלקת,
נדונין בעור הבשר.

מסכת נגעים פרק ט משנה ג

ג

שאלו את רבי אליעזר: <אלעזר>
מי שעלת לתוך ידו בהרת כסלע,

ומקומה צרבת השחין?
 אָמַר לָהֶם:
 יִסְגִּיר.
 אָמְרוּ לוֹ:
 לָמָּה?
 לְגַדֵּל שַׁעַר לִבָּן אֵינָהּ רְאוּיָה,
 וּלְפָסִיּוֹן אֵינָהּ פּוֹסָה,
 וְלַמַּחֲיָה אֵינָהּ מַטְמָא!
 אָמַר לָהֶן:
 שְׁמַעְתִּי, שָׁמָּה תִכְנַס וְתִפְסָה.
 אָמְרוּ לוֹ:
 וְהֵלֹא מְקוֹמָהּ כְּגָרִיס?
 אָמַר לָהֶם:
 לֹא שְׁמַעְתִּי.
 אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה:
 אֵלֶּמֶד בּוֹ?
 אָמַר לוֹ:
 אִם לָקִים דְּבָרֵי חֲכָמִים, הֵינָּה!
 אָמַר לוֹ:
 שָׁמָּה יוֹלֵד לוֹ שָׁחִין אַחֵר חוּצָה לוֹ,
 וְיִפְסָה לְתוֹכוֹ.
 אָמַר לוֹ:
 חֲכָם גָּדוֹל אַתָּה, שְׁקִימָתְ דְּבָרֵי חֲכָמִים!

פרק י

מסכת נגעים פרק י משנה א

א

הַנֶּתְקִין מִטְּמִין בְּשָׁנִי שְׁבֻעוֹת, בְּשָׁנִי סִימָנִים:
 בְּשַׁעַר צֹהֵב דֶּק וּבִפְסִיּוֹן.
 בְּשַׁעַר 'צֹהֵב דֶּק', לִקְוֵי קֶצֶר.
 דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
 רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גִּירִי אוֹמֵר:
 אֶפְלוּ אֲרוּךְ.
 אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן:
 מָה הִלְשׁוֹן אוֹמְרִין:
 'דֶּק מִקַּל זֶה, דֶּק קָנָה זֶה',
 דֶּק לִקְוֵי קֶצֶר אוֹ דֶּק לִקְוֵי אֲרוּךְ?

אמר לו רבי עקיבה:
עד שאנו למדין מן הקנה,
נלמד מן השער!
'דק שערו שלפלוני', <דק שערו מקל שלפלוני>
דק לקוי קצר, לא דק לקוי ארוך?

מסכת נגעים פרק י משנה ב

ב

שער צהב דק מטמא מכנס ומפזר,
ומבצר, ושלא מבצר,
הפוך, ושלא הפוך.
דברי רבי יהודה.
רבי שמעון אומר:
אינו מטמא אלא הפוך.
אמר רבי שמעון:
ודין הוא:
מה אם שער לבן, שאין שער אחר מציל מידו,
אינו מטמא אלא הפוך,
שער צהב דק ששער אחר מציל מידו,
אינו דין שלא יטמא אלא הפוך?
רבי יהודה אומר:
כל מקום שצריך לומר הפך, <הפוך>
אמר הפך.
אבל הנתק, שנאמר בו: (ויקרא יג, לב)
"לא היה בו שער צהב",
מטמא הפוך ושלא הפוך. <הפך; הפך>

מסכת נגעים פרק י משנה ג

ג

הצומח מציל מיד שער צהב ומיד הפסיון,
מכנס ומפזר,
מבצר, ושלא מבצר.
המשאר מציל מיד שער צהב ומיד הפסיון,
מכנס ומבצר,
מציל מן הצד,
עד שיהא רחוק מן הקמה מקום שתי שערות.
אחת צהובה ואחת שחורה,
אחת צהובה ואחת לבנה,
אינן מצילות.

מסכת נגעים פרק י משנה ד

ד

שַׁעַר צֹהֵב שֶׁקֹּדֶם אֶת הַנֶּתֶק, טָהוֹר.
רַבִּי יְהוּדָה מְטַמֵּא. <יודה>
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר: <לְעֶזֶר>
לֹא מְטַמֵּא, וְלֹא מְצִיל.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל שֶׁאֵינוֹ סִימֵן טִמְאָה בְּנֶתֶק,
הָרִי הוּא סִימֵן טְהוֹרָה בְּנֶתֶק. <טהורה>

מסכת נגעים פרק י משנה ה

ה

כִּיצַד מְגַלְחִין אֶת הַנֶּתֶק?
מְגַלַּח חוּצָה לוֹ,
וּמַנִּיחַ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת סְמוּךְ לוֹ, <סימן>
כְּדִי שֶׁיְהִי נֶכֶד אִם פֶּסֶה.
הַחֲלִיטוֹ בְּשַׁעַר צֹהֵב,
וְהָלַךְ שַׁעַר צֹהֵב,
וְחִזַּר שַׁעַר צֹהֵב,
וְכֵן בַּפְסִיּוֹן,
כַּתְּחִלָּה,
בְּסוּף שְׁבוּעַ רְאשׁוֹן,
וּבְסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר,
הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִית.
הַחֲלִיטוֹ בַּפְסִיּוֹן,
וְהָלַךְ הַפְסִיּוֹן,
וְחִזַּר הַפְסִיּוֹן,
וְכֵן בְּשַׁעַר צֹהֵב,
בְּסוּף שְׁבוּעַ רְאשׁוֹן,
וּבְסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי,
לְאַחַר הַפֶּטוּר,
הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִית.

מסכת נגעים פרק י משנה ו

ו

שְׁנֵי נִתְקִים זֶה בְּצַד זֶה,
וְשִׁטָּה שֶׁלִּשְׁעַר מִפְסַקַת בִּינְיָהֶן,
נִפְרָץ מִמְּקוֹם אֶחָד, טָמֵא;
מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת, טָהוֹר.

כַּמָּה תִּהְיֶה פֶּרֶץ?
מִקּוֹם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת.
נִפְרָץ מִמִּקּוֹם אֶחָד כַּגָּרִיס, טָמֵא.

מסכת נגעים פרק י משנה ז

ז

שְׁנֵי נִתְקִים זֶה לִפְנֵימֵי זֶה,
וְשִׁטָּה שֶׁלִּשְׁעָר מִפְּסֻקַּת בִּינְיָהּ,
נִפְרָץ מִמִּקּוֹם אֶחָד, טָמֵא; <במקום>
מִשְׁנֵי מְקוֹמוֹת, טָהוֹר.
כַּמָּה תִּהְיֶה הַפֶּרֶץ?
מִקּוֹם שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת.
נִפְרָץ מִמִּקּוֹם אֶחָד כַּגָּרִיס, טָהוֹר. <במקום>

מסכת נגעים פרק י משנה ח

ח

מִי שֶׁהָיָה בּוֹ נִתְקַּ וּבּוֹ שְׁעָר טָמֵא,
וְנוֹלֵד לוֹ שְׁעָר שְׁחוֹר, טָהוֹר;
אִם עַל פִּי נִטָּה וְהִלָּךְ לוֹ שְׁעָר שְׁחוֹר, טָהוֹר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל נִתְקַ שֶׁטָּהַר שְׁעָה אַחַת,
אֵין לוֹ טָמְאָה לְעוֹלָם.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
כָּל שְׁעָר שְׁחוֹר שֶׁטָּהַר שְׁעָה אַחַת, <צהוב>
אֵין לוֹ טָמְאָה לְעוֹלָם.

מסכת נגעים פרק י משנה ט

ט

מִי שֶׁהָיָה בּוֹ נִתְקַ כַּגָּרִיס,
וְנִתְקַ כָּל רֹאשׁוֹ, טָהוֹר.
הָרֹאשׁ וְהַזָּקֵן אֵינָן מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה,
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
וְדִין הוּא:
מִה עוֹר הַפָּנִים וְעוֹר הַבֶּשֶׁר,
שֵׁשׁ דְּבָרִים אֶחָד מִפְּסֻקַּת בִּינְיָהּ, <אחר>
מְעַכְבִּין זֶה אֶת זֶה,
הָרֹאשׁ וְהַזָּקֵן.

שְׁאִין דְּבַר אַחַר מִפְסִיק בִּינִיהֶם,
אִינוּ דִין שִׁיעָבּוּ זֶה אֶת זֶה?
הָרֹאשׁ וְהַזֶּקֶן אֵינָן מְצֻטְרָפִין זֶה עִם זֶה,
וְאֵינָן פּוֹסִין מִזֶּה לָזֶה.
וְאִי זֶה הוּא הַזֶּקֶן?
מִפְּרָק שְׁלֵלָחִי עַד פִּיקָה שְׁלַגְרָגֶרֶת.

מסכת נגעים פרק י משנה י

י

הַקֶּרַחַת וְהַגִּבְחַת מִטְמוֹת בְּשָׁנִי שְׁבֻעוֹת,
בְּשָׁנִי סִימָנִין:
בְּמַחֲזֶה וּבִפְסִיּוֹן.
אִי זֶה הִיא הַקֶּרַחַת?
אֶכֶל נָשִׁים, סֶךְ נָשִׁים,
מִכָּה שְׁאִינָה רְאוּיָה לְגַדֵּל אֶת הַשֶּׁעַר.
וְאִי זֶה הִיא הַקֶּרַחַת?
מִקְדָּקֵד הַשּׁוֹפֵעַ לְאַחֲרֵיו עַד פִּיקָה שְׁלַצְנוֹאֵר.
וְאִי זֶה הִיא הַגִּבְחַת?
מִקְדָּקֵד הַשּׁוֹפֵעַ לְפָנָיו עַד כְּנֶגֶד שֶׁעַר מְלֻמְעָלָן.
הַקֶּרַחַת וְהַגִּבְחַת אֵינָן מְצֻטְרָפוֹת זֶה עִם זֶה,
וְאֵינָן פּוֹסוֹת מִזֶּה לָזֶה;
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: <יודָה>
אִם יֵשׁ שֶׁעַר בִּינִיהֶן, אֵינָן מְצֻטְרָפוֹת;
וְאִם לֹא, הֵרִי אֱלוֹ מְצֻטְרָפוֹת.

פרק יא

מסכת נגעים פרק יא משנה א

א

כָּל הַבְּגָדִים מִטְמִין בְּנִגְעִין,
חוּץ מִשְׁלָגוֹזִים.
הַלּוֹקֵחַ בְּגָדִים מִן הַגּוֹזִים,
יִרְאוּ כְּתוּחָלָה.
עוֹרוֹת הַיָּם אֵינָן מִטְמִין בְּנִגְעִים.
חֶבֶר לָהֶן מִן הַגִּדֵּל בְּאַרְץ,
אֶפְלוֹ חוּט, מְשִׁיחָה,
דְּבַר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה,
טְמֵא.

מסכת נגעים פרק יא משנה ב

ב

צָמַר גְּמָלִים, צָמַר רְחֵלִים שְׁטָרְפָן זֶה בְּזֵה,
אִם רַב מִן הַגְּמָלִים, אֵינוּ מִטְמָא בִּנְגָעִים;
אִם רַב מִן הָרְחֵלִים, מִטְמָא בִּנְגָעִים;
מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, מִטְמָא בִּנְגָעִים.
וְכֵן הַפֶּשֶׁתַּן וְהַקֶּנֶבֶס שְׁטָרְפָן זֶה בְּזֵה.

מסכת נגעים פרק יא משנה ג

ג

הַעֲזֵרוֹת וְהַבְּגָדִים הַצְּבוּעִין אֵינָן מִטְמִין בִּנְגָעִים.
הַבָּתִּים,
בֵּין צְבוּעִין, בֵּין שְׂאִינָן צְבוּעִים,
מִטְמִין בִּנְגָעִים.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הַעֲזֵרוֹת כְּבָתִּים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
הַצְּבוּעִין בִּידֵי שְׁמַיִם מִטְמִין.

מסכת נגעים פרק יא משנה ד

ד

בְּגָד שֶׁשְׁתִּיו צְבוּעַ וְעָרְבוּ לָכֵן, <ועירבו>
עָרְבוּ צְבוּעַ וְשְׁתִּיו לָכֵן, <עירבו>
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַנִּרְאָה.
הַבְּגָדִין מִטְמִין בִּירְקָרַק שְׁבִירוֹקִין,
וּבְאֲדָמָדָם שְׁבָאֲדָמָים.
הֵיזָה יְרֻקָּרַק וּפְסָה אֲדָמָדָם,
[אֲדָמָדָם] וּפְשָׁה יְרֻקָּרַק,
טָמֵא.
נִשְׁתַּנָּה וּפְסָה, נִשְׁתַּנָּה וְלֹא פְסָה,
כָּאֵלוּ לֹא נִשְׁתַּנָּה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
יִרְאָה כְּתַחלָּה.

מסכת נגעים פרק יא משנה ה

ה

הָעוֹמֵד בְּרֹאשׁוֹן,
יִכָּבֵס וְיִסְגִּיר.

הַעוֹמֵד בְּשָׁנִי,
יִשְׂרָף.
הַפּוֹשֶׁה בָּזָה וּבָזָה,
יִשְׂרָף.
הַכֹּהֵן כְּתוּחָלָה,
רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אוֹמֵר:
יִכְבֹּס וְיִסְגִּיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵינוֹ זָקוּק לוֹ.

ו

הַכֹּהֵן בְּרֹאשׁוֹן,
יִכְבֹּס וְיִסְגִּיר.
הַכֹּהֵן בְּשָׁנִי,
קוֹרְעוֹ וְשׁוֹרֵף מֵה שְׁקָרָע,
וְצָרִיךְ מְטָלִית.
רַבִּי נְחֻמִּי אוֹמֵר:
אֵינוֹ צָרִיךְ מְטָלִית.

מסכת נגעים פרק יא משנה ו

ז

חֹזֵר נִגְע לִבְגָד,
מְצִיל אֶת הַמְטָלִית.
חֹזֵר לַמְטָלִית,
שׁוֹרֵף אֶת הַבֶּגֶד.
הַטּוֹלָה מִן הַמִּסְגָּר בְּטָהוֹר,
חֹזֵר נִגְע לִבְגָד,
שׁוֹרֵף אֶת הַמְטָלִית;
חֹזֵר לַמְטָלִית,
הַבֶּגֶד הָרֹאשׁוֹן יִשְׂרָף,
וְהַמְטָלִית תִּשְׁמַשׁ אֶת הַבֶּגֶד הַשֵּׁנִי בְּסִימָנִין.

מסכת נגעים פרק יא משנה ז

ח

קִיטָא שֵׁישׁ בֶּה פֶּסֶפְסִין צְבוּעִין וּלְבָנִים,
וּפּוֹסִין מִזָּה לָזָה.
שְׂאֵלוּ אֶת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
וְהֵרִי הוּא פֶּסֶפְסִין יְחִידִי?
אָמַר לָהֶם:
לֹא שְׁמַעְתִּי.

אמר לו רבי יהודה בן בתירה:

אלמד בו?

אמר לו:

אם לקים דברי חכמים, הן!

אמר לו:

שלא יעמד בו שני שבועות, טמא.

אמר לו:

חכם גדול אתה! שקימת דברי חכמים.

הפסיון והסמוך, כל שהוא;

הרחוק, כגרים;

והחוזר, כגרים.

מסכת נגעים פרק יא משנה ח

ט

השתי והערב מטמין בנגעים מיד.

רבי יהודה אומר:

השתי, משישלק, והערב מיד,

והאונן שלפשתן, משיתלבנו.

כמה תהא בפקעת ותהא מטמא בנגעים? <מטמא>

כדי לארג ממנה שלוש על שלוש שתי וערב,

אפלו כלה שתי, ואפלו כלה ערב.

היתה פסיקות, אינה מטמא בנגעים.

רבי יהודה אומר:

אפלו פסיקה אחת וקשורה,

אינה מטמא בנגעים.

מסכת נגעים פרק יא משנה ט

י

המעלה מן הפקעת לחברתה,

מן הסליל לחברו,

מן הכבד העליונה לכבד התחתונה,

וכן שני דפי חלוק שגרא נגע באחד מהן,

הרי השני טהור.

בנפש המסכת,

ובשתי העומד,

הרי אלו מטמאין בנגעים מיד.

רבי שמעון אומר:

שתי, אם היתה רצופה, מטמא.

מסכת נגעים פרק יא משנה י

יא

נִרְאָה בְּשֵׁתִי הָעוֹמֵד,
הָאָרִיג טְהוֹר.
נִרְאָה בְּאָרִיג,
הִשְׁתִּי הָעוֹמֵד טְהוֹר.
נִרְאָה בְּסָדִין,
שׁוֹרֵף אֶת הַנוֹמִין.
נִרְאָה בְּנוֹמִין,
הַסָּדִין טְהוֹר.
חֲלוּק שֶׁנִּרְאָה בּוֹ נָגַע,
מַצִּיל אֶת הָאֲמֻרִּית שָׁבוּ,
אֶפְלוּ הֵן אֲרָגְמָן.

מסכת נגעים פרק יא משנה יא

יב

כָּל הָרְאוּי לְטִמָּא טִמָּא מֵת,
אִף עַל פִּי שְׁאִינוּ רְאוּי לְטִמָּא מִדֶּרֶס,
מִטִּמָּא בְּנִגְעִים,
כְּגוֹן קָלַע שְׁלִסְפִינָה,
וִילוֹן וְשִׁבִּים שְׁלִסְבָּכָה,
וּמִטְפָּחוֹת סְפָרִים, וְגִנְגְלוֹן,
וְרִצּוּעוֹת מִנְעֵל וְסִנְדֵּל שֵׁשׁ בָּהֶם רֹחַב כַּגָּרִיס,
הָרִי אֵלּוּ מִטְמִין בְּנִגְעִים.
סָגוּס שֶׁנִּרְאָה בּוֹ נָגַע,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
עַד שִׁירְאָה בְּאָרִיג וּבִמְכִין.
הַחֲמַת וְהַתְרַמֶּל, נִרְאִין כְּדֶרֶךְ,
וּפּוֹשָׁה מִתּוֹכוֹ לְאַחֲרָיו, <וּפּוֹסָה>
וּמֵאַחֲרָיו לְתוֹכוֹ.

מסכת נגעים פרק יא משנה יב

יג

בְּגֵד הַמִּסְגֵּר שֶׁנִּתְעַרַּב בְּאַחֲרָיו,
כָּלֶם טְהוֹרִין;
קֶצֶצוֹ וְעֵשָׂאוֹ מְכִין,
טְהוֹר, וּמִתֵּר בִּהְנִיתוֹ.
וְהַמְחֻלָּט שֶׁנִּתְעַרַּב בְּאַחֲרָיו,
כָּלֶם טִמָּאִים.
קֶצֶצוֹ וְעֵשָׂאוֹ מְכִין,
טִמָּא, וְאֶסוּר בִּהְנִיתוֹ.

פרק יב

מסכת נגעים פרק יב משנה א

א

כָּל הַבֵּתִים מִטְּמֵיִן בְּנִגְעִים, חוּץ מִשְּׁלֵגוֹיִם.
הַלּוֹקֵחַ בָּתִּים מִן הַגּוֹיִם,
יֵרְאוּ כִּתְחִלָּה.
בֵּית עָגֹל,

בֵּית טְרִיגוֹן, <trígonos: משולש>

בֵּית הַבְּנוּי בְּסַפִּינָה אוֹ בְּאַסְכְּדִיָּה, <skhedía: דברה>
עַל אַרְבַּע קוֹרוֹת,
אֵינוֹ מִטְּמֵא בְּנִגְעִים.
וְאִם הָיָה מֵרַבֵּעַ,
אֶפְלוּ עַל אַרְבָּעָה עֲמוּדִים,
מִטְּמֵא.

מסכת נגעים פרק יב משנה ב

ב

בֵּית שְׁאֶחָד מֵצִדְדָיו מְחַפָּה בְּשִׁישׁ,
אֶחָד בְּסִלַּע וְאֶחָד בְּלִבְנִים וְאֶחָד בְּעֹפֶר,
טָהוֹר.
בֵּית שֶׁלֹּא הָיוּ בוֹ אֲבָנִים וְעֲצִים וְעֹפֶר,
וְנִרְאָה בוֹ נִגַּע,
וְאַחֲרֵי כֵן הִבִּיאוּ בוֹ אֲבָנִים וְעֲצִים וְעֹפֶר,
טָהוֹר.
וְכֵן בְּגֵד שֶׁלֹּא אָרַג בוֹ שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ,
וְנִרְאָה בוֹ נִגַּע,
וְאַחֲרֵי כֵן אָרַג בוֹ שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ,
טָהוֹר.
אֵין הַבֵּית מִטְּמֵא בְּנִגְעִים,
עַד שֶׁיְהוּ בוֹ אֲבָנִים וְעֲצִים וְעֹפֶר.

מסכת נגעים פרק יב משנה ג

ג

כַּמָּה אֲבָנִים יְהוּ בוֹ?
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
אַרְבַּע.

רבי עקיבה אומר:

שמונה.

שרבי ישמעאל אומר:

עד שיראה כשני גריסים על שתי אבנים

או על אבן אחת.

רבי עקיבה אומר:

עד שיראה כשני גריסים על שתי אבנים,

לא על אבן אחת.

רבי אלעזר ברבי שמעון אומר:

עד שיראה כשני גריסים על שתי אבנים,

כשני כתלים בזוית,

ארכו כשני גריסין, ורחבו כגריס.

מסכת נגעים פרק יב משנה ד

ד

עצים, כדי לתן תחת השקוף.

רבי יהודה אומר:

כדי לעשות סנדל לאחורי השקוף.

עפר, כדי לתן בין פצים לחברו.

קירות האבוס וקירות המחיצה

אינן מטמין בנגעים.

ירושלים וחוצ לארץ אינן מטמין בנגעים.

מסכת נגעים פרק יב משנה ה

ה

פיצד ראית הבית?

"ובא אשר לו הבית והגיד לכהן לאמר,

כנגע נראה לי בבית" (ויקרא יד, לה).

אפלו תלמיד חכמים ויודע שהוא נגע ודאי,

לא יגזר ויאמר "נגע נראה לי בבית",

אלא "כנגע נראה לי בבית".

ו

"וצנה הכהן ופנו את הבית",

אפלו חבילי קנים.

דברי רבי יהודה.

רבי שמעון אומר:

עסק הוא לפנוי?

אמר רבי מאיר:

וכי מה מטמא לו?

אם תאמר כלי עצו ובגדיו ומתכתו,
מטבילין והן טהורין!
ועל מה חסה התורה?
על כלי חרשו, ועל פכו, ועל תפיו.
אם כן חסה התורה על ממונו הבזוי,
קול נחמר על ממונו החביב;
אם כך על ממונו,
קול נחמר על נפש בניו ובנותיו;
אם כך על שלרשע,
קל נחמר על שלצדיק.

מסכת נגעים פרק יב משנה ו

ז

ואינו הולך לתוך ביתו ומסגיר,
ולא עומד בתוך הבית שהנגע בתוכו ומסגיר,
אלא עומד על פתח הבית שהנגע בתוכו ומסגיר,
שנאמר: (ויקרא יד, לח)
"ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית,
והסגיר את הבית שבעת ימים".

ח

ובא בסוף השבוע וראה אם פסה, (ויקרא יד, מ)
"וצנה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע",
(ויקרא יד, מב) <וכובס שנ' וט'>
"ולקחו אבנים אחרות והביאו אל תחת האבנים,
ועפר אחר יקח וטח את הבית"
ואינו נוטל אבנים מצד זה ומביא לזה,
ולא עפר מצד זה ומביא לזה,
ולא סיד מכל מקום.
ואינו מביא לא אחת תחת שתיים,
ולא שתיים תחת אחת,
אלא מביא שתיים תחת שתיים,
תחת שלוש, ותחת ארבע.
מפן אמרו:
"אי לרשע! אי לשכנו!"
שניהן חולצין,
שניהן קוצעין,
שניהן מביאין את האבנים,
אבל הוא לבדו מביא את העפר,
שנאמר:

"וְעֵפֶר אַחֵר יִקַּח וְטַח אֶת הַבַּיִת",
וְאֵין חֵבְרוֹ מִטַּפֵּל עֲמוֹ בְּטִיחָה.

מסכת נגעים פרק יב משנה ז

ט

וְכֹא בְּסוּף שְׁבוּעַ וְרָאָה אִם חָזַר, (וַיִּקְרָא יד,מה)
וְנָתַן אֶת הַבַּיִת,
אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו וְאֶת כָּל עֵפֶר הַבַּיִת,
וְהוֹצִיא אֶל מִחוּץ לְעִיר אֶל מְקוֹם טָמֵא."
וְהַפְסִיחַ הַסְמוּךְ, כָּל שֶׁהוּא,
הַרְחוֹק, כְּגָרִיס,
וְהַחֲזֵר בְּבֵיתוֹ, כְּשֶׁנִּי גְרִיסִין.

פרק יג

מסכת נגעים פרק יג משנה א

א

עֲשֶׂה בְּתִים הֵן:
הַפֶּקֶה בְּרֹאשׁוֹן, וְהַהוֹלֵךְ לוֹ,
גוֹלְפוֹ וְהוּא טָהוֹר. <קולפו! ק' מחוקה וג' כתובה עליו>
הַפֶּקֶה בְּשֵׁנִי, וְהַהוֹלֵךְ לוֹ,
גוֹלְפוֹ וְהוּא טָעוֹן צִפְרִין. <קולפו! ק' מחוקה וג' כתובה עליו>
הַפּוֹשֶׁה בְּרֹאשׁוֹן,
חוֹלֵץ וְקוֹצֵה וְטַח וְנוֹתֵן לוֹ שְׁבוּעַ.
חֹזֵר, יִנָּתֵן, <וְנָתַן>
לֹא חֹזֵר, טָעוֹן צִפְרִין.
עֹמֵד בְּרֹאשׁוֹן וּפֹשֶׁה בְּשֵׁנִי,
חוֹלֵץ וְקוֹצֵה וְטַח וְנוֹתֵן לוֹ שְׁבוּעַ.
חֹזֵר, יִנָּתֵן, <וְנָתַן>
לֹא חֹזֵר, טָעוֹן צִפְרִין.
עֹמֵד בְּזֶה וּבְזֶה,
חוֹלֵץ וְקוֹצֵה וְטַח וְנוֹתֵן לוֹ שְׁבוּעַ.
חֹזֵר, יִנָּתֵן, <וְנָתַן>
לֹא חֹזֵר, טָעוֹן צִפְרִין.
אִם עַד שֶׁלֹּא טָהְרוּ בַּצִּפְרִין נִרְאָה בּוֹ נֶגַע,
הָרִי זֶה יִנָּתֵן,
וְאִם מִשְׁטָהְרוּ בַּצִּפְרִין נִרְאָה בּוֹ נֶגַע,
יִרְאָה כְּתֻחָלָה.

מסכת נגעים פרק יג משנה ב

ב

הָאֶבֶן שְׂבֻזִּית,
בְּזֶמֶן שֶׁהוּא חוֹלֵץ,
חוֹלֵץ אֶת כָּלָה;
וּבְזֶמֶן שֶׁהוּא נוֹתֵץ,
נוֹתֵץ אֶת שְׁלוֹ, וּמַנִּיחַ אֶת שְׁלַחְבָּרוֹ.
נִמְצָא חֶמֶר בְּחִלְצָהּ מִבְּנֵי צֶהָ.

ג

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: <אֲלִיעֶזֶר>
בֵּית הַבְּנוֹי רֹאשׁ וּפְתִים,
נִרְאָה בְּרֹאשׁוֹ,
נוֹטֵל אֶת כָּלָה; <בְּרֹאשׁ>
נִרְאָה בְּפִתִּין,
נוֹטֵל אֶת שְׁלוֹ, וּמַנִּיחַ אֶת שְׁלַחְבָּרוֹ.

מסכת נגעים פרק יג משנה ג

ד

בֵּית שְׁנִרְאָה בּוֹ נָגַע,
וְהִיתָה עָלֶיהָ עַל גִּבּוֹ,
נוֹתֵן אֶת הַקּוֹרוֹת לְעָלֶיהָ.
נִרְאָה בְּעָלֶיהָ,
נוֹתֵן אֶת הַקּוֹרוֹת לְבֵיתָ.
לֹא הִיתָה עָלֶיהָ עַל גִּבּוֹ,
אֲבָנִיו וְעֶצְיוֹ וְעֶפְרוֹ נִתְּצִין עִמּוֹ;
מִצִּיל עַל הַמִּלְבָּנִים וְעַל סְרִיגֵי הַחֲלוֹנוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
מִלְבָּן הַבְּנוֹי עַל גִּבּוֹ נִתְּץ עִמּוֹ.
אֲבָנִיו וְעֶצְיוֹ וְעֶפְרוֹ מִטְּמִין כּוֹזִית;
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר חֲסָמָה אוֹמֵר:
בְּמָה שֶׁהֵן.

מסכת נגעים פרק יג משנה ד

ה

בֵּית הַמִּסְגָּר מִטְּמֵא מִתּוֹכוֹ,
וְהַמְחֻלָּט, מִתּוֹכוֹ וּמֵאֲחֵרָיו.
וְזֶה נִזָּה מִטְּמִין בְּבִיָּאָה.
(מסכת נגעים פרק יג משנה ה)

הבונה מן המסגר בטהור,
וְחֹזֵר נֹגַע לְבֵית,
חֹלֵץ אֶת הָאֲבָנִים.
חֹזֵר לְאֲבָנִים,
הַבֵּית הָרָאשׁוֹן יִנָּחֵץ,
וְהָאֲבָנִים יִשְׁמְשׁוּ אֶת הַבֵּית הַשֵּׁנִי בְּסִימָנָיו.

מסכת נגעים פרק יג משנה ו

ו

בֵּית שֶׁהוּא מִסָּךְ עַל גְּבִי בֵּית הַמִּנְגָּע,
וְכֵן אֵילָן שֶׁהוּא מִסָּךְ עַל גְּבִי בֵּית הַמִּנְגָּע,
נִכְנָס לְחִיצוֹן, טָהוֹר.
דִּבְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה.
אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר:
מָה, אִם אָבֵן אַחַת מִמֶּנּוּ מְטַמָּא בְּבִיאָה,
הוּא עֲצָמוֹ לֹא יְטַמָּא בְּבִיאָה?
(מסכת נגעים פרק יג משנה ז)
הַטָּמֵא עוֹמֵד תַּחַת הָאֵילָן, וְהַטָּהוֹר עוֹבֵר,
טָמֵא.
הַטָּהוֹר עוֹמֵד תַּחַת הָאֵילָן, וְהַטָּמֵא עוֹבֵר,
טָהוֹר.
אִם עֹמֵד, טָמֵא.
וְכֵן בְּאֲבֵן הַמִּנְגָּעַת, טָהוֹר.
וְאִם הַנִּיחָהּ, הִרִי זֶה טָמֵא.

מסכת נגעים פרק יג משנה ח

ז <ו>

טָהוֹר שֶׁהַכֶּנֶס רֹאשׁוֹ וְרֵבּוֹ לְבֵית טָמֵא,
נִטְמָא,
וְטָמֵא שֶׁהַכֶּנֶס רֹאשׁוֹ וְרֵבּוֹ לְבֵית טָהוֹר,
טָמֵא.
טְלִית טָהוֹרָה שֶׁהַכֶּנֶס מִמֶּנָּה שְׁלוֹשׁ עַל שְׁלוֹשׁ לְבֵית טָמֵא,
נִטְמָה,
וְטָמֵאָה שֶׁהַכֶּנֶס מִמֶּנָּה אֶפְלוֹ כְּזֵית לְבֵית טָהוֹר,
טְמֵאתָ.

מסכת נגעים פרק יג משנה ט

ח <ז>

מִי שֶׁנִּכְנָס לְבֵית הַמִּנְגָּעַת,
וְכָלְיוֹ עַל כְּתָפוֹ,

וּסְגָדְלִיו וְטַבְעוֹתָיו בְּיָדָיו,
הוּא וְהֵן טִמְאִין מִיד.
הָיָה לְבוּשׁ בְּכָלִיו,
וּסְגָדְלִיו בְּרִגְלָיו,
וְטַבְעוֹתָיו בְּיָדָיו,
הוּא טִמָּא מִיד, וְהֵן טְהוֹרִין,
עַד שִׁישָׁהָ כְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס,
פֶּת חֹטִין וְלֹא פֶת שְׁעוֹרִין,
וּמִסֵּב וְאוֹכֵלָה בְּלִפְתָּן.

מסכת נגעים פרק יג משנה י

הָיָה עוֹמֵד בַּפְּנִים, וּפָשַׁט יָדָיו לַחוּץ,
וְטַבְעוֹתָיו בְּיָדָיו,
אִם שָׁהָה כְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס,
טִמְאוֹת.
הָיָה עוֹמֵד בַּחוּץ וּפָשַׁט יָדָיו לַפְּנִים,
וְטַבְעוֹתָיו בְּיָדָיו,
רַבִּי יְהוּדָה מְטַמֵּא מִיד;
וְחַכָּמִים אוֹמְרִים:
עַד שִׁישָׁהָ כְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס.

יא

אָמְרוּ לוֹ לְרַבִּי יְהוּדָה:
מָה אִם בְּזִמָּן שָׁכַל גּוֹפּוֹ טִמָּא,
לֹא טִמָּא אֶת מָה שֶׁעָלָיו,
עַד שִׁישָׁהָ כְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס,
בְּזִמָּן שָׁאִין כָּל גּוֹפּוֹ טִמָּא,
לֹא יְטַמֵּא אֶת מָה שֶׁעָלָיו,
עַד שִׁישָׁהָ כְּדִי אֲכִילַת פָּרֶס?

מסכת נגעים פרק יג משנה יא

יב

מִצָּרַע שֶׁנִּכְנַס לְבֵיתוֹ,
כָּל הַכֵּלִים שִׁישׁ שֵׁם טִמְאִין,
אֶפְלוּ עַד הַקּוֹרוֹת.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
עַד אַרְבַּע אַמּוֹת.
כֵּלִים מִיד טִמְאִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

עד שָׁהָה כְּדֵי הַדִּלְקָת הַנֵּר.

מסכת נגעים פרק יג משנה יב

יג

נִכְנָס לְבֵית הַכֹּנֶסֶת,
עוֹשִׂין לוֹ מַחְצָה גְבוּהָה עֹשֶׂהָ טְפָחִים,
עַל רֹחַב אַרְבַּע אַמּוֹת.
נִכְנָס רֹאשׁוֹן, וְיָצָא אַחֲרוֹן. <וּיּוֹצִיא>
כָּל הַמַּצִּיל צָמִיד פֶּתִיל בְּאֶהָל הַמֶּת,
מַצִּיל צָמִיד פֶּתִיל בְּבֵית הַמִּנְגֶּעַ,
וְכָל הַמַּצִּיל מְכֶסֶה בְּאֶהָל הַמֶּת,
מַצִּיל מְכֶסֶה בְּבֵית הַמִּנְגֶּעַ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל הַמַּצִּיל צָמִיד פֶּתִיל בְּאֶהָל הַמֶּת,
מַצִּיל מְכֶסֶה בְּבֵית הַמִּנְגֶּעַ,
וְכָל הַמַּצִּיל מְכֶסֶה בְּאֶהָל הַמֶּת,
אֶפְלוּ מְגַלָּה בְּבֵית הַמִּנְגֶּעַ,
טָהוֹר.

פרק יד

מסכת נגעים פרק יד משנה א

א

כִּיצַד מְטַהְרִין אֶת הַמְּצָרָע?
הָיָה מְבִיא פִּילִי שֶׁלְחָרֶשׁ חֹדֶשָׁה,
וְנוֹתֵן לְתוֹכָהּ חֲצִי לֵג מִיָּם חַיִּים, <מַחוּק: רַבִּיעִית>
וּמְבִיא שְׁתֵּי צִפּוּרִים דְּרוֹר.
שָׁחַט אֶת אַחַת מֵהֶן עַל כְּלֵי חָרֶשׁ,
עַל מִיָּם חַיִּים.
חָפַר וּקְבֵרָה בְּפָנָיו,
וְנָטַל עֵץ אֲרָז וְאֶזוֹב וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת,
וּכְרָכַן בְּשִׁירֵי הַלְשׁוֹן,
וְהִקִּיף לָהֶם רֹאשֵׁי גִפְתִּים וְרֹאשׁ הַזָּנָב שֶׁלִּשְׁנֵיהֶם.
טָבַל, וְהִזָּה שְׁבַע פְּעָמִים לְאַחֵר יָדוֹ שֶׁלְּמִצְרָע.
וַיֵּשׂ אוֹמְרִים:
עַל מַצָּחוֹ.
וְכֵן הָיָה מִזֶּה עַל הַשְּׁקוּף שֶׁבְּבֵית מִבְחוּץ.

מסכת נגעים פרק יד משנה ב

ב

בֹּא לוֹ לְשַׁלַּח אֶת הַצָּפוֹר הַחִיָּה,
אֵינוֹ הוֹפֵךְ פָּנָיו,
לֹא לִים, וְלֹא לְעִיר, וְלֹא לְמִדְבָּר,
שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא יד,נג)
”וְשַׁלַּח אֶת הַצָּפוֹר הַחִיָּה,
אֶל מַחוּץ לְעִיר אֶל פְּנֵי הַשָּׂדֶה”.

ג

בֹּא לוֹ לְגַלֵּחַ אֶת הַמִּצְרָע,
הָעֶבֶר תֵּעָר עַל כָּל בָּשָׂרוֹ,
וְכֹבֵס בְּגָדָיו, וְטָבַל,
טָהַר מִלְטָמָא בְּבִיָּאָה,
וְהָרִי הוּא מְטָמָא כְּשֶׁרָץ.
נִכְנָס לְפָנִים מִן הַחוּמָה,
מִנְדָּה מִבֵּיתוֹ שְׂבַעַת יָמִים,
וְאָסוּר בְּתַשְׁמִישׁ הַמָּטָה.

מסכת נגעים פרק יד משנה ג

ד

בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי,
מְגַלֵּחַ תְּגַלַּחַת שְׁנֵיָה כְּתִגְלַחַת רִאשׁוֹנָה.
כֹּבֵס בְּגָדָיו וְטָבַל,
טָהַר מִלְטָמָא כְּשֶׁרָץ,
וְהָרִי הוּא טָבוּל יוֹם,
אוֹכֵל בַּמַּעֲשֶׂה.
הָעָרִיב שֶׁמָּשׁוּ, אוֹכֵל בְּתִרּוּמָה.
הַבִּיא כְּפָרְתּוֹ, אוֹכֵל בְּקֶדְשֵׁינוּ.
נִמְצָאוּ שְׁלוֹשׁ טְהוֹרוֹת בַּמִּצְרָע,
וְשְׁלוֹשׁ טְהוֹרוֹת בִּיּוֹלָדָת.

מסכת נגעים פרק יד משנה ד

ה

שְׁלֹשָׁה מְגַלְחִין, וְתִגְלַחְתָּן מִצְּנָה:
הַנָּזִיר, וְהַמִּצְרָע, וְהַלְוִיִּם.
וְכֻלָּם שֶׁגִּלְחוּ שְׁלֹא בְּתַעַר,
אוּ שֶׁשִּׁירוּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת,
לֹא עָשׂוּ כָּלוּם.

מסכת נגעים פרק יד משנה ה

ו

שְׁתֵּי צַפְרִים,
מְצוֹתֵן שִׁיְהִיו שְׁוֹת בְּמַרְאֶה וּבְקוֹמָה וּבְדַמִּין,
וּלְקִיחָתֵן כְּאַחַת.
אִף עַל פִּי שְׁאִינֵן שְׁוֹת, כְּשֵׁרוֹת.
שְׁחַט אֶת אַחַת מֵהֶן וְנִמְצְאָה שְׁלֹא דָרוֹר,
יִקַּח זֹוג לְשֹׁנֶיהָ.
הָרִאשׁוֹנָה מִתֵּרֶת בְּאַכִּילָהָ.
שְׁחַטָּהּ וְנִמְצְאָה טְרֵפָה,
יִקַּח זֹוג לְשֹׁנֶיהָ.
הָרִאשׁוֹנָה מִתֵּרֶת בְּהִנְיָהָ.
נִשְׁפָּךְ הַדָּם, תָּמוּת הַמִּשְׁתַּלְחָת;
מִתָּה הַמִּשְׁתַּלְחָת, יִשְׁפָּךְ הַדָּם.

מסכת נגעים פרק יד משנה ו

ז

מְצוֹת עֵץ אֲרָז,
אֲרָכוּ אֲמָה, וְעָבִיו כְּרִבִּיעַ כְּרַע הַמָּטָה:
אֶחָד לְשָׁנִים, וּשְׁנַיִם לְאַרְבָּעָה.
מְצוֹת אֲזוּב,
לֹא אֲזוּבִיּוֹן,
לֹא אֲזוּב כּוֹחֶלֶת,
וְלֹא אֲזוּב רוּמִי,
וְלֹא אֲזוּב מִדְּבָרִי,
לֹא כָּל אֲזוּב שִׁישׁ לוֹ שֵׁם לוּוִי.

מסכת נגעים פרק יד משנה ז

ח

בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי,
הִזָּה מְבִיא שְׁלוֹשׁ בְּהֵמוֹת:
חֲטָאת וְאַשָּׁם וְעוֹלָה.
וְהַדֵּל הִזָּה מְבִיא חֲטָאת הָעוֹף וְעוֹלַת הָעוֹף.

מסכת נגעים פרק יד משנה ח

ט

בָּא לוֹ אֶצֶל אֲשָׁם,
סִמֵּךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו, וּשְׁחָטוּ,
וּקְבְּלוּ שְׁנֵי כַּהֲנִים אֶת דָּמוֹ,

אֶחָד בְּכָלִי, וְאֶחָד בְּיָד.
זֶה שֶׁקִּבֵּל בְּכָלִי,
כָּא וְזָרְקוּ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ.
וְזֶה שֶׁקִּבֵּל בְּיָד,
כָּא לֹא אֶצֶל מִצְרָע.
וּמִצְרָע טָבֵל בְּלִשְׁכַּת הַמִּצְרָעִין,
כָּא וְעָמַד בְּשַׁעֲרֵי נִיקְנוֹר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא הָיָה צָרִיךְ טְבִילָה.

מסכת נגעים פרק יד משנה ט
י

הַכִּנִּים רֹאשׁוֹ, וְנִתְּנָן עַל תַּנּוּךְ אֲזָנוֹ.
הַכִּנִּים יָדוֹ, וְנִתְּנָן עַל בִּהֶן יָדוֹ.
הַכִּנִּים רַגְלוֹ, וְנִתְּנָן עַל בִּהֶן רַגְלוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁלִשְׁתָּם הָיָה מְכַנִּים כְּאַחַת.
אֵין לוֹ בִּהֶן יָד, בִּהֶן רַגֶּל, אֲזָן יְמִנִית,
אֵין לוֹ טְהָרָה עוֹלָמִית.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
נוֹתֵן הוּא עַל מְקוֹמָן.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִם נָתַן עַל שְׁלִשְׁמָאֵל, יֵצֵא.

מסכת נגעים פרק יד משנה י
יא

נָטַל מִלֵּג הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק לְתוֹךְ כֶּפוֹ שֶׁלִּחְבֵּרוֹ.
וְאִם יִצַק לְתוֹךְ כֶּף עֲצָמוֹ, יֵצֵא.
טָבֵל וְהִזָּה שִׁבְעַת פְּעָמִים כְּנֶגֶד בֵּית קֹדֶשׁ הַקִּדְּשִׁים.
עַל כָּל הַזֵּיָה טְבִילָה.
כָּא לֹא אֶצֶל מִצְרָע.
מְקוֹם שֶׁהוּא נֹתֵן אֶת הַדָּם,
שֵׁם הוּא נֹתֵן אֶת הַשֶּׁמֶן, שֶׁנֶּאֱמַר: (ויקרא יד, כח-כט)
"עַל מְקוֹם דָּם הָאֵשֶׁם". <אל>
"וְהִנּוֹתָ מִן הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כֶּף הַכֹּהֵן, <בשמן>
יָתֵן עַל רֹאשׁ הַמִּטְהָר לְכַפֵּר".
אִם נָתַן, כֶּפֶר.
וְאִם לֹא נָתַן, לֹא כֶפֶר.
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָה.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:

שירי מצוה הן,
בין שנתן בין שלא נתן, כפר,
ומעלין עליו כאלו לא כפר.

יב

חסר הלג עד שלא יצק, ימלנו;
משצק, יביא אחר כתחלה,
דברי רבי עקיבה.
רבי שמעון אומר:
חסר הלג עד שלא נתן, ימלנו;
משנתן, יביא אחר כתחלה.

מסכת נגעים פרק יד משנה יא

יג

מצרע שהביא קרבנו עני, והעשיר,
או עשיר, והעני,
הכל הולך אחר חטאת.
דברי רבי שמעון.
רבי יהודה אומר:
אחר האשם.

מסכת נגעים פרק יד משנה יב

יד

מצרע עני שהביא קרבן עשיר, יצא;
ועשיר שהביא קרבן עני, לא יצא.
מביא אדם על ידי בנו, על ידי בתו,
על ידי עבדו ושפחתו קרבן עני,
ומאכילן בזבחי.
רבי יהודה אומר:
אף על ידי אשתו מביא קרבן עשיר,
וכן כל קרבן שהיא חייבת.

מסכת נגעים פרק יד משנה יג

יה

שני מצרעין שנתערבו קרבנותיהן,
קרב קרבנו שלאחד מהן,
ומת אחד מהם,
זו שאלו אנשי אלכסנדריה את רבי יהושע.
אמר להם:
יכתב נכסיו לאחר,

וַיָּבִיֵא קֶרֶבֶן עֲנִי.

חסלת מסכת נגעין

מסכת פרה

פרק א

מסכת פרה פרק א משנה א

א

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
עֲגֹלָה בֵּת שְׁנֵתָהּ,
וּפְרָה בֵּת שְׁתֵּים.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
עֲגֹלָה בֵּת שְׁתֵּים,
וּפְרָה בֵּת שְׁלוֹשׁ אוֹ בֵּת אַרְבָּע.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אִף בֵּת חֲמֵשׁ כְּשֶׁרָה וְקָנָה,
אֶלָּא שְׂאִין מִמֵּתִינִים לָהּ,
שְׂמָא תִשְׁחִיר, שְׂלֵא תִפְסֹל.

ב

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
לֹא שְׂמַעְתִּי אֶלָּא 'שְׁלִשִּׁית'.
אָמְרוּ לוֹ:
מַה הִלְשׁוֹן 'שְׁלִשִּׁית'?
אָמַר לָהֶם:
כֵּן שְׂמַעְתִּי סֵתֶם.
אָמַר בֶּן עֲזִי:
אֲנִי אֶפְרָשׁ:
אִם אוֹמֵר אֶתָּה 'שְׁלִשִּׁית',
לְאַחֲרוֹת בְּמִנְיָן.
וּכְשֶׁאֶתָּה אוֹמֵר 'שְׁלִשִּׁית',
בֵּת שְׁלוֹשׁ שָׁנִים.

ג

כּיוצא בו אָמר:
כָּרם רִבְעִי.
אָמְרוּ לוֹ:
מָה הַלְשׁוֹן 'רִבְעִי'?
אָמַר לָהֶם:
כֵּךְ שְׁמַעְתִּי סֵתֶם.
אָמַר בֶּן עֲזִי:
אֲנִי אֶפְרַשׁ:
אִם אוֹמַר אֶתָּה 'רִבְעִי',
לְאַחֲרַיִן בְּמִגֵּן.
וּכְשֶׁאֶתָּה אוֹמַר 'רִבְעִי',
בֶּן אַרְבַּע שָׁנִים.

ד

כּיוצא בו אָמר:
הָאוֹכֵל בְּבֵית הַמִּגְנֵעַ,
פָּרַס מִשְׁלַשׁ לִקְבִי.
אָמְרוּ לוֹ:
'מִשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְסָאָה'!
אָמַר לָהֶם:
כֵּךְ שְׁמַעְתִּי סֵתֶם.
אָמַר בֶּן עֲזִי:
אֲנִי אֶפְרַשׁ:
אִם אוֹמַר אֶתָּה 'מִשְׁלַשׁ לִקְבִי',
אֵין בוֹ חִלָּה.
וּכְשֶׁאֶתָּה אוֹמַר 'מִשְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְסָאָה',
מַעֲטָתוֹ חִלָּתוֹ.

מסכת פרה פרק א משנה ב

ה

רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמַר:
פָּרִים, בְּנֵי שְׁתִּים,
שֶׁנֶּאֱמַר: (במדבר ח, ח)
"וּפָר שְׁנֵי בָּן בְּקָר תִּקַּח לְחֻטָּאת".
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
בְּנֵי שְׁלוֹשׁ.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמַר:
אַף בְּנֵי אַרְבַּע וּבְנֵי חֲמֵשׁ כְּשֶׁרִין,
אֵלָּא שְׂאִין מְבִיאִין זִקְנִים,

מִפְּנֵי הַכְּבוֹד.

מסכת פרה פרק א משנה ג

ו

כְּבָשִׁים, בְּנֵי שָׁנָה,
וְאֵילִים, בְּנֵי שְׁתַּיִם,
וְכֻלָּם מִיּוֹם לְיוֹם.
בֶּן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר חֹדֶשׁ <בְּנִי>
אֵינוֹ כֹּשֶׁר לֹא לְאֵיל וְלֹא לְכֶבֶשׂ.
רַבִּי טַרְפוֹן קוֹרְהוּ פְּלָגָס.
בֶּן עֲזִי קוֹרְהוּ נוֹקֵר.
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל קוֹרְהוּ פֶּקֶדֶיגְמָא.
הַקְרִיבוּ, וְהִבִּיא עָלָיו נֶסֶכִּי אֵיל,
וְלֹא עָלָה לוֹ מִזְבְּחוֹ. <לֹא>
בֶּן שְׁלֹשָׁה עָשָׂר חֹדֶשׁ וַיּוֹם אֶחָד,
הָרִי זֶה אֵיל.

מסכת פרה פרק א משנה ד

ז

חֲטָאוֹת הַצְּבוֹר וְעוֹלוֹתֵיהֶן,
חֲטָאת הַיָּחִיד, אִשָּׁם נֶזִיר וְאִשָּׁם מִצְרָע,
כְּשֶׁרִין מִיּוֹם שְׁלֹשִׁים וְהִלָּאָה,
וְאַף בְּיוֹם שְׁלֹשִׁין.
אִם הִקְרִיבָן בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי,
כְּשֶׁרִין.
נִדְרִים וְנִדְבוֹת,
הַבְּכוֹר וְהַמְעַשֵּׂר וְהַפֶּסֶח,
כְּשֶׁרִין מִיּוֹם שְׁמִינִי וְהִלָּאָה,
וְאַף בְּיוֹם שְׁמִינִי.

פרק ב

מסכת פרה פרק ב משנה א

א

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
פֶּרֶת חֲטָאת הַמַּעֲבֶרֶת, כְּשֶׁרָה.
וְחֻכָּמִים פּוֹסְלִין.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

אינה נלקחת מן הגוים.
וחכמים מכשירין.
ולא זו בלבד,
אלא כל קרבנות הצבור והיחיד,
באים מהארץ ומחוץ לארץ,
מן החדש ומן הישן,
חוץ מן העמר ושתי הלחם,
שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ.

מסכת פרה פרק ב משנה ב

ב

פרה שקרניה וטלפיה שחורין, יגר.
גלגל העין והשנים והלשון,
אין פוסלין בפרה.
והננסת, כשרה.
היתה בה יבלת וחתכה,
רבי יהודה פוסל.
רבי שמעון אומר:
כל מקום שנטל,
ולא העלה מקומו שער אדם,
פסולה.

מסכת פרה פרק ב משנה ג

ג

יוצא דפן ואתנן ומחיר,
פסולה.
רבי אליעזר מכשיר,
שנאמר: (דברים כג, יט)
"לא תביא אתנן זונה ומחיר כלב בית יי אלהיך",
אין זו באה לבית.

ד

כל המומין פוסלין במקדשין ופוסלין בפרה.
רכב עליה,
נשען עליה,
נתלה בזנבה,
עבר בה את הנקה,
קפל עליה את המוסרה,
נתן טליתו עליה, פסולה.
אבל קשרה במוסרה,

עֲשֵׂה לָהּ סִנְדֵּל בְּשָׁבִיל שְׁלֹא תַחְלִיק,
פָּרַס טְלִיתוֹ עָלֶיהָ מִפְּנֵי הַזְּבוּכִים,
כְּשֶׁרָה.

זֶה הַכֶּלֶל:
כָּל שֶׁהוּא לְצָרָה, כְּשֶׁרָה,
לְצָרָה אַחֵר, פְּסוּלָה.

מסכת פרה פרק ב משנה ד

ה

שָׁכַן עָלֶיהָ הָעוֹף, כְּשֶׁרָה.
עָלָה עָלֶיהָ הַזָּכָר, פְּסוּלָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם הָעֵלֹוהוּ פְּסוּלָה,
אִם מַעֲצָמוֹ, כְּשֶׁרָה.

מסכת פרה פרק ב משנה ה

ו

הָיוּ בָּהּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת שְׁחוּרוֹת אוֹ לְבָנוֹת
לְתוֹךְ גִּמָּא אַחַת,
פְּסוּלָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לְתוֹךְ כּוֹס אֶחָד.
הָיוּ בְּתוֹךְ שְׁנֵי כּוֹסוֹת,
וְהָיוּ מוֹכִיחוֹת זֶה אֶת זֶה,
פְּסוּלָה.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֶפְלוֹ אַרְבַּע, אֶפְלוֹ חֲמֵשׁ, וְהָיוּ מְפֹזְרוֹת,
יִתְלַשׁ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֶפְלוֹ חֲמִשִּׁים.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר:
אֶפְלוֹ אַחַת בְּרֹאשָׁה וְאַחַת בְּזָנְבָה,
פְּסוּלָה.

ז

הָיוּ בָּהּ שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת,
עֶקְרָן מִשְׁחִיר וְרֹאשׁוֹן מֵאָדִים,
עֶקְרָן מֵאָדִים וְרֹאשׁוֹן מִשְׁחִיר,
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַנִּרְאָה,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וחכמים אומרים:
אחר העקר.

פרק ג

מסכת פרה פרק ג משנה א

א

שבַּעַת יָמִים קָדָם לְשְׂרִיפַת הַפָּרָה,
מְפָרִישִׁין כֹּהֵן הַשּׁוֹרֵף אֶת הַפָּרָה מִבֵּיתוֹ,
לְשֹׂכָה שֶׁעַל פְּנֵי הַבֵּיָרָה צְפוּנָה מְזֻרְחָה,
וּבֵית אָבֶן הִיְתָה נִקְרָאת,
וּמְזִין עָלָיו כָּל שְׁבַעַת הַיָּמִים,
מִכָּל הַחֲטָאוֹת שֶׁהָיוּ שָׁם.
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
לֹא הָיוּ מְזִין עָלָיו
אֶלָּא בְּשִׁלְיָשִׁי וּבְשִׁבְעִי בִלְבַד.
רַבִּי חֲנַנְיָה סָגַן הַכֹּהֲנִים אֹמֵר:
עַל הַכֹּהֵן הַשּׁוֹרֵף אֶת הַפָּרָה,
מְזִין עָלָיו כָּל שְׁבַעַת הַיָּמִים,
וְעַל שְׁלֹשׁ הַכַּפּוּרִים,
לֹא הָיוּ מְזִין עָלָיו
אֶלָּא בְּשִׁלְיָשִׁי וּבְשִׁבְעִי בִלְבַד.

מסכת פרה פרק ג משנה ב

ב

חֲצֹרוֹת הָיוּ בִירוּשָׁלַיִם בְּנוֹיוֹת עַל גְּבֵי הַסֵּלַע,
וְתַחְתֵּיהֶן חֲלוּל, מִפְּנֵי קִבְרֵי הַתְּהוֹם.
וּמִבְּיָאִים נָשִׁים עוֹבְרוֹת וְיוֹלְדוֹת שָׁם,
וּמִגְדָּלוֹת שָׁם אֶת בְּנֵיהֶן.
וּמִבְּיָאִין שׁוֹרִים, וְעַל גְּבִיהֶן דָּלְתוֹת,
וְתִיגּוּקוֹת הָיוּ יוֹשְׁבִין עַל גְּבִיהֶן,
וְכוֹסוֹת שֶׁלְּאָבֶן בִּידָן.
הִגִּיעוּ לְשִׁילּוֹחַ,
יָרְדוּ וּמְלוּם, וְעָלוּ וַיֵּשְׁבוּ עַל גְּבִיהֶן.
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
מִמְקוֹמוֹ הָיָה מְשַׁלְּשֵׁל וּמִמָּלֵא.

מסכת פרה פרק ג משנה ג

ג

בָּאוּ לְהַר הַבַּיִת וַיִּרְדּוּ.
הַר הַבַּיִת וְהַעֲזָרוֹת,
תַּחְתִּיהֶן חִלּוּל, מִפְּנֵי קִבְר הַתְּהוֹם.
וּבִפְתַּח הָעֲזָרָה הָיָה מִתְקֵן קָלִל שֶׁלֹּחַטָּאת,
וּמִבִּיאִין זָכָר שֶׁלְרַחֲלִים,
וְקוֹשְׁרִין חֶבֶל בֵּין קֶרְנָיו,
וְקוֹשְׁרִין מִקַּל וּמִסִּבָּךְ בְּרֹאשׁוֹ שֶׁלֹּחֶבֶל,
וְזוֹרְקוֹ לַתּוֹךְ הַקָּלִל,
וּמִכָּה אֶת הַזָּכָר וְנִרְמָע לְאַחֲרָיו,
וְנוֹטֵל וּמִקְדֵּשׁ,
כְּדֵי שְׂרָאָה עַל פְּנֵי הַמִּים.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵל תִּתְּנוּ מָקוֹם לְמִינִים לְרֵדוֹת!
אֵלָּא הוּא נוֹטֵל וּמִקְדֵּשׁ.

מסכת פרה פרק ג משנה ד

ד

לֹא הָיוּ עוֹשִׂין לֹא חֹטֵאת עַל גֵּב חֹטֵאת,
וְלֹא תִינּוֹק עַל גְּבִי חֶבְרוֹ.
וְצָרִיכִים הָיוּ הַתִּינּוֹקוֹת לְהַזּוֹת.
דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסֵה הִגְלִילִי.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לֹא הָיוּ צָרִיכִים לְהַזּוֹת.

מסכת פרה פרק ג משנה ה

ה

לֹא מִצָּאוּ מִשְׁבַּע,
עוֹשִׂין מִשֵּׁשׁ, וּמִחֹמֶשׁ, וּמֵאַרְבָּע,
וּמִשְׁלֹשׁ, וּמִשְׁתֵּים, וּמֵאַחַת.
וּמִי עֲשָׂאֵן?
הָרֵאשׁוֹנָה עָשָׂה מִשֵּׁה,
וְהַשְּׁנִיָּה עָשָׂה עֶזְרָא,
וְחֹמֶשׁ מֵעֶזְרָא וְהִלֵּךְ.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחִכְמִים אוֹמְרִים:
שִׁבְעַת מֵעֶזְרָא וְהִלֵּךְ.

ו

וּמִי עֲשָׂאֵן?

שְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק,
וַיּוֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל,
עָשׂוּ שְׁתֵּים שְׁתֵּים,
אֱלִיעֶזֶר בֶּן הַקָּנָף,
וַחֲנַמָּאל הַמִּצְרִי,
וַיִּשְׁמָעֵאל בֶּן פִּיאָבִי,
עָשׂוּ אַחַת אַחַת.

מסכת פרה פרק ג משנה ו

ז

וְכַבֵּשׁ הָיוּ עוֹשִׂין מֵהָר הַבֵּית לְהָר הַמִּשְׁחָה,
כַּפִּין עַל גְּבִי כַפִּין,
כַּפָּה כְּנֶגֶד הָאֵטָם,
מִפְּנֵי קָבֵר הַתְּהוֹם,
שָׁבוּ כֹהֵן שׁוֹרֵף אֶת הַפָּרָה,
וּפָרָה וְכֹל מִסַּעְדֶּיהָ,
יּוֹצְאִין לְהָר הַמִּשְׁחָה.

מסכת פרה פרק ג משנה ז

ח

לֹא הֵיטָה פָּרָה רוֹצָה לְצֹאת,
אִין מוֹצִיאִין עֲמָה שְׁחוּרָה,
שֶׁלֹּא יֹאמְרוּ "שְׁחוּרָה שְׁחָטוּ",
וְלֹא אֲדָמָה,
שֶׁלֹּא יֹאמְרוּ "שְׁתֵּים שְׁחָטוּ".
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
לֹא מִשֵּׁם זֶה,
אֲלָא מִשֵּׁם שְׁנֹאֲמַר: (בַּמִּדְבָּר יט.ג.)
"וְהוֹצִיא אֹתָהּ", לְבָדָה.

ט

זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְקַדִּימִין בְּרִגְלֵיהֶן לְהָר הַמִּשְׁחָה,
וּבֵית טְבִילָה הָיָה שָׁם.
וּמִטְמִין הָיוּ אֶת הַכֹּהֵן הַשׁוֹרֵף אֶת הַפָּרָה,
מִפְּנֵי הַצְּדוּקִין, שֶׁלֹּא יְהוּ אוֹמְרִים:
בְּמַעֲרַבִי שָׁמַשׁ הֵיטָה נַעֲשִׂית.

מסכת פרה פרק ג משנה ח

י

סָמְכוּ אֶת יְדֵיהֶן עָלָיו,

ואומרים לו:
"אִישִׁי כֹהֵן גָּדוֹל, טָבֵל אַחַת!"
וַיֵּרֶד וַטָּבֵל, וַעֲלָה וַנִּסְתַּפֵּג.
וַעֲצִים הָיוּ מִסְדְּרִין שָׁם, עֲצֵי אֲרָזִים,
וַעֲצֵי אֲרָנִים וּבְרוֹשִׁים, וַעֲצֵי תְּאֵנָה חִלְקָה.
וַעֲוֹשִׁין אוֹתָהּ כַּמִּין מִגְדָּל,
וּמִפְתָּחִין בָּהּ חֲלוֹנוֹת,
חֲזִיתָהּ מִעֲרֹכָה.

מסכת פרה פרק ג משנה ט

יא

כַּפְתוּהָ בְּחֶבֶל שְׁלֹמֶגֶג,
נִתְּנוּהָ עַל גְּבִי הַמַּעֲרֹכָה,
רֹאשָׁהּ דָּרוֹם וּפְנֵיהָ לַמַּעֲרָב. <רֹאשׁוֹ; וּפְנֵיו>
הִכְהֵן עוֹמֵד בְּמִזְרָח וּפְנֵיו לַמַּעֲרָב.
שָׁחַט בִּימִינוֹ, וְקָבַל בְּשִׁמְאָלוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
בִּימִינוֹ הִזָּה מִקָּבַל, וְנוֹתֵן לְשִׁמְאָלוֹ,
וּמִזָּה בִּימִינוֹ.
טָבַל וְהִזָּה שִׁבְעַת פַּעֲמִים
כְּנָגֵד בֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים,
עַל כָּל הַזִּנְיָה טְבִילָה.
גָּמַר מְלֵהוֹת,
קָנַח אֶת יָדָיו בְּגוּפָהּ שְׁלִפְרָה,
יָרַד וְהִצִּית אֶת הָאֵשׁ בְּאַלִּיתוֹת. <קִסְמִים>
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
בְּחִרְיוֹת. <עֲנֵפֵי דָקָל>

מסכת פרה פרק ג משנה י

יב

נִבְקָעָה,
וְעָמַד חוּץ מִגִּתָּהּ,
וְנָטַל עֵץ אֲרָז וְאֶזוֹב וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת.
וְאָמַר לָהֶם:
"עֵץ אֲרָז זֶה? עֵץ אֲרָז זֶה?
אֶזוֹב זֶה? אֶזוֹב זֶה?
שְׁנֵי תוֹלְעֹת זֹו? שְׁנֵי תוֹלְעֹת זֹו?" <מַחֲוֹק; זֶה>
שְׁלֹשָׁה פַּעֲמִים עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר.
וְהָן אוֹמְרִין לוֹ:
"הֵינָּה, הֵינָּה, הֵינָּה"

מסכת פרה פרק ג משנה יא

יג

כָּרֶכֶן בְּשִׁירֵי הַלְשׁוֹן,
וְהַשְׁלִיךְ לְתוֹךְ שְׂרִיפָתָהּ.
נִשְׂרָפָה,
חוֹבְטִין אוֹתָהּ בְּמַקְלוֹת,
וְכוֹבְרִין אוֹתָהּ בְּכַבְרוֹת. <מסננים בכברה>
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
בְּמַקְבוֹת שֶׁלֹּאכֵן הָיְתָה נֶעֱשִׂית.
שְׁחוֹר שֵׁישׁ בּוֹ אָפֶר,
כּוֹתְשִׁין אוֹתוֹ,
וְשֹׁאִין בּוֹ, מְנִיחִים אוֹתוֹ.
הַעֲצָם, בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ הִזָּה נִכְתָּשׁ.
וְחוֹלְקִין אוֹתוֹ לְשִׁלְשָׁה חֻלְקִים:
אֶחָד נֶתֶן בַּחֲמִיל,
וְאֶחָד נֶתֶן בְּהַר הַמִּשְׁחָה,
וְאֶחָד הִזָּה מִתְחַלֵּק לְכָל הַמִּשְׁמְרוֹת.

פרק ד

מסכת פרה פרק ד משנה א

א

פֶּרֶת חֲטָאת שֶׁשְׁחָטָהּ שְׁלֹא לְשִׁמָּה,
קָבַל וְהָזָה שְׁלֹא לְשִׁמָּה,
אוֹ לְשִׁמָּה וְשְׁלֹא לְשִׁמָּה,
אוֹ שְׁלֹא לְשִׁמָּה וְלְשִׁמָּה,
פְּסוּלָה.
רַבִּי אֶלְעָזָר מְכַשִּׁיר.
וְשְׁלֹא רְחוּץ יָדַיִם וְרַגְלַיִם,
פְּסוּלָה.
רַבִּי אֶלְעָזָר מְכַשִּׁיר.
שְׁלֹא בִכְהֵן גָּדוֹל,
פְּסוּלָה.
רַבִּי יְהוּדָה מְכַשִּׁיר.
וּבִמְחֹסֶר בְּגָדִים,
פְּסוּלָה.
וּבְכָלִי לֶבֶן הָיְתָה נֶעֱשִׂית.

מסכת פרה פרק ד משנה ב

ב

שָׂרְפָה חוץ מִגֵּתָה,
אוּ בְשֵׁי גֵתוֹת,
אוּ שְׂשָׁרְף שְׁתֵּים בְּגַת אַחַת,
פְּסוּלָה.
הִזָּה וְלֹא כוֹן כְּנֹגֵד הַפֶּתַח,
פְּסוּלָה.
הִזָּה מִשְׁשִׁית שְׁבִיעִית,
וְחֹזֵר וְהִזָּה שְׁבִיעִית,
פְּסוּלָה.
מִשְׁבִּיעִית שְׁמִינִית,
וְחֹזֵר וְהִזָּה שְׁמִינִית,
כְּשֶׁרָה.

מסכת פרה פרק ד משנה ג

ג

שָׂרְפָה שְׁלֹא בְעֵצִים,
אוּ בְכָל עֵצִים, אֶפְלוּ בְּגִבְבָּהּ,
כְּשֶׁרָה.
הַפְּשִׁטָּה וְנִתְחָה,
כְּשֶׁרָה.
שְׁחָטָה עַל מִנֵּת לֹאכֹל מִבְּשָׂרָה,
וְלִשְׁתּוֹת מִדָּמָה,
כְּשֶׁרָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֵין הַמַּחֲשֶׁבֶה פּוֹסְלֵת בַּפֶּרָה.

מסכת פרה פרק ד משנה ד

ד

כָּל הָעֶסוּקִין בַּפֶּרָה מִתְחַלֶּה וְעַד סוֹף,
מְטַמֵּין בְּגָדִין, וּפּוֹסְלִין אוֹתָהּ בְּמִלָּאכָה.
אֶרֶע בָּהּ פְּסוּל בְּשִׁחִיטָתָהּ,
אֵינָה מְטַמֵּא בְּגָדִים.
אֶרֶע בָּהּ בְּהִזְיָתָהּ,
כָּל שֶׁעֶסֶק בָּהּ,
לִפְנֵי פְסוּלָהּ, מְטַמֵּא בְּגָדִים,
לְאַחַר פְּסוּלָהּ, אֵינָה מְטַמֵּא בְּגָדִים.
נִמְצָא חֲמֶרָה קְלָה.

לְעוֹלָם מוֹעֲלִין בָּהּ,
וּמַרְבִּין לָהּ עֲצִים,
וּמַעֲשִׂיהָ בְיוֹם וּבִכְהֵן.
וְהַמְּלָאכָה פּוֹסֶלֶת בָּהּ עַד שֶׁתַּעֲשֶׂה אָפֶר.
וְהַמְּלָאכָה פּוֹסֶלֶת בְּמִים,
עַד שֶׁיִּטְלוּ אֶת הָאָפֶר. <שִׁטְלוּ>

פרק ה

מסכת פרה פרק ה משנה א

א

הַמְּבִיא כְּלֵי חָרֶשׁ לַחֲטָאת,
טוֹבֵל, וְלֵן עַל הַכֶּבֶשֶׁן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִף מִן הַבֵּית הוּא מְבִיא,
כֶּשֶׁר, שֶׁהַכֹּל נֶאֱמָנִין עַל הַחֲטָאת.
וּבִתְרוּמָה,
פוֹתֵחַ אֶת הַכֶּבֶשֶׁן וְנוֹטֵל.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִן הַסֹּדֶר הַשְּׁנִי.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִן הַסֹּדֶר הַשְּׁלִישִׁי.

מסכת פרה פרק ה משנה ב

ב

הַמְּטְבִּיל כְּלֵי לַחֲטָאת,
בְּמִים שְׂאִינָן רְאוּיִם לְקֹדֶשׁ,
צָרִיד לְנֶגֶב,
וּבְמִים שֶׁהֵן רְאוּיִם לְקֹדֶשׁ,
אֵינוֹ צָרִיד לְנֶגֶב.
אִם לְאַסֹּף לְתוֹכוֹ מִים מִקְדָּשִׁין,
בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד,
אֵינוֹ צָרִיד לְנֶגֶב.

מסכת פרה פרק ה משנה ג

ג

קְרוּיָה שֶׁהַטְּבִילוֹהָ בְּמִים שְׂאִינָן רְאוּיִם לְקֹדֶשׁ,
מִקְדָּשִׁין בָּהּ עַד שֶׁתִּטְמָא.

נטמאת, אין מקדשין בה.
רבי יהושע אומר:
אם מקדש בה כתחלה,
אף בסוף;
אם אינו מקדש בה בסוף,
אכל לא כתחלה.
בין כך ובין כך,
לא יאסוף לתוכה מים מקדשין.

מסכת פרה פרק ה משנה ד

ד

שפופרת שחתכה לחטאת,
רבי אליעזר אומר:
יטבל מיד. <יטביל>
רבי יהושע אומר:
יטמא ויטביל.
הכל כשרין לקדש,
חוץ מחרש שוטה וקטן.
רבי יהודה מכשיר בקטן,
ופוסל באשה ובאנדרוגינס.

מסכת פרה פרק ה משנה ה

ה

בכל הכלים מקדשין,
אפלו בכלי גללים,
בכלי אבנים, בכלי אדמה.
ובספינה, מקדשין בה.
אין מקדשין,
לא בדפנות הכלים,
ולא בשולי המחץ,
ולא במגופת החבית,
ולא בחפניו, מפני שאין ממלין.
ואין מקדשין ואין מזין מי חטאת,
אלא בכלי.
אין מצילין צמיד פתיל, אלא כלים,
שאין מציל מיד כלי חרש אלא כלים.

מסכת פרה פרק ה משנה ו

ו

ביצת היוצרין, כשרה.

רַבִּי יוֹסֵה פּוֹסֵל.
בִּיצַת תְּרֻגְלָת,
רַבִּי מֵאִיר וּרְבִי יְהוּדָה מְכַשִּׁירִין,
וְחַכְמִים פּוֹסְלִין.

מסכת פרה פרק ה משנה ז

ז

הַשֶּׁקֶת שְׂבֻסְלָע,
אֵין מְמַלִּין בָּהּ, וְאֵין מְקַדְשִׁין בָּהּ,
וְאֵין מְזִין מִמֶּנָּה,
וְאֵינָה צְרִיכָה צְמִיד פְּתִיל,
וְאֵינָה פּוֹסְלָת אֶת הַמִּקְוָה.
הֵיתָה כָּלִי, וְחִבְרָה בְּסִיד,
מְמַלִּין בָּהּ, וּמְקַדְשִׁין בָּהּ, וּמְזִין מִמֶּנָּה,
וְצְרִיכָה צְמִיד פְּתִיל,
וּפּוֹסְלָת אֶת הַמִּקְוָה.
נִקְבָּה מְלֻמָּטָן וּפְקָקָה בְּסִמְרָטוּט,
הַמֵּים שֶׁבְּתוֹכָהּ פְּסוּלִין,
מִפְּנֵי שְׂאִינָן עֲגָלִין כָּלִי;
מִן הַצַּד וּפְקָקָה בְּסִמְרָטוּט,
הַמֵּים שֶׁבְּתוֹכָהּ כְּשָׂרִים,
מִפְּנֵי שֶׁהֵם עֲגָלִין כָּלִי.

ח

עָשׂוּ לָהּ עֲטָרָה שְׁלִטִּיט,
וְהָלְכוּ הַמֵּים לָשֵׁם, פְּסוּלִין;
אִם הָיָה בְּרִיא כְּדֵי שְׂיֻנְטָל עֲמָה, כְּשָׂרִין.

מסכת פרה פרק ה משנה ח

ט

שְׁתֵּי שְׁקָתוֹת שֶׁבְּאַבָּן אַחַת,
קָדַשׁ אֶת אַחַת מֵהֶן,
הַמֵּים שֶׁבְּשִׁנְיָה אֵינָן מְקַדְשִׁין.
וְאִם הָיוּ נְקוּבוֹת זֹו לָזוּ כְּשִׁפּוּפֶרֶת הַנּוֹד,
אוֹ שֶׁהָיוּ הַמֵּים צָפִין עַל גְּבִיָּהֶן,
אָפְלוּ כְּקִלְפַת הַשּׁוּם,
קָדַשׁ אֶת אַחַת מֵהֶן,
הַמֵּים שֶׁבְּשִׁנְיָה מְקַדְשִׁין.

מסכת פרה פרק ה משנה ט

י

שְׁתֵּי אַבְנֵי שֶׁהִקִּיפֵן זֶה לָזוֹ וַעֲשָׂאן שִׁקְתָּ,
וְכֵן שְׁתֵּי עֲרֻבוֹת,
וְכֵן שִׁקְתָּ שְׁנַחֲלָקָה,
הַמִּים שֶׁבִּינֵיהֶם אֵינָן מְקַדְּשִׁים.
עֲשָׂאן בְּסִיד אוֹ בַּגָּפְסִים,
וְהֵן יָכוּלוֹת לְהִנָּטֵל כְּאַחַת,
הַמִּים שֶׁבִּינֵיהֶם מְקַדְּשִׁים.

פרק ו

מסכת פרה פרק ו משנה א

א

הַמְּקַדֵּשׁ,
וְנִפְל קִדּוּשׁ עַל יָדוֹ, אוֹ עַל הַצֵּד, <קִדּוּשׁ: אַפֶּר>
וְאַחֲרֵי כֵךְ נִפְל עַל הַשִּׁקְתָּ,
פְּסוּל.
נִפְל מִן הַשְּׁפוּפָרֶת עַל הַשִּׁקְתָּ,
פְּסוּל.
נָטַל מִן הַשְּׁפוּפָרֶת וְכֶסֶה,
אוֹ שֶׁהִגִּיף אֶת הַדֵּלֶת,
הַקִּדּוּשׁ כָּשֶׁר,
וְהַמִּים פְּסוּלִין.
זִקְפָה בְּאַרְצָא,
פְּסוּל;
לְתוֹךְ יָדוֹ,
כָּשֶׁר, מִפְּנֵי שְׁאֵפְשָׁר.

מסכת פרה פרק ו משנה ב

ב

הָיָה קִדּוּשׁ צָף עַל פְּנֵי הַמִּים,
רָבִי מֵאִיר וְרָבִי שִׁמְעוֹן אוֹמְרִים:
נוֹטֵל וּמְקַדֵּשׁ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
כֹּל שֶׁנִּגָּע בַּמִּים, אֵין מְקַדְּשִׁין בּוֹ.

ג

זָלַף אֶת הַמִּים וְנִמְצָא קִדּוּשׁ מִלְמָטָן,

רְבִי מֵאִיר וְרְבִי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים:
מִנְגַּב וּמִקְדָּשׁ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
כָּל שְׁנֵגַע בְּמִיָּם, אֵין מִקְדָּשִׁין בּוֹ.

מסכת פרה פרק ו משנה ג

ד

הַמִּקְדָּשׁ בְּשִׁקְתָּ וְהִטָּפִי בְּתוֹכָהּ,
אֶף עַל פִּי פִּיּו צָר כָּל שֶׁהוּא,
הַמִּיָּם שֶׁבְּתוֹכוֹ מִקְדָּשִׁין.
וְאִם הָיָה סְפוּג,
הַמִּיָּם שֶׁבְּתוֹכוֹ פְּסוּלִין.
כִּיצַד יַעֲשֶׂה?
זוֹלֶף עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְסְפוּג.
נָגַע בְּסְפוּג,
אֶף עַל פִּי שֶׁהַמִּיָּם צָפִים עַל גִּבּוֹ כָּל שֶׁהוּן,
פְּסוּלִין.

מסכת פרה פרק ו משנה ד

ה

נָתַן יָדוֹ, אוֹ רַגְלוֹ, אוֹ עָלִי יְרֵקוֹת,
כְּדִי שִׁיעֲבְרוּ הַמִּיָּם לְחֻבִּית,
פְּסוּלִין.
עָלִי קָנִים וְעָלִי אֲגוּזִים,
כְּשֶׁרִין.
זֶה הַכֶּלֶל:
דָּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה, פְּסוּל,
וְשֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה, כָּשֶׁר.

מסכת פרה פרק ו משנה ה

ו <ט>

הַמִּפְנֵה אֶת הַמַּעֲיָן לְתוֹךְ הַגֶּת,
אוֹ לְתוֹךְ הַגִּבִּי,
פְּסוּלִין לְזָבִין, וְלִמְצָרְעִין,
וּלְקִדָּשׁ מִהֵן מִי חֲטָאָה,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִתְמַלּוּ בְּכָלִי.

פרק ז

מסכת פרה פרק ז משנה א

א

חמשה שמלו חמש חביות,
לקדשן חמשה קדושין,
ונמלכו לקדשן קדוש אחד;
לקדשן קדוש אחד,
ונמלכו לקדשן חמשה קדושין,
הרי כלם כשרין.
יחיד שמלא חמש חביות,
לקדשן חמשה קדושין,
ונמלך לקדשן קדוש אחד,
אין כשר אלא אחרון;
לקדשן קדוש אחד,
ונמלך לקדשן חמשה קדושין,
אין כשר אלא זה שקדש ראשון.
אמר לאחד "קדש לך את אלו",
אין כשר אלא ראשון.
"קדש לי את אלו",
הרי כלם כשרין.

מסכת פרה פרק ז משנה ב

ב

הממלא באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו,
הממלא לו ולאחר,
או שמלא לשנים באחת,
שניהן פסולין,
שהמלאכה פוסלת במלוי,
בין לו, בין לאחר.

מסכת פרה פרק ז משנה ג

ג

המקדש באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו,
אם לו, פסול,
ואם לאחר, כשר.
המקדש לו ולאחר,
שלו פסול,
שלאחר כשר.
המקדש לשנים באחת,
שניהן כשרין.

מסכת פרה פרק ז משנה ד

ד

"קדש לי ואקדש לך", הראשון כשר.
"מלא לי ואמלא לך", האחרון כשר.
["קדש לי ואמלא לך", שניהן כשרין].
"מלא לי ואקדש לך", שניהן פסולין.

מסכת פרה פרק ז משנה ה

ה

הממלא לו ולחטאת,
ממלא את שלו תחלה,
וקושרו באסל, <מוט>
ואחר כך ממלא את שלחטאת.
אם מלא את שלחטאת תחלה,
ואחר כך מלא את שלו,
פסול.
נותן את שלו לאחריו,
ואת שלחטאת לפניו;
ואם נתן את שלחטאת לאחריו,
פסול.
היו שניהן שלחטאת,
נותן אחד לפניו ואחד לאחריו,
כשר, מפני שאיפשר.

מסכת פרה פרק ז משנה ו

ו

המוליך את החבל בידו,
לדרכו, כשר,
ושלא לדרכו, פסול.
זה הלך ליבנה שלשה מועדות,
ובמועד השלישי הכשירו לו הורנית שעה.

מסכת פרה פרק ז משנה ז

ז

המכנין את החבל על יד על יד,
כשר.
ואם כננו באחרונה,
פסול.
אמר רבי יוסה:

לָזֶה הַכְּשִׁירוּ הוֹרִית שְׁעָה.

מסכת פרה פרק ז משנה ח

ח

הַמְצַנִּיעַ אֶת הַחֲבִית שֶׁלֹּא תִשָּׁבֵר,
אוֹ שֶׁכִּפְּיָהּ עַל פִּיהָ עַל מִנֵּת לְנִגְבָּה,
לְמִלּוֹת בָּהּ, כָּשֶׁר,
לְהוֹלִיד בָּהּ אֶת הַקְּדוּשָׁה, פָּסוּל.
הַמְפַּנֶּה חֲרָשִׁים מִתּוֹךְ הַשִּׁקָּת,
אִם בְּשִׁבִּיל שְׁתַּחֲזִיק מִיָּם הַרְבֵּה,
כָּשֶׁרִין,
אִם בְּשִׁבִּיל שֶׁלֹּא יִהְיוּ מְעַכְּבִין אוֹתוֹ
בְּשַׁעַה שֶׁהוּא זוֹלֵף אֶת הַמִּים,
פָּסוּל.

מסכת פרה פרק ז משנה ט

ט

מִי שֶׁהָיוּ מִיָּמָיו עַל כְּתָפוֹ,
וְהוֹרָה הוֹרָה,
וְהִרְאָה לְאַחֲרֵין אֶת הַדֶּרֶךְ,
הָרֹג נֶחֱשׁ וְעִקְרָב,
וְנָטַל אֶכְלִין לְהַצְנִיעַן,
פָּסוּל;
אֶכְלִין לְאֶכְלוֹ,
כָּשֶׁר.
הַנֶּחֱשׁ וְהָעִקְרָב שֶׁהָיוּ מְעַכְּבִין אוֹתוֹ,
כָּשֶׁר.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
זֶה הַכֶּלֶל:
כָּל דָּבָר שֶׁהוּא מִשֵּׁם מְלָאכָה,
בֵּין עֶמֶד בֵּין לֹא עֶמֶד,
פָּסוּל,
וְדָבָר שֶׁאֵינוֹ מִשֵּׁם מְלָאכָה,
אִם עֶמֶד, פָּסוּל,
אִם לֹא עֶמֶד, כָּשֶׁר.

מסכת פרה פרק ז משנה י

י

הַמוֹסֵר מִיָּמָיו,
לְטֵמָא, פָּסוּלִין,

וְלִטְהוֹר, כְּשֶׁרִין.
רְבִי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אֵף לְטָמֵא, כְּשֶׁרִין,
אִם לֹא עָשׂוּ הַבְּעָלִים מְלָאכָה.

מסכת פרה פרק ז משנה יא

יא

שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ מְמַלִּין לַחֲטָאת,
וְהִגְבִּיהוּ זֶה עַל זֶה,
וְנָטַל זֶה לְזֶה קוֹצוֹ,
בְּקִדּוּשׁ אֶחָד, כְּשֶׁר,
בְּשָׁנֵי קִדּוּשֵׁין, פָּסוּל.
רְבִי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵף בְּשָׁנֵי קִדּוּשֵׁין, כְּשֶׁר,
אִם הִתְנוּ בִּינֵיהֶן.

מסכת פרה פרק ז משנה יב

יב

הַפּוֹרֵץ עַל מְנַת לַגְדּוֹר, כְּשֶׁר,
וְאִם גָּדַר, פָּסוּל.
הָאוֹכֵל עַל מְנַת לַקְצוֹת, כְּשֶׁר,
וְאִם קָצָה, פָּסוּל.
הֵיךְ אוֹכֵל וְהוֹתִיר,
וְזָרַק מֵה שֶׁבִּידּוֹ תַּחַת הַתְּאֵנָה,
אוֹ לְתוֹךְ הַמִּקְצָה בְּשֶׁבִיל שְׁלֹא יֵאבֹד,
פָּסוּל.

פרק ח

מסכת פרה פרק ח משנה א

א

שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ שׁוֹמְרִים אֶת הַשְּׂקָת,
נִטְמָא אֶחָד מֵהֶן, כְּשֶׁרִים,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּרִשּׁוֹתוֹ שֶׁל שְׁנִי.
טָהַר, וְנִטְמָא שְׁנִי, כְּשֶׁרִין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּרִשּׁוֹתוֹ שֶׁל רֵאשׁוֹן;
נִטְמוּ שְׁנֵיהֶן כְּאַחַת, פָּסוּלִין.

ב

עֲשֵׂה אֶחָד מֵהֶן מְלָאכָה, כְּשֶׁרִין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּרִשּׁוֹתוֹ שְׁלֹשָׁנִי;
עֲמַד וְעֲשֵׂה שְׁנֵי מְלָאכָה, כְּשֶׁרִין,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן בְּרִשּׁוֹתוֹ שְׁלֹרָאשׁוֹן;
עֲשׂו שְׁנֵיהֶן כְּאַחַד, פְּסוּלִין.

מסכת פרה פרק ח משנה ב

ג

הַמְקַדֵּשׁ מִי חֲטָאת, לֹא יַנְעִל אֶת הַסַּנְדֵּל.
שָׂאם נָפְלוּ מִשְׁקִים עַל הַסַּנְדֵּל,
נִטְמָא, וְטָמוּהוּ.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
"מִטְמִיד לֹא טָמוּנִי, וְאַתָּה טָמִיתָנִי".

ד

נָפְלוּ מִשְׁקִים עַל בְּשָׂרוֹ, טָהוֹר.
נָפְלוּ עַל כְּסוּתוֹ, נִטְמָא וְטָמוּהוּ.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
"מִטְמִיד לֹא טָמוּנִי, וְאַתָּה טָמִיתָנִי".

מסכת פרה פרק ח משנה ג

ה

הַשּׁוֹרֵף פָּרָה וּפְרִים, וְהַמְשַׁלַּח אֶת הַשְּׁעִיר,
מִטְמִין בְּגָדִים.
פָּרָה וּפְרִים וְשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח עֲצָמָן,
אֵינָן מִטְמִין בְּגָדִים. <מִיטְמִין>
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
"מִטְמִיד לֹא טָמוּנִי, וְאַתָּה טָמִיתָנִי".

מסכת פרה פרק ח משנה ד

ו

הָאוֹכֵל מִנֶּבֶלֶת הָעוֹף הַטָּהוֹר וְהִיא בְּבֵית הַבְּלִיעָה,
מִטְמָא בְּגָדִים,
וְהַנֶּבֶלֶה עֲצָמָה אֵינָה מִטְמָא בְּגָדִים.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
"מִטְמִיד לֹא טָמוּנִי, וְאַתָּה טָמִיתָנִי".

מסכת פרה פרק ח משנה ה

ז

כָּל יֶלֶד הַטְּמָאוֹת אֵינוֹ מְטַמָּא כֵּלִים, אֲלָא מִשְׁקָה.
נְטִמָּא מִשְׁקָה, וְטָמֵן.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
"מְטַמֶּיךָ לֹא טְמוּנִי, וְאַתָּה טְמִיתָנִי".

מסכת פרה פרק ח משנה ו

ח

אֵין כָּלִי חֶרֶשׁ מְטַמָּא חֶבְרוֹ, אֲלָא מִשְׁקָה.
נְטִמָּא מִשְׁקָה, טָמֵהוּ.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
"מְטַמֶּיךָ לֹא טְמוּנִי, וְאַתָּה טְמִיתָנִי".

מסכת פרה פרק ח משנה ז

ט

כָּל הַפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה,
מְטַמָּא מִשְׁקִים לְהִיּוֹת תְּחִלָּה,
לְטַמָּא אַחַד, וְלִפְסוֹל אַחַד,
חוּץ מִטְּבוֹל יוֹם.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:
"מְטַמֶּיךָ לֹא טְמוּנִי, וְאַתָּה טְמִיתָנִי".

מסכת פרה פרק ח משנה ח

י

כָּל הַיָּמִים כַּמְקֻנָּה, שְׁנֶאָמַר: (בְּרֵאשִׁית א, י)
"וְלַמְקֻנָּה הַיָּמִים קָרָא יָמִים".
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הַיָּם הַגָּדוֹל כַּמְקֻנָּה.
לֹא נֶאֱמַר "יָמִים" אֲלָא שֵׁשׁ בּוֹ מֵינֵי יָמִים הִרְבֵּה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל הַיָּמִים מְטַהְרִין בְּזוּחָלִין,
וּפְסוּלִין לְזָבִין, וְלִמְצַרְעִין,
וְלִקְדָּשׁ מִי חֲטָאֵת.

מסכת פרה פרק ח משנה ט

יא

הַיָּמִים הַמְכִּים פְּסוּלִין. <פּוֹסְלִין>
אֵלּוּ הֵן הַמְכִּים?
הַמּוֹלְחִים וְהַפּוֹשְׁרִין.
הַיָּמִים הַמְכֻזְבִּין, פְּסוּלִין.

אלו הן המכזבין?
המכזבין אחת בשבוע.
המכזבין בפולמיסיות ובשני בצרות, כשרין.
רבי יהודה פוסל.

מסכת פרה פרק ח משנה י

יב

מי קירמיון ומי פיגה, פסולין,
מפני שהן מי ביצים.
מי הירדן ומי הירמוך, פסולין,
מפני שהן מי תערובות.
אלו הן מי תערובות?
אחד כשר ואחד פסול ונתערבו.
שנים כשרין ונתערבו, כשרין.
רבי יהודה פוסל.

מסכת פרה פרק ח משנה יא

יג

באר אחאב ומערת פניס, כשרה.
המים שנשתנו ושנוין מחמת עצמן, כשרין.
אמת המים הבאה מרחוק, כשרה,
ובלבד שישמרנה שלא יפסיקנה אדם.
רבי יהודה אומר:
הרי היא בחזקתה מתרת.

יד

באר שנפל לתוכה חרשית או אדמה,
ימתין לה עד שתציל. <שתצל>
דברי רבי ישמעאל.
רבי עקיבה אומר:
אינו צריך להמתין.

פרק ט

מסכת פרה פרק ט משנה א

א

צלוחית שנפל לתוכה מים כל שהן,
רבי אליעזר אומר:

יָזָה שְׁתֵּי הַזֵּיּוֹת.
וַחֲכָמִים פּוֹסְלִין.
יָרַד לְתוֹכָהּ טַל,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
יְנִיחָנָה בַּחֲמָה וְהָטַל עוֹלָה.
וַחֲכָמִים פּוֹסְלִין.
נָפַל לְתוֹכָהּ מִשְׁקִין וּמֵי פְרוֹת,
יַעֲרָה, וְצָרִיד לְנֶגֶב.
דִּיּוֹ, קוֹמוֹס, וְקִלְקָנְתוֹס,
וְכָל דָּבָר שֶׁהוּא רוֹשֵׁם,
יַעֲרָה, וְאֵינּוּ צָרִיד לְנֶגֶב.

מסכת פרה פרק ט משנה ב

ב

נָפַל לְתוֹכָהּ שְׁקָצִים וּרְמָשִׁים וְנִתְבַּקְעוּ,
אוֹ שֶׁנִּשְׁתַּנּוּ מִרְאֵיהֶן, פִּסּוּלִין.
חֲפוּשִׁית, בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, פּוֹסְלָתָהּ, <חִיפּוּשִׁית>
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּשֹׁפּוֹפֶרֶת.
רַבִּי שְׁמַעוֹן וּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֵּן יַעֲקֹב אוֹמְרִים:
הַדִּירָה וְהַכֶּנֶה שֶׁבַתְּבוֹאָהּ, כְּשֶׁרִין,
מִפְּנֵי שֶׁאֵין בָּהֶן לַחָהּ.

מסכת פרה פרק ט משנה ג

ג

שֶׁתַּת מֶהֶן בְּהֵמָה אוֹ חִיָּה, פִּסּוּלִין.
כָּל הָעוֹפּוֹת פּוֹסְלִין, <פִּסּוּלִין>
חוּץ מִן הַיוֹנָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מוֹצֵצָה.
וְכָל הַשְּׂרָצִים אֵין פּוֹסְלִין, <פִּסּוּלִין>
חוּץ מִן הַחִלְדָּה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מְלָקֶת. <מְלָקֶת! מְלָקָה>
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
אִף הַנֶּחֱשׁ, שֶׁהוּא מְקִיא.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אִף הָעֶכְבֵּר.

מסכת פרה פרק ט משנה ד

ד

הַחוֹשֵׁב עַל מֵי חֲטָאת לְשִׁתּוֹתָן,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
פִּסּוּל.
וּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:

בְּשִׁיטָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:

בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?

בְּמִים שְׁאִינָן מְקַדְּשִׁין,

אֲבָל בְּמִים מְקַדְּשִׁין,

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

בְּשִׁיטָה.

וּרְבִי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:

בְּשִׁישְׁתָּה.

אִם גִּרְגָּר, כֶּשֶׁר.

מסכת פרה פרק ט משנה ה

ה

מִי חֲטָאת שְׁנִפְסָלוּ,

לֹא יִגְבֹּלֵם בְּטִיט,

שְׁלֹא יַעֲשֶׂם תְּקֵלָה לְאַחֲרִים.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

בְּטָלוּ.

פָּרָה שֹׁשֶׁת מִי חֲטָאת,

בְּשָׂרָה טָמֵא מַעַת לָעַת.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

בְּטָלוּ בְּמַעֲיָה.

מסכת פרה פרק ט משנה ו

ו

מִי חֲטָאת וְאַפֵּר חֲטָאת,

לֹא יַעֲבִירֵם בְּנֶהָר וּבִסְפִינָה,

וְלֹא יִשִּׁיטֵם עַל פְּנֵי הַמַּיִם,

וְלֹא יַעֲמִד בְּצַד זֶה וַיִּזְרְקֵם בְּצַד זֶה,

אֲבָל עוֹבֵר הוּא בְּמִים עַד צְנֹארוֹ.

עוֹבֵר הוּא הִטְהוֹר לְחֲטָאת,

וּבְיָדוֹ כָּלִי רִיקָם הִטְהוֹר לְחֲטָאת,

בְּמִים שְׁאִינָן מְקַדְּשִׁין.

מסכת פרה פרק ט משנה ז

ז

אֶפֶר כֶּשֶׁר שְׁנַתְעָרַב בְּאֶפֶר מִקְלָה,

הוֹלְכִין אַחֵר הָרַב לְטָמֵא,

וְאִין מְקַדְּשִׁין בּוֹ.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:

מקדשין בכלו. <בכלן>

מסכת פרה פרק ט משנה ח

ח

מי חטאת שנפסלו,
מטמין את הטהור לתרומה בידיו ובגופו,
ואת הטהור לחטאת לא בידיו ולא בגופו.

ט

נטמו,

מטמין את הטהור לתרומה בידיו ובגופו,
ואת הטהור לחטאת בידיו,
אבל לא בגופו.

מסכת פרה פרק ט משנה ט

י

אפר כשר שנתנו על גבי המים שאינן ראויים לקדש,
מטמין את ידי הטהור לתרומה,
ואת ידי הטהור לחטאת,
לא בידיו ולא בגופו.

פרק י

מסכת פרה פרק י משנה א

א

<יא>

כל הראוי לטמא מדרס, מדף לחטאת,
בין טמא בין טהור,
ואדם כיוצא בו.
כל הראוי לטמא טמא מת,
בין טמא ובין טהור,
רבי אליעזר אומר:
אינו מדף.
רבי יהושע אומר:
מדף.
וחכמים אומרים:
הטמא, מדף,
והטהור, אינו מדף.

מסכת פרה פרק י משנה ב

ב <יב>

הטהור לחטאת שנגע במדף, טמא.
לגין שלחטאת שנגע במדף, טמא.
הטהור לחטאת שנגע במאכלין ובמשקין,
בידו, טמא,
וברגלו, טהור.
הסיטן בידו,
רבי יהושע מטמא,
וחכמים מטהרין.

מסכת פרה פרק י משנה ג

ג <יב>

קלל שלחטאת שנגע בשרץ,
טהור.
נתנו על גביו,
רבי אליעזר מטהר,
וחכמים מטמין.

ד <יד>

נגע באכלין ובמשקין ובכתבי קדש,
טהור.
נתנו על גביהן,
רבי יוסה מטהר,
וחכמים מטמין.

מסכת פרה פרק י משנה ד

ה <יה>

טהור לחטאת שנגע בתנור,
בידו, טמא,
וברגלו, טהור.
היה עומד על גבי התנור,
ופשט ידו חוץ לתנור,
והלגין בתוכו; <בְּתוֹכָהּ> <lagunos> : בקבוק, כד לייין
וכן האסל שהוא נתון על גבי התנור,
ובו שני קללות, אחד מכן, ואחד מכן,
רבי עקיבה מטהר,
וחכמים מטמין.

מסכת פרה פרק י משנה ה

ו

הָיָה עוֹמֵד חוּץ לַתֵּנוּר וּפָשַׁט יָדוֹ לַחֲלוֹן,
וְנָטַל אֶת הַלֵּגִין וְהָעִבִּירוֹ עַל גְּבִי הַתֵּנוּר,
רָבִי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהֲרִין.
אֲבָל עוֹמֵד הוּא הַטְּהוֹר לַחֲטָאת עַל גְּבִי הַתֵּנוּר,
וּבְיָדוֹ כָּלִי רִיקָם הַטְּהוֹר לַחֲטָאת,
בָּמִים שְׁאִינֶן מְקַדְּשִׁין.

מסכת פרה פרק י משנה ו

ז

לֵּגִין שֶׁלֹּחֲטָאת שֶׁנִּגַּע בְּשֶׁלֶקֶדֶשׁ וּבְשֶׁלֹּתְרוּמָה,
שֶׁלֹּחֲטָאת, טָמֵא,
וְשֶׁלֶקֶדֶשׁ וְשֶׁלֹּתְרוּמָה, טְהוֹרִין.
שְׁנִיָּהּ בִּשְׁתֵּי יָדָיו, שְׁנִיָּהּ טָמֵאִין.
שְׁנִיָּהּ בִּשְׁנֵי נִירוֹת, שְׁנִיָּהּ טְהוֹרִין.
שֶׁלֹּחֲטָאת בְּנִיר, וְשֶׁלֹּתְרוּמָה בְּיָדוֹ, שְׁנִיָּהּ טָמֵאִין.
שֶׁלֹּתְרוּמָה בְּנִיר, וְשֶׁלֹּחֲטָאת בְּיָדוֹ, שְׁנִיָּהּ טְהוֹרִין.
רָבִי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
שֶׁלֹּחֲטָאת, טָמֵא.
הָיוּ נְתוּנִין עַל גְּבִי הָאָרֶץ וְנִגַּע בָּהֶן,
שֶׁלֹּחֲטָאת, טָמֵא,
וְשֶׁלֶקֶדֶשׁ וְשֶׁלֹּתְרוּמָה, טְהוֹרִין.
הַסִּיטָן,
רָבִי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהֲרִין.

פרק יא

מסכת פרה פרק יא משנה א

א

צְלוּחִית שֶׁהִנִּיחָה מְגֵלָה, וּבָא וּמָצְאָה מְכֻסָּה,
פְּסוּלָה.
הִנִּיחָה מְכֻסָּה, וּבָא וּמָצְאָה מְגֵלָה,
אִם יָכוֹלָה הַחֲלָדָה לְשִׁתּוֹת מִמֶּנָּה,
אוֹ נָחַשׁ, דִּבְרֵי רַבֵּן גַּמְלִיאֵל,
אוֹ שִׁירֵד טַל בָּהּ בְּלִילָה, <בו>

פסולה.
החטאת אינה נצלת בצמיד פתיל,
ומים שאינן מקדשין נצולין בצמיד פתיל.

מסכת פרה פרק יא משנה ב

ב

כל הספק טהור לתרומה, וטהור לחטאת.
וכל תלווי לתרומה, נשפך לחטאת.
אם עשו על גביו טהרות, תלויות.
הרפפות, <רפפות: רשתות החלונות>
טהורות לקדש ולתרומה ולחטאת.
רבי אליעזר אומר:
הרעדות טמאות לחטאת. <רעדות = רפפות: רשתות החלונות>

מסכת פרה פרק יא משנה ג

ג

דבלה של תרומה שנפלה לתוך מי חטאת ונטלה ואכלה,
אם יש בה כביצה, בין טמאה בין טהורה,
המים טמאין, והאוכלה חייב מיתה.
אין בה כביצה,
המים טהורין, והאוכלה חייב מיתה.
רבי יוסה אומר:
בטהורה, המים טהורין.
הטהור לחטאת שהכניס ראשו ורבו לתוך מי חטאת,
נטמא.

מסכת פרה פרק יא משנה ד

ד

כל הטעון ביאת מים מדברי תורה,
מטמא את הקדש, ואת התרומה,
ואת החלין, ואת המעשר,
ואסור על ביאת המקדש.
לאחר ביאתו,
מטמא את הקדש,
ופוסל את התרומה,
ומתיר בחלים ובמעשר.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
פוסל בקדש,
ומתיר בחלין ובמעשר.

וְאִם בָּא לְמִקְדָּשׁ,
בֵּין לִפְנֵי בִיאָתוֹ, בֵּין לְאַחַר בִּיאָתוֹ, חֵיב.

מסכת פרה פרק יא משנה ה

ה

כָּל הַטְּעוֹן בִּיאַת מִים מְדַבְּרֵי סוּפְרִים,
מְטַמֵּא אֶת הַקֹּדֶשׁ וּפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה,
וּמִתֵּר בַּחֲלִין וּבְמַעֲשֵׂה.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹסְרִין בְּמַעֲשֵׂה.
וּלְאַחַר בִּיאָתוֹ,
מִתֵּר בְּכָלֶם.
וְאִם בָּא לְמִקְדָּשׁ,
בֵּין לִפְנֵי בִיאָתוֹ, בֵּין לְאַחַר בִּיאָתוֹ, פְּטוּר.

מסכת פרה פרק יא משנה ו

ו

כָּל הַטְּעוֹן בִּיאַת מִים,
בֵּין מְדַבְּרֵי תוֹרָה, בֵּין מְדַבְּרֵי סוּפְרִים,
מְטַמֵּא אֶת מִי חֲטָאת, וְאֶת אֶפֶר חֲטָאת,
וּמִזֶּה מִי חֲטָאת,
בְּמִנְעַע וּבְמִשָּׂא.
וּבְאֲזוּב הַמְּכָשֵׁר, <הַאֲזוּב>
וּבְמִים שְׁאֵינָן מְקַדְּשִׁין, <וְהַמִּים>
וּבְכָלִי רִיקָם וְהִטְהוֹר לַחֲטָאת, <וְכָלִי>
בְּמִנְעַע וּבְמִשָּׂא.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
בְּמִנְעַע, אֲבָל לֹא בְּמִשָּׂא.

מסכת פרה פרק יא משנה ז

ז

כָּל אֲזוּב שֵׁשׁ לוֹ שֵׁם, פְּסוּל. <שֵׁם לְזוּ>
אֲזוּב זֶה כָּשֵׁר.
אֲזוּבִין,
אֲזוּב כַּחֲלָת,
אֲזוּב רוּמִי,
אֲזוּב מְדַבְּרֵי פְסוּל.
וְשִׁלְתְּרוּמָה טְמֵאָה פְסוּל.
וְשִׁלְתְּהוֹרָה, לֹא יְזָה;

וְאִם הָיָה כָּשֶׁר.
אֵין מִזִּין לֹא בִּיּוֹנְקוֹת וְלֹא בְּתַמָּרוֹת.
אֵין חִבִּין עַל הַיּוֹנְקוֹת עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אִף לֹא עַל הַתַּמָּרוֹת.
וְאֵלּוּ הֵן הַיּוֹנְקוֹת:
גְּבַעְלִין שֶׁלֹּא גָּמְלוּ.

מסכת פרה פרק יא משנה ח

ח

אֶזוּב שֶׁהָיָה בּוֹ,
כָּשֶׁר לְטֹהֵר בּוֹ אֶת הַמִּצְרָע.
לְקַטּוֹ לְעֻצִּים וְנִפְּלוּ עָלָיו מִשְׁקִין,
מִנִּגְבוֹ וְהוּא כָּשֶׁר.
לְקַטּוֹ לְאַכְלִין וְנִפְּלוּ עָלָיו מִשְׁקִין,
אִף עַל פִּי שֶׁנִּגְבוּ, פָּסוּל.
לְקַטּוֹ לַחֲטָאֵת, כְּשֶׁנִּלְקַט לְאַכְלִין,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי יוֹסֵה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים:
כְּשֶׁנִּלְקַט לְעֻצִּים.

מסכת פרה פרק יא משנה ט

ט

מִצּוֹת אֶזוּב,
שְׁלֹשָׁה קִלְחִים וּבִהֵן שְׁלֹשָׁה גְּבַעְלִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁלֹשָׁה שְׁלֹשָׁה.
אֶזוּב שִׁישׁ בּוֹ שְׁלֹשָׁה קִלְחִים,
מִפְּסָגוֹ וְאוֹגְדוֹ.
פְּסָגוֹ וְלֹא אֹגְדוֹ,
אֹגְדוֹ וְלֹא פְּסָגוֹ,
לֹא פְּסָגוֹ וְלֹא אֹגְדוֹ, כָּשֶׁר.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מִצּוֹת אֶזוּב, שְׁלֹשָׁה גְּבַעְלִין,
וְשִׁירֵיו שְׁנַיִם,
וְגִרְדְּמוֹ כָּל שֶׁהוּא.

מסכת פרה פרק יב משנה א

א

הָאֶזוּב הַקָּצָר,
מִסְפָּקוֹ בְּחוּט וּבְכוּשׁ,
וְטוֹבֵל וּמַעֲלָה וְאוֹחֵז בְּאֶזוּב וּמִזָּה.
רַבִּי יְהוּדָה וּרְבִי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים:
כַּשֵּׁם שֶׁהִזְיָה בְּאֶזוּב,
כֵּן טְבִילָה בְּאֶזוּב.

מסכת פרה פרק יב משנה ב

ב

הִזָּה סָפֵק מִן הַחוּט,
סָפֵק מִן הַכוּשׁ, סָפֵק מִן הַגִּבְעוּל,
הִזָּתוֹ פְּסוּלָה.
הִזָּה עַל שְׁנֵי כָלִים,
סָפֵק עַל שְׁנֵיהֶם הִזָּה,
סָפֵק מִחֲבָרוֹ וּמִצָּה עָלָיו,
הִזָּתוֹ פְּסוּלָה.
מִחֹט שֶׁהָיָא נִתּוּנָה עַל הַחֶרֶשׁ,
וְהִזָּה עָלֶיהָ,
סָפֵק עַל הַמִּחֹט הִזָּה,
סָפֵק עַל הַחֶרֶשׁ וּמִצָּה עָלֶיהָ,
הִזָּתוֹ פְּסוּלָה.
צְלוּחִית שְׁפִיחָה צָר,
טוֹבֵל וּמַעֲלָה כְּדֶרֶכָּהּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הִזָּה הָרֵאשׁוֹנָה.
מִי חֲטָאת שְׁנַתְּמַעֲטוֹ,
טוֹבֵל אֶפְלוֹ רֹאשִׁי גִבְעֻלִים וּמִזָּה,
וּבִלְבָד שְׁלֹא יִסְפֹּג.

ג

נִתְכַּנּוֹן לַהֲזוֹת לִפְנֵי וְהִזָּה לְאַחֲרָיו,
לְאַחֲרָיו וְהִזָּה לִפְנֵיו,
הִזָּתוֹ פְּסוּלָה;
לִפְנֵיו, וְהִזָּה עַל הַצִּדֵּינִי שֶׁלִּפְנֵיו,
הִזָּתוֹ כְּשֶׁרָה.
מִזִּין עַל הָאָדָם לְדַעְתּוֹ וְשֶׁלֹּא לְדַעְתּוֹ.
וּמִזִּין עַל הָאָדָם וְעַל הַכֵּלִים,

אָפּלוּ הָן מֵאָה.

מסכת פרה פרק יב משנה ג

ד

נִתְכַּוֵּן לְהִזוּת עַל דְּבַר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה,
וְהִזָּה עַל דְּבַר שֶׁאִינוּ מְקַבֵּל טְמֵאָה,
אִם יֵשׁ בְּאֻזּוֹב, לֹא יִשְׁנָה.
עַל דְּבַר שֶׁאִינוּ מְקַבֵּל טְמֵאָה,
וְהִזָּה עַל דְּבַר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טְמֵאָה,
אִם יֵשׁ בְּאֻזּוֹב, יִשְׁנָה.
עַל הָאֶדָם, וְהִזָּה עַל הַבְּהֵמָה,
אִם יֵשׁ בְּאֻזּוֹב, לֹא יִשְׁנָה.
עַל הַבְּהֵמָה, וְהִזָּה עַל הָאֶדָם,
אִם יֵשׁ בְּאֻזּוֹב, יִשְׁנָה.
הַמֵּיִם הַמְּנֻטְפִּים, כְּשֶׁרִים,
לְפִיכֶךָ הֵם מְטַמִּים לְשֵׁם מִי חֲטָאת.

מסכת פרה פרק יב משנה ד

[ה]

הַמִּזָּה מִחִלּוֹן שְׁלֶרֶבִים וְנִכְנָס לְמִקְדָּשׁ,
וְנִמְצָאוּ הַמֵּיִם פְּסוּלִים, פָּטוּר.
מִחִלּוֹן שְׁלִיחִיד וְנִכְנָס לְמִקְדָּשׁ,
וְנִמְצָאוּ הַמֵּיִם פְּסוּלִין, חֵיב.
אֲבָל כֹּהֵן גָּדוֹל,
בֵּין מִחִלּוֹן שְׁלִיחִיד,
בֵּין מִחִלּוֹן שְׁלֶרֶבִים, פָּטוּר,
שֶׁאִין כֹּהֵן גָּדוֹל חֵיב עַל טְמֵאת הַמִּקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁיו.
מִחֲלִיקִין הָיוּ לַפָּנִי חִלּוֹן שְׁלֶרֶבִים,
וְדוֹרְסִים וְלֹא נִמְנָעִין,
מִפְּנֵי שֶׁאָמְרוּ:
מִי חֲטָאת שֶׁעָשׂוּ מִצְוַתֵּן אֵינָן מְטַמִּין.

מסכת פרה פרק יב משנה ה

ו

אוֹחֶז הוּא הַטְּהוֹר בְּקִרְדּוֹם הַטְּמֵא בִּכְנָפוֹ, וּמִזָּה עָלָיו,
אִף עַל פִּי שֵׁשׁ עָלָיו מֵיִם כְּדִי הִזָּה, טְהוֹר.
כַּמָּה יֵהָא בְּמֵיִם וִיחָא בְּהֵן כְּדִי הִזָּה?
כְּדִי שְׂיִטְבֵּל רָאשֵׁי גִבְעָלִין וְיִזָּה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
רוֹאִין אוֹתָן כְּאֵלוּ הֵן עַל אֻזּוֹב שְׁלִנְחָשֶׁת.

מסכת פרה פרק יב משנה ו

ז

הַמִּזְבֵּחַ בְּאֵזוֹב הַטָּמֵא,
אִם יֵשׁ בּוֹ כִּבְיָצָה,
הַמִּיִּם פְּסוּלִים, וְהַזֵּיתוֹ פְּסוּלָה.
אֵין בּוֹ כִּבְיָצָה,
הַמִּיִּם כְּשֵׁרִים, וְהַזֵּיתוֹ פְּסוּלָה.
וּמִטָּמֵא אֶת חֲבֵרוֹ, וְחֲבֵרוֹ אֶת חֲבֵרוֹ, אֶפְלוּ הֵן מֵאָה.

מסכת פרה פרק יב משנה ז

ט

טָהוֹר שֶׁלֹּחַטָאֵת שְׁנֵטְמוֹ יָדָיו, נִטְמָא גּוֹפּוֹ,
וּמִטָּמֵא אֶת חֲבֵרוֹ,
וְחֲבֵרוֹ אֶת חֲבֵרוֹ, אֶפְלוּ הֵן מֵאָה.

מסכת פרה פרק יב משנה ח

ח

לְגִין שֶׁלֹּחַטָאֵת שְׁנֵטְמוֹ יָדָיו, < lágynos : בקבוק, כד לייין >
נִטְמָא תּוֹכוֹ,
וּמִטָּמֵא אֶת חֲבֵרוֹ, וְחֲבֵרוֹ אֶת חֲבֵרוֹ, אֶפְלוּ הֵן מֵאָה.

י

הַזֹּגֶה וְהַעֲנָבוֹל, חֲבוּר.
כּוֹשׁ שֶׁלֹּרֶבֶן, לֹא יָזָה,
לֹא עַל הַכּוֹשׁ, וְלֹא עַל הַפִּיקָה.
וְאִם הָזָה, מְזָה.
שֶׁלִּפְשֶׁתָן, חֲבוּר.
עוֹר שֶׁלִּעֲרִיסָה שֶׁהוּא מִחֲבֵר לַפִּיקוֹת, חֲבוּר.
הַמִּלְכָּן אֵינוֹ חֲבוּר לֹא לְטָמְאָה וְלֹא לְטַהֲרָה.
כָּל יְדוֹת הַכָּלִים הַקְּדוּחוֹת, חֲבוּר.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
אֵף הַחֲרוּקוֹת.

מסכת פרה פרק יב משנה ט

יא

הַסָּלִים שֶׁבִּקְנָתָל,
וְהַמָּטָה שֶׁלִּטְרָבָן,
וְקָרְן שֶׁלְּכִלְיָה וְקָרְנִים שֶׁלְּיוֹצְאֵי דָרְכִים, < וְקָרְנִים >
וְשִׁלְשֵׁלַת הַמִּפְתָּחוֹת,

ושלל הכובסין,
ובגד שהוא תפור בכלאים,
חבור לטמאה, ואינו חבור להזיה.

מסכת פרה פרק יב משנה י

יב

כסוי המחם שהוא מחבר לשלשלת, <המיקחם! כך כולם>
בית שמי אומרים:
חבור לטמאה,
ואינו חבור להזיה.
ובית הלל אומרים:
הזה על המחם, הזה הכסוי,
הזה על הכסוי, לא הזה המחם.

יג

הכל כשרין להזות,
חוץ מטמטום, ואנדרוגינס, והאשה.
ותינוק שאין בו דעת, והאשה מסעדתו ומזה,
ואוחזת לו במים, והוא טובל ומזה.
ואם אחזה בידו, אפלו בשעת הזיה,
פסול.

מסכת פרה פרק יב משנה יא

יד

טבל את האזוב ביום, והזה ביום, כשר.
ביום והזה בלילה, בלילה והזה ביום, פסול.
אבל הוא לעצמו טובל בלילה, ומזה ביום,
שאין מזין עד שתגץ החמה.
וכלם שעשו משעלה עמוד השחר, כשר.

חסלת מסכת פרה

מסכת טהרות

פרק א

מסכת טהרות פרק א משנה א

א

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר דָּבָר נֶאֱמָרוּ בְּנִבְלַת הָעוֹף הַטָּהוֹר:

צְרִיכָה מַחֲשָׁבָה,

וְאֵינָה צְרִיכָה הֶכְשֵׁר,

וּמִטָּמֵא טָמְאָת אֲכָלִין כְּבִיצָה,

וְכִזְיַת בֵּבִית הַבְּלִיעָה,

וְהָאוֹכֵלָה טְעוֹן הָעֶרֶב שְׁמֶשׁ,

וְחִיבִין עָלֶיהָ עַל טָמְאָת הַמִּקְדָּשׁ,

וְשׁוֹרְפִין עָלֶיהָ אֶת הַתְּרוּמָה,

וְהָאוֹכֵל אֶבֶר מִן הַחֵי מִמֶּנָּה

סוֹפֵג אֶת הָאֲרָבָעִים.

שְׁחִיטָתָהּ וּמְלִיקָתָה מְטַהֵרוֹת טְרִפְתָּהּ.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אֵינָן מְטַהֵרוֹת.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

שְׁחִיטָתָהּ מְטַהֵרֶת,

אֲבָל לֹא מְלִיקָתָהּ.

מסכת טהרות פרק א משנה ב

ב

הַכֶּנָּפִים וְהַנוֹצָה,

מְטַמְּוֹת וּמְטַמְּוֹת, וְלֹא מְצַטְרְפוֹת.

רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:

הַנוֹצָה מְצַטְרֶפֶת.

הַחֶרְטוֹם וְהַצַּפְרָנִים,

מְטַמְּוִין וּמְטַמְּוִין וּמְצַטְרְפִין.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

אֵף רֹאשֵׁי גִפִּים וְרֹאשׁ הַזֶּנֶב,

מְצַטְרְפִין, שֶׁכֵּן מְנִיחִים בְּפִטּוּמֹת.

מסכת טהרות פרק א משנה ג

ג

נִבְלַת הָעוֹף הַטָּמֵא צְרִיכָה מַחֲשָׁבָה וְהֶכְשֵׁר,

וּמִטָּמֵא טָמְאָת אֲכָלִים כְּבִיצָה,

וְכַחֲצֵי פָרֶס לְפָסוֹל אֶת הַגֹּוִיָּה,

וְאֵין בָּהּ כִּזְיַת בֵּבִית הַבְּלִיעָה,

וְהָאוֹכֵלָה אֵינָה טְעוֹן הָעֶרֶב שְׁמֶשׁ, <אֵינָה>

וְאֵין חִיבִין עָלֶיהָ עַל בִּיאַת הַמִּקְדָּשׁ,

אֲבָל שׁוֹרְפִין עָלֶיהָ אֶת הַתְּרוּמָה,

וְהָאוֹכֵל אֶבֶר מִן הַחֵי מִמֶּנָּה

אינו סופג את הארבעים,
ואין שחיטתה מטהרתה.
הכנפים והנוצה,
מטמות ומטמות ומצטרפות.
החרטום והצפרנים,
מטמין ומטמין ומצטרפין.

מסכת טהרות פרק א משנה ד

ד

ובבהמה:

העור, והרטב, והקופה, והאלל,
והעצמות, והגידים, והקרנים, והטלפים,
מצטרפים לטמא טמאת אכלים,
אבל לא טמאת נבלות.

כיוצא בו:

השוחט בהמה טמאה לנכרי והיא מפרקסת,
מטמא טמאת אכלין,
אבל לא טמאת נבלות, עד שתמות,
או עד שיתיו את ראשה.

רבה לטמא טמאת אכלין,
ממה שרבה לטמא טמאת נבלות. <מה>
(מסכת טהרות פרק א משנה ה)

האכל שנטמא באב הטמאה,
ואת שנטמא בולד הטמאה,
מצטרפין זה עם זה לטמא כקל שבשניהן.

ה

כיצד?

כחצי ביצה אכל ראשון וכחצי ביצה אכל שני,
שבוללן זה בזה, שני.
כחצי ביצה אכל שני וכחצי ביצה אכל שלישי,
שבוללן זה בזה, שלישי.

ו

כביצה אכל ראשון וכביצה אכל שני,
שבוללן זה בזה, ראשון;
חלקן, זה שני וזה שני.
נפל זה לעצמו וזה לעצמו לתוך כפר שלתרומה,
פסלוהו.

נפלו שניהן כאחת,
עשאוהו שני.

מסכת טהרות פרק א משנה ו

ז

כְּבִיצָה אָכַל שְׁנֵי כְּבִיצָה אָכַל שְׁלִישִׁי,
שֶׁבִלְלָן זֶה בָּזָה, שְׁנֵי;
חֲלָקָן, זֶה שְׁלִישִׁי, וְזֶה שְׁלִישִׁי.
נָפַל זֶה לְעֶצְמוֹ וְזֶה לְעֶצְמוֹ לְתוֹךְ כֶּכֶר שֶׁלְתְּרוּמָה,
לֹא פָסְלוּהוּ;
נָפְלוּ שְׁנֵיהֶן כְּאַחַת,
עֲשָׂאוּהוּ שְׁלִישִׁי.

ח

כְּבִיצָה אָכַל רֹאשׁוֹן, כְּבִיצָה אָכַל שְׁלִישִׁי,
שֶׁבִלְלָן זֶה בָּזָה, רֹאשׁוֹן;
חֲלָקָן, זֶה שְׁנֵי, וְזֶה שְׁנֵי,
שֶׁאֵף שְׁלִישִׁי שֶׁנִּגַּע בְּרֹאשׁוֹן <הַשְּׁלִישִׁי>
נֶעְשָׂה שְׁנֵי.

ט <ח>

כְּשֵׁתִי בִּיצִים אָכַל רֹאשׁוֹן, וְכְשֵׁתִי בִּיצִים אָכַל שְׁנֵי,
שֶׁבִלְלָן זֶה בָּזָה, רֹאשׁוֹן;
חֲלָקָן, זֶה רֹאשׁוֹן, וְזֶה רֹאשׁוֹן;
לְשִׁלְשָׁה וּלְאַרְבָּעָה,
הָרִי אֱלוֹ שְׁנֵי.

י

כְּשֵׁתִי בִּיצִים אָכַל שְׁנֵי וְכְשֵׁתִי בִּיצִים אָכַל שְׁלִישִׁי,
שֶׁבִלְלָן זֶה בָּזָה, שְׁנֵי;
חֲלָקָן, זֶה שְׁנֵי, וְזֶה שְׁנֵי;
לְשִׁלְשָׁה וּלְאַרְבָּעָה,
הָרִי אֱלוֹ שְׁלִישִׁי.

מסכת טהרות פרק א משנה ז

יא

מְקַרְצוֹת נוֹשְׁכוֹת זוֹ בָּזָה,
וְכֹכְרִים נוֹשְׁכִים זֶה בָּזָה,
נִטְמָאת אַחַת מֵהֶן בַּשֶּׁרֶץ, כָּלָם תִּחְלָה;
פָּרָשׁוֹ, כָּלָם תִּחְלָה.
בְּמִשְׁקִין, כָּלָם שְׁנִיּוֹת;
פָּרָשׁוֹ, כָּלָם שְׁנִיּוֹת.
בְּיָדִים, כָּלָם שְׁלִישִׁיּוֹת;

פָּרְשׁוֹ, כָּלֶם שְׁלִישִׁיּוֹת.

מסכת טהרות פרק א משנה ח

יב

מִקְרָצָה שֶׁהֵיְתָה תַּחֲלָה,
וְהַשִּׁיךְ לְאַחֲרוֹת, <מִחוּק: וְהַשִּׁיךְ לֵה אַחֲרוֹת>
כָּלֶם תַּחֲלָה;
פָּרְשָׁה, הִיא תַּחֲלָה, וְכָלֶם שְׁנִיּוֹת.
הֵיְתָה שְׁנִיָּה,
וְהַשִּׁיךְ לְאַחֲרוֹת, <מִחוּק: וְהַשִּׁיךְ לֵה אַחֲרוֹת>
כָּלֶם שְׁנִיּוֹת;
פָּרְשָׁה, הִיא שְׁנִיָּה, וְכָלֶם שְׁלִישִׁיּוֹת.
[הֵיְתָה שְׁלִישִׁית]
וְהַשִּׁיךְ לְאַחֲרוֹת, <מִחוּק: וְהַשִּׁיךְ לֵה אַחֲרוֹת>
הִיא שְׁלִישִׁית,
וְכָלֶם טְהוֹרוֹת,
בֵּין שְׁפָרְשׁוֹ, בֵּין שְׁלֹא פָּרְשׁוֹ.

מסכת טהרות פרק א משנה ט

יג

כְּפָרוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּתוֹךְ גְּמוּתֵיהֶם הַמִּים מְקַדְּשִׁים,
נִטְמָאת אַחַת מֵהֶן בְּשָׂרָךְ,
כָּלֶם טְמֵאוֹת.
בְּתֵרוּמָה,
מִטְמֵא שְׁנַיִם, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
אִם יֵשׁ בִּינֵיהֶם מִשְׁקָה טוֹפָח,
אַף בְּתֵרוּמָה הַכֹּל טָמֵא.

פרק ב

מסכת טהרות פרק ב משנה א

א

הָאִשָּׁה שֶׁהֵיְתָה כּוֹבֶשֶׁת יָרֵק בְּקִדְרָה,
וְנִגְעָה בְּעֵלָה חוּץ לְקִדְרָה בְּמָקוֹם הַנָּגוּב, <בְּעֵלָה>
אַף עַל פִּי שִׁישׁ בּוֹ כְּבִיצָה,
הוּא טָמֵא, וְהַכֹּל טָהוֹר.
נִגְעָה בְּמָקוֹם מִשְׁקָה,
אִם יֵשׁ בּוֹ כְּבִיצָה,
הַכֹּל טָמֵא,

אֵין בּוֹ כְּבִיצָה,
הוּא טָמֵא, וְהַכֹּל טָהוֹר;
חֹזֵר לְקִדְרָה,
הַכֹּל טָמֵא.
הִיתָה מִגַּעַץ טָמֵא מֵת,
וְנִגְעָה בֵּין בְּמִקְוֹם מִשְׁקָה, בֵּין בְּמִקְוֹם הַנְּגוּב,
אִם יֵשׁ בּוֹ כְּבִיצָה,
הַכֹּל טָמֵא;
אֵין בּוֹ כְּבִיצָה,
הוּא טָמֵא, וְהַכֹּל טָהוֹר.
הִיתָה טְבוּלַת יוֹם מְנַעֶרֶת אֶת הַקִּדְרָה בְּיָדַיִם מְסֻבּוֹת,
רְאֵת מִשְׁקִין עַל יָדֶיהָ,
סָפַק מִן הַקִּדְרָה נִתְּוָה,
סָפַק שֶׁהִקְלַח נִגַּע בְּיָדֶיהָ,
הִזְרַק פָּסוּל, וְהִקְדִּירָה טָהוֹרָה.

מסכת טהרות פרק ב משנה ב

ב

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הָאוֹכֵל אֶכֶל רֹאשׁוֹן, רֹאשׁוֹן;
אֶכֶל שְׁנִי, שְׁנִי;
אֶכֶל שְׁלִישִׁי, שְׁלִישִׁי.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
הָאוֹכֵל אֶכֶל רֹאשׁוֹן,
אֶכֶל שְׁנִי, שְׁנִי.
שְׁלִישִׁי, שְׁנִי לְקֶדֶשׁ,
לֹא שְׁנִי לְתִירוּמָה,
שֶׁנֶּעֱשֶׂה לְטַהֲרֵת תִּירוּמָה.

מסכת טהרות פרק ב משנה ג

ג

הָרֹאשׁוֹן שֶׁבַחֲלִין,
טָמֵא וּמְטָמֵא;
הַשְּׁנִי,
פָּסוּל, וְלֹא מְטָמֵא;
הַשְּׁלִישִׁי,
נֶאֱכָל בְּנוֹיֵד הַדָּמַע.

מסכת טהרות פרק ב משנה ד

ד

הָרֹאשׁוֹן וְהַשְּׁנִי שֶׁבַתִּירוּמָה,

טמאין ומטמין.
השלישי,
פסול, ולא מטמא;
הרביעי,
נאכל בגזיד הקדש.

מסכת טהרות פרק ב משנה ה
ה

הראשון והשני והשלישי שבקדש,
טמאין ומטמין.
הרביעי,
פסול, ולא מטמא;
החמישי,
נאכל בגזיד הקדש.

מסכת טהרות פרק ב משנה ו
ו

השני שבחלין,
מטמא משקה חלין,
ופוסל לאוכלי תרומה.
השלישי שבתרומה,
מטמא משקה קדש,
ופוסל לאוכלי קדש,
שנעשה לטהרת קדש;
אבל אם נעשה לטהרת תרומה,
מטמא שנים, ופוסל אחד בקדש.

מסכת טהרות פרק ב משנה ז
ז

רבי אלעזר אומר:
שלתן שוים:
הראשון שבקדש, שבתרומה, שבחלים,
מטמא שנים ופוסל אחד בקדש,
מטמא אחד ופוסל אחד בתרומה,
ופוסל את החלין;
השני שבכלם,
מטמא אחד ופוסל אחד בקדש,
מטמא משקה חלים,
ופוסל לאוכלי תרומה.
השלישי שבכלם,
מטמא משקה קדש

וּפּוֹסֵל לְאוֹכְלֵי קֹדֶשׁ.

מסכת טהרות פרק ב משנה ח

ח

הָאוֹכֵל אֶכֶל שְׁנִי,
לֹא יַעֲשֶׂם בְּבֵית הַבֵּד.
וְחָלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל גְּבִי הַקֹּדֶשׁ,
הָרִי אֵלָיו כַּחֲלִין.
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּרֶבִּי צְדוֹק אוֹמֵר:
הָרִי אֵלָיו כְּתֵרוּמָה,
לְטֵמֵא שְׁנַיִם וְלִפְסוֹל אֶחָד.

פרק ג

מסכת טהרות פרק ג משנה א

א

הֶרֶטֶב וְהַגְּרִיסִין וְהַחֲלָב,
בְּזֶמֶן שֶׁהֵן מְשָׁקָה טוֹפֶת,
הָרִי אֵלָיו תַּחֲלָה;
קָרְשׁוּ,
הָרִי אֵלָיו שְׁנַיִם;
תְּזוּרוּ וְנִמּוּחוּ,
כַּבִּיצָה מְכֻנָּה,
טָהוֹר;
יֵתֵר מְכַבִּיצָה,
טָמֵא, שֶׁכִּינּוֹן שִׁיצָאָת טָפָה רִאשׁוֹנָה,
נִטְמָאת בְּכַבִּיצָה.

מסכת טהרות פרק ג משנה ב

ב

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
הַשֶּׁמֶן תַּחֲלָה לְעוֹלָם.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אַף דְּבֶשׁ;
רַבִּי שְׁמַעוֹן הַשְּׁזוּרִי אוֹמֵר:
אַף הַיֵּין.
גוֹשׁ שְׁלִיזִיתִין שֶׁנִּפְּל לַתַּנּוּר וְהִסֵּק,
כַּבִּיצָה מְכֻנָּה,
טָהוֹר;

יִתֵּר מִכְּבִיצָה,
טָמֵא, שְׂכִינֹן שִׁיצָאת טָפָה הָרֵאשׁוֹנָה,
נִטְמָאת בְּכִבִּיצָה.
אִם הָיוּ פְּרוּדִין,
אֶפְלוּ הֵן סָאָה,
טָהוֹר.

מסכת טהרות פרק ג משנה ג

ג

טָמֵא מֵת שֶׁסָּחַט זֵיתִים וְעֵנָבִים,
כִּבִּיצָה מִכֶּנֶן,
טָהוֹר,
וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יֵצֵעַ בְּמָקוֹם מְשָׁקָה;
יִתֵּר מִכְּבִיצָה,
טָמֵא, שְׂכִינֹן שִׁיצָאת טָפָה הָרֵאשׁוֹנָה,
נִטְמָאת בְּכִבִּיצָה.
וְאִם הָיָה זָב אוֹ זָבָה,
אֶפְלוּ גִרְגֵּר יְחִידִי,
טָמֵא, שְׂכִינֹן שִׁיצָאת טָפָה הָרֵאשׁוֹנָה,
נִטְמָאת בְּמִשָּׁא.
זָב שֶׁחָלַב אֶת הָעֵז,
הִחָלַב טָמֵא,
שְׂכִינֹן שִׁיצָאת טָפָה הָרֵאשׁוֹנָה,
נִטְמָאת בְּמִשָּׁא.

מסכת טהרות פרק ג משנה ד

ד

כִּבִּיצָה אֶכְלִין שֶׁהִנִּיחַן בַּחֲמָה וְנִתְמַעְטוּ,
וְכֵן כּוֹזֵית מִן הַמֵּת,
וְכּוֹזֵית מִן הַגְּבִלָה,
וְכַעֲדָשָׁה מִן הַשָּׂרֵץ,
כּוֹזֵית פֶּגוּל,
כּוֹזֵית נוֹתֵר,
כּוֹזֵית חֶלֶב, <חֶלֶב>
הָרִי אֵלּוּ טָהוֹרִין,
וְאִין חֲבִינִין עֲלֵיהֶן מִשֵּׁם פֶּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא.
הִנִּיחַן בַּגִּשְׁמִים וְנִתְפָּחוּ,
טָמְאִין,
וְחֲבִינִין עֲלֵיהֶן מִשֵּׁם פֶּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא.

מסכת טהרות פרק ג משנה ה

ה

כָּל הַטְּמָאוֹת כְּשַׁעַת מְצִיאָתָן:
אִם טְמָאוֹת, טְמָאוֹת,
אִם טְהוֹרוֹת, טְהוֹרוֹת,
אִם מְכֻסּוֹת, מְכֻסּוֹת,
אִם מְגֻלוֹת, מְגֻלוֹת.
מִחַט שֶׁנִּמְצְאָת מְלֶאֶה חֲלוּדָה אוֹ שְׁבוּרָה,
טְהוֹרָה,
שְׁכָל הַטְּמָאוֹת כְּשַׁעַת מְצִיאָתָן.

מסכת טהרות פרק ג משנה ו

ו

חֲרַשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן
שֶׁנִּמְצָאוּ בְּמִכּוּי שֵׁשׁ בּוֹ טְמָאָה,
הָרִי אֵלָיו בְּחִזְקַת טְהוֹרָה,
וְכָל פֶּקֶח בְּחִזְקַת טְמָאָה,
וְכָל שְׂאִין בּוֹ דַּעַת לְהִשָּׁאֵל,
סָפְקוֹ טְהוֹר.

מסכת טהרות פרק ג משנה ז

ז

תִּינוּק שֶׁנִּמְצָא בְּצַד בֵּית הַקְּבָרוֹת, <בֵּין>
וְהַשּׁוֹשְׁנִים בְּיָדוֹ,
וְאִין הַשּׁוֹשְׁנִים אֵלָּא מִמָּקוֹם טְמָאָה,
טְהוֹר, שְׂאֵנִי אוֹמֵר:
אַחֵר לְקָטָן וְנָתַן לוֹ.
וְכֵן חֲמוּר בֵּין הַקְּבָרוֹת,
כָּלִיו טְהוֹרִין.

מסכת טהרות פרק ג משנה ח

ח

תִּינוּק שֶׁנִּמְצָא בְּצַד הָעֶסֶה,
וְהַבֶּצֶק בְּיָדוֹ,
רַבִּי מֵאִיר מְטַהֵר,
וְחֲכָמִים מְטַמֵּין,
שְׁדֵרְךָ הַתִּינוּק לְטַפַּח.
בֶּצֶק שֵׁשׁ בּוֹ נִקִּידוֹת תְּרִנְגָּלִים,
וּמִשְׁקִים טְמָאִים בְּתוֹךְ הַבֵּית,
אִם יֵשׁ בֵּין מִשְׁקִים לַכְּבָרוֹת
כְּדִי שִׁינְגְּבוּ אֶת פִּיהֶן בְּאַרְצָן,
הָרִי אֵלָיו טְהוֹרִין.

בַּפֶּרֶה וּבַכֶּלֶב,
כְּדִי שְׁיִלְחֻכוּ אֶת לְשׁוֹנָם.
וּשְׁאֵר כָּל הַבְּהֵמָה,
כְּדִי שְׁתַּנַּגֵּב.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב מְטַהֵר בַּכֶּלֶב,
שֶׁהוּא פֶקֶח,
שְׁאִין דְּרָכּוֹ לְהַנִּיחַ אֶת הַמְּזוֹן וְלִילֵךְ לַמַּיִם.

פרק ד

מסכת טהרות פרק ד משנה א

א

הַזֹּרֵק טִמְאָה מִמָּקוֹם לְמָקוֹם,
כָּפָר לְבֵין הַמִּפְתָּחוֹת,
מִפְתָּח לְבֵין הַכְּפָרוֹת,
טָהוֹר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּפָר לְבֵין הַמִּפְתָּחוֹת,
טִמְאָה,
מִפְתָּח לְבֵין הַכְּפָרוֹת,
טָהוֹר.

מסכת טהרות פרק ד משנה ב

ב

הַשֶּׁרֶץ בְּפִי הַחֲלָדָה,
וּמִהֲלַכְתָּ עַל גִּבִּי כְּפָרוֹת שְׁלֹתְרוּמָה,
סָפֵק נֹגַע, סָפֵק לֹא נֹגַע,
סָפֵקוֹ טָהוֹר.

מסכת טהרות פרק ד משנה ג

ג

הַשֶּׁרֶץ בְּפִי הַחֲלָדָה,
וְהַנִּבְלָה בְּפִי הַכֶּלֶב,
וְעֵבְרוּ בֵין הַטְּהוֹרִין,
אוֹ שֶׁעֵבְרוּ טְהוֹרִין בֵּינֵיהֶן,
סָפֵק טָהוֹר,
מִפְּנֵי שְׁאִין לְטִמְאָה מָקוֹם.
הֵיוּ מְנַקְּדִים בָּהֶן עַל הָאֶרֶץ,
וְאָמַר:

"הִלַכְתִּי לְמָקוֹם הַלֵּז, <לְמָקוֹם>
וְאֵין יָדוּעַ אִם נִגְעַתִּי אִם לֹא נִגְעַתִּי",
סָפְקוֹ טָמֵא,
מִפְּנֵי שֵׁשׁ לְטִמְאַה מְקוֹם.

מסכת טהרות פרק ד משנה ד

ד

כּוֹזֵית מִן הַמֵּת בְּפִי הָעוֹרֵב,
סָפֵק הָאֵהִיל עַל הָאָדָם וְעַל הַכֹּלִים בְּרִשּׁוֹת הִיחִיד,
סָפֵק אָדָם, טָמֵא;
סָפֵק כָּלִים, טָהוֹר.
הַמְּמַלֵּא עֶשְׂרֵה דְלִיּוֹן,
וְנִמְצָא שְׂרָץ בְּאַחַד מֵהֶן,
הוּא טָמֵא, וְכֹלָם טָהוֹרִין.
הַמְּעַרָה מִכָּלִי לְכָלִי,
וְנִמְצָא שְׂרָץ בַּתְּחִתּוֹן,
הָעֲלִיוֹן טָהוֹר.

מסכת טהרות פרק ד משנה ה

ה

עַל שֵׁשׁ סָפְקוֹת שׁוֹרְפִין אֶת הַתְּרוּמָה:
עַל סָפֵק בֵּית הַפֶּרֶס,
וְעַל [סָפֵק] עֶפֶר הַבָּא מֵאֶרֶץ הָעַמִּים,
וְעַל סָפֵק בְּגָדֵי עֵם הָאֶרֶץ,
וְעַל סָפֵק כָּלִים הַנִּמְצָאִים,
וְעַל סָפֵק רוֹקִין,
וְעַל סָפֵק מִי רִגְלֵי אָדָם
שֶׁהֵן כְּנֶגֶד מִי רִגְלֵי בְּהֵמָה,
וְעַל וְדֵי מִגְעֵן שֶׁהוּא סָפֵק טָמֵאֲתָן,
שׁוֹרְפִין אֶת הַתְּרוּמָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אֵף עַל סָפֵק מִגְעֵן בְּרִשּׁוֹת הִיחִיד.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
בְּרִשּׁוֹת הִיחִיד, תּוֹלִין,
וּבְרִשּׁוֹת הֶרְבִּים, טָהוֹר.

מסכת טהרות פרק ד משנה ו

ו

שְׁנֵי רוֹקִין,
אֶחָד טָמֵא וְאֶחָד טָהוֹר,
תּוֹלִין עַל מִגְעֵן וְעַל מִשְׁאֵן

ועל הסטן ברשות היחיד,
ועל מגען ברשות הרבים בזמן שהן לחים,
ועל משאן בין לחין בין יבשים.
היה רוק יחידי ונגע בו,
ונשא, והסיטו ברשות הרבים,
שורפין עליו את התרומה,
ואין צריך לומר ברשות היחיד.

מסכת טהרות פרק ד משנה ז

ז

אלו ספקות שטהרו חכמין:
ספק מים שאובין למקוה,
ספק טמאה צפה על פני המים,
ספק משקין לטמא, טמא,
ולטמא, טהור,
ספק ידים לטמא ולטמא ולטהר, טהור,
ספק רשות הרבים,
ספק דברי סופרים,
ספק החלין,
ספק שרצים,
ספק נגעים,
ספק נזירות,
ספק בכורות,
וספק קרבנות.

(מסכת טהרות פרק ד משנה ח)

ספק טמאה צפה על פני המים,
בין בכלים, בין בקרקעות,
רבי שמעון אומר:
בכלים, טמא, ובקרקעות, טהור.
רבי יהודה אומר:
ספק ירידתו, טמא, וספק עליתו, טהור.
רבי יוסה אומר:
אפלו אין שם אלא מלא אדם וטמאה, טהור.

מסכת טהרות פרק ד משנה ט

ח

ספק משקים לטמא, טמא, כיצד?
טמא שפשט את רגלו לבין משקין טהורין,
ספק נגע ספק לא נגע, ספקו טמא.

ט

הִיתָה כֶּכֶר טְמֵאָה בִּידוֹ,
וּפְשָׁטָה לְבִין מְשָׁקִין טְהוֹרִין,
סֶפֶק נִגַּע סֶפֶק לֹא נִגַּע, סֶפֶקוֹ טָמֵא.

י

וּלְטָמֵא טְהוֹר, כִּיצַד?
הִיתָה מִקֵּל בִּידוֹ וּבִרְאֵשׁה מְשָׁקִין טָמֵאִין,
וְזִרְקָה לְבִין כְּכֹרוֹת טְהוֹרִין,
סֶפֶק נִגַּע סֶפֶק לֹא נִגַּע, סֶפֶקוֹ טְהוֹר.

מסכת טהרות פרק ד משנה י

יא

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
סֶפֶק מְשָׁקִין לְאַכְלִים, טָמֵא,
וְלִכְלִים, טְהוֹר.
כִּיצַד?
שְׁתֵּי חֲבִיּוֹת,
אַחַת טְמֵאָה וְאַחַת טְהוֹרָה,
עָשָׂה עֶסֶה מֵאַחַת מֵהֶן,
סֶפֶק מִן הַטְּמֵאָה עָשָׂה,
סֶפֶק מִן הַטְּהוֹרָה עָשָׂה,
זֶה הוּא סֶפֶק מְשָׁקִין:
לְאַכְלִים טָמֵא, וְלִכְלִים טְהוֹר.

מסכת טהרות פרק ד משנה יא

יב

סֶפֶק יָדַיִם,
לְטָמֵא וּלְטָמֵא וְלִטְהוֹר,
טְהוֹר.
סֶפֶק רְשׁוֹת הָרִבִּים,
טְהוֹר.
סֶפֶק דְּבָרֵי סוּפְרִים:
אֲכַל אֲכָלִין טָמֵאִים,
שְׁתֵּה מְשָׁקִין טָמֵאִין,
כָּא רֵאשׁוֹ וְרֵבּוֹ בְּמִים שְׂאוּבִין,
אוֹ שֶׁנִּפְּלוּ עַל רֵאשׁוֹ וְעַל רֵבּוֹ
שֶׁלֹּשֶׁת לָגִין מִיָּם שְׂאוּבִין,
סֶפֶקוֹ טְהוֹר.
אַבָּל דְּבַר שֶׁהוּא אֵב הַטְּמֵאָה מִדְּבָרֵי סוּפְרִים,
סֶפֶקוֹ טָמֵא.

מסכת טהרות פרק ד משנה יב

יג

סֶפֶק הַחֲלִין, זו טְהֵרַת פְּרִישׁוֹת.
סֶפֶק שְׂרָצִים, כְּשַׁעַת מְצִיאתָן.
סֶפֶק נְגָעִים, כְּתַחֲלָה טְהוֹר,
עַד שֶׁלֹּא נִזְקַק לְטֻמְאַה;
מִשְׁנִזְקַק לְטֻמְאַה, סֶפֶקוֹ טָמֵא.

יד <יא>

סֶפֶק נְזִירוֹת, מִתֵּר.
סֶפֶק בְּכוֹרוֹת,
אֶחָד בְּכוֹרֵי אָדָם וְאֶחָד בְּכוֹרֵי בְהֵמָה,
בֵּין טֻמְאַה בֵּין טְהוֹרָה,
שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ עָלָיו הִרְאָיָה.

מסכת טהרות פרק ד משנה יג

יה <יב>

סֶפֶק קֶרֶבְנוֹת,
הָאִשָּׁה שֵׁישׁ עָלֶיהָ סֶפֶק חֲמֵשׁ לְדוֹת
סֶפֶק חֲמֵשׁ זִיבוֹת,
מִבִּיאתָ קֶרֶבֶן אֶחָד,
וְאוֹכֶלֶת בִּזְקָדָשִׁים,
וְאִין הַשָּׂאֵר עָלֶיהָ חוֹבָה.

פרק ה

מסכת טהרות פרק ה משנה א

א

הַשֶּׁרֶץ וְהַצִּפְרֹדֶעַ בְּרִשׁוֹת הָרִבִּים,
וְכֵן כּוֹזֵית מִן הַמֵּת וְכוֹזֵית מִן הַנִּבְלָה,
עֶצֶם מִן הַמֵּת וְעֶצֶם מִן הַנִּבְלָה,
גּוֹשׁ מֵאֶרֶץ טְהוֹרָה וְגּוֹשׁ מֵאֶרֶץ הָעַמִּים,
גּוֹשׁ מֵאֶרֶץ טְהוֹרָה וְגּוֹשׁ מִבֵּית הַפָּרֶס,
שְׁנֵי שְׂבִילִין,
אֶחָד טָמֵא וְאֶחָד טְהוֹר,
הַלֵּךְ בְּאֶחָד מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ בָּאִי זֶה מֵהֶן הַלֵּךְ,
הָאֶהֱיִל עַל אֶחָד מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ עַל אִי זֶה מֵהֶם הָאֶהֱיִל,

הסיט באַחד מהן,
ואין ידוע באי זה מהן הסיט,
רבי יהושע מטמא,
וחכמים מטהרין.

מסכת טהרות פרק ה משנה ב

ב

אחד שאמר:
"נגעתי בזה,
ואין ידוע אם הוא טמא אם הוא טהור",
"נגעתי ואין ידוע באי זה משניהן נגעתי",
רבי עקיבה מטמא,
וחכמים מטהרין.
רבי יוסה מטמא בכלים, <בכלם>
ומטהר בשביל,
שדרך אדם להלך,
ואין דרכו לגע.

מסכת טהרות פרק ה משנה ג

ג

שני שבילין,
אחד טמא ואחד טהור,
הלך באחד מהן ועשה טהרות ונאכלו,
הזה ושנה וטבל טהר;
הלך בשני ועשה טהרות,
הרי אלו טהורות.
אם קימות הראשונות,
אלו נאלו תלויות.
אם לא טהר בנתיים,
הראשונות, תלויות,
והשניות, ישרפו.

מסכת טהרות פרק ה משנה ד

ד

השרץ והצפרדע ברשות הרבים,
ונגע באחד מהם ועשה טהרות ונאכלו,
טבל, ונגע בשני, ועשה טהרות,
הרי אלו טהורות.
אם קימות הראשונות,
אלו נאלו תלויות.
אם לא טבל בנתיים,

הָרֵאשׁוֹנוֹת תְּלוּיוֹת,
הַשְּׁנִיּוֹת יִשְׂרָפוּ.

מסכת טהרות פרק ה משנה ה

ה

שְׁנֵי שְׂבִילִין,
אֶחָד טָמֵא וְאֶחָד טָהוֹר,
הֵלֵךְ בְּאֶחָד מֵהֶן וַעֲשֶׂה טְהוֹרוֹת,
וּבֹא חֲבֵרוֹ וְהֵלֵךְ בַּשְּׁנִי וַעֲשֶׂה טְהוֹרוֹת,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם נִשְׁאַלּוּ זֶה בַּפְּנֵי עֲצָמוֹ, וְזֶה בַּפְּנֵי עֲצָמוֹ,
טָהוֹרִין,
אִם נִשְׁאַלּוּ שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד,
טָמְאִין.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בֵּין כֶּךָּ וּבֵין כֶּךָ, טָמְאִין.

מסכת טהרות פרק ה משנה ו

ו

שְׁנֵי כִכָּרִים,
אֶחָד טָמֵא וְאֶחָד טָהוֹר,
אָכַל אֶת אֶחָד מֵהֶן וַעֲשֶׂה טְהוֹרוֹת,
וּבֹא חֲבֵרוֹ וְאָכַל אֶת הַשְּׁנִי וַעֲשֶׂה טְהוֹרוֹת,
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם נִשְׁאַלּוּ זֶה בַּפְּנֵי עֲצָמוֹ וְזֶה בַּפְּנֵי עֲצָמוֹ,
טָהוֹרִין,
נִשְׁאַלּוּ שְׁנֵיהֶן כְּאֶחָד,
טָמְאִין.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בֵּין כֶּךָּ וּבֵין כֶּךָ, טָמְאִין.

מסכת טהרות פרק ה משנה ז

ז

מִי שֵׁיִשֵּׁב בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים,
וּבֹא אֶחָד וַדָּרַס עַל בְּגָדָיו,
אוֹ שָׂרָק וְנָגַע בְּרוֹקוֹ,
עַל רוֹקוֹ שׁוֹרְפִין אֶת הַתְּרוּמָה,
וְעַל בְּגָדָיו הוֹלְכִין אַחֵר הָרוֹק.
יֶשֶׁן בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים וְעָמַד,
כָּלִיו טָמְאִין מִדָּרַס,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
נִגַע בְּאַחַד בְּלִילָה,
וְאֵין יָדוּעַ אִם חַי אִם מֵת,
וּבִשְׁחַר עֶמֶד וּמִצָּאוֹ מֵת,
רַבִּי מֵאִיר מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים מְטַמִּין,
שֶׁכֶּל הַטְּמָאוֹת כְּשַׁעַת מְצִיאָתָן.

מסכת טהרות פרק ה משנה ח

ח

שׁוֹטָה אַחַת בְּעִיר,
אוֹ נִכְרִית, אוֹ כּוֹתִית,
כָּל הָרוֹקִים שֶׁבְּעִיר טְמֵאִין.
מִי שֶׁדָּרְסָה אִשָּׁה עַל בִּגְדָיו,
אוֹ שִׁשְׁבָּה עִמּוֹ בְּסִפִּינָה,
אִם מִכְרָתוֹ שֶׁהוּא אוֹכֵל בְּתֵרוֹמָה,
כִּלְיוֹ טְהוֹרִין,
וְאִם לֹא, יִשְׁאַלְנָה.

מסכת טהרות פרק ה משנה ט

ט

עַד אוֹמֵר "נִטְמָאתִי",
וְהוּא אוֹמֵר "לֹא נִטְמָאתִי",
טָהוֹר.
שְׁנַיִם אוֹמְרִים "נִטְמָאתִי",
וְהוּא אוֹמֵר "לֹא נִטְמָאתִי",
רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
הוּא נֶאֱמָן עַל יָדֵי עֲצָמוֹ.

י

עַד אוֹמֵר "נִטְמָא",
וְשְׁנַיִם אוֹמְרִים "לֹא נִטְמָא",
בֵּין בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד בֵּין בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
טָהוֹר.
שְׁנַיִם אוֹמְרִים "נִטְמָא",
וְעַד אוֹמֵר "לֹא נִטְמָא",
בֵּין בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד בֵּין בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
טָמֵא.
עַד אוֹמֵר "נִטְמָא",
עַד אוֹמֵר "לֹא נִטְמָא",

אִשָּׁה אוֹמֶרֶת "נִטְמָא",
וְאִשָּׁה אוֹמֶרֶת "לֹא נִטְמָא",
בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד, טָמֵא,
בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, טָהוֹר.

פרק ו

מסכת טהרות פרק ו משנה א

א

מְקוֹם שֶׁהָיָה רִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
וְנִעְשָׂה רִשּׁוֹת הָרַבִּים,
וְחִזָּר וְנִעְשָׂה רִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
כָּשֶׁהוּא רִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
סָפְקוֹ טָמֵא,
כָּשֶׁהוּא רִשּׁוֹת הָרַבִּים,
סָפְקוֹ טָהוֹר.
הַמְסַכֵּן בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
וְהוֹצִיאָהוּ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
וְהַחֲזִירוֹהוּ לְרִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
כָּשֶׁהוּא בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד, <רִשּׁוֹת>
סָפְקוֹ טָמֵא,
כָּשֶׁהוּא בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, <רִשּׁוֹת>
סָפְקוֹ טָהוֹר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
רִשּׁוֹת הָרַבִּים מִפְּסָקָת.

מסכת טהרות פרק ו משנה ב

ב

אֲרַבְעָה סָפְקוֹת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין.
כִּיצַד?
הַטָּמֵא עוֹמֵד וְהַטָּהוֹר עוֹבֵר,
הַטָּהוֹר עוֹמֵד וְהַטָּמֵא עוֹבֵר,
הַטָּמֵא בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
וְהַטָּהֵר בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
הַטָּהֵר בְּרִשּׁוֹת הַיָּחִיד,
וְהַטָּמֵא בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
סָפֵק נֹגַע, סָפֵק לֹא נֹגַע,
סָפֵק הָאֶהֱיִל, סָפֵק לֹא הָאֶהֱיִל,

ספק הסיט, ספק לא הסיט,
רבי יהושע מטמא,
וחכמים מטהרין.

מסכת טהרות פרק ו משנה ג

ג

אילן שהיה עומד ברשות הרבים,
והטמאה בתוכו,
עלה לראשו,
ספק נגע, ספק לא נגע,
ספקו טמא.
הכניס ידו לחר שיש בו טמאה,
ספק נגע, ספק לא נגע,
ספקו טמא.
חנות שהיא טמאה,
ופתוחה לרשות הרבים,
ספק נכנס, ספק לא נכנס,
ספקו טהור.
שתי חנויות, אחת טמאה ואחת טהורה,
נכנס לאחת מהן,
ספק לטהורה נכנס,
ספק לטמאה נכנס,
ספקו טמא.

(מסכת טהרות פרק ו משנה ד)

כל שאת יכול לרבות ספקות וספק ספקות,
ברשות היחיד, טמא,
ברשות הרבים, טהור.

ד

כיצד?

נכנס למבוי וטמאה בחצר,
ספק נכנס, ספק לא נכנס,
הטמאה בבית,
ספק נכנס, ספק לא נכנס,
ואפלו נכנס,
ספק היתה שם, ספק לא היתה שם,
ואפלו היתה שם,
ספק שיש בה כשעור,
ספק שאין בה,
ואפלו יש בה,
ספק טמאה ספק טהורה,

וּאֶפְלוּ טִמְאָה,
סֵפֶק נִגַּע, סֵפֶק לֹא נִגַּע,
סֵפֶקוּ טִמְאָה.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
סֵפֶק בִּיאָה, טָהוֹר,
סֵפֶק מִנֶּגַע טִמְאָה, טִמְאָה.

מסכת טהרות פרק ו משנה ה

ה
נִכְנַס לְבִקְעָה בִּימֹות הַגִּשְׁמִים,
וְהִטְמִיאוּהָ בַשָּׂדֶה פְּלוּגִית,
וְאָמַר:
"הֲלֹכְתִי לְמָקוֹם הַלֵּז,
וְאֵין יָדוּעַ אִם נִכְנַסְתִּי לְאוֹתָהּ הַשָּׂדֶה,
אִם לֹא נִכְנַסְתִּי",
רַבִּי אֶלְעָזָר מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים מְטַמֵּין.

מסכת טהרות פרק ו משנה ו

ו
סֵפֶק רְשׁוֹת הַיָּחִיד, טִמְאָה,
עַד שִׁיאֵמַר "לֹא נִגַּעְתִּי".
סֵפֶק רְשׁוֹת הָרַבִּים, טָהוֹר,
עַד שִׁיאֵמַר "נִגַּעְתִּי".
אִי זֶה הֵיא רְשׁוֹת הַיָּחִיד?
שְׂבִילֵי בֵּית גָּלְגּוֹל,
וְכֵן כִּיּוּצָא בְּהֵן,
רְשׁוֹת הַיָּחִיד לְשַׁבָּת,
וּרְשׁוֹת הָרַבִּין לְטִמְאָה.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר:
לֹא הִזְכֵּרוּ שְׂבִילֵי בֵּית גָּלְגּוֹל,
אֶלָּא שֶׁהֵן רְשׁוֹת הַיָּחִיד לְכָךְ וּלְכָךְ.
הַשְּׂבִילִים הַמְּפֹלְשִׁים לְבוֹרוֹת,
וְלַשִּׁיחִים וְלַגְּתוֹת,
רְשׁוֹת הַיָּחִיד לְשַׁבָּת,
וּרְשׁוֹת הָרַבִּים לְטִמְאָה.

מסכת טהרות פרק ו משנה ז

ז
הַבִּקְעָה בִּימֹות הַחֲמָה,
רְשׁוֹת הַיָּחִיד לְשַׁבָּת,

וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים לְטַמְאָה.
וּבִימֹת הַגְּשָׁמִים,
רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לֶכֶךְ וּלְכָךְ.

מסכת טהרות פרק ו משנה ח

ח

בְּסִילָקִי, <basilikē>: בְּנִיין צִיבֹרִי גְדוֹל שֶׁבּו שׁוֹרֹת עֲמוּדִים <

רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לְשַׁבָּת,
וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים לְטַמְאָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם עוֹמֵד הוּא בִּפְתַח הַזֶּה,
וְרוֹאֶה אֶת הַנִּכְנָסִין וְאֶת הַיּוֹצֵאִין בִּפְתַח הַלֵּז,
רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לֶכֶךְ וּלְכָךְ,
וְאִם לֹא,
רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לְשַׁבָּת,
וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים לְטַמְאָה.

מסכת טהרות פרק ו משנה ט

ט

הַפֶּרֶן,
רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לְשַׁבָּת,
וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים לְטַמְאָה.
וְכֵן הַצִּדֵּדִין.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
הַצִּדֵּדִין,
רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לֶכֶךְ וּלְכָךְ.

מסכת טהרות פרק ו משנה י

י

הָאֶסְטֻנוֹת, <stoà>: מַעֲבֵר מִכּוֹסֶהֶעַם עֲמוּדִים לְאֶרְכוֹ <

רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לְשַׁבָּת,
וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים לְטַמְאָה.
חָצֵר שֶׁהָרַבִּים נִכְנָסִים בָּזוּ וַיּוֹצֵאִין בָּזוּ,
רִשּׁוֹת הַיַּחֲדִיד לְשַׁבָּת,
וְרִשּׁוֹת הָרַבִּים לְטַמְאָה.

פרק ז

מסכת טהרות פרק ז משנה א

א

הקָדֵר שֶׁהֵנִיחַ אֶת קִדְרוֹתָיו וְיָרַד לְשִׁתּוֹת,
הַפְּנִימִיּוֹת טְהוֹרוֹת,
וְהַחִיצוֹנוֹת טְמָאוֹת.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵה:
בְּמִי דְּבָרִים אֲמוּרִים?
בְּמִתְרוֹת,
אֲבָל בְּאֵגוּדוֹת, הַכֹּל טְהוֹר.
הַמוֹסֵר מִפֶּתַח לָעַם הָאָרֶץ,
הַבֵּית טְהוֹר,
שֶׁלֹּא מִסֵּר לוֹ אֶלָּא שְׁמִירַת הַמִּפְתָּח.

מסכת טהרות פרק ז משנה ב

ב

הַמְּנִיחַ עִם הָאָרֶץ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,
עֵר, וּמִצָּאוֹ עֵר,
יָשֵׁן, וּמִצָּאוֹ יָשֵׁן,
עֵר, וּמִצָּאוֹ יָשֵׁן,
טְהוֹר;
יָשֵׁן, וּמִצָּאוֹ עֵר,
הַבֵּית טָמֵא.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵין טָמֵא אֶלָּא
עַד מְקוֹם שֶׁהוּא יָכוֹל לִפְשֹׁט אֶת יָדוֹ וְלִגְעַ.

מסכת טהרות פרק ז משנה ג

ג

הַמְּנִיחַ אֲמָנִים בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,
הַבֵּית טָמֵא.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵין טָמֵא אֶלָּא
עַד מְקוֹם שֶׁהֵן יְכוּלִּין לִפְשֹׁט אֶת יָדָם וְלִגְעַ.

מסכת טהרות פרק ז משנה ד

ד

אֲשֶׁת חֵבֶר
שֶׁהֵנִיחָה לְאִשָּׁת עִם הָאָרֶץ טוֹחֶנֶת בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ,
פְּסָקָה הֶרְחִים,

הבית טמא.
לא פסקה הרחם,
אין טמא אלא
עד מקום שהיא יכולה לפשט את ידה ולגע.
היו שתיים,
בין כך ובין כך, הבית טמא,
שאחת טוחנת ואחת ממשמשת.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
אין טמא אלא
עד מקום שהן יכולות לפשט את ידם ולגע.

מסכת טהרות פרק ז משנה ה ה

המניח עם הארץ בתוך ביתו לשמרו,
בזמן שהוא רואה את הנכנסין ואת היוצאין,
האכלים והמשקין, וכלי חרש פתוחין,
טמאין.
אבל המשכבות והמושבות,
וכלי חרש מקפים צמיד פתיל,
טהורין.
אם אינו רואה
לא את הנכנסין ולא את היוצאין,
אפלו מובל, אפלו כפות,
הכל טמא.

מסכת טהרות פרק ז משנה ו ו

הגבאין שנכנסו לתוך הבית,
הבית טמא.
אם יש עמהן גוי,
נאמנים לומר:
"נכנסנו, אבל לא נגענו".

ז

הגנבים שנכנסו לתוך הבית,
אין טמא אלא מקום רגלי הגנבים.
ומה הן מטמאין?
האכלין והמשקין,
וכלי חרש פתוחין;
אבל המשכבות והמושבות,

וְכָלִי חָרַשׁ הַמִּקְפִּין צָמִיד פֶּתִיל,
טְהוּרִים.
אִם יֵשׁ עֲמֶהֱן גּוֹי אוֹ אִשָּׁה,
הַכֹּל טָמֵא.

מסכת טהרות פרק ז משנה ז

ח

הַמְנִיחַ אֶת כָּלִיו
בַּחֲלוֹן שְׁלֹאוֹלָרִין, <oleários: איש המלחחה, שומר הבגדים>
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
עַד שִׁיתֵּן לוֹ אֶת הַמִּפְתָּח, אוֹ חוֹתָם,
אוֹ עַד שִׁיעֲשֶׂה לוֹ סִימֵן.
הַמְנִיחַ אֶת כָּלִיו מִגַּת זוֹ לְגַת הַבָּאָה,
כָּלִיו טְהוּרִין.
וּבִישְׁרָאֵל, עַד שִׁיאֲמַר:
"בְּלִבִּי הָיָה לְשֹׁמְרָם".

מסכת טהרות פרק ז משנה ח

ט

מִי שֶׁהָיָה טְהוּר,
וְהִסִּיעַ אֶת לְבוֹ מִלֹּאכָל,
רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר,
שֶׁדֶרֶךְ טָמֵאִין פּוֹרְשִׁין מִמֶּנּוּ.
וְחֻכָּמִים מְטַמִּין.
הָיוּ יָדָיו טְהוּרוֹת,
וְהִסִּיעַ אֶת לְבוֹ מִלֹּאכָל,
אֵף עַל פִּי שֶׁאֲמַר:
"יִוְדַע אֲנִי שֶׁלֹּא נִטְמוּ יָדַי",
יָדָיו טָמְאוֹת, שֶׁהַיָּדִים עוֹסְקִנִּיּוֹת.

מסכת טהרות פרק ז משנה ט

י

הָאִשָּׁה שֶׁנִּכְנְסָה לְהוֹצִיא פֶתַל לְעֹנִי,
וְנִצָּאת וּמִצָּאתוּ עוֹמֵד בְּצַד כְּכֹרוֹת שְׁלִתְרוּמָה;
וְכֵן הָאִשָּׁה שִׁיצָאת,
וּמִצָּאת חֲבֵרְתָּהּ חוֹתֶה גְחָלִים
מִתַּחַת קִדְרָה שְׁלִתְרוּמָה,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא,
וְחֻכָּמִים מְטַהֲרִין.

יא

אמר רבי אלעזר בן פילא:
וכי מפני מה רבי עקיבה מטמא,
וחכמים מטהרין?
אלא שהנשים גרגרניות הן,
שהיא חשודה לגלות את הקדרה של חברתה,
לידע מה שהיא מבשלת.

פרק ח

מסכת טהרות פרק ח משנה א

א

הדר עם עם הארץ בחצר,
ושכח כלים בחצר,
אפלו חביות מקפות צמיד פתיל,
או תנור מקף צמיד פתיל,
הרי אלו טמאין.
רבי יהודה מטהר בתנור,
בזמן שהוא מקף צמיד פתיל.
רבי יוסה אומר:
אף התנור טמא,
עד שיעשה לו מחיצה
גבוהה עשרה טפחין.

מסכת טהרות פרק ח משנה ב

ב

המפקיד כלים אצל עם הארץ,
טמאין טמא מת,
וטמאין מדרס;
אם מכירו שהוא אוכל בתרומה,
טהורין מטמא מת,
אבל טמאין מדרס.
רבי יוסה אומר:
מסר לו תבה מלאה בגדים,
בזמן שהיא רוצצת,
טמאה מדרס,
אם אינה רוצצת,
טמאה מדרף,
אף על פי שהמפתח ביד הבועלים.

מסכת טהרות פרק ח משנה ג

ג

הַמֵּאֲבָד בַּיּוֹם, וּמֵצֵא בַּיּוֹם,
טָהוֹר.

בַּיּוֹם, וּמֵצֵא בַּלַּיְלָה,
בַּלַּיְלָה, וּמֵצֵא בַּיּוֹם,
בַּיּוֹם, וּמֵצֵא בַּיּוֹם שְׁלֹאֲחֶרֶץ,
טָמֵא.

זֶה הַכֵּל:
כָּל שֶׁעָבַר עָלָיו הַלַּיְלָה אוֹ מִקְצָתוֹ,
טָמֵא.

ד

הַשּׁוֹטֵחַ כָּלִים בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים,
טָהוֹרִין,
בְּרִשּׁוֹת הַיְּחִיד,
טָמְאִין.

אִם הָיָה מְשֻׁמֵּר,

טָהוֹרִין.

נִפְלֵג, וְהִלֵּךְ לְהַבִּיאֵן,

טָמְאִין.

נִפְלַד דָּלִיו לְתוֹךְ בּוֹרוֹ שֶׁלְעַם הָאָרֶץ,

וְהִלֵּךְ לְהַבִּיאַ בָּמָה יַעֲלֶנּוּ,

טָמֵא,

מִפְּנֵי שֶׁהֵנַח בְּרִשּׁוֹת עִם הָאָרֶץ שְׁעָה אַחַת.

מסכת טהרות פרק ח משנה ד

ה

הַמְנִיחַ אֶת בֵּיתוֹ פְּתוּחַ, וּמֵצֵאוֹ פְּתוּחַ,
נָעוּל, וּמֵצֵאוֹ נָעוּל,
פְּתוּחַ, וּמֵצֵאוֹ נָעוּל,
טָהוֹר.

נָעוּל, וּמֵצֵאוֹ פְּתוּחַ,

רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא,

וְחֻכָּמִים מְטַהְרִין,

שֶׁהָיוּ הַגִּנָּבִים וְנִמְלְכוּ,

וְהָלְכוּ לָהֶן.

מסכת טהרות פרק ח משנה ה

ו

אֶשֶׁת עִם הָאָרֶץ
שֶׁנִּכְנְסָה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁלְחֵבֶר
לְהוֹצִיא בָנוּ אוֹ בְהֶמְתּוֹ,
הַבֵּית טָהוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁנִּכְנְסָה שָׁלָא בְּרִשּׁוֹת.

מסכת טהרות פרק ח משנה ו

ז

כָּלֵל אָמְרוּ בְּטָהֳרוֹת:
כָּל הַמֵּיחָד לְאָכֹל אָדָם,
טָמֵא,
עַד שֶׁיִּפְסֹל מֵאֹכֶל הַכָּלֵב.
וְכָל שֶׁאֵינוֹ מֵיחָד לְאָכֹל אָדָם,
טָהוֹר,
עַד שֶׁיִּיחָדְנוּ לְאָדָם.
כִּיצַד?
גּוֹזֵל שְׁנָפֵל לָגֶת,
וְחָשֵׁב עָלָיו לְהַעֲלוֹתוֹ לַנֶּכְרִי,
טָמֵא;
לַכָּלֵב, טָהוֹר.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי מְטַמֵּא.
חָשֵׁב עָלָיו לְחַרֵּשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן,
טָהוֹר.
אִם הֵעֲלָהוּ, טָמֵא,
מִפְּנֵי שֶׁיֵּשׁ לָהֶם מַעֲשֶׂה,
וְאֵין לָהֶן מַחֲשָׁבָה.

מסכת טהרות פרק ח משנה ז

ח

אַחֲרֵי כָלִים שֶׁנִּטְמָו בְּמִשְׁקִין,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מְטַמֵּין אֶת הַמִּשְׁקִין,
וְאֵינָן פּוֹסְלִין אֶת הָאֹכְלִים.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
מְטַמֵּין אֶת הַמִּשְׁקִין,
וּפּוֹסְלִין אֶת הָאֹכְלִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אַחִי עֶזְרִיָּה אוֹמֵר:
לֹא כֶךָ וְלֹא כֶךָ,
אֶלָּא מִשְׁקִין שֶׁנִּטְמָו בְּאַחֲרֵי הַכָּלִים,
מְטַמֵּין אֶחָד, וּפּוֹסְלִין אֶחָד.
הָרִי זֶה אוֹמֵר:

מְטַמֵּיךְ לֹא טְמוּנִי,
וְאַתָּה טְמֵאתָנִי.

מסכת טהרות פרק ח משנה ח

ט

עֲרֵכָה שֶׁהִיא קִטְפָּרֶס,
וְהַבֶּצֶק מִלְמַעֲלָן וּמִשְׁקָה טוֹפַח מִלְמַטָּן,
שְׁלוֹשׁ חֲתָכוֹת בְּכַבִּיצָה,
אֵינָן מְצַטְרְפוֹת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִף שְׁתֵּים אֵינָן מְצַטְרְפוֹת,
אֲלֹא אִם כֵּן הָיוּ רוֹצְצוֹת מִשְׁקָה.
אִם הָיָה מִשְׁקָה עוֹמֵד,
אֶפְלוּ כָעֵין הַחֲרָדָל,
מְצַטְרֵף.
רַבִּי דוֹסָה אוֹמֵר:
אֲכַל פָּרוֹד אֵינוֹ מְצַטְרֵף.

מסכת טהרות פרק ח משנה ט

י

מִקֵּל שֶׁהִיא מְלֹאָה מִשְׁקִים טְמֵאִים,
כִּינּוֹן שֶׁהִשִּׁיקָה לְמִקְוָה,
טָהֳרָה.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
עַד שִׁיטְבִּיל אֶת כָּלָה.
הַנֶּצּוֹק וְהַקִּטְפָּרֶס <kataphérés: מְרֹב; מִדְּרוֹן>
וּמִשְׁקָה טוֹפַח,
אֵינָן חֲבוּרִים,
לֹא לְטִמְאָה, וְלֹא לְטָהֳרָה.
וְהָאֲשִׁבְרָן,
חֲבוּר לְטִמְאָה וְלְטָהֳרָה.

פרק ט

מסכת טהרות פרק ט משנה א

א

וַיִּתִּים מֵאֲמָתִי מִקְבָּלִין טְמֵאָה?
מִשִּׁיזִּיעוּ וְעַתָּה הַמַּעֲטָן,

אָבֵל לֹא זָעַת הַקֶּפֶה,
כְּדַבְּרֵי בֵּית שָׁמַי.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
שְׁעוֹר זָעָה שְׁלֹשָׁה יָמִים.
בֵּית הָלֵל אוֹמְרִים:
מִשִּׁיתְּחַבְּרוּ שְׁלֹשָׁה זֶה לָזֶה.
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
מִשִּׁיתְּגַמֵּר מְלֹאכֶתָּן.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים כְּדַבְּרֵיו.

מסכת טהרות פרק ט משנה ב

ב

גָּמַר מִלְמַסֵּס אָבֵל עֲתִיד לִקַּח,
גָּמַר מִלְקַח אָבֵל עֲתִיד לָלוּת,
וְאֲרָעוּ אָבֵל, אוֹ מִשְׁתָּה, אוֹ אָנָּס,
אֶפְלוּ זָבִים וְזָבוֹת גְּדוּלוֹת מִהֶלְכִּין עָלֶיהֶן,
טְהוּרִין.
נָפְלוּ עָלֵיהֶן מִשְׁקִין,
אֵין טָמֵא אֲלֹא מְקוֹם מִגָּעָן,
וְהַמַּחֲל הַיּוֹצֵא מֵהֶן טְהוֹר.

מסכת טהרות פרק ט משנה ג

ג

נִגְמְרָה מְלֹאכֶתָּן,
הָרִי אֵלּוּ מְכַשְּׂרִין.
נָפְלוּ עָלֵיהֶן מִשְׁקִין, טָמְאִין.
וְהַמַּחֲל הַיּוֹצֵא מֵהֶן,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים מְטַמִּין.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
לֹא נִחְלְקוּ עַל הַמַּחֲל הַיּוֹצֵא מִן הַזֵּיתִים,
שֶׁהוּא טְהוֹר,
וְעַל מָה נִחְלְקוּ?
עַל הַיּוֹצֵא מִן הַבּוֹר,
שֶׁרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְטַהֵר,
וְחֻכָּמִים מְטַמִּין.

מסכת טהרות פרק ט משנה ד

ד

הַגּוֹמֵר אֶת זֵיתוֹ וְשִׁיר קֶפֶה אַחַת,
יִתְּנָנָה לְעֵינֵי הַכֹּהֵן.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר:
יֹלִיד אֶת הַמִּפְתָּח מִיָּד.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר:
מַעַת לָעַת.

מסכת טהרות פרק ט משנה ה

הַמְנִיחַ זֵיתִים בְּכַפֵּשׁ שְׂיִמְתָּנוּ,
שְׂיִהוּ נוֹחִים לְכַתֵּשׁ,
הָרִי אֵלּוּ מִכְשָׁרִים;
שְׂיִמְתָּנוּ וְשְׂיִמְלָחַם,
בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
מִכְשָׁרִין,
וּבֵית הֶלֶל אֹמְרִים:
אֵינָן מִכְשָׁרִין.
הַפּוֹצֵעַ זֵיתִים בְּיָדִים טְמֵאוֹת,
טָמֵן.

מסכת טהרות פרק ט משנה ו

הַמְנִיחַ זֵיתִים בְּגַג לְגִרְגָּרִם,
אֶפְלוּ הֵן עַל רוֹם אִמָּה,
אֵינָן מִכְשָׁרִין.
נִתְּנָן בְּבֵית שְׂיִלְקוֹ,
וְעֵתִיד לְהַעֲלוֹתָן לַגֹּג,
נִתְּנָן בְּגַג שְׂיִלְקוֹ,
שְׂיִמְלָחַם וְשְׂיִפְתָּחַם,
הָרִי אֵלּוּ מִכְשָׁרִין.
נִתְּנָן בְּבֵית עַד שְׂיִשְׁמַר אֶת גֹּגוֹ,
עַד שְׂיֹלִיכֶם לְמָקוֹם אַחֵר,
אֵינָן מִכְשָׁרִין.

מסכת טהרות פרק ט משנה ז

רָצָה לְטוֹל מֶהֶן בַּד אֶחָד אוֹ שְׁנֵי בְּדִין,
בֵּית שְׁמִי אֹמְרִים:
קוֹצָה בְּטִמְאַהּ, וּמַחֲפָה בְּטַהֲרָה.
וּבֵית הֶלֶל אֹמְרִים:
אֵף מַחֲפָה בְּטִמְאַהּ.
רַבִּי יוֹסֵה אָמַר:

חופר בקרדמות שלמתכת,
ומוליד לבית הכד בטמאה.

מסכת טהרות פרק ט משנה ח

ח

השרץ שנמצא ברחים,
אין טמא אלא מקום מגעו.
אם היה משקה מהלך,
הכל טמא.
נמצא על גבי העלים,
ישאלו הבדדין לומר: <הסדין>
"לא נגענו".
אם היה נוגע באם, אפלו כשעורה,
טמא.

מסכת טהרות פרק ט משנה ט

ט

נמצא על גבי פרודין,
והוא נוגע בכביצה,
טמא.
פרודין על גבי פרודין,
אף על פי שהוא נוגע בכביצה,
אין טמא אלא מקום מגעו.
נמצא בין כתל לזיתין,
טהור.
נמצא בגג המעטן,
טהור.
נמצא במעטן הגג טמא.
נמצא שרוף על גבי הזיתים,
וכן מטלת מהוהה,
טהורה,
שכל הטמאות כשעת מציאתן.

פרק י

מסכת טהרות פרק י משנה א

א

הנוצל בית הכד בפני הבדדין,
והיו לשם כלים טמאין מדרס,

רבי מאיר אומר:
בית הבד טמא.
רבי יהודה אומר:
בית הבד טהור.
רבי שמעון אומר:
אם טהורין להן,
בית הבד טמא;
אם טמאין להן,
בית הבד טהור.
אמר רבי יוסה:
וכי מפני מה טמום?
אלא שאין עם הארץ בקיין בהסט.

מסכת טהרות פרק י משנה ב

ב

הבדדין שהיו נכנסים ויוצאין,
ומשקין טמאים בתוך בית הבד,
אם יש משקין לזיתים
כדי שינגפו את רגליהן בארץ,
הרי אלו טהורין.
הבדדין והבוצרים שנמצאת טמאה לפניהן,
נאמנין לומר:
"לא נגענו".
וכן תינזקות שביניהן,
יוצאין חוץ לפתח בית הבד,
ופונים לאחורי הגדר,
והן טהורין.
עד כמה ירחקו ויהיו טהורין?
כדי שיהא רואן.

מסכת טהרות פרק י משנה ג

ג

הבדדין והבוצרין,
כיון שהכניסן לרשות המערה,
דיו.
דברי רבי מאיר.
רבי יוסה אומר:
צריך לעמד עליהן עד שיטבלו.
רבי שמעון אומר:
אם טהורין להן,
צריך לעמד עליהן עד שיטבלו.

אם טמאין להו,
אינו צריך לעמד עליהן עד שיטבלו.

מסכת טהרות פרק י משנה ד

ד

הנותן מן הסלים ומן המשטח שלאדמה,
בית שמי אומרים:
נותן בידים טהורות,
ואם נתן בידים טמאות,
טמן.
ובית הלל אומרים:
נותן בידים טמאות,
ומפריש תרומתו בטהרה.
מן העבט ומן המשטח שלעלים,
הכל שוין שהוא נותן בידים טהורות.
ואם נתן בידים טמאות,
טמן.

מסכת טהרות פרק י משנה ה

ה

האוכל מן הסלים,
ומן המשטח שלאדמה,
אף על פי מבקעות ומנטפות לגת,
הרי הגת טהורה.
מן העבט ומן המשטח שלעלים,
נפל ממנו גרגר יחידי,
אם יש לו חותם, טהור,
ואם אין לו חותם, טמא.
נפלו ממנו ענבין ודרכן במקום מפנה,
כביצה מכונן, טהור,
יתר מכביצה, טמא,
שכיון שיצאת טפה ראשונה,
נטמאת בכביצה.

מסכת טהרות פרק י משנה ו

ו

מי שהיה עומד ומדבר על שפת הבור,
ונתנה צנירה מפיו, <ונתנה>
ספק הגיעה לבור, ספק לא הגיעה,
ספקו טהור.

מסכת טהרות פרק י משנה ז

ז

הזולף את הבור,
ונמצא שרץ בראשונה,
כלם טמאות;
באחרונה,
היא טמאה, וכלם טהורות.
אמתי?
בזמן שהוא זולף בכל אחת ואחת;
היה זולף במחץ,
נמצא שרץ באחת מהן,
היא טמאה בלבד.

ח

אמתי?

בזמן שהוא בודק ולא מכסה,
או מכסה ולא בודק;
היה בודק ומכסה,
ונמצא שרץ בחבית,
הכל טמא;
בבור, הכל טמא;
במחץ, הכל טמא.

מסכת טהרות פרק י משנה ח

ט

בין העגולין לזוגין,
רשות הרבים.
כרם לפני בוצרים,
רשות היחיד;
לאחר בוצרים,
רשות הרבים.
אמתי?
בזמן שהרבים נכנסים כזו ויוצאין כזו.
כלי בית הפד, שלגת, והעקל,
בזמן שהן שלעץ,
מנגבין והן טהורין.
בזמן שהן שלגמי,
מישנן שנים עשר חדש,
או חולטן בחמים.
רבי יוסה אומר:
אם נותנן לשבלת הנזהר,

דיו.

חסלת מסכת טהרות

מסכת מקוות

פרק א

מסכת מקוות פרק א משנה א

א

שש מעלות במקוות,
זו למעלה מזו, זו למעלה מזו.
מי גבאין,

שתה טמא שתה טהור,
טמא.

שתה טמא ומלא בכלי טהור,
טמא.

שתה טמא ונפל ככר שלתרומה, <כיס>
אם הדיח, טמא;
אם לא הדיח, טהור.

מסכת מקוות פרק א משנה ב

ב

מלא בכלי טמא ושתה טהור,
טמא.

מלא בכלי טמא ומלא בכלי טהור,
טמא.

מלא בכלי טמא ונפל ככר שלתרומה,
אם הדיח, טמא;
ואם לא הדיח, טהור.

מסכת מקוות פרק א משנה ג

ג

נפלו מים טמאין ושתה טהור,
טמא.

נָפְלוּ מִיָּם טָמְאִין וּמִלֵּא בְּכָלִי טָהוֹר,
טָמֵא.
נָפְלוּ מִיָּם טָמְאִין וְנָפַל כֶּכֶר שְׁלֵתְרוּמָה,
אִם הָדִיחַ, טָמֵא,
וְאִם לֹא הָדִיחַ, טָהוֹר.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
בֵּין שֶׁהָדִיחַ בֵּין שֶׁלֹּא הָדִיחַ,
טָמֵא.

מסכת מקוות פרק א משנה ד

ד

נָפַל לְתוֹכָן מַתּוּ,
אוֹ שֶׁהֵלֵךְ בָּהֶן טָמֵא, וְשֵׁתָה טָהוֹר,
טָהוֹר.
אֶחָד מִי גִבְאִין,
מִי בּוֹרוֹת, מִי שִׁיחִים, מִי מַעְרוֹת,
מִי תַמְצִיּוֹת שְׁפָסְקוּ,
וּמִקּוּוֹת שָׁאִין בָּהֶן אֲרָבָעִים סָאָה.
בְּשַׁעַת הַגָּשְׁמִים, הַכֹּל טָהוֹר.
פְּסָקוּ הַגָּשְׁמִים,
הַקְרוּבִין לַעִיר וְלַדֶּרֶךְ, טָמְאִין,
וְהַרְחוּקִין טָהוֹרִין,
עַד שִׁיִּהְיוּ רַב אָדָם.

מסכת מקוות פרק א משנה ה

ה

מֵאֵמֶתִי הִיא טְהוֹרָתָן?
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מִשִּׁירְבוּ וְיִשְׁטַפּוּ.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
רְבוּ, אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא שְׁטַפּוּ.
[שְׁטַפּוּ], אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא רְבוּ,
כְּשֶׁרִין לַחֲלָה וְלִטּוֹל מִהֶן לְיָדִים.

מסכת מקוות פרק א משנה ו

ו

לְמַעַלָּה מִהֶן,
מִי תַמְצִיּוֹת שֶׁלֹּא פְּסָקוּ. <מִתַּמְצִיּוֹת>
שֵׁתָה טָמֵא וְשֵׁתָה טָהוֹר,
טָהוֹר.
שֵׁתָה טָמֵא וּמִלֵּא בְּכָלִי טָהוֹר,

טהור.
שְׁתֵּה טָמֵא וְנָפַל כֶּכֶר שְׁלִתְרוּמָה,
אֶף עַל פִּי שְׁהַדִּיחַ,
טהור.

ז
מָלֵא בְּכָלִי טָמֵא וְשְׁתֵּה טָהוֹר, <בְּכָלִי טָהוֹר>
טהור.
מָלֵא בְּכָלִי טָמֵא וּמָלֵא בְּכָלִי טָהוֹר,
טהור.
מָלֵא בְּכָלִי טָמֵא וְנָפַל כֶּכֶר שְׁלִתְרוּמָה,
אֶף עַל פִּי שְׁהַדִּיחַ,
טהור.

ח
נָפְלוּ מִיָּם טָמְאִין וְשְׁתֵּה טָהוֹר,
טהור.
נָפְלוּ מִיָּם טָמְאִין וּמָלֵא בְּכָלִי טָהוֹר,
טהור.
נָפְלוּ מִיָּם טָמְאִים וְנָפַל כֶּכֶר שְׁלִתְרוּמָה,
אֶף עַל פִּי שְׁהַדִּיחַ,
טהור,
וּכְשָׁרִים לְתִירוּמָה וְלִטּוֹל מִהֶן לַיָּדַיִם.

מסכת מקוות פרק א משנה ז

ט
לְמַעַלָּה מִהֶן,
מִקְוֵה שֵׁשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה,
שָׁבוּ טוֹבְלִין וּמִטְבִּילִין.
לְמַעַלָּה מִהֶן:
מַעַיִן שְׁמִימִיּוֹ מִמַּעַטִּין
וְשָׁרְבוּ עֲלָיו מִיָּם שְׂאוּבִים,
שְׁנֵה לְמִקְוֵה לְטָהֵר בְּאַשְׁבֵּרֶן,
וְלַמַּעַיִן, <וְלַמַּעַלָּן! בְּאוֹתִיּוֹת, מַחוּק: וְלַמַּעַיִן>
לְהַטְבִּיל בּוֹ כָּל שֶׁהוּא.

מסכת מקוות פרק א משנה ח

י
לְמַעַלָּה מִהֶן,
מִיָּם מְכִין,
שֶׁהֵן מְטַהְרִין בְּזוֹחֲלִין.

למעלה מהן,
מים חיים,
שהן טבילה לזבים,
והזיה למצרעים,
וכשרין לקדש מי חטאת.

פרק ב

מסכת מקוות פרק ב משנה א

א

טמא שירד לטבול,
ספק טבל ספק לא טבל,
אפלו טבל,
ספק יש בו ארבעים סאה,
ספק שאין בו ארבעים סאה;
שני מקוות,
אחד יש בו ארבעים סאה,
ואחד שאין בו ארבעים סאה,
טבל באחד מהן,
ואין ידוע באיזה מהן טבל,
ספקו טמא.

מסכת מקוות פרק ב משנה ב

ב

מקנה שנמדד ונמצא חסר,
כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע,
בין ברשות היחיד, בין ברשות הרבים,
טמאות.

במי דברים אמורים?

בטמאה חמורה,
אבל בטמאה קלה,
אכל אכלין טמאין,
שתה משקין טמאין,
בא ראשו ורבו במים שאובין,
או שנפלו על ראשו ועל רבו
שלשה לגין מים שאובין,
וירד לטבול,
ספק טבל ספק לא טבל,
אפלו טבל,

סֶפֶק יֵשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה,
סֶפֶק שְׁאִין בּוֹ,
שְׁנֵי מִקּוּוֹת,
אֶחָד יֵשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה,
וְאֶחָד שְׁאִין בּוֹ,
טָבֵל בְּאֶחָד מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ לְאִיזָה מֵהֶן טָבֵל,
סִפְקוֹ טָהוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַמֵּא,
שְׂרָבִי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל דָּבָר שֶׁהוּא בְּחֻזְקַת טַמְאָה,
לְעוֹלָם הוּא בְּטַמְאָתוֹ,
עַד שֶׁיִּדְעַע שְׁטָהָר.
אֲבָל סִפְקוֹ לְטַמֵּא וּלְטַמֵּא,
טָהוֹר.

מסכת מקוות פרק ב משנה ג

ג

סֶפֶק מַיִם שְׁאוּבִין שְׁטַהְרֵי חֲכָמִין,
סֶפֶק נָפְלוֹ, סֶפֶק לֹא נָפְלוֹ,
וְאִפְלוֹ נָפְלוֹ,
סֶפֶק יֵשׁ בָּהֶן אַרְבָּעִים סָאָה,
סֶפֶק שְׁאִין בָּהֶם,
שְׁנֵי מִקּוּוֹת,
אֶחָד יֵשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה,
וְאֶחָד שְׁאִין בּוֹ,
נָפֵל לְאֶחָד מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ לְאִיזָה מֵהֶן נָפֵל,
סִפְקוֹ טָהוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּמָה יִתְלָה.
הָיוּ שְׁנֵיהֶם פְּחוּתִין מֵאַרְבָּעִים סָאָה,
וְנָפֵל לְאֶחָד מֵהֶן,
וְאִין יָדוּעַ לְאִיזָה מֵהֶן נָפֵל,
סִפְקוֹ טַמֵּא,
מִפְּנֵי שְׁאִין לוֹ בְּמָה יִתְלָה.

מסכת מקוות פרק ב משנה ד

ד

רַבִּי לִיעֶזֶר אוֹמֵר:
רַבִּיעִית מַיִם שְׁאוּבִין כִּתְחֻלָּה
פוֹסְלִין אֶת הַמִּקְוָה,

ושלשה לגים על פני המים.
וחכמים אומרים:
בין בתחלה בין בסוף,
שעורו שלשה לגין.

מסכת מקוות פרק ב משנה ה

ה

מקנה שיש בו שלוש גמות שלמים שאובין
שללג לג, <מחוק שללג לג וכתוב עליו שלשלג>
אם ידוע שנפל לתוכו ארבעים סאה המים כשרין
עד שלא הגיעו לגמא השלישית,
כשר,
ואם לאו, פסול.
רבי שמעון מכשיר,
מפני שהוא כמקנה סמוך למקנה.

מסכת מקוות פרק ב משנה ו

ו

המסנך את הטיט לצדדין,
ומשכו ממנו שלשה לגין,
כשר.
היה תולש,
ומשכו ממנו שלשה לגין,
פסול.
רבי שמעון מכשיר,
מפני שלא נתכונן לשאוב.

מסכת מקוות פרק ב משנה ז

ז

המניח קנקנים בראש הגג לנגבן,
ונתמלו מים,
רבי אליעזר אומר:
אם עונת גשמים הוא,
או אם יש כמעט מים בבור,
ישבר,
ואם לאו, לא ישבר.
רבי יהושע אומר:
בין כך ובין כך,
ישבר, או יכפה, <יטה>
אבל לא יערה.

מסכת מקוות פרק ב משנה ח

ח

הפִּיד שְׁשֹׁכַח עֲצִין בְּבוֹר, וְנִתְמָלָא מִיָּם,
אִם הָיוּ הַמַּיִם צָפִים עַל גִּבּוֹ כָּל שְׁהָן,
יִשְׁבֵּר.

וְאִם לֹא, לֹא יִשְׁבֵּר.
דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, יִשְׁבֵּר.

מסכת מקוות פרק ב משנה ט

ט

הַמְסִידֵר קִנְקָנִים בְּתוֹךְ הַבוֹר וְנִתְמָלוּ מִיָּם,
אֵף עַל פִּי שֶׁבִּלַּע הַבוֹר אֶת מִיָּמוֹ,
הָרִי זֶה יִשְׁבֵּר.

מסכת מקוות פרק ב משנה י

י

מִקְנֶה שֵׁשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה מִיָּם וְטִיט,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
מִטְבִּילִים בְּמַיִם וְאֵין מִטְבִּילִין בְּטִיט.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
בְּטִיט וּבְמַיִם.

בָּאֵי זֶה טִיט מִטְבִּילִין?
בְּטִיט שֶׁהַמַּיִם צָפִים עַל גִּבּוֹ.
הָיוּ הַמַּיִם מֵצֵד אֶחָד,
מוֹדֶה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ,
שֶׁמִּטְבִּילִין בְּמַיִם וְאֵין מִטְבִּילִין בְּטִיט.

יא

בָּאֵי זֶה טִיט אָמְרוּ?
בְּטִיט שֶׁהַקְּנָה יוֹרֵד מֵאֱלִיָּה,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוֹדָה אוֹמֵר:
מְקוֹם שֶׁאֵין קְנָה הַמִּדָּה עוֹמֵד.
אָבָא אֱלִיעֶזֶר בֶּן דִּלְעִי אוֹמֵר:
מְקוֹם שֶׁהַמִּשְׁקָלֶת יוֹרֶדֶת.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הַיּוֹרֵד בְּפִי חֲבִיָּה.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
הַנִּכְנָס בְּשׂוֹפְרֶת הַגּוֹד.

רבי אלעזר ברבי צדוק אומר:
הנמדד בלג.

פרק ג

מסכת מקוות פרק ג משנה א

רבי יוסה אומר:

שני מקוות ואין בהן ארבעים סאה,
נפל לזה לג ומחצה ולזה לג ומחצה, ונתערבו,
כשרין, מפני שלא נקרא עליהן שם פסול.
אבל מקוה שאין בו ארבעים סאה,
ונפלו לו שלשת לגין, ונחלק לשנים,
פסול, מפני שנקרא עליו שם פסול.
רבי יהושע מכשיר,
שרבי יהושע אומר:
כל מקוה שאין בו ארבעים סאה,
ונפלו לו שלשת לגין,
חסר אפלו קרטוב,
כשר, מפני שחסרו בו שלשת לגין.
וחכמים אומרים:
לעולם הוא בפסולו,
עד שיצא ממנו מלואו ועוד.

מסכת מקוות פרק ג משנה ב

ב

כיצד?

בור שבחצר,
ונפלו לו שלשה לגין,
לעולם הוא בפסולו,
עד שיצא ממנו מלואו ועוד,
או עד שיעמיד בחצר ארבעים סאה,
ויטהרו העליונים את התחתונים.
רבי אלעזר בן עזריה פוסל,
אלא אם פקק.

מסכת מקוות פרק ג משנה ג

ג

בור שהוא מלא מים שאובין,
והאמה נכנסת לו ויוצא ממנו,

לְעוֹלָם הוּא בְּפִסּוּלוֹ,
 עַד שִׁיתְחַשֵּׁב
 שְׁלֹא נִשְׁתַּמֵּר מִן הָרָאוּנוֹת שֶׁלֹּשֶׁת לָגִין.
 שָׁנִים שֶׁהָיוּ מְטִילִין לַמִּקְוָה,
 זֶה לָג וּמַחְצָה וְזֶה לָג וּמַחְצָה,
 הַסּוֹחֵט אֶת כְּסוּתוֹ מְטִיל מְמֻקְמוֹת הַרְבֵּה,
 וְהַמְעַרָה מִן הַצָּרְצוֹר מְטִיל מְמֻקְמוֹת הַרְבֵּה,
 רַבִּי עֲקִיבָה מְכַשִּׁיר,
 וְחֻכָּמִים פּוֹסְלִין.
 אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
 לֹא אָמְרוּ מְטִילִין,
 אֱלֹא מְטִיל.
 אָמְרוּ לוֹ:
 לֹא כֵךְ וְלֹא כֵךְ אָמְרוּ,
 אֱלֹא:
 שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹכוֹ שְׁלֹשֶׁת לָגִין.

מסכת מקוות פרק ג משנה ד

ד

מְכַלִּי אֶחָד, מִשְׁנִים, וּמִשְׁלָשָׁה,
 מְצַטְרְפִין;
 וּמֵאֲרֻבָּעָה, אֵינָן מְצַטְרְפִין.
 בַּעַל קָרִי הַחוּלָה
 שֶׁנִּפְּלוּ עָלָיו תִּשְׁעַת קַבִּין מַיִם,
 וְטָהוֹר שֶׁנִּפְּלוּ עָלָיו רֹאשׁוֹ וְעַל רַגְלָיו
 שְׁלֹשֶׁת לָגִין מַיִם שְׁאוּבִין,
 מְכַלִּי אֶחָד, מִשְׁנִים וּמִשְׁלָשָׁה,
 מְצַטְרְפִין;
 מֵאֲרֻבָּעָה, אֵינָן מְצַטְרְפִין.
 בְּמֵי דְבָרִים אֲמוּרִים?
 בְּזִמְנָן שֶׁהִתְחִיל הַשָּׁנָה עַד שֶׁלֹּא הִסְפִּיק הָרָאוּנוֹת.
 בְּמֵי דְבָרִים אֲמוּרִים?
 בְּזִמְנָן שֶׁלֹּא נִתְכַּוְּנוּ לְהַרְבוֹת,
 אֲבָל אִם נִתְכַּוְּנוּ לְהַרְבוֹת,
 אֲפִלּוּ קָרְטוּב בְּכָל שָׁנָה,
 מְצַטְרְפִין בְּשִׁלְשֶׁת לָגִין.

מסכת מקוות פרק ד משנה א

המניח כלים תחת הצנור,
אחד כלים גדולים ואחד כלים קטנים,
אפלו כלי גללים, כלי אבנים, כלי אדמה,
פוסלין את המקנה.
אחד המניח ואחד השכח,
כדברי בית שמי.
ובית הלל מטהרין בשכח.
אמר רבי מאיר:
נמנו ורבו בית שמי על בית הלל.
ומודים בשכח בחדר,
שהוא טהור.
אמר רבי יוסה:
אדין המחלקת במקומה.

מסכת מקוות פרק ד משנה ב

ב

המניח טבלא תחת הצנור,
אם יש לה לזבז, פוסלת את המקנה,
ואם לאו, אינה פוסלת את המקנה.
וקפה לדוח,
בין כך ובין כך, אינה פוסלת את המקנה.

מסכת מקוות פרק ד משנה ג

ג

החוטט בצנור לקבל צרורות,
בשלעץ, כל שהוא,
בשלחרש, רביעית.
רבי יוסה אומר:
אף בשלחרש, כל שהוא,
לא אמרו רביעית אלא בשברי כלי חרש.
היו צרורות מתחלחלין לתוכו,
פוסלין את המקנה.
ירד לתוכו עפר ונגבם,
כשר.
סילון שהוא צר מכן ומכן, ורחב באמצע,
אינו פוסל, מפני שלא נעשה לקבלה.

מסכת מקוות פרק ד משנה ד

ד

מים שאובין ומי גשמים

שְׁמַתְעָרְבִין בְּחֶצֶר וּבְעוֹקָה,
וְעַל מַעְלוֹת הַמַּעְרָה,
אִם רַב מִן הַכֶּשֶׁר, כֶּשֶׁר,
וְאִם רַב מִן הַפְּסוּל, פְּסוּל;
מַחְצָה לְמַחְצָה, פְּסוּל.
אֲמַתִּי?

בְּזִמְנֵן שְׁמַתְעָרְבִין עַד שֶׁלֹּא יִגִּיעוּ לַמִּקְוָה.
הָיוּ מְקַלְחִין לְתוֹךְ הַמַּיִם,
אִם יָדוּעַ שֶׁנֶּפֶל לְתוֹךְ אַרְבָּעִים סָאָה מַיִם כְּשָׂרִים,
עַד שֶׁלֹּא יֵרְדוּ לְתוֹכּוֹ שְׁלֹשֶׁת לִגִּין מַיִם שְׂאוּבִים,
כֶּשֶׁר,
וְאִם לֹא, פְּסוּל.

מסכת מקוות פרק ד משנה ה

ה
הַשִּׁקָּת שְׁבִסְלָע,
אֵין מְמַלִּין בָּהּ,
וְאֵין מְקַדְשִׁין בָּהּ,
וְאֵין מְזִין מִמֶּנָּה,
וְאֵינָה צְרִיכָה צְמִיד פְּתִיל,
וְאֵינָה פּוֹסְלָת אֶת הַמִּקְוָה.
הֵיתָה כְּלִי וְחִבְרָה בְּסִיד,
מְמַלִּין בָּהּ,
וּמְקַדְשִׁין בָּהּ,
וּמְזִין מִמֶּנָּה,
וּצְרִיכָה צְמִיד פְּתִיל,
וּפּוֹסְלָת אֶת הַמִּקְוָה.
נִקְבָּה מִלְמָטָן אוֹ מִן הַצַּד,
אִם אֵינָה יְכוּלָה לְקַבֵּל מַיִם כָּל שָׁהֵן,
כֶּשֶׁרָה.
כַּמָּה יֵהָא בְּנִקְבִּי?
כְּשִׁפּוּפְרַת הַנּוֹד.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה:
מַעֲשֵׂה בְשִׁקָּת יְהוּא שֶׁהֵיְתָה בִּירוּשָׁלַיִם,
וְהֵיְתָה נִקְוָבָה כְּשִׁפּוּפְרַת הַנּוֹד,
וְהָיוּ כָּל הַטְּהָרוֹת שֶׁבִירוּשָׁלַיִם נַעֲשׂוֹת עַל גְּבֻהָ,
וְשָׁלְחוּ בֵּית שְׁמִי וּפְחָתוֹהָ.
שְׁבִית שְׁמִי אוֹמְרִים:
עַד שִׁפְחַת רַבָּה.

פרק ה

מסכת מקוות פרק ה משנה א

מעֵין שֶׁעֲבִירוֹ עַל גְּבִי הַשָּׁקֶת,
פָּסוּל.

הָעֲבִירוֹ עַל גְּבִי הַשָּׁפָה כָּל שֶׁהוּא,
כְּשֶׁר חוּצָה לָהּ,

שֶׁהַמַּעֵין מְטֵהר בְּכָל שֶׁהוּא.

הָעֲבִירוֹ עַל גְּבִי בִּרְכָה וְהַפְסִיקוּ,
הָרִי הוּא כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

חֲזֹר וְהִמְשִׁיכוּ,

פָּסוּל לְזָבִים, וְלִמְצָרְעִים,

וּלְקֹדֶשׁ מִהֵן מִי חֲטָאת,

עַד שֶׁיִּדְעַ שֶׁיֵּצְאוּ הָרֵאשׁוֹנִים.

מסכת מקוות פרק ה משנה ב

ב

הָעֲבִירוֹ עַל גְּבִי כָלִים,

אוֹ עַל גְּבִי סָפֶסֶל,

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

הָרִי הוּא כְּמוֹת שֶׁהָיָה.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

הָרִי הוּא כְּמִקְנָה,

וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִטְבֹּל עַל גְּבִי סָפֶסֶל.

מסכת מקוות פרק ה משנה ג

ג

מַעֵין שֶׁהוּא מוֹשָׁךְ כְּנֶדֶל,

רָבָה עָלָיו וְהִמְשִׁיכוּ,

הָרִי הוּא כְּמוֹ שֶׁהָיָה.

הָיָה עוֹמֵד,

וְרָבָה עָלָיו וְהִמְשִׁיכוּ,

שֶׁנָּה לִמְקָנָה לְטֵהר בְּאַשְׁבֵּרֶן,

וְלִמַּעַין לְהַטְבִּיל בּוֹ כָּל שֶׁהוּא.

מסכת מקוות פרק ה משנה ד

ד

הַזֹּחֵלִין, כַּמַּעֵין,

וְהַנּוֹטְפִין, כְּמִקְנָה.

הַעִיד רַבִּי צְדוֹק

עַל הַזֹּחֵלִין שָׁרְבוּ עַל הַנוֹטְפִין,
שֶׁהֵן כְּשָׂרִין.
וְנוֹטְפִין שֶׁעֲשָׂאָן זֹחֵלִים,
סוֹמֵךְ אֶפְלוּ מִקֵּל, אֶפְלוּ קִנָּה,
אֶפְלוּ זָב, אֶפְלוּ זָכָה,
יֹרֵד וְטוֹבֵל.
דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל דָּבָר שֶׁהוּא מְקַבֵּל טַמְאָה,
אֵין מְזַחֲלִין בּוֹ.

מסכת מקוות פרק ה משנה ד ה

כָּל הַיָּמִים כַּמְקֹנָה,
שֶׁנֶּאֱמַר: (בְּרֵאשִׁית א, י)
"וּלְמִקְנֵה הַיָּמִים קָרָא יָמִים".
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
הֵם הַגְּדוֹל כַּמְקֹנָה,
לֹא נֶאֱמַר "יָמִים",
אֶלָּא שֵׁשׁ בּוֹ מֵינֵי יָמִים הִרְבֵּה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל הַיָּמִים מְטַהְרִין בְּזֹחֲלִין,
וּפְסוּלִין לְזָבִין, וְלַמְצַרְעִין,
וְלִקְדָּשׁ מִהֵן מִי חֲטָאָה.

מסכת מקוות פרק ה משנה ו ו

גַּל שֶׁנִּתְלַשׁ וְכוּ אַרְבָּעִים סָאָה,
וְנָפַל עַל הָאָדָם וְעַל הַכֵּלִים,
טָהוֹרִים.
כָּל מָקוֹם שֵׁשׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה,
טוֹבָלִים וּמְטַבִּילִין.
מְטַבִּילִים בְּחִרְיָצִים, וּבְנִעְצִים,
וּבְפֶרֶסֶת חֲמוּר הַמַּעֲרֶכֶת בְּבִקְעָה.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מְטַבִּילִין בְּחֶרֶדְלִית.
בֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֵין מְטַבִּילִין.
וּמוֹדִין שֶׁהוּא גוֹדֵר כָּלִים וְטוֹבֵל בָּהֶן.
וְכָלִים שֶׁגִּדֵּר בָּהֶן,

לא הטבילו.

פרק ו

מסכת מקוות פרק ו משנה א

כל המערב למקנה, כמקנה.
חוררי המערה וסדקי המערה,
מטבילין בהן שהן. <במה' מחוק לפני' שהן'>
עוקת המערה, אין מטבילין בה,
אלא אם כן היתה נקובה כשפופרת הנוד.
אמר רבי יהודה:
אמתי?

בזמן שהיא מעמדת עצמה.
אבל אם אינה מעמדת עצמה,
מטבילין בה במה שהיא.

מסכת מקוות פרק ו משנה ב

ב

דלי שהוא מלא כלים והטבילו,
הרי אלו טהורין.
אם לא טבל במים מערבבים, <היה כתוב ונמחק: 'המים'>
עד שיהיו מערבבים כשפופרת הנוד.

מסכת מקוות פרק ו משנה ג

ג

שלשה מקוות,
בנה עשרים, ובנה עשרים,
ובנה עשרים סאה מים שאובין,
והשאוב מן הצד,
וירדו שלשה וטבלו בהן ונתערבו,
המקוות טהורין,
והטובלים טהורין.
היה השאוב באמצע,
וירדו שלשה וטבלו בהן ונתערבו,
המקוות כמות שהיו,
והטובלין כמות שהיו.

מסכת מקוות פרק ו משנה ד

ד

הספוג והדלי שהיו בהן שלשית לגין מים,
נפלו למקנה, לא פסלוהו,
שלא אמרו אלא שלשית לגין שנפלו.

מסכת מקוות פרק ו משנה ה

ה

השדה והתבה שוים, <שבים>
אין מטבילין בהם,
אלא אם כן היו נקובין כשפופרת הנוד.
רבי יהודה אומר:
בכלי גדול, ארבעה טפחים,
ובקטן, רבו.
ואם היה שק או קפה,
מטבילין בהם במה שהן,
מפני שהמים מערבין.
היו נתונים תחת הצנור,
אינן פוסלין את המקנה,
אלא מטבילין אותן,
ומעלין אותן כדרךן.

מסכת מקוות פרק ו משנה ו

ו

גצטרה שבמקנה,
והטביל בה את הכלים,
טהרו מטמאתן,
אבל טמאין על גב כלי חרש.
אם היו המים צפין על גביו כל שהן,
טהורין.
מעין שהוא יוצא מן התנור,
וירד וטבל בתוכו,
הוא טהור, וידיו טמאות;
אם היו על גביו רום ידיו,
טהורות.

מסכת מקוות פרק ו משנה ז

ז

ערוב המקוות, כשפופרת הנוד,
כעביה כחללה,
כשתי אצבעות חוזרות למקומן.
ספק שהיא כשפופרת הנוד,

סֶפֶק שְׁאִינָה כְּשׁוֹפֶרֶת הַנּוֹד,
פְּסוּלָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִן הַתּוֹרָה.
וְכֵן כּוֹזֵית מִן הַמֶּת,
וְכּוֹזֵית מִן הַגְּבֻלָּה,
וְכַעֲדָשָׁה מִן הַשָּׂרִץ.
כָּל שִׁיעֲמַד בְּשׁוֹפֶרֶת הַנּוֹד לְמַעֲטָה. <נִמְחָק מִּי וְנִכְתַּב עָלָיו ל־>
רֶבֶן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
כָּל שֶׁהוּא מִבְּרִית הַמַּיִם, טָהוֹר.

מסכת מקוות פרק ו משנה ח

ח

מְטַהְרִים אֶת הַמְּקוּוֹת,
הַעֲלִיּוֹן מִן הַתַּחְתּוֹן,
הַרְחוֹק מִן הַקָּרוֹב.
כִּיצַד?
מִבִּיאִין סִילּוֹן שֶׁלְּחֶרֶשׁ אוֹ שֶׁלְּאַבָּר,
וּמַנִּיחַ אֶת יָדָיו תַּחְתּוֹ עַד שֶׁהוּא מִתְמַלֵּא מַיִם,
וּמוֹשְׁכוֹ וּמְשִׁיקוֹ אֶפְלוֹ כְּשַׁעְרָה, דִּיּוֹ.
הֵיךְ בְּעֲלִיּוֹן אֲרָבָעִים סָאָה,
וּבַתַּחְתּוֹן אֵין כָּלוּם,
מִמֶּלֶא בְּכַתֵּף וְנוֹתֵן לְעֲלִיּוֹן,
עַד שֶׁיֵּרְדּוּ לַתַּחְתּוֹן אֲרָבָעִים סָאָה.

מסכת מקוות פרק ו משנה ט

ט

כֹּתֵל שֶׁבֵּין שְׁנֵי מְקוּוֹת שְׁנִסְדֵּק,
לְשֹׁתִי, מְצֻטָּרֶף,
וְלַעֲרֵב, אֵינוֹ מְצֻטָּרֶף,
עַד שֶׁיִּהְיֶה בְּמָקוֹם אֶחָד כְּשׁוֹפֶרֶת הַנּוֹד.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
חֲלוּף הַדְּבָרִים.
נִפְרָצוּ זֶה לְתוֹךְ זֶה,
עַל רוּם כִּקְלַפֵּת הַשּׁוּם,
וְעַל רֹחַב כְּשׁוֹפֶרֶת הַנּוֹד.

מסכת מקוות פרק ו משנה י

י

הָאֵבִיק שֶׁבַּמְרַחֵץ,
בְּזִמְנִי שֶׁהוּא בְּאַמְצָע, פּוֹסֵל,
מִן הַצֵּד, אֵינוֹ פּוֹסֵל,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמִקְנָה סְמוּךְ לַמִּקְנָה.

דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אִם מִקְבֵּלֶת הָאֲמֻבָּטִי רַבִּיעִית
עַד שְׁלֹא הִגִּיעוּ לְאַבִּיק, כָּשֶׁר,
וְאִם לֹא, פָּסוּל.
רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר:
אִם מִקְבֵּל הָאֲבִיק כָּל שְׁהוּא,
פָּסוּל.

מסכת מקוות פרק ו משנה יא

הַמְטֵהֶרֶת שְׁבַמְרַחֵץ,
הַתַּחְתּוּנָה מְלֹאָה שְׁאוּבִין,
וְהַעֲלִינָה מְלֹאָה כְּשֶׁרִין,
אִם יֵשׁ כְּנָגֵד הַנֶּקֶב שְׁלֹשֶׁת לָגִין,
פָּסוּל.
כַּמָּה יֵהָא בְּנֶקֶב וִיֵהָא בּוֹ שְׁלֹשֶׁת לָגִים?
אֶחָד מְשֻׁלָּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים לְבִרְכָּה.
דְּבָרֵי רַבִּי יוֹסֵה.
וּרְבִי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
הַתַּחְתּוּנָה מְלֹאָה כְּשֶׁרִים,
וְהַעֲלִינָה מְלֹאָה שְׁאוּבִין,
וְיֵשׁ כְּנָגֵד הַנֶּקֶב שְׁלֹשֶׁת לָגִים,
כָּשֶׁר,
שְׁלֹא אָמְרוּ אֶלֹא שְׁלֹשֶׁת לָגִין שְׁנַפְל.

פרק ז

מסכת מקוות פרק ז משנה א
יֵשׁ מַעְלִין אֶת הַמִּקְוָה וְלֹא פּוֹסְלִין,
פּוֹסְלִין וְלֹא מַעְלִין,
לֹא מַעְלִין וְלֹא פּוֹסְלִין.
אֵלּוּ מַעְלִין וְלֹא פּוֹסְלִין:
הַשֶּׁלֶג,
וְהַבֶּרֶד,
וְהַכֶּפּוֹר, <וְהַכִּיפּוֹר>
וְהַגָּלִיד,
וְהַמֶּלַח,
וְטִיט הַנְּדוּק.

אמר רבי עקיבה:
היה ישמעאל דן כנגדי לומר:
השג אינו מעלה את המקנה.
והעידו אנשי מידבא משמו,
שאמר להם:
"צאו והביאו שג כתחלה!"
רבי יוחנן בן נורי אומר:
אבן הברד כמים.

ב

כיצד מעלין ולא פוסלין?
מקנה שיש בו ארבעים סאה חסר אחת,
נפל מהם סאה לתוכו והעלתו,
נמצאו מעלין ולא פוסלין.

מסכת מקוות פרק ז משנה ב

ג

אלו פוסלין ולא מעלין:
המים, בין טמאין בין טהורין,
מי כבשין,
ומי שלקות,
והתמד עד שלא החמיץ.

ד

כיצד פוסלין ולא מעלין?
מקנה שיש בו ארבעים סאה חסר קרטוב,
ונפל מהן קרטוב לתוכו, ולא העלהו,
פוסלו בשלשת לגין.
אבל שאר משקין,
ומי פרות,
הציר,
והמרס,
והתמד משהחמיץ,
פעמים מעלים ופעמים שאינן מעלין.
כיצד?
מקנה שיש בו ארבעים סאה חסר אחת,
ונפל מהן סאה לתוכו, ולא העלתו,
היו בו ארבעים סאה,
נתן סאה ונטל סאה,
הרי זה כשר.

מסכת מקוות פרק ז משנה ג

ה

הדיח בו סלי ויתים וסלי ענבים,
ושנו מראיו, כשר.
רבי יוסה אומר:
מי הצבע פוסלין אותו בשלשת לגין,
ואין פוסלין אותו בשנוי מראה.
נפל לתוכו זין ומחל,
ושנו את מראיו, פסול.
כיצד יעשה?
ימתין עד שיךדו הגשמים,
ויחזרו מראיהן כמראה המים.
היו בו ארבעים סאה,
ממלא בכתף ונותן לתוכו,
עד שיחזרו מראיהן כמראה המים.

מסכת מקוות פרק ז משנה ד

ו <ד>

נפל לתוכו זין ומחל,
ושנו מקצת מראיו,
אין בו מראה מים ארבעים סאה,
הרי זה לא יטבל בו.

מסכת מקוות פרק ז משנה ה

ז

שלשת לגין מים חסר קרטוב,
ונפל לתוכן קרטוב זין,
והרי מראיהן כמראה הזין,
ונפלו למקנה,
לא פסלוהו.
שלשת לגים מים חסר קרטוב,
ונפל לתוכן קרטוב חלב,
והרי מראיהן כמראה המים,
ונפלו למקנה,
לא פסלוהו.
רבי יוחנן בן גורי אומר:
הכל הולך אחר הנראה.

מסכת מקוות פרק ז משנה ו

ח

מקנה שיש בו ארבעים סאה מכונות,

וַיֵּרְדוּ שְׁנַיִם וְטָבְלוּ זֶה אַחֵר זֶה,
הָרִאשׁוֹן טָהוֹר, וְהַשֵּׁנִי טָמֵא.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם הָיוּ רִגְלָיו שְׁלֹרֵאשׁוֹן נוֹגְעוֹת בַּמַּיִם,
אֵף הַשֵּׁנִי טָהוֹר.

ט

הַטָּבִיל בּוֹ אֶת הַסָּגוֹס, וְהַעֲלֶהוּ,
וּמִקְצָתוֹ נוֹגֵעַ בַּמַּיִם,
טָהוֹר.
הַכֹּר וְהַכֹּסֶת שְׁלֵעוֹר,
כִּינּוֹן שֶׁהַגְבִּיָּה שִׁפְתוֹתֶיהֶן מִן הַמַּיִם,
הַמַּיִם שֶׁבְּתוֹכָן שְׂאוּבִין.
כִּיצַד יַעֲשֶׂה?
מִטְבִּילֵן וּמַעֲלָה אוֹתָן דֶּרֶךְ שׁוֹלִיָּהֵן.

מסכת מקוות פרק ז משנה ז

,

הַטּוֹבֵל בּוֹ אֶת הַמָּטָה,
אֵף עַל פִּי שְׂרָגְלֶיהָ שׁוֹקְעוֹת בְּטֵיט הַעֲבָה,
טָהוֹרָה,
מִפְּנֵי שֶׁהַמַּיִם מְקַדִּימִים.
מִקּוֹה שְׂמִימִיו מְרַדְּדִין,
כּוֹבֵשׁ אֶפְלוֹ חֲבִילֵי עֲצִים,
אֶפְלוֹ חֲבִילֵי קָנִים,
כְּדִי שִׁיתַּפְּחוּ הַמַּיִם,
וַיֵּרֶד וְטוֹבֵל.
מַחֲט שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל מַעְלֹת הַמַּעְרָה,
הִיא מוֹלִיד וּמַבִּיא בַּמַּיִם,
כִּינּוֹן שֶׁעֵבֶר עָלֶיהָ הַגָּל,
טָהוֹרָה.

פרק ח

מסכת מקוות פרק ח משנה א

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמִקּוּוֹתֶיהָ טָהוֹרִין.
מִקּוּוֹת הָעַמִּים שֶׁבַּחוּץ לָאֶרֶץ,
כְּשֶׁרִין לְבַעֲלֵי קֶרִיין,
אֶפְלוֹ נִתְמַלְאוּ בְּקִילוֹן.

שְׁלֹאֲרֵץ יִשְׂרָאֵל שְׁבָחוּץ לַמַּפְתָּח,
כְּשֶׁרִין אֶף לְנִדּוּת.
שְׁלֹפְנִים מִן הַמַּפְתָּח,
כְּשֶׁרִין לְבַעֲלֵי קְרִיין,
וּפְסוּלִין לְכָל הַטְּמְאִין.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
הַקְּרוּבִין לְעִיר וּלְדֶרֶךְ,
טְמֵאִין מִפְּנֵי הַכְּבִיסָה,
וְהַרְחוּקִין, טְהוּרִין.

מסכת מקוות פרק ח משנה ב

ב

אֵלּוּ בַּעֲלֵי קְרִיין צְרִיכִין טְבִילָה:
רָאָה מַיִם חִלּוּקִים אוֹ עֲכוּרִין,
בְּתַחֲלָה, טְהוּר, <אוֹלֵי כְּתַחֲלָה>
כְּאֻמָּצָע וּבִסּוּף, טְמֵא,
בְּתַחֲלָה וְעַד סוּף, טְהוּר.
לְבָנִים וְנִמְשְׁכִין, טְמֵא.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
הַלְּבָנִים כְּעֲכוּרִים.

מסכת מקוות פרק ח משנה ג

ג

הַמְטִיל טָפִים עֲבוֹת מִתּוֹךְ הָאֵמָה,
טְמֵא.
דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר חֲסָמָה.
הַמְהַרְהֵר בְּלִילָה,
וְעַמֵּד וּמֵצֵא בְּשָׂרוֹ חֵם,
טְמֵא.
הַפּוֹלֵט שְׂכֶבֶת זָרַע בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי,
טְהוּרָה.
דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה.
רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר:
פְּעָמִים שֶׁהֵן אַרְבַּע עוֹנוֹת,
פְּעָמִים שֶׁהֵן חֲמֵשׁ,
פְּעָמִים שֶׁהֵן שֵׁשׁ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
לְעוֹלָם חֲמֵשׁ.

מסכת מקוות פרק ח משנה ד

ד

נְכָרִית שֶׁפִּלְטָה שִׁכְבַּת זֶרַע מִיִּשְׂרָאֵל,
טְמֵאָה.
בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁפִּלְטָה שִׁכְבַּת זֶרַע מִן הַנִּכְרִי,
טְהוֹרָה.
הָאִשָּׁה שֶׁשָּׁמְשָׂה בֵּיתָהּ,
וַיֵּרְדָּה וְטָבְלָה וְלֹא כִבְדָּה אֶת הַבַּיִת,
כָּאֱלוֹ לֹא טָבְלָה.
בְּעַל קָרִי שֶׁטָּבַל וְלֹא הִטִּיל לְמִים,
כְּשִׁיטִיל לְמִים, טְמֵא.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בַּחוּלָה וּבִזְקָן, טְמֵא.
בִּילָד וּבִבְרִיא, טְהוֹר.

מסכת מקוות פרק ח משנה ה

נָדָה שֶׁנִּתְּנָה מְעוֹת בְּפִיהָ,
וַיֵּרְדָּה וְטָבְלָה, טְהוֹרָה מִטְּמֵאָתָהּ,
אֲבָל טְמֵאָה עַל גַּב רוֹקָה.
נִתְּנָה שְׁעָרָה בְּפִיהָ,
קִפְצָה יָדָהּ,
קָרְצָה שְׁפָתוֹתֶיהָ,
כָּאֱלוֹ לֹא טָבְלָה.
הָאוֹחֹז בְּאֶדָם וּבִפְלִים וּמִטְבִּילָן,
טְמֵאִין.
וְאִם הָדִיחַ אֶת יָדָיו בְּמִים, טְהוֹרִין.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
יִרְפֶּה, עַד שֶׁיָּבֹאוּ בָהֶם הַמִּים.
בֵּית הַסֵּתְרִים וּבֵית הַקִּמְטִים,
אֵינָן צָרִיכִין שֶׁיָּבֹאוּ בָהֶם הַמִּים.

פרק ט

מסכת מקוות פרק ט משנה א

אֱלוֹ חוּצָצִין בְּאֶדָם:
חוּטֵי צֶמֶר, חוּטֵי פֶשֶׁתָן,
וְהַרְצוּעוֹת שֶׁבְּרָאשֵׁי הַבָּנוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שֶׁלְצֶמֶר וְשֶׁלְשַׁעַר אֵינָן חוּצָצִין,
מִפְּנֵי שֶׁהַמִּים בָּאִים בָּהֶן.

מסכת מקוות פרק ט משנה ב

ב

קלקי הלב והזקן,
ובית הסתרים באשה,
לפלוג שחוץ לעין,
וגלד שחוץ למכה,
והרטיה שעליה,
ושרף היבש,
וגלדי צואה שעל בשרו,
וכצק שעל הצפרן,
והמלמולין,
וטיט הינון,
וטיט היוצרינו,
וגץ יוני.
אי זה הוא טיט הינון?
זה טיט הבורות,
שנאמר: (תהלים מג.)
"ויעלני מבור שאון מטיט הינון". ויקם על סלע רגלי-

ג

טיט היוצרינו כשמועו.
רבי יוסה מטהר בשליוצרינו,
ומטמא בשלמרכה.
גץ יוני, אלו תדוות הדרכין,
שאין טובלין בהן ולא מטבילין אותן.
ושאר כל הטיט,
מטבילין בו כשהוא לח.
לא יטבל באבק שעל רגליו.
ולא יטבל את הקמקום בפחמים,
אלא אם שפשה.

מסכת מקוות פרק ט משנה ג

ד

אלו שאינן חוצצין:
קלקי הראש,
ובית השחי,
ובית הסתרים באיש.
רבי אלעזר אומר:
אחד האיש ואחד האשה,
כל המקפיד עליו,

חוֹצֵץ,
וְשֹׁאֵינוּ מִקְפִּיד עָלָיו,
אֵינוּ חוֹצֵץ.

מסכת מקוות פרק ט משנה ד
ה

לְפָלוֹף שְׂבָעִין,
וְגִלְד שְׁעַל הַמִּכָּה,
וְשֶׁרֶף הַלַּח,
וְלִכְלוּכֵי צוּאָה שְׁעַל בְּשָׂרוֹ,
וְצוּאָה שֶׁתַּחַת הַצִּפְרֶן,
וְצִפְרֶן הַמִּדְלָדֶלֶת,
כְּשׁוֹת שֶׁלֶקֶטָן,
לֹא מְטַמֵּא וְלֹא מְטַמֵּא.
קְרוֹם שְׁעַל הַמִּכָּה,
טָמֵא וּמְטַמֵּא.

מסכת מקוות פרק ט משנה ה
ו

אֵלוֹ חוֹצְצִין בְּכָלִים:
הַזֹּפֶת וְהַמּוֹר בְּכָלֵי זְכוּכִית,
בֵּין מִבְּפָנִים בֵּין מִבַּחוּץ,
עַל הַשִּׁלְחָן וְעַל הַטִּבְלָה וְעַל הַדְּרָגָשׁ,
וְעַל הַנִּקְיוֹם,
חוֹצְצִין,
עַל הַבְּלוּסִים, אֵינָן חוֹצְצִין.
עַל מִטּוֹת בְּעַל הַבֵּית, חוֹצֵץ,
וְעַל שְׁלֻעָנִי, אֵינוּ חוֹצֵץ.
עַל אֶכוֹף בְּעַל הַבֵּית, חוֹצֵץ,
וְעַל שְׁלֹזְקִין, אֵינוּ חוֹצֵץ.
עַל הַמֶּרְדֶּעֶת חוֹצֵץ.
רֶבֶן שֶׁמַּעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר:
עַד כָּאֶסֶר הָאֵיטְלָקִי.

מסכת מקוות פרק ט משנה ו
ז

עַל הַבְּגָדִים מִצַּד אֶחָד, אֵינוּ חוֹצֵץ,
מִשְׁנֵי צִדְדֵינִי, חוֹצֵץ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל:
אֵף מִצַּד אֶחָד.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

שֶׁל בְּנוֹיִם, מֵצֵד אֶחָד,
וְשֶׁלְבוֹר, מִשְׁנֵי צִדְדֵינָּה.

מסכת מקוות פרק ט משנה ז

ח

מִטְפַּחַת שְׁלֹפֶתִין וְשֶׁלִּיּוֹצְרִין וְשֶׁלְמַפְסְלֵי אֵילָנוֹת,
אֵינָן חוֹצְצִין.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵף שֶׁלְקִיָּצִים כִּיּוֹצֵא בָהֶן.
זֶה הַכֵּל:
כָּל הַמִּקְפִּיד עָלָיו, חוֹצֵץ,
וְשֶׁאִינוֹ מִקְפִּיד עָלָיו, אֵינוֹ חוֹצֵץ.

פרק י

מסכת מקוות פרק י משנה א

כָּל יְדוֹת הַכִּלִּים שֶׁהַכְּנִיסָן שְׁלֵא כְּדֶרֶךְ,
אוֹ שֶׁהַכְּנִיסָן כְּדֶרֶךְ וְלֹא מִרְקָן,
אוֹ שֶׁמִּרְקָן וְנִשְׁבְּרוּ,
הֵרִי אֵלּוֹ חוֹצְצִין.
כָּלִי שֶׁהִטְבִּילוֹ דֶּרֶךְ פִּיּוֹ,
כָּאֵלּוֹ לֹא טָבֵל.
הִטְבִּילוֹ כְּדֶרֶכּוֹ וְלֹא הִזְבֹּרִית,
עַד שִׁיטְנוֹ עַל צִדּוֹ.
כָּלִי שֶׁהוּא צָר מִכֵּן וּמִכֵּן וְרָחֵב בְּאִמְצָעוֹ,
אֵינוֹ טָהוֹר, עַד שִׁיטְנוֹ עַל צִדּוֹ.
צְלוּחִית שֶׁפִּיָּה שׁוֹקֵעַ,
אֵינָה טָהוֹרָה, עַד שִׁיקְבְּנָהּ מִצָּדָה.
קִלְמָרִין,
אֵינָה טָהוֹרָה, עַד שִׁיקְבְּנָהּ מִצָּדָה.
קִלְמָרִין שֶׁלְיוֹסֵף הַכֹּהֵן הָיְתָה נְקוּבָה בְּצָדָה.

מסכת מקוות פרק י משנה ב

ב

הַכֹּרֶ וְהַכֶּסֶת שֶׁלְעוֹר,
הֵרִי אֵלּוֹ צְרִיכִין שִׁיבּוֹאוּ בָהֶן הַמַּיִם.
כֶּסֶת עֲגֻלָּה, הַכְדוֹר, וְהָאֲמוֹן,
וְהַקְמִיעַ, וְתַפְלָה,
אֵינָן צְרִיכִין שִׁיבּוֹאוּ בָהֶם הַמַּיִם.

זֶה הַכֶּלֶל:
כָּל שְׂאִין דָּרְכוּ לְהַכְנִיס וּלְהוֹצִיא,
טוֹבְלִין סְתוּמִין.

מסכת מקוות פרק י משנה ג

ג

אֵלּוּ שְׂאִינָן צְרִיכִין שִׁיבּוֹאוּ בָהֶם הַמַּיִם:
קִשְׁרֵי הָעֵנִי,
וְהַנּוּמִין,
וְחִבֵּט שֶׁלֶסְנַדָּל,
וְתַפְלָה שֶׁלְרֹאשׁ בְּזִמָּן שֶׁהִיא חוּצָה,
וְשִׁלְזוּרֵעַ בְּזִמָּן שֶׁהִיא עוֹלָה וְיורֶדֶת,
וְאַזְנֵי הַחֲמַת,
וְאַזְנֵי הַתְרָמֶל.

מסכת מקוות פרק י משנה ד

ד

אֵלּוּ שֶׁהֵן צְרִיכִין שִׁיבּוֹאוּ בָהֶם הַמַּיִם:
הַקֶּשֶׁר שֶׁבִּפְרָקְרָסִין שֶׁבִּכְתָּף, <מִיָּין גּוּפִיהַ שְׁקוּשְׁרִים עַל הַכְתָּף>
וְשִׁפְּהַ שֶׁלֶסְדִּין,
צְרִיד לְמַתַּח,
וְתַפְלָה שֶׁלְרֹאשׁ בְּזִמָּן שֶׁאֵינָה חוּצָה,
וְשִׁלְזוּרֵעַ בְּזִמָּן שֶׁאֵינָה עוֹלָה וְיורֶדֶת,
וְשִׁנָּץ שֶׁלֶסְנַדָּל,
וּבְגָדִים שֶׁהֵטְבִילָן מִכֶּבֶסִין,
עַד שִׁיבְעָבָעוּ. <שִׁיבְעָבָעוּ>
הֵטְבִילָן נְגוּבִים,
עַד שִׁיבְעָבָעוּ, וְיִנּוּחוּ מִבְּעֻבּוּעַן.

מסכת מקוות פרק י משנה ה

ה

כָּל יְדוֹת הַכֵּלִים שֶׁהֵן אֲרָכִין וְעֵתִיד לְקוּצָן,
מֵטְבִילָן עַד מְקוֹם הַמְדָּה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עַד שִׁיטְבִיל אֶת כָּלּוּ.
שֶׁלֶשֶׁלֶת דָּלִי גָדוֹל, אֲרֻבָּעַה טַפָּחִים,
וְשֶׁלֶקְטָן, עֶשְׂרֵה,
מֵטְבִילָן עַד מְקוֹם הַמְדָּה.
רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר:
עַד שִׁיטְבִיל אֶת כָּל הַטְּבַעַת.
הַחֶבֶל שֶׁהוּא קָשׁוּר בְּקַפָּה,

אינו חבור, אלא אם תפר. <אינה>

מסכת מקוות פרק י משנה ו

ו

בית שמי אומרים:
אין מטבילין חמים בצונן,
ולא צונן בחמים,
לא יפים ברעים,
ולא רעים בייפים.
ובית הלל אומרים:
מטבילין.
כלי שהוא מלא משקים,
הטבילו, כאלו לא טבל.
מלא מי רגלים,
רואין אותן כאלו הן מים.
מלא מי חטאת,
עד שירבו המים על מי חטאת.
רבי יוסה אומר:
אפלו כלי מחזיק כור,
ואין בו אלא רביעית,
כאלו לא טבל.

מסכת מקוות פרק י משנה ז

ז

כל האכלין מצטרפין לפסול את הגויה בכחצי פרס.
כל המשקים מצטרפין לפסול את הגויה ברביעית.
זה חמר בשותה משקים טמאים מבמקוה,
שעשה בו שאר משקין כמים.

מסכת מקוות פרק י משנה ח

ח

אכל אכלין טמאין,
ושתה משקין טמאין,
טבל והקיאן,
טמאין, מפני שאינן טהורין בגוף.
שתה מים טמאין,
טבל והקיאן,
טהורין, מפני שהן טהורין בגוף.
בלע טבעת טהורה,
ונכנס לאהל המת,
הזה ושנה וטבל, הקיאה,

הָרִי הִיא כְּמוֹת שְׁהִיָּתָה.
בְּלֹעַ טַבַּעַת טְמֵאָה,
טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּתַרוּמָתוֹ;
הִקְיָאָה,
טְמֵאָה, וְטַמְתָּו.
חֵץ שֶׁהוּא תָּחוּב בְּאָדָם,
בְּזִמָּן שֶׁהוּא נִרְאָה, חוֹצֵץ.
אִם אֵינוֹ נִרְאָה, אֵינוֹ חוֹצֵץ,
טוֹבֵל וְאוֹכֵל בְּתַרוּמָתוֹ.

חסלת מסכת מקוות

מסכת נדה

פרק א

מסכת נדה פרק א משנה א

א

שְׁמִי אוֹמֵר:
כָּל הַנָּשִׁים דִּין שְׁעָתָן.
הָלַל אוֹמֵר:
מִפְקִידָה לְפִקְדָה,
וְאָפְלוּ לְיָמִים הָרַבָּה.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
לֹא כְדִבְרֵי זֶה וְלֹא כְדִבְרֵי זֶה,
אֶלָּא מַעַת לַעַת מִמַּעֲטָת עַל יָד מִפְקִידָה לְפִקְדָה,
וּמִפְקִידָה לְפִקְדָה מִמַּעֲטָת עַל יָד מַעַת לַעַת.
וְכָל אִשָּׁה שֵׁשׁ לָהּ וְסֵת, דִּיָּה שְׁעָתָה.
הַמְשַׁמֶּשֶׁת בְּעַדִּים,
הָרִי זֶה כְּפִקְדָה,
וּמִמַּעֲטָת עַל יָד מַעַת לַעַת וְעַל יָד מִפְקִידָה לְפִקְדָה.

מסכת נדה פרק א משנה ב

ב

כִּיצַד דִּיָּה שְׁעָתָה?
הִיָּתָה יוֹשֶׁבֶת בַּמָּטָה וְעֹסוּקָה בְּטִהָרוֹת,

פֶּרֶשֶׁה וְרָאָת,
הִיא טְמֵאָה, וְכֻלָּם טְהוֹרוֹת.
אָף עַל פִּי שְׁאָמְרוּ:
מִטְמֵא מַעַת לַעַת,
אֵינָה מוֹנֶה אֶלָּא מַשְׁעָה שְׁרָאָת.

מסכת נדה פרק א משנה ג

ג

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
אֲרַבַּע נָשִׁים דִּין שְׁעָתָן:
בְּתוּלָה, וּמַעֲבֶרֶת, וּמִנִּיקָה, וְזִקְנָה.
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
לֹא שְׁמַעְתִּי אֶלָּא בְּתוּלָה,
אֲבָל הִלְכָה כְּדַבְּרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.

מסכת נדה פרק א משנה ד

ד

אִי זֶה הִיא בְּתוּלָה?
כָּל שְׁלֹא רָאָת דָּם מִיָּמֶיהָ,
אָף עַל פִּי נְשׁוּאָה.
מַעֲבֶרֶת?
מַשְׁיִינֶדַע עוֹבְרָה.
מִנִּיקָה?
עַד שֶׁתִּגְמַל אֶת בִּנָּה. <מִשְׁתַּגְּמַל>
נִתְּנָה בִּנָּה לְמִנִּיקָה,
גְּמָלָתָהּ אוֹ מֵת,
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
מִטְמֵא מַעַת לַעַת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
דִּיָּה שְׁעָתָה.

מסכת נדה פרק א משנה ה

ה

אִיזוֹ הִיא זִקְנָה?
כָּל שֶׁעָבְרוּ עָלֶיהָ שְׁלוֹשׁ עוֹנוֹת סָמוּךְ לְזִקְנָתָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
כָּל אִשָּׁה שֶׁעָבְרוּ עָלֶיהָ שְׁלוֹשׁ עוֹנוֹת,
דִּיָּה שְׁעָתָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
מַעֲבֶרֶת וּמִנִּיקָה שֶׁעָבְרוּ עָלֶיהֶם שְׁלוֹשׁ עוֹנוֹת,
דִּין שְׁעָתָן.

מסכת נדה פרק א משנה ו

ו

ובמה אמרו דיה שעטה?
בראיה הראשונה,
אכל בשניה,
מטמא מעת לעת.
ואם ראת הראשונה מאנס,
אף בשניה דיה שעטה.

מסכת נדה פרק א משנה ז

ז

אף על פי שאמרו:
דיה שעטה,
צריכה להיות בודקת,
חוץ מן הנדה,
והיושבת על דם טהור.
והמשמשת בעדים,
חוץ מן היושבת על דם טהור,
ובתולה, שדמיה טהורין.
פעמים היא שצריכה להיות בודקת:
בשחרית ובין השמשות,
ובשעה שהיא עוברת לשמש את ביתה.
יתרות עליהן הכהנות,
בשעה שהן אוכלות בתרומה.
רבי יהודה אומר:
אף בשעת עבירתן מלאכל בתרומה.

פרק ב

מסכת נדה פרק ב משנה א

א

כל היד המרבה לבדוק,
בנשים, משבחת,
ובאנשים, תקצץ.
החרשת, והשוטה, והסומה,
וכל מי שנטרפה דעתה,
אם יש להן פקחות, מתקינות אותן,
והן אוכלות בתרומה.

דֶּרֶךְ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל,
מְשַׁמְשׁוֹת בְּשָׁנֵי עֲדִים:
אֶחָד לוֹ, וְאֶחָד לָהּ.
וְהַצְנוּעוֹת מִתְקִינּוֹת לָהֶן שְׁלִישִׁי,
וְאֶחָד לְהִתְקִין אֶת הַבֵּית.

מסכת נדה פרק ב משנה ב

ב

נִמְצָא עַל שָׁלוֹ,
טְמֵאִין, וְחִיבִין בְּקֶרְבָּן.
נִמְצָא עַל שְׁלָה אִיּוֹתִיאֹס, < euthéós : בסמוך, מיד אחרי >
טְמֵאִין, וְחִיבִין בְּקֶרְבָּן.
נִמְצָא עַל שְׁלָה לְאַחַר זְמַן,
טְמֵאִין בְּסַפֵּק, וּפְטוּרִין מִן הַקֶּרְבָּן.

מסכת נדה פרק ב משנה ג

ג

אִי זֶה הוּא לְאַחַר זְמַן?
כְּדִי שֶׁתֵּרַד מִן הַמָּטָה וְתִדְּיחַ אֶת פְּנֵיהָ.
וְאַחֲרֵי כֵן, מְטַמֵּא מֵעַת לְעַת,
וְאֵינָהּ מְטַמֵּא אֶת בּוֹעֶלָהּ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מְטַמֵּא אֶת בּוֹעֶלָהּ.
וּמוֹדִים חֲכָמִים לְרַבִּי עֲקִיבָה בְּרוּאָה כְּתָם,
שֶׁהִיא מְטַמֵּא אֶת בּוֹעֶלָהּ.

מסכת נדה פרק ב משנה ד

ד

כָּל הַנָּשִׁים בְּחֻזְקַת טְהוֹרָה לְבַעֲלֵיהֶן.
הַבָּאִין מִן הַדֶּרֶךְ,
נָשִׂיהֶם לָהֶם בְּחֻזְקַת טְהוֹרָה.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
צָרִיכָה שְׁנֵי עֲדִים עַל כָּל תְּשֻׁמִּישׁ וְתִשְׁמִישׁ,
אוֹ תְּשֻׁמִּישׁ לְאוֹר הַנֵּר.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
דִּזָּה שְׁנֵי עֲדִים כָּל הַלֵּילָהּ.

מסכת נדה פרק ב משנה ה

ה

מִשָּׁל מִשָּׁלוֹ חֲכָמִים בְּאִשָּׁה:
הַחֲדָר, וְהַפְּרוּזָדוֹר, וְהַעֲלִיָּה.

דם החדר, טמא.
נמצא בפרוודור,
ספקו טמא, שחזקתו מן המקור.

מסכת נדה פרק ב משנה ו

ו

חמשה דמים הן טמאין באשה:
האדם,
והשחור,
וכקרון קרקום,
וכמימי אדמה,
וכמזוג.

בית שמי אומרים:

אף כמימי תלתן,

וכמימי בשר צלי.

ובית הלל מטהרין.

והירק,

עקביה בן מהללאל מטמא,

וחכמים מטהרין.

אמר רבי מאיר:

אם אינו מטמא משם כתם,

מטמא משם משקה.

רבי יוסה אומר:

לא כך ולא כך.

מסכת נדה פרק ב משנה ז

ז

אי זה הוא האדם?

כדם המכה.

השחור?

כחרת;

דעה מבן, טהור.

וכקרון קרקום?

כברור שיש בו.

וכמימי אדמה?

מבקעת בית כרם, מצף מים.

וכמזוג?

שני חלקין מים,

ואחד זין, מן היין השרוני.

פרק ג

מסכת נדה פרק ג משנה א

א

המפלת חתכה,
אם יש עמה דם, טמאה,
ואם לאו, טהורה.
רבי יהודה אומר:
בין כך ובין כך, טמאה.

מסכת נדה פרק ג משנה ב

ב

המפלת כמין קלפה,
כמין שערה, כמין עפר,
כמין יבחושים אדמים,
תטיל למים.
אם נמהו, טמאה.
המפלת כמין דגים וחרגבים,
שקצים ורמשים,
אם יש עמהם דם, טמאה,
ואם לאו, טהורה.
המפלת כמין בהמה חיה ועוף,
בין טמאין בין טהורים,
אם זכר, תשב לזכר,
ואם נקבה, תשב לנקבה.
אין ידוע, תשב לזכר ולנקבה.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
כל שאין בו מצורת האדם,
אינו ולד.

מסכת נדה פרק ג משנה ג

ג

המפלת שפיר,
מלא מים, מלא דם, מלא גנינים,
אינה חוששת לולד.
אם היתה מרקם,
תשב לזכר ולנקבה.

מסכת נדה פרק ג משנה ד

ד

המפלת סנדל או שלייה,
תשב לזכר ולנקבה.
שלייה בבית,
הבית טמא.
לא שהשלייה ולד,
אלא שאין שלייה שאין עמה ולד.
רבי שמעון אומר:
נמוק הולד עד שלא יצא.

מסכת נדה פרק ג משנה ה

ה

המפלת טומטום ואנדרוגינס,
תשב לזכר ולנקבה.
טומטום וזכר,
ואנדרוגינס וזכר,
תשב לזכר ולנקבה.
טומטום ונקבה,
אנדרוגינס ונקבה,
תשב לנקבה בלבד.
יצא מחתך או מסרס,
משיצא רבו,
הרי זה כילוד.
יצא כדרךכו:
משיצא רב ראשו.
אי זה הוא רב ראשו?
משתצא פדחתו.

מסכת נדה פרק ג משנה ו

ו

המפלת,
ואין ידוע מה הוא,
תשב לזכר ולנקבה.
אין ידוע אם הולד הנה,
תשב לזכר ולנקבה ולנדה.
(מסכת נדה פרק ג משנה ז)
המפלת יום ארבעים,
אינה חוששת לולד.
יום ארבעים ואחד,
תשב לזכר ולנקבה ולנדה.
רבי ישמעאל אומר:

יום ארבעים ואחד,
תשב לזכר ולנדה;
יום שמונים ואחד,
תשב לזכר ולנקבה ולנדה.
שהזכר נגמר לארבעים ואחד,
ונקבה לשמונים ואחד.
וחכמים אומרים:
אחד ברית זכר ואחד ברית נקבה,
זה וזה לארבעים ואחד.

פרק ד

מסכת נדה פרק ד משנה א

א

בנות הכותים נדות מעריסות.
הכותין מטמין משקב תחתון כעליון,
מפני שהן בועלי נדות,
והן יושבות על כל דם.
ואין חיבין עליהן על ביאת המקדש,
ואין שורפין עליהן את התרומה,
מפני שטמאתן בספק.

מסכת נדה פרק ד משנה ב

ב

בנות צדוקין,
בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותן,
הרי הן ככותיות.
פרשו ללכת בדרכי ישראל,
הרי הן כישראל.
רבי יוסה אומר:
לעולם הן כישראל,
עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותן.

מסכת נדה פרק ד משנה ג

ג

דם נכרית ודם טהרה שלמצרעת,
בית שמי מטהרין,
ובית הלל אומרים:
פרוקה וכמימי רגליה.

דם יולדת שלא טבלה,
בית שמי אומרים:
פרוקה וכמימי רגליה.
ובית הלל אומרים:
מטמא לח ויבש.
ומודים ביולדת בזוב,
שהוא מטמא לח ויבש.

מסכת נדה פרק ד משנה ד

ד

המקשה, נדה.
קשת שלשה ימים בתוך אחד עשר,
שפת מעת לעת וילדה,
הרי זו יולדת בזוב.
דברי רבי אליעזר.
רבי יהושע אומר:
לילה יום,
כלילי שבת ויום.
ששפת מן הצער אבל לא מן הדם.

מסכת נדה פרק ד משנה ה

ה

כמה הוא קשוי?
רבי מאיר אומר:
אפלו ארבעים וחמשים יום.
רבי יהודה אומר:
דיה חדשה.
רבי יוסה ורבי שמעון אומרים:
אין קשוי יתר משתי שבתות.

מסכת נדה פרק ד משנה ו

ו

המקשה בתוך שמונים שלגקבה,
כל דמים שהיא רואה, טהורים,
עד שיצא הולד.
רבי אליעזר מטמא.
אמרו לו לרבי אליעזר:
מה אם במקום שהחמיר בדם השפי,
הקל בדם הקשי,
מקום שהקל בדם השפי,
אינו דין שנקל בדם הקשי?

אמר להם:
דיו לבא מן הדין להיות כנדון.
ממה הקל עליה?
מטמאת זיבה,
אלא טמאה היא טמאת נדה.

מסכת נדה פרק ד משנה ז

ז

כל אחד עשר יום בחזקת טהרה,
ושבה לה ולא בדקה,
שגגה, נאנסה, הזידה ולא בדקה,
הרי זו טמאה.
הגיעה שעת וסתה ולא בדקה,
הרי זו טמאה.
רבי מאיר אומר:
אם היתה במחבא,
הגיעה שעת וסתה ולא בדקה,
הרי זו טהרה,
שחרדה מסלקת את הדמים.
אבל ימי הזב והזבה ושומרת יום כנגד יום,
הרי אלו בחזקת טהרה.

פרק ה

מסכת נדה פרק ה משנה א

א

יוצא דפן,
אין יושבין עליו ימי טמאה וימי טהרה,
ואין חבין עליו קרבן.
רבי שמעון אומר:
הרי זה כילוד.
כל הנשים מטמות בבית החיצון,
שנאמר: (ויקרא טו, יט)
"דם יהיה זבה בבשרה".
אבל הזב ובעל קרי,
אינן מטמין עד שתצא טמאתן לחוץ.

מסכת נדה פרק ה משנה ב

ב

הָיָה אוֹכֵל בַּתְּרוּמָה,
וְהָרְגִישׁ שֶׁנִּדְעָזְעוּ אֲבָרָיו,
אוֹחֵז בָּאֵמָה, וּבֹלֵעַ אֶת הַתְּרוּמָה.
וּמִטְמִין בְּכָל שָׁהֵן,
אֶפְלוּ בְּכַעֲרֵן הַחֲרָדָל, וּבְפָחוֹת מִכֵּן.

מסכת נדה פרק ה משנה ג

ג

תִּינוּקָת בֵּת יוֹם אֶחָד מִטְמֵא בְּנִדָּה.
וּבֵת עֶשְׂרֵת יָמִים בְּזִיבָה.
תִּינוּק בֶּן יוֹם אֶחָד מִטְמֵא בְּנִדָּה,
וּמִטְמֵא בְּנִגְעִים,
וּמִטְמֵא בְּטִמְאָה מֵת,
וְזוֹקֵק לִיבּוֹם,
וּפוֹטֵר מִן הַיִּבּוֹם,
וּמֵאֲכִיל בַּתְּרוּמָה,
וּפוֹסֵל מִן הַתְּרוּמָה,
וְנוֹחֵל וּמִנְחִיל,
וְהַהוֹרֵגוּ חֵיב,
וְהָרִי הוּא לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ וּלְכָל קְרוֹבָיו
בְּחֶתֶן שָׁלֵם.

מסכת נדה פרק ה משנה ד

ד

בֵּת שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד,
מִתְקַדֶּשֶׁת בְּבִיָּאָה.
בָּא עָלֶיהָ הַיִּבּוֹם, קִנְיָהּ,
וְחֵיבִין עָלֶיהָ מִשֵּׁם אִשָּׁת אִישׁ.
וּמִטְמֵא אֶת בּוֹעֶלָהּ,
לְטִמְאָה מִשְׁכָּב תַּחְתּוֹן כְּעֶלְיוֹן.
נִשְׂאֵת לִכְהֵן, תֹּאכֵל בַּתְּרוּמָה.
בָּא עָלֶיהָ אֶחָד מִכָּל הַפְּסוּלִים,
פְּסָלָהּ מִן הַכֹּהֲנִים.
בָּא עָלֶיהָ אֶחָד מִכָּל הָעֲרִיּוֹת הָאֲמורות בַּתּוֹרָה,
מִתִּין עַל יְדִיָּהּ,
וְהִיא פְּטוּרָה.
פָּחוֹת מִכֵּן, כְּנוֹתָן אֲצַבֵּעַ בְּעֵין.

מסכת נדה פרק ה משנה ה

ה

בֶּן תִּשְׁעֵי שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד שָׁבָא עַל יְבִמְתּוֹ,
קִנְיָהּ,
וַאֲיֵנוּ נוֹתֵן גִּט עַד שִׁינְדִּיל.
וּמִטָּמֵא בְּנִדָּה,
לְטָמֵא מִשְׁכָּב תַּחְתּוֹן כְּעֵלְיוֹן,
וּפּוֹסֵל וַאֲיֵנוּ מֵאֲכִיל,
וּפּוֹסֵל אֶת הַבְּהֵמָה מֵעַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, <גְּבִי>
וְהָיָא נִסְקָלָת עַל יָדָיו.
וְאִם בָּא עַל אַחַת מִכָּל הָעֲרִיּוֹת הָאֻמּוּרוֹת בַּתּוֹרָה,
מִתּוֹת עַל יָדָיו,
וְהוּא פָטוּר.

מסכת נדה פרק ה משנה ו

ו

בַּת אַחַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיּוֹם אֶחָד,
נִדְרִיָּה נִבְדָּקִין.
בַּת שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיּוֹם אֶחָד,
נִדְרִיָּה קִימִין,
וּבּוֹדָקִין כָּל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה.
בֶּן שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיּוֹם אֶחָד,
נִבְדָּקִין נִדְרָיו.
בֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיּוֹם אֶחָד,
נִדְרָיו קִימִין,
וּבּוֹדָקִין כָּל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה.
קֵדָם לְזִמְנָה הַזֶּה,
אַף עַל פִּי שְׁאֵמְרוּ:
יִודְעִים אָנוּ לְשֵׁם מִי נִדְרָנוּ,
וּלְשֵׁם מִי הִקְדַּשְׁנוּ,
אֵין נִדְרִיָּהֶן נִדְרִים, <אֵינָן>
וְלֹא הִקְדַּשְׁנוּ הִקְדַּשׁ.
לְאַחַר זִמְנָה זֶה,
אַף עַל פִּי שְׁאֵמְרוּ:
אֵין אָנוּ יִודְעִים לְשֵׁם מִי נִדְרָנוּ,
וּלְשֵׁם מִי הִקְדַּשְׁנוּ,
נִדְרִיָּהֶן נִדְרִים, וְהִקְדַּשְׁנוּ הִקְדַּשׁ.

מסכת נדה פרק ה משנה ז

ז

מִשַּׁל מִשַּׁלּוּ חֲכָמִים בְּאִשָּׁה:
[פָּגָה,] בַּחֲלָ, וְצִמְלָ. <צִמְלָ: תֵּאֵנָה בְּשִׁלָּה>
פָּגָה, עוֹדָה תִּינּוֹקֶת.

בַּחֹל, אֱלוֹ יָמֵי נְעוּרֶיהָ.
בָּזוּ וּבְזוּ, אֲבִיהָ זָכִי בְּמַצִּיאָתָהּ,
וּבְמַעֲשֵׂה יָדֶיהָ, וּבִהְפֹּר גְּדֵרֶיהָ.
צָמַל, כָּל שְׂבָגָרָה,
וְאֵין לְאֲבִיהָ בָּהּ רְשׁוּת.

מסכת נדה פרק ה משנה ח

ח

אִי זֶה הוּא סִימָנָה?
רַבִּי יוֹסֵה הַגָּלִילִי אוֹמֵר:
מִשְׁיַעֲלָה הַקָּמֵט תַּחַת הַדָּד.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
מִשְׁיִטוֹ הַדָּדִים.
בֶּן עֲזִי אוֹמֵר:
מִשְׁתַּשְׁחִיר הַפֶּטְמָת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כַּדִּי שִׁיחָא גּוֹתֵן יָדוֹ עַל הָעֵקֶץ,
וְהוּא שׁוֹקֵעַ וְשׁוֹהָא לְחִזּוֹר.

מסכת נדה פרק ה משנה ט

ט

בֵּת עֲשָׂרִים שָׁנָה שְׁלֹא הִבִּיֵּאָה שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת,
תְּבִיא רְאִיָּה שֶׁהִיא בֵּת עֲשָׂרִים,
וְהִיא אֵילֻנִית,
לֹא חוֹלְצָת וְלֹא מְתִיבָמָת.
בֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה שְׁלֹא הִבִּיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת,
יָבִיא רְאִיָּה שֶׁהוּא בֶּן עֲשָׂרִים שָׁנָה,
וְהוּא סָרִיס,
לֹא חוֹלֵץ וְלֹא מִיבָם.
אֱלוֹ כְּדַבְּרֵי בֵּית הֶלֶל.
וּבֵית שְׁמִי אוֹמְרִים:
זֶה נֹזֵה בְּנֵי שְׁמוּנָה עֲשָׂרָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הַזֵּכֶר כְּדַבְּרֵי בֵּית הֶלֶל,
וְהַנְּקֵבָה כְּדַבְּרֵי בֵּית שְׁמִי,
שֶׁהָאִשָּׁה מְמַהֲרַת לָבֹא לִפְנֵי הָאִישׁ.

פרק ו

מסכת נדה פרק ו משנה א

א

בָּא סִימֵן הַתַּחְתּוֹן עַד שֶׁלֹּא בָּא הָעֲלִיּוֹן,
אוֹ חוֹלְצֵת אוֹ מְתִיבֶמֶת.
בָּא הָעֲלִיּוֹן עַד שֶׁלֹּא בָּא הַתַּחְתּוֹן,
אֵף עַל פִּי שְׂאֵי אֶפְשָׁר,
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
לֹא חוֹלְצֵת וְלֹא מְתִיבֶמֶת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אוֹ חוֹלְצֵת אוֹ מְתִיבֶמֶת.
מִפְּנֵי שְׂאֶמְרוּ:
אֶפְשָׁר לַתַּחְתּוֹן לְבֹא עַד שֶׁלֹּא בָּא הָעֲלִיּוֹן,
אֲבָל אִיפְשָׁר לָעֲלִיּוֹן לְבֹא <אִי אֶפְשָׁר>
עַד שֶׁלֹּא יָבֹא הַתַּחְתּוֹן.

מסכת נדה פרק ו משנה ב

ב

כִּיּוֹצֵא בּוֹ,
כָּל כְּלֵי חֶרֶשׁ מְכֻנִּים וּמוֹצִיָּא,
וַיֵּשׁ שֶׁהוּא מוֹצִיָּא וְאֵינוּ מְכֻנִּים.
כָּל אֲבָר שֵׁישׁ בּוֹ צִפְרָן, יֵשׁ בּוֹ עֶצֶם,
וַיֵּשׁ שֵׁישׁ בּוֹ עֶצֶם, וְאֵין בּוֹ צִפְרָן.

מסכת נדה פרק ו משנה ג

ג

כָּל הַמְטָמֵא מִדֶּרֶס, מְטָמֵא טָמֵא מֵת,
וַיֵּשׁ שֶׁהוּא מְטָמֵא טָמֵא מֵת,
וְאֵינוּ מְטָמֵא מִדֶּרֶס.

מסכת נדה פרק ו משנה ד

ד

כָּל הָרְאוּי לְדוֹן דִּינֵי נִפְשׁוֹת,
רְאוּי לְדוֹן דִּינֵי מְמוֹנוֹת,
וַיֵּשׁ שֶׁהוּא רְאוּי לְדוֹן דִּינֵי מְמוֹנוֹת,
וְאֵין רְאוּי לְדוֹן דִּינֵי נִפְשׁוֹת.

ה

כָּל הַכָּשֵׁר לְדִין, כָּשֵׁר לְהַעֲדָה,
וַיֵּשׁ שֶׁהוּא כָּשֵׁר לְהַעֲדָה,
וְאֵינוּ כָּשֵׁר לְדִין.

מסכת נדה פרק ו משנה ה

ו

כָּל שֶׁהוּא חֵיב בַּמַּעֲשִׂוֹת,
מִטְמֵא טְמֵאת אֶכְלִין, <מִטְמֵא>
וְיֵשׁ שֶׁמִּטְמֵא טְמֵאת אֶכְלִין, <שֶׁמִּטְמֵא>
וְאֵינוֹ חֵיב בַּמַּעֲשִׂוֹת.

מסכת נדה פרק ו משנה ו

ז

כָּל שֶׁהוּא חֵיב בַּפֶּאֶה, חֵיב בַּמַּעֲשִׂוֹת,
וְיֵשׁ שֶׁהוּא חֵיב בַּמַּעֲשִׂוֹת,
וְאֵינוֹ חֵיב בַּפֶּאֶה.

מסכת נדה פרק ו משנה ז

ח

כָּל שֶׁהוּא חֵיב בְּרֵאשִׁית הַגֶּזֶז, חֵיב בַּמִּתְנֹת,
וְיֵשׁ שֶׁהוּא חֵיב בַּמִּתְנֹת,
וְאֵינוֹ חֵיב בְּרֵאשִׁית הַגֶּזֶז.

מסכת נדה פרק ו משנה ח

ט

כָּל שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּעוֹר, יֵשׁ לוֹ שְׁבִיעִית,
וְיֵשׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ שְׁבִיעִית וְאֵין לוֹ בְּעוֹר.

מסכת נדה פרק ו משנה ט

,

כָּל שֶׁיֵּשׁ לוֹ קִשְׁקֶשֶׁת, יֵשׁ לוֹ סִנְפִיר,
וְיֵשׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ סִנְפִיר וְאֵין לוֹ קִשְׁקֶשֶׁת.

יא

כָּל שֶׁיֵּשׁ לוֹ קָרְנִים, יֵשׁ לוֹ טְלָפִים,
וְיֵשׁ שֶׁיֵּשׁ לוֹ טְלָפִים וְאֵין לוֹ קָרְנִים.

מסכת נדה פרק ו משנה י

יב

כָּל הַטְּעוֹן בְּרֵכָה לְאַחֲרָיו,
טְעוֹן בְּרֵכָה לְפָנָיו,
וְיֵשׁ שֶׁהוּא טְעוֹן לְפָנָיו,
וְאֵינוֹ טְעוֹן לְאַחֲרָיו.

מסכת נדה פרק ו משנה יא

יג

תינוקת שהביאה שתי שערות,
חיבת בכל המצות האמורות בתורה,
וחולצת או מתיבמת.
וכן תינוק שהביא שתי שערות,
חיב בכל המצות האמורות בתורה.
וראוי להיות בן סורר ומורה,
משביא שתי שערות,
עד שיקיף זקן, התחתון, לא את העליון,
אלא שדברו חכמים בלשון נקיה.
תינוקת שהביאה שתי שערות,
אינה יכולה למאן.
רבי יהודה אומר:
משירפה השחור.

מסכת נדה פרק ו משנה יב

יד

שתי שערות האמורות בפרה, ובנגעים,
הן אמורות בכל מקום.
וכמה הוא שעורן?
כדי לכוף ראשן לעקרון.
דברי רבי? שמעאל.
רבי אלעזר אומר:
כדי לקרץ בצפרן.
רבי עקיבה אומר:
כדי שיהו נטלות בזוג.

(מסכת נדה פרק ו משנה יג)

הרואה כתם,
הרי זו מקלקלת,
וחוששת משם זוב.
דברי רבי מאיר.
וחכמים אומרים:
אין בפתמין משם זוב.

מסכת נדה פרק ו משנה יד

יה

הרואה יום אחד עשר בין השמשות,
תחלת נדה וסוף נדה,
תחלת זיבה וסוף זיבה.
יום ארבעים לזכר,

וְיוֹם שְׁמוֹנִים לְנִקְבָּה בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת,
לְכֻלָּם, הָרִי אֱלוֹ טוּעוֹת.
אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
עַד שְׁאַתֶּם מִתְקַנִּים אֶת הַשּׁוֹטוֹת,
בָּאוּ וְתִקְנוּ אֶת הַפְּקָחוֹת!

פרק ז

מסכת נדה פרק ז משנה א

א

דָּם הַנֶּדֶה, וּבֶשֶׁר הַמֵּת,
מְטַמֵּין לַחֲיִין,
וּמְטַמִּים יְבֻשִׁין.
אֲבָל הַזֹּב, וְהַנֶּעִי, וְהָרוֹק,
וְהַשֶּׁרֶץ, וְהַנִּבְלָה, וְשִׁכְבַּת זֶרַע,
מְטַמֵּין לַחֲיִין,
וְאֵינָן מְטַמֵּין יְבֻשִׁים.
אִם יָכוּלִים לְהַשְׁרוֹת וּלְחַזֹּר לְכַמוֹת שְׁהִיוּ,
מְטַמֵּין לַחֲיִין,
וּמְטַמִּים יְבֻשִׁין.
וְכַמָּה הִיא שְׂרִיתָן?
בְּפוֹשְׁרִין מַעַת לַעַת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
בֶּשֶׁר הַמֵּת שֶׁיָּבֵשׁ,
אִם אֵינוּ יָכוּל לְהַשְׁרוֹת וּלְחַזֹּר לְכַמוֹת שְׁהִיָּה,
טָהוֹר.

מסכת נדה פרק ז משנה ב

ב

הַשֶּׁרֶץ שֶׁנִּמְצָא בַּמָּבוּי,
מְטַמֵּא לַמַּפְרָע,
עַד שִׁיאֹמַר:
"בְּדִקְתִּי אֶת הַמָּבוּי הַזֶּה,
וְלֹא הָיָה בּוֹ שֶׁרֶץ",
וְכֵן בְּשַׁעַת כְּבוֹד.
וְכֵן כֶּתֶם שֶׁנִּמְצָא בַּחֲלוּק,
מְטַמֵּא לַמַּפְרָע,
עַד שִׁיאֹמַר:
"בְּדִקְתִּי אֶת הַחֲלוּק הַזֶּה,

וְלֹא הָיָה בּוֹ כֶּתֶם",
וְכֵן בִּשְׁעַת כְּבוֹס.
וּמִטְמֵא בֵּין לַח בֵּין יָבֵשׁ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
הַיָּבֵשׁ מִטְמֵא לַמִּפְרָע,
וְהַלֵּחַ אֵינוֹ מִטְמֵא אֶלָּא
עַד שְׁעָה שֶׁהוּא יָכוֹל לַחְזוֹר וְלִהְיוֹת לַח.

מסכת נדה פרק ז משנה ג

ג

כָּל הַכֶּתִּמִּים הַבָּאִים מֶרְקָם,
טְהוֹרִין.
רַבִּי יְהוּדָה מִטְמֵא,
מִפְּנֵי שֶׁהֵם גָּרִים טוֹעִים.
הַבָּאִים מִבֵּין הַגּוֹיִם,
טְהוֹרִין.
מִבֵּין יִשְׂרָאֵל, מִבֵּין הַכּוֹתִיּוֹת,
רַבִּי מֵאִיר מִטְמֵא,
וְחֻכְמִים מִטְהַרִּין,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִחְשְׁדוּ עַל כֶּתְמִיהֶן.

מסכת נדה פרק ז משנה ד

ד

כָּל הַכֶּתִּמִּים הַנִּמְצָאִים בְּכָל מָקוֹם,
טְהוֹרִין,
חוּץ מִן הַנִּמְצָאִים בַּחֲדָרִים,
וּבִסְבִּיבוֹת בֵּית הַטְּמָאוֹת.
שְׁלֻכוֹתֵיהֶם מִטְמֵא בְּאֶהָל,
מִפְּנֵי שֶׁהֵן קוֹבְרִין שֵׁם אֶת הַנִּפְלִיּוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
לֹא הֵיוּ קוֹבְרִין אֶלָּא מִשְׁלִיכִין,
וְהַחֲזִיקָה גּוֹרְרֶתָן.

מסכת נדה פרק ז משנה ה

ה

נֶאֱמָרִים לוֹמֵר:
"קִבְרָנוּ שֵׁם אֶת הַנִּפְלִיּוֹת",
או "לֹא קִבְרָנוּ".
וְנֶאֱמָרִין עַל הַבְּהֵמָה,
אִם בִּכְרָה, אִם לֹא בִכְרָה.
וְנֶאֱמָרִין עַל צִיּוֹן קְבָרוֹת,

ואינן נאמנין לא על הסככות,
ולא על הפרעות, ולא על בית הפרס.
זה הכלל:
דבר שהן חשודין בו,
אינן נאמנין עליו.

פרק ח

מסכת נדה פרק ח משנה א

א

הרואה כתם על בשרה,
כנגד בית תרפה, טמאה.
ושלא כנגד בית תרפה, טהורה.
על עקבה ועל ראש גדלה, טמאה.
על שוקה ועל פרסותיה,
מבפנים, טמאה,
ומבחוץ, טהורה.
ראת על חלוקה,
מן החגור ולמטן, טמאה;
מן החגור ולמעלן, טהורה.
ראת על בית יד שלחלוק,
אם מגיע כנגד בית תרפה, טמאה,
ואם לאו, טהורה.
היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה,
כל מקום שימצא בו דם,
טמא, מפני שהוא חוזר.
וכן בפליון. < pallion: סדין המשמש כמעיל וכשמיכה >

מסכת נדה פרק ח משנה ב

ב

ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות:
שחטה בהמה, חיה ועוף,
ונתעסקה בכתמין,
או שישבה בצד העסוקין בהן.
הרגה מאכלת,
הרי זו תולה בה.
עד כמה היא תולה?
רבי חנינא בן אנטיגנס אומר:
עד כגריס שלפול,

אָף עַל פִּי שְׁלֹא הִרְגָה.
וְתוֹלָה בְּכַנָּה וּבְכַעֲלָה.
אִם יֵשׁ מִכָּה,
וְהִיא יְכוּלָה לְהַגָּלַע וּלְהוֹצִיא דָם,
הֲרִי זֶה תוֹלָה בָּהּ.

מסכת נדה פרק ח משנה ג

ג

מַעֲשֶׂה בְּאִשָּׁה אַחַת
שֶׁבָּאת לִפְנֵי רַבִּי עֲקִיבָה,
אָמְרָה לוֹ:
"רְאִיתִי כְתָם."
אָמַר לָהּ:
"שָׁמָּה מִכָּה הִיְתָה בִידְךָ?"
אָמְרָה לוֹ:
"הֵינִי, וְחִתָּה."
"אוֹ שָׁמָּה יְכוּלָה הִיא לְהַגָּלַע,
וּלְהוֹצִיא דָם?"
אָמְרָה לוֹ:
"הֵינִי."
וְטַהֲרָה רַבִּי עֲקִיבָה.
רָאָה תַלְמִידִים מְסַתְּכִלִים זֶה בְּזֶה.
אָמַר לָהֶם:
"מָה לְדַבֵּר, קֶשֶׁה בְּעֵינֵיכֶם?
שְׁלֹא אָמְרוּ חֲכָמִים בְּדַבָּר לְהַחֲמִיר,
אֶלָּא לְהַקֵּל, שֶׁנֶּאֱמָר: (וַיִּקְרָא טוה"ט)
"וְאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זָכָה,
דָּם יִהְיֶה זָכָה בְּבִשְׂרָה", וְלֹא כְתָם.
(מסכת נדה פרק ח משנה ד)
עַד שֶׁהָיָה נֶתוּן תַּחַת הַכֹּר,
וְנִמְצָא עָלָיו דָּם,
אִם עָגַל, טָהוֹר,
אִם מָשׁוּךְ, טָמֵא.
דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּרֶכְבִּי צְדוּק.

פרק ט

מסכת נדה פרק ט משנה א

א

הָאִשָּׁה שֶׁהִיא עוֹשֶׂה צָרְכֶיהָ וְרֹאֵת דָּם,
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אִם עוֹמֶדֶת, טְמֵאָה,
וְאִם יוֹשֶׁבֶת, טְהוֹרָה.
רַבִּי יוֹסֵה אָמַר:
כֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ טְהוֹרָה.

מסכת נדה פרק ט משנה ב

ב

אִישׁ וְאִשָּׁה שֶׁעָשׂוּ צָרְכֶיהֶם בְּתוֹךְ הַסֶּפֶל,
וְנִמְצָא דָם עַל הַמִּים,
רַבִּי יוֹסֵה מְטַהֵר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַמֵּא,
שָׂאִין דֶּרֶךְ הָאִישׁ לְהוֹצִיא דָם,
אֶלָּא שֶׁחֲזָקַת דָּמִים מִן הָאִשָּׁה.

מסכת נדה פרק ט משנה ג

ג

הַשְּׂאִילָה חֲלוּקָה לַנִּכְרִית אוֹ לַגֵּדָה,
הָרִי זוֹ תוֹלָה בָּהּ.
שְׁלוֹשׁ נָשִׁים שֶׁלָּבְשׁוּ בְּחִלּוּק אֶחָד,
אוֹ שִׁיָּסְבוּ עַל סֶפֶסֶל אֶחָד,
וְנִמְצָא עָלָיו דָּם,
כֻּלָּם טְמֵאוֹת.
יֵשְׁבוּ עַל סֶפֶסֶל שְׁלֹשָׁבָן,
אוֹ עַל הָאֶסְטֵכָה שֶׁבַמֶּרְחֵץ,
רַבִּי נַחֲמִיָּה מְטַהֵר,
שְׂרָבִי נַחֲמִיָּה אָמַר:
כָּל דְּבַר שְׂאִינוּ מְקַבֵּל טְמֵאָה,
אִינוּ מְקַבֵּל כְּתָמִים.

מסכת נדה פרק ט משנה ד

ד

שְׁלוֹשׁ נָשִׁים שֶׁהָיוּ יִשְׁנוֹת עַל מִטָּה אַחַת,
נִמְצָא דָם תַּחַת אַחַת מֵהֶן,
כֻּלָּם טְמֵאוֹת.
בְּדִקְקָה אַחַת מֵהֶן וּמִצָּתָה טְהוֹר,
הִיא טְהוֹרָה, וְשֵׁתִים טְמֵאוֹת,
וְתוֹלוֹת זוֹ כְּזוֹ.
אִם לֹא הָיוּ רְאוּיוֹת לְרֵאוֹת,
רוֹאִין אוֹתָן כְּאֵלוּ הֵן רְאוּיוֹת.

מסכת נדה פרק ט משנה ה

ה

שְׁלוֹשׁ נָשִׁים שֶׁהֵן יְשׁוּנוֹת עַל מִטָּה אַחַת,
נִמְצָא דָם תַּחַת הָאִמְצָעִית,
כָּלֶם טְמֵאוֹת;
תַּחַת הַפְּנִימִית,
שְׁתֵּים הַפְּנִימִיּוֹת טְמֵאוֹת,
וְהַחִיצוֹנָה טְהוֹרָה.
תַּחַת הַחִיצוֹנָה,
שְׁתֵּים הַחִיצוֹנוֹת טְמֵאוֹת,
וְהַפְּנִימִית טְהוֹרָה.
אֲמַתִּי?
בְּזִמְנָן שֶׁעָלוּ דֶּרֶךְ מְרֻגְלוֹת הַמִּטָּה,
אֲבָל אִם עָלוּ שְׁלֹשָׁתָן דֶּרֶךְ עָלֶיהָ,
כָּלֶם טְמֵאוֹת.

ו

בְּדִקְקָה אַחַת מֵהֶן וּמִצְתָּה טְהוֹר,
הִיא טְהוֹרָה, וּשְׁתֵּים טְמֵאוֹת;
שְׁתֵּים, וּמִצְאוּ טְהוֹר,
הֵן טְהוֹרוֹת, וְהַשְּׁלִישִׁית טְמֵאָה;
שְׁלֹשָׁתָן, וּמִצְאוּ טְהוֹר,
כָּלֶם טְמֵאוֹת.
לָמָּה הַדִּבֵּר דּוּמָא?
לְגַל טְמֵא שֶׁנִּתְעַרַב בְּשְׁנֵי גָלִים טְהוֹרִין,
וּבְדִקּוֹ אֶחָד מֵהֶן וּמִצְאוּ טְהוֹר,
הוּא טְהוֹר, וּשְׁנַיִם טְמֵאִין;
שְׁנַיִם, וּמִצְאוּ טְהוֹר,
הֵן טְהוֹרִין, וְהַשְּׁלִישִׁי טְמֵא;
שְׁלֹשָׁתָן, וּמִצְאוּ טְהוֹר,
כָּלֶם טְמֵאִין.
דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.
שְׁרַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
כָּל דִּבְרַי שֶׁהוּא בְּחֻזְקַת טְמֵאָה,
לְעוֹלָם הוּא בְּטִמְאָתוֹ,
עַד שֶׁתִּתְּנוּדַע לוֹ טְמֵאָתוֹ.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
בּוֹדֵק עַד שֶׁהוּא מְגִיעַ לִסְלַע אוֹ לְבִתּוּלָה.

מסכת נדה פרק ט משנה ו

ז

שְׁבַע סִמְמָנִים מַעֲבִירִים עַל הַכֶּתֶם:

רוֹק תַּפֵּל,

וּמִי גְרִיסִים,

וּמִי רַגְלִים,

וְנֹתֶר,

וּבֹרִית,

קִימוֹנִיָּה, < kimōlīa : אֲדַמַּת קִימוֹלִיָּה >

וְאַשְׁלָג.

הַטְּבִילוֹ וְעָשָׂה עַל גִּבּוֹ טְהוֹרוֹת,

הַעֲבִיר עָלָיו שְׁבַע סִמְמָנִים וְלֹא עָבַר,

הָרִי זֶה צָבַע,

הַטְּהוֹרוֹת טְהוֹרוֹת, וְאֵינּוּ צָרִיךְ לְהַטְבִּיל.

עָבַר, אוֹ שְׁדָּהָא,

הָרִי זֶה כֶּתֶם,

וְהַטְּהוֹרוֹת טְמֵאוֹת, וְצָרִיךְ לְהַטְבִּיל.

מַסַּכַּת נְדָה פֶּרֶק ט מִשְׁנָה ז

ח

אִי זֶה הוּא רוֹק תַּפֵּל?

כָּל שְׁלֹא טַעַם כָּלוּם.

מִי גְרִיסִין?

לְעִיסַת גְּרִיסִים שְׁלִפּוֹל, <לְעִישַׁת>

חֲלוּקַת נֶפֶשׁ.

מִי רַגְלִים?

מִי רַגְלִים שֶׁחֲמִיצוֹ.

וְצָרִיךְ לְכַסֵּס שְׁלֵשָׁה פְּעָמִים

עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר.

הַעֲבִירֵן שְׁלֹא כְּסִדְרֵן, <כְּסִדְרֵן>

אוֹ שֶׁעָבִיר שְׁבַעֲתֵן כְּאַחַת,

לֹא עָשָׂה כָלוּם.

מַסַּכַּת נְדָה פֶּרֶק ט מִשְׁנָה ח

ט

כָּל אִשָּׁה שֵׁישׁ לָהּ וְסָת,

דִּיָּה שְׁעָתָה.

אֵלּוּ הֵן הַוְּסָתוֹת:

מְפָהֶקֶת,

מַעֲטָשֶׁת,

וְחוֹשֶׁשֶׁת פִּי כְּרֶסֶה,

וְשִׁפּוּלִי מַעֲיָה,

וְשׁוֹפְעֵת,
כְּמִין צִמְרֵמוֹרוֹת אוֹחֲזִין אוֹתָהּ.
וְכֵן כִּיּוֹצֵא בָהֶן.
וְכָל שֶׁתִּקְבַּע לָהּ שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים,
הָרִי זֶה נֹסֶת.

מסכת נדה פרק ט משנה ט
י

הֵיטָה לִימּוּדָת לִהְיוֹת רוֹאָה בְּתַחֲלִית הַנֹּסֶת,
כָּל הַטְּהָרוֹת שֶׁעָשִׂית בְּתוֹךְ הַנֹּסֶת <שֶׁעָשָׂה>
טְמָאוֹת;
בְּתוֹךְ הַנֹּסֶת, <הִיָּה כְּתוּב 'בְּסוֹף' וְתוֹקֵן>
טְמָאוֹת;
בְּסוֹף הַנֹּסֶת,
כָּל הַטְּהָרוֹת שֶׁעָשִׂית בְּתוֹךְ הַנֹּסֶת
טְהוֹרוֹת.
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
אֵף יָמִים וְשָׁעוֹת וְסֻתּוֹת.

יא
הֵיטָה לִימּוּדָת לִהְיוֹת רוֹאָה עִם הַנֶּץ הַחֲמָה,
אֵינּוּ אָסוּר אֲלָא עַד הַנֶּץ הַחֲמָה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר:
כָּל הַלַּיְלָה שְׁלֵה.

מסכת נדה פרק ט משנה י
יב

הֵיטָה לִימּוּדָת לִהְיוֹת רוֹאָה יוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר,
וְשָׁנָת יוֹם עֶשְׂרִים,
זֶה וְזֶה אָסוּרִין.
שָׁנָת פְּעָמִים יוֹם עֶשְׂרִים,
זֶה וְזֶה אָסוּרִין.
שָׁנָת שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים יוֹם עֶשְׂרִים,
הִתֵּר חֲמִשָּׁה עָשָׂר,
וְקִבְעָה לָהּ יוֹם עֶשְׂרִים.
שָׂאִין הָאִשָּׁה קוֹבְעֵת לָהּ נֹסֶת,
עַד שֶׁתִּקְבַּעֲנָה שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים,
וְאֵינָה מְטַהֶרֶת מִן הַנֹּסֶת,
עַד שֶׁתַּעֲקֹר מִמֶּנָּה שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים.

מסכת נדה פרק ט משנה יא

יג

נָשִׁים בְּכַתּוּלִים כְּגִפְנִים:

יֵשׁ גִּפֶּן שְׂיִינָה אָדָם,

יֵשׁ גִּפֶּן שְׂיִינָה שְׁחֹר,

יֵשׁ גִּפֶּן שְׂיִינָה מְרִבָּה,

יֵשׁ גִּפֶּן שְׂיִינָה מְמַעֵט.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

כָּל גִּפֶּן, שֵׁשׁ בָּהּ יֵין.

וְשֹׁאֵין בָּהּ יֵין,

הָרִי זֶה טְרוֹקָטִי. <trōktē> גִּפֶּן לַעֲנָבִי מֵאֵכֶל, לֹא לַיֵּין >

פרק י

מסכת נדה פרק י משנה א

א

תִּינוּקָת שְׁלֹא הִגִּיעַ זְמַנָּה לְרֹאוֹת וְנִשְׁאֵת,

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

נוֹתֵנִין לָהּ אַרְבָּעָה לַיְלֹת.

וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:

עַד שֶׁתַּחֲיָה הַמֶּכָּה.

הִגִּיעַ זְמַנָּה לְרֹאוֹת וְנִשְׁאֵת,

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

נוֹתֵנִין לָהּ לַיְלָה הָרִאשׁוֹן.

וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:

עַד מוּצָאֵי שְׁבֹת, אַרְבָּעָה לַיְלֹת.

רָאָתָ וְעוֹדָה בְּבֵית אָבִיהָ,

בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:

נוֹתֵנִין לָהּ בְּעִילַת מִצְוָה.

וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:

כָּל הַלַּיְלָה שְׁלֵה.

מסכת נדה פרק י משנה ב

ב

נִדָּה שֶׁבְּדָקָה עֲצָמָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁחִרִית

וּמִצְתָּה טָהוֹר,

וּבֵין הַשְּׁמִשּׁוֹת לֹא הִפְרִישָׁה;

לְאַחַר יָמִים בְּדָקָה וּמִצְאָתָה טָמֵא,

הָרִי זֶה בְּחֻזְקַת טָהוֹרָה.

בְּדָקָה עֲצָמָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁחִרִית

וּמִצָּאָתָהּ טָמֵא,
וּבֵין הַשְּׁמֻשׁוֹת לֹא הִפְרִישָׁה;
לְאַחַר יָמִים בְּדָקָה וּמִצָּתָהּ טָהוֹר,
זוֹ הִיא בְּחֻזְקַת טָמְאָה.
וּמִטָּמֵא מַעַת לָעֵת, <וּמִטָּמֵא>
וּמִפְקִידָה לְפִקְידָה.
אִם יֵשׁ לָהּ וָסֵת, דִּיּוּה שְׁעָתָהּ.

ג

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל שְׁלֹא הִפְרִישָׁה בְּטַהֲרָה מִן הַמִּנְחָה וּלְמַעַלָּן,
הָרִי זוֹ בְּחֻזְקַת טָמְאָה.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֶפְלוּ שְׁנַיִם בְּגִדְתָּהּ,
בְּדָקָה וּמִצָּאָתָהּ טָהוֹר,
וּבֵין הַשְּׁמֻשׁוֹת לֹא הִפְרִישָׁה;
לְאַחַר יָמִים בְּדָקָה וּמִצָּתָהּ טָמֵא,
הָרִי זוֹ בְּחֻזְקַת טָהוֹרָה.

מסכת נדה פרק י משנה ג

ד

הַזָּב וְהַזָּכָה שֶׁבִּדְקוּ עֶצְמָן בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן,
וּמִצָּאוֹ טָהוֹר,
בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי [וּמִצָּאוֹ טָהוֹר],
וּשְׁאָר כָּל הַיָּמִים לֹא בִּדְקוּ,
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
הָרִי הֵן בְּחֻזְקַת טָהֳרָה.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
אֵין לָהֶן אֵלָּא יוֹם הָרֵאשׁוֹן וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי בִּלְבַד.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֵין לָהֶם אֵלָּא יוֹם הַשְּׁבִיעִי בִּלְבַד.

מסכת נדה פרק י משנה ד

ה

הַזָּב וְהַזָּכָה וְהַגִּדָּה וְהַיּוֹלָדֶת וְהַמִּצְרָע שְׁמַתוֹ,
מִטָּמִּין בַּמָּשָׂא עַד שְׁיִמוּק הַבָּשָׂר.
נִכְרִי שְׁמַת,
טָהֵר מִלְטָמֵא בַּמָּשָׂא.
בֵּית שַׁמִּי אוֹמְרִים:
כָּל הַנָּשִׁים מֵתוֹת גְּדוּת.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:

אין נדה אלא שמתה נדה.

מסכת נדה פרק י משנה ה

ו

האשה שמתה,
ויצא ממנה רביעית דם,
מטמא משם כתם ומטמא באהל.
רבי יהודה אומר:
אינו מטמא משם כתם,
לפי שנעקר משמתה.
ומודה רבי יהודה,
ביושבת על המשבר ומתה,
ויצא ממנה רביעית דם,
שהוא מטמא משם כתם.
אמר רבי יוסה:
לפיכך אינו מטמא באהל.

מסכת נדה פרק י משנה ו

ז

בראשונה היו אומרים:
היושבת על דם טהור,
היתה מערה מים לפסח.
חזרו לומר:
הרי היא כמנע טמא מת לקדשין,
כדברי בית הלל.
ובית שמי אומרים:
כטמא מת.

(מסכת נדה פרק י משנה ז)

ומודין שהיא אוכלת במעשר,
וקוצה לחלה,
ומקפת וקורא לה שם.
ואם נפל מרוקה ומדם טהרה על כפר שלתרומה,
שהוא טהור.
שבית שמי אומרים:
צריכה טבילה באחרונה.
ובית הלל אומרים:
אינה צריכה טבילה באחרונה.

מסכת נדה פרק י משנה ח

ח

הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב,

וּשְׁמֶשָׁה,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מְטַמֵּין מְשָׁכָב וּמוֹשֵׁב,
וְחִיבִין בְּקֶרֶן.
וּבֵית הֶלֶל פּוֹטְרִין מִן הַקֶּרֶן.
טְבִלָּה יוֹם שְׁלֹאֲחֶרִי,
וּשְׁמֶשָׁה אֶת בֵּיתָהּ,
וְאַחֵר כֶּךָ רְאֵת,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
מְטַמֵּין מְשָׁכָב וּמוֹשֵׁב
וּפּוֹטְרִין מִן הַקֶּרֶן.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
זֶה גִּרְגָּרֵן.
וּמוֹדִים בְּרוּאָה יוֹם אֶחָד עֶשֶׂר,
וְטְבִלָּה לְעָרֵב וּשְׁמֶשָׁה,
שֶׁהִיא מְטַמֵּא מְשָׁכָב וּמוֹשֵׁב,
וְחִיבֵת בְּקֶרֶן.
טְבִלָּה בְּיוֹם שְׁלֹאֲחֶרִי,
וּשְׁמֶשָׁה,
הָרִי זֶה תְּרֻבוֹת רְעָה,
וּמִגָּעֶן וּבְעִילָתָן תְּלוּיִם.
חִסְלַת מִסְכַּת גְּדָה

מסכת מכשירין

פרק א

מסכת מכשירין פרק א משנה א

א

כָּל מִשְׁקָה שֶׁתַּחֲלָתוֹ בְּרִצּוֹן, <משקים>
אִף עַל פִּי שְׁאִין סוּפוֹ בְּרִצּוֹן,
אוֹ שְׁסוּפוֹ בְּרִצּוֹן,
אִף עַל פִּי שְׁאִין תַּחֲלָתוֹ בְּרִצּוֹן,
הָרִי זֶה בְּכִי יִתֵּן.
מִשְׁקִים טָמְאִין מְטַמֵּין לְרִצּוֹן וְשֵׁלָא לְרִצּוֹן.

מסכת מכשירין פרק א משנה ב

ב

המרעיד את האילן להשיר ממנו אכלין,
או את הטמאה, אינן ב'כי יתן'.
להשיר ממנו משקין,
בית שמי אומרים:
היוצאין ואת שבו ב'כי יתן'.
ובית הלל אומרים:
היוצאין ב'כי יתן',
ואת שבו אינן ב'כי יתן',
מפני שהוא מתכונן שיצאו מכלו.

מסכת מכשירין פרק א משנה ג

ג

המרעיד את האילן ונפל על חברו,
או סכה ונפלה על חברתה,
ותחתיהן זרעים או ירקות מחברין לקרקע,
בית שמי אומרים:
ב'כי יתן'.
ובית הלל אומרים:
אינן ב'כי יתן'.
אמר רבי יהושע,
משם אבא יוסה חליקופרי איש טבעון:
תמה עצמן אם יש משקה טמא בתורה
עד שיתכונן ויתן,
שנאמר: (ויקרא יא, לח)
"וכי יתן מים על זרע ונפל מנבלתם".

מסכת מכשירין פרק א משנה ד

ד

הנוער אגדה שלירק,
וירדו מצד העליון לתחתון,
בית שמי אומרים:
ב'כי יתן'.
ובית הלל אומרים:
אינן ב'כי יתן'.
אמרו בית הלל לבית שמי:
והרי הנוער את הקלח,
חוששין אנו שמא יצאו מן העלה לעלה.
אמרו להם בית שמי:

שֶׁהִקְלַח אֶחָד, וְאֶגְדָּה קְלָחִים הִרְבֵּה.
אָמְרוּ לָהֶם בֵּית הָלֵל:
הֲרִי הַמַּעֲלָה סָק מְלֹא פְרוֹת וְנִתְּנוּ עַל גֶּף הַנֶּהָר,
חוֹשְׁשִׁין אָנוּ שְׂמָא יִרְדּוּ מִצַּד הָעֲלִיּוֹן לַתַּחְתּוֹן.
אֲבָל אִם הַעֲלָה שְׁנִים, וְנִתְּנוּ זֶה עַל גֵּב זֶה,
הַתַּחְתּוֹן בִּ'כִּי יִתֵּן'.
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
הַתַּחְתּוֹן טָהוֹר.

מסכת מכשירין פרק א משנה ה
ה

הַמִּמְחֶק אֶת הַכְּרִיּשָׁה,
וְהַסּוֹחֵט שְׁעָרוֹ בְּכִסּוֹתוֹ,
רַבִּי יוֹסֵה אֹמֵר:
הַיּוֹצֵאִין בִּ'כִּי יִתֵּן';
וְאֵת שְׁבוֹ אֵינָן בִּ'כִּי יִתֵּן',
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְכַּוֵּן שְׂיֵצְאוּ מִכָּלּוּ.

מסכת מכשירין פרק א משנה ו
ו

הַנוֹפֵחַ בְּעַדְשִׁין לְבַדְקָן אִם יָפוּת הֵן,
רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר:
אֵינָן בִּ'כִּי יִתֵּן'.
וְחֻכָּמִים אֹמְרִים:
בִּ'כִּי יִתֵּן'.
הָאוֹכֵל שְׁמִשְׁמִין בְּאַצְבָּעוֹ,
מִשְׁקִין שְׁעַל יָדָיו,

ז

רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר:
אֵינָן בִּ'כִּי יִתֵּן'.
וְחֻכָּמִים אֹמְרִים:
בִּ'כִּי יִתֵּן'.
הַטּוֹמֵן פְּרוּתָיו בְּמִים מִפְּנֵי הַגָּנָבִים,
אֵינָן בִּ'כִּי יִתֵּן'.
מַעֲשֶׂה בְּאַנְשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם,
שֶׁטָּמְנוּ אֶת דְּבִלְתָּן בְּמִים מִפְּנֵי הַסִּיקָרִין,
וְטָהְרוּ לָהֶן חֻכָּמִים.
הַנּוֹתֵן אֶת פְּרוּתָיו לְשִׁבְלַת הַנֶּהָר לְהִבְיֹאֵן עִמּוֹ,
אֵינָן בִּ'כִּי יִתֵּן'.

פרק ב

מסכת מכשירין פרק ב משנה א

א

זַעַת בָּתִּים, בּוֹרוֹת שִׁיחִין וּמַעְרוֹת, טְהוֹרָה.
זַעַת הָאָדָם, טְהוֹרָה.
שָׁתָה מִים טְמֵאִים וְהִזִּיעַ, זַעְתּוֹ טְהוֹרָה.
בָּא בַּמֵּים שְׂאוּבִין וְהִזִּיעַ, זַעְתּוֹ טְמֵאָה.
נִסְתַּפֵּג וְאַחֵר כֶּךָ הִזִּיעַ, זַעְתּוֹ טְהוֹרָה.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ב

ב

מֵרַחֵץ טְמֵאָה, וְזַעְתָּה טְמֵאָה,
וְטְהוֹרָה בְּכִי יִתֵּן.
הַבִּרְכָּה שֶׁבַּבֵּית, הַבֵּית מִזִּיעַ מִחֻמָּתָה,
וְאִם טְמֵאָה,
זַעַת כָּל הַבֵּית שֶׁמִּחֻמַּת הַבִּרְכָּה טְמֵאָה.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ג

ג

שְׁתֵּי בִּרְכוֹת, אַחַת טְהוֹרָה וְאַחַת טְמֵאָה,
הַמִּזִּיעַ קְרוֹב לְטְמֵאָה, טְמֵא;
קְרוֹב לְטְהוֹרָה, טְהוֹר;
מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, טְמֵא.
בְּרוֹזַל טְמֵא שֶׁבָּלְלוּ עִם בְּרוֹזַל טְהוֹר,
אִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר,
מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, טְמֵא.
גִּצְרִיּוֹת שִׁישׁ רָאֵל וְגוֹיִם מְטִילִים לְתוֹכָן,
אִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר,
מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, טְמֵא.
מִי שֶׁפִּיכּוֹת שִׁירְדּוּ עָלֵיהֶן מִי גִשְׁמִים,
אִם רַב מִן הַטְּמֵא, טְמֵא,
וְאִם רַב מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר;
מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה, טְמֵא.
אִמְתִּי?
בְּזֶמֶן שֶׁקָּדְמוֹ מִי שֶׁפִּיכּוֹת,
אֲבָל אִם קָדְמוֹ מִי גִשְׁמִים,
אֲפִלּוּ כָּל שֶׁהֵן מִי שֶׁפִּיכּוֹת, טְמֵא.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ד

ד

הטורף את גגו, <גגו>
והמכבס את כסותו,
וירדו עליהן גשמים,
אם רב מן הטמא, טמא,
ואם רב מן הטהור, טהור;
מחצה למחצה, טמא.
רבי יהודה אומר:
אם הוסיפו לנטף.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ה

ה

עיר ישראל וגוים דרים בתוכה,
והיתה בה מרחץ מרחצת בשבת,
אם רב גוים, רוחץ בה מיד;
ואם רב ישראל, ימתין כדי שיחמו;
מחצה למחצה, ימתין כדי שיחמו החמים.
רבי יהודה אומר:
באמבטי קטנה,
אם יש בה רשות, רוחץ מיד.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ו

ו

מצא בה ירק נמכר,
אם רב גוים, לוקח מיד;
ואם רב ישראל,
ימתין כדי שיבא ממקום קרוב;
מחצה למחצה,
ימתין כדי שיבא ממקום קרוב.
אם יש בה רשות, לוקח מיד.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ז

ז

מצא בה תינוק משלה,
אם רב גוים, גוי,
אם רב ישראל, ישראל;
מחצה למחצה, ישראל.
רבי יהודה אומר:
הולכים אחר רב המשליכים.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ח

ח

מָצָא בָּהּ מְצִיאָה,
אִם רַב גּוֹיִם, אֵינוּ צָרִיךְ לְהַכְרִיז;
מַחְצָה לְמַחְצָה, צָרִיךְ לְהַכְרִיז.
מָצָא בָּהּ פֶּת,
הוֹלְכִין אַחֵר רַב הַנַּחֲתוּמִּים.
וְאִם הָיְתָה פֶּת עֶסֶה,
הוֹלְכִין אַחֵר רַב אוֹכְלֵי פֶת עֶסֶה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם הָיְתָה פֶּת קֶבֶר,
הוֹלְכִין אַחֵר רַב אוֹכְלֵי פֶת קֶבֶר.

מסכת מכשירין פרק ב משנה ט

ט

מָצָא בָּהּ בָּשָׂר,
הוֹלְכִין אַחֵר רַב הַטְּבָחִין.
אִם הָיָה מִבָּשָׂל,
הוֹלְכִין אַחֵר רַב אוֹכְלֵי בָּשָׂר.

מסכת מכשירין פרק ב משנה י

י

הַמוֹצֵא פְרוֹת בַּדֶּרֶךְ, <הַמוֹצֵא>
אִם רַב מְכַנִּיסִים לְבִתְיָהֶם, פְּטוּר;
לְמַכּוֹר בַּשּׁוּק, חֵיב;
מַחְצָה לְמַחְצָה, דָּמִי.
אוֹצֵר שִׁישְׁרָאֵל וְגוֹיִם מְטִילִים לְתוֹכוֹ,
אִם רַב גּוֹיִם, וְדָאִי;
אִם רַב יִשְׂרָאֵל, דָּמִי;
מַחְצָה לְמַחְצָה, וְדִי.
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֶפְלוּ כָּלֹו גוֹי,
וְיִשְׂרָאֵל אֶחָד מְטִיל לְתוֹכוֹ, דָּמִי.

מסכת מכשירין פרק ב משנה יא

יא

פְּרוֹת שְׁנִיָּה שָׂרְבוּ עַל הַשְּׁלִישִׁית,
וְשְׁלִשְׁלִישִׁית עַל שְׁלִבִּיעִית,
וְשְׁלִחֲמִישִׁית עַל שְׁשִׁישִׁית,
וְשְׁשִׁישִׁית עַל שְׁלִשְׁבִּיעִית,

וְשִׁלְשַׁבִּיעִית עַל שְׁלֹמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית,
הוֹלְכִין אַחֵר הָרֹב.
מַחֲצָה לַמַּחֲצָה, לְהַחֲמִיר.

פרק ג

מסכת מכשירין פרק ג משנה א

א

שֶׁק שֶׁהוּא מְלֹא פְרוֹת,
וְנִתְּנוּ עַל גֶּף הַנֶּהָר,
אוֹ עַל פִּי הַבּוֹר,
אוֹ עַל מַעְלוֹת הַמַּעְרָה,
וְשָׂאֲבוּ,
כָּל שֶׁשָּׂאֲבוּ, בְּכִי יִתֵּן. <שֶׁשָּׂאֲבוּ>
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל שֶׁהוּא כֹנֶגֶד הַמַּיִם בְּכִי יִתֵּן,
וְשָׂאֲנוּ כֹנֶגֶד הַמַּיִם אֵינוּ בְּכִי יִתֵּן.

מסכת מכשירין פרק ג משנה ב

ב

חֲבִית שֶׁהִיא מְלֵאָה פְרוֹת,
וְנִתְּנָה לְתוֹךְ הַמִּשְׁקִין,
אוֹ מְלֵאָה מִשְׁקִין וְנִתְּנָה לְתוֹךְ הַפְּרוֹת, וְשָׂאֲבוּ,
כָּל שֶׁשָּׂאֲבוּ, בְּכִי יִתֵּן.
בְּאֵלוּ מִשְׁקִין אָמְרוּ?
בַּמַּיִם, וּבַיֵּין, וּבַחֲמִץ.
וְשָׂאֵר כָּל הַמִּשְׁקִין, טְהוֹרִין.
רַבִּי נַחֲמִיָּה מְטַהֵר בְּקַטְנִית,
שָׂאִין הַקַּטְנִית שׁוֹאֵבֶת.

מסכת מכשירין פרק ג משנה ג

ג

הַרוֹדָה פֶּת חֲמָה וְנִתְּנָה עַל פִּי חֲבִית שְׁלִיָּין,
רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא.
רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר.
רַבִּי יוֹסֵה מְטַהֵר בְּשִׁלְחֻטִּין,
וּמְטַמֵּא בְּשִׁלְשְׁעוּרִין,
מִפְּנֵי שֶׁהַשְּׁעוּרִין שׁוֹאֲבוֹת.

מסכת מכשירין פרק ג משנה ד

ד

המרבץ את ביתו ונתן בו חטים, וטננו,
אם מחמת המים, ב'כי יתן'; <מחמת>
ואם מחמת הסלע, אינן ב'כי יתן'. <מחמת>
המכבס את כסותו בערבה,
ונתן בה חטים, וטננו,
אם מחמת המים, ב'כי יתן';
אם מחמת עצמה, אינן ב'כי יתן'.
בחול, הרי זה ב'כי יתן'.
מעשה באנשי המחוז שהיו מטינין בחול,
אמרו להן חכמים:
אם כך הייתם עושים,
לא עשיתם טהרה מימכם.

מסכת מכשירין פרק ג משנה ה

ה

המטן בטיט הנגוב,
רבי שמעון אומר:
אם יש בו משקה טופח, ב'כי יתן',
ואם לאו, אינו ב'כי יתן'. <אינן>
המרבץ את גרנו,
אינו חושש שמא נתן בחטים וטננו.

ו

המלקט עשבים כשהטל עליהן,
להטן בהן חטיו, אינן ב'כי יתן'.
אם נתכונן לכן,
הרי זה ב'כי יתן'.
המוליך חטין לטחון,
וירדו עליהם גשמים,
אם שמח, ב'כי יתן'.
רבי יהודה אומר:
איפשר שלא לשמח,
אלא, אם עמד.

(מסכת מכשירין פרק ג משנה ו)

היו זיתיו נתונים בגג,
וירדו עליהן גשמים,
אם שמח, ב'כי יתן'.
רבי יהודה אומר:

איפֿשר שלא לשמח,
אַלא, אם פֿקק אַת הצנור,
או אם חלחל לתוכן.

מסכת מכשירין פרק ג משנה ז

ז

החמרים שהיו עוברים בנהר,
ונפלו שקיהם למים,
אם שמחו, ב'כי יתן'.
רבי יהודה אומר:
איפֿשר שלא לשמח,
אַלא אם הפכו.
היו רגליו מלאות טיט,
וכן רגלי בהמתו,
ועבר בנהר,
אם שמח, ב'כי יתן'.
רבי יהודה אומר:
איפֿשר שלא לשמח,
אַלא, אם עמד והדית.
באדם ובבהמה טמאה,
לעולם טמא.

מסכת מכשירין פרק ג משנה ח

ח

המוריד את הגלגלין ואת כלי הפקר
בשעת הקדים למים,
בשביל שיחוצו,
הרי זה ב'כי יתן'.
המוריד בהמה לשתות,
המים העולים בפיה ב'כי יתן',
וברגליה, אינן ב'כי יתן'.
אם חשב שידוחו רגליה,
אף העולין ברגליה ב'כי יתן'.
בשעת היחף והדיש,
לעולם טמא.
הורידה חרש שוטה וקטן,
אף על פי שחשב שידוחו רגליה,
אינן ב'כי יתן',
שיש להן מעשה, ואין להן מחשבה.

פרק ד

מסכת מכשירין פרק ד משנה א

א

השוחח לשמות,
המים העולים בפיו ובשפמו, ב'כי יתן;
בחטמו ובראשו ובזקנו, אינן ב'כי יתן.
הממלא בחבית,
המים העולים אחריה,
ובחבל שהוא מכנן על צנארה,
ובחבל שהוא לצרכה,
הרי זה ב'כי יתן.
כמה הוא צרכה?
רבי שמעון בן אלעזר אומר:
טפח.
נתנה תחת הצנור,
אינן ב'כי יתן.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ב

ב

מי שיךדו עליו גשמים,
אפלו אב הטמאה, אינן ב'כי יתן,
ואם נער, ב'כי יתן.
עמד תחת הצנור להקיר או לדוח,
בטמא, טמאין,
ובטהור, ב'כי יתן.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ג

ג

הכופה קערה לכתל בשביל שתדוח,
הרי זה ב'כי יתן;
אם בשביל שלא ילקה הכתל,
אינן ב'כי יתן.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ד

ד

חבית שיךד הדלף לתוכה,
בית שמי אומרים:
ישבר.
ובית הלל אומרים:

יְעָרָה.
וּמוֹדִין שֶׁהוּא מוֹשִׁיט יָדוֹ וְנוֹטֵל פְּרוֹת מִתּוֹכָהּ,
וְהֵן טְהוֹרִין.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ה
ה

עֲרֵבָה שִׁירָד הִדְלָף לְתוֹכָהּ,
הַנּוֹתֵזִין וְהַצֹּפִין אֵינָן בְּכִי יִתֵּן.
נָטְלָה לְשִׁפְכָּהּ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
בְּכִי יִתֵּן;
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֵינָן בְּכִי יִתֵּן.

ו
הַנִּיחָה שִׁירָד הִדְלָף לְתוֹכָהּ,
הַנּוֹתֵזִין וְהַצֹּפִין,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
בְּכִי יִתֵּן;
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
אֵינָן בְּכִי יִתֵּן.
נָטְלָה לְשִׁפְכָּהּ,
אֵלּוֹ וְאֵלּוֹ מוֹדִים שֶׁהֵן בְּכִי יִתֵּן.

ז
הַמְטְבִּיל אֶת כָּלְיוֹ וְהַמְכַבֵּס אֶת כְּסוּתוֹ בַּמַּעֲרָה,
הַמֵּים הָעוֹלִים בְּיָדְיוֹ בְּכִי יִתֵּן;
בְּרִגְלָיו, אֵינָן בְּכִי יִתֵּן.
רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹמֵר:
אִם אֵיפְשָׁר לוֹ שִׁירָד אֶלָּא אִם כֵּן נִטְנָפוּ רִגְלָיו,
אִף הָעוֹלִים בְּרִגְלָיו, בְּכִי יִתֵּן.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ו
ח

קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה תְּרֻמוֹסִין,
וְנִתְּנוּהָ לְתוֹךְ הַמִּקְוָה,
וּמוֹשִׁיט יָדוֹ וְנוֹטֵל תְּרֻמוֹסִין מִתּוֹכָהּ,
וְהֵם טְהוֹרִין.
הָעֵלָם מִן הַמֵּים,
הַנוֹגְעִים בַּקָּפָה, טְמֵאִין.
וְשֶׁאֵר כָּל הַתְּרֻמוֹסִין טְהוֹרִין.

צָנוֹן שְׁבַמְעָרָה, נָדָה מְדִיחַתוֹ,
וְהוּא טָהוֹר.
הָעֵלְתוּ כָּל שֶׁהוּא מִן הַמִּים,
טָמֵא.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ז

ט

פְּרוֹת שֶׁנִּפְּלוּ לְתוֹךְ אֲמַת הַמִּים,
וּפֶשֶׁט מִי שֶׁהָיוּ יָדָיו טְמֵאוֹת וְנָטְלוּ,
יָדָיו טָהוֹרוֹת,
וְהַפְּרוֹת טָהוֹרִין.
אִם חָשַׁב שִׁידוּחוֹ יָדָיו,
יָדָיו טָהוֹרוֹת,
וְהַפְּרוֹת בְּכִי יִתֵּן.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ח

י

קִדְרָה שֶׁהִיא מְלֵאָה מִיָּם,
וְנִתְּנָה לְתוֹךְ הַמְּקֹנָה,
וּפֶשֶׁט אֵב הַטְּמֵאָה אֶת יָדוֹ לְתוֹכָהּ,
טְמֵאָה;
מִגַּע טְמֵאוֹת, טָהוֹרָה.
וְשֹׁאֵר כָּל הַמְּשָׁקִין,
טְמֵאָה,
שֹׁאֵין הַמִּים מְטַהְרִין אֶת שֹׁאֵר הַמְּשָׁקִין.

מסכת מכשירין פרק ד משנה ט

יא

הַמְּמֵלֵא בְּקִילוֹן, עַד שְׁלֹשָׁה יָמִים,
טְמֵאִין.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אִם נִגְבּוּ מִיַּד טָהוֹרִין,
אִם לֹא נִגְבּוּ,
אֶפְלוּ עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם טְמֵאִין.

מסכת מכשירין פרק ד משנה י

יב

עֲצִים שֶׁנִּפְּלוּ עָלֶיהֶן מְשָׁקִין
וַיִּרְדּוּ עָלֶיהֶן גְּשָׁמִים,
אִם רַבּוּ, טָהוֹרִין.
הוֹצִיָּאן שִׁירְדוּ עָלֶיהֶן גְּשָׁמִים, <שִׁירְדוּ>

אף על פי שרבו, טמאין.
בלעו משקים טמאין,
אף על פי שהוציאן שירדו עליהן גשמים,
טהורים,
ולא יסיקם אלא בידים טהורות בלבד.
רבי שמעון אומר:
אם היו לחים והסיקן,
רבו משקין היוצאין מהן על המשקים שבלעו,
טהורין.

פרק ה

מסכת מכשירין פרק ה משנה א

א

מי שטבל בנהר,
והיה לפניו נהר אחר ועבר בו,
וטהרו שניים את הראשונים.
דחיו חברו לשברו, וכן לבהמתו,
טהרו שניים את הראשונים.
אם כמשחק עמו,
הרי זה ב'כי יתן'.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ב

ב

השט על פני המים,
הנותזין אינן ב'כי יתן'.
ואם נתכונן להתיז על חברו,
הרי זה ב'כי יתן'.
העושה צפור במים,
הנותזין את שבה אינן ב'כי יתן'.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ג

ג

פרות שירד הדלף לתוכן ובללן שיגובו,
רבי אומר:
אינן ב'כי יתן'.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ד

ד

המודד את הבור,
בין לעמקו בין לרחבו,
הרי זה ב'כי יתן'.
דברי רבי טרפון.
רבי עקיבה אומר:
לעמקו, ב'כי יתן',
ולרחבו, אינו ב'כי יתן'.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ה

ה

פשט ידו או רגלו או קנה לבור,
לידע אם יש בו מים,
אינן ב'כי יתן';
לידע כמה מים יש בו,
הרי זה ב'כי יתן'.
זרק את האבן לבור,
לידע אם יש בו מים,
הנותזין אינן ב'כי יתן',
ואת שבאבן טהורין.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ו

ו

החובט על השלח,
חוץ למים, ב'כי יתן',
ובתוך המים, אינן ב'כי יתן'.
רבי יוסה אומר:
אף בתוך המים, ב'כי יתן',
מפני שהוא מתכונן שיצאו עם הצואה.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ז

ז

המים העולים בספינה,
ובעקל, ובמשוטות,
אינן ב'כי יתן';
במצודות ובקשתות ובמכמורות,
אינן ב'כי יתן'.
ואם נער, ב'כי יתן'.
המוליך את הספינה לים הגדול לצרפה,
המוציא מסמר בגשמים לצרפו,
המניח את האור בגשמים לכבותו,

הרי זה ב'כי יתן'.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ח

ח

קסיה שלשלחנות,
וכן שפה שללכנים,
אינן ב'כי יתן';
ואם נער, ב'כי יתן'.

מסכת מכשירין פרק ה משנה ט

ט

כל הנצוק טהור,
חוץ מדבש הזיפים, והצפחת.
בית שמי אומרים:
אף מקפה שלגריסים ושלפול,
מפני שהיא סולדת לאחריה.

מסכת מכשירין פרק ה משנה י

י

המערה מחם לחם,
ומצונן לצונן,
מחם לצונן,
טהור;
מצונן לחם,
טמא.
רבי שמעון אומר:
אף המערה מחם לחם,
וכחו שלתחתון יפה משלעליון,
טמא.

מסכת מכשירין פרק ה משנה יא

יא

האשה שהיו ידיה טהורות,
ומגסה בקדרה טמאה,
אם הזיעו ידיה,
טמאות.
ומגסה בקדרה טהורה,
אם הזיעו ידיה, הקדרה טמאה. <בקדרה>
רבי יוסה אומר:
אם נטפו.
השוקל ענבים בכף מאזנים,

היין שפכף טהור,
עד שיצרה לתוך הכלי.
הרי זה דומה לסלי זיתים וענבים שהן מנטפים.

פרק ו

מסכת מכשירין פרק ו משנה א

א

המעלה פרוטיו לגג מפני הכנמה,
וירד עליהן טל,
אינן ב'כי יתן'.
ואם נתכונן לכן,
הרי זה ב'כי יתן'.
העלן חרש שוטה וקטן,
אף על פי שחשב שיירד עליהן טל,
אינן ב'כי יתן'.
שיש להם מעשה ואין להן מחשבה.

מסכת מכשירין פרק ו משנה ב

ב

המעלה את האגדות ואת הקציעות
ואת השום לגג, בשביל שימתינו,
אינן ב'כי יתן'.
כל האגדות שלבית השוקים טמאין.
רבי יהודה מטהר בלחים.
אמר רבי מאיר:
וכי מפני מה טמום?
אלא מפני משקה הפה!
כל הקמחים והסלתות שלבית השוקין טמאים.
החליקה, והטרגוס והטיסני,
טמאין בכל מקום.

מסכת מכשירין פרק ו משנה ג

ג

כל הביצים בחזקת טהרה,
חוץ משלמוכרי משקה.
אם היו מוכרין עמהן פרות יבשים,
טהורות.
כל הדגין בחזקת טמאה.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
חֲתָכָה אֵילָתִית, וְדָג הַמִּצְרֵי הֵבֵא בְקַפָּה,
וְקוֹלִיס הָאֶסְפָּנָן,
הָרִי אֵלּוּ בְּחֻזְקַת טְהָרָה.
כָּל הַצִּיר בְּחֻזְקַת טְמֵאָה.
וְעַל כָּלֵם עִם הָאָרֶץ נֶאֱמָנִין לוֹמַר:
"טְהוֹרִין הֵן",
חוּץ מִן הַדִּגָּה,
מִפְּנֵי שֶׁמִּפְקִידִין אוֹתָם אֶצֶל עִם הָאָרֶץ.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
צִיר טְהוֹר שֶׁנֶּפֶל לְתוֹכוֹ מִיָּם כָּל שֶׁהֵן,
טְמֵא.

מסכת מכשירין פרק ו משנה ד

ד

שִׁבְעָה מִשְׁקִין הֵן:

הַטֵּל,

וְהַמִּים,

[הַיֵּין],

וְהַשֶּׁמֶן,

וְהַדָּם,

וְהַחֶלֶב,

וְדִבְשׁ דְּבוּרִים.

דִּבְשׁ צִרְעִי, טְהוֹר,

וּמִתָּר בְּאַכִּילָה.

מסכת מכשירין פרק ו משנה ה

ה

תּוֹלְדוֹת לְמִים:

הַיּוֹצֵא מִן הָעֵין,

מִן הָאָזֶן,

מִן הַחֹטֶם,

וּמִן הַפֶּה,

מִי רִגְלִים, בֵּין גְּדוּלִים בֵּין קֹטְנִים,

לְדַעְתּוֹ וְשֵׁלֵא לְדַעְתּוֹ.

תּוֹלְדוֹת לְדָם:

דָּם שֶׁחִיטָה בְּבִהְמָה וּבְחִיָּה וּבְעוֹפּוֹת הַטְּהוֹרִין,

וְדָם הַקֵּז לְשִׁתָּה.

מִי הַחֶלֶב, כְּחֶלֶב,

וְהַמִּחֵל, כְּשֶׁמֶן,

שֶׁאֵין מִחֵל יוֹצֵא יְדֵי שֶׁמֶן.

דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.
רַבִּי מֵאִיר אָמַר:
אַף עַל פִּי שְׁאִין בּוֹ שָׁמֵן.
דָּם הַשָּׂרֵץ כִּבְשָׁרוֹ,
מִטְמֵא וְאֵינוֹ מְכַשֵּׁיר;
וְאִין לָנוּ כִּיּוֹצֵא בּוֹ.

מסכת מכשירין פרק ו משנה ו

ו

אֵלּוּ מִטְמִין וּמְכַשִּׁירִין:
זוֹבּוֹ שֶׁלְזָב,
וְרוֹקוֹ, וְשִׁכְבַּת זֶרַעוֹ, וּמִימֵי רִגְלָיו,
וְרִבִּיעִית מִן הַמֶּת,
וְדָם הַנֶּדֶה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר:
שִׁכְבַּת זֶרַע אֵינָה מְכַשֶּׁרֶת.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אָמַר:
דָּם הַנֶּדֶה [אֵינוֹ מְכַשִּׁיר].
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר:
דָּם הַמֶּת אֵינוֹ מְכַשִּׁיר.
וְאִם נָפַל עַל הַדִּלְעָת,
גּוֹדְדָהּ, וְהִיא טְהוֹרָה.

מסכת מכשירין פרק ו משנה ז

ז

אֵלּוּ [לֹא] מִטְמִין וְלֹא מְכַשִּׁירִין:
הַזֹּעָה,
וְהַלֵּחָה סְרוּחָהּ,
וְהָרֹאֵי,
וְדָם הַיּוֹצֵא עִמָּהֶן,
וּמִשְׁקָה בֶּן שְׁמוֹנֶה.
רַבִּי יוֹסֵה אָמַר:
חוּץ מִדָּמוֹ.
וְהַשּׁוֹתֶה מִי טְבֵרְיָה,
אַף עַל פִּי יוֹצֵאִין גְּקִיִּים.

ח

דָּם שֶׁחִטָּה בְּבִהְמָה וּבַחֲיָה וּבְעוֹפּוֹת הַטְּמְאִין,
וְדָם הַקָּז לְרִפּוּאָה.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִטְמֵא בְּאֵלּוּ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלִיעֶזֶר אָמַר:

חלב הזכר טהור.

מסכת מכשירין פרק ו משנה ח

ט

חלב האשה מטמא לרצון ושללא לרצון,
וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון.

אמר רבי עקיבה:

קול נחמר הדברין:

מה, אם חלב האשה,

שאינו מיוחד אלא לקטנים,

מטמא לרצון ושללא לרצון,

חלב הבהמה,

שהוא מיוחד לקטנים ולגדולים,

אינו דין שיטמא לרצון ושללא לרצון?

אמרו לו:

לא!

אם טמא חלב האשה שללא לרצון,

שדם מגפתה טמא,

יטמא חלב הבהמה שללא לרצון,

שדם מגפתה טהור?

אמר להם:

מחמיר אני בחלב מבדם,

שהחלב לרפואה, טמא,

והמקו לרפואה, טהור.

אמרו לו:

סלי זיתים וענבים יוכיחו,

שהמשקין היוצאין מהן,

לרצון, טמאים,

ושללא לרצון, טהורים.

אמר להן:

לא!

אם אמרתם בסלי זיתים וענבים,

שתחלתן אכל וסופן משקה,

תאמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה?

עד כן היתה תשובה.

אמר רבי שמעון:

מפן והילך היינו משיבין לפניו:

מי גשמים יוכיחו,

שתחלתן וסופן משקה,

ואינן מטמין אלא לרצון.

אמר לנו:

לא!

אם אמרתם במי גשמי,
שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאלנו,
ורב החלב לאדם.

חסלת מסכת מכשירין פרקין ו'

מסכת זבים

פרק א

מסכת זבים פרק א משנה א

א

הרואה ראיה אחת שלזוב,

בית שמי אומרים:

כשומרת יום כנגד יום.

ובית הלל אומרים:

כבעל קרי.

ראה אחת, ובשני הפסיק,

ובשלישי ראה שתיים,

או אחת מרבה כשתיים.

בית שמי אומרים:

זב גמור.

ובית הלל אומרים:

מטמא משקב ומושב,

וצריך ביאת מים חיים,

ופטור מן הקרבן.

ב

אמר רבי אלעזר בן יהודה:

מודים בית שמי בזה שאינו זב גמור.

ועל מה נחלקו?

על הרואה שתיים,

או אחת מרבה כשתיים,

ובשני הפסיק,

וּבְשִׁלִּישֵׁי רָאָה אַחַת.
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
זָב גָּמוּר.
בֵּית הֶלֶל אוֹמְרִים:
מִטָּמֵא מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב,
וְצָרִיךְ בִּיאַת מַיִם חַיִּים,
וּפְטוּר מִן הַקֶּרֶן.

מסכת זבים פרק א משנה ב

ג

הַרְוָאָה קָרִי בְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְסִפִּירַת זֹבֹו,
בֵּית שְׁמִי אוֹמְרִים:
סָתַר שְׁנֵי יָמִים שְׁלֹפְנָיו.
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
לֹא סָתַר אֶלָּא יוֹמוֹ.
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
הַרְוָאָה בְּשְׁנֵי סָתַר שְׁלֹפְנָיו.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר:
אֶחָד הַרְוָאָה בְּשְׁנֵי וְאֶחָד הַרְוָאָה בְּשִׁלִּישִׁי,
שְׁבִית שְׁמִי אוֹמְרִים:
סָתַר שְׁנֵי יָמִים שְׁלֹפְנָיו,
וּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים:
לֹא סָתַר אֶלָּא יוֹמוֹ.
וּמוֹדָה בְּרוּאָה בְּרַבִּיעִי,
שְׁלֹא סָתַר אֶלָּא יוֹמוֹ.
בְּרוּאָה קָרִי,
אֲבָל אִם רָאָה זֹב, אֶפְלוּ יוֹם שְׁבִיעִי,
סָתַר שְׁלֹפְנָיו.

מסכת זבים פרק א משנה ג

ד

רָאָה אַחַת הַיּוֹם וּשְׁתֵּי לְמַחֵר,
שְׁתֵּי הַיּוֹם וְאַחַת לְמַחֵר,
שְׁלוֹשׁ לְשִׁלְשָׁה יָמִים,
אוֹ לְשִׁלְשָׁה לֵילוֹת,
הָרִי זֶה זָב גָּמוּר.

מסכת זבים פרק א משנה ד

ה

רָאָה אַחַת וְהִפְסִיק כְּדִי טְבִילָה וְסַפּוּג,
וְאַחֵר כֵּךְ רָאָה שְׁתֵּי,

או אחת מרבה כשמים;
או שראה שמים,
או אחת מרבה כשמים,
והפסיק כדי טבילה וספוג,
ואחר כך ראה אחת,
הרי זה זב גמור.

מסכת זבים פרק א משנה ה

ו

ראה אחת מרבה כשלוש,
שהיא כמגד יין לשילח,
שהן כדי שתי טבילות וכשני ספוגים,
הרי זה זב גמור.

ז

ראה אחת מרבה כשמים,
מטמא משכב ומושב,
וצריך ביאת מים חיים,
ופטור מן הקרבן.
אמר רבי יוסה:
לא אמרו אחת מרבה
אלא אם יש בה כדי שלוש.

מסכת זבים פרק א משנה ו

ח

ראה אחת היום ואחת בין השמשות,
אחת בין השמשות ואחת למחר,
אם ידוע שמקצת הראיה מהיום ומקצתה למחר,
ודאי לטמאה ולקרבן;
ואם ספק שמקצת הראיה מהיום ומקצתה למחר,
ודאי לטמאה, וספק לקרבן.
ראה שני ימים בין השמשות,
ספק לטמאה ולקרבן;
אחת בין השמשות,
ספק לטמאה.

פרק ב

מסכת זבים פרק ב משנה א

א

הכל טמאין בזיבה,
אף הגרים,
אף העבדים,
בין משחררין בין שאינן משחררים,
חרש, שוטה וקטן,
סריס אדם וסריס חמה,
וטמטום ואנדרוגינס.
ונותנין עליהן חמרי האיש וחמרי האשה,
מטמין בדם כאשה,
ובלבן כאיש,
וטמאתן בספק.

מסכת זבים פרק ב משנה ב

ב

בשבע דרכין בודקין את הזב
עד שלא נזקק לזיבה:
במשתה, במשתה,
במשא, בקפיצה,
בחלי, במראה ובהרהור.
הרהר עד שלא ראה,
או ראה עד שלא הרהר,
רבי יהודה אומר:
אפלו ראה בהמה וחייה ועוף
מתעסקין זה עם זה,
אפלו ראה בגדי צבע האשה.
רבי עקיבה אומר:
אכל כל מאכל, בין רע, בין יפה,
ושטה כל משקה.
אמרו לו:
"אין כן זבין מעתה!"
אמר להם:
"אין אחריות זבים עליכם!"
משנזקק לזיבה, אין בודקין אותו.
אנסו וספקו ושכבת זרעו טמאים,
שרגלים לדבר.

ג

ראה ראיה ראשונה,
בודקין אותו.

בשְׁנִיָּה, בְּשִׁלִּישִׁית,
אֵין בּוֹדְקִין אוֹתוֹ.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אִם בְּשִׁלִּישִׁית בּוֹדְקִין אוֹתוֹ,
מִפְּנֵי הַקֶּרֶן.

מסכת זבים פרק ב משנה ג

ד

הַרוֹאֶה קָרִי,
אֵינוֹ מְטַמֵּא בְּזִיבָה מֵעַתְּ לָעַת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
יוֹמוֹ.
גּוֹי שֶׁרָאָה קָרִי וְנִתְגַּיֵּר,
מִיד הוּא מְטַמֵּא בְּזִיבָה.
הַרוֹאֶה דָּם וְהִמְקִשָּׁה, מֵעַתְּ לָעַת. <הַרוֹאֶה>
וְהִמְכָּה אֶת עֶבְדּוֹ, (שְׁמוֹת כֹּא, כֹּא)
"יוֹם אוֹ יוֹמִים", מֵעַתְּ לָעַת.
כָּלֵב שֶׁאָכַל בֶּשֶׂר הַמֵּת,
שִׁלְשָׁה יָמִים מֵעַתְּ לָעַת,
וְהוּא כֹבֵרִיתוֹ.

מסכת זבים פרק ב משנה ד

ה

הַזֵּב מְטַמֵּא אֶת הַמְּשַׁכְּבַּ בְּחִמְשָׁה דְּרָכִים,
לְטֵמֵא אָדָם וּלְטֵמֵא בְּגָדִים:
עוֹמֵד, יוֹשֵׁב, שׁוֹכֵב,
נִתְלָה וְנִשְׁעָן.
וְהַמְּשַׁכְּבַּ מְטַמֵּא
עוֹמֵד, יוֹשֵׁב, שׁוֹכֵב,
נִתְלָה וְנִשְׁעָן,
בְּמַגֵּעַ, וּבְמִשָּׂא.

פרק ג

מסכת זבים פרק ג משנה א

א

הַזֵּב וְהַטְּהוֹר שֶׁיֵּשְׁבוּ בְּסִפִּינָה, אוֹ בְּאַסְדָּה,
אוֹ שֶׁרָכְבוּ עַל גִּבִּי בְּהֵמָה,
אִם עַל פִּי שְׂאִין בְּגִדֵיהֶם נוֹגְעִים,

הרי אלו טמאין מדרס.
ישבו על הנסר ועל הספסל,
על הגשיש שקלמטה,
ועל האכלונס, < keléontes : מוטות של נול >
בזמן שהן מחגירין;
עלו באילן שכחו רע,
בספה שכחה רע ובאילן יפה,
ובסלם מצרי, < ובסולם >
בזמן שאינו קבוע במסמר,
על הכבש, ועל הקורה, ועל הדלת,
בזמן שאינן עשויים בטיט,
טמאין.
רבי יהודה מטהר.

מסכת זבים פרק ג משנה ב

ב

מגיפין או פותחין.
וחכמים אומרים:
עד שיהא זה מגיף וזה פותח.
מעלין זה את זה מן הבור.
רבי יהודה אומר:
עד שיהא הטהור מעלה את הטמא.
מפשילים בחבלים.
וחכמים אומרים:
עד שיהא זה מושך הילך,
וזה מושך הילך.
ואורגין, בין בעומדין בין ביושבין,
או טוחנים.
רבי שמעון מטהר בכלם,
חוץ מן הטוחנין ברחים שליד.

ג

פורקין מן החמור, או טוענים,
בזמן שמשואן כבד,
טמאין;
בזמן שמשואן קל,
טהורין.
וכלן טהורין לבני כנסת,
וטמאין בתרומה.

מסכת זבים פרק ג משנה ג

ד

הַנָּבִי וְהַטְהוֹר שִׁישְׁבוּ בְּסִפִּינָה גְדוֹלָה.
אִיזוֹ הָיָא סִפִּינָה גְדוֹלָה?
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל שְׂאִינָה יְכוּלָה לְהַמִּיט בָּהּ אָדָם.

ה

יָשְׁבוּ עַל הַנֶּסֶר,
וְעַל הַסַּפְסָל,
עַל הַגָּשִׁישׁ שֶׁלְמֻטָּה,
וְעַל הָאֶכְלוֹנִס, < keléontes : מוֹטוֹת שֶׁל גוֹל >
בְּזִמְנָן שְׂאִינָן מַחְגִּירִין;
עָלוּ בְּאֵילָן שְׁכַחוּ יָפָה,
בְּסִכָּה שְׁכַחָה יָפָה;
בְּסֶלֶם צוּרִי, < בְּסוּלָם >
אוּ מִצְרֵי בְּזִמְנָן שֶׁהוּא קְבוּעַ בְּמִסְמָר;
בִּכְבֹּשׁ, וּבִקְוָרָה, וּבִדְלָת,
בְּזִמְנָן שֶׁהֵן עֲשׂוּיִים בְּטִיט,
אֶפְלוּ מִצַּד אֶחָד,
טְהוּרִין.

ו

הַטְהוֹר מָכָה אֶת הַטָּמֵא,
טְהוֹר.
וְהַטָּמֵא מָכָה אֶת הַטְהוֹר,
טָמֵא,
שְׂאֵם יִמְשֹׁךְ הַטְהוֹר,
הָרִי הַטָּמֵא נוֹפֵל.

פרק ד

מסכת זבים פרק ד משנה א

א

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר:
נָדָה שִׁישְׁבָה עִם הַטְהוֹרָה בְּמֻטָּה,
כִּפָּח שֶׁבְּרָאשָׁה טָמֵא מִדֶּרֶס.
יִשְׁבָּה בְּסִפִּינָה,
כָּלִים שֶׁבְּרָאשׁ הַנֶּס שֶׁבְּסִפִּינָה
טָמֵאִין מִדֶּרֶס.

נוטלת ערבה מלאה בגדים:
בזמן שמשואן כבד, טמאין;
בזמן שמשואן קל, טהורין.
זב שהקיש על כצוצרה, <=גוזטרא, exōstra: מרפסת בולטת>
ונפל כפר שלתרומה,
טהור.

מסכת זבים פרק ד משנה ב

ב

הקיש על המריש,
ועל המלבן,
ועל הצנור,
ועל הדף,
אף על פי שהוא עשוי כחבלין,
על התנור,
ועל היס,
ועל האצטרוביל, <Stróbilos: סביבון חרוטי, פרי האורן>
ועל חמור שלרחים שליד,
ועל סאה שלרחים שלזיתים,
רבי יוסה אומר:
אף על קורת הבלנים,
טהור.

מסכת זבים פרק ד משנה ג

ג

הקיש על הדלת, על הנגר, ועל המנעול,
ועל המשוט, ועל הקלת,
ועל אילן שכחו רע,
ועל סכה שכחה רע ועל אילן יפה,
ועל סלם מצרי בזמן שאינו קבוע במסמר;
על הכבש, ועל הקורה, ועל הדלת,
בזמן שאינן עשויים בטיט,
טמאין.
על השדה, ועל התבה, ועל המגדל,
טמאין.
רבי נחמיה ורבי שמעון מטהרין באלו.

מסכת זבים פרק ד משנה ד

ד

זב שהיה מוטל על חמשה ספסלין,
או על חמש פגדיות,

לְאָרְכָן, טְמֵאִין;
לְרַחֲבָן, טְהוּרִין.
יֵשֶׁן,
סִפֵּק נִתְהַפֵּךְ עָלֶיהֶן,
טְמֵאִין.
הָיָה מוּטָל עַל שֵׁשֶׁה כִּסִּיּוֹת,
שְׁתֵּי יָדָיו עַל שְׁנַיִם,
וּשְׁתֵּי רַגְלָיו עַל שְׁנַיִם,
וְרֹאשׁוֹ עַל אֶחָד,
וְגוּפוֹ עַל אֶחָד,
אֵין טְמֵא אֲלָא זֶה שֶׁתַּחַת גּוּפוֹ.
עוֹמֵד עַל שְׁתֵּי כִּסִּיּוֹת,
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
אִם רַחוּקִין מִזֶּה וּמִזֶּה, טְהוּרִין.

מסכת זבים פרק ד משנה ה

ה
עֹשֶׂר טְלִיאוֹת זֹו עַל גְּבִי זֹו,
יָשֵׁב עַל גְּבִי הָעֲלִיוֹנָה,
כֻּלָּם טְמֵאוֹת.
הַזָּב בְּכַף מֵאֲזֵנָיִם,
וּמִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב כְּנָגְדּוֹ,
כָּרַע הַזָּב, טְהוּרִין;
כָּרַעוּ הֵן, טְמֵאִין.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר:
בִּיחִידִי, טְמֵא,
וּבְמִרְבֵּין, טְהוּר,
שָׂאִין אֶחָד נוֹשֵׂא אֶת רֵבּוֹ.

מסכת זבים פרק ד משנה ו

ו
הַזָּב בְּכַף מֵאֲזֵנָיִם,
וְאֶכְלִין וּמִשְׁקִין בְּכַף שְׁנִיָּה,
טְמֵאִין.
וּבִמָּת,
הַכֹּל טְהוּר, חוּץ מִן הָאָדָם.
זֶה חֹמֶר בָּזָב מִבִּמָּת, <וְהַחֲמֹר>
וְחֹמֶר בִּמָּת מִבָּזָב: <וְחֹמֶר שָׁזָב בָּזָב מִבִּמָּת>
שֶׁהַזָּב עוֹשֶׂה מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב מִתַּחְתּוֹ,
לְטֵמֵא אָדָם וּלְטֵמֵא בְּגָדִים,
עַל גְּבִיו מִדָּף,

וּלְטֵמָא אֲכָלִים וּמִשְׁקִים,
מָה שְׁאִין הִמֵּת מִטֵּמָּא.

ז

חֲמֵר בְּמַת מִבְּזֵב:
שְׁהִמֵּת מִטֵּמָּא בְּאַהֲלָה,
וּמִטֵּמָּא טִמְאַת שְׁבָעָה,
מָה שְׁאִין הִזָּב מִטֵּמָּא.

מסכת זבים פרק ד משנה ז

ח

הָיָה יוֹשֵׁב עַל גִּבִּי הַמָּטָה,
וְאַרְבַּע טְלִיּוֹת תַּחַת אַרְבַּע רַגְלֵי הַמָּטָה,
טְמֵאוֹת,
מִפְּנֵי שְׁאִינָה יְכוּלָה לַעֲמֹד עַל שְׁלוֹשׁ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן מְטַהֵר.
הָיָה רֹכֵב עַל גִּבִּי בְּהֵמָה,
וְאַרְבַּע טְלִיּאוֹת תַּחַת אַרְבַּע רַגְלֵי בְּהֵמָה,
טְהוֹרוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא יְכוּלָה לַעֲמֹד עַל שְׁלוֹשׁ.
הָיְתָה טְלִית אַחַת תַּחַת שְׁתֵּי יָדַיִם,
תַּחַת שְׁתֵּי רַגְלָיִם,
תַּחַת הָיָד, תַּחַת הָרֶגֶל,
טְמֵאָה.

רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:

הַסּוֹס מִטֵּמָּא בְּרַגְלָיו, וְחֲמֹר בְּיָדָיו,
שֶׁמִּשְׁעָנָת הַסּוֹס עַל רַגְלָיו,
וּמִשְׁעָנָת חֲמֹר עַל יָדָיו.
יֹשֵׁב עַל קוֹרֶת בֵּית הַבַּד,
כָּלִים שֶׁבַּעֲקָל טְמֵאִין;
עַל הַמִּכְבֵּשׁ שֶׁלְּכוּבִס,
כָּלִים שֶׁתַּחֲתִיו טְהוֹרִין.
רַבִּי נַחֲמִיָּה מִטֵּמָּא.

פרק ה

מסכת זבים פרק ה משנה א

א

הַנוֹגֵעַ בְּזָב,

או שֶהָזָב נֹגֵעַ בּוֹ,
הַמְסִיט אֶת הָזָב,
או שֶהָזָב מְסִיטוֹ,
מְטַמֵּא אֶכְלִין וּמִשְׁקִין וְכָלִי שֶׁטֶף בְּמַגֵּעַ,
אֲבָל לֹא בַּמִּשְׁא.
כָּלֵל אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻעַ:
כָּל הַמְטַמֵּא בְּגָדִים בְּשַׁעַת מַגָּעוֹ,
מְטַמֵּא אֶכְלִין וּמִשְׁקִין לִהְיוֹת תַּחֲלָה,
וְהַיָּדִים לִהְיוֹת שְׁנִיּוֹת,
וְאֵינוֹ מְטַמֵּא לֹא אָדָם וְלֹא כָּלִי חֶרֶשׁ.
לְאַחַר פְּרִישְׁתּוֹ מִמְטַמִּין,
מְטַמֵּא מִשְׁקִין לִהְיוֹת תַּחֲלָה,
וְהָאֶכְלִין וְהַיָּדִים לִהְיוֹת שְׁנִיּוֹת,
וְאֵינוֹ מְטַמֵּא בְּגָדִין.

מסכת זבים פרק ה משנה ב

ב

וְעוֹד כָּלֵל אַחֵר אָמְרוּ:
כָּל הַנֶּשֶׂא עַל גְּבִי הָזָב,
טָמֵא.
וְכָל שֶהָזָב נִשָּׂא עָלָיו,
טָהוֹר,
חוּץ מִן הָרְאוּי לְטָמֵא מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב,
וְלֹאֲדָם.
כִּיצַד?
אֶצְבְּעוֹ שֶׁלֹּזָב תַּחַת הַנֶּדְבָךְ,
הַטָּהוֹר מְלַמְעֵלָן,
מְטַמֵּא שְׁנַיִם וּפּוֹסֵל אֶחָד.

ג

טָמֵא מְלַמְעֵלָן וְטָהוֹר מְלַמְטָן,
מְטַמֵּא שְׁנַיִם, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
פָּרֶשׁ,
מְטַמֵּא אֶחָד, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
הָאֶכְלִין וְהַמִּשְׁקִים,
וְהַמִּשְׁכָּב וְהַמוֹשָׁב וְהַמִּדְּרָךְ מְלַמְעֵלָן,
מְטַמִּין שְׁנַיִם, וּפּוֹסְלִין אֶחָד. <מְטַמִּין אֶחָד>
פָּרֶשׁוֹ,
מְטַמִּין אֶחָד, וּפּוֹסְלִין אֶחָד.
מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב מְלַמְטָן,
מְטַמִּין שְׁנַיִם, וּפּוֹסְלִין אֶחָד.

פָּרָשׁוֹ,
מִטְמִין שְׁנַיִם, וּפּוֹסְלִין אֶחָד.
הָאֶכְלִין וְהַמְשָׁקִין וְהַמְדָּף מִלְמָטָן,
טְהוּרִין.

מסכת זבים פרק ה משנה ג

ד

מִפְּנֵי שְׁאֵמְרוּ:
כָּל הַנוֹשָׂא וְהַנֶּשֶׂא עַל גְּבִי הַמִּשְׁכָּב,
טְהוֹר, חוּץ מִן הָאֶדָן.
כָּל הַנוֹשָׂא וְהַנֶּשֶׂא עַל גְּבִי הַנִּבְלָה,
חוּץ מִן הַמִּסִּיט.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אֵף הַנוֹשָׂא.
כָּל הַנוֹשָׂא וְהַנֶּשֶׂא עַל גְּבִי הַמֵּת,
טְהוֹר,
חוּץ מִן הַמֵּאֲהִיל,
וְאֶדָן בְּזֶמֶן שֶׁהוּא מִסִּיט.

מסכת זבים פרק ה משנה ד

ה

מִקְצַת טָמֵא עַל הַטְּהוֹר,
וּמִקְצַת טְהוֹר עַל הַטָּמֵא,
חִבּוּרֵי טָמֵא עַל הַטְּהוֹר,
וְחִבּוּרֵי טְהוֹר עַל הַטָּמֵא,
טָמֵא.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
מִקְצַת טָמֵא עַל הַטְּהוֹר,
טָמֵא,
וּמִקְצַת טְהוֹר עַל הַטָּמֵא,
טְהוֹר.

מסכת זבים פרק ה משנה ה

ו

הַטָּמֵא עַל מִקְצַת מִשְׁכָּב,
טָמֵא,
וְהַטְּהוֹר עַל מִקְצַת מִשְׁכָּב,
טָמֵא.
מִקְצַת טָמֵא עַל הַמִּשְׁכָּב,
וּמִקְצַת טְהוֹר עַל הַמִּשְׁכָּב,
טְהוֹר.

נמצאת טמאה נכנסת לו,
ויוצא ממנו במעוטו.
כפר שלתרומה שהיא נתונה על המשקב,
והנזיר בנתיים,
בין מלמעלן בין מלמטן,
טהור.
וכן באבן המנגעת,
טהור.
רבי שמעון מטמא בזו. <רבי שמעון אומ' מטמא בזו>

מסכת זבים פרק ה משנה ו
ז

הנוגע בזב, ובזבה
ובנדה, ובילדת, ובמצרע,
ובמשקב, ובמושב,
מטמא שנים, ופוסל אחד.
פרש,
מטמא אחד, ופוסל אחד.
[ב] הנוגע, אחד המסיט,
אחד הנשוא, אחד הנשא.

מסכת זבים פרק ה משנה ז
ח

הנוגע בזובו שלזב,
וברקו,
בשכבת זרעו,
ובמימי רגליו,
ובדם הנדה,
מטמא שנים, ופוסל אחד.
פרש,
מטמא אחד, ופוסל אחד.
אחד הנוגע ואחד המסיט.
רבי אלעזר אומר:
אף הנשוא.

מסכת זבים פרק ה משנה ח
ט

הנשוא את המרכב,
והנשוא עליו,
והמסיט,
מטמא שנים, ופוסל אחד.

פֶּרֶשׁ,
 מְטֵמָא אֶחָד, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
 הַנוֹשֵׂא אֶת הַנִּבֵּלָה,
 וְאֵת מִי חֲטָאת שֵׁשׁ בָּהֶן כְּדֵי הַזִּיָּה,
 מְטֵמָא שְׁנַיִם, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
 פֶּרֶשׁ,
 מְטֵמָא אֶחָד, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
 (מסכת זבים פרק ה משנה ט)
 הָאוֹכֵל מִנִּבְלַת עוֹף הַטְּהוֹר,
 וְהָיָא בְּבֵית הַבְּלִיעָה,
 מְטֵמָא שְׁנַיִם, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
 הַכֹּנִיס רֹאשׁוֹ לְאֹיֹר הַתְּנוּרָה,
 טְהוֹר,
 וְטְהוֹר הַתְּנוּרָה.
 הַקִּיְּאָה אוֹ בִלְעָה,
 מְטֵמָא אֶחָד, וּפּוֹסֵל אֶחָד.
 מִשְׁקָה לְתוֹךְ פִּי עַד שֶׁלֹּא יִבְלַעְנָה, <מִשְׁהִיא>
 טְהוֹר.

מסכת זבים פרק ה משנה י
 ,

הַנוֹגֵעַ בְּשָׂרָן,
 וּבִשְׂכַבַת זָרַע,
 וּבִטְמֵא מַת,
 וּבִמְצָרַע בִּימֵי סִפְרוֹ,
 וּבִמֵּי חֲטָאת שְׂאִין בָּהֶן כְּדֵי הַזִּיָּה,
 וּבִנְבִלָה וּבִמְרֻכָּב,
 מְטֵמָא אֶחָד,
 וּפּוֹסֵל אֶחָד.
 זֶה הַכֹּלֵל:
 כָּל הַנוֹגֵעַ בְּאֶחָד מִכָּל אֲבוֹת הַטְּמֵאוֹת שֶׁבַתּוֹרָה,
 מְטֵמָא אֶחָד, וּפּוֹסֵל אֶחָד,
 חוּץ מִן הָאֵדָן.
 פֶּרֶשׁ,
 מְטֵמָא אֶחָד, וּפּוֹסֵל אֶחָד.

מסכת זבים פרק ה משנה יא
 יא

בַּעַל קָרִי, בְּמַגַּע שָׂרָן,
 וּבִזְעֵל גִּדָּה, בִּטְמֵא מַת,
 אֶלָּא שְׁחֵמּוֹר מִמָּנוּ וּבִזְעֵל גִּדָּה,

שְׁהוּא מְטַמֵּא מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב בְּטִמְאַה קִלְה,
לְטַמֵּא אֲכָלִין וּמִשְׁקִין.

מסכת זבים פרק ה משנה יב

יב

אֵלּוּ פּוֹסְלִין אֶת הַתְּרוּמָה:
הָאוֹכֵל אֶכָּל רֹאשׁוֹן,
וְהָאוֹכֵל אֶכָּל שֵׁנִי,
וְהַשּׁוֹתֶה מִשְׁקִין טֻמְאִין,
וְהַבֹּא רֹאשׁוֹ וְרִבּוֹ בְּמִים שְׂאוּבִין,
וְטָהוֹר שֶׁנִּפְּלוּ עַל רֹאשׁוֹ וְעַל רִבּוֹ
שֶׁלֹּשֶׁת לִגִּין מִים שְׂאוּבִין,
וְהַסֶּפֶר, וְהַיָּדַיִם, וְטָבוֹל יוֹם,
וְהָאֲכָלִין וְהַכֵּלִים שֶׁנִּטְמְאוּ בְּמִשְׁקִין.

סליק מסכת זבים

מסכת טבול יום

פרק א

מסכת טבול יום פרק א משנה א

א

הַמְכַנֵּס חֲלוֹת עַל מְנַת לְהַפְרִישׁ, וְנִשְׁכּוּ,
בֵּית שְׁמִי אוֹמֵר:
חֲבוּר בְּטָבוֹל יוֹם.
בֵּית הֶלֶל אוֹמֵר:
אֵינָן חֲבוּר.
מִקְרָצוֹת נוֹשְׁכוֹת זֹו בְּזוֹ,
וְכֹכְרִין נוֹשְׁכִין זֶה בְּזֶה,
הָאוֹפֶה חֲמִיטָה עַל גְּבִי חֲמִיטָה,
עַד שֶׁלֹּא קָרְמוּ בַתְּנוּרָה,
וְקוֹלִית שְׁלֹמִים הַמְחַלְחֵלֶת,
וְרִתּוּחוֹת גְּרִיסִין שֶׁלְּפוֹל רֹאשׁוֹנָה, <וְרִתּוּחוֹת! וּכֵן הַשָּׂאֵר>
וְרִתּוּחוֹת יֵין חֲדָשׁ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אֵף שֶׁלְּאֲרֹז.

בית שמי אומרים:
חבור בטבול יום.
בית הלל אומרים:
אינו חבור.
מודין בשאר כל הטמאות,
בין קלות, בין חמורות.

מסכת טבול יום פרק א משנה ב

ב

המכנס חלות על מנת שלא להפריש,
והאופה חמיטה על גבי חמיטה,
משקנמו בתנור,
וקולית שלמים שאינה מחלחלת,
ורתוחות גריסין שלפול שניה,
ורתוחות יין יין,
ושלשמן לעולם,
ושלעדשין,
רבי יהודה אומר:
אף שלטופח,
טמאין בטבול יום,
ואין צריך לומר בכל הטמאות.

מסכת טבול יום פרק א משנה ג

ג

מסמר שאחר הככר,
וגרגר מלח קטן,
והתרחור פחות מכאצבע,
רבי יוסה אומר:
כל שהוא נאכל עמו,
טמאין בטבול יום,
ואין צורך לומר בכל הטמאות.

מסכת טבול יום פרק א משנה ד

ד

צרור שבככר,
וגרגר מלח הגדול,
והתרמוס, והתרחור יתר מכאצבע,
רבי יוסה אומר:
כל שאינו נאכל עמו,
טהורין באב הטמאה,
ואין צורך לומר בטבול יום.

מסכת טבול יום פרק א משנה ה

ה

השְׁעוּרָה וְהַכֹּסְמֶת, בְּזִמְנָא שְׁאִינָן קְלוּפִין,
הַתְּנִיָּה וְהַחֲלִמִית וְהָאֱלוֹם.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אֶף אֲפוּגִים שְׁחוּרִים,

טְהוּרִין בְּאֵב הַטְּמֵאָה,

וְאִין צְרִיד לֹמֵר בְּטָבֹל יוֹם.

דְּבַרִּי רַבִּי מֵאִיר.

וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:

טְהוּרִין בְּטָבֹל יוֹם,

וְטִמְאִין בְּכָל הַטְּמָאוֹת.

הַשְׁעוּרָה וְהַכֹּסְמֶת,

בְּזִמְנָא שֶׁהֵן קְלוּפִין,

וְהַחֲטָה, בֵּין קְלוּפָה, בֵּין שְׁאִינָה קְלוּפָה,

וְהַקֶּצֶחַ וְהַשְּׁמֶשֶׁם וְהַפְּלִפֵּל.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:

אֶף אֲפוּגִין לְבָנִין,

טִמְאִין בְּטָבֹל יוֹם,

וְאִין צְרִיד לֹמֵר בְּכָל הַטְּמָאוֹת.

פרק ב

מסכת טבול יום פרק ב משנה א

א

מִשְׁקָה טָבֹל יוֹם,

כְּמִשְׁקִין שֶׁהוּא נוֹגֵעַ בָּהֶן:

אֵלוּ וְאֵלוּ אֵינָן מְטַמִּין.

וְשֹׁאֵר כָּל הַטְּמָאִין,

בֵּין קָלִין בֵּין חֲמוּרִין,

הַמִּשְׁקִין הַיּוֹצֵאִין מֵהֶן,

כְּמִשְׁקִין שֶׁהוּא נוֹגֵעַ בָּהֶן:

אֵלוּ וְאֵלוּ תַּחֲלָה,

חוּץ מִן הַמִּשְׁקָה שֶׁהוּא אֵב הַטְּמֵאָה.

מסכת טבול יום פרק ב משנה ב

ב

קִדְרָה שֶׁהִיא מְלֵאָה מִשְׁקִין,

וַנִּגַע בָּהּ טָבוֹל יוֹם:
אִם הָיָה מִשְׁקָה תְּרוּמָה,
הַמִּשְׁקִין פָּסוּלִין, וְהַקֹּדֶרֶת טְהוֹרָה.
אִם הָיָה מִשְׁקָה חָלִין,
הַכֹּל טְהוֹר.
אִם הָיוּ יָדַיִם מְסֻבּוֹת,
הַכֹּל טָמֵא.
זֶה חֹמֶר בִּידָיִם מִבְּטָבוֹל יוֹם,
וְחֹמֶר בְּטָבוֹל יוֹם [מִבִּידָיִם]:
שֶׁסֶּפֶק טָבוֹל יוֹם פּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה,
וְהַיָּדַיִם, סֶפֶקֶן טְהוֹר.

מסכת טבול יום פרק ב משנה ג

ג

מִקְפָּה שֶׁלִּתְרוּמָה וְהַשּׁוּם וְהַשֶּׁמֶן שֶׁלִּחְלִין,
וַנִּגַע טָבוֹל יוֹם בְּמִקְצָתוֹ,
פָּסַל אֶת כָּלָן.
מִקְפָּה שֶׁלִּחְלִין וְהַשּׁוּם וְהַשֶּׁמֶן שֶׁלִּתְרוּמָה,
וַנִּגַע טָבוֹל יוֹם בְּמִקְצָתוֹ,
לֹא פָסַל אֶלָּא מְקוֹם מִגְעוֹ.
אִם הָיָה הַשּׁוּם מְרֻבָּה, הוֹלְכִין אַחֵר הַמְרֻבָּה.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה:
אֲמַתִּי?

בְּזִמְנָן שֶׁהֵן גּוֹשׁ בִּקְעָרָה.
אֲבָל אִם הָיָה מִפְּזוּר בְּמִדּוּכָה, טְהוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא רוֹצֵה בַּפְּזוּרוֹ,
וְשֶׁאֵר כָּל הַנִּדְּוָכִין שֶׁדָּכֵן בַּמִּשְׁקִין.
אֶת שֶׁדָּרְכָן לְדוֹךְ בַּמִּשְׁקִין,
וְדָכֵן שְׁלֹא בַּמִּשְׁקִין,
וְהֵן גּוֹשׁ בִּקְעָרָה,
הָרִי אֵלָיו כְּעִגּוּל שֶׁלֹּדְבָלָה.

מסכת טבול יום פרק ב משנה ד

ד

מִקְפָּה וְחִמְיטָה שֶׁלִּחְלִין,
וְשֶׁמֶן שֶׁלִּתְרוּמָה צָף עַל גְּבִיהֶן,
וַנִּגַע טָבוֹל יוֹם בְּשֶׁמֶן,
לֹא פָסַל אֶלָּא שֶׁמֶן.
וְאִם חֲבִין,
כָּל מְקוֹם שֶׁהָלַךְ הַשֶּׁמֶן, פָּסַל.

מסכת טבול יום פרק ב משנה ה

ה

בשר הקדש שקרם עליהן הקופה,
ונגע טבול יום בקופה,
חתכות מתרות.
נגע בחתכה,
חתכה וכל העולין עמה חבור.
רבי יוחנן בן נורי אומר:
שניהן חבור זה לזה.
וכן בקטניות שקרמו על גבי פרוסות.

ו

מעשה קדרה וקטניות:

בזמן שהן פרודין, אינן חבור;
בזמן שהן גוש, חבור.
ואם היו גושין הרבה,
הרי אלו ימנו.

שמן שהוא צף על גבי היין,
ונגע טבול יום בשמן,
לא פסל אלא שמן.

רבי יוחנן בן נורי אומר:
שניהן חבור זה לזה.

מסכת טבול יום פרק ב משנה ו

ז

חבית ששקעה לתוך בור שליין,
ונגע בה טבול יום:
מן השפה ולפנים, חבור;
מן השפה ולחוץ, אינו חבור.
רבי יוחנן בן נורי אומר:
אפלו על גבה רום קומה,
ונגע כנגד פיה, חבור.

מסכת טבול יום פרק ב משנה ז

ח

חבית שנקבה,
בין משוליה בין מצדיה,
ונגע בה טבול יום,
טמאה.

רבי יהודה אומר:
מפיה ומשוליה,
טמאה;

מן הצדדין מִכֵּן וּמִכֵּן,
טְהוֹרָה.
הַמַּעֲרָה מִכְּלִי לְכָלִי,
וְנִגַּע טָבּוּל יוֹם בְּקִלּוֹת:
אִם יֵשׁ בּוֹ,
יַעֲלֶה בְּאַחַד וּמֵאָה.

מסכת טבול יום פרק ב משנה ח
ט

בַּעֲבוּעַ שְׂבַח־בֵּית שְׁנֵקֵב,
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, זֶה כֹּנֶגֶד זֶה,
טָמֵא בְּאֵב הַטְּמֵאָה,
וְטָמֵא בְּאֵהָל הַמֶּת.
הַפְּנִימִי מִלְּמִטָּן וְהַחִיצוֹן מִלְּמַעַל,
טָמֵא בְּאֵב הַטְּמֵאָה,
וְטָמֵא בְּאֵהָל הַמֶּת.
הַפְּנִימִי מִלְּמַעַל וְהַחִיצוֹן מִלְּמִטָּן,
טְהוֹר בְּאֵב הַטְּמֵאָה,
וְטָמֵא בְּאֵהָל הַמֶּת.

פרק ג

מסכת טבול יום פרק ג משנה א
א

כָּל יְדוֹת הָאֶכְלִין, <הָאֶכְלִין>
שֶׁהֵן חֲבוּר בְּאֵב הַטְּמֵאָה,
חֲבוּר בְּטָבּוּל יוֹם.
אֶכֶל שְׁנֵפֶרֶס וּמַעֲרָה בְּמִקְצֵת, <וּמַעֲוִרָה>
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אִם אוֹחֵז בְּגָדוֹל וְהִקְטִין עוֹלָה עִמּוֹ,
הָרִי הוּא כְּמוֹהוּ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אִם אוֹחֵז בְּקִטּוֹן וְהִגְדִּיל עוֹלָה עִמּוֹ,
הָרִי הוּא כְּמוֹהוּ.
רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר: <נַחֲמִיָּה>
בְּטָהוֹר.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִין:
בְּטָמֵא.
וּשְׁאָר כָּל הָאֶכְלִין:

את שְׁדִּרְכוּ לֵאחֹז אוֹתוֹ בְּעֵלָה,
אוֹחֲזִין אוֹתוֹ בְּעֵלָה,
בְּקֶלַח,
אוֹחֲזִין אוֹתוֹ בְּקֶלַח.

מסכת טבול יום פרק ג משנה ב

ב

יֵרֶק שְׁלִתְרוּמָה,
וּבִיצָה טְרוּפָה נְתוּנָה עַל גִּבּוֹ,
וְנִגַּע טָבּוּל יוֹם בְּבִיצָה,
לֹא פָסֵל אֲלֵא קֶלַח שְׁכַנְגָדוֹ.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
כָּל הַסֵּדֶר הָעֲלִיּוֹן.
וְאִם הָיְתָה כְּמִין כּוֹכֵעַ,
אֵינָה חֲבוּרָה.

מסכת טבול יום פרק ג משנה ג

ג

חוֹט שְׁלִבִּיצָה שְׁקָרָם עַל דָּפְנָה שְׁלֵלָפָס,
וְנִגַּע בּוֹ טָבּוּל יוֹם בָּה:
מִן הַשֹּׁפָה וְלִפְנֵים, חֲבוּרָה;
מִן הַשֹּׁפָה וְלַחוּץ, אֵינָה חֲבוּרָה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
חוֹט וְכָל שְׁנִקְלָף עֲמוֹ.
וְכֵן בְּקִטְנִיּוֹת שְׁקָרְמוֹ עַל שְׁפָתָה שְׁלִקְדָּרָה.

מסכת טבול יום פרק ג משנה ד

ד

עֶסֶה שְׁנִדְמָעָה
אוֹ שְׁנִתְחַמָּצָה בְּסֹאֹר שְׁלִתְרוּמָה,
אֵינָה נִפְסָלָת בְּטָבּוּל יוֹם.
רַבִּי יוֹסֵה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן פּוֹסְלִין.
עֶסֶה שְׁהַכְשָׁרָה בְּמִשְׁקָה,
וְנִלוּשָׁה בְּמִי פְרוּת,
וְנִגַּע בָּה טָבּוּל יוֹם,
רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן יְהוּדָה אִישׁ בִּרְתוּמָה
אָמַר מִשֵּׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
פָּסֵל אֶת כָּלָה.
רַבִּי עֲקִיבָה אָמַר מִשְׁמוֹ:
לֹא פָסֵל אֲלֵא מְקוֹם מִגְעוֹ.

מסכת טבול יום פרק ג משנה ה

ה

יֵרֵק שֶׁלְחָלִין שֶׁבִשְׁלוּ בְשֶׁמֶן שֶׁלִּתְרוּמָה,
וְנָגַע בּוֹ טָבֹול יוֹם,
רַבִּי לְעֶזְרָא בֶּן יְהוּדָה אִישׁ בְּרִיתוֹתָהּ
אָמַר מִשֶּׁם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
פָּסֵל אֶת כָּלוֹ.
רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר מִשְׁמוֹ:
לֹא פָסֵל אֲלָא מְקוֹם מִגְעוֹ.

מסכת טבול יום פרק ג משנה ו

ו

טָהוֹר שֶׁנָּגַס מִן הָאֶכָל,
וְנָפַל עַל בְּגָדָיו וְעַל כֶּכֶר שֶׁלִּתְרוּמָה, טָהוֹר.
הָיָה אוֹכֵל זֵיתִיו פְּצוּעִין, תְּמָרִים רְטוּבוֹת,
וְכָל שֶׁהוּא רוֹצֶה לְמוֹץ אֶת גִּרְעֵינִיתוֹ, <שֶׁהִיא>
וְנָפַל עַל בְּגָדָיו וְעַל כֶּכֶר שֶׁלִּתְרוּמָה, טָמֵא.
הָיָה אוֹכֵל זֵיתִין נְגוּבִין, תְּמָרִים יְבֵשׁוֹת,
וְכָל שֶׁאֵינוֹ רוֹצֶה לְמוֹץ אֶת גִּרְעֵינִיתוֹ,
וְנָפַל עַל בְּגָדָיו וְעַל כֶּכֶר שֶׁלִּתְרוּמָה, טָהוֹר.
אֶחָד טָהוֹר וְאֶחָד טָבֹול יוֹם בָּאֵלוֹ.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר:
אֵלוֹ וְאֵלוֹ טָמְאִין בְּטָבֹול יוֹם,
שֶׁמֶשְׁקִין שֶׁלִּטְמֵא
מְכַשְׁרִין לְרִצּוֹנוֹ וְשֶׁלֹּא לְרִצּוֹנוֹ.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים:
אֵין טָבֹול יוֹם טָמֵא.

פרק ד

מסכת טבול יום פרק ד משנה א

א

אֶכָל מַעֲשֵׂר שֶׁהִכְשֵׁר בַּמִּשְׁקָה,
וְנָגַע בּוֹ טָבֹול יוֹם,
אוּ יָדִים מְסֻבּוֹת,
מִפְּרִישֵׁין מִמֶּנּוּ תְרוּמַת מַעֲשֵׂר בְטָהֳרָה,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא שְׁלִישִׁי,
וְהַשְׁלִישִׁי טָהוֹר לְחָלִין.

מסכת טבול יום פרק ד משנה ב

ב

האשה שהיא טבולת יום,
לשה את העסה,
וקוצה לה חלה,
ומפרשתה,
ומנחתה כפישא,
או בנחותה,
ומקפת וקורא לה שם,
מפני שהיא שלישית,
והשלישי טהור לחלין.

מסכת טבול יום פרק ד משנה ג

ג

ערבה שהיא טבולת יום,
לשין בה את העסה,
וקוצין לה חלה,
ומקפת וקורא לה שם,
מפני שהיא שלישית,
והשלישי טהור לחלין.

מסכת טבול יום פרק ד משנה ד

ד

לגין שהוא טבול יום,
ומלאהו מן החבית שלמעשר טבל, <שלמעשר>
אם אמר:
"הרי זו תרומת מעשר משתחשך",
"הרי זו תרומת מעשר",
"הרי זה ערוב",
לא אמר כלום.
נשברה החבית, הלגין בטבול.
נשבר הלגין, החבית בטבול.

מסכת טבול יום פרק ד משנה ה

ה

בראשונה היו אומרים:
מחללין על פרות עם הארץ,
תזרו לומר:
אף על מעותיו.
בראשונה היו אומרים:
היוצא בקולר ואמר:

"כתבו גט לאשתו ותנו לה",
הרי אלו יכתבו ויתנו לה.
תזרו לומר:
אף המפרש והיוצא בשירא.
רבי שמעון שזורי אומר:
אף המסכן.

מסכת טבול יום פרק ד משנה ו

ו

הכדומין האשקלונים שנשברו,
ואנקלי שלהן קימת,
הרי אלו טמאים.
המעבד, והמזרה, והמגוב,
וכן מסרק שלראש,
שנטלה אחת משניהם ועשה שלמתכת,
הרי אלו טמאין.
ועל כלן אמר רבי יהושע:
דבר חדש חדשו סופרין,
ואין לי מה אשיב.

מסכת טבול יום פרק ד משנה ז

ז

התורם את הבור ואמר:
"הרי זו תרומה על מנת שתעלה שלום",
שלום מן השבר, מן השפיקה,
אבל לא מן הטמאה.
רבי שמעון אומר:
אף מן הטמאה.
נשברה, אינה מדמעת.
עד היכן תשבר ולא תדמע?
כדי שתתגלגל ותגיע לבור.
רבי יוסה אומר:
אף מי שהיה בו דעת להתנות,
ולא התנה,
נשברה, אינה מדמעת.
מפני שהוא תני בית דין.

חסל טבול יום

מסכת ידים

פרק א

מסכת ידים פרק א משנה א

א

מי רביעית נותנין לידים,
לאחד, אף לשנים.
מחצי לג, לשלשה או לארבעה.
מלג, לחמשה ולעשרה ולמאה.
רבי יוסה אומר:
ובלבד שלא יפחת לאחרון שבהם מרביעית.
מוסיפין על השנים,
ואין מוסיפין על הראשונים.

מסכת ידים פרק א משנה ב

ב

בכל הכלים נותנין לידים,
אפלו בכלי גללים,
בכלי אבנים, בכלי אדמה.
ואין נותנין לידים לא בדפנות הכלים,
ולא בשולי המחץ,
ולא במגופת החבית.
ולא יתן לחברו בחפניו,
מפני שאין ממלין,
ואין מקדשין,
ואין מזין מי חטאת,
ואין נותנים לידים אלא בכלי.
ואין מצילין בצמיד פתיל אלא כלים,
שאין מצילין מיד כלי חרס אלא כלים.

מסכת ידים פרק א משנה ג

ג

המים שנפסלו משתינת בהמה,
בכלים, פסולין,
ובקרקעות, כשרים.
נפל לתוכן דיו, קומוס, וקלקנתוס,
ונשתנו מראיהן, פסולין.

עֲשֵׂה בָּהֶן מְלָאכָה,
אוֹ שְׁשָׁרָה בָּהֶן פֶּתוּ,
פְּסוּלִין.
שִׁמְעוֹן הַתְּמַנִּי אוֹמֵר:
אֶפְלוּ נִתְכַּנֵּן לְשָׁרוֹת בָּנָה וְנָפַל לְשָׁנִי,
כְּשָׁרִין.

מסכת ידים פרק א משנה ד

ד

הַדִּיחַ בָּהֶן אֶת הַכָּלִים,
אוֹ שִׁמְחָה בָּהֶן אֶת הַמַּדּוֹת,
פְּסוּלִין.
הַדִּיחַ בָּהֶן כָּלִים מוֹדְחִין אוֹ חֲדָשִׁין, <בְּחֲדָשִׁין>
כְּשָׁרִים.
רַבִּי יוֹסֵה פּוֹסֵל בְּחֲדָשִׁין.

מסכת ידים פרק א משנה ה

ה

הַמֵּיִם שֶׁהִנָּחְתוּם מִטְבִּיל בָּהֶן אֶת הַקְּלוֹסְקִין,
פְּסוּלִין.
כְּשֶׁהוּא מְדִיחַ בָּהֶן אֶת יָדָיו, כְּשָׁרִין.
הַכֹּל כְּשָׁרִין לִתֵּן לַיָּדִים,
אֶפְלוּ חֲרָשׁ, שׁוֹטֵה וְקָטָן.
מְנִיחַ חֲבִית בֵּין בְּרָכָיו, וְנוֹטֵל,
וּמִטָּה חֲבִית עַל צִדָּה, וְנוֹטֵל.
וְהַקּוֹף נוֹתֵן לַיָּדִים.
רַבִּי יוֹסֵה פּוֹסֵל בְּשָׁנִי אֵלּוּ.

פרק ב

מסכת ידים פרק ב משנה א

א

נָטַל לְיָדוֹ אַחַת מִשְׁטִיפָה אַחַת,
יָדוֹ טָהוֹרָה.
לְשֵׁתִי יָדָיו מִשְׁטִיפָה אַחַת,
רַבִּי מֵאִיר מִטְמֵא, עַד שִׁיטֵּל מְרַבֵּיעִית.
נָפַל כֶּכָּר שְׁלֹתְרוּמָה, טָהוֹר.
רַבִּי יוֹסֵה מִטְמֵא.

מסכת ידים פרק ב משנה ב

ב

נטל את הראשונים למקום אחד,
ואת השניים למקום אחד,
ונפל כפר שלתרומה,
על הראשונים, טמא,
ועל השניים, טהור.
נטל את הראשונים ואת השניים למקום אחד,
ונפל כפר שלתרומה, טמא.
נטל את הראשונים,
ונמצא על ידיו קיסם או צרור,
ידיו טמאות,
שאין המים אחרונים מטהרין
אלא מים שעל גבי היד.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
כל שהוא מברית המים, טהור.

מסכת ידים פרק ב משנה ג

ג

הידיים מטמאות ומטהרות עד הפרק. <ומי טהרות>
כיצד?

נטל את הראשונים עד הפרק,
ואת השניים חוץ לפרק,
וחזרו ליד, טהורה.
נטל את הראשונים ואת השניים חוץ לפרק,
וחזרו ליד, טמאה.
נטל את הראשונים לידו אחת,
ונמלך ונטל את השניים לשתי ידיו,
ידיו טמאות.
נטל את הראשונים לשתי ידיו,
ונמלך ונטל את השניים לידו אחת,
ידו טהורה.
נטל לידו אחת,
ושפשפה בחרתה, טמאה.
בראשו או בכתל, טהורה.
נוטלין ארבעה חמשה זה בצד זה,
או זה על גבי זה,
ובלבד שירפו,
שיבואו בהן המים.

מסכת ידיים פרק ב משנה ד

ד

ספק נעשה בהן מלאכה,
ספק לא נעשה בהן מלאכה,
ספק יש בהן כשעור,
ספק אין בהן כשעור,
ספק טמאין, ספק טהורין,
ספקן טהור, מפני שאמרו:
ספק הידיים לטמא ולטהר, ולטהר,
טהור.
רבי יוסה אומר:
לטהר, טמא.

ה

כיצד?

היו טהורות ידיהן,
ולפניו שני כפרין טמאין,
ספק נגע ספק לא נגע;
היו ידיהן טמאות,
ולפניו שני כפרין טהורין,
ספק נגע ספק לא נגע;
היו ידיהן (טמאות!) אחת טמאה ואחת טהורה,
ולפניו שני כפרין טהורין,
נגע באחת מהן,
ספק בטמאה נגע, ספק בטהורה נגע;
היו ידיהן טהורות,
ולפניו שני כפרין,
אחד טמא ואחד טהור,
נגע באחד מהן, <באחד>
ספק בטמאה נגע, ספק בטהורה נגע;
היו ידיהן אחת טמאה ואחת טהורה,
ולפניו שני כפרין,
אחד טמא ואחד טהור,
נגע בשתייהן,
ספק טמאה בטמאה וטהורה בטהורה,
או טהורה בטמאה וטהורה בטהורה, <או טמאה בטהורה בטמאה>
הידיים כמות שהיו,
הכפרין כמות שהיו.

פרק ג

מסכת ידים פרק ג משנה א

א

המכניס ידיו בבית המגנע,

ידיו תחלה.

דברי רבי עקיבה.

וחכמים אומרים:

ידיו שניות.

כל המטמא בגדים בשעת מגעו,

מטמא את הידים להיות תחלה.

דברי רבי עקיבה.

וחכמים אומרים:

להיות שניות.

אמרו לו לרבי עקיבה:

היכן מצינו שהידיים [תחלה] בכל מקום?

אמר להן:

וכי היאך איפשר להן להיות תחלה,

אלא אם כן נטמא גופו?

חוצץ מזה.

האכלין והכלים שנטמאו במשקים, <האכלין>

מטמאין את הידים להיות שניות.

דברי רבי יהושע.

וחכמים אומרים:

את שנטמא באב הטמאה,

מטמא את הידיים;

בולד הטמאה,

אינו מטמא את הידיים.

ב

אמר רבן גמליאל:

מעשה באשה אחת שבאה לפני אבא,

אמרה לו:

"נכנסו ידי לאויר כלי חרס".

אמר לה:

"ובמה היתה טמאתו?"

ולא שמעתי מה אמרה לו.

אמרו חכמים:

מבאר הדבר!

את שנטמא באב הטמאה,

מטמא את הידיים;

בולד הטמאה,

אינו מטמא את הידיים.

מסכת ידים פרק ג משנה ב

ג

כָּל הַפּוֹסֵל אֶת הַתְּרוּמָה,
מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים לְהִיּוֹת שְׁנִיּוֹת.
וְהַיָּד מְטַמֵּא אֶת חֲבֵרְתָּהּ.
דֹּבְרֵי רַבִּי יְהוֹשֻעַ.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
אֵין שְׁנֵי עוֹשֶׂה שְׁנֵי.
אָמַר לָהֶן:
וְהִלֵּא כְּתָבִי הַקֶּדֶשׁ שְׁנִיין,
וּמְטַמֵּין אֶת הַיָּדִים?
אָמְרוּ לוֹ:
אֵין דִּין דֹּבְרֵי תוֹרָה מִדֹּבְרֵי סוֹפְרִין,
וְלֹא דֹבְרֵי סוֹפְרִים מִדֹּבְרֵי תוֹרָה,
וְלֹא דֹבְרֵי סוֹפְרִין מִדֹּבְרֵי סוֹפְרִין.

מסכת ידים פרק ג משנה ג

ד

רְצוּעוֹת תַּפְלִין עִם הַתַּפְלִין,
מְטַמּוֹת אֶת הַיָּדִים.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
רְצוּעוֹת תַּפְלִין אֵינָן מְטַמְּאוֹת הַיָּדִים.

מסכת ידים פרק ג משנה ד

ה

גְּלִיּוֹן שְׁבִסְפָר,
שְׁמֶלְמַעֲלָן וְשֶׁלְמָטָן,
שְׁבַתְחֵלָה וְשְׁבִסוֹף,
מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁבִסוֹף אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים,
עַד שִׁיעָשָׂה לוֹ עֲמוּד.

מסכת ידים פרק ג משנה ה

ו

סֵפֶר שְׁנִמְחָק,
וְנִשְׁתִּיר בּוֹ שְׁמוֹנִים וְחֲמִשָּׁה אוֹתִיּוֹת,
כְּפָרֶשֶׁת "וַיְהִי בִנְסֹעַ הָאָרֶץ", (במדבר יא, לב-לו)
מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים.
מְגִלָּה שְׁכָתוּב בָּהּ שְׁמוֹנִים וְחֲמִשָּׁה אוֹתִיּוֹת,

כְּפָרֶשֶׁת "וַיְהִי בִנְסֹעַ הָאָרֶץ",
מְטַמָּא אֶת הַיָּדִים.
כָּל כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ מְטַמֵּין אֶת הַיָּדִים.
וְשִׁיר הַשִּׁירִים וְקִהְלֹת מְטַמּוֹת אֶת הַיָּדִים.

ז

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שִׁיר הַשִּׁירִים מְטַמָּא אֶת הַיָּדִים,
וְקִהְלֹת, מַחְלֶקֶת.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
קִהְלֹת אֵינָהּ מְטַמָּאָה אֶת הַיָּדִים,
וְשִׁיר הַשִּׁירִים, מַחְלֶקֶת.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
קִהְלֹת מְקַלִּי בֵּית שְׁמִי וּמַחְמְרֵי בֵּית הָלֵל.

ח

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן עֲזִי:
מְקַבֵּל אֲנִי מִפִּי שְׂבָעִים וּשְׁנַיִם זָקֵנִים,
בַּיּוֹם שֶׁהוֹשִׁיבוּ אֶת רַבִּי לַעְזוֹר בֶּן עֲזַרְיָה,
שֶׁשִּׁיר הַשִּׁירִים וְקִהְלֹת מְטַמּוֹת אֶת הַיָּדִים.

ט

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָה:
חֵס וְשְׁלוֹם!
לֹא נִחְלַק אֶדֶן מִיִּשְׂרָאֵל עַל שִׁיר הַשִּׁירִים,
שֶׁלֹּא תִטַּמָּא אֶת הַיָּדִים,
שָׂאִין הָעוֹלָם כְּלוֹ כָּדִי,
כַּיּוֹם שֶׁנִּתְּנָה שִׁיר הַשִּׁירִים לְיִשְׂרָאֵל,
שֶׁכָּל הַכְּתוּבִים קֹדֶשׁ,
וְשִׁיר הַשִּׁירִים קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים.
וְאִם נִחְלָקוּ, לֹא נִחְלָקוּ [אֱלֹא] עַל קִהְלֹת.
אָמַר יוֹחָנָן בֶּן שְׁמוּעַ בֶּן חֲמִי שֶׁלְּרַבִּי עֲקִיבָה:
כְּדַבְּרֵי בֶּן עֲזִי,
כֵּן נִחְלָקוּ וְכֵן גָּמְרוּ <נִחְלָקוּ>

פרק ד

מסכת ידים פרק ד משנה א

א

בּוֹ בַּיּוֹם נִמְנוּ וְגִמְרוּ עַל עֲרֻבַת הָרִגְלִים,
שֶׁהָיָא מִשְׁנֵי לֵג וְעַד תַּשְׁעָה קַבִּין, <וְעַל>
שְׁנִסְדָּקָה, שֶׁהָיָא טַמְאָה מִדָּרִס.

שְׂרָבִי עֲקִיבָה אֹמֵר:
עֲרֶבֶת הָרָגְלִים כְּשִׁמָּה.

מסכת ידים פרק ד משנה ב

ב

בּוּ בַּיּוֹם אָמְרוּ:
כָּל זִבְחִים שֶׁנִּזְבְּחוּ שְׁלֹא לְשִׁמֶן,
כְּשָׂרִים,
אֶלֹא שְׁלֹא עָלוּ לִבְעָלִין מִשֵּׁם חֻבָּה,
חוּץ מִן הַפֶּסַח וּמִן הַחֲטָאֹת,
הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ,
וְהַחֲטָאֹת בְּכָל זֶמֶן.
רַבִּי אֶלְעָזָר אֹמֵר:
אִף הָאֵשׁ:
הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ,
וְהַחֲטָאֹת וְהָאֵשׁ בְּכָל זֶמֶן.
אָמַר שִׁמְעוֹן בֶּן עֲזִי:
מִקְבֵּל אֲנִי מִפִּי שְׂבָעִים וּשְׁנַיִם זָקֵן,
בַּיּוֹם שֶׁהוֹשִׁיבוּ אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה בִּישִׁיבָה,
שֶׁכָּל הַזִּבְחִין הִנָּאֻכְלִין שֶׁנִּזְבְּחוּ שְׁלֹא לְשִׁמֶן,
כְּשָׂרִין,
אֶלֹא שְׁלֹא עָלוּ לִבְעָלִים מִשֵּׁם חֻבָּה,
חוּץ מִן הַפֶּסַח וּמִן הַחֲטָאֹת.
לֹא הוֹסִיף בֶּן עֲזִי אֶלֹא הָעוֹלָה,
וְלֹא הוֹדּוּ לוֹ חֲכָמִים.

מסכת ידים פרק ד משנה ג

ג

בּוּ בַּיּוֹם אָמְרוּ:
עֲמוּן וּמוֹאֵב מַה הֵן בְּשִׁבְעִיעִית?
וְגֹזֵר רַבִּי טַרְפוֹן:
מַעֲשֵׂר עֲנִי; <מַעֲשֵׂר עֲנִי! וְכֵן כּוֹלֵם>
וְגֹזֵר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה:
מַעֲשֵׂר שְׁנִי.
אָמַר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל:
"אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה!
עֲלִידָה רְאִיָּה לְלַמֵּד, שְׂאֵתָה מִחֲמִיר!
שֶׁכָּל הַמִּחְמִיר, עֲלִיו רְאִיָּה לְלַמֵּד."

ד

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה:
"יִשְׁמָעֵאל אַחִי!

אָנִי לֹא שְׁנִיתִי מִסֹּדֶר הַשָּׁנִים,

רַבִּי טָרְפוֹן אָחִי שָׁנָה,

וְעָלִיו רָאִיהָ לְלַמֵּד!

ה

הָשִׁיב רַבִּי טָרְפוֹן:

מִצָּרִים חוּץ לָאָרֶץ,

וְעֵמּוֹן וּמִוָּאֵב חוּץ לָאָרֶץ;

מָה מִצָּרִים מַעֲשֵׂר עָנִי בַשְּׁבִיעִית,

אִף עֵמּוֹן וּמִוָּאֵב מַעֲשֵׂר [עָנִי] בַשְּׁבִיעִית.

ו

הָשִׁיב רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה:

בְּכָל חוּץ לָאָרֶץ,

עֵמּוֹן וּמִוָּאֵב חוּץ לָאָרֶץ;

מָה בְּכָל מַעֲשֵׂר שְׁנִי בַשְּׁבִיעִית,

אִף עֵמּוֹן וּמִוָּאֵב מַעֲשֵׂר שְׁנִי בַשְּׁבִיעִית.

ז

אָמַר רַבִּי טָרְפוֹן:

מִצָּרִים מִפְּנֵי קְרוֹבָה,

עֲשֹׂאוּהָ מַעֲשֵׂר עָנִי,

שִׁיְהוּא עָנִי יִשְׂרָאֵל נִסְמָכִין עָלֶיהָ בַשְּׁבִיעִית, <שִׁיְהוּא>

אִף עֵמּוֹן וּמִוָּאֵב שֶׁהֵן קְרוֹבִין,

נַעֲשִׂין מַעֲשֵׂר עָנִי,

שִׁיְהוּא עָנִי יִשְׂרָאֵל נִסְמָכִין עָלֶיהֶן בַשְּׁבִיעִית.

ח

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה:

הֲרִי אַתָּה כְּמִהְנֶן מָמוֹן,

וְאֵין אַתָּה אֵלָּא כְּמַפְסִידֵן נַפְשׁוֹת!

וְקוֹבֵעַ אַתָּה אֶת הַשָּׁמַיִם מִלְּהוֹרִיד טַל וּמָטָר,

שֶׁנֶּאֱמַר: (מְלָאכִי ג, ח)

"הִיִּקְבַּע אָדָם אֱלֹהִים?

כִּי אַתֶּם קוֹבְעִים אוֹתִי!

וְאַמְרָתֶם: בְּמָה קוֹבְעֵנוּךְ?

הַמַּעֲשֵׂר וְהַתְּרוּמָה".

ט

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:

"הֲרִי אָנִי כְּמֹשִׁיב עַל דְּבָרֵי אָחִי טָרְפוֹן,

אֲבָל לֹא לְעִנְיַן דְּבָרָיו:

מִצָּרִים מַעֲשֵׂה חֹדֶשׁ,

וּבְכָל מַעֲשֵׂה יָשָׁן,

וְהַגְדוֹן שֶׁלְּפָנֵינוּ מַעֲשֵׂה חֹדֶשׁ.

יְדוֹן מַעֲשֵׂה חֹדֶשׁ מִמַּעֲשֵׂה חֹדֶשׁ,

ואל ידון מעשה חדש ממעשה ישן!
מצרים מעשה זקנים,
ובכל מעשה גביאין,
והנדון שלפנינו מעשה זקנים.
ידון מעשה זקנים ממעשה זקנים,
ואל ידון מעשה זקנים ממעשה גביאים!"
נמנו וגמרו:
עמון ומואב מעשרין מעשר עני בשביעית.

וכשבא רבי יוסה בן דרמסקית
אצל רבי אליעזר ללוד, אמר לו:
"מה חדוש היה לכם בבית המדרש היום?"
אמר לו:
"נמנו וגמרו,
עמון ומואב מעשר עני בשביעית."

יא
בכה רבי אליעזר ואמר: (תהלים כה, יד)
"סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם",
צא ואמר להן:
אל תחושו למגינכם!
מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי,
ששמע מרבבו, ורבבו מרבבו,
הלכה למשה מסיני,
שעמון ומואב מעשר עני בשביעית."

מסכת ידים פרק ד משנה ד
יב

בו ביום בא יהודה גר עמוני,
ועמד לפניו בבית המדרש,
אמר להן:
"מה אני לבא בקהל?"
אמר לו רבן גמליאל:
"אסור אתה."
אמר לו רבי יהושע:
"מתר אתה."
אמר לו רבן גמליאל:
הכתוב אומר: (דברים כג, ד)
"לא יבא עמוני ומואבי בקהל יי,
[גם דור עשירי]" <עד עולם>
אמר לו רבי יהושע:
וכי עמוניין ומואביין במקומן הן?

כָּבֵר עָלָה סִנְחָרִיב מֶלֶךְ אַשּׁוּר,
 וּבִלְבֹל אֶת הָאֲמוֹת,
 שֶׁנֶּאֱמַר: (יְשַׁעְיָה י"ג)
 "וְאָסִיר גְּבוּלַת עַמִּים,
 וְעַתּוּדֵיהֶם שׁוֹשְׁתִי,
 וְאוֹרִיד כְּאֶבֶר יוֹשְׁבֵיהֶם".
 אָמַר לוֹ רֶכֶן גְּמְלִיאֵל:
 "הֲרִי הוּא אוֹמֵר: (יְדִמְיָה מ"ו,
 "וְאַחֲרֵי כֵן אָשִׁיב אֶת שְׁבוֹת בְּנֵי עַמּוֹן",
 וּכְבֹר חֲזָרוֹ."
 אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ:
 "הַכְּתוּב אוֹמֵר: (עֲמוֹס ט"ד)
 "וְשִׁבְתִּי אֶת שְׁבוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה,
 אָמַר יי",
 וְעַדִּין לֹא שָׁבוּ."
 וְהַתִּירוּהוּ שָׁיבָא בְּקָהֶל.

מסכת ידים פרק ד משנה ה

יג

תִּרְגוּם שְׁבַעזֶרָא וְשִׁבְדִּנְיָאֵל,
 מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים.
 תִּרְגוּם שְׁכָתְבוּ עֲבָרִית,
 וְעֲבָרֵי שְׁכָתְבוּ תִּרְגוּם,
 וְכָתֵב עֲבָרִי,
 אֵינוֹ מְטַמֵּא אֶת הַיָּדִים.
 לְעוֹלָם אֵינוֹ מְטַמֵּא,
 עַד שִׁכְתְּבוּ אַשּׁוּרִית, עַל הָעוֹר, וּבִדְיוֹ.

מסכת ידים פרק ד משנה ו

יד

אוֹמְרִין צְדוּקִין:
 קוֹבְלִין אָנוּ עַלִּיכֶן פְּרוּשִׁין!
 שְׁאַתֶּם אוֹמְרִים:
 כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ מְטַמֵּאִין אֶת הַיָּדִים,
 וְסִפְרֵי מִירוֹן אֵין מְטַמֵּינן אֶת הַיָּדִים! <הוֹמִירוֹס>
 אָמַר רֶכֶן יוֹחֲנָן בֶּן זָכִי:
 וְכִי אֵין לָנוּ עַל הַפְּרוּשִׁין אֵלָּא זֶה בִּלְבָד?
 הֲרִי הֵם אוֹמְרִים:
 עֲצָמוֹת חֲמוּר טְהוּרִין,
 וְעֲצָמוֹת יוֹחֲנָן כֶּהֵן גְּדוֹל טְמֵאִין.
 אָמְרוּ לוֹ:

לפי חבתן היא טמאתן,
שלא יעשה אדם עצמות אביו ואמו תרודות.
אמר להן:
אף כתבי הקדש,
לפי חבתן היא טמאתן.
וספרי מירון, שאינן חביבין,
אינן מטמין את הידים.

מסכת ידים פרק ד משנה ז

טו

אומרים צדוקין:
קובלין אנו עליכן פרושים!
שאתם מטהרין את הנצוק.
אומרים פרושין:
קובלין אנו עליכם צדוקים!
שאתם מטהרין את אמת המים
הבאה מבית הקברות.
אומרים צדוקים:
קובלין אנו עליכם פרושין!
מה אם שורי וחמורי,
שאיני חייב בהן מצות,
הרי אני חייב בגזקן,
עבדי ואמתי, שאני חייב בהן מצות,
אינו דין שאני חייב בגזקן?
אמרו להם:
לא!
אם אמרתם בשורי וחמורי,
שאין בהן דעת,
תאמרו בעבדי ואמתי,
שיש בהם דעת?
שואם אקניטנו,
ילך וידליק גדישו שלאחד,
ואהא חייב לשלם?

מסכת ידים פרק ד משנה ח

יז

אמר מין גלילי:
קובל אני עליכן פרושין!
שאתם כותבין את המושל עם משה בגט.
אומרים פרושין:
קובלין אנו עליך מין גלילי!

שאתה כותב את השם עם המושל בדף,
ולא עוד,
אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלה,
ואת השם מלמטה: (שמות ה,ב)
"ויאמר פרעה,
מי יי אשר אשמע בקלו לשלח את ישראל".
וכשלקה מהו אומר? (שמות ט,כז)
"יי הצדיק".

חסלת ידים

מסכת עקצים

פרק א

מסכת עקצים פרק א משנה א

א

כל שהוא יד ולא שומר,
מטמא ומטמא, ולא מצטרף.
שומר,
אף על פי שאינו יד,
מטמא ומטמא, ומצטרף.
לא שומר ולא יד,
לא מטמא ולא מטמא.

מסכת עקצים פרק א משנה ב

ב

שרשי השום והבצלין והקפלוטות,
בזמן שהן לחין,
והפטמה שלהן, בין לחה, בין יבשה,
והעמוד שהוא מכונן כנגד האוכל,
שרשי החזרין והצנון והנפוס.
דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
שרש צנון גדול מצטרף,
והסיב שלו אינו מצטרף.
שרשי המנתה, והפיגס,
ירקות שדה, ירקות גנה שעקרן לשתליון,

ושזרה שלשבלת, והלבוש שלה.
רבי אלעזר אומר:
אף הסיג שלרצפית,
הרי אלו מטמין ומטמין ומצטרפין.

מסכת עקצים פרק א משנה ג

ג

אלו מטמין ומטמין ולא מצטרפין:
שרשי השום והבצלים והקפלוטות,
בזמן שהן יבשין,
והעמוד שאינו מכן כנגד האוכל,
ויד הפרכיד טפח מכן וטפח מכן,
יד האשכול כל שהוא,
וזנב שלאשכול שריקנה,
ויד מכבד שלתמרה ארבעה טפחים,
וקנה שלשבלת שלשה טפחים,
ויד כל הנקצרין שלשה טפחין,
ושאינן דרךן להקצר,
ידיהן ושרשיהן כל שהן,
ומלעין שלשבלין,
הרי אלו מטמין ומטמין ולא מצטרפין.

מסכת עקצים פרק א משנה ד

ד

אלו לא מטמין, ולא מטמין, ולא מצטרפין:
שרשי קלסי אכרוב,
וחלפות תרדין,
והלפת בזמן,
את שדרךן להגזז ונעקרו.
רבי יוסה מטמא בכלן,
ומטהר בשרשי קלסי אכרוב והלפת.

מסכת עקצים פרק א משנה ה

ה

כל ידות האכלין שבססן בגרן, טהורין.
רבי יוסה מטמא.
פסיגה שלאשכול שרקנה, טהורה.
שיר בה גרגר אחד, טמאה.
שרביט שלתמרה שרקנו, טהור.
שיר בו תמרה אחת, טמא.
וכן בקטניות,

שְׂרָבִיט שְׂרָקֵנוּ, טְהוֹר.
שִׁיר בּוֹ גִּרְגֵר אָחָד, טִמָּא.
רָבִי לַעְזוֹר בֶּן עֲזַרְיָה מְטַהֵר בְּשִׁלְפוֹל,
וּמְטַמֵּא בְּשִׁלְקֻטְנִיּוֹת,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא רוֹצֵה בְּמִשְׁמוּשָׁן.

מסכת עקצים פרק א משנה ו

ו

עֲקֻצֵי תְּאֵנִים וּגְרוּגְרוֹת וְהַפְּלִיסִין וְהַחֲרוּבִין,
הָרִי אֵלֹו טִמְאִין וּמְטַמְּאִין, וּמִצְטָרְפִין.
רָבִי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אִף עֲקֻץ דִּלְעַת.
עֲקֻצֵי הָאֲגָסִין וְהַקֶּרֶסְטְרָמְלִין וְהַפְּרִישִׁין וְהַחֲזִירִין,
וְעֲקֻץ דִּלְעַת טָפַח,
וְעֲקֻץ קֶנֶרֶס טָפַח,
רָבִי לַעְזוֹר בְּרָבִי צְדוֹק אוֹמֵר:
טָפְחִים,
הָרִי אֵלֹו מְטַמֵּין, וּמְטַמֵּין, וְלֹא מִצְטָרְפִין.
וְשֶׁאֵר כָּל הָעֲקֻצִּין, לֹא מְטַמֵּין וְלֹא מְטַמְּאִין.

פרק ב

מסכת עקצים פרק ב משנה א

א

זִיתִין שֶׁכִּבְשָׁן בְּטַרְפִּיהֶן, טְהוֹרִין,
לְפִי שֶׁלֹא כִבְשָׁן אֶלֶּא לְמַרְאָה.
כְּשׁוֹת שִׁלְקָשׁוֹת וְהַנֵּץ שֶׁלֵּה, טְהוֹר.
רָבִי יְהוּדָה אוֹמֵר:
כָּל זֶמֶן שֶׁהִיא לִפְנֵי הַתֵּגֶר, טְמֵאָה.

מסכת עקצים פרק ב משנה ב

ב

כָּל הַגְּלֵעִינִין,
מְטַמְּוֹת וּמְטַמְּוֹת וְלֹא מִצְטָרְפוֹת.
גְּלֵעִינָה שְׁלֹרֶטֶב,
אִף עַל פִּי יוֹצֵאָה, מִצְטָרְפֶּת,
וְשִׁלְיִבְשָׁה, אֵינָה מִצְטָרְפֶּת. <וְשִׁלְיִבְשָׁה>
לְפִיכָךְ,
חוֹתֵל שְׁלִיבְשָׁה, מִצְטָרֵף,

וְשִׁלְרֹטְב, אִינוּ מִצְטָרֶף.
גְּלַעֲיָנָה שְׁמִקְצָתָהּ יוֹצֵא,
כְּנָגֵד הָאֶכֶל, מִצְטָרֶף.
עֵצִים שֵׁשׁ עָלָיו בֶּשֶׁר,
כְּנָגֵד הָאֶכֶל, מִצְטָרֶף.
הָיָה עָלָיו מִצַּד אֶחָד,
רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר:
רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאִלוֹ מְקִיפוֹ כְּטַבָּעַת.
וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים:
כְּנָגֵד הָאֶכֶל, מִצְטָרֶף.
כְּגוֹן הַסִּיאָה, וְהָאֲזוּב, וְהַקְרָנִית.

מסכת עקצים פרק ב משנה ג

ג

הַרְמוֹן וְהָאֲבֵטִיחַ שְׁנִימוֹק מִקְצָתוֹ,
אֵין מִצְטָרֶף.
שְׁלֹם מֶכֶן וּמֶכֶן, וְנִימוֹק מִן הָאֲמָצַע,
אִינוּ מִצְטָרֶף.
הַפֶּטְמָא שְׁלֶרְמוֹן, מִצְטָרֶפֶת,
וְהַנֶּץ שְׁלוֹ, אִינוּ מִצְטָרֶף.
רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר:
אֵף הַמִּשְׁרָק טְהוֹר.

מסכת עקצים פרק ב משנה ד

ד

כָּל הַקְּלָפוֹת מְטֻמוֹת וּמְטֻמוֹת, וּמִצְטָרְפוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
שְׁלוֹשׁ קְלָפִין בְּבָצֵל:
הַפְּנִימִית,
בֵּין שְׁלֵמָה, בֵּין קְדוּרָה, מִצְטָרֶפֶת.
וְהָאֲמָצְעִית,
שְׁלֵמָה, מִצְטָרֶפֶת,
וּקְדוּרָה, אֵינָה מִצְטָרֶפֶת.
הַחִיצוֹנָה,
בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, טְהוֹרָה.

מסכת עקצים פרק ב משנה ה

ה

הַמְּחַתֵּךְ לְבִשְׁל, אֵף עַל פִּי שְׁלֵא מִרְק,
אִינוּ חֲבוּר.
לְכַבֵּשׁ, וְלִשְׁלֹק, וְלִהְנוֹחַ עַל הַשְּׁלֶחֶן,

חבור.

הַתְּחִיל לַפֶּרֶק,

אֶכֶּל שֶׁהַתְּחִיל בּוֹ,

אֵינוֹ חֲבוּר.

ו

הָאֲגוּזִים שְׁאֵמְנוּ, וְהַבְּצִלִּין שֶׁחֲמָרוּ,

הָרִי אֵלּוֹ חֲבוּר.

הַתְּחִיל לַפֶּרֶק בְּאֲגוּזִין, וּלְפָקֵל בְּבָצִלִּין,

אֵינָן חֲבוּר.

הָאֲגוּזִין וְהַשְּׁקָדִין,

חֲבוּר, מִשְׁיֶרֶסֶם.

מסכת עקצים פרק ב משנה ו

ז

בִּיצָה מְגֻלָּגֶלֶת, עַד שֵׁיגֵס,

וּשְׁלוּקָה, עַד שִׁירְסָם.

עָצֶם שֵׁשׁ בּוֹ מַחַ,

חֲבוּר עַד שִׁירְסָם.

הָרֶמוֹן שֶׁפָּרְדּוּ,

חֲבוּר, עַד שִׁיקִישׁ עָלָיו בִּקְנָה.

כִּיּוּצָא בּוֹ,

שָׁלַל הַכּוֹבֶסִין,

וְהַבְּגָד שֶׁהוּא תַּפּוּר בְּכֵלָאִים,

חֲבוּר, עַד שִׁיתְּחִיל לְהַתִּיר.

מסכת עקצים פרק ב משנה ז

ח

עָלִי יִרְקוֹת,

יִרְקִים, מִצְטָרְפִּין,

לְבָנִין, אֵין מִצְטָרְפִּין.

רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר:

לְבָנִין מִצְטָרְפִּין בְּאֶכְרוּב,

מִפְּנֵי שֶׁהֵן אֶכֶּל,

וּבַחֲזָרִין,

מִפְּנֵי שֶׁהֵן מְשֻׁמְרִין אֶת הָאֶכֶּל.

מסכת עקצים פרק ב משנה ח

ט

עָלִי בְּצֵלִים, וּבְנֵי בְּצֵלִים,

אִם יֵשׁ בָּהֶן רִיר,

מִשְׁתַּעְרִין בְּכֹל שֶׁהֵן.

אם יש בָּהֶן חֶלֶל,
מִמַּעַךְ אֶת חֶלְלָן. <הַחֶלְלָן>
פֶּת סְפוּגִית,
מִשְׁתַּעֲרֵת בְּכֻמוֹת שְׁהִיא.
אם יש בָּהּ חֶלֶל,
מִמַּעַךְ אֶת חֶלְלָה.
בֶּשֶׁר הַעֲגָל שְׁנַת־פַּח, וּבֶשֶׁר הַזְּקֵנָה שְׁנַת־מַעַט,
מִשְׁתַּעֲרִין בְּכֻמוֹת שְׁהֵן.

מסכת עקצים פרק ב משנה ט

י

קָשׁוּת שְׁנֻטְעָה בְּעֶצִיץ וְהַגְדִּילָהּ,
וַיֵּצֵאָה חוּץ לְעֶצִיץ, טְהֵרָה.
אָמַר רַבֵּן שְׁמַעוֹן:
מָה טִיבָה לְטְהֵר?
אֵלָּא הַטָּמֵא בְּטִמְאָתוֹ,
וְהַטְּהוֹר יֵאָכֵל.

מסכת עקצים פרק ב משנה י

יא

כָּלִי גִלְלִין וְכָלִי אֲדָמָה,
שֶׁהַשְּׂרָשִׁין יְכוּלִין לְצֵאת בָּהֶן,
אֵינָן מְכַשִּׁירִין אֶת הַזֵּרְעִין.
עֶצִיץ נָקוֹב, אֵינּוּ מְכַשִּׁיר אֶת הַזֵּרְעִים; <מְכַשִּׁירִין>
וְשְׂאִינוּ נָקוֹב, מְכַשִּׁיר אֶת הַזֵּרְעִים. <אֵינּוּ מְכַשִּׁיר>
כַּמָּה שְׁעוּרוֹ שֶׁלִּנְקָב?
כַּדִּי שִׁיֵּצֵא בּוֹ שְׂרֵשׁ קָטָן.
מִלֵּאָהּ עֹפֵר עַד שְׁפָתוֹ, <עַל שְׁפָתוֹ>
הָרִי הוּא כְּטַבֵּלָה שְׂאִין לָהּ לְזִבּוֹ.

פרק ג

מסכת עקצים פרק ג משנה א

א

יֵשׁ צְרִיכִין הַכֶּשֶׁר וְאֵין צְרִיכִין מַחְשְׁבָהּ,
מַחְשְׁבָהּ וְהַכֶּשֶׁר,
מַחְשְׁבָהּ וְלֹא הַכֶּשֶׁר,
וְלֹא הַכֶּשֶׁר וְלֹא מַחְשְׁבָהּ.
כָּל הָאֲכָלִים הַמִּיחָדִין לָאָדָם, <הָאוֹכְלִים>

צָרִיכִין הַכָּשֶׁר וְאֵינָן צָרִיכִין מַחְשְׁבָּה.

מסכת עקצים פרק ג משנה ב

ב

הַחוּמָּד מִן הָאֵדָן,
מִן בְּהֶמָּה,
מִן הַחֲזִיה,
מִן הָעוֹפּוֹת,
וּמִנְבֵּלַת עוֹף הַטָּמֵא,
וְהַחֲלָב בַּכֶּפֶרִין,
וּשְׁאֵר כָּל יִרְקוֹת שָׂדֶה,
וּשְׁמֵרְקַעִין וּפְטָרִיּוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
חוּץ מִכְרִישֵׁי שָׂדֶה,
וְהַרְגִּילָהּ,
וְנָץ הַחֲלָב.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
חוּץ מִן הָעֶכְבִּיּוֹת;
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
חוּץ מִן הַבִּלְכָּסִין,
הֲרִי אֵלּוּ צָרִיכִין מַחְשְׁבָּה וְהַכָּשֶׁר.

מסכת עקצים פרק ג משנה ג

ג

נִבְלַת בְּהֶמָּה טָמְאָה בְּכָל מָקוֹם,
וְנִבְלַת עוֹף הַטָּהוֹר טָמְאָה בְּכָל מָקוֹם, <שורה זו אינה מנוקדת בכ"י>
וְנִבְלַת עוֹף הַטָּהוֹר בַּכֶּפֶרִין,
צָרִיכִין מַחְשְׁבָּה וְאֵינָן צָרִיכִין הַכָּשֶׁר.
נִבְלַת בְּהֶמָּה טָהוֹרָה בְּכָל מָקוֹם,
וְנִבְלַת עוֹף הַטָּהוֹר וְהַחֲלָב בְּשׁוּקִים,
אֵינָן צָרִיכִין לֹא מַחְשְׁבָּה וְלֹא הַכָּשֶׁר.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אֵף הַגָּמֶל וְהָאֲרֻנָּבֶת וְהַשֶּׁפֶן וְהַחֲזִיר.

מסכת עקצים פרק ג משנה ד

ד

הַשִּׁבְתָּה,
מִשְׁנֵתָנָה טַעַם בַּקְדֵּרָה, <טַעַם בַּקְדֵּרָה>
אֵין בָּהּ מִשּׁוּם תְּרוּמָה,
וְאֵינָה מִטָּמֵא טָמְאָתָא אֶכְלִין. <מִטָּמֵא>
לוֹלְבֵי וְרֹדִין, וְשֹׁלְעֵדֶל,

וְעָלִי הַלּוּף הַשּׁוֹטָה,
אֵינָן מִטְמְאִין טְמֵאת אֶכְלִין, <מִטְמְאִין>
עַד שְׂיִמְתְּקוּ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר:
אִף שְׁלִפְקוּעוֹת כִּיּוֹצֵא בֶהֱן.

מסכת עקצים פרק ג משנה ה
ה

הַבִּשֵּׁת וְהַחֲמוּס וְרֹאשֵׁי בְשָׂמִים,
הַתֵּנָא וְהַחֲלִיתִית וְהַפִּלְפִלִין וְחִלּוֹת חֲרִיעַ,
נִלְקָחִין בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר,
וְאֵינָן מִטְמְאִין טְמֵאת אֶכְלִין.
דְּבַרִּי רַבִּי עֲקִיבָה.
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי:
אִם נִלְקָחִין בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר,
מִפְּנֵי מָה אֵין מִטְמִין טְמֵאת אֶכְלִין?
אִם אֵינָן מִטְמִין טְמֵאת אֶכְלִין,
אִף הֵן לֹא יִלְקָחוּ בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר.

מסכת עקצים פרק ג משנה ו
ו

הַפָּגִים וְהַבֶּסֶר,
רַבִּי עֲקִיבָה מְטַמֵּא טְמֵאת אֶכְלִין.
רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר:
מְשִׁיבֵאוּ לְעוֹנֵת הַמַּעֲשְׂרוֹת.
פְּרִיצֵי זֵיתִין וְעֲנָבִים,
בֵּית שְׁמִי מְטַמֵּין,
וּבֵית הָלֵל מְטַהֵרִין.
הַקֶּצֶח,
בֵּית שְׁמִי מְטַהֵרִין,
וּבֵית הָלֵל מְטַמֵּאִין.
וְכֵן לַמַּעֲשְׂרוֹת.

מסכת עקצים פרק ג משנה ז <נמצאת בכ"י אחרי מסכת עקצים פרק ג משנה ח>
ח

הַקּוּר כְּעֵץ לְכֹל דְּבַר,
אֵלֹא שֶׁהוּא נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר.
וְכַפּוּנִיּוֹת לְאֶכְלִין,
וּפְטוּרוֹת מִן הַמַּעֲשְׂרוֹת.

מסכת עקצים פרק ג משנה ח

ז

דגים, מאמתי מקבלין טמאה?

בית שמי אומרים:

משצודו.

בית הלל אומרים:

משמותו.

רבי עקיבה אומר:

אם יכולין לחיות.

יחור שלתאנה שנפשח ומעורה בקלפה,

רבי יהודה מטהר.

וחכמים אומרים:

אם יכולין לחיות.

תבואה שנעקרה ומעורה אפלו בשרש קטן,

טהורה.

מסכת עקצים פרק ג משנה ט

ט

חלב בהמה טהורה אינו מטמא טמאת נבלה,

לפיכך אינו צריך הכשר.

(חלב בהמה טמאה, מטמא טמאת נבלה,

לפיכך אינו צריך הכשר.)

דגין טמאין וחגבין טמאין,

צריכין מחשבה בכפרין. <בכפרין>

מסכת עקצים פרק ג משנה י

י

כורת דבורים,

רבי אליעזר אומר:

הרי היא כקרקע,

וכותבין עליה פרוזבול,

ואינה מקבלת טמאה במקומה,

והרודה ממנה בשבת, חייב.

וחכמים אומרים:

אינה כקרקע,

ואין חותבין עליה פרוזבול,

ומקבלת טמאה במקומה,

והרודה ממנה בשבת, פטור.

(מסכת עקצים פרק ג משנה יא)

חלות דבש,

מאמתי מטמאין משם [משקה]?

בית שמי אומרים:

משִׁיחֶרְחַר.
בֵּית הַלֵּל אֹמְרִים:
מִשְׁיִרְסָק.

מסכת עקצים פרק ג משנה יב

יא

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי:
עֲתִיד הַקֹּדֶשׁ בָּרוּךְ הוּא לְהַנְחִיל לְכָל צַדִּיק וְצַדִּיק,
שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרֵה עוֹלָמוֹת,

שָׁנָאֵמַר: (משלי ח, כא)

"לְהַנְחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ, וְאַצְרִתִּיהֶם אֲמַלֵּא".

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן חֲלִפְתָּא:

אֵין לָךְ כְּלִי שֶׁהוּא מַחְזִיק בִּרְכָּה אֲלֵא שְׁלוֹם,

שָׁנָאֵמַר: (תהילים כט, יא)

"יֵי עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יֵי יִבְרָךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם".

חסלת שיתא סדרי מסכת עקצים פרק ג משנה